

Margaret Mitchell

Quôn
theo
chiều
gió

GONE
with the
WIND

VH NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Tác giả: MARGARET MITCHELL

Dịch giả: DƯƠNG TƯỜNG

Nhà xuất bản Văn học Hà Nội Năm xuất bản: 1988

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

TVE:

Đánh máy: *cuonlen – coclun – chunhocnhoxiu – picicrazy – nemcuabe_00 – hcm_bluerose – decemberlikin – longtit – kitamura – rabbit2812 - nhocdo2622 - donkey_stupid92 – Duan_vcd*

Soát chính tả & chuyển ebook: *coclun*

Chỉnh sửa và chế bản lại ebook: *chunhocnhoxiu*

TVE-4U:

CẬP NHẬT:

Cover: *EDC*

Chú thích thiếu: *windcity*

Soát lỗi lại và làm các định dạng: epub, mobi: *4DHN*

LỜI GIỚI THIỆU

Vào năm thứ ba mươi sáu của thế kỷ XX, một sự kiện được ghi lại trong lịch sử văn học hiện đại nước Mỹ. Đó là sự ra đời của một tác phẩm văn học chẳng những mau chóng thu phục được tấm lòng người dân Mỹ mà còn cả trái tim của hàng triệu người trên khắp các lục địa. Tác phẩm ấy mang tên *Cuốn theo chiều gió*^[1].

Chỉ ba tuần sau khi được xuất bản *Cuốn theo chiều gió* đã thu hút ngay sự chú ý của hơn mười bảy vạn độc giả. Và liền năm sau 1937, nó được tặng giải thưởng Pulitzer, một giải thưởng được nhiều nhà văn ao ước. Đến tháng Mười Hai năm 1938 hơn một triệu bảy bản đã được ấn hành tại nước Mỹ. Sau đó đúng một năm khi bộ phim dựa theo cuốn tiểu thuyết này lần đầu tiên ra mắt khán giả Mỹ, hơn hai triệu bản *Cuốn theo chiều gió* đã được in và dịch ra mười sáu thứ tiếng khác nhau trên thế giới. Tính đến năm 1962 thì lên tới hơn mười triệu bản và cuốn sách được dịch ra hơn ba chục thứ tiếng và đã được chuyển thể thành sách cho người mù đọc.

Cuốn theo chiều gió là cuốn tiểu thuyết duy nhất của nữ tác giả **Margarett Mitchell**. Bà sinh năm 1900 tại Atlanta (bang Georgia, Mỹ) và cũng qua đời tại thành phố này ngày 16 tháng 8 năm 1949. Cha bà là một luật gia nổi tiếng chủ tịch Hội nghiên cứu lịch sử Atlanta. Mẹ và anh Margarett Mitchell cũng rất thích lịch sử. Sống trong một bầu không khí như thế, cô bé Margarett ham say nghe những chuyện kể về cuộc Chiến tranh Ly khai Nam Bắc. Sau khi tốt nghiệp trung học tại Atlanta, Margarett theo học y khoa tại trường Đại học Smith. Nhưng cái chết đột ngột của mẹ đã thay đổi hoàn toàn hướng đi của Margarett. Cô trở về quê hương sống với cha và anh. Sau đó cô bắt đầu nghề báo dưới bút danh Peggy Mitchell. Nhưng một tai nạn đã là Margarett gặp mất cá và buộc phải bỏ nghề làm báo. Năm trước, 1925 cô đã kết hôn với John.R.March, giám đốc phụ trách quảng cáo cho Công ty Điện lực Georgia.

Trước đó nhiều lần Margarett Mitchell đã thử viết tiểu thuyết và một số truyện ngắn. Nhưng lần nào bản thảo cũng bị trả lại

với một lời xin lỗi và nhận xét gần như muôn thuở: "Sách của bà khá lý thú, nhưng đăng vào lúc này không thích hợp". Nhưng Margaret Mitchell không hề nản chí mà vẫn kiên trì sáng tác. Cũng vào năm 1926 bà bắt tay thật sự vào cuốn tiểu thuyết lịch sử vĩ đại *Cuốn theo chiều gió*. Bà đã viết trong mười năm ròng trong một tâm trạng gần như bệnh hoạn. Cung cách làm việc của Margaret Mitchell khá là độc đáo. Chẳng hạn bà đã viết kết luận trước khi triển khai cốt truyện. Bà thu thập các tình tiết, gộp nhặt những tư liệu mới, phát triển tính cách các nhân vật của mình, thậm chí sống cuộc sống của họ. Người ta kể lại rằng, một đêm Margaret ngồi cặm cụi viết trong căn phòng nhỏ của mình. Bỗng nhiên người nhà nghe thấy tiếng nức nở của bà. Người ta gõ cửa phòng nhưng Margaret nhất định không chịu mở cửa. Sáng hôm sau, đầu tóc rối bù, mắt thâm quầng vì qua một đêm không ngủ, Margaret Mitchell hét lên "Melanie đã chết rồi!" Lời nói đó thốt ra từ trái tim nặng trĩu của tác giả khóc than cho số phận một nhân vật mà bà vô cùng yêu mến. Nỗi đau khổ tột cùng này, gợi cho ta nhớ lại tâm trạng của L.Tolstoy hay của G.Flaubert trước cái chết thảm thương của Anna Karenina và của bà Bovary.

Năm 1935, H.S.Latham, phó giám đốc nhà xuất bản MacMilan, một nhà xuất bản lớn của Mỹ, đến Atlanta, ông đã xem qua công trình đồ sộ nhưng còn dị dạng kia. Ông đã ấn định một thời hạn và vào mùa xuân năm 1936 cuốn tiểu thuyết ra đời. Nó đã thu được một thắng lợi vang lừng. Có những ngày năm vạn cuốn sách bán hết tại nước Mỹ. Vinh quang rực rỡ đó không hề thay đổi bản chất của Margaret Mitchell.

Bà vẫn tiếp tục tự do sống trong ngôi nhà nhỏ tại Atlanta, tiếp tục một cuộc sống vô cùng giản dị. Thư từ và hàng vạn điện tín của độc giả tới tấp gửi đến ca ngợi bà. Ngày ngày Margaret Mitchell đã ngồi trong phòng kiên nhẫn và hòa nhã trả lời thư tín của các độc giả ngưỡng mộ bà. Tuy nhiên bà đã buộc phải ra mắt công chúng nhân dịp cuốn phim cùng tên *Cuốn theo chiều gió* được chiếu lần đầu, vì có nhiều kẻ gian dối đã mạo danh bà làm điều xằng bậy. Năm bốn mươi chín tuổi, trong khi cùng chồng đi qua một đường phố Atlanta, bà bị một chiếc xe tải đâm phải. Năm ngày sau bà qua đời giữa muôn vạn thương tiếc của người thân và bạn đọc. Người phụ nữ nhỏ bé, duyên dáng và khiêm

nhường có đôi mắt màu xanh xinh đẹp đó đã từng nói: "Tôi chỉ tìm thấy mình trong công việc và tác phẩm mà thôi; còn cái riêng tôi thì chẳng là gì cả."

Các nhà phê bình văn học đã viết rất nhiều về *Cuốn theo chiều gió*. Đã có rất nhiều ý kiến đánh giá khác nhau về tác phẩm văn học này. Nhưng có một điều không thể chối cãi được là vào bất kì thời nào nó cũng được các bạn đọc trẻ tuổi ham thích. Câu chuyện được đặt trong bối cảnh lịch sử của cuộc chiến tranh Nam Bắc phân tranh giữa một bên là Miền Bắc công nghiệp, đại diện cho lực lượng tiến bộ chủ trương thủ tiêu chế độ nông nô, và một bên là Miền Nam - đại diện cho lực lượng bảo thủ phản động ngoan cố duy trì chế độ nô lệ da đen. Nhân vật chủ yếu của cuốn tiểu thuyết hơn một nghìn trang là Scarlett O'Hara. Scarlett là một cô bé xinh đẹp, con gái một điền chủ giàu có. Được nuông chiều từ bé, Scarlett rất ngang bướng và ích kỷ, nhưng có nhiều nghị lực. Sau khi Atlanta thất thủ, Scarlett quay về trang trại của mình và bắt tay xây dựng lại từ đầu. Nhờ có tính ngoan cường và cách suy nghĩ thực tế, Scarlett đã cứu cửa nhà khỏi sự tàn phá của quân lính tướng Sherman. Những khó khăn khủng khiếp do cuộc chiến tranh tàn khốc gây ra đã rèn luyện tính cách của Scarlett nên đến cuối chiến tranh nàng đã trở thành một con người hoàn toàn khác hẳn. Song song với Scarlett là một nhân vật rất điển hình; Rhett Butler, một con người hết sức thực dụng và mưu trí. Rhett Butler đã lợi dụng chiến tranh và phong tỏa để thực hiện nhiều vụ áp phe lớn mang lại cho y rất nhiều lợi nhuận. Scarlett và Rhett hợp nhau ở rất nhiều điểm, nhưng vì kiêu căng và ngộ nhận Scarlett đã cự tuyệt tình yêu, mãi đến cuối cùng sau khi đã chia tay với Rhett, nàng mới nhận thức sâu sắc rằng chính Rhett mới là người yêu lý tưởng của mình. Trong khi đó suốt bao nhiêu năm ròng nàng vẫn tưởng mình yêu Ashley Wilkes, chồng Melanie.

... Tuy là nhân vật thứ yếu, Melanie và Ashley đã để lại một ấn tượng khá sâu sắc trong lòng người đọc. Melanie gợi nhớ lại cho ta hình ảnh của Agnes dự hiện trong *David Copperfield* của Dickens. Nhưng người con gái yếu đuối đôn hậu kia trong giây phút quyết liệt đã dám nổ súng vào kẻ thù để cứu bạn. Còn Ashley thì quả là một nhân vật đầy mâu thuẫn. Phải chăng đó là một kẻ hèn nhát, thiếu nghị lực và quyết đoán, một vai trò tẻ

nhạt tâm thường? Tuy nhiên khi đi sâu tìm hiểu tâm tư tình cảm của con người hào hoa phong nhã đó, ta sẽ thấy cảm thông với chàng thanh niên dũng cảm, hăm hở lên đường ra trận nhưng hoàn toàn vỡ mộng sau thảm hại ở Appomattox.

Câu chuyện thực ra không có gì là phức tạp, rắc rối cả. Mọi tình tiết đều diễn ra rất logic, ít mang tính kịch cao. Nhưng xoay quanh những tình tiết không mấy li kì đó Margaret Mitchell đã khắc họa nên những nhân vật hết sức điển hình, tiêu biểu cho những cá tính và những quan niệm riêng biệt, độc đáo. Điều này cắt nghĩa tại sao *Cuốn theo chiều gió* được sự hưởng ứng mạnh mẽ và mau lẹ của độc giả trong và ngoài nước Mỹ. Dĩ nhiên ta không thể phủ nhận là bộ phim phát hành năm 1939 đã góp phần không nhỏ vào hành công to lớn và lâu dài của cuốn sách.

Hơn năm mươi năm đã qua từ ngày *Cuốn theo chiều gió* xuất hiện trên văn đàn thế giới. Bao nhiêu cuộc chiến tranh đã xảy ra trên hành tinh chúng ta, phi nghĩa cũng như chính nghĩa. Bao nhiêu thế hệ độc giả đã say sưa đọc và xem *Cuốn theo chiều gió*. Những thế hệ tương lai sẽ tiếp tục say mê *Cuốn theo chiều gió*. Vì cuốn tiểu thuyết lớn của Margaret Mitchell đã khơi dậy trong lòng các thế hệ độc giả khác nhau tình yêu quê hương xứ sở, tình thương đồng đội. Nó đã tiếp thêm nghị lực và kiên nhẫn để vượt qua mọi đau thương gian khổ mà chiến tranh mang lại cho con người. Và quan trọng nhất là nó đã dựng được những nhân vật điển hình khó lòng quên được.

Vì thế mặc dù *Cuốn theo chiều gió* còn nhiều thiếu sót về mặt quan điểm lịch sử, mặc dù những sai lầm nghiêm trọng trong nhận thức đối với bọn ba K^[2], chúng ta không thể phủ nhận cống hiến của Margaret Mitchell đối với kho tàng văn học thế giới.

Mấy chục năm qua, ở Việt Nam đã dịch và xuất bản hơn một lần *Cuốn theo chiều gió*. Với lần xuất bản này chúng tôi hy vọng đáp ứng lòng mong đợi của độc giả.

TRẦN HOÀNG

PHẦN MỘT

CHƯƠNG I

Scarlett O'Hara Hara không đẹp, nhưng điều đó, đàn ông đã say duyên cô như kiểu hai anh em sinh đôi nhà Tarleton, họa hoằn lắm mới nhận ra. Gương mặt cô pha trộn quá rõ những nét thanh tú của bà mẹ, một phu nhân quý tộc miền Duyên hải, gốc Pháp, với những nét nặng nề của ông bố da dẻ hồng hào người Ailen. Nhưng đó là một bộ mặt đầy sức hấp dẫn, nhọn cằm mà lại vuông hàm. Cặp mắt xanh nhạt hơi xéch, không gọn màu hạt dẻ, rợp bóng rặng mi đen. Bên trên, cặp lông mày đen rậm xuyên một đường chéo bất ngờ trên làn da trắng như hoa mộc lan - thứ nước da mà phụ nữ phương Nam rất chuộng và chăm chút bảo vệ bằng đủ thứ: mũ, mạng, găng tay, chống lại ánh nắng chói chang miền Georgia.

Vào cái buổi chiều huy hoàng tháng tư năm 1861 ấy, ngồi với Stuart và Brent Tarleton trông bóng mát hàng hiên của ấp Tara, đồn điền của cha cô, Scarlett tạo nên một bức tranh tuyệt mỹ. Chiếc áo dài mới bằng muslin xanh in hoa xòe cả chục mét vải cuộn sóng trên những vòng căng váy và hoàn toàn ăn với đôi dép da bê thuộc màu xanh gót bệt mà cha cô vừa mang từ Atlanta về làm quà cho con gái. Chiếc áo dài làm nổi bật một cách hoàn mỹ vòng eo bốn mươi ba phân - vòng eo nhỏ nhất trong cả ba hạt - và chiếc áo lót vừa khít khuôn lấy bộ ngực tròn đầy đối với độ tuổi mười sáu của cô. Nhưng tất cả vẻ bề ngoài, sự e lệ thể hiện ở những nếp váy xòe rộng, nét đoan trang của mớ tóc búi gọn và đôi tay nhỏ trắng muốt lặng lẽ chấp trong lòng, không che đậy nổi bản ngã thật sự của cô. Trên khuôn mặt cố hết sức làm ra vẻ thùy mị, đôi mắt màu lam ngỗ ngược, bướng bỉnh và đầy sức sống đối chọi rõ ràng với thái độ đứng đắn của cô. Cung cách của cô là do bên ngoài áp đặt - những lời răn bảo dịu dàng của bà mẹ và kỷ luật nghiêm khắc của Mammy^[3] - còn cặp mắt mới thực là của cô.

Hai bên cô, cặp anh em sinh đôi ngả người thoải mái trong ghế bành, nheo mắt dõi nhìn ánh nắng qua những chiếc cốc cao thành đầy nước bạc hà, cười cười nói nói, thảo đảm bắt chéo đôi

cẳng dài kỳ sĩ cuộn cuộn bấp thịt đi ủng cao đến tận đầu gối. Mười chín tuổi, cao khoảng một mét tám mươi lăm, mặt rám nắng, tóc hung sẫm, mắt vừa tươi vui, vừa ngạo mạn, mình vận áo vét xanh và quần cưỡi ngựa màu vàng sậm, y hệt nhau, họ giống nhau như hai giọt nước.

Bên ngoài, mặt trời chiều chênh chếch chiều xuống sâu, làm bật sáng rực rỡ hàng cây sơn thù du với những mảng dày đặc hoa trắng trên nền xanh mơn mớn. Ngựa của anh em Tarleton buộc ở lối đi, những con vật to lớn, lông hung hung đỏ như tóc chủ chúng, và dưới chân chúng đang gặm gù lũ chó săn Opot gầy nhẳng, dễ kích động, chủ đi đâu cũng theo bám không rời. Tách ra một quãng cho phù hợp với cương vị quý tộc của mình, một chú khuyển Dalmatian mình đốm đen nằm ghéch mõm lên chân, kiên nhẫn chờ hai công tử về nhà ăn tối.

Giữa hai anh em sinh đôi, bầy chó và cặp ngựa của họ, có một quan hệ thân thuộc sâu sắc hơn mối thân tình nảy sinh do thường xuyên gần gũi nhau. Tất cả đều khỏe mạnh, vô tư, mỡ màng, duyên dáng, dũng cảm, hai chàng trai cũng hăng như đôi ngựa họ cưỡi, hăng và nguy hiểm, song kỳ thực bên trong lại dịu dàng và ngoan ngoãn đối với ai biết lựa chiều khiến lái.

Mặc dù sinh trưởng trong cảnh an nhàn của đồn điền, được săn sóc hầu hạ từ tấm bé, nhưng diện mạo của ba người ngồi chơi ở hàng hiên không hề có chút gì là ẻo ợt hoặc mềm yếu. Họ đều có cái vẻ mạnh mẽ và nhanh nhẹn của những người vùng quê suốt đời sống ngoài thiên nhiên thoáng đãng và rất ít bận bịu đầu óc với những điều tẻ ngắt trong sách. Cuộc sống ở Bắc Georgia, hạt Clayton hãy còn mới mẻ, và xét theo tiêu chuẩn của Augusta, Savannah và Charleston, thì có phần hơi thô lậu. Những người phương Nam trầm tĩnh ở những vùng xưa cũ hơn nhìn dân Georgia ở mạn trên với chút khinh thị, nhưng ở Bắc Georgia đây, có thiếu những điều tẻ nhạt của học vấn cổ điển cũng chẳng có gì đáng xấu hổ, miễn sao người đàn ông tỏ ra giỏi giang, khéo léo trong những vấn đề quan trọng. Và khai thác bông tốt, cưỡi ngựa hay, bắn giỏi, khiêu vũ lệ làng, tháp tùng các bà, các cô một cách thanh nhã và uống rượu với tư thế đàng hoàng của một người hào hoa phong nhã, đó chính là những vấn đề quan trọng.

Về những tài lẻ đó, cặp anh em sinh đôi này thật cự phách và

họ cũng xuất chúng đến mức nổi tiếng là không thể đọc được bất cứ điều gì chứa đựng giữa những tấm bìa của các cuốn sách. Gia đình họ có nhiều tiền, nhiều ngựa, nhiều nô lệ hơn bất kì ai ở trong hạt, nhưng về khoản ngữ pháp thì hai cậu công tử lại nghèo hơn đa số những người Cracker^[4] khố rách áo ôm ở vùng xung quanh.

Chính vì lý do đó mà Stuart và Brent ngồi chơi tếu ở hàng hiên ấp Tara buổi chiều tháng tư ấy. Họ vừa bị đuổi khỏi trường Đại học Georgia, trường đại học thứ tư đã trục xuất họ trong vòng hai năm trời, và hai người anh trai, Tom và Boyd, cũng cùng về nhà với họ, không chịu ở lại một học đường không hoan nghênh cặp anh em sinh đôi này. Stuart và Brent coi việc họ bị đuổi học gần đây nhất là một trò đùa thú vị. Scarlett, vốn từ dạo rời trường nữ học Phayetteville không lần nào tự nguyện mở đến một quyển sách, cũng thấy chuyện đó là hay hay như họ.

- Tôi biết hai anh bất cần chuyện bị đuổi, cũng như cả anh Tom nữa, cô nói. Nhưng còn Boyd? Xem chừng anh ấy có vẻ quyết tâm học đến nơi đến chốn, thế mà hai anh đã kéo theo anh ấy bật khỏi các trường Đại học Virginia, Alabama, Nam Carolina và bây giờ lại đến Georgia nữa. Cứ cái đà này thì anh ấy sẽ chẳng bao giờ học xong được.

- Ô, anh ấy có thể đọc sách luật trong văn phòng quan tòa Parmalee, Brent nhơn nhơn đáp. Với lại cái đó cũng chẳng hệ trọng gì lắm. Đằng nào bọn này cũng phải về nhà trước khi kết thúc niên học.

- Tại sao?

- Chiến tranh chứ còn sao nữa, cô bé ngốc nghếch! Chiến tranh sắp nổ ra bất kỳ ngày nào, cô tưởng ai trong bọn chúng tôi sẽ ở lại trường trong khi chiến sự diễn ra chắc?

- Các anh thừa biết là sẽ chẳng có cuộc chiến tranh nào hết, Scarlett bực bội nói. Toàn là chuyện phịa. Ngày hai cha con Ashley Wilkes tuần trước vừa mới bảo ba tôi là các đại diện của ta ở Washington sẽ đi đến một... một... một thỏa thuận hòa hữu về Liên bang với ông Lincoln. Và dù sao đi nữa, bọn Yankee^[5] cũng sợ chúng ta hết vía, chẳng dám đánh nhau đâu. Sẽ chẳng có cuộc chiến tranh nào hết, tôi nghe chuyện ấy phát ớn lên rồi.

- Sẽ không có cuộc chiến tranh nào hết! Hai anh em sinh đôi bất bình kêu lên như thể bị mất cắp vậy.

- Nay cô bạn thân yêu ạ, tất nhiên là sẽ có chiến tranh, Stuart nói. Có thể là bọn Yankee sợ chúng ta, nhưng sau khi tướng Beauregard nã đại bác đánh bật chúng khỏi pháo đài Sumter, ngày hôm kia một cách nhục nhã như thế, chúng sẽ phải đánh kéo mang tiếng hèn nhát trước toàn thế giới. Chà, Liên bang...

Scarlett bĩu môi chán ngán và sốt ruột.

- Các anh chỉ cần nói "chiến tranh" một lần nữa là tôi sẽ vào nhà đóng cửa lại tức thì. Trừ mấy từ "ly khai" ra, không từ nào làm tôi chán ngấy bằng mấy từ "chiến tranh". Ba tôi sáng, trưa, chiều tối chỉ thấy nói toàn những chuyện chiến tranh, và các tôn ông đến thăm ba cũng hò hét về pháo đài Sumter, về cái quyền của bang, về Able Lincoln cho đến khi tôi phát chán muốn hét toáng lên! Và các chàng thanh niên cũng toàn nói chuyện ấy - chiến tranh và Đội của họ. Năm nay không có cuộc vui nào thú vị bởi vì cánh trai trẻ không nói chuyện gì khác. Tôi rất mừng thấy Georgia đợi đến sau Noel mới ly khai, nếu không, các cuộc vui chơi của chúng ta nhân dịp Noel cũng sẽ hỏng hết. Nếu các anh còn nói "chiến tranh" nữa tôi sẽ vào nhà đấy.

Scarlett nói thật tình, vì cô không bao giờ đủ kiên nhẫn chịu đựng dài một cuộc trò chuyện trong đó cô không phải là đầu đề chính. Nhưng cô vừa nói, vừa cười nụ, cố ý làm lún sâu thêm lúm đồng tiền và hàng mi đen rậm chấp chới như cánh bướm. Đúng như chủ đích của cô, hai cậu công tử phải bả thích mê và vội vã xin lỗi đã làm cô khó chịu. Không vì cô thiếu quan tâm mà họ bớt quý mến cô. Thực tế, họ quý cô hơn. Chiến tranh là việc của đàn ông, đâu phải việc của đàn bà, cho nên họ xem thái độ ấy là bằng chứng hiển nhiên về nữ tính của cô.

Sau khi lái họ khỏi cái đề tài chiến tranh chán ngắt, cô hào hứng quay trở lại tình cảnh trước mắt của họ.

- Thế bác gái nói gì về việc hai anh bị đuổi học?

Hai cậu có vẻ không thoải mái khi nhớ lại ứng xử của mẹ cách đây ba tháng, hồi họ từ trường Đại học Virginia. trở về nhà. - À, Stuart nói, bà cụ chưa có dịp nói gì cả. Bọn tôi và anh Tom đi khỏi nhà từ sáng sớm hôm nay, trước khi bà cụ dậy, anh Tom thì đang

ở nhà gia đình Phontaine, còn bọn tôi tới đây.

- Bà cụ có nói gì khi các anh về đến nhà đêm hôm qua không?

- Đêm qua, tụi tôi gặp may. Ngay trước khi tụi tôi về tới nhà, người ta mang đến con ngựa giống mới mà bà cụ đã mua ở Kentucky và cả nhà cứ là loạn cả lên. Cái đồ vũ phu to xác ấy - nó là một con ngựa cao lớn Scarlett ạ, cô phải nói với ba cô sang xem ngay đi nó đã cắn tên bồi ngựa một miếng ra trò trên đường đi về đây và giẫm cả lên hai tên nô lệ da đen của mẹ tôi ra đón tàu hỏa ở ga Jonesboro. Và ngay trước khi tụi tôi về đến nhà, thì thiếu chút nữa thì nó đạp đổ chuồng, suýt giết chết con Strawberry, con ngựa nòi cũ của bà cụ. Khi bọn này đến nhà thì bà cụ đang ở ngoài chuồng ngựa với cả một hũ đường miếng, cố xoa dịu nó và công nhận là bà cụ làm việc đó rất thành công. Bọn lệ da đen sợ hết vía, đánh đu ở các rui kèo, tròn xoe mắt, nhưng bà cụ thì nói chuyện với con ngựa như nói với người và cho nó ăn ngay trong lòng bàn tay mình. Thật không có ai đỡ ngựa khéo như bà cụ. Và khi trông thấy bọn này, bà liền nói: "Trời đất, bốn ông tướng lại về nhà làm gì vậy? Chúng bay còn tệ hại hơn cả các họa ở Ai Cập^[6]". Thế rồi con ngựa lại hí và đá hậu, bà liền bảo: "Cút khỏi đây ngay! Chúng bay không thấy nó sợ à, tội nghiệp con vật to đùng? Sáng mai ta sẽ hỏi đến bốn đứa bay!" Thế là bọn này đi ngủ và sáng nay tốt đi trước khi bà cụ có thể tóm cổ và để Boyd lại đối phó với bà.

- Liệu bác có đánh anh Boyd không? Scarlett cũng như mọi người khác trong hạt, không sao quen được với cái cách bà Tarleton bé nhỏ đối xử thô bạo với những con trai đã lớn của mình, hễ gặp dịp xem chừng như chính đáng là quát roi ngựa lên lưng họ.

Beatrice Tarleton là một người đàn bà bận rộn, ngoài việc cai quản một đồn điền bông rộng lớn, một trăm nô lệ da đen và tám người con còn phải trông nom khu trại nuôi ngựa lớn nhất trong toàn bang nữa. Tính bà nóng và dễ điên tiết lên bởi những vụ bỏ học thường xuyên của bốn cậu con trai; và trong khi không cho phép ai được dùng roi đánh ngựa hoặc nô lệ, bà vẫn cảm thấy thỉnh thoảng cho các cậu ấm một trận đòn cũng chẳng có hại gì.

- Tất nhiên là bà cụ không đánh Boyd. Bà chả bao giờ đánh

Boyd nhiều vì anh ấy là cả và hơn nữa lại là gà còi. Stuart nói, hãnh diện với chiều cao một mét tám mươi lăm của mình. Vì thế mà bọn này để anh ấy ở nhà để trình bày mọi sự với bà cụ. Lạy Chúa Toàn Năng, bà cụ phải thôi đánh bọn này đi chứ!! Hai chúng tôi đã mười chín, Tom thì hai mươi một, thế mà bà cứ làm như bọn tôi mới lên sáu!

- Liệu mai bác gái có cưới con ngựa mới sang dự bữa tiệc ngoài trời của gia đình Wilkes không?

- Bà cụ muốn thế đấy, nhưng ba tôi bảo nguy hiểm lắm. Với lại, dù thế nào đi nữa, mấy đứa con gái cũng chẳng để cho bà làm thế. Chúng bảo ít ra cũng có một lần chúng đưa bà đi dự tiệc bằng xe ngựa như một vị phu nhân.

- Mong sao ngày mai trời đừng mưa, Scarlett nói. Một tuần nay ngày nào cũng mưa rồi, không có gì chán hơn một bữa tiệc ngoài trời^[7] phải chuyển vào trong nhà.

- Ô, ngày mai trời sẽ trong sáng và nóng như cũ tháng sáu, Stuart nói. Nhìn vàng mặt trời lặn kia. Tôi chưa bao giờ thấy một ráng chiều đỏ hơn. Bao giờ cũng có thể đoán thời tiết bằng vào mặt trời lặn.

Họ đưa mắt nhìn những cánh đồng bông mới cày vỡ của ông Gerald O'Hara Hara trải dài tới tận chân trời đỏ ối. Giờ đây, khi mặt trời đã lặn vào một vùng hỗn mang rực đỏ đằng sau dãy đồi bên kia con sông Flint, cái nóng ban ngày tháng tư dịu dần thành mát rượi, dễ chịu.

Năm ấy, mùa xuân đến sớm với những cơn mưa rào ngắn âm ập, với sắc hồng của hoa đào đột ngột nở rộ, với hoa sơn thù du rắc những đốm sao trắng lên bờ đêm tối sẫm cùng những ngọn đồi xa. Các thửa ruộng đã cày gần xong và ánh tà dương rực rỡ như máu, càng tô đỏ thêm những luống có lẫn cát, đỏ son, đỏ tía và nâu sẫm ở những quãng bóng râm phủ lên dọc hai thành rãnh. Ngôi nhà gạch quét vôi trắng của đồn điền tựa như một hòn đảo giữa vùng biển đỏ man dại, một vùng biển cuộn cuộn những đợt sóng cồn vồng lên, xoáy lộn, đột nhiên sững lại khi tóe ra thành từng chùm bọt hồng. Vì ở đây không có những luống dài thẳng tắp như thường thấy ở những cánh đồng đất sét vàng của vùng Trung Georgia bằng phẳng hoặc ở dải đất đen nục

nạc của các đôn điền ven biển. Ở miền Bắc Georgia, những thửa ruộng lượn sóng dưới chân đồi được cày thành hàng triệu luống cong cong để ngăn chất đất màu mỡ khỏi trôi tuột xuống lòng sông.

Đó là một vùng đất đỏ hoang sơ, mưa nhiều thì như màu máu, hạn hán thì như bụi gạch - vùng đất trồng bông tốt nhất thế giới. Đó là một miền dễ chịu với những ngôi nhà trắng, những cánh đồng cày thanh bình và những dòng sông màu vàng đục lờ lờ xuôi chảy, song lại là miền đất của những tương phản, của ánh nắng chói chang nhất và bóng râm đậm đặc nhất. Những khoảng rừng thưa trong khu vực đôn điền và những cánh đồng bông trải dài hàng dặm mỉm cười với một mặt trời ấm áp, bình thản và tự mãn. Xung quanh sừng sững những cánh rừng già tối thẫm, ngay cả những buổi trưa nóng nực nhất

cũng vẫn mát mẻ, những cánh rừng huyền bí có phần hơi hắc ám, ở những cây thông rì rào dường như kiên trì chờ đợi hàng thế kỷ và cất lời đe dọa trong những tiếng thở dài se se: "Cẩn thận đấy! Cẩn thận đấy! Bọn ta đã từng thắng các người. Bọn ta có thể lại thu phục các người lần nữa."

Ngồi dưới mái hiên, ba người trẻ tuổi vắng nghe tiếng vó nện, tiếng dây thừng lanh canh và tiếng cười the thé ẩu xĩa của đám nô lệ da đen dật la từ ngoài đồng trở về. Từ trong nhà bay ra giọng nói êm nhẹ của bà Ellen O'Hara Hara, mẹ của Scarlett, gọi con bé da đen mang chiếc làn đựng chìa khóa của bà. Một giọng trẻ con lanh lảnh đáp: "Thưa bà, vâng", và có tiếng chân ra cửa sau đi về phía nhà sậy, nơi bà Ellen chia khẩu phần thức ăn cho lục điền đang lục tục về. Có tiếng bát đĩa sứ và thìa, đĩa bạc chạm nhau lách cách trong khi quản gia Pork của ấp Tara dọn bàn ăn.

Những âm thanh cuối cùng này nhắc cặp anh em sinh đôi là đã đến giờ lên đường về nhà. Nhưng họ ngại gặp mặt với bà mẹ và nấn ná ở hàng hiên Tara thêm một lát, hy vọng Scarlett mời ở lại ăn tối.

- Này, Scarlett, về chuyện ngày mai ấy mà, Brent nói. Bọn này đi vắng nên không biết mai có bữa tiệc ngoài trời và vui chơi khiêu vũ, nhưng không phải vì thế mà đêm mai bọn này đành chịu chạy tịnh không được nhảy cho đã. Cô chưa hứa dành trước

tất cả các điều nhảy chứ?

- Rồi mà! Làm sao tôi biết trước là các anh về nhà? Tôi không thể can tâm chờ phục dịch hai anh mà chịu nguy cơ dựa tường không có ai mời nhảy.

- Cô mà lại dựa tường không có ai mời nhảy! Hai cậu công tử phá lên cười âm ỉ.

- Này cô bé thân yêu. Cô phải dành cho tôi điệu waltz đầu tiên và cho Stu điệu cuối cùng và cô phải ăn tối với tôi. Chúng mình sẽ ngồi trên sàn cầu thang trong đêm vũ hội lần trước và lại bắt Mammy Jincy đến xem bói cho chúng mình lần nữa.

- Tôi không thích nghe Mammy Jincy bói. Các anh biết đấy bà ấy bảo tôi sẽ lấy một ông tóc đen nhánh, để ria dài mà tôi thì không ưa các ông tóc đen.

- Cô thích đàn ông tóc hung chứ gì, cô gái thân yêu? Brent cười toe toét. Nào, ừ đi, hãy hứa nhảy với bọn này tất cả các bài waltz và cùng ăn tối nhé.

- Nếu cô hứa, bọn tôi sẽ cho cô biết một điều bí mật, Stuart nói.

- Điều gì? Scarlett reo lên, linh lợi như một đứa bé khi nghe thấy hai tiếng "bí mật".

- Có phải cái chuyện chúng mình nghe thấy hôm qua ở Atlanta không, Stu? Nếu là chuyện ấy thì nên nhớ chúng ta đã hứa sẽ không nói cho ai biết.

- À, Miss^[8] Pitty đã nói cho bọn này biết.

- Miss gì?

- Cô biết đấy, bà cô họ của Ashley Wilkes hiện ở Atlanta ấy mà, Miss Pittypat Hamilton, - cô của Charles và Melanie Hamilton.

- Tôi biết rồi, cả đời tôi chưa bao giờ gặp một bà già nào ngu độn hơn thế,

- Thế hôm qua khi bọn này ở Atlanta chờ tàu hỏa về nhà thì xe ngựa của bà ấy đi qua cửa ga và bà dừng lại nói chuyện với bọn này, bà bảo là trong vũ hội đêm mai tại nhà Wilkes, người ta sẽ công bố một cuộc đính hôn.

-Ồ, chuyện ấy thì tôi biết rồi, Scarlett thất vọng nói. Cái gã

cháu trai ngu dần của bà ta, Charlie Hamilton đính hôn với Honey Wilkes chứ gì. Mọi người đều đã biết từ mấy năm nay là đến một lúc nào đó, họ sẽ lấy nhau, cho dù cậu chàng có vẻ như không mặn mà gì lắm.

- Cô nghĩ là hẳn đần độn à? Brent hỏi. Noel vừa rồi, cô chẳng để cho hẳn bám quanh vo ve mãi là gì?

- Tôi không thể cấm anh ta được, Scarlett hờ hững nhún vai. Theo tôi, anh ta là một gã ông ẹo gồm chết.

- Vả lại, đâu phải là họ sẽ công bố cuộc đính hôn của hẳn, Stuart đắc thắng nói. Mà chuyện Ashley với em gái Charlie, tiểu thư Melanie cơ.

Sắc mặt Scarlett không thay đổi, nhưng môi cô tái nhợt đi, như một người bất thành linh bị một đòn đau điếng và trong lúc choáng váng đầu tiên, không hiểu là chuyện gì đã xảy ra. Trong khi trừng trừng nhìn Stuart, mặt cô im sững đến nỗi gã này, vốn không bao giờ biết phân tích tâm lý, cứ yên trí rằng cô chỉ ngạc nhiên và rất chú ý mà thôi.

- Miss Pitty nói với bọn này rằng họ định sang năm mới công bố vì tiểu thư Melly^[9] không được khỏe lắm; nhưng thấy thiên hạ chỉ bàn tán toàn chuyện chiến tranh, mọi người ở cả hai bên gia đình đều cho rằng, cứ cho cưới quách đi thật sớm lại hơn. Cho nên họ định công bố vào quãng giữa bữa ăn tối mai. Scarlett, bây giờ bọn này đã nói cho cô biết điều bí mật, vậy cô phải hứa ăn tối với bọn này đi.

- Dĩ nhiên là thế, Scarlett nói như cái máy.

- Và tất cả các bài waltz nữa nhé?

- Tất nhiên.

Hai anh em sinh đôi nhìn nhau sững sờ, nhưng có phần hơi ngạc nhiên, Mặc dù tự coi mình là những người được Scarlett ưu đãi trong đám rạp ranh giương cung bản sê, trước đây họ chưa bao giờ giành được những biểu hiện của đặc ân đó một cách dễ dàng như lần này. Thông thường cô để họ phải năn nỉ van xin mà vẫn lần lữa trì hoãn, không chịu trả lời dứt khoát có hay không, phá lên cười mỗi khi họ hờn dỗi, ra mặt lạnh lùng nếu họ nổi cáu. Và đây, thực tế cô đã hứa dành cho họ hầu như toàn bộ

ngày mai - ngồi cạnh suốt bữa tiệc ngoài trời, tất cả các bài waltz (họ sẽ xoay sở sao cho tất cả các bài nhảy đều là nhịp waltz) và cùng ăn tối nữa. Thật cũng bỏ bị đuổi khỏi trường Đại học!

Lòng tràn ngập niềm phấn khởi mới do thành công đó, họ tiếp tục nán lại bàn về bữa tiệc ngoài trời và đêm vũ hội, về Ashley Wilkes và Melanie Hamilton, ngắt lời nhau, bông phèng, chế nhạo đôi này, gợi ý chung chung về khách mời đến ăn tối. Mãi một lúc sau, họ mới nhận ra là Scarlett trở nên rất ít nói. Không khí đã có phần đổi khác. Hai anh em sinh đôi không biết rõ lí do vì sao, nhưng đúng là cái ánh rục rở tuyệt vời của buổi chiều đã tan biến rồi. Scarlett dường như chẳng để ý mấy đến những điều họ nói mặc dầu cô vẫn trả lời đâu ra đấy. Mơ hồ nhận thấy có một điều gì đó mà họ không thể hiểu nổi, do đó đâm thất vọng và ngán ngẩm, hai cậu cầm cự thêm một lát, rồi miễn cưỡng đứng dậy nhìn đồng hồ đeo tay.

Cuối những cánh đồng mới cày vỡ, mặt trời đã xuống thấp và bên kia sông, những rừng cây cao in bóng đen sẫm. Chim én lao vút qua sân gà, vịt và gà tây từ ngoài đồng về lộn xà lộn xộn, con thì lạch bà lạch bạch, con thì vênh váo khênh khạng.

Stuart quát to: "Jeems". Và lát sau, một gã da đen cao lớn trạc tuổi họ hồn hển chạy vòng ngôi nhà ra chỗ buộc ngựa. Jeems là người hầu của họ và, cũng như bầy chó, theo họ đi khắp nơi. Gã là bạn chơi thuở nhỏ của hai cậu ấm sinh đôi và được xem như quà sinh nhật cho hai cậu làm của riêng hôm họ tròn mười tuổi. Vừa trông thấy gã, lũ chó săn nhà Tarleton liền chồm dậy khỏi đám bụi đỏ và đứng tại chỗ chờ chủ. Các cậu cúi gập người bắt tay và nói với Scarlett rằng sáng mai họ sẽ sang bên nhà Wilkes từ sớm chờ cô. Rồi họ hối hả chạy xuôi lối đi, lên ngựa và theo sau là Jeems, phóng dọc theo đường rặng tuyết tùng, vừa vẫy mũ vừa hét với lại chào cô.

Khi đã quành qua chỗ ngoặt của con đường đầy bụi, khuất khỏi tầm nhìn từ ấp Tara, Brent ghìm ngựa đứng lại dưới một lùm cây sơn thù du. Stuart cũng dừng lại và gã da đen hăm ngựa cách họ mấy bước. Mấy con ngựa cảm thấy lỏng cương, vươn cổ gặm lớp cỏ xuân mơn mớn, trong khi lũ chó lại kiên nhẫn nằm xuống trong lớp bụi đỏ êm ái và thềm thường ngược nhìn đàn én lượn vòng trong hoàng hôn dần sẫm bóng. Bộ mặt hồn nhiên của

Brent có vẻ bối rối và hơi bất bình.

- Này - gã nói, anh có thấy hình như Scarlett có ý muốn mời chúng mình ở lại ăn tối không?

- Mình nghĩ là thế - Stuart nói. Mình cứ cho nàng mời thế nhưng nàng lại không nói gì, Brent nghĩ thế nào?

- Chả nghĩ thế nào cả. Nhưng tôi cảm thấy như lẽ ra nàng có thể làm thế. Nói cho cùng, đây mới là ngày đầu tiên chúng mình trở về nhà, bao nhiêu lần nàng không gặp chúng mình. Và chúng mình còn hàng lô chuyện cần nói với nàng.

- - Mình thấy hình như nàng rất mừng được gặp chúng mình khi chúng mình mới tới.

- Tôi cũng nghĩ thế.

- Thế rồi cách đây độ nửa tiếng, bỗng dưng nàng đâm lì xì như thể bị đau đầu vậy.

- Tôi có nhân thấy thế, nhưng lúc ấy tôi không để tâm. Anh cho là nàng bị làm sao?

- Mình không biết. Theo Brent, chúng mình có nói gì làm nàng phật ý không?

Cả hai cùng ngẫm nghĩ một lát.

- Tôi chịu, không đoán được vì cớ gì. Với lại, khi Scarlett bực thì ai cũng thấy ngay. Nàng không tự kiềm chế như một số cô gái khác.

- Phải, mình thích nàng chính ở chỗ đó. Nàng không vòng vo điệu dàng khi có chuyện bực mình, mà nói thẳng toẹt ra. Nhưng chắc chúng mình đã làm hoặc nói điều gì khiến nàng ngậm miệng không buồn nói chuyện nữa và có vẻ như khó ở. Mình dám cam đoan rằng lúc đầu nàng rất mừng được gặp chúng mình và đã tính mời chúng mình ăn tối.

- Theo anh, có phải tại chúng mình bị đuổi học không?

- Xì đâu phải! Đừng có ngớ ngẩn. Nàng đã cười như thường khi chúng mình kể cho nghe chuyện ấy. Vả chăng, Scarlett cũng chẳng coi trọng việc học hành gì lắm, khác nào chúng ta.

Brent quay người trên yên ngựa, gọi tên hầu da đen:

- Jeems!

- Mà có nghe chúng tao nói chuyện gì với tiểu thư Scarlett không?

- Dạ không, thưa cậu Brent! Làm sao mà cậu *lị* nghĩ là cháu dám *gio* thám người da *chẳng* ?

- Do thám ư, lạy Chúa! Bọn da đen chúng mà biết hết mọi chuyện xảy ra. Hừ đồ dối trá, chính mắt tao trông thấy mà len lén quanh góc hiên đến ngồi núp tron bụi hoa nhài cạnh tường mà. Thôi đi, mà có nghe thấy chúng tao nói điều gì có thể làm cho tiểu thư Scarlett nổi giận, hoặc méch lòng không?

Được câu viện đến như vậy, Jeems thôi không giả vờ là không nghe trộm nữa và vằng trán đen của gã cau lại.

- Thưa không, cháu không nhận thấy các cậu có nói *rì* làm cô *í nũi dân* . Cháu thấy *dư* là cô *í* rất mừng được gặp các cậu, rõ ràng cô *í* nhớ các cậu và cô *í cứ dít da dít dít dư* chim cho đến khi các cậu nói đến chuyện cậu Ashley *mấy* cô Melly Hamilton sắp lấy nhau. Thế rồi cô *í* lặng đi *dư* con chim nhỏ thấy con điều hâu bay qua.

Hai anh em sinh đôi nhìn nhau, gật đầu, nhưng vẫn không hiểu ra sao.

- Jeems có lý, Stuart nói. Nhưng mình vẫn không hiểu tại sao lại thế. Lạy Chúa! Ashley chỉ là bạn nàng mà thôi, không hơn. Nàng đâu có mê hẳn. Nàng mê bọn mình kia.

Brent gật đầu tán thành.

- Nhưng, gã nói, anh có cho là có thể Ashley đã không nói gì với nàng về chuyện công bố đính hôn đêm mai, thành thử nàng bực hẳn đã không nói với nàng là bạn cố tri trước khi thông báo cho mọi người khác chẳng? Con gái vốn dĩ rất thích là người đầu tiên được biết những chuyện như vậy.

- Ờ, có thể thế! Nhưng giả sử hẳn không nói trước cho nàng biết chuyện công bố đính hôn vào ngày mai thì đã sao? Cái đó phải là bí mật và bất ngờ, mấy lại người đàn ông có quyền giữ kín việc đính hôn của mình chứ, phải không nào? Nếu bà cô của tiểu thư Melly không buột miệng nói ra thì chúng mình cũng chả

biết. Nhưng mà chắc hẳn Scarlett đã biết là trước sau hẳn cũng sẽ lấy Melly. Chà, chuyện ấy chúng mình biết trước từ mấy năm nay rồi. Xưa nay, trong hai dòng họ Wilkes và Hamilton, anh chị em họ vẫn lấy nhau mà. Ai nấy đều biết một ngày kia họ sẽ lấy nhau cũng như Honey Wilkes sẽ lấy Charlie, anh trai của Melly.

- Thôi tôi chịu. Nhưng tôi vẫn tiếc là nàng không mời bọn mình ở lại ăn tối. Tôi thì là không muốn về nhà nghe mẹ chửi về chuyện chúng mình bị đuổi học. Mà đây nào phải là lần đầu tiên.

- Có thể giờ đây Boyd đã xoa dịu được bà cụ. Brent biết đây, cái anh chàng nhỏ bé tinh ranh ấy nói dẻo như kẹo. Anh ta bao giờ cũng có thể xoa dịu được mẹ, Brent lạ gì.

- Phải, anh ấy có thể làm được việc ấy, nhưng phải mất thời gian. Anh ấy phải nói vòng vòng cho đến khi bà cụ không biết đường nào mà lần, đành bỏ cuộc và bảo anh ấy để dành giọng mai sau làm thầy cãi. Nhưng bây giờ thì anh ấy chưa đủ thời gian để mở máy cho trơn chu. Ồ, tôi dám cược là bà cụ hiện vẫn còn rối lên với con ngựa mới, đến mức thậm chí không nhận ra là chúng mình đã lại ở nhà, cho đến lúc ngồi xuống ăn tối và trông thấy Boyd. Và suốt bữa ăn, bà sẽ nổi sấm, nổi sét cho mà xem. Rồi phải đến mười giờ đêm Boyd mới có cơ giải thích được cho bà rằng, sau cái cách ông hiệu trưởng danh dự nói chuyện với anh và tôi, thì bất kỳ ai trong số anh em mình còn ở lại trường đại học cũng chẳng vinh dự gì. Và khi Boyd khích được bà chuyển sang tức giận ông hiệu trưởng tới mức hỏi tại sao Boyd không bắt ông ta đi thì cũng đã nửa đêm. Không, chúng mình không thể về nhà trước nửa đêm.

Hai anh em sinh đôi ỉu xìu nhìn nhau. Họ tuyệt nhiên chẳng sợ ngựa dữ, các cuộc gây lộn bắn nhau cũng như sự phẫn nộ của hàng xóm láng giềng, nhưng đầu óc lạnh mạnh của họ lại rất hãi những lời mắng nhiếc thẳng thừng của bà mẹ tóc hung cùng chiếc roi ngựa mà bà sẵn sàng quất vào đít quần họ không chút ngại ngần.

- Này thôi, Brent nói, ta sang bên nhà Wilkes vậy. Ashley và các cô em gái chắc sẽ vui mừng giữ chúng ta ở lại ăn tối.

Stuart có vẻ hơi băn khoăn.

- Không, ta đừng sang đấy. Chắc họ đang bận tíu tít chuẩn bị

cho bữa tiệc ngoài trời ngày mai và ngoài ra...

- Ô, tôi quên bémg điều đó, Brent vội vã chữa. Phải, ra không nên sang đó.

Họ thúc ngựa và phóng đi lạng lã một lúc đôi má ngăm ngăm của Stuart ửng đỏ lên, bối rối ngượng ngùng. Cho đến mùa hè năm ngoái, Stuart vẫn đi lại tìm hiểu India Wilkes với sự đồng ý của đôi bên gia đình cũng như sự tán thưởng của toàn hạt. Mọi người trong hạt cảm thấy rằng có lẽ tiểu thư India Wilkes lạnh lùng, kín đáo sẽ có tác dụng làm cho chàng trai trở nên đậm tính. Dù sao chẳng nữa, họ cũng nhiệt tình hy vọng thế. Stuart lẽ ra đã cưới India nhưng Brent không vừa ý, Brent cũng thích India, song gã thấy cô ta cực kỳ giản đơn và nhạt nhẽo, và gã dứt khoát không thể mê cô để cặp kè với Stuart được. Đây là lần đầu tiên sở thích của cặp anh em sinh đôi không đồng nhất và Brent giận cậu anh đã để mắt đến một cô gái mà gã thấy chẳng có gì là đặc sắc cả.

Thế rồi, mùa hè vừa rồi tại một cuộc nói chuyện chính trị trong một rừng sồi ở Jonesboro, cả hai đột nhiên phát hiện ra Scarlett O'Hara Hara. Họ đã quen biết cô bao năm nay và từ bé, Scarlett đã là bạn chơi thú vị nhất vì cô biết phi ngựa, trèo cây, gần như chả kém gì họ. Nhưng giờ đây họ ngỡ ngàng nhận thấy Scarlett đã lớn lên thành một thiếu nữ thanh lịch, thậm chí là bậc giai nhân yêu kiều nhất trần gian nữa kia.

Lần đầu tiên họ nhận thấy cô có cặp mắt xanh xiết bao linh hoạt, hai má lúm đồng tiền khi cười, đôi bàn tay và đôi bàn chân nhỏ nhắn và vóc người mới thon thả làm sao. Những câu nói dí dỏm của họ khiến cô cười khanh khách vui vẻ và hào hứng với ý nghĩ được cô coi là xuất sắc, hai cậu càng cố vượt lên bản thân ra sức khoe tài.

Đó là một trong những ngày đáng ghi nhớ trong đời hai anh em sinh đôi. Về sau, mỗi khi ôn lại chuyện ấy, bao giờ họ cũng tự hỏi tại sao trước đó họ không nhận ra duyên sắc của Scarlett. Không bao giờ họ tìm được lời giải đáp chính xác, vậy mà đó chỉ đơn giản là: hôm ấy, Scarlett đã quyết định làm cho họ phải chú ý tới mình. Do bản chất, cô không thể chịu thấy một người đàn ông nào mê một phụ nữ khác ngoài bản thân mình và cái cảnh

India Wilkes và Stuart cặp kè với nhau tại cuộc nói chuyện đập vào mắt cô, kích cái máu thèm mỗi của cô lên quá độ. Không thỏa mãn với chỉ mình Stuart, cô thả câu bắt luôn cả Brent và tiến hành triệt để đến nỗi hai cậu đâm choáng ngợp.

Giờ đây, cả hai đều phải lòng Scarlett, và India Wilkes cũng như cô nàng Litty Munroe ở Lovejoy, mà Brent miễn cưỡng tìm hiểu, chỉ còn là những cái bóng mờ trong tâm trí họ. Họ không hề đặt ra câu hỏi là trong trường hợp Scarlett chọn một trong hai thì kẻ xấu số sẽ làm gì. Đến lúc đó hẵng hay. Chỉ biết bây giờ họ hoàn toàn mãn nguyện về việc lại tâm đồng ý hợp về một cô gái vì giữa họ không hề có chuyện ghen tuông. Đó là một tình huống khiến hàng xóm láng giềng thích thú, song lại làm phiền lòng bà mẹ không ưa gì Scarlett.

- Nếu con bé ranh ma ấy ưng một trong hai cậu thì thật đáng đời cho các cậu, bà nói. Hoặc giả nó đồng ý cả hai thì các cô cậu phải chuyển đến bang Utah mà ở, nếu như bọn Mormons^[10] chịu chấp nhận mấy cô cậu... mà điều đó thì tôi không dám chắc... Tôi chỉ lo một ngày kia, cả hai cậu cùng bốc máu lên, ghen nhau vì cái con ranh con mắt xanh, hai mặt ấy, rồi đi đến chỗ bắn nhau thôi. Nhưng nói cho cùng, cái đó chưa chắc đã phải là không hay.

Từ hôm có cuộc hội thảo ấy, Stuart đâm ra mất thoải mái những lúc có mặt India. Không phải vì India buông lời trách móc gì hoặc thậm chí bằng khóe nhìn hoặc điệu bộ tỏ ra đã biết chuyện cậu chàng đột ngột thay đổi thần tượng. Cô là bậc trâm anh, cao hơn những cái tầm thường đó. Dù sao Stuart vẫn cảm thấy có lỗi và ngượng ngùng với cô. Cậu biết cậu đã khiến India yêu mình, hiện giờ vẫn còn yêu và trong thâm tâm, cậu cảm thấy mình đã không cư xử ra người quân tử. Cậu vẫn hết sức quý mến cô và kính trọng cô vì cung cách gia giáo, ý tứ, trình độ học vấn và tất cả những ưu điểm chân chính của cô. Nhưng quý tha mắt! Cô thật nhờ nhạt, vô vị và bao giờ cũng đơn điệu bên cạnh cái duyên rực rỡ, mỗi lúc một dáng vẻ của Scarlett. Với India, lúc nào người ta cũng yên trí về chỗ đứng của mình, còn với Scarlett thì thật chả biết đằng nào mà lần. Riêng điều đó cũng đủ làm một người đàn ông điên đầu, nhưng lại có cái hấp dẫn của nó.

- Thôi ta đến nhà Cade Calvert ăn tối vậy. Scarlett bảo là Cathleen đã ở Charleston về nhà. Có thể cô ấy có những tin mới

về pháo đài Sumter mà chúng mình chưa được nghe.

- Đến Cathleen làm gì. Mình cuộc với Brent hai ăn một rằng cô ta thậm chí cũng không biết là pháo đài nằm ở ngoài cảng, càng không biết là bọn Yankee ở đây trong đó trước khi ta nã đại bác trực chúng ra. Tất cả những gì cô ta biết đến trên đời, là những cuộc khiêu vũ cô ta tham dự và những thằng nhân tình cô ta "sưu tầm" được.

- Chắc, thì nghe cô ta liền thoảng cũng vui chứ. Với lại, đây là nơi để ta ẩn náu cho đến khi mẹ đi ngủ.

- Chà, quý tha ma bắt! Mình có thiện cảm với Cathleen, cô ta kể cũng ngộ và mình cũng muốn nghe chuyện về Caro Rhett và những người khác ở Charleston; nhưng ngồi suốt một bữa ăn nữa với cái bà mẹ kế người Yankee của cô ta thì xin thể độc là mình không đủ sức.

- Đừng quá nghiệt ngã với bà ta, Stuart. Bà ấy đầy thiện ý.

- Mình đâu có nghiệt ngã với bà ta. Mình ái ngại cho bà ta thì có. Nhưng mình không thích những người khiến mình phải ái ngại. Bà ấy cứ lảng xa lảng xãng, cố làm đúng những điều cần làm để mọi người được thoải mái, nhưng chính vì thế mà toàn làm trật, nói trật. Bà ấy làm mình điên tiết! Lại nữa, bà ấy cho dân miền Nam là man rợ mọi rợ. Thậm chí bà ấy còn nói với mẹ thế. Bà ấy sợ dân miền Nam. Hề có mặt chúng ta ở đó xem ra bà ấy sợ chết khiếp. Bà ấy làm mình nghĩ đến một con gà mái gầy đét đậu trên một cái ghế, mắt long lanh thất thần và hoảng loạn, sẵn sàng đập cánh, kêu ngạo lên hề có ai hơi động đậy tí chút.

- Thôi đi, anh mà lại phê phán bà ấy. Anh chả đã bắn vào chân Cade là gì?

- Ờ, tại mình say, nếu không mình đã chẳng làm thế. Stuart nói. Vả lại, Cade không giận mình đâu. Cả Cathleen, cả Raiphord và ông Calvert cũng vậy. Chỉ có cái bà mẹ kế người Yankee ấy là làm om xòm, bảo mình là một tên dã man, và người tử tế ở giữa đám dân miền Nam mọi rợ quả là không đảm bảo an toàn.

- Hừ, anh không đủ tư cách phán xét bà ấy. Đành rằng bà ấy là người Yankee và không lấy gì làm lịch thiệp cho lắm, nhưng xét cho cùng, anh đã bắn Cade, con trai riêng của chồng bà.

- Thôi đi, quý tha ma bắt! Đó đâu phải là cái có để Brent lẳng nhục mình! Brent là con đẻ của mẹ, thế mà cái lần Tony Phontaine bắn vào chân Brent, mẹ có làm toáng lên không nào? Không, mẹ chỉ cho người mời ông bác sĩ già Phontaine đến băng vết thương và hỏi ông ta do đâu mà Tony lại ngấm tòi đến thế. Mẹ bảo mẹ đoán là do rượu đã làm hỏng tài thiện xạ của cậu ta, Brent nhớ lại mà coi, điều đó đã làm cho Tony tức điên lên như thế nào.

Cả hai cười âm lên.

- Mẹ thật là một nhân vật kì dị! Brent tán đồng, giọng đầy yêu thương. Về mặt làm đúng điều cần làm và không đẩy ta vào tình trạng bối rối trước mặt mọi người thì bao giờ ta cũng có thể tin cậy ở mẹ.

- Phải nhưng tối nay, khi chúng mình về nhà, mẹ cũng rất có thể nói những điều làm chúng mình bối rối trước mặt ba và tụi em gái mình. Stuart lẩm lẩm nói. Này Brent, có nghĩa là chúng mình sẽ không được đi Châu Âu chơi nữa, mình chắc thế, Brent biết đấy, mẹ đã bảo nếu chúng mình còn bị đuổi khỏi trường đại học thì đừng có nghĩ gì đến chuyến Đại Viễn Du nữa.

- Mẹ kiếp! Cần quái gì! Ở châu Âu có gì mà xem? Tôi dám cuộc là cái đám ngoại bang ấy chẳng phô được với chúng ta cái gì mà chúng ta không có ở ngay tại Georgia này. Tôi dám cuộc là người của họ không nhanh bằng, con gái bên đó cũng không xinh đẹp bằng ở đây và tôi biết chắc họ không có thứ rượu Whisky bằng lúa mạch đen nào sánh bằng rượu loại ấy của ba.

- Ashley bảo là ở bên ấy có sinh hoạt sân khấu và âm nhạc rất là phong phú. Ashley rất thích châu Âu. Cậu ta cứ luôn miệng nhắc tới châu Âu.

- À... anh lạ gì chị em nhà Wilkes. Họ cứ như say cuồng âm nhạc, kịch cợt và sách vở. Mẹ bảo tại góc gác ông nội họ ở Virginia. Mẹ bảo dân Virginia rất coi trọng những thứ đó.

- Thì để cho họ những thứ ấy. Cứ cho mình một con ngựa hay để cưỡi, một vò rượu ngon để uống, một cô gái nhà lành để tìm hiểu nghiêm chỉnh và một cô gái lẳng lơ để vui chơi đú đờn, rồi thì ai muốn xí phần cả châu Âu cũng được. Nhờ chuyến du lịch này thì thôi, cần quái gì, phải không? Giả dụ bây giờ chúng ta

đang ở châu Âu và chiến tranh xảy đến? Chúng mình sẽ không về kịp. Tôi thà ra trận còn hơn đi châu Âu.

- Mình cũng nghĩ thế, mình sẵn sàng ra trận bất kỳ hôm nào. Brent này, mình nghĩ ra chỗ ăn tối rồi. Ta hãy phóng ngựa qua đầm lầy đến chỗ Able Wynder, bảo anh ta rằng cả bọn anh em mình đã trở về nhà và sẵn sàng tập huấn.

- Thật cao kiến! Brent phấn khởi kêu lên. Và chúng mình sẽ được nghe mọi tin tức về Đội và sẽ biết quyết định về màu sắc quân phục.

- Nếu là cùng kiểu với Zouave^[11] thì mình thề là sẽ không vào khinh kị. Mặc cái quần đỏ rộng thùng thình ấy thì còn ra cái thớ gì nữa! Trông như thứ quần ngủ bằng nỉ đỏ của các bà các cô ấy!

- Các cậu có định đến nhà ông Wynder không ạ? Vì nếu các cậu đến đấy, thì cũng không có máy mà ăn tối đâu, Jeems nói. Đầu bếp nhà í chết rồi, họ không mua đầu bếp mới. Họ lấy một chị làm đồng về nấu thay, tụi nhỏ cho biết đấy là đầu bếp tồi nhất bang.

- Lạy Chúa! Sao họ không mua lấy một đầu bếp khác.

- Làm sao mà Cracker đủ tiền mua nhỏ? Nhiều lắm, họ cũng chỉ có được bốn nhỏ là cùng, không thể hơn được.

Giọng Jeems lộ rõ vẻ khinh ra mặt. Địa vị xã hội của gã được đảm bảo, vì gia đình Tarleton có cả trăm nô lệ và như mọi nô lệ của các đại điền chủ, gã nhìn những chủ nông nhỏ có ít nô lệ bằng nửa con mắt.

- Tao thì đánh tuốt xương mày ra vì cái thói ấy bây giờ. Stuart kêu lên vẻ hung hãn. Mày đừng có gọi ông Able Wynder là Cracker. Đành rằng ông ấy nghèo, nhưng ông ấy không phải là Able Wynder. Ma quỷ bắt tao đi nếu tao để cho thằng cha nào, dù trắng hay nhỏ, nói xấu ông ta. Ở cái hạt này, không có người nào cừ hơn ông ấy, chả nhẽ thế mà đội khinh kị lại bầu ông làm trung úy.

- Cái í thì tự cháu không bao *dờ hểu* ra, Jeems đáp, không hề bối rối vì vẻ mặt dữ tợn của chủ. Cháu cứ ngỡ người ta chọn tất cả *xĩ* quan ở trong đám các ông nhà *dầu*, chú đâu phải đám cặn bã *nói* đầm lầy.

- Ông ấy không phải là cặn bã! Màý định so sánh ông ấy với bọn Cracker chính thống như gia đình Slattery hả? Able chỉ không giàu thôi. Ông ấy là một chủ nông nhỏ, không phải một đại điền chủ và nếu các chiến hữu trọng thị ông ấy đến mức bầu lên làm trung úy, thì có nghĩa là không phải bất kỳ tên nhỏ nào cũng được phép nói hỗn về ông ấy. Đới có ý thức về việc mình làm chứ!

Đới khinh ky đã được tổ chức các đây ba tháng, đúng vào ngày Georgia ly khai khỏi Liên bang và từ bấy đến nay, đám lính mới cứ chờ đợi chiến tranh hoài. Đơn vị chưa được đặt tên, mặc dầu không thiếu gợi ý. Người nào cũng có ý kiến riêng về vấn đề này và không ai chịu ai, cũng như tất thảy đều có ý kiến về màu sắc và kiểu của đồng phục. "Mèo hoang Clayton", "Những người nuốt lửa", "Phiêu ky Bắc Georgia", "Zouave", "Những pháo thủ nội địa", [12] "Đới xám Clayton", "Máu và Sấm", "Những dũng sĩ thần tốc", tất cả những tên ấy đều có người ủng hộ. Trong khi chưa ngã ngũ, mọi người đều gọi tổ chức này là Đới và mặc dầu cuối cùng, một cái tên thật kêu đã được thông qua, ai nấy vẫn chỉ dùng gọn ghẽ một tiếng "Đới" để chỉ đơn vị khinh ky cho đến mãi kỳ.

Các sĩ quan được anh em bầu lên vì trong toàn hạt chẳng có ai từng kinh qua trận mạc, trừ một số ít cựu binh, trong các cuộc chiến tranh Mexico và Seminole, ngoài ra, một cựu binh không được anh em tin mến, ắt chẳng thể lãnh Đới. Mọi người đều mến bốn anh em nhà Tarleton và ba anh em nhà Phontaine nhưng, tiếc thay, không thể bầu ai trong bọn họ, vì anh em Tarleton thì hay rượu và đú đởn, còn anh em Phontaine thì tính khí nóng nảy, hung hãn quá đáng. Ahsley Wilkes được bầu làm đại úy vì là ky sĩ giỏi nhất hạt và vì đầu óc điền đạm, có thể tin cậy được để duy trì một cái gì tựa tựa trật tự. Raiphord Calvert được chỉ định làm thượng úy vì được mọi người quý mến và Able Wynder, con trai một người đánh bầy ở đầm lầy và bản thân là một chủ nông nhỏ, được bầu làm trung úy.

Able là một anh chàng khổng lồ thất học sắc sảo, nghiêm nghị, hảo tâm, lớn tuổi hơn các chàng trai khác trong Đới và trước mắt phụ nữ, chí ít cũng nhã nhặn, lịch sự ngang họ, nếu không muốn nói là hơn. Trong Đới, hầu như không có thói đua đòi học làm sang vì trong các bậc cha ông của họ, quá nhiều người đã từ giai

cấp tiểu nông dân cần cù làm ăn mà trở nên giàu có. Hơn nữa Able lại là tay súng cừ nhất trong Đội, một thiên xạ chính cống có thể bắn trúng mắt một con sóc ở cách xa mười mét và ngoài ra, lại rất quen với cuộc sống ngoài thiên nhiên, thành thạo mọi việc; đốt lửa dưới trời mưa, dò theo dấu vết thú vật, tìm ra những nguồn nước. Anh em trong Đội vốn kính phục những gì là chân giá trị và hơn nữa lại yêu mến Able, nên tôn anh làm sĩ quan. Anh nhận cái vinh dự ấy một cách trang trọng, không hề tỏ vẻ ta đây như thể đó là phần chính đáng phải được dành cho anh. Nhưng các bà vợ, các cô con gái, cũng như đám nô lệ của các điền chủ thì lại không thể nhắm mắt trước sự việc là Able không thuộc dòng dõi quý tộc, trong khi cánh nam giới thì sẵn sàng bỏ qua không lưu tâm đến điểm đó.

Mới đầu, Đội chỉ tuyển toàn con trai các điền chủ, một đơn vị quý tộc, mỗi người tự lo lấy ngựa, vũ khí, trang bị, quân phục và cả người hầu riêng nữa. Nhưng số điền chủ giàu đâu có nhiều trong cái hạt Clayton mới thành lập này và để tập hợp đầy đủ lực lượng, cần phải tuyển thêm con trai các chủ nông nhỏ, các nhà săn thú trong rừng sâu, các người đặt bẫy ở đầm lầy, và trong một số rất ít các trường hợp, cả con cái những người da trắng nghèo, Cracker khá hơn mức trung bình của tầng lớp họ.

Những chàng trai thuộc loạt sau này cũng nóng lòng muốn chiến đấu chống quân Yankee không kém những người láng giềng giàu có của họ, nếu chiến trận xảy ra, nhưng lại nảy ra một vấn đề tế nhị là tiền bạc. Chả mấy chủ nông nhỏ có ngựa. Họ tiến hành các công việc canh tác bằng la, mà cũng chả có dư, hiếm nhà có quá bốn con. La làm đồng còn không đủ, lấy đâu ra la mà đi chiến đấu, ngay cả nếu Đội chịu chấp nhận chúng - mà làm gì có chuyện ấy! Còn cánh da trắng nghèo thì có được một con la, đã tự coi là khá giả rồi. Những người ở trong rừng và ven đầm lầy không có ngựa, cũng chẳng có la, họ sống hoàn toàn bằng thổ sản và muông thú săn hoặc bẫy được ở đầm lầy; nói chung, họ kinh doanh theo hệ thống đổi chác và họa hoằn một năm mới nhìn thấy dăm dollar tiền mặt, cho nên ngựa và đồng phục là những thứ quá tầm khả năng của họ. Nhưng trong sự nghèo khó thanh bạch, họ vẫn tự hào mãnh liệt chả kém các điền chủ trong sự giàu sang và ắt không chịu nhận bất kỳ cái gì có hơi hướng bố thí từ tay những người hàng xóm phú hộ của mình. Cho nên, để

nương theo tình cảm của tất cả, đồng thời để kiện toàn lực lượng của Đội, cha của Scarlett, John Wilkes, Buck Munroe, Jim Tarleton, Hugh Calvert, thực tế là tất cả các điền chủ lớn trong hạt, trừ Angus Macintosh đã góp tiền lại hoàn chỉnh việc trang bị cho Đội, cả người lẫn ngựa. Kết quả là mỗi điền chủ đồng ý chi tiền trang bị cho con mình cùng một số anh em khác, nhưng lựa cách giải quyết sao cho những thành viên nghèo của đơn vị có thể nhận ngựa và đồng phục mà không cảm thấy tổn thương đến danh dự.

Mỗi tuần hai lần, Đội tập trung ở Jonesboro để tập luyện và cầu cho chiến tranh bắt đầu. Trong khi chưa kiếm được đầy đủ số ngựa cần thiết, những người có ngựa thực hiện những tao tác mà họ cho là trận đồ kỵ binh trên cánh đồng đằng sau Tòa án, làm bụi mù lên, hò hét đến khản giọng và vung những thanh gươm thời chiến tranh cách mạng lôi từ các bức tường phòng khách xuống. Những người chưa có ngựa thì ngồi ở vỉa hè trước cửa hiệu Bullard, nhìn các bạn thao diễn và tán róc, hoặc giả thi bắn. Không cần phải dạy những chàng trai này học bắn, vì hầu hết người miền Nam sinh ra đã cầm súng trong tay và cuộc đời săn bắn đã biến tất cả bọn họ thành thiện xạ.

Từ những ngôi nhà đồn điền và những lều ven đầm, họ mang đến mỗi cuộc tập trung hàng loạt súng linh tinh đủ kiểu. Có những cây súng săn dài nghêu đã từng là tân kỳ vào hồi người ta vượt qua dãy núi Alleghenies lần đầu tiên, những khẩu hỏa mai cũ kỹ nạp đạn bằng đầu nòng đã từng hạ nhiều người Anh điêng thổ Georgia còn trứng nước, những khẩu súng lục kỵ binh đã được dùng năm 1842 trong các cuộc chiến tranh Seminole và Mexico, những khẩu súng ngắn nẹp bạc dùng trong các cuộc đấu súng, những khẩu súng bỏ túi, những cây súng săn hai nòng và những cây súng trường Anh mới, đẹp, bóng bằng gỗ quý bóng loáng.

Các cuộc luyện tập bao giờ cũng kết thúc trong những quán rượu ở Jonesboro và đêm đến, các vụ đánh lộn nổ ra nhiều đến nỗi các sĩ quan phải vất vả lắm mới ngăn được thương vong khỏi xảy ra trước khi giáp chiến với bọn Yankee. Chính trong một cuộc ẩu đả như vậy, Stuart Tarleton đã bắn Cade Calvert và Tony Phontaine đã bắn Brent. Lần ấy, cặp anh em sinh đôi mới về nhà

sau khi bị đuổi học khỏi trường Đại học Virginia, đúng lúc Đội được tổ chức và họ đã phấn khởi gia nhập. Nhưng hai tháng trước đây, sau cái lần bắn nhau ấy, bà mẹ đã tống khứ họ đến trường đại học của bang, với mệnh lệnh là phải ở lại đó. Trong thời gian đi học xa, họ nhớ cái náo nức trong luyện tập và họ coi học vẫn cũng đáng bỏ, miễn là họ có thể phi ngựa, bắn súng và hò hét cùng với đồng đội.

- Thôi, ta hãy đi tắt sang nhà Able đi, Brent gợi ý, Ta có thể xuyên qua bãi trũng nhà ông O'Hara Hara và đồng cỏ của gia đình Fontaine, chỉ thoáng một cái là đến nơi thôi.

- Thầy trò ta sẽ chả có cái gì ăn ngoài thịt ôpôt^[13] với rau xanh, Jeems cố cãi.

- Mà sẽ chả được ăn gì, Stuart nhe răng cười. Bởi vì mà phải về thưa với bà là chúng tao không về nhà ăn tối.

- Không, cháu không! Jeems hoảng hốt kêu lên. Không, cháu không đâu! Cháu chả vui thú gì hơn các cậu nếu bị bà *Beetiss* tống cổ *da* ngoài đường. Thoạt đầu bà xẽ hỏi cháu là làm *xao* cháu lại để các cậu bị đuổi lần nữa. Tiếp sau đó là làm *xao* tối nay cháu lại không đưa các cậu về nhà, để bà tống cổ các cậu *da*. Rồi thì bà xẽ nhẩy bổ lên cháu *du* điều hâu bổ xuống gà con và cháu biết là bà lại đổ mọi tội lỗi lên đầu cháu. Nếu các cậu không mang cháu theo đến nhà ông Wynder cháu xẽ vui lòng nằm ngoài *dùng* cả đêm, rồi có thể tuần *cha* bắt cháu cũng được, bởi chúng cháu thà bị tuần *cha* bắt còn hơn bị bà *Beetiss* túm gáy trong cơn bà lôi đình thịnh nộ.

Hai anh em sinh đôi vừa bực vừa bối rồi nhìn gã da đen bướng bỉnh.

- Nó có thể rồ dại để bọn tuần tra bắt và trong trường hợp ấy mẹ sẽ có một đầu đề khác để ca hàng tuần nữa. Quả thật cái bọn da đen quá ư là phiền toái. Đôi khi mình nghĩ quan điểm của những người theo chủ nghĩa bãi nô là đúng.

- Thôi, bắt Jeems phải đối đầu với một tình huống mà chúng mình muốn tránh, kể ra cũng không phải lắm. Chúng mình phải đem nó đi theo thôi. Nhưng này, thằng da đen ngu dại trơ tráo kia, nếu mà ra về ta đây trước mặt đám da đen nhà Wynder và nói bóng gió xa xôi rằng chúng tao xưa nay chỉ ăn gà quay với

giảm bông trong khi nhà họ không có gì khác ngoài thổ và ôpôt, thì tao sẽ ... tao sẽ mách bà. VÀ chúng tao cũng sẽ không cho mày theo ra trận nữa.

- *Da về ta đây ư? Cháu mà lại da về ta đây với bọn nhọ mặt hạng. Không, thưa cậu, cháu là người lịch ruyết chứ. Chả phải bà Beetiss cũng giậy cháu đường ăn lối ở như giậy các cậu đó sao?*

- Bà đã không thành công gì lắm trong việc dạy dỗ cả ba chúng ta, Stuart nói. Nào, ta đi thôi.

Gã giật cương cho con ngựa hồng cao lớn lùi lại, rồi dận đỉnh thúc vào mạn sườn khiến nó nhẹ nhàng nhảy qua hàng rào chắn, vọt sang cánh đồng mịn màng của đồn điền Gerald O'Hara Hara. Ngựa của Brent và Jeems nhảy theo sau, gã này rập mình túm chặt lấy một nùm yên và bồm ngựa. Tuy không thích nhảy rào, nhưng gã đã vượt qua những rào cao hơn thế này để theo kịp các cậu chủ.

Trong khi phóng qua những luống cày đổ cách và lao xuống đồi về phía bãi trống trong hoàng hôn dần sậm bóng, Brent la to với anh trai:

- Này, Stu, anh có cảm thấy rằng đáng ra Scarlett đã mời chúng mình ở lại ăn tối không?

- Mình vẫn nghĩ thế, Stuart lớn tiếng đáp. Thế Brent cho là...

CHƯƠNG II

Khi hai anh em nhà Tarleton để Scarlett đứng lại trong hàng hiên áp Tara và tiếng vó ngựa đã tắt hẳn, cô quay trở lại ghé ngồi như một người mộng du. Cô cảm thấy mặt mình tê cứng và miệng đau nhức thực sự vì phải miễn cưỡng căng ra gương cười để cặp anh em sinh đôi khỏi đoán ra điều bí mật của lòng mình. Cô mệt mỏi ngồi xuống, gập một chân lại và tim cô ứ đầy khổ não đến độ muốn bật tung lồng ngực quá chật chội. Trái tim ấy đập trật trật với những cái giật thót kỳ lạ; hai bàn tay cô lạnh toát và một dự cảm tai họa làm cô ngọt thổ. Mặt cô lộ vẻ đau đớn và ngỡ ngàng, cái ngỡ ngàng của một đứa trẻ được nuông chiều xưa nay đòi gì được nấy, giờ đây lần đầu tiên đụng chạm với những ngang trái của cuộc đời.

Ashley sẽ lấy Melanie Hamilton!

Ôi, lẽ nào đây lại là sự thật? Chắc hai anh em sinh đôi kia nhầm. Hay họ đùa mình? Ashley không thể, không thể yêu cô ta được. Không ai có thể mê một cô gái bé nhỏ, rụt rè như Melanie được. Scarlett khinh bỉ nhớ lại thân hình mảnh khảnh như trẻ con của Melly với khuôn mặt trái tim nghiêm nghị, đơn giản đến mức gần như xấu. Và Ashley chắc là hàng mấy tháng không gặp cô ta. Từ cái lần chàng mở tiệc chiêu đãi ở trại Mười Hai Cây Sồi hồi năm ngoái cho tới nay, chàng chưa đến Atlanta quá hai lần. Không, Ashley không thể phải lòng Melly được, bởi lẽ. Ồ, cô không thể làm được! - bởi lẽ chàng đang yêu cô! Chính cô, Scarlett đây, mới là người chàng yêu - điều đó, cô biết chắc!

Scarlett nghe thấy bước chân nặng nề của Mammy làm rung cả sàn tiền sảnh. Cô vội ngồi lại cho ngay ngắn và cố giữ bộ mặt cho bình thản hơn. Không nên để Mammy ngờ là có chuyện gì không ổn. Mammy cảm thấy gia đình O'Hara thuộc về bà, cả phần hồn lẫn phần xác, những bí mật của họ là những bí mật của bà và chỉ cần hơi có một chuyện gì bí ẩn là đủ khiến bà ra công lòng sức ráo riết như một con chó săn vậy. Theo kinh nghiệm, Scarlett biết là nếu sự tò mò của Mammy không được thỏa mãn ngay lập tức, bà sẽ nêu vấn đề với bà Ellen, rồi thì Scarlett sẽ buộc phải thổ lộ mọi chuyện với mẹ, hoặc phải nghĩ ra một cách nói dối thế nào cho lọt tai.

Mammy từ tiền sảnh bước ra; đó là một bà già người to lớn, có đôi mắt nhỏ tinh thông như mắt voi. Da đen nhánh, chính gốc Phi, tận tụy, trung thành với gia đình O'Hara đến giọt máu cuối cùng, bà là chỗ dựa chính của bà Ellen, nỗi tuyệt vọng của ba cô con gái, nỗi kinh hoàng của các gia nhân khác. Tuy là da đen, quy tắc cư xử và ý thức tự hào của Mammy cũng ngang tầm hoặc thậm chí còn cao hơn so với chủ. Bà được nuôi dạy ở trong phòng ngủ của Solange Robillard mẹ của Ellen O'Hara, một phụ nữ người Pháp mũi gồ cao, khó tính, lạnh lùng, bao giờ cũng trừng phạt đích đáng mọi vi phạm nghi thức, nhất nhất không dung thứ, bất kể kẻ có lỗi là con cái hay kẻ ăn người làm. Bà đã từng bế ẵm Ellen, theo Ellen từ Savannah lên mạn ngược khi cô chủ lấy chồng. Mammy thường rầy la uốn nắn những người mình yêu. Và vì rất yêu thương Scarlett và vô cùng tự hào về cô, nên bà

càng hay cầu nhau, tựa hồ không bao giờ ngớt.

- Các cậu í về rồi à? Sao em không mời họ ở nài rùng bữa tối, Scarlett? U đã bảo Poke^[14] rợn xêm hai suất nữa. Sao lại mất nục xự xê?

- Em nghe họ bàn chuyện chiến tranh phát ớn đến nỗi chắc không chịu đựng nổi qua bữa tối, nhất là nếu ba lại hùa vào chỉ trích ông Lincoln nữa.

- Em thật chả *nục xự* gì hơn một tên *nục* điên, ấy nà bà Ellen *mấy* u đã mất bao nhiêu công bảo ban mà còn vậy. Mà em *nại* không *chùm* chần nữa này! Giời về tối đã *dở nạnh* ! U đã bảo đi bảo *nại* em cẩn thận kéo cảm *xốt* vì ngòi ngoài giời đêm chả có gì phủ nên vai. Vào nhà đi, Scarlett!

Scarlett ngoảnh đi chỗ khác không nhìn Mammy, chủ tâm làm ra vẻ hồ hững, bụng mừng thầm vì Mammy đang mãi nhắc nhở chuyện choàng khăn, không để ý thấy sắc diện cô.

- Không, em muốn ngồi đây ngắm mặt trời lặn. Cảnh đẹp quá! U chạy vào lấy khăn đi. Hộ em, u nhé, em sẽ ngồi đây cho đến khi ba về.

- *Rọng* cô nói nghe *dư nà* bị nhiễm *nạnh* rồi đây, Mammy nói, vẻ ngờ vực.

- Chà, em có sao đâu, Scarlett sốt ruột nói. U đi kiếm khăn cho em đi.

Mammy lạch bạch quay vào tiền sảnh và Scarlett nghe thấy bà nói vọng lên cầu thang gọi người hầu gái trên gác.

- Này Rosa! Ném cho ta cái khăn của cô Scarlett! Rồi, cao giọng hơn:

- Cái con bé da đen vô tích *xự* ! Chả bao giờ thấy nó ở chỗ người ta cần đến nó. Thế *nà* mình *nại* phải *neo* nên tự *nấy* xuống.

Scarlett nghe thấy các bậc cầu thang cọt kẹt và nhẹ nhàng đứng dậy. Khi nào Mammy trở lại, hẳn bà lại tiếp tục lên lớp về chuyện không hiểu khách, mà Scarlett thì cảm thấy mình không đủ sức chịu đựng những lời lải nhải về một vấn đề vớ vẩn như vậy trong khi tim cô như muốn vỡ nát. Trong khi đang tần ngần đứng, tự hỏi không biết có chỗ nào trốn tạm được cho đến khi

ngươi bớt cơn nhói buốt trong ngực, một ý nghĩ chợt nảy ra trong óc cô, mang tới một tia hy vọng nhỏ nhoi. Chiều nay, ba cô đã phóng ngựa sang trại Mười Hai Cây Sồi, đồn điền của gia đình Wilkes, để xin mua Dilcey, cô vợ to béo của gã người hầu Pork. Dilcey là quản gia kiêm hộ sinh ở trại Mười Hai Cây Sồi, và từ sáu tháng nay, sau khi họ lấy nhau, Pork đã ngày đêm kè nèo xin ông chủ mua Dilcey về để hai vợ chồng được chung sống trong cùng một đồn điền. Chịu không được, chiều nay, ông Gerald đành đến xin mua Dilcey.

"Chắc chắn ba sẽ biết cái câu chuyện ghê tởm ấy có thật hay không, Scarlett nghĩ. Ngay cả nếu chiều nay ba không nghe được điều gì cụ thể thì chắc cũng nhận thấy điều gì, cảm thấy một sự nhộn nhịp nào đó trong gia đình Wilkes. Nếu mình gặp riêng được ba trước khi ăn tối, có lẽ mình sẽ khám phá ra sự thật, có nghĩa đó chỉ là một trong những kiểu đùa thô bỉ của hai anh em sinh đôi nọ mà thôi."

Đã đến giờ ông Gerald phải trở về, nếu Scarlett muốn gặp ông một mình thì không có cách nào khác là ra đón ở chỗ lối xe chạy trong ấp đêm ra đường cái. Cô lặng lẽ bước xuống bậc thềm trước nhà, thận trọng ngoái lại nhìn để chắc chắn là Mammy không theo dõi mình từ cửa sổ trên gác. Không thấy khuôn mặt da đen to bè chít khăn trắng toát nào quàu quạu nhòm qua khe hở giữa hai tấm rèm lay động, cô mạnh dạn vén cao chiếc váy xanh in hoa và thoăn thoắt lao về phía lối sỏi, cố bước rảo hết mức đôi dép lê quai mỏng cho phép.

Những cây tuyết tùng sẫm bóng hai bên lối xe chạy rải sỏi giao nhau trên đầu, tạo thành một đường hầm dài âm u. Dưới những cành sứt sẹo của rừng tuyết tùng, Scarlett biết chắc không con mắt quan sát nào có thể nhìn thấy mình và cô chậm bước lại. Cô thở hổn hển vì chiếc corsse thật quá chặt không cho phép chạy nhiều, nhưng cô vẫn đi nhanh hết sức mình. Chẳng mấy chốc cô đã tới cuối lối đi và ra đường cái chính nhưng cô chỉ dừng lại sau khi qua khúc quanh có một lùm cây lớn chắn giữa cô và ngôi nhà.

Mặt đỏ bừng và thở dốc, Scarlett ngồi xuống một gốc cây cụt đợi cha. Đã quá giờ ông phải có mặt ở nhà, nhưng cô mừng là ông về muộn. Sự chậm trễ đó khiến cô có thời gian trấn tĩnh, lấy lại

nhịp thở và sắc mặt bình thường để ông Gerald khỏi sinh nghi. Lúc nào cô cũng ngỡ nghe thấy tiếng vó ngựa của ông và trông thấy ông lao thẳng lên đồi với tốc độ tưởng đến ngã gãy cổ như ông vẫn thường phóng. Nhưng thời gian cứ trôi qua, mà ông Gerald vẫn chưa về. Scarlett phóng mắt nhìn xuôi con đường tìm ông, nỗi đau lại cuộn lên trong tim.

"Ôi, chuyện đó không thể là thật được!" Cô nghĩ. "Tại sao mãi ba chưa về nhỉ?"

Mắt cô dõi theo con đường ngoằn ngoèo giờ đây đỏ như máu sau trận mưa buổi sáng. Cô hình dung tuyến đường chạy xuống đồi tới con sông Flint lờ lững, qua những đầm lầy nhằng nhịt rồi lại ngược lên con dốc khác đến trại Mười Hai Cây Sồi, nơi Ashley sống. Đó là tất cả ý nghĩa của đường này, con đường dẫn tới Ashley và tòa nhà đẹp đẽ có hàng cột trắng ngự trên đồi như một ngôi đền Hy Lạp.

"Ashley, Ashley!" Cô nghĩ, tim đập nhanh hơn.

Cô tạm gác cái cảm giác lạnh buốt, hoang mang và bất hạnh đè nặng trong lòng từ lúc hai anh em nhà Tarleton cho cô biết cái tin đồn nọ; thay vào đó, lại trào lên cơn sốt đã xâm chiếm cô suốt hai năm nay.

Kể cũng lạ, suốt thời kỳ vị thành niên, cô chẳng bao giờ thấy Ashley hấp dẫn đến thế. Thuở bé, cô đứng ngắm nhìn chàng đến rồi đi, chẳng hề bận tâm. Nhưng kể từ cái ngày cách đây hai năm khi Ashley vừa từ cuộc viễn du châu Âu ba năm trở về, sang chào gia đình nhà O'Hara, cô đã đem lòng yêu chàng. Sự việc đơn giản như vậy thôi.

Hôm ấy, cô đang ở hiên trước và chàng phóng ngựa ngược lên lối đi dài giữa hàng cây, mình mặc bộ đồ đen mỏng màu xám với một chiếc cà vạt làm nổi bật chiếc sơ mi may xếp nếp. Ngay cả bây giờ cô vẫn nhớ từng chi tiết y phục của chàng, đôi ủng bóng lộn, chiếc ghim cà vạt có hình đầu Medusa^[15] bằng đá chạm, chiếc mũ panama rộng mà chàng lập tức cất khỏi đầu khi nhìn thấy cô. Chàng xuống ngựa, quẳng dây cương cho một thằng bé da đen, và đứng lại nhìn cô, một nụ cười làm nở rộng cặp mắt xám mơ màng và ánh nắng rực rỡ đùa trong mái tóc vàng rơm khiến nó giống như một chiếc mũ bạc lấp lánh. Và chàng thốt

lên: "Ôi, cô đã thành người lớn rồi, Scarlett!" Rồi chàng thoăn thoắt bước lên thêm, hôn tay cô. Mà giọng chàng mới êm ái làm sao! Cô không sao quên được cái giật thối nơi tim khi nghe thấy chàng cất lời như thể lần đầu tiên cô phát hiện ra cái giọng sang sảng, giàu nhạc tính và hơi chậm rãi ấy.

Từ phút đầu tiên ấy, cô đã cảm thấy cần chàng, đơn giản và tự nhiên như cần thức ăn để ăn, cần ngựa để cưỡi, cần một cái giường êm để ngã lưng vậy.

Trong hai năm, chàng đã tháp tùng cô đi khắp hạt, đến vũ hội, đến các cuộc họp mặt nho nhỏ, những cuộc picnic ngoài trời, các buổi đi câu, các hội hè đình đám. Chàng không năng đến thăm cô bằng hai em nhà Tarleton hay Cade Calvert. Không bao giờ xoắn xuýt như mấy cậu trai nhà Fontaine, nhưng không tuần nào chàng không sang chơi bên ấp Tara.

Đúng là chàng chưa bao giờ tán tỉnh cô, cặp mắt xám nhạt của chàng chưa bao giờ bừng lên cái ánh rùng rục mà cô rất quen thuộc ở những đàn ông khác. Tuy nhiên... tuy nhiên... cô biết Ashley yêu cô. Điều đó cô không thể làm được. Bản năng mạnh hơn lý trí và hiểu biết nảy sinh từ kinh nghiệm bảo cô rằng chàng yêu cô. Quả nhiên lần cô đã bất chợt thấy chàng nhìn cô không phải bằng cặp mắt lim dim, hoặc xa vắng, mà là với một niềm khao khát và một vẻ buồn khiến cô đâm bối rối. Cô biết Ashley yêu cô. Tại sao chàng không nói với cô thế? Điều đó, cô quả không hiểu. Song, ở chàng có biết bao điều mà cô không sao hiểu nổi.

Bao giờ chàng cũng lịch sự, nhưng vẫn cách biệt, xa vời. Không ai biết được chàng nghĩ gì, và Scarlett lại càng không biết. Ở một nơi mà ai nấy đều đoán ngay được chính xác điều người bên cạnh mình đang nghĩ, sự kín đáo của Ashley thật lộn ruột. Chàng thành thạo không kém gì các thanh niên khác trong các thú tiêu khiển thông thường trong hạt, nào săn bắn, nào cờ bài, khiêu vũ, nào bàn luận chính trị, và là kỹ sĩ cừ nhất trong bọn họ; nhưng chàng khác tất cả bọn họ ở chỗ chàng không coi những hoạt động thú vị ấy là cứu cánh và mục đích của đời mình. Và chàng là người duy nhất quan tâm đến sách vở, âm nhạc và thích làm thơ.

Ôi, tại sao chàng lại có mái tóc vàng rơm đẹp đến thế, lại vừa lịch sự, vừa cách biệt đến thế, tại sao chàng toàn giở chuyện Châu Âu, chuyện sách vở, âm nhạc, thơ ca cũng những điều cô không hề quan tâm, cứ thế nói hoài, chán phát điên lên được, mà vẫn... đáng yêu đến thế? Hết đêm này sang đêm khác, khi về giường nằm sau những lúc cùng ngồi với chàng ở hiên trước trong bóng nhập nhoạng tranh sáng tranh tối, Scarlett cứ trăn trở hàng giờ không ngủ được, và chỉ còn biết tự an ủi với ý nghĩ rằng lần tới gặp cô, chắc hẳn chàng sẽ ngỏ lời cầu hôn. Nhưng lần sau đến rồi qua, kết quả vẫn chẳng có gì - ngoại trừ một điều là cơn sốt ngự trong cô càng dâng cao và thiêu đốt dữ dội hơn.

Cô yêu chàng, cô cần có chàng mà cô không hiểu nổi chàng. Cô tự nhiên và giản dị như ngọn gió thổi trên miền Tara, như con sông màu hoàng thổ uốn khúc qua đây và cho đến trọn đời, cô ắt cũng không hiểu nổi bất kỳ điều gì phức tạp. Thế mà giờ đây, lần đầu tiên cô phải đương diện với một bản chất phức tạp.

Bởi lẽ Ashley thuộc về một dòng loại người dùng thì giờ rảnh của mình để suy nghĩ chứ không phải để hành động, để theo đuổi những giấc mơ lung linh màu sắc không chứa một chút gì là thực tế. Ashley vận động trong một thế giới nội tâm đẹp hơn xứ Georgia và chỉ quay về thực tế một cách miễn cưỡng. Chàng nhìn mọi người với tư cách một khán giả, không yêu mà cũng chẳng ghét. Chàng nhìn cuộc đời không phấn hứng mà cũng chẳng sầu tư. Vũ trụ và chỗ đứng của chàng trong đó như thế nào, chàng chấp nhận như vậy và, nhún vai, chàng quay trở về với âm nhạc, sách vở và cái thế giới tốt đẹp hơn của mình.

Cô không biết tại sao chàng lại khiến cô mê mẩn, trong khi tâm tưởng hai người hoàn toàn xa lạ với nhau. Chính cái bí mật nơi chàng lại kích thích tò mò của cô như một cái cửa không có cả ổ khóa lẫn chìa khóa. Những điều cô không thể hiểu ở chàng chỉ khiến cô thêm yêu chàng và sự bộc lộ tình cảm kỳ lạ, dè giũ của chàng chỉ làm cô thêm quyết tâm chiếm đoạt chàng cho riêng mình.

Về chuyện một ngày kia chàng sẽ ngỏ lời cầu hôn, cô không bao giờ nghi ngờ gì cả: cô quá trẻ và quá được nuông chiều nên chưa bao giờ biết mùi thất bại. Và giờ đây, tin dữ đến như một tiếng sét, Ashley sẽ lấy Melanie! Điều đó không thể là sự thật

được!

Ờ, mới tuần trước, khi hai người từ đồn điền Ngọn Đồi Đẹp phóng ngựa về nhà lúc chập choạng tối, chàng còn nói: "Scarlett, tôi có một điều rất quan trọng muốn nói với cô, nhưng tôi không biết nói như thế nào".

Cô đã e lệ sụp mắt xuống, tim đập cuồn cuộn vì vui sướng, ngỡ giờ phút hạnh phúc đã tới. Thế rồi chàng nói: "Bây giờ chưa phải lúc. Chúng mình đã gần đến nhà, không đủ thì giờ nữa. Scarlett ơi, tôi thật hèn nhát biết bao!" Và chàng thúc ngựa phi nước đại lên đồi Tara.

Ngồi trên gốc cây cụt, Scarlett ngẫm nghĩ về những lời ấy, những lời đã từng khiến cô xiết bao sung sướng, nhưng giờ đây lại mang một ý nghĩa khác, một ý nghĩa gớm ghiếc. Ngộ nhỡ điều chàng định nói với cô bữa ấy lại chính là cái tin chàng đính hôn với Melly!

Ôi, sao mãi ba chưa về nhỉ? Cô không đủ sức chịu đựng nỗi khắc khoải chờ đợi lâu hơn nữa. Sốt ruột, cô lại phóng mắt nhìn suốt con đường và lại thất vọng.

Mặt trời lúc này đã xuống dưới đường chân trời và cái quang đổ ở rìa trái đất đã nhạt đi thành màu hồng. Bầu trời bên trên từ xanh thẫm dần dần chuyển sang màu lam lơ thanh nhã của trứng chim úc đỏ và cái tịch lặng siêu phàm của hoàng hôn đồng nội rón rén bao quanh cô. Màn tối trườn lên cảnh thôn dã. Những luống đất đỏ và con đường như cái sọc đỏ dài đã mất cái màu ma quái để trở thành đất nâu bình dị. Bên kia đường, trên bãi cỏ chần súc vật, ngựa, la và bò lạng lẽ đứng, thò đầu bên trên rào ngăn, đợi người đưa về chuồng ăn tối. Chúng không thích bóng đen sậm của những lùm cây bao quanh bãi cỏ và chúng hướng về Scarlett vẫy vẫy tai như tán thưởng sự bầu bạn của con người.

Trong cái ánh tranh sáng tranh tối kỳ lạ, những cây thông cao bên bờ sông, lúc nắng thì rực rỡ, một màu xanh ấm áp là thế, giờ đen sậm trên nền trời màu tùng lam như một hàng dày đặc những người khổng lồ đen xì, đứng che dòng nước vàng đục lạng lờ chảy dưới chân chúng. Trên ngọn đồi trấn ngự bờ bên kia, những ống khói cao quét vôi trắng của nhà Wilkes nhòa dần vào

khối đen những cây sồi to lớn vây quanh, và chỉ những điểm sáng xa tít của những ngọn đèn trên bàn ăn bữa tối là chứng tỏ có một ngôi nhà ở đó. Hương mùa xuân ấm áp đượm hơi nước ngọt ngào ôm ấp lấy cô trong những mùi âm ấm phả ra từ đất mới cày đảo cùng tất cả những mầm xanh mơn mớn đang nhú lên.

Cả trời hoàng hôn lẫn mùa xuân cùng cây cỏ tươi xanh mới nảy lộc không phải là phép màu kì diệu gì đối với Scarlett. Cô chấp nhận vẻ đẹp của những thứ ấy cũng tự nhiên như khí trời cô thở, như nước cô uống, vì cô không bao giờ ý thức thấy cái đẹp ở những gì khác ngoài dung nhan phụ nữ, ngựa, xiêm áo lụa là và những thứ tương tự sờ mó được. Tuy nhiên, cái ánh tranh sáng tranh tối thanh bình trên những đồng ruộng được chăm sóc tốt của ấp Tara vẫn phần nào làm dịu tâm trí rối bời của cô. Cô yêu đất này xiết bao, thậm chí tới mức không biết là mình yêu nó, yêu như yêu gương mặt mẹ cô dưới ánh đèn vào giờ cầu nguyện.

Vẫn không thấy dấu hiệu gì của ông Gerald trên con đường ngoằn ngoèo lạng lẽ. Nếu phải chờ đợi thêm nữa, chắc chắn Mammy sẽ tìm ra và cự nự bắt cô vào nhà. Nhưng trong khi đang căng mắt ra nhìn con đường đang tối dần, cô bỗng nghe thấy tiếng vó nện giòn giã ở mạn cuối đôi cỏ và trông thấy đám bò, ngựa sợ hãi chạy tán loạn. Ông Gerald O'Hara phóng hết tốc lực băng qua đồng về nhà.

Ông phi nước đại lên đồi trên con ngựa săn thân to mập, chân dài, trông cao như một chú bé trên một con chiến mã quá lớn. Mái tóc bạc dài bay ngược lại đằng sau, ông hò hét, ra roi thúc ngựa tiến tới.

Mặc dầu lòng đầy lo âu khắc khoải, Scarlett vẫn ngắm cha với một niềm tự hào trù mển, vì ông Gerald quả là một kỵ sĩ xuất sắc.

"Mình không hiểu tại sao cứ uống một vài chén là ba lại thích cho ngựa nhảy qua hàng rào", cô nghĩ. "Và sau cái lần ngã gãy xương đầu gối năm ngoài ngay tại đây, tưởng ba đã biết thân. Nhất là khi ba thề với mẹ là sẽ không bao giờ cho ngựa nhảy nữa."

Scarlett không hề sợ cha, và cảm thấy ông là người gần gũi với mình hơn cả các em gái, vì việc giấu vợ chuyện cho ngựa nhảy qua hàng rào đem lại cho ông một niềm tự hào trai trẻ cùng một niềm vui tội lỗi không kém gì sự thích thú của cô khi đánh lừa được Mammy. Cô đứng dậy để theo dõi ông cho kỹ.

Con ngựa to lớn tới chỗ hàng rào, thu mình nhảy vọt qua nhẹ nhàng như một con chim, người kỵ sĩ reo lên phấn khởi, quất roi vào không khí, những lọn tóc bạc phát phơ sau gáy. Ông Gerald không trông thấy con gái đứng dưới bóng cây, ông ghì cương đứng lại trên đường cái, vuốt ve bờm ngựa ra ý ngợi khen.

Trong cả hạt này, thậm chí là trong toàn bang, không có con nào khác sánh kịp mày - ông tuyên bố với con tuần mã, vẻ đầy tự hào, cái âm sắc thổ ngữ hạt Meath của Ireland vẫn còn nặng trong giọng nói, mặc dù ông đã ở Mỹ ba mươi chín năm nay. Rồi ông hối hả vuốt lại tóc, sửa lại chiếc sơ mi xộc xệch, và chiếc cà vạt đã lệch hẳn ra sau tai, Scarlett biết những sang sửa vội vàng ấy của ông cốt để ra mắt vợ với bộ dạng của một người vừa khoan thai cưỡi ngựa về nhà sau khi sang thăm lân bang xóm giềng. Cô cũng biết rằng ông đang tạo cho cô cơ hội duy nhất để khơi chuyện mà không lộ mục đích thật sự của mình.

Cô bèn cất tiếng cười. Đúng như dự kiến, tiếng cười làm ông Gerald giật mình, rồi ông nhận ra cô và một vẻ vừa ngượng ngùng vừa thách thức lộ lộ trên bộ mặt hồng hào của ông. Ông xuống ngựa một cách khó nhọc vì đầu gối vẫn còn cứng đờ và quần dây cương quanh cánh tay, ông tập tễnh về phía Scarlett.

- Thế đấy, tiểu thư - ông bẹo má cô và nói, - vậy ra cô đang do thám tôi như Suellen, em gái cô, tuần trước, rồi cô sẽ mách mẹ cô về tôi chứ?

Giọng ông trầm, khàn khàn có vẻ bực bội, song đồng thời lại thoáng một nỗi dịu dàng mơn trớn và Scarlett vừa tặc lưỡi trêu chọc vừa vươn tay ra chỉnh lại chiếc cà vạt của cha. Hơi thở của ông phả vào mặt cô sức mùi rượu Bourbon Whisky có phảng phất chút hương bạc hà. Người ông còn toát ra mùi thuốc lá nhai, mùi da thuộc dầm dầu và mùi ngựa, một hỗn hợp những mùi luôn luôn gắn liền với cha cô và, theo bản năng, cô thấy ưa thích ở những người đàn ông khác.

- Không, ba à, con đâu có mỏng môi hay hớt lẻo như Suellen, cô trấn an ông và đứng lùi lại ngắm y phục của ông, vẻ thành thạo.

Ông Gerald nhỏ người, khoảng hơn một mét rưỡi, nhưng to ngang và cổ bạnh đến nỗi khi ngồi, người không biết dễ tưởng ông to lớn hơn. Thân hình chắc nịch của ông được mang trên đôi chân ngắn, lực lưỡng bao giờ cũng xỏ trong những chiếc ủng da đẹp nhất có thể kiếm được và bao giờ cũng dạng ra như đôi chân của một chú bé vênh váo. Phần lớn những người nhỏ con mà lại tự coi mình là quan trọng, thường đâm ra hơi lỗ bịch; nhưng gà trống dù còi ở sân nhà vẫn được kính nể và ông Gerald cũng vậy. Không ai dám táo tợn coi ông Gerald O'Hara là một nhân vật nhỏ bé lỗ bịch.

Ông đã sáu mươi tuổi và mái tóc xoắn tít của ông bạc trắng, nhưng gương mặt sắc sảo vẫn chưa có nếp nhăn và đôi mắt nhỏ, đánh thép màu xanh lơ vẫn ánh lên cái nét trẻ trung vô lo của một người chưa bao giờ phải suy nghĩ về những vấn đề gay go hơn là việc tính xem còn phải rút bao nhiêu quân bài nữa trong một ván poker. Dù đi dọc ngang khắp đất nước mà ông đã lìa xa từ bao lâu nay, cũng khó mà kiếm được gương mặt nào điển hình Ireland hơn mặt ông - tròn trặn, đỏ đần, hồng hào, mũi ngắn, miệng rộng và gầy gổ.

Đằng sau bề ngoài quàu quạu, ông Gerald O'Hara giấu một trái tim dịu dàng âu yếm nhất. Ông không thể chịu đựng được khi thấy một người nô lệ ảm ức vì một lời quở mắng dù đích đáng đến đâu chẳng nữa, hoặc nghe thấy một con mèo gào hay một đứa trẻ khóc, nhưng ông lại rất sợ người ta phát hiện ra cái nhược điểm này. Ông không hề biết rằng tất cả những ai gặp ông trong vòng năm phút, đều nhận ra lòng tốt của ông; và lòng tự ái của ông ắt sẽ bị tổn thương nặng nề nếu ông khám phá ra điều đó, bởi vì ông thích nghĩ rằng khi ông thét lác ra lệnh, ai nấy đều run sợ và tuân theo, chưa bao giờ ông nghĩ ra rằng ở đồn điền này, chỉ có một tiếng nói được tuân theo - tiếng nói nhỏ nhẹ của bà Ellen, vợ ông. Đó là một bí mật mà ông sẽ không bao giờ biết được, bởi vì tất cả mọi người, từ bà Ellen cho đến tay lực điền xuẩn ngốc nhất, ai nấy đều ngầm ngầm âm mưu với ý định tốt là giữ sao cho ông vẫn đinh ninh rằng mỗi lời của ông đều là pháp

lệnh.

Hơn ai hết, Scarlett nhơn nhơn không nao núng trước những cơn nổi giận, hò hét của ông. Cô là con gái cả, và giờ đây, khi Gerald biết rằng mình sẽ chẳng thể nào có con trai nào nữa tiếp theo ba đứa hiện đang yên nghỉ ở khu nghĩa trang gia đình, ông đã rơi vào cái thói quen đối xử với cô theo cung cách "giữa đàn ông với nhau" mà cô rất thú. Cô giống cha hơn các em gái, vì Careen, tên khai sinh là Caroline Irene, vốn mảnh dẻ và mơ mộng, còn Suellen, mang tên thánh là Susan Elinor, thì dương dương tự đắc về vẻ tao nhã và cung cách tiểu thư của mình.

Hơn nữa, Scarlett và cha cô còn ràng buộc với nhau bằng một thỏa ước "ngậm miệng". Nếu ông Gerald bắt được cô trèo qua một hàng rào để khỏi phải đi bộ nửa dặm qua cổng hoặc ngồi quá khuya ở thềm trước với một chàng trai đang có ý ngấp nghé thì ông đích thân la mắng kịch liệt, nhưng tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện đó với bà Ellen hoặc với Mammy. Và khi Scarlett khám phá ra rằng ông vẫn cho ngựa nhảy qua hàng rào mặc dầu đã trịnh trọng hứa với vợ không làm thế nữa, hoặc giả biết được đích xác những khoản tiền ông đã thua ở các cuộc chơi bài poker, như bao giờ cô cũng nghe được qua những lời ngồi lê đôi mách trong hạt, cô cũng cố kìm miệng không đả động tới trong bữa ăn tối theo cái kiểu hờn nhiên một cách xảo quyệt của Suellen. Hai cha con Scarlett cam đoan trịnh trọng với nhau rằng nói đến tai bà Ellen những điều như vậy chỉ khiến bà đau lòng và không gì có thể xúi giục họ làm tổn thương đến nhã tâm của bà.

Scarlett nhìn cha trong ánh chiều tà và không hiểu vì sao bỗng cảm thấy ngơ ngác với sự hiện diện của ông. Ở ông, có một cái gì đầy sức sống, tràn thế và thô nháp bao giờ cũng hấp dẫn cô. Vốn thuộc loại người ít có dấu óc phân tích nhất, cô không hiểu đó là vì, ở một mức độ nào, cô cũng có những phẩm chất như thế, mặc dầu suốt mười sáu năm trời, bà Ellen cùng Mammy đã ra công xóa bỏ chúng.

- Bây giờ trông ba bảnh ra trò rồi, cô nói, và con chắc không ai có thể ngờ là ba lại giở những ngón cũ nữa, trừ phi ba đem ra khoe. Nhưng con thấy hình như sau lần ba cho ngựa nhảy qua cũng cái hàng rào ấy ngã đập xương đầu gối hồi năm ngoái...

- Hừ, ma quỷ bắt ta đi nếu ta để cho chính con gái ta lên giọng răn bảo ta phải cho ngựa nhảy qua cái gì và không nhảy qua cái gì, ông quát, và lại bẹo má Scarlett. Ta có gãy cổ cũng thay kệ ta, đừng có giây vào. Với lại, cô tiểu thư làm gì ngoài này mà khăn đầu không quàng vào?

Thấy ông giở những thủ đoạn quen thuộc để gỡ ra khỏi câu chuyện chẳng thú vị gì, cô bèn khoác tay ông và nói:

- Con ra đón ba. Con không ngờ ba về muộn thế. Con chỉ băn khoăn không biết ba đã mua Dilcey chưa?

- Cố nhiên là mua rồi, với cái giá lụn gia bại sản. Mua cả nó lẫn con bé Prissy nhà nó. John Wilkes đã định cho không nhưng ba không đời nào chịu để thiên hạ nói rằng Gerald O'Hara lợi dụng tình bạn trong công việc. Ba bắt bác ấy nhận ba nghìn cả hai.

- Trời đất, ba nghìn kia hử ba! Mà ba cần gì mua Prissy!

- Phải chăng đã đến lúc các con gái tôi phán xử tôi? Ông Gerald khoa trương kêu lớn - Prissy là một con bé.

- Con lạ gì nó. Nó vừa giảo quyết vừ ngu xuẩn, Scarlett bình tĩnh đáp, vẻ tỉnh khô trước sự quát tháo của ông. Lý do duy nhất khiến ba mua nó, là vì Dilcey yêu cầu ba thế.

Ông Gerald có vẻ tiu nghỉu và lúng túng như tất cả mọi lần bị bắt quả tang làm điều thiện và Scarlett thẳng thắn cười giễu ý đồ lộ liễu của ông.

- Ủ thế thì đã sao? Nếu ta mua Dilcey để rồi nó lại rầu rĩ vì phải xa con bé thì phỏng có ích gì? Thôi được, ta sẽ chẳng bao giờ để cho một thằng da đen nào lấy vợ ngoài đồn điền nữa. Tốn tiền quá. Thôi nào, mè con, chúng mình vào nhà ăn tối đi.

Giờ đây bóng tối đổ xuống dày đặc hơn, vệt xanh cuối cùng đã tắt lịm trên bầu trời và một chút ớn lạnh đã thay thế hơi ấm mùa xuân. Nhưng Scarlett vẫn lẩn chần chừ nán lại, chưa biết làm cách nào để khơi chuyện về Ashley mà không khiến ông Gerald sinh nghi. Điều đó quả là khó, vì Scarlett không có một chút gì là lẻo láo khôn ngoan trong người, và ông Gerald thì lại giống cô đến mức chẳng khi nào không đoán ra những mẹo vặt của cô cũng như cô bao giờ cũng biết tổng các mảnh khoé của ông. Mà về điểm này, ông cứ thẳng thừng, chẳng cần tế nhị gì cả.

- Mọi người bên trại Mười Hai Cây Sồi thế nào, ba?

- Cũng đại loại như mọi khi. Cade Calvert cũng ở đó và sau khi giải quyết chuyện Dilcey xong xuôi, bọn họ với ba ra hiên ngồi, làm mấy ly Toddy^[16]. Cade vừa ở Atlanta về và ở đây mọi sự rối tinh rối mù, họ toàn nói chuyện chiến tranh và ...

Scarlett thở dài. Nếu ông Gerald lao và đề tài chiến tranh và ly khai thì phải mất hàng tiếng đồng hồ trước khi ông dứt chuyện. Cô bèn xen vào, xoay đầu đề câu chuyện sang một hướng khác.

- Họ có nói gì về bữa tiệc ngoài trời ngày mai không?

- À, có đấy. Tiểu thư ... gì nhỉ? ... Cái cô bé dịu dàng năm ngoái sang đây chơi, con biết đấy, em họ Ashley ấy mà... À phải, Melanie Hamilton, đúng tên cô ta là thế, cô ta vừa ở Atlanta tới cùng với anh trai là Charles và...

- Ô, vậy ra họ đã tới rồi hở ba?

- Phải, và cô ấy thật nhu mì, điềm tĩnh làm sao, không hề nói một lời về bản thân mình, thật đúng là một phụ nữ đoan trang. Thôi nào, con gái đừng lè mề nữa, kéo mẹ lại đi tìm bố con mình.

Tim Scarlett trĩu xuống khi nghe tin đó. Bất chấp mọi sự, cô vẫn hy vọng rằng một chuyện gì đó sẽ giữ Melanie Hamilton lại Atlanta là nơi chốn thích hợp với cô ta và khi thấy ngay cả cha mình cũng khen cô ta dịu dàng điềm tĩnh khác hẳn tính cách cô thì Scarlett không dừng được nữa, bật ra:

- Thế Ashley cũng ở đây chứ?

- Ừ, ông Gerald buông cánh tay con gái ra và quay lại nhìn xoáy vào mặt cô. Nếu vì chuyện ấy mà con ra đây chờ ba thì tại sao không hỏi thẳng mà cứ quanh co mãi?

Scarlett không nghĩ ra được điều gì để nói và cảm thấy mặt mình đỏ dừ lên vì ngượng.

- Nào, nói đi!

Cô vẫn không nói gì, lòng thầm cầu ước giá như người ta được phép đánh cha, bắt cha phải im mồm.

- Nó có ở đây và nó hỏi thăm con rất thân ái, cũng như các em gái nó chúng hy vọng không có chuyện gì ngăn con không đến

bữa tiệc ngoài trời ngày mai. Ba đảm bảo không có gì ngăn trở, ông ranh mãnh nói. Thế nào, con gái, giữa con và Ashley có chuyện gì vậy?

- Chẳng có chuyện gì hết, cô nói gọn lỏn và kéo tay cha. Ta vào nhà đi thôi, ba.

- Vậy bây giờ đến lượt cô muốn vào nhà đây, ông nhận xét. Nhưng tôi sẽ đứng ở đây cho đến khi nào tôi hiểu rõ ý định của cô ra sao. Bây giờ nghĩ lại, ba thấy con dạo này thật kỳ. Nó có lãng nhãng với con không? Nó có hỏi lấy con làm vợ không?

- Chưa, cô đáp gọn lỏn.

- Và sẽ không bao giờ nó hỏi đâu, ông Gerald nói.

Lửa giận bùng lên trong cô, nhưng ông Gerald khoát tay ra hiệu cho cô bình tĩnh.

- Khoan hẵng mở miệng, tiểu thư! Chiều nay, bác John Wilkes đã tâm sự rất bí mật với ba là Ashley sẽ cưới tiểu thư Melanie. Ngày mai sẽ tuyên bố đính hôn.

Scarlett buông cánh tay cha. Vậy ra chuyện đó là có thật!

Một nỗi đau chém phập vào tim cô cuồng bạo như nanh vuốt một con thú dữ. Qua cơn bàng hoàng, cô cảm thấy cha nhìn mình đăm đăm phần thương hại, phần bực bội vì phải đứng trước một vấn đề mà ông không biết giải đáp ra sao. Ông yêu Scarlett song ông thấy khó chịu mỗi khi cô buộc ông phải tìm đáp số cho những bài toán con nít của cô. Bà Ellen nắm được mọi lời giải đáp, đáng lẽ ra Scarlett nên đem những điều phiền muộn của mình kể với mẹ mới đúng.

- Cô tự biến mình, biến cả nhà ta thành trò cười cho thiên hạ đó chẳng? Ông oang oang cất cao giọng như trong tất cả những lúc bị kích động. Vậy là cô đã chạy theo một thằng đàn ông không yêu cô, trong khi cô có thể muốn bất kỳ chàng công tử nào trong hạt này cũng xong ngay?

Phần nộ và lòng tự hào bị tổn thương dim bớt phần nào nỗi đau.

- Con đâu có chạy theo anh ta. Chuyện đó... Chuyện đó chỉ làm con bất ngờ thôi.

- Cô nói dối! Ông Gerald nói, rồi nhìn vào bộ mặt rã rời của cô, ông nói thêm trong một bùng nổ yêu thương. Ba xin lỗi, con gái. Nhưng xét cho cùng, con vẫn chỉ là một cô bé và các chàng phò mã khác còn hàng đống, đâu có thiếu.

- Mẹ lấy ba lúc mới mười lăm tuổi, mà con thì bây giờ đã mười sáu, Scarlett nói giọng tắt ngấm.

- Mẹ cô khác, ông Gerald nói. Bà ấy không bao giờ lỏng bông như cô. Thôi nào, con gái, vui vẻ lên, tuần sau ba sẽ đưa con đến Charleston, thăm cô Eulalie, rồi ở đấy, với những chuyện um xùm họ kháo nhau xung quanh pháo đài Sumter, chỉ một tuần lễ là con sẽ quên Ashley thôi.

"Ba vẫn cho mình là một đứa con nít", sấu tủi và cuồng nộ làm cô uất nghẹn không thốt nên lời, "chỉ cần đủ một thứ đồ chơi mới là làm cho mình quên đau ngay".

- Này, đừng có hất hàm với tôi, ông Gerald cảnh báo, Giá cô khôn ngoan biết điều ra thì đáng lý của lấy quách Stuart hay Brent Tarleton từ lâu cho xong. Nghĩ kỹ xem, con gái ạ. Con lấy một trong hai anh em sinh đôi, rồi hai đôn điền sẽ nhập làm một và bác Jim Tarleton với ba sẽ xây cho con một ngôi nhà thật đẹp ngay ở chỗ giáp ranh, trong khu rừng thông lớn kia và...

- Ba thôi đi, đừng có dỗ con như dỗ trẻ nữa! Scarlett kêu lên. Con không muốn đi Charleston, hoặc có một ngôi nhà, hoặc lấy hai anh em sinh đôi nọ. Con chỉ muốn... Cô tìm lại, nhưng không kịp.

Giọng ông Gerald bình tĩnh lạ lùng và ông nói chậm rãi như rút từng chữ ra từ một kho ý nghĩ ít khi dùng tới.

- Cô chỉ muốn có Ashley và cô sẽ chẳng được nó đâu. Mà ví dụ nó có muốn cưới cô thì nếu tôi có ưng thuận cũng chỉ vì tình bạn đẹp đẽ giữa tôi và John Wilkes thôi, chứ tôi vẫn cứ e ngại lắm. Và thấy vẻ sững sốt của cô, ông nói tiếp, ba muốn con gái của ba hạnh phúc, mà lấy nó thì con chẳng hạnh phúc đâu.

- Ô, có chứ! Có chứ!

- Không đâu, con gái ạ. Chỉ khi nào hai người giống nhau kết duyên thì mới có hạnh phúc.

Scarlett đột nhiên muốn kêu lên để lật tẩy cha: "Như ba mẹ đâu có giống nhau mà vẫn hạnh phúc đầy thôi", song cô kìm lại, sợ bị bọp tai về tội láo xược.

- Người nhà mình với người bên gia đình Wilkes khác nhau, ông chậm rãi nói tiếp, lúng búng tìm chữ. Gia đình Wilkes không giống ai trong số láng giềng của chúng ta - khác mọi gia đình ba quen biết xưa nay, Họ là những kẻ kỳ cục và tốt nhất là họ để cho anh chị em họ lấy nhau đặng giữ lại tính kỳ cục trong nội bộ.

- Ô ba, Ashley không hề...

- Im cái mồm, mèo con! Ba không chê trách gì chàng trai ấy vì ba cũng mến nó. Và ba nói kỳ cục không phải với nghĩa là điên rồ. Nó không kỳ cục theo kiểu anh em nhà Calvert sẵn sàng đánh cá tất cả gia sản vào một con ngựa; hoặc như vợ chồng nhà Tarleton cứ mỗi lứa đẻ lại sản xuất ra một, hai thằng say, hoặc như anh em nhà Fontaine, những tên cục súc nóng đầu có thể giết người vì một sự xúc phạm tưởng tượng, Cái kiểu kỳ cục ấy rõ ràng và dễ hiểu và nếu không nhờ Chúa thương, thì Gerald O'Hara này hẳn cũng có tất cả những khuyết tật ấy! Và ba cũng không muốn nói rằng nếu con là vợ Ashley, nó sẽ bỏ trốn, chạy theo một con đàn bà khác, hoặc đánh đập con. Nếu thế thì con còn đỡ hơn, và chí ít con còn có thể hiểu được điều đó. Nhưng nó lại kỳ cục theo cách khác và thật quả không ai có thể hiểu nổi nó. Ba mến nó, song phần lớn những điều nó nói, ba chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao. Này, mèo con, nói thật cho ba nghe, con có hiểu những lời lẽ dớ dẩn của nó về sách vở, thơ ca, âm nhạc, tranh sơn dầu và những thú ẩm ố tương tự không?

- Ô ba - Scarlett sốt ruột kêu lên - nếu con lấy anh ấy, con sẽ thay đổi mọi cái đó!

- À cô sẽ thay đổi, thế bây giờ cô có thay đổi được không? Ông Gerald cúi kính nói, phóng vào cô một cái nhìn sắc nhọn. Vậy ra, cô chả hiểu mấy tí về đàn ông nói chung, khoan nói đến Ashley vội. Xưa nay chưa có người vợ nào thay đổi chồng được mấy may, con chớ quên điều đó. Còn như thay đổi một người thuộc gia đình Wilkes... Ôi, Chúa trời mặc quần đùi, con gái ạ. Cả gia đình ấy là như thế và xưa nay họ vẫn thế, và có lẽ sau này, cũng vẫn là như thế. Ba xin đoán chắc với con tình kỳ cục của họ là

bẩm sinh. Con cứ xem cái cung cách họ hít hơ hít hải phóng lên New York và Boston để nghe opera, và xem tranh sơn dầu! Và lại còn đặt mua của bọn Yankee hàng hòm sách Pháp, sách Đức nữa chứ! Thế rồi cứ ngồi ì ra đấy mà đọc, mà mơ mộng những gì những gì có Trời mới biết được, trong khi đáng ra nên để thì giờ mà săn bắn, mà đánh poker như những người đàn ông chân chính.

- Trong cả hạt này, không có ai cười ngựa cừ hơn Ashley, - Scarlett nói, tức điên khi thấy cha mình đem cái này lại cái nọ gièm pha Ashley - không ai hết, họa chẳng chỉ trừ cha của anh ấy. Còn về đánh bài poker, thì vừa mới tuần trước, Ashley chẳng được ba hai trăm đô la ở Jonesboro là gì?

- Mấy thằng ranh nhà Calvert lại bép xép rồi, ông Gerald chịu thua nói, nếu không thì cô đã chẳng biết được tổng số là bao nhiêu. Ashley có thể đọ được với kỹ sĩ giỏi nhất, với tay chơi poker cừ nhất - đó là ta, mè con ạ! Và ta cũng không chối cãi rằng khi nó ra tay thi thố uống rượu thậm chí nó có thể cho hai anh em nhà Tarletons đổ quay cu lơ dưới gầm bàn. Nó có thể làm mọi thứ đó, song nó không để tâm vào đó. Chính vì thế mà ta bảo nó kỳ cục.

Scarlett lặng thinh và tim cô se lại. Cô không thể nghĩ ra điều gì để bác lại nhận xét cuối cùng này vì cô biết rằng ông Gerald nói đúng, Ashley không đặt trái tim vào bất kỳ điều gì trong số những ngón vui chơi mà chàng rất thành thạo. Chàng không bao giờ quan tâm quá mức xã giao đến bất kỳ cái gì trong số những điều được mọi người khác coi là thiết yếu.

Diễn giải chính xác sự im lặng của cô, ông Gerald vỗ vỗ vào cánh tay con gái, lên giọng đắc thắng:

- Đấy nhé Scarlett, cô phải thừa nhận cái đó là đúng! Cô sẽ làm gì với một anh chồng như Ashley nào? Họ hâm tuốt, cả đám nhà Wilkes ấy! Rồi bằng một giọng dỗ dành. - Lúc này khi ba nhắc đến anh em Tarleton, không phải là ba muốn tiến cử chúng. Đó là những thanh niên ưu tú, nhưng nếu con định nhắm Cade Calvert thì, chắc! ba thấy cũng chẳng sao. Tất cả gia đình Calvert đều là người tốt, mặc dầu ông già lấy vợ người Yankee... Và khi nào ba mất... Im, con gái yêu, hãy nghe ba nói đã! Ba sẽ để lại ập

Tara cho con và Cade...

- Có các vàng con cũng chả thèm lấy Cade, Scarlett giận dữ kêu lên - Và con xin ba đừng có gán hấn ta cho con. Con chả cần áp Tara hay bất kỳ đồn điền nào. Đồn điền thì có nghĩa gì khi...

Cô đã sắp sửa nói "khi người ta cần thì lại không có", nhưng ông Gerald, điên tiết vì thái độ ngạo mạn của cô đối với món quà ông vừa đề xuất, cái mà ông yêu quý nhất trên đời sau bà Ellen, ông liền gầm lên.

- Scarlett O'Hara mày, dám bảo tao là áp Tara - mảnh đất này - chẳng có nghĩa gì phỏng?

Scarlett bướng bỉnh gật đầu. Nỗi đau quá lớn khiến cô bất chấp sự nổi giận của cha.

- Ruộng đất là cái duy nhất trên đời có một ý nghĩa nào đó, ông quát lên, đôi cánh tay ngăn lực lưỡng khoa lên, phẫn nộ, vì đó là cái duy nhất tồn tại lâu dài trên đời này, mày đừng có quên điều đó. Đó là cái duy nhất đáng để cho ta làm việc vì nó, đấu tranh vì nó ... đáng để ta chết vì nó.

- Ôi, ba - cô ngán ngẩm nói - ba nói như một người Ireland vậy!

- Đã có bao giờ ta lấy làm xấu hổ về điều đó? Không, ta còn tự hào là đảng khác. Và cô cũng đừng quên rằng máu cô một nửa là Ireland đấy, tiểu thư ạ. Và đối với bất kỳ ai có một giọt máu Ireland trong người, mảnh đất trên đó họ sống cũng khác nào mẹ của họ. Lúc này, chính là tôi xấu hổ về cô đấy. Tôi tặng cô mảnh đất đẹp nhất thế giới - không kể hạt Meath bên cố quốc - thế mà cô đáp lại như thế nào? Cô khịt mũi chê!

Ông Gerald đã bốc máu lên định quát tháo cho hả cơn giận thì chợt nhận thấy một vẻ thiếu nảo trên khuôn mặt Scarlett, nên ông ngừng lại:

- Nhưng thôi, cô còn trẻ. Rồi ra cái lòng yêu ruộng đất ấy sẽ đến với cô. Không cách gì thoát khỏi nó đâu, một khi cô là người Ireland. Giờ đây cô mới là đứa con nít thôi và cô băn khoăn về các chàng phò mã của cô. Khi nào cô lớn tuổi, cô sẽ hiểu ra... Nào quyết định đi! Cade hay cặp anh em sinh đôi, hay một trong những gã con trai của Evan Munroe, và rồi cô sẽ thấy tôi lo liệu cho cô ra sao!

- Ô, ba!

Đến đây, ông Gerald đã ngáy câu chuyện đến tận mang tai và hết sức phiền lòng về nỗi vấn đề lại trút lên vai mình. Hơn nữa, ông cảm thấy buồn vì nỗi Scarlett vẫn có vẻ rầu rĩ sau khi được hiến dâng các chàng trai ưu tú nhất trong hạt, lại kèm thêm ắp Tara nữa. Ông Gerald thích các quà tặng của mình được đón nhận bằng vỗ tay và hôn hít.

- Thôi, đừng có phụng phịu nữa, tiểu thư. Cô muốn lấy ai thì lấy, cái đó không quan trọng, miễn là gã đó suy nghĩ giống cô và thuộc loại hào hoa phong nhã, người miền Nam và phải giàu lòng tự hào. Đối với phụ nữ, tình yêu đến sau hôn nhân.

- Ô, ba đó là quan niệm cổ hủ lục địa của ba!

- Và là một quan niệm tốt đẹp! Ôi, cái thói Mỹ lãng nhăng cưới nhau vì tình yêu như bọn con đòi, bọn Yankee! Những đám cưới tốt đẹp nhất là những đám cha mẹ chọn cho con gái. Bởi vì làm sao một đứa con gái khờ dại như cô có thể phân biệt được một người tốt với một tên khốn kiếp? Cứ xem gia đình Wilkes đấy. Điều gì khiến họ giữ được lòng tự hào và sức mạnh suốt bao thế hệ nay? Ấy bởi vì họ lấy những người giống họ, anh chị em họ lấy nhau, đúng như gia đình họ mong đợi.

- Ôi - Scarlett kêu lên, một cơn đau mới lại xói vào tim khi những lời của ông Gerald khiến cô hiểu ra tính tất yếu dễ sợ của sự thật. Ông Gerald nhìn mái đầu cô cúi gục và bối rối đảo chân tại chỗ.

- Con không khóc đấy chứ? Ông hỏi, lóng ngóng luôn tay nâng cầm cô lên, nhăn mặt vì thương xót.

- Không - cô vùng ra, kêu lên giận dữ.

- Con nói dối, song ba lại thấy thế là tự hào. Ba rất mừng thấy con biết tự trọng. Và ba muốn ngày mai ở bữa tiệc ngoài trời, con cũng tự trọng như thế. Ba không muốn cả hạt xì xào và chê cười con về nỗi để cho con tim héo hắt vì một gã đàn ông chẳng bao giờ dành cho con một ý nghĩ nào vượt quá tình bạn.

"Có chứ" Scarlett nghĩ thầm, lòng buồn thắm thía. "Ô! Những ý nghĩ chàng chàng cho mình vượt quá tình bạn nhiều chứ! Mình biết đúng là thế. Mình có thể nói vậy. Nếu mình có nhiều thì giờ

hơn chút ít, mình ắt có thể khiến chàng phải nói... Ôi giá gia đình Wilkes đừng có đĩnh ninh một mực bao giờ họ cũng phải lấy người trong họ!"

Ông Gerald khoác tay con gái.

- Bây giờ ta vào nhà ăn tối và chuyện này chỉ ba con ta biết với nhau thôi. Ba sẽ không để mẹ phải băn khoăn về chuyện này... cả con cũng vậy. Hỉ mũi đi!

Scarlett hỉ mũi bằng chiếc khăn tay rách và hai cha con khoác tay bắt đầu đi theo lối sỏi đã sẫm bóng, con ngựa chậm bước theo sau. Đến gần nhà, Scarlett đang sắp sửa lên tiếng thì trông thấy mẹ trong bóng tối lơ mờ dưới hàng hiên. Bà đội mũ chụp đầu, choàng khăn san, đi bao tay và đằng sau bà là Mammy mặt tối sẫm như đám mây đông tay cầm cái túi da màu đen trong đó lúc nào bà Ellen O'Hara cũng mang theo bông băng, thuốc men dùng để chữa bệnh cho đám nô lệ. Mũi Mammy dày, trĩ xuống và khi phẫn nộ, bà thường thười mũi dưới ra dài gấp đôi lúc bình thường. Lúc này nó cũng thười ra và Scarlett biết là Mammy đang sôi tiết về một điều gì bà không tán thành.

- Ông O'Hara - bà Ellen lên tiếng gọi khi trông thấy hai cha con từ con đường xe chạy đi lên, bà thuộc cái thể hệ vẫn giữ nghi thức ngay cả sau mười bảy năm ăn ở với chồng và sinh sáu con. Ông O'Hara, nhà Slattery có chuyện chẳng lành. Emmie mới sinh nhưng đứa bé sắp chết và cần được rửa tội để đặt tên thánh. Tôi và Mammy sắp sửa sang đến đây xem có thể giúp được gì chăng.

Giọng bà có vẻ dò hỏi như thể thắc thỏm chờ đợi ông Gerald đồng ý với dự định của mình, một thủ tục đơn thuần nhưng rất thiết yếu về mặt tình cảm đối với ông.

- Lạy Chúa! Ông Gerald gắt toáng lên - Tại sao cái bọn rác rưởi da trắng ấy lại nhè đúng giờ ăn của người ta mà lòi bà đi và đúng lúc tôi đang muốn kể cho bà nghe những chuyện họ kháo nhau ở Atlanta về chiến tranh! Ừ thì bà đi, bà O'Hara. Cứ có chuyện rầy rà ở đâu mà bà không có mặt để giúp một tay, là cả đêm bà trần trọc không yên!

- Bà í còn nà *chằng chọc* không yên với cái kiểu đêm đến *nại nóc* cóc đi *xăn xóc* cho bọn da đen và bọn Cracker có thể tự *no niệu*

cho mình được. Mammy lau bầu bằng một giọng đều đều khi xuống thang gác đi về phía chiếc xe đang đợi ở ngã đường nhánh.

- Con gái yêu ngồi vào chỗ mẹ ở bàn ăn nhé, bà Ellen nói, bàn tay đi găng vỗ nhẹ vào má Scarlett.

Mặc dầu đang nghẹn ngào cố kìm nước mắt, Scarlett vẫn thấy lòng rộn ràng dưới cái tác động không bao giờ hết nhiệm màu của bàn tay mẹ vuốt ve, của mùi thơm thoang thoảng cỏ chanh từ cái bao nhỏ dính ở chiếc áo dài lụa sột soạt của bà Ellen. Đối với Scarlett, ở bà Ellen có một cái gì làm người ta rạo rục, một thứ phép màu cùng sống trong nhà với cô, cùng một lúc khiến cô vừa sợ, vừa mê thích và nguôi dịu.

Ông Gerald đỡ vợ lên xe và ra lệnh cho xà ích đánh xe cẩn thận. Toby, người đã điều khiển lũ ngựa của ông Gerald hai mươi năm nay, bĩu môi tỏ vẻ công phần một cách lặng lẽ vì bị chỉ bảo dạy dỗ ngay trong lĩnh vực nghề nghiệp của mình. Bác đánh xe đi, với Mammy ngồi bên cạnh, mỗi người là một hình ảnh hoàn hảo về thái độ sùng sĩa bất đồng tình của người Phi.

- Nếu ta không làm ơn cho cái gia đình Slattery rác rưởi đến mức ấy, ông Gerald tức tối lau bầu, ắt họ đã phải đi kiếm ăn nơi khác, ắt đã bán xới cho ta mấy sào ruộng lấy khốn nạn của họ và lúc này ắt đã xong tội xong nợ với họ. Thế rồi, mặt ông bỗng sáng lên do nghĩ ra một trò đùa thuộc loại ông vẫn chơi. - Này con gái, chúng mình đến bảo Pork là thay vì mua Dilcey, bố đã bán Pork cho bác John Wilkes đi.

Ông quẳng dây cương cho một thằng bé da đen loắt choắt đứng cạnh đây và bước lên bậc thêm. Ông đã quên phứt nỗi đau nát tim của Scarlett, chỉ còn để tâm trí vào việc trêu chọc người hầu của mình. Scarlett chậm rãi leo các bậc thêm đằng sau ông, chân nặng như đúc bằng chì. Cô nghĩ, xét cho cùng, một cuộc hôn phối giữa cô với Ashley cũng chẳng kỳ cục gì hơn cuộc nhân duyên giữa ông Gerald với bà Ellen Robillard O'Hara. Như mọi lần, cô lại tự hỏi làm sao ông bố lờ ngồ, thiếu tế nhị của cô lại xoay sở lấy được một phụ nữ như mẹ cô, vì quả không thể có hai người khác xa hơn cả về nguồn gốc sinh thành, sự giáo dục về nền nếp sinh hoạt tinh thần.

CHƯƠNG III

Ellen O'Hara ba mươi hai tuổi và, theo chuẩn định của thời ấy, bà là một phụ nữ trung niên đã sinh sáu con, chết mất ba. Bà là một phụ nữ cao lớn, hơn hẳn ông chồng nhỏ bé sôi nổi một cái đầu, nhưng bà di chuyển lặng lẽ trong lớp váy phồng một cách duyên dáng đến nỗi không ai chú ý đến chiều cao của bà. Cổ bà nhô lên từ chiếc áo lót vải mỏng, tròn trặn, thanh thanh, da ngà ngà màu kem và có vẻ như bao giờ cũng hơi ngả về sau do trọng lượng của mái tóc dày dặn thu gọn trong chiếc lưới mé sau đầu. Là con gái của một phụ nữ Pháp mà song thân đã trốn khỏi Haiti hồi Cách mạng 1791, bà thừa kế ở mẹ đôi mắt xéch thắm tối dưới bóng hàng mi đen nhánh cùng mái tóc màu gỗ mun và giống bố, một người lính của Napoleon ở cái mũi dọc dừa và cái hàm vuông được làm dịu đi bởi đường cong mềm mại của đôi má. Nhưng chỉ có cuộc đời mới đem lại cho bộ mặt của Ellen cái vẻ tự hào mà không bợn chút hợm hĩnh, vẻ duyên dáng, vẻ buồn mang mác, hoàn toàn thiếu vắng nét vui tươi.

Lẽ ra bà có thể là một phụ nữ đẹp lạ lùng nếu mắt bà rục sáng một chút hay nụ cười của bà nồng ấm lên một chút, hay giọng bà có thêm chút hồn nhiên cộng với âm sắc êm ái rót vào tai những người trong gia đình và kẻ ăn người làm. Bà nói bằng cái giọng nhẹ nhàng, líu ríu của người miền Duyên hải Georgia - nguyên âm luyến, phụ âm nhấn, với một thoáng lơ lơ giọng Pháp, bà không bao giờ cao giọng khi sai bảo đầy tớ hoặc mắng mỏ con cái, nhưng ở ấp Tara, hễ cái giọng ấy cất lên là lập tức được tuân theo răm rắp, trong khi những lời quát tháo, hò hét của ông chồng thì bị lờ đi một cách lặng lẽ.

Trong tầm xa nhất của trí nhớ Scarlett, mẹ cô trước nay bao giờ cũng vẫn thế, giọng nhỏ nhẹ, dịu dàng, từ khen ngợi hay trách mắng, tác phong đầy hiệu quả và điềm đạm bất chấp những chuyện đột xuất xảy ra hàng ngày ở cái gia đình xộn rộn của ông Gerald, tinh thần bao giờ cũng bình tĩnh và bất khuất ngay cả trong những lần phải chôn ba đứa con trai mới lọt lòng. Scarlett chưa bao giờ thấy lưng mẹ cô chạm vào lưng chiếc ghế nào bà ngồi vào. Cũng chưa bao giờ cô thấy bà ngồi đâu mà không có một chút đồ khâu trong tay, trừ những bữa ăn, trong khi săn sóc người ốm hay trong khi làm sổ sách kế toán của đồn

điền. Khi tiếp khách, trên tay bà luôn luôn có một món đồ thêu, còn những lúc khác bàn tay bà lại bận rộn với những chiếc sơ mi nhàu nát của ông Gerald, những chiếc áo dài của các cô con gái hoặc quần áo của gia nhân. Scarlett không thể hình dung đôi tay mẹ cô thiếu chiếc đê khâu bằng vàng, hoặc cái bóng dáng trong chiếc áo dài sột soạt của bà không kèm theo con bé da đen nhỏ nhắn mà chức năng duy nhất trong đời là tháo chỉ khâu lược và mang chiếc hộp đồ khâu bằng gỗ hồng mộc từ buồng này sang buồng khác khi bà Ellen đi quanh nhà giám sát các công việc nấu nướng, lau chùi và may quần áo hàng loạt cho người làm ở đồn điền.

Cô chưa bao giờ thấy mẹ từ bỏ cái vẻ bình thản nghiêm nghị cũng như cách ăn mặc hết sức chỉnh tề, bất kể giờ nào, ngày cũng như đêm. Mỗi khi bà Ellen soạn sửa y phục chính để đi dự vũ hội, hoặc tiếp khách, hoặc thậm chí để đi Jonesboro, công việc đó thường đòi hỏi cả hai tiếng đồng hồ với Mammy và hai hầu gái phục dịch để đạt đến mức làm bà vừa ý. Nhưng trong những trường hợp đột xuất, bà mặc quần áo nhanh lẹ lùng.

Phòng Scarlett ở bên kia hành lang, đối diện với phòng mẹ cô, nên từ bé, cô đã thuộc cái tiếng sẽ sàng của những bàn chân da đen lon ton trên sàn gỗ rắn vào lúc rạng đông, những tiếng gõ cấp bách lên cửa phòng mẹ cô và những giọng người da đen tắc nghẹn sợ sệt thì thào thưa bẩm về những trường hợp đau bệnh, sinh, tử, ở cái dãy dài những lều quét vôi trắng của xóm nọ. Thuở nhỏ, Scarlett hay lần ra chỗ cửa, ghé mắt nhìn qua khe hở thấy bà Ellen nhô khỏi căn phòng tối vẫn nhịp nhàng tiếng ngáy đều đặn, bình thản của ông Gerald, xuất hiện trong ánh sáng chập chờn của một cây nến giơ cao, hộp thuốc cặp ở vách, tóc chải gọn ghẽ, các cúc áo đều cài tươm tất.

Bao giờ Scarlett cũng cảm thấy ấm áp trong lòng khi nghe thấy mẹ vừa rón rén đi qua hành lang, vừa thềm thì, giọng rắn rỏi nhưng đầy thương yêu: "Suyt, đừng nói to thế, kéo ông O'Hara thức giấc bây giờ. Ốm thế chưa chết đâu."

Phải thật dễ chịu khi lần mò trở về giường nằm, cô biết chắc rằng bà Ellen đang xông pha trong đêm và mọi sự đều ổn.

Nhiều buổi sáng, sau khi trực suốt đêm bên những sản phụ

hay những người hấp hối trong trường hợp hai bác sĩ Fontaine, cả bố lẫn con, đều được mời đi thăm bệnh, không đến giúp bà được, bà Ellen vẫn ngồi chủ trì ở bữa điểm tâm như thường, đôi mắt thâm quầng lên vì mệt mỏi, nhưng giọng nói và cung cách vẫn không lộ vẻ gì là căng thẳng. Dưới cái vẻ hòa nhã trang nghiêm của bà, có một chất rắn như thép làm cho cả nhà phải nể sợ, ông Gerald cũng như các con gái, mặc dầu ông thà chết còn hơn thừa nhận điều đó.

Đôi lần, ban đêm, khi Scarlett kiễng chân hôn lên má người mẹ cao lớn của mình, cô bé ngược nhìn cái miệng với làn môi trên quá ngắn, quá tơn non, cái loại miệng của những người rất dễ bị cuộc đời gây tổn thương, và tự hỏi không biết có bao giờ cái miệng đó uốn cong lên cười rúc rích một cách vô cớ như các cô gái khác hoặc thì thầm tâm sự suốt đêm với bạn gái thân tín. Không, chắc không thể có chuyện như thế. Mẹ xưa nay bao giờ cũng vẫn vậy, một trụ cột của sức mạnh, một suối nguồn của thông tuệ, người duy nhất biết câu trả lời cho tất cả mọi sự.

Nhưng Scarlett lầm: bao năm trước đây, cô gái Ellen Robillard miền Savannah đã từng cười rúc rích vô lý như bất kỳ cô gái mười lăm nào ở cái thành phố Duyên hải đáng yêu này và thì thầm thâu đêm suốt sáng với bạn gái, trao đổi tâm sự, nói với nhau mọi bí mật, trừ một điều. Đó là vào cái năm một người đàn ông hơn Ellen hai mươi tám tuổi, Gerald O'Hara, bước vào cuộc đời cô - cũng là năm mà tuổi trẻ và người anh họ mắt đen Philippe Robillard bước ra khỏi đời cô. Vì khi Philippe với cặp mắt linh hoạt và tác phong sôi nổi già từ Savannah ra đi mãi mãi, chàng đã mang theo ngọn lửa trong tim Ellen, chỉ để lại cho anh chàng người Ireland thấp bé, chân vòng kiềng đang tấp tễnh định cưới cô độc mỗi cái vỏ cứng bọc ngoài.

Song chùng này cũng đã đủ cho Gerald đang choáng ngợp với cái may mắn không tưởng tượng nổi là đã thực sự lấy được cô. Và nếu có gì đã tiêu tan ở cô thì anh ta cũng chẳng cảm thấy mất mát gì. Là người tinh khôn, anh ta biết rằng một gã Ireland gia đình họ hàng chẳng có, của cải thì không như mình, mà chiếm được ái nữ của một trong những gia đình giàu nhất và quý phái nhất miền Duyên hải, thì quả là một phép lạ. Bởi vì Gerald là một kẻ tự lập.

Gerald từ Ireland đến Mỹ năm hai mươi một tuổi. Anh đã ra đi vội vã giống như biết bao người Ireland tốt hơn, hoặc tồi hơn, trước và sau anh, với một bộ quần áo độc nhất trên người, hai đồng shilling ngoài tiền đi đường, cùng một bản án treo giải lấy đầu anh với một cái giá mà anh cảm thấy lớn hơn mức độ nghiêm trọng của tội mình. Ở mé bên này địa ngục, chẳng có thành viên Orange^[17] nào đáng giá một trăm pound^[18] đối với chính phủ Anh hoặc đối với chính quỷ Satan, nhưng nếu chính phủ cảm thấy xúc động đến thế về cái chết của một viên quản lý trông nom ấp trại cho một điền chủ Anh không có mặt thường xuyên ở điền trang của mình thì quả đã đến lúc Gerald O'Hara phải chuồn, phải ba chân bốn cẳng chuồn cho mau thôi. Quả tình anh đã gọi viên quản lý là "Đồ hội viên Orange năm cha ba mẹ", nhưng theo quan niệm của Gerald, điều đó đâu phải là lý do khiến lão ta có quyền lãng nhục anh bằng cách huýt sáo đoạn mở đầu của bài Nước sông Boyn^[19].

Trận sông Boyn đã diễn ra hơn một trăm năm về trước, nhưng đối với hòng họ O'Hara và lân bang của họ, tưởng như đâu như mới ngày hôm qua, mọi hy vọng và mơ ước cũng như ruộng đất và của cải của họ vừa tan biến thành mây khói như đám bụi cuốn quanh ông hoàng Stuart đang hoảng hốt tháo chạy, để mặc William of Orange cùng đoàn quân đáng ghét của y, mang phù hiệu màu da cam trên mũ chém nát những người Ireland theo phái hoàng tộc Stuart.

Vì lý do đó và nhiều lý do khác nữa, gia đình Gerald không coi cuộc cãi lộn của anh là một cái gì nghiêm trọng lắm, ngoài trừ việc nó chất chứa những hậu quả nghiêm trọng. Đã bao năm, gia đình O'Hara vẫn kỵ cảnh sát Anh, đám này ngờ họ có những hoạt động chống chính phủ và Gerald không phải là người đầu tiên trong dòng họ O'Hara phải cao chạy xa bay vào lúc tờ mờ sáng. Hai người anh lớn của Gerald - James và Andrew - anh chỉ còn nhớ loáng thoáng rằng họ là những thanh niên rất kín đáo thường đi đi về về vào những giờ bất thường giữa đêm hôm khuya khoắt với những công việc bí ẩn hoặc có khi biến mất hàng tuần, làm cho bà mẹ lo mất ăn mất ngủ. Họ đã sang Mỹ từ nhiều năm trước, sau khi người ta phát hiện ra một cái kho nhỏ súng trường chôn dưới chuồng lợn nhà O'Hara. Bây giờ họ là những thương nhân phát đạt ở Savannah, "mặc dầu chỉ có

Thượng Đế chí tôn mới biết đó là nơi nào... " như bà mẹ bao giờ cũng chêm vào một câu như thế mỗi khi nhắc đến hai con trai đầu của mình và cậu em Gerald chính là được phái đến chỗ họ.

Gerald từ già nhà với chiếc hôn vội vàng của mẹ trên má cùng lời ban phước Cơ đốc nồng nhiệt của bà bên tai và lời dặn dò của bố lúc chia tay: "Hãy nhớ mình là ai và chớ có lấy gì của người khác". Năm người anh trai cao lớn chào từ biệt cậu con cưng và bé nhỏ nhất trong cái gia đình lực lưỡng này.

Cha và năm anh trai đều cao một mét tám mươi có lẽ và to ngang, còn Gerald bé nhỏ đến tuổi hai mươi một đã biết rằng một mét sáu mươi một là toàn bộ chiều cao mà thượng đế đã ban cho anh. Đúng với tính cách của mình, Gerald không bao giờ hoài công than tiếc cho sự thấp bé của bản thân và không bao giờ thấy đó là một trở ngại trên đường tiến thủ. Trái lại, chính tầm vóc nhỏ đậm của Gerald đã khiến anh trở nên như ngày nay, vì sớm hiểu ra rằng những người nhỏ bé phải táo bạo thì mới tồn tại được giữa những kẻ to lớn. Và Gerald thì táo bạo có thừa.

Những người anh trai cao lớn thuộc loại trầm tĩnh mà dữ dằn, ở họ truyền thống gia đình khởi nguồn từ những vinh quang đã qua đi vĩnh viễn, giờ âm ỉ trong một mối căm thù căm lạng, thỉnh thoảng bùng ra thành những cơn thịnh nộ kịch liệt. Nếu Gerald to khỏe vạm vỡ, hẳn anh cũng theo con đường của những người khác thuộc dòng họ O'Hara để làm lũi, bí mật hoạt động trong hàng ngũ những kẻ nổi loạn chống chính phủ đấy. Nhưng Gerald lại "đầu bò đầu bấu và to mồm", như bà mẹ thường âu yếm nói, để nổi xung, mau nắm đấm và rất sẵn sàng gây gổ đánh nhau. Anh nghênh ngang giữa những thành viên cao lớn của gia đình O'Hara như chú gà còi vênh vào trong một cái sân trại thuần những gà Cochon kéch xù và tất cả đều yêu thương anh, âu yếm chọc tức để nghe anh la hét cho vui, và nếu có dùng đến nắm đấm to đùng của họ thì cũng chỉ nện vừa đủ để đặt cậu em nhỏ vào đúng chỗ mà thôi.

Nếu cái vốn học thức Gerald mang theo sang Mỹ có còn cỗi thì anh cũng chẳng hay biết. Và giả dụ có ai bảo cho anh biết thế, anh cũng bất cần. Mẹ anh đã dạy cho anh đọc thông, viết thạo và anh cũng khá về toán. Tri thức sách vở của anh dừng lại ở đấy. Vốn tiếng La tinh duy nhất của anh là những câu trả lời kinh

Misa và kiến thức lịch sử duy nhất là những bất hạnh nhiều bề của đất nước Ireland. Anh chẳng biết gì về thi ca ngoài thơ của Moore và chẳng nghe thứ âm nhạc nào khác ngoài những ca khúc Ireland truyền từ đời này qua đời khác. Mặc dầu rất kính trọng những người có học vấn hơn mình, anh vẫn không bao giờ cảm thấy sự thất học của mình là một thiếu sót. Với lại anh cần gì đến những thứ đó trên một vùng đất mới mà ở đây những anh chàng Ireland dốt nát nhất cũng làm nên cơ nghiệp lớn? Trên cái vùng đất chỉ đòi hỏi con người phải khỏe và không sợ lao động này?

James và Andrew khi lấy Gerald vào làm ở cửa hàng của mình ở Savannah, cũng không hề hối tiếc về sự thất học của chú em. Chữ viết rành rọt, đẹp đẽ, khả năng tính toán chính xác và tài kinh doanh buôn bán khôn ngoan của Gerald buộc hai ông anh phải kính nể; giả dụ chàng trai trẻ Gerald có thông hiểu văn học và am tường âm nhạc, thì ở đây, kiến thức đó chỉ khiến họ khịt mũi khinh bỉ mà thôi. Nước Mỹ vào những năm đầu thế kỷ đã ân cần cứu mang những người Ireland: James và Andrew bước đầu lập nghiệp bằng việc vận chuyển hàng hoá trong những xe goòng phủ bạt từ Savannah đến những tỉnh nội địa miền Georgia, đã phát đạt lên, mở được cửa hàng riêng và Gerald cũng phát lên với họ.

Gerald thích miền Nam và chẳng bao lâu, trong ý thức anh đã trở thành một người miền Nam - mà anh hẳn không bao giờ có thể hiểu nổi, song bản chất vốn toàn tâm toàn ý, anh chấp nhận và thực hiện triệt để những ý niệm cùng tập tục của miền Nam theo như anh hiểu - đánh bài poker, đua ngựa, bàn cãi chính trị sôi nổi, luật đấu súng, quyền các bang, nguyên rửa tất cả bọn Yankee, ủng hộ chế độ nô lệ và thâm canh bông, khinh bỉ bọn "rác rưởi" da trắng, nịnh đầm quá đáng. Thậm chí anh còn học nhai thuốc lá nữa. Còn uống whisky thì anh không cần phải học, cái đó lọt lòng anh đã biết rồi.

Song Gerald vẫn là Gerald. Nhưng tập quán sống và ý niệm của anh thay đổi, nhưng còn cung cách thì dù có thể, anh vẫn không muốn đổi thay. Anh thừa nhận sự tao nhã uể oải của các điền chủ trồng lúa và trồng bông, từ vương quốc phủ rêu^[20] của mình, họ cưới những con tuấn mã thuần chủng đến Savannah,

theo sau là xe ngựa chở vợ họ cũng không kém sang trọng cùng đám nô lệ đi xe bò. Nhưng Gerald không tài nào đạt đến độ tao nhã được. Những âm sắc nhòe lướt chậm rãi của họ, anh nghe êm tai thật đấy, nhưng cái giọng địa phương Ireland nhanh, mạnh vẫn bám chặt lấy lưỡi anh. Anh thích cái phong độ ung dung bình thản của họ trong việc điều hành các công chuyện quan trọng, lật một quân bài cũng có thể mất một gia sản, một đồn điền hay một nô lệ như chơi, chấp nhận những tổn thất như vậy một cách vui vẻ bất cần, chẳng om xòm gì hơn khi tung vài xu cho bọn trẻ con da đen, Nhưng Gerald đã từng nếm mùi nghèo khổ, anh không thể học được cái cách hồ hởi vui vẻ chịu mất tiền. Những người miền Duyên hải Georgia ấy là một chủng loại dễ chịu với tính dễ khùng nhưng ăn nói lại dịu dàng, những mâu thuẫn ngổ ngỗ đáng yêu của họ, và Gerald thích họ. Song chàng trai trẻ Ireland này mới chân ướt chân ráo đến từ một đất nước ở đó có gió vừa ẩm, vừa lạnh, và những đầm lầy đầy sương mù không phải là ổ gây bệnh sốt, ở anh, bỗng bột một sức sông sôi nổi, hoạt bát, khiến anh khác hẳn những người quý phái lười nhác của vùng khí hậu á nhiệt đới và đây những đầm lầy gây sốt rét này.

Anh học ở họ những gì thấy có ích và gạt bỏ mọi cái khác. Anh thấy chơi poker là điều có ích nhất trong những tập tục miền Nam, poker kèm theo whisky cho những tay bợm rượu; và chính cái năng khiếu tự nhiên về cờ bài và về cái thứ rượu óng ánh màu hổ phách đã mang lại cho Gerald hai trong số ba tài sản quý nhất của anh: người hầu và khu đồn điền. Báu vật thứ ba là vợ anh và phúc phận này, anh chỉ có thể gán cho hảo ý huyền nhiệm của Thượng đế mà thôi.

Pork tên người hầu da đen bóng, rất đàng hoàng, được luyện kỹ về nghệ thuật phục sức trang nhã, là kết quả của một cuộc chơi poker suốt đêm với một điền chủ ở đảo St. Simons bạo phổi tháo cày ngang với Gerald, nhưng tử lượng thì không độ nổi. Mặc dù về sau chủ cũ của Pork có đề nghị mua lại với giá gấp đôi, Gerald vẫn khăng khăng từ chối vì việc thủ đắc tên nô lệ đầu tiên - mà tên nô lệ này lại là "tên người hầu trứ danh, cừ nhất miền Duyên hải" - chính là bước đi lên đầu tiên hướng tới nguyện ước của trái tim anh. Gerald muốn là một người sở hữu nô lệ và một nhà điền chủ.

Anh đã quyết định không theo hai anh James và Andrew, bỏ cả đời vào công việc kinh doanh, đêm nào cũng cặm cụi với những dãy dài con số dưới ánh nến. Khác với các anh trai, anh cảm thấy sâu sắc cái dấu chàm mà xã hội khắc lên trán những kẻ hoạt động "trong thương trường". Gerald muốn là một điền chủ. Với cái khao khát cháy ruột của một người Ireland phải làm tá điền trên những ruộng đất xưa kia thuộc quyền sở hữu của cha ông mình, anh muốn được thấy những mẫu đất của chính mình, trải ra xanh rờn trước mắt. Với quyết tâm mãnh liệt theo đuổi một mục đích duy nhất, anh khao khát có nhà riêng, đồn điền riêng, ngựa riêng, nô lệ riêng. Và ở đây, trên vùng đất mới này, thoát khỏi hai cái nguy cơ của đất nước anh đã rời bỏ: thuế má ngốn hết mùa màng, gia súc và mối đe dọa thường trực bất cứ lúc nào cũng có thể bị tịch thu đột ngột - anh quyết chí đạt được những mục tiêu đó. Song cùng với thời gian trôi qua, anh vỡ lẽ ra tham vọng là một chuyện, thực hiện tham vọng lại là chuyện khác. Miền Duyên hải Georgia được một tầng lớp thượng lưu cổ thủ quá vững vàng, khiến anh khó có hy vọng chiếm được cái vị trí nhắm nhe vươn tới.

Thế rồi, một lá bài của số phận kết hợp với một lá bài poker đã đem lại cho anh cái đồn điền mà sau đó anh gọi là ấp Tara, đồng thời khiến anh rời miền Duyên hải để chuyển lên vùng cao bắc Georgia.

Vào một đêm xuân nóng nực, Gerald đang ngồi trong một quán rượu ở Savannah, thì câu chuyện tình cờ của một người lạ mặt ngồi kế bên làm anh động tai lên. Người lạ mặt, vốn sinh trưởng ở Savannah, vừa trở về quê hương sau mười hai năm lưu trú vùng trong. Ông ta đã trúng một giải trong cuộc xổ số điền địa do Bang tổ chức để chia nhỏ vùng lãnh thổ rộng lớn ở miền Trung Georgia mà thổ dân Anh điêng đã nhường lại vào cái năm trước khi Gerald đến Mỹ. Ông ta đã tới đó và lập một đồn điền; nhưng giờ đây, ngôi nhà đã cháy rụi, ông chán ngấy cái "nơi đáng nguyên rủa" ấy, và chỉ mong rũ bỏ đi cho thoát tội, thoát nợ.

Tâm trí không bao giờ vút bỏ được ý nghĩ muốn có một đồn điền riêng, Gerald bèn nhờ người giới thiệu với ông khách lạ và mối quan âm của anh càng tăng lên khi ông này kể là miền Bắc của bang hiện đang tràn ngập những người mới đến từ Bắc và

Nam Carolina và Virginia. Gerald đã sống ở Savannah đủ lâu để tập nhiễm cái quan điểm của miền Duyên hải cho rằng toàn bộ phần còn lại của bang đều là rừng rú, mỗi lùm cây đều có một tên Anh điêng rình rập. Trong những chuyến đi giao dịch công việc cho hàng Anh em O'Hara, anh đã có dịp đến Augusta ngược lên một trăm dặm phía thượng nguồn sông Savannah hơn hai trăm năm mươi dặm về phía Tây - Bắc và cách sông Chattahoochee về phía Nam. Gerald biết rằng vùng đất ở phía Bắc con sông này còn nằm trong tay người Cherokee^[21] cho nên anh rất ngạc nhiên khi nghe người khách lạ cười giễu những ý kiến lo ngại gặp chuyện rắc rối với những người Anh điêng và kể chuyện các đồn điền và thành phố đang nở rộ, phồn thịnh như thế nào ở vùng đất mới ấy.

Một giờ sau, khi câu chuyện bắt đầu uể oải, Gerald bèn đề nghị chơi một ván bài, đôi mắt xanh lấp lánh đầy vẻ ngây thơ của anh khiến không ai ngờ anh có mách gì. Đêm về khuya, các châu rượu nối tiếp nhau, đến một lúc các tay chơi khác bỏ cuộc, chỉ còn Gerald và người khách lạ đấu với nhau. Người khách lạ dồn tất cả các thẻ bài đặt cược khu đồn điền của mình vào một tiếng. Gerald cũng đặt ví tiền lên toàn bộ các thẻ của mình. Nếu số tiền trong ví thuộc về hãng Anh em O'Hara, Gerald cũng chẳng bị lương tâm cắn rứt đến mức xung tội vào buổi lễ châu sáng hôm sau. Anh biết mình muốn gì và khi Gerald đã muốn điều gì là anh phải đạt tới bằng con đường trực tiếp nhất. Hơn nữa, anh vững tin ở vận mình cùng bộ tứ quý trên tay đến mức không một lúc nào anh tự hỏi là sẽ làm cách nào để trả lại tiền nếu đối thủ hạ xuống một bộ bài cao hơn.

- Ông cũng chả được hời đâu, còn tôi thì mừng là vì không còn phải đóng thuế cho cái ấp ấy nữa. - người khách lạ thở dài, gọi mang bút mực lại; ông ta chỉ có một "bộ xì lẻ". - Ngôi nhà chính đã cháy cách đây một năm, các cánh đồng thành bụi rậm và rừng thông non. Nhưng giờ đó là của ông.

Đừng có bao giờ vừa đánh bài vừa uống whisky, trừ khi thuở bé, anh được cai sữa bằng rượu lậu Ireland, tối hôm đó, Gerald trịnh trọng tuyên bố với Pork như vậy khi Pork giúp anh dọn giường đi nằm. Và tên người hầu - vốn đã tập tọng học giọng địa phương Ireland do lòng ngưỡng mộ ông chủ mới - bèn tán

thường bằng một hỗn hợp tiếng Geechee với thổ âm vùng Meath mà bất kì ai ngoài hai thầy trò nghe thấy ắt cũng phải sửng sờ.

Dòng sông Flint ngẫu bùn lạng lẽ chảy giữa những rặng thông và sồi nước sừng sững như thành phủ đầy cây dây leo chằng chịt, cuốn quanh khu đất mới của Gerald như một vòng tay ôm; thành thử hai bên áp đều là sông. Đối với Gerald, đứng trên cái gò nhỏ, nền của ngôi nhà cũ, nhìn xuống, cái hàng rào cao bằng cây xanh ấy là một chứng chỉ hiển nhiên và thú vị về sở hữu, như thể chính anh đã tự tay dựng lên để đánh dấu cơ ngơi của mình. Anh đứng trên nền đá sạm đen của ngôi nhà cháy trụi, nhìn xuống lối đi dài giữa hai hàng cây dẫn ra đường cái và chửi thề cho đã miệng, lòng rộn ràng một niềm vui quá lớn không thể biểu lộ bằng một lời cầu nguyện cảm ơn Thượng đế. Những rặng cây lối hàng đôi kia là của anh, cũng như cái bãi cỏ để cỏ hoang mọc cao đến thắt lưng dưới những chùm hoa trắng lấm tấm như sao của những cây mộc lan mơn mớn. Những cánh đồng bỏ hoá lác đác những cây thông nhỏ xíu và những bụi rậm, trải dài ra bốn phía, lớp đất sét đỏ bề mặt nhấp nha nhấp nhô như sóng lượn, cũng thuộc về Gerald O'Hara - tất cả đã là của anh bởi anh có một cái đầu Ireland tinh táo và cái gan lớn dám đặt cược tất cả lên một lá bài.

Gerald nhắm mắt lại và trong cái tịch mịch của đồng hoang, cảm thấy như mình đã về nhà. Dưới chân anh đây, sẽ mọc lên một ngôi nhà gạch quét vôi trắng. Bên kia đường sẽ là hàng rào chắn song mới, quây nhốt đàn gia súc béo nục và ngựa giống và lớp đất đỏ cuồn cuộn chạy từ sườn đồi xuống thung lũng màu mỡ, sẽ trắng xoá lên như lông vịt dưới ánh mặt trời - bông, hàng mẫu nối tiếp nhau ngút ngàn bông! Hồng vận của gia đình O'Hara sẽ lại nổi lên phen này.

Với số vốn nhỏ của riêng mình, cộng thêm những gì vay mượn được của hai ông anh chẳng nhiệt tình gì lắm và một món tiền kha khá từ khoản cầm cố đất, Gerald mua những nô lệ đầu tiên của mình và đến Tara sống cảnh độc thân trong ngôi nhà bốn buồng của người quản lý cho đến khi dựng lên được những bức tường trắng từ đại sảnh áp Tara.

Anh phá hoang, trồng bông và vay thêm tiền của James và Andrew để mua thêm nô lệ. dòng họ O'Hara vốn có tinh thần thị

tộc, gắn chặt với nhau khi thịnh vượng cũng như trong hoạn nạn, không phải do tình cảm gia tộc quá đáng, mà là vì qua những năm tháng gay go, họ đã học được rằng một gia đình muốn tồn tại phải đoàn kết để đương đầu với thế gian. Họ cho Gerald vay tiền và trong những năm sau, được trả cả vốn lẫn lãi. Dần dà, đồn điền mở rộng thêm khi Gerald mua thêm những miếng đất gần đó và cuối cùng, ngôi nhà trắng mơ ước đã trở thành sự thực.

Nó được xây bằng lao động nô lệ, một ngôi nhà kèn càng vụng về ngự trên đỉnh gò đất nhìn xuống bãi cỏ xanh trên sườn dốc chạy đến tận bờ sông. Gerald rất hài lòng về ngôi nhà vì ngay khi còn mới, nó đã có vẻ nhuốm màu năm tháng. Những cây sồi già từng thấy hàng toán Anh điêng qua dưới vòm lá của chúng, áp sát ngôi nhà và xoè cánh phủ bóng râm đậm đặc lên mái. Bãi đất, được dọn sạch cỏ dại, giờ mọc lên san sát cỏ ba lá và cỏ ống, và Gerald rất quan tâm chăm lo cho bãi xanh tốt. Từ lối giữa hai hàng cây tuyết tùng cho đến dãy nhà gỗ trắng dành cho nô lệ áp Tara toát ra một vẻ chắc chắn, ổn định và lâu bền. Và bất cứ khi nào Gerald phóng ngựa quanh góc đường cái rẽ vào ấp và trông thấy mái nhà mình nhô lên khỏi đám cành lá xanh rờn, tim anh rộn lên một niềm tự hào như thể lúc nào nhìn thấy nó cũng là lần đầu vậy.

Một tay anh đã gây dựng nên tất cả cơ đồ này, Gerald thấp bé, sôi sục, đầu óc vững vàng.

Gerald có quan hệ rất tốt với tất cả láng giềng ở trong hạt, từ gia đình MacIntosh có đất đai tiếp giáp ấp của ông về phía bên trái và gia đình Slattery với ba mẫu còm cõi nằm ở bên phải dọc theo những đầm lầy, giữa con sông và đồn điền của John Wilkes.

Cánh nhà MacIntosh là dân Scotland lai Ireland, lại theo phái Orange, nên ví dù cây gia phả nhà họ có gồm tất cả các thánh trong lịch sử Thiên chúa giáo thì dưới con mắt của Gerald, dòng họ ấy vẫn cứ là đáng tội đày xuống địa ngục đời đời. Đành rằng họ đã sống ở Georgia bảy mươi năm, và trước đó, đã qua một thế hệ ở Bắc và Nam Carolina, nhưng người đầu tiên trong dòng họ đặt chân lên đất Mỹ là gốc gác ở Ulster^[22], chừng ấy đối với Gerald là đủ.

Họ là những người kín đáo và nghiêm chỉnh mũ cao áo dài, triệt để bó hẹp trong quan hệ nội bộ và hôn phối nội tộc với họ hàng ở Carolina. Gerald không phải là người duy nhất ác cảm với họ vì dân trong hạt này vốn có quan hệ tốt với xóm giềng và thích giao du nên không chịu nổi những ai thiếu đức tính ấy. Người ta đồn rằng gia đình MacIntosh ủng hộ chủ trương bãi bỏ chế độ nô lệ và điều đó chẳng khiến bà con yêu mến họ thêm chút nào. Ông già Angus chưa bao giờ giải phóng một nô lệ nào, mà lại còn vi phạm tập tục xã hội đến mức không thể nào tha thứ được bằng cách bán một số người da đen của mình cho mấy tay buôn bán nô lệ vãng lai trên đường đi tới những cánh đồng mía ở bang Louisiana, mặc dù vậy những tiếng đồn kia vẫn tiếp tục dai dẳng.

- Rõ ràng lão ta theo chủ nghĩa bãi nô - Gerald nhận xét với John Wilkes như vậy. Song, ở một tay thuộc phái Orange khi nguyên tắc mâu thuẫn với cái tính ke của dân Scotland thì nguyên tắc toi thôi.

Gia đình Slattery lại là chuyện khác. Là dân da trắng nghèo, họ thậm chí không được hưởng sự kính nể miễn cưỡng mà những gia đình lân bang bắt buộc phải dành cho Angus MacIntosh với tính độc lập nghiêm ngặt của ông. Ông già Slattery khăng khăng bám lấy mấy mẫu đất khốn khổ của mình mặc dù Gerald và John Wilkes năm lần bảy lượt ngỏ ý muốn mua. Đó là một người không biết xoay sở và luôn luôn kêu than. Vợ ông, một phục nữ đầu bù tóc rối, ốm yếu và bề ngoài tàn tạ đến kiệt cùng, là mẹ của một đàn con năm nào cũng tăng lên đều đặn, những đứa trẻ quàu quau và lấm la lấm lét. Tom Slattery không có nô lệ, ông ta cùng hai gã con trai lớn, bữa đục bữa cái, làm mấy mẫu bông ít ỏi, trong khi bà vợ và lũ con nhỏ chăm bón một khoảnh gọi là vườn rau. Nhưng, không hiểu sao bông bao giờ cũng mất mùa, họa hoằn mới cung cấp đủ ra cho lũ con đàn của bà.

Cái cảnh Tom Slattery lê la đến hiên nhà bà con hàng xóm, xin hạt bông để gieo trồng hoặc một lát thịt lợn sấy để "giúp ông ta cầm cự qua ngày", là một sự việc quen thuộc. Còn một chút hơi tàn nào là Slattery thù ghét chút ấy hàng xóm của mình, bởi ông cảm thấy sự khinh bỉ dưới vẻ lịch sự xã giao của họ và ông càng đặc biệt ghét đám "nhọ hợm hình của bọn nhà giàu". Những gia

nhân da đen trong hạt tự coi mình cao hơn đám Cracker da trắng và vẻ miệt thị không giấu giếm của họ làm ông bầm gan tím ruột, trong khi vị trí đảm bảo hơn trong cuộc sống của họ lại kích thích sự thèm muốn của ông. tương phản với đời sống khốn khổ của ông, họ được ăn no, mặc ấm và khi ốm đau, lúc về già vẫn được chăm lo. Họ hãnh diện về danh tiếng của chủ họ, và đại đa số đều tự hào là mình thuộc sở hữu của những người ưu tú trong vùng, còn ông thì ai nấy đều khinh rẻ.

Tom Slattery rất có thể bán nông trại của mình gấp ba giá trị thật của nó cho bất kì điền chủ nào trong hạt. Họ sẽ coi đó là món chi được việc nhằm giải thoát cho bà con được một sự gai mắt, nhưng ông ta lại ứng ở lại và bằng lòng lần hồi sống khốn khổ trên cái hoa lợi thường niên là một kiện bông và nhờ vào lòng từ thiện của xóm giềng.

Với tất cả những người còn lại trong hạt, Gerald đều có quan hệ bằng hữu và trong một số trường hợp, ở mức thân thiết nữa. Những người thuộc các gia đình Wilkes, Calvert, Tarleton, Fontaine, tất cả đều mỉm cười khi thấy cái bóng nhỏ con trên mình con ngựa trắng to lớn phòng trên lối sỏi và ấp trại họ, mỉm cười và ra lệnh cho gia nhân sửa soạn những ly lớn đựng đầy rượu Bourbon pha thêm một thìa đường và tí chút bạc hà giả nhỏ. Gerald là người dễ ưa, và dần dà, các bạn láng giềng nhận thức được cái điều mà trẻ con, người da đen và chó mới thoát đầu đã phát hiện ra ngay; ẩn sau cái giọng cảm cầu và cung cách thô bạo của anh, là một trái tim nhân hậu, sẵn sàng lắng nghe và đồng cảm, sốt sắng mở túi tiền giúp đỡ mọi người.

Gerald đến đâu cũng đẩy lên một hợp xướng loạn xì tiếng chó sủa, và tiếng reo của lũ trẻ con da đen chạy ùa ra đón anh, tranh nhau cái đặc quyền giữ ngựa cho anh lẳng xăng, nhả nhử cười trước những lời chửi rửa hồn hậu của anh. Trẻ con da trắng thì đòi ngồi nhong nhong trên đùi anh trong khi anh nói chuyện với bố mẹ, anh chị chúng, tố cáo sự bỉ ổi của các chính khách Yankee; con gái các bạn anh tâm sự với anh về chuyện yêu đương của chúng; và bọn trai trẻ trong vùng sợ phải thú nhận những món nợ danh dự trước các ông bố, tìm thấy ở anh một người bạn trong cơn hoạn nạn.

- Vậy ra, thằng nhãi, mi đã nợ món đó một tháng rồi cơ đấy!

Anh thường quát tháo vậy. Mà, lạ Chúa, tại sao mi không đến hỏi tiền tao sớm hơn?

Đám thanh niên đã quá quen với cách ăn nói cục cằn của anh, nên chẳng méch lòng, mà chỉ bẽn lễn cười, đáp:

- À, thưa ông, em không muốn làm phiền ông, mà cha em thì...

- Cha mi là người tốt, rành thế, nhưng chặt chẽ lắm, cho nên mi cầm lấy từng này cho xong, đừng để rác tai về chuyện ấy nữa.

Vợ của các điền chủ là những người cuối cùng nhận ra điều đó. Nhưng khi bà Wilkes, "một bậc đại phu nhân kín đáo hiếm thấy" - theo đánh giá của ông Gerald - nói với chồng một buổi tối sau lúc Gerald thúc ngựa xuôi theo lối sỏi ra về: "Anh ta nói thô thiển, nhưng đúng là một tay hào hiệp" thì Gerald quả đã dứt khoát thành đạt.

Anh không ngờ đã phải mất gần mười năm mới đạt được vinh hạnh đó, vì chẳng bao giờ anh nghĩ rằng những người láng giềng thoát đầu đã nhìn anh bằng con mắt nghi ngại. Anh vẫn đinh ninh, không chút nghi ngờ, rằng mình hòa hợp với môi trường ngay từ lúc đầu tiên đặt chân đến Tara.

Khi Gerald bốn mươi ba tuổi, thân hình mập mạp, mặt đỏ phây phây, nom như từ bức ảnh một điền chủ đi sẵn bước ra, ông bỗng nhận thấy rằng áp Tara dù thân thiết đến mấy và dân trong hạt mặc dầu sẵn sàng mở rộng lòng, mở rộng cửa nhà với ông, cũng vẫn chưa đủ. Ông cần một người vợ.

Áp Tara cấp thiết đòi hỏi, phải có một bà chủ. Chị bếp da đen béo ục ịch, trước đây trông nom sân nuôi gà vịt, do sự cần thiết mà được nâng lên hàng đầu bếp, chẳng bao giờ dọn ăn đúng giờ và chị hầu phòng, vốn là chân làm đồng, để cho bụi bặm lưu cữu tám tầng trên đồ đạc bàn ghế và dường như không bao giờ có sẵn đồ trải giường sạch sẽ trong tay, thành thử mỗi lần có khách lại là một dịp nháo nhác, chạy ngược chạy xuôi. Pork, người da đen duy nhất được rèn luyện ở áp được giao nhiệm vụ cai quản chung các đầy tớ khác, nhưng cả ngay gã cũng trở nên lơ lửng và cẩu thả sau nhiều năm chịu ảnh hưởng lối sống buông thả, ham vui của Gerald. Với tư cách là người hầu, gã lo dọn dẹp buồng ngủ của Gerald cho ngăn nắp và với tư cách là quản gia, gã phục vụ bàn ăn đâu ra đấy, rất tự thế và chững chạc, song ngoài ra, gã

để mặc mọi việc cứ thế buông trôi.

Với bản năng không thể làm lẫn của người Phi, tất cả đám da đen đều phát hiện ra rằng Gerald chỉ sửa to mà không cần bao giờ và họ trắng trợn lợi dụng ông. Không khí luôn luôn vang lên những lời đe nẹt, nào là dọa bán nô lệ xuống miền Nam, nào là dọa đánh róc xương róc thịt, nhưng không hề có một nô lệ nào ở ấp Tara bị bán đi, còn đòn roi thì chỉ có một trận để phạt tội không xoa bóp hồi sức cho con ngựa cưng của Gerald sau cả một ngày dài đi săn, Đôi mắt xanh sắc sảo của Gerald quan sát tỉ mỉ sự xếp đặt gọn ghẽ tại các ngôi nhà trong vùng, và ông không quên để ý tới các bà nội trợ tóc chải mượt mà, váy mặc kêu sột soạt cai quản gia nhân mới dễ dàng thoải mái làm sao. Ông hoàn toàn mù tịt về những hoạt động từ tinh mơ cho đến nửa đêm của những phụ nữ ấy bị cột chặt vào nhiệm vụ giám sát các công việc nấu nướng, chăm sóc, khâu vá, thêu thùa và giặt giũ. Ông chỉ nhìn thấy kết quả bề ngoài và những kết quả ấy gây ấn tượng mạnh đối với ông.

Nhu cầu cấp bách phải lấy vợ trở nên rõ ràng đối với Gerald vào một buổi sáng khi ông mặc quần áo để lên tỉnh dự ngày hội của địa phương. Pork mang đến chiếc áo sơ mi điểm đấng ten tổ ong ưa thích của ông do chị hầu phòng vá mạng vụng đến độ không thể mặc được, chỉ còn một nước cho quách tên hầu.

- Thưa ông Gerald, Pork nói khi cuộn chiếc sơ mi lại, vẻ biết ơn, trong khi Gerald tức sôi lên, ông cần có một bà vợ, mà là một bà vợ có thật là nhiều đầy tớ da đen.

Miệng mắng Pork là hỗn hào, nhưng Gerald biết gã nói có lý. Ông cần có vợ, cần có con và nếu không kiếm mau thì sẽ quá muộn. Nhưng ông sẽ không bạ đâu chọn đấy lấy bừa đi, như ông Calvert lấy cái ả gia sư người Yankee dạy lũ con mồ côi của ông làm vợ kế. Vợ ông phải là một tiểu thư, một tiểu thư dòng dõi thướt tha, yếu điệu như bà Wilkes và có khả năng cai quản ấp Tara như bà Wilkes cầm cân nảy mực cơ ngơi của mình,

- Song việc kiếm vợ trong các gia đình ở hạt này vấp phải hai khó khăn. Thứ nhất là hiếm có thiếu nữ đến tuổi cập kê. Khó khăn thứ hai, nghiêm trọng hơn: mặc dầu ở đây đã gần mười năm, Gerald vẫn là "người mới" và ngoại lai. Không ai biết tí gì về

lại lịch gia đình ông. Trong giới thượng lưu ở mạn ngược Georgia mặc dầu không kiên quyết bảo toàn danh giá như tầng lớp quý tộc ở Duyên hải, nhưng không gia đình nào muốn gả con gái cho một người mà chả ai biết tí gì về ông bà, cha mẹ anh ta.

Gerald biết mặc dầu các vị thân hào vẫn cùng ông đi săn, uống rượu, bàn bạc chuyện chính trị, thật tình thích ông, song ông khó lòng lấy được con gái vị nào trong số đó. Vì ông không muốn thiên hạ cứ mỗi bữa ăn tối lại rầm rì nhỏ to với nhau ông bố này hay ông bố nọ đã lấy làm tiếc không thể để cho Gerald O'Hara tìm hiểu con gái mình. Biết vậy, nhưng Gerald không hề cảm thấy mình kém cạnh các vị láng giềng. Không gì có thể khiến Gerald cảm thấy mình kém cạnh ai. Cái lối chỉ gả con gái cho những gia đình đã sống ở miền Nam quá hai mươi năm, có ruộng đất, có nô lệ và trong thời gian đó chỉ nhiệm những tật hợp thời trang, cái lối đó chỉ là một tục lệ kỳ quái của hạt này mà thôi.

- Chuẩn bị hành lý, chúng ta đi Savannah, ông bảo Pork, và hề ta nghe thấy mi nói "Im mồm!" hoặc "Chu cha!" dù chỉ một lần là ta bán mi đi ngay đó, bởi vì đó là những câu mà chính ta cũng chả mấy khi thốt ra.

James và Andrew có thể khuyên ông về chuyện kiếm vợ và bạn bè cũ của họ có thể gả con gái đáp ứng được những yêu cầu của ông, đồng thời lại thuận lấy ông. James và Andrew kiên nhẫn lắng nghe ông kể, nhưng không sốt sắng khuyến khích ông. Ở Savannah, họ không có họ hàng bà con nào có thể nhờ cậy được vì khi sang Mỹ họ đã có vợ rồi. Còn con gái các bạn cũ của họ thì đã lập gia đình từ lâu và đều đang nuôi con nhỏ.

- Chú không phải là một phú hộ, cũng không phải là con dòng cháu giống, James nói.

- Tôi làm ra tiền và tôi có thể gây dựng nên dòng dõi cao sang.

- Chú với cao đấy - Andrew cộc lốc nhận xét.

Nhưng họ làm hết sức mình vì Gerald. Hai ông James và Andrew là bậc cao niên và có địa vị vững vàng ở Savannah. Họ nhiều bạn và trong một tháng, họ đưa Gerald đi thăm hết nhà này đến nhà khác, tiệc khiêu vũ, dong chơi ăn uống ngoài trời.

- Chỉ có mỗi một cô vừa mắt tôi - cuối cùng Gerald nói - Và khi

tôi đến đây, cô ta còn chưa đẻ.

- Vậy ai là người vừa mắt chú đấy?

- Tiểu thư Ellen Robillard, Gerald nói, cố lấy giọng thản nhiên, vì cặp mắt màu đen hơi xếch của Ellen đã thu hồn ông, chứ không phải chỉ là vừa mắt. Mặc dầu bộ dạng cô uể oải một cách khó hiểu, thật khác thường ở một thiếu nữ mười lăm, Ellen vẫn làm ông mê say như bị bỏ bùa. Hơn nữa, ở cô luôn luôn có một vẻ tuyệt vọng đi thẳng vào trái tim ông, khiến ông đối với cô dịu dàng hơn với bất kỳ ai trên đời.

- Mà chú thì đáng tuổi bố cô ta!

- Tôi ấy à, tôi đang ở độ tráng niên! Gerald tự ái kêu lên.

James bình tĩnh nói:

- Jerry^[23] ạ, ở Savannah, không có cô gái nào khó với hơn, chú chả có mấy hy vọng cưới được đâu. Cha cô là thuộc dòng họ Robillard mà những người Pháp là chúa kiêu kỳ. Và mẹ cô - cầu chúa cho bà được rồi linh hồn - xưa kia là một bậc đại mệnh phụ.

- Tôi bất cần - Gerald bố lên nói. Vả lại mẹ cô mất rồi và ông già Robillard, vẫn thích tôi.

- Ừ thích với tư cách là đàn ông thôi chứ không phải với tư cách là con rể.

- Dù sao đi nữa, thì cô gái ấy vẫn không ưng chú đâu, Andrew xen vào. Cô ta đã phải lòng cái gã anh họ ngông cuồng Philippe Robillard, từ một năm nay, mặc dầu gia đình ngày đem ra sức khuyến cô ta từ bỏ gã.

- Gã ta đã đi Louisiana tháng này rồi - Gerald nói.

- Làm sao chú biết?

- Tôi biết, Gerald đáp, không muốn tiết lộ rằng chính Pork đã cung cấp cái mẫu tin đáng giá đó, hoặc Philippe đã đi miền Tây theo yêu cầu rõ ràng cụ thể của gia đình anh. - Và tôi cho rằng Ellen không yêu gã đến mức không quên đi được. Cái tuổi mười lăm còn quá trẻ, đâu đã hiểu gì nhiều về tình yêu.

- Họ thà gả cô ta cho gã anh họ liều lĩnh ấy còn hơn gả cho chú.

Vì vậy James và Andrew cùng ngã ngựa người như bất kỳ ai

khi được tin ái nữ của ông Pierre Robillard sắp lấy "anh chàng bé nhỏ người Ireland ở trên mạn ngược". Cả Savannah xì xầm sau các cánh cửa và đoán già đoán non về chuyện Philippe Robillard đi về miền Tây, song mọi điều bàn tán đều không mang lại giả đáp gì cả. Vì sao cô con gái yêu kiều nhất của gia đình Robillard lại đi lấy một anh chàng nhỏ thó, mặt đỏ gay, ăn nói oang oang, đứng đến tai cô, điều đó vẫn là một bí ẩn không ai khám phá nổi.

Bản thân Gerald cũng không biết làm sao mà sự thế lại xoay ra như thế. Ông chỉ biết là một chuyện thần kỳ đã xảy ra, có thể thôi. Và, lần duy nhất trong đời, ông hết sức khúm núm khi Ellen, mặt trắng bệch ra, nhưng rất bình tĩnh, đặt một bàn tay nhẹ nhàng lên cánh tay ông mà rằng: "Thưa ông O'Hara, tôi sẽ lấy ông".

Cả gia đình Robillard hoang mang, chỉ hiểu phần nào nguyên nhân, riêng có Ellen và bà vú là biết rõ đầu đuôi câu chuyện về cái đêm cô gái thổn thức đến tận bình minh như một đứa trẻ với trái tim tan nát để rồi sáng ra, trở dậy, lòng đã quyết định một bề.

Với linh cảm là có tin chẳng lành, Mammy đã mang đến cho cô chủ một gói be bé gửi từ New Orlean do một bàn tay lạ đề địa chỉ; trong gói có một bức ảnh nhỏ của Ellen mà nàng liền vút ngay xuống sàn, kèm theo một tiếng kêu, bốn bức thư nàng gửi cho Philippe Robillard và một lá thư ngắn của một mục sư ở New Orleans báo tin người anh họ của nàng đã chết trong một cuộc ẩu đả tại một quán rượu.

- Họ đã đuổi anh ấy đi, cả ba, cả Pauline, cả Eulalie. Họ đã đuổi anh ấy. Tôi căm ghét họ. Tôi căm ghét tất cả bọn họ. Tôi không bao giờ muốn thấy lại mặt họ. Tôi muốn đi khỏi đây. Tôi sẽ đến nơi nào mà ở đó tôi sẽ không bao giờ gặp lại họ, không bao giờ thấy lại cái thành phố này hoặc bất kỳ ai khiến tôi nhớ đến ... anh ấy.

Và khi đêm sắp tàn, Mammy - chính bà cũng đã tuôn nước mắt trên mái tóc đen của cô chủ nhỏ - đã kêu lên phản đối:

- Cứng ơi, em không *nằm* vậy được!

- Em sẽ làm. Anh ấy là người rất tốt. Em sẽ làm như vậy hoặc vào một tu viện nữ ở Charleston.

Chính lời đe dọa vào tu viện nữ, rốt cuộc, đã khiến ông Pierre Robillard, đang cơn bối rối và đau lòng phải chấp thuận. Mặc dù gia đình theo đạo Gia tô chính giáo, ông lại là tín đồ kiên định của giáo hội trưởng lão, và trong ý nghĩ của ông, việc con gái ông trở thành một nữ tu sĩ còn tệ hại hơn là lấy Gerald O'Hara. Nói cho cùng, anh ta cũng chẳng có gì đáng chê ngoài việc không phải là con dòng cháu giống.

Thế là Ellen, từ nay không còn là người của gia đình Robillard, quay lưng lại vĩnh viễn với Savannah và cùng với ông chồng đứng tuổi, bà vú già Mammy và hai mươi đầy tớ da đen, lên đường về Tara.

Năm sau, đứa con đầu của họ ra đời, và họ lấy tên bà nội đặt cho nó: Katie Scarlett, Gerald thất vọng, vì ông muốn một đứa con trai, tuy nhiên, ông vẫn vui mừng về sự ra đời của đứa con gái nhỏ tóc đen đến mức đãi rượu Ruhm tất cả các nô lệ ở ấp Tara, trong khi chính ông cũng uống say túy lúy, nói cười ầm ĩ.

Giả sử như Ellen có hối tiếc về việc đã quyết định lấy ông thì cũng chẳng ai hay, nhất là Gerald, cứ nhìn vợ là ông lại thấy nở từng khúc ruột, thiếu nước võ tim vì tự hào. Nàng đã gạt bỏ Savannah khỏi ký ức khi già từ cái thành phố ven biển lịch sự kiểu cách ấy và kể từ lúc đặt chân tới hạt này, miền Bắc Georgia đã thành quê hương nàng.

Khi rời mái ấm của Savannah ra đi mãi mãi, nàng đã bỏ lại một ngôi nhà đường nét đẹp đẽ, nở nang như thân thể đàn bà, như một con thuyền với cánh buồm căng gió, một ngôi nhà trát vữa stucco màu hồng nhạt xây theo kiểu thuộc địa Pháp, đóm dáng cát cao khỏi mặt đất bằng những bậc cầu thang xoáy tròn ốc với tay vịn bằng sắt chạm tinh vi như đăng ten, một ngôi nhà sang trọng, mờ ảo duyên dáng nhưng tách biệt.

Nàng đã rời bỏ không những ngôi nhà dễ thương ấy, mà còn toàn bộ nền văn minh đằng sau nó để đến một thế giới xa lạ và khác biệt như thể nàng đã vượt qua một lục địa khác.

Nơi đây, trên miền Bắc Georgia, là một vùng đồi núi lởm chởm với những người dân dày dạn. Từ trên cao nguyên ở chân dãy núi Đỉnh Xanh, nhìn đâu nàng cũng thấy những ngọn đồi đỏ nhấp nhô, với những mảng lớn granit chồi lên khỏi mặt đất và

những rặng thông gầy cao vút sẫm bóng khắp nơi. Mọi thứ đều có vẻ man dại và bất kham dưới con mắt người Duyên hải của nàng vốn quen với cái đẹp bình yên của những hải đảo bao bọc trong lớp rêu xám và rặng cây xanh chằng chịt, của những bãi biển trắng xóa, hun nóng bởi một mặt trời á nhiệt đới, của những dải đất cát bằng phẳng trải ra tít tắp, đầy đó rải rác những khóm cỏ.

Đây là một vùng đã nếm trải cả cái rét buốt của mùa đông lẫn cái nóng nung người của mùa hè và nhân dân ở đây có một sức cường tráng và một nghị lực kỳ lạ đối với Ellen. Họ là những con người hòa nhã, lịch sự, rộng lượng, đầy thiện tâm, nhưng cứng nhắc, mãnh liệt, dễ nổi khùng. Nhưng người miền Duyên Hải mà nàng vừa rời bỏ, có thể tự hào về việc họ biết cách thản nhiên đón nhận mọi chuyện, kể cả những cuộc đấu gươm, đấu súng và những thù hận, với một vẻ bất cần, nhưng những người miền Bắc Georgia này thì đều có chất dữ dằn trong máu. Ở miền Duyên hải, cuộc sống đã được làm mềm dịu, ở đây, nó còn trẻ trung, mãnh liệt và mới tinh khôi.

Tất cả những người Ellen biết ở Savannah có thể đã được đúc cùng một khuôn, vì họ giống hệt nhau về quan điểm và truyền thống, nhưng dân ở đây thì thật đa dạng. Những người định cư ở Bắc Georgia, từ Bắc và Nam Carolina, từ Virginia, từ Châu Âu và miền Bắc. Một số trong bọn họ, như Gerald, là những người mới đến tìm vận may để sinh cơ lập nghiệp. Một số như bà Ellen, là thành viên của những gia đình lâu đời thấy không sống nổi dưới mái nhà xưa và đi tìm nơi nương náu ở một miền đất xa xôi. Nhiều người tới đây chẳng vì lý do gì hết, mà chỉ vì dòng máu sôi nổi của cha ông họ, những người khai phá mở đường, vẫn còn rạo rực trong huyết quản.

Những con người đó, từ bốn phương trời đến, với những kinh nghiệm khác nhau, đã đem lại cho cuộc sống ở hạt này một sự xuê xoa mà Ellen chưa từng biết tới và không bao giờ quen hẳn được. Bằng bản năng, trong bất kỳ hoàn cảnh nào, nàng cũng biết được người miền Duyên hải sẽ hành động ra sao. Còn với người miền Bắc Georgia thì có tài thánh cũng không đoán được họ sẽ làm gì.

Và bấy giờ một cao trào phát đạt tràn khắp phương Nam, thúc

đẩy mọi hoạt động trong vùng. Cả thế giới kêu gào đòi bông và vùng đất mới của hạt còn tinh khôi và phì nhiêu thành nơi sản xuất rất nhiều thứ nông phẩm này. Bông thành nhịp tim đập của vùng này. Việc trồng hái thành chu kỳ tâm trương tâm thu của lớp đất vỏ. Của cải sinh sôi từ những luống cong và cùng với của cải là sự hóm hỉnh xây dựng trên những lùm cây xanh, những cánh đồng một màu trắng xấp. Nếu bông có thể làm cho họ giàu trong vòng một thế hệ, họ sẽ giàu thêm biết chừng nào trong thế hệ sau!

Sự tin tưởng chắc chắn vào ngày mai ấy đem lại hào hứng, phấn khởi cho cuộc sống và dân trong hạt thụ hưởng cuộc đời với một nhiệt tình mà Ellen không sao hiểu nổi. Họ có đủ tiền, đủ nô lệ để dành cho mình thời gian vui chơi và họ thích vui chơi. Họ dường như không bao giờ quá bận đến mức không bỏ được công việc để đi câu cá, đi săn hoặc xem đua ngựa và chả có mấy tuần không có tiệc ngoài trời hoặc vũ hội,

Ellen không bao giờ muốn hoặc có thể hoàn toàn trở thành một người như họ - nàng đã để lại quá nhiều phần bản thân mình ở Savannah - nhưng tôn trọng họ và dần dà đi đến chỗ khâm phục tính chân thật và bộc trực của những con người này, họ nghĩ sao nói vậy, không mấy dè giũ và biết người biết của.

Nàng trở thành người được quý mến nhất trong hạt. Đó là một bà chủ biết thu vén và đôn hậu, một người mẹ tốt và một người vợ tận tâm. Thay vì dưng nổi đau nát lòng và sự quên mình lên bàn thờ Chúa, nàng dồn cả vào việc chăm sóc đứa con, công việc trong nhà, phục vụ người đàn ông đã rút nàng ra khỏi Savannah cùng với những ký ức về nó mà không bao giờ cần vịn điều gì.

Khi Scarlett lên một, lành mạnh và khỏe khoắn hơn bất kỳ đứa bé gái nào "có quyền được thế", theo ý kiến của Mammy, thì Ellen để đứa thứ hai đặt tên là Susan Elinor, nhưng bao giờ cũng gọi là Suellen, rồi sau đó đến Carreen, được ghi trong gia phả là Caroline Irene. Tiếp theo là ba đứa con trai đều chết trước khi chập chững tập đi, giờ đây nằm dưới những cây tuyết tùng cong queo trong nghĩa địa cách nhà khoảng một trăm mét, dưới ba phiến đá nhất loạt ghi tên ""Gerald O'Hara con".

Từ ngày Ellen đến ở Tara, áp trại đã thay đổi hẳn. Mặc dù mới

mười lăm tuổi, bà đã sẵn sàng đảm đương trách nhiệm nữ chủ nhân đồn điền. Trước khi lấy chồng, các cô gái cần dịu dàng, hòa nhã, đẹp và biết trang điểm, nhưng sau khi thành hôn, họ có bốn phận quản lý những hộ gồm cả trăm người trở lên, cả da trắng lẫn da đen, và họ được giáo dục rèn luyện nhằm mục tiêu đó.

Ellen đã được chuẩn bị cho hôn nhân heo hướng ấy, như mọi tiểu thư có gia giáo, bà lại có Mammy phụ tá. Mammy có tài làm phấn chấn gã da đen lười biếng nhất. Bà nhanh chóng làm cho ngôi nhà của Gerald ngăn nắp, trật tự, đàng hoàng và duyên dáng, đem lại cho ấp Tara một vẻ đẹp trước đây chưa từng có.

Ngôi nhà trước đây được xây dựng chẳng theo quy hoạch kiến trúc nào cả, với những phòng đắp điểm thêm vào bất cứ chỗ nào và lúc nào thuận tiện, nhưng sự chú tâm chăm lo của Ellen đã tô điểm cho nó một cái duyên khả dĩ bù lại dáng nét thiếu thiết kế hài hòa. Lối đi giữa hai hàng tuyết tùng dẫn từ đường cái vào nhà - thiếu nó, không một dinh cơ điền chủ nào ở Georgia có thể xem như hoàn chỉnh - tỏa một bóng mát làm cho màu xanh của những cây khác, do hiệu quả tương phản, nhuộm một sắc độ sáng. Giàn đậu tía rủ trên mái hiên nổi lên rục rỏ trên nền gạch quét vôi trắng, góp phần cùng những bụi mua hồng hồng và khóm mộc lan nở hoa trắng ngoài sân, làm nhòa bớt những đường nét vụng về của ngôi nhà.

Mùa xuân và mùa hè, cỏ ống và cỏ ba lá óng lên một màu xanh ngọc bích quyến rũ đến mức trở thành một cám dỗ không cưỡng nổi đối với những bầy gà tây và ngỗng trắng vốn chỉ được phép quanh quẩn ở khu vực sau nhà. Những con già dặn nhất trong bầy liên tục tìm cách lén lút tiến ra sân trước, hấp dẫn bởi màu xanh thắm cỏ và mùi thơm ngát đầy hứa hẹn của những nụ nhài, những luống hoa cúc zinnia. Để phòng sự phá phách của chúng, một chú bé da đen được bố trí canh gác ở cổng trước. Trang bị một chiếc khăn rách tả tơi, thằng bé da đen ngồi trên bậc cửa là một chi tiết trong bức tranh về ấp Tara - một chi tiết không vui vẻ gì, bởi lẽ nó bị cấm không được ném đá lũ gà vịt mà chỉ được vung cái khăn và xua chúng đi thôi.

Ellen cắt đặt mấy chục chú bé da đen làm nhiệm vụ này, cương vị, trách nhiệm đầu tiên đối với một nô lệ ở ấp Tara. Sau khi qua ngưỡng mười tuổi, chúng được cử đến học nghề chỗ Bó

Già, một thợ đóng giày của ấp, hoặc đến Amos, thợ mộc và chữa bánh xe, hoặc Philip, cai quản trại bò cái, hoặc Cuffee anh chàng giữ la. Nếu chúng tỏ ra không có năng khiếu về bất kỳ nghề nào trong số đó, chúng sẽ trở thành lực điền và theo sự nhìn nhận của những người da đen, không hy vọng gì vươn tới một địa vị xã hội nào hết.

Cuộc sống của Ellen không dễ dàng, cũng chẳng hạnh phúc gì, nhưng nàng đâu có chờ đợi một cuộc sống dễ dàng, và nếu nàng không có hạnh phúc thì âu đó cũng là cái mệnh của đàn bà. Thế giới này là của đàn ông, và nàng chấp nhận như thế. Đàn ông được tiếng là quản lý tốt và đàn bà khen đức ông chồng giỏi giang. Đàn ông rống lên như bò khi đau đẻ vì sợ chồng lo lắng. Đàn ông ăn nói thô lỗ và say rượu luôn, đàn bà làm lơ những lời lẽ thất thổ và diu người say về giường, không đay nghiến một lời, đàn ông cục cằn và thô lỗ, còn đàn bà thì bao giờ cũng ân cần duyên dáng và khoan dung.

Ellen đã được nuôi dạy theo truyền thống của các bậc đại công nương - gánh vác nặng mà vẫn giữ được vẻ duyên dáng - và nàng muốn ba con gái mình cũng sẽ là đại công nương. Với hai đứa nhỏ, nàng đã thành công: Suellen thích làm dáng nên chăm chú, ngoan ngoãn nghe từng lời mẹ dạy, còn Careen vốn nhút nhát và dễ khiến, Nhưng Scarlett quả đúng là con gái của bố Gerald, cô bé thấy con đường dẫn tới phong độ tiểu thư thật gay go.

Điều làm cho Mammy bất bình là Scarlett không chơi với hai cô em gái dịu dàng hoặc bọn con gái có giáo dục nhà Wilkes, mà chỉ ưa đánh bạn với lũ trẻ da đen ở ấp và bọn con trai ở quanh đấy, và nó có thể trèo cây và ném đá như bất cứ đứa nào trong bọn ấy. Mammy rất bối rối khi thấy con gái của Ellen mà lại bộc lộ những nét như vậy, và luôn luôn nài nỉ nó "cư xử cho *da* một tiểu thư". Nhưng về vấn đề này, Ellen nhìn xa hơn và độ lượng hơn. Nàng biết rằng bạn chơi thời thơ ấu sau này sẽ là những vị hôn phu và bốn phận đầu tiên của một cô gái là lấy chồng. Nàng tự nhủ rằng con bé chẳng qua là tràn trề sức sống và còn đủ thời gian để dạy nó biết nghệ thuật quyến rũ đàn ông.

Do có mục đích đó, Ellen và Mammy cùng nhau dốc hết sức mình và khi lớn lên, Scarlett trở thành một học trò có năng khiếu về mặt này; tuy nhiên về các môn khác, cô chẳng học được mấy.

Mặc dầu được một loạt nữ gia sư kế tiếp nhau kèm cặp và đã qua hai năm ở trường Nữ học Fayetteville ở gần đây, trình độ học vấn của cô rất đại khái, nhưng về khiêu vũ thì cả hạt không thiếu nữ nào nhảy đẹp hơn cô. Cô biết mỉm cười sao cho nổi bật những lúm đồng tiền, biết ngược nhìn mặt một chàng trai rồi cụp mắt xuống, chớp chớp mi mắt thật nhanh như thể đang run rẩy xúc động. Nhất là biết cách che giấu cánh đàn ông trí thông minh sắc sảo của cô đằng sau một bộ mặt dịu dàng, đáng yêu như mặt trẻ thơ.

Ellen nhẹ nhàng răn bảo, Mammy luôn miệng rầy la, cả hai ra sức bồi đắp cho Scarlett những phẩm chất khiến cô thực sự đáng được để người ta ao ước muốn lấy làm vợ.

- Con gái thân yêu, con phải dịu dàng, từ tốn hơn - Ellen bảo con gái. - Con không được ngắt lời khách khi họ đang nói, ngay cả nếu con nghĩ rằng mình hiểu vấn đề hơn họ. Đàn ông họ không thích con gái xác xược.

- Các cô nương quen cái thói cau mày dẩu mỏ, *niến thoắng*: "Tôi *mốn xế* này", "Tôi *mốn xế* kia" thì mười cô chín cô không lấy được chồng, - Mammy làm bầm cảnh cáo. - Các tiểu thư phải cúi mặt đưa mắt nhìn xuống mà rằng: "Dạ, thưa công tử, đúng *du* công tử nói".

Hai người dạy Scarlett tất cả mọi điều một tiểu thư con nhà cần biết, nhưng cô chỉ học những biểu hiện bên ngoài của sự quý phái mà thôi. còn cái duyên bên trong, gốc của những biểu hiện ấy, thì cô không học mà cũng chẳng thấy tại sao lại phải học. Bên ngoài là đủ, vì chính nhờ dáng vẻ công nương mà cô được mọi người yêu mến và cô chỉ cần có thế. Ông Gerald huênh hoang rằng con gái mình là hoa hậu của cả năm hạt, mà cũng có phần đúng, vì hầu hết các chàng trai trong vùng và nhiều người khác ở tận những nơi xa như Atlanta và Savannah, đều đã ngỏ lời cầu hôn cô.

Ở tuổi mười sáu, nhờ Mammy và Ellen, trông cô dịu dàng, đáng yêu và có vẻ nhẹ dạ, song kỳ thực, cô rất cứng đầu cứng cổ, kiêu kỳ và bướng. Cô thừa hưởng ở ông bố người Ireland cái khí chất đam mê ngùn ngụt, chỉ lảng bên ngoài một lớp sơn nhẵn nại vị tha vốn là bản chất của mẹ, Ellen không hề biết đó chỉ là

lớp nước sơn, vì Scarlett bao giờ cũng phô bộ mặt tốt đẹp nhất ra với mẹ, giấu biệt những cuộc chơi nhông, tự kiểm chế và cố hết sức tỏ ra nhu mì khi có mặt Ellen, vì chỉ có một cái lườm trách móc của mẹ cũng có thể khiến cô xấu hổ đến phát khóc.

Nhưng Mammy thì không hề ảo tưởng về cô và luôn luôn cảnh giác đề phòng những vết nứt của lớp sơn ấy. Con mắt của Mammy sắc sảo hơn Ellen: suốt đời Scarlett không nhớ nổi có lần nào đánh lừa Mammy được đâu.

Đâu phải hai người thầy chan chứa yêu thương ấy phàn nàn về sự hồ hởi, hoạt bát và duyên dáng của Scarlett. Đó là những nét mà phụ nữ miền Nam thường lấy làm tự hào. Điều làm họ lo lắng là cái chất ương ngạnh và dữ dội của Gerald biểu hiện ở cô con gái và đôi khi họ đâm sợ là không chỉ dạy được khuynh hướng phá phách ấy của cô cho đến khi kiếm được một đám tốt. Nhưng Scarlett cũng đang muốn lấy chồng, cụ thể là lấy Ashley - nên cô sẵn sàng tỏ ra tử tốn, dễ bảo và phù phiếm, nếu đó là những đức tính hấp dẫn đàn ông. Tại sao đàn ông lại thế, điều đó cô không biết. Cô chỉ biết rằng những phương pháp đó mang lại kết quả. Không bao giờ cô quan tâm tới mức cô nghĩ cho ra lý do: cô không biết tí gì về hoạt động bên trong của tâm tư con người, kể cả của bản thân cô. Cô chỉ biết rằng nếu cô làm hay nói thế này, thế nọ thì nam giới tất yếu phải đáp lại thế ấy thế kia cho vừa khớp. Cũng tựa như công thức toán học, không khó hơn, vì toán là môn học duy nhất Scarlett có thể tiếp thu được dễ dàng khi còn ngồi trên ghế nhà trường.

Nếu Scarlett chẳng hiểu gì mấy về tâm tính đàn ông, thì về tâm tình đàn bà, cô càng ít hiểu hơn vì cô ít quan tâm đến họ hơn. Cô chưa bao giờ có bạn gái và không hề cảm thấy thiếu thốn gì về mặt ấy. Đối với cô, tất cả đàn bà, kể cả hai đứa em gái, đều là những kẻ thù tự nhiên của nhau cùng theo đuổi một con mồi: đàn ông.

Tất cả đàn bà, trừ mẹ cô, bà Ellen O'Hara, thuộc một loại khác hẳn và Scarlett chiêm ngưỡng bà như một đấng thiêng liêng tách biệt khỏi nhân loại. Hồi còn bé, Scarlett đã lẫn lộn mẹ mình với Đức Mẹ Đồng Trinh và bây giờ lớn lên, cô chẳng thấy có lý do gì để thay đổi ý kiến. Đối với cô, bà Ellen tượng trưng cho sự chở che an toàn mà chỉ có Trời hoặc một bà mẹ mới có thể mang lại.

Cô biết mẹ mình là hiện thân của công bằng, chân lý, tình thương yêu trù mền và sự mẫn tuệ sâu sắc - tóm lại, một đại phu nhân.

Scarlett rất muốn được như mẹ, Khó khăn duy nhất là, một khi đã công bằng, ngay thẳng, âu yếm và quên mình thì sẽ phải bỏ qua phần lớn những niềm vui ở đời và chắc chắn là mất khối chàng trai theo đuổi. Mà đời thì quá ngắn, chả nên để lỡ những lạc thú như vậy. Một ngày nào đó, khi cô đã lấy Ashley và về già, một ngày kia, khi có thì giờ, cô sẽ cố gắng để được như bà Ellen. Nhưng từ giờ đến đó...

CHƯƠNG IV

Tối hôm đó, thay mặt mẹ đi vắng, Scarlett làm đầy đủ phận sự chủ trì ở bàn ăn, nhưng đầu óc cô luôn quay cuồng với cái tin kinh hoàng cô đã được nghe về Ashley và Melanie. Lòng nặng trĩu tuyệt vọng, cô chỉ mong mẹ ở nhà Slattery mau trở về cho cô đỡ bơ vơ đơn độc. Cái gia đình Slattery suốt đời ốm đau ấy quyền gì mà giằng bà Ellen ra khỏi nhà giữa lúc cô, Scarlett đây đang cần bà như thế này?

Suốt bữa ăn buồn chán, cái giọng oang oang của ông Gerald cứ đập vào tai cô cho đến khi cô tưởng như không đủ sức chịu đựng được nữa. Ông đã quên hẳn cuộc nói chuyện với Scarlett lúc ban chiều và cứ tiếp tục độc thoại về những tin mới nhất từ pháo đài Sumter, thỉnh thoảng lại tự điểm bằng những cú đấm thành thành xuống bàn hoặc khoa khoa tay trong không khí, Ông Gerald có thói quen đóng vai "lãnh xướng" trong câu chuyện ở bàn ăn, và thường thường, Scarlett mãi theo đuổi những ý nghĩ riêng, hầu như chẳng nghe thấy ông nói những gì; nhưng tối nay, cô không sao ngăn được tiếng ông khỏi lọt vào tai, mặc dầu cô đã hết sức tập trung ngóng tiếng bánh xe ngựa báo hiệu bà Ellen về.

Cố nhiên, cô không có ý định kể với mẹ điều đang đè nặng trái tim mình, vì bà Ellen ắt sẽ bất bình và buồn khổ khi biết con gái mình muốn lấy một anh chàng đã đính hôn với một thiếu nữ khác. Nhưng, đắm trong tám bi kịch đầu tiên của đời mình, cô cần niềm an ủi mang lại bởi sự có mặt của mẹ mình. Bao giờ cô cũng cảm thấy an tâm khi có bà Ellen bên cạnh; không có nỗi

đau nào mà bà Ellen không làm cho vơi nhẹ được bằng sự hiện diện của mình.

Đột nhiên, cô đứng dậy khỏi ghế khi nghe thấy tiếng bánh xe lao xạo trên lối sỏi ngoài vườn, rồi lại ngồi phịch xuống khi chiếc xe tiếp tục đi vòng quanh nhà ra sân sau. Đó không thể là bà Ellen: nếu phải, bà đã xuống xe ở thềm trước rồi. Thế rồi có những giọng người da đen lao xạo phấn khích cùng những tiếng cười the thé trong bóng tối sân sau. Nhìn qua cửa sổ, Scarlett thấy Pork, vừa rời phòng ăn một lúc trước, tay giơ cao một bó đuốc nhựa thông cháy bùng bùng, trong khi những bóng người nhập nhèm bước từ một chiếc xe xuống. Tiếng cười nói lúc rộ lên, lúc xẹp xuống trong đêm tối, những âm thanh dễ chịu, thân quen, vô tư, những âm thanh trong cổ khẽ khàng, những âm thanh the thé mà giàu nhạc tính. Rồi tiếng chân lệt xệt bước lên cầu thang cửa sau và đi vào hành lang dẫn đến chính sảnh, dừng lại ở phòng đợi ngay ngoài phòng ăn. Có tiếng thì thầm một lát, rồi Pork bước vào, hàm răng trắng lấp lánh, mắt long lên, mặt hằn vẻ trịnh trọng mọi khi.

- Thưa ông chủ Gerald, - gã hỗn hển thông báo, vẻ hãnh diện của một chú rể lộ rõ trên bộ mặt rạng rỡ, - người *lên* bà mới của ông đã đến.

- Đàn bà mới ư? Ta chả mua mụ đàn bà mới nào cả, - ông Gerald tuyên bố, giả vờ nổi xung.

- Dạ thưa ông chủ, ông có mua đấy ạ! Và nó đang đứng ngoài kia *món* thưa chuyện với ông, Pork vừa đáp vừa khúc khích, hai tay vịn vào nhau, vẻ lo lắng.

- Thôi được, đưa cô dâu vào, - ông Gerald nói và Pork quay lại ra hiệu cho vợ đang ở trong phòng đợi, người đàn bà mới từ đồn điền Wilkes đến để trở thành một thành viên của đại gia đình ấp Tara. Chị bước vào và đằng sau chị, gần như bị chiếc váy đồ sộ vải diềm bâu của chị che khuất, là đứa con gái mười hai tuổi, lúng túng nép sát vào chân mẹ.

Dilcey đã cao lớn lại đứng rất thẳng. bằng bộ mặt màu đồng hun lì xì không có một nếp nhăn nào, người ta có thể gán cho chị bất cứ tuổi nào trong khoảng từ ba chục đến sáu mươi. Dòng máu Anh diêng biểu hiện rõ rành trên dáng nét của chị, át cả

những đặc điểm của người da đen. Màu da đỏ, cái trán cao mà hẹp, đôi lông quỳ nhô lên và cái mũi khoằm, bẹt ở đầu, nhìn xuống đôi môi dày của người da đen, tất cả đều chứng tỏ sự pha trộn của hai chủng tộc. Chị rất tự chủ và đi đứng thậm chí còn đàng hoàng hơn cả Mammy, vì cái đàng hoàng của Mammy là do học được, còn Dilcey thì đã có sẵn trong máu.

- Chào các cô. Thưa ông chủ Gerald, tôi buồn là làm phiền ông và các cô, nhưng tôi *mốn* và đây để cảm ơn đã mua cả hai mẹ con tôi, Cũng có nhiều ông *mốn* mua tôi, nhưng không chịu mua luôn con bé Prissy, để cho tôi khỏi buồn nhớ, cho nên tôi cảm ơn ông. Tôi sẽ hầu hạ ông hết sức mình để ông thấy là tôi không quên ơn.

- Hừm... hừ..ừm, - ông Gerald hắng giọng, bối rối vì bị bắt quả tang làm một điều thiện. Dilcey quay sang Scarlett và một cái gì tựa tựa nụ cười làm đuôi mắt chị nheo lại:

- Cô Scarlett, Pork có kể tôi nghe cô đã xin ông chủ Gerald mua tôi. Vậy tôi sẽ để con Prissy làm hầu gái *diêng* của cô,

Chị quài tay ra sau lưng và kéo con bé lên phía trước. Đó là một đứa nhỏ da nâu, chân khằng khiu như chân chim, đầu xoắn ra vô số bím tóc cứng quèo buộc cẩn thận bằng dây. Nó có cặp mắt sắc tinh ranh không bỏ qua một cái gì và mặt nó khoác một vẻ đần độn cố tạo ra.

- Cảm ơn chị Dilcey, Scarlett đáp, song tôi e rằng Mammy sẽ không đồng ý. U ấy đã hầu hạ tôi từ lúc tôi ra đời.

- Mammy mỗi ngày một già - Dilcey nói với một vẻ bình thản cơ hồ làm Mammy tức đến lộn ruột. - Bà là một người vú tốt, cơ mà *bi* giờ cô đã là một tiểu thư và cần một đứa hầu gái tốt, mà con Prissy nhà tôi đã làm hầu gái cho cô India một năm này *dồi*. Nó biết khâu vá và chải đầu sửa tóc như người *nhón*.

Bị mẹ thúc, Prissy đột ngột nhún đầu gối chào và nhe răng cười với Scarlett, khiến cô không thể không mỉm cười đáp lại.

"Một con ranh sắc sảo đây", cô nghĩ thầm rồi nói:

- Cảm ơn Dilcey, chúng tôi sẽ tính chuyện ấy khi nào mẹ về,

- Cảm ơn cô, chúc cô ngủ ngon, Dilcey nói và quay người, rời

khỏi phòng ăn cùng với đứa con gái, Pork lẳng nhẳng theo sau,

Các thức ăn dọn sạch, ông Gerald lại tiếp tục diễn thuyết, nhưng bản thân ông cũng thấy ít thỏa mãn, còn cử tọa thì chả ai thích thú gì. Nhưng lời ông hùng hổ tiên đoán về nguy cơ chiến tranh trước mắt cũng những lập luận hoa mỹ quanh vấn đề, liệu miền Nam có thể chịu để cho bọn Yankee lẳng nhục thêm không? Chỉ được đáp lại bằng những câu yếu ớt, ngán ngẩm: "Vâng, thưa ba", hoặc "Không, thưa ba"

Ngồi trên một chiếc gối lót dưới ngọn đèn lớn, Carreen đang chìm đắm trong thiên diễm tình của một cô gái bỏ nhà đi tu sau khi người yêu chết và, với những giọt lệ vui thích lặng lẽ ứa ra từ hai khóe mắt, đang ngây ngất mừng tượng lúc mình đội chiếc mũ trắng nữ tu. Suellen vừa thêu cái mớ mà cô gọi đùa là "đồ tế nhuyễn" vù tự hỏi liệu trong bữa tiệc ngoài trời ngày mai, cô có thể tách được Stuart Tarleton ra khỏi chị mình để làm cho anh chàng này mê mẩn về tài nữ công của cô mà Scarlett không có. Còn Scarlett thì lòng đang cuộn cuộn bão tố vì Ashley.

Tại sao ba cứ nói hoài về pháo đài Sumter và bọn Yankee trong khi ba biết tim mình đang tan nát? Như thường thấy ở những người rất trẻ, cô lấy làm lạ là người ta có thể ích kỷ đến mức quên cả cô đang đau khổ và trái đất vẫn quay mặc cho lòng cô đang đứt từng khúc.

Tâm trí cô như có một trận cuồng phong thổi qua, mà lạ thay, cái phòng ăn nơi họ ngồi vẫn yên tĩnh thế, chẳng có gì khác với mọi khi. Cái bàn và những tủ buýp phê bằng gỗ bồ đào chắc nịch, những đồ đạc cỡ bự, những tấm thảm màu tươi trải trên sàn bóng lộn, tất cả đều ở nguyên chỗ quen thuộc của chúng như khôn có chuyện gì xảy ra. Một căn phòng thân mật, ấm cúng. Bình thường, Scarlett yêu thích những giờ yên tĩnh, cả gia đình quây quần ở đây sau bữa tối; nhưng đêm nay, cô thấy nó đáng ghét và nếu không sợ ông bố cất giọng lệnh vờ lên vắn hỏi thì cô đã lẻn ra đi xuôi dãy hành lang tối đen như cái thư phòng nhỏ của bà Ellen, gieo mình trên chiếc sofa cũ kỹ mà khóc cho nguôi nỗi sầu khổ.

Đó là căn phòng mà Scarlett thích nhất trong cả nhà. Tại đây, mỗi sáng, bà Ellen ngồi trước chiếc bàn viết cao, lên sổ sách của

ấp trại và nghe viên quản lý Jonas Wilkerson báo cáo. Cũng tại đây, gia đình nhớn nhोर trong khi chiếc bút lông ngỗng của bà Ellen xào xạc trên cuốn sổ cái; ông Gerald chằm chằm trên chiếc ghế đu cũ, các cô gái chiếm những chiếc đệm sofa quá rão và mòn xơ đến mức không thể phờ ra ở các phòng đằng trước. Giờ đây, Scarlett khao khát muốn ở đó cùng với bà Ellen, để có thể gục đầu vào lòng mẹ mà khóc cho thỏa trong yên tĩnh. Bao giờ mẹ mới về?

Thế rồi tiếng bánh xe nghiêng trên lối đi rải sỏi và tiếng rì rầm nhỏ nhẹ của bà Ellen cho người xà ích lui, vắng vào trong phòng. Tất cả náo nức ngược lên nhìn khi bà bước nhanh vào, những chiếc vòng căng vấy lác lư, vẻ mặt mệt mỏi và buồn bã. Cùng vào theo với bà là mùi thơm thoang thoảng của phong cỏ chanh đường như bao giờ cũng phả ra từ những nếp áo của bà, một mùi thơm mà trong tâm trí Scarlett bao giờ cũng gắn liền với mẹ cô, Mammy đi cách mấy bước đằng sau, tay cầm cái túi da, môi dưới thười ra, trán cau lại. Bà ta vừa lạch bạch đi, vừa làu bàu một mình, chú ý hạ thấp giọng để không ai nghe rõ lời, nhưng đủ to để mọi người nhận thấy sự bất bình sâu sắc của mình.

- Xin lỗi, tôi về quá muộn - Bà Ellen nói, tay kéo chiếc khăn len sọc vuông khỏi đôi vai rũ xuống, đưa cho Scarlett và vỗ vỗ vào má cô khi bà đi ngang qua.

Mặt ông Gerald sáng bừng lên như được phù phép khi bà bước vào phòng,

- Thế nào, đứa bé có được rửa tội và đặt tên thánh không? Ông hỏi.

- Có, để rồi chết, tội nghiệp thằng bé, - bà Ellen nói. - Lúc này, tôi đã sợ Emmie cũng sẽ chết mất, nhưng bây giờ tôi cho là chị ta sẽ sống.

Các cô gái ngạc nhiên quay mặt về phía mẹ, vẻ thảm lặng dò hỏi và ông Gerald lắc đầu với thái độ bình tĩnh.

- Ô, thà đứa bé chết như thế còn hơn, hẳn thế, tội nghiệp đứa con...

- Thôi muộn rồi. chúng ta nên cầu kinh ngay đi thôi, - bà Ellen ngắt lời rất ngọt, đến đổi, nếu như Scarlett không hiểu tính mẹ

thì ắt đã không nhận thấy sự cắt ngang ấy.

Kể cũng lý thú nếu biết được ai là cha đứa con của Emmie, song Scarlett biết cô sẽ không bao giờ nắm được sự thật về vấn đề này nếu cô chờ mẹ mình nói ra. Cô ngờ đó là ông Jonas Wilkerson vì cô thường hay thấy y cùng Emmie đi xuôi đường cái vào lúc đêm xuống. Jonas là người Yankee, sống độc thân và chức vị giám thị khiến y vĩnh viễn bị tách khỏi mọi tiếp xúc với đời sống xã hội trong hạt. Ắt không có gia đình kha khá nào bằng lòng gả con gái cho y, chẳng ai thêm giao dịch với y ngoài gia đình Slattery và đám hạ lưu như họ. Vì trình độ học vấn của y còn hơn đám Slattery mấy trật, kể cũng tự nhiên là y không muốn lấy Emmie, bất kể y có hay đi dạo với chị ta vào lúc chạng vạng tối thường xuyên đến đâu chẳng nữa. Scarlett thở dài, vì cô vốn rất tò mò, Dưới mắt mẹ cô, có bao điều xảy ra mà bà không để ý thấy, y như thể chúng không hề xảy ra vậy. Bà Ellen làm ngược mọi điều ngược với những ý niệm của bà về sự đúng mực và bà cố dạy Scarlett cũng cư xử như vậy, song chẳng ăn thua gì mấy.

Bà Ellen đã bước đến chỗ lò sưởi định lấy chuỗi tràng hạt vẫn để trong chiếc hộp khám thì Mammy cất tiếng nói, giọng kiên quyết.

- Thưa bà Ellen, bà cần phải ăn một xí rồi hẵng cầu kinh.

- Cảm ơn Mammy, tôi không đói.

- Tôi sẽ tự tay dọn cái ăn cho cô và cô phải ăn, - Mammy nói, trán cau lại vì bất bình và theo hành lang xuống bếp. - *Poke!* Bà gọi. - Bảo nhà bếp nhóm *nửa*. Bà Ellen đã về.

Trong khi những ván sàn rung lên dưới trọng lượng của bà, đoạn độc thoại mà bà lầm bầm suốt từ nãy ngoài tiền sảnh, giờ mỗi lúc một to lên, rành rọt vọng đến tai cả gia đình trong phòng ăn.

- Tôi đã bảo đi bảo *nại* mà, *no* cho cái đám *dác* dưới da *chẳng* í thì có ích gì đâu. Bọn chúng là một bầy *nười* nhác, vô ơn bạc nghĩa nhất *chần* đời. Cô Ellen chả việc gì phải *mệt* *xức* *xấn* *xóc* *dững* kể vô tích *xự*, mà nếu chúng có *bỏ* đem *bản* *bỏ* thì đã có *lũ* da *đen* *xấn* *xóc* chúng. Và tôi đã bảo...

Giọng bà nhỏ, nhòe dần khi bà đi vào dãy hành lang, trống cả

hai bên, có mái phủ dẫn xuống bếp. Mammy có cách riêng để tỏ cho chủ biết lập trường của mình về mọi vấn đề. Bà biết rằng đối với những người da trắng ưu hạng, dù chỉ hơi chấp nhặt để ý chút xíu đến những điều mà một mụ da đen làu bàu một mình, cũng là không xứng đáng với phẩm cách của mình. Bà biết rằng, để giữ cái phẩm cách ấy, họ phải bỏ ngoài tai những điều mụ ta nói, dù mụ có đứng ở phòng bên mà lớn tiếng gần như gào lên. Làm thế vừa đỡ bị mắng, vừa khiến cho mọi người thấy rõ, không còn chút nghi ngờ gì về quan điểm đích xác của bà về mọi chuyện.

Pork bước vào buồng, mang theo một cái đĩa, dao thìa đĩa bạc và một chiếc khăn ăn. Theo sát anh ta là Jack, một thằng bé da đen mười tuổi, một tay hấp tấp cài cúc chiếc áo vét bằng lanh trắng, tay kia cầm một cái xua ruồi làm bằng những dải giấy báo buộc vào một que sậy dài hơn cả người nó. Bà Ellen có một cái phát trần đuôi ruồi rất đẹp bằng lông công, nhưng chỉ dùng vào những dịp thật đặc biệt, mà lại chỉ sau khi bàn cãi kịch liệt trong nhà, vì Pork, chị bếp và Mammy cứ khăng khăng một mực tin chắc rằng lông công là xúi quẩy.

Bà Ellen ngồi xuống chiếc ghế ông Gerald kéo ra cho bà và bốn tiếng nói lập tức tấn công bà:

- Mẹ ạ, dải đăng ten ở cái áo dạ hội mới của con bị tuột mà con thì muốn mặc nó đến trại Mười Hai Cây Sồi tối mai. Mẹ đính lại hộ con nhé?

- Mẹ ơi, cái áo dài mới của chị Scarlett đẹp hơn của con, và con mặc màu hồng nom gớm chết. Tại sao chị ấy không mặc cái màu hồng của con, để con mặc cái màu xanh lục của chị ấy? Chị ấy mặc màu hồng hợp lắm.

- Mẹ ơi, con có thể ở lại dự vũ hội đêm mai được không? Con mười ba tuổi rồi mà.

- Bà này, bà có thể tin được không ... Im, cái bọn con gái này, kéo ta cho ăn roi ngựa bây giờ. Sáng này Cade Calvert đến Atlanta và cậu ta nói... ơ hay, có im không, thậm chí ta không còn nghe thấy tiếng của chính mình nữa, và cậu ta bảo là ở đây mọi sự rối tung tứ bành, người ta còn nói chuyện gì khác ngoài chiến tranh, luyện dân quân, thành lập quân đội. Cậu ta bảo theo

tin từ Charleston, người ta sẽ không để cho bọn Yankee lãng nhục thêm nữa.

Giữa tiếng ồn ào, bà Ellen mỉm cười mệt mỏi và trả lời chồng trước nhất, đúng như đạo làm vợ.

- Nếu những người ưu tú ở Charleston nghĩ thế, thì tôi chắc chẳng bao lâu tất cả chúng ta cũng sẽ cảm thấy vậy, - bà nói. Bà vốn tin tưởng sâu sắc ngoài Savannah ra, phần lớn dòng dõi quý phái của toàn lục địa có thể tìm thấy được ở cái thành phố hải cảng nhỏ này, và nhiều người Charleston cũng chia sẻ niềm tin đó với bà.

- Không, Carreen này, để sang năm, con thân yêu. Đến lúc đó, con sẽ có thể ở lại khiêu vũ, mặc áo dài người lớn và cô bé má hồng của mẹ sẽ tha hồ mà vui thú! Đừng có dẫu mỏ, con. Con có thể đến dự bữa tiệc ngoài trời, ở lại qua bữa tối, nhớ nhé, nhưng còn vũ hội thì phải chờ đến khi mười bốn tuổi.

- Đưa cho mẹ cái áo dài của con, Scarlett. Cầu nguyện xong, mẹ sẽ đính lại cái dải đăng ten cho con.

- Suellen, mẹ không thích cái giọng của con. Cái áo dài màu hồng của con thật là đẹp và hợp với nước da con, cũng như áo của Scarlett hợp với nước da chị ấy. Nhưng tối mai, con có thể lấy chuỗi hạt ngọc thạch lựu của mẹ mà đeo.

Đằng sau lưng mẹ, Suellen nheo mũi đắc thắng giễu Scarlett; chả là cô chị cũng toan tính xin mẹ cho mượn chuỗi hạt ngọc. Scarlett lè lưỡi với em gái. Suellen hay ngày ngà khó chịu với cái thói ích kỉ ỉ eo, khóc lóc và nếu không có bà Ellen ngăn lại, Scarlett ắt đã thường xuyên bợp tai cô ta.

- Nào ông O'Hara, bây giờ ông kể thêm cho tôi nghe cậu Calvert đã nói gì về Charleston đi, bà Ellen nói.

Scarlett biết mẹ mình chẳng quan tâm gì đến chiến tranh và chính trị, mà cho đó là những vấn đề của nam giới, đàn bà con gái không đủ thông minh để hiểu. Song vì ông Gerald khoái bộc lộ quan điểm của mình, nên bà Ellen bao giờ cũng lo thỏa mãn niềm thích thú của chồng.

Trong khi ông Gerald hăm hở thông báo các tin tức, Mammy đặt các đĩa thức ăn trước mặt bà chủ, nào bánh bích quy vàng

ống, nào ức gà rán và một củ từ bữa ra bốc hơi nghi ngút, bơ chảy ròn ròn. Mammy véo thẳng bé Jack một cái và nó vội vàng làm nhiệm vụ phe phẩy cái chum tua giấy đằng sau bà Ellen. Đứng bên cạnh bàn, Mammy theo dõi từng động tác xúc thìa từ đĩa lên miệng, như thể sẵn sàng tọng thức ăn vào họng và Ellen nếu thấy có dấu hiệu ưỡ oải. Bà Ellen ăn một cách cẩn mẫn, nhưng Scarlett thấy rõ là bà quá mệt, không còn biết mình đang ăn gì nữa. Chỉ tại bộ mặt quyết liệt của Mammy mà bà buộc lòng phải làm nhiệm vụ đó.

Khi bữa ăn đã xong, ông Gerald vẫn còn đang thuyết trình dở những nhận xét của mình về tính cách bất lương của bọn Yankee muốn giải phóng nô lệ da đen, mà không bỏ ra lấy một xu để trả giá cho tự do của chúng, bà Ellen bèn đứng dậy.

- Chúng ta cầu kinh bây giờ ư? - Ông hỏi, giọng tiếc rẻ.

- Vâng. Khuya rồi... đấy, đúng mười giờ rồi (đồng hồ lạch xạch điểm mười tiếng). Đáng ra Careen đã phải ngủ từ lâu rồi, Kéo thấp đèn xuống hộ nào, Pork, còn Mammy, lấy cho tôi quyển kinh.

Theo lệnh của Mammy thốt ra bằng một giọng rì rầm khà khàn, thẳng Jack đặt cái que đuổi ruồi vào một góc và thu dọn bát đĩa, trong khi Mammy lúi húi lục ngăn kéo tủ buýt phê tìm quyển sách kinh cũ kỹ của Ellen. Pork kiễng một chân với chiếc vòng của dây treo, từ từ kéo đèn xuống cho tới khi mặt bàn tràn ngập ánh sáng và trần nhà chìm vào bóng tối, Bà Ellen sửa lại váy cho gọn và quỳ xuống sàn, để quyển kinh đã mở lên bàn trước mặt mình và chấp tay đặt trên đó. Ông Gerald quỳ bên cạnh bà, còn Scarlett và Suellen chiếm lĩnh vị trí quen thuộc bên kia bàn, gấp lớp váy rộng thành đệm lót dưới đầu gối cho đỡ đau khi tiếp xúc với sàn cứng. Careen vốn người bé nhỏ so với tuổi, không quỳ thoải mái bên sàn được, nên phải quỳ trước một cái ghế tựa, chống hai khuỷu lên chỗ ngồi, Cô bé thích vị trí này, vì chả mấy khi cô không ngủ gật trong lúc cầu kinh và trong tư thế này, cô tránh khỏi bị mẹ nhận thấy.

Gia nhân rậm rịch bước vào tiền sảnh, tiếng quần áo sột soạt và đến quỳ cạnh cửa. Mammy vừa khuyu chân xuống vừa rên rầm; Pork lưng thẳng đưỡn như cái cọc; Rosa và Teena, hai hầu

gái, duyên dáng trong chiếc váy xòe rực rỡ bằng vải diêm châu; chị bếp gầy guộc và vàng bụng dưới tấm khăn trùm đầu trắng như tuyết và thằng Jack đờ đẫn vì buồn ngủ, né thật xa Mammy để khỏi bị véo. Những cặp mắt đen của họ long lanh chờ đợi, vì việc cầu nguyện cùng với những người chủ da trắng là một trong những sự kiện trong ngày. Những câu kinh cổ xưa và đầy màu sắc bóng bẩy với những hình ảnh phương Đông chẳng có ý nghĩa gì mấy đối với họ, nhưng nó thỏa mãn một cái gì đó trong lòng họ và bao giờ họ cũng lắng nghe người khi đồng thanh xưng những lời phụ họa: "Xin Đức Chúa Lời thương xót chúng con:", "Xin Chúa Jesus thương xót chúng con."

Bà Ellen nhắm mắt lại và bắt đầu cầu nguyện, giọng trầm bổng, êm ru và xoa dịu vỗ về. Những cái đầu cúi xuống trong vòng ánh sáng vàng khi bà Ellen cảm ơn Thượng đế đã ban sức khỏe và hạnh phúc cho ngôi nhà bà, gia đình bà và những người nô lệ da đen của bà.

Đọc xong lời cầu nguyện cho mọi người ở dưới mái ấm áp Tara, các cụ thân sinh ra bà, các chị em gái, ba đứa con nhỏ chết sớm và "tất cả những linh hồn đáng thương ở Ngục Rửa tội", bà xiết những ngón tay dài lên chuỗi tràng hạt trắng và bắt đầu bài kinh Rosary. Như một cơn gió nhẹ xào xạc thổi, những lời đáp thốt ra từ những cổ họng da đen và những cổ họng da trắng:

- Lạy thánh Maria, mẹ của Chúa, xin Người cầu cho chúng con là những kẻ có tội, bây giờ cũng như đến giờ lâm chung của chúng con.

Mặc dầu tim buốt nhói lại thêm nỗi đau đớn không trút ra được bằng nước mắt, Scarlett vẫn cảm thấy an tĩnh và bình tâm sâu sắc như bao giờ cô cũng thấy vậy vào giờ này. Nỗi thất vọng của ngày hôm nay và nỗi khiếp sợ đối với ngày mai đã tan đi phần nào, nhường chỗ cho một cảm giác hy vọng. Không phải việc nâng trái tim mình lên dâng Thượng đế đã đem lại sự nguôi dịu này, vì tôn giáo đối với cô chẳng thấm sâu quá làn môi, mà chính là do nhìn thấy gương mặt thanh thản của mẹ cô ngược lên ngai của Thượng đế và các thánh cùng thiên thần của Người cầu xin ban phước lành cho những người thân yêu của bà. Khi bà Ellen đã cầu khẩn Trời, Scarlett tin chắc là Trời nghe thấy.

Bà Ellen cầu xong và ông Gerald, vốn không bao giờ tìm thấy tròng hạt của mình vào giờ cầu nguyện, bắt đầu đếm trộm những chùm thập huyền^[24] trên đầu ngón tay. Trong khi ông ề à đọc, tâm trí Scarlett bỗng nghĩ ngợi lang bang, ngoài ý muốn của cô. Cô biết đáng lẽ cô phải xem xét lương tâm. Bà Ellen đã dạy cô rằng cuối mỗi ngày, bốn phận cô là phải xem xét lương tâm thật kỹ thừa nhận mình đã phạm nhiều khuyết điểm, và cầu xin Chúa tha thứ và ban cho sức mạnh để không bao giờ tái phạm. Nhưng Scarlett thì lại xem xét trái tim.

Cô gục đầu lên hai bàn tay chắp lại để mẹ khỏi nhìn thấy mặt và dòng suy tư buồn bã đưa cô trở về với Ashley. Làm sao chàng có thể tính chuyện lấy Melanie trong khi thực sự yêu cô, yêu Scarlett này? Khi mà chàng biết cô yêu chàng xiết bao? Làm sao chàng có thể cố tình làm trái tim cô tan nát?

Thế rồi, đột nhiên một ý nghĩ chói sáng và mới mẻ bỗng loé lên trong óc cô như một ngôi sao chổi.

"Ờ, Ashley đâu có nghĩ là mình yêu chàng!"

Tính chất bất ngờ của ý nghĩ đó làm cô choáng ngợp đến nỗi suýt thở rốc ra thành tiếng. Tâm trí cô sững lại như bị liệt một lúc lâu, rồi lại phóng hết tốc lực. "Làm sao chàng có thể biết được cơ chứ? Mình thì lúc nào gặp chàng cũng ồng ẹo, yếu điệu, tiểu thư, thành thử có lẽ chàng tưởng mình chẳng thiết gì chàng, mà chỉ coi chàng như bạn. Phải, chính vì thế mà chàng không bao giờ ngổ ý cả! Chàng tưởng mối tình của chàng là vô vọng. Và chính vì thế mà đạo ấy nom chàng thật... "

Cô điếm nhanh lại trong trí nhớ những lần cô bắt gặp chàng nhìn mình một cách kỳ lạ, khi cặp mắt xám vốn là những tấm màn che kín bưng mọi ý nghĩ của mình bỗng mở toang, trần trụi, để lộ một vẻ đau đớn và tuyệt vọng.

"Chàng đã tan nát lòng vì tưởng mình mê Brent hoặc Stuart hoặc Cade. Và có lẽ chàng nghĩ rằng nếu không được mình thì âu là cưới Melanie quách đi cho đẹp lòng gia đình. Nhưng nếu chàng biết mình yêu chàng..."

Tâm hồn phù phiếm của cô đang từ đáy sâu buồn nản vụt bay lên tuyệt vời hạnh phúc. Nguyên nhân thái độ dè dặt và ứng xử lạ lùng của Ashley là thế. Chàng không biết! Thói tự cao tự đại

lập tức đến hỗ trợ cho nỗi khao khát muốn tin của cô, biến niềm tin thành điều xác thực. Nếu chàng biết cô yêu chàng, tất chàng sẽ vội vã đến bên cô. Cô chỉ cần...

"Ôi!", cô sung sướng nghĩ, miết những ngón tay vào vàng trán cúi thấp, "Mình thật ngốc, có thể mà đến giờ mới nghĩ ra! Mình phải nghĩ xem có cách nào để chàng biết mới được. Chàng ắt sẽ không lấy cô ta nếu biết mình yêu chàng! Làm sao chàng có thể làm điều ấy được?"

Cô giật mình nhận ra ông Gerald đã đọc xong bà kính và bà mẹ đang dăm dăm nhìn cô. Vội vội vàng vàng, cô bắt đầu lần tràng hạt đọc kinh như cái máy, nhưng giọng cô xúc động sâu sắc đến nỗi Mammy lấy làm lạ, hé mắt nhìn với vẻ xoi mói. Khi cô đọc bài cầu nguyện xong và đến lượt Suellen, rồi Careen, tâm trí cô vẫn xốn xang với ý nghĩ mới, mê ly của mình.

Ngay cả bây giờ vẫn chưa quá muộn! Đã quá nhiều phen hạt này xôn xao dị nghị về những vụ trai gái bỏ trốn đi với nhau, khi một trong hai bên đã sắp đến trước bàn thờ Chúa với một người thứ ba. Đàng này việc đính hôn của Ashley thậm chí còn chưa được công bố! Phải, hãy còn khối thời gian!

Nếu như giữa Ashley và Melanie không hề có tình yêu mà chỉ có một lời hứa hẹn đã từ lâu, tại sao chàng lại không thể hủy bỏ lời hứa kia mà lấy cô? Chắc chắn chàng sẽ làm thế nếu biết cô - Scarlett đây - yêu chàng. Cô phải tìm cách nào đó để cho chàng biết. Cô sẽ tìm ra một cách nào đó! Và đến lúc đó...

Scarlett chợt bứt ra khỏi cơn mơ mộng tuyệt thú của mình vì cô đã lảng đi không hòa theo lời xướng họa và bà Ellen đang nhìn cô, vẻ trách móc. Trong khi bắt đầu theo lời cầu nguyện, cô mở mắt nhìn quanh, phóng một cái thật nhanh. Những hình người quỳ gối, ánh sáng dịu của ngọn đèn, bóng tối bao quanh đám gia nô da đen lắc lư, thậm chí cả những đồ vật quen thuộc mà một giờ trước đây, cô thấy sao mà đáng ghét, phút chốc bỗng nhuộm sắc màu của nỗi xúc động đang tràn ngập bản thân cô và một lần nữa căn phòng lại là một nơi đáng yêu. Cô sẽ không bao giờ quên phút giây này hoặc cảnh này!

- Đức Mẹ Đồng Trinh rất mực Trung Thành, - mẹ cô ngân nga. Bài Kinh Đức Mẹ Đồng Trinh bắt đầu và Scarlett ngoan ngoãn

họa theo: "Cầu cho chúng con", trong khi giọng nữ trầm êm ái của bà Ellen ngợi ca những thuộc tính của Mẹ đẻ ra Chúa.

Như bao giờ cũng vậy, từ thời thơ bé đến nay, đối với Scarlett đây là lúc tôn thờ bà Ellen hơn là Đức Mẹ Đồng Trinh. Cho dù đó có thể là điều phạm thánh, qua cặp mắt nhắm nghiền của mình, Scarlett chỉ thấy gương mặt ngược lên của bà Ellen chứ không thấy Đức Mẹ Đồng Trinh, trong khi những câu kinh cổ được nhắc lại: "Sức khỏe cho người ốm", "Nơi ngự của sự hiển linh", "Nơi nung nấu của những kẻ có tội", "Đóa hoa hồng huyền nhiệm" - những lời này đẹp vì đó là các thuộc tính của bà Ellen. Nhưng đêm nay, do tinh thần phấn khởi, Scarlett thấy trong toàn bộ cuộc gia lễ, trong từng câu chuyện nhỏ nhẹ, trong tiếng họa theo rì rầm, một vẻ đẹp vượt lên mọi vẻ đẹp cô đã từng biết trước đây. Và tim cô dạt dào hướng lên Chúa, chân thành cảm ơn Người đã mở một con đường dưới chân cô, dẫn ra khỏi nỗi đau đớn ê chề, tiến thẳng vào vòng tay của Ashley.

Khi tiếng Amen cuối cùng vang lên, tất cả đứng dậy, có phần nào tê cứng, Teena và Rosa, phải hợp lực lại xốc Mammy lên, Pork lấy một que đóm dài trên mặt lò sưởi, châm vào ngọn đèn và đi ra tiền sảnh. Đối diện với cầu thang xoáy tròn ốc, có kê một tủ buýp phê bằng gỗ óc chó quá lớn không tiện để trong phòng ăn; trên mặt tủ rộng có nhiều đèn và một dãy nệm đặt trong đài nệm. Pork thắp một cây đèn và ba cây nệm, rồi với vẻ trịnh trọng của một thị thần thứ nhất trong hoàng cung soi lối cho vua và hoàng hậu về phòng riêng, gã dẫn đầu mọi người lên cầu thang, giơ đèn thật cao trên đầu. Bà Ellen khoác tay ông Gerald nối bước gã và các cô gái, mỗi cô cầm nệm của mình, lên theo họ.

Scarlett vào buồn mình, đặt nệm lên mặt chiếc tủ com-mốt cao và mò mẫm trong khoang tối tìm chiếc áo vũ hộ cần đính lại bằng, Vắt nó trên cánh tay, cô lạng lẽ đi ngang qua hành lang. Cửa phòng bố mẹ cô hơi hé mở và, trước khi cô kịp gõ, giọng bà Ellen nhỏ nhẹ nhưng cương quyết, vang đến tai cô.

- Ông O'Hara, ông phải đuổi Jonas Wilkerson đi,

Ông Gerald gắt toáng lên:

- Thế tôi kiếm đâu ra một quản lý khác không gian dối bây giờ?

- Cần phải đuổi hắn ngay lập tức, ngay sáng mai. Sam Lớn là một đốc công tốt, anh ta có thể làm thay mọi nhiệm vụ cho đến khi ông thuê được một quản lý mới.

- À! Giọng ông Gerald vọng ra. - Ra thế, tôi hiểu rồi! Vậy cái tên Jonas quý báu đã làm phẫn...

- Phải đuổi hắn ngay!

"Vậy ra hắn ta là bố đứa con nhỏ của Emmie Slattery?". Scarlett nghĩ thầm. "Thế đấy. Người ta có thể chờ đợi gì khác ở một gã Yankee và một ả da trắng khố rách áo ôm?"

Rồi sau khi kín đáo chờ một lát cho những tiếng lập bập của ông Gerald tắt hẳn, cô gõ cửa và đưa chiếc áo cho mẹ.

Đến lúc cởi quần áo và tắt nến đi nằm, Scarlett đã hoàn chỉnh hoạch hành động ngày mai đến từng chi tiết. Một kế hoạch đơn giản thôi, vì vốn thừa kế cái tinh thành chuyên nhất của ông Gerald, cô tập trung chú mục vào mục đích chính và chỉ nghĩ đến những biện pháp trực tiếp nhất để đạt tới đó.

Trước hết, cô phải có thái độ "Kiêu hãnh" như ông Gerald đã dạy. Đến trại Mười Hai Cây Sồi, cô phải lập tức tỏ ra đang ở tâm trạng vui vẻ, hồ hởi nhất để không ai có thể ngờ cô là đã ủ rũ buồn phiền vì chuyện Ashley và Melanie. Và cô phải la lối với mọi người đàn ông ở đây. Điều đó hẳn là tàn nhẫn với Ashley đấy, song sẽ khiến chàng càng khao khát cô hơn. Cô sẽ không bỏ qua một người đàn ông nào còn trong tuổi kén vợ, từ Frank Kennedy để tóc mai dài màu hoe đang ngáp ghé Suellen, cho đến chàng Charles Hamilton trầm lặng, nhút nhát hay đỏ mặt, anh trai Melanie. Họ sẽ bầu quanh cô hòa vào đám những người hâm mộ cô. Rồi cô sẽ tìm cách tách ra khỏi đám đông để có mấy phút mặt đối mặt với chàng. Cô hy vọng mọi sự sẽ xoay ra như thế, vì nếu không thì sẽ khó khăn hơn. Nhưng nếu Ashley không chịu đi bước đầu tiên thì chính cô phải làm điều đó thôi.

Khi, cuối cùng, hai người tách riêng ra một mình với nhau, tâm trí Ashley hẳn vẫn tươi nguyên hình ảnh những người đàn ông khác xúm quanh cô, chàng sẽ lại xúc động trước việc tất cả bọn họ đều muốn giành được cô và cái vẻ buồn bã, tuyệt vọng nó sẽ lại hiện lên trong mắt chàng. Bây giờ cô sẽ làm cho chàng vui sướng trở lại bằng cách để chàng phát hiện ra rằng mặc dầu được

mọi người ái mộ, cô vẫn ưng chàng hơn bất kỳ người đàn ông nào khác trên đời. Và khi cô e lệ và dịu dàng thừa nhận điều đó, sắc diện của cô sẽ còn nói nhiều gấp bội. Dĩ nhiên, cô sẽ làm mọi điều đó với phong độ của một tiểu thư đoan trang. Thậm chí cô không hề nghĩ đến chuyện nói trắng ra với Ashley là cô yêu chàng - làm thế không được. Nhưng cách nói là một chi tiết không hề làm cô bối rối chút nào. Trước đây, cô đã gỡ được những tình huống như vậy và cô có thể làm được chuyện đó lần nữa.

Nằm trên giường, tắm trong ánh trăng mờ ảo, cô hình dung trong đầu toàn bộ cảnh đó. Cô thấy cái vẻ ngỡ ngàng và sung sướng hiện lên trên mắt Ashley khi chàng hiểu ra rằng cô thực sự yêu chàng và nghe thấy những lời thốt ra từ miệng chàng, xin cô hãy là vợ chàng. Dĩ nhiên, lúc ấy cô sẽ phải nói rằng cô không thể nghĩ đến chuyện lấy một người đàn ông đã đính hôn với một cô gái khác, nhưng chắc chàng sẽ năn nỉ và cuối cùng cô sẽ chịu. Và hai người sẽ quyết định trốn đi Jonesboro ngay chiều hôm ấy và...

Ôi, bằng giờ này đêm mai, cô đã có thể là bà Ashley Wilkes!

Cô ngồi dậy trên giường, ôm đầu gối và trong một thôi dài hạnh phúc, cô thấy mình thực sự là bà Ashley Wilkes!... là vợ của Ashley! Thế rồi, một thoáng ớn lạnh len vào tim cô, Ngộ nhỡ sự việc không diễn ra như thế thì sao? Giả sử như Ashley không van xin cô bỏ trốn đi với chàng? Cô kiên quyết đẩy bật ý nghĩ đó ra khỏi đầu.

"Mình sẽ không nghĩ đến điều đó bây giờ", cô cương quyết tự nhủ. "Nếu bây giờ mình nghĩ đến chuyện đó, mình sẽ đâm hoang mang. Chẳng có lý gì mà sự việc lại không diễn ra như mình mong muốn... nếu chàng yêu mình. Mà mình biết là chàng có yêu mình."

Cô ngửa cằm và đôi mắt xanh nhạt với rèm mi đen lấp lánh trong ánh trăng. Bà Ellen chưa bao giờ nói cho cô hay rằng ước muốn và thành đạt là hai vấn đề khác nhau; cuộc đời chưa dạy cô rằng không phải cứ chạy nhanh là thắng cuộc đua. Cô nằm trong bóng tối loáng ánh bạc, mỗi lúc một thêm can đảm và xây dựng những kế hoạch mà một cô gái mười sáu tuổi thường xây dựng

khi cuộc đời vui thú đến nỗi thất bại là điều gì không thể quan niệm được, và một chiếc áo dài đẹp với nước da tươi sáng là vũ khí để chiến thắng số mệnh.

CHƯƠNG V

Mười giờ sáng. Ngày nắng ấm so với tiết tháng tư và ánh nắng vàng luôn chảy lấp lánh vào phòng Scarlett qua kẽ rèm xanh của khung cửa sổ rộng. Những bức tường màu kem ngời sáng, đồ đạc bằng gỗ bồ đào sẫm óng lên một màu đỏ rượu vang và mặt sàn bóng như gương trừ những chỗ phủ thảm thành những vệt màu sắc vui tươi.

Mùa hè đầu như đã thấp thoáng trong không trung, chút hơi hương đầu tiên của mùa hè Georgia, chớm lên khi mùa xuân chín rộ miễn cưỡng lùi bước trước một sức nóng dữ dội hơn. Một hơi ấm dịu, thơm tràn vào phòng, chỉ nặng những mùi êm ái, ngào ngạt bao hương hoa, hương cây mới thay lá và hương đất đỏ ẩm ướt vừa xối lên. Qua cửa sổ, Scarlett có thể nhìn thấy hai hàng thủy tiên hoa vàng đua nở rực rỡ hai bên lối sỏi và những khóm lài e ấp rủ những chùm hoa vàng về phía mặt đất như những chiếc váy phồng. Bầy chim nhại tiếng và bầy giẻ cùi lao xao trong mỗi cừu địch cũ tranh nhau cây mộc lan dưới cửa sổ cô đang chí choé, giẻ cùi thì the thé, gay gắt còn chim nhại thì nhỏ nhẹ, rền rĩ.

Thường thường một buổi sáng rực rỡ như vậy bao giờ cũng cuốn hút Scarlett ra cửa sổ, tì cánh tay lên thành rộng cho mọi mùi hương và âm thanh của Tara ngấm vào người. Nhưng hôm nay, ánh nắng và trời xanh không gọi cho cô chút gì hơn một ý nghĩ vội vàng; "Đội ơn Chúa, trời không mưa." Chiếc áo vũ hội bằng lụa màu táo xanh với những dải đăng ten mộc kết hoa, xếp gọn ghẽ trong một cái hộp các tông đã đặt trên giường, sẵn sàng cho cô mang sang trại Mười Hai Cây Sồi để mặc trước khi vũ hội bắt đầu. Nhưng nhìn thấy nó, Scarlett chỉ nhún vai dửng dưng. Nếu kế hoạch của cô thành công thì đêm nay cô sẽ không mặc cái áo đó: trước khi vũ hội bắt đầu, cô và Ashley đã ở trên đường đến Jonesboro để cưới nhau rồi. Vấn đề rắc rối là: cô nên mặc chiếc áo nào đến bữa tiệc ngoài trời bây giờ?

Chiếc áo nào có thể làm nổi bật duyên sắc của cô và khiến

Ashley phải quy phục không cưỡng nổi? Từ tám giờ, cô đã thử rồi loại ra bao nhiêu và lúc này, cô đang đứng ngán ngẩm và bực bội, trong chiếc quần lót bằng hàng ren, vớ áo nịt ngực bằng lanh và chiếc váy ngắn ba tầng cuộn sóng đặng ten và vải lanh. Quanh cô, xiêm áo bị loại ngồn ngàng trên sàn, trên giường, trên ghế, chất thành từng đống màu sắc rực rỡ với những dải băng vương vãi.

Chiếc áo hồng bằng phin nồn organdie với khăn thắt lưng dài đồng màu thì được, nhưng cô đã mặc nó mùa hè năm ngoái khi Melanie đến thăm trại Mười Hai Cây Sồi, chắc cô ta còn nhớ và có thể đủ ác khẩu để nêu nhận xét đó. Chiếc áo đen vải chéo go, với ống tay bông và cổ đặng ten quận chúa, tôn nước da trắng của cô lên tuyệt vời, song lại làm cho cô có vẻ già đi chút xíu. Scarlett lo lắng nhìn dỗi vào bộ mặt mười sáu tuổi của mình trong gương như thể sợ thấy những nếp nhăn và cằm xệ xuống. Không thể xuất hiện với vẻ đoan trang già dặn trước cái phơi phơi tươi trẻ của Melanie. Chiếc áo muslin màu hoa oải hương kẻ sọc với những diềm rộng đặng ten và lưới may ghép vào đường viền, kể cũng rất đẹp, song không hợp với tạng người cô. Hẳn nó rất hợp với nét bán diện thanh tú và vẻ nhạt nhẽo của Careen, nhưng Scarlett thì cảm thấy nó làm cô giống như một nữ sinh. Bên tư thế chững chạc của Melanie mà lại có vẻ nữ sinh thì thật vô phương. Chiếc áo taffeta màu xanh lục kẻ ca rô tua rua lên những đường viền ren, mỗi đường lại nép thêm một dải ruy băng nhung màu lục, hợp với cô nhất và thực tế là chiếc áo ưa thích của cô vì nó làm mắt cô sẫm lại thành màu ngọc bích, nhưng ngay trước ngực lại rành rành một vết mỡ. Dĩ nhiên, cô có thể cài chiếc trâm lên đó, nhưng ngộ nhỡ Melanie lại có cặp mắt điều hâu thì hỏng. Hãy còn những áo vải bông nhiều màu mà Scarlett cảm thấy không đủ sang cho dịp này, những áo dạ hội và chiếc áo muslin hoa mà cô đã mặc chiều hôm qua. Nhưng đó là áo mặc buổi chiều, không thích hợp với một bữa tiệc ngoài trời, vì nó chỉ có những ống tay bông nhỏ xíu và để lộ ngực khá đủ để dùng làm áo khiêu vũ. Song vì không có cách nào khác, Scarlett đành phải mặc nó vậy. Nói cho cùng, cô đâu phải xấu hổ về cổ, cánh tay và ngực của mình, ngay cả nếu việc đem phô những bộ phận ấy ra vào buổi sáng là một điều không được chỉnh lắm.

Trong khi đứng trước gương vắn vẹo người để soi nghiêng, cô

nghe thân hình mình tuyệt đối không có một chút gì đáng phải xấu hổ: cổ tuy ngắn nhưng tròn trĩnh, cánh tay tròn lẳn, hấp dẫn, bộ ngực rất đẹp được corse tôn cao. Cô không bao giờ phải khâu thêm những hàng diềm xếp nếp nhỏ xíu bằng lụa vào lần lót áo chèn thân như phần lớn các cô gái mười sáu vẫn làm để đem lại cho dáng hình sự đầy đặn và những đường cong mong muốn. Cô mừng đã thừa hưởng của bà Ellen đôi bàn tay trắng muốt thon thả và đôi bàn chân nhỏ nhắn. Kể ra cô cũng muốn cao như mẹ, nhưng cô thấy chiều cao của mình cũng tốt chán. Hoài của không được phô cặp đùi, cô kéo chiếc váy ngắn lên nghe thầm và tiếc rẻ ngắm bộ giò tròn trĩnh, gọn gàng dưới chiếc quần lót. Cô có đôi chân tuyệt đẹp. Ngay cả bọn con gái ở trường nữ học Fayetteville cũng phải công nhận thế. còn nói đến eo thì... ở khắp Fayetteville, Jonesboro, ngay ở cả ba hạt này, không thể kiếm đâu ra người nào có vòng eo nhỏ như cô.

Ý nghĩ về vòng eo đưa Scarlett trở về với những vấn đề thực tế. Chiếc áo muslin xanh vòng eo độ bốn mươi ba phân và Mammy đã thắt eo chiếc áo chéo go bốn mươi lăm phân cho cô mặc. Đúng ra Mammy phải siết chặt hơn. Cô đẩy cửa lắng nghe và nghe thấy tiếng chân Mammy nặng nề bước ở hành lang dưới nhà. Cô gân cổ gọi Mammy, đầy nôn nóng, biết rằng có thể la to mà không bị mắng trong khi bà Ellen đang ở kho thực phẩm phân phối định lượng suất ăn trong ngày cho chị bếp...

"Người ta tưởng *du* mình biết bay í", Mammy vừa lau bầu, vừa lật sệt lên cầu thang. Bà bước vào, mặt mày sưng sứa với cái vẻ của một người sẵn sàng nghênh chiến. Đôi bàn tay đen to rộng của bà bưng một cái khay thức ăn bốc khói: hai củ từ bự phết bơ, một chồng bánh kiêu mạch ròn ròn xi rô và một lát giăm bông lớn bơi trong nước sốt. Trông thấy những thứ Mammy mang tới, vẻ mặt Scarlett từ chỗ bực bội chút đỉnh chuyển thành khăng khăng quyết chiến, Trong cơn bồi hồi chọn áo, thả hết chiếc này đến chiếc kia, cô đã quên bằng cái nghiêm lệ sắt đá của Mammy là trước khi đi dự bất kỳ cuộc hội nào, các cô tiểu thư nhà O'Hara phải nhồi nhét thật đầy ở nhà đến mức không còn bụng nào ăn món gì ở cuộc vui nữa.

- Đừng mất công vô ích, tôi không ăn đâu. U có thể mang trở về nhà bếp được rồi đấy.

Mammy đặt khay lên bàn và đứng thủ thế, hai tay chống nạnh.

- Có chớ, cô phải ăn chớ! Tôi không có chịu để xảy *da dư* bữa tiệc ngoài *chời nần chước* hôm tôi ốm không mang cho cô khay thức ăn nào *chước* khi cô đi. Cô phải ăn hết tất tậ chỗ này.

- Tôi không! Thôi, lại đây và thắt lại cho chặt hơn hộ tôi đi vì muộn mất rồi. Tôi nghe thấy tiếng xe ngựa vòng ra đằng trước nhà rồi đó.

Giọng Mammy trở nên dễ dàng.

- Nào, cô Scarlett, chóng ngoan, *nại* ăn một *xí* thôi mà. Hai cô Careen và Suellen ăn hết mọi thứ đấy.

- Chúng nó thì thế đấy, - Scarlett nói vẻ khinh bỉ. - Chúng nó chả thông minh gì hơn một con thỏ. Nhưng tôi thì không! Tôi chưa quên cái lần tôi ăn hết cả khay rồi mới đến nhà Calvert và họ làm kem bằng đá mang từ mãi tận Savannah về, và tôi chỉ ăn được mỗi một thìa. Hôm nay, tôi sẽ vui chơi và ăn cho thỏa thích.

Trước thái độ thách thức phản loạn ấy, Mammy cau mày, bất bình. Trong ý nghĩ của bà những điều cô tiểu thư được phép làm và những điều cô không có quyền làm cũng khác nhau như trắng với đen vậy; không thể có thái độ trung gian. Trong đôi tay quyền lực của bà, Suellen và Careen được nhào nặn như đất sét và răm rắp nghe theo sự đe nẹt của bà. Nhưng để dạy cho Scarlett biết rằng phần lớn những xung động tự nhiên của cô không hợp với người quý phái thì bao giờ cũng phải đấu tranh. Mammy thường phải chạt vạt và nhiều khi phải giở đến những mảnh khốe xa lạ với người da trắng mới thắng được Scarlett.

- Nếu cô bỏ ngoài tai *dững nời* thiên hạ bàn tán về *da* đình này thì u *nại* cần nghe đấy, - bà lầm bầm. - U không thể dửng dưng nghe mọi người ở cuộc hội nói *nà* cô không *da* đáng con nhà. U đã bảo cô hằng bao nhiêu *nần dăng* người ta có thể nhận *d* a một tiểu thư bằng vào cái nét ăn *dỏ dẹ dư* chim. Và u không *mốn* cô sang nhà ông Wilkes mà *nại* ăn *dư nực* điên, mà ngón *dư nợn* .

- Mẹ là bậc phu nhân quý tộc mà mẹ vẫn ăn đấy thôi - Scarlett cãi lại.

- Khi nào cô *nấy* chồng, cô cũng được phép ăn, - Mammy đáp. -

Hồi bà Ellen bằng tuổi cô, bà chả bao giờ ăn tí gì ở nhà người khác, cũng như dì Pauline hay dì Eulalie của cô. Và các bà đều đã thành gia thất. Các cô tiểu thư ăn phàm thường chả kiếm được chồng đâu.

- Tôi không tin. Tại bữa tiệc ngoài trời hôm u ốm và tôi không ăn trước ở nhà. Ashley Wilkes bảo là anh ấy thích được thấy một cô gái ăn ngon miệng.

Mammy lắc mạnh đầu.

- Các ông í nói một đường nghĩ một nẻo. Mà u có thấy cậu Ashley hỏi xin cưới cô đâu nào.

Scarlett cau mặt, đã toan nói ngay gắt, song lại nén được. Mammy biết nắm đúng yếu điểm cô ở chỗ ấy, không cãi được. Nhìn thấy vẻ ngoan cố trên mặt Scarlett, Mammy nhắc chiếc khay lên và với mảnh lới nhẹ nhàng vô hại của người da đen, bà thay đổi chiến thuật. Vừa cất bước ra phía cửa, và vừa thở dài:

- Thôi được. Ban nãy khi chị bếp *xoạn* cái khay này, u bảo chị ta: Người ta có thể nhận *d* a một tiểu thư bằng vào những cái gì cô ta không ăn và u lại bảo chị bếp: "Tôi chưa bao *dờ* thấy tiểu thư da chẳng nào ăn ít hơn cô Melanie Hamilton bận cô í đến chơi cậu Ashley vừa rồi..." u định nói đến chơi cô India.

Scarlett nghi ngờ liếc nhìn Mammy, song bộ mặt rộng bè của bà chỉ biểu lộ một vẻ hồn nhiên và tựa như tiếng tiếc rằng Scarlett không ra dáng công nương như Melanie Hamilton.

- Mammy đặt khay xuống và xiết eo cho tôi đi, - Scarlett bực dọc nói. - Rồi sau đó, tôi sẽ cố ăn một tí. Nếu ăn bây giờ thì không xiết được vừa độ.

Giấu vẻ đắc thắng, Mammy đặt chiếc khay xuống.

- Con *kìu* non của u mặc áo nào *bi dờ*?

- Cái này, - Scarlett đáp, và chỉ vào mớ muslin xanh lục thêu hoa nhẹ như sương. Lập tức Mammy liền phản đối.

- Không, không được. Cái này mặc buổi sáng không hợp. Cô không được *nộ* ngực *chước* ba giờ chiều, mà áo này thì cổ chả có, ống tay cũng không. Và rồi, chắc chắn cô *xẽ* bị tàn nhang, mà u thì không *mốn* cô bị tàn nhang, toi cả công u xoa *xữa* tươi *nên*

người cô *xuốt* mùa đông vừa *dối* để *tẩy* *dững* tàn nhang cô đã bị hồi phơi mình *chên* bãi tắm ở Savannah. U *xế* mách mẹ cho cô, *dắt* định đấy!

- Nếu u nói một tiếng với mẹ trước khi tôi mặc áo tươm tất, tôi sẽ không ăn một miếng nào đâu, - Scarlett lạnh lùng nói, - Mẹ sẽ không có thì giờ bắt tôi quay về thay áo.

Mammy nhần nhịn thở dài, thấy mình thua cuộc. Giữa hai cái xấu, thà để Scarlett mặc một chiếc áo buổi chiều để dự tiệc ngoài trời buổi sáng còn hơn để cho cô ngốn như lợn.

- Bám vào cái gì đó và hít vào đi, - bà ra lệnh.

Scarlett tuân theo, ráng hết sức nín hơi và nắm thật chặt lấy một cọc giường. Mammy kéo sợi dây và giật mạnh, vòng nẹp nhỏ của dải eo gấn bằng răng cá voi xiết chặt lại và một vẻ tự hào âu yếm ánh lên trong mắt bà.

- Chả ai có eo nhỏ như con *kìu* non của tôi, - bà gật gù nói. Mỗi lần xiết eo cho cô Suellen xuống dưới năm mươi phân *nà* cô *í* ngất xỉu.

- Úi! - Scarlett hỏn hển nói một cách khó nhọc. - Cả đời tôi chưa hề ngất xỉu bao giờ.

- Ấy, cô thì thỉnh thoảng có ngất xỉu một *xí*, cũng chả hại gì, - bà lên giọng khuyên răn. - Đôi khi, cô đến *nà* táo tợn, cô Scarlett ạ. U đã tính bảo cô *nà* cái cung cách cô cứ *dơn* *dơn* với lũ *dần* *dết* chuột bọ mà không ngất xỉu *nà* chả hay hóm gì đâu. Ở nhà thì chả *xao*, *dưng* u *mốn* nói khi *da* chồn *xã* *dao* *í*. Mà u đã bảo cô *nà* ...

-Ồ mau lên! Đừng có lảm lời thế. Rồi u xem, tôi sẽ kiếm được một tấm chồng, chả cần phải kêu thét với ngất xỉu. Tốt, *corse* nịt chặt rồi! Mặc áo vào cho tôi đi!

Mammy thận trọng buông mười mét muslin trùm lên những chiếc váy ngắn căng phồng và cài những móc đặng sau cái áo chèn thân hở cổ đã được xiết lại.

- Cô phải quàng khăn san nên vai khi *da* chỗ nắng, không được bỏ mũ *da* khi thấy nóng, - bà dặn, - bằng không, đến *núc* về nhà, cô *xẻ* đen như bà *nã* Slattery. Nào *nại* ăn đi, cứng, mà đừng có ăn

nhanh quá. Kẻo lại ợ ngay nên thì chả ích gì.

Scarlett ngoan ngoãn ngồi xuống trước khay thức ăn, tự hỏi chả biết ăn vào đâu, liệu trong bụng còn có chỗ để thở hay không. Mammy lấy một chiếc khăn rộng ở giá rửa mặt, thận trọng thắt quanh cổ Scarlett, tãi những nếp gấp trắng tinh trải lên lòng cô. Scarlett bắt đầu bằng món giăm bông vì cô thích giăm bông và cố nuốt.

- Cầu trời cho tôi có chồng đi thôi, - cô phẫn uất nói khi chuyển sang món củ từ với vẻ phát ớn. - Tôi chán ngấy cứ phải mất tự nhiên mãi và không bao giờ được làm điều mình muốn làm. Tôi chán ngấy cứ phải đóng cái vai ăn uống nhỏ nhẹ như chim, phải đi thông thả trong khi tôi muốn chạy, phải nói là mình chóng mặt muốn ngất xỉu sau một điệu waltz trong khi tôi đủ sức nhảy hai ngày liền không biết mệt. Tôi chán ngấy cứ phải nói: "Ông thật tuyệt vời!" với những gã dở hơi không có được một phần trí khôn của tôi, và tôi chán ngấy cứ phải giả vờ không biết gì để cho cánh đàn ông ba hoa vênh váo... Thôi tôi không thể ăn được tí nào nữa đâu.

- Thử cái bánh nóng nữa đi, - Mammy vẫn không tha.

- Tại sao một cô gái lại phải ngu xuẩn thế mới kiếm được chồng nhỉ?

- Tôi nghĩ có lẽ đàn ông không hiểu được họ *mốn* gì. họ chỉ biết cái họ tưởng *nà* họ *mốn*. Cứ cho họ cái họ tưởng họ *mốn*, *nà* cứu cho một *nô* một *nốc* các cô khỏi khốn khổ và khỏi chở thành gái *dà*. Và họ tưởng họ *mốn* *dừng* cô gái *dút dát* ăn uống *dở dẹ* *du* chim và chả có *xí chí* khôn nào cả. Một cậu công tử thường không *mốn* *nấy* một cô tiểu thư nếu cậu ngờ *ngợ* *nà* cô *í* thông minh hơn mình.

- U có cho rằng sau khi cưới nhiều chàng ngạc nhiên thấy vợ mình không đến nỗi ngu?

- Ô, *núc í* thì muộn *dồi*. Đã cưới xong xuôi rồi. *Mí* *nại* các cậu cũng ngờ *ngợ* *nà* vợ mình khôn ngoan.

- Một hôm nào đó, tôi sẽ nói và làm tất cả những gì tôi muốn nói và làm, nếu mọi người không thích thì tôi cũng bất cần.

- Không, cô không được thế, - Mammy lầm bầm nói, - khi mà u

con thỏ hít khí *chời*. Ăn bánh đi. Dúng nó vào nước xốt í, cứng ạ.

- Em cho rằng con gái Yankee không bắt buộc phải giở những trò ngu ngốc ấy. Năm ngoái, hồi ở Saratoga, em nhận thấy khối cô đi đứng ăn nói thông minh, ngay cả trước mặt nam giới.

Mammy cười rộ.

- Con gái Yankee! Phải cô mình ạ, bọn họ nói thật *nòng* mình, nhưng u chả thấy mấy cô ở Saratoga được ai cầu hôn cả.

- Nhưng người Yankee phải lấy vợ lấy chồng chứ, - Scarlett cãi, - Đâu phải họ tự nhiên mọc lên. Họ phải lấy vợ, lấy chồng và sinh con đẻ cái chứ. Họ đông thế kia mà.

- Đàn ông lấy con gái Yankee *nà* vì tiền, - Mammy quả quyết.

Scarlett nhúng chiếc bánh kiêu mạch vào nước xốt và bỏ vào miệng. Có lẽ những điều Mammy nói cũng có phần đúng. Chắc phải có cái gì trong đó, vì bà Ellen cũng nói những điều đó bằng những lời lẽ khác, tế nhị hơn. Thực tế, những bà mẹ các bạn gái của cô đều nhồi nhét vào đầu con gái mình sự cần thiết phải tỏ ra là những sinh vật yếu đuối, ngơ ngác như con nai nhỏ, cần có chỗ bầu vú nương dựa. Quả thật, phải hết sức khôn ngoan mới vun trồng và duy trì được cái bộ tịch ấy. Có lẽ cô đã quá táo tợn. Đôi lúc cô đã tranh cãi với Ashley và nói thẳng ý kiến của mình ra. Có thể điều đó và niềm thích thú lành mạnh cô biểu lộ khi đi dạo bộ hay phi ngựa đã khiến chàng né khỏi cô mà quay sang cô nàng Melanie liễu yếu đào tơ. Có lẽ, nếu cô thay đổi chiến thuật... Song cô cảm thấy nếu Ashley gục ngã trước những thủ đoạn đàn bà có mưu tính trước, cô sẽ không thể kính trọng chàng như hiện giờ. Bất kỳ người đàn ông nào ngu xuẩn đến độ xiêu lòng trước một nụ cười điệu, một cơn ngất xỉu, một câu: "Ồi, ông thật tuyệt vời!", đều không đáng lấy làm chồng. Nhưng dường như tất cả bọn họ đều thích cái kiểu đó.

Nếu như trước đây, cô đã sử dụng sai chiến thuật đối với Ashley... ờ, thôi thì đó là chuyện đã qua, không nói đến nữa. Hôm nay, cô sẽ dùng chiến thuật khác, đúng sách. Cô muốn được chàng và cô chỉ có mấy tiếng đồng hồ để giành lấy chàng. Nếu ngất xỉu, hay giả vờ ngất xỉu có thể đạt kết quả, thì cô sẽ ngất. Nếu cười điệu, làm duyên làm dáng hoặc ngu dần, đầu óc rỗng tuếch, có thể hấp dẫn được chàng, cô sẽ vui vẻ diễn kịch lả lơi và

thậm chí sẽ ngu dần hơn cả Cathleen Calvert nữa. Và nếu cần đến những biện pháp táo bạo hơn, cô cũng sẽ làm. Hôm nay là ngày quyết định!

Chẳng có ai để bảo cho Scarlett biết rằng chính cá tính của cô, mặc dầu tràn đầy sức sống đến mức dễ sợ, vẫn hấp dẫn hơn bất kỳ thứ vỏ ngụy trang nào cô có thể phô ra. Nếu được bảo cho biết thế, hẳn cô sẽ hài lòng nhưng không tin. Và cái nền văn minh mà cô là một bộ phận, hẳn cũng sẽ không tin vì chưa bao giờ, trước cũng như sau thời kỳ ấy, tính hồn nhiên của phụ nữ lại bị coi rẻ đến thế.

Trong khi chiếc xe ngựa đưa cô đi xuôi con đường cái đở kệt về phía đồn điền Wilkes, Scarlett cảm thấy một niềm thích thú tội lỗi là cả mẹ cô lẫn Mammy đều không đến dự cuộc vui hôm nay. Tại bữa tiệc ngoài trời, sẽ không có ai để can thiệp vào kế hoạch hành động của cô bằng cách kín đáo nhưn mày hoặc trề môi dưới ra. Cố nhiên, chắc chắn hôm sau Suellen sẽ mách lẻo, nhưng nếu mọi sự diễn ra như Scarlett hy vọng, sự kích động của gia đình trước việc cô đính hôn hoặc bỏ trốn với Ashley ắt sẽ mạnh hơn, ắt hẳn nổi bực mình. Phải cô rất mừng là bà Ellen bắt buộc phải ở nhà.

Sáng nay, sau khi uống đầy rượu, ông Gerald đã đuổi Jonas Wilkerson và bà Ellen phải ở lại nhà để kiểm tra sổ sách kế toán của ấp Tara trước khi đi. Scarlett đã hôn tạm biệt mẹ trong thư phòng nhỏ của bà, nơi bà ngồi trước chiếc bàn viết cao với những ngăn kéo chất đầy giấy tờ. Jonas Wilkerson đứng cạnh bà tay cầm mũ, mặt tái xám gầy guộc, không giấu nổi căm giận chất chứa trong lòng do bị tống cổ thẳng thừng khỏi chân quản lý ngon lành nhất trong hạt. Và mọi sự chỉ vì một cuộc giảng hoa tí ti không đáng kể. Y đã nói đi nói lại với ông Gerald rằng bất kỳ ai trong khoảng một tá đàn ông, kể cả y, đều có thể là bố đứa bé của Emmie Slattery - ông Gerald cũng đồng ý thế - song quyết định của bà Ellen về trường hợp của y vẫn không vì thế mà thay đổi. Jonas căm ghét tất cả những người miền Nam. Y ghét thái độ lịch sự lạnh lùng của họ đối với y và sự khinh bỉ của họ đối với địa vị xã hội của y, mà vẻ lịch sự kia không che giấu nổi. Y ghét bà Ellen hơn ai hết, vì bà chính là kết tinh của tất cả những gì y ghét nhất ở những người miền Nam.

Với tư cách là nữ quản gia của ấp, Mammy ở lại để giúp bà Ellen, nên người ngồi cạnh Toby trên ghế đánh xe là Dilcey với một chiếc hộp dài đựng áo khiêu vũ của các cô gái đặt trên lòng. Ông Gerald cưỡi con ngựa săn to lớn đi cạnh xe, người ám hơi men và tự bằng lòng vì đã dứt điểm với cái vụ khó xử về Wilkerson nhanh gọn đến thế. Ông đã đùn trách nhiệm cho bà Ellen và không hề nghĩ đến nỗi thất vọng của bà vì phải bỏ bữa tiệc ngoài trời cùng buổi tụ tập với bạn bè, bởi lẽ trong cái ngày xuân rực rỡ này, chim hót vang trên những cánh đồng tươi đẹp, ông cảm thấy lòng mình trẻ trung, phấn phơ đến nỗi không còn thiết nghĩ đến ai khác nữa. Thỉnh thoảng ông lại cao hứng hát "Peg rong ruổi trên xe" và những ca khúc Ireland khác hoặc bài ai đó điều thầm thiết hơn khúc chàng Robert Emmet: "Nàng ở cách xa nơi người anh hùng của mình an nghỉ".

Ông vui sướng, phấn chấn trước cái triển vọng được bàn bạc thoả mái cả ngày về chiến tranh, lớn tiếng chửi bọn Yankee, ông hãnh diện về ba cô con gái xinh đẹp mặc váy xòe rực rỡ ngồi dưới những chiếc dù đăng ten nhỏ nhỏ ngộ nghĩnh. Ông chẳng mảy may nghĩ đến cuộc trò chuyện với Scarlett ngày hôm trước vì nó đã hoàn toàn biến khỏi tâm trí ông rồi. Ông chỉ nghĩ cô thật xinh đẹp, cô làm vinh dự cho ông, hôm nay mắt cô xanh thắm như những ngọn đồi Ireland. Cái ý này khiến ông tự cảm thấy mình hay ho hơn vì nó đơm một chút thơ mộng và thế là ông bèn cho các cô thưởng thức bài Mặc áo xanh bằng một giọng oang oang và hơi sai điệu.

Scarlett nhìn ông với cái vẻ dè bủ âu yếm của những bà mẹ đối với những cậu con trai nhỏ thích vênh vang, cô biết rằng đến lúc lặn mặt trời, ông sẽ say mèm. Tối nay khi đi về nhà, chắc ông sẽ phóng ngựa nhảy qua hàng rào trên chặng đường giữa trại Mười Hai Cây Sồi và ấp Tara như thường lệ, và cô cầu Trời phù hộ cho con ngựa khôn ngoan đừng làm ông gãy cổ. Chắc ông sẽ không thềm đi qua cầu mà sẽ cho ngựa bơi qua sông và về tới nhà, còn la hét để Pork đỡ vào nằm trên sofa ở buồng giấy, gã này trong những dịp như vậy bao giờ cũng chong đèn chờ ở tiền sảnh.

Ông sẽ làm hồng bộ comple dạ mới màu xám, để rồi sáng hôm sau, lại chửi thề ồm tỏi và kể lể rông dài với bà Ellen là con ngựa

của ông đã ngã từ trên cầu xuống trong đêm tối như thế nào - một lời nói dối rành rành không lừa được ai, nhưng ai nấy đều chấp nhận, khiến ông cảm thấy mình rất đổi thông minh.

"Ba thật là một con người ích kỷ, vô trách nhiệm mà đáng yêu biết chừng nào", Scarlett nghĩ, lòng tràn ngập yêu thương, đối với cha. Sáng nay cô cảm thấy phấn khích và sung sướng đến nỗi lòng triu mến của cô bao trùm cả thế giới cùng với ông Gerald. Cô xinh đẹp và cô biết thế, cô sẽ giành được Ashley cho riêng mình trước khi hết ngày; nắng ấm và dịu êm, mùa xuân Georgia huy hoàng trải ra trước mắt cô. Ven đường, những bụi mâm xôi phô màu xanh mơn mớn che kín những rãnh sâu đỏ kệt do những trận mưa mùa đông đào nên và những phiến đá granit trần trụi chồi lên khỏi mặt đất đỏ khoác từng chùm hoa hồng dại, bao quanh là những đóa violet dại phơn phớt tía, Ở những quả đồi có rùng cây mé trên sông, hoa sơn thù du trải ra lấp lánh trắng xóa như thể tuyết còn lưu luyến đám cây xanh. Nhưng cây táo dại đang độ khai hoa xoè những chồi búp tung bùng khoe màu, từ sắc trắng mong manh đến độ hồng thắm nhất và dưới những hàng cây lộc nằng rớt lổm đổm trên những quả thông, lớp kim ngân hoa tạo thành một tấm thảm sặc sỡ các màu đỏ thắm, da cam và hồng. Thoảng trong gió một mùi hương hoang dã của cây rừng và thế giới thơm như một món ăn ngon lành.

"Cho đến lúc chết mình sẽ vẫn nhớ ngày hôm nay đẹp biết chừng nào" Scarlett nghĩ thầm . "Biết đâu chả là ngày cưới của mình!"

Và, lòng rạo rục, cô hình dung mình cùng Ashley phóng ngựa vun vút qua vùng hoa lá mỹ lệ này ngay chiều nay, hoặc dưới ánh trăng đêm nay, hướng về phía Jonesboro tìm tới một cha đạo. Dĩ nhiên, cần phải có một linh mục ở Atlanta làm lễ cưới lại, song đó là chuyện bà Ellen và ông Gerlad phải lo. Cô hơi nao núng tí chút khi hình dung bà Ellen mặt bệch ra vì tủi nhục khi nghe tin con gái mình trốn nhà đi theo chồng chưa cưới của một cô gái khác, nhưng cô biết là bà Ellen sẽ tha thứ khi bà thấy cô hạnh phúc. Và ông Gerald sẽ mắng mỏ, quát tháo, song ông hẳn sẽ vui mừng khôn xiết được thông gia với gia đình Wilkes mặc dầu hôm qua ông bảo là không muốn cô lấy Ashley.

"Những chuyện ấy để mình cưới xong sẽ lo sau", cô nghĩ, khi

quyết gạt mọi lo lắng khỏi đầu óc.

Trong ánh nắng ấm này, giữa tiết xuân này, với những ống khói của trại Mười Hai Cây Sồi đã bắt đầu hiện ra trên ngọn đồi bên kia sông thật không thể cảm thấy gì khác ngoài một niềm vui rộn ràng.

"Mình sẽ sống ở đó đến trọn đời, mình sẽ thấy năm mươi lăm mùa xuân như thế này, có khi còn hơn thế nữa, mình sẽ kể cho các con, các cháu mình là mùa xuân này đẹp ngàn nào, tuyệt diệu hơn bất cứ mùa xuân nào chúng đã từng thấy". Ý nghĩ sau cùng này làm cô vui sướng, đến nỗi cô cất giọng hòa vào đoạn cuối của bài Mặc áo xanh, khiến ông Gerald tán thưởng âm ỉ.

- Em không hiểu tại sao sáng nay chị lại hơn hở thế, - Suellen cau có nói, cô vẫn còn cay cú với ý nghĩ rằng giá cô được mặc chiếc áo khiêu vũ bằng lụa màu xanh lục của Scarlett thì trông còn hay hơn chủ nhân hợp pháp của nó nhiều. Mà tại sao Scarlett lại ích kỷ thế, cứ bo bo chẳng cho ai mượn mũ áo bao giờ? Và tại sao bao giờ mẹ cũng bên chị ấy, bảo là màu xanh lục không hợp với Suellen. - Chị cũng biết như em rằng chuyện đính hôn của Ashley sẽ được công bố tối nay. Sáng nay, ba đã nói thế. Và em biết chị đã mê anh ấy từ mấy tháng nay.

- Cô thì chỉ biết có đến thế thôi, - Scarlett lè lưỡi nói, không chịu để mất tâm thái hân hoan của mình. - Bằng giờ sáng mai, tiểu thư Sue sẽ kinh ngạc biết chừng nào!

- Chị Susie, đâu phải thế, chị còn lạ gì, Careen bất bình cãi. - Chính Brent mới là người được chị Scarlett để ý đến.

Scarlett quay lại nhìn cô em bằng cặp mắt xanh tươi cười và tự hỏi làm sao lại có người dễ thương đến thế. Cả nhà đều biết trái tim mười ba của Careen đã nhắm vào Brent Tarleton mà gã này thì chả bao giờ buồn nghĩ đến cô, có chăng chỉ coi cô là đứa em gái nhỏ của Scarlett mà thôi. Những lúc vắng bà Ellen, hai cô chị thường đem chuyện Brent ra trêu Careen đến phát khóc.

- Em yêu ạ, chị không hề có tình ý gì với Brent đâu, - Scarlett tuyên bố, sung sướng được tỏ ra cao cả. - Và anh ta chả yêu gì chị. Anh ta chờ em lớn lên đấy!

Khuôn mặt tròn trặn nhỏ nhắn của Careen ửng hồng, giằng co

giữa hai tình cảm: vừa thích thú vừa không tin.

- Ôi, chị Scarlett, có thật không?

- Chị Scarlett, chị đã biết là mẹ đã bảo là Careen còn bé, chưa nên nghĩ đến những chàng trai theo đuổi mình, thế mà chị lại đi nhồi vào đầu nó những ý vẩn vơ.

- Được, mà y cứ đi mà đưa chuyện bá láp, xem tao có cần không nào, - Scarlett đáp. - Mà y muốn kìm giữ con bé, bởi vì y biết trong vòng một năm nữa, nó sẽ xinh đẹp hơn y.

- Hôm nay, các cô liệu mà giữ mồm giữ miệng nói năng cho lịch sự kẻo tôi cho ăn roi đấy, - ông Gerald cảnh cáo. Im nào! Hình như ta nghe thấy tiếng xe ngựa. Chắc là gia đình Tarleton hay Fontaine đây.

Khi họ tới gần chỗ gặp con đường ngang từ đồi cây đổ xuống, nổi lên ập Mimosas với đồn điền Ngọn Đồi Đẹp, tiếng vó ngựa và bánh xe lộc cộc trở nên rõ hơn, và những giọng nữ lạnh lạnh tranh luận vui vẻ vang lên sau màn cây. Ông Gerald đi đầu, hăm ngựa lại và ra hiệu cho Toby dừng xe ở chỗ hai con đường giao nhau.

- Đây là phái nữ nhà Tarleton, - ông thông báo cho các con gái của mình, bộ mặt hồng hào tươi rói lên, vì ngoài bà Ellen ra, không có phụ nhân nào ở hạt này được ông mến hơn bà Tarleton tóc đỏ. - Mà lại chính bà Tarleton đích thân cầm cương. Chà, đây mới là một phụ nữ khéo tay điều khiển ngựa chứ! Những bàn tay nhẹ tựa lông chim, cứng cáp như thiết bị, mà vẫn xinh xắn khiến ai cũng muốn hôn. Đáng tiếc là các con chả đứa nào có được đôi bàn tay như thế, - ông nói thêm, đưa mắt nhìn các cô con gái, vừa âu yếm vừa có ý chê trách, - Careen thì sợ súc vật, Sue thì hễ sờ đến cương ngựa là cứng tay lại, còn cô, mèo con...

- Dù sao đi nữa thì con cũng chưa bao giờ bị ngựa quật, - Scarlett công phần nói. - Còn bà Tarleton thì lần đi săn nào cũng ngã lộn nhào.

- Và gãy xương quai xanh như một trang nam nhi, - ông Gerald nói. - Không ngất xỉu mà cũng chẳng làm rối lên. Nhưng thôi, không nói chuyện đó nữa vì bà ấy đến đây rồi.

Ông nhòm người đứng trên bàn đạp và cất mũ vẫy chào khi

chiếc xe ngựa nhà Tarleton xuất hiện chở đầy những cô gái vận áo màu rực rỡ, che dù và choàng khăn voan phát phối. Bà Tarleton ngồi trên ghế xà ích, đúng như ông Gerald đã nói. Với bốn cô con gái và bà nhũ mẫu cũng những hộp các tông đựng áo vũ hội, xe chật cứng, không còn chỗ cho xà ích. Và lại bà Beatrice Tarleton không bao giờ sẵn lòng cho phép ai, dù là da đen hay da trắng, cầm cương khi tay bà đã khởi, không phải dùng băng đeo qua cổ nữa. Người tuy mảnh dẻ, nhỏ xương, da trắng ngần đến nỗi tưởng như bộ tóc rực lửa bóng mượt của bà đã hút hết mọi sắc hồng trên mặt, bà vẫn tràn trề sức khỏe và đầy nghị lực không biết mệt, Bà đã sinh tám đứa con, cũng đầy sức sống và tóc cũng đỏ như bà và đã nuôi con rất thành công, theo như dư luận trong hạt, bởi vì bà đã thả chúng lớn lên tự nhiên trong tình âu yếm, đồng thời vẫn khép chúng vào kỉ luật nghiêm khắc, như đối với đàn ngựa của bà. "Uốn mà không bẻ gãy", đó là phương châm của bà Tarleton.

Bà yêu ngựa và luôn luôn nói chuyện với ngựa. Bà hiểu chúng và cai quản chúng khéo hơn bất kỳ người đàn ông nào trong hạt. Ngựa con lẳng xăng từ chuồng đến bãi cỏ trước trại, cũng như tám đứa trẻ lẳng xăng khắp ngôi nhà nhiều góc ngách trên đồi và mỗi khi bà đi quanh đồn điền, cả một lũ, nào con trai, con gái, vào ngựa con, nào chó săn, lốc nhốc bám theo sau. Bà cho rằng lũ ngựa của bà, đặc biệt là con ngựa cái Nellie màu đỏ, cũng có trí khôn như người. Và những khi công việc trong nhà khiến bà bận quá giờ dạo chơi bằng ngựa hằng ngày, bà thường giúi bát đường vào tay một thằng bé da đen nào đó mà rằng: "Cho con Nellie một nắm, và bảo nó là tao ra ngay bây giờ."

Trừ một số trường hợp hiếm hoi, còn bao giờ bà cũng vận bộ đồ kỵ mã, vì dù có giữ ngựa hay không, lúc nào bà cũng sẵn sàng nhảy lên yên và với tinh thần ấy, mở mắt ra là bà đóng bộ vào liền, Mỗi buổi sáng, dù nắng dù mưa, Nellie đều được đóng yên đi tới đi lui trước cửa nhà, đợi dịp bà Tarleton dành ra được khoảng một giờ rảnh rỗi. Nhưng Ngọn Đồi Đẹp là một đồn điền khó quản lý và không dễ kiếm gì được chút thì giờ rảnh, cho nên con Nellie thường phải đi tới đi lui một mình, không ai cưỡi, hết giờ này sang giờ khác, trong khi bà Beatrice Tarleton tong tả suốt ngày, vạt váy thêu đánh gài móc trên tay, để lộ đôi ủng mười lăm phân bóng loáng bên dưới.

Hôm nay, với chiếc áo lụa đen trùm lên những đai váy hẹp không hợp thời trang, nom bà vẫn như đang vận đồ cưới ngựa vì y phục bà may theo kiểu khắc khổ chẳng khác gì quần áo kỵ sĩ và chiếc mũ đen nhỏ cắm chiếc lông đen dài kéo sụp trên một con mắt nâu long lanh và nồng ấm cũng kể như một bản sao của chiếc mũ cũ kỹ rúm ró bà vẫn đội khi đi săn.

Trông thấy ông Gerald, bà vung roi và riết cương hăm đôi ngựa hồng nhún nhảy dừng lại, bốn cô gái ngồi đằng sau xe vươn người ra, gào lên chào âm ỉ đến nỗi cỗ ngựa hoảng sợ chồm hai chân trước lên. Người ngoài nhìn có thể tưởng rằng đã mấy năm họ không gặp những người bên nhà O'Hara chứ không phải mới có hai hôm nay. Nhưng họ vốn là một gia đình thích giao tiếp và quý mến láng giềng, nhất là các cô gái nhà O'Hara. Cụ thể là họ mến Suellen và Careen. Trong hạt không có cô gái nào - Có lẽ chỉ trừ cô nàng Cathleen Calvert đần độn - thực sự thích Scarlett.

Mùa hè tính bình quân trong hạt gần như tuần nào cũng có một cuộc ăn tiệc ngoài trời kèm theo vũ hội, nhưng đối với các cô tóc hung nhà Tarleton, với cái khả năng vui chơi vô tận của họ, mỗi cuộc tiệc tùng ngoài trời và mỗi đêm vũ hội đều hứng thú như lần đầu tiên. Họ hợp thành một bộ tứ xinh đẹp, mũm mĩm bị lèn chặt trong xe đến nỗi những vòng đai váy và đường viền ren ở váy họ chồm cả lên nhau, những chiếc ô của họ va nhau bên trên những chiếc mũ rơm cài những bông hồng với những dải băng bằng nhung đen thắt dưới cằm. Dưới những chiếc mũ đỏ, là những bộ tóc hung với đủ các sắc độ: tóc Hetty thì đỏ hỏn, tóc Camilla ngả màu dâu tây, tóc Randa ánh sáng sắc đồng, còn tóc cô bé Betsy thì màu cà rốt.

- Thật là một tốp mỹ nữ thừa bà. Ông Gerald vừa nói giọng khen nịnh, vừa ghì cương cho ngựa đi sóng đôi với chiếc xe. - Nhưng còn một các cô mới vượt được mẹ.

Bà Tarleton đảo tròn cặp mắt màu đỏ nâu và bặm môi dưới ra vẻ tán thưởng một cách hài hước và các cô gái kêu lên: "Mẹ đừng có đưa mắt liếc như thế nữa, kéo chúng con mách ba cho đấy", ông O'Hara xin thề danh dự cứ có người nào đẹp trai như ông ở bên là mẹ cháu giành hết chẳng bao giờ để cho chúng cháu có một cơ may nào cả.

Scarlett cùng cười với mọi người trước câu đùa ấy, nhưng cái cung cách của con cái bên gia đình Tarleton luôn tuồng nhờn với mẹ như thế, bao giờ cũng làm cô thấy chướng tai gai mắt. Họ đối xử với bà theo kiểu cá mè một lứa, làm như bà chưa quá mười sáu tuổi. Đối với Scarlett, chỉ cần nghĩ đến việc nói những điều như vậy với mẹ mình, đã gần như tội phạm thánh rồi. Tuy nhiên... tuy nhiên... trong quan hệ giữa các cô gái bên nhà Tarleton với mẹ họ có một cái gì rất thú vị, họ tôn thờ bà, mặc dầu vẫn luôn luôn chỉ trích rầy là và trêu chọc bà. Không phải là cô muốn có một người mẹ như bà Tarleton hơn bà Ellen đâu, Scarlett vội tự nhủ một cách ngay thật, nhưng giá được đùa giỡn với mẹ thì cũng vui chứ. Cô biết ngay cả ý nghĩ đó cũng là bất kính đối với bà Ellen và thấy xấu hổ. Cô biết rằng những ý nghĩ phiền toái như vậy chẳng bao giờ đến quấy rối những bộ óc dưới bốn mái tóc đỏ rực như lửa trong cỗ xe kia và, cũng như mỗi khi tự cảm thấy mình khác các bạn láng giềng, một nỗi ngượng ngùng bút rứt xâm chiếm cô.

Đầu óc cô nhanh nhạy, nhưng không có khiếu phân tích, dù sao cô cũng mang máng nhận ra rằng các cô gái nhà Tarleton tuy ngỗ ngược, như bầy ngựa bất kham và man dại như thỏ rừng, nhưng lại có cái nhất quán ngay thẳng vô ưu vốn là một phần thừa kế của dòng dõi tổ tiên. Chiếu theo cả đảng bố lẫn mẹ, họ là người Georgia, Bắc Georgia chỉ cách lớp người khai phá có một đời. Họ tự tin và tin ở môi trường xung quanh mình. Họ biết mình muốn gì, cũng như chị em nhà Wilkes, tuy rằng theo những cách rất khác nhau, và ở họ không có cái gì giống như sự xung đột vẫn hay diễn ra ác liệt trong lòng Scarlett, nơi dòng máu của một người quý tộc, ăn nói điệu dàng nuôi lớn trong nhung lụa của miền Duyên Hải hòa trộn với dòng máu thể tục, khôn ngoan của một nông dân Ireland. Scarlett muốn kính trọng và tôn thờ mẹ như một thần tượng, đồng thời lại cũng muốn vò đầu bút tóc và trêu chọc bà nữa. Và cô biết là đáng ra, cô phải dứt khoát hẳn một đảng hoặc thế này, hoặc thế kia. Cũng chính cái xúc cảm mâu thuẫn ấy khiến cô vừa muốn tỏ ra là một tiểu thư tế nhị, có gia giáo, trước các chàng trai, vừa muốn là một cô gái nghịch nhộn không lên mặt nguây nguẩy chối từ một vài cái hôn.

- Sáng nay Ellen đâu? Bà Tarleton hỏi.

- Nhà tôi lo giải quyết chuyện cho viên quản lý thôi việc và ở lại nhà kiểm tra đối chiếu sổ sách kế toán với hắn. Còn ông nhà và các cậu đâu?

- Ô, cha con nhà ông ấy phóng ngựa đến trại Mười Hai Cây Sồi cách đây hàng tiếng đồng hồ rồi, để nếm rượu xem có đủ mạnh không mà, tôi dám chắc thế. Cứ như là từ giờ đến sáng mai không đủ thì giờ để làm việc ấy! Tôi sẽ đề nghị John Wilkes giữ cha con ông ấy ở lại qua đêm, dù có phải cho họ ngủ ở chuồng ngựa cũng được. Năm gã đàn ông túy lúy càn khôn thì quả là quá sức chịu đựng của tôi. Đến con số ba thì tôi còn xoay xử phục dịch được nhưng...

Ông Gerald vội vàng ngắt lời để chuyển sang chuyện khác. Ông cảm thấy các cô con gái mình cười rúc rích sau lưng khi nhớ lại mùa thu trước, sau bữa tiệc ngoài trời nhà Wilkes, ông đã trở về trong tình trạng như thế nào.

- Còn bà, sao hôm nay bà không cưỡi ngựa, bà Tarleton. Rành là thiếu con Nellie, nom bà không ra bà nữa. Bà chính là một "stentor".

- "Stentor", tôi ấy à, ông thật mít đặc, - bà Tarleton kêu lên, bắt chước cái giọng địa phương Ireland của ông. - Ông định nói "Centaur^[25]" chứ gì. "Stentor" là một người đàn ông có giọng sang sảng như tiếng chiêng đồng, ông bạn ạ.

- "Stentor" hay "Centaur", cái đó không quan trọng, - ông Gerald đáp, không chút bối rối vì sự lầm lẫn của mình. - Mà bà cũng có cái giọng sang sảng như tiếng chiêng đồng đấy chứ, thưa bà, khi bà thúc hồi lỗ chó săn, đúng vậy.

- Thế là mẹ thua một không, mẹ nhé, - Hetty nói, - Con đã bảo hễ thấy một con cáo nào là y như rằng mẹ hò la như một gã Comanche^[26].

- Nhưng đâu có bằng cô tru tréo khi mẹ cô rửa tai cho cô, - Bà Tarleton đối lại. - Mà cô đã mười sáu chứ đâu còn bé bỏng gì! Còn tại sao hôm nay, tôi không muốn cưỡi ngựa, thì đó là vì Nellie đã để từ sáng sớm.

- Thật ư? - Ông Gerald kêu lên, thích thú thực sự, mắt long lanh cái máu ham mê thích ngựa cổ hữu của người Ireland và

một lần nữa Scarlett lại cảm thấy sốc khi so sánh mẹ mình với bà Tarleton. Đối với bà Ellen, ngựa hay bò chẳng bao giờ đẻ con, chỉ có gà là đẻ trứng mà thôi. Bà Ellen hoàn toàn nhắm mắt trước những chuyện đó, còn bà Tarleton thì không dè dặt kín đáo như vậy.

- Một cô ngựa cái tí nhau à?

- Không, một chú ngựa đực đẹp tuyệt chân rất dài. Ông phải phóng ngựa đến mà xem, ông O'Hara. Một chú ngựa nòi Tarleton chính cống. Da nó đỏ ong như tóc Hetty ấy.

- Mà nom mặt cũng giống hệt Hetty - Camilla nói xong là biến mất giữa cái mở hỗn độn những váy, quần, khăn, mũ khi Hetty mặt dài thò tay cầu cô.

- Cái lũ ngựa cái non nhà tôi sáng nay rùng mỡ, - bà Tarleton nói, - Chúng cứ rối cả lên từ sáng nay, khi chúng tôi nghe tin về Ashley với cô bé em họ của cậu ta ở Atlanta. Tên cô ấy là gì nhỉ? Melanie à? Cầu Chúa phù hộ cô ấy, thật là một cô bé dịu dàng, song tôi không tài nào nhớ nổi tên cũng như mặt mũi cô ta. Chị bếp to béo của chúng tôi là vợ người quản gia bên nhà Wikles, tối qua, anh ta sang chỗ chúng tôi nói cho vợ biết là tối nay sẽ công bố chuyện đính hôn và sáng nay chị bếp kể lại cho chúng tôi hay. Các cô nhà tôi thì cứ náo nức lên về chuyện ấy, mà tôi chẳng hiểu tại sao. Hàng năm nay, mọi người đều biết Ashley sẽ lấy cô ta, có nghĩa là nếu cậu ấy không lấy một trong những cô em họ nhà Burr ở Macon, cũng như Honey Wilkes sắp lấy Charles, anh trai Melanie. Nay, ông O'Hara theo ông, người thuộc dòng họ Wilkes có được quyền kết hôn ngoại tộc không? Bởi vì nếu...

Scarlett không nghe rõ phần cuối câu bị lấp giữa những tiếng cười. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cô thấy như mặt trời bỗng ẩn sau một đám mây lạnh, khiến cả thế giới tối sầm lại và mọi vật mất hết sắc màu. Những vòm lá tươi xanh trở nên héo hắt, hàng cây sơn thù du đậm vàng úa và cây táo dại đang độ nở hoa, mới một phút trước đây rực rỡ sắc hồng đẹp đẽ là thế, giờ như đã phai tàn, ử rũ. Scarlett thọc ngón tay vào đệm xe và chiếc dù của cô chao đi một lúc. Biết Ashley đính hôn là một chuyện, nhưng nghe mọi người bàn tán về điều đó một cách thản nhiên như thế lại là một lẽ khác. Nhưng rồi lòng cam đảm của cô trở lại

mãnh liệt và mặt trời lại xuất hiện, cảnh vật lại trở nên rực rỡ. Cô biết Ashley yêu cô. Điều đó là chắc chắn. Và cô mỉm cười với ý nghĩ là bà Tarleton sẽ ngạc nhiên biết bao khi không có cuộc đính hôn nào được công bố tối nay, phải, bà ấy sẽ ngạc nhiên biết bao nếu cuộc chạy trốn xảy ra. Và bà sẽ kể với hàng xóm láng giềng rằng Scarlett mới ranh ma quý quyết làm sao nó cứ ngồi yên nghe bà nói về Melanie trong khi chính nó và Ashley đã... nghĩ vậy, cô tùm tùm, má lúm đồng tiền, còn Hetty, từ nãy vẫn chăm chăm theo dõi tác động những lời nói của bà mẹ, thì ngồi thụt ra đằng sau, mày hơi nhú lại, bối rối.

- Ông muốn nói gì thì nói, ông O'Hara ạ, - bà Tarleton nhấn mạnh tôi vẫn thấy cái kiểu anh chị em họ lấy nhau ấy chẳng hay ho gì. Riêng việc Ashley lấy cô bé nhà Hamilton đã đủ dở rồi, lại còn thêm Honey lấy anh chàng Charles Hamilton mặt nhợt nữa...

- Honey mà không lấy Charles thì còn kiếm được ai khác nữa, Randa nói, tàn nhẫn và tự tin ở sức chinh phục của chính mình. Cô ta chả bao giờ có ai theo đuổi ngoài Charles. Và Charles chả bao giờ tỏ ra thật âu yếm cô ta, mặc dầu họ đã đính hôn. Scarlett, cậu có nhớ hồi Noel vừa rồi, anh ta chạy theo cậu như thế nào...

- Đừng có nói bậy, cô tiểu thư, - bà mẹ nói. - Anh chị em con chú con bác ruột hay con cô con cậu ruột không nên lấy nhau, thậm chí anh chị em con chú con bác họ hay con cô con cậu họ cũng vậy. Điều đó là yếu dòng giống. Chuyện này không như đối với ngựa. Ta có thể ghép một cô ả ngựa cái với anh ruột nó, hoặc một thằng ngựa đực với con gái nó và kết quả tốt nếu ta biết rõ nòi của chúng, song đối với người thì không ăn thua. Có thể được những mẫu tốt nhưng không bền. Ta...

- Chà về điểm này, tôi không đồng ý với bà! Bà thử kể xem có ai cường tráng hơn những người thuộc dòng họ Wilkes. Thế mà họ đã giữ nếp kết hôn trong nội bộ gia tộc từ thuở Brian Boru còn là một chú bé.

- Và đã đến lúc họ phải ngừng lại, bởi vì hậu quả đã bắt đầu rõ. Ồ, ở Ashley thì không rõ lắm, vì cậu ta đẹp trai, tuy rằng cậu ta cũng... Nhưng ông thử nhìn hai cô gái phờ phạc nhà Wilkes xem, thật tội nghiệp! Tất nhiên xinh gái đấy, nhưng chả có tí hơi sức

nào. Và cứ nhìn cô tiểu thư Melanie mà coi. Gầy như cái que, mảnh mai, gió thổi bay và trí tuệ rỗng tuếch. Chẳng có ý kiến riêng gì hết. "Thưa bà, không!" "Vâng, thưa bà!" cô ta chỉ biết nói có thể thôi. Ông hiểu ý tôi muốn nói gì chứ? Cái gia đình ấy cần có một dòng máu mới, một dòng máu cường tráng tươi tốt như lũ con gái tóc đỏ nhà tôi hay cháu Scarlett nhà ông. Này đừng có hiểu lầm tôi. Gia đình Wilkes là những người ưu tú theo cách của họ, ông biết là tôi mến cả nhà họ, song ta hãy thẳng thắn! Họ được chăm bẵm quá đáng, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, và lại chỉ kết hôn trong nội tộc, đúng thế không nào? Đường cái thênh thang, phảng phiu thì họ đi tốt, song, xin ông nhớ lấy lời tôi, tôi không tin là vợ chồng con cái nhà Wilkes có thể chạy trên một lối mòn lầy lội, Tôi cho rằng cách giáo dục họ đã làm tiêu hết những gì rắn chắc ở họ và khi xảy ra tai biến, tôi không tin rằng họ có thể chống chọi được. Đó là cái nòi chỉ thích hợp với thời tiết khô ráo. Tôi thì lại ưa một con tuấn mã lớn có thể chạy trong mọi thời tiết cơ! Và cái lệ kết hôn trong nội tộc của họ đã khiến họ khác biệt với những người khác ở vùng này. Lúc nào cũng loay hoay với cây đàn dương cầm hoặc chúi đầu vào quyển sách. Tôi chắc chắn rằng Ashley thích đọc sách hơn đi săn. Phải tôi thành thật tin thế, ông O'Hara ạ! Thử nhìn xương họ mà xem. Thật quá mảnh. Họ cần những cậu ấm cô chiêu có sức khỏe...

- Hừm, hừm, - ông Gerald nói đột ngột với vẻ phạm lỗi do nhận ra rằng câu chuyện này tuy rất thú vị và hoàn toàn thích hợp với ông, những hẳn sẽ nghịch tai bà Ellen. Thực vậy, ông biết chắc bà sẽ không khỏi bất bình nếu được kể lại rằng các con gái mình đã phải nghe một cuộc trò chuyện bỗ bã và thẳng thừng như vậy. Nhưng bà Tarleton, như thường lệ, vẫn bịt tai trước mọi ý kiến khác khi đang theo đuổi đầu đề ưa thích của mình: chăn nuôi, dù là nuôi ngựa hay nuôi người.

- Tôi biết rõ điều tôi đang nói vì tôi có mấy người anh chị em họ lấy lẫn nhau và tôi lấy danh dự mà nói với ông rằng con cái họ đều bị tật mắt lồi như mắt ếch, tội nghiệp chúng. Và khi gia đình tôi muốn tôi lấy một người anh em thúc bá họ, tôi giãy lên đành dạch. Tôi bảo: "Không mẹ ạ. Con chịu thôi, con cái con rồi sẽ hen suyễn, thấp khớp hết. Mẹ tôi ngắt xịu khi nghe tôi nói đến chuyện thấp khớp, nhưng tôi vẫn kiên quyết và bà tôi đứng về phe tôi. Bà tôi cũng rất thông hiểu về công việc nuôi ngựa, ông

hiếu không và bảo tôi có lý. Và bà giúp tôi bỏ trốn đi với ông Tarleton nhà tôi. Và ông xem con cái tôi! To lớn và khỏe mạnh, không có đứa nào ốm yếu, còi cọc cả, mặc dầu Boyd mới cao có một mét bảy mươi. Còn cánh nhà Wilkes...

- Bà không muốn nói sang chuyện khác sao? Ông Gerald vội vã ngắt lời, vì ông đã nhận thấy cái nhìn hoang mang của Careen và vẻ tò mò háo hức trên mắt Suellen và ông sợ hai cô có thể sẽ hỏi bà Ellen những câu rắc rối làm ông lộ tẩy là một người hộ tống kém cỏi biết mấy. Ông mừng thấy cô con gái lớn có vẻ đang nghĩ về những vấn đề khác, đúng như cốt cách cần có của một tiểu thư.

Hetty Tarleton gỡ cho ông khỏi thế bí.

- Trời mẹ, ta đi tiếp đi thôi! Cô sốt ruột kêu lên. - Cái nắng này đang rang cháy con và con nghe thấy những vết rộp đang lép lép mọc lên trên cổ.

- Xin bà khoan một phút rồi hẵng đi, - ông Gerald nói. - Bà đã quyết định ra sao về chuyện bán ngựa cho chúng tôi cung cấp cho Đội? Hiện nay, chiến tranh có thể nổ ra bất kỳ ngày nào, nên anh em muốn dứt điểm với vấn đề này. Đây là đội quân của hạt Clayton, nên chúng tôi muốn lấy ngựa của hạt Clayton trang bị cho họ, cơ mà bà, con người ngoan cố, bà vẫn cứ khăng khăng không chịu bán những con tuấn mã của bà cho chúng tôi.

- Có thể sẽ không có chiến tranh gì hết, - bà Tarleton tìm cách hoãn binh, đầu óc hoàn toàn lảng khỏi những tập quán hôn nhân kỳ dị của gia tộc Wilkes.

- Ấy bà, bà không thể...

- Mẹ, - Hetty lại xen vào ngắt lời, - mẹ và ông O'Hara không thể bàn chuyện ngựa ở trại Mười Hai Cây Sồi sao?

- Chính thế, cô Hetty ạ, - ông Gerald nói, - tôi sẽ chỉ giữ bà và các cô lại một phút đồng hồ thôi. Chút xíu nữa là ta tới trại Mười Hai Cây Sồi, và ở đó tất cả mọi người, già cũng như trẻ, đều muốn biết về chuyện ngựa. Chà tôi thật đau lòng khi thấy một phụ nhân tuyệt vời như thân mẫu các cô mà lại bo bo níu giữ những con vật của mình đến thế! Này bà Tarleton, lòng yêu dân yêu nước của bà để đâu? Liên bang chẳng có ý nghĩa gì đối với bà

chắc?

- Mẹ, cô bé Betsy kêu lên, chị Randa ngồi lên áo của con, nhàu hết cả rồi.

- Thế thì đẩy Randa ra và im mồm đi Betsy. Còn ông Gerald O'Hara, ông nghe tôi đây, bà đắp cặp mắt bắt đầu chớp chớp. - Ông đừng có đem hai chữ Liên Bang ném vào mặt tôi! Tôi nghĩ Liên bang đối với tôi cũng mang nặng ý nghĩa như đối với ông, tôi có bốn con trai trong đội khinh kỵ, còn ông chả có mống nào. Có điều các con trai tôi thì tự chăm lo cho bản thân được, còn ngựa của tôi thì không. Tôi sẽ vui lòng cho không đàn ngựa nếu tôi biết chúng sẽ được giao cho những kỵ sĩ tôi biết, những trang công tử đã quen với những ngựa nòi. Phải tôi, sẽ không do dự lấy một phút. Nhưng để những con tuấn mã của tôi rơi vào tay bọn người rừng và bọn Cracker chỉ quen cưỡi la thì xin đủ, thưa ông! Cứ nghĩ đến chúng bị những cỗ yên tôi làm trầy da và không được chải lông tử tế là đủ khiến tôi nằm mê bị bóng đè rồi. Ông cho rằng tôi chịu để cho những gã ngu đần cưỡi những cục cứng của tôi, hàm thiếc cửa nát mồm chúng và đánh chúng đến mất trí ư? Chao, ngay lúc này, mới mừng tượng thế, tôi đã sờn da gà lên rồi! Không, ông O' Hara, ông có nhã ý nghĩ đến đàn ngựa của tôi, nhưng tốt hơn là ông hãy đến Atlanta mua mấy con nghèo già cho bọn nhà quê của ông. Chúng sẽ chẳng thấy khác gì.

- Mẹ, con xin mẹ đấy, chúng ta không đi tiếp nữa sao? - Camilla hỏi, phụ họa với bản hợp xướng sốt ruột nọ. - Mẹ thưa biết là muốn thế nào đi nữa, cuối cùng mẹ vẫn sẽ phải nhượng cho họ những cục cứng của mẹ. Khi bố và bọn con trai giở hết lý lẽ nói về Liên bang đang cần ngựa, vân vân và vân vân, là mẹ sẽ khóc và nhả chúng ra thôi.

Bà Tarleton cười nhạt và lắc đầu cương.

- Đừng hòng tôi làm thế, - bà nói và vung roi chạm khẽ vào cổ ngựa. Xe lại bon bon chạy tiếp.

- Một phụ nữ tuyệt diệu, - ông Gerald nói, khi đội mũ trở lại và quay về đi bên cạnh xe mình. - Đánh xe đi Toby! Tuy nhiên, bọn ta sẽ ép bà ấy ớn mà phải nhường ngựa. Cố nhiên là bà ấy có lý. Bà ấy có lý. Kể nào không phải là bậc hào hoa công tử thì đừng có mó đến ngựa. Chỗ của hắn là bộ binh cơ. Nhưng hiềm một nỗi là

các con trai điền chủ trong hạt này không đủ để lập nên một đội kỵ binh hoàn bị. Cô thấy thế nào, mèo con của ba?

- Ba, xin ba đi sau chúng con hoặc đi trước hẳn đi. Ngựa ba tung bụi mù cả lên, làm chúng con ngạt thở. - Scarlett nói, cô cảm thấy không đủ sức nói chuyện với bất cứ ai nữa. Chuyện trò làm cô lãng đi khỏi những ý nghĩ của mình, mà cô thì đang hết sức lo soạn sửa cả ý nghĩ lẫn diện mạo sao cho duyên dáng, quyến rũ trước khi tới trại Mười Hai Cây Sồi. Ông Gerald ngoan ngoãn thúc ngựa phóng đi trong một lớp bụi đỏ, đuổi theo chiếc xe của gia đình Tarleton để có thể tiếp tục câu chuyện về ngựa của mình.

CHƯƠNG VI

Họ qua sông và cỗ xe leo lên đồi, Ngay cả trước khi trại Mười Hai Cây Sồi hiện ra trong tầm mắt, Scarlett đã trông thấy một đám khói lơ lửng lười nhác trên những ngọn cây cao và ngửi thấy mùi thơm hòa trộn của gỗ bồ đào cháy, của thịt lợn và thịt cừ quay.

Những bếp lò đào đất ngoài trời, được đốt cháy âm ỉ suốt từ đêm hôm trước, giờ hẳn đã trở thành những máng dài đầy những hòn than đỏ hồng với những xiên thịt xoay xoay bên trên, rớt từng giọt mỡ xuống lớp than, kêu xèo xèo. Scarlett biết mùi thơm được gió mang đi ấy tỏa từ lùm cây sồi lớn đằng sau ngôi đại sảnh. Ông John Wilkes bao giờ cũng tổ chức tiệc ngoài trời ở đó, trên triền dốc thoải dần tới vườn hồng, một khoảng râm mát dễ chịu, phải, dễ chịu hơn nhiều so với chỗ mà gia đình Calvert, chẳng hạn, thường chọn trong những dịp tương tự. Bà Calvert không thích những món thịt nướng cả con và nói rằng mùi gậy còn lại trong nhà hàng mấy ngày, thành thử bao giờ khách khứa cũng nhể nhại mồ hôi trên một chỗ đất phẳng không chút bóng râm cách nhà khoảng nửa cây số. Nhưng John Wilkes, nổi tiếng khắp hạt về đức hiếu khách, quả là biết cách tổ chức một bữa tiệc ngoài trời như thế nào.

Những chiếc bàn dài kê mẽ dùng cho tiệc ngoài trời, phủ những tấm khăn trải đẹp nhất của gia đình Wilkes, bao giờ cũng đặt trong bóng râm dày đặc nhất, giữa hai hàng ghế băng không có thành tựa lưng, ai không thích ghế băng thì đã có hàng loạt

ghế tựa, gối quỳ và đệm rải rác khắp khoản vườn. Cách một quãng vừa đủ để khách khứa khỏi bị hun khói, là những hố dài để nấu nướng thịt cùng những chiếc nồi gang lớn từ đó phả ra những mùi thơm ngon của các món hầm và nước sốt. Ông Wilkes bao giờ cũng có ít nhất là một tá người hầu da đen tất bật chạy đi chạy lại bưng khay phục vụ khách. Đằng sau các kho lúa, bao giờ cũng có một hố bếp nữa dành riêng cho đám gia nhân cùng các xá ích và hầu gái của các vị khách, chỗ này gồm bánh nướng, củ từ và lòng lợn, cái món mà người da đen rất mê, và nếu đúng mùa thì dưa hấu ê hề.

Scarlett nheo mũi hít mùi thịt lợn tươi lành, bổ béo thoảng tới, hy vọng là thịt sẽ chín đúng lúc mình cảm thấy đói bụng. Thực vậy, cô đang còn no căng và nịt chặt áo đến nỗi luôn luôn sợ là sắp ợ. Nếu vậy thì thật tai hại vì chỉ có những ông già, bà già mới có thể ợ mà không sợ mọi người xung quanh bất bình.

Họ lên tới đỉnh dốc và tòa nhà trắng phô ra trước mắt Scarlett hình khối đối xứng hoàn hảo của nó với những cột cao, những hàng hiên rộng, mái bằng, nom kiêu diễm như một người đàn bà kiêu diễm tự tin ở duyên sắc của mình đến độ có thể ban phát rộng rãi vẻ yêu kiều của mình cho tất cả mọi người, Scarlett thậm chí còn thích trại Mười Hai Cây Sồi hơn cả ấp Tara, vì nó mang một vẻ đẹp uy nghi, một vẻ trang nghiêm dịu dàng mà cơ ngơi của ông Gerald không có.

Con đường rộng uốn quanh vào trại đầy những ngựa xe, khách khứa bước xuống đất, gọi bạn, chào hỏi. Những người hầu da đen toe toét cười, náo nức như trong mọi cuộc tiệc tùng, dắt lũ ngựa về chuồng để tháo yên cương. Những bầy trẻ da đen và da trắng tung tăng la hét trên bãi cỏ xanh mơn mớn, chơi lò cò hay đuổi bắt và huênh hoang tuyên bố sẽ ăn thùng bất chi thành như thế nào. Dãy hành lang rộng chạy từ đằng trước ra đằng sau nhà tấp nập người và khi xe của gia đình O'Hara dừng lại trước thềm, Scarlett trông thấy những thiếu nữ mặc váy phòng rục rờ như những cánh bướm, lên lên xuống xuống cầu thang tầng hai, tay cô nọ ôm ngang thân cô kia, chốc chốc lại dừng để cúi mình qua hàng tay vịn, cười rộ và gọi những chàng trai ở hành lang phía dưới.

Qua những cánh cửa sát mặt đất để mở, cô thoáng thấy các bà

lớn tuổi hơn ngồi trong phòng khách, trầm tĩnh hơn trong những bộ đồ lụa đen, vừa quạt vừa trò chuyện về con cái, ốm đau tật bệnh, về đám này đám nọ, ai lấy ai và tại sao lại thế. Tom, quản gia của gia đình Wilkes, tất tả đi suốt các dãy hành lang, tay bưng chiếc khay bạc với những chiếc ly cao thành, vừa tươi cười cúi chào vừa mời rượu các chàng trai vận quần nâu vàng và xám, sơ mi lanh mỏng kết diềm xếp nếp.

Hàng hiên đằng trước tươi nắng đông nghịt khách. Phải, cả hạt có mặt ở đây, Scarlett nghĩ thầm. Bốn chàng Tarleton và ông bố đứng dựa những cột lớn, hai anh em sinh đôi Stuart và Brent cánh sát cánh không rời nhau như thường lệ, còn Tom và Boyd thì cụm bên cha, ông James Tarleton. Ông Calvert đứng sát cạnh bà vợ người Yankee, ngay cả sau mười tám năm rông ở Georgia, bà vẫn như lạc lõng. Ai nấy đều rất lịch sự nhã nhặn với bà vì ái ngại cho bà, song không ai quên được rằng ngoài cái tội gốc gác sinh trưởng ở phương Bắc, bà lại đã từng là nữ gia sư của các con ông Calvert nữa. Hai cậu ấm nhà Calvert, Raiford và Cade, cũng có mặt ở đây với cô em sôi nổi Cathleen tóc vàng óng và đang trêu chọc anh chàng Joe Fontaine mặt ngăm ngăm đen và cô vợ chưa cưới xinh đẹp Sally Munroe. Alex và Tony Fontaine đang thì thầm vào tai Dimity Munroe chuyện gì làm cô cười rúc rích. Có những gia đình ở tận Lovejoy cách đây mười dặm, ở Fayetteville và Jonesboro, thậm chí một số ở Atlanta và Macon cũng đến dự. Ngôi nhà đông đến độ muốn nứt ra và tiếng lao xao trò chuyện cười nói, tiếng phụ nữ the thé í ới không ngớt, lúc dâng cao lúc xẹp xuống.

Ông John Wilkes đứng trên bậc thềm tóc bạc trắng, người rất thẳng, tỏa ra một sức hấp dẫn lạnh lẽo và lòng hiếu khách ấm áp như mặt trời mùa hè Georgia. Bên cạnh ông, Honey^[27] Wilkes - cô này được gọi thế vì với bất kỳ ai, từ bố cô cho đến cánh lục điền, cô cũng dùng cái từ ấm yếm ấy rồi rít đứng không yên chỗ, cười khanh khách, gọi chào các vị khách đang tới.

Thái độ bồn chồn lộ liễu của Honey muốn thu hút sự chú ý của mọi người đàn ông có mặt, tương phản rõ rệt với tư thế đàng hoàng của cha cô và Scarlett chột nghĩ, xét cho cùng, điều bà Tarleton nói cũng có cái đúng. Hẳn là phái nam nhà Wilkes có mẽ hơn phái nữ. Lông mi ở John Wilkes và Ashley dày dặn và

vàng đậm, làm nổi bật cặp mắt xám, nhưng lại thưa và nhợt nhạt trên mặt Honey và India, Honey có cái vẻ kỳ cục của một con thỏ, mắt không có lông mi, còn India thì không thể mô tả bằng từ nào khác hơn là bình thường.

Không thấy India đâu cả, nhưng Scarlett biết có lẽ cô ta đang ở trong bếp dọn dọn nốt đám đày tớ. Tội nghiệp India, Scarlett nghĩ thầm, từ ngày mẹ chết, chị ấy phải trông nom nhà cửa vất vả đến nỗi chẳng với được chàng nào ngoài Stuart Tarleton và nếu Stuart cho rằng mình xinh hơn chị ấy thì đó đâu phải lỗi của mình.

Ông John Wilkes bước xuống bậc thềm, đưa cánh tay đỡ Scarlett. Đúng lúc xuống xe, cô nhìn thấy Suellen cười điệu và biết rằng cô nàng đã nhận ra Frank Kennedy trong đám đông.

Chả nhẽ nó không kiếm nổi chàng nào khá hơn cái mục gái già mặc quần ấy! Scarlett khinh bỉ nghĩ thầm trong khi đặt chân xuống đất và mỉm cười cảm ơn ông John Wilkes.

Frank Kennedy đang hồi hả chạy đến xe để đỡ Suellen và Suellen bèn vênh mặt lên khiến Scarlett chỉ muốn tát. Frank Kennedy có thể lăm đất hơn bất kỳ ai trong hạt và có thể rất tốt bụng, nhưng những cái đó chẳng nghĩ lý gì so với việc chàng đã bốn mươi, lão khoẻ, dễ kích động, lại có chòm râu dê lưa thưa màu hoe và lúc nào cũng lật đật như một mục gái già. Tuy nhiên, nhớ đến kế hoạch của mình, Scarlett bèn dẹp nỗi khinh bỉ và chào Frank bằng một nụ cười tươi rói đến nỗi chàng ta khựng lại, cánh tay chìa ra cho Suellen mà mắt thì lại thao láo nhìn Scarlett, ngỡ ngàng vui thích.

Cặp mắt Scarlett sục vào đám đông tìm Ashley, trong khi miệng vẫn vui vẻ chuyện gẫu với ông John Wilkes. Nhưng chàng không có ở ngoài hiên. Có hàng chục giọng cất lên chào và Stuart và Brent Tarleton tiến về phía cô, Các cô nhà Munroe đổ xô tới trầm trồ khen cái áo của Scarlett và cô nhanh chóng trở thành trung tâm của một vòng người, ai nấy đều cố nói to hơn người khác để được nghe thấy trong tiếng ồn ào. Nhưng Ashley đâu nhỉ? Và Melanie với Charles nữa? Cố gắng không tỏ ra lộ liễu trong khi nhìn quanh và dõi mắt vào đám người đang cười nói vui vẻ trong tiền sảnh.

Trong khi vừa cười cười, nói nói, vừa liếc nhanh khắp trong nhà ngoài sân, cặp mắt Scarlett bắt gặp một người lạ đứng một mình trong tiền sảnh đang nhìn cô một cách thản nhiên ngược ngạo khiến cô thấy rợn lên một cảm giác pha trộn giữa niềm thích thú của người đàn bà đã hấp dẫn được đàn ông với chút bối rối ngỡ ngàng ngừng là chiếc áo của mình hơi quá hở ngực. Anh chàng nom khá đúng tuổi, ít nhất là ba mươi lăm, cao và lực lưỡng, Scarlett nghĩ mình chưa bao giờ thấy một người đàn ông nào vai rộng và vạm vỡ như thế, hầu như quá vạm vỡ đối với giới thượng lưu. Khi mắt hai người giao nhau, anh ta mỉm cười, để lộ hai hàm răng rất trắng dưới bộ ria đen tủa gọn. Mặt anh ngăm ngăm đen như tướng cướp, đôi mắt đen tảo tợn như mắt tên hải tặc đánh giá một chiếc thuyền hãn định tấn công hay một cô gái hãn định cưỡng đoạt. Có một vẻ liều lĩnh thản nhiên trên mặt và một nét giễu cợt trâng tráo nơi khóe miệng khi anh ta mỉm cười với Scarlett, khiến cô gằn nhe răng. Cô nghĩ đáng lẽ mình phải công phẫn với cái nhìn ấy và cô giận mình vì đã không cảm thấy thế. Cô không biết anh ta là ai, song rõ ràng có một vẻ quý phái trên bộ mặt ngăm đen của anh ta, biểu lộ ở cái mũi thanh mảnh với hơi khoằm trên đôi môi đỏ đầy đặn, vầng trán cao và cặp mắt với khoảng cách rộng ở giữa.

Cô ngoảnh đi không nhìn anh ta, không mỉm cười đáp lại và anh ta cũng quay đi khi có người gọi: "Rhett! Rhett Butler! Lại đây! Mình muốn giới thiệu cậu với cô gái có trái tim rắn nhất bang Georgia".

Rhett Butler? Cái tên nghe quen quen, đâu như có dính dáng với một chuyện bê bối nào đó khá lý thú, song tâm trí cô đang dồn cả vào Ashley, không thì giờ đâu nghĩ đến điều đó.

- Tôi phải chạy lên gác chải lại tóc một chút, - cô bảo Stuart và Brent đang tìm cách dồn cô ra khỏi đám đông. - Hai anh chờ tôi, đừng có chạy đi với cô nào khác, kéo tôi nổi điên lên đây.

Cô có thể thấy là hôm nay Stuart sẽ không dễ khiến nếu cô lả lơi với ai khác. Gã đã uống đầy và kinh nghiệm cho cô biết cái vẻ ngạo nghễ, muốn gây gổ trên mặt gã lúc này có nghĩa là sắp có chuyện. Cô dừng lại trong tiền sảnh để nói vài câu với bạn bè và chào India vừa từ sau nhà đi ra, tóc bù rối và trán lấm tấm mồ hôi. Tội nghiệp India! Chỉ riêng màu tóc và lông mi với cái cằm

dô bướng bỉnh đã đủ tệ hại rồi, mà lại thêm cái nổi mới hai mươi tuổi trông đã ra gái già nữa chứ. Cô băn khoăn không biết India có oán giận cô nhiều về chuyện cướp mất Stuart hay không. Nhiều người bảo cô ta vẫn còn yêu gã, song lẽ ai mà biết được một người thuộc gia đình Wilkes nghĩ gì. Dù cô ta có oán giận, cô ta cũng chẳng bao giờ biểu hiện ra, vẫn đối xử với Scarlett bằng thái độ lịch sự nhã nhặn và đôi chút xa lánh như mọi khi.

Scarlett vui vẻ nói đôi câu với India, rồi bước lên những bậc cầu thang rộng. Vừa lúc ấy, một giọng rụt rè gọi tên cô ở đằng sau. Cô quay lại và trông thấy Charles Hamilton. Đó là một thanh niên đẹp trai, tóc xoắn tít thành những búp nâu mềm xõa trên vầng trán trắng nõn, mắt màu nâu sẫm, trong sáng và dịu hiền như mắt một con chó Collie xứ Scotland. Cậu ta bảnh bao trong chiếc áo bành tô đen và quần màu vàng mù tạc, thắt một chiếc cà vạt đen thuộc loại rộng bản nhất và hợp thời trang nhất trên cổ áo sơ mi xếp nếp. Mặt cậu hơi ửng đỏ khi Scarlett quay lại, vì cậu vốn nhát gái. Như phần lớn những gã nhút nhát, cậu rất ngưỡng mộ những cô gái duyên dáng, sôi nổi, luôn luôn thoải mái như Scarlett. Trước nay, trong thái độ đối với Charles, cô chưa bao giờ đi quá mức xã giao chiếu lệ, cho nên nụ cười rờ rờ vui thích và đôi tay chìa ra chào đón khiến cậu gấn như nghẹt thở.

- Kìa, Charles Hamilton, con người đẹp trai, anh đây ư? Tôi dám chắc anh vất công đi suốt từ Atlanta đến đây chỉ để làm tan nát trái tim tội nghiệp của tôi!

Charles gấn như lắp bắp vì xúc động, nắm đôi bàn tay nhỏ nhắn, ấm nóng của Scarlett và nhìn đăm đăm vào cặp mắt xanh nhí nhảnh. Các cô gái thường nói với các thanh niên khác theo cách ấy, nhưng chưa bao giờ với cậu. Cậu không hiểu tại sao các cô gái không bao giờ buồn cất lời trêu chọc cậu. Xưa nay cậu vẫn muốn các cô gái lả lơi, đùa giỡn với mình như họ vẫn làm thế với những gã xấu trai hơn cậu nhiều và của cải cũng kém cậu. Thế nhưng trong một vài lần hiếm hoi điều đó xảy ra thì cậu lại chẳng nghĩ ra điều gì để nói và cậu lấy làm khổ sở về sự ngây thộn ấy. Rồi đêm đến, cậu thao thức nghĩ những lời đưa tình thật có duyên mà lẽ ra cậu đã có thể nỉ non; nhưng hiếm khi cậu gặp một dịp thứ hai vì các cô, sau một hai lần thử, đều cho cậu rơi.

Ngay cả với Honey, mặc dù hai người đã thỏa thuận ngầm là

sẽ cưới vào mùa thu tới, khi cậu đến tuổi trưởng thành^[28] chính thức sở hữu tài sản, cậu vẫn bẽn lễn, ít nói. Đôi khi, cậu có cái cảm giác bất nhã rằng những thói làm duyên làm dáng cùng thái độ sở hữu của Honey đối với cậu chẳng phải là đặc biệt ưu ái gì, bởi vì cô vốn có máu cuồng trai đến độ cậu tưởng tượng cô có thể đối xử như vậy với bất kỳ gã đàn ông nào tạo cơ hội cho cô làm thế. Charles chẳng phấn khởi gì với cái triển vọng thành hôn với cô, vì cô không hề khuấy lên ở cậu chút xúc động ái ân cuồng khấu nào xứng hợp với kẻ đang yêu mà những cuốn sách ưa thích của cậu thường mô tả chắc như đinh đóng cột. Xưa nay, cậu vẫn ao ước chiếm được tình yêu của một người đẹp sôi nổi, nồng nàn, rực lửa và tai quái.

Và đây, Scarlett O'Hara đang trêu chọc cậu về nỗi làm tan nát trái tim cô!

Cậu cố nghĩ mà không tìm ra được điều gì để nói và thầm cảm ơn cô vẫn liến thoắng trò chuyện, đỡ cho cậu phải đối thoại. Thật quá tốt đẹp đến độ không thể tin là thật được.

- Này, anh đứng ngay tại đây chờ tôi trở lại nhé, bởi vì tôi cùng ăn với anh. Và đừng có mà chạy đi tán các cô khác, vì tôi ghen dữ lắm đấy.

Những lời không thể tin là có thật ấy tuôn ra từ đôi môi đỏ hai bên có lúm đồng tiền, trong khi những hàng mi đen chớp chớp e lệ trên cặp mắt xanh.

- Vâng, - cuối cùng cậu thốt ra được một tiếng, không may mà ngờ rằng Scarlett đang nghĩ bộ dạng cậu nom tựa chú bê con chờ lưỡi dao của đồ tể.

Khẽ lấy chiếc quạt chưa mở đập vào cánh tay cậu, cô quay người bắt đầu lên cầu thang. Luồng mắt cô lại chạm phải anh chàng tên là Rhett Butler đang đứng một mình, cách Charles vài bước. Hiển nhiên là anh ta đã nghe lỏm được câu chuyện, vì anh ta ngược lên nhìn cô, nhe răng cười ranh mãnh như một con mèo đực và một lần nữa, cặp mắt anh ta lại chà lên người cô một cái nhìn hoàn toàn thiếu sự tôn trọng cô vẫn chưa quen nhận được.

"Chúa Trời mặc quần đùi!" Scarlett nghĩ thầm bực dọc, dùng lời rủa ưa thích của ông Gerald. "Hắn ta nhìn như thể đã biết rõ

mình nom như thế nào lúc ở trên vậy". Và cất cao đầu, cô đi lên cầu thang.

Trong căn phòng ngủ, nơi các hộp quần áo đã được đưa lên, cô thấy Cathleen Calvert đang ngấm vuốt trước gương và căn môi cho đỏ hơn. Ở khăn quàng vai, có gài mấy bông hồng tươi, hợp với màu má cô, và đôi mắt xanh lơ của cô long lanh rạo rực.

- Cathleen này, - Scarlett vừa nói vừa kéo cao vạt thân trên của chiếc áo, cái gã thô bỉ ở dưới nhà, tên gọi là Butler, là ai vậy?

- Chà, cậu không biết sao? Cathleen thì thầm, vẻ kích động, và cảnh giác liếc nhìn về phía phòng bên, nơi Dilcey và u già của các tiểu thư nhà Wilkes đang chuyện gẫu. - Mình không nghĩ là ông Wilkes muốn mời hẳn ta đến đây, nhưng hẳn đang là khách của ông Mr. Kennedy ở Jonesboro - về chuyện mua bán bông gì đó - và dĩ nhiên, ông Kennedy phải kéo hẳn ta đi theo. Ông không thể bỏ đi, để hẳn ta một mình được.

- Hẳn ta làm sao thế?

- Hẳn ta không được tiếp, Scarlett thân mến ạ.

- Thật ư?

- Thật.

Scarlett lặng lẽ ngấm nghĩ về điều đó, vì trước đây cô chưa từng bao giờ cùng ở dưới một mái nhà với một người không được tiếp trong giới thượng lưu. Điều đó thật rất lý thú.

- Hẳn ta đã làm gì?

- Ô, Scarlett, hẳn ta tai tiếng kinh khủng lắm. Tên hẳn là Rhett Butler, ở Charleston. Cha mẹ hẳn thuộc lớp người khá giả, nhất vùng đó, nhưng hai ông bà thậm chí không thèm nói với hẳn. Hè vừa qua, Caro Rhett đã kể với mình về hẳn. Hẳn chẳng phải họ hàng thân thích gì với gia đình Caro, nhưng cô ta biết mọi chuyện về hẳn, vả chẳng, ai nấy đều biết cả. Hẳn đã bị đuổi khỏi trường võ bị West Point. Cậu thử tưởng tượng coi! Mà lại vì những điều quá xấu xa tồi tệ, không nên biết. Và lại còn cái chuyện về cô gái mà hẳn bỏ rơi không cưới.

- Kể cho mình nghe đi!

- Cậu không biết gì cả ư, cưng? Caro đã kể cho mình nghe đầu đuôi câu chuyện trong dịp hè vừa rồi. Nếu mẹ Caro nghĩ là cô ta biết chuyện thì bà có thể chết đi được. Thế này, cậu công tử Butler ấy lấy xe độc mã đưa một cô gái ở Charleston đi chơi. Mình không biết cụ thể cô ta là ai, nhưng mình cũng ngờ ngợ đoán chừng. Cô ta hẳn không phải con nhà nết nể lắm, nếu không cô ta đã chẳng đi chơi với hắn vào lúc chiều muộn mà không có ai đi kèm. Và bồ ả, họ ở ngoài nhà gần hết đêm, rồi cuối cùng đi bộ về nhà, bịa chuyện rằng ngựa lồng chạy, làm gãy xe, và họ bị lạc trong rừng. Cậu đoán thử xem điều gì...

- Mình không thể đoán được. Cậu kể đi, - Scarlett hăm hờ nói, chờ đợi điều tệ hại nhất.

- Hôm sau, hắn đã từ chối không cưới cô ta!

- Ô, Scarlett nói, vẻ thất vọng.

- Hắn nói hắn đã không... hèm... không làm gì cô ta cả và hắn không hiểu tại sao hắn phải cưới cô ta. Và cố nhiên, anh trai cô ta đến gặp hắn thách đấu và cậu ám Butler tuyên bố rằng cậu thà bị bắn chết chứ không chịu lấy một con bé ngu xuẩn. Và thế là họ đấu súng, Butler bắn chết người anh của cô gái, hắn phải rời Charleston và bây giờ không ai tiếp hắn ta, - Cathleen kết luận, vẻ đắc thắng, rất kịp thời, vì vừa lúc đó, Dilcey quay trở về phòng, để giám sát y trang của cô chủ.

- Cô ta có sinh con không? Scarlett hỏi thắm vào tai Cathleen. Cathleen lắc đầu thật mạnh.

- Nhưng dù sao cô ta cũng bại hoại thanh danh, - cô đáp lại qua kẽ răng.

Giá mình đã khiến được Ashley làm hại thanh danh mình, đột nhiên Scarlett nghĩ vậy. Chàng là người quân tử, ắt chẳng từ chối không cưới mình, Song, chẳng biết vì sao tự nhiên cô cảm thấy kính trọng Rhett Butler vì đã khước từ không chịu lấy một cô gái ngu dại.

Scarlett ngồi trên một chiếc ghế nệm bằng gỗ hồng mộc dưới bóng một cây sồi lớn đằng sau nhà, những đường viền ren và diềm đăng ten tổ ong rập rờn quanh mình và bên dưới thò ra năm phân của đôi dép da bê thuộc màu xanh, nghĩa là vừa đủ

mức một công nương có thể phô ra mà vẫn còn là một công nương. Cô cầm trên tay một đĩa thức ăn hầu như đung tơi và bảy chàng đang vây quanh cô. Bữa tiệc ngoài trời đến lúc sôi nổi nhất, không khí ấm áp tràn ngập tiếng cười, tiếng bát đĩa bằng bạc hoặc bằng sứ chạm nhau lanh canh và những mùi thịt nướng cùng nước sốt đậm đà ngậy béo. Thỉnh thoảng, khi ngọn gió nhẹ xoay chiều, những luồng khói từ các hố bếp tạt đến đám khách, khiến các bà các cô ré lên làm ra vẻ sợ hãi và vung những chiếc quạt lá cọ quạt thành phạch.

Phần lớn các tiểu thư đều ngồi với bạn trai trên dãy ghế băng dài trước bài ăn, nhưng Scarlett vốn hiểu rằng một cô gái chỉ có hai bên và mỗi bên chỉ có thể ngồi một chàng, nên đã quyết định ngồi tách hẳn ra để có thể tập hợp các chàng quanh mình đông nhất.

Các bà có chồng ngồi ở dàn bắc dưới vòm cây, những chiếc áo dài đen điểm những nốt trang nghiêm vào khung cảnh rực rỡ sắc màu và vui tươi xung quanh. Các bà này, không phân tuổi tác, bao giờ cũng tụ lại thành một nhóm tách khỏi các cô gái mắt long lanh cùng các chàng trai theo đuổi họ, tách xa những tiếng cười vì ở miền Nam này, phụ nữ có chồng là hết thời làm đom. Từ cụ bà Fontaine cậy tuổi già cho phép khạc ợ công khai không giấu diếm, cho đến nàng Alice Munroe mười bảy tuổi đang vật lộn khổ sở với những cơn buồn nôn của lần mang thai đầu tiên, họ xúm cả lại bàn bạc không dứt về gia hệ, về sinh đẻ, thành thử những cuộc tụ tập như vậy hóa ra rất thú vị và bổ ích.

Đưa mắt khinh khỉnh nhìn họ, Scarlett nghĩ bụng nom họ giống như một bầy quạ béo. Phụ nữ có chồng chả bao giờ được vui chơi. Cô không hề nghĩ rằng nếu lấy Ashley, tự khắc cô cũng bị chuyển vào ngồi dưới giàn cây và trong phòng khách cùng với các bà đoan trang vận áo lụa xám xỉn, rồi thì cũng đoan trang và xám xỉn như họ, chẳng được dự phần vào các cuộc vui chơi tung tẩy. Giống như phần lớn các thiếu nữ, trí tưởng tượng chỉ đưa cô đến trước bàn thờ làm lễ thành hôn, chứ không xa hơn. Và chừng, cô đang quá buồn khổ, chẳng có bụng dạ nào theo đuổi những suy nghĩ trừu tượng.

Cô cụp mắt nhìn xuống đĩa thức ăn của mình và nhỏ nhẹ nhấm một chiếc bánh bích quy với vẻ thanh lịch và cực kì biếng

ăn mà Mammy hẳn rất tán thưởng. Mặc dù thừa ứa những chàng trai theo đuổi, cô chưa bao giờ thấy khổ sở như thế này. Theo một cách nào đó, cô không sao hiểu nổi, những kế hoạch cô nghĩ ra đêm qua, về phần liên quan đến Ashley, hoàn toàn thất bại. Cô đã quyến rũ hàng chục chàng trai khác, trừ Ashley, và tất cả những nỗi lo sợ chiều hôm trước lại ập tới khiến tim cô đập loạn lên lúc nhanh lúc chậm và đôi má cô lúc rục đỏ, lúc lại trắng nhợt ra.

Ashley không hề tìm cách nhập vào đám người bao quanh cô, thực tế, cô chưa hề có một lời trao đổi riêng với chàng từ lúc tới đây hay nói đúng hơn từ khi chào hỏi nhau đến giờ. Chàng đã ra nghênh đón cô khi cô vào lối vườn sau, nhưng lúc đó, chàng đang khoác tay Melanie, cái cô nàng Melanie đứng không tới vai chàng.

Đó là một cô gái nhỏ xíu mảnh khảnh, nom tựa như một đứa trẻ diện chiếc váy xòe to tướng của mẹ trong buổi dạ hội cải trang - ảo tưởng đó càng đậm nét do cái vẻ rụt rè, gần như sợ hãi trong đôi mắt nâu quá to của cô. Mái tóc đen quấn bông như mây bị giam chặt trong một mạng lưới không để một sợi nào lọt ra ngoài, và cái mảng đen ấy thuôn thành chóp càng khiến mặt cô giống hình trái tim. Với đôi lưỡng quyền cách nhau quá xa, chiếc cằm lại quá nhọn, bộ mặt ấy tuy không đẹp, nhưng dịu dàng, nhút nhát và cô lại thiếu những thủ thuật làm dáng của phụ nữ để làm cho những người nhìn mình quên đi các nét thô mộc ấy. Cô có vẻ và thực sự là bình dị như đất, tốt lành như bánh mì và trong như nước suối nguồn. Mặt dầu nét mặt không đẹp và vóc dáng nhỏ bé, cử chỉ của cô có một vẻ đoan trang thật dễ thương và đĩnh đạc hơn cái tuổi mười bảy của mình.

Chiếc áo dài phin nôn organdie màu xám cùng chiếc dây lưng xa tanh màu anh đào che kín dưới những diềm tổ ong và nếp cuộn sự mảnh dẻ chưa đến thì của cơ thể cô và chiếc mũ màu vàng với những dải băng màu anh đào làm nước da mịn màng của cô ánh lên. Đôi hoa tai nặng có tua vàng dài rủ xuống từ những món tóc chít gọn, lủng lẳng gần kề đôi mắt nâu, đôi mắt có ánh tĩnh lặng của một cái hồ trong rừng mùa đông, khi những chiếc lá úa nâu lấp lánh qua làn nước êm ả.

Melanie đã mỉm cười chào Scarlett với một vẻ ưu ái rụt rè và

khen chiếc áo dài của cô thật là đẹp, trong khi Scarlett phải khó khăn lắm mới trả lời cho lịch sự được vì cô đang nóng lòng muốn nói chuyện riêng với Ashley. Từ lúc đó trở đi, Ashley cứ ngồi miết ở một chiếc ghế đẩu dưới chân Melanie, tách khỏi những người khách khác, và vừa bình thản trò chuyện với cô ta, vừa mỉm mỉm nụ cười trẻ nãi mà Scarlett hằng yêu. Điều khiến cho cơ sự càng thêm tệ hại, là nụ cười của chàng lại nhóm lên trong mắt Melanie một ánh lửa tươi rói đến nỗi chính Scarlett cũng phải thừa nhận rằng nom cô ta gần như xinh đẹp. Khi Melanie nhìn Ashley, gương mặt xấu xí của cô ta như ngời lên một ngọn lửa bên trong gương mặt, thì lúc này đây, nó đang hiện rõ trên mặt Melanie Hamilton vậy.

Scarlett cố rời mắt khỏi cặp đó, nhưng không sao nổi, và sau mỗi lần liếc nhìn họ, cô lại vui vẻ gắp đôi với các chàng trai theo đuổi, cười vang, nói những điều táo tợn, hát đầu khi nghe họ tâng bốc, làm cho đôi hoa tai lúc lắc hoài. Cô luôn miệng: "Tào lao!", tuyên bố là chẳng ai trong bọn họ thành thật và thề rằng cô sẽ không bao giờ tin điều gì do bất kỳ người đàn ông nào nói với cô. Nhưng Ashley dường như không để ý gì đến cô. Chàng chỉ ngược nhìn Melanie mà trò chuyện tiếp, trong khi Melanie cúi nhìn chàng, gương mặt ngời lên cái sự thật là cô ta thuộc về chàng.

Scarlett thật là khổ sở.

Nhìn bên ngoài không có cô gái nào ít lí do để buồn khổ hơn. Rõ ràng, cô là hoa khôi của bữa tiệc ngoài trời này, là trung tâm chú ý. Sự trầm trồ ái mộ cô gây nên trong đám đàn ông cùng với sự ghen tức sôi cháy trong trái tim các cô gái khác, nếu vào bất kỳ lúc nào khác ắt đã làm cô hết sức vui thích. Charles Hamilton, mạnh dạn vì được cô chú ý tới, bám lì bên phải cô, không chịu nhường chỗ cho ai, bất chấp hai anh em sinh đôi nhà Tarleton hợp lực lại để bẫy cậu ra khỏi đó. Một tay cầm chiếc quạt của Scarlett, tay kia bê đĩa thịt nướng còn nguyên không đụng tới, cậu một mực không chịu giao mắt với Honey dường như sắp sửa òa khóc, Cade duyên dáng xoay người bên trái cô, tay giựt giựt áo váy nhắc cô chú ý tới mình, mắt trừng trừng giận dữ ngược nhìn Stuart, không khí giữa cậu ta với cặp anh em sinh đôi đã tích điện và những lời cục cằn đã qua lại. Frank Kennedy lú lú lảng

xăng như con gà mẹ một con, chạy tới chạy lui từ chỗ bóng cây sồi đến các bàn ăn để kiếm kẹo, bánh cho Scarlett, cứ như là không có hàng tá gia nhân lo việc đó. Kết quả là Suellen đâm mặt sừng mày sủa, không còn nghĩ đến chuyện che giấu giữ gìn theo phong độ tiểu thư con nhà, đôi mắt tóe lửa gườm gườm nhìn Scarlett. Cô bé Careen có thể khóc lên được, vì nổi sáng nay, mặc dù Scarlett đã ra sức động viên, Brent, vẫn chỉ nói gọn lỏn một câu: "Chào em gái" và giựt dải băng buộc tóc cô trước khi quay sang tập trung chú ý hoàn toàn vào Scarlett. Thường thường Brent rất ân cần và đối với Careen một cách trân trọng hồn nhiên khiến cô cảm thấy mình đã lớn và thậm chí mơ đến ngày cô búi tóc cao lên buông chùng váy xuống và đón nhận Brent như một chàng tình nhân thật sự. Thế mà giờ đây, dường như Scarlett đã sở hữu chàng. Các cô gái nhà Munroe cố giấu kín nỗi buồn trước sự bỏ chạy của các cậu ấm da ngăm đen nhà Fontaine, song lại tỏ ra khó chịu với cái cung cách Tony và Alex xắn đến vòng người nọ, nhằm nhe chiếm một vị trí gần bên Scarlett nếu có ai đứng lên khỏi chỗ.

Bằng cách khẽ nhướn mày, họ đánh tín hiệu cho Hetty Tarleton tỏ ý chê trách hành vi của Scarlett. "Lố lăng" là những từ ngữ duy nhất mà họ đã gán cho Scarlett. Cùng một lúc, cả ba cô tiểu thư gương dù đang ten lên, nói là đã ăn quá đủ, cảm ơn, và nhẹ nhàng đặt ngón tay lên cánh tay những chàng trai ngồi gần mình nhất, nhỏ nhẹ yêu cầu đi thăm vườn hồng, con suối, và nhà hóng mát, sự rút lui chiến lược trong trật tự ấy không lọt khỏi mắt bất cứ phụ nữ nào có mặt tại đó, song chẳng một người đàn ông nào nhận thấy. Scarlett cười gằn khi thấy ba chàng trai bị kéo ra khỏi phạm vi bùa phép mê hoặc của cô để thám hiểm những chỗ đã quen thuộc với các cô gái nọ từ thuở thơ bé, và liếc nhanh xem Ashley có để ý thấy điều đó không. Nhưng chàng đang vôn vê hai đầu dải dây lưng của Melanie và ngửa đầu mỉm cười với cô ta. Tim Scarlett quặn đau. Cô cảm thấy mình có thể cào toạc làn da ngà của Melanie đến chảy máu và lấy đó làm thích thú.

Rời mắt khỏi Melanie, cô chợt bắt gặp cái nhìn của Rhett Butler, anh ta không len vào đám đông, mà đứng tách ra nói chuyện với ông John Wilkes. Anh ta đang quan sát cô và khi cô nhìn lại anh thì anh cười không che giấu. Scarlett có cái cảm giác

khó chịu rằng cái gã đàn ông không được mời này là người duy nhất ở đây biết rõ điều gì ẩn đằng sau sự vui vẻ như điên của cô và điều đó đem lại cho anh ta một niềm thích thú đầy ý nhạo báng, Cả anh ta nữa, cô cũng muốn cào cấu cho sưng tay,

"Nếu mình có thể sống qua bữa tiệc này cho đến chiều", cô nghĩ, "tất cả bọn con gái sẽ lên gác ngủ chút tí chút để đêm nay được tươi tỉnh, còn mình sẽ ở lại dưới nhà và tìm cách nói chuyện với Ashley. Chắc chắn chàng phải nhận thấy là mình được nhiều người hâm mộ như thế nào". Cô tự xoa dịu lòng mình bằng một hy vọng khác: "Dĩ nhiên anh chàng phải ân cần với Melanie vì, xét cho cùng, cô ta là em họ chàng, cô ta chả được ai mến mộ và nếu chàng không sẵn sóc thì chẳng ai ngó ngàng đến cô ta."

Nghĩ vậy, Scarlett thêm can đảm và càng ra sức mê hoặc Charles, cậu chàng đang rọi đôi mắt nâu cháy rực nhìn cô đăm đăm. Đối với Charles, đây là một ngày trong mơ, cậu đã phải lòng Scarlett mà không phải cố gắng chút nào. Tình cảm mới này đẩy Honey lùi vào một màn sương mờ tối. Honey là một con chim sẻ kêu chơ chớ, còn Scarlett là một con chim sâu óng ả. Scarlett trêu cậu, tỏ ra ưu ái cậu, đặt cho cậu những câu hỏi rồi lại tự mình giải đáp, thành thử cậu có vẻ như rất thông minh mà không phải nói một lời nào. Các cậu khác đâm bối rối và khó chịu trước sự quan tâm lộ liễu của cô đến Charles, vì họ vốn biết cu cậu nhút nhát đến độ không mồm nói nổi hai câu liền một lúc và họ phải vận dụng hết ý thức lịch sự để che giấu nỗi tức tối mỗi lúc một tăng nhanh của mình. Ai nấy lòng đều nung nấu và nếu không có Ashley thì đây hẳn là một thắng lợi thực sự của Scarlett vậy.

Ăn hết những miếng thịt lợn, thịt gà, thịt cừu cuối cùng, Scarlett hy vọng là đã đến lúc India đứng dậy đề nghị các bà các cô rút vào trong nhà. Đã hai giờ, mặt trời trên đầu đã nóng, nhưng India, thắm mệt sau ba ngày chuẩn bị cho bữa tiệc, chỉ khoái ngồi lại dưới giàn cây, nói như hét vào tai một ông già điếc ở Fayetteville.

Một cơn buồn ngủ nhắc nhóm ập xuống đám tiệc. Các gia nhân da đen uể oải đi dọn dẹp dãy bàn dài bày thức ăn. Tiếng cười nói chuyện trò trở nên bớt sôi nổi và đây đó, nhiều nhóm

chìm vào im lặng. Tất cả đều chờ nữ chủ nhân báo hiệu chấm dứt phần hội hè buổi sáng, Những chiếc quạt lá cọ phe phẩy chậm hơn và nhiều ông đã ngủ gà phần vì nóng, phần vì dạ dày quá căng. Tiệc đã tàn và tất cả đều hài lòng được thư giãn trong thời gian nắng nực đến cao độ.

Trong khoảng cách này giữa bữa tiệc sáng và cuộc vũ hội buổi tối, họ có vẻ điềm đạm và bình lặng. Chỉ có các chàng trai trẻ là còn giữ lại cái nghị lực sôi nổi tràn đầy toàn thể đám thực khách một lát trước đó. Đi từ nhóm này sang nhóm khác, giọng kéo dài nhỏ nhẹ, nom họ đẹp như những con ngựa nòi và cũng nguy hiểm như vậy. Cái nóng buổi trưa làm mọi người uể oải, nhưng bên dưới vẻ bề ngoài đó vẫn âm ỉ những ngọn lửa có thể trong nháy mắt bùng lên đến mức chết người và tắt rụi cũng nhanh như thế. Nam và nữ cùng đẹp và man dại, tất thấy đều có phần hung bạo đằng sau cung cách dễ thương bề ngoài và chỉ hơi thuần tí chút thôi.

Mặt trời mỗi lúc một nóng gắt, giờ khắc kéo lê thê, và Scarlett cùng những người khác lại nhìn về phía India. Chuyện trò đang tắt dần thì giữa lúc đó, mọi người ngồi trong vườn chợt nghe thấy tiếng ông Gerald giận dữ cất lên. Đứng cách các bàn tiệc một quãng ngắn, ông đang ở độ cao trào một cuộc tranh cãi với John Wilkes.

- Mẹ kiếp! Cầu mong một giải pháp hòa bình với bọn Yankee ư? Sau khi ta đã bắn vào đầu bọn khốn kiếp ở phái đài Sumter hả? Hòa bình à? Miền Nam chúng tôi cần phải chứng tỏ bằng vũ khí rằng không ai có thể lảng nhục chúng ta rằng chúng ta ly khai Hợp Chúng Quốc không phải do lòng tốt của Hợp Chúng Quốc, mà là do sức mạnh của chính chúng ta!

"Ôi, lạy Chúa!" Scarlett nghĩ thầm, "Ông già đã khơi chuyện rồi! Bây giờ thì bọn ta sẽ phải ngồi đây đến nửa đêm mất thôi".

Trong phút chốc, cơn buồn ngủ bay biến khỏi đám người đang ườn ra uể oải và một cái gì như tia điện truyền qua không khí. Cánh đàn ông bật dậy khỏi ghế băng và ghế tựa, khoa tay, ai nấy đều lớn tiếng tranh nhau nói to hơn người khác để ý kiến của mình được nghe thấy. Suốt buổi sáng, không ai dả động đến chuyện chính trị hay chuyện chiến tranh có thể xảy ra, vì ông

Wilkes đã yêu cầu đừng làm nhảm tai các bà các cô. Nhưng giờ đây ông Gerald đã gào lên mấy tiếng "pháo đài Sumter" và tất cả những người đàn ông có mặt bỗng quên phắt lời nhắc nhở của chủ nhân.

"Dĩ nhiên là chúng ta sẽ đánh... " "Bọn kẻ cắp Yankee... " " Ta có thể đánh chúng tan tác trong vòng một tháng... " "Chứ sao, một người miền Nam có thể đánh bại hai mươi tên Yankee... " " Hãy dạy cho chúng một bài học nhớ đời... " "Một giải pháp hòa bình ư? Chúng sẽ không để chúng ta ly khai yên ổn đâu... " "Phải, đấy hãy xem ông Lincoln đã nhục mạ các đại biểu của chúng ta như thế nào!"... "Phải ông ta đã bắt họ phải chờ lai rai hàng tuần lễ... ông ta thề sẽ cho di tản vùng Sumter... " "Chúng muốn chiến tranh thì ta sẽ cho chúng phát ngấy chiến tranh... " Và vượt lên trên tất cả những tiếng xôn xao đó, giọng ông Gerald oang oang như sấm. Scarlett chỉ nghe thấy ông gào đi gào lại : "Quyền của các bang, lạy Chúa!" Ông Gerald đang rất hưng phấn, nhưng con gái ông thì không.

Ly khai, chiến tranh - những từ đó từ lâu đã trở nên chán ngấy đối với Scarlett do lặp đi lặp lại quá nhiều, nhưng giờ đây cô cảm thù cả đến âm thanh của chúng vì đó có nghĩa là cánh đàn ông sẽ đứng đây hàng giờ hô hào thuyết lý lẫn nhau và cô sẽ chẳng có cơ hội nào kéo riêng Ashley ra một góc. Cố nhiên là sẽ chẳng có chiến tranh gì hết và cánh đàn ông đều biết tổng là thế. Đơn giản là họ thích tán chuyện và nghe chính mình tán chuyện.

Charles Hamilton không đứng dậy cùng với những người khác và thấy mình tương đối đơn độc bên cạnh Scarlett, cậu chàng cúi lại gần hơn, thì thầm một lời tâm sự, với cái táo bạo nảy sinh từ tình yêu mới chớm.

- Cô O'Hara ạ... tôi... . tôi đã quyết định là nếu có đánh nhau, tôi sẽ đến Nam Carolina nhập ngũ, Nghe nói là ông Wade Hampton^[29] đang tổ chức một đội kỵ binh và đương nhiên là tôi muốn đi theo ông. Ông là một người tuyệt vời và là bạn tốt nhất của bố tôi.

Scarlett nghĩ thầm: Mình phải làm gì đây... hoan hô ba tiếng chẳng? Về mặt Charles chứng tỏ cậu đang bực bực tâm can với cô. Cô không nghĩ được điều gì để nói, cho nên cô chỉ nhìn cậu,

lòng tự hỏi lòng làm sao các anh đàn ông lại ngốc đến độ nghĩ rằng phụ nữ quan tâm đến những chuyện như vậy. Cậu thì ngỡ bộ dạng cô có nghĩa là ngây ngất tán đồng và mạnh dạn hỏi tiếp liền.

- Nếu tôi ra đi, liệu... liệu cô có buồn không, cô O'Hara?

- Đêm nào tôi cũng sẽ úp mặt vào gối mà khóc, - Scarlett nói, định giễu cợt thôi, song cậu chàng lại tưởng thật và đỏ mặt lên vì sung sướng. Bàn tay Scarlett lấp trong những nếp áo váy và Charles thận trọng lách tay vào xiết chặt lấy, choáng ngợp vì sự táo tợn của chính mình và sự thuận tình của cô.

- Cô sẽ cầu nguyện cho tôi chứ?

Ngốc ơi là ngốc! Scarlett chua chát nghĩ, đưa mắt lén lút nhìn quanh, hy vọng có ai đến giải thoát khỏi cuộc trò chuyện này.

- Có hay không?

- Ô... có chứ, thật vậy, anh Hamilton ạ. Mỗi đêm ít nhất là ba bài kinh Rosary.

Charles đảo mắt nhìn quanh thật nhanh, hít một hơi, lên gân bụng. Thực tế, chỉ có mình họ với nhau và cậu hẳn không bao giờ có thể gặp được một cơ hội khác như vậy. Và ngay cả nếu trời cho một cơ hội khác tương tự, khéo mà cậu lại không đủ can đảm để tận dụng cũng nên.

- Cô O'Hara... Tôi phải nói với cô một điều. Tôi... tôi yêu cô!...

- Hử? Scarlett lơ đãng nói, cô dỗi mắt qua đám đàn ông đang tranh cãi hướng về phía Ashley vẫn ngồi nói chuyện dưới chân Melanie.

- Phải! - Charles thì thầm, sướng rơn vì thấy cô không cười phá lên, tru tréo hoặc ngất xỉu như cậu vẫn tưởng tượng các cô gái thường phản ứng theo cách đó trong trường hợp như vậy. - Tôi yêu em. Em là... - ... và lần đầu tiên trong đời, cậu thốt lên lời, - là người thiếu nữ đẹp nhất tôi từng biết, và dịu dàng nhất, hiền hậu nhất, cung cách của em tuyệt vời nhất và tôi yêu em với tất cả tấm lòng. Tôi không dám hy vọng là em có thể yêu một người như tôi, nhưng tiểu thư O'Hara thân yêu của tôi ạ, nếu em vui lòng động viên tôi một chút, tôi sẽ làm bất kỳ điều gì trên đời để

khiến em yêu được tôi. Tôi sẽ...

Charles dừng lại vì không nghĩ ra điều gì đủ khó khăn gay go phải hoàn thành, ngỡ hầu chúng tỏ thực sự với Scarlett độ sâu sắc của tình cảm mình, cho nên cậu chỉ nói gọn lỏn: "Tôi muốn cưới em".

Scarlett giật thót người trở về với thực tại khi nghe thấy tiếng "cưới". Từ này tới giờ cô vẫn đang nghĩ đến chuyện cưới, đến Ashley, và cô nhìn Charles với vẻ bực dọc gần như không che đậy. Tại sao cái gã khờ dại như bê con này lại giở giời cái trò đột nhập tình cảm vào đúng ngày cô đang lo phiền đến độ gần như mất trí? Cô nhìn vào đôi mắt nâu khẩn cầu mà chẳng hề thấy cái đẹp của mối tình đầu chớm nở trong một chàng trai nhút nhát, của sự tôn thờ một lý tưởng biến thành hiện sự thật hoặc niềm hạnh phúc cuồng điên cùng niềm triu mến đang thiêu đốt Charles như một ngọn lửa. Scarlett vốn đã quen thấy những chàng ngổ lờ cầu hôn với mình, những chàng trai hấp dẫn hơn Charles nhiều và đủ tế nhị để tránh làm chuyện đó tại một bữa tiệc ngoài trời, khi mà cô còn bận tâm về những vấn đề quan trọng hơn. Cô chỉ nhìn thấy một anh chàng hai mươi tuổi, mặt đỏ như gấc, nom thật đần độn như thế nào. Nhưng do thói quen lâu ngày, những lời bà Ellen đã dạy cô phải nói trong những trường hợp đột xuất như vậy, cứ tự khắc dâng lên môi cô và cụp mắt xuống, cô thì thầm:

- Công tử Hamilton, không phải tôi không hiểu cái vinh dự anh ban cho tôi khi ngỏ ý muốn lấy tôi làm vợ, có điều chuyện này xảy đến đột ngột quá, khiến tôi không biết nói sao.

Đó là một cách gọn tiện để xoa dịu lòng tự ái của đàn ông mà vẫn khiến họ thắc thỏm, và Charles nhao vào như đó là một miếng mồi mới mà cậu là con cá đầu tiên cắn câu.

- Tôi sẵn sàng chờ đợi suốt đời! Tôi sẽ dành phần cô đơn chừng nào em còn chưa xác định hẳn hoi về tình cảm. Tiểu thư O'Hara, xin hãy nói với tôi là tôi có thể hy vọng!

- Ừm, - Scarlett nói, trong khi đôi mắt sắc của cô nhận thấy Ashley không đứng dậy tham gia bàn luận về chiến tranh và lúc này đang ngược lên mỉm cười với Melanie. Nếu cái gã ngu si đần độn đang gắng hỏi cầu hôn cô đây chịu yên đi một lát, thì chưa

chừng cô có thể nghe thấy họ nói với nhau những gì cũng nên. Cô cần phải nghe thấy những điều họ nói. Không biết Melanie nói gì mà mắt chàng có vẻ thích thú đến thế?

Những lời của Charles làm nhòe tiếng hai người mà cô đang ráng sức nghe cho rõ.

- Chao ôi, im đi! - Cô khẽ rít lên và cấu tay Charles, thậm chí không buồn nhìn cậu ta.

Giật nảy mình, Charles thoát đầu đỏ mặt vì sự cự tuyệt ấy nhưng rồi thấy mắt Scarlett dán chặt vào em gái mình, cậu mỉm cười. Hóa ra Scarlett sợ có ai nghe thấy những lời của cậu. Đương nhiên là cô bối rối, ngượng ngùng và nơm nớp lo có người nghe lỏm thấy. Charles cảm thấy trào lên một khí phách nam nhi chưa từng biết tới, vì đây là lần đầu tiên trong đời, cậu làm cho một cô gái phải bối rối. Nỗi rạo rức này say như men rượu. Cậu soạn một vẻ mặt mà cậu cho là thản nhiên bất cần và cấu lại Scarlett một cái đến nơi đến chốn đặng tỏ ra mình là người đủ trải đời để hiểu và chấp nhận sự quở trách của cô.

Scarlett thậm chí không cảm thấy mình bị cấu vì cô đang nghe rành rọt cái giọng ngọt ngào vốn là nét hấp dẫn chủ yếu của Melanie: "Em không thể đồng ý với anh về tác phẩm của Thackeray^[30]. Ông ta là một người bất chấp đạo lý. Em cho rằng ông ta không phong lưu mã thượng như Dickens^[31]. "Nói thế với một người đàn ông thì thật ngớ ngẩn," Scarlett nghĩ thầm sẵn sàng khúc khích cười và thở phào nhẹ nhõm. "Dào, cô ả chả hơn gì một nữ sĩ rởm. Muốn làm một người đàn ông quan tâm và duy trì sự quan tâm của anh ta, thì phải nói về anh ta, rồi dần dà lái câu chuyện xoay về bản thân mình - và giữ nguyên ở đó. Nếu Melanie nói như thế này. "Anh thật tuyệt vời làm sao! hoặc: "Làm sao mà anh có thể nghĩ đến những chuyện như thế được nhỉ? Còn cái bộ óc nhỏ nhoi của em thì thậm chí mới chỉ thử nghĩ về chúng cũng có thể vỡ tung rồi, thì hẳn Scarlett sẽ có lý do để hốt hoảng đấy. Nhưng kìa, cô ta đang có một chàng ngồi dưới chân mình mà ăn nói cứ nghiêm trang như đang ở trong nhà thờ vậy. Scarlett bỗng thấy triển vọng sáng sủa hơn, quả thực là sáng đến nỗi cô quay sang nhìn Charles bằng cặp mắt tươi rói và mỉm một nụ cười của niềm vui trong veo. Ngây ngất trước biểu hiện thương mến đó, cậu chàng chụp lấy chiếc quạt của Scarlett, phần

khởi quạt lấy để đến nỗi tóc cô bay loạn lên.

- Ashley, anh chưa hạ cố cho chúng tôi biết ý kiến của anh, - từ tốp người đang lớn tiếng bàn luận, Jim Tarleton quay sang nói vậy với Ashley. Chàng xin lỗi người bạn gái và đứng dậy. Không ai ở chỗ này đẹp trai đến thế, Scarlett nghĩ khi nhận thấy cái tư thế trể nải của Ashley sao mà duyên dáng, ánh nắng lấp lánh trên bộ ria và mái tóc vàng của chàng sao mà rục rờ. Ngay cả các ông lớn tuổi cũng dừng lại để nghe chàng nói.

- Thưa quý vị, nếu bang Georgia tham chiến, tôi sẽ vào cuộc cùng đất nước. Nếu không thì tại sao tôi lại phải nhập ngũ. Chàng nói. Đôi mắt xám của chàng mở rộng, mất hết vẻ buồn ngủ và rục lên một ánh mãnh liệt trước nay Scarlett chưa từng thấy.

- Những cũng như cha tôi, tôi hy vọng người Yankee sẽ để cho chúng ta ly khai yên ổn và sẽ không có chiến tranh. Chàng mỉm cười giơ tay lên khi các chàng trai nhà Fontaine và Tarleton nhao nhao lên. - Phải, phải tôi biết là người ta đã chửi chúng ta, nói dối chúng ta... Những nếu chúng ta ở vào địa vị người Yankee và họ tìm cách ly khai Hợp Chúng Quốc thì chúng ta sẽ phản ứng ra sao? Chắc cũng gần gần như thế. Hẳn chúng ta cũng sẽ không ứng.

"Đấy chàng lại diễn cái tích cũ", Scarlett nghĩ thầm. "Bao giờ cũng đặt mình vào địa vị người khác". Đối với cô, trong một cuộc tranh cãi bao giờ chỉ có một bên đúng. Đôi khi, cô không thể hiểu nổi Ashley.

- Chúng ta đừng nên quá nóng đầu và nên tránh chiến tranh. Phần lớn những khốn khổ trên thế giới đều do chiến tranh gây nên. Và khi chiến tranh kết thúc, cũng không ai biết duyên cớ làm sao lại đánh nhau.

Scarlett nhăn mũi khó chịu. Cũng may cho Ashley, chàng vốn nổi tiếng là can đảm không ai chê trách được, nếu không thì ắt là rắc rối to. Cô đang nghĩ vậy thì những tiếng phản đối Ashley cất lên, ngùn ngụt, công phần.

Dưới giàn lá, ông già điếc ở Fayetteville thúc thúc India.

- Có chuyện gì thế? Họ đang nói gì thế?

- Chiến tranh! - India nói như hét, khum tay ghé vào tai ông. - Họ muốn đánh bọn Yankee.

- Chiến tranh à? - Ông kêu lên, rờ quanh tìm chiếc can và xốc mình lên khỏi ghế một cách mạnh mẽ chưa từng thấy ở ông mấy năm nay. - Tôi sẽ nói cho họ nghe về chiến tranh. Tôi từng tham gia chiến trận mà. - Chả mấy khi ông McRae có dịp nói chuyện về chiến tranh, vì ở nhà vợ và các con gái thường át giọng ông.

Ông tập tễnh bước nhanh đến chỗ nhóm kia, tay vung can, miệng hò hét và vì ông không nghe thấy ai khác nên chẳng mấy chốc ông đã độc chiếm diễn đàn.

- Các chú ngựa non háu đá, hãy nghe lão đây. Đừng có muốn chiến tranh làm gì. Lão đây, lão đã từng chinh chiến, lão biết. Lão đã tham gia cuộc chiến tranh Seminole, và lại đại dột tham gia cuộc chiến tranh Mexico nữa. Tất cả các chú không biết chiến tranh là thế nào đâu. Các chú tưởng đó là cưỡi một con ngựa hay. Chà đâu phải thế. Không! Đó là nhịn đói nhịn khát, ngủ bụi ngủ bờ ướt át đến sưng phổi, mà nếu không sưng phổi thì là bệnh ruột. Phải chiến tranh làm hại ruột người ta lắm - kiệt li cùng những chứng tương tự...

Các bà các cô đỏ dừ mặt. Ông McRae gợi nhớ đến một thời thô thiển hơn cũng như cụ bà Fontaine với những cơn ợ, khạc âm ỉ đến phát ngượng, một thời mà ai nấy đều muốn quên đi. - Chạy đến kéo ông mày đi, - một trong những người con gái của ông già khẽ rít lên với một em bé gái đứng gần đấy. - Xin nói là ông cụ ngày càng lắm cảm, - chị ta thì thầm với mấy nàng có chồng đang lảng xảng xung quanh. - Các cậu có thể tin được không, mới sáng nay, ông cụ bảo Mary thế này - mà nó mới mười sáu tuổi đầu: "Này cô nàng..." Và giọng chị hạ thấp xuống thành thì thầm trong khi đứa cháu gái lách vào để đỡ ông McRae quay về chỗ ngồi dưới bóng cây.

Trong số tất cả đám người đi đi lại lại nhộn nhạo dưới lùm cây, nữ thì mỉm cười náo nức, nam thì sôi nổi trò chuyện, chỉ có một người có vẻ bình thản. Mắt Scarlett quay về phía Rhett Butler đang dựa vào một thân cây, hai tay thọc sâu vào túi quần. Butler đứng một mình từ lúc ông Wilkes rời chỗ bên cạnh anh ta và không hé răng thốt ra một lời trong khi cuộc trò chuyện mỗi lúc

một bốc. Đôi môi đỏ dưới bộ ria đen tủa gọn trể xuống và cặp mắt đen ánh lên một vẻ vừa thích thú vừa khinh khi như thể anh ta đang nghe một lũ con nít huênh hoang phét lác. một nụ cười đến là khó chịu, Scarlett nghĩ thầm. anh ta cứ lẳng lặng nghe cho đến khi Stuart Tarleton, mái tóc hung rối bù và mắt long lanh, lớn tiếng nhắc lại: "Ta có thể đánh chúng tan tác trong vòng một tháng. Các bậc mã thượng bao giờ cũng chiến đấu cừ hơn lũ thỏ. Phải, một tháng... có khi, chỉ một trận là xong... "

- Thưa quý vị, - Rhett Butler nói bằng một giọng kéo dài, chúng tôi quê hương bản quán anh ta ở Charleston, - tôi có thể nói một câu được không?

Anh ta vẫn tựa lưng vào thân cây, cũng chẳng buồn rút tay ra khỏi túi quần, Sự khinh khi biểu hiện ở cung cách như trong ánh mắt anh ta, được che phủ bằng một vẻ lịch thiệp xã giao tựa hồ nhại lại phong thái của họ.

Đám người quay về phía Butler và nghênh đón anh ta với thái độ lịch sự cần có đối với một người khách lạ.

- Trong số quý vị, đã có ai nghĩ đến chuyện là ở phía Nam phòng tuyến Mason-Dixon không hề có một nhà máy sản xuất đại bác? Hoặc là miền Nam này có rất ít xưởng đúc sắt thép? Hoặc ít nhà máy len, bông hay thuộc da?

- Các vị đã nghĩ đến chuyện là chúng ta không có lấy một tàu chiến nào và hạm đội Yankee có thể chỉ trong một tuần bịt kín các hải cảng của ta, khiến ta không bán bông ra nước ngoài được? Nhưng... tất nhiên... hẳn quý vị đã nghĩ đến những điều đó rồi.

"Thế đấy, anh ta muốn nói rằng các cậu nhà ta là một lũ ngốc! Scarlett phần nộ nghĩ thầm, máu dâng lên nóng bừng hai má.

Hiển nhiên, cô không phải là người duy nhất nghĩ thế, vì nhiều chàng trai đã bắt đầu hếch cằm lên. John Wilkes, thản nhiên nhưng mau lẹ, trở về vị trí bên cạnh người đang nói, như để nhấn mạnh với toàn thể cử tọa rằng người này là khách của ông, vả chăng, ở đây, còn có các bà các cô nữa.

- Cái phiên đối với phần lớn người miền Nam chúng ta, - Rhett Butler nói tiếp, - là chúng ta không chịu đi mấy, hoặc giả chúng ta không rút ra được mấy từ các chuyến đi của chúng ta. Tất

nhiên là quý vị ở đây đã đi nhiều. Nhưng quý vị đã thấy những gì? Nào Châu Âu, nào New York, nào Philadelphia và cố nhiên các phu nhân và tiểu thư thì đã đến Saratoga (anh ta khẽ nghiêng mình về phía nhóm ngồi dưới giàn cây). Quý vị đã thấy các khách sạn, các viện bảo tàng, các phòng khiêu vũ và các sòng bạc. Và quý vị đã trở về, định ninh rằng không có nơi nào bằng miền Nam. Còn tôi đây, tôi sinh ở Charleston, nhưng mấy năm gần đây, tôi đã ở miền Bắc. - Anh ta cười phô hai hàm răng trắng, như ý thức rõ ràng mọi người ở đây đều biết tại sao anh ta không sống ở Charleston nữa, mà nếu không biết thì anh ta cũng bất cần. - Tôi đã thấy nhiều điều mà quý vị không thấy, Hàng nghìn dân di cư sẵn sàng vui vẻ đánh thuê cho người Yankee để đổi lấy miếng ăn và mấy đồng đô la, những xí nghiệp, những xưởng đúc, những nhà máy đóng tàu, những mỏ sắt, mỏ than - tất cả những thứ mà chúng ta không có. Chao, chúng ta chẳng có gì ngoài bông, một bọn nô lệ và sự kiêu kì ngạo mạn. Họ có thể đánh bại chúng ta trong vòng một tháng.

Im lặng căng thẳng một lát, Rhett Butler rút từ túi áo ngoài ra một chiếc khăn tay bằng lụa mỏng và uể oải phủ bụi trên ống tay áo. Rồi một tiếng rì rầm lan khắp trong đám người và từ dưới giàn cây vàng ra một tiếng lao xao rất đặc biệt tựa như một tổ ong vừa bị quấy rối. Tuy hai má vẫn còn búng búng phần nộ, một cái gì trong đầu óc thực tế của Scarlett như nói với rằng những điều anh chàng này nói là phải, nghe có vẻ biết điều hơn lẽ thiệt. Ở thậm chí cô cũng chưa bao giờ thấy một xí nghiệp. Song, ngay cả nếu đó là sự thật, anh ta phát biểu như vậy cũng chẳng lịch sự gì - nhất là tại một bữa tiệc trong đó mọi người đang vui vẻ.

Stuart Tarleton, mày cau lại, tiến tới, theo sát gót là Brent. Tất nhiên, hai anh em sinh đôi nhà Tarleton vốn hòa nhã, hẳn họ không thể gây sự giữa một bữa tiệc ngoài trời, dù có bị khiêu khích đến cao độ. Tuy vậy, tất cả các bà các cô đều hồi hộp thích thú, vì rất hiếm khi họ được tận mắt thấy một cuộc cãi lộn hoặc xô xát. Thường thường, họ chỉ được nghe kể lại qua vài lần sang tai.

- Thưa ngài, - Stuart dẫn giọng nói, - ngài định nói gì vậy?

Rhett nhìn cậu bằng đôi mắt lễ độ nhưng giấu cợt.

- Tôi muốn nói, - anh ta trả lời, - cái điều mà Napoleon (có lẽ ngài cũng đã nghe nói đến ông ta chứ?) đã từng nhận xét: "Thượng đế đứng về phe đội quân mạnh nhất!" - và quay về phía ông John Wilkes, anh ta nói với thái độ lịch sự chân thành không chút vờ vĩnh. - Thưa ngài, ngài đã hứa là sẽ giới thiệu với tôi thư viện của ngài. Giả dụ tôi muốn xem ngay bây giờ, có phải là đòi hỏi quá đáng không? Tôi e rằng tôi phải trở về Jonesboro trước khi chiều tối vì có chút công việc.

Anh ta quay người lại đối mặt với đám đông, rập gót và cúi chào như một ông thầy dạy khiêu vũ; đối với một người lực lưỡng như anh ta, đó là một động tác thi lễ mềm mại, duyên dáng, đồng thời lại xác xược như một cái tát vào giữa mặt. Rồi, cùng với John Wilkes, anh ta đi qua bãi cỏ cắt cao, giọng cười khó chịu của anh ta còn văng lại nhóm thực khách quanh bàn ăn.

Một phút im lặng ngỡ ngàng, rồi tiếng ào ào lại nổi lên. India mệm mõi đứng dậy, khời chiếc ghế ngồi dưới giàn cây và tiến về phía Stuart Tarleton đang cơn giận dữ. Scarlett không nghe thấy cô nói gì, nhưng cái vẻ hiện lên trong đôi mắt India ngược lên nhìn bộ mặt cau có của Stuart khiến Scarlett cảm thấy như lương tâm cắn rứt. Đó là cái vẻ thuộc hữu giống hệt cái vẻ của Melanie khi nhìn Ashley, có điều là Stuart lại không nhìn thấy. Vậy là India yêu cậu ta. Trong một thoáng, Scarlett nghĩ là nếu một năm trước đây, cô không nhả nhót trắng trợn đến thế với Stuart trong cuộc mạn đàm chính trị ấy thì có lẽ cậu ta đã cưới India lâu rồi. Nhưng rồi cảm giác hối hận ấy qua đi, nhường chỗ cho ý nghĩ an ủi là nếu các cô khác không giữ nổi người mình yêu thì đó đâu phải lỗi tại cô.

Cuối cùng, Stuart cúi xuống mím một nụ cười miễn cưỡng với India và gật đầu. Có lẽ India đã xin cậu ta đừng đi theo Butler để gây sự. Một tiếng xôn xao nhẹ nổi lên dưới hàng cây khi các thực khách đứng dậy, rũ những mảnh vụn bánh mì khỏi vạt áo. Các bà có chồng gọi con nhỏ cùng vú nuôi và tập hợp bầy đoàn trước khi rút lui, trong khi các cô đi thành từng nhóm, cười cười nói nói, về phía nhà chính để lên các buồng trên gác tán gẫu và ngủ trưa.

Tất cả phái nữ, trừ bà Tarleton, đều đã rút khỏi sân sau nhường lại bóng râm của những cây sồi và giàn lá cho cánh đàn

ông. Bà Tarleton bị các ông Gerald, Calvert và những người khác giữ lại để yêu cầu trả lời về chuyện cung cấp ngựa cho Đội.

Ashley nhẩn nha bước tới chỗ Scarlett và Charles đang ngồi, một nụ cười vừa tư lự vừa thích thú trên môi.

- Một gã ngạo mạn, phải không? Chàng nhận xét, mắt nhìn theo Butler. Anh ta tựa như dòng dõi Borgia^[32].

Scarlett cố nghĩ mà không nhớ ra ở trong hạt cũng như ở Atlanta hay Savannah có gia đình nào mang họ ấy.

- Em không biết dòng họ ấy. Anh ta là bà con của họ à? Họ là ai vậy?

Một vẻ kì lạ hiện trên mặt Charles, phản ánh sự giằng co giữa tình yêu với hoài nghi và hổ thẹn. Rồi tình yêu đã thắng: cậu ta hiểu ra rằng, với một cô gái, chỉ cần đẹp và dịu dàng là đủ, việc gì phải có học để làm kém duyên đi, và cậu vội vã trả lời.

- Gia đình Borgia là người Ý.

- À ra thế, - Scarlett nói, mất hứng thú, - có nghĩa là người ngoại quốc.

Cô hướng nụ cười tươi xinh nhất của mình về phía Ashley, song vì lí do nào đó, lúc ấy chàng không nhìn cô. Chàng đang mãi nhìn Charles và mặt chàng lộ vẻ thông cảm pha lẫn chút thương hại.

Scarlett đứng ở đầu cầu thang và thận trọng ghé mắt qua hàng lan can nhìn xuống tiền sảnh dưới nhà. Từ những phòng ngủ ở tầng trên, vẳng tới những tiếng râm rạn không ngớt, lúc rộ lên lúc xẹp xuống, thỉnh thoảng điểm những nhịp cười ré lên cùng những câu đại loại như "Dào, chỉ tào lao!" và "thế lúc ấy, anh ta bảo sao?" Trên những giường và sofa của sáu buồng ngủ lớn, các cô đang nghỉ ngơi sau khi đã cởi áo dài, nới lỏng corsse, tóc xõa dài xuống lưng. Ngủ trưa là một tục lệ của vùng này và lại càng cần thiết trong những cuộc vui kéo dài suốt ngày, bắt đầu từ sáng sớm và dâng lên cao trào bằng một dạ hội khiêu vũ. Trong khoảng nửa giờ, các cô sẽ cười nói, rồi gia nhân sẽ đóng cửa chớp và trong tranh sáng tranh tối, chuyện trò sẽ bật đi thành những tiếng thì thào, rồi cuối cùng chìm trong im lặng chỉ xen vào tiếng thở nhẹ đều đều.

Scarlett chờ biết chắc chắn là Melanie đã nằm lên giường với Honey và Hetty Tarleton, rồi mới lén ra hành lang và bắt đầu xuống cầu thang. Từ cửa sổ đầu cầu thang, cô đã thấy tốp đàn ông ngồi dưới giàn lá, uống rượu bằng những chiếc cốc cao và cô biết họ sẽ ở lì đó cho đến chiều. Cô đưa mắt sục tìm, nhưng Ashley không ở trong nhóm đó. Rồi cô lảng tai và nghe thấy tiếng chàng. Như cô đã hy vọng, chàng còn đang ở chỗ đường lát sỏi đằng trước chào tạm biệt các bà ra về cùng con nhỏ.

Tim đồ hồi vì hồi hộp, cô thoăn thoắt xuống cầu thang. Nhờ gặp phải ông Wilkes thì sao? Cô có thể vin lý do gì để bào chữa cho việc lượn lờ quanh nhà trong khi tất cả các cô khác đang ngủ giấc bảo toàn nhan sắc? Cũng đành phải liều thôi.

Tới bậc thang cuối cùng, cô nghe thấy đám gia nhân lảng xảng trong phòng ăn, theo lệnh của quản gia, dọn dẹp bàn ghế để chuẩn bị cho cuộc khiêu vũ. Phía bên kia của phòng ngoài rộng là cửa thư viện để ngỏ và cô lặng lẽ lén vào. Cô có thể đợi ở đây cho đến khi Ashley chào tạm biệt người quen xong và sẽ gọi khi chàng trở vào nhà.

Phòng đọc sách hơi mờ tối vì các rèm đều được kéo xuống để che nắng. Căn phòng âm u với những tường đầy kín những cuốn sách đen, làm cô đâm nản. Đây không thể là nơi cô muốn chọn làm điểm hẹn hò như cô hy vọng. Cứ thấy nhiều sách là cô ngán, cũng như ngán những người thích đọc nhiều sách vậy. Có nghĩa là... tất cả những người như thế trừ Ashley. Những đồ đạc nặng nề xô lên về phía cô, những chiếc ghế cao thành, sâu đáy, tay dựa khuỳnh rộng, thừa cho vừa thân hình cao lớn của các thành viên nam giới nhà Wilkes, những ghế thấp bằng nhưng có đệm nhưng để chân cho các cô gái. Tận đằng cuối căn phòng dài, trước lò sưởi là chiếc sofa dài hơn hai mét, nơi Ashley ưa ngồi, với chỗ tựa lưng nhô lên, nom như một con thú to đùng đang nằm ngủ.

Cô khép hờ cánh cửa và cô ghìm cho tim đập chậm lại. Cố gắng nhớ lại thật chính xác những điều đêm qua cô đã trù tính sẽ nói với Ashley, song cô không thể nhớ ra được gì hết. Cô đã nghĩ ra được điều gì rồi quên mất, hay cô chỉ mưu tính làm sao để khiến Ashley nói với cô điều gì? Cô không tài nào nhớ nổi và đột nhiên cô thấy sợ đến lạnh toát người. Giá như tim cô không đập thình

thình bèn tai thì có lẽ cô cũng nghĩ ra được điều gì cần nói đấy. Nhưng nhịp đập dồn chỉ càng tăng lên khi cô nghe thấy chàng nói to một lời tạm biệt cuối cùng và đi vào hành lang đằng trước.

Cô chỉ có thể nghĩ được một điều duy nhất là cô yêu chàng - mọi cái ở chàng, từ tư thế kiêu hãnh cất cao cái đầu tóc vàng đến đôi ủng đen thon thon, cô yêu tiếng cười của chàng ngay cả khi chàng giễu cô, yêu những lúc chàng im lặng làm cô ngỡ ngàng. Ôi, giá bây giờ chàng bước vào, tiến đến ôm cô trong vòng tay để cô khỏi phải nói gì. Chàng phải yêu cô chứ... "Có lẽ nếu mình cầu xin..." Cô nhắm nghiền mắt lại và bắt đầu nhắm liền thoảng: "Lạy Đức Mẹ Maria hằng cứu giúp".

- Kìa, Scarlett! - Giọng Ashley vang lên, xuyên qua tiếng ù ù trong tai cô, làm cô rối đến cực độ. Chàng đứng trong hành lang ngó vào qua cánh cửa hé mở, một nụ cười giễu cợt trên môi.

- Scarlett trốn ai vậy, Charles hay anh em Tarleton?

Cô suýt nghẹn. Vậy là chàng đã nhận thấy đám thanh niên đã bu quanh cô như thế nào! Chàng đứng đó, thân thương khôn tả xiết, đôi mắt lấp lánh, hoàn toàn không hay biết nỗi lòng xao xuyến của cô. Cô không nói nên lời, nhưng với tay ra kéo chàng vào trong phòng. Chàng bước vào, bối rối những muốn biết có chuyện gì. Có một cái gì căng thẳng nơi cô, một ánh rục lên trong mắt cô mà trước đây chàng chưa từng thấy bao giờ và ngay cả trong ánh sáng lờ mờ, chàng vẫn thấy má cô ửng đỏ. Chàng tự động đóng cửa lại sau lưng và nắm lấy tay cô.

- Có chuyện gì vậy? - Chàng nói gần như thì thào.

Cô run lên khi tay chàng chạm vào. Điều đó sắp xảy ra ngay bây giờ đây, đúng như cô mơ ước. Hàng ngàn ý nghĩ đầu ngô mình sủ vút qua tâm trí mà cô không bắt được lấy một để đúc thành lời. Cô chỉ biết run rẩy và ngược mắt lên nhìn vào mặt chàng. Tại sao chàng không nói đi.

- Có chuyện gì vậy? - Chàng nhắc lại. - Một điều bí mật muốn thổ lộ với tôi chăng?

Đột nhiên cô mở được miệng và cũng đột ngột như vậy, những điều dạy dỗ của bà Ellen trong bao năm vụt tan biến, dòng máu Ireland bộc trực của Gerald lên tiếng qua con gái ông:

- Vàng... một điều bí mật. Em yêu anh.

Trong một lúc, im lặng chìm bặt đến độ, tường như cả hai đều ngừng thở. Rồi cô hết run khi hạnh phúc và tự hào dâng lên ngập tâm hồn. Tại sao trước đây cô không làm thế? Thật bội phần đơn giản hơn những cái trò yếu điệu thực nữ cô đã được dạy. Và cô đưa mắt tìm mắt Ashley.

Trong đôi mắt ấy, hiện lên một vẻ sững sờ, không tin với một cái gì khác nữa - ờ, đó là cái gì nhỉ? Phải, ông Gerald đã có một vẻ tương tự như vậy cái hôm con ngựa sắt cứng của ông bị gãy chân và ông phải bắn nó. Tại sao lúc này cô lại nghĩ đến chuyện ấy nhỉ? Thật dớ dẩn. Và tại sao Ashley nom kỳ thế, tại sao chàng chẳng nói gì? Rồi một cái gì tựa như một thứ mặt nạ tinh xảo phủ lên mặt chàng và chàng nở một nụ cười duyên.

- Cô sơ tầm trái tim mọi gã đàn ông khác có mặt ở đây hôm nay chưa đủ sao? Chàng nói, vẫn cái giọng vừa mơn trớn vừa trêu chọc. - Cô muốn chinh phục toàn bộ ư? Mà tim tôi thì xưa nay cô vẫn nắm giữ đấy thôi, cô lạ gì. Cô dùng nó để rút kinh nghiệm đấy thôi.

Có cái gì không ổn rồi... hoàn toàn không ổn! Đây không phải như cô dự tính. Qua cái mớ ý nghĩ lộn xộn quay cuồng trong óc cô, một ý bắt đầu rõ rệt. Cách nào đó... vì một lý do gì đó... . Chàng cư xử như thế chàng cho rằng cô chỉ tán tỉnh chàng mà thôi. Nhưng chàng biết là không phải thế. Cô biết là chàng biết rõ.

- Ashley... Ashley... nói cho em nghe... anh phải... ôi, lúc này đừng có trêu em! Em có nắm được trái tim anh không? Ôi, anh thân yêu, em y... .

Chàng vội vàng đưa tay lên bịt miệng cô. Tấm mặt nạ đã rơi xuống.

- Cô không nên nói những điều ấy, Scarlett! Không nên. Cô không nói thật lòng. Rồi cô sẽ tự căm ghét mình vì đã nói thế và cô sẽ ghét tôi vì đã nghe những lời ấy.

Cô ngạt đầu vùng ra. Một dòng mạch nóng chảy suốt người cô.

- Em không bao giờ có thể căm ghét anh được. Em nói với anh rằng em yêu anh và em biết anh phải yêu em bởi vì... - Cô ngừng

lại. Cô chưa từng thấy mặt ai khổ sở đến thế. - Ashley, anh có yêu em không... Có, phải không?

- Phải, - chàng nói, giọng bật đi. - Tôi có yêu.

Giá chàng nói là chàng ghê tởm cô, Scarlett cũng không thể kinh hãi hơn. Cô giựt tay sao chàng, không nói nên lời.

- Scarlett, -chàng nói, - chúng ta có thể đi khỏi và quên rằng chúng ta đã nói với nhau những điều ấy được không?

- Không - cô thì thầm. - Em không thể, Anh định nói gì vậy? Anh không muốn... muốn ... lấy em ư?

Chàng đáp:

- Tôi sắp cưới Melanie.

Không biết thế nào mà cô lại thấy mình đang ngồi trên chiếc ghế nhưng thấp và Ashley trên chiếc đệm dưới chân cô, đang nắm cả hai tay cô, siết thật chặt. Chàng đang nói những điều... nhưng điều chẳng có nghĩa gì. Đầu óc cô trống không, những ý nghĩa vừa rộn lên một phút trước đã biến đi đâu hết, và những lời âu yếm và đầy thương xót như người cha nói với đứa con nhỏ bị đau, nhưng cô chẳng có tai nào để nghe.

Cái tên Melanie chàng thốt ra bám chặt vào ý thức Scarlett và cô nhìn vào đôi mắt xám trong của chàng. Cô thấy lại trong đó cái vẻ xa vắng bao giờ cũng làm cô chùng hững - cộng với một vẻ tự căm ghét mình.

- Tối nay, ba tôi sẽ thông báo việc đính hôn. Không lâu nữa, chúng tôi sẽ cưới. Lẽ ra tôi phải nói với Scarlett, song tôi ngỡ Scarlett biết rồi. Tôi ngỡ tất cả mọi người đều biết... đều đã biết từ mấy năm nay. Tôi không bao giờ hằng mơ tưởng rằng Scarlett lại... Scarlett có biết bao anh chàng theo đuổi. Tôi ngỡ Stuart... .

Sinh khí, thụ cảm và khả năng nhận thức bắt đầu trở lại với cô.

- Nhưng anh vừa mới nói là anh có yêu em cơ mà.

Đôi bàn tay nóng ấm của chàng bóp mạnh tay cô đến phát đau.

- Scarlett thân yêu, cô muốn đẩy tôi đến chỗ nói những điều

làm cô đau đớn hay sao?

Sự im lặng của cô buộc chàng phải nói tiếp:

- Làm sao tôi có thể nói cho cô hiểu những điều này, Scarlett thân yêu? Scarlett còn trẻ quá, vô tư quá nên chẳng hiểu hôn nhân nghĩa là thế nào đâu.

- Em hiểu là em yêu anh.

- Tình yêu không đủ để làm nên một cuộc hôn nhân tốt đẹp khi đôi bên khác nhau như hai chúng ta khác nhau, Scarlett thì muốn trọn vẹn mọi cái ở một người đàn ông, thể xác anh ta, trái tim anh ta, tâm hồn anh ta, ý nghĩ của anh ta. Và nếu không được tất cả những cái đó, Scarlett sẽ khổ sở. Và tôi thì không thể cho Scarlett toàn bộ con người tôi. Tôi không thể cho ai toàn bộ con người tôi. Và tôi cũng không muốn chiếm toàn bộ trí tuệ và tâm hồn Scarlett. Như vậy, Scarlett sẽ bị tổn thương rồi đi đến chỗ căm ghét tôi... ghét cay ghét đắng! Scarlett sẽ căm ghét những cuốn sách tôi đọc và những bản nhạc tôi thích vì chúng rút tôi ra khỏi Scarlett dù chỉ trong giây lát. Và tôi... có lẽ tôi... .

- Anh có yêu cô ta không?

- Cô ấy giống tôi, chúng tôi cùng một huyết thống và chúng tôi hiểu nhau, Scarlett! Scarlett! Chẳng lẽ tôi không thể làm cho Scarlett hiểu rằng một cuộc hôn nhân không thể tồn tại trong hòa thuận trừ phi hai bên tâm đồng ý hợp?

Một người nào khác đã nói: "Chọn người giống mình mà lấy, kẻ sẽ không có hạnh phúc". Ai vậy nhỉ? Dường như cô đã nghe điều đó từ một triệu năm nay, nhưng nó vẫn không có nghĩa đối với cô.

- Nhưng anh đã nói là anh yêu em cơ mà.

- Lẽ ra tôi không nên nói thế.

Đâu đó trong óc cô, một ngọn lửa âm ỉ bốc lên dần và sự cuồng giận bắt đầu xóa hết mọi thứ khác.

- À, anh đã đê tiện đến mức nói thế...

Mặt Ashley trắng bệch ra.

- Tôi đã đê tiện đến mức nói ra điều ấy vì tôi sắp lấy Melanie.

Tôi đã không phải với Scarlett và càng không phải với Melanie. Lẽ ra tôi không nên nói vậy vì tôi biết Scarlett sẽ không hiểu. Làm sao tôi có thể không yêu Scarlett, con người cháy rục toàn bộ nỗi đam mê sống mà tôi không thể đạt được? Tại sao Scarlett đầy khí lực nguyên nhiên như lửa, như gió, như những vật man dại, còn tôi thì lại...

Cô nghĩ đến Melanie và chợt thấy hiện lên trong đôi mắt nâu điển đạm có cái nhìn xa vắng, đôi bàn tay nhỏ nhắn thản nhiên trong đôi găng đen bằng da cũng những phút im lặng dễ thương của cô ta. Thế rồi, cơn cuồng nộ của cô nổ ra, vẫn cái dạng cuồng nộ đã đẩy ông Gerald đến chỗ sát nhân và những vị tổ tiên Ireland khác đến chỗ mất đầu vì phạm tội ác. Giờ đây, ở cô không còn chút gì của tông tộc Robillard vốn là những người có giáo dục đủ sức lặng lẽ chịu đựng mọi va vấp cực nhục trên đời.

- Tại sao anh không nói thẳng ra, đồ hèn nhát! Anh sợ lấy tôi! Anh thà sống với cái con bé ngu si đần độn ấy, cái đồ chỉ biết mở mồm để vâng dạ, để rồi nuôi một lũ con cũng ăn nói ngọt xớt như mẹ chúng! Tại sao...

- Cô không được nói vậy về Melanie!

- "Cô không được"? Quỷ tha ma bắt anh đi. Anh là cái thá gì mà dám nói là tôi không được thế này thế kia? Đồ hèn nhát, đồ đê tiện, đồ... Anh đã làm tôi tưởng anh sắp lấy tôi...

- Ta nên công bằng, - giọng Ashley phân trần. Tôi có bao giờ nói là... .

Cô không muốn công bằng mặc dù cô biết điều chàng nói là đúng. Chàng chưa bao giờ vượt quá ranh giới bạn bè với cô và khi cô nghĩ tới điều đó, một cơn giận mới lại trào lên, cơn giận của lòng tự hào bị tổn thương và thói kiêu kì phụ nữ. Cô đã chạy theo anh ta và anh ta không màng tới cô. Anh ta lại thích một con bé ngu ngốc mặt trắng bệch như Melanie hơn cô. Ôi, thà cô nghe theo những giáo huấn của bà Ellen và Mammy, và đừng bao giờ, đừng bao giờ thổ lộ can tràng, thậm chí không nói là cô thích anh ta - bất kỳ cái gì cũng còn tốt hơn là phải hứng chịu nỗi nhục bồng rạt này!

Cô đứng bật dậy, hai tay nắm chặt và chàng cũng đứng lên, cao vọt bên cạnh cô. Mặt chàng đầy nỗi đau căm lạng của một

người đang đối mặt với những thực tế phũ phàng.

- Tôi sẽ căm ghét anh đến khi chết, đồ đê tiện... đồ mặt hạng.. đồ mặt hạng... Cái chữ cô muốn dùng là gì nhỉ? Cô không nghĩ ra từ nào đủ thậm tệ để ném vào mặt anh ta.

- Scarlett... Xin cô...

Chàng chìa tay về phía cô và trong khi chàng làm thế, Scarlett lấy hết sức tát vào mặt chàng. Tiếng đốp vang lên như roi quất trong căn phòng tĩnh mịch và cơn thịnh nộ của cô tan đi đột ngột, để lại trong lòng một nỗi ngao ngán.

Vết tay cô hằn đỏ rành rành trên bộ mặt trắng mệch mõi của Ashley. Chàng không nói gì mà chỉ cầm lấy bàn tay thông xuống của cô, đưa lên môi hôn. Rồi, không để Scarlett kịp nói lại, chàng đi khỏi, khẽ đóng cửa lại sau lưng.

Cô lại ngồi xuống đánh phịch, phản ứng do cơn phẫn nộ làm đầu gối cô bủn rủn. Chàng đã đi khỏi và hình ảnh bộ mặt bị đánh của chàng hằn rồi sẽ ám cô đến lúc chết.

Cô nghe thấy tiếng chân nhẹ nhàng của chàng tắt dần trong dãy hành lang dài và cô bắt đầu nhận ra mức độ cực kỳ gớm ghiếc của việc mình vừa làm. Cô đã vĩnh viễn mất chàng. Bây giờ chàng sẽ căm ghét cô và mỗi lần nhìn cô, chàng sẽ nhớ là cô đã lao vào đeo đuổi chàng như thế nào trong khi chàng không tỏ dấu hiệu gì khuyến khích cô làm thế.

"Mình cũng chẳng hơn gì Honey Wilkes" - cô đột nhiên tự bảo và nhớ lại là mọi người, nhất là bản thân cô, đã cười nhạo khinh bỉ cung cách vồ vập đàn ông của Honey như thế nào. Cô hình dung thấy những cử chỉ lảng xảng vụng về của Honey, nghe thấy tiếng cô ta rinh rích cười một cách ngớ ngẩn khi níu lấy cánh tay các chàng trai; ý nghĩ ấy lại châm ngòi cho một cơn khùng mới, khùng với chính cô, với Ashley, với toàn thế giới. Vì tự căm ghét mình, cô đâm căm ghét tất cả với sự cuồng giận của tình yêu tuyệt vọng và bị làm nhục ở tuổi mười sáu. Chỉ có một chút âu yếm thật sự pha lẫn vào tình yêu của cô. Còn chủ yếu, nó được tạo nên bởi sự hợm hĩnh và tự thị tin ở duyên sắc của mình. Giờ đây, cô đã thua và lớn hơn cả ý thức về thất bại đó, là nỗi sợ bị phơi bày trước mặt thiên hạ. Liệu cô có lộ liễu như Honey không nhỉ? Mọi người có cười cô không nhỉ? Chỉ nghĩ thế cô đã

run cả người.

Cô buông tay xuống một chiếc bàn nhỏ bên cạnh mình, mân mê một chiếc bát hoa sứ nhỏ trên thành có hình hai chú tiên đồng cười cợt. Căn phòng tĩnh mịch đến nỗi cô suýt kêu lên để phá tan im lặng. Cô phải làm cái gì chứ không thì phát điên mất. Cô nhắc chiếc bát và cuồng bạo ném về phía lò sưởi ở cuối phòng. Nó sượt qua cái thành cao của chiếc sofa và đập chát vào mặt đá hoa của lò sưởi vỡ tan ra từng mảnh.

- Thế này thì quá lắm, - một giọng cất lên từ lòng sâu chiếc sofa. Trước nay, chưa có gì làm cô giật mình hoặc hoảng hốt đến thế, và miệng cô khô khốc lại đến độ không thốt lên được một âm. Cô níu lấy thành ghế, hai đầu gối bủn rủn, khi Rhett Butler đứng dậy khỏi chiếc sofa anh ta đang nằm và cúi đầu chào cô một cách lịch sự quá đáng.

- Đang ngủ trưa mà bị phá rối bởi một câu chuyện như tôi vừa mới bắt buộc phải nghe, thế đã đủ tệ hại rồi, đằng này lại còn bị đe dọa đến tính mệnh nữa.

Anh ta là người thật, không phải ma. Nhưng lạy các thánh thần phù hộ, anh ta đã nghe hết tất cả! Cô thu hết sức lực để làm ra vẻ đàng hoàng.

- Thưa ông, lẽ ra từ nãy ông phải lên tiếng cho biết là ông đang ở đó.

- Thật thế ư? - Hai hàm răng trắng của anh ta lấp lánh và cặp mắt đen táo tợn của anh ta cười cợt nhìn cô. - Nhưng chính cô mới là kẻ đột nhập. Tôi buộc phải chờ ông Kenedy và vì cảm thấy mình có lẽ là loại vô danh tiểu tốt ở ngoài sân sau, tôi đã đủ tế nhị để rút lui cái sự hiện diện không hay ho gì của mình vào đây, ngỡ rằng sẽ không bị quấy rối. Thế mà than ôi? Anh ta nhún vai và khẽ cười.

- Những kẻ nghe trộm... cô giận dữ mở đầu.

- Những kẻ nghe trộm nhiều khi chộp được những chuyện rất lý thú và bổ ích, - anh ta nhả nhở cười, - qua kinh nghiệm nghe trộm lâu năm, tôi...

- Ông không phải là người quý phái! - Cô nói.

- Nhận xét xác đáng, - anh ta nhâng nháo trả lời. - Và thưa cô, cô cũng chẳng phải bậc tiểu thư quý phái.

Dường như anh ta thấy cô rất ngộ vì anh ta lại cười lên khe khẽ.

- Không ai có thể vẫn nguyên vẹn là một tiểu thư quý phái sau khi đã nói và làm những điều tôi vừa nghe lỏm được. Tuy nhiên, các bà các cô quý phái chả mấy khi là hấp dẫn đối với tôi. Tôi biết họ nghĩ gì, nhưng không bao giờ họ đủ can đảm hoặc thiếu gia giáo đến mức nói ra những điều họ nghĩ. Và cái đó dần dà đâm chán phèo. Nhưng cô, cô O'Hara thân mến, cô là một cô gái có tính cách hiếm thấy, một tính cách rất đáng khâm phục và tôi xin ngả mũ trước mặt cô. Tôi chịu không hiểu nổi cái ông Wilkes tao nhã kia có thể có gì hấp dẫn đối với một cô gái có bản chất vũ bão như cô. Lẽ ra ông ta phải quỳ gối cảm ơn Thượng đế đã cho ông ta một cô gái... Ông ta dùng chữ gì nhỉ? ... "đam mê sống" như cô, nhưng vì ông ta là một kẻ trí tuệ nghèo nàn khốn khổ...

- Ông không đáng chùi ủng cho anh ấy! - Cô giận dữ quát.

- Thế mà cô bảo sẽ căm ghét anh ta suốt đời.

Anh ta buông mình xuống chiếc sofa và Scarlett nghe thấy anh ta cười.

Giá có thể giết được anh ta thì cô đã giết rồi. Nhưng cô chỉ lấy hết tư thế đỉnh đạc bước ra khỏi phòng và rập cánh cửa nặng đánh sầm sau lưng.

Scarlett chạy lên gác hồi hải đến nỗi khi tới cầu thang, cô ngỡ mình sắp ngất xỉu. Cô dùng lại, bám chặt lấy tay vịn, tim đập thình thịch vì tức giận, vì bị sỉ nhục, vì ráng sức, đập dữ đến độ tưởng như sắp bật tung khỏi lồng ngực. Cô gắng hít những hơi thật sâu nhưng Mammy đã nịt áo lót của cô quá chặt. Nếu cô ngất xỉu và người ta thấy cô nằm trên cầu thang này, họ sẽ nghĩ gì? Ôi họ sẽ nghĩ ra đủ mọi chuyện! Nào Ashley, nào cái gã Butler đê mặt, nào cái bọn con gái hiếm độc rất hay ghen ghét kia! Lần đầu tiên trong đời, cô ước giá mình mang theo muối ngửi như các cô khác, nhưng ngay đến cả một lọ hít giấm thơm, cô cũng chẳng bao giờ có. xưa nay, Cô vẫn tự hào là không bao giờ cảm thấy chóng mặt. Không, dứt khoát cô không thể để mình ngất xỉu lúc này!

Dần dà, cảm giác váng vất bắt đầu tan đi. Trong vòng một phút nữa, cô sẽ hồi lại thôi, rồi cô sẽ lẳng lặng lén vào buồng trang điểm nhỏ cạnh phòng India, nới lỏng corsse và nằm lên một cái giường cạnh các cô gái đang ngủ. Cô ráng nén nhịp tim và lấy lại nét mặt cho bình thản hơn, vì cô biết lúc này nom cô hẳn giống như một mù điên. Nếu cô nào còn thức, hẳn sẽ đoán biết là có điều gì không ổn, mà cô thì quyết không thể để ai biết có chuyện gì đã xảy ra.

Qua khung cửa sổ rộng ở đầu cầu thang, cô thấy cánh đàn ông vẫn ngả ngón trên những chiếc ghế dưới lùm cây và trong bóng râm của giàn lá. Cô thèm được như họ biết bao! Được là đàn ông, thật là tuyệt diệu, chẳng bao giờ phải chịu những nỗi khổ như cô vừa trải qua. Trong khi đứng đó nhìn họ, cô nghe thấy tiếng vó ngựa lao xạo và một giọng đầy kích động hỏi một trong đám gia nhân da đen. Sỏi lại bắn tung tóe và trong tầm mắt cô, hiện ra một người đang phóng ngựa qua bãi cỏ xanh về phía nhóm người đang nghỉ ngơi ườn xác dưới lùm cây.

Một người khách đến muộn chẳng? Nhưng sao y lại phóng ngựa qua bãi cỏ vốn là niềm tự hào của India? Scarlett không nhận ra y, nhưng khi y băng mình tít trên yên nhảy xuống và nắm lấy cánh tay ông John Wilkes, cô có thể thấy tất cả con người y đều toát lên sự kích động. Đám người xúm lại quanh y, bỏ cả cốc tách và quạt trên bàn cũng như dưới đất. Tuy cách xa, cô vẫn nghe thấy tiếng rân rân hỏi đáp, gọi nhau và cảm thấy sự căng thẳng trong đám đàn ông dâng lên như cơn sốt. Rồi vượt lên tiếng lao xạo, giọng Stuart Tarleton la lên hoan hỉ: "Ayyyaa!" như thể đang trong một cuộc săn vậ. Lần đầu tiên, cô nghe thấy tiếng hô khởi nghĩa mà không biết.

Cô tiếp tục theo dõi. Bốn anh em nhà Tarleton, theo sau là các chàng trai nhà Fontain, tách ra khỏi nhóm và hối hả lao về phía chuồng ngựa, vừa chạy vừa hét "Jeems! Jeems! Thắng ngựa mau!"

"Chắc là nhà ai bị cháy" Scarlett nghĩ thầm. Nhưng dù có cháy nhà hay không, thì việc của cô vẫn là lén vào phòng ngủ trước khi bị phát hiện.

Lúc này, tim cô đã yên hơn và cô rón rén bước lên mấy bậc cuối để vào trong dãy hành lang im lìm. Một không khí mê lịm

ấm nóng trùm lên ngôi nhà, tựa hồ nó đang ngủ thoải mái như các cô gái, đợi đến đêm mới bùng lên hết vẻ đẹp trong tiếng nhạc và ánh nến. Cô thận trọng hé cánh cửa phòng trang điểm và lén vào. Tay cô còn đang quặt lại lại đằng sau giữ quả đấm cửa thì tiếng Honey Wilkes khe khẽ, gần như thì thầm, vẳng tới cô qua kẽ hở của cánh cửa đối diện dẫn vào phòng ngủ.

- Mình thấy hôm nay Scarlett buông tuồng hết chỗ nói.

Scarlett cảm thấy tim mình đập cuồn loạn và bất giác đưa tay lên áp chặt vào đó như muốn bóp mạnh cho nó chịu phép thôi đi "Những kẻ nghe trộm nhiều khi chộp được những chuyện rất bổ ích". Câu nói giễu cợt trở lại trong trí nhớ cô. Liệu cô có nên lén ra lại không? Hay là đánh tiếng dồn Honey vào thế lúng túng cho đáng kiếp? Nhưng giọng nói tiếp đó khiến cô kìm lại. Đến cả một bầy la cũng không thể kéo cô đi khỏi, một khi cô đã nghe thấy tiếng Melanie.

- Ô, Honey, đừng thế! Đừng có độc miệng! Scarlett chỉ vui tươi và sôi nổi mà thôi. Mình thấy cô ấy rất đáng yêu!

"Ồ" Scarlett nghĩ thầm, cắn móng tay áo vào nịt ngực, "lại đến cái nước cô nhãi nhép giọng lưỡi xi rô này lên tiếng bênh vực mình nữa!"

Thật còn khó nghe hơn cả cái nanh ác thẳng thừng của Honey. Xưa nay, Scarlett chưa hề tin một phụ nữ nào và cho rằng ngoài mẹ cô, phụ nữ thấy đều cùng một giuộc ích kỷ hết. Melanie biết mình cầm chắc Ashley trong tay, cho nên cô ta có thể tỏ ra một tinh thần Cơ đốc như vậy. Scarlett cảm thấy đó đích thị là cái lỗi Melanie phô trương đối tượng bị mình chinh phục, đồng thời vẫn được tiếng là nhã tâm. Bản thân Scarlett cũng hay dùng thủ đoạn này khi bàn với nam giới về các cô khác và bằng cách ấy, bao giờ cũng khiến những anh chàng ngốc nghếch tin là cô thật tốt bụng và vô tư.

- Chà, Honey nói xằng, cao giọng hơn. - cậu hẳn là mù.

- Suyt, Honey, - giọng Sally Munroe xâm xì, - khế chứ, kéo cả nhà nghe thấy đấy!

Honey hạ giọng nhưng vẫn tiếp tục.

- Đấy, các cậu thấy cô ta làm duyên làm dáng với tất cả mọi

chàng trai cô ta vợ được - không trừ cả Kennedy, vốn là bồ của em gái cô ta. Mình chưa bao giờ thấy ai như vậy! Và chắc chắn là cô ả đang săn Charles, - Honey khẽ cười, ngượng nghịu. - Các cậu biết đấy, Charles với mình...

- Cặp với nhau thật đấy à? - Những tiếng thì thầm cất lên háo hức.

- Ô các cậu đừng nói với ai đấy... chưa đâu.

Lại có những tiếng cười rúc rích và lò xo giường cọt két khi ai đó ôm ghì lấy Honey. Melanie thì thầm gì đó, đại loại như cô rất sung sướng được thành chị em với Honey.

- Đào mình thì chả lấy gì làm sung sướng được là chị em với Scarlett bởi vì đời mình có bao giờ thấy một ả đàn điếm thì đó chính là cô ta, - vang đến cái giọng buồn bã của Hetty Tarleton. - Song cô ta coi như đã dính hôn với anh Stuart. Anh Brent bảo cô ta chả thiết gì anh ấy, nhưng cố nhiên là anh ta cũng mê cô ta tí thò lò.

- Theo chỗ mình biết, - Honey nói, vẻ bí mật một cách quan trọng - thì cô ả chỉ thiết có một người. Đó là Ashley!

Trong khi những tiếng xì xào quyện vào nhau sôi nổi, kể hỏi người ngắt lời, Scarlett cảm thấy lạnh toát người vì sợ và nhục. Honey về chuyện đàn ông thì ngu si, đàn độn, khờ dại, song có cái nhạy cảm bản năng của đàn bà đối với những phụ nữ khác, mà Scarlett đã đánh giá thấp. Nỗi xấu hổ vì lòng tự ái bị tổn thương trước mặt Ashley và Rhett Butler trong phòng đọc sách, chỉ là những mũi kim châm so với đòn này. Ta có thể tin đàn ông giữ mồm giữ miệng kể cả những kẻ như Butler nhưng đối với Honey lưỡi dẻo quẹo như kẹo kéo, thì khéo chưa đầy sáu giờ cả hạt đã biết chuyện. Và mới hôm qua ông Gerald vừa nói rằng ông không muốn để cả hạt cười con gái mình. Mà bây giờ tất cả bọn họ sẽ tha hồ mà cười! Mồ hôi dính nháp bắt đầu toát ra từ hai nách cô chảy xuống mạn sườn.

Giọng Melanie mực thước bình thản, hơi có vẻ quở trách, cất lên cao hơn những giọng khác.

- Honey, cô thừa biết là không phải thế. Nói vậy thật là độc ác.

- Đúng thế đấy Melly^[33] ạ. Và cậu đừng có luôn luôn mất công

tìm cái tính tốt ở những con người chẳng có gì là tốt, thì cậu ấy thấy là đúng vậy. Và mình lại thấy khoái sự thể lại ra như vậy. Cho đáng đời cô ấy. Xưa nay Scarlett O'Hara chỉ làm độc có một việc là phá rối và tìm cách chiếm bô của những cô gái khác. Cậu thừa biết là nó đã nẫng Stuart khỏi tay India, mà nó đâu có muốn anh ấy. Và hôm nay nó đã tìm cách bắt bắt cả Kennedy, cả Ashley và Charles...

"Mình phải về nhà thôi!" Scarlett tự nhủ "Mình phải về thôi!"

Giá có pháp thuật nào đưa cô về áp Tara tách xa mọi đe dọa này! Giá cô có thể ở bên bà Ellen lúc này, chỉ cốt để trông thấy bà, níu lấy váy bà, gục đầu vào lòng bà mà khóc và thổ lộ hết! Nếu phải nghe thêm lời nào nữa, thì cô đến lao vào túm lấy mớ tóc bện bện xõa xươi của Honey mà rút từng mảng lớn và nhỏ vào mặt Melanie Hamilton cho cô ta biết Scarlett này nghĩ thế nào về lòng bác ái của cô ta. Song le hôm nay, cô đã hành động khá thô thiển, khá giống bọn tiện dân da trắng kia, tất cả khó khăn rắc rối của cô là ở chỗ đó.

Cô áp hai tay thật chặt lên váy, áo để khỏi kêu sột soạt và len lén lui ra như một con vật. Về nhà, cô tự nhủ trong khi đi thật nhanh xuôi dãy hành lang, qua những cánh cửa đóng, những căn phòng tĩnh lặng, mình phải về nhà thôi.

Cô đã tới cổng trước, thì một ý nghĩ mới mẻ làm cô đứng sững lại - cô không thể về nhà được. Cô không thể bỏ chạy! Cô phải lãnh đủ, phải chịu đựng tất cả sự hiểm ác của bọn con gái cùng nỗi nhục nỗi đau nát lòng của bản thân. Bỏ chạy thì có khác nào tiếp thêm đạn cho chúng.

Bàn tay nắm thật chặt của cô nện mạnh vào cái cột trắng cao ở bên cạnh và cô ước gì mình là Samson^[34], để kéo xập toàn bộ cái trại Mười Hai Cây Sồi, tiêu diệt tất cả mọi người trong đó. Cô sẽ làm cho họ phải ân hận. Cô sẽ cho họ biết tay. Cô chưa nghĩ ra cách nào, nhưng dù sao mặc lòng, cô cũng phải làm cho họ biết tay. Cô sẽ trả đòn họ đau hơn những tổn thương họ đã gây ra cho cô.

Lúc này, đối với cô, Ashley không còn là Ashley. Đó không phải là chàng trai cao lớn, mơ mơ màng màng đã chiếm trái tim cô, mà là một bộ phận khảng khít của gia đình Wilkes, của trại

Mười Hai Cây Sồi của hạt này - cô căm ghét tất cả bọn họ vì họ cười cô. Ở tuổi mười sáu, thói kiêu kỳ còn mạnh hơn tình yêu, và giờ đây, trong trái tim nóng rát của cô không có chỗ cho tình cảm nào khác ngoài sự căm thù.

"Ta sẽ không về nhà", cô nghĩ thầm. "Ta sẽ ở lại đây và ta sẽ làm cho họ phải hận." Và ta sẽ không kể với mẹ. Không, ta sẽ không bao giờ kể với ai hết." Cô thu hết nghị lực để quay vào nhà, để lại leo lên cầu thang và vào một buồng ngủ khác.

Vừa quay lại, cô liền trông thấy Charles vào nhà từ đầu đằng kia dãy hành lang dài. Khi trông thấy cô, Charles bèn rảo bước tới. Đầu tóc cậu ta rối bù, mặt đỏ như gấc vì xúc động.

- Scarlett có biết chuyện gì đã xảy ra không? - Cậu kêu lớn trước cả khi tới bên cô. - Scarlett có nghe thấy không? Paul Wilson vừa từ Jonesboro phóng ngựa tới báo tin!

Cậu dừng lại hốt hển khi bước tới bên Scarlett. Cô không nói gì, chỉ nhìn cậu chăm chăm.

- Ông Lincoln đã kêu gọi trai tráng binh sĩ... tôi muốn nói là quân tình nguyện bảy mươi lăm nghìn quân!

Lại ông Lincoln! Đàn ông có bao giờ nghĩ đến cái gì thật sự là quan trọng không nhỉ? Làm sao cái anh chàng ngốc này lại chờ đợi cô phẫn khích với những trò diễn của ông Lincoln trong khi trái tim cô đang tan nát và thanh danh cô coi như bại hoại?

Charles đăm đăm nhìn cô. Mặt cô trắng bệch như tờ giấy và đôi mắt nhỏ long lanh như hai viên ngọc bích. Cậu chưa bao giờ thấy mặt một cô gái nào bốc lửa như vậy, chưa thấy một ánh hùng hực như vậy trong mắt bất kỳ ai.

- Tôi thật vụng về, cậu nói - Lẽ ra tôi phải nói với Scarlett nhẹ nhàng hơn. Tôi quên mất là phụ nữ rất dễ xúc động. Tôi rất ân hận đã làm cho Scarlett hoang mang đến thế. Scarlett không cảm thấy muốn ngất xỉu đấy chứ? Tôi đi lấy cho Scarlett một cốc nước nhé?

- Không - cô nói và cố gượng cười.

- Ta ra ngồi trên một cái ghế dài nhé? Cậu hỏi và khoác tay Scarlett.

Cô gật đầu và cậu cẩn trọng đỡ cô bước xuống thêm trước nhà, dẫn qua bãi cỏ tới chiếc ghế dài bằng sắt dưới bóng cây sồi lớn nhất ở sân trước. Phụ nữ thật là liễu yếu đào tơ, cậu nghĩ, mới chỉ nghe nhắc đến chiến tranh và khốc liệt đã muốn ngất xỉu. Ý nghĩ ấy làm cậu cảm thấy rất trai tráng nam nhi và lại càng gượng nhẹ khi đỡ cô ngồi xuống ghế. Nom cô thật kỳ lạ và khuôn mặt trắng bệch của cô có một vẻ đẹp man dại khiến tim cậu thót lên. Liệu có phải cô lo lắng với ý nghĩ rằng cậu có thể lên đường chinh chiến? Không. Nghĩ vậy thì quá hợm hĩnh. Nhưng tại sao cô lại nhìn cậu kỳ cục vậy? Và sao hai tay cô lại run lên như thế kia trong khi vẫn vò chiếc khăn tay thêu ren? Còn những hàng mi rậm đen nhánh thì... chấp chới vì e thẹn, vì dào dạt yêu thương.

Cậu hắng giọng ba lần định nói, mà chẳng lần nào thốt nên lời. Cậu cụp mắt xuống khi bắt gặp đôi mắt xanh của Scarlett như những tia nhọn xuyên thấu mà không hề thấy cậu.

"Cậu ta có nhiều tiền," Scarlett tự nhủ, trong óc vụt nảy ra một ý và một kế hoạch. "Cậu ta lại không có cha mẹ để làm rầy mình và cậu ta sống ở Atlanta. Nếu mình lấy ngay cậu ta điều đó sẽ chứng tỏ với Ashley rằng mình bất cần... rằng mình chỉ tán tỉnh anh ta thôi, Và điều đó sẽ giết tươi Honey. Nó sẽ không bao giờ, không bao giờ kiếm được một anh con trai nào khác và mọi người sẽ cười nó đến chết. Đồng thời cũng là một vết thương cho Melanie, vì cô ả rất yêu quý Charles. Đồng thời cũng là một vết thương cho Stuart và Brent..." Cô không thấy rõ lắm tại sao cô lại muốn gây đau đớn cho cặp anh em sinh đôi này, ngoài lý do là họ có những đứa em gái hiếm độc. "Và tất cả bọn họ sẽ phải ân hận khi mình trở lại thăm nơi này trong một cỗ xe đẹp với bao nhiêu quần áo lộng lẫy và đàn hoàng làm chủ một ngôi nhà. Và họ sẽ không bao giờ, không bao giờ dám cười mình nữa."

- Tất nhiên, thế có nghĩa là đánh nhau, - Charles nói, sau nhiều lần ấp úng nữa. Nhưng đừng lo tiểu thư Scarlett, trong vòng một tháng là xong, bọn tôi sẽ cho chúng la trời. Phải, la trời, đúng thế! Không đời nào tôi để lỡ dịp này. Tôi e rằng vũ hội đêm nay sẽ không rôm rả lắm vì Đội sắp tập hợp ở Jonesboro. Anh em nhà Tarleton đã đi loan tin. Tôi biết là phái nữ sẽ buồn.

Không biết nói gì hơn, Scarlett chỉ "ồ!" một tiếng, nhưng thế cũng đủ.

Cô bắt đầu trở lại bình thần đầu óc dần dần trấn tĩnh. Một lớp sương giá phủ lên mọi xúc cảm của cô và cô nghĩ mình sẽ không bao giờ còn cảm thấy cái gì nồng ấm nữa. Tại sao không lấy quách cái cậu bé xinh xẻo, hay đở mặt này đi? Cậu ta cũng chẳng kém ai khác, vả lại cô cũng bất cần. Không, cô sẽ chẳng còn thiết gì nữa hết, dù có sống đến chín mươi tuổi.

- Giờ đây, tôi vẫn chưa thể quyết định nên gia nhập đội lê dương Nam Carolina của ông Wade Hampton hay đội cận vệ Atlanta.

Cô lại "ồ!" một tiếng. Bốn mắt giao nhau và lần này đến lượt những hàng mi của Charles chớp chớp.

- Liệu cô có chờ tôi không, Scarlett? Chỉ cần biết Scarlett sẽ chờ tôi đến khi ta đánh tan bọn chúng, thế.. cũng đủ là Thiên Đường rồi!

Cậu nín thở đợi Scarlett nói, theo dõi khóe môi cô nhếch lên, lần đầu tiên nhận thấy những vết bóng quanh hai khóe môi và tự hỏi, nếu mình hôn lên đó, không biết sẽ có cảm giác thế nào nhỉ. Bàn tay nhâm nhấp mồ hôi của cô đặt vào tay Charles.

- Tôi không muốn để anh phải đợi, - cô nói, đôi mắt như có gì che phủ.

Charles siết chặt tay cô, miệng há hốc. Nhìn cậu qua hàng mi, Scarlett thản nhiên nghĩ rằng nom cậu giống như một con ngóe bị đâm bằng xiên. Cậu lấp bắp mấy lần, miệng mở ra rồi lại ngậm vào, mặt lại đỏ như gấc.

- Có thể nào Scarlett lại yêu tôi?

Cô không nói gì, chỉ nhìn xuống, và Charles lại một lần nữa chìm đắm vào trạng thái ngây ngất, bối rối. Có lẽ một anh đàn ông không nên hỏi một cô gái như vậy. Có lẽ đối với một cô gái, trả lời những câu hỏi như thế là bất tiện chẳng. Trước nay, vốn chưa từng đủ cam đảm để lao vào một tình thế tương tự, Charles rất lúng túng không biết xử trí ra sao. Cậu muốn gào lên, muốn hát vang, muốn hôn cô, muốn nhẩy căng lên quanh bãi còi chạy đi nói với tất cả mọi người, da trắng cũng như da đen, rằng Scarlett yêu mình. Nhưng cậu chỉ bóp mạnh tay cô đến mức ấn ngập những chiếc nhẫn của cô vào thịt.

- Chúng ta sẽ cưới sớm phải không, Scarlett?

- Ừm, - cô nói, tay vân vê một nếp váy.

- Ta có nên tổ chức hôn lễ ghép đôi với Melly...

- Không, - cô vội ngắt lời, mắt long lanh ngược lên nhìn Charles, dữ dội, Charles hiểu là mình lại mắc sai lầm một lần nữa. Dĩ nhiên là cô gái nào cũng thích cưới riêng... Chả ai muốn vinh quang bị chia sẻ. Cô thật là tốt nên mới bỏ quá cho những thất thố của cậu. Giá mà bây giờ trời tối và bóng đêm giúp cho cậu đủ can đảm hôn tay cô và nói những câu khát khao muốn nói.

- Lúc nào thì tôi có thể thưa chuyện với cha mẹ Scarlett được?

- Càng sớm càng tốt, - cô nói, lòng thầm mong cậu buông bàn tay đang nghiền mạnh trên những chiếc nhẫn, trước khi cô buột phải yêu cầu cậu làm thế.

Cậu đứng bật dậy và trong một lúc cô ngỡ cậu sắp nhảy cẫng lên bất cần tư thế đường hoàng. Cậu cúi nhìn cô, vẻ rạn rỡ, tất cả tấm lòng trong sạch mộc mạc hiển hiện trong đôi mắt. Trước nay cô chưa từng thấy ai nhìn mình như thế, nhưng vốn đang trong một tâm trạng thờ ơ kỳ quặc, cô chỉ nghĩ là nôm cậu y như một chú bê non.

- Tôi sẽ đi tìm cha Scarlett ngay đây, - cậu nói, cả gương mặt sáng lên một nụ cười, - Tôi không thể chờ được. Thứ lỗi cho tôi nhé... em thân yêu?

Cái tiếng âu yếm ấy bật ra thật khó khăn, nhưng một khi đã thốt lên được, cậu bèn nhắc lại, đầy hào hứng thích chí.

- Vâng, cô nói. - Em sẽ chờ ở đây. Chỗ này thật mát mẻ dễ chịu.

Cậu đi qua bãi cỏ và khuất vào sau nhà, để Scarlett lại một mình dưới cây sồi rì rào. Từ những tàu ngựa, các kỵ sĩ đổ ra nườm nượp, theo sau là đám người hầu da đen cũng phóng miết. Các công tử nhà Munroe vụt qua, tay vung mũ, các cậu âm nhà Fontain và Calvert vừa ruổi ngựa xuôi đường cái vừa hò la. Bốn anh em nhà Tarleton băng qua bãi cỏ sát bên Scarlett và Brent kêu lớn: "Mẹ sẽ cho Đội đàn ngựa! HUUUU!" Bụi đất tung mù, họ đi khỏi, Scarlett lại trở lại một mình.

Ngôi nhà trắng dựng những cột cao lừng lững trước mặt cô, dường như né khỏi cô với một vẻ cách biệt trịnh trọng. Nó sẽ không bao giờ là nhà cô. Cô sẽ không bao giờ khoác tay Ashley bước qua ngưỡng cửa với tư cách là cô dâu. Ôi, Ashley, Ashley! Em đã làm gì nên tội? Tận trong thâm tâm cô, bên dưới những lớp tự ái bị tổn thương và tính thực tế lạnh lùng, một cái gì đó đang xúc động đau đớn. Một niềm xúc cảm chín chắn đã nảy nở, mạnh hơn cả thói kiêu lý lẫn tính vị kỷ bướng bỉnh của cô. Cô yêu Ashley, cô biết là cô yêu chàng và tình cảm ấy chưa bao giờ mãnh liệt như cái lúc cô thấy Charles đi khuất vào lối đi rải sỏi vòng ra sau nhà.

CHƯƠNG VII

Trong vòng hai tuần, Scarlett đã trở thành người đàn bà có chồng và hai tháng sau đó, thành quả phụ. Nàng sớm thoát khỏi những sợi dây mà nàng đã tự buộc vào mình một cách quá ư vội vã, chẳng cần suy nghĩ nhiều, nhưng nàng không bao giờ còn biết đến cái tự do vô tư lự thời con gái nữa. Phận góa bụa theo liền sau hôn lễ, song điều làm cho nàng ngán ngấm là chức năng làm mẹ cũng đến sớm.

Trong những năm sau khi nghĩ về những ngày cuối tháng tư năm một ngàn tám trăm sáu mươi mốt ấy, Scarlett không sao nhớ nổi những chi tiết. Thời gian và những sự kiện dồn dập trộn lẫn vào nhau như một cơn ác mộng phi lý và không có thực. Cho đến khi chết, có lẽ những ngày ấy vẫn là những mảng trống trong ký ức. Đặc biệt mơ hồ là những hồi ức về quãng thời gian giữa lúc nàng nhận lời lấy Charles và lúc cử hành hôn lễ. Hai tuần lễ! Vào thời bình thì một giai đoạn đính hôn ngắn như vậy hẳn là không thể thực hiện được. Theo nghi thức, ắt phải có một khoảng giữa một năm hay chí ít là sáu tháng. Nhưng khói lửa chiến tranh đã bùng lên ở miền Nam, các sự kiện ào ào như bị cuốn theo một trận cuồng phong, còn đâu cái nhịp độ chậm rãi của những ngày xưa cũ. Bà Ellen đã chấp tay vắn vẹo và khuyên nên hoãn lại để Scarlett suy nghĩ kỹ hơn. Nhưng đáp lại những lời khẩn cầu của mẹ, Scarlett chỉ sừng mặt lên, không buồn nghe. Nàng muốn lấy chồng, có thể thôi! Và ngay lập tức! Trong vòng hai tuần.

Được biết lễ cưới của Ashley trước định vào mùa thu, giờ chuyển sớm lên mồng một tháng năm để chàng có thể lên đường cùng Đội ngay khi có lệnh động binh, Scarlett bèn định ngày cưới của mình vào ngay trước hôm đó. Bà Ellen phản đối, nhưng Charles cố thuyết phục với tài hùng biện như mới được trời phú, viện cớ là anh đang nóng lòng đến Nam Carolina để gia nhập Đội lê dương của Wade Hampton và ông Gerald cũng về phe với đôi trẻ. Ông đang náo nức với cơn sốt chiến tranh và hài lòng vì Scarlett đã kiếm được một đám tốt thế, vả chăng nếu ông mà lại đi ngăn trở tình yêu của lớp trẻ giữa lúc có chiến tranh thì còn ra cái hạng người gì nữa? Quản trí, bà Ellen cuối cùng đành nhượng bộ như các bà mẹ khác ở khắp miền Nam cũng đang nhượng bộ. Cái thế giới nhàn hạ của họ đã đảo lộn hoàn toàn và mọi lời nài nỉ, cầu xin, khuyên bảo của họ đều vô ích trước những sức mạnh đang cuốn băng họ đi.

Cả miền Nam đang say sưa phấn khởi, náo nức. Mọi người đều biết rằng chỉ một trận là đủ kết thúc chiến tranh và tất cả thanh niên đều hối hả đầu quân trước khi chiến tranh chấm dứt... họ vội vã cưới người mình yêu trước khi lao tới Virginia để giáng cho bọn Yankee một đòn. Có hàng tá lễ cưới thời chiến ở trong hạt và chả còn mấy thì giờ cho nổi sầu chia ly vì ai nấy đều quá bận bịu, quá phấn khích, chả bụng dạ đâu mà ưu tư hoặc khóc lóc. Các bà các cô thì may quân phục, đan bít tất và cuốn băng, còn đàn ông thì tập quân sự, tập bắn. Những đoàn tàu chở quân đội chạy qua Jonesboro hàng ngày trên đường ngược lên Atlanta và Virginia. Một số đơn vị lên quân phục màu đỏ thắm và xanh nhạt nom vui mắt, các đại đội dân binh đặc biệt thì mặc đồng phục xanh lá cây; một số nhóm nhỏ mặc áo vải thô dệt lấy và mũ da; lại có những tốp khác không có đồng phục mà mặc toàn đồ da và phin nơn; tất cả đều tập tành dờ dang, vũ trang dờ dang, phấn khởi hò reo cuồng nhiệt như đang đi picnic. Trông thấy họ, đám thanh niên trong hạt đâm cuống lên, sợ chiến tranh kết thúc trước khi họ tới được Virginia. Và việc chuẩn bị cho Đội lên đường được đẩy nhanh.

Giữa sự náo động ấy, việc chuẩn bị hôn lễ cho Scarlett vẫn xúc tiến và gần như trước khi kịp nhận ra, nàng đã thấy mình trong chiếc áo cưới và khăn voan cô dâu của bà Ellen, khoác tay cha bước xuống chiếc cầu thang của áp Tara để đứng trước một đám

khách chập hiên nhà. Rồi nàng nhớ lại, như trong một giấc mơ, hàng trăm ngọn nến bùng sáng trên tường, bộ mặt mẹ nàng chan chứa yêu thương, đôi chút ngỡ ngàng, đôi môi mấp máy cầu nguyện thầm cho con gái được hạnh phúc, ông Gerald mặt đỏ bừng vì rượu và hãnh diện thấy con gái mình lấy được người vừa có tiền vừa thuộc một dòng họ quý tộc lâu đời... và cuối cùng là Ashley khoác tay Melanie đứng dưới chân cầu thang.

Khi nhìn thấy vẻ mặt chàng, Scarlett nghĩ: “Đây không thể là sự thật. Không thể. Đây là một cơn ác mộng. Mình sẽ thức giấc và thấy tất cả đều chỉ là một cơn ác mộng. Bây giờ mình không nên nghĩ đến chuyện này vội, kẻo sẽ rú lên trước mặt mọi người mất. Lúc này mình không thể nghĩ gì được. Mình sẽ nghĩ sau khi nào đủ bình tĩnh... khi nào mình không nhìn thấy cặp mắt chàng.”

Thật đúng như trong mơ, nào lúc đi qua giữa hai hàng người tươi cười hớn hở, nào Charles với bộ mặt đỏ ửng và giọng lắp bắp, nào những câu trả lời của nàng lạnh băng và rành rọt lạ lùng. Sau đó là những lời chúc tụng, những cái hôn, nâng cốc và khiêu vũ... tất cả, tất cả hết như một giấc mơ. Cả đến cái cảm giác khi Ashley hôn lên má nàng cả đến câu thì thầm của Melanie: “Bây giờ thì chúng mình thật sự và đích thực là chị em”, cũng hư ảo. Cả đến sự nhốn nháo khi bà cô to béo, hay xúc động của Charles, Miss Pittypat Hamilton bị ngất xỉu, cũng mang tính chất của một cơn ác mộng.

Nhưng khi vũ hội và tiệc rượu chấm dứt, trời sắp rạng sáng, khi tất cả khách khứa ở Atlanta có thể chen chúc trong áp Tara và nhà người quản lý đã đi nằm trên giường, trên xôfa, trên thảm trải dưới sàn và tất cả các lán giềng đã về nhà nghỉ ngơi để chuẩn bị dự cuộc hôn lễ ở trại Mười Hai Cây Sồi ngày hôm sau, thì trạng thái mơ ảo vụt tan tành trước thực tại, khác nào thủy tinh vỡ. Thực tại đó là Charles trong chiếc áo ngủ, mặt đỏ ửng, nhô ra từ phòng trang điểm của nàng, né tránh đôi mắt nhìn sững sốt của Scarlett từ bên trên tấm chăn kéo cao tới ngang mặt.

Cố nhiên, nàng biết rằng vợ chồng là chung chăn chung gối, nhưng trước nay, nàng chưa bao giờ để tâm nghĩ tới chuyện ấy. Nàng thấy điều đó, trong trường hợp cha mẹ nàng, là hoàn toàn tự nhiên, song nàng chưa bao giờ liên hệ đến bản thân mình. Giờ

đây, lần đầu tiên kể từ hôm dự tiệc ngoài trời, nàng hiểu ra đích xác mình đã chuốc lấy gì vào thân. Nghĩ đến việc cái gã trai lạ lẫm này mà nàng không hề thực bụng muốn lấy, sắp lên giường nằm cùng với nàng, trong khi tim nàng đang vỡ ra vì quần quai hối tiếc hành động vội vã của mình và vì nỗi đau vĩnh viễn mất Ashley, Scarlett không sao chịu nổi khi Charles ngấp ngừng tiến lại gần giường, nàng khẽ nói, giọng khản hẳn đi.

- Tôi sẽ kêu to nếu anh lại gần tôi. Phải! Tôi sẽ hét to với tất cả sức mình! Đi, đi! Đừng có đụng vào người tôi!

Thế là Charles Hamilton qua đêm tân hôn trong một chiếc ghế bành ở góc phòng, tuy nhiên không quá khổ sở vì anh hiểu – hoặc ngỡ là mình hiểu – sự e thẹn và tế nhị của cô vợ mới. Anh sẵn sàng chờ đến khi nỗi e sợ của vợ nguôi đi, duy có điều... có điều là... Anh vạy mình tìm một tư thế thoải mái và thở dài: chẳng bao lâu nữa anh đã ra trận rồi.

Lễ cưới của Scarlett giống như cơn ác mộng đã đành, lễ cưới của Ashley lại còn tệ hơn. Scarlett mặc chiếc áo cưới màu xanh vỏ táo, đứng trong phòng khách nhỏ của trại Mười Hai Cây Sồi giữa ánh sáng lung linh của hàng trăm ngọn nến, chen vai sát cánh với vẫn đám người đêm hôm trước vào thay bộ mặt bé choắt xấu xí của Melanie Hamilton bỗng đẹp lên rạng rỡ khi cô ta trở thành bà Melanie Wilkes. Giờ đây, nàng đã vĩnh viễn mất Ashley. Ashley của nàng. Không, giờ đây đâu phải là Ashley của nàng nữa. Mà đã bao giờ chàng là của nàng chưa nhỉ? Mọi sự rối bời như mớ bòng bong trong tâm trí nàng, mà tâm trí nàng thì quá mệt mỏi, quá hoang mang. Chàng đã nói chàng yêu mình, nhưng điều gì đã ngăn cách hai ta? Ước gì mình nhớ được. Nàng đã bịt được miệng tiếng bàn ra tán vào trong hạt bằng cách lấy Charles, nhưng điều đó giờ đây có nghĩa lý gì? Có lúc nó đã có vẻ là quan trọng, nhưng bây giờ thì chẳng có gì đáng kể. Chỉ có Ashley là đáng kể thôi. Giờ đây chàng đã rời xa và nàng đành kết hôn với một gã chẳng những nàng không yêu mà còn rất coi rẻ nữa.

Ôi, sao mà nàng cảm thấy hối tiếc mọi chuyện! Trước đây, nàng vẫn thường nghe thấy câu thành ngữ: “Cắt mũi để trả thù mặt”, nhưng cho đến nay, đối với nàng đó chỉ là một hình thái tu từ. Bây giờ nàng thấm thía ý nghĩa của nó. Và hòa cùng với nỗi

khao khát điên cuồng muốn thoát khỏi Charles, trở về ấp Tara yên ổn sống trở lại thời con gái, là cái nhận thức rõ ràng rằng nàng chỉ có thể tự trách mình mà thôi: bà Ellen đã tìm cách ngăn nàng nhưng nàng đâu có nghe.

Cho nên suốt đêm cưới Ashley, Scarlett cứ khiêu vũ hoài như trong một trạng thái mê mụ, nói cười như cái máy và ngạc nhiên trước sự ngu xuẩn của những người tưởng nàng là một cô dâu hạnh phúc mà không thấy rằng lòng nàng đang tan nát. Ô, đội ơn Chúa, họ chẳng thấy gì hết!

Đêm hôm ấy, sau khi Mammy giúp nàng thay quần áo rồi đi khỏi, và Charles rụt rè từ phòng trang điểm bước ra, phân vân tự hỏi không biết mình có phải ngủ đêm thứ hai trên chiếc ghế bành bọc vải lông ngựa không thì Scarlett òa lên nức nở. Nàng khóc cho đến khi Charles trèo lên giường nằm xuống bên cạnh nàng cố dỗ dành, khóc lặng lẽ cho tới khi cạn nước mắt và cuối cùng áp mặt vào vai chồng thổn thức.

Nếu không có chiến tranh, thì sẽ có một tuần lễ đi thăm trong hạt với những vũ hội cùng tiệc ngoài trời để chào mừng hai cặp vợ chồng mới cưới trước khi họ đi Saratoga, hoặc vùng Lưu Huỳnh Trắng hưởng tuần trăng mật. Nếu không có chiến tranh, Scarlett sẽ diện các kiểu áo dài ngày thứ ba, thứ tư, thứ năm sau hôn lễ để đến dự các buổi tiếp đãi mừng nàng ở các gia đình Fontaine, Calvert và Tarleton. Nhưng bây giờ thì chẳng có tiệc mà tuần trăng mật cũng không. Một tuần sau khi cưới Charles đến gia nhập Đội lê dương của đại tá Wade Hampton và hai tuần sau nữa, Ashley cùng Đội khinh kỵ lên đường, để cả hạt thương nhớ.

Trong hai tuần lễ đó, Scarlett không lần nào gặp Ashley một mình, không hề có dịp nói riêng với chàng một lời. Ngay cả vào cái giờ phút ly biệt khủng khiếp, khi chàng dừng lại ấp Tara trên đường ra tàu, họ cũng chẳng có cơ hội trò chuyện riêng với nhau. Melanie, đầu đội mũ mềm và quàng khăn san, đoan trang trong tư thế mới của gái có chồng, cứ bám nhằng nhằng cánh tay chàng. Hóa ra tất cả mọi người ở ấp Tara, cả da trắng lẫn da đen, đều đi tiễn Ashley ra trận.

Melanie nói: “Ashley, anh phải hôn Scarlett đi chứ. Bây giờ, đó

là chị của em”, và Ashley cúi xuống, chạm đôi môi lạnh giá vào má nàng, mặt căng thẳng. Scarlett chẳng hề vui với chiếc hôn ấy, bởi lòng những hậm hực về nỗi đó là do Melanie gợi ý. Lúc chia tay, Melanie ôm ghì nàng đến nghẹn thở.

- Chị phải đến Atlanta thăm em và cô Pittypat nhé? Ôi, chị thân yêu, chúng em rất muốn chị đến chơi! Chúng em muốn hiểu biết thêm người vợ của anh Charlie.

Năm tuần lễ trôi qua, từ Nam Carolina, Charles gửi về những bức thư rụt rè, đăm đúi, ngây ngất, âu yếm, nói lên tình yêu của mình, những dự định tương lai khi chiến tranh kết thúc, mong muốn trở thành anh hùng vì nàng, và lòng sùng kính đối với vị chỉ huy, ông Wade Hampton. Đến tuần thứ bảy, nàng nhận được một bức điện cho đích thân đại tá Hampton gửi, tiếp đến là một lá thư chia buồn trịnh trọng và ưu nhã: Charles đã chết. Lẽ ra ông đại tá đã đánh điện sớm hơn, nhưng Charles, ngộ bệnh của mình chẳng có gì nghiêm trọng, không muốn làm cho gia đình lo. Chàng trai bất hạnh chẳng những mắc lỡm về mối tình tưởng đã chiếm được, mà cả về những hy vọng đạt đến danh dự và vinh quang trên bãi chiến trường. Chàng đã chết nhanh chóng và thảm hại vì sưng phổi trong trại đóng quân ở Nam Carolina, trước khi có dịp đến gần quân Yankee.

Đến ngày đến tháng, con trai Charles ra đời, và vì bấy giờ có cái một lấy tên sĩ quan chỉ huy của bố đặt cho con, nên nó được gọi là Wade Hampton Hamilton. Scarlett đã khóc vì tuyệt vọng khi mình có mang và ước gì mình chết quách cho xong. Nhưng thời kỳ mang thai của nàng rất thuận lợi, việc sinh nở dễ dàng và nàng hồi sức nhanh chóng đến nỗi Mammy nói riêng với nàng rằng mọi sự xảy ra y như với đám tiện dân, các bà quý phái lẽ ra phải chịu đau đớn hơn. Nàng không cảm thấy yêu thương đứa bé mấy, mặc dù nàng cố giấu kín điều đó. Nàng đã không muốn có nó, nàng oán trách số mệnh đã xui khiến nó ra đời và giờ đây, tuy nó đã hiện diện, nàng vẫn thấy như nó không thể là của mình, không thể là một bộ phận của mình.

Nếu về thể lực, nàng đã hồi phục trong một thời gian ngắn đến mức đáng xấu hổ sau khi đẻ Wade, thì về tinh thần, nàng vẫn bị chấn thương. Nàng suy sụp, buồn bã mặc dù cả áp ra sức làm cho nàng phấn chấn trở lại. Bà Ellen đi tới đi lui, trán cau lại,

lo âu, còn ông Gerald thì hay chửi thề hơn mọi khi và mang đến cho nàng những món quà vô dụng từ Jonesboro. Ngay cả ông bác sĩ già Fontaine cũng phải thừa nhận nỗi hoang mang của mình sau khi liều thuốc bổ của ông gồm các vị xuynfua, mật mía và dược thảo không làm cho nàng tươi tỉnh lên được. Ông nói riêng với bà Ellen rằng chính nỗi lòng tan nát đã khiến Scarlett lúc hay cáu bẳn, khi lại thờ thẩn ngây dại. Nhưng nếu Scarlett muốn bộc bạch, hẳn nàng sẽ cho biết đó là một chứng bệnh khác hẳn và phức tạp hơn. Nàng không hề thổ lộ rằng chính nỗi buồn chán cực độ, tâm trạng bàng hoàng khi thấy mình đã thật sự làm mẹ và nhất là việc mất Ashley đã khiến nàng có vẻ khổ não như vậy.

Nàng buồn chán ghê gớm không lúc nào nguôi. Từ khi Địch lên đường chinh chiến, trong hạt không hề có một cuộc vui chơi hoặc sinh hoạt xã hội nào. Tất cả những chàng trai hay hay đều đã ra đi – bốn anh em Tarleton, hai anh em Calvert, các cậu ấm nhà Fontaine, nhà Munroe và tất cả những ai trẻ trung, quyến rũ ở Jonesboro, Fayetteville và Lovejoy. Chỉ còn những đàn ông lớn tuổi, tàn tật và phụ nữ ở lại, ngày ngày khô vác, đan dệt, trồng thêm bông và lúa mì, nuôi thêm nhiều bò, lợn, cừu cho quân đội. Chả bao giờ thấy bóng một ai thật sự đáng gọi là nam nhi, trừ toán quân nhu dưới sự chỉ huy của Frank Kennedy, người tình trung niên của Suellen, hàng tháng phóng về lấy đồ tiếp tế. Các tay quân nhu này chả có gì hấp dẫn lắm và thấy cái cách Frank rụt rè tỏ tình với Suellen nàng phát phì đến nỗi thấy khó mà giữ lịch sự với anh ta. Giá anh ta và Suellen lấy quách nhau đi cho rồi!

Ngay cả nếu toán quân nhu có thú vị hơn, tình cảnh của nàng vẫn thế thôi. Nàng là một quả phụ và trái tim nàng đã ở trong mồ. Chí ít mọi người cũng nghĩ thế và chờ đợi nàng cư xử thích đáng. Điều đó làm nàng khó chịu vì dù cố gắng mấy, nàng cũng không thể nhớ được gì về Charles ngoài cái vẻ mặt nghếch ra như bê con sắp chết, khi nàng bảo là sẽ lấy anh chàng. Và ngay cả cái hình ảnh ấy cũng đang nhạt dần. Nhưng nàng là một quả phụ và nàng phải biết giữ gìn tiết hạnh. Những sự vui thú của con gái chưa chồng không phải dành cho nàng nữa. Nàng phải nghiêm trang và tránh giao tiếp. Bà Ellen đã nhấn đi nhấn lại điểm này sau khi bắt gặp viên trung úy của Frank đu Scarlett trong cái đu ngoài trời làm nàng cười ngặt nghẽo. Lòng buồn vô hạn bà Ellen

giải thích cho nàng biết một người quả phụ dễ bị mang tiếng như thế nào. Người quả phụ cần phải cư xử thận trọng gấp đôi người đàn bà có chồng.

“Và chỉ có Thượng đế mới biết rằng đàn bà có chồng chẳng bao giờ có gì là vui thú cả”, Scarlett nghĩ thầm trong khi ngoan ngoãn lắng nghe giọng nói dịu dàng của bà mẹ. “Vậy quả phụ cũng kể như chết rồi”.

Người quả phụ phải mặc những chiếc áo dài xấu xí, thậm chí không có lấy một dải viền cho vui mắt – không hoa, không dải băng, không ren, không một thứ trang trí gì khác ngoài những chiếc trâm để tang bằng mã não hoặc vòng cổ tết bằng tóc người quá cố. Và chiếc khăn voan bằng nhiều chùm lên mũ phải dài chấm đầu gối, sau ba năm chịu tang chồng mới được cắt ngắn đến tai. Quả phụ không được chuyện trò sôi nổi hoặc cười to. Ngay cả khi cười mỉm cũng phải là một nụ cười rầu rĩ, bi thiết. Và điều kinh khủng nhất là không được bằng bất cứ cách gì, tỏ ra vui vẻ khi có mặt đàn ông. Và nếu có chàng nào thiếu giáo dục đến độ tỏ ý thích mình thì người quả phụ phải làm cho chàng ta nguội lạnh đi bằng một câu nghiêm túc, lựa chữ thật đắt gọi đến người chồng quá cố của mình. À, phải Scarlett ngán ngấm nghĩ, có một số quả phụ, cuối cùng, cũng tái giá khi họ về già và khô đét. Tuy nhiên, có trời biết họ xoay xử thế nào cho ổn với đám hàng xóm luôn dòm ngó. Mà thường thường là lấy một ông già góa vợ vô vọng với một đồn điền lớn và một tá con nhỏ.

Lấy chồng đã là điều tệ hại lắm rồi, nhưng góa bụa... Ôi, thế là cuộc đời kể như vĩnh viễn không còn nữa! Ngu xuẩn thay cho những kẻ bảo rằng thằng bé Wade Hampton là niềm an ủi lớn cho nàng, giờ đây khi Charles đã mất. Họ thật ngu xuẩn mới sừng sừng nói rằng giờ đây nàng đã có cái làm lẽ sống! Ai nấy đều bảo việc sở hữu cái lưu niệm từ mối tình đã chết của nàng thật ám lòng và tất nhiên nàng chẳng cải chính làm gì. Song ý nghĩ đó hoàn toàn xa vời đối với tâm trí nàng. Nàng rất ít quan tâm đến Wade và đôi khi thật khó mà nhớ ra rằng nó là con đẻ của nàng.

Sáng sáng nàng thức giấc và trong lúc lơ mơ ngái ngủ, nàng lại là Scarlett O'Hara, mặt trời rục rở trong bụi cây mộc lan ngoài cửa sổ, chim nhại tiếng hót vang lừng và mùi thịt lợn rán thơm

ngon thoảng tới mũi nàng. Thế rồi vẳng đến tiếng khóc đòi ăn nặng xì và bao giờ... bao giờ nàng cũng giật thót người khi nghĩ: “Ồ, có một đứa bé sơ sinh trong nhà!” Rồi nhớ ra đó là con mình. Thật đến bàng hoàng cả người!

Và Ashley nữa! Ôi, nhất là Ashley! Lần đầu tiên trong đời, nàng thấy ghét áp Tara, ghét cái con đường đổ dài từ trên đồi xuống bờ sông, ghét những cánh đồng đất đỏ với những luống bông xanh rờn. Mỗi tác đất, mỗi gốc cây, mỗi con suối nhỏ, mỗi lối đi, mỗi nẻo đường song ruổi ngựa đến nhắc nàng nhớ tới Ashley. Chàng đã thuộc về một người đàn bà khác và đã đi chiến trận, nhưng hình bóng chàng vẫn qua lại những con đường ấy khi hoàng hôn xuống, đôi mắt xám uể oải của chàng vẫn cười với nàng trong bóng tối của hàng hiên. Không lần nào nghe tiếng vó ngựa trên con đường bờ sông từ trại Mười Hai Cây Sồi mà nàng không thấy lòng rộn lên giây lát với ý nghĩ ngọt ngào... Ashley.

Giờ đây nàng ghét trại Mười Hai Cây Sồi mà xưa kia nàng đã từng yêu. Nàng ghét nó, song lại bị cuốn hút tới đó để có thể nghe ông John Wilkes và các con gái ông nói chuyện về Ashley – nghe họ đọc những bức thư của chàng gửi từ Virginia. Những bức thư làm nàng đau lòng, nhưng nàng vẫn cần phải tới đó để nghe. Nàng không ưa gì các cô nàng India cứng nhắc và Honey nói quàng nói xiên và biết họ cũng chả ưa nàng, nhưng nàng không thể rời xa họ được. Và mỗi lần ở trại Mười Hai Cây Sồi về, nàng lại buồn bã nằm thượt trên giường, không chịu dậy dùng bữa tối.

Chính cái tình trạng biếng ăn này làm cho bà Ellen và Mammy lo lắng hơn hết thảy. Mammy bưng những món ăn rất hấp dẫn, nói bóng gió rằng bây giờ là quả phụ rồi, nàng có thể ăn cho thỏa thích, nhưng Scarlett không thấy ngon miệng.

Khi lão bác sĩ Fontaine nói với bà Ellen bằng một vẻ nghiêm trọng rằng những vết thương trong lòng thường khiến phụ nữ mòn mỏi đến chết, mặt bà Ellen tái nhợt đi vì đó chính là nỗi sợ bà vẫn mang trong lòng.

- Có làm thế nào được không, bác sĩ?

- Đối với cô ấy bây giờ, đổi không khí đổi khung cảnh là tốt nhất, - ông bác sĩ già nói, mừng thầm vì chỉ muốn thoát khỏi một

bệnh nhân không điều trị.

Thế là Scarlett miễn cưỡng mang đứa con nhỏ đi thăm viếng, đầu tiên là thăm họ hàng hai bên gia đình nội ngoại O'Hara và Robillard ở Savannah, rồi đến hai bà dì em mẹ là Pauline và Eulalie ở Charleston. Nhưng nàng trở về ấp Tara trước dự kiến của bà Ellen, không giải thích lý do tại sao. Ở Savannah, mọi người đều ân cần, nhưng hai ông bác James và Andrew cùng các bà vợ đều đã già, chỉ thích ngồi yên một chỗ nói chuyện về một thời đã qua mà Scarlett chẳng thích thú gì. Với họ ngoại bên gia đình Robillard cũng vậy và Charleston, theo Scarlett là một nơi thật gớm ghiếc.

Dì Pauline và ông chồng – một ông già bé nhỏ lịch sự kiêu cách, với cái vẻ lơ đãng của một người đang sống trong thời xa xưa - ở một đồn điền ven sông, biệt lập hơn ấp Tara nhiều. Láng giềng gần nhất của họ cũng cách tới hai mươi dặm qua những con đường tối xuyên nhiều rừng bách và sồi. Những cây sồi với những mảng rêu xám rủ xuống lay động, khiến Scarlett sồn da gà và bao giờ cũng nhớ đến những truyện ông Gerald kể ma quỷ Alien lang thang trong những màn sương mờ xám. Chẳng có gì ngoài việc ngồi đan suốt ngày và đêm đến, nghe ông chú Keri cao giọng đọc những tác phẩm răn dạy của ông Bulwer-Lytton^[35].

Bà Eulalie, ru rú trong một ngôi nhà lớn có vườn quây tường cao ở Charleston, cũng chẳng thú vị gì hơn. Quen với cảnh những dãy đồi chạy dài bao la, Scarlett cảm thấy như ở trong tù. Ở đây, hoạt động giao tiếp nhiều hơn ở nhà dì Pauline, nhưng Scarlett không thích những người khác đến thăm với những điệu bộ khoa trương, óc thủ cựu quá nặng về dòng dõi gia đình của họ. Nàng thừa biết họ đều coi nàng là con đẻ của một cuộc hôn nhân không môn đăng hộ đối và thường tự hỏi làm sao một cô gái thuộc gia đình Robillard lại đi lấy một anh chàng Ireland ngụ cư. Scarlett có cảm giác là, sau lưng nàng, dì Eulalie vẫn phải biện bạch về cô cháu gái. Điều đó khiến nàng tức tối vì nàng cũng bất cần chuyện dòng dõi gia đình như ông bố. Nàng tự hào về ông Gerald, về những gì ông đã tự lực làm được, không cần sự hỗ trợ nào khác ngoài bộ óc Ireland tinh ranh của ông.

Và những người Charleston mới dương dương tự đắc làm sao về sự kiện pháo đài Sumter! Trời, chẳng lẽ họ không hiểu rằng

nếu họ không khờ dại nổ phát súng châm ngòi cho chiến tranh, thì cũng có một số kẻ ngu ngốc khác làm việc đó? Quen với giọng nói sôi nổi của miền cao Georgia, nàng thấy cái lối nói đơn điệu dài dòng của vùng thấp có vẻ như ỡng ẹo làm điệu. Nàng tưởng chừng nếu có bao giờ phải nghe lại những giọng phát âm những tiếng “cây cọ” thành “kêi cọ” “nhà” thành “nhiaàa”, “không” thành “không” và “ba má” thành “be mé”, thì nàng đến kêu rú lên mất. Điều đó làm nàng khó chịu đến nỗi trong một cuộc đi thăm xã giao, nàng đã nhại cái âm sắc Ailen của ông Gerald khiến bà dì phiền lòng. Sau đó, nàng trở về ấp Tara. Thà để những hoài niệm về Ashley hành hạ còn hơn phải nghe ngữ điệu Charleston.

Bà Ellen – bận bịu ngày đêm, lo tăng sản lượng của ấp Tara lên gấp đôi để giúp Liên bang, - hoảng lên khi thấy cô con gái lớn từ Charleston trở về gầy rộc, tái xanh và ăn nói nanh nọc. Bản thân bà đã trải qua nỗi khổ của kẻ thất tình, và đêm này qua đêm khác, bà nằm bên ông Gerald ngáy như kéo gỗ, cố nghĩ xem có cách nào làm giảm nhẹ những ưu phiền của Scarlett. Bà cô của Charles, Miss Pittypat Hamilton, đã nhiều lần viết thư giục bà cho phép Scarlett đến thăm Atlanta dài ngày và giờ đây, lần đầu tiên bà Ellen cân nhắc đề nghị đó một cách nghiêm chỉnh.

Bà Pittypat viết rằng bà và Melanie ở một mình trong một ngôi nhà lớn, “thiếu sự che chở của đàn ông, giờ đây khi Charlie thân yêu đã qua đời. Tất nhiên, có cậu Henry, em tôi, song cậu ấy không ở luôn cùng nhà với chúng tôi. Có lẽ Scarlett đã nói chuyện với bà về Henry. Sự tế nhị không cho phép tôi kể thêm về cậu ấy trên giấy. Nếu Scarlett đến, Melly và tôi sẽ cảm thấy thoải mái và yên ổn hơn. Ba người đàn bà cô đơn vẫn hơn là hai người. Và biết đâu Scarlett thân yêu lại chẳng có thể tìm thấy khuây khỏa trong việc chăm nom các chàng trai dũng cảm của chúng ta trong bệnh viện ở đây, như Melly đang làm... và dĩ nhiên, hai cô cháu tôi đang muốn được thấy cháu nhỏ...”.

Thế là hành trang của Scarlett lại được thu xếp cùng với những bộ đồ tang và nàng cùng với Wade Hampton và vú nuôi của nó, Prissy, lên đường đi Atlanta, đầu óc được nhồi đầy những lời căn dặn của bà Ellen và Mammy về cung cách cư xử và đem theo một trăm đôla tiền giấy Liên bang của ông Gerald cho. Nàng

không muốn đến Atlanta lắm. Nàng cho rằng bà cô Pitty thuộc loại các mệnh phụ đàn độn nhất và chỉ nghĩ đến việc sống dưới cùng một mái nhà với vợ của Ashley, nàng đã thấy ghê tởm. Nhưng giờ đây, nàng không thể lưu lại thêm ở cái hạt chứa đầy kỷ niệm này và hoan nghênh bất kỳ một thay đổi nào.

PHẦN HAI

CHƯƠNG VIII

Vào buổi sáng tháng năm năm một ngàn tám trăm sáu hai ấy, khi đoàn xe lửa đưa Scarlett ngược lên Bắc, nàng nghĩ Atlanta chắc không thể chán ngấy như Charleston và Savannah; mặc dầu không ưa gì bà Pittypat và Melanie, nàng vẫn chờ đợi với đôi chút tò mò, muốn xem thử thành phố này đã thay đổi ra sao kể từ khi nàng đến thăm lần vừa rồi vào mùa đông, trước khi chiến tranh bắt đầu.

Xưa nay, nàng vẫn quan tâm đến Atlanta hơn bất kỳ thành phố nào khác, vì hồi nhỏ, nàng đã nghe ông Gerald bảo nàng và Atlanta vừa đúng bằng tuổi nhau. Lớn lên, nàng phát hiện ra rằng ông Gerald có hơi phóng đại sự thật như ông vẫn có thói quen làm thế khi một tí ti phóng đại làm cho câu chuyện thêm đậm đà, nhưng Atlanta chỉ hơn nàng có chín tuổi và chừng này đối với một địa phương là quá trẻ so với bất kỳ thành phố nào nàng đã từng nghe nhắc đến. Savannah và Charleston có cái đạo mạo của tuổi tác, một nơi đang ở giữa thế kỷ thứ hai, còn nơi kia đã bước sang thế kỷ thứ ba và dưới con mắt trẻ trung của nàng, những thành phố đó bao giờ cũng giống như những bà già ngồi bình thản phe phẩy quạt dưới nắng. Còn Atlanta thì cùng thế hệ với nàng, đầy chất thô sượng chưa chín của tuổi trẻ và cũng liều lĩnh cuồng nhiệt như nàng.

Câu chuyện ông Gerald kể cho nàng dựa trên sự việc là Atlanta và nàng được đặt tên chính thức vào cùng một năm. Trong chín năm trước khi Scarlett ra đời, thành phố này thoạt tiên được gọi là Terminus (*Điểm cuối cùng*) rồi Marthasville và mãi đến năm sinh của Scarlett mới trở thành Atlanta.

Khi ông Gerald mới đến miền Bắc Georgia thì chưa có Atlanta, thậm chí một cái gì tựa tựa như làng xóm cũng không, hoang mạc trải rộng khắp vùng. Nhưng sang năm sau, một ngàn tám trăm ba sáu, Nhà nước cho phép xây dựng một đường xe lửa về phía Tây – Bắc xuyên qua vùng lãnh thổ của người Cherokee vừa nhượng lại. Nơi đến của con đường xe lửa dự kiến – Tennessee và

miền Tây – đã được xác định rõ ràng và dứt khoát, nhưng khởi điểm của nó ở Georgia vẫn còn chưa ngã ngũ. Mãi đến năm sau, một viên kỹ sư mới đóng một cái cọc xuống lớp đất sét đỏ để đánh dấu đầu phía Nam của tuyến đường và Atlanta, lúc mới ra đời gọi là Terminus, bắt đầu chính thức tồn tại.

Hồi bấy giờ, ở miền Bắc Georgia không có tuyến đường sắt nào và ở các nơi khác cũng rất ít. Nhưng trong những năm trước khi ông Gerald lấy bà Ellen, cái khu định cư bé xíu cách Tara hai mươi lăm dặm về phía Bắc đã dần dần phát triển thành một làng và những con đường tiến dần lên phía Bắc. Rồi kỹ sư xây dựng đường sắt thực sự bắt đầu. Từ thành phố cổ Augusta, một tuyến đường sắt thứ hai được mở rộng về phía Tây xuyên suốt chiều ngang của bang nối với con đường mới dẫn đến Tennessee. Từ thành phố cổ Savannah, một tuyến đường sắt thứ ba được xây dựng, mới đầu đến Macon ở trung tâm Georgia rồi vươn lên phía Bắc qua hạt của ông Gerald đến Atlanta để nối liền với hai đường kia và mở cho cảng Savannah một con lộ về miền Tây. Từ chính cái đầu mối Atlanta mới ra đời ấy, một tuyến đường sắt thứ tư được mở về phía Tây – Nam tới Montgomery và Mobile.

Sinh ra từ một tuyến đường sắt, Atlanta lớn lên cùng tuyến đường sắt đó. Với việc hoàn thành bốn tuyến đường xe lửa ấy, Atlanta được nối liền với miền Tây, miền Nam, miền Duyên hải và qua Augusta, với miền Bắc và miền Đông. Nó đã trở thành cái ngã tư đi về các ngả Bắc Nam Đông Tây và như vậy cái làng nhỏ bước vào cuộc sống.

Trong khoảng thời gian chỉ hơn mười bảy mùa xuân của Scarlett chút ít, Atlanta đã từ một cái cọc cắm xuống đất phát triển lên thành một thành phố nhỏ phồn thịnh với một vạn cư dân, trung tâm chú ý của toàn bang. Những thành phố lâu năm hơn, lạng lẽ hơn, thường nhìn cái thị xã mới và rộn rịp này với cảm giác ngỡ ngàng như một con gà mái thấy từ ổ trứng ấp của mình nở ra một chú vịt con vậy. Tại sao nơi này lại khác các thành phố còn lại của Georgia đến thế? Tại sao nó lại lớn nhanh đến thế? Xét cho cùng, nó chẳng có gì đáng kể ngoài những tuyến đường xe lửa và một nhóm người mạnh bon chen.

Những người định cư ở cái thị xã được gọi lần lượt là Terminus, Marthasville rồi Atlanta này, là một đám dân cư có

máu bon chen. Những con người có nghị lực, năng nổ từ những vùng lâu đời hơn của Georgia và những bang xa xôi, bị cuốn hút tới cái thị xã trải ra bao quanh giao điểm của các tuyến đường sắt nằm ở giữa. Họ hăm hở đến. Họ dựng những cửa hàng gần nhà ga, nơi giao nhau của năm con đường đất đỏ bùn lầy. Họ xây những ngôi nhà đẹp ở gần các phố Whitehall, Washington và dọc theo cái gờ đất cao, nơi những bàn chân đi giày da đánh của bao thế hệ người Anh-điêng đã vạch một con đường mòn gọi là Đường Cây Đào. Họ tự hào về thành phố này, tự hào về sự phát triển của nó, tự hào về bản thân mình đã làm cho nó lớn lên. Mặc cho các thành phố lâu năm hơn muốn gọi Atlanta là gì thì gọi, Atlanta bất cần.

Xưa nay, Scarlett vẫn thích Atlanta chính vì những lý do khiến Savannah, Augusta và Macon lên án nó. Cũng như nàng, thành phố này là một hỗn hợp giữa cái cũ và cái mới ở Georgia, trong đó cái cũ thường chịu lép vế trong những xung đột với cái mới bướng bỉnh và cường tráng hơn. Hơn nữa, có một cái gì đặc biệt, đầy hào hứng ở một thành phố ra đời, hoặc chí ít là được đặt tên chính thức, vào cùng một năm với nàng.

Đêm hôm trước mưa gió dữ dội, nhưng khi Scarlett tới Atlanta, mặt trời đã dửng mẫn làm việc, cố làm khô những dãy phố đã biến thành những dòng sông ngoằn ngoèo bùn đỏ. Ở khoảng trống quanh ga, mặt đất mềm đã bị cây xới lồi lõm bởi dòng xe cộ đi đi về về không ngớt, đến độ giống như vũng trâu đầm, và đây đó, xe cộ sa lầy vào những vệt rãnh đến tận trục bánh xe. Một dãy liên tục những xe tải quân đội và xe cứu thương bốc xếp hàng và nhận thương binh từ các đoàn tàu, càng làm tăng thêm sự hỗn độn và lầy lội khi chúng chen chúc nhau ra, vào các lái xe luôn miệng chửi thề, la lừa bì bõm, bùn bắn tung tóe hàng mét.

Scarlett đứng trên bậc dưới của toa tàu, xinh xắn trong bộ đồ tang đen, chiếc khăn nhiễu phát phối xõa xuống gần tới gót chân. Nàng lưỡng lự, không muốn để vấy bẩn đôi giày *muyn* và gấu váy, phóng mắt vào cái đám í ới rối tinh rối mù những xe tải, xe hàng, xe ngựa để tìm bà Pittypat. Chẳng thấy tăm hơi bà mệnh phụ phốp pháp mà đỏ bụi ấy đâu, nhưng trong khi Scarlett còn đang bồn chồn dõi tìm thì một lão già da đen râu má điểm

bạc và dáng bộ vệ dấn bước qua vũng bùn tới chỗ nàng, chiếc mũ cầm trong tay.

- Tiểu thư Scarlett phải không ạ? Tôi Peter đây, xà ích nhà bà Pitty. Tiểu thư *không* có được bước xuống cái đám bùn, này, - lão nói nghiêm nghị như ra lệnh khi thấy Scarlett xắn váy toan bước xuống. - Tiểu thư cũng *ễ* ốm như bà Pitty, khác nào *chê* con, *không* có để ướt *chun* được. Để tôi mang tiểu thư qua.

Lão nhắc Scarlett một cách nhẹ nhàng mặc dầu nom lão gầy gò, già yếu, và, trông thấy thấy Prissy bế đứa bé đứng trên sâu tàu, lão dừng lại.

- Đây là vú em coi bé nhà ta? Tiểu thư Scarlett, nó còn quá nhỏ, làm sao *chông* nổi con *chai* cậu Charles! Nhưng ta sẽ lo chuyện *í* sau. Cô gái kia, theo ta và đừng có để ngã chú bé đấy.

Scarlett ngoan ngoãn để bác Peter bế ra chỗ xe ngựa và nhẫn nhịn nghe bác ta chỉ trích nàng và Prissy bằng một giọng cương quyết. Trong khi vượt qua chỗ bùn, với Prissy mặt súng sĩa bì bõm đằng sau, nàng nhớ lại những điều Charles đã nói về bác Peter: “Bác ấy theo ba suốt tất cả các chiến dịch ở Mexico, chăm nom ba khi ba bị thương – thực tế là đã cứu mạng ba. Trên thực tế, bác Peter đã nuôi Melanie và anh, vì khi ba má anh mất, bọn anh còn rất nhỏ. Vào hồi ấy, cô Pitty giận ông anh là bác Henry, đến ở đây và trông nom bọn anh. Đó là con người bạc nhược nhất trên đời, không tự lo liệu được gì hết – như một đứa trẻ đáng yêu mới lớn và bác Peter coi cô đúng như vậy. Cô không thể quyết định bất cứ cái gì trong cuộc đời, thành thử bác Peter phải quyết định thay. Chính bác đã quyết định phải tặng tiền tiêu vặt của anh khi anh mười lăm tuổi và một mục giữ ý kiến là anh nên đi Harvard^[36] học năm cuối cùng, trong khi bác Henry thì muốn anh tốt nghiệp ở trường đại học tổng hợp. Và bác cũng quyết định đến lúc nào thì Melly đủ tuổi để chải tóc cao lên và đi dự các bữa tiệc. Bác báo cho cô Pitty khi nào trời quá lạnh hoặc quá ẩm không đi thăm bè bạn được, khi nào cô phải quàng khăn san ... Bác là người da đen thông minh nhất anh từng thấy và cũng là tận tâm nhất. Điều phiền phức duy nhất là bác ấy sở hữu ba cô cháu anh em chúng tôi cả phần xác lẫn phần hồn và bác ấy biết thế.”

Những lời của Charles được chứng minh khi bác Peter leo vào hòm xe và cầm lấy roi ngựa.

- Bà Pitty, *dắt áy náy không da* đón tiểu thư được. Bà sợ tiểu thư *không thông cảm*, nhưng tôi bảo bà và cô Melly mà đi thì chỉ tổ bần bản lên bản hết áo mới, vậy để tôi xẽ nói để tiểu thư hiểu. Tiểu thư Scarlett, tiểu thư nên bế lấy chú bé kẻo cái con nhỏ da đen này đánh *dơi* nó mất.

Scarlett nhìn Prissy thờ dài. Prissy đâu phải là người vú em lý tưởng. Sự thăng cấp gần đây – từ một con bé da đen gầy đét mặc váy ngắn với những bím tóc độn giấy cứng quèo chuyển qua chị vú đàn hoàng vận áo dài diêm bâu, chít khăn trắng hồ bột – đã làm cho nó say sưa. Nó ắt chẳng đời nào leo được lên cấp ấy sớm thế nếu những yêu cầu của chiến tranh và của ban hậu cần không khiến bà Ellen neo người đến độ không thể dành riêng Mammy hay Dilcey hoặc thậm chí Rosa hay Teena để làm việc ấy. Trước nay, Prissy chưa bao giờ đi khỏi trại Mười Hai Cây Sồi hoặc ấp Tara đến quá một dặm, nên chuyến viễn du trên xe lửa cộng với việc thăng cấp lên làm vú em, hầu như vượt quá sự tiếp nhận của bộ óc đựng trong cái hộp sọ nhỏ bé của nó. Cuộc hành trình hai mươi lăm dặm từ Jonesboro đến Atlanta khiến nó bị kích động đến nỗi Scarlett buộc phải bế đứa bé suốt dọc đường. Giờ đây, cảnh nhà cửa san sát, người đông nghìn nghịt, càng làm cho Prissy ngây ngất đến cực độ. Nó quay hết bên này sang bên kia chỉ chỉ trở trở, nhấp nha nhấp nhồm, và lắc đi lắc lại thẳng bé làm nó khóc thảm hại.

Scarlett ước gì lúc này có Mammy với đôi cánh tay già béo mập của bà. Mammy chỉ cần đặt tay lên một đứa bé là nó nín liến. Nhưng Mammy đang ở ấp Tara và Scarlett đành chịu. Nàng có giành bé Wade khỏi tay Prissy cũng vô ích thôi. Trong tay nàng nó vẫn gào to như khi Prissy bế nó. Ngoài ra, nó sẽ giựt những dải băng mũ của nàng và chắc chắn sẽ làm nhàu áo nàng. Cho nên nàng làm như không nghe thấy lời gợi ý của bác Peter.

“Có thể đến một lúc nào đó, mình sẽ biết cách chăm nom trẻ”, nàng bực dọc nghĩ trong khi chiếc xe xóc lên xóc xuống và lắc lư đi ra khỏi quãng bùn quanh ga, “nhưng mình sẽ chẳng bao giờ thích đùa với chúng”. Và thấy mặt Wade đỏ tía lên vì gào khóc, nàng gắt gỏng.

- Cho nó chiếc kẹo mút ở trong túi mỳ ấy, Prissy. Làm gì thì làm, miễn là để nó nín. Tao biết là nó đói, nhưng tao không thể làm gì được bây giờ.

Prissy chìa ra chiếc kẹo mút Mammy cho nó hồi sáng, và thằng bé nguôi cơn hờn. Với sự yên tĩnh trở lại, quang cảnh mới bày ra trước mắt khiến Scarlett phấn chấn lên đôi chút. Khi bác Peter, rớt cuộc, lái được chiếc xe ra khỏi những hố bùn và đi vào phố Cây Đào, nàng cảm thấy trong lòng dâng lên một nỗi thích thú đầu tiên kể từ nhiều tháng nay. Thành phố đã lớn nhanh biết mấy! Kể từ lần trước nàng đến đây, mới hơn một năm chút ít, thật không thể ngờ cái thành phố Atlanta bé nhỏ trong trí nhớ của nàng, lại thay đổi nhiều đến thế.

Trong năm qua, nàng hoàn toàn đắm chìm vào nỗi niềm riêng, chán ngấy mọi sự nhắc nhở đến chiến tranh, nên không biết rằng ngay từ phút đầu tiên nổ ra chiến sự, Atlanta đã thay đổi. Vẫn những tuyến đường xe lửa đã khiến thành phố này trở thành đầu mối thương mại trong thời bình, nay mang tầm quan trọng chiến lược sống còn trong thời chiến. Ở cách xa trận tuyến, thành phố và những con đường sắt của nó tạo thành sợi dây liên lạc giữa hai đạo quân của liên bang, đạo quân ở Virginia với đạo quân ở Tennessee và miền Tây. Và cũng theo cách ấy, Atlanta nối liền cả hai đạo quân ấy với miền cực Nam là nguồn tiếp tế cho họ. Giờ đây, đáp ứng nhu cầu chiến tranh, Atlanta đã trở thành một trung tâm chế tạo, một cơ sở bệnh viện và một trong những kho chính thức của miền Nam để tập trung lương thực và quân nhu cho mặt trận.

Scarlett nhìn xung quanh, tìm cái thị xã nhỏ vẫn in rõ nét trong trí nhớ của nàng. Nó mất hẳn rồi. Cái thành phố đang ở trước mắt nàng giống như một đứa hài nhi, qua một đêm, bỗng lớn vọt lên thành một chàng khổng lồ tràn trề sức sống.

Atlanta đang rộn rịch như một tổ ong, tự hào nhận rõ tầm quan trọng của mình đối với Liên bang và đang ngày đêm ráng sức biến một vùng nông nghiệp thành công nghiệp. Trước chiến tranh, chỉ có một số ít nhà máy bông, nhà máy len, kho vũ khí và xưởng máy ở phía Nam Marylandla – một điều mà tất cả những người miền Nam đều lấy làm tự hào. Miền Nam sinh ra các chính khách và binh lính, điền chủ và bác sĩ, luật gia và nhà thơ, nhưng

chắc chắn là không sản xuất ra kỹ sư hay thợ máy. Để cho bọn Yankee theo những nghề thấp kém ấy. Nhưng giờ đây các cảng của Liên bang bị các pháo hạm Yankee bịt kín, lượng hàng hóa từ Châu Âu chỉ nhỏ giọt vào qua hàng rào phong tỏa và miền Nam đang nỗ lực phi thường để tự chế tạo vật liệu chiến tranh cho bản thân. Miền Bắc có thể kêu gọi toàn thế giới trợ giúp cả về vật chất lẫn binh lính; hàng ngàn người Ailen và Đức đang đổ vào quân đội Mỹ, quáng mắt vì bổng lộc do miền Bắc tung ra, Miền Nam thì chỉ có thể trông cậy vào sức mình.

Ở Atlanta, có những nhà máy cơ khí đứng đỉnh sản xuất máy móc để chế tạo vật liệu chiến tranh – đứng đỉnh là vì ở miền Nam ít có những loại máy để đưa vào làm mẫu và mỗi bánh xe, mỗi răng cưa đều phải làm theo bản vẽ từ bên Anh lọt được qua hàng rào phong tỏa. Giờ đây, trên đường phố Atlanta, có nhiều bộ mặt lạ, và những người dân, mới cách đây một năm chỉ thoáng nghe một âm sắc phương Tây đã dỏng tai lên, nay chẳng buồn chú ý mảy may đến những tiếng ngoại lai của đám người châu Âu vượt qua hàng rào phong tỏa đến đây chế tạo máy móc và sản xuất vũ khí đạn dược cho Liên bang. Thật là những con người tài khéo, không có họ, ắt Liên bang sẽ gặp khó khăn lớn trong việc chế tạo các loại súng ngắn, súng trường, đại bác và thuốc nổ.

Người ta hầu như có thể cảm thấy mạch tim đập của thành phố đang làm việc ngày đêm, bơm vật liệu chiến tranh vào những mạch máu – đường sắt chuyển tới hai mặt trận. Các đoàn tàu rầm rập ra vào thành phố suốt ngày đêm. Muội khói từ các nhà máy mới xây dựng đổ như mưa rào xuống những ngôi nhà trắng. Ban đêm, các lò luyện rục đỏ và búa máy còn xinh xịch mãi sau khi dân thành phố đã ngủ yên. Những nơi năm ngoái còn là đất trống, giờ đây đã mọc lên những nhà máy làm yên cương, đồ thắng đai, giầy, những binh công xưởng sản xuất súng nhỏ, súng lớn, những nhà máy cán và xưởng đúc cho ra những đường rây sắt và toa hàng để thay thế những toa bị bọn Yankees phá hủy, và hoàng loạt cơ sở làm đinh thúc ngựa, hàm thiếc, khóa thắt lưng, lều, khuy, súng ngắn và gươm. Các xưởng đúc đã bắt đầu thấy thiếu sắt vì thứ kim loại này không hoặc ít lọt được qua hàng rào phong tỏa, còn các mỏ ở Alabama thì hầu như đình trệ vì các thợ mỏ ra mặt trận cả. Ở Atlanta, giờ đây không còn thấy hàng rào sắt, giàn sắt ngồi hóng mát trong vườn, cổng sắt

và thậm chí tượng sắt trên các bãi cỏ, vì chúng đã mau chóng đi vào nồi nấu của các nhà máy cán.

Đọc theo phố Cây Đào và những phố gần đó, là trụ sở các ban, cục khác nhau của quân đội đầy những người vận quân phục, nào hậu cần, nào thông tin, bưu điện, nào vận tải đường sắt, nào văn phòng tư lệnh hiến binh. Ở vùng ven là những trạm ngựa bổ sung tại đó lừa ngựa chạy vòng quanh trong những bãi quây rộng. Đọc những phố ngang là các bệnh viện. Nghe bác Peter kể về những bệnh viện này, Scarlett có cảm giác như Atlanta là một thành phố của thương binh, vì ở đây có vô số: bệnh viện tổng hợp, bệnh viện lây, bệnh viện điều dưỡng và hàng ngày, các chuyến tàu ngang mé dưới Ngã năm lại đổ thêm người ốm và bị thương.

Cái thị xã nhỏ bé đã biến mất và bộ mặt của cái thành phố lớn nhanh vùn vụt này rộn lên một năng lượng sôi động không dứt. Cảnh tấp nập khẩn trương ấy khiến Scarlett vừa ra khỏi cảnh sống an nhàn và yên tĩnh của nông thôn, đến gần như đứt hơi, nhưng nàng vẫn thấy thích. Ở đây có một không khí rạo rục như nâng bổng nàng lên. Tựa hồ nàng có thể cảm thấy mạch tim thành phố tăng đều đặn cùng nhịp với tim nàng.

Trong khi xe chậm chạp lăn bánh qua những hố bùn của đường phố chính nàng thích thú ghi nhận mọi khuôn mặt mới và công trình xây dựng mới. Các vỉa hè đầy những người vận đồng phục, mạng phù hiệu đủ các cấp và đủ các ngành công vụ; lòng phố chật ùn ùn các loại xe cộ - xe hàng, xe ngựa, xe cứu thương, xe tải quân đội phủ bạt với những gã lái xe cục cằn luôn mồm chửi thề trong khi những chú la ì ạch vượt qua những vệt rãnh, những liên lạc viên mặc đồ xám phóng ngựa qua các phố làm bùn bắn tung tóe, mang các mệnh lệnh và điện báo từ tổng hành dinh này sang tổng hành dinh khác; những người dưỡng bệnh tập tễnh chống nạng đi dạo, thường thường có những bà ân cần đỡ cánh hai bên; từ những bãi tập, nơi những tân binh đang được luyện thành chiến sĩ, vang lên tiếng hô mệnh lệnh, tiếng kèn hiệu, tiếng trống. Và, cổ họng se lại, Scarlett lần đầu tiên trông thấy những bộ quân phục Yankee khi bác Peter chỉ một toán tù binh mặc capot xanh nước biển, bộ dạng thiếu não, do một tiểu đội lính Liên bang, lưỡi lê cắm đầu súng, áp giải đến ga

để đưa lên tàu về trại giam.

“Ôi”, Scarlett nghĩ thầm, lần đầu tiên cảm thấy thực sự vui thích từ hôm dự bữa tiệc ngoài trời hồi nọ, “mình sẽ thích nơi này! Thật sống động và say mê!”

Atlanta còn sống động hơn nàng nghĩ, vì ở đây có hàng tá tiệm nhảy mới mở. Theo chân quân đội, gái điếm nhan nhản khắp thành phố và những nhà chứa mọc lên như nấm làm giới tăng lữ thất kinh. Mọi khách sạn, nhà trọ và tư gia đều chật ních khách tìm đến để được gần những người thân thích bị thương nằm trong những bệnh viện lớn của Atlanta. Tuần nào cũng có tiệc tùng, vũ hội, bán hàng phúc thiện và vô số đám cưới thời chiến – chú rể về phép vận quần áo màu xám tươi viền dải vàng và cô dâu mặc toàn hàng sang trọng nhập ngoại qua hàng rào phong tỏa, đi giữa hai hàng người tuốt gươm bắt chéo trên đầu, nâng cốc chúc tụng bằng sâm banh nội, rồi chia ly đầy nước mắt. Đêm đêm, những phố tối có cây trồng hai bên rộn tiếng chân khiêu vũ, và từ những phòng khách nhỏ, vẳng ra tiếng dương cầm, những giọng nữ cao quyện với giọng những khách nhà binh trong điệu buồn êm ái của những ca khúc như “kèn ngưng chiến” và “Thư em có đến, nhưng đến quá chậm” – những bài hát nào nề làm rung rung lệ những đôi mắt đẹp vốn chưa hề biết đến những giọt nước mắt của sầu đau thực sự.

Trong khi xe tiến qua lớp bùn dính nháp về phía cuối phố, Scarlett luôn miệng hỏi và bác Perer vừa trả lời vừa vung roi chỉ đây, chỉ đó, hãnh diện được phô bày kiến thức của mình.

- Đây là binh công *xiếng* ! Phải, thưa tiểu thư, họ *dữ súng* và *dung* thú tương tự ở đây. *Không* , thưa tiểu thư đấy *không* phải kho hàng, đây là *dững* văn phòng phong tỏa. Sao, tiểu thư Scarlett , cô *không* *bết* văn phòng phong tỏa là gì ư? Đây là những văn phòng dành cho *dững* người ngoại quốc mua *bông* của Liên bang, chất xuống tàu chở đến Charleston, Wilmington và chờ về mang thuốc nổ cho ta. *Không* , thưa tiểu thư, tui *không* *bết* chắc họ là người nước nào. Bà Pitty bảo họ là người Ireland cơ mà *không* ai hiểu lấy một chữ trong *dững* điều họ nói. Vâng, thưa tiểu thư, khói và muội thật tai hại, nó đang làm hỏng hết *dững* cái *dèm* lụa của bà Pitty. Khói của xưởng đúc và *dững* nhà máy cán đấy. Lại còn cái tội nó âm âm cả đêm nữa chứ!

Không ai ngủ yên với nó. *Không*, tiểu thư ạ, tôi *không* thể dừng lại để tiểu thư nhìn xung quanh. Tôi đã hứa với bà Pitty đưa cô về thẳng nhà... Kia, tiểu thư Scarlett, đáp lễ đi, bà Merriwether và bà Elsing đang cúi chào tiểu thư đấy.

Scarlett mang máng nhớ hai bà như thể đã từ Atlanta đến ập Tara dự đám cưới nàng, và nàng nhớ ra rằng họ là bạn tốt nhất của bà Pittypat. Cho nên, nàng quay vội về phía bác Peter chỉ và cúi chào. Hai bà ngồi trên một chiếc xe đậu ngoài một cửa hàng len dạ. Chủ hiệu và hai nhân viên đứng trên vỉa hè, ôm những súc vải bông phô với khách. Bà Merriwether là một phụ nữ cao to, mặc corsse bó chặt đến nỗi ngực bà nhô ra đằng trước như một mũi tàu thủy. Mái tóc màu xám sắt của bà được bổ sung bằng một món tóc giả loăn xoăn xoắn xuống trán, phô một sắc nâu kiêu kỳ bất cần hòa hợp với phần còn lại. Bà có bộ mặt tròn trĩnh hồng hào bộc lộ một vẻ pha trộn cả hỗn hậu lẫn tinh khôn với thói quen sai phái. Bà Elsing trẻ hơn – một người đàn bà mảnh dẻ đã một thời xinh đẹp, vẫn còn sót lại chút hương sắc đã phai và một vẻ hách dịch kiêu kỳ.

Hai bà này cùng với một bà thứ ba, bà Whiting, là trụ cột của Atlanta. Họ cai quản ba khu giáo hội mà họ là thành viên, bao gồm cha cố, các ban hát nhà thờ và con chiên xứ đạo. Họ tổ chức các cuộc bán phúc thiện và chủ trì các ban khâu may, họ làm nhiệm vụ bồi đồng các cô gái trong những vũ hội và picnic, họ biết đám nào vừa đôi phải lứa, đám nào không, cậu nào hay bí mật uống rượu, cô nào đang có thai và bao giờ thì đẻ. Họ nắm vững dòng dõi tông tộc của tất cả những người có danh tước ở Georgia, Nam Carolina và Virginia, nhưng không bận tâm đến những bang khác, vì họ tin rằng không ai có chút máu mặt lại xuất sinh từ một bang nào khác ngoài ba bang nói trên. Họ biết thế nào là lịch thiệp, thế nào là thất thố và chẳng bao giờ bỏ qua không phát biểu ý kiến của mình – bà Merriwether nói thật to, bà Elsing với một giọng tao nhã kéo dài và nhỏ dần, còn bà Whiting thì nhỏ nhẹ buồn bã như để chứng tỏ rằng bà rất ghét nói đến những điều như vậy. Ba bà này ghét nhau và nghi kỵ nhau kịch liệt như bộ ba Tam Hùng đầu tiên của La Mã và sự liên minh chặt chẽ của họ có lẽ cũng dựa trên cùng một lý do.

- Tôi đã nói với Pitty là thế nào cô cũng phải làm ở bệnh viện

của tôi đây, - bà Merriwether tươi cười gọi. – Cô đừng có nhận lời với bà Meade hay bà Whiting đấy nhé!

- Vâng, Scarlett nói không hiểu bà Merriwether nói về cái gì, nhưng vẫn thấy rạo rức vui sướng vì được hoan nghênh và cần đến.

- Hy vọng sẽ sớm gặp lại bà.

Chiếc xe lọc cọc đi tiếp và dừng lại một lát để cho hai bà bung những rổ đầy bông băng rón rén bước trên những bậc đá qua đường phố trơn nhớt. Cùng lúc ấy, mắt Scarlett bắt gặp trên vỉa hè một dáng người trong một chiếc áo màu rục rở - quá rục rở đối với y phục thường mặc để ra đường – đầu choàng một chiếc khăn san dài viền tua gần chấm gót. Quay lại, nàng trông thấy một thiếu phụ cao đẹp, gương mặt bạo dạn với mái tóc đỏ lạ lùng, đỏ đến mức không thể tin là thật. Lần đầu tiên, nàng trông thấy một phụ nữ mà nàng biết chắc là đã “làm gì đó với bộ tóc của mình” và nàng ngậy ra nhìn.

- Bác Peter, ai đấy? – Nàng thì thào.

- Tôi *không* biết.

- Có, bác có biết, tôi dám chắc thế. Người đàn bà ấy là ai vậy?

- Tên là Belle Watling, - bác Peter nói, môi dưới trễ ra.

Rất nhạy bén, Scarlett nhận thấy ngay là bác chỉ gọi tên trống không, chẳng “cô” hay “bà” gì hết.

- Người ấy là ai?

- Tiểu thư Scarlett, bác Peter nói, mặt lăm lăm, tay quất nhẹ một roi làm con ngựa giật mình. – Chắc bà Pitty sẽ *không* thích tiểu thư hỏi những câu hỏi *không* dính dáng gì đến tiểu thư. Ở cái tỉnh này có hàng lô kẻ vô tích sự *không* bỏ tốn nước bọt nói tới.

“Trời!” Scarlett nghĩ thầm, đành nín thinh sau khi bị chỉh. “Đó hẳn là một phụ nữ hư hỏng!”

Trước nay, nàng chưa bao giờ thấy một phụ nữ hư hỏng, nên nàng ngoái đầu lại, nhìn theo cho đến khi người kia khuất vào trong đám đông.

Lúc này các cửa hàng và các tòa nhà mới xây để phục vụ chiến tranh đã thưa hơn, cách nhau bởi những lô đất trống. Cuối cùng, khu đô hội kinh doanh lùi lại sau và khu tư gia hiện ra trước mắt, Scarlett nhận ra một số như những người bạn cũ; ngôi nhà của gia đình Leyden trang nghiêm, đường bê, biệt thự Bonnell với hàng cột trắng nhỏ và màn cửa xanh, ngôi nhà kiểu Georgia bằng gạch đỏ của gia đình McLure im lìm đằng sau dãy hàng rào dây thép. Bấy giờ xe đi chậm hơn, vì từ các hàng hiên, vườn nhà và vỉa hè, nhiều bà cất tiếng gọi Scarlett. Một số nàng có quen chút ít, một số nàng chỉ nhớ mang máng, nhưng phần lớn đều lạ cả. Chắc chắn bà Pittypat đã loan tin nàng sắp đến thăm. Thỉnh thoảng lại phải bế bồng bé Wade lên để cho những bà đánh liều lợi qua bùn đến tận bên cọc đậu xe có thể trầm trồ khen ngợi nó. Họ đều gào to bảo nàng phải tham gia các hội đan dệt, may vá và ủy ban bệnh viện của họ, chứ đừng tham gia nhập nơi khác và ở đâu nàng cũng phải hứa bừa đi cho xong chuyện.

Đi qua một ngôi nhà ván xanh xiêu vẹo, một đứa bé gái da đen trực ở trước thềm kêu lên: “Cô í đến đây *dối!*” và hai vợ chồng bác sĩ Meade cùng cậu con trai Phil mười ba tuổi chạy ra lên tiếng chào. Scarlett nhớ ra là họ cũng đã đến dự đám cưới của mình. Bà Meade leo lên cọc đậu xe, vươn cổ nhìn đứa bé một cái, còn ông bác sĩ thì bất chấp bùn, cứ lợi tuốt ra đến sườn xe. Ông cao và gầy nhẳng, để một bộ râu nhọn hoa râm, quần áo lụng thụng trên cái thân hình mảnh khảnh như bị một cơn cuồng phong thổi đến, quàng vào đó. Dân Atlanta coi ông là nguồn gốc của mọi sức mạnh và mọi sự thông thái, nên nếu ông có thu hút phần nào niềm tin của họ thì cũng chẳng có gì là lạ. Nhưng, mặc dù có thói quen đưa ra những lời tiên tri và tác phong hơi khoa trương, ông vẫn là một trong những người tốt bụng nhất thành phố.

Sau khi bắt tay Scarlett, thúc đũa vào bụng Wade và khen nó kháu khỉnh, ông bác sĩ báo tin rằng bà cô Pittypat đã thề là Scarlett sẽ không làm ở bệnh viện nào khác ban quản băng nào khác ngoài bệnh viện và ban của bà Meade.

- Ôi, lạy Chúa, thế nhưng cháu đã nhận lời với hàng nghìn bà rồi! – Scarlett nói.

- Bà Merriwether, tôi cam đoan thế! – bà Meade phần nộ kêu lên. – Quỷ bắt bà ấy đi! Tôi chắc là bà ta ra đón mọi chuyến tàu!

- Cháu nhận lời vì cháu hoàn toàn mù tịt, chẳng biết họ nói về chuyện gì, - Scarlett thú thật. – Vậy những ban phục vụ bệnh viện ấy là thế nào?

Cả hai vợ chồng ông bác sĩ đều có vẻ hơi khó chịu khi thấy nàng không hay biết gì cả.

- À mà, tất nhiên, cô cứ ru rú ở nông thôn nên không biết được, - bà Meade biện hộ cho nàng. – Chúng tôi có những ban chăm sóc phục vụ các bệnh viện khác nhau. Chúng tôi chăm sóc thương binh, giúp đỡ các bác sĩ, làm băng cứu thương và may quần áo. Khi thương, bệnh binh đã khá đến mức có thể rời bệnh viện, chúng tôi đón họ về nhà mình để an dưỡng cho đến khi họ có thể trở lại quân đội. Và chúng tôi trông nom vợ con gia đình một số thương binh túng thiếu – phải, còn tệ hơn là túng thiếu nữa kia! Bác sĩ Meade đây ở bệnh viện Học viện, nơi bạn của tôi làm việc, ai nấy đều bảo ông ấy thật kỳ diệu và ...

- Thôi, thôi, bà Meade, - ông bác sĩ âu yếm nói. – Đừng khoe tôi trước mặt mọi người. Đây chỉ là phần nhỏ bé tôi có thể làm được, vì bà không muốn để tôi gia nhập quân đội.

- Không muốn để? – Bà bất bình kêu lên. – Tôi ấy à? Tỉnh không muốn để ông đi thì có, ông thừa biết điều ấy. Chà, Scarlett, khi mọi người nghe nói ông ấy định đi Virginia làm bác sĩ giải phẫu quân y, tất các các bà bèn ký một kiến nghị xin ông ấy ở lại đây. Cố nhiên, thành phố không thể thiếu ông ấy được.

- Thôi, thôi, bà Meade, - ông bác sĩ nói, rõ ràng là thích thú với lời khen. Có lẽ một con trai ở mặt trận lúc này cũng là đủ.

- Và sang năm, con cũng đi! – Cậu bé Phil kêu to, háo hức nhảy chân sáo. – Làm tay đánh trống trận. Con đã học đánh trống. Ba mẹ có muốn nghe thử không? Con đi lấy trống nhé.

- Không, bây giờ thì chưa, - bà Meade nói, kéo con lại sát bên mình, mặt bỗng trở nên căng thẳng. – Sang năm thì chưa được, con yêu quý ạ. Có thể sang năm nữa.

- Nhưng đến lúc đó thì chiến tranh kết thúc mất rồi còn gì. – Phil dỗi, vùng ra khỏi mẹ. – Thế mà mẹ bảo là mẹ hứa!

Ông bố, bà mẹ đưa mắt nhìn nhau trên đầu chú bé và Scarlett trông thấy cái nhìn đó. Darcy Meade đang ở Virginia và hai ông

bà càng níu chặt lấy đứa con trai nhỏ còn lại.

Bác Peter hắng giọng.

- Lúc tôi ở nhà đi. Bà Pitty đã đứng ngồi không yên *dồi*, nếu tôi *không về xôm xôm*, khéo bà ấy *ngút mắt*.

- Tạm biệt. Chiều nay, tôi sẽ đến, - bà Meade nói. - Và cô nói giúp với Pitty hộ tôi rằng nếu cô không vào ban tôi thì bà ấy còn là đứng ngồi không yên nữa.

Chiếc xe trượt bánh đi xuôi con đường lầy lội và Scarlett ngã người trên đệm ghế, mỉm cười. Hàng bao tháng nay, nàng chưa bao giờ cảm thấy dễ chịu như lúc này. Với những đám đông, với nhịp điệu hối hả và cái mạch chảy ngấm đầy náo nức thôi thúc của nó, Atlanta thật thú vị, thật vui tươi, thật xiết bao đáng yêu hơn cái đồn điền hẻo lánh ở ngoại vi Charleston, nơi tiếng cá sấu hú luôn phá vỡ yên tĩnh của đêm; hơn cả chính nội thành Charleston ngủ mơ trong những khu vườn đằng sau bức tường cao; hơn cả Savannah với những phố rộng hai bên trồng cọ và con sông ngâu bùn bên cạnh. Phải, và thậm chí, tạm thời, còn hơn cả ấp Tara, mặc dù Tara vốn rất thân thiết với lòng nàng.

Thành phố này có một cái gì náo nức với những phố hẹp lầy lội của nó, nằm giữa những dãy đồi đỏ nối tiếp nhau, một cái gì thô mộc và nguyên sơ đầy ái lực đối với chất thô mộc và nguyên sơ ẩn dưới cái bề ngoài bóng bẩy đẹp đẽ mà bà Ellen và Mammy đã cố công bồi đắp cho nàng. Nàng chợt cảm thấy đây mới là nơi hợp với mình chứ không phải những thành phố cổ kính lạnh, tẻ ngắt bên những dòng nước vàng khè.

Nhà cửa thưa thớt dần. Thò đầu ra ngoài, Scarlett trông thấy những bức tường gạch đỏ và mái ngói của ngôi nhà bà Pittypat. Đó gần như là ngôi nhà cuối cùng ở phía Bắc thành phố. Quá chỗ đó, đường Cây Đào hẹp lại, dưới những rặng cây to và khuất dần vào một khu rừng rậm lạnh tờ. Hàng rào gỗ ván gợn ghề vừa mới sơn trắng bao quanh mảnh sân trước lấm tẩm vàng rộm những bông hoa trường thọ cuối mùa. Đứng trên thềm trước là hai phụ nữ vận đồ đen và đằng sau họ, một người đàn bà to béo, da vàng vọt; hay tay giấu dưới tạp dề, toét miệng cười, phô hai hàm răng trắng. Bà Pittypat - phục phịch đang lật đật trên đôi chân nhỏ xíu, vẻ rất xúc động, áp một tay lên bộ ngực đồ sộ để nén bớt

nhịp tim đập xốn xang. Scarlett trông thấy Melanie đứng cạnh bà và, lòng trào lên mối ác cảm, nàng hiểu ra rằng chút vị ngái trong ly rượu thơm Atlanta sẽ là con người nhỏ nhắn mảnh dẻ ấy trong chiếc áo dài đen để tang, với những lọn tóc quăn bướng bỉnh được chải mượt đi cho ra dáng mệnh phụ và một nụ cười đơn đả, triu mến, rạng rỡ vui sướng trên gương mặt hình trái tim.

Khi một người miền Nam đã cất công đóng gói hành trang, vượt qua hai mươi dặm đường, thì cuộc đi thăm ấy họa hoằn lắm mới dưới một tháng, và thông thường là lâu hơn thế. Là khách hay là chủ, người miền Nam cũng đều nồng nhiệt như nhau và những trường hợp họ hàng bà con đến nghỉ Noel ở nhà nhau và lưu lại đến tận tháng bảy, chẳng có gì là bất thường. Không ít cặp vợ chồng mới cưới, trong chuyến đi chơi hưởng tuần trăng mật, ở lại một ngôi nhà thú vị nào đó đến tận lúc sinh đứa con thứ hai. Nhiều khi, những bà cô, ông bác già đến ăn tối một ngày chủ nhật rồi ở lại cho đến khi được đưa ra nghĩa địa mấy năm sau. Khách khứa đến thăm chẳng thành vấn đề gì, và nhà rộng thênh thang, đầy tớ đông đúc và việc nuôi thêm dăm miệng ăn là chuyện vặt ở vùng đất trù phú này. Du khách gồm mọi lứa tuổi, nam và nữ, nào những đôi mới cưới hưởng tuần trăng mật, nào những người mẹ trẻ phô những đứa con mới sinh, nào những người dưỡng bệnh, những kẻ tứ cố vô thân, nào những cô gái mà mẹ cha đang lo ngay ngáy muốn kéo ra khỏi nguy cơ của một cuộc hôn nhân không xứng hợp hoặc đã đến cái tuổi nguy hiểm mà vẫn chưa đính hôn với ai, song nếu đến nơi khác có họ hàng bà con đỡ đầu, cũng có thể hy vọng kiếm được đám tươm tươm. Khách đến thăm làm cho nhịp sống chậm rãi của miền Nam thêm đa dạng và sôi động, nên bao giờ họ cũng được hoan nghênh.

Vì vậy, Scarlett đến Atlanta mà không hề có ý niệm là mình sẽ ở lại bao lâu. Nếu buồn tẻ như ở Savannah và Charleston thì trong vòng một tháng, nàng sẽ trở về nhà. Nếu thú vị, nàng sẽ ở lại vô thời hạn. Nhưng vừa mới tới, bà cô Pitty và Melanie đã mở chiến dịch thuyết phục nàng coi đây là nhà mình mà ở lại vĩnh viễn với họ. Họ nêu lên đủ các lập luận khả dĩ nghe lọt tai. Họ muốn giữ nàng vì lợi ích bản thân nàng, bởi lẽ họ yêu quý nàng. Họ cô đơn và ban đêm thường hay hoảng sợ trong ngôi nhà lớn,

sự dũng cảm của nàng sẽ truyền cho họ can đảm.

Là một phụ nữ đầy duyên sắc, nàng sẽ làm cho nỗi buồn của họ được khuây khỏa. Bây giờ Charles đã mất, chỗ của nàng và của con trai nàng là ở bên những người thân của chàng. Vả lại, theo di chúc của Charles, bây giờ nửa ngôi nhà này là thuộc về nàng. Sau rốt, Liên bang cần đến mọi đôi tay để may vá, đan dệt, quần băng cấp cứu và chăm sóc thương binh.

Ông Henry Hamilton, bác của Charles, hiện sống độc thân ở khách sạn Atlanta cũng nói chuyện nghiêm chỉnh với Scarlett về vấn đề này. Bác Henry là một ông già thấp bé, bụng phệ, mặt hồng hào, tóc dài bạc trắng, bản tính và không chịu nổi những cung cách nhút nhát, rụt rè và thói u uất của đàn bà. Chính vì lý do này mà ông chỉ mấy khi nói chuyện với bà em Pittypat. Từ bé, tính nết hai người đã trái ngược nhau hoàn toàn và sau này lại càng xa cách hơn do việc ông phản đối cách thức bà nuôi dạy Charles – “Biến con trai một người lính thành một đứa ổng à ổng ẹo!” Nhiều năm trước đây, ông đã xỉ vả bà Pitty thậm tệ đến mức, giờ đây, có nói đến ông, bà cũng chỉ thì thầm dè dặt, mắt la mày lét đến nỗi người lạ có thể nghĩ rằng cái ông luật sư già lương thiện ấy chí ít cũng phải là một tên sát nhân. Sự lẳng nhục đó xảy ra vào một hôm bà Pitty muốn rút năm trăm đô la trong tài khoản của mình, mà ông Henry được ủy thác quản lý, để đầu tư vào một mỏ vàng không có thật. Ông đã từ chối, không cho phép làm thế và hùng hù hỏ hỏ nói rằng bà ngu chẳng khác gì một con bọ rầy, rằng ở bên bà quá năm phút là ông ngứa ran khắp người lên rồi. Từ hôm ấy trở đi mỗi tháng bà chỉ gặp ông một lần theo thủ tục, khi ông lái xe đưa bà đến văn phòng luật sư của mình để lấy tiền trông nom gìn giữ nhà cửa. Sau mỗi lần đến thăm ngân quỹ ấy, bao giờ bà Pitty cũng về nằm thọt trên giường suốt ngày, sụt sùi nước mắt và không ngừng hít thuốc muối. Melanie và Charles, vốn rất thân với ông bác, đã nhiều lần tính nguyện xin làm môi giới giảng hòa cho bà đỡ khổ tâm, nhưng bà Pitty luôn luôn bậm chặt môi như môi trẻ con, không chịu. Ông Henry là cây thập tự^[37] của bà và bà phải vác lầy. Căn cứ vào đó, Charles và Melanie chỉ có thể suy ra rằng bà hài lòng sâu sắc với những lần khích động ít ỏi này, loại khích động duy nhất trong cuộc đời an nhàn của bà.

Bác Henry có cảm tình ngay với Scarlett, bởi vì theo lời ông, tuy nàng có thói kiêu cách dõ dẩn, ông có thể thấy nàng cũng có đôi chút thông minh. Ông là người được ủy thác quản lý không riêng gì phần tài sản của bà Pitty và Melanie, mà cả phần của Charles để lại cho Scarlett. Một điều bất ngờ thú vị đến với Scarlett: giờ đây nàng là một thiếu phụ giàu có, ngoài nửa ngôi nhà của bà cô Pitty, Charles còn để lại cho nàng cả đất trại lẫn nhà cửa ở tỉnh nữa. Và những cửa hàng, nhà kho dọc theo đường xe lửa ở gần ga – một phần tài sản thừa kế của nàng – đã tăng giá trị gấp ba kể từ khi chiến tranh bắt đầu. Chính vào lúc đưa cho Scarlett tờ kê khai tài sản riêng của nàng, bác Henry đã đặt vấn đề nàng nên ở hẳn tại Atlanta.

- Khi nào Wade Hamilton đến tuổi, nó sẽ là một chàng trai giàu có, - ông nói. - Theo đà tăng trưởng của Atlanta, tài sản của nó trong hai mươi năm nữa sẽ giá trị gấp mười và việc để nó được nuôi dạy ở nơi nó có tài sản để nó học cách trông nom quản lý tài sản ấy, là phải lẽ thôi – phải, trông nom quản lý tài sản và trông nom Melanie nữa. Chẳng mấy nữa, nó sẽ là người đàn ông duy nhất còn lại của dòng họ Hamilton vì bác không thể ở trên đời này mãi được.

Còn như bác Peter, bác ta coi việc Scarlett đến đây để ở lại hẳn là chuyện đương nhiên không phải bàn. Bác ta không thể quan niệm rằng con trai độc nhất của Charles lại được nuôi ở một nơi mà bác không giám sát được việc giáo dục. Đáp lại tất cả những lập luận đó, Scarlett chỉ mỉm cười không nói, chưa muốn cam kết gì trước khi biết chắc mình có thích Atlanta và việc chung đụng thường xuyên với họ hàng nhà chồng hay không. Nàng cũng biết rằng còn phải tranh thủ cả ông Gerald và bà Ellen nữa. Ngoài ra, giờ đây ở xa ấp Tara, nàng thấy nhớ nó ghê gớm, nhớ những cánh đồng đất đỏ, những luông bông lá xanh rờn. Và những giờ phút tĩnh lặng êm đềm khi hoàng hôn xuống. Lần đầu tiên, nàng lờ mờ hiểu ra hàm ý của ông Gerald khi ông nói rằng tình yêu đất đai nằm sẵn trong máu nàng. Cho nên lúc này, nàng cố khéo léo né tránh chưa trả lời dứt khoát về thời gian cuộc viếng thăm này và dễ dàng hòa vào cuộc sống trong ngôi nhà gạch đỏ ở cuối đường Cây Đào yên tĩnh.

Sống với những người thân thích của Charles và thấy ngôi nhà

nơi chôn ran cắt rốn của chàng, giờ đây Scarlett hiểu thêm một chút về chàng trai đã biến nàng thành vợ, thành quả phụ rồi thành mẹ theo một nhịp kể tiếp mau lẹ đến thế. Thật chẳng khó gì mà không thấy ra cái lý do khiến chàng nhút nhát đến thế, chất phác đến thế, lý tưởng chủ nghĩa đến thế. Nếu Charles có thừa kế chút nào những đức tính của cha chàng, một người lính nóng tính, nghiêm nghị, không biết sợ là gì, thì chút gì đó cũng tàn lụi từ những ngày niên thiếu bởi cái không khí khuê phòng trong đó cậu bé Charles được nuôi dạy. Tận tâm tận lực với bà Pitty hồn nhiên như trẻ thơ, và gần gũi với Melanie hơn hai anh em trai, chàng chỉ quanh quẩn với họ, hai mẫu người nữ dịu dàng nhất, xa rời chuyện thế tục nhất có thể thấy trên đời.

Bà cô Pittypat^[38], sáu mươi năm trước đây được đặt tên là Sarah Jane Hamilton, nhưng từ cái thời xa vắng ấy, khi được ông bố cứng chiều tặng cho cái biệt danh ấy vì đôi chân nhỏ xíu không ngừng lạch bạch chạy nhảy, không ai gọi bà khác đi nữa. Trong những năm sau lần đặt tên thứ hai này, bà đã thay đổi nhiều đến nỗi cái biệt danh âu yếm ấy trở nên không thích hợp nữa. Tất cả những gì còn lại của đứa trẻ tung tăng nhanh thoăn thoắt chỉ là đôi chân nhỏ bé không chút phù hợp với trọng lượng của bà và cái khuynh hướng láu táu ưa nói chuyện phiếm. To béo, má đỏ hồng, tóc bạc phơ, bao giờ bà cũng hơn hớn hển vì chiếc corsse nịt quá chặt. Đôi chân nhỏ xíu nhét trong đôi giày quá bé không cho phép bà đi bộ hết chiều dài một khối nhà. Mọi xúc động đều làm tim bà xốn xang và quá yêu nó, bà sẵn sàng lăn đùng ra ngất xỉu trước bất kỳ một sự khiêu khích nào. Ai nấy đều biết những cơn ngất của bà chẳng qua chỉ là chuyện làm mình làm mẩy của đàn bà, nhưng vì yêu mến bà, không muốn nói ra. Mọi người đều yêu, chiều bà như một đứa trẻ và không ai chấp lời ứng xử của bà, coi là điều nghiêm túc, trừ ông anh trai Henry của bà.

Bà thích chuyện tâm phào hơn mọi thứ khác trên đời, thậm chí thích hơn cả những của ngon vật lạ, và bà cứ nói dông dài hàng giờ liền về những công việc của người khác một cách hồn hậu vô hại. Bà hoàn toàn không có trí nhớ về tên tuổi, ngày tháng và địa điểm, và luôn luôn lẫn lộn các diễn viên kịch trong một vở này với các đào kép trong một vở khác, nhưng chẳng ai làm theo vì chẳng ai ngờ nghếch đến độ coi những điều bà nói là

nghiêm chỉnh. Không ai nói với bà điều gì thực sự méch lòng, hoặc phỉ báng, vì người ta thấy cần phải tôn trọng cảnh không chồng không con của bà dù bà đã sáu mươi tuổi và bè bạn của bà, đầy nhã ý, thông đồng với nhau giữ cho bà yên ổn với cái phận của một đứa bé được yêu chiều.

Melanie giống bà cô ở nhiều điểm: nhút nhát, nhu mì, nhiều lúc đột nhiên đỏ mặt, nhưng nàng còn có đầu óc biết lý lẽ... “Cách nào đó, mình cũng thừa nhận vậy”. Scarlett miễn cưỡng nghĩ thầm. Cũng như bà cô Pitty, Melanie có bộ mặt của một đứa trẻ mưa nắng không từng, chỉ biết có sự hồn nhiên và hảo tâm, sự chân thật và tình yêu, một đứa trẻ chưa hề thấy cái ác hay sự tàn nhẫn và có thấy cũng chẳng biết mà nhận ra. Vì xưa nay vẫn sung sướng, nàng muốn mọi người quanh mình cũng sung sướng hoặc chí ít cũng hài lòng với bản thân. Bởi thế, bao giờ nàng cũng nhìn thấy phần tốt đẹp nhất ở mỗi người để khen ngợi. Không có một gia nhân nào, dù ngu đần đến đâu, mà nàng không tìm thấy một nét trung hậu và hảo tâm bù lại, không có cô gái nào xấu xí và khó chịu đến độ nàng không phát hiện ra ở cô ta chút duyên dáng về hình thức hoặc chút cao quý trong tính cách và không có người đàn ông nào vô dụng hoặc nhạt nhẽo đến độ nàng không nhìn anh ta dưới ánh sáng những khả năng tiềm tàng hơn là hiển hiện trong thực tại.

Vì những phẩm chất ấy xuất phát một cách thành thật và hồn nhiên từ một trái tim quảng đại, mọi người xúm quanh Melanie, bởi lẽ làm sao có thể cưỡng lại cái nét hấp dẫn của một người luôn phát hiện ở người khác những phẩm chất tốt đẹp mà chính bản thân họ cũng không ngờ tới? Nàng có nhiều bạn gái hơn ai hết trong thành phố, và cả bạn nam nữa, tuy nàng ít có người ngấp nghé theo đuổi vì nàng thiếu cái tính mục đích và ích kỷ cần thiết để chài đàn ông.

Điều Melanie làm không vượt quá những gì mọi cô gái ở miền Nam vẫn được dạy dỗ - làm cho những người quanh mình cảm thấy dễ chịu, thoải mái và tự bằng lòng mình. Đó là một sự “thông đồng” tốt đẹp của nữ giới nó làm cho xã hội miền Nam thật thú vị. Đàn bà vốn biết rằng một vùng đất ở đó đàn ông hài lòng, không bị phật ý và biết chắc rằng lòng tự cao tự đại của mình không bị tổn thương, vùng ấy ắt là nơi phụ nữ có thể sống

rất dễ chịu. Cho nên từ lúc lọt lòng cho đến khi xuống mộ, đàn bà ráng sức làm cho đàn ông hài lòng với bản thân và đàn ông được thỏa mãn đến bù lại bằng vô vàn yêu thương, chiều chuộng. Trên thực tế, đàn ông sẵn sàng cho đàn bà mọi thứ trên đời, trừ việc xác nhận là họ có trí thông minh. Scarlett cũng có những nét quyến rũ như Melanie, nhưng vận dụng chúng với một nghệ thuật có nghiên cứu và một kỹ thuật điêu luyện. Điểm khác nhau giữa hai cô gái là ở chỗ Melanie nói những lời ân cần và ngọt ngào xuất phát từ ý muốn làm cho mọi người vui sướng, dù chỉ trong chốc lát, còn Scarlett không bao giờ làm điều đó, ngoại trừ để xúc tiến những mục đích của bản thân mình.

Ở hai con người chàng yêu nhất, Charles không tiếp thu được ảnh hưởng gì tới luyện cho tính cách thêm rắn rỏi, cũng chẳng học được gì ở cái khắc nghiệt hay thực tế cuộc sống, và cái mái nhà đã che chở cho chàng lớn lên đến tuổi trưởng thành, cũng ấm êm như một tổ chim. Một ngôi nhà yên tĩnh, êm đềm, cổ lỗ so với ấp Tara. Đối với Scarlett, ngôi nhà này quá thiếu những mùi rượu nặng, mùi thuốc lá, và mùi dầu bôi tóc Macassar của đàn ông, thiếu những giọng khàn thảnh thoảng điểm những câu chửi thề, thiếu những chòm râu má, những cây súng, thiếu yên cương và chó săn quanh quần dưới chân. Nàng nhớ những tiếng cãi cọ bao giờ cũng nghe thấy ở ấp Tara khi bà Ellen quay lưng lại, Mammy cãi vã với Pork, Rosa và Teena chí chóc với nhau, những cuộc đấu khẩu gay gắt giữa bản thân nàng với Suellen, giọng lệnh võ của ông Gerald oang oang đe dọa. Từ một ngôi nhà như thế này mà ra, hèn nào Charles chẳng ồng ẹo. Ở đây không khí chẳng bao giờ náo động lên, mọi người không bao giờ cao giọng, người nọ hòa nhã tán đồng ý kiến người kia, và rốt cuộc, tay chuyên quyền da đen tóc bạc ở trong gian bếp điều hành mọi việc theo ý mình. Scarlett, khi thoát khỏi sự giám sát của Mammy, đã hy vọng được nói lỏng dây cương hơn, giờ ngao ngán phát hiện ra rằng những chuẩn mực của bác Peter về đường ăn lối ở của các bà các cô quý phái, nhất là đối với vợ góa của cậu Charles, lại còn chặt chẽ hơn cả những chuẩn mực của Mammy.

Ở trong một ngôi nhà như vậy, Scarlett trở lại với con người thật của mình, tinh thần phấn chấn lên, hầu như trước cả khi nàng kịp nhận ra điều đó. Nàng mới mười bảy tuổi, dạt dào sức khỏe và nghị lực, và họ hàng bên nhà Charles cố hết sức để làm

cho nàng sung sướng. Nếu họ còn thiếu tí chút mới đạt đến đích đó, thì đây không phải lỗi tại họ vì không ai có thể rút ra khỏi tim nàng nỗi đau nhói nhói mỗi khi cái tên Asley được nhắc đến. Mà Melanie thì cứ nhắc đến nó luôn! Nhưng bà Pitty và Melanie không biết mệt trong việc bày ra mọi cách để làm dịu nỗi đau buồn mà họ tưởng đang giày vò nàng. Họ dẹp nỗi sầu não của riêng mình để làm cho nàng khuây khỏa. Họ lãng xảng vất vả lo từng món ăn cho nàng, bảo đảm giờ giấc ngủ trưa và ép nàng đi chơi bằng xe ngựa. Không những họ ngưỡng mộ nàng quá đáng, từ thân hình, đôi tay và đôi chân nhỏ nhắn, nước da trắng ngần cho đến tính tình hồ hởi, mà họ còn luôn luôn lên tiếng ca ngợi như vậy, đồng thời nâng niu, ôm chặt và hôn hít nàng để nhấn mạnh những lời âu yếm của mình.

Scarlett bất cần những cử chỉ ve vuốt, nhưng những lời khen thì làm nàng thích mê. Ở ấp Tara, chẳng ai nói về nàng nhiều điều đáng yêu đến thế bao giờ. Thực vậy, Mammy lúc nào cũng chỉ nhằm nhằm làm xẹp tính dương dương tự đắc của nàng. Bé Wade không còn là một nỗi phiền nhiễu nữa, vì cả nhà, da trắng cũng như da đen, lẫn hàng xóm đều tôn nó làm thần tượng và không ngừng tranh nhau bế nó lên lòng. Đặc biệt, Melanie yêu nó đến mê mẩn. Ngay cả những lúc nó lên cơn hờn dữ nhất, Melanie vẫn thấy nó thật đáng yêu và chẳng những thế, còn nói thêm: “Ôi, kho báu, ước gì bé là của cô!”

Đôi khi Scarlett thấy khó mà che giấu tình cảm của mình vì nàng vẫn cho bà cô Pitty là bà già ngu đần nhất, và tính khí bất định cùng những cơn ưu uất của bà làm nàng bực không sao chịu nổi. Với Melanie, nàng nuôi một mối đố kỵ ngày một lớn và đôi lúc, nàng thỉnh thoảng bỏ ra khỏi phòng khi thấy Melanie, mặt rạng rỡ yêu thương và tự hào, chuyển sang nói chuyện về Asley hoặc cao giọng đọc thư của chàng. Song, dầu sao cuộc sống vẫn tiếp tục dễ chịu trong hoàn cảnh bấy giờ. Atlanta thú vị hơn cả Savannah, Charleston hoặc ấp Tara và nơi đây có nhiều công việc thời chiến đến nỗi nàng không còn thời gian để nghĩ ngợi vẩn vơ hoặc buồn bã u sầu nữa. Nhưng, thỉnh thoảng, khi tắt nến và rúc đầu vào gối, nàng thở dài và nghĩ: “Giá Asley chưa có vợ! Giá mình không làm y tá ở cái bệnh viện chết tiệt này! Ôi, giá mình có một vài chàng trai theo đuổi!”

Ngay từ đầu, nàng đã chán ngấy nghề y tá, nhưng không thể trốn tránh nhiệm vụ này, vì nàng tham gia cả hai ban của bà Meade và bà Merriwether. Có nghĩa là một tuần bốn buổi sáng làm việc ở cái nhà thương hôi thối, ngột ngạt, tóc búi lên trong một chiếc khăn, mình quấn một chiếc tạp dề từ cổ đến chân. Tất cả phụ nữ có chồng ở Atlanta đều làm y tá với một nhiệt tình gần tới mức cuồng tín, theo nhận định của Scarlett. Họ coi đương nhiên là nàng cũng nồng nàn yêu nước như họ và ắt sẽ công phần nếu biết rằng nàng hết sức hờ hững với cuộc chiến. Ngoài nỗi day dứt thường trực lo Asley chết, nàng chẳng quan tâm gì đến chiến tranh, và sợ dĩ nàng sẵn sóc thương, bệnh binh đó chỉ vì không có lối thoát nào khác.

Công việc y tá hoàn toàn chẳng có gì lãng mạn. Đối với nàng, đó chỉ là rên la, mê sảng, hôi thối và chết chóc. Các bệnh viện đầy những gã đàn ông bản thủ, râu ria lởm chởm, chảy rận khắp người, hôi hám kinh khủng và mang trên cơ thể những vết thương gớm ghiếc đến một người Cơ đốc cũng muốn lộn mửa. Các bệnh viện nồng nặc mùi hoại thư, nó tấn công hai lỗ mũi nàng từ xa trước khi tới cửa, một mùi thum thum buồn nôn dai dẳng bám vào tay, vào tóc nàng và len lõi vào cả những giấc mơ. Ruồi muỗi bay vo vo từng đám trong các phòng, làm tình làm tội các người bệnh đến phát bản chửi thề, văng tục hoặc thút thít khóc, và Scarlett vừa gãi những nốt muỗi đốt, vừa quạt luôn tay đến đau bại cả vai, thậm chí nàng mong muốn bọn họ chết cả đi cho rồi.

Tuy nhiên Melanie dường như bất chấp mùi hôi thối, những vết thương cũng như cảnh những thân hình trần truồng. Scarlett thấy điều đó thật kỳ lạ ở một phụ nữ vào loại nhút nhát, e lệ nhất. Thỉnh thoảng, khi bùng chậu và dụng cụ cho bác sỹ Meade cắt bỏ những chỗ thịt bị hoại thư, mặt Melanie nom trắng bệch. Và có lần, sau một ca phẫu thuật như vậy, Scarlett thấy cô ta trong căn phòng nhỏ để quần áo, lặng lẽ nôn vào một chiếc khăn lau. Nhưng, chừng nào còn có mặt các thương binh, cô vẫn dịu dàng, vui vẻ, dễ thương. Ở bệnh viện, người ta gọi cô là thiên thần nhân hậu. Scarlett cũng thích được tặng cái danh hiệu ấy, nhưng muốn thế thì phải đụng chạm với những người lởm ngổm chảy rận trên mình, phải thò ngón tay móc xuống cổ họng những bệnh nhân bị bất tỉnh xem có phải họ bị ghen vì nuốt

thuốc lá không, phải băng bó cho những móm xương cụt và gấp dò ra khỏi những chỗ thịt đang bị ruồng. Không, nàng chẳng thích nghề y tá chút nào!

Có lẽ nếu nàng được phép dùng duyên sắc quyến rũ những người đang ở thời kỳ dưỡng bệnh thì khả dĩ còn chịu được, vì nhiều chàng trong số này khá hấp dẫn và là con nhà dòng dõi, nhưng đó là điều cấm kỵ trong cương vị quả phụ của nàng. Các cô tiểu thư trong thành phố, vốn không được phép làm y tá e phải thấy những cảnh không thích hợp với con mắt trinh nữ, được giao phụ trách những phòng dưỡng bệnh. Không bị vướng hoàn cảnh hôn nhân hay góa bụa, họ tha hồ tấn công mạnh mẽ các chàng dưỡng bệnh, và Scarlett buồn bã nhận thấy ngay cả những cô xấu xí nhất cũng đính hôn được chẳng khó khăn gì.

Ngoài đám người ốm thập tử nhất sinh và bị thương nặng ấy ra, thế giới của Scarlett hoàn toàn là đàn bà. Điều đó làm nàng khó chịu vì nàng vừa không thích vừa không tin giới của mình và tệ hơn nữa bao giờ nó cũng làm cho nàng chán ngấy. Những một tuần ba buổi chiều, nàng phải tham dự các câu lạc bộ khâu may và các ban quần băng của bạn bè Melanie. Các cô gái, trước kia đều quen biết Charles, rất ưu ái và ân cần với nàng trong những cuộc họp mặt ấy, đặc biệt là Fanny Elsing and Maybelle Merriwether, con gái hai bà mệnh phụ trong tỉnh. Song họ đối xử với nàng đầy kính trọng như thể nàng đã già và hết thời, trong khi họ không ngừng tán chuyện về khiêu vũ, về những chàng trai theo đuổi, làm nàng vừa thèm muốn những vui thú ấy, vừa oán giận cảnh góa bụa đã ngăn chặn không cho nàng tham gia những hoạt động như vậy. Hừ, nàng còn hấp dẫn gấp ba Fanny và Maybelle ấy chứ! Ôi, đời mới bất công làm sao! Thật bất công, làm sao mọi người cứ nghĩ rằng trái tim nàng đã nằm dưới mồ, trong khi hoàn toàn không phải thế! Nó đang ở Virginia cùng với Asley.

Nhưng mặc dầu những điều khó chịu ấy, nàng vẫn rất thích Atlanta. Và tuần lại tuần, nàng vẫn tiếp tục lưu lại đó.

CHƯƠNG IX

Uối sáng giữa mùa hè ấy, Scarlett ngồi ở cửa sổ phòng ngủ buồn bã nhìn những cỗ xe tải, xe ngựa đầy những thiếu nữ, binh sĩ và

B các bà bồi đồng, vui vẻ phóng ra đường Cây Đào đi kiếm hoa rừng trang trí cho cuộc bán phúc thiện chiều hôm ấy để ủng hộ các bệnh viện. Con đường đó nằm dài, loang lổ bóng râm và ánh nắng dưới những hàng cây cành lá giao nhau thành vòm và vó ngựa hất tung lên những đám mây bụi nhỏ. Trên một chiếc xe tải đi đầu, bốn gã da đen lực lưỡng mang theo rìu để chặt cành vụn niên thanh, dẫn dây nho; đằng sau xe, chất cao những hòm mây đựng thức ăn phủ khăn kín, những làn đựng bữa trưa và một tá dưa hấu. Hai gã da đen, một banjo, một harmonica, hào hứng chơi bài “*Muốn vui thú hãy vào kỵ binh*”. Phía sau đoàn xe ngựa vui vẻ chảy trôi, các cô gái điem đặm mặc áo dài vải bông in hoa, với khăn san nhẹ, mũ mềm, và bao tay để bảo vệ làn da, và dù nhỏ che đầu; các bà già bình thản tùm tùm giữa tiếng cười đùa, í ới gọi nhau từ xe này sang xe nọ; những người dưỡng bệnh kẹp giữa các bà béo và các cô gái thanh mảnh đang rít rít chăm chút họ; những sĩ quan cưỡi ngựa đứng đỉnh bước một bên các cỗ xe – bánh xe cọt kẹt, đỉnh thúc ngựa lanh canh, quân hiệu lấp lánh, ô dù dập dình, quạt phe phẩy, nhật khoan những giọng hát da đen. Mọi người theo đường Cây Đào ra ngoại thành kiếm cành lá, hái dưa và ăn trưa ngoài trời. Tất cả mọi người trừ mình, Scarlett rầu rầu nghĩ.

Tất cả đều vậy, gọi nàng khi họ đi qua và nàng cố đáp lại một cách vui vẻ, nhưng thật là khó. Một cái gì nhói đau trong tim nàng, rồi từ từ lan lên đến cổ họng thành một cục và cái cục ấy bỗng chốc biến thành nước mắt. Tất cả mọi người đều đi picnic, trừ nàng. Có nghĩa là tất cả mọi người, trừ nàng và bà Pittypat, và Melly, và những người xấu số trong thành phố đang chịu tang. Nhưng bà Pittypat và Melly hình như bất cần. Thậm chí họ cũng không hề nghĩ đến chuyện đi chơi nữa. Scarlett thì có. Và nàng muốn đi chơi ghê gớm.

Thật là bất công. Nàng đã làm việc gấp đôi bất cứ cô gái nào trong thành phố, để chuẩn bị cho cuộc bán phúc thiện. Nàng đã đan bít tất, mũ trẻ con, mền trải giường, bao tay, làm hàng bao nhiêu mét đăng ten và vẽ những cốc tách sứ dùng vào việc sang sửa râu tóc. Và nàng đã thuê cờ Liên bang trên nửa tá áo gối xôfa (nói cho đúng, các ngôi sao có hơi xệch xẹo, một số gần như tròn, nhiều ngôi khác có sáu hay bảy cánh, nhưng hiệu quả nói chung là tốt). Hôm qua nàng đi làm việc đến mệt nhoài trong nhà kho

cũ bụi bặm của một xưởng đúc vũ khí, lấy vải vàng, vải hồng, vải xanh bọc những quầy dọc theo tường. Dưới sự giám sát của Ban phụ nữ bệnh viện, đó là một công việc vất vả thực sự, chẳng vui thú gì. Có các bà Merriwether, Elsing, Whiting ở bên mà chỉ huy mình như thể mình là một tên đầy tớ da đen, thì có bao giờ vui thú được. Ngoài ra lại còn phải nghe các bà khen coi gái mình nữa. Và khốn khổ nhất là nàng đã bị bỏng rộp hai chỗ ở ngón tay khi giúp bà Pittypat và chị bếp làm bánh cho cuộc xổ số theo vé vào cửa.

Và giờ đây, sau khi đã làm việc như một lực điền, nàng phải rút lui trong tiết hạnh, đúng lúc cuộc vui bắt đầu. Ôi, thật bất công, sao nàng lại phải chịu cảnh chồng chết, đèo thêm đứa con nhỏ đang gào khóc ở phòng bên và đứng ngoài mọi cái gì là lạc thú. Mới cách đây hơn một năm tí chút, nàng còn khiêu vũ, còn mặc quần áo rực rỡ chứ đâu phải màu tang đen này, và có thể nói là đã đính hôn với ba chàng trai. Giờ đây, nàng mới mười bảy tuổi và chân nàng còn ham khiêu vũ lắm. Ôi, thật bất công biết mấy! Cuộc sống đang lướt qua trước mặt nàng, xuôi theo một con đường mùa hè đầy bóng râm, cuộc sống rộn ràng với những bộ đồng phục xám, với những chiếc áo dài bằng vải phin nơn thêu hoa, với tiếng lanh canh đinh thúc ngựa và tiếng đàn banjo. Nàng cố không mỉm cười và hờ hững vẫy lại những người quen biết nhất, những người nàng đã săn sóc ở bệnh viện, nhưng thật khó mà ngăn đôi má khỏi lõm xuống thành hai lúm đồng tiền, khó mà làm ra vẻ như tim mình đang ở dưới mồ trong khi thực tế thì không phải như vậy.

Đang vẫy và cúi chào lại, nàng bỗng dừng phắt khi bà Pittypat bước vào phòng, hỗn hển như mọi lần leo gác. Không nể nang gì, bà kéo giật Scarlett ra khỏi cửa sổ.

- Cháu mất trí rồi hay sao, cháu thân yêu, ai lại ngồi ở cửa sổ phòng ngủ mà vẫy theo đàn ông bao giờ? Quả tình, cô thấy chướng đấy, Scarlett ạ! Mẹ cháu mà thấy thì mẹ cháu sẽ nói sao?

- Họ đâu có biết đây là phòng ngủ của cháu.

- Nhưng họ sẽ ngờ ngợ đây là phòng ngủ của cháu và thế là cũng đủ mang tiếng rồi. Cung ạ, cháu không nên làm những điều như thế. Mọi người sẽ bàn tán về cháu và bảo là cháu buông

tuồng... vả chẳng bà Merriwether thừa biết đây là phòng ngủ của cháu.

- Chắc là cái bà già nanh nọc ấy sẽ bảo cho tất cả đám thanh niên biết.

- Thôi đi, cứng! Dolly Merriwether là bạn tốt nhất của cô đấy.

- Dù sao đi nữa bà ta vẫn là người nanh nọc... ôi, cháu xin lỗi, cô đừng khóc! Cháu quên mất đây là cửa sổ phòng ngủ của cháu. Cháu sẽ không làm thế nữa... cháu... cháu chỉ muốn nhìn họ đi qua thôi. Cháu rất muốn đi cùng họ.

- Scarlett!

- Phải, thật thế! Cháu chán ngời ru rú trong nhà lắm rồi.

- Scarlett, cháu hãy hứa với cô là sẽ không nói những điều như thế nữa. Kẻo rồi thiên hạ sẽ đàm tiếu đấy! Họ sẽ nói là cháu không có sự tôn trọng đúng mức đối với Charlie tội nghiệp...

- Ôi, cô ơi, cô đừng khóc!

- Ôi, bây giờ cô lại làm cháu cũng khóc rồi, - bà Pittypat thốn thức nhưng lại có vẻ hài lòng, tay sờ soạng tìm khăn tay trong túi váy.

Các cục đau đã dâng lên đến cổ họng và Scarlett oà khóc to - không phải vì thương chàng Charlie tội nghiệp, như bà Pittypat tưởng, mà vì những tiếng bánh xe và tiếng cười cuối cùng đã tắt. Từ phòng mình, Melanie chạy sang trong tiếng áo dài sột soạt, trán cau lại lo lắng, tay cầm bàn chải, mái tóc đen mọi khi gọn gàng, lúc này không chụp lưới, xoã xuống quanh mặt thành một mớ búp nhỏ loăn xoăn, lượn sóng.

- Có chuyện gì vậy, cô và chị thân yêu?

- Charlie! - Bà Pittypat nức nở, sung sướng tự buông thả hoàn toàn vào nỗi đau buồn và gục đầu vào vai Melly.

- Ô, - Melly nói, môi run lên khi nghe nhắc đến tên anh trai. - Can đảm lên, cô thân yêu! Đừng khóc. Ôi, chị Scarlett!

Scarlett đã gieo mình xuống giường và nức nở thật to, khóc cho tuổi thanh xuân đã mất của mình và những thú vui của tuổi trẻ mà nàng bị tước đoạt, khóc với nỗi bất bình và tuyệt vọng của

một đứa trẻ đã từng một thời muốn gì được nấy nhờ vùi khóc và giờ đây biết rằng có khóc cũng chẳng ăn thua gì nữa. Nàng gục đầu vào gối mà khóc, mà đập chân vào tấm nệm nhồi lông.

- Thà tôi chết quách đi cho xong! – Nàng thôn thức, cuống đại. Trước nỗi đau được phô diễn mãnh liệt như vậy, những giọt nước mắt dễ dãi của bà Pittypat cạn sạch và Melly vội lao đến bên giường đỡ chị dâu.

- Chị thân yêu, đừng khóc! Hãy nghĩ rằng anh Charlie yêu chị biết bao và lấy đó làm điều an ủi! Hãy nghĩ đến cháu nhỏ yêu dấu của chúng ta.

Tức giận bị hiểu lầm pha lẫn với cảm giác bị bỏ rơi, bị gạt khỏi mọi thứ, khiến Scarlett nghẹn thở không thốt nên lời. Thế cũng may, bởi vì nếu nói được, nàng ắt đã thét to bằng thứ ngôn ngữ toạc móng heo của ông Gerald những sự thật vẫn giấu kín trong lòng. Melanie vỗ vỗ lên vai nàng và bà Pittypat kiễng chân nặng nề đi quanh phòng hạ những mảnh cửa sổ xuống.

- Đừng có làm thế! – Scarlett thét lên, ngược bộ mặt đỏ nhừ và sừng húp lên khỏi gối. – Cháu đã chết đâu mà cô hạ mảnh cửa sổ... mặc dầu cháu sống cũng như chết rồi. Ôi, các người đi đi, để cho tôi yên nào!

Nàng lại úp mặt vào gối, và sau khi thì thầm hội ý, hai người kia rón rén ra khỏi phòng. Nàng nghe thấy Melanie khẽ nói với bà Pittypat trong khi xuống cầu thang:

- Cô Pitty, cháu muốn cô đừng có nhắc đến anh Charlie với chị ấy nữa. Cô lạ gì điều ấy bao giờ cũng tác động đến chị ấy như thế nào rồi đó. Tội nghiệp, nom chị ấy đến lạ và cháu biết chị ấy đang cố nén để khỏi khóc. Cô cháu mình không nên làm cho chị ấy buồn khổ thêm.

Scarlett đá tung tấm mền trong cơn cuống giận bất lực, cố nghĩ ra một câu gì thô bạo để nói cho hả.

- Chúa trời mặc quần đùi! - cuối cùng nàng kêu lên và cảm thấy nguôi nguôi phần nào. Làm sao Melanie có thể đành lòng ru rú ở nhà, không bao giờ vui chơi thoải mái và cứ một mực để tang anh trai trong khi cô ta mới có mười tám tuổi đầu? Melanie dường như không biết hoặc không cần biết rằng cuộc đời đang

phóng ngựa qua trong tiếng đinh thúc ngựa lạnh canh.

“Nhưng cô ta thật là đàn”, Scarlett nghĩ thầm, tay nắm thùm thụp xuống gối: “Và cô ta có bao giờ được ngưỡng mộ như mình đâu, cho nên cô ta không cảm thấy thiếu những điều mình thiếu. Hơn nữa... hơn nữa cô ta lại có Ashley, còn mình... mình thì chẳng có ai!” Thêm có để sầu tủi, nàng lại oà lên khóc.

Nàng rầu rĩ ở lì trong phòng cho đến chiều và cảnh những người đi picnic trở về trên những xe chất đầy những cành thông, dây nho và cây dương xỉ cũng không làm nàng vui lên chút nào. Ai nấy đều có vẻ mệt nhưng sượng, họ lại vẫy chào nàng và nàng buồn bã đáp lại. Cuộc đời thật vô vọng và chẳng đáng sống chút nào.

Sự giải thoát đến với nàng dưới hình thức bất ngờ nhất khi bà Merriwether và bà Elsing đi xe ngựa tới vào giữa giờ trưa. Sửng sốt thấy có khách đến chơi vào giờ này, Melanie, Scarlett và bà cô Pittypat trở dậy, vội vã cài áo lót, chải đầu và xuống phòng khách nhỏ.

- Các con bà Bonnell bị lên sởi, - bà Merriwether nói độp một cái, tỏ rõ rằng bà coi chính bà Bonnell phải chịu trách nhiệm vì đã để xảy ra như vậy.

- Và các cô gái nhà McLure lại được gọi đến Virginia, - bà Elsing vừa nói bằng cái giọng tắc dằn, vừa uể oải quạt, tựa hồ chuyện này cũng như bất kỳ chuyện gì khác đều chẳng mấy quan trọng. - Dallas McLure bị thương.

- Thật khủng khiếp, - các nữ chủ nhân đồng thanh. - Tội nghiệp, Dallas, có...

- Không. Đạn chỉ xuyên qua vai thôi, - bà Merriwether vội nói. - Nhưng chuyện đó xảy ra rất không đúng lúc. Các cô em phải lên miền Bắc để đưa cậu ta về nhà. Nhưng mà, trời đất! Chúng tôi đâu có thì giờ ngồi đây mà trò chuyện. Chúng tôi phải về binh xưởng gấp để lo cho xong việc trang trí. Pitty, chúng tôi cần chị và Melly thế chân bà Bonnell và chị em nhà McLure đêm nay.

- Ô, nhưng Dolly, chúng tôi không thể đi được.

- Đừng có nói “không thể được” với tôi, Pittypat Hamilton, - bà Merriwether nói mạnh mẽ. - Chúng tôi cần chị trông coi bọn da

đen phục vụ đồ giải khát. Lẽ ra đó là nhiệm vụ của bà Bonnell. Còn Melly, cháu phải phụ trách quầy của chị em nhà McLure.

- Ôi, quả là chúng tôi không thể... tội nghiệp, Charlie mất mới được có...

- Tôi hiểu tình cảm của gia đình ta, song vì Đại Nghĩa, không có sự hy sinh nào là quá lớn, - bà Elsing xen vào bằng một giọng êm ái nhưng quyết đoán.

- Ôi, chúng tôi rất muốn góp phần, nhưng... tại sao các chị không kiếm mấy cô gái xinh đẹp để đứng quầy?

Bà Merriwether xí một tiếng bực bội.

- Tôi không hiểu cái đám trẻ ngày nay nó ra thế nào. Bọn họ không có ý thức trách nhiệm gì hết. Tất cả những cô chưa nhận đứng quầy đều có đủ các cơ khiến mình không bắt bẻ vào đâu được. Đào, đứng có bịt mắt tôi! Các cô ả chỉ muốn được thoải mái làm duyên làm dáng với mấy anh sĩ quan, có thể thôi. Và các cô sợ không trưng trở được những chiếc áo dài mới của mình đằng sau các quầy bán hàng. Tôi ước sao cái anh chàng vượt rào phong toả ấy... tên anh ấy là gì nhỉ?

- Thuyền trưởng Butler, - bà Elsing nhắc.

- Tôi ước sao anh ta mang thêm thiết bị bệnh viện đến và bớt vành váy cùng đăng-ten đi. Hôm nay, tôi đã thấy, không chỉ một, mà tới hai mươi chiếc áo dài anh ta khuân tới. Thuyền trưởng Butler... tôi ngấy cái tên ấy đến tận cổ rồi. Thôi, Pitty, tôi không có thì giờ tranh cãi nữa. Chị và Melly phải đến đây. Mọi người sẽ thông cảm thôi. Vả lại, chỉ ở phòng trong cùng, sẽ chẳng ai trông thấy đâu, còn Melly cũng không phải phơi mặt ra đâu. Quầy của chị em nhà McLure ở tận cuối dãy và cũng không đẹp lắm, cho nên sẽ chẳng có ai để ý thấy cháu đâu.

- Theo cháu, chúng ta nên đến, - Scarlett nói, cố nén sự háo hức và giữ vẻ mặt nghiêm trang và bình dị. - Đó là điều tối thiểu chúng ta có thể làm vì bệnh viện.

Trước đó, cả hai bà khách thậm chí cũng không nhắc đến tên nàng. Lúc này họ quay lại, dăm dăm nhìn nàng. Ngay cả trong thế cực bĩ, họ cũng không tính đến chuyện đề nghị một quả phụ chưa đầy một năm tham gia vào một cuộc hội hè giao tế. Scarlett

đón cái nhìn của hai bà bằng đôi mắt mở to như trẻ thơ.

- Cháu nghĩ tất cả chúng ta đều nên đến và góp phần làm cho cuộc bán phúc thiện thành công. Cháu nghĩ là cháu có thể cùng đứng quầy với Melanie bởi vì... phải, theo cháu, cả hai chúng cháu cùng đứng đó thì tốt hơn là một. Cô có nghĩ thế không, Melly?

- Phải rồi... Melly áp úng. Đối với nàng, xuất hiện trước công chúng giữa một cuộc họp mặt giao tế trong khi còn có tang là điều chưa từng thấy, đến nỗi nàng đâm hoang mang.

- Scarlett nói đúng, - bà Merriwether nói, nhận thấy những dấu hiệu lùi bước. Bà đứng dậy, xốc lại vành váy cho chỉnh.

- Cả hai, - tất cả mấy cô cháu đều phải đến đây. Thôi, Pitty, đừng có thôi thúc nữa. Chị cứ nghĩ là bệnh viện cần tiền biết mấy để sắm giường và thuốc men. Và tôi biết là hương hồn Charlie hẳn hài lòng thấy những người thân đóng góp vào Đại Nghĩa mà cậu đã hy sinh vì nó.

- Thôi được, nếu chị nghĩ là mọi người sẽ thông cảm, - bà Pittypat nói, bất lực như bao giờ bà cũng vậy trước một tính cách mạnh mẽ hơn.

“Thật quá tốt đẹp, đến mức không thể tin là có thật được!” – trái tim hoan hỉ của Scarlett reo hát trong khi nàng nhẹ nhàng lách vào chiếc quầy căng vải vàng và hồng lẽ ra dành cho chị em nhà McLure. Nàng đang thực sự tham gia một cuộc liên hoan! Sau một năm cấm cung, để tang, mở miệng chỉ thì thầm, đến độ gần như phát điên vì buồn chán, giờ đây nàng đang thực sự dự một cuộc vui, cuộc vui lớn nhất Atlanta chưa từng thấy. Nàng lại được thấy đám đông vui tươi, lại được nghe nhạc tưng bừng và tận mắt ngắm nhìn những chiếc áo dài và đăng-ten, và diềm xếp nếp tuyệt đẹp mà anh chàng thuyền trưởng Butler trú danh đã mang qua hàng rào phong toả trong chuyến đi vừa rồi.

Nàng ngồi xuống một chiếc ghế đẩu đằng sau quầy và đảo mắt tìm khắp căn phòng lớn mà đến tận chiều hôm nay vẫn chỉ là một phòng tập trần trụi và xấu xí. Hôm nay, các bà các cô đã phải mất bao công sức để làm cho nó đẹp như thế này! Nom thật tráng lệ. Hẳn tất cả nển và đài nển ở Atlanta đều được tập trung trong phòng này đêm nay, nàng nghĩ thầm, nào đài bạc chĩa

mười hai nhánh, nào dài sứ điểm những tượng nhỏ xíu quanh đến, nào bộ đồng cổ, thẳng đứng, uy nghi; các dài này mang các cỡ nến đủ màu sắc, thơm nức mùi nguyệt quế, đặt trên những giá súng chạy suốt chiều dài căn phòng, trên những bàn dài bày hoa, trên các quây, trên cả những thanh cửa sổ để mở, nơi những luồng hơi nóng mùa hè chỉ đủ mạnh để làm lay động ngọn lửa.

Ở giữa phòng, ngọn đèn to đùng xấu xí, treo từ trên trần bằng những dây xích gỉ đã được cải dạng hoàn toàn bằng những dây thường xuân và dây nho dại, giờ đây đã bị hơi nóng làm héo. Tường được trang hoàng bằng những cảnh thông toả ra một mùi hăng hắc, biến các góc phòng thành những lùm cây xinh xắn cho các bà già ngồi. Những dây thường xuân, dây nho và dây khúc khắc dài, mềm mại, lủng lẳng khắp chỗ, cuộn thành những đường lượn trang trí trên tường, đóng khung các cửa sổ, xoắn xuýt thành những vòm bên trên những quây phủ vải màu rực rỡ. Và giữa những cảnh lá xanh, lấp lánh những ngôi sao cờ Liên bang trên nền đỏ và xanh lơ.

Sàn dựng cho các nhạc công được trang trí rất nghệ thuật. Nó hoàn toàn lấp dưới cờ sao và cảnh lá xanh rờn. Scarlett biết tất cả các cây quý trồng nơi chậu cảnh trong thành phố đều tập trung ở đây, nào phong lữ, tú cầu, nào trúc đào, tai voi, thậm chí cả bốn cây cao su, vật báu của bà Elsing, cũng được mang đến đặt ở vị trí danh dự bốn góc sàn gỗ.

Ở đầu đằng kia phòng, đối diện với sàn diễn, các bà các cô đã cố gắng vượt bậc. Trên bức tường này, treo hai bức ảnh lớn, một của tổng thống Davis, một của Stephens “Alex bé”, người gốc Georgia, phó tổng thống Liên bang. Bên trên là một lá cờ to tướng và bên dưới, trên những bàn dài, là những thứ vơ vét từ những vườn trong thành phố: dương xỉ, hàng mớ hoa hồng các màu đỏ thắm, vàng và trắng, những bó layơn kiêu hãnh, hàng cụm sen cạn nhiều màu, những nhánh thực quỳ cứng cáp vươn những cái đầu nâu sẫm óng mượt bên trên những thứ hoa khác. Giữa đám hoa, những cây nến cháy thanh sạch như trên bàn thờ, Hai gương mặt nhìn xuống cạnh đó, hai gương mặt khác nhau đến độ tối đa có thể thấy ở hai người cùng chung tay chèo lái một công cuộc trọng yếu như vậy: Davis với đôi gò má bẹt, cặp mắt lạnh lùng của một nhà tu khổ hạnh, đôi môi mỏng kiêu hãnh

mím chặt; Stephens với cặp mắt đen hõm sâu, cháy lửa trong một bộ mặt xưa nay không biết gì khác ngoài bệnh tật và đau khổ, nhưng đã chiến thắng tất cả bằng ý chí và nhiệt huyết – hai gương mặt được dân chúng vô cùng yêu mến.

Các bà già trong ban bảo trợ chịu trách nhiệm về toàn bộ cuộc bán phúc thiện, bước vào trong tiếng áo, váy sột soạt, oai vệ như những con tàu đầy đủ thiết bị, giục các thiếu phụ có chồng đến muộn hoặc các cô gái rúc rích cười, mau mau về quây của mình, rồi lướt qua các cửa vào những phòng trong, nơi đang chuẩn bị đồ giải khát. Bà cô Pitty hỗn hển theo sau họ.

Các nhạc công da đen trèo lên sàn, tươi cười, má đã bóng nhẫy mồ hôi và bắt đầu so dây, múa vĩ như báo trước cho mọi người biết vai trò quan trọng của mình. Ông già Levi, xà ích của bà Merriwether, người đã điều khiển các ban nhạc trong mọi cuộc bán phúc thiện, vũ hội và đám cưới từ khi Atlanta còn được gọi là Marthasville đập đập chiếc vĩ cầm để nhắc mọi người chú ý. Trừ các bà chỉ đạo cuộc bán phúc thiện, chưa có mấy ai tới, nhưng mọi con mắt đều quay về phía bác ta. Rồi violon, cello, phong cầm, banjo và bộ gõ bắt đầu chơi bài *Lorena* theo một nhịp thật chậm - chậm đến độ không thể nhảy được (phần khiêu vũ để sau, khi nào các quây bán hết hàng). Scarlett cảm thấy tim đập nhanh hơn khi giai điệu buồn dịu của bài waltz vắng tới nàng:

“Năm tháng chậm chậm trôi qua, Lorena

Tuyệt lại rơi trên ngọn cỏ

Mặt trời đã xuống thấp rồi, Lorena...”

Một-hai-ba, một-hai-ba, chao đảo... ba, quay... hai-ba... Ôi, điệu waltz tuyệt vời! Nàng khẽ đưa tay ra, nhắm mắt và đảo người theo cái nhịp buồn ám ảnh. Có cái gì trong cái giai điệu Bị Thảm và mối tình tuyệt vọng của Lorena, nó quyến vào với niềm xúc động của bản thân nàng thành một cục dưng lên nghèn nghẹn trong cổ họng.

Rồi như nảy sinh từ điệu nhạc waltz, những âm thanh từ con phố ngập ánh trăng bên dưới bay lên - tiếng vó ngựa, tiếng bánh xe, tiếng cười trong không khí ấm dịu và tiếng những người da đen hơi gắt gỏng bàn cãi xem nên buộc ngựa ở chỗ nào. Hỗn độn trên cầu thang, tiếng cười đùa vui vẻ, giọng lạnh lạnh các cô gái

hoà với âm sắc trầm của các chàng trai thắp từng họ, tiếng í ới chào nhau và tiếng các cô gái hét lên hân hoan nhận ra những người bạn vừa mới chia tay lúc ban chiều.

Đột nhiên, căn phòng bùng lên sinh động và tràn ngập những cô gái dập dềnh như cánh bướm trong áo màu rực rỡ, vành váy xoè rất rộng để lộ quần lót viền đăng ten bên dưới; nhưng cô gái vai để trần, tròn trĩnh, trắng nõn, thắp thoáng đôi bầu vú mịn màng hé trên viền ren ngực áo, khăn san hồ hững vắt trên cánh tay; quạt trang kim, tô màu, quạt lông công hoặc lông thiên nga buộc lưng lẳng nơi cổ tay bằng những dải băng nhung nhỏ xíu; những cô gái tóc đen mượt vuốt gọn ra sau tai thành búi nặng, làm cho đầu hơi ngửa ra với một vẻ kiêu kỳ; những cô gái với những mớ tóc vàng loăn xoăn quanh cổ và những hoa tai vàng lắc qua lắc lại cùng nhịp với những lọn tóc đung đưa. Đăng ten, dải viền, dải băng, lụa là, tất cả đều là hàng vượt rào phong toả nên càng quý, càng được hãnh diện phô trương như một điều sỉ nhục mới đối với bọn Yankee.

Không phải tất cả hoa trong thành phố đều dành để tỏ lòng sùng bái các lãnh tụ của Liên bang. Nhưng bông hoa nhỏ nhất, thơm nhất là trang sức phụ cho các cô gái. Những đoá hồng trà cài sau tai, nhài búp và nụ hồng kết vành trên loã xoã những lọn tóc loăn xoăn, những nhánh hoa nhỏ diêm dúa dắt vào khăn xa tanh quấn ngang lưng. Những bông hoa này, trước khi đem vui kết thúc, sẽ tìm đường đến nằm trong túi ngực của nhiều bộ quân phục như những quà lưu niệm quý giá.

Có vô số quân phục trong đám đông dự hội, nhiều người vận quân phục nọ Scarlett đã biết, đã gặp trên những giường bệnh viện, ngoài phố, trên bãi tập. Những bộ quân phục rực rỡ với khuy đồng bóng loáng, với những đường chỉ vàng cấp hiệu lấp lánh trên cổ áo và ống tay, những sọc đỏ, vàng và xanh lơ trên ống quần, thay đổi tùy theo binh chủng, làm tôn hẳn màu da xám. Khăn đỏ thắm hoặc vàng óng phất phơ ngang thắt lưng, gươm lấp lánh đập vào ửng bóng loáng, đình thúc ngựa lạnh ta lạnh canh.

Thật là những chàng trai tuấn tú, Scarlett nghĩ thầm, lòng trào lên tự hào trong khi nhìn họ vẫy gọi bạn bè, chào hỏi nhau, cúi xuống hôn tay các bà già. Tất cả nom trẻ măng, mặc dầu

những bộ ria dài màu vàng rơm, những bộ râu cằm đen hoặc nâu, đều đẹp trai, hiên ngang với những cánh tay bị thương băng chéo qua vai hoặc đầu quấn băng trắng toát tương phản hẳn với màu da sạm nắng. Một số đi nặng và các cô gái hộ tống họ, mặt rạn rỗ tự hào ân cần chậm bước cho họ tập tễnh theo kịp. Giữa đám quân phục, chói lên một màu rực rỡ át cả y phục thanh lịch của các cô và nổi bật trong đám đông như một chim lạ miền nhiệt đới: một chàng lính Zouave bang Louisiana vận quần ống thụng sọc trắng và xanh, ghệt màu kem, áo vét đỏ bó chẽn, cánh tay treo bằng một dải băng đen quàng qua cổ, một anh chàng nhỏ bé đen đũi, nhãn nhử như khi. Đó là bộ chính thức của Maybelle Merriwether, tên là Rene Picard. Hẳn là toàn thể bệnh viện đều đến đây, chí ít là tất cả những ai còn đi được, cũng như tất cả quân nhân đang nghỉ phép hoặc nghỉ dưỡng bệnh, tất cả nhân viên đường sắt, bưu điện, y tế, hậu cần từ đây đến Macon. Các bà trong ban bảo trợ hẳn là hài lòng biết mấy! Đêm nay, bệnh viện ắt thu được khối tiền!

Có tiếng trống đồ hồi dưới phố, tiếng chân bước đều, tiếng trầm trồ của các xà ích. Một hồi kèn đồng vang lên và một giọng trầm trồ hô giải tán, Một lúc sau, đội vệ binh địa phương và đơn bị dân binh vận đồng phục màu sáng, làm rung cầu thang nhỏ hẹp và nướm nượp vào phòng cúi chào, bắt tay rối rít. Trong đội vệ binh địa phương, có những chàng trai hãnh diện với trò chơi binh lửa, tự hện với mình bằng giờ sang năm sẽ có mặt ở Virginia nếu chiến tranh còn kéo dài tới lúc đó, lại có cả những ông già râu bạc trắng ước mình trẻ lại, tự hào được mặc quân phục đi trong hàng ngũ và lây chút tiếng thơm của lũ con trai ngoài mặt trận. Đội dân binh gồm nhiều người đứng tuổi và một số cao niên hơn nữa, nhưng lại lác đác khá nhiều chàng ở tuổi quân dịch không hề có cái oai phong của các bậc cha anh hoặc lớp đàn em mình. Người ta đã bắt đầu xì xào hỏi nhau tại sao họ không gia nhập quân đội của tướng Lee.

Làm sao tất cả mọi người vào lọt trong phòng! Mới vài phút trước, nó có vẻ rộng thênh thang, mà bây giờ đã chật như nêm, nồng những mùi da tạt của đêm hè: mùi bột thơm, mùi nước cologne, mùi kem bôi tóc, mùi nến cháy tỏa hương nguyệt quế, mùi hoa ngào ngạt. Một lớp bụi mỏng bốc lên từ bao bàn chân đi lại trên sàn tập cũ kỹ. Tiếng ồn ào cùng những giọng nói lao xao

át mọi âm thanh khác và, như cảm thấy không khí vui tươi, náo nức đã đến độ, ông già Levi ngắt giữa chừng bài *Lorena* bằng một nhát vĩ đột ngột, và ban nhạc chuyển sang tiết tấu cuồng loạn của bài *Lá cờ xanh đẹp tươi*.

Hàng trăm giọng bắt vào đồng ca, rộ lên như một đợt hoan hô, Người thổi kèn của đội vệ binh địa phương trèo lên bục dàn nhạc, hoà theo đúng vào lúc mọi người bắt đầu đồng ca và những nốt lạnh lạnh như tiếng bạc vút lên rạo rục bên trên tiếng hát tập thể, làm những cánh tay trần nổi gai và khuấy lên những xúc động sâu sắc đến rợn sống lưng.

Hoan hô! Hoan hô! Vì lợi quyền miền Nam, hoan hô!

Hoan hô lá cờ xanh đẹp tươi với ngôi sao duy nhất!

Họ sôi nổi chuyển qua đoạn hai và trong khi hát theo mọi người, Scarlett nghe thấy giọng nữ cao ngọt ngào của Melanie cất lên đằng sau mình, rành rọt, chân thành và rạo rục như những nốt kèn đồng nọ. Ngoảnh lại, nàng trông thấy Melly chấp tay lên ngực, những giọt lệ nhỏ ứa ra từ hai khoé mắt nhắm nghiền. Ngừng tiếng nhạc, Melanie mỉm một nụ cười kỳ cục với Scarlett, hơi bĩu môi như để chữa thẹn trong khi lấy mùi soa thấm nước mắt, và khẽ nói:

- Em quá sung sướng và tự hào về các chiến binh nên không được nước mắt.

Mắt nàng rục lên một ánh nồng nàn tha thiết, gần như cuồng tín, làm cho gương mặt nhỏ nhắn mộc mạc bỗng sáng lên trong phút chốc và trở nên xinh đẹp lạ thường.

Cũng một vẻ ấy hiện lên trên mặt tất cả các phụ nữ khi bài hát chấm dứt: những giọt nước mắt tự hào lăn trên những gò má hồng thắm hay nhăn nheo, những cặp môi cười mỉm, những cặp mắt rục cháy; với sắc diện ấy, họ quay về phía những người đàn ông thân yêu của mình - vợ quay về phía chồng, thiếu nữ quay về phía tình lang, mẹ quay về phía con trai. Tất cả đều đẹp cái vẻ đẹp chói lòà nó làm biến đổi cả đến gương mặt người đàn bà xấu xí nhất khi nàng được yêu thương, che chở và đền đáp lại tình yêu đó gấp nghìn lần.

Họ yêu, họ tin tưởng và tin nhiệm những người đàn ông của

mình đến hơi thở cuối cùng. Làm sao tai họa có thể xảy đến với những phụ nữ như họ được, khi mà giữa họ và bọn Yankee còn sừng sững cả một phòng tuyến xám hiên ngang kia? Từ thuở khai thiên lập địa, đã bao giờ có những chàng trai như vậy chưa, những chàng trai táo bạo thế, dũng cảm thế, anh hùng thế mà âu yếm dịu dàng thế? Một Sự Nghiệp chính nghĩa đúng đắn như Sự Nghiệp của họ, làm sao có thể dẫn đến cái gì khác ngoài thắng lợi huy hoàng? Một Sự Nghiệp mà họ yêu như yêu người yêu, một Sự Nghiệp mà họ phụng sự bằng cả thể xác lẫn tâm hồn, một Sự Nghiệp choán toàn bộ đời sống của họ, từ trò chuyện, nghĩ suy đến ước mơ – vì Sự Nghiệp ấy, nếu cần, họ có thể hy sinh những người đàn ông thân yêu nhất và mang tổn thất đó một cách kiêu hùng như những dũng sĩ của họ giương cao ngọn cờ trong chiến trận.

Sùng mộ và tự hào dâng lên cao trào trong tim họ, cao trào của Liên bang đang chói ngời tột độ, vì thắng lợi cuối cùng đã ở tầm tay. Chiến thắng của Stonewall^[39] Jackson ở Thung lũng và thất bại của bọn Yankee trong trận đánh Bảy Ngày quanh vùng Richmond đã chứng minh rõ ràng điều đó. Với những lãnh tụ như Lee và Jackson, làm sao tình hình có thể khác được? Một chiến thắng nữa là bọn Yankee sẽ phải quỳ gối la trời xin hàng và các dũng sĩ của ta sẽ phóng ngựa trở về và sẽ là những trận mưa hôn và tha hồ mà cười vui. Một trận thắng nữa là chiến thắng kết thúc.

Dĩ nhiên là sẽ có những chỗ trống trong các gia đình, những bé sơ sinh không bao giờ biết mặt cha, những nắm mồ vô danh trong những con thung heo hút miền Virginia và trên những ngọn núi im lìm miền Tennessee, nhưng đó có phải là một giá quá cao đối với một Sự Nghiệp như thế này? Lựa là cho các bà các cô, trà và đường, đều khó kiếm, song đó là chuyện đùa vui. Vả lại, việc các chàng trai táo tợn phá rào phong tỏa vẫn mang về chính những thứ đó ngay trước mũi bọn Yankee tức tối; khiến cho những thứ ấy càng mê li gấp bội. Chẳng bao lâu nữa Raphael Semmes và Hải quân Liên bang sẽ lo đến những pháo hạm Yankee nọ, và các cửa khẩu sẽ mở tung. Và nước Anh sẽ giúp một tay cho Liên bang giành thắng lợi trong cuộc chiến, bởi lẽ các nhà máy sợi của Anh đang đình trệ vì thiếu bông miền Nam. Với lại, đương nhiên là giới quý tộc Anh có cảm tình với Liên bang,

như những nhà quý tộc liên minh với nhau chống lại cái giống chỉ biết yêu đồng đôla như bọn Yankee.

Cho nên những người phụ nữ sột soạt tà áo lụa vẫn cười vui, và nhìn những người đàn ông thân thương của mình, lòng chan chứa tự hào, họ biết rằng tình yêu giành giật được trước hiểm nguy và cái chết lại càng ngọt ngào gấp đôi do những hồi hộp xúc động khác thường kèm theo nó.

Thoạt đầu nhìn đám đông, tim Scarlett đập thình thịch do nỗi rạo rức bất thường được dự một cuộc họp mặt giao tế, nhưng khi thấy trên những gương mặt xung quanh mình vẻ phẫn khích mà nàng chỉ hiểu được phần nào, niềm vui của nàng bắt đầu tiêu tan. Tất cả những phụ nữ có mặt ở đây đều hừng hực một niềm xúc động mà riêng nàng không cảm thấy. Điều đó làm nàng hoang mang và mất hứng. Không hiểu sao, nàng thấy căn phòng hết đẹp, các cô gái hết diêm dúa, còn cái ngọn lửa nhiệt tình vì Sự Nghiệp vẫn đang rực cháy trên mọi gương mặt thì... chà, nàng thấy nó thật ngớ ngẩn!

Trong một ánh chớp ý thức về bản thân, một vụt loé đột ngột đến nỗi nàng há hốc miệng vì kinh ngạc, nàng nhận ra mình không chia sẻ với những người phụ nữ kia niềm tự hào dũng dội, lòng mong muốn hy sinh bản thân và tất cả những gì họ sở hữu, vì Đại Nghĩa. Trước cả khi kịp khiếp hãi mà tự nhủ: “Không... không! Mình không được như thế! Thế là bậy... là tội lỗi!”, nàng đã hiểu rằng Đại Nghĩa chẳng có nghĩa gì đối với nàng, rằng nàng đã chán ngấy cái nỗi cứ phải nghe những người khác nói hoài về nó với cái vẻ cuồng tín ấy trong mắt. Nàng không thấy Đại Nghĩa là thiêng liêng đối với mình, không thấy chiến tranh là công cuộc thần thánh, mà chỉ là một mối họa làm bao người chết một cách vô nghĩa, gây bao hao tài tốn của và khiến cho những đồ sang trọng đâm khó kiếm. Nàng thấy mệt mỏi với việc đan lát, quán băng, tước xơ vải, những công việc bất tận làm chai cứng biểu bì móng tay nàng. Và ôi! Nàng chán cái bệnh viện này đến tận cổ rồi! Mệt mỏi, chán ngấy và buồn nôn với những mùi hoại thư, với những tiếng rên rĩ không lúc nào dứt, và khiếp sợ cái vẻ đờ đẫn in trên những bộ mặt hốc hác khi cái chết tới gần.

Nàng len lén đưa mắt nhìn quanh trong khi những ý nghĩ báng bổ, phản trắc ấy sầm sập trong đầu, như sợ có ai đọc được

chúng biểu lộ ra trên mặt mình. Ôi, tại sao nàng không thể cảm nghĩ như những người phụ nữ khác! Họ toàn tâm toàn ý và chân thành trong sự hiến dâng cho Đại Nghĩa. Mọi điều họ nói và làm đều thành thật. Nếu có ai ngờ rằng nàng... Không, không thể để cho ai biết thế! Nàng phải tiếp tục giả vờ, phấn khởi và tự hào về Đại Nghĩa (điều mà nàng không thể cảm thấy), sắm trọn vai người vợ góa của một sĩ quan Liên bang dũng cảm mang nỗi đau buồn của mình, và mặc dầu con tim như ở dưới mồ, vẫn sẵn sàng coi cái chết của chồng là nhẹ, nếu nó góp phần đưa Đại Nghĩa đến thắng lợi.

Ôi, tại sao nàng lại khác biệt những người đàn bà dạt dào yêu thương này? Nàng không bao giờ có thể yêu cái gì hoặc yêu ai một cách quên mình như họ. Thật là một cảm giác cô đơn - vậy mà trước nay, nàng chưa bao giờ cô đơn cả về thể xác lẫn tinh thần. Mới đầu nàng cố bóp chết những ý nghĩ ấy, nhưng sự trung thực thô lỗ vốn là bản chất của nàng không cho phép làm thế. Cho nên trong khi cuộc bán phúc thiện tiếp diễn, trong khi nàng và Melanie phục vụ các khách hàng đến quầy của họ, đầu óc nàng luôn bận rộn tìm những lý lẽ tự bào chữa với chính mình - một nhiệm vụ mà chả mấy khi nàng thấy khó khăn.

Những người phụ nữ kia thật là ngu ngốc và điên loạn khi họ nói về lòng ái quốc và Đại Nghĩa, còn đám nam giới thì cũng chả hơn gì với những câu chuyện của họ về những vấn đề sinh tử và quyền các Bang. Chỉ có mình nàng, Scarlett O'Hara Hamilton đây, là sáng suốt, là có cái đầu thiết thực của người Ailen. Nàng sẽ không tự biến mình thành kẻ ngu dại luôn mồm nói Đại Nghĩa, nhưng cũng chẳng dại gì mà thú nhận những cảm nghĩ thật của mình. Nàng đủ tỉnh táo để có thể nhận định thực tế về tình hình và sẽ không có ai biết nàng cảm nghĩ như thế nào. Những người tham gia cuộc bán phúc thiện này sẽ kinh ngạc biết bao nếu biết nàng đang thực sự nghĩ gì! Họ sẽ phần nộ biết bao nếu nàng trèo lên bục đàn nhạc, tuyên bố rằng, theo nàng, chiến tranh phải dừng lại để ai về nhà người nấy chăm lo trồng bông, để khắp nơi lại thấy những cuộc vui tưng bừng, các cô gái lại có những chàng trai theo đuổi và nhiều áo dài đẹp màu xanh nhạt.

Trong một lúc, những lập luận tự biện minh có làm cho nàng

hưng phấn lại, nhưng nàng vẫn nhìn quanh phòng với vẻ chán ngán. Quầy của chị em nhà McLure hơi khuất đúng như bà Merriwether đã nói, và có những quãng dài chẳng ai đến góc này, thành thử Scarlett chẳng biết làm gì ngoài việc thèm thuồng ngắm nhìn đám đông vui vẻ, Melanie cũng cảm thấy tâm trạng buồn bực của nàng, nhưng lại cho đó là do thương nhớ Charlie nên không tìm cách gợi chuyện. Nàng loay hoay bày lại các mặt hàng trong quầy cho hấp dẫn hơn, trong khi Scarlett ngồi lăm lăm nhìn quanh phòng. Ngay cả những bó hoa chồng chất dưới hai bức chân dung Davis và Stephens cũng làm nàng khó chịu.

“Nom như một cái bàn thờ ấy”, nàng khinh khỉnh nghĩ thầm. “Họ cứ rộn lên về hai cái vị ấy, làm như là Đức Chúa Cha và Đức Chúa Con không bằng!” Rồi đột nhiên thất kinh vì sự bất kính của mình, nàng toan làm dấu thánh giá để xin xá tội, nhưng nén lại kịp thời.

“Phải đúng thế”, nàng tranh cãi với lương tâm, “Tất cả đều làm như họ là thánh, trong khi họ cũng chỉ là người, mà lại còn rất xấu trai là đằng khác”.

Tất nhiên, ông Stephens thì dù muốn có mã người cũng chẳng làm thế nào được vì ông vốn tàn tật suốt đời, nhưng còn ông Davis... Nàng ngược nhìn khuôn mặt đầy tự hào, nét gọn như đá chạm. Cái làm cho nàng khó chịu nhất là bộ râu dê lơ thưa của ông. Đàn ông hoặc là phải cạo mặt thật nhẵn nhụi, hoặc để ria, hoặc để râu cảm thật rậm.

“Xem chừng cái chòm lơ thơ vài sợi kia là cố gắng tốt bậc của ông ta”, nàng nghĩ, không nhìn ra trên gương mặt ấy sự thông minh lạnh lùng, vững vàng đang gánh vác cả trọng lượng của một quốc gia mới.

Không, lúc này nàng chẳng sung sướng gì, Vậy mà lúc đầu nàng đã mặt hơn mày hờ với niềm thích thú được hoà vào một đám đông. Giờ đây, chỉ hiện diện đơn thuần là chưa đủ, Nàng có mặt tại cuộc bán phúc thiện, song không thực sự tham dự vào đó như một thành viên. Chẳng ai đoái hoài đến nàng và nàng là cô gái không chồng duy nhất ở đây không có chàng trai nào theo đuổi.

Vậy mà cho tới nay, bao giờ nàng cũng được dành vị trí trung

tâm sân khấu. Thật bất công! Nàng mới mười bảy tuổi và đôi chân nàng khẽ giẫm lên sàn, muốn nhảy tâng tâng, muốn khiêu vũ. Nàng mới mười bảy tuổi và nàng có một người chồng nằm ở nghĩa trang Oakland với một đứa con thơ nằm nôi trong nhà bà cô Pittypat và ai nấy đều nghĩ nàng phải bằng lòng với số phận mình. Ngực nàng trắng hơn, eo nàng thon hơn, chân nàng nhỏ hơn so với bất kỳ cô gái nào có mặt ở đây, nhưng mặc dầu thế, sự tình vẫn chẳng khác nào nàng đã nằm cạnh Charles dưới tấm bia khắc dòng chữ “và người bạn đời yêu dấu”.

Nàng không còn là một cô gái được tự do nhảy nhót và lả lơ đưa tình, cũng chẳng phải là một thiếu phụ có chồng có thể ngồi cùng với những bà vợ khác mà bình phẩm những cô gái nhảy nhót và lả lơ đưa tình. Và nàng chưa đến tuổi là một quả phụ. Quả phụ đáng ra phải già... già ghê gớm đến độ không muốn khiêu vũ, không muốn tán tỉnh, không muốn được ngưỡng mộ nữa. Ôi, bất công thay, nàng phải đoan trang ngồi đây, giữ trọn cái tiết hạnh của người quả phụ giữa lúc mới mười bảy tuổi hơ hớ! Bất công thay, nàng phải luôn luôn hạ thấp giọng và e lệ cụp mắt xuống khi có những chàng trai đầy sức quyến rũ đến quây của mình!

Tất cả các cô gái ở Atlanta đều có đàn ông vây quanh. Ngay cả những cô gái xấu xí nhất cũng làm bộ làm tịch như thể mình là giai nhân... và, ôi, tệ nhất là họ lại diện những bộ cánh đẹp ời là đẹp!

Còn nàng đây thì ngồi như con quạ trong chiếc áo dài đen trùm xuống tận cổ tay, cúc cài đến tận cằm, chẳng có li đăng ten hay dải viền nào gọi là, chẳng có đồ trang sức nào khác ngoài chiếc trâm bằng mã não của bà Ellen, phải, ngồi trơ mắt nhìn những cô ả xấu kinh, những nhặng bám vào cánh tay những chàng trai tuấn tú. Tất cả chỉ vì Charles Hamilton đã lâm bệnh và thậm chí cũng không chết trong vinh quang chiến trận như một anh hùng để nàng có thể hãnh diện về chồng.

Lên cơn nổi loạn, nàng ngang ngạnh chống khuỷu tay trên quây nhìn đám đông, bất chấp lời Mammy luôn dặn dò không được chống khuỷu tay, làm chúng nhăn nhoe và xấu đi. Dào, khuỷu tay xấu đi thì có quan trọng gì? Có lẽ nàng chẳng bao giờ còn có dịp phô khuỷu tay ra nữa. Nàng thêm thường nhìn những tà

áo phất phơ qua trước mặt, nào áo lụa màu mỡ gà điểm những nụ hồng kết thành vòng; nào áo xa tanh hồng mười tám điểm xếp chồng, viền bằng những dải băng nhung đen nhỏ xíu; nào áo taffata màu xanh nhạt, phần váy dưới ngắn cả mười mét vải với hàng thác đăng ten bông bành; và áo hở ngực và hoa đẹp mê hồn... Maybelle Merriwether khoác tay gã lính Zouave tiến đến quây bên cạnh cô ta mặc một chiếc áo taclatan màu xanh tảo xòe rộng đến nỗi gần như chẳng còn tí eo nào. Chiếc áo đầy những đăng ten Chantilly màu kem từ Charleston đến và Maybelle chưng diện nó vênh vang như thể chính cô ả, chứ không phải thuyền trưởng Butler trứ danh, đã vượt rào phong toả vậy.

“Mình mà mặc chiếc áo ấy thì nom sướng mắt biết bao”, Scarlett nghĩ thầm, lòng trào lên một niềm ghen ghét dữ dội. “Eo cô ả to như bụng bò cái. Màu xanh ấy thật hợp với mình, nó đem lại cho mắt mình một vẻ... Tại sao những cô tóc vàng lại cứ cố mà mặc màu ấy nhỉ? Nước da cô ả nom xanh lè như miếng phô mát cũ mềm. Thử tưởng tượng là mình sẽ không bao giờ mặc lại màu ấy nữa, ngay cả sau khi đoạn tang! Không, ngay cả nếu mình xoay sở tái giá được cũng thế thôi. Mình sẽ phải mặc những áo cũ xấu xí thuần những màu xám, hoa cà và nâu xỉn mà thôi!”

Trong một lát, nàng suy ngẫm về sự bất công của mọi chuyện đó. Cái thời gian để vui chơi, để diện quần áo đẹp, để khiêu vũ và làm duyên làm dáng, thật ngắn ngủi biết mấy! Chỉ vài năm, vài năm đánh vèo một cái! Thế rồi lấy chồng, mặc quần áo màu xám xịt, để con, nuôi con mất hết cả “eo” và trong các cuộc khiêu vũ thì ngồi ru rú trong góc với đám phụ nữ có chồng điềm đằm, chỉ thò ra để nhảy với chồng hoặc với một ông già luôn luôn giẫm vào chân mình. Nếu mình không ứng xử như vậy, những bà vợ khác sẽ bàn ra tán vào, làm mất thanh danh của cả bản thân lẫn gia đình. Thật phí công ghê gớm bởi cả thời con gái học cách làm sao cho quyến rũ, làm sao “bắt” được đàn ông để rồi chỉ dùng cái vốn kiến thức ấy trong một vài năm. Nhìn nhận lại sự rèn cặp của bà mẹ và Mammy đối với mình, nàng hiểu rằng công phu đào tạo ấy là hoàn hảo và triệt để bằng vào những kết quả gặt hái được. Có những quy tắc nhất định phải theo đúng và nếu theo đúng, tất sẽ thành công.

Với các bà già, phải dịu dàng, hồn nhiên và cố hết sức tỏ ra chất phác, vì các bà già vốn sắc sảo, họ rình các cô gái như mèo rình chuột, sẵn sàng nhảy bổ lên bất kỳ một lời nói hay cử chỉ thất thố nào. Với các ông già, phải hoạt bát, linh lợi và gần như lả lơ, nhưng không hằn thề, để kích thích tính phù phiếm của mấy lão khòm. Điều đó khiến họ tự cảm thấy trẻ trung và ma mãnh, họ liền bẹo má mình và bảo mình lẳng. Tất nhiên, trong trường hợp ấy, mình phải đổ mắt e thẹn, kéo họ sẽ khoái trí bẹo tiếp, đi đến chỗ quá trớn, rồi kể với con trai họ là mình buông tuồng phóng đảng.

Với các cô gái và thiếu phụ có chồng, phải ngọt như mía lùi và phải hôn họ mỗi khi gặp nhau, cho dù có gặp tới mười lần một ngày. Và quàng tay ôm ngang lưng họ và chịu khó để cho họ cũng làm thế với mình, dù mình có ghét họ đến đâu chẳng nữa. Phải trầm trồ khen áo quần con nhỏ của họ, bất kể thế nào, phải nói vài lời trêu chọc về những chàng trai theo đuổi họ hoặc ca ngợi chồng họ, phải bẽn lễn cười mà tự nhận là mình hoàn toàn vô duyên so với họ. Và nhất là đừng bao giờ nói ra ý nghĩ thật của mình về bất kỳ cái gì, cũng giống như họ chẳng bao giờ làm thế.

Phải triệt để làm lơ không để ý gì đến chồng của những thiếu phụ khác, ngay cả nếu đó là bồ cũ đã bị mình cự tuyệt và dù họ có quyến rũ đến đâu chẳng nữa. Nếu mình quá ân cần với những người chồng trẻ, vợ họ sẽ bảo là mình phóng đảng và mình sẽ mang tai mang tiếng, chẳng bao giờ còn bắt bồ được với ai nữa.

Nhưng với những chàng trai chưa vợ thì... ồ, đó lại là chuyện khác! Mình có thể nhìn họ mà che miệng khẽ cười và khi họ nhào tới để xem tại sao mình cười, mình có thể từ chối không nói và cười to hơn nữa. Như vậy, sẽ buộc họ phải bám quanh mình hoài để tìm hiểu cho ra lẽ, mình có thể đưa đẩy con mắt hứa hẹn nhiều điều kỳ thú có thể thúc đẩy một người đàn ông xoay sở đủ mọi cách để gặp riêng mình. Và khi chỉ còn hai người với nhau, mình có thể làm ra bộ cực kỳ xúc phạm hoặc cực kỳ phẫn nộ nếu anh chàng tìm cách hôn mình. Mình có thể bắt anh chàng phải xin lỗi về hành động thô lỗ đó rồi dịu dàng tha thứ, dịu dàng đến nỗi anh chàng lại lẳng nhăng theo, tìm cách hôn mình lần thứ hai. (Bà Ellen và Mammy không dạy nàng điều này, nhưng nàng nghiệm thấy nó rất hiệu quả). Sau đó mình sẽ khóc mà bảo

không hiểu sao mình lại thế, chắc chàng sẽ mất hết lòng tôn trọng đối với mình. Thế rồi chàng sẽ phải lau nước mắt cho mình và thường thương đó là lúc chàng ngỏ lời cầu hôn, để chứng tỏ chàng rất tôn trọng mình. Rồi còn có... Chà, với các chàng trai chưa vợ thì có bao nhiêu cách và tất cả những cách đó, Scarlett đều biết: cái liếc mắt đưa tình, nụ cười chúm chím đằng sau chiếc quạt, động tác đánh hông cho váy xoè ra như cái chuông, những giọt nước mắt, giọng cười, những lời phỉnh ngọt ngào thông cảm... Ôi, tất cả những thủ thuật bao giờ cũng thành công, trừ đối với Ashley.

Phải, thật hoài công mà đi học tất cả những ngón khôn ngoan đó để chỉ áp dụng trong một thời gian rất ngắn, rồi xếp xó vĩnh viễn. Thật là tuyệt diệu biết bao nếu có thể chẳng bao giờ lấy chồng mà cứ mãi mãi kiêu diễm trong những chiếc áo dài xanh nhạt cho những chàng trai trẻ đẹp chạy theo tán tỉnh! Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy quá lâu, sẽ có nguy cơ thành gái già như India Wilkes để mọi người chép miệng: “Tội nghiệp cô ta” với cái vẻ thương hại đáng ghét nọ. Không, xét cho cùng, thà cứ lấy chồng và giữ nguyên lòng tự trọng, cho dù có phải chịu phạt mãi mãi chẳng được vui chơi nữa.

Ôi, cuộc đời sao mà rắc rối! Tại sao nàng lại ngu dại đi lấy Charles để cho đời mình chấm hết ở tuổi mười sáu?

Cơn mơ mộng đầy phần uất và tuyệt vọng của nàng bị ngắt quãng khi đám đông xô nhau lùi lại sát tường. Các bà các cô thật trọng giữ chặt vành váy, sợ nhỡ ai vô ý va mạnh làm chúng hát ngược lên, để lộ quần lót ra thì thật khó coi. Scarlett kiễng chân lên nhìn qua đầu mọi người và trông thấy viên dân binh trèo lên bục dàn nhạc. Ông ta hô mệnh lệnh và nửa đại đội xếp thành hàng. Trong mấy phút, họ thoãn thoắt diễn tập một bài ngắn, trán lấm tấm mồ hôi. Cử tọa vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Scarlett cũng vỗ tay lấy lệ theo mọi người và trong lúc đám dân binh, sau khi giải tán, đổ xô về các quầy rượu *pân-sơ* và nước chanh chai, nàng quay sang Melanie, cảm thấy nên bắt đầu làm ra vẻ nhiệt tình với Đại Nghĩa càng sớm càng tốt.

- Trông họ oai phong lắm liệt nhỉ, - nàng nói.

Melanie đang cúi húi xếp lại các đồ đàn, dặt trên quầy.

- Đa số bọn họ, nếu vận quân phục màu xám và ở Virginia, thì còn oai phong lắm liệt hơn nhiều, - nàng nói, không cần hạ thấp giọng.

Mấy bà mẹ kiêu hãnh của một số thành viên đội dân binh đứng ở gần đấy và nghe thấy lời nhận xét nọ. Bà Guinan đỏ như mặt rồi lại tái nhợt đi, vì Willie, cậu con trai hai mươi lăm tuổi của bà, cũng ở trong đại đội này.

Scarlett sững sốt khi nghe những lời đó thốt ra từ miệng Melly chứ không phải ai khác.

- Kìa, Melly!

- Scarlett, đó là sự thật, chị biết đấy. Em không nhằm lớp thiếu niên và các ông già. Nhưng số lớn dân binh hoàn toàn có khả năng cầm súng ra trận và lẽ ra đó là điều họ phải làm vào giờ phút này.

- Nhưng... nhưng... - Scarlett lắp bắp, trước nay nàng chưa bao giờ suy nghĩ về vấn đề này. Cũng phải có một số người ở lại để... - Willie Guinan đã nói với nàng thế nào để biện bạch cho sự có mặt của cậu ta ở Atlanta nhỉ? - Cũng phải có một số người ở lại để bảo vệ Bang chống xâm lăng chứ.

- Hiện nay cũng như sắp tới, không có ai xâm lăng chúng ta, - Melly lạnh lùng nói, mắt nhìn về phía một nhóm dân binh. - Và cách tốt nhất để ngăn ngừa xâm lăng là đi đến Virginia, đánh bọn Yankee ở đó. Còn về cái luận điệu là dân binh ở lại đây để đề phòng bọn da đen nổi dậy thì... chà, đó là điều ngớ ngẩn nhất tôi từng nghe thấy. Tại sao người của chúng ta lại phải nổi dậy? Đó chỉ là một cơ do bọn hèn nhát viện ra. Tôi cuộc là chúng ta có thể đánh tan tành bọn Yankee trong vòng một tháng, nếu toàn bộ dân binh ở tất cả các bang đều đến Virginia. Thế đấy!

- Kìa, Melly! - Scarlett lại kêu lên, mắt trở ra.

Cặp mắt đen dịu dàng của Melly bỗng long lanh giận dữ.

- Chồng tôi không sợ phải ra trận và chồng chị cũng thế. Và tôi muốn thà cả hai đều chết còn hơn là ở lại đây ru rú xó nhà... Ôi, chị thân yêu, em xin lỗi. Em vô tâm và độc ác quá!

Nàng vuốt vuốt cánh tay Scarlett, vẻ cầu khẩn và Scarlett dăm

đăm nhìn nàng. Nhưng người Scarlett đang nghĩ đến không phải là Charles quá cố mà là Ashley. Giả sử như cả chàng nữa cũng sẽ chết? Nàng quay phắt lại và mỉm cười như cái máy khi thấy ông bác sĩ Meade tiến lại gần quây.

- Chào các cô gái, - ông xởi lởi, - các cô đến thế này thật là tốt. Tôi biết tối nay các cô phải ra trước công chúng, là một hy sinh như thế nào. Nhưng tất cả đều vì Đại Nghĩa mà. Tôi xin nói với các cô một điều bí mật. Tôi có một cách bất ngờ để thu tiền về cho bệnh viện tối nay, song tôi e rằng một số các bà các cô sẽ thấy chướng.

Ông ngừng lại và vừa khúc khích vừa khẽ giựt giựt chòm râu dê.

- Như thế nào ạ? Xin ông nói đi?

- Nghĩ đi nghĩ lại, tôi thấy cũng nên để các cô đoán thử xem. Nhưng các cô phải ủng hộ tôi nếu các vị trong giáo hội muốn đuổi tôi ra khỏi thành phố vì chuyện đó. Dù sao cũng là vì bệnh viện. Rồi các cô xem. Trước đây, chưa có ai làm như thế bao giờ.

Ông trịnh trọng tiến về phía một nhóm các bà tháp tùng đứng trong một góc phòng và đúng lúc hai nàng quay lại với nhau thử bàn xem điều bí mật đó là gì, thì hai ông già đến bên quây lớn tiếng hỏi mua mười mét đăng ten.Ồ, xét cho cùng, ông già cũng còn hơn là chả có ông nào, Scarlett nghĩ bụng trong khi đo đăng ten và bẽn lẽn để cho một ông đưa tay nâng cằm mình lên. Hai tay già lại xông đến quây nước chanh chai và những người khác đến thế chỗ họ. Quây của Scarlett và Melanie không đông khách bằng những quây kia, nơi vang lên tiếng cười lạnh lót của Maybelle Merriwether, nơi những nhịp cười rinh rích của Fanny Elsing và sự ứng đối của chị em nhà Whiting làm cho không khí rộn ràng vui vẻ. Melly bán thứ vô dụng cho những người không thể dùng chúng vào việc gì với cái vẻ bình tĩnh, thanh thản của một người chủ hiệu và Scarlett cũng bắt chước y như vậy.

Trừ quây của Melanie và Scarlett, trước tất cả các quây khác đều có những đám tụ tập, các cô gái riu rít trò chuyện, còn đàn ông thì mua hàng. Chỉ có một số ít đến với họ; tự giới thiệu là bạn của Ashley ở trường đại học, ca ngợi chàng là một chiến sĩ anh dũng, hoặc nhắc đến Charles bằng một giọng thành kính và

khẳng định cái chết của chàng là một tổn thất lớn cho Atlanta.

Thế rồi nhạc tấu lên giai điệu vui nhộn của bài *Johnny Booker, hãy giúp gã da đen này* và Scarlett tưởng như mình sắp la lên. Nàng muốn nhảy. Nàng muốn nhảy quá chừng. Nàng nhìn qua bên kia sàn, chân giậm theo nhịp nhạc, cặp mắt xanh cháy rực lên háo hức. Mé bên kia, đối diện với nàng, một người đàn ông vừa mới đến, đứng trong khung cửa, trông thấy nàng, giật mình nhận ra đôi mắt xéch trên bộ mặt phụng phịu, bướng bỉnh. Chàng chăm chú theo dõi đôi mắt ấy rồi cười một mình khi nhận ra lời mời mọc cảm lạnh mà bất cứ người đàn ông nào cũng đọc ra.

Chàng mặc đồ len đen khổ đôi, cao vọt lên giữa đám sĩ quan đứng xung quanh, vai lực lưỡng nhưng thân hình thon thả và chân nhỏ đến mức phi lý trong đôi ủng bóng loáng. Bộ đồ đen nghiêm nghị, với chiếc áo sơ mi mỏng có diềm đăng ten tổ ong và ống quần chít gọn dưới cổ giày, tương phản kỳ lạ với diện mạo và hình thể của chàng, vì chàng diện rất bảnh – y phục của một công tử trên một thân hình cường tráng ẩn tàng một sức mạnh nguy hiểm dưới một vẻ duyên dáng trẻ nải. Tóc chàng đen nhánh và bộ ria đen nhỏ được tỉa rất kỹ khiến chàng gần như có vẻ người nước ngoài bên cạnh những kỵ binh để ria ngổ ngáo, hùng dũng đứng gần đó. Chàng có vẻ thực sự là một người khát dục, đầy đam mê táo bạo. Ở chàng, toát ra một vẻ hoàn toàn tự tin và ngỗ ngược đến khó chịu và đôi mắt trắng tráo của chàng, lấp loé một ánh ranh ma khi chàng nhìn Scarlett riết róng đến nỗi cuối cùng, cảm thấy bị “chiếu tướng”, nàng quay mặt về phía chàng.

Đâu đó trong tâm thức, một tiếng chuông khẽ rung lên nhắc nhở nàng đó là một người đã từng gặp, song lúc này, nàng không sao nhớ nổi chàng là ai. Nhưng đây là người đàn ông đầu tiên tỏ ra quan tâm đến nàng, sau bao tháng rờn, nên nàng bèn cười vui vẻ với chàng. Nàng khẽ nhún chân chào khi chàng nghiêng mình thi lễ, rồi khi chàng rướn thẳng người, bắt đầu tiến về phía nàng với cái dáng đi mềm mại đặc biệt như người Anhđiêng, thì nàng kinh hãi đưa tay lên miệng vì nàng đã nhận ra chàng là ai.

Bàng hoàng, nàng đứng ngây ra như bị liệt, trong khi chàng lách qua đám đông. Rồi quáng quàng, nàng quay ngoắt, toan

chạy trốn vào phòng giải khát, nhưng váy nàng mắc vào một cái đinh ở quây, Nàng cúi tiết giựt mạnh, làm rách váy và, thoát cái, chàng ở bên nàng.

- Cho phép tôi, - chàng vừa nói vừa cúi xuống gỡ viên ren váy. - Tôi chẳng mấy hy vọng là tiểu thư còn nhớ ra tôi, thưa tiểu thư O'Hara.

Giọng chàng nghe êm tai một cách kỳ lạ, cái giọng trầm bổng của một người thanh lịch, vang ngân và kéo dài theo ngũ điệu đặc trưng vùng Charleston.

Vẻ van lơn, mặt đỏ bừng xấu hổ khi nhớ lại cuộc gặp gỡ lần trước, nàng ngược nhìn chàng và bắt gặp hai con mắt lấp lánh một niềm vui tàn nhẫn, đôi mắt đen nhất nàng từng thấy trên đời. Thiên hạ biết bao người, mà sao nàng lại phải chạm trán ở đây với cái con người ghê gớm đã chứng kiến cuộc trao đổi giữa nàng và Ashley mà đến giờ vẫn gây cho nàng những cơn ác mộng; cái gã bỉ ổi đã làm bại hoại thanh danh nhiều cô gái, khiến những người tử tế kiêng mặt không thêm tiếp, cái tên đàn ông đê tiện đã dám bảo một cách có lý rằng nàng cư xử không ra một tiểu thư con nhà!

Nghe tiếng chàng, Melanie quay lại và lần đầu tiên trong đời, Scarlett thầm cảm ơn Thượng đế về sự tồn tại của cô em chồng.

- À, có phải... có phải... ông Rhett Butler phải không ạ? - Melanie nói, thoáng mỉm cười và chìa tay ra. - Tôi đã gặp ông...

- ... Trong cái dịp vui mừng thông báo lễ đính hôn của bà, - chàng đỡ lời và cúi xuống hôn tay nàng. Thật vinh hạnh bà còn nhớ ra tôi.

- Và ông làm gì ở đây, cách xa Charleston bao nhiêu đường đất, ông Butler?

- Một công việc chán ngấy, thưa bà Wilkes. Từ nay trở đi, tôi sẽ phải ra ra vào vào thành phố của bà luôn. Tôi thấy bốn phận mình không những là nhập hàng, mà còn phải lo đến việc phân phối nữa.

- Nhập hàng... - Melly mở đầu, trán nhăn lại rồi nở một nụ cười rạng rỡ. - Vậy ra, ông... ông hẳn là thuyền trưởng Butler trú danh mà chúng tôi thường nghe nhắc tới luôn... người vượt

hàng rào phong toả. Tất cả các cô gái ở đây đều mặc những áo do ông nhập. Scarlett, chị thấy có mê ly không... chị làm sao thế, chị thân yêu? Chị chóng mặt à? Chị ngồi xuống đi.

Scarlett gieo mình xuống chiếc ghế đầu, thở gấp đến nỗi nàng sợ làm đứt những dải corsse. Ôi, điều xảy ra thật ghê gớm! Nàng không bao giờ ngờ đến chuyện gặp lại con người này. Chàng cầm lấy chiếc quạt đen nàng để trên quây và ân cần quạt cho nàng, quá đỗi ân cần, vẻ mặt nghiêm nghị, riêng đôi mắt vẫn long lanh một ánh tinh quái.

- Trong này nóng quá, - chàng nói, - Thảo nào tiểu thư O'Hara muốn ngất xỉu. Tiểu thư cho phép tôi dìu ra cửa sổ?

- Không, - Scarlett nói, giọng cộc cằn đến nỗi Melly trở mắt nhìn.

- Chị ấy không còn là tiểu thư O'Hara nữa, - Melly nói - Bây giờ chị ấy là Hamilton phu nhân, là chị dâu của tôi. - Câu nói được kèm theo một cái nhìn âu yếm. Nhìn cái vẻ trên bộ mặt cướp biển ngăm ngăm đen của thuyền trưởng Butler, Scarlett cảm thấy muốn nghẹn thở.

- Tôi dám chắc đó là một thuận lợi cho hai vị phu nhân kiều diễm, - chàng nói, hơi nghiêng mình. (Đó là câu nhận xét thông thường của mọi người đàn ông, song ở miệng chàng nó dường như có nghĩa trái hẳn lại.) - Hẳn hai ông nhà cũng có mặt ở đây trong dịp vui này? Tôi sẽ rất vui thích được nối lại quan hệ với những người quen cũ.

- Chồng tôi ở Virginia, - Melly nói, đầu cất cao kiêu hãnh. - Nhưng anh Charles... - Giọng nàng đứt quãng.

- Anh ấy chết trong trại binh, - Scarlett nói thẳng toẹt, gần như gắt gỏng. Liệu cái con người này có bao giờ đi khỏi đi cho thoát tội không? Melly nhìn nàng, sửng sốt, và viên thuyền trưởng làm một cử chỉ như tự trách mình.

- Hai bà thân mến... làm sao tôi có thể ngờ vậy! Mong hai bà thứ lỗi. Nhưng xin cho phép một kẻ xa lạ được nói một lời an ủi rằng chết vì Tổ quốc là sống đời đời.

Melanie mỉm cười với chàng qua hàng nước mắt long lanh, trong khi Scarlett cảm thấy cơn giận và nỗi căm thù bất lực gặm

nhắm ruột gan như một con chuột nhắt. Hắn lại nêu một nhận xét khả ái, cái kiểu ca ngợi mà bất cứ người đàn ông lịch sự nào đều thốt ra trong trường hợp như vậy, nhưng hắn không nói một chữ nào thật lòng. Hắn đang giễu nàg. Hắn biết nàg không yêu Charles. Và Melanie thì quá khờ khạo, không nhìn thấu tim đen của hắn. Ôi, lạy Chúa, xin đừng để ai khác đọc thấy ý nghĩ của hắn, nàg giật thót người, kinh hãi nghĩ thêm. Liệu hắn có nói điều hắn biết ra không nhỉ? Dĩ nhiên, hắn không phải là người quý phái và ai mà lương được hành vi của những kẻ thất phu. Chẳng có chuẩn mực nào để nhận định họ. Nàg ngược lên nhìn Butler và thấy hai khoé miệng hắn kéo xuống giả bộ thương cảm trong khi tay phe phẩy quạt. Cái nhìn của hắn có cái gì như thách thức tinh thần nàg, khiến sức lực nàg hồi lại trong một cơn căm tức trào lên. Nàg giật phắt lấy chiếc quạt từ tay hắn.

- Tôi chẳng làm sao cả, - nàg cộc cằn nói. – Không việc gì phải quạt làm rồi tung tóc tôi lên.

- Scarlett, chị thân yêu! Thuyền trưởng Butler, ông thứ lỗi cho chị ấy. Chị ấy... chị ấy thường mất tự chủ mỗi khi nghe nhắc đến tên anh Charlie tội nghiệp... vớ lại, có lẽ, xét cho cùng, chúng tôi không nên đến đây tối nay. Chúng tôi còn đang chịu tang, ông thấy đấy, và đây là cả một sự căng thẳng đối với chị ấy... mọi sự nhộn nhạo vui vẻ, nhã nhặn tưng bừng này, tội nghiệp chị ấy.

- Tôi rất thông cảm, - Butler nói, cố làm bộ trang nghiêm, nhưng khi quay lại với một cái nhìn dò xét vào thấu tận đáy cặp mắt dịu dàng đầy âu lo của Melanie, sắc diện chàng bỗng thay đổi ngoài ý muốn của chàng, một vẻ kính trọng và hoà ái hiện trên gương mặt ngăm đen – Tôi thấy bà quả là một phụ nữ can đảm, thừa bà Wilkes.

“Không có một lời nào khen mình”, Scarlett công phần nghĩ thầm, trong khi Melly mỉm cười ngượng ngùng, đáp:

- Lạy Chúa, đâu phải thế, thuyền trưởng Butler. Có điều là ban bảo trợ bệnh viện cần chúng tôi đứng quây này vì đến phút cuối cùng... Một chiếc áo gối ạ? Đây, cái này đẹp tuyệt, lại thêu cờ ở trên mặt.

Nàg quay sang ba chàng trong đội khinh kỵ vừa tới bên quây. Trong một lúc, Melanie nghĩ thuyền trưởng Butler thật dễ

thương. Sau đó, nàng lại ước có cái gì chắc chắn dày dặn hơn tấm vải mắt rây ngăn giữa váy nàng với cái ông nhố đặt ngay mé ngoài quầy, vì các kỹ sĩ ta, khi phóng những tia nước bọt đậm đặc nicôtin thuốc lá, thường nhằm thiếu chính xác hơn khi sử dụng những khẩu súng tay kỹ binh của mình. Rồi khách kéo đến đông hơn, khiến nàng quên cả viên thuyền trưởng, Scarlett lần chiếc ống nhỏ.

Scarlett ngồi lặng lẽ trên chiếc ghế đầu, tự quạt cho mình, không dám ngẩng lên nhìn, lòng thầm ước thuyền trưởng Butler trở về chỗ của mình đi cho rồi.

- Ông nhà mắt đã lâu?
- À vâng, lâu rồi. Gần một năm.
- Chắc là bằng cả thiên thu.

Scarlett không biết chắc một thiên thu là gì, nhưng cái tính chất trêu chọc trong giọng của Butler thì rõ ràng không thể làm được, nên nàng chẳng nói gì.

- Ông bà thành hôn với nhau có được lâu không? Bà bỏ quá cho những câu hỏi của tôi, vì tôi đã vắng mặt ở vùng này quá lâu.

- Hai tháng, - Scarlett miễn cưỡng đáp.
- Quả là một bi kịch, - cái giọng thanh thoát của Butler tiếp tục.

Ôi, quý bắt hẩn đi, Scarlett rửa thầm, hung tợn. Nếu hẩn là bất kỳ người nào khác trên đời, thì rất đơn giản, mình chỉ việc lạnh lùng bảo hẩn đi đi cho rảnh mắt. Song hẩn lại biết rõ chuyện mình với Ashley và biết mình không yêu Charles. Thành thử mình bị trói tay. Nàng lặng thinh, mặt vẫn nhìn xuống chiếc quạt.

- Và đây là lần đầu tiên bà trở lại chốn giao tế?
- Tôi biết là điều này có vẻ thật kỳ cục, - nàng vội giải thích, - nhưng hai chị em McLure được phân công đứng quầy này, bắt chợt có việc phải đi xa, không còn ai khác, thành thử Melanie và tôi phải...
- Vì Đại Nghĩa, không có sự hy sinh nào là quá lớn.

Chà, bà Elsing cũng đã nói y như thế nhưng khi bà ấy nói, nghe nó khác kia. Những lời dữ dần dâng lên môi Scarlett, nhưng nàng kìm lại. Nói cho cùng, nàng đến đây đâu phải vì Đại Nghĩa, mà vì chán ngôi nhà quá rồi.

- Xưa nay tôi vẫn nghĩ, - chàng tư lự nói, - rằng cái tục lệ để tang, cái tục lệ giam những người phụ nữ trong màu áo đen suốt quãng đời còn lại của họ và cấm họ không được vui chơi bình thường, thật cũng đã man chả kém tục *xati*^[40] của Ấn Độ.

- Xeti^[41] ư?

Chàng cười rộ làm nàng ngượng đỏ mặt về sự dốt nát của mình.

Nàng chúa ghét những ai dùng những từ nàng không biết.

- Ở Ấn Độ, khi một anh đàn ông chết, người ta đem hoả táng chứ không chôn và vợ anh ta cũng leo lên dàn hoả táng để được thiêu cùng với chồng.

- Thật kinh khủng! Tại sao họ lại làm thế? Thế cảnh sát không làm gì để can thiệp ư?

- Tất nhiên là không. Người vợ nào không tự thiêu sẽ bị xã hội ruồng bỏ. Tất cả các bà vợ Ấn Độ đức hạnh sẽ chê trách chị ta là không cư xử đúng đạo làm vợ - hệt như những bà vợ đức hạnh ngồi trong góc kia sẽ bình phẩm bà, nếu tối nay bà xuất hiện trong một chiếc áo dài đỏ và dẫn đầu một điệu vũ quay tròn. Riêng tôi, tôi cho rằng tục *xati* còn nhân đạo hơn nhiều so với cái phong tục đẹp đẽ của miền Nam chúng ta là chôn sống các quả phụ!

- Làm sao ông dám nói là tôi bị chôn sống?

- Các bà phụ nữ níu giữ những xiềng xích trói buộc mình mới kiên quyết làm sao! Bà cho cái phong tục Ấn Độ là dã man - nhưng nếu Liên bang không cần đến bà, liệu bà có đủ can đảm để xuất hiện ở đây tối nay không?

Những cuộc tranh luận kiểu này bao giờ cũng làm cho Scarlett lúng túng. Những lý lẽ của Butler lại gây bối rối vì nàng mang máng thấy là trong đó có phần đúng sự thật. Nhưng bây giờ là lúc phải làm cho hẳn cảm hòng đi.

- Tất nhiên là tôi sẽ không đến. Bởi nếu đến thì sẽ là... ờ, sẽ là không tôn trọng... sẽ có vẻ như là tôi không về...

Hắn chờ đợi từng lời nàng, mắt long lanh một vẻ thích thú trâng tráo, và nàng không nói tiếp được. Hắn biết nàng không yêu Charles và hẳn ắt không để nàng mạo nhận những tình cảm tốt đẹp mà nàng định phát biểu. Kinh khủng thay, phải dây với một kẻ không phải là người hào hoa phong nhã. Một trượng phu hào hoa phong nhã bao giờ cũng làm ra vẻ tin một bậc nữ lưu, ngay cả khi biết là nàng nói dối. Đó là tinh thần hiệp sĩ phương Nam. Một đấng trượng phu bao giờ cũng tuân thủ luật lệ, nói những điều phải chăng và tạo thuận lợi cho phụ nữ. Nhưng cái gã đàn ông này dường như bất chấp luật lệ và rõ ràng là khoái nói những điều không ai nói tới bao giờ.

- Tôi đang nín thở chờ bà nói nốt.

- Tôi thấy ông thật ghê tởm, - nàng nói, hết mọi lý lẽ và cụp mắt nhìn xuống.

Butler ngả người vươn qua quây, ghé miệng sát vào tai nàng và thì thào, bắt chước giọng hệt những vai gian thần thỉnh thoảng vẫn xuất hiện trên sân khấu hội trường câu lạc bộ Athinior.

- Đừng sợ, người đẹp! Điều bí mật tội lỗi của nàng, tôi xin đảm bảo giữ kín!

- Ôi, - nàng thì thầm, người nóng bừng như lên cơn sốt, - làm sao ông có thể nói những điều như vậy?

- Tôi chỉ nghĩ làm sao cho đầu óc bà nhẹ nhõm đi thôi. Vậy bà muốn tôi nói gì? Nói rằng: “Hãy là của ta, hỡi giai nhân, kéo tôi sẽ phanh phui ra hết!” chẳng?

Ngoài ý muốn của mình, nàng bắt gặp luồng mắt của chàng và thấy một ánh trêu chọc tinh nghịch như mắt một chú bé. Đột nhiên nàng phá lên cười. Xét cho cùng, đây thật là một tình huống ngớ ngẩn! Chàng cũng cười và cười to đến nỗi mấy bà bồi đồng ngồi trong góc phòng quay lại nhìn về phía họ. Thấy người vợ góa của Charles Hamilton có vẻ đang đứ đỡn với một gã hoàn toàn lạ mặt, họ chụm đầu bàn tán, hiển nhiên với ý chê trách.

Một hồi trống nổi lên kèm theo nhiều tiếng “Suyt!” khi bác sĩ

Meade bước lên bục và dang hai cánh tay ra để yêu cầu im lặng.

- Tất cả chúng ta phải chân thành cảm ơn các vị phu nhân và tiểu thư tuyệt vời đã cố gắng không biết mệt, với lòng yêu nước nồng nàn, để làm cho cuộc bán phúc thiện này không những thành công về mặt tiền tài, - ông mở đầu, - mà còn biến phòng thô kệch này thành một chốn êm đềm mê ly, một hoà viên xứng hợp với những nụ hồng tôi nhìn thấy quanh tôi đây.

Mọi người vỗ tay tán thưởng.

- Các bà các cô đã cống hiến hết mình, không những thời gian mà cả sức lao động của đôi tay, và những đồ vật đẹp đẽ ở các quầy hàng kia lại càng đẹp bội phần vì được làm bởi những bàn tay đẹp của những phụ nữ yêu kiều miền Nam chúng ta.

Lại có những tiếng hoan hô và Rhett Butler, lúc này đang ưỡn oải tựa vào quầy bên Scarlett, thì thào: “Lão dê già khoa trương nhỉ?”

Thoạt đầu, kinh hãi trước cái tội phạm thượng ấy đối với người công dân được yêu mến nhất Atlanta, Scarlett giật mình và trừng trừng nhìn anh chàng, vẻ không đồng tình. Nhưng ông bác sĩ nom quả có giống một con dê với chòm râu cằm lóm đốm bạc phát pha phát phơ, khiến nàng phải khó khăn lắm mới nhin cười được.

- Song chừng ấy vẫn chưa đủ. Các bậc nữ lưu trong ban bảo trợ bệnh viện - những người đã đem đôi tay mát rượi xoa dịu bao vàng trán đau đớn và giành giật khỏi móng vuốt thần chết những dũng sĩ của ta bị thương vì Sự Nghiệp anh dũng nhất trong tất cả các sự nghiệp - biết chúng ta cần những gì. Tôi sẽ không kể các nhu cầu đó ra đây. Chúng ta phải có thêm tiền để mua những thiết bị y tế từ bên Anh và tối nay, trong số chúng ta đây, có người thuyền trưởng dũng cảm đã vượt hàng rào phong tỏa hết sức thành công suốt một năm nay và sẽ còn tiếp tục vượt nữa để mang đến cho chúng ta các loại thuốc chúng ta cần. Thuyền trưởng Rhett Butler!

Mặc dầu bị bất ngờ, người phá rào phong tỏa vẫn lịch sự cúi chào. - quá là lịch sự là đằng khác, Scarlett nghĩ thầm, thử phân tích cử chỉ ấy, gần như là hẳn ta cố ý đẩy sự xã giao lên thái quá vì hẳn ta coi khinh tất cả những người có mặt ở đây. Một tràng

vỗ tay nổ ra và từ đám phụ nữ ngồi trong góc, những cái cổ vươn ra nhòm ngó. Hoá ra đó là cái anh chàng đang tí tởn với cô vợ góa của Charles Hamilton tội nghiệp! Mà Charles chết mới được một năm!

- Chúng ta cần có thêm vàng và tôi kêu gọi các vị về chuyện ấy, - ông bác sĩ nói tiếp. - Tôi kêu gọi một sự hy sinh, nhưng là một sự hy sinh rất nhỏ so với những hy sinh của các chàng trai dũng cảm mặc quân phục xám của chúng ta, nhỏ đến độ dường như là trò cười. Thưa quý bà quý cô, tôi cần những đồ nữ trang của quý bà quý cô. Tôi cần ư? Không, Liên bang cần những đồ nữ trang của quý bà quý cô. Liên bang kêu gọi thế và tôi biết sẽ không ai từ chối. Đẹp biết bao một viên ngọc chạm lấp lánh trên một cổ tay yêu kiều! Lòng lẫy biết bao những chiếc trâm vàng ngời ánh trên ngực những nữ lưu ái quốc của chúng ta! Nhưng sự hy sinh còn đẹp hơn tất cả vàng, ngọc ở Indiana. Vàng sẽ được nấu chảy, ngọc đem bán và tiền dùng để mua thuốc men cùng các thiết bị y tế khác. Quý bà quý cô, hai thương binh anh dũng của chúng ta sẽ mang làn đến từng người và...

Đoạn cuối bài diễn văn của ông bị chìm đi trong cơn dông bão vỗ tay và những tiếng hoan hô như sấm dậy.

Ý nghĩ đầu tiên của Scarlett là thâm cảm ơn lệ để tang đã cấm nàng không được đeo đôi hoa tai quý, sợi dây chuyền vàng to tướng thừa hưởng của bà ngoại Robillard, đôi vòng tay men huyền nạm vàng và chiếc trâm ngọc thạch lựu. Nàng trông thấy gã lính *Zouave* với chiếc làn đan bằng sợi sồi ngoắc bên cách tay còn lành lặn, đi quanh khắp đám người ở nửa phòng bên phía nàng, thấy các phụ nữ, cả trẻ lẫn già, cười nói sôi nổi, rút vòng tay, giả bộ kêu đau khi giựt hoa tai khỏi lỗ khuyên, giúp nhau mở móc gài cứng ngắc của những chuỗi hạt, tháo những chiếc trâm cài nơi ngực áo. Tiếng lách cách kim loại chạm vào nhau liên tục, xen lẫn những câu: “Đợi tí... đợi tí! Tôi tháo được rồi. Đây!” Maybelle Merriwether rút cặp vòng đôi tuyệt đẹp bó chặt trên và dưới khuỷu tay. Fanny Elsing vừa gọi: “Mẹ, có được không?” xong, liền rút khỏi những búp tóc loăn xoăn chiếc vành vàng dát ngọc trai đội đầu vốn là của gia bảo hàng bao đời nay. Mỗi khi một vật hiếm được bỏ vào làn, tiếng vỗ tay và hoan hô lại rộn lên.

Anh chàng nhỏ bé nhăn nhó cười lúc này đang đến gần quầy

họ, chiếc làn nặng ngoắc trên tay và khi đi qua chỗ Rhett Butler một chiếc hộp đẹp bằng vàng đựng xì gà được ném vào làn một cách hờ hững như chẳng là cái gì cả. Khi anh ta đến chỗ Scarlett và đặt chiếc làn lên quầy, nàng lắc đầu, xoè cả hai bàn tay ra để chứng tỏ nàng chẳng có gì để hiến. Kể cũng ngượng khi mình là người duy nhất không đóng góp gì. Thế rồi nàng bỗng thấy lấp lánh chiếc nhẫn cưới dày dặn bằng vàng của mình.

Trong một lúc bối rối, nàng cố nhớ lại gương mặt Charles lúc chàng xỏ nó vào ngón tay nàng. Nhưng hình ảnh ấy mờ nhoè trong ký ức nàng do nỗi bức tức đột ngột mà bao giờ nàng cũng cảm thấy mỗi khi nhớ đến chàng. Charles, đó là cái lý do khiến cuộc đời đã chấm dứt đối với nàng, khiến nàng trở thành một bà già.

Nàng đột ngột nắm lấy chiếc nhẫn cưới xoắn thật mạnh, nhưng nó vẫn vướng không ra được. Gã lính *Zouave* đã tiến sang chỗ Melanie.

- Khoan đã! – Scarlett kêu lên. – Tôi có một chút xin góp đây.

Nàng đã rút được chiếc nhẫn và sắp sửa ném vào chiếc làn đầy những dây chuyền, đồng hồ, nhẫn, trâm kẹp và vòng tay, thì bắt gặp cái nhìn của Rhett Butler. Hắn ta đang khẽ nhếch môi cười. Với vẻ thích thú nàng vút chiếc nhẫn lên chốc đồng đồ quý.

- Ôi, chị thân yêu! – Melly thì thầm, nắm chặt cánh tay chị dâu, mắt cháy rục yêu thương và tự hào. Chị thật cừ! Chờ một chút... xin chờ một chút, trung úy Picar! Tôi cũng có một chút đóng góp!

Nàng đang kéo chiếc nhẫn của mình ra, chiếc nhẫn mà Scarlett biết là không một lần nào rời ngón tay nàng từ khi Ashley xỏ nó vào đấy. Hơn ai hết, Scarlett biết nó quý giá biết nhường nào đối với Melanie. Nó được rút ra một cách chật vật và trong một thoáng chốc, Melanie khẽ nắm lấy nó trong lòng bàn tay bé nhỏ, rồi nhẹ nhàng đặt lên chốc đồng đồ trang sức. Hai nàng đứng nhìn theo gã lính *Zouave* tiến về nhóm các bà có tuổi ngồi trong góc. Scarlett đầy vẻ thách thức, còn Melanie thì nom còn ảo não hơn là nếu nàng khóc. Và cả hai sắc diện ấy đều không lọt khỏi mắt người đàn ông đứng bên họ.

- Nếu chị không có gan làm thế, thì chắc em cũng chẳng dám, - Melly nói, quàng tay ôm ngang lưng Scarlett, khẽ ghì âu yếm.

Trong một lúc, Scarlett những muốn đẩy ra và hét toáng lên: “Chu cha!” như ông Gerald thường rủa thế những lúc điên tiết, nhưng nàng thấy Rhett Butler đang nhìn họ, nên cố mím một nụ cười rất chua chát. Việc Melly luôn luôn hiểu lầm những động cơ của nàng, kể cũng khó chịu, song có lẽ còn bội phần hơn là để cô ta ngờ ngợ thấy sự thật.

- Thật là một cử chỉ đẹp đẽ. – Rhett Butler nói nhỏ nhẹ. – Chính những hy sinh như của bà làm nức lòng các dũng sĩ mặc quân phục xám của chúng ta.

Scarlett phải khó khăn lắm mới tìm được những lời thô lỗ đã sủi bọt lên môi. Mọi điều hần nói đều hàm ý chế giễu mỉa mai. Nàng ghét cay ghét đắng con người đang ngả mình dựa vào quây nàng. Song ở hần ta lại có một cái gì kích thích, một cái gì ám áp, đầy sức sống và tích điện. Tất cả những gì là chất Ailen trong nàng nổi dậy trước vẻ thách thức trong cặp mắt đen của hần. Nàng quyết định phải hạ bớt anh chàng này xuống một vài nấc. Việc hần biết rõ điều bí mật của nàng đem lại cho hần một ưu thế khiến nàng tức điên lên được, cho nên nàng phải làm sao đặt hần vào thế bất lợi bằng cách nào đó để thay đổi tình hình. Nàng dẹp nổi thôi thúc muốn nói toẹt vào mặt hần những điều nàng nghĩ về hần. Mật ngọt mới bắt được ruồi, dấm chua thì chả ăn thua, như Mammy vẫn thường nói, nàng sẽ bắt và trị con ruồi này để không bao giờ bị nó nắm thóp nữa.

- Cảm ơn, - nàng ngọt ngào nói, cố tình hiểu sai ý lời trêu chọc của hần. - Một lời khen ngợi như thế, lại từ miệng một người trứ danh như thuyền trưởng Butler, quả là đáng giá nghìn vàng.

Hần ngời gật đầu ra sau và cười ngặt nghẽo – đúng hơn là hần sủa, Scarlett tức tối nghĩ, mặt lại đỏ ửng lên.

- Tại sao bà không nói ý nghĩ thật của mình? - Hần hạ thấp giọng để cho giữa tiếng lanh canh vàng bạc chạm nhau và sự nhộn nhạo của cuộc lạc quyên, câu hỏi chỉ đến tai nàng mà thôi. - Tại sao bà không bảo tôi là một thằng đểu đáng nguyên rủa, chẳng hào hoa phong nhã gì hết, tại sao bà không bảo tôi cuốn xéo đi, kéo sẽ có một chàng dũng sĩ vận quân phục xám gọi tôi ra thách đấu?

Một câu trả lời sỗ sàng đã rậm rịt ở đầu lưỡi Scarlett, nhưng

với một cố gắng anh dũng tuyệt vời, nàng nén lại được mà nói:

- Kìa, thuyền trưởng Butler! Sao ông lại nói vậy? Làm như mọi người không biết ông nổi tiếng như thế nào, dũng cảm như thế nào và... và...

- Bà làm tôi thất vọng, - Butler nói.

- Thất vọng ư?

- Phải. Trong cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên lần đầu, tôi đã tự nhủ: cuối cùng, mình đã gặp một cô gái chẳng những đẹp mà còn can đảm nữa. Và bây giờ tôi thấy là bà chỉ đẹp mà thôi.

- Ông định nói là tôi hèn nhát? - Nàng xù lông lên như một con gà mái.

- Đúng thế. Bà không đủ can đảm để nói điều mình nghĩ thật sự. Lần đầu tiên gặp bà, tôi đã nghĩ: Hàng triệu người mới có một cô gái như thế này. Không như những cô bé ngu ngốc khác cứ một mực làm và làm theo lời mẹ dặn, bất kể bản thân mình cảm nghĩ như thế nào, và che giấu mọi tình cảm, ước muốn cùng những vụ thất tình nho nhỏ đằng sau hàng đồng lời mỹ miều. Tôi đã nghĩ: Tiểu thư O'Hara là một cô gái có tính cách tinh thần hiếm thấy. Cô biết mình muốn gì và chẳng ngại gì mà không nói thẳng điều mình nghĩ... hoặc là ném bát vào đầu người khác.

- À, - nàng cáu tiết nói. - Vậy thì tôi sẽ nói thẳng ý nghĩ của mình ngay đây. Nếu ông có chút giáo dục nào thì ắt đã chẳng tới đây gạ chuyện với tôi. Ông đã ắt hiểu rằng tôi không bao giờ muốn thấy lại mặt ông nữa! Khốn nỗi ông lại chẳng phải là người lịch thiệp! Ông chỉ là một kẻ vô giáo dục thô bỉ! Và ông tưởng vì những con thuyền nhép bản thủ của ông chạy được qua mũi bọn Yankee là ông có thể đến đây giễu những người đàn ông dũng cảm và những phụ nữ đang hy sinh hết thảy vì Sự Nghiệp...

- Thôi, thôi - Butler nhoẻn miệng cười. - Bà mở đầu rất hay và nói thật những điều mình nghĩ, nhưng xin đừng có chuyển sang nói về Sự Nghiệp. Tôi chán nghe chuyện đó rồi và tôi dám cuộc là bà cũng thế...

- Hừ, làm sao ông da... - nàng mở đầu, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng rồi vội vàng dừng lại, giận mình đã rơi vào bẫy của Butler.

- Lúc này trước khi bà trông thấy tôi, tôi đứng kia, trong khung cửa, quan sát bà, - chàng nói. – Và tôi cũng quan sát các cô gái khác. Mặt họ nom như đúc cùng một khuôn. Riêng mặt bà thì không. Bà có một gương mặt thật dễ đọc. Bà không để tâm vào công việc mình đang làm và tôi dám cuộc là bà không hề nghĩ về Đại Nghĩa của chúng ta hoặc về bệnh viện. Cả gương mặt của bà phản ánh rõ nỗi thèm khát muốn khiêu vũ, muốn vui chơi mà không được. Cho nên bà tức điên lên. Bà hãy nói thật đi. Tôi nhận xét có đúng không?

- Tôi chẳng còn điều gì để nói với ông nữa, - thuyền trưởng Butler ạ, nàng nói lấy giọng hết sức trịnh trọng, cố vun vén lại những mảnh tư thế đường hoàng, vừa bị một phen tơi tả. – Không phải vì tự mãn với cái danh hiệu là người “vượt rào bất hủ” mà ông được quyền lăng nhục phụ nữ.

- Người vượt rào bất hủ! Chuyện nực cười! Xin bà cho tôi thêm một chút thì giờ quý báu của bà trước khi ném tôi vào bóng tối mịt mù. Tôi không muốn một nữ lưu ái quốc kiêu diễm đến thế mà lại hiểu sai về đóng góp của tôi vào Sự Nghiệp của Liên bang.

- Tôi không cần nghe những lời huênh hoang của ông.

- Đối với tôi, vượt rào phong toả là một vụ kiếm tiền. Khi nào tôi không kiếm ra được tiền bằng công việc ấy nữa, tôi sẽ giải nghệ. Bà nghĩ thế nào về chuyện đó?

- Tôi nghĩ ông là một tên lính đánh thuê khốn kiếp... chẳng khác gì bọn Yankee.

- Đúng thế, - chàng nhe răng cười. – Và bọn Yankee giúp tôi kiếm ra tiền. Ấy đấy, tháng vừa rồi tôi cho thuyền vào thẳng cảng New York và lấy cả một chuyến hàng.

- Sao kia? Scarlett kêu lên, đăm háo chuyện, ngoài ý muốn chủ quan - Thế chúng không nã đại bác vào thuyền ông à?

- Bà thật ngây thơ! Dĩ nhiên là không. Có khối nhà ái quốc của Hợp Chúng Quốc không phản đối việc kiếm chác ít tiền bằng cách bán hàng cho Liên bang. Tôi dong thuyền vào New York, mua hàng của một số hãng buôn Yankee, tất nhiên là lén lút, rồi tôi chuẩn. Khi nào việc đó trở nên hơi nguy hiểm, tôi đến Nassau

: tại đó, vẫn những nhà ái quốc đó của Hợp Chúng Quốc đem đến cho tôi cả thuốc súng lẫn đại bác cùng vác có vành xoè, làm thế tiện hơn là sang Anh. Đôi khi, liên kết với Charleston hoặc Wilmington cũng hơi khó... nhưng, lạ lùng thay, một mẩu vàng có thể đưa ta đi xa biết mấy.

- Ô, tôi biết bọn Yankee là đê tiện, nhưng tôi không biết rằng...

- Việc gì mà phải thắc mắc về chuyện bọn Yankee kiếm vài đồng xu lương thiện bằng cách bán rẻ Hợp Chúng Quốc. Trong vòng một trăm năm nữa, điều đó sẽ chẳng nghĩa lý gì. Kết quả sẽ vẫn thế. Bọn chúng biết là cuối cùng, Liên bang sẽ bị đánh bại thôi, thế thì tội gì chúng không lợi dụng kiếm chác chút ít?

- Chúng ta bị... đánh bại ấy à?

- Tất nhiên.

- Ông có vui lòng để tôi yên... hay tôi phải gọi xe về nhà để rút khỏi ông?

- Quả là một tiểu nữ tặc nóng như lửa, - Butler lại nhoẻn miệng cười. Chàng cúi chào và đứng đĩnh đi khỏi, để Scarlett đứng đó, ngực đập phồng một cảm giác bất bình và cuồng nộ bất lực. Lòng nàng bỗng rất một nỗi thất vọng mà nàng không sao phân tích nổi, cái thất vọng của một đứa trẻ thấy mọi ảo tưởng của mình sụp đổ tan tành. Làm sao hắn ta lại táo tợn thế, tước bỏ mọi hào quang của những người vượt rào phong toả! Và làm sao hắn ta dám bảo là Liên bang sẽ bị đánh bại! Hắn ta đáng bị bắn bỏ vì tội đó - bắn bỏ như một tên phản bội: Nàng đảo mắt quanh phòng nhìn những bộ mặt quen thuộc, đầy tin tưởng ở thắng lợi, kiên cường toàn tâm toàn ý, và không hiểu sao, tim nàng bỗng ớn lạnh. Bị đánh bại? Những con người này... ồ, tất nhiên là không có chuyện ấy được! Chỉ nghĩ thế cũng không được, cũng là bất trung bất chính rồi.

- Hai người thì thâm những gì với nhau thế? - Melanie quay sang hỏi Scarlett khi khách đi hết. - Em không thể không thấy bà Merriwether cứ hau hau mắt theo dõi suốt và chị biết miệng lưỡi bà ấy thế nào rồi đấy.

- Chao, cái anh chàng ấy thật không chịu nổi - một gã thô kệch vô giáo dục, - Scarlett nói. - Còn bà già Merriwether thì cứ để cho

bà ấy nói. Tôi ngấy cái kiểu cung cúc như một con ngu để làm lợi cho bà ấy rồi.

- Kìa, chị Scarlett! – Melanie kêu lên, bất bình.

- Suyt, suyt, - Scarlett nói. – Bác sĩ Meade lại sắp thông báo điều gì kìa.

Cử tọa lại im lặng khi ông bác sĩ lên tiếng, trước hết là cảm ơn các bà các cô đã vui vẻ hiến đồ nữ trang.

- Và giờ đây là, thưa quý ông, quý bà, quý cô, tôi xin đề nghị một điều bất ngờ - một sáng kiến có thể khiến một số vị thấy chướng, song tôi xin quý vị nhớ cho rằng tất cả những việc làm này đều là vì bệnh viện và vì lợi ích của các thương binh ta đang điều trị ở đó.

Ai nấy đều nhích lên phía trước, cố đoán xem ông bác sĩ đôn hậu định đề nghị điều gì mà lại bảo là chướng.

- Cuộc khiêu vũ sắp sửa bắt đầu và tiết mục đầu tiên dĩ nhiên là một khúc luân vũ, sau đó là một điệu waltz. Các điệu tiếp theo: olkas, schottisches, mazurkas, cũng đều mở đầu bằng một khúc luân vũ ngắn. Tôi biết rất rõ sự ganh đua đáng yêu trong việc dẫn đầu các điệu luân vũ, cho nên... - Ông bác sĩ lau mồ hôi trán và ném một cái nhìn giễu cợt về phía góc phòng, nơi vợ ông ngồi cùng với các bà bồi đồng. – Thưa quý ông, nếu quý ông nào muốn chọn quý bà hay quý cô nào để dẫn đầu một điệu luân vũ thì phải đặt giá. Tôi sẽ là người cầm trịch cuộc đấu giá và số tiền thu được sẽ thuộc về bệnh viện.

Những chiếc quạt đang phe phẩy bỗng dừng lại giữa chừng và một tiếng rì rầm náo nức lan khắp phòng như một đợt sóng. Góc các bà lớn tuổi nhốn nháo lên và bà Meade, vốn rất muốn ủng hộ chồng trong một hành động mà thực lòng bà không ưng chút nào, đâm ra ở thế bất lợi. Các bà Elsing, Merriwether và Whiting đỏ mặt tía tai vì công phần. Những đợt nhiên đội vệ binh địa phương bật lên hoan hô và các vị khách mặc quân phục khác ùa theo hưởng ứng. Các cô gái vỗ tay và phấn khích nhảy cẫng lên.

- Chị có thấy... nó giống... giống... giống hệt một cuộc bán đấu giá nô lệ không? – Melanie thì thầm, hoang mang nhìn ông bác sĩ đang lâm trận, người mà cho tới nay, nàng vẫn coi là hoàn hảo.

Scarlett không nói gì, nhưng mắt nàng long lanh và tim thót lại nhói nhói. Giá mà nàng không phải là một quả phụ. Giá mà nàng lại là Scarlett O'Hara như xưa, phơi phới trên sàn nhảy trong chiếc áo dài màu xanh tảo với những dải nhung xanh thẫm phát phơ rủ xuống từ ngực và những đoá hoa huệ cài trên tóc - nếu vậy, nàng sẽ dẫn đầu điệu luân vũ này. Phải, thật đấy! Sẽ có cả tá đàn ông tranh nhau nhảy với nàng và trả tiền cho ông bác sĩ. Ôi, phải bắt đắ dĩ tựa tường ngồi đây mà nhìn Fanny hoặc Maybelle nhảy điệu luân vũ đầu tiên như hoa khô của Atlanta!

Tiếng gã lính *Zouave* oang oang vượt lên tiếng ồn ào chung, rành rành giọng người lai: - Nếu có thể... tôi xin trả hai mươi đô la để được khiêu vũ với tiểu thư Maybelle Merriwether.

Mặt đỏ bừng, Maybelle gục đầu vào vai Fanny và hai cô gái giấu mặt vào cổ nhau, cười rúc rích, trong khi những giọng khác xướng lên những tên khác và những số tiền khác. Bác sĩ Meade lại bắt đầu tũm tũm cười, hoàn toàn không thèm đếm xỉa gì đến những tiếng thì thào công phẫn từ góc các bà trong ban bảo trợ bệnh viện.

Mới đầu, bà Merriwether lớn tiếng tuyên bố thẳng thừng là Maybelle của bà sẽ không bao giờ tham gia một trò như vậy: nhưng khi tên Maybelle được gọi đến nhiều nhất và số tiền lên tới bảy mươi lăm đô la, thì sự phản đối của bà bắt đầu yếu dần. Scarlett thì khuỷu tay lên quây và gần như bị thôi miên, mắt dán vào đám đông khích động đang cười nói chen chúc quanh bục dàn nhạc, tay vung những nắm giấy bạc.

Giờ đây, tất cả bọn họ sẽ khiêu vũ, trừ nàng và các bà già. Giờ đây, tất cả sẽ vui chơi, trừ nàng. Nàng trông thấy Rhett Butler đứng ngay phía dưới ông bác sĩ và nàng chưa kịp thay đổi sắc mặt thì chàng đã trông thấy nàng. Một khoé miệng của Butler trở xuống trong khi một bên lông mày nhướn lên. Nàng vênh cằm lên, quay mặt đi và đột nhiên nghe thấy tên mình được xướng lên - xướng bằng một giọng rành rành âm sắc Charleston át cả các tiếng xôn xao khác.

- Bà Charles Hamilton... một trăm năm mươi đô la... bằng vàng.

Đám đông đột nhiên im sững, cả vì số tiền lẫn cái tên được

nêu. Scarlett sững sốt đến độ không cử động được. Nàng ngồi nguyên, tay chống cằm, mắt tròn xoe kinh ngạc. Tất cả mọi người quay lại nhìn nàng. Nàng thấy ông bác sĩ từ trên bục cúi xuống thì thầm điều gì với Rhett Butler – có lẽ bảo hắn rằng nàng đang còn tang không thể xuất hiện trên sàn nhảy được. Nàng nhìn thấy Rhett uể oải nhún vai.

- Có lẽ nên chọn một người đẹp khác chẳng? – Ông bác sĩ hỏi.

- Không. – Rhett nói rành rọt, đưa mắt thờ ơ nhìn khắp đám đông. – Bà Hamilton.

- Tôi đã nói với ông là không thể được mà. – ông bác sĩ hơi gắt. – Bà Hamilton sẽ không...

Scarlett nghe thấy một giọng nói mà thoát đầu nàng không nhận ra là giọng mình.

- Có, - tôi chấp nhận.

Nàng đứng bật dậy, tim đập dữ dội đến nỗi sợ không đứng vững, đập rạo rục cái nỗi lại trở thành trung tâm chú ý, lại là cô gái được khao khát nhất trong số có mặt và, ôi! tuyệt vời hơn hết là lại sắp được khiêu vũ. “Ồ, mình bất cần! Họ nói gì về mình cũng bất cần!” nàng thầm thì, lòng tràn ngập một cơn mê cuồng êm ái. Nàng hất đầu, bước nhanh ra khỏi quây, dận gót xuống sàn lách cách như gõ phách, xòe chiếc quạt lụa đen ra hết cỡ. Thoáng cái, nàng trông thấy bộ mặt hoài nghi của Melanie, vẻ sững sờ trên mặt các bà già, đám thiếu nữ náo nức và sự hưởng ứng nồng nhiệt của đám binh sĩ.

Và đây, nàng đã ở trên sàn nhảy và Rhett Butler đang lách qua đám đông tiến về phía nàng, vẫn cái nụ cười giễu cợt quái ác nọ trên môi. Nhưng nàng bất cần – dù hắn ta có là Abe Lincoln, cũng thế thôi. Nàng sắp sửa lại được khiêu vũ, đó là cái chính. Nàng sắp sửa dẫn đầu cuộc luân vũ. Nàng nhún đầu gối thật thấp chào Butler, miệng nở một nụ cười tươi rói và chàng nghiêng mình thi lễ, tay đặt trên ngực áo có diềm xếp nếp. Levi kinh hãi, vội tìm cách vớt vát tình hình bằng cách gào lên: “Xin mời chọn bạn nhảy cho điệu luân vũ Ferginny”.

Và dàn nhạc rộ lên tấu bản Dixie, điệu nhạc luân vũ hay nhất trong tất cả.

- Tại sao ông dám biến tôi thành mục tiêu lộ liễu đến thế, thuyền trưởng Butler?

- Nhưng thưa bà Hamilton thân mến, rõ ràng là bà muốn mọi con mắt đều đổ dồn vào bà mà!

- Làm sao ông có thể xướng tên tôi lên trước mặt tất cả mọi người?

- Bà có thể từ chối cơ mà.

- Nhưng... tôi có bốn phạm với Đại Nghĩa... tôi... tôi không thể nghĩ đến cá nhân mình khi ông dâng hiến một số tiền lớn thế, mà lại bằng vàng. Ông đừng có cười to thế nữa, mọi người đang nhìn chúng ta kìa.

- Muốn thế nào đi nữa thì họ cũng vẫn nhìn chúng ta. Bà đừng có vắn cái đĩa hát cũ về Đại Nghĩa với tôi. Bà muốn nhảy và tôi đem lại cơ hội cho bà. Đoạn hành khúc này là vũ hình cuối cùng của điệu luân vũ, phải không?

- Vâng... quả thật, tôi phải dừng lại và về chỗ ngồi thôi.

- Tại sao? Tôi đã giẫm lên chân bà chăng?

- Không... nhưng người ta xì xào về tôi.

- Bà có thật sự quan ngại chuyện đó không... trong thâm tâm ấy?

- À..

- Bà không phạm tội gì, đúng không nào? Tại sao không nhảy điệu waltz với tôi?

- Nhưng nếu mẹ tôi mà...

- Vẫn còn bị buộc vào gấu váy mẹ cơ đấy!

- Chà, ông có cái lối tai ác nhất trên đời để khiến những chuyện đức hạnh nghe thành ra ngu xuẩn.

- Nhưng quả đức hạnh là ngu xuẩn thật. Bà có quan ngại miệng lưỡi thiên hạ xì xào không?

- Không... nhưng mà... thôi, ta đừng nói chuyện đó nữa. Đội ơn Chúa, điệu waltz bắt đầu rồi. Nhảy luân vũ bao giờ cũng mệt đến đứt hơi.

- Đừng có lảng tránh câu hỏi của tôi. Bà có bao giờ coi những điều các phụ nữ khác nói là quan trọng không?

- À, nếu ông dồn tôi đến chân tường thì... xin trả lời là không! Song đã là nữ thì phải ý tứ. Tuy nhiên, đêm nay thì tôi bất cần.

- Hoan hô! Bà đã bắt đầu nghĩ cho bản thân thay vì để những người khác nghĩ cho mình. Đó là mở đầu của sự khôn ngoan.

- Ô, nhưng mà...

- Khi nào thiên hạ xì xào về bà nhiều như họ đã xì xào về tôi, bà sẽ hiểu ra rằng cái đó chẳng nghĩa lý gì. Bà cứ thử nghĩ coi, ở Charleston chẳng có một nhà nào chịu tiếp tôi. Thậm chí đóng góp của tôi vào Sự Nghiệp chính nghĩa và thần thánh của chúng ta cũng không xoá được cái án tẩy chay ấy.

- Thật dễ sợ!

- Ô, không đâu. Chừng nào ta chưa mất thanh danh, ta vẫn chưa hiểu đó là một gánh nặng như thế nào, hoặc tự do thật sự là gì.

- Ông ăn nói thật báng bở!

- Báng bở mà đúng sự thật. Miễn là có gan... hoặc có tiền... ta có thể bất cần thanh danh.

- Tiền đâu có thể mua được tất cả.

- Chắc có người nào đã nói với bà như thế. Tự bà ắt không bao giờ nghĩ ra một điều vô vị như vậy. Có cái gì nó không thể mua được?

- À... tôi không biết chứ... dù sao thì tiền cũng không thể mua được hạnh phúc hay tình yêu.

- Nói chúng thì vẫn được. Và trong trường hợp không được, thì tiền vẫn có thể mua một số thế phẩm đặc sắc nhất.

- Ông có nhiều tiền đến thế kia ư, thuyền trưởng Butler?

- Thật là một câu hỏi của người thiếu giáo dục, bà Hamilton ạ. Tôi lấy làm lạ đấy. Nhưng mà đúng thế đó, tôi rất nhiều tiền. Đối với một thanh niên bị triệt hết lưng vốn từ thuở thiếu thời, tôi đã xoay sở rất khá. Và tôi dám chắc có thể vớ được bạc triệu với cái vụ phong toả này.

- Ô, không!

- Có chú! Điều mà đa số dường như không hiểu ra là sự sụp đổ của một nền văn minh cũng tạo ra cơ hội kiếm tiền như việc xây dựng một nền văn minh khác.

- Thế nghĩa là thế nào?

- Gia đình bà, gia đình tôi và tất cả mọi người có mặt ở đây đêm nay đều kiếm tiền nhờ việc đem văn minh đến một miền hoang vu. Đó là xây dựng cơ đồ. Người ta có thể làm giàu bằng xây dựng cơ đồ, nhưng kiếm chác nhân dịp cơ đồ sụp đổ lại càng bấp bênh hơn nữa.

- Ông nói cái cơ đồ nào vậy?

- Cái cơ đồ nơi chúng ta đang sống - miền Nam - Liên bang - cái vương quốc của bông này - nó đang tan rã ngay dưới chân ta đấy thôi. Chỉ có những kẻ ngu dại nhất mới không thấy điều đó mà lợi dụng tình hình tạo nên bởi sự đổ vỡ. Còn tôi thì đang làm giàu từ sự sụp đổ?

- Vậy ra ông thật sự nghĩ rằng chúng ta sẽ bị đánh bại?

- Phải. Tại sao lại cứ bắt chước con đà điểu rúc đầu trong cát?

- Ôi, lạy Chúa, tôi chán nói những chuyện như vậy lắm rồi. Ông có bao giờ nói những điều đẹp đẽ không, thuyền trưởng Butler?

- Liệu bà có thích thú không nếu tôi nói rằng mắt bà là một đôi bát thủy tinh thả cá vàng, chứa đầy một thứ nước xanh trong nhất và khi cá ngoi lên mặt nước như lúc này đây, bà thật quyến rũ một cách ma quái?

- Ô, tôi không thích thế... Điệu nhạc thật huy hoàng, phải không? Ôi, tôi có thể nhảy waltz thế này mãi được. Tôi thật không ngờ mình lại thèm khiêu vũ đến thế!

- Bà là người bạn nhảy tuyệt vời nhất tôi từng được ôm trong vòng tay.

- Thuyền trưởng Butler, ông không nên ghì tôi chặt quá như vậy. Mọi người đang nhìn đấy.

- Nếu không ai nhìn thì bà có khó chịu không?

- Thuyền trưởng Butler, ông đi quá trớn đấy.

- Không hề. Làm sao tôi có thể thô lỗ khi đang ôm bà trong tay? Đây là điệu gì nhỉ? Mới à?

- Vâng. Một khúc nhạc tuyệt diệu, phải không? Điệu này, ta lấy của bọn Yankee đấy.

- Đầu đề là gì?

- *Bao giờ hết chiến tranh?*

- Lời nó thế nào? Bà hát tôi nghe thử xem.

Còn nhớ chẳng anh yêu

Buổi hẹn nhau lần cuối

Quỳ trước em anh nói

Anh yêu em rất nhiều

Bóng anh lồng chiến mã

Quân phục xám oai nghiêm

Nguyên sắt son một dạ

Với đất nước, với em.

Em vò võ một mình

Vô vọng hàng nước mắt

Bao giờ hết chiến tranh

Cho chúng mình gặp mặt?

- Dĩ nhiên, nguyên của nó là chiếc áo bào xanh nhưng ta đổi thành “xám”... Ồ, ông nhảy waltz giỏi lắm, thuyền trưởng Butler. Phần lớn những người to bép nhảy rất tồi, ông lạ gì. Thế mà, rồi đây hàng năm, hàng năm nữa, tôi mới lại được khiêu vũ!

- Chỉ mấy phút nữa thôi. Tôi sẽ xướng giá yêu cầu bà nhảy điệu luân vũ sắp tới và điệu tiếp theo và điệu tiếp theo nữa.

- Ồ, không, không thể được. Thanh danh tôi sẽ bại hoại mất.

- Bây giờ nó cũng đã tả tơi rồi, vậy thêm một điệu nhảy nữa thì có quan trọng gì? Có thể tôi sẽ nhường các chàng trai khác có cơ hội nhảy với bà sau điệu thứ năm hoặc thứ sáu gì đó, nhưng điệu

cuối cùng phải thuộc về tôi.

- Thôi được. Tôi biết mình đang điên, nhưng tôi bất cần. Mặc kệ ai nói gì thì nói. Tôi ngấy đến tận cổ phải ngồi nhà rồi. Tôi sẽ nhảy, nhảy hoài...

- Và không vận đồ đen nữa chứ? Tôi góm chết cái màu áo tang.

- Ô, tôi không thể bỏ đồ tang được... Thuyền trưởng Butler, ông không nên ghì tôi chặt thế. Nếu ông cứ thế, tôi sẽ khùng lên với ông đó.

- Và khi bà khùng lên thì nom lại càng lộng lẫy. Tôi sẽ lại ghì nghiêng bà nữa... thế này này... dù chỉ là để thấy bà thực sự nổi khùng. Bà không biết là bà kiêu diễm nhường nào cái hôm ở Trại Mười Hai Cây Sồi khi bà nổi giận và ném bát qua đầu tôi đâu.

- Ô, thôi đi... ông không quên chuyện đó đi được à?

- Không, đó là một trong những kỷ niệm quý báu nhất của tôi... một giai nhân miền Nam được giáo dục thật tinh tế, bất chợt bùng lên cái chất Ailen... Bà mang khí chất Ailen rất rõ nét, bà thấy không?

- Ôi, lạy Chúa, nhạc ngừng rồi và kìa, cô Pittypat đang từ phòng trong đi ra. Tôi biết bà Merriwether thế nào cũng mách cô mà. Ôi, vì lòng yêu kính Chúa, hãy đến bên cửa sổ kia, nhìn ra ngoài đi. Tôi không muốn bị cô tôi bắt gặp lúc này. Mắt bà mở to như hai cái đĩa kìa.

CHƯƠNG X

áng hôm sau, vào giờ ăn bánh quế điểm tâm, bà cô Pittypat nước mắt đầm đìa, Melanie lặng thinh còn Scarlett thì đầy vẻ thách thức.

- Mặc kệ cho họ xì xào. Cháu dám cuộc là cháu đã kiếm cho bệnh viện nhiều tiền hơn bất cứ cô gái nào có mặt ở đó - thậm chí còn nhiều hơn cả số tiền bán các thứ đồ tầm tầm cũ rích ở quầy chúng cháu nữa kia.

- Ôi, lạy Chúa, tiền thì có quan trọng gì? – Bà Pittypat rên lên, hai tay chấp vào nhau vận vẹo. – Cô thật không dám tin vào mắt mình nữa, tội nghiệp Charlie mới mất có một năm... và cái tay

thuyền trưởng Butler kinh khủng ấy, hẳn làm cho mắt mọi người đều đổ dồn vào cháu, thật là một con người kinh khủng, kinh khủng Scarlett ạ. Em họ bà Whiting là bà Coleman lấy chồng ở Charleston đã kể về hẳn ta với cô. Hẳn là con chiên ghẻ của một gia đình cao quý... ôi, làm sao dòng họ Butler lại có thể nảy nòi ra một kẻ như vậy. Ở Charleston, không ai tiếp hẳn, hẳn khét tiếng là kẻ ăn chơi phóng đảng số một. Có một chuyện gì đó xung quanh một cô gái... chuyện xấu xa đến nỗi bà Coleman không còn hiểu ra sao nữa...

- Ô, cháu không tin anh ta lại xấu xa đến thế, - Melanie dịu dàng nói. - Anh ta có vẻ là người rất mực phong lưu mã thượng và thử nghĩ xem, anh ta thật gan dạ biết bao mới dám vượt rào phong toả ...

- Chẳng phải là anh ta gan dạ gì đâu, - Scarlett ngang ngạnh ngắt lời, rướn nửa cốc siro lên phần bánh quế của mình. - Anh ta làm thế chỉ vì tiền thôi. Chính anh ta bảo tôi thế mà. Anh ta chẳng thiết gì đến Liên bang và còn bảo chúng ta sắp bị đánh bại. Nhưng anh ta nhảy tuyệt vời.

Hai thính giả của nàng kinh hãi không nói nên lời.

- Tôi chán ngồi ru rú xó nhà lắm rồi, tôi không chịu như thế nữa đâu. Nếu tất cả đều nói ra nói vào về tôi đêm qua, có nghĩa là thanh danh của tôi đã mất và họ có nói thêm gì khác nữa cũng chẳng quan trọng.

Nàng không hề nhận ra rằng cái ý đó chính là của Rhett Butler. Nó đến rất đúng lúc và hoàn toàn phù hợp với điều nàng đang nghĩ.

- Ôi! Mẹ cháu sẽ nói sao khi biết chuyện này? Mẹ cháu sẽ nghĩ thế nào về cô?

Scarlett chợt thấy áy náy đến lạnh người khi nghĩ đến nỗi bàng hoàng của bà Ellen nếu bà được biết hành vi ô nhục của con gái. Song nàng lại vững dạ với ý nghĩ rằng Atlanta cách ấp Tara những hai mươi lăm dặm. Chắc chắn cô Pitty sẽ không kể với mẹ, vì như thế chẳng hoá ra cô là một người giám hộ tồi lắm sao. Và nếu cô Pitty không mách thì chẳng sao cả.

- Cô nghĩ... - bà Pitty nói, - phải, cô nghĩ rằng tốt nhất là cô nên

viết thư cho bác Henry về chuyện này... mặc dầu cô rất không muốn làm chuyện này... nhưng bác là người đàn ông duy nhất trong gia đình ta... để bác đến cự cho tay thuyền trưởng Butler một trận... Ôi, lạy Chúa, giá mà Charlie còn sống... Scarlett, cháu không bao giờ, không bao giờ được nói chuyện với con người đó nữa.

Melanie từ nãy vẫn ngồi yên, hai tay đặt trên lòng, đĩa bánh quế đã nguội còn nguyên. Nàng đứng dậy, đi vòng ra sau ôm lấy cổ Scarlett.

- Chị thân yêu, - nàng nói, - chị đừng quá xúc động. Em hiểu, đêm qua chị đã làm một điều dũng cảm, giúp cho bệnh viện rất nhiều và nếu kẻ nào dám nói động đến chị một câu nhỏ, em sẽ liệu với họ... Cô Pitty, cô đừng khóc. Thật cực cho Scarlett, chả được đi đến đâu. Chị ấy còn trẻ măng. (Nàng lùa ngón tay vào mớ tóc đen của Scarlett). Và có lẽ thỉnh thoảng tất cả chúng ta cũng nên đến các cuộc vui giao tế thì tốt hơn. Có lẽ chúng ta đã quá vị kỷ, cứ ngồi nhà mà ôm khư khư lấy nỗi đau buồn của mình. Thời chiến không giống như những thời kỳ khác. Cứ nghĩ đến tất cả những chiến binh hiện ở thành phố ta, đang sống xa nhà, không có lấy một người bạn để tối tối đến chơi... những thương binh trong bệnh viện tuy đã đỡ và đi lại được, nhưng chưa hồi phục đến mức có thể trở lại quân đội... phải, cứ nghĩ thế thì thấy chúng quả đã ích kỷ. Ngay bây giờ, chúng ta - cũng như mọi người khác - đứng ra phải đón ba người dưỡng bệnh về nhà mình, và mỗi chủ nhật mời mấy chiến sĩ đến ăn tối. Thôi, Scarlett, chị đừng lo phiền. Mọi người sẽ thôi không xì xào khi họ hiểu ra. Cô và em đều biết chị yêu thương anh Charlie.

Scarlett tuyệt nhiên không lo phiền, mà chỉ thấy khó chịu với đôi bàn tay mềm mại của Melanie đang vuốt tóc mình. Nàng những muốn nguẩy đầu một cái mà nói: "Tào lao!" vì nàng vẫn thấy âm lòng khi nhớ lại đêm qua đám vệ binh, dân binh cùng thương binh ở bệnh viện đã giành nhau như thế nào để được nhẩy với nàng. Thiên hạ thiếu gì người mà lại phải cần đến Melly bênh vực nàng! Cảm ơn, tôi có thể tự bảo vệ được và nếu những mục già thối miệng muốn la lối thì... dào, tôi đâu có cần mấy cái lưỡi già nanh nọc ấy. Thế giới còn vô khối sĩ quan đẹp trai, việc gì phải bận tâm đến những chuyện ngồi lê đôi mách của các mục

già.

Bà Pittypat đang chắm nước mắt theo lời dỗ dành của Melanie thì Prissy mang vào một bì thư đầy cộp.

- Thơ gửi cô, thưa tiểu thư Melly. Một thằng bé da đen mang đến.

- Gửi ta ư? – Melly ngạc nhiên hỏi, đồng thời xé phong bì.

Scarlett mãi ăn bánh quế, không để ý gì, cho đến khi chợt nghe thấy Melly oà khóc. Ngẩng lên, nàng trông thấy bà cô Pittypat đưa tay lên ôm ngực.

- Ashley chết rồi! – Bà thét lên, ngật đầu ra đằng sau, hai cánh tay thõng xuống.

Ôi, lạy Chúa! – Scarlett kêu lên, máu như đông lại thành băng.

- Không! Không! – Melanie kêu. – Mau lên! Đưa muối hít cho cô, chị Scarlett. Đây, đây, cô thân yêu, cô thấy đỡ không? Cô thở sâu vào. Không, không phải Ashley. Cháu xin lỗi đã làm cô hoảng hốt. Cháu khóc vì quá sung sướng đó thôi.

Và đột nhiên, nàng xoè bàn tay nắm chặt ra và áp một vật gì trong đó lên môi: “Cháu sung sướng quá!” và lại oà lên khóc.

Scarlett thoáng thấy đó là một chiếc nhẫn lớn bằng vàng.

- Chị đọc đi, - Melly nói, - tay chỉ lá thư rơi trên sàn. Ôi, anh ấy mới dễ thương và tốt làm sao!

Scarlett, bối rối, nhặt tờ giấy lên và đọc thấy những chữ đen rần rở sau đây:

“Liên bang có thể cần đến máu cuộc đời của nam giới nhưng chưa đòi hỏi đến máu con tim của các nữ công dân. Bà thân mến, xin bà nhận cho biểu hiện này của lòng kính phục đối với sự can đảm của bà và đừng nghĩ rằng bà đã hy sinh vô ích, vì chiếc nhẫn này đã được chuộc lại với số tiền gấp mười giá trị của nó.

Thuyền trưởng Rhett Butler

Melanie luồn chiếc nhẫn vào ngón tay rồi ngắm nhìn, lòng dào dạt yêu thương.

- Cháu đã bảo cô anh ta là người phong lưu mã thượng mà,

phải không nào? – Nàng quay sang bà Pittypat, mỉm cười rạng rỡ qua hàng nước mắt. - Chỉ có một người quý phái tế nhị và ân cần mới hiểu thấu nỗi đau xót của cháu khi cháu phải... Cháu sẽ gửi sợi dây chuyền vàng để thay vào. Cô Pittypat, cô gửi thư mời ông ấy đến dùng cơm tối để cháu có thể nói lời cảm ơn.

Trong cơn kích động, cả Pittypat và Melanie đều không nhận thấy là thuyền trưởng Butler đã không gửi trả lại chiếc nhẫn cho Scarlett. Scarlett đã suy nghĩ nhiều và buồn bực. Nàng biết rõ không phải vì tế nhị mà Butler đã có cử chỉ ân cần đó. Chẳng qua hẳn đã cố ý tạo cơ hội để được mời đến nhà Pittypat và biết rõ mười bốn phải làm thế nào để được mời.

“Mẹ vô cùng lo lắng khi nói đến hành vi của con gần đây...” Đó là lời lẽ trong lá thư của bà Ellen. Scarlett rất cáu khi đọc lá thư đó. Tin dữ bao giờ cũng lan rất nhanh. Nàng thường được nghe nói ở Charleston và Savannah là người Atlanta rất hay ngồi lê đôi mách và chĩa mũi vào công việc người khác hơn bất kỳ người nào ở miền Nam, và bây giờ nàng tin điều đó là đúng. Hội chợ được tổ chức vào tối thứ hai và bây giờ mới thứ năm, mẹ già nào đã viết cho bà Ellen về nàng? Trong một thoáng nàng nghi cho cô Pittypat, nhưng vội thay đổi ý kiến ngay. Cô Pittypat tội nghiệp đang lo sốt vó về chuyện sẽ bị trách móc vì những hành động liều lĩnh của Scarlett. Chẳng bao giờ cô lại đi báo tin ấy cho mẹ mình. Chắc hẳn là bà Merriwether.

“Mẹ không tài nào hiểu nổi sao con lại chóng quên bản thân và sự giáo dục của con đến thế. Mẹ bỏ qua việc con xuất hiện giữa đám đông trong thời kỳ chưa đoạn tang, vì mẹ thông cảm con nóng lòng muốn giúp đỡ cho bệnh viện. Nhưng về chuyện con khiêu vũ với một người như thuyền trưởng Butler! Mẹ đã nghe đồn nhiều về hắn (Ai mà không nghe đồn về hắn?) và mới tuần trước Pauline còn viết cho mẹ rằng hắn là một kẻ danh tích bất hảo, ở Charleston đến cả những người trong gia đình cũng không tiếp hắn, tất nhiên trừ bà mẹ đau khổ của hắn. Hắn là hạng người xấu xa từ cốt lõi chỉ muốn lợi dụng tuổi trẻ và sự ngây thơ của con để bêu riếu, làm nhục con cùng gia đình trước mắt thiên hạ. Làm sao cô Pittypat lại có thể lơ là bỏn phận đối với con đến thế?”

Scarlett nhìn sang bà cô phía bên kia bàn. Bà già đã nhận ra nét chữ của bà Ellen, cái miệng nhỏ bụ bẫm của bà dẩu ra với vẻ

khiếp hãi, như một đứa con nít sợ bị ăn mắng đang chực khóc, hòng lấy nước mắt làm lá chắn.

“Mẹ rất đau lòng khi nghĩ rằng con lại có thể sớm quên những điều được dạy dỗ đến thế. Mẹ đã nghĩ đến chuyện gọi con về nhà ngay lập tức, nhưng thôi, việc này để ba con giải quyết. Thứ sáu này, ba sẽ đến Atlanta nói chuyện với Butler và đưa con về nhà. Mẹ sợ rằng ba sẽ nghiêm khắc với con, mặc dầu mẹ đã xin ba. Mẹ hy vọng và cầu Chúa rằng con hành động ngạo ngược như thế, chỉ là do còn trẻ và thiếu suy nghĩ mà thôi. Không ai mong muốn phụng sự Sự Nghiệp của chúng ta mãnh liệt hơn mẹ và mẹ cầu mong các con gái của mẹ cũng cùng chung một tình cảm như vậy, nhưng để ô danh thì...”

Bức thư còn nói nhiều điều theo cùng một mạch như vậy, nhưng Scarlett không đọc nổi. Lần đầu tiên, nàng thấy sợ hãi thực sự. Giờ đây, thay vì liêu lĩnh và bất cần như trước, nàng cảm thấy mình trẻ dại và tội lỗi như hồi lên mười, giữa bữa ăn đã ném một chiếc bánh quy bơ vào Suellen. Thử nghĩ coi, hiền dịu như mẹ mà phải dùng những lời trách mắng nặng nề đến thế và ba phải ra tận tỉnh để nói chuyện với Butler! Tính chất nghiêm trọng thực sự của vấn đề mỗi lúc một rõ thêm trước mắt nàng. Ông Gerald tất sẽ tỏ ra nghiêm khắc. Lần này thì đừng hòng thoát khỏi hình phạt bằng cách ngồi lên lòng ông mà mơn trớn, nũng nịu, nàng biết thế.

- Không... không phải là tin dữ chứ? – Bà Pittypat run rẩy hỏi.

- Ngày mai ba cháu đến và sẽ bổ nhào vào cháu như điều hâu bổ nhào bắt gà con, - Scarlett đáp, vẻ đau khổ.

- Prissy tìm lọ muối hít cho ta, - bà Pittypat lắp bắp, kéo lúi ghế khỏi đĩa thức ăn bỏ dở. – Ta ... ta cảm thấy muốn xỉu.

- Nó ở *chong* túi áo của bà í ạ, - Prissy nói, nó đang lảng xãng đằng sau Scarlett, thích thú với tấn kịch giật gân. Ông Gerald nổi cơn thịnh nộ bao giờ cũng là một màn hồi hộp, miễn là cơn lôi đình ấy không nhằm vào cái đầu tóc xoắn của nó. Bà Pitty lục túi váy và đưa chiếc lọ lên mũi.

- Tất cả phải ở bên cháu và đừng để một mình ba cháu với cháu một phút nào đấy, - Scarlett kêu lên. – Ba cháu rất yêu mến cô và Melanie, nếu có cả hai người bên cháu, chắc ba cháu sẽ nể,

không làm dữ với cháu.

- Cô không thể, - bà Pittypat yếu ớt nói và đứng dậy. – Cô... cô cảm thấy khó ở. Cô phải đi nằm đây. Ngày mai cô sẽ nằm cả ngày. Cháu xin lỗi ba hộ cô.

“Hèn nhát!” Scarlett nghĩ thầm, mắt long lên nhìn bà.

Melanie đứng về phe bảo vệ Scarlett, mặc dầu mới nghĩ đến lúc phải đối mặt với ông O’Hara hùng hùng hổ hổ khắc ra lửa, nàng đã sợ tái mặt.

- Em sẽ... em sẽ giúp chị trình bày là chị đã làm việc đó vì bệnh viện. Chắc hẳn bác sẽ thông cảm.

- Không, ba tôi không thông cảm đâu, - Scarlett nói. – Ôi, nếu phải nhục nhã trở về ấp Tara, như mẹ tôi dọa, thì tôi chết mất.

- Ô, cháu không về được đâu! Bà Pittypat kêu lên và òa khóc. - Nếu cháu về thì cô sẽ buộc phải ... ừ, cô sẽ buộc phải yêu cầu bác Henry đến ở đây, mà cháu biết đấy, cô không thể nào sống với bác ấy được. Với biết bao người lạ hiện ở trong tỉnh, mà chỉ có mình cô với Melly ở trong nhà, ban đêm cô sợ lắm. Ở cùng với cháu, thì không có đàn ông, cô cũng chả cần, vì cháu rất dũng cảm!

- Ô, bác ấy không bắt chị về ấp Tara được đâu! – Melly nói, xem vẻ như cũng sắp khóc đến nơi. – Bây giờ đây là nhà của chị. Không có chị, cô cháu tôi biết xoay sở ra sao!

“Đáng lẽ các người phải vui mừng vì rút bỏ được tôi, nếu các người biết thực bụng tôi nghĩ như thế nào về các người”, Scarlett chua chát nghĩ thầm, đồng thời lại ước giá có ai khác Melanie để che đỡ cho mình trước cơn thịnh nộ của ông Gerald. Phải trông cậy vào sự bênh vực của một kẻ mà mình ghét cay ghét đắng, thật kinh tởm.

- Có lẽ ta phải phớt việc mời thuyền trưởng Butler... - bà Pittypat ngập ngừng nói.

- Ô, không được! Thế thì thô lỗ đến tột đỉnh! – Melly kêu lên, vẻ khổ sở.

- Đỡ cô vào giường nào. Cô sắp ốm đến nơi rồi, - bà Pittypat rên rầm. – Ôi, Scarlett, làm sao cháu lại gây nên cơ sự này cho cô?

Chiều hôm sau, khi ông Gerald tới thì bà Pittypat ốm, nằm lì trên giường. Từ trong phòng đóng kín cửa, bà nhiều lần nhả lời cáo lỗi, lấy làm tiếc không tiếp được ông, để hai cô gái thất đảm chủ trì bữa ăn tối. Ông Gerald lăm lăm dễ sợ, mặc dầu ông vẫn hôn Scarlett và âu yếm bẹo má Melanie, gọi nàng là “cô cháu họ Melly”, Scarlett những muốn giá ông găm thét rửa xả, kết tội, còn nghìn lần dễ chịu hơn. Trung thành với lời hứa của mình, Melanie bám sát Scarlett như một cái bóng nhỏ sột soạt và ông Gerald có thừa lịch sự để tránh quở mắng con gái trước mặt nàng. Scarlett phải thừa nhận rằng Melanie xử sự rất khéo, làm như không biết có gì trục trặc. Thực tế, nàng đã bắt chuyện được với ông Gerald khi bữa ăn được dọn ra.

- Cháu muốn biết mọi chuyện về Hạt ta, - nàng nói, miệng cười tươi rói. - India và Honey lười viết thư quá, mà cháu biết bác nắm được mọi điều diễn ra ở đấy. Bác kể cho chúng cháu nghe về đám cưới Joe Fontaine đi.

Được phỉnh, ông Gerald sôi nổi lên, kể rằng đám cưới ấy diễn ra lạng lẽ, “không linh đình như đám cưới của các cô đâu”, vì Joe chỉ có mấy ngày phép. Sally, cô bé nhà Munroe, nom rất xinh.

Không, ông không nhớ hôm cưới cô ta ăn vận như thế nào, nhưng ông nghe nói là cô ta không có áo dài nhị hỉ.

- Không có ư! - Hai nàng kêu lên, bất bình.

- Hẳn thế, bởi vì cô ta không có ngày nhị hỉ, ông Gerald giải thích và cười hô hố trước khi nhớ ra rằng có lẽ những lời lẽ như vậy không thích hợp với tai phụ nữ. Thấy ông cười, Scarlett phẩn chấn hẳn lên và thầm cảm ơn sự khéo léo của Melanie.

- Ngay hôm sau, Joe phải trở về Virginia, - ông Gerald vội vã nói thêm. Sau khi cưới, chẳng có thăm thú, nhẩy nhót gì hết. Cặp anh em sinh đôi Tarleton đang ở nhà.

- Chúng cháu cũng nghe nói thế. Họ đã bình phục chưa?

- Vết thương của họ không nặng lắm, Stuart bị ở đầu gối, còn Brent thì bị một viên đạn chóp nón xuyên qua vai. Các cô cũng có nghe tin họ được biểu dương vì lòng dũng cảm trong các bản thông báo đấy chứ?

- Không ạ! Bác kể cho bọn cháu nghe đi!

- Cả hai ông tướng đều liều lĩnh. Tôi cho rằng họ cũng có máu Ireland trong người, - ông Gerald nói, vẻ tự mãn. – Tôi quên mất họ đã làm những chuyện gì, nhưng Brent bây giờ đã là trung úy rồi.

Scarlett cảm thấy hài lòng khi nghe nói đến thành tích của họ, hài lòng theo cái cách của người sở hữu. Hể một người đàn ông nào đã từng theo đuổi nàng là bao giờ nàng cũng định ninh rằng người đó thuộc về nàng và mọi việc làm tốt đẹp của anh ta đều mang vinh dự lại cho nàng.

- Tôi còn có tin này hấp dẫn đối với cả hai cô, - ông Gerald nói.
- Họ đồn rằng Stu lại đang định giương cung bắn sể ở Trại Mười Hai Cây Sồi.

- Honey hay India? – Melly hỏi hộp hỏi, trong khi Scarlett trừng trừng nhìn, gần như công phẫn.

- Ô, dĩ nhiên là India. Chẳng phải cô ấy đã bám sát Stu trước khi con bé vô tích sự nhà tôi nhăm nháy với cậu ta đó sao?

- Ô, - Melly nói, - có phần ngưỡng vì cách ăn nói sống sượng của ông Gerald.

- Hơn thế nữa, chàng trai trẻ Brent cũng đã bắt đầu lảng vảng quanh ấp Tara. Thế đấy!

Scarlett ngó ra không biết nói sao. Sự chạy làng của các chàng đã từng theo đuổi nàng gần giống như một lời lãng nhục. Nhất là khi nàng nhớ lại phản ứng điên cuồng của cả hai anh em sinh đôi hôm nàng báo tin mình sắp lấy Charles. Thậm chí Stuart đã dọa sẽ bắn Charles, hoặc Scarlett, hoặc tự bắn mình, hoặc bắn cả ba. Tình tiết ấy thật mê ly rùng rợn.

- Suellen chẳng? – Melly hỏi với một nụ cười thích thú. – Nhưng cháu ngõ cậu Kennedy...

- Chà, cậu ta ấy à? – Ông Gerald nói, - Frank Kennedy vẫn cứ dè dặt thậm thà thậm thụt hoài, sợ cả đến cái bóng của mình. Nếu cậu ta không nói rõ ý định của mình ra thì một ngày gần đây tôi sẽ hỏi thẳng xem cậu muốn nói gì. Không, đó là con bé út nhà tôi.

- Carreen?

- Nó còn là con nít mà? – Scarlett gay gắt nói, lúc này mới mở

được miệng.

- Cô chỉ hơn nó già một năm hồi cô lấy chồng, tiểu thư ạ, - ông Gerald vạch lại. Phải chăng cô hăm hực về chuyện người tình cũ của cô chuyển sang tán em gái cô?

Melly đỏ mặt, nàng không quen với lối nói chẻ hoe như vậy và ra hiệu cho Peter mang món bánh khoai lang vào. Đầu óc nàng quay cuồng cố tìm ra một đầu đề nói chuyện khác ít có tính chất riêng tư hơn, mà lại có thể làm ông O'Hara nhãng khỏi mục đích chuyến đi này. Nàng không nghĩ ra được điều gì, nhưng ông Gerald, một khi đã mở máy, thì không cần một thứ kích thích nào khác ngoài một số thánh giả. Ông tiếp tục huyên thuyên về tệ ăn cắp của bọn quân nhu mỗi tháng một tăng cường đòi hỏi yêu sách, về sự ngu xuẩn xỏ lá ba que của Jefferson Davis và sự đê tiện của những tên Ireland hám tiền thưởng mà xung vào quân đội Yankee.

Khi rượu đã bày trên bàn và hai nàng đứng dậy định rút lui để ông uống cho thoải mái, ông Gerald nhíu cặp lông mày, lừ mắt nghiêm nghị nhìn con gái và ra lệnh cho nàng nán lại mấy phút gặp riêng ông. Scarlett ném một cái nhìn tuyệt vọng về phía Melly lúc này đành chỉ vo tròn chiếc khăn tay, rồi đi ra, nhẹ nhàng đóng cánh cửa trượt lại.

- Thế nào, tiểu thư? - Ông Gerald oang oang, tự rót cho mình một cốc rượu *porto*. - Cư xử đẹp đẽ nhỉ! Vừa mới goá đã toan kiếm một tấm chồng khác, phỏng?

- Ba đừng nói to thế, bọn gia nhân...

- Chúng biết cả rồi, chắc chắn thế, và ai nấy đều biết mỗi đê nhục này của gia đình ta. Tội nghiệp mẹ cô thì ốm liệt giường vì thế, còn tôi thì không dám cất cao đầu nữa. Thật nhục nhã! Không, Mèo con ạ, lần này cô đừng có hòng lấy nước mắt mà làm mềm lòng tôi, - ông nói vội, giọng có phần hốt hoảng khi thấy Scarlett bắt đầu chớp chớp mắt và rạch miệng xuống. Tôi còn lại gì cô, cô có thể giăng gió ngay sau khi chồng cô chết. Đừng có khóc. Thôi, tối nay tôi không nói gì thêm nữa, bởi vì tôi sắp đi gặp cái tên thuyền trưởng Butler đẹp mã kia nó chẳng coi danh giá con gái tôi ra cái gì. Nhưng sáng mai... Thôi nào, đừng có khóc. Không ăn thua gì đâu. Ý tôi đã quyết, như đinh đóng cột,

sáng mai cô sẽ trở về ấp Tara, trước khi cô bơi gio trát chấu vào mặt tất cả chúng tôi một lần nữa. Đừng khóc, cưng. Hãy nhìn xem ba mang cho con cái gì này! Một món quà đẹp không? Nhìn này! Làm sao con nỡ làm khổ ba đến thế, bắt ba phải lên tít tận đây trong khi ba bận bịu bao nhiêu công việc? Đừng khóc nữa, con!

Melanie và bà Pittypat đã ngủ từ mấy giờ trước mà Scarlett vẫn nằm theo thức trong bóng đêm nóng nực, lòng nặng trĩu lo âu sợ hãi. Phải rời Atlanta đúng lúc cuộc đời vừa mới bùng trở lại và về nhà giáp mặt với bà Ellen! Nàng thà chết còn hơn phải giáp mặt mẹ. Nàng ước gì mình chết ngay bây giờ, để cho mọi người sẽ phải ân hận vì nổi đã hằn học với nàng đến thế. Nàng trần trọc trên chiếc gối dài nóng ẩm cho đến khi một tiếng động ở tận mé trên con phố lặng lẽ vang đến tai nàng. Đó là một tiếng động quen thuộc lạ lùng, mặc dầu nghe loáng thoáng không rõ. Nàng tụt xuống khỏi giường và ra cửa sổ. Dãy phố, với hàng cây cảnh lá giao nhau thành vòm, chạy dài yên ắng, thẳm tối dưới bầu trời lấp lăm lấp sao. Tiếng động đến gần – bánh xe cọt két, vó ngựa lộp cộp và những giọng người. Và đột nhiên, nàng nhoẻn miệng vì chột hiểu ra khi nghe thấy một giọng trọ trẹ âm sắc Ireland và lè nhè rượi cất lên bài *Peg chềm chệ trên xe có ghé dựa*. Dù đây không phải là ngày hội ở Johnesboro, nhưng ông Gerald vẫn cứ trở về trong tình trạng tuý lúy như vậy.

Nàng trông thấy cái bóng lù lù một chiếc xe độc mã dừng lại trước cửa nhà và những bóng người mờ mờ bước xuống. Có một người nào đó cùng đi với cha nàng. Hai bóng người dừng lại ở công. Nàng nghe thấy tiếng then cửa kêu lách cách và giọng ông Gerald rõ mồn một.

- Bây giờ tôi sẽ hát cho anh nghe bài *Thương khóc Robert Emmet*. Đó là một bài hát anh nên biết, chàng trai của tôi ạ. Tôi sẽ dạy anh.

- Tôi rất thích học bài ấy, - người cùng đi với ông đáp bằng cái giọng bèn bẹt kéo dài, dường như đang cố nén cười, - Nhưng bây giờ thì chưa, ông O'Hara ạ.

“Ôi, lạy Chúa, đó chính là cái gã Butler đáng ghét!” Scarlett nghĩ thầm. Mới đầu nàng thấy lo ngại nhưng rồi lại thấy vững

tâm, chí ít thì hai người cũng không bắn nhau. Và ắt hẳn đã trở nên thân thiện thì mới cùng nhau trở về nhà vào cái giờ khuya khuất này và trong tình trạng này.

- Kệ, tôi cứ hát bài ấy và anh sẽ phải nghe, kéo tôi bắn bỏ, vì anh là hội viên Orange.

- Không phải là hội viên Orange, mà là người Charleston.

- Cũng không hơn gì. Mà còn tệ nữa. Tôi có hai bà chị dâu ở Charleston, tôi biết.

“Liệu ông già có ý định nói cho cả hàng xóm láng giềng nghe thấy không?” Scarlett hoảng hốt nghĩ thầm và với tay lấy chiếc áo choàng. Nhưng nàng có thể làm gì? Nàng không thể xuống gác vào cái giờ đêm hôm này để kéo ông bố từ ngoài phố vào nhà.

Không giáo đầu gì thêm, ông Gerald bám vào cánh cổng, ngửa đầu ra sau và bắt đầu cất giọng trầm ồm ồm hát bài *Thương khóc*. Scarlett tỳ khuỷu tay lên thành cửa sổ, lắng nghe và bất giác mỉm cười. Bài hát lẽ ra có thể hay, nếu cha nàng hát đúng điệu. Đó là một trong những ca khúc ưa thích của nàng và trong một lúc, nàng thả hồn theo nỗi buồn man mác của lời thơ:

Nghìn trùng xa, người anh hùng yên giấc

Và quanh nàng, bao chàng buông tiếng thở dài.

Ông Gerald tiếp tục hát và Scarlett nghe thấy tiếng lục xục trong buồng bà Pitty và buồng Melanie. Tội nghiệp, chắc hẳn hai cô cháu lại xáo xác lên. Họ không quen với những người đàn ông khí huyết cường vượng như ông Gerald. Dứt bài hát, hai cái bóng quỵện làm một, theo lối đi bước lên bậc thêm. Có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

“Có lẽ mình phải xuống mở thôi”, Scarlett nghĩ. Dù sao đi nữa, đó cũng là cha mình, mà cô Pitty đáng thương thì chắc chưa kịp xuống đến nơi đã chết khiếp rồi”. Và lại, nàng cũng không muốn để đầy tớ trong nhà trông thấy ông Gerald trong tình trạng thế này. Và nếu Peter tìm cách đưa ông về giường, ông có thể trở nên ngang ngạnh. Pork là người duy nhất biết cách lựa chiều xử trí với ông.

Nàng lấy trâm cài chặt cổ áo choàng, thấp cây nển đầu giường

và hồi hả theo cầu thang tối xuống hành lang trước nhà. Đặt nển lên giá, nàng mở khoá cửa và trong ánh sáng chập chờn, nàng thấy Rhett Butler, quần áo phảng phiu tươm tất, đang đỡ ông bố thấp mập, chắc nịch của nàng. Bài *Thương khóc* hiển nhiên là tiếng hát thiên nga của ông Gerald vì lúc này ông đã xiêu hẳn như mớ giẻ vụn trên cánh tay người bạn đồng hành. Mũ ông đã rơi đâu mất, mớ tóc dài và xoắn tít rũ xuống thành một cái bờm trắng, cà vạt lệch sang dưới một bên tai và ngực áo loang lổ vết rượu.

- Chắc là cụ thân sinh ra bà? - Thuyền trưởng Butler nói, cặp mắt cười cợt trên gương mặt ngăm đen. Chàng đưa mắt thu gọn cái thân hình vụng về ngủ trong một cái nhìn tưởng chừng xuyên thấu qua lần áo choàng.

- Đưa ông cụ vào, - nàng nói gọn lỏn, lúng túng vì y phục sơ sài của mình và giận ông Gerald đã đẩy nàng vào một cái thế khiến con người này có thể cười nàng.

Rhett đẩy ông Gerald về phía trước.

- Tôi có cần giúp bà đưa ông cụ lên gác không? Bà không dìu nổi đâu. Cụ nặng lắm.

Nàng há hốc mồm kinh hãi trước lời đề nghị táo tợn của chàng. Thử tưởng tượng mà xem, bà Pittypat và Melanie đang co rúm trên giường, họ sẽ nghĩ sao nếu thuyền trưởng Butler lên gác!

- Lay Đức Mẹ Đồng Trinh, không được! Vào đây thôi, đặt trên cái xeti^[42] kia, trong phòng khách nhỏ ấy.

- Bà muốn nói *xati* ?

- Xin ông giữ cái ngôn ngữ lịch sự ở trong đầu cho tôi được cảm ơn ông. Đây. Bây giờ hãy đặt ba tôi nằm xuống.

- Có phải cởi ủng không?

- Không. Trước đây, cụ cũng đã từng để nguyên ủng mà ngủ.

Nàng những muốn cắn đứt lưỡi vì đã buột miệng nói thế, khi thấy chàng vừa cười khe khẽ, vừa bắt chéo chân ông Gerald lại.

- Bây giờ thì xin ông đi cho.

Chàng ra hành lang mờ tối và nhặt chiếc mũ lúc nãy đã đánh rơi trên ngưỡng cửa.

- Hẹn gặp lại bà ngày chủ nhật vào bữa ăn tối, - chàng nói và đi ra, nhẹ nhàng đóng cửa lại sau lưng không một tiếng động.

Scarlett dậy vào lúc năm giờ rưỡi, trước khi đám gia nhân từ sâu sau vào nhà để chuẩn bị bữa điểm tâm. Nàng lẳng lặng men cầu thang xuống tầng dưới im ắng. Ông Gerald đã thức giấc, đang ngồi trên sofa, hai tay ôm chặt lấy cái đầu to tròn như muốn bóp nát ra. Thấy Scarlett vào, ông len lén ngược lên nhìn. Chỉ riêng động tác đưa mắt đã khiến ông đau nhói đến phát rên lên: "Úi!"

- Ba ứng xử mới đẹp đẽ làm sao! - Scarlett giận dữ khai hoả, tuy nhiên vẫn hạ thấp giọng. - Về nhà vào cái giờ ấy mà còn hát văng lên làm cho tất cả hàng xóm thức giấc.

- Ba hát à?

- Hát chứ còn gì nữa! Làm dội vang cả lên với cái bài, *Thương khóc* ấy!

- Ba chẳng còn nhớ gì hết.

- Nhưng hàng xóm thì nhớ cho đến chết, cả cô Pittypat và Melanie cũng thế.

- Lạy Đức Mẹ Thương khó! - Ông Gerald rên rỉ và thè cái lưỡi còm cộm ra liếm đôi môi khô nẻ. - Sau khi ván bài bắt đầu, ba chả còn nhớ gì mấy tí.

- Ba lại chơi bài?

- Cái thằng cha đào đĩ Butler ấy huênh hoang rằng hẳn là tay chơi *poker* cừ nhất ở...

- Ba thua mất bao nhiêu?

- Ô, tất nhiên là ba được chứ. Có một vài ly vào là chơi sáng nước hẳn lên.

- Ba kiểm ví xem nào.

Như thế mỗi động tác là một cực hình đau đớn, ông Gerald rút chiếc ví trong túi và mở ra. Ví rỗng không và ông ngỡ ngàng nhìn, không hiểu ra sao.

- Năm trăm đô la cơ mà, - ông nói. – Đó là để mua hàng vượt rào cho bà O'Hara và bây giờ thậm chí tiền mua vé về Tara cũng không còn.

Trong khi giận dữ nhìn chiếc ví rỗng không, Scarlett nảy ra một ý thoạt đầu chỉ mới nhú, rồi lớn lên rất nhanh.

- Con không còn dám cất cao đầu ở cái tỉnh này nữa, - nàng mở đầu. – Ba đã làm nhục tất cả chúng con.

- Giữ mồm giữ miệng đấy, Mèo con. Cô không thấy là đầu tôi đang muốn vỡ tung ra đấy à?

- Say khướt cò bơ, về nhà với một người như thuyền trưởng Butler, rồi hát rống lên để tất cả mọi người đều nghe thấy, lại còn mất sạch tiền nữa chứ.

- Cái gã ấy đánh bài quá ranh ma, chắc không phải là người trong giới thượng lưu. Hẳn...

- Mẹ sẽ nói sao khi nghe chuyện này?

Ông ngược nhìn, đột nhiên lo ngại.

- Con chớ có kể gì với mẹ, kéo bà ấy lại cuống lên. Mèo con nhé!

Scarlett không nói gì, chỉ bĩu môi:

- Con nghĩ mà xem, cái đó sẽ làm cho mẹ khổ tâm biết chừng nào, mà mẹ thì dịu dàng phúc hậu thế!

- Thế mà mới tối qua ba còn nói là con đã làm nhục gia đình! Mà tội nghiệp, con chỉ nhảy có tí tẹo để lấy tiền ủng hộ binh sĩ, chứ có làm gì cho cam. Ôi, con phát khóc lên được.

- Thôi, đừng con. – ông Gerald van vể. – Con mà khóc thì cái đầu khốn khổ của ba chắc không chịu được nữa và nhất định sẽ vỡ tung ra mất thôi.

- Và ba còn bảo là con...

- Thôi, Mèo con, thôi thôi, Mèo con, đừng có đau khổ làm gì với những điều người bố già tội nghiệp của cô đã nói, bởi vì ông ta nói vậy mà đầu có nghĩ vậy và thực ra chẳng hiểu tí gì cả! Hẳn nhiên con là một cô gái tốt, đầy thiện ý, ba tin chắc thế.

- Và muốn bắt con về nhà hỏi tội.

- Ô, con gái yêu, ba đâu có muốn làm thế. Đó là để trêu con thôi. Con sẽ không nhắc đến món tiền ấy với mẹ chứ? Không có chuyện ấy mẹ cũng đã đủ lo phiền vì hàng trăm khoản chi tiêu rồi!

- Không, - Scarlett thẳng thắn nói, - con sẽ không nói nếu ba để con ở lại đây và nếu ba về nói với mẹ rằng cái tin kia chỉ là chuyện tào lao của mấy cụ già ngồi lê đôi mách.

Ông Gerald buồn bã nhìn con gái.

- Đó là thủ đoạn của bọn tổng tiền không hơn không kém.

- Còn chuyện đêm qua của ba thì là một vụ bê bối, không hơn không kém.

- Thôi được, - ông nói, giọng dễ dàng, - ba con mình hãy quên tất cả những cái đó đi. Theo con, một bà quý tộc dễ thương như Miss Pittypat thường có rượu mạnh ở trong nhà không nhỉ? Dĩ độc trị...

Scarlett quay đi và rón rén qua dãy hành lang im ắng, vào phòng ăn để lấy chai *brandy* mà nàng và Melanie gọi riêng với nhau là “chai ngát”, vì bà Pittypat bao giờ cũng với lấy nó uống một hợp mỗi khi bệnh tim hồi hộp làm cho bà xỉu, hoặc tưởng như sắp xỉu. Mặt nàng lộ rõ vẻ đắc thắng và không hề có chút dấu vết nào tỏ ra xấu hổ về thái độ đối xử bất hiếu với ông Gerald. Từ giờ, nếu có kẻ thói miệng nào khác viết thư mách bà Ellen bà sẽ được trấn an bằng những lời nói dối. Từ giờ, nàng sẽ ở lại Atlanta. Từ giờ, nàng hầu như có thể làm mọi điều theo ý mình với bà Pittypat nhu nhược như vậy. Nàng mở cái hãm rượu nhỏ và đứng im một lát với chai rượu cùng chiếc ly áp vào ngực.

Nàng hình dung thấy hàng loạt cuộc vui, nào picnic bên lạch nước suối tắm dọc theo đường Cây Đào và tiệc ngoài trời ở chân núi Thạch Sơn, nào chiêu đãi và vũ hội với những bạn nhảy ban chiều, nào những chuyến đi chơi xe ngựa và những bữa ăn đồ nguội tối chủ nhật. Nàng sẽ có mặt chính giữa các cuộc liên hoan đó, chính giữa một đám đông đàn ông. Mà đàn ông thì dễ ngã tình biết mấy, sau khi ta làm cho họ đôi ba việc vặt ở bệnh viện. Từ giờ, nàng sẽ không ngại công việc bệnh viện như trước nữa. Đàn ông rất dễ xúc động khi họ ốm đau bệnh tật. Họ rơi vào tay một cô gái thông minh như những trái đào chín ở ấp Tara khi ta

nhẹ rung cây.

Nàng quay trở lại chỗ ông bố với chai rượu hồi sức, lòng thâm cảm tạ Trời đã khiến cho cái đầu trứ danh nòi O'Hara không đủ sức vượt qua cuộc chè chén đêm qua. Và đột nhiên nàng tự hỏi: không biết Rhett Butler có nhúng tay vào vụ này không?

CHƯƠNG XI

Vào một buổi chiều tuần sau, Scarlett từ bệnh viện về nhà vừa mệt vừa tức. Mệt vì phải đứng suốt buổi sáng và bực vì bị bà Merriwether mắng té tát về tội ngồi lên giường của một thương binh khi băng cánh tay cho anh ta. Bà cô Pittypat và Melanie, diện quần áo đẹp đang ở ngoài hiên với Wade và Prissy, sẵn sàng cuộc đi chơi thường lệ hàng tuần, thăm thú họ hàng, bè bạn. Scarlett cáo lỗi không đi cùng và lên gác về buồng riêng.

Khi tiếng lọc cọc cuối cùng của bánh xe đã tắt và biết chắc cả nhà đã đi khuất hẳn, nàng lặng lẽ lẻn vào phòng Melanie và vặn chìa khóa trong ổ đóng cửa lại. Đó là một căn phòng nhỏ ngăn nắp gọn gàng, trinh bạch. Không khí tĩnh lặng và nồng ấm trong những tia chênh chếch của mặt trời bốn giờ chiều. Sàn để trần, bóng loáng, trừ mấy chỗ trải những tấm thảm nhỏ màu tươi thắm. Bốn bức tường trắng trơn cũng không có gì trang trí, nếu không kể một góc nhỏ ở đó Melanie đã bố trí một thứ bàn thờ.

Ở đây, dưới một lá cờ liên bang, có treo thanh kiếm chuôi vàng mà cha Melanie đã mang suốt cuộc chiến tranh Mexico, cũng chính là thanh kiếm Charles đã đeo ra trận. Chiếc đai gươm và thắt lưng của Charles với khẩu súng lục vẫn để nguyên trong bao, cũng treo luôn ở đó. Giữa thanh kiếm và khẩu súng lục là một tấm hình Charles thẳng đuồn và kiêu hãnh trong bộ quân phục màu xám, cặp mắt nâu long lanh như muốn bật ra ngoài khung ảnh và một nụ cười rụt rè trên môi.

Scarlett thậm chí không buồn liếc nhìn tấm ảnh mà đi thẳng không chút lưỡng lự tới chiếc tráp vuông bằng gỗ hồng mộc trên bàn cạnh chiếc giường nhỏ. Nàng lấy từ tráp ra một tệp thư được bó lại bằng một dải băng xanh, những bức thư Ashley gửi cho Melanie. Trên cùng là bức vừa tới sáng nay và nàng mở ra xem.

Lần đầu đọc trộm những lá thư này, Scarlett thấy lương tâm cắn rứt và sợ bị bắt quả tang đến nỗi tay run bần, khó khăn lắm mới mở được phong bì. Giờ đây, cái ý thức danh dự không bao giờ biết quá áy náy của nàng đã lờn đi qua nhiều lần tái phạm và cả nỗi sợ bị phát giác cũng đã nguôi. Đôi lúc, nàng nghĩ thầm, tim se lại: “Mẹ mà biết thì mẹ sẽ nói sao nhỉ?” Nàng biết bà Ellen thà thấy nàng chết ngay trước mắt còn hơn biết nàng phạm vào điều ô nhục như thế này. Điều đó thoát đầu, cũng làm Scarlett bần khoản vì nàng vẫn còn muốn giống mẹ về mọi mặt. Nhưng, sự cảm dỗ của những bức thư quá lớn, khiến nàng gạt bỏ ý nghĩ về bà Ellen ra khỏi tâm trí. Đạo này, nàng đã trở nên thiện nghệ trong việc gạt bỏ những ý nghĩ không thú vị ra khỏi đầu. Nàng đã học được cách nói: “Giờ ta khoan nghĩ đến điều khó chịu này nọ vội, để đến mai hẵng hay.” Thường thường, đến mai thì hoặc nàng đã quên hẳn cái ý nghĩ đó, hoặc, do sự trì hoãn, nó đã mờ nhạt đi đến độ không còn phiền nhiễu lắm nữa. Cho nên vấn đề những bức thư của Ashley chẳng đè nặng lắm lên lương tâm của nàng.

Melanie bao giờ cũng tỏ ra rộng rãi, đọc to nhiều đoạn thư cho bà cô Pitty và Scarlett cùng nghe. Nhưng chính cái phần nàng không đọc lại giầy vò Scarlett khổ sở, đẩy nàng đến chỗ xem trộm thư của cô em chồng. Nàng cần phải biết, từ khi thành hôn, Ashley đã đi đến chỗ yêu vợ chưa, hoặc thậm chí chàng có giả vờ yêu Melanie hay không. Chàng có gọi cô ta bằng những tên âu yếm không? Chàng bộc lộ những tình cảm gì, với mức độ nồng nhiệt như thế nào?

Nàng thận trọng giở lá thư.

Dòng đầu: “người vợ thân thương của anh” với nét chữ nhỏ, đều đặn của Ashley đập ngay vào mắt nàng, khiến nàng thở dài nhẹ nhõm. Vậy là chàng chưa gọi Melanie là “cưng” hoặc “em yêu”.

“Người vợ thân thương của anh! Em viết rằng sợ anh giấu em những ý nghĩ thật của anh và hỏi thời gian này anh đang bận tâm về những chuyện gì...”

“Lạy Đức Mẹ Đồng Trinh!” Scarlett hoảng hốt nghĩ thầm với một cảm giác phạm tội. “Giấu em những ý nghĩ thật của anh”.

Phải chăng Melanie đọc được tâm tư của chàng? Hay tâm tư của ta? Liệu cô ta có ngờ là chàng với ta...

Tay nàng run lên vì sợ hãi, đưa bức thư lại gần mắt hơn. Nhưng đọc sang đoạn sau, nàng yên tâm hơn.

“Vợ hiền của anh, nếu anh có giấu em điều gì, đó là vì anh không muốn chất lên vai em một gánh nặng, không muốn em vốn đã lo cho sự an toàn thân thể của anh lại phải băn khoăn thêm về những gì đang làm tâm trí anh xáo động. Nhưng anh không thể giấu em điều gì, bởi em hiểu anh quá rõ. Đừng hoảng loạn. Anh không bị thương. Anh không ốm. Anh ăn uống đầy đủ và thỉnh thoảng cũng được ngủ trên giường. Một người lính không thể đòi hỏi hơn thế. Nhưng, Melanie ạ, có những ý nghĩ đè nặng trong lòng anh và đây, anh xin cởi mở với em.”

“Những đêm hè này, anh thường nằm thao thức khá lâu sau khi trại binh đã ngủ yên, và anh nhìn lên trời cao, tự hỏi hoài: Tại sao người lại ở đây, Ashley Wilkes? Người chiến đấu vì cái gì?” Chắc chắn không phải vì danh dự và vinh quang. Chiến tranh là một việc bản thủ. Anh không phải là con nhà lính và anh chẳng hề khao khát kiếm chút danh tiếng bèo bọt, dù là ở miệng súng đại bác. Tuy nhiên, anh đang ở đây xông pha trận mạc - mà Thượng đế đã định phần cho anh chỉ là một quý tộc nông thôn chăm chỉ học hành. Bởi vì Melanie ạ, tiếng kèn đồng không làm anh sôi động nhiệt huyết, tiếng trống cũng chẳng nâng được bước chân anh, và anh thấy rõ rằng chúng ta đã bị phản bội, phản bội bởi chính cái bản ngã miền Nam cao ngạo nó làm cho chúng ta tin rằng mỗi người chúng ta có thể đánh bại hàng chục tên Yankee, tin rằng bông có thể làm vua trị vì toàn thế giới. Bị phản bội bởi cả những từ ngữ và khẩu hiệu, những thành kiến và hằn thù, phát ra từ miệng những kẻ ăn trên ngồi chốc, những kẻ mà ta nể trọng, kính yêu: Bông Là Vua, Kiếp Nô Lệ, Quyền các Bang, Bọn Yankee đáng nguyên rủa...”

“Thế cho nên khi anh nằm trên chăn, nhìn lên trời sao mà tự hỏi: Người chiến đấu vì cái gì? Anh bèn nghĩ đến Quyền các bang, đến Bông, đến những người da đen và bọn Yankee mà ta đã được giáo dục là phải căm thù, và anh hiểu rằng không một điều nào trong số này là lý do thật sự khiến anh phải chiến đấu. Ngược lại, anh hình dung thấy Trại Mười Hai Cây Sồi, anh nhớ đến ánh

trăng chênh chếch trên dãy cột trắng và đem lại cho bụi cây mọc lan một vẻ huyền ảo như thế nào, anh nhớ những dây hồng leo làm cho hàng hiên bên cạnh râm mát ngay cả vào giờ trưa nóng nực nhất. Anh nhìn thấy mẹ ngồi đó khau vá như khi anh còn là một chú bé. Anh nghe thấy những người da đen xuyên qua đồng về nhà khi hoàng hôn xuống vừa mệt vừa đói nhưng vẫn hát. Anh nghe thấy tiếng tời cót két khi thả gầu xuống con giếng mát. Và cả cái phong cảnh trải ra, con đường tới bờ sông, xuyên qua các cánh đồng, màn sương dâng lên từ những chân ruộng thấp khi trời chập choạng tối. Và chính vì những cái đó mà anh ở đây, anh, một kẻ không hề thích chết chóc khổ ải, cũng chẳng hám vinh quang và chẳng căm thù ai. Lòng yêu nhà, yêu xứ sở có lẽ cũng chính là cái được gọi là lòng ái quốc. Nhưng, Melanie ạ, tình cảm ấy còn sâu hơn thế nữa. Bởi vì, Melanie ạ, những điều anh vừa nêu chỉ là những thứ tượng trưng cho cái mà anh liêu mình vì nó, tượng trưng cho kiểu sống mà anh yêu. Vì anh đang chiến đấu cho những ngày xưa cũ, những phong tục xưa cũ mà anh xiết bao yêu mến, những thứ mà anh e rằng giờ đây đã mất đi vĩnh viễn, bất kể sự thể xoay vần ra thế nào. Vì, dù thắng hay bại chúng ta vẫn mất mát, thua thiệt.”

“Nếu chúng ta thắng trong cuộc chiến tranh này và đạt được đến cái Vương quốc Bông hàng mơ ước, thì chúng ta vẫn cứ là mất mát, vì chúng ta sẽ trở thành người khác khi các phong tục êm đềm xưa chẳng còn. Thế giới sẽ đến cửa ngõ chúng ta gào bông và chúng ta có thể áp đặt giá của mình. Anh sợ rằng lúc đó chúng ta sẽ trở thành bọn Yankee mà giờ đây chúng ta vẫn khinh bỉ vì những thủ đoạn làm tiền, đầu óc con buôn hám lợi của chúng. Và nếu chúng ta thất bại, ôi Melanie, nếu chúng ta thất bại!”

“Anh không sợ nguy hiểm, không sợ bị bắt, hoặc bị thương, thậm chí không sợ chết, nếu cần phải chết, nhưng anh sợ rằng chúng ta sẽ không bao giờ trở lại được thời xưa, một khi cuộc chiến này kết thúc. Mà anh thì chỉ hợp với cái thời xưa ấy. Anh không hợp với cái hiện tại chém giết điên cuồng này, và anh e rằng, dù có cố gắng đến đâu, anh cũng sẽ không thích ứng được với bất kỳ một thời tương lai nào. Cả em nữa cũng thế, Melanie thân thương, vì em và anh vốn cùng một khí huyết. Anh cũng không biết tương lai sẽ mang lại gì, nhưng nó không thể đẹp và

mãn ý như quá khứ được.”

“Anh nằm đây và nhìn các chàng trai đang ngủ quanh mình, lòng tự hỏi không biết anh em sinh đôi nhà Tarleton, hoặc Alex, hoặc Cade, có như vậy không? Không hiểu họ có biết mình đang chiến đấu cho một sự nghiệp đã bại vong ngay từ lúc nổ súng đầu tiên? Nhưng anh cho rằng họ không nghĩ thế và họ thật may mắn.”

“Khi anh ngỏ lời cầu hôn với em, anh không hề nghĩ thế. Lúc ấy anh nghĩ rằng cuộc đời ở Trại Mười Hai Cây Sồi vẫn tiếp tục như ngày xưa, thanh bình, thoải mái, không thay đổi. Chúng mình giống nhau, Melanie ạ, cùng yêu thích những gì êm đềm, và anh thấy trải ra trước mắt chúng ta một chuỗi những năm tháng bình lặng, tha hồ đọc sách, nghe nhạc và mơ mộng. Nhưng không phải thế này! Làm sao cơ sự này có thể xảy đến với tất cả chúng ta, các phong tục cũ sụp đổ như thế này, cuộc tàn sát đẫm máu này, mối hận thù này! Melanie, chẳng có gì đáng phải trả cái giá ấy, cả Quyền các Bang, cả việc chiếm hữu nô lệ, cả bông, đều không bỏ. Chẳng có gì bỏ bèn để chúng ta phải chịu những nông nỗi đang xảy đến và những gì còn có thể xảy đến, vì nếu bọn Yankee đánh bại chúng ta, tương lai sẽ khủng khiếp không sao tưởng tượng nổi. Và, Melanie thân yêu, điều đó rất có thể sẽ xảy ra.”

“Lẽ ra anh không nên viết những lời này, thậm chí anh không nên nghĩ thế nữa kia. Nhưng em đã hỏi anh điều gì nằm trong tim anh, thì đây, nó là nỗi sợ bị thất bại. Em có nhớ tại bữa tiệc ngoài trời hôm công bố việc đính hôn của chúng ta, một anh chàng tên là Butler (nghe giọng thì rõ là dân Charleston) đã suýt gây ra một cuộc ẩu đả khi vạch rõ sự ngu dốt của người miền Nam? Em có nhớ hai anh em sinh đôi Tarleton đã định bắn anh ta vì anh ta bảo chúng ta có quá ít xưởng đúc, nhà máy, cối xay bột, tàu thuyền, binh công xưởng? Em có nhớ anh ta đã nói hạm đội Yankee có thể bít chặt các cửa khẩu của ta đến nỗi ta không có cách nào xuất cảng được không? Anh ta đã nói đúng. Chúng ta đem những khẩu súng kíp từ thời chiến tranh cách mạng ra đỡ với những loại súng trường mới nhất của bọn Yankee và chẳng bao lâu nữa, hàng rào phong tỏa sẽ xiết chặt đến độ thuốc men cũng không tuồn vào được. Lẽ ra chúng ta phải lắng nghe những

tay hoài nghi chủ nghĩa như Butler - khác với các nhà chính khách chỉ cảm thấy, những tay này biết rành và nói ra điều mình biết. Thật vậy, Butler nói rằng miền Nam chẳng có gì để tiến hành chiến tranh, ngoài bông và tính ngạo mạn. Nhưng anh thì gọi tính ngạo mạn đó là lòng can đảm vô song. Nếu...”

Nhưng Scarlett cẩn thận gấp lá thư lại, không đọc nốt và nhét trả lại vào phong bì, quá ngán không buồn biết thêm. Hơn nữa, giọng thư làm nàng hơi nản về những lời dở dẩn về thất bại. Nói cho cùng, nàng đọc thư từ của Melanie đâu phải là để biết những ý tưởng rối rắm và vô bổ của Ashley. Những cái đó đạo xưa nàng đã nghe mãi, hồi chàng hay ngồi chơi ở hàng hiên ấp Tara.

Nàng chỉ cần biết một điều: chàng có viết những bức thư nồng nàn cho vợ hay không. Cho đến nay thì chưa. Nàng đã đọc tất cả thư trong tráp và không một bức thư nào chứa đựng bất cứ điều gì mà một người anh trai không thể viết cho em gái. Triu mến, hóm hỉnh, thuyết lý, nhưng không phải là những bức thư người yêu viết cho người yêu. Bản thân Scarlett đã nhận được quá nhiều thư tình nồng cháy, nên nàng không thể không nhận ra cái nốt đam mê chính cống khi nàng bắt gặp nó. Mà ở đây thì không phải cái nốt ấy. Như tất cả mọi lần sau khi đọc trộm thư một cảm giác thỏa mãn, dương dương tự đắc bao bọc lấy nàng, vì nàng tin Ashley còn yêu mình. Và bao giờ nàng cũng cười nhạo mà tự hỏi tại sao Melanie không hiểu ra rằng Ashley chỉ yêu cô ta như một người bạn. Hiển nhiên là Melanie không thấy những bức thư của chồng mình thiếu cái gì, nhưng Melanie đâu có thư tình của người đàn ông nào khác”, Scarlett nghĩ “nếu chồng mình mà viết cho mình những chuyện tào lao như thế, nhất định mình sẽ dạy cho mà biết. Chà, đến Charles viết thư cũng còn khá hơn.”

Nàng lật mép những bức thư, xem lại ngày gửi, nhớ lại nội dung từng bức. Không có những đoạn hoành tráng mô tả cảnh hùng tráng mô tả cảnh hạ trại đóng quân hay ào ào xung sát như trong những thư của Darcy Meade viết cho cha mẹ hoặc của anh chàng Dallas McLure tội nghiệp viết cho hai cô chị gái già, các Miss Faith, Miss Hope^[43]. Hai gia đình Meade và McLure thường hãnh diện đọc những lá thư đó cho tất cả hàng xóm láng giềng nghe, và Scarlett thường hay thăm xấu hổ mỗi khi Melanie

không có bức thư nào tương tự của Ashley để đọc to lên trong những hội khâu may.

Thật cứ như là trong khi viết cho Melanie, Ashley cố không đếm xỉa gì đến chiến tranh và tìm cách vạch quanh hai vợ chồng một vòng tròn màu nhiệm phi thời gian, gạt ra ngoài tất cả những gì đã diễn ra từ khi bùng nổ sự kiện pháo đài Sumter. Hầu như chàng cố gắng để tin rằng không có chiến tranh gì hết. Chàng nhắc đến những cuốn sách chàng và Melanie đã đọc, đến những bài hát họ đã hát, đến những bạn bè chung, đến những nơi chàng đã đến trong chuyến viễn du của mình. Xuyên suốt các bức thư là một nỗi khao khát được trở về Trại Mười Hai Cây Sồi. Chàng viết hàng trang, hàng trang dài về chuyện săn bắn, về những cuộc đi chơi dài, rong ruổi trên mình ngựa qua những con đường rừng lặng lẽ, dưới bầu trời mùa thu đầy sao và sương giá, về những việc ngoài trời, những buổi đi câu, về những đêm sáng trăng yên ả và ngôi nhà cũ đầy vẻ huyền diệu thanh khiết.

Nàng nghĩ đến những lời trong bức thư vừa đọc: “Không phải thế này! Không bao giờ tôi mong ước thế này!” tựa như tiếng kêu thét của một linh hồn quằn quại đang đối mặt với một cái gì nó không thể mà vẫn phải đối mặt. Nàng bối rối không hiểu ra sao: nếu chàng không sợ bị thương, không sợ chết, thì chàng sợ cái gì? Vốn không có khả năng phân tích, nàng đánh vật với ý nghĩ phức tạp ấy.

“Chiến tranh làm rầy chàng và chàng... chàng không thích những gì làm rầy mình... Chẳng hạn như mình đây... Chàng yêu mình, nhưng chàng e ngại không muốn lấy mình, bởi vì... phải, vì sợ mình làm đảo lộn nếp nghĩ suy và cách sống của chàng. Không, nói cho chính xác, không phải chàng sợ. Ashley đâu phải kẻ hèn nhát, không thể có chuyện đó khi mà chàng được biểu dương trong các thông báo, khi mà đại tá Sloan viết cả một bức thư cho Melanie về hành động dũng cảm của chàng khi dẫn đầu mũi xung kích. Một khi chàng đã định bụng làm việc gì thì không ai có thể dũng cảm hơn hoặc quyết tâm hơn, nhưng... Chàng sống nội tâm chứ không thích xuất hiện lộ diện và...Ồ mình không hiểu ra sao cả! Nếu mình hiểu được điều này từ cách đây mấy năm, hẳn chàng đã lấy mình.”

Nàng đứng một lúc ghì tập thư vào ngực, nghĩ đến Ashley với

một nỗi nhớ da diết. Tình cảm của nàng đối với Ashley vẫn không thay đổi kể từ ngày đầu tiên nàng đem lòng yêu chàng. Đó vẫn là nỗi xúc động đã khiến nàng không nói nên lời, cái hôm nàng đứng ở cổng ấp Tara, trông thấy Ashley tươi cười phóng ngựa lên, mái tóc ánh lên như bạc dưới nắng sớm, hồi ấy nàng mới là một cô bé mười bốn tuổi. Tình yêu của nàng thừa ấy còn là sự tôn thờ của một thiếu nữ đối với một người đàn ông mà nàng không hiểu nổi, một người đàn ông với đủ các phẩm chất mà nàng không có nhưng vẫn hằng ngưỡng mộ. Chàng vẫn là hình ảnh người Hiệp sĩ toàn mỹ trong mơ ước của các thiếu nữ và mơ ước của nàng không yêu cầu gì hơn sự chấp nhận tình yêu của chàng, không vượt quá hy vọng ấy được một cái hôn.

Sau khi đọc những bức thư nợ, Scarlett tin chắc rằng Ashley yêu mình, mặc dầu chàng đã lấy Melanie và điều xác tin đó hầu như là tất cả những gì nàng mong muốn vì giờ đây nàng vẫn trẻ như thế, vẫn nguyên vẹn như thế. Giá như Charles, qua những giờ phút chung chăn gối vụng về, lúng túng, đã khơi được phần nào mạch nguồn nhục cảm ẩn sâu trong nàng, thì hẳn nàng không chỉ ao ước một cái hôn của Ashley mà thôi. Nhưng mấy đêm sáng trăng ngấn ngủi má áp vai kề với Charles đã không gây xúc động thực sự cho nàng hoặc đẩy tình dục trong nàng đến độ chín. Charles đã không đánh thức dậy ở nàng một ý niệm gì về vuốt ve âu yếm, hay nhục cảm nồng cháy, hay sự gần gũi thật sự về thể xác cũng như tinh thần.

Đối với nàng, nhục dục chỉ có nghĩa là phục tùng sự điên cuồng không cắt nghĩa được của đàn ông mà bản thân mình không hề chia sẻ, một chu trình đau đớn và rầy rà, tất yếu dẫn đến cái chu trình còn đau đớn hơn của việc sinh đẻ. Nàng không ngạc nhiên về việc hôn nhân là như thế. Trước khi cưới, nàng đã nghe những lời dằn dò của bà Ellen, ngụ ý rằng hôn nhân là điều mà người phụ nữ phải ngoan cường chịu đựng với tất cả phẩm cách của mình. Và những lời xì xào bình phẩm của những người đàn bà có chồng khác, từ khi nàng trở thành quả phụ, đã khẳng định điều đó. Scarlett lấy làm sung sướng vì đã dứt điểm được với nhục dục và hôn nhân.

Nàng đã dứt nợ với hôn nhân, song chưa phải với ái tình, vì tình yêu của nàng với Ashley chỉ là một cái gì khác không hề có

liên quan với nhục dục hoặc hôn nhân, một cái gì thiêng liêng và đẹp đẽ đến ngây ngất, một niềm xúc động cứ ngấm ngấm lớn lên trong sự im lặng bó buộc của nàng suốt bao tháng ngày đằng đẵng được nuôi dưỡng bằng những hy vọng cùng hồi ức thường xuyên được ôn lại.

Thắt dải băng buộc lại cẩn thận bó thư, nàng thở dài, tự hỏi đến lần thư một nghìn là điều gì ở Ashley đã vượt quá tầm hiểu biết của nàng như vậy. Nàng cố gắng suy nghĩ để đi đến một kết luận mỹ mãn, nhưng cũng có khi, nó không chịu đến với đầu óc đơn giản của nàng. Nàng để trả tập thư vào trong tráp và đẩy lại. Rồi nàng bỗng cau mày: nàng vừa nghĩ đến phần cuối lá thư nàng vừa đọc, đoạn nhắc tới thuyền trưởng Butler. Thật kỳ lạ, làm sao Ashley lại giữ ấn tượng sâu sắc đến thế về những điều gã vô lại ấy đã nhắc đến cách đây một năm! Rõ ràng thuyền trưởng Butler là một gã vô lại, mặc dầu hẳn ta nhẩy rất tuyệt. Chỉ có một tên vô lại mới nói về Liên bang như hẳn đã nói trong cuộc bán phúc thiện.

Nàng đi ngang qua phòng tới trước tấm gương và vuốt làn tóc mượt mà vẻ hài lòng. Nàng thấy phấn chấn, như mỗi khi nhìn thấy nước da trắng ngần cùng cặp mắt xanh hơi xéch của mình, và nàng mỉm cười cho lộ rõ hai lúm đồng tiền. Rồi vui sướng ngắm mình trong gương và nhớ lại là Ashley rất thích những lúm đồng tiền ấy, nàng gạt phắt thuyền trưởng Butler ta khỏi tâm trí. Không một chút ân hận nào về chuyện yêu chồng của một người đàn bà khác hay đọc trộm thư của người đàn bà ấy, làm bọn niềm khoái cảm đang rộn lên trong nàng do thấy mình trẻ trung, đầy duyên sắc và lại yên trí rằng Ashley yêu mình.

Nàng mở khóa cửa và đi xuống cầu thang mờ tối, lòng lâng lâng, đến giữa chừng nàng cất tiếng hát bài *Bao giờ hết chiến tranh* ?

CHƯƠNG XII

hiến tranh tiếp diễn, đa phần là thắng lợi, nhưng người ta đã thôi không nói: "Chỉ một trận thắng nữa là chiến tranh sẽ kết thúc", cũng thôi không chê bọn Yankee là hèn nhát nữa. Mọi người đều thấy rõ rằng bọn Yankee tuyệt nhiên không hèn nhát và phải hơn một trận thắng nữa mới đánh quy được chúng.

Tuy nhiên, những chiến thắng do các tướng Morgan và Forrest giành được ở Tennessee và thắng lợi trong trận thứ hai Bull Run vẫn nổi bật lên như những túm da đầu Yankee^[44] để người ta hả hê ngắm nhìn. Nhưng giá của những tấm da đầu này khá nặng nề. Các bệnh viện và nhà riêng ở Atlanta tràn ngập thương binh bệnh binh và ngày càng thấy xuất hiện nhiều phụ nữ vận đồ tang. Những dãy mô lính đơn điệu ở nghĩa trang Oakland mỗi ngày một dài thêm.

Tiền Liên bang sụt giá đến mức kinh hoàng, trong khi giá lương thực và quần áo theo đó mà tăng lên vùn vụt. Cảnh quân nhu, hậu cần đòi nộp đồ ăn thức uống với khối lượng lớn đến nỗi những bữa ăn gia đình ở Atlanta bắt đầu đạm bạc đi. Bột mì trắng bắt đầu trở nên khan hiếm và đắt đến nỗi bánh ngô trở thành phổ biến, thay vì bích quy, bánh mì nhỏ và bánh quế. Các cửa hàng thịt hầu như không bán thịt bò và rất ít thịt cừu, mà giá thịt cừu thì cao, chỉ những gia đình giàu mới dám dùng. Tuy nhiên, thịt lợn, cũng như gà và rau thì vẫn nhiều.

Do bọn Yankee tăng cường phong tỏa chặt hơn các cảng của Liên bang, các loại xa xỉ phẩm như trà, cà phê, tơ lụa, corsse bằng sừng cá voi, nước thơm cologne, báo thời trang và sách ngày càng hiếm và đắt. Cả đến những hàng vải bông rẻ tiền nhất cũng tăng giá vọt lên và các bà, các cô đành ngậm ngùi mặc những áo dài cũ thêm một màu nữa. Những khung dệt nằm gom bụi hàng năm trời trên gác xép được mang xuống và giờ đây ở hầu hết các phòng khách nhỏ đều thấy những mảnh vải dệt lầy. Tất cả mọi người - binh lính, dân thường, phụ nữ, trẻ em và người da đen - đều bắt đầu mặc áo quần may bằng vải dệt lầy. Màu xám, như màu quân phục Liên bang, hầu như đã biến mất, thay vào đó là vải nhà dệt màu hạt dẻ.

Các bệnh viện đã bắt đầu lo thiếu kí ninh, *calômiên*, thuốc phiện, thuốc gây mê và *iốt*. Các cuộn băng bằng sợi cũng như băng bông, trở thành của quý, được dùng đi dùng lại, không dám vứt bỏ và các nữ y tá đều phải mang về nhà, hàng giờ dãy những dải gạc máu me đem giặt sạch và là ủi, để băng bó cho những thương binh khác.

Nhưng đối với Scarlett vừa mới thoát khỏi cái vỏ nhộng của tình trạng quả phụ, chiến tranh có nghĩa là một thời vui vẻ và

phấn khích. Ngay cả những thiếu thốn nhỏ nhỏ về cái ăn, cái mặc cũng không làm nàng khó chịu, vì nàng đang sung sướng được trở lại chốn giao tế của giới thượng lưu.

Khi nghĩ lại nhịp trôi đơn điệu của năm ngoái, ngày nào cũng giống ngày nào, nàng thấy cuộc sống dường như chuyển sang một tốc độ nhanh không tưởng tượng được. Mỗi ngày mở ra như một chuyện phiêu lưu hào hứng, trong đó nàng có thể gặp những chàng trai mới, họ sẽ xin phép được đến thăm nàng, khen nàng xinh đẹp đến nỗi được chiến đấu và thậm chí được chết vì nàng, là một đặc ân. Nàng có thể và thực tế đã yêu Ashley đến tận những rung động nhỏ nhất của tâm hồn, song điều đó không thể ngăn nàng khích những chàng trai khác đi đến chỗ ngỏ lời xin lấy nàng.

Chiến tranh luôn thường trực ở bối cảnh đem lại cho các quan hệ xã giao một tính chất xuề xòa thú vị, song những người lớn tuổi lại thấy lo sợ. Các bà mẹ thấy những người đàn ông lạ mặt đến thăm con gái mình, không có thư giới thiệu và lai lịch ra sao cũng chẳng ai hay. Họ kinh hãi thấy con gái mình tay nắm tay với những người đó. Bà Merriwether dạo xưa, mãi sau lễ cưới mới dám hôn chồng, giờ gần như không tin ở mắt mình khi bắt gặp Maybelle hôn gã lính *Zouave* Rene Picard và càng sửng sốt khi Maybelle thậm chí còn trâng tráo không chịu nhận lỗi. Ngay cả việc Rene Picard sau đó lập tức tới cầu hôn cũng không cải thiện được tình hình. Bà Merriwether cảm thấy miền Nam đang tiến tới chỗ luân thường bại hoại hoàn toàn và luôn luôn phát biểu như vậy. Các bà mẹ khác nhiệt liệt tán thành bà và đều đổ tại chiến tranh.

Nhưng những chàng trai không biết mình sống chết ngày nào không thể chờ một năm mới dám xin gọi một cô gái mình yêu bằng cái tên thân mật, tất nhiên có kèm chữ "tiểu thư" ở đầu. Họ cũng chẳng hơi đâu mà kéo dài thời kỳ tìm hiểu chính thức theo đúng phép tắc như hồi trước chiến tranh. Chỉ trong vòng ba, bốn tháng là họ cầu hôn liền. Và các cô gái, vốn thừa biết là một tiểu thư con nhà được một công tử đến cầu hôn bao giờ cũng phải từ chối ba lần đầu, nay vừa nghe có người hỏi là vội đâm đầu nhận lời ngay.

Sự buông tuồng ấy khiến cho chiến tranh trở nên rất thú vị

đối với Scarlett. Nếu không có công việc y tá phiên toái và việc cuộn băng chán ngấy, thì dù chiến tranh có kéo dài vô cùng tận, nàng cũng bất cần. Trên thực tế, giờ đây nàng có thể bình thản chịu đựng cái bệnh viện này, vì đó là một bãi săn tuyệt hảo. Các chàng thương binh bất lực, gục trước sự quyến rũ của nàng, vô phương chống đỡ. Thay băng, rửa mặt, xếp gối và quạt cho họ, chừng ấy là đủ khiến họ mê tít đi. Ôi, quả là thiên đường, sau cái năm ngoài buồn đến chết.

Scarlett lại trở về cái thời điểm trước khi lấy Charles, thật cứ như thể nàng chưa bao giờ lấy Charles, chưa bao giờ cảm thấy cái chấn động khi nghe tin chàng chết, chưa bao giờ sinh ra Wade vậy, chiến tranh, hôn nhân và sinh đẻ chỉ trượt qua nàng mà không hề chạm vào sợi dây sâu kín nào trong lòng nàng và nàng vẫn không thay đổi. Nàng có con, nhưng đứa bé được những người khác trong ngôi nhà gạch đỏ nàng chăm sóc hết sức chu đáo, nên nàng hầu như có thể quên nó đi. Trong ý thức và trong tình cảm, nàng là Scarlett O'Hara, hoa khôi của hạt. Suy nghĩ và hành động của nàng vẫn như xưa, nhưng diện hoạt động đã mở rộng rất nhiều. Bất chấp sự không đồng tình của bạn bè và bà cô Pittypat, nàng ứng xử như hồi trước khi lấy chồng, đi dự các buổi liên hoan, khiêu vũ, cưỡi ngựa dạo chơi với đám binh lính, làm duyên làm dáng, làm mọi điều như thời con gái, chỉ trừ việc thôi không để tang. Nàng biết điều đó sẽ là giọt nước tràn cốc với bà Pittypat và Melanie. Là quả phụ, nàng vẫn quyến rũ như thời con gái. Nàng rất dễ thương khi được thoải mái làm theo ý mình, sốt sắng giúp người khi không phiền hà đến bản thân và tự đắc với sắc đẹp và sự nổi tiếng của mình.

Giờ đây nàng thấy vui sướng trong khi mấy tuần trước nàng còn khổ sở - vui sướng với những chàng trai chạy theo tán tỉnh và cam đoan rằng nàng vẫn đầy sức quyến rũ, vui sướng đến hết mức có thể trong khi biết rằng Ashley đã có vợ và đang ở nơi hòn tên mũi đạn. Nhưng cách nào đó, việc Ashley đang ở nơi xa lại giúp cho nàng chịu đựng cái ý nghĩ rằng chàng thuộc về người khác dễ dàng hơn. Với hàng trăm dặm ngăn cách Atlanta với Virginia, đôi khi nàng có cảm giác chàng cũng thuộc về nàng như thuộc về Melanie.

Như vậy, những tháng mùa thu năm 1862 trôi qua rất nhanh;

tất cả thì giờ của Scarlett dành vào việc chăm sóc thương bệnh binh, khiêu vũ, đi chơi bằng xe ngựa và cuộn băng, chỉ trừ mấy lần ngắn ngủi về thăm ấp Tara. Nhưng cuộc về thăm nhà đều làm cho nàng thất vọng vì nàng chẳng có mấy cơ hội được trò chuyện lâu lâu với mẹ, như khi ở Atlanta nàng vẫn hằng mong. Nàng chẳng có mấy thì giờ ngồi cạnh bà Ellen trong khi bà khâu vá, ngửi cái mùi thơm thoang thoảng của túi cỏ chanh bà thường dặt ở váy, cảm thấy bàn tay mềm mại của bà âu yếm vuốt má.

Đạo này bà Ellen gây và lo công việc, bù đầu suốt từ sáng đến khuya, sau khi cả ấp đã ngủ, bà mới đi nằm. Những yêu cầu của quân khu Liên bang mỗi tháng một tăng và nhiệm vụ của bà là làm sao cho ấp Tara sản xuất tối đa. Lần đầu tiên trong nhiều năm, cả ông Gerald cũng bận, vì ông không kiếm được viên quản lý nào để thế cho Jonas Wilkerson và đành đích thân cưỡi ngựa đi trông nom đồng ruộng. Mỗi tối chỉ được bà Ellen hôn một cái trước lúc đi ngủ vì bà quá bận không còn thì giờ nào, và ông Gerald thì suốt ngày ở ngoài đồng, thành thử Scarlett thấy Tara chán phèo. Thậm chí các cô em gái cũng mắc những lo toan riêng. Suellen đã đi đến một "thỏa thuận ngầm" với Frank Kennedy và bài hát *bao giờ hết chiến tranh?* với một ý tình quái khiến Scarlett gần như không chịu nổi, còn Careen thì lúc nào cũng đắm đuối mơ mộng về Brent Tarleton nên gần gũi bầu bạn với cô ta chẳng có gì thú vị.

Mặc dầu mỗi lần lên đường về ấp Tara thăm nhà, lòng Scarlett đều rộn ràng vui sướng, nhưng nàng không bao giờ buồn khi nhận được những bức thư tắt yếu của bà Pitty và Melanie năn nỉ nàng trở lại Atlanta. Những lần đó, bà Ellen thường thở dài, buồn nẫu ruột vì nỗi con gái lớn và đứa cháu ruột lại bỏ bà mà đi.

- Nhưng mẹ không thể ích kỷ giữ con ở lại đây trong khi mọi người cần con ở Atlanta để chăm sóc thương bệnh binh, - bà nói.
- Có điều... cứng ạ, có điều mẹ chẳng có thì giờ nào nói chuyện với con, chưa kịp cảm thấy con lại là con gái bé bỏng của mẹ thì con đã đi rồi."

- Bao giờ con cũng là con gái bé bỏng của mẹ, - Scarlett nói và gục đầu vào ngực bà Ellen, cảm thấy mình có tội. Nàng không nói với mẹ rằng chính các cuộc nhảy và những chàng trai theo đuổi, chứ không phải việc phục vụ Liên bang cuốn hút nàng trở

lại Atlanta. Đạo này, có nhiều điều nàng giấu mẹ. Nhưng hơn hết thảy, nàng giữ tuyệt mật việc Rhett Butler thường xuyên đến thăm nhà bà cô Pittypat.

Trong những tháng tiếp theo cuộc bán phúc thiện, bất cứ khi nào có mặt ở Atlanta, Rhett cũng đến thăm, đưa Scarlett đi chơi bằng xe ngựa của mình, đi cùng nàng đến các cuộc nhảy và bán phúc thiện, đợi ngoài bệnh viện để đánh xe đưa nàng về nhà. Nàng đã thôi không sợ bị chàng lật tẩy, nhưng tận trong thâm tâm vẫn luẩn quất cái ký ức bất an rằng chàng đã từng thấy nàng vào lúc kém hấp dẫn nhất và biết sự thật về chuyện nàng với Ashley. Chính điều đó đã khóa miệng nàng những khi chàng làm nàng khó chịu. Mà chàng thì luôn luôn làm nàng khó chịu.

Chàng vào quãng ba mươi lăm tuổi, già hơn bất cứ chàng trai nào đã từng theo đuổi nàng, thành thử nàng đâm bất lực như một đứa trẻ, không sao điều khiển và nắm được chàng như vẫn thường lái khiến những cậu bồi tình gần lứa tuổi nàng. Dường như chẳng có gì làm chàng ngạc nhiên, mọi thứ đối với chàng chỉ là trò đùa, và Scarlett cảm thấy mỗi lúc chàng chọc cho nàng tức không nói được điều khiến cho chàng thích thú không gì bằng. Nhiều lần, mắc phải mỗi nhử tài tình của chàng, nàng đã nổi cáu thẳng thừng vì, cùng với vẻ hiền dịu ngoài mặt thừa kế của bà Ellen, nàng còn mang khí chất Ireland của ông Gerald nữa. Xưa nay, trừ những lúc có mặt bà Ellen, nàng chưa bao giờ phải ráng tự kiềm chế, nén giận làm lạnh. Bây giờ, thật đau khổ cho nàng, tức nghẹn cổ mà vẫn phải ngậm miệng vì sợ thấy nụ cười đắc chí của chàng. Giá mà chàng cũng có lúc khùng lên thì nàng còn cảm thấy đỡ lép vế.

Sau những cuộc đấu mà ít khi nàng giành được phần thắng, Scarlett vạch trời chỉ đất thề không giao du được với Rhett, con người vô giáo dục, bất lịch sự chẳng có gì để quan hệ với nàng nữa. Nhưng, sớm hay muộn, chàng lại trở về Atlanta, viện cớ đến thăm bà cô Pitty và, với một thái độ nịnh đầm quá quắt, tặng Scarlett một hộp kẹo mang từ Nassau về. Hoặc dành chỗ trước bên cạnh nàng trong một cuộc hòa nhạc, hoặc mời nàng nhảy trong một vũ hội và thường thường, thái độ làm lạnh trở tráo của chàng khiến nàng bật cười, bỏ qua những tội cũ của chàng cho đến lần tái phạm tiếp theo.

Bất kể những thói khó chịu của Rhett, càng ngày càng hay mong chàng đến chơi. Ở chàng, có một cái gì hấp dẫn mà nàng không phân tích nổi, một cái gì khác hẳn mọi người đàn ông khác nàng từng quen biết. Thân hình cao lớn của chàng có một vẻ duyên dáng riêng, từ đó toát ra một cái gì xao xuyến đến nỗi chàng chỉ cần bước vào một căn phòng là đã gây một chấn động đột ngột như một luồng điện. Nàng đọc thấy trong đôi mắt đen xác xược và giễu cợt kia một lời thách thức nàng thử ra tay khuất phục chàng.

"Thật gần như là mình phải lòng anh ta vậy", nàng hoang mang nghĩ thầm, "Nhưng mình đâu có yêu anh ta, thực chẳng hiểu ra sao nữa!" Nhưng cái cảm giác kích động vẫn dai dẳng. Mỗi lần Rhett đến chơi, cái nam tính cực kỳ của chàng khiến cho ngôi nhà thanh lịch, khuê các của bà cô Pitty đậm có vẻ nhỏ hẹp, nhợt nhạt và có phần cổ lỗ. Scarlett không phải là người duy nhất trong nhà có những phản ứng kỳ lạ và gượng gạo, mà sự có mặt của chàng còn làm cả bà cô Pittypat cũng xốn xác lên.

Mặc dù bà Pitty biết là bà Ellen ắt sẽ cực lực phản đối việc Butler đến thăm con gái mình và cũng hiểu rằng việc giới thiệu lưu ở Charleston cấm cửa chàng là điều không thể xem thường, bà vẫn không cưỡng nổi những lời tán tụng khéo léo và những cái hôn tay của chàng, khác nào con ruồi không cưỡng nổi sự cám dỗ của hũ mật. Hơn nữa chàng thường mang từ Nassau về cho bà những món quà nhỏ mà chàng đã cam đoan là mua riêng cho bà, và đã liều mạng đưa qua hàng rào phong tỏa - khi thì những vĩ kim băng và kim khâu, hoặc khuy quần, khuy áo, lúc thì những cuộn chỉ và hàng loạt kẹp tóc. Giờ đây, những thứ xa xỉ phẩm nho nhỏ ấy hầu như không thể kiếm được - các bà, các cô phải dùng những kẹp tóc gỗ vót bằng tay, và lấy quả đầu bọc vải để làm khuy nên bà Pitty không đủ dũng khí tinh thần để từ chối. Vả chăng, bà vốn có thói trẻ con là thích những gói chứa đựng sự bất ngờ, nên không cưỡng nổi lòng ham muốn mở những tặng phẩm của chàng. Và, một khi đã mở ra, bà cảm thấy không có quyền từ chối nữa. Rồi, sau khi nhận quà, bà không có đủ can đảm để nói với chàng rằng một người đàn ông có tai tiếng như chàng chớ nên đến thăm ba người phụ nữ cô đơn, không có sự che chở của nam giới. Bà cô Pitty bao giờ cũng cảm thấy cần sự che chở của nam giới, những khi Rhett Butler đến chơi nhà.

- Cô chả biết ông ta ra sao, - bà thở dài, hoang mang - nhưng... ờ, cô có thể cho ông ta là người tốt, hấp dẫn, nếu như cô cảm thấy rằng... ờ, rằng trong thâm tâm ông ta thực sự tôn trọng phụ nữ.

Từ khi được đưa trả lại chiếc nhẫn cưới, Melanie cảm thấy Rhett là người hào hoa phong nhã và tế nhị hiếm có, nên nhận xét nọ làm nàng phật ý. Bao giờ chàng cũng rất lịch sự với nàng, nhưng nàng hơi rụt rè, chủ yếu là vì nàng vốn nhút nhát với bất kỳ người đàn ông nào nàng không biết từ thuở nhỏ. Nàng thầm ái ngại cho chàng, một tình cảm mà hẳn là chàng sẽ lấy làm buồn cười nếu chàng biết. Nàng tin chắc rằng một chuyện thất tình nào đó đã làm đời chàng héo hắt, và khiến chàng đâm phũ phàng, cay độc, và nàng cảm thấy rằng cái chàng cần là tình yêu của một người đàn bà đôn hậu. Trong suốt quãng đời yên ổn nơi mà che trướng rủ của mình, nàng chưa bao giờ thấy cái ác và nàng gằn như hồ nghi về sự tồn tại của nó, cho nên khi nghe thiên hạ xầm xì về chuyện Rhett và cô gái ở Charleston, nàng thấy công phần và không tin. Và chẳng những không khiến nàng chống lại Rhett Butler, điều đó chỉ làm nàng ân cần hơn, mặc dù vẫn rụt rè, đối với chàng, do bất bình với cái mà nàng tưởng là một bất công thô bạo giáng xuống chàng.

Scarlett thâm lặng tán thành bà cô Pitty. Nàng cũng cảm thấy Butler không tôn trọng người phụ nữ nào, có lẽ chỉ trừ Melanie. Cho đến giờ, nàng vẫn cảm thấy như bị lột trần mỗi khi luồng mắt chàng chạy suốt người nàng, từ đầu đến chân. Không phải vì chàng có nói gì sỗ sàng. Nếu thế thì nàng đã cự cho chàng rít mặt rồi. Đằng này, đôi mắt nhìn ra từ bộ mặt ngăm đen ấy có một vẻ xác xược khó chịu, cứ như thể chàng coi tất cả phụ nữ là vật sở hữu để chàng tùy nghi hưởng thụ. Chỉ có Melanie là không bị nhìn theo cách ấy. Cái vẻ đánh giá lạnh lùng và ánh giễu cợt không bao giờ xuất hiện trong mắt chàng, khi nhìn Melanie và khi nói với nàng, giọng chàng có một âm sắc đặc biệt: lịch sự, kính trọng, háo hức muốn phục vụ.

- Tôi không hiểu tại sao ông lại ưu ái cô ấy hơn tôi đến thế, - một buổi, Scarlett dần dỗi nói khi Melanie và bà Pitty đã về phòng ngủ trưa, để nàng lại một mình với Rhett.

Trong một giờ liền, nàng đã theo dõi Rhett cầm ống sơi cho Melanie quán lại để đan, đã nhận thấy cái vẻ đờ dại khó hiểu trên

mặt chàng khi nghe Melanie tự hào kể mọi chuyện về Ashley, về cả việc chàng vừa được thăng chức. Scarlett biết Rhett chẳng ngưỡng mộ gì Ashley và không mấy may quan tâm đến việc chàng vừa được phong cấp thiếu tá. Tuy nhiên, chàng vẫn lịch sự trả lời và nhỏ nhẹ nêu những nhận xét đúng đắn về sự dũng cảm của Ashley.

Thế mà mình chỉ cần nhắc đến tên của Ashley một cái là anh ta nhướn lông mày lên và tùm tùm cười cái nụ cười hiểm ác "biết - rồi - khổ - lắm - nói - mãi" ấy! Nàng tức tối nghĩ thầm.

- Tôi xinh đẹp hơn cô ta nhiều chứ, - nàng tiếp tục, - tôi không hiểu tại sao ông lại ưu ái cô ấy hơn?

- Liệu tôi có dám hy vọng là bà ghen không đấy?

-Ồ, đừng có tưởng bở!

- Lại một hy vọng nữa tan tành. Nếu tôi "ưu ái" bà Wilkes hơn, đó là vì bà ấy đáng được như thế. Bà ấy là một trong số rất ít người đôn hậu, chân thật và không ích kỷ mà tôi từng biết. Nhưng có lẽ bà không nhận thấy những đức tính ấy. Hơn nữa, mặc dầu còn trẻ, bà ấy là một trong số ít bậc mệnh phụ mà tôi hân hạnh được quen biết.

- Ông định nói rằng ông không coi tôi là bậc mệnh phụ?

- Tôi nghĩ, ngay từ buổi đầu tiên gặp nhau, chúng ta đã nhất trí rằng bà chẳng phải là loại tiểu thư con nhà.

- Ôi, ông lại sắp sửa hằn học, thô bạo nhai lại chuyện ấy! Làm sao ông để bụng mãi cái cơn nóng giận trẻ con ấy? Chuyện từ đời nào đời nào, từ bấy đến nay tôi đã trưởng thành và lẽ ra đã quên tiệt nếu ông không lải nhải ám chỉ đến nó.

- Tôi không cho đó là cơn nóng giận trẻ con và không tin rằng bà đã thay đổi. Bây giờ cũng như dạo ấy, bà vẫn có thể ném bát vào đầu người ta nếu bà không được tùy nghi làm theo ý thích của mình. Nhưng bây giờ thì thường thường bà vẫn được thả cửa hành động theo ý thích của mình, cho nên chả cần đập vỡ đồ làm gì.

- Chà, ông là... là... Giá tôi là nam giới, tôi sẽ thách đấu với ông, và...

- Và sẽ bị giết thảm thương. Tôi có thể bắn trúng một đồng bạc cách năm mươi thước. Tốt hơn là cứ dùng những vũ khí quen thuộc của bà: má lúm đồng tiền, bát và những thứ tương tự.

- Ông chỉ là một gã đểu cáng.

- Bà tưởng nói thế là tôi nổi khùng lên hẳn? Tôi lấy làm tiếc là đã khiến bà thất vọng. Bà không thể làm tôi nổi máu bằng cách réo đúng tên tôi mà chửi. Nhất định tôi là một thằng đểu rồi, và tại sao lại không kia chứ? Đây là một đất nước tự do, người ta có thể là một thằng đểu, nếu muốn thế. Chỉ những kẻ đạo đức giả như bà, thừa phụ nhân thân mến, những kẻ tìm đen ngòm nhưng cố giấu bằng được, mới lồng lộn lên khi bị gọi đúng tên.

Nàng ngó ra trước nụ cười thản nhiên và những nhận xét nói bằng một giọng kéo dài của chàng, vì trước nay, nàng chưa gặp ai cao thủ đến thế, hoàn toàn không thể đánh trúng được. Những vũ khí nàng đem ra dùng: khinh bỉ, lạnh lùng và xỉ vả đều cùn, vô hiệu, vì nàng muốn nói gì cũng không thể làm chàng xấu hổ. Kinh nghiệm cho nàng biết kẻ nói dối thường bảo vệ tính chân thật của mình hăng nhất cũng như kẻ hèn nhát quyết liệt biện hộ cho sự can đảm của mình, kẻ vô giáo dục quả quyết mình là kẻ hào hoa phong nhã và kẻ vô liêm sỉ khẳng định rằng mình là người có danh dự. Nhưng Rhett thì không. Chàng thừa nhận hết, cười ha hả và thách nàng nói mạnh hơn nữa.

Trong những tháng này, chàng đi đi về về thường xuyên đến không báo trước mà đi cũng chẳng cáo từ. Scarlett không bao giờ phát hiện được là chàng đến Atlanta có việc gì, vì trong đám vượt rào phong tỏa, không mấy người thấy cần thiết đến một nơi xa bờ biển đến thế. Họ đổ hàng xuống Wilmington hoặc Charleston, ở đó nhan nhản những thương gia và bọn đầu cơ từ khắp nơi trên miền Nam đổ về để tụ tập mua hàng vượt rào theo phương thức đấu giá. Hẳn nàng sẽ hài lòng nếu có thể nghĩ được là chàng tiến hành những chuyến đi đó cốt để gặp nàng, nhưng ngay cả thói hờn hĩnh cao độ của nàng cũng không chịu tin là thế. Giá như ít ra cũng có một lần chàng tán tỉnh nàng, tỏ ra ghen với những chàng trai khác xúm quanh nàng, thậm chí nắm tay nàng hoặc xin một tấm ảnh hay một chiếc khăn tay làm vật lưu niệm, thì nàng đã có thể đắc thắng nghĩ rằng chàng đã mê mình, nhưng bực thay, chàng vẫn chẳng có vẻ gì giống một gã si tình

và tệ hơn cả, dường như nhìn thấu mọi thủ đoạn của nàng nhằm chinh phục chàng.

Mỗi lần chàng đến thành phố, giới phụ nữ xôn xao lên. Chẳng những chàng tỏa ra ánh hào quang lãng mạn của người vượt rào táo bạo, mà còn mang theo cái yếu tố đầy kích thích của đồi bại và quả cấm. Tiếng tăm của chàng mới bắt đầu làm sao! Và mỗi lần các phụ nữ có chồng tụ tập để tán gẫu, tai tiếng chàng lại càng xấu thêm, song điều đó càng khiến chàng hấp dẫn hơn đối với các cô gái trẻ. Vì phần lớn còn ngây thơ, các cô chỉ nghe nói rằng chàng "rất phóng đãng đối với phụ nữ", mà đích xác thế nào là một người đàn ông "phóng đãng", các cô cũng chẳng biết. Các cô cũng nghe người ta xì xào rằng con gái tiếp xúc với chàng hoàn toàn không đảm bảo. Thật kì lạ, với tai tiếng như thế mà từ khi xuất hiện lần đầu ở Atlanta cho tới nay, chàng thậm chí chưa hề hôn tay một cô gái chưa chồng nào. Nhưng điều đó chỉ khiến chàng thêm bí ẩn và hấp dẫn.

Không kể những anh hùng quân đội, Rhett là người được nhắc tới nhiều nhất ở Atlanta. Mọi người đều biết chuyện chàng bị đuổi khỏi trường võ bị West Point vì tội say rượu và "một vụ gái già đấy". Vụ bê bối gồm ghiếc liên quan đến cô gái ở Charleston bị chàng làm hại danh tiết và người anh trai cô ta bị chàng giết, đã thành phổ biến, ai cũng biết. Thư từ của bạn bè ở Charleston cho biết thêm rằng cha chàng, một ông già dễ thương nhưng rất cương quyết, ý chí sắt đá, đã cương quyết đuổi chàng ra khỏi nhà từ hồi chàng hai mươi tuổi, không cho một xu và thậm chí còn gạch tên chàng khỏi Thánh thư của gia đình. Chàng đã lang bạt đến California trong cuộc đổ xô đi tìm vàng năm 1849, rồi từ đó sang Nam Mỹ và Cu Ba, và tin tức về những hoạt động của chàng ở những nơi đó chẳng có gì hay ho tốt đẹp lắm. Lòng thông với phụ nữ, mấy lần bán nhau, bán súng cho những người Cách mạng ở Trung Mỹ và tệ nhất là đánh bạc nhà nghề - đó là những điều dân Atlanta nghe đồn về chàng.

Ở Georgia, chẳng có mấy gia đình không có ít nhất một thành viên nam, hoặc một người bà con máu mề cờ bạc, dẫn đến khuynh gia bại sản. Nhưng đó là chuyện khác. Người ta có thể đánh bạc đến khánh kiệt mà vẫn là hào hoa phong nhã, nhưng một tay cờ bạc chuyên nghiệp thì chỉ có thể là đồ bỏ, không hơn.

Nếu không có những xáo đảo do chiến tranh gây nên và những công trạng của bản thân chàng đóng góp với chính phủ Liên bang, Rhett Butler ắt sẽ chẳng được ai tiếp ở Atlanta. Nhưng giờ đây, ngay cả những vị quá cậu nệ về đạo đức cũng cảm thấy tinh thần ái quốc đòi hỏi họ phải có đầu óc rộng rãi hơn. Những người tình cảm hơn thì nghiêng về cái quan điểm cho rằng con chiên ghẻ của gia đình Butler đã ăn năn về những cung cách xấu xa của mình và đang cố gắng chuộc lại tội lỗi. Cho nên các bà các cô cảm thấy có bốn phần mở rộng chút ít tầm tay ra, nhất là trong trường hợp một chiến sĩ vượt rào phong tỏa coi cái chết tựa bông hồng như vậy. Giờ đây ai nấy đều hiểu rằng vận mệnh của Liên bang trông vào những con thuyền vượt rào khéo léo lẩn tránh hạm đội Yankee, chẳng kém gì trông vào các chiến binh ngoài mặt trận.

Nghe đồn thuyền trưởng Butler là một trong những hoa tiêu cừ nhất ở miền Nam, hơn nữa lại liêu lĩnh và hoàn toàn không biết sợ là gì. Lớn lên ở Charleston, chàng thuộc mọi luồng lạch, mọi bờ cạn, ghềnh đá dọc bờ biển Carolina gần hải cảng này, đồng thời cũng rất thông thạo vùng biển quanh Wilmington. Chàng chưa từng bị mất một cái thuyền nào, hoặc thậm chí buộc phải vớt một chuyến hàng nào xuống biển. Lúc chiến tranh mới bắt đầu, chàng xuất hiện từ bóng tối, với số tiền chỉ đủ để mua một chiếc xuống nhanh bé nhỏ, và giờ đây khi mỗi chuyến hàng vượt rào mang lời tới mức hai nghìn phần trăm, chàng đã có bốn tàu. Chàng thuê những hoa tiêu giỏi trả lương họ khá hậu. Những đêm tối trời, họ lặng lẽ tách bến Charleston và Wilmington, mang bông tới Nassau, sang Anh và Canada. Các nhà máy bông ở Anh nằm dài không có việc và công nhân đang đói, nên bất kỳ tay vượt rào nào qua mặt được hạm đội Yankee, đều có thể xướng giá của mình ở Liverpool. Các tàu của Rhett thường may mắn một cách lạ lùng, vừa xuất cảng được bông cho Liên bang, vừa mang về được các phương tiện chiến tranh mà miền Nam đang cần muốn chết. Phải, các bà các cô cảm thấy có thể tha thứ và bỏ qua nhiều điều cho một người dũng cảm như vậy.

Butler thuộc loại nhân vật đi đến đâu mọi người đều phải ngoái nhìn. Chàng tiêu tiền vung vãi, cưới một con ngựa ô hung mạnh, quần áo bao giờ cũng một nhất và may cắt ở những cửa

hàng nổi tiếng nhất. Riêng khoản y phục của chàng cũng đủ khiến mọi người phải chú ý, vì đến nay, quân phục của sĩ quan và binh lính đều đã cũ, bẩn, còn dân thường thì ngay cả những lúc diện nhất, cũng để lộ những chỗ vá, mạng khéo. Scarlett nghĩ mình chưa bao giờ thấy những chiếc quần sang như những chiếc chàng mặc, lúc thì màu nâu vàng, lúc thì kẻ ô cờ đen, trắng hoặc ô vuông. Các áo gi lê của chàng đều đẹp không thể tả được, nhất là chiếc bằng lụa trắng có thêu những nụ hồng nhỏ xíu. Và thanh lịch hơn cả y phục, là cái dáng vẻ của chàng, như thể không thêm biết đến sự hào nhoáng của bộ cánh vậy.

Ít có phụ nữ cưỡng lại được sức thu phục của chàng, một khi chàng đã định tâm làm thế; cuối cùng đến cả bà Merriwether cũng phải nhượng bộ, và mời chàng đến dùng bữa tối vào một ngày chủ nhật.

Hôn lễ của Maybelle Merriwether với anh chàng lính *Zouave* bé nhỏ định vào dịp nghỉ lễ sắp tới của anh ta, và mỗi khi nghĩ đến chuyện ấy, cô đều khóc vì cô đã quyết định phải mặc một chiếc áo cưới bằng xa tanh trắng mà ở Liên bang lại không có lấy một mảnh xa tanh trắng nào. Cô cũng không mượn đâu được, vì tất cả những áo cưới bằng xa tanh trắng của những năm trước đều đã dùng để may cờ chiến. Bà Merriwether giàu lòng ái quốc đã hoài công vô ích giảng giải cho con gái rằng một cô dâu xứng đáng của Liên bang lúc này, phải mặc áo cưới may bằng vải nội. Nhưng Maybelle muốn có xa tanh. Cô sẵn sàng vì Sự nghiệp mà chịu thiếu các thứ như kẹp tóc, khuy, cúc, giày dép, kẹo và trà, thậm chí còn lấy đó làm tự hào nữa, song cô cần có một chiếc áo cưới bằng xa tanh.

Nghe Melanie kể lại như vậy, Rhett bèn mang từ bên Anh về hàng bao nhiêu mét xa tanh trắng óng ánh cùng một mạng che mặt bằng đăng ten và đem tặng Maybelle làm quà cưới. Chàng làm việc đó một cách hào hoa đến nỗi không thể nào nghĩ đến chuyện trả tiền và Maybelle sướng quá, suýt ôm chầm lấy chàng mà hôn. Bà Merriwether biết rằng nhận một tặng phẩm đắt tiền như thế - mà lại là đồ xiêm áo - là hết sức bất tiện, song bà không thể nghĩ ra cách gì để từ chối, khi Rhett nói với bà bằng thứ ngôn từ hoa mỹ nhất rằng chẳng có gì là quá đẹp để trang điểm cho ý trung nhân của một người anh hùng. Cho nên bà Merriwether

mời chàng đến ăn tối, cảm thấy sự nhượng bộ này cũng đáp đền thừa thãi món quà nọ.

Không những chàng mang xa tanh đến tặng Maybelle mà còn có những gợi ý rất hay về việc may áo cưới nữa. Theo thời trang ở Pari hiện nay, vạt váy rộng hơn và váy ngắn hơn. Váy ngoài không có diềm xếp nếp nữa, mà cuốn lên thành những dây hoa, để lộ những váy ngắn có dải viền bên dưới. Chàng còn nói rằng ngoài phố không thấy ai mặc quần trong nữa, cho nên chàng đoán rằng một đống đã "lỗi thời". Sau đó, bà Merriwether bảo bà Elsing rằng nếu bà tỏ ý khuyến khích thì khéo chàng còn tả tĩ mĩ phụ nữ Pari vận những loại đồ lót gì cũng nên. Nếu khí phách nam nhi ở chàng kém hiển lộ rõ ràng thì người ta có thể coi việc chàng nhớ chi tiết về mũ, áo, kiểu tóc của phụ nữ như một nét lại cái rành rành. Các bà các cô, khi vây quanh chàng, tới tấp hỏi về các mốt, bao giờ cũng cảm thấy hơi kỳ kỳ, nhưng vẫn cứ hỏi. Họ bị tách biệt khỏi thế giới thời trang như những thủy thủ đắm tàu, vì rất ít sách thời trang lọt qua được hàng rào phong tỏa. Giá phụ nữ Pháp có cạo trọc đầu và đội mũ cát-két da gấu trúc thì khéo họ cũng chẳng hay, cho nên trí nhớ của Rhett về trang phục là một sự thay thế rất tốt cho bộ sách cẩm nang phụ nữ. Chàng có khả năng ghi nhớ và thực tế đã ghi nhớ những chi tiết mà phụ nữ rất thiết tha muốn biết và sau mỗi chuyến ra nước ngoài, người ta thường thấy chàng ở giữa một nhóm phụ nữ, kể các thứ chuyện, nào là năm nay kiểu mũ nhọn hơn và đội cao hơn, phủ gần kín chòm đầu, cài lông chim thay vì cài hoa, nào là hoàng hậu nước Pháp đã bỏ kiểu búi tóc đằng sau gáy để đi dự dạ hội, mà vấn cao lên gần đỉnh đầu, để lộ tai ra hết, nào là áo dài dạ hội hiện nay lại để hở ngực đến mức trơ trên khó coi.

Trong vài tháng, Butler trở thành nhân vật nổi tiếng nhất và lãng mạn nhất trong thành phố, bắt chắp tai tiếng trước đây của chàng, bắt chắp những lời đồn loáng thoáng rằng ngoài việc đưa hàng vượt rào, chàng còn đầu cơ thực phẩm nữa. Những người không ưa chàng nói rằng sau mỗi chuyến chàng đến Atlanta, giá cả vọt lên năm đô la. Nhưng ngay cả với những lời gièm pha ngấm ngấm được rỉ tai nhau lan truyền ấy, chàng vẫn có thể giữ được lòng mến mộ của số đông nếu chàng coi việc đó là bổ công. Đàng này, dường như sau khi đã thử giao du gần gũi với những công dân yêu nước, diềm đặm và chiếm được lòng kính nể và

cảm tình miễn cưỡng của họ, bản chất tai ngược lại thúc đẩy chàng đâm ngang, bài bác họ, chứng tỏ rằng thái độ ứng xử vừa qua chỉ là ngụy trang mà giờ đây chàng không khoái nữa.

Thật cứ như là chàng coi khinh tất cả mọi người, mọi thứ ở miền Nam, không phân biệt, đặc biệt là những gì dính dáng đến Liên bang, và không cần phải nhọc công che giấu điều đó. Chính những nhận xét của chàng về Liên bang đã khiến dân Atlanta nhìn chàng thoát đầu bằng con mắt ngỡ ngàng, rồi lạnh lùng và cuối cùng là tức điên lên. Ngay cả trước khi hết năm 1862 chuyển sang năm 1863, cánh nam giới đã ra mặt lạnh lùng mỗi khi gặp đầu chàng và các bà đã bắt đầu kéo con gái lại bên mình mỗi khi thấy chàng xuất hiện ở một cuộc họp mặt.

Xem ra chàng có vẻ khoái trá chẳng những với việc xúc phạm lòng trung nghĩa chân thành và nồng cháy của dân Atlanta, mà cả với việc tự phơi bày mình dưới dạng vẻ khả ố nhất khi những người đầy thiện ý ca ngợi lòng dũng cảm của chàng trong việc vượt rào, chàng thản nhiên trả lời rằng trong nguy hiểm bao giờ chàng cũng khiếp sợ, khiếp sợ chẳng kém gì các chàng trai dũng cảm đang chiến đấu ngoài mặt trận vậy. Ai nấy đều biết không hề có người lính Liên bang nào hèn nhát, nên họ hết sức lộn ruột về lời tuyên bố ấy. Bao giờ chàng cũng gọi giới binh sĩ là “các chàng trai dũng cảm của chúng ta” hoặc “các vị anh hùng vận đồ xám của chúng ta”, nhưng bằng một giọng khiến những từ đó mang ý lăng mạ độc địa nhất. Khi những tiểu thư táo bạo, với hy vọng chơi trò mỗi chài, ngỏ lời cảm ơn chàng như một trong những anh hùng đã chiến đấu vì họ, chàng nghiêng mình thi lễ và tuyên bố không phải như vậy, bởi vì chàng sẵn sàng làm điều đó cho các phụ nữ Yankee, nếu cũng kiếm được chừng ấy tiền.

Từ buổi Scarlett gặp chàng lần đầu tiên ở Atlanta trong đêm hội bán phúc thiện, chàng đã nói năng với nàng theo cách ấy, nhưng giờ đây nói chuyện với ai, chàng cũng có cái giọng giễu cợt hâu như không cần che đậy ấy. Khi người ta khen những công trạng của chàng đối với Liên bang, chàng nhất nhất đáp lại rằng đối với chàng chuyện vượt rào chỉ là một dịp để kiếm tiền. Nếu có thể kiếm được nhiều tiền như vậy bằng những giao kèo với chính phủ - chàng thường nói vậy trong khi đưa mắt tìm những người có hợp đồng cung cấp hàng cho chính phủ - thì

chắc chắn chàng đã từ bỏ những hiểm nguy của nghề vượt rào mà chuyển sang bán các thứ vải hạng bét, đường đầy sạn cát, bột mì hồng và da thối cho Liên bang rồi.

Phần lớn những nhận xét của chàng là không giữ lại được, nên lại càng tệ hại. Đã có những vụ bê bối nhỏ xung quanh những người có hợp đồng với chính phủ. Thư từ của binh lính ngoài mặt trận gửi về luôn luôn phàn nàn về mọi chuyện, nào là giày đi một tuần đã mòn vẹt, thuốc súng không bén lửa, nào là đồ thắng đai ngựa hơi căng một tí là đứt phụt, thịt thà hôi thối và bột mì đầy mọt. Dân Atlanta cố mà tin rằng những kẻ bán các đồ ấy cho chính phủ hẳn là đám chủ hợp đồng ở Alabama, hoặc Virginia, hoặc Tennessee, chứ không phải ở Georgia, có cả những người thuộc những gia đình dòng dõi nhất đó sao? Chẳng phải họ đã là những người đầu tiên góp quỹ cho các bệnh viện và cứu giúp kẻ mồ côi con liệt sĩ đó sao? Chẳng phải họ đã là những người đầu tiên hoan hô “Dixie”^[45], những người háng hái nhất, chí ít cũng là trên ngôn từ muốn phanh thầy uống máu bọn Yankee, đó sao? Làn sóng phản nộ chống bọn lợi dụng các hợp đồng với chính phủ chưa dâng lên thành cao trào, nếu những lời của Rhett chỉ được coi như là bằng chứng tỏ rõ sự vô giáo dục của chàng mà thôi.

Không những chàng bỉ báng thành phố Atlanta bằng cách ám chỉ đến thói háms lợi của các nhân vật cao sang ở đây và nói kháy tinh thần dũng cảm của binh lính trên chiến trường, mà chàng còn khoái lừa nhử các công dân tôn quý vào các tình huống éo le nữa. Chàng cũng không thể không châm chích thói hợm hĩnh, đạo đức giả ra cái điều ta đây yêu nước nồng nàn của những người xung quanh chàng, như một chú bé không cưỡng nổi ý muốn lấy kim chọc thủng một quả bóng vậy. Chàng chọc ghẹo cho những kẻ khoa trương xì hơi, vạch mặt những kẻ ngu dốt và mù quáng tin nhảm; chàng làm những việc đó rất tinh vi, dụ các nạn nhân của mình ra bằng thái độ quan tâm lịch sự, khiến họ chưa biết điều gì xảy ra thì đã bị lật tẩy, phơi bộ mặt khoa trương lộ bịch ra trước công chúng.

Trong những tháng thành phố chấp nhận chàng thì Scarlett đã chẳng hề có ảo tưởng gì về chàng. Nàng biết rõ mọi cách tán tỉnh tinh vi cùng những lời lẽ hoa mỹ của chàng đều đầy ý mỉa

mai độc địa. Nàng biết chàng sắm vai người vượt rào phong tỏa tảo bạo và đầy tinh thần yêu nước chỉ vì chẳng coi đó là trò tiêu khiển thú vị mà thôi. Đôi khi nàng thấy chàng cũng giống như những chàng trai trong hạt đã cùng lớn lên với nàng, cặp anh em sinh đôi cuồng nhiệt nhà Tarleton lúc nào cũng nhăm nhăm định lờm người khác; mấy anh em nhà Fontaine quý sù, tinh nghịch, hay trêu chọc; mấy anh em Calvert có thể thức suốt đêm bày mưu chơi xỏ nhau. Nhưng chỗ khác nhau là đằng sau cái vẻ tưởng như nhẹ nhàng của Rhett, ẩn náu một cái gì hiểm ác, gần như hắc ám trong sự thô bạo ngọt ngào của nó.

Tuy biết rõ sự thiếu thành thực của Rhett, Scarlett vẫn rất thích chàng trong vai trò người vượt rào phong tỏa đầy lãng mạn. Chỉ ít nó cũng làm cho hoàn cảnh của nàng, trong quan hệ với chàng, trở nên thoải mái hơn lúc đầu nhiều. Cho nên, nàng rất phiền lòng khi chàng bỏ mặt nạ ra và dụng tâm mở chiến dịch để đẩy bật thiện ý của Atlanta ra. Nàng lấy làm phiền lòng vì ứng xử đó có vẻ rõ dạn, đồng thời cũng vì một số lời công kích gay gắt nhằm vào Rhett lại vấy cả sang nàng.

Chính tại cuộc hòa nhạc tổ chức tại nhà bà Elsing để ủng hộ những người dưỡng bệnh, Rhett đã làm cho dân Atlanta dứt khoát khai trừ mình. Chiều hôm ấy, nhà bà Elsing chật ních quân nhân về phép, thương bệnh binh điều trị tại bệnh viện, vệ binh địa phương và dân binh cùng với đông đảo phụ nữ, có chồng, góa chồng và chưa chồng. Tất cả các ghế trong nhà đều có người ngồi, thậm chí cả cầu thang xoáy tròn ốc cũng đầy khách. Chiếc bát thủy tinh lớn do người quản gia của bà Elsing cầm ở cửa ra vào đã hai lần phải trút những đồng bạc do khách bỏ vào đầy miệng. Tự thân điều đó đã đủ là một thành công, vì hiện giờ một đồng đôla bạc trị giá bằng sáu mươi đôla tiền giấy Liên bang.

Tất cả các cô gái tự cho là có tài năng đều tham gia hát hoặc biểu diễn dương cầm và các hoạt cảnh đã được chào đón bằng những tràng vỗ tay phỉnh nịnh. Scarlett rất lấy làm hài lòng về mình, vì không những nàng và Melanie đã song ca một cách đầy xúc động bài *Giọt sương trên cành hoa*, kèm theo bài *Ôi, lạy Chúa*, các nàng đừng để ý đến Stephen khi được yêu cầu hát tiếp, mà nàng còn được chọn làm biểu tượng cho Tinh thần Liên bang trong hoạt cảnh cuối nữa.

Nàng vận một chiếc áo dài trắng kiểu Hy Lạp với thắt lưng xanh đỏ, một tay cầm những hình Sao và Vạch^[46], tay kia vươn ra chìa thanh kiếm chuôi vàng trước kia thuộc về Charles và cha chàng cho đại úy Carey Ashburn, người Alabama, đang quỳ trước mặt nàng. Nom nàng đầy sức quyến rũ.

Kết thúc hoạt cảnh, nàng không thể không tìm kiếm luồng mắt của Rhett để xem chàng có tán thưởng hình ảnh đẹp đẽ do nàng tạo nên hay không. Với một cảm giác tức tối, nàng thấy chàng đang mãi tranh luận và có lẽ thậm chí không để mắt đến nàng nữa. Bằng vào vẻ mặt của nhóm người đứng quanh chàng, Scarlett có thể thấy là họ đang phần nộ với những điều chàng nói.

Nàng rẽ lối tiến đến chỗ họ và, giữa một phút im lặng, cái kiểu im lặng kỳ lạ đôi khi vẫn xảy ra trong một cuộc họp mặt, nàng nghe thấy Willie Guinan thuộc đơn vị dân binh hỏi thẳng:

- Thưa ông, có phải ông muốn nói rằng Sự nghiệp mà vì nó những người anh hùng của chúng ta đã hy sinh, là không thiêng liêng?

- Nếu cậu bị một đoàn xe lửa cán phải, liệu cái chết của cậu có khiến cho công ty hỏa xa được thần thánh hóa không? – Rhett hỏi lại, giọng nghe nhũn nhặn như câu xin được chỉ bảo.

- Thưa ông, - Willie nói, giọng run lên, - nếu chúng ta không cùng ở dưới mái nhà này...

- Cứ nghĩ đến điều có thể xảy đến trong trường hợp đó mà tôi run cả người, - Rhett nói. – Bởi vì, cố nhiên, lòng dũng cảm của cậu thì ai mà chẳng biết.

Willie đỏ dừ mặt và mọi người im lặng. Ai nấy đều bối rối. Willie khỏe mạnh, cường tráng, đang tuổi quân dịch, thế nhưng lại không ra mặt trận. Cố nhiên cậu ta là con một và xét cho cùng, cũng phải có người vào dân binh để bảo vệ bang chứ. Nhưng từ đám sĩ quan đang dưỡng bệnh, bật lên mấy tiếng cười khẩy khi Rhett nói về sự dũng cảm của Willie.

“Chà, tại sao hần không ngậm miệng có hơn không!” Scarlett bực mình nghĩ. “Hần làm hỏng cả cuộc vui!”

Bác sĩ Meade cau mày, hằm hằm.

- Ông bạn trẻ ạ, đối với ông chả có gì thiêng liêng cả, - bác sĩ nói bằng cái giọng ông vẫn dùng khi diễn thuyết. - Nhưng đối với những người yêu nước, nam cũng như nữ, ở miền Nam này, thì có nhiều điều thiêng liêng đấy. Giải phóng đất nước chúng ta khỏi tay kẻ chiếm đoạt là một vấn đề. Quyền của các bang lại là một vấn đề khác và...

Nom Rhett có vẻ uể oải và trong cái giọng mượt mà của chàng, có một nốt gằn như chán ngán:

- Tất cả các cuộc chiến tranh đều thiêng liêng, - chàng nói. - Đối với những người có nhiệm vụ chiến đấu. Nếu những kẻ gây ra chiến tranh không làm cho nó thành thiêng liêng thì ai dại gì mà đi đánh nhau? Nhưng cho dù các diễn giả có hô hào những gì cao siêu để tập hợp bọn ngu đi đánh nhau, cho dù họ có gán cho chiến tranh những mục đích cao đẹp đến đâu chẳng nữa, chiến tranh bao giờ cũng chỉ có một lý do duy nhất. Đó là tiền. Trên thực tế, mọi cuộc chiến tranh đều là những cuộc tranh tiền. Song xưa nay chả mấy ai hiểu ra điều đó. Tai họ đầy ắp tiếng kèn và trống trận và những lời lẽ hoa mỹ của các ông diễn giả ru rú xó nhà. Khi thì khẩu hiệu tập hợp là: "Hãy cứu mộ của Chúa Christ khỏi tay bọn vô đạo!" Khi lại là: "Đả đảo chế độ Giáo hoàng!" Lúc lại: "Tự do!" hoặc: "Bông, chế độ nô lệ và Quyền các bang!"

"Giáo hoàng hoặc mộ Chúa Christ thì có dính dáng gì đến mọi chuyện này?" Scarlett nghĩ thầm.

Nhưng trong khi hồi hải tiến lại phía nhóm người đang bốc máu, nàng trông thấy Rhett cúi chào và đi qua đám đông về phía cửa ra vào. Nàng định đuổi theo, nhưng bà Elsing níu váy, giữ nàng lại.

- Để cho hắn đi, - bà nói bằng một giọng rành rọt vang lên trong im lặng căng thẳng của căn phòng. - Để cho hắn đi. Hắn là một tên phản bội, thọt tên đầu cơ! Hắn là một con rắn độc mà chúng ta đã ủ ấp trong lòng mình!

Đứng ngoài hành lang, mũ cầm tay, Rhett nghe thấy những lời cốt nói cho chàng nghe. Chàng quay lại, nhìn bao quát căn phòng một lúc, chĩa mắt vào bộ ngực lép kẹp của bà Elsing, đột nhiên chàng nhe răng cười, rồi cúi chào đi ra.

Bà Merriwether đi nhờ xe của bà cô Pitty về nhà. Bốn người

vừa ngồi vào chỗ, bà đã làm toáng lên.

- Đấy nhé, Pittypat Hamilton! Chị đã thỏa mãn chưa?

- Về cái gì cơ chứ? – Bà Pitty lo lắng hỏi lại.

- Về hành vi của cái gã Butler khốn kiếp mà chị đã chừa chấp.

Bà Pittypat luống cuống, lời kết tội làm bà rối đến nỗi không nhớ ra là chính bà Merriwether cũng đã nhiều lần thù tiếp Rhett Butler. Scarlett và Melanie thì có nghĩ đến điều đó, nhưng vốn được giáo dục là phải lễ phép với những người lớn tuổi hơn, nên đành nén lại không nhận xét gì về vấn đề ấy, mà chỉ chăm chú nhìn xuống đôi bao tay của mình.

- Hấn lẳng nhục tất cả chúng ta và cả liên bang nữa, - bà Merriwether nói và bộ ngực phì nộn của bà phập phồng dữ dội dưới làn áo ren kim tuyến lấp lánh. – Dám nói là chúng ta chiến đấu vì tiền! Dám nói là các lãnh tụ của chúng ta đã nói dối chúng ta! Đáng lẽ phải bỏ tù hẳn mới phải. Phải, đáng lẽ phải thế. Tôi sẽ bàn với bác sĩ Meade về chuyện này. Giá ông Merriwether còn sống, ông ấy ắt sẽ định liệu với hẳn! Này, Pittypat Hamilton, chị nghe tôi đây. Chị không bao giờ được để tên vô lại ấy bước vào nhà nữa đấy!

- Ô! – Bà Pitty khẽ nói, không biết làm gì, xem chừng muốn chết cho rồi. Bà đưa mắt cầu cứu hai cô cháu gái vẫn đang ngồi một mực nhìn xuống, rồi lại khấp khởi hy vọng hướng tới cái lưng thẳng đuồn của bác Peter. Bà biết bác ta đang chăm chú lắng nghe từng lời và bà hy vọng bác sẽ quay lại góp chuyện như bác vẫn hay làm thế. Bà hy vọng bác sẽ nói: “Thôi, bà Dolly, bà để bà Pitty được yên”, song bác Peter vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Bác ta thực lòng chẳng ưa gì Rhett Butler và bà Pitty tội nghiệp thừa biết thế. Bà thờ dãi, nói:

- Dolly ạ, nếu chị nghĩ...

- Tôi nghĩ thế đấy, bà Dolly đành thếp đáp. – Tôi không thể tưởng tượng được ma quỷ nào đã xui khiến chị tiếp hẳn lần đầu tiên. Sau buổi chiều hôm nay, sẽ không có một gia đình tử tế nào trong thành phố nghênh đón tiếp hẳn. Chị nên biết điều một chút và cấm cửa hẳn đi.

Bà quay lại nhìn Melanie và Scarlett bằng con mắt sắc như

dao:

- Tôi mong hai cô nhớ kỹ những lời tôi nói, vì sự thể như vậy, một phần cũng tại các cô quá ân cần vui vẻ với hắn. Hãy lịch sự nhưng cương quyết nói với hắn rằng sự hiện diện và lời ăn tiếng nói phản phúc của hắn là hoàn toàn không dung được ở nhà chúng ta.

Lúc này thì Scarlett đã sôi máu, sẵn sàng đá hậu như một con ngựa cảm thấy một bàn tay lạ, thô bạo giật cương nó. Nhưng nàng vẫn sợ không dám nói. Nàng không thể liều mạng để bà Merriwether viết một bức thư nữa cho mẹ mình.

“Đồ trâu già!” nàng rủa thầm, mặt đỏ lên vì cố nén giận. “Thật tuyệt diệu nếu ta có thể nói cho mẹ biết ta nghĩ gì về bản thân mẹ và những cung cách bà lớn của mẹ!”

- Tôi không bao giờ nghĩ là đời mình lại có lúc phải nghe những lời phản phúc như vậy về Sự Nghiệp của chúng ta, - bà Merriwether nói tiếp, - lần này thì phần nộ một cách chính đáng. - Phải treo cổ bất kỳ kẻ nào không coi Sự Nghiệp của chúng ta là chính nghĩa và thần thánh! Tôi không muốn nghe thấy ai kể rằng hai cô còn hạ lời nói với hắn nữa. Lạy Chúa, Melly, cháu làm sao thế?

Mặt Melanie trắng bệch ra, đôi mắt gương to tròn tròn.

- Cháu sẽ tiếp tục nói chuyện với anh ta, - nàng khẽ nói. Cháu sẽ không thô bạo với anh ta. Cháu sẽ không cấm cửa anh ta.

Bà Merriwether thở hộc ra như bị đâm mạnh vào ngực. Bà cô Pitty há hốc mồm và bác Peter quay lại nhìn trừng trừng.

“Chà sao mình không nhanh trí nói thế?” Scarlett nghĩ thầm, ghen tức pha lẫn thán phục. “Làm sao mà cái con thỏ con này đủ gan để đương đầu với mẹ già Merriwether nhỉ?”

Tay Melanie run run, nhưng nàng vội vàng nói tiếp như sợ rơi rụng mất can đảm nếu chậm lại.

- Cháu sẽ không thô bạo với anh ta vì những điều anh ta nói, bởi lẽ... Anh ta lớn tiếng nói những điều đó lên, kể cũng thô lỗ... hết sức không nên... nhưng đó... đó chính là những điều Ashley nghĩ. Và cháu không thể cấm một người nghĩ những điều như

chồng cháu nghĩ. Như vậy là bất công.

Nhịp thở của bà Merriwether trở lại bình thường, và bà tấn công.

- Melly Hamilton, suốt đời tôi chưa từng nghe thấy một lời dối trá nào như vậy. Họ nhà Wilkes không bao giờ có kẻ hèn nhát.

- Cháu không hề bảo Ashley là kẻ hèn nhát. – Melanie nói, đôi mắt bắt đầu tóe lửa. – Cháu nói là anh cũng nghĩ những điều thuyền trưởng Butler nghĩ, có điều anh phát biểu bằng ngôn từ khác. Và cháu hy vọng là anh không đi nói vung những ý nghĩ đó giữa các cuộc hòa nhạc. Nhưng anh đã viết cho cháu như thế đấy.

Scarlett cảm thấy day dứt lương tâm khi cố nhớ lại xem thử Ashley đã viết gì khiến Melanie tuyên bố như vậy, nhưng nàng quên tiết nội dung hầu hết những bức thư ngay sau khi đọc xong. Cho nên nàng cho rằng Melanie hoàn toàn mất trí.

- Ashley viết cho cháu rằng lẽ ra chúng ta không nên đánh nhau với những người Yankee. Rằng chúng ta đã bị phản bội, đẩy vào vòng chiến bởi các nhà chính khách và các diễn giả to mồm gào những khẩu hiệu đầy thành kiến – Melanie nói nhanh, liền một hơi – Anh nói chẳng có gì trên đời bỏ để chúng ta gánh chịu hậu quả của cuộc chiến tranh này. Anh nói vinh quang là rỗng tuếch, chẳng có gì... ngoài lảm than và nhớ nhớp.

“Ồ, hóa ra là bức thư ấy!” Scarlett nghĩ thầm, - “Có phải ý chàng muốn nói thế không?”

- Tôi không tin thế, - bà Merriwether nói, giọng quả quyết. – Cháu hiểu lầm ý cậu ấy.

- Cháu không bao giờ hiểu lầm Ashley. – Melanie bình tĩnh đáp, mặc dầu môi run run. Cháu hoàn toàn hiểu anh. Anh nghĩ y hệt như thuyền trưởng Butler, có điều anh không nói một cách thô bạo thôi.

- Đáng lẽ cháu phải xấu hổ vì đã so sánh một người tốt như Ashley Wilkes với một tên vô lại như thuyền trưởng Butler. Tôi chắc cháu cũng nghĩ Sự Nghiệp chả là cái gì!

- Cháu... cháu không biết mình nghĩ thế nào nữa, - Melanie

ngập ngừng, lúc này cơn bốc đã xẹp, nàng đâm hoảng vì những lời nói thẳng của mình. Cháu... cháu sẵn sàng chết vì Sự Nghiệp, cũng như là Ashley. Nhưng... cháu muốn nói... cháu muốn nói là... cháu dành quyền suy nghĩ cho nam giới, bởi vì họ thông minh hơn chúng ta biết bao.

- Tôi chưa bao giờ nghe thấy ai nói thế, - bà Merriwether cười khẩy. Đứng lại, bác Peter, bác cho xe đi quá nhà tôi rồi!

Mãi nghe câu chuyện đằng sau lưng mình, bác Peter đã cho xe đi quá cửa nhà bà Merriwether. Bác cho xe lùi lại. Bà Merriwether xuống xe, nhưng dải băng mũ phần phật như cánh buồm trong cơn phong ba.

- Cháu sẽ phải ân hận, - bà nói.

Bác Peter quát ngựa.

- Các cô không biết xấu hổ đặt Miss Pitty vào tình thế này, - bác cự nự.

- Tôi không cuống đâu, - bà Pitty đáp, một điều kỳ lạ nhiều khi những chuyện ít căng thẳng hơn cũng làm bà ngất xỉu. - Melly thân yêu, cô biết cháu làm thế chỉ để đỡ cho cô và thật tình, cô thích thú được thấy ai đó làm cho Dolly hết vênh váo. Chị ta lên mặt bề trên quá lắm. Làm sao mà cháu đủ can đảm thế nhỉ? Nhưng cháu thử nghĩ xem, cháu nói thế về Ashley, có nên không?

- Nhưng đó là sự thật mà, - Melanie đáp và bắt đầu xụi xịt khóc. Và cháu cũng không xấu hổ khi biết Ashley suy nghĩ thế. Anh nghĩ chiến tranh là do ở hoàn toàn, song anh vẫn sẵn sàng chiến đấu và hy sinh, muốn thế, cần phải can đảm gấp bội so với khi chiến đấu vì một cái gì mà mình cho là chính nghĩa.

- Lạy Chúa, cô Melly, cô đừng khóc ở đây, ngay giữa phố Cây Đào này, - bác Peter làu bàu, thúc ngựa đi nhanh hơn. - Kéo dôi thiên hạ lại xì xầm, đâm *da* tai tiếng. Đợi về nhà đã.

Scarlett không nói gì. Thậm chí nàng cũng không siết chặt bàn tay mà Melanie đặt vào lòng tay mình, kiếm tìm sự an ủi. Nàng đã đọc trộm những bức thư của Ashley vì mục đích duy nhất - để yên tâm rằng chàng vẫn còn yêu nàng. Giờ đây, Melanie mang lại một ý nghĩ mới cho những đoạn thư mà mắt

Scarlett không đọc ra. Nàng thấy bất bình khi nhận ra rằng một người hoàn hảo như Ashley lại có thể cùng chung ý nghĩ với một kẻ vô lại như Rhett Butler. Nàng nghĩ: “Cả hai cùng nhìn thấy sự thật của cuộc chiến này, nhưng Ashley sẵn sàng hy sinh, còn Rhett thì không. Theo mình, điều đó chứng tỏ Rhett thức thời. Nàng dừng một lát thất kinh thấy mình có thể nghĩ như vậy về Ashley. “Cả hai cùng nhìn thấy một sự thật khó chịu, nhưng Rhett muốn nhìn thẳng vào sự thật đó và thích chọc tức mọi người bằng cách nhắc đến nó – còn Ashley thì hầu như không đủ sức nhìn thẳng vào nó”.

Thật không biết đường nào mà lần.

CHƯƠNG XIII

Theo sự xúi giục của bà Merriwether, bác sĩ Meade hành động dưới hình thức một bức thư gửi đăng báo trong đó ông không nêu đích danh Rhett, mặc dầu ý tứ rất rõ ràng. Ông chủ bút, mang máng cảm thấy một bi kịch trong giới thượng lưu, đưa lá thư vào trang hai, tự thân điều này là một cải tiến giật gân vì xưa nay hai trang đầu của báo bao giờ cũng dành cho mục rao bán nô lệ, la lừa, cày bừa, quan tài, rao bán hoặc cho thuê nhà, quảng cáo chữa bệnh kín, thuốc cho ra thai và thuốc bổ dưỡng cho những người bất lực.

Bức thư của ông bác sĩ là khúc dạo đầu cho một bản hợp xướng công phần lên án bọn đầu cơ, trục lợi, bọn buôn bán theo hợp đồng với chính phủ, đang bắt đầu vang lên khắp miền Nam. Giờ đây, khi cảng Charleston coi như đã bị các pháo hạm Yankee bịt kín, tình hình ở Wilmington, cảng chính hoạt động chống phong tỏa đã phát triển tới mức một vụ bê bối công khai. Bọn đầu cơ nhan nhản ở Wilmington và, sẵn có tiền mặt, chúng mua nhẵn hàng thuyền hàng hóa, giữ lại chờ thời giá tăng lên. Cơ hội bao giờ cũng đến, bởi lẽ do những nhu yếu phẩm ngày càng khan hiếm, giá cả tăng vọt lên theo từng tháng. Dân chúng hoặc phải nhịn tiêu dùng, hoặc phải mua theo giá của bọn đầu cơ, người nghèo và tầng lớp trung bình phải chịu đựng những khó khăn ngày càng tăng. Giá cả lên thì tiền Liên bang xuống, và cùng với sự mất giá nhanh chóng của đồng tiền, rộ lên một mê cuồng chạy theo những đồ xa xỉ. Cảnh vượt rào phong tỏa được giao

nhệm vụ mang về những nhu yếu phẩm và chỉ được phép nhân tiện buôn bán thêm đồ xa xỉ coi như mặt hàng phụ thôi, nhưng giờ đây, các tàu thuyền của họ lại chất đầy hàng xa xỉ đắt giá hơn, chiếm hết chỗ của những hàng mà Liên bang coi là nhu cầu sống còn. Dân chúng điên cuồng mua hàng xa xỉ với số tiền sẵn có, sợ để đến hôm sau tiền lại mất giá và hàng hóa lại sẽ tăng cao hơn.

Tệ hơn nữa, từ Wilmington đến Richmond lại chỉ có một tuyến đường xe lửa, và trong khi hàng nghìn thùng bột mì, hàng nghìn hòm thịt lợn muối mọt, thối ở những trạm bên đường vì thiếu phương tiện vận chuyển, thì bọn đầu cơ rượu, cà phê và vải mỏng, lúc nào cũng có thể đưa hàng tới Richmond hai ngày sau khi bốc dỡ xuống Wilmington.

Nếu trước đây người ta chỉ xì xào vụng trộm thì nay tất cả đều công khai bàn tán về tin đồn Rhett Butler không chỉ chạy bốn tàu riêng của mình và bán số hàng chở trên đó với giá cao chưa từng thấy, mà còn mua sạch hàng của các tàu khác, trữ lại chờ tăng giá. Nghe nói chàng đứng đầu một vụ kinh doanh với số vốn hơn một triệu dollar, đặt trụ sở tại Wilmington để mua các hàng vượt rào ngay tại bến bốc dỡ. Công ty có hàng chục kho chứa ở Wilmington và Richmond – người ta đồn vậy – những kho này đắp ắp lương thực, thực phẩm, quần áo, vải vóc được tích trữ chờ giá cao hơn. Binh lính cũng như dân thường đều đã cảm thấy gay cấn, những tiếng xì xào công kích Butler cùng đám đầu cơ đồng bọn với chàng ngày càng gay gắt.

“Có nhiều người dũng cảm và ái quốc trong bộ phận chống phong tỏa thuộc ngành hàng hải Liên bang – phần cuối bức thư của ông bác sĩ viết những con người vị tha dám liều mạng sống cùng tất cả của cải vì sự tồn tại của Liên bang. Họ được tất cả những người miền Nam trung thực tôn thờ trong trái tim và không ai hiềm tị họ vì chút thu nhập ít ỏi bù lại những nguy nan họ đã trải. Họ là những bậc trượng phu quên mình và chúng ta trân trọng họ. Ở đây, tôi không nói về những người này.

“Song có những kẻ khác, những tên khốn kiếp núp dưới chiêu bài vượt rào phong tỏa để kiếm lời riêng vì quyền lợi ích kỷ của chúng, và tôi kêu gọi sự phản nộ chính đáng, sự báo thù chính đáng của một dân tộc đang chiến đấu cho Sự Nghiệp chính nghĩa

nhất trong các sự nghiệp giáng xuống những con chim kên kên mặt người chỉ chăm chăm nhập vào những satins và đăng ten trong khi các chiến sĩ ta chết vì thiếu ký ninh, chất đầy tàu toàn trà và rượu trong khi các anh hùng của chúng ta quần quại vì thiếu morphin. Tôi căm ghét những con ma cà rồng ấy, chúng đang hút kiệt máu những người đi theo ngọn cờ của Robert Lee – những kẻ đang làm cho tiếng vượt rào phong tỏa trở thành hôi tanh đối với lỗ mũi của tất cả những người ái quốc. Làm sao chúng ta có thể chịu đựng được cái bọn ăn xác thối ấy vênh vang giữa chúng ta với những đôi ủng bóng loáng trong khi các chàng trai của chúng ta lăn lộn chân đất ngoài chiến trường? Làm sao chúng ta có thể bỏ qua cho chúng phè phỡn champagnes với pates Strasbourg, trong khi các chiến binh của ta rét run quanh đồng lửa trại mà gặm thịt lợn mốc? Tôi kêu gọi mọi người dân Liên bang trung nghĩa hãy khai trừ bọn chúng?

Dân Atlanta đọc, biết là sấm đã ban truyền và, với tư cách là người dân Liên bang trung nghĩa, họ vội vàng khai trừ Rhett.

Trong số những nhà tiếp Rhett hồi mùa thu năm 1862 hầu như chỉ còn nhà Miss Pittypat là chốn duy nhất chàng có thể bước chân vào, trong năm 1863. Và nếu không có Melanie có lẽ cả nơi này nữa cũng không tiếp chàng. Bất cứ khi nào chàng có mặt trong thành phố, bà cô Pitty đều lo sốt vó. Bà thừa biết bạn bè sẽ nói gì khi bà cho phép chàng đến thăm, song bà vẫn không đủ can đảm để bảo chàng đừng đến nữa. Mỗi lần chàng đến Atlanta, bà lại mắ mồi bảo hai cháu gái rằng bà sẽ ra trấn ở cửa, cấm chàng không được vào. Và mỗi lần chàng đến với một gói nhỏ trong tay, một lời ca ngợi duyên sắc bà trên môi, quyết tâm ấy của bà lại xùi xuống như cánh hoa héo.

Quả thật cô không biết làm thế nào, - bà rên rỉ. - Anh ta nhìn cô và cô... vì, cô sợ chết khiếp, không biết anh ta sẽ làm gì nếu cô bảo thẳng anh ta. Tiếng tăm về anh ta gớm thế kia mà. Các cháu có cho rằng anh ta có thể đánh cô... hoặc... hoặc... Ôi, lạy Chúa, giá mà Charlie còn sống! Scarlett, cháu phải bảo anh ta đừng đến chơi nữa... cháu nói khéo khéo ấy. Ôi, lạy Chúa! Cô tin rằng chính cháu khuyến khích anh ta đến, cả tỉnh đều xì xào thế. Nếu mẹ cháu biết chuyện, bà ấy sẽ nói cô chẳng ra sao. Melly, cháu không nên ân cần với anh ta như thế. Hãy lạnh lùng, xa cách và

anh ta khắc hiểu ra. Chao, Melly, cháu thấy cô có nên viết thư cho bác Henry nhờ bác nói với thuyền trưởng Butler không?

- Không, cháu không nghĩ thế, - Melanie đáp, - và cháu cũng sẽ không đối xử thô bạo với anh ta. Cháu nghĩ mọi người đang xử sự với thuyền trưởng Butler như một đàn gà nháo nhác vậy. Cháu dám chắc anh ta không đến nỗi hoàn toàn xấu xa như bác sĩ Meade và bà Merriwether nói đâu. Anh ta ắt không đời nào trừ lương thực cho mọi người chết đói. Đấy, anh ta còn đưa cho cháu một trăm dollar để giúp đỡ trẻ mồ côi kia mà. Cháu dám chắc anh ta cũng trung nghĩa và yêu nước như bất kỳ người nào trong chúng ta, có điều anh ta quá kiêu kỳ không thèm tự biện hộ đó thôi. Cô còn lạ gì, đàn ông khi nổi cáu thường ương bướng gai gạnh như thế nào.

Bà cô Pitty nào có hiểu gì về đàn ông, dù là khi họ nổi cáu hay lúc bình thường, nên bà đành chỉ hoang mang khua khua đôi bàn tay nhỏ béo mẫm. Còn Scarlett, từ lâu nàng đã cam chịu cái thói của Melanie nhìn ai cũng thấy những khía cạnh tốt. Melanie là đồ ngốc dại, nhưng cái đó thì chẳng ai thay đổi được.

Scarlett biết Rhett không phải là nhà ái quốc, song điều đó nàng bất cần, mặc dù nàng thà chết còn hơn thú nhận như vậy. Những món quà nhỏ anh ta mang từ Nassau về cho nàng, những thứ vật vãnh mà một phụ nữ có thể nhận, không sợ thất thố, đó là cái đáng kể nhất đối với nàng. Với giá cả cao như thế này, nàng kiếm đâu ra được kim khâu, kẹp tóc và kẹo bánh, nếu nàng cấm cửa anh ta? Không, cứ để bà cô Pitty chịu trách nhiệm là dễ hơn, dù sao bà cũng là người đứng đầu trong nhà, là người bảo trợ, giám hộ về phẩm hạnh. Scarlett biết dân thành phố xì xào về những cuộc đến thăm của Rhett và về cả nàng nữa, nhưng nàng cũng biết rằng dưới mắt của dân Atlanta, Melanie Wilkes không thể làm điều gì sai trái, do vậy, nếu Melanie bên vực Rhett, thì có nghĩa là những cuộc đến thăm của anh ta vẫn còn chút đáng trọng.

Dù sao giá Rhett từ bỏ những trò tà đạo của anh ta đi, thì cuộc đời có phải thú vị hơn không. Nàng sẽ không phải chịu cái nỗi bối rối do thấy mọi người ra mặt lờ Rhett, không thèm chào hỏi, mỗi khi nàng cùng đi với anh ta dọc theo phố Cây Đào.

- Ngay cả nếu anh có nghĩ những điều như vậy, thì việc gì cứ phải nói bô lô lên? – Nàng cự nự - Giá anh chỉ nghĩ trong đầu những gì anh thích, nhưng chịu khó giữ mồm giữ miệng, thì có phải mọi sự tốt đẹp – hơn biết bao.

- Đó là cách xử thế của cô, phải không, con người mắt xanh giả dối? Scarlett, Scarlett! Tôi những hy vọng là cô cư xử can đảm hơn kia. Tôi cứ ngỡ người Irish nghĩ sao nói vậy. Và ôi, kệ thầy kẻ nào tụt hậu, cô hãy nói thật với tôi, đôi khi cô có thấy muốn nổ tung vì cứ phải ngậm miệng không?

- À... có. – Scarlett miễn cưỡng thú thật. – Tôi quả có thấy quá ngán khi họ cứ nói đến Sự Nghiệp suốt ngày suốt buổi – sáng, trưa, chiều, tối. Nhưng lạy Chúa, nếu tôi nói ra điều ấy thì sẽ không có ai bắt chuyện với tôi và không chàng trai nào nhảy với tôi nữa!

- À, phải. Vậy là người ta nhất thiết cần có bạn nhảy, bằng mọi giá. Ô, tôi thán phục sự tự chủ của cô, song tôi tự thấy mình không đủ sức làm thế. Tôi cũng không thể nguy trang bằng cái vỏ lãng mạn, ái quốc, cho dù cái đó có tiện lợi đến đâu chăng nữa. Đã có khá nhiều nhà ái quốc dần dần đánh liều trút tới đồng xu cuối cùng vào cuộc phong tỏa, để rồi hết chiến tranh, sẽ nghèo rớt mồng tơi. Họ đâu có cần tôi nhập bọn, hoặc để làm chói sáng cái kỷ lục về lòng ái quốc, hoặc để tăng cường đội ngũ những kẻ bần hàn. Hãy dành những vòng hào quang cho họ. Họ xứng đáng được thế - chả gì thì tôi cũng thành thật lấy một lần này – và chẳng, trong vòng một vài năm nữa, hào quang sẽ là toàn bộ những gì họ có được.

- Tôi thấy anh thật độc địa nên mới ám chỉ những điều như vậy trong khi anh thừa biết Anh và Pháp đang sắp đứng về phe chúng ta và...

- Chà, Scarlett! Hẳn cô vẫn còn đọc báo! Tôi lấy làm ngạc nhiên về cô đấy. Đừng có tiếp tục làm thế nữa. Báo chí chỉ làm hỏng đầu óc phụ nữ thôi. Để giúp cho cô thông tỏ tình hình, tôi xin nói cho cô biết điều này, vì tôi mới ở bên Anh cách đây chưa đầy một tháng, nước Anh sẽ chẳng bao giờ giúp Liên bang đâu. Nước Anh không bao giờ cá cược vào con ngựa thua kém đâu. Vì thế nó mới là nước Anh. Với lại, cái mục đàn bà Hà Lan béo mập hiện đang

ngồi trên ngôi báu nước đó^[47] vốn là người biết sợ Thượng đế, bà ta không tán thành chế độ nô lệ đâu. Những người thợ dệt Anh có chết đói vì không có bông của chúng ta cũng mặc, chứ nước Anh không đời nào, phải, không đời nào bắn một phát súng ủng hộ chế độ nô lệ đâu. Còn nước Pháp thì cái nhân vật nhờ nhặt mô phỏng theo Napoleon^[48] đang quá bận rộn cầm quân vào Mexico, còn bụng dạ nào mà nghĩ đến chúng ta nữa. Trên thực tế, ông ta hoan nghênh cuộc chiến tranh này vì nó khiến chúng ta mắc kẹt không có điều kiện để đánh đuổi quân đội của ông ta ra khỏi Mexico... Không, Scarlett ạ, cái ý về chuyện ngoại viện chỉ là một điều bịa đặt của báo chí để nâng cao tinh thần cho dân miền Nam mà thôi. Số phận của Liên bang đến ngày tận rồi. Bây giờ nó đang như con lạc đà dựa vào dự trữ dinh dưỡng ở cái bướu mà sống, nhưng khốn thay, cả đến kho dự trữ lớn nhất thế giới cũng phải có ngày cạn. Tôi tính làm công việc vượt rào này độ sáu tháng nữa rồi thôi kẻo sau đó có quá nhiều nguy hiểm. Tôi sẽ bán tàu cho một gã người Anh ngu xuẩn nào đó tưởng vẫn có thể luôn lách xuôi lọt được. Nhưng, cách này hay cách khác, tôi cũng chẳng lo. Tôi đã làm được kha khá tiền và đem chuyển thành vàng gửi ngân hàng bên Anh. Tôi chẳng giữ cái thứ giấy lộn ấy làm gì.

Như mọi khi, chàng nói bao giờ nghe cũng có lý.

Những người khác có thể cho những phát biểu của chàng là gian trá, nhưng Scarlett thì bao giờ cũng thấy chúng có vẻ thức thời và đúng sự thật. Tuy nhiên, nàng biết tất cả những điều đó là hoàn toàn bậy bạ, biết là mình cần phải bắt bình và nổi giận mới đúng. Thực ra, nàng không bắt bình cũng chẳng nổi giận, nhưng nàng có thể làm ra vẻ như thế. Điều đó khiến nàng tự cảm thấy đáng kính trọng hơn và ra dáng bậc mệnh phụ hơn.

- Tôi thấy những điều bác sĩ Meade viết về anh là đúng, thuyền trưởng Butler ạ. Cách duy nhất để anh chuộc lỗi lầm là nhập ngũ sau khi đã bán tàu. Trước anh đã học trường võ bị West Pointer và...

- Cô nói năng như một nhà truyền giáo dòng Baptist đang dâng đàn diễn thuyết mộ lính ấy. Giả dụ tôi không muốn chuộc lỗi lầm. Tại sao tôi lại phải chiến đấu để duy trì cái hệ thống đã khai trừ tôi? Tôi sẽ thích thú được thấy nó bị đập tan.

- Tôi chưa bao giờ nghe nói đến một hệ thống nào cả, - nàng cúi kính nói.

- Thật ư? Vậy mà cô đang là một bộ phận của nó, như tôi trước đây, và tôi đánh cuộc rằng cô cũng chẳng thích gì nó hơn tôi. Ô, tại sao tôi lại là con chiên ghẻ của gia đình Butler nhỉ? Vì độc một lý do này, không có gì khác: tôi không tuân thủ những lễ thói của Charleston, tôi không thể nào làm thế được. Và Charleston là miền Nam đẩy lên một mức nữa. Tôi không biết cô có hiểu cái đó chán ngấy đến mức nào không. Có biết bao điều ta phải làm, bởi lẽ xưa nay vẫn thế. Có biết bao điều hoàn toàn vô hại ta không được làm cũng vì lý do ấy. Có biết bao điều vô nghĩa làm tôi khó chịu. Việc tôi không chịu cưới cô gái, mà có lẽ cô đã nghe nói đến, chỉ là giọt nước làm tràn cốc. Tại sao tôi lại phải lấy một cô ả ngu độn chán ốm chỉ vì một sự cố khiến tôi không đưa được cô ta về đến nhà trước khi trời tối? Và tại sao tôi lại phải cho phép gã anh trai mắt long sông sọc của cô ta bắn chết trong khi tôi là tay súng cừ hơn? Dĩ nhiên, nếu tôi là người quân tử thì tôi đã để gã giết tôi và điều đó ắt đã rửa sạch vết nhơ trên gia huy của dòng họ Butler. Nhưng... tôi lại thích sống cơ. Và thế là tôi sống và tôi vui chơi. Khi tôi nghĩ đến thằng em trai sống giữa những mớ bò cái thiêng liêng của Charleston và hết sức cung kính đối với họ, nhớ đến con vợ phục phịch của nó, những cuộc vũ hội Saint Cecilia của nó và những cánh đồng lúa muôn thuở của nó, tôi mới hiểu mình được đền bù như thế nào về việc đoạn tuyệt với cái hệ ấy. Scarlett ạ, lối sống miền Nam của chúng ta thật cổ lỗ chả kém gì hệ thống phong kiến thời trung cổ. Điều đáng ngạc nhiên là nó kéo dài đến thế. Nó tất phải đi tong và giờ đây nó đang đi tong đó. Ấy thế mà cô lại muốn tôi nghe những diễn giả như ông bác sĩ Meade dạy dỗ rằng Sự Nghiệp của chúng ta là chính nghĩa và thần thánh ư? Và rồi nức lòng với nhịp trống hào hùng, vớ lấy một khẩu súng hỏa mai, xốc thẳng tới Virginia để đổ máu vì Marse Robert? Cô cho tôi là cái loại ngu dại nào? Tôi không thuộc loại quỳ xuống hôn cái roi đã quật tôi. Miền Nam với tôi bây giờ là hòa. Miền Nam đã có lần tống cổ tôi đi để tôi chết đói. Tôi đã không chết đói và tôi đã lợi dụng cơn giãy chết của Miền Nam kiếm được khá nhiều tiền để bù lại việc mất quyền con trưởng.

- Tôi cho anh là kẻ đê tiện và lý tài, - Scarlett nói.

Nhận xét ấy của nàng là vô thức. Phần lớn những điều chàng nói trượt qua đầu nàng như bất cứ cuộc trò chuyện chung chung nào. Nhưng một số điều quả là có lý. Trong đám những người thanh lịch, có khối quan niệm ngu xuẩn về cuộc đời. Phải giả vờ như trái tim mình đã bị chôn dưới mồ, trong khi không phải thế! Và mọi người tỏ ra bất bình làm sao khi thấy nàng khiêu vũ tại cuộc bán phúc thiện! Và điên tiết làm sao, cái lối mọi người nhướn mày lên mỗi khi nàng nói một điều gì hơi khác những điều mà mọi thiếu phụ khác thường làm và nói! Tuy nhiên, nàng vẫn thấy chối tai khi nghe chàng công kích chính những cổ lệ làm nàng khó chịu nhất. Nàng đã sống quá lâu giữa những người gian trá một cách lịch sự, nên không thể không cảm thấy bối rối khi nghe những ý nghĩ của chính nàng được phát biểu lên thành lời.

- Lý tài ư? Không, tôi chỉ lo xa đấy thôi. Tuy nhiên, đó có thể là một từ đồng nghĩa với lý tài. Chí ít, những người không lo xa như tôi cũng gọi nó là thế. Bất kỳ người dân Liên bang trung hậu nào có một nghìn dollar tiền mặt vào năm 1861 đều có thể làm như tôi, nhưng thật quá ít người đủ lý tài để lợi dụng thời cơ đến với mình! Xin dẫn chứng: ngay sau khi pháo đài Sumter thất thủ và trước khi hàng rào phong tỏa được thiết lập, tôi đã mua vét mấy nghìn kiện bông với giá rẻ mạt đưa thẳng sang Anh. Hiện chúng vẫn còn nằm trong các nhà kho ở Liverpool. Tôi chưa hề bán lấy một kiện. Tôi cứ giữ đến khi nào các nhà máy dệt của Anh cần bông tới mức phải trả bất kỳ giá nào tôi đòi. Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu tôi bán mỗi pound^[49] được một dollar.

- Bao giờ voi đậu trên cây thì anh bán mỗi *pound* được một dollar.

- Tôi tin rằng tôi sẽ đạt được điều đó. Giá bông bây giờ đã là bảy mươi hai xu một *pound*. Khi nào cuộc chiến tranh này kết thúc, tôi sẽ giàu có, Scarlett ạ, vì tôi biết lo xa... xin lỗi, vì tôi lý tài. Trước đây, tôi đã có lần nói với cô rằng có hai cơ hội làm tiền lớn, một là trong việc xây dựng đất nước, hai là trong việc hủy diệt đất nước.

Làm giàu trong xây dựng thì chậm, còn khi đậu đổ bìm leo thì tiền đến rất nhanh. Cô hãy nhớ lời tôi nói. Có thể một ngày nào đó, nó sẽ giúp ích cho cô đấy.

- Tôi rất quý những lời khuyên đặc sách, - Scarlett nói với tất cả trữ lượng mỉa mai nàng có thể huy động. – Nhưng tôi không cần đến lời khuyên của anh. Anh cho ba tôi là một kẻ bần cùng ư? Tiền thì tôi cần bao nhiêu ba tôi cũng có và ngoài ra, tôi còn có cả tài sản Charles để lại nữa.

- Tôi hình dung là đám quý tộc Pháp cũng nghĩ gần giống như thế cho đến cái lúc người ta tổng họ lên xe bò đi đến chỗ máy chém.

Nhiều lần Rhett vạch ra cho Scarlett thấy sự trái khoáy của việc nàng mặc đồ tang đen trong khi vẫn tham gia tất cả các hoạt động vui giao tế. Chàng thích những màu tươi sáng, và bộ đồ tang của nàng cùng chiếc khăn nhiễu rủ từ chiếc mũ mềm xuống tận gót chân khiến chàng vừa thấy hay hay vừa bực mình. Nhưng nàng vẫn bám lấy bộ khăn, áo tang đen ảm đạm, biết rằng nếu thay thế ngay bằng những màu sắc rực rỡ mà không chờ thêm vài năm nữa, cả tỉnh sẽ rộn những lời ong tiếng ve, rác tai gấp mấy bây giờ. Với lại, nàng sẽ giải thích với mẹ thế nào?

Rhett nói thẳng rằng chiếc khăn nhiễu khiến nàng nom giống như con quạ và chiếc áo dài đen làm nàng già đi đến mười tuổi. Lời tuyên bố bỗ bã ấy khiến nàng chạy bay đến chiếc gương để xem có thật là mình đã bằng người hai mươi tám tuổi chứ không còn là cô gái mười tám nữa hay không.

- Tôi tưởng cô giàu lòng tự ái, chứ ai dè cô lại phần đầu để nom giống như bà Merriwether, - chàng trêu chọc. – Tưởng cô là người có đầu óc thẩm mỹ, chứ ai dè lại choàng chiếc khăn ấy để phô trương một nỗi đau đớn mà tôi dám chắc là cô không hề cảm thấy bao giờ. Tôi đánh cuộc với cô là trong vòng hai tháng nữa, tôi sẽ làm cho cô bỏ mũ và chiếc mạng che, và đội một kiểu mũ chế tạo tại Paris.

- Dứt khoát là không, ta đừng có bàn chuyện ấy nữa, - Scarlett nói, khó chịu về việc chàng nói những điều gởi đến Charles.

- Đang bận sửa soạn đến Wilmington để bắt đầu một chuyến đi mới ra nước ngoài, Rhett cáo từ với một nụ cười trên môi.

Mấy tuần sau, vào một buổi sáng mùa hè rực rỡ, chàng lại xuất hiện với một chiếc hộp mũ trang trí tươi tắn trên tay. Sau khi thấy chỉ có mình Scarlett ở nhà, chàng bèn mở nắp hộp. Một

chiếc mũ phụ nữ bọc mấy lần vải, một công trình sáng tạo kỳ diệu đến nỗi nàng phải thốt lên: “Ôi, cái mũ mới đáng yêu làm sao!” trong khi với tay ra đỡ lấy. Thèm nhìn thấy những kiểu y phục mới hơn là thèm mặc, Scarlett tưởng chừng đây đây là chiếc mũ đẹp nhất nàng từng thấy trên đời. Nó bằng vải *taffeta* màu xanh sẫm viền lụa màu ngọc bích nhạt.

Những dải băng để thắt dưới cằm rộng bằng bàn tay nàng và cũng màu xanh nhạt. Và quanh vành mũ, vểnh lên những chiếc lông đà điểu xanh, nom hết sức ngộ ngáo.

- Cô đội thử xem, - Rhett cười nói.

Nàng chạy ngang qua phòng tới trước gương và chụp nó lên đầu, vén tóc ra sau để khỏi che mất hoa tai, rồi buộc dải băng dưới cằm.

- Nom tôi đội thế nào? – Nàng hỏi, xoay người một vòng cho chàng ngắm và bắt đầu làm những chiếc lông đà điểu rung rinh. Nhưng ngay cả trước khi thấy sự xác nhận trong mắt chàng, nàng đã biết là mình xinh đẹp. Nom nàng ngạo ngược một cách quyến rũ và lần lột bằng lụa xanh làm cho mắt nàng long lanh một ánh ngọc bích sẫm.

- Ôi, Rhett mũ của ai vậy? Anh bán cho tôi nhé. Có bao nhiêu tiền, tôi cũng trả anh hết.

- Của cô đấy, - chàng nói – Còn ai khác ngoài cô có thể hợp với cái sắc xanh ấy? Cô tưởng tôi không ghi nhớ màu mắt cô trong tâm trí sao?

- Có thật anh đặt làm nó cho riêng tôi không?

- Phải. Trên hộp đựng có chữ “Rue de la Paix^[50]” cô có biết thế nghĩa là gì không?

Nàng không cần biết thế nghĩa là gì, mà chỉ mỉm cười với hình ảnh mình trong gương. Lúc này, chẳng có gì quan trọng đối với nàng, ngoài việc nàng thấy mình hết sức kiêu diễm với chiếc mũ đẹp đầu tiên nàng có dịp đội trong vòng hai năm nay. Với chiếc mũ này, nàng làm gì mà chẳng được! Nhưng rồi nụ cười của nàng bỗng tắt.

- Cô có thích nó không?

- Ôi, thật là đẹp như mộng, nhưng... Chao, thật dễ ghét nếu tôi phải phủ chiếc khăn nhiều lên màu xanh đáng yêu này và nhuộm đen những chiếc lông đà điểu này.

Thoắt cái, chàng đã ở bên nàng, những ngón tay khéo léo cởi chiếc quai mũ dưới cằm nàng. Thoáng chốc, chiếc mũ đã trở lại nằm trong hộp.

- Anh làm cái gì thế? Anh vừa bảo nó là của tôi cơ mà.

- Nhưng không phải để biến nó thành một cái mũ tang. Tôi sẽ tìm ra một người đẹp mắt xanh nào khác biết đánh giá ý thức thẩm mỹ của tôi.

- Ôi, anh đừng làm thế! Không có nó thì tôi chết mất. Ôi, Rhett, tôi xin anh đừng có tệ như thế. Để nó cho tôi.

- Để cô biến nó thành ngoáo ộp như những cái mũ khác của cô ư? Không.

Nàng níu chặt lấy cái hộp. Dem cho một cô gái khác cái mũ này, cái vật đáng yêu nó khiến nàng tươi trẻ, quyến rũ đến thế. Ô, không đời nào! Trong một lúc, nàng hình dung về thất kinh của bà Pitty và Melanie khi thấy nàng đội chiếc mũ này. Nàng nghĩ đến bà Ellen, đến những điều bà sẽ nói, và nàng rùng mình. Song sức cảm dỗ của phù hoa vẫn mạnh hơn.

- Tôi sẽ đội nguyên thế, không thay đổi. Tôi xin hứa vậy. Bây giờ thì hãy để cho tôi.

Chàng đưa chiếc hộp cho nàng với một nụ cười hơi giễu cợt và quan sát nàng thả lại mũ, ngấm vuốt.

- Bao nhiêu tiền? - nàng đột ngột hỏi, mặt thừ ra. - Hiện tôi mới có năm mươi dollar, nhưng tháng sau... .

- Khoảng hai nghìn dollar tiền Liên bang - Chàng nói và tùm tùm cười trước vẻ thiếu não của nàng.

- Trời đất!... Này nhé, giả sử bây giờ tôi đưa anh năm mươi dollar, rồi khi nào tôi được...

- Tôi không cần lấy tiền, - chàng nói. - Đây là một quà tặng.

Scarlett há hốc miệng. Việc nhận tặng phẩm của đàn ông có những giới hạn rất chặt chẽ. Bà Ellen thường dặn đi dặn lại: "Kẹo

bánh và hoa thì được, con gái yêu ả, và có lẽ một tập thơ hoặc một quyển album hoặc một lọ nước thơm Florida nhỏ nhỏ, đó là những thứ duy nhất mà một phụ nữ được phép nhận của một người đàn ông. Không bao giờ, không bao giờ được nhận những tặng phẩm đắt tiền, kể cả của chồng chưa cưới. Và không bao giờ được nhận quà nữ trang hoặc quần áo, thậm chí găng tay hay khăn tay cũng không được. Nếu mình nhận những tặng phẩm như vậy, đàn ông sẽ nghĩ mình không phải loại tiểu thư con nhà và họ sẽ tìm cách làm những điều suồng sã”.

“Trời ơi” – Scarlett nghĩ thầm, thoát đầu nhìn bóng mình trong gương, rồi lại liếc sang bộ mặt bí hiểm của Rhett. “Mình dứt khoát không đủ sức từ chối. Chiếc mũ thật đáng yêu quá. Mình... mình thà để anh ta suồng sã tí chút, miễn là không quá đáng”. Rồi thất kinh với ý nghĩ ấy, nàng đỏ mặt lên.

- Tôi... tôi sẽ đưa anh năm mươi dollar...

- Nếu cô làm thế, tôi sẽ vứt nó xuống cống. Hoặc giả tốt hơn nữa, tôi sẽ thuê người làm lễ *masses* cầu hồn cho cô. Tôi dám chắc hồn cô có thể siêu thoát qua vài cuộc lễ *masses*.

Nàng cất tiếng cười gượng gạo. Thấy hình ảnh mình đang cười dưới chiếc vành mũ màu xanh lục, nàng lập tức quyết định.

- Anh định làm gì tôi nào?

- Tôi đang dùng những tặng phẩm đẹp để cám dỗ cô cho đến khi nào những lý tưởng thiếu nữ ngây thơ của cô tiêu tan và cô chịu ép một bề theo sự định đoạt của tôi, - chàng nói. – Con gái cứng, con chỉ được nhận kẹo bánh và hoa của đàn ông thôi, - chàng nhại và Scarlett phì cười.

- Anh là một gã đê tiện, tim đen ngòm, Rhett Butler ả, nhưng anh thông minh, anh thừa biết cái mũ này quá đẹp, không ai đủ sức từ chối.

Mắt chàng đầy vẻ ngưỡng mộ trước sắc đẹp của nàng, nhưng vẫn giấu cợt.

- Tất nhiên, cô có thể nói với Miss Pitty rằng cô đã đưa tôi một mẩu vải *taffeta* và lụa xanh kèm theo bản vẽ kiểu mũ, và tôi đã moi của cô năm mươi dollar tiền công.

- Không, tôi sẽ nói là một trăm dollar, rồi bà ấy sẽ kể với cả tỉnh và mọi người sẽ xanh xám mặt vì ghen tức và tha hồ xì xào về những thói ngông của tôi. Nhưng Rhett ạ, anh không nên mang đến cho tôi cái gì khác đắt tiền thế. Anh thật hảo tâm quá. Nhưng thật tình tôi không thể nhận cái gì khác nữa.

- Thật ư? Được, tôi sẽ tiếp tục mang quà đến cho cô chừng nào tôi còn thích thế và chừng nào tôi còn thấy những thứ có thể tôn thêm duyên sắc cho cô. Tôi sẽ đem lụa xanh sẫm cho cô may một cái áo vào bộ chiếc mũ này. Và tôi xin báo để cô biết là tôi không hảo tâm đâu. Tôi đang dùng mũ, áo, đồ trang sức để cám dỗ cô, tôi đang đưa cô vào bẫy đấy. Hãy luôn luôn nhớ rằng tôi chẳng bao giờ làm gì mà không có lý do và tôi chẳng bao giờ cho gì mà không chờ đợi một cái gì đáp lại. Bao giờ tôi cũng phải được trả giá.

Cặp mắt đen của chàng xục xạo mặt nàng và lướt xuống đôi môi. Scarlett cặp mắt xuống, lòng bồi hồi. Bây giờ chàng sắp giở trò suồng sã đây, đúng như bà Ellen đã tiên đoán. Chàng sắp sửa hôn hoặc tìm cách hôn nàng, trong tâm trạng xao xuyến, nàng không dám chắc là thế nào. Nếu nàng từ chối, chàng có thể giật phắt chiếc mũ khỏi đầu nàng, đem cho một cô gái nào khác. Mặt khác, nếu nàng cho phép một cái hôn trong trắng, chàng có thể mang tới những tặng phẩm đẹp với hy vọng kiếm một cái hôn nữa. Đàn ông hết sức coi trọng những cái hôn, chỉ có Trời mới biết tại sao. Và rất nhiều trường hợp, chỉ sau một cái hôn, họ hoàn toàn phải lòng một cô gái và tự biến thành trò cười cho thiên hạ, miễn sao cô gái tinh ý biết dè sẻn những cái hôn của mình sau cái đầu. Nếu làm được cho Rhett phải lòng, phải thú nhận thế và xin xỏ từng cái hôn, từng nụ cười thì thật kỳ thú biết mấy. Được rồi, nàng sẽ để cho chàng hôn.

Nhưng chàng không hề làm một cử chỉ nào để hôn nàng. Nàng liếc nhìn chàng từ dưới hàng mi dài và thì thầm động viên:

- Vậy là bao giờ anh cũng phải được trả giá phải không? Và anh chờ đợi được ở tôi cái gì?

- Còn xem xem đã.

- Này, nếu anh nghĩ là tôi sẽ lấy anh để trả giá cái mũ thì đừng hòng, - nàng táo tợn nói và ngạo mạn hất đầu làm những chiếc

lông đà điều đảo đảo.

Hàm răng trắng của chàng ánh lên dưới hàng ria nhỏ.

- Thưa phu nhân, bà tự phỉnh phờ mình đó, tôi không muốn lấy bà hoặc bất cứ người nào khác. Tôi không phải là người của hôn nhân.

- Thật ư! – Nàng kêu lên, ngỡ nàng và bây giờ càng quyết tâm để chàng nhả nhọt một tí, - Thậm chí tôi cũng không có ý định hôn anh nữa kia.

- Thế thì tại sao môi cô lại cong lên một cách buồn cười thế kia?

- Ô! – Nàng thốt lên khi nhìn thấy mình trong gương: quả thật đôi môi đỏ của nàng đang ở đúng tư thế chuẩn bị hôn. – Ôi! – Nàng lại kêu lên, mắt bình tĩnh và giậm chân. – Anh là con người gớm ghiếc nhất tôi từng biết và tôi bắt cần nếu tôi không bao giờ thấy mặt anh nữa!

- Nếu cô thật tình cảm thấy thế thì đáng lẽ cô phải giậm lên cái mũ chứ. Chà, cô đang giậm dữ ghê gớm và nét đó thật là hợp với cô, có lẽ cô cũng biết thế. Nào Scarlett hãy giậm lên cái mũ để chúng tỏ cho tôi thấy cô nghĩ thế nào về tôi và về những tặng phẩm của tôi đi chứ!

- Anh hãy liệu đấy, đừng có đụng đến cái mũ này, - nàng nói, tay giữ chặt lấy quai mũ và lùi lại.

Chàng tiến lên, cười khẽ và cầm lấy hai tay nàng.

- Ôi, Scarlett, cô trẻ thơ đến độ làm thất cả tim tôi, - chàng nói. – Và tôi sẽ hôn cô vì hình như cô đang chờ đợi điều đó.

Và trẻ nải cúi xuống, chàng khẽ chạm bộ ria vào má nàng.

- Nào, cô có cảm thấy phải tát tôi để bảo toàn khuôn phép không?

Đôi môi nổi loạn, nàng ngược nhìn vào mắt chàng và đọc thấy trong mắt đen sâu thẳm ấy có một niềm thích thú đến nỗi nàng bật cười. Tính nết chàng đến là hay trêu chọc, dễ làm người ta điên tiết. Nếu anh ta không muốn lấy mình, thậm chí không muốn hôn nữa, thì anh ta muốn gì nhỉ? Nếu anh ta không phải

lòng mình thì tại sao anh ta lại hay đến chơi, hay mang quà cho mình thế?

- Thế là tốt, - chàng nói. - Scarlett ạ, tôi có ảnh hưởng xấu đối với cô và nếu cô biết điều hơn lẽ thiệt thì cô sẽ phải tống cổ tôi ra khỏi cửa... nếu cô có thể. Bởi vì rũ bỏ được tôi đâu phải chuyện dễ. Nhưng tôi lại có hại cho cô đấy.

- Thật ư?

- Cô không thấy ư? Từ khi tôi gặp cô tại cuộc bán phúc thiện, cách cư xử của cô gây bất bình rất mạnh và đó chủ yếu là lỗi tại tôi. Ai đã khuyến khích cô nhảy? Ai đã buộc cô phải thừa nhận rằng cô cho là Sự Nghiệp vinh quang của chúng ta không vinh quang mà cũng chẳng thiêng liêng? Ai đã thúc đẩy cô thừa nhận rằng cô cho những người chết vì nguyên lý khoa trương rỗng tuếch là ngu dại? Ai giúp cô cung cấp cho các mục già biết bao đầu đề để ngồi lê đôi mách? Ai đang khiến cô bỏ đồ tang sớm hơn thời hạn mấy năm? Và sau hết, ai đã dụ cô nhận một món quà tặng mà không một phụ nữ gia thế nào có thể nhận mà vẫn giữ được nguyên phẩm cách?

- Anh quá tự thị đấy, thuyền trưởng Butler ạ. Tôi chẳng làm điều gì tai tiếng đến thế cả và dù sao đi nữa, nếu không có anh, tôi vẫn có thể làm tất cả những điều anh vừa nêu.

- Tôi không tin, - chàng nói, mặt đột nhiên sa sầm. - Nếu không có tôi, hẳn cô vẫn là người vợ góa đau khổ của Chalers Hamilton và nổi tiếng về những hành động tốt phục vụ thương binh. Tuy nhiên, cuối cùng...

Nhưng Scarlett không nghe nữa vì nàng lại đang mãi vui thích ngắm mình trong gương, định bụng ngay chiều nay sẽ đội chiếc mũ đến bệnh viện và mang hoa đến tặng các sĩ quan an dưỡng.

Nàng không hề nhận ra rằng những lời cuối cùng của Rhett có chứa đựng một phần sự thật. Nàng không thấy rằng chính chàng đã hé mở cái nhà-tù-thân-phận-quả-phụ của nàng và giải phóng cho nàng thành nữ chúa giữa đám con gái chưa chồng khi mà lẽ ra thời hoa khôi của nàng đã qua từ lâu rồi. Nàng cũng không thấy rằng ảnh hưởng của chàng đã khiến nàng đi trệch xa khỏi những lời dạy bảo của bà Ellen. Sự thay đổi diễn ra rất từ từ, từng tí một, những vi phạm liên tiếp từng quy ước nhỏ dường như

không liên quan gì với nhau và dường như Rhett cũng chẳng liên quan gì đến đó. Nàng không hề nhận ra rằng, với sự khuyến khích của chàng, nàng đã bất chấp nhiều huấn thị nghiêm khắc nhất của mẹ về khuôn phép, lễ nghi và quên hẳn những bài học khó khăn để trở thành một phụ nữ con nhà.

Nàng chỉ thấy rằng đây là chiếc mũ hợp với nàng nhất từ xưa đến nay, rằng nàng được nó mà không tốn một xu nào, rằng Rhett hẳn đã mê nàng, dù chàng có thừa nhận hay không. Và nàng nhất quyết phải tìm ra cách để buộc chàng phải thừa nhận.

Ngày hôm sau, Scarlett đứng trước gương, tay cầm lược, miệng ngậm đầy cặp tóc, cố chải một kiểu đầu mới mà Maybelle, vừa đi thăm chồng ở Richmond về bảo là đang rất thịnh hành ở thủ đô. Kiểu đầu này được đặt tên là “Mèo, chuột và chuột nhắt” rất khó chải. Tóc phải rẽ ngôi ở giữa và mỗi bên cuốn thành ba lọn nhỏ dần, lọn lớn nhất, sát đường ngôi, gọi là “mèo”. “Mèo” và “chuột” thì còn dễ cố định, nhưng “chuột nhắt” thì cứ tuột hoài khỏi các kẹp tóc đến tức điên lên được. Dù sao nàng cũng phải quyết tâm chải bằng được, vì Rhett sắp đến ăn tối, mà chàng bao giờ cũng để ý và bình luận mọi sự cách tân về quần áo hoặc về kiểu tóc.

Nàng đang đánh vật đến vã mồ hôi trán với những lọn tóc rậm, bướng bỉnh, thì bỗng nghe thấy tiếng bước chân nhẹ thoăn thoắt ở tiền sảnh dưới nhà và biết rằng Melanie đã từ bệnh viện về. Nghe thấy Melanie nhảy lên hai bậc một lên cầu thang, nàng sững lại, cặp tóc giơ lên nửa chừng, chắc có chuyện gì không ổn vì mọi khi bao giờ Melanie cũng đi đứng rất từ tốn, đoan trang. Nàng ra mở cửa và Melanie chạy vào mặt đỏ bừng, hốt hoảng như một đứa trẻ phạm lỗi.

Má Melanie đầm nước mắt, chiếc mũ vải trật ra sau, quai chèn ngang cổ, vành váy đảo mạnh. – Cô về chưa? Chưa à? Ôi, đội ơn Chúa! Chị Scarlett, em xấu hổ đến chết mất. Thiếu chút nữa thì ngất xỉu và, chị Scarlett ạ, bác Peter đang dọa sẽ mách cô Pitty.

- Mách gì?

- Mách là em đã nói chuyện với... với cô... với bà... - Melanie lấy mũi soa quạt bộ mặt nóng bừng. Cái người đàn bà tóc đỏ tên là Belle Watling ấy.

- Chà, Melly! – Scarlett thốt lên, quá bàng hoàng, chỉ còn biết trố mắt nhìn.

Belle Watling là cô ả tóc đỏ, nàng đã trông thấy hôm đầu tiên tới Atlanta và đến nay, ả đã trở thành người phụ nữ nổi tiếng nhất thành phố. Theo chân lính, gái mãi dâm đỏ xô đến Atlanta khá nhiều, nhưng Belle nổi bật hơn tất cả, do bộ tóc như bốc lửa và những chiếc áo lòn loẹt quá ư thời thượng của ả. Ít khi thấy ả quanh quẩn ở phố Cây Đào hoặc những khu làng hoang tử tế, nhưng mỗi khi ả xuất hiện, những phụ nữ đứng đắn đều vội vàng sang qua đường để tránh gần ả. Vậy mà Melanie lại đi trò chuyện với ả! Chả trách bác Peter bất bình.

- Nếu cô Pitty biết thì em chết mất! Chị lạ gì, cô sẽ khóc lóc rồi đi kể lể với cả tỉnh và em sẽ mang nhục, - Melanie nức nở. – Mà đâu phải lỗi tại em. Em... em không thể chạy trốn chị ta được, làm thế thì phũ phàng quá. Chị Scarlett, em... em thấy ái ngại cho chị ta quá. Chị có cho rằng em cảm nghĩ như vậy là sai trái không?

- Nhưng Scarlett không quan tâm đến khía cạnh đạo đức của vấn đề. Như phần lớn những cô gái gia giáo và ngây thơ, nàng rất háo hức muốn biết về đám gái điếm.

- ả ta muốn gì? ả ta ăn nói làm sao?

- Ô, chị ta nói sai văn phạm ghê gớm, song em có thể thấy chị ta đã hết sức cố gắng để tỏ ra thanh lịch, tội nghiệp. Ở bệnh viện ra, em không thấy bác Peter đỗ xe đợi, nên em cứ tính đi bộ về cũng được. Và e đi qua trước sân nhà Emersons thì kìa, chị ta đang nấp sau hàng rào! Ôi, đội ơn Chúa, hôm nay gia đình Emersons lại ở Macon! – Chị ta nói: “Thưa bà Wilkes, xin bà nói mấy tôi một phút”. Không biết làm thế nào mà chị ta lại biết tên em. Em biết đáng ra em phải vắt chân lên cổ chạy thật xa, nhưng... chị Scarlett ạ, nom chị ta buồn rĩ và phải, có vẻ như van vãn. Và chị ta lại mặc áo đen, đội mũ đen, không sơn phấn, trông thật sự là đúng mực, nếu không có cái bộ tóc đỏ ấy. Em chưa kịp trả lời thì chị ta đã nói: “Tôi biết là tôi không nên ngỏ lời mấy bà, nhưng tôi đã tìm cách nói chuyện cái mục già Elsing vênh vang như con công mái ấy, và bà ấy đuổi thẳng tôi ra khỏi bệnh viện”.

- Có thực ả gọi bà Elsing là con công mái không? – Scarlett khoái trá cười, hỏi.

- Ôi, đừng cười, chị! Chuyện chả có gì vui cả. Hình như Misa... ờ, hình như người đàn bà ấy muốn làm một cái gì ủng hộ bệnh viện... chị có thể tưởng tượng được không? Chị ta tình nguyện sáng nào cũng đến chăm sóc bệnh nhân và tất nhiên, mới nghe thế, bà Elsing đã chết khiếp, thế là bà ra lệnh đuổi chị ta ra khỏi bệnh viện. Thế rồi chị ta nói “Tôi cũng muốn đóng góp một cái gì. Chẳng phải tôi cũng là một công dân Liên bang như bà sao?” Chị Scarlett, lòng mong muốn được đóng góp của chị ta đi thẳng vào tim, làm em xúc động. Chị thấy không, nếu chị ta muốn phục vụ Sự Nghiệp thì ắt chị ta không hoàn toàn xấu. Chị có cho rằng em cảm nghĩ như vậy là sai trái không?

- Vì lòng kính Chúa, Melly, cô sai hay không, tôi không cần biết! Ắ còn nói gì nữa?

- Chị ta bảo chị ta đã quan sát các phụ nữ thường đến bệnh viện và thấy em có... một... một bộ mặt đôn hậu, cho nên chị ta dừng em lại. Chị ta có chút ít tiền và chị ta muốn em cầm lấy để chi dùng cho bệnh viện mà không để ai biết nguồn gốc. Chị ta bảo là bà Elsing ắt không cho nhận nếu bà biết đó là thứ tiền gì. Thứ tiền gì! Chính lúc đó, em tưởng mình ngất xỉu khi hiểu ra! Quá bàng hoàng và bồn chồn muốn bỏ đi ngay, em chỉ nói: “À phải, thật vậy, cô thật hảo tâm”, hay một câu gì đại khái cũng ngu xuẩn như vậy. Chị ta mỉm cười, nói: “Bà quá là có tâm Cơ đốc”, và giúi chiếc mùi soa bản này vào tay em. Úi, chị thử ngửi mùi nước hoa mà xem!

Melanie chìa ra một chiếc mùi soa đàn ông nhem nhuốc, sục mùi nước hoa, buộc túm lại, đựng một mớ tiền cạch.

- Chị ta đang cảm ơn em, và hứa hàng tuần sẽ mang đến cho em một số tiền thì vừa lúc ấy bác Peter đánh xe tới và trông thấy em!

Melanie gục đầu xuống khóc và tựa đầu lên chiếc gối.

- Và khi nhận ra ai đang đứng với em, bác ấy... chị Scarlett ạ, bác ấy đã quát em! Cả đời em chưa bị ai quát bao giờ. Và bác ấy bảo: “Cô lên cái xe này ngay lập tức!” Tất nhiên là em lên xe và suốt dọc đường về nhà, bác ấy rầy la em, không cho em phân

trần và bảo sẽ mách cô Pitty. Chị Scarlett, chị xuống xin với bác ấy đừng mách cô. Có lẽ bác ấy sẽ nghe chị đó. Cô mà biết chuyện, thậm chí chỉ nghe nói là em nhìn vào mặt người đàn bà ấy thôi, cũng đủ lên cơn đau tim mà chết. Chị giúp em chứ?

- Được, tôi sẽ nói với bác ấy. Nhưng ta hãy xem trong này có bao nhiêu tiền đã. Có vẻ nặng đấy.

Nàng cởi nút và một nắm tiền vàng lăn ra trên giường.

- Chị Scarlett, chỗ này là năm mươi dollar! Mà toàn bằng vàng cả! – Melanie kêu lên sững sốt trong khi đếm những đồng tiền sáng loáng. Chị nói em nghe xem, theo chị, liệu mình lấy cái thứ... ờ... thứ tiền... ờ... kiếm được bằng... cách ấy chi dùng cho các chiến sĩ của ta, có hợp lẽ đạo không nhỉ? Chị có cho rằng có thể Thượng đế sẽ thấu hiểu lòng chị ta muốn đóng góp mà bỏ qua chuyện đó là đồng tiền ướp tạp không? Em cứ nghĩ là bệnh viện đang cần biết bao chứ...

Nhưng Scarlett không nghe. Nàng đang mãi nhìn chiếc mùi soa nhóp bảnh, lòng tràn đầy tủi nhục và cuồng nộ, ở một góc có mấy chữ viết tắt "R.K.B", thù lộn nhau. Trong ngăn kéo trên cùng của nàng, cũng có một chiếc mùi soa giống hệt như thế, mà Rhett Butler mới cho nàng mượn hôm qua để bọc phần cuống những bông hoa dại mà họ đã hái. Nàng đã định tối nay khi chàng đến dùng bữa, sẽ trả lại.

Vậy là Rhett đánh đu với con Watling đê mặt này và cho nó tiền. Thì ra sự đóng góp ủng hộ bệnh viện từ đây mà ra. Vàng vượt rào phong tỏa. Thế mà Rhett vẫn trơ tráo để nhìn thẳng vào mặt một phụ nữ tử tế sau khi đã chung chạ với đồ dơ dáy kia! Thế mà nàng lại tưởng là anh ta mê mình! Điều này chứng tỏ không thể có chuyện ấy.

Đối với nàng, hạng đàn bà hư hỏng cùng tất cả những gì dính dáng đến họ là những vấn đề bí hiểm và ghê tởm. Nàng biết bọn đàn ông bao bọn ấy vì những mục đích mà không một phụ nữ tử tế nào nên nhắc tới, hoặc có nhắc tới thì cũng chỉ gián tiếp ám chỉ hoặc thì thầm nhỏ nhỏ thôi. Xưa nay, nàng vẫn chỉ nghĩ có loại đàn ông tầm thường mới đi lại với hạng đàn bà ấy. Trước lúc này, nàng chưa bao giờ nghĩ rằng những người đàn ông tử tế - có nghĩa là những người mà nàng gặp ở những gia đình tử tế và đã

khiêu vũ với nàng – lại có thể làm những điều như vậy. Sự việc này mở ra một diện suy nghĩ hoàn toàn mới mẻ và dễ sợ. Có lẽ tất cả đàn ông đều làm thế! Bất vợ mình phải đoan chính trong khi họ đi kiếm bọn phụ nữ hạ đẳng, cho tiền chúng để mua vui theo cách ấy... Ôi, tất cả đàn ông đều đê tiện, trong đó Rhett Butler là kẻ đốn mạt nhất!

Nàng sẽ lấy chiếc mùi soa này ném vào mặt gã, chỉ ra cửa và không bao giờ, không bao giờ thêm nói với gã nữa. Nhưng không, dĩ nhiên nàng không thể làm thế. Không thể, nhất thiết không thể để gã thấy là mình cũng biết đến sự tồn tại của hạng đàn bà truy lạc, càng không thể để gã thấy là mình biết gã thường đi lại với chúng. Một phụ nữ quý phái tuyệt đối không được phép làm thế.

“Ôi”, nàng tức tối nghĩ thầm, “giá mình không phải là tiểu thư con nhà, mình sẽ nói vào mặt gã sâu mọt ấy không thiếu điều gì!”.

Và, vò chiếc khăn mùi soa, trong tay, nàng xuống cầu thang, vào bếp tìm bác Peter. Đi ngang qua lò bếp, nàng ném chiếc mùi soa vào lửa và nhìn nó cháy, lòng trào lên một nỗi phẫn uất bất lực.

CHƯƠNG XIV

Dước sang mùa hè năm 1863, hy vọng dấy lên phơi phơi trong lòng mỗi người dân miền Nam. Bất chấp khó khăn, gian khổ, bất chấp nạn đói cơ lương thực và những tai họa tương tự, bất chấp bệnh tật, đau đớn và chết chóc giờ đây đã để lại dấu vết hầu như khắp các gia đình, một lần nữa miền Nam lại nói: "Chỉ một trận thắng nữa là chiến tranh sẽ kết thúc". Thậm chí, người ta có thể nói một cách phấn khởi, tin tưởng hơn cả trong mùa hè năm ngoái. Bọn Yankee tỏ ra là một đối thủ khó đánh gục, song rốt cuộc giờ đây chúng đang bắt đầu gục.

Mùa Giáng sinh năm 1862 đã là một dịp vui mừng đối với Atlanta, đối với toàn miền Nam. Liên bang đã giành một chiến thắng áp đảo tại Fredericksburg, giết chết và làm bị thương hàng nghìn tên Yankee. Trong dịp nghỉ lễ này, khắp nơi đều liên hoan chào mừng bước xoay chuyển tình hình. Quân đội Liên bang nay

đã trở nên thiện chiến, các tướng lĩnh đã tỏ rõ khí thế của mình và ai nấy đều biết rằng sang xuân, khi mở lại chiến dịch, bọn Yankee sẽ bị đè bẹp hoàn toàn.

Mùa xuân đến và cuộc chiến lại bắt đầu. Tháng năm, Liên bang thắng một trận lớn nữa ở Chancellorsville. Miền Nam hò reo phấn khởi.

Ở gần hậu phương hơn, một cuộc đột kích của kỵ binh Hợp Chúng Quốc vào Georgia đã chuyển thành một thắng lợi của Liên bang. Bà con vẫn còn cười ha hả, vỗ vào lưng nhau bôm bốp mà rằng: "Phải, thưa ngài! Khi mà lão tướng Nathan Bedford Forrest^[51] đã truy kích thì chúng cứ gọi là đi đứt!". Cuối tháng tư, đại tá Streight và một nghìn tám trăm kỵ binh Yankee bất ngờ thọc sâu vào Georgia, nhằm đánh Rome, cách Atlanta hơn sáu mươi dặm một chút về phía Bắc. Chúng có tham vọng cắt đứt tuyến đường xe lửa có tầm quan trọng sống còn nối liền Atlanta với Tennessee, rồi quật xuống phía Nam tiến vào Atlanta, phá hủy các nhà máy cùng các phương tiện chiến tranh tập trung ở đó, thành phố then chốt của Liên bang.

Đó là một đòn táo bạo có thể gây tổn thất lớn cho miền Nam, nếu không có Forest. Với số quân chỉ bằng một phần ba lực lượng địch - nhưng là những chiến binh và kỵ sĩ tuyệt vời! - ông đã đuổi kịp và giáp chiến với bọn Yankee trước khi chúng tới Rome, ngày đêm tiêu hao chúng và cuối cùng, đã bắt sống toàn bộ!

Tin này đến Atlanta gần như cùng một lúc với tin chiến thắng Chancellorsville có thể là quan trọng hơn, song việc bắt sống lũ cướp của Streight đã biến bọn Yankee thành trò cười thật sự.

- Không, đừng có đùa với lão tướng Forest! - Dân Atlanta khoái trá kể đi kể lại câu chuyện lý thú và kết luận như vậy.

Giờ đây, ngọn trào hồng vận của Liên bang đang dâng lên mãnh liệt, tràn trề, lôi cuốn toàn dân theo dòng lũ hoan lạc tung bừng. Đành rằng quân Yankee dưới sự chỉ huy của tướng Grant đang bao vây Chancellorsville từ giữa tháng năm. Đành rằng miền Nam phải chịu một tổn thất nặng khi Stonewall Jackson bị tử thương ở Chancellorsville.

Đành rằng Georgia đã mất một trong những người con dũng cảm nhất, xuất sắc nhất khi tướng T.R.R. Cobb hy sinh ở

Fredericksburg. Nhưng bọn Yankee dứt khoát không đủ sức chịu đựng thêm một thất bại như ở Fredericksburg và Chancellorsville. Chúng ắt phải nhượng bộ và lúc đó, cuộc chiến tranh tàn bạo này sẽ kết thúc.

Những ngày đầu tháng bảy tới cùng với tin đồn - sau đó được xác nhận bởi những thông báo - rằng Lee đã tiến vào Pennsylvania. Tướng Lee ở trên đất địch! Tướng Lee ra tay bức chiến! Đây là trận cuối cùng của chiến tranh!

Atlanta náo nức, vui sướng điên cuồng và cháy rục niềm khao khát báo thù. Giờ đây, bọn Yankee sẽ biết thế nào là chiến tranh mang đến tận nhà. Giờ đây, chúng ta sẽ biết thế nào là cái cảnh ruộng đồng phì nhiêu bị tàn phá, lúa, ngựa và gia súc bị cướp sạch, nhà cửa bị thiêu cháy, người già và thanh niên bị bỏ tù và đàn bà, con trẻ bị bỏ chết đói.

Mọi người đều biết bọn Yankee đã làm những gì ở Missouri, Kentucky, Tennessee và Virginia. Ngay cả con nít cũng có thể kể, với một tình cảm căm thù pha lẫn sợ hãi, những tàn khốc mà bọn Yankee đã gây ra trên lãnh thổ bị chúng xâm chiếm. Atlanta hiện đã đầy những người tị nạn từ Đông Tennessee đến tị nạn và dân thành phố này đã trực tiếp nghe từ miệng họ những mẩu chuyện về đoạn trường đau đớn cay cực họ đã trải. Ở vùng này, những người theo Liên bang là thiểu số và trọng lượng của chiến tranh giáng xuống họ như đã giáng xuống tất cả những bang ở biên giới, hàng xóm tố cáo lẫn nhau, anh em ruột giết nhau. Những người tị nạn ấy ao ước thấy Pennsylvania thành một bể lửa và cả đến bà già hiền từ nhất khi hình dung cảnh ấy cũng biểu lộ một niềm thích thú dữ dội.

Nhưng khi tin đưa về rằng Lee đã ra lệnh cấm không được đụng đến tài sản tư nhân ở Pennsylvania, nêu rõ tội cướp bóc sẽ bị xử tử hình và quân đội sẽ trả tiền bồi thường tất cả mọi thứ bị trưng dụng, thì phải huy động tất cả lòng kính yêu đối với vị tướng mới cứu vãn nổi uy tín của ông. Không cho quân ta cướp phá những nhà kho đầy ắp của cái bang trù phú này ư? Tướng Lee nghĩ thế nào vậy? Mà các tráng sĩ của chúng ta thì đang đói và cần giày, dép, quần áo, lừa, ngựa biết bao!

Một bức thư ngắn của Darcy Meade viết vội cho ông bác sĩ,

thông tin trực tiếp duy nhất mà Atlanta nhận được trong những ngày đầu tháng bảy ấy, được truyền từ tay này qua tay khác trong niềm công phần ngày càng tăng.

"Ba, ba có thể kiếm cho con một đôi ủng không? Đã hai tuần nay con đi chân đất và con chẳng thấy triển vọng gì kiếm được một đôi khác. Nếu chân con không quá to thì con đã có thể lột ở những tử thi Yankee như các cậu khác, nhưng còn con chưa tìm thấy tên nào chân to xấp xỉ chân con. Nếu ba kiếm được thì chớ gửi bưu điện vì trên dọc đường có thể có kẻ đánh cắp mà con không thể trách họ được. Ba hãy cho Phil đi tàu hỏa mang lên cho con. Con sẽ viết thư sớm, báo cho ba biết địa chỉ sắp tới của bọn con. Ngay bây giờ thì con chưa biết cụ thể, ngoài việc là bọn con đang tiến lên mạn Bắc. Hiện chúng con đang ở Maryland và ai nấy đều nói là quân ta sắp vào Pennsylvania...

"Ba ạ, con vẫn nghĩ là ta phải cho bọn Yankee nếm cái vị thuốc đắng của chính chúng, song Đại tướng lại bảo không, và riêng phần con, thì con chả muốn bị xử bắn chỉ để đổi lấy cái thích thú được đốt cháy một ngôi nhà Yankee nào đó. Ba ạ, hôm nay bọn con hành quân qua những ruộng ngô rộng mênh mông chưa từng thấy. Ở vùng ta không có loại ngô như thế này. Vâng, con phải thú thật là bọn con có ăn trộm một ít ngô vì tất cả đều đói meo và cái gì khuấy mắt Đại tướng ắt chẳng thể làm người đau lòng. Nhưng cái món ngô còn xanh ấy chẳng bổ béo gì cho bọn con. Tất cả đang bị kiệt lực, ăn ngô vào lại càng khốn khổ. Cuộc bộ với một vết thương ở chân cũng còn dễ hơn là mang bệnh kiệt lực. Ba ơi, ba cố kiếm cho con đôi ủng. Bây giờ con đã là đại úy và một đại úy thì phải có ủng, cho dù thiếu quân phục mới hoặc lon vải".

Nhưng quân ta đã vào Pennsylvania, đó là điều cốt yếu. Một trận thắng nữa là chiến tranh sẽ kết thúc và lúc đó Darcy muốn bao nhiêu ủng cũng có, các chàng trai sẽ hành quân trở về và ai nấy sẽ lại sung sướng. Bà Meade rung rung nước mắt khi hình dung cậu con trai chiến sĩ của mình rút cuộc trở về nhà mãi mãi.

Ngày mồng ba tháng bảy, đường dây điện báo từ phương Bắc đột nhiên im lặng. Sự im lặng ấy kéo dài đến trưa ngày mồng bốn khi những mẩu tin cắt xén bắt đầu được truyền giở giọt tới sở chỉ huy ở Atlanta. Chiến sự diễn ra ác liệt ở Pennsylvania, gần một thị xã nhỏ tên là Gettysburg, một trận đánh lớn thu hút toàn bộ

đạo quân của Lee. Tin tức đến chậm, không rõ ràng cụ thể, vì trận đánh diễn ra trên đất địch và các báo cáo trước hết phải qua Maryland, được chuyển đến Richmond, rồi mới tới Atlanta.

Nỗi phấp phỏng mỗi lúc một tăng và lo sợ bắt đầu lan dần khắp thành phố. Chẳng có gì khắc khoải bằng không biết chuyện gì đang diễn ra. Những gia đình có con trai ở ngoài mặt trận khẩn thiết cầu nguyện sao cho con mình không có mặt ở Pennsylvania. Nhưng những người biết bà con mình ở cùng trung đoàn với Darcy Meade, thì cần rặng lại mà tuyên bố, rằng được tham gia trận đánh lớn kết liễu số phận bọn Yankee là một vinh dự lớn.

Ở nhà bà cô Pitty, ba người đàn bà nhìn vào mắt nhau, không giấu nổi nỗi lo sợ: Ashley ở cùng trung đoàn với Darcy.

Sang ngày mồng năm, có tin dữ, không phải từ phía Bắc mà từ phía Tây. Vicksburg đã thất thủ, thất thủ sau một đợt bao vây dài và gặt gao; trên thực tế, toàn bộ sông Mississippi, từ St. Louis đến New Orleans, đã rơi vào tay quân Yankee. Liên bang đã bị cắt làm đôi. Vào bất kỳ thời điểm nào khác, tin về tai họa này ắt đã khiến Atlanta lo sợ, than vãn rên rĩ. Nhưng giờ đây, người ta không còn bụng dạ nào mà nghĩ đến Vicksburg. Họ đang mải nghĩ đến Lee ở Pennsylvania đang bức chiến. Nếu Lee thắng ở miền Đông thì việc mất Vicksburg sẽ không đến nỗi là thảm họa. Miền Đông là Philadelphia, New York, Washington. Việc chiếm những thành phố lớn này sẽ làm miền Bắc tê liệt và thừa sức bù lại thất bại trên sông Mississippi.

Ngày giờ kéo dài lê thê và bóng đen của tai họa phủ lên thành phố, làm tối sầm mặt trời, đến nỗi khi ngược mắt lên, người ta sững sốt như không tin rằng bầu trời vẫn xanh trong chứ không phải là u ám chất đầy mây khắp nơi. Phụ nữ tùm nãm tùm ba ở những cổng nhà, trên hè phố, thậm chí ngay giữa đường, cố an ủi nhau, rằng không có tin gì có nghĩa là tin tốt lành, ráng làm ra vẻ bình tĩnh can trường. Nhưng rồi, như bầy dơi bay loạn xạ, những tin đồn khủng khiếp là Lee bị giết, trận đánh thất bại và thương vong rất lớn, lan nhanh dọc các phố yên tĩnh. Mặc dầu cố không tin, từng khu vực hoảng hốt dao động đổ xô vào trung tâm thành phố, đến các tòa báo, các sở chỉ huy, khẩn thiết yêu cầu cho biết tin tức, bất kỳ tin gì, thậm chí tin xấu cũng được.

Những đám đông hình thành ở nhà ga, hy vọng các chuyến tàu mang tin đến, ở sở bưu điện, trước những sở chỉ huy luôn luôn bị chất vấn, bên ngoài những cánh cửa khóa chặt của các tòa báo. Đó là những đám đông im ắng một cách khác thường, những đám đông cứ lặng lẽ lớn dần, lớn dần. Không ai nói chuyện với ai. Thỉnh thoảng, một ông già cất giọng the thé xin cho biết tin tức, và, thay vì khuấy động đám đông lên tiếng, điều đó chỉ làm sâu thêm im lặng khi họ nghe thấy câu trả lời lặp đi lặp lại biết bao lần: "Điện báo từ miền Bắc chưa có gì mới ngoài việc chiến sự đang tiến diễn". Ở vòng ngoài, những phụ nữ đi bộ hoặc đi xe tới mỗi lúc một nhiều thêm, hơi nóng bốc ra từ những thân người chen chúc và bụi bay lên từ những bàn chân không ngừng giậm giựt làm không khí trở nên ngột ngạt. Đám phụ nữ không nói gì, nhưng những bộ mặt tái nhợt, bất động của họ biểu đạt tình cảm căm lạnh một cách hùng hồn hơn cả những lời rên rỉ than vãn.

Chẳng mấy nhà trong thành phố không có một con trai, một anh trai hay em trai, một người cha hay một người chồng tham gia trận đánh này. Tất cả những phụ nữ kia đang đợi nghe tin thần chết đã đáo lại nhà mình. Họ đón chờ cái chết. Họ không đón chờ thất bại. Ý nghĩ về sự thất bại bị họ xua đuổi. Chính lúc này đây, có thể những người đàn ông của họ đang hấp hối trên lớp cỏ cháy nắng của những ngọn đồi Pennsylvania. Lúc này đây, có thể những toán quân miền Nam đang rụng xuống như những hạt lúa dưới một trận mưa đá, nhưng Sự Nghiệp vì nó mà họ chiến đấu không thể rơi rụng. Họ có thể chết tới hàng nghìn lần, nhưng hàng nghìn người khác trong quân phục xám, lời hô quát khởi trên môi, lại từ đất vọt lên thay thế họ. Không ai biết những người đó từ đâu ra. Họ chỉ biết có một điều, và điều đó họ đinh ninh trong dạ như vẫn luôn luôn đinh ninh rằng có một đấng Thượng đế công minh trên trời: Lee là thần diệu và đạo quân Virginia là vô địch.

*

* *

Scarlett, Melanie và Miss Pittypat ngồi che dù trên chiếc xe ngựa hạ mui đậu trước cửa tòa soạn báo Người xem xét hằng ngày. Tay Scarlett run đến nổi chiếc dù cứ chao chao trên đầu

nàng; bà Pitty thì xúc động đến nỗi hai cánh mũi cứ phập phồng hoài như thỏ, trên khuôn mặt tròn vành vạnh, nhưng Melanie thì ngồi như tượng đá, đôi mắt đen mỗi lúc một giương to đờ dại. Suốt hai tiếng đồng hồ nàng chỉ thốt ra một nhận xét khi lấy từ trong túi xách ra một lọ muối hít đưa cho bà cô. Đây là lần duy nhất trong đời, nàng nói với bà bằng một giọng không chút âu yếu dịu dàng.

- Cô cầm lấy cái này mà dùng khi nào cảm thấy muốn ngất xỉu. Cháu xin báo để cô biết, nếu cô ngất thì chỉ có một mình bác Peter đưa cô về nhà thôi đấy, vì cháu sẽ không rời khỏi nơi này trước khi được tin về... trước khi được một tin gì đó. Và cháu cũng sẽ không để chị Scarlett đi khỏi đâu.

Scarlett không hề có ý định đi khỏi, không hề có ý định có mặt ở chỗ nào mà nàng không nghe được tin đầu tiên về Ashley. Không, ngay cả nếu bà Pitty chết ngay, nàng cũng không rời khỏi chỗ này. Ở một nơi nào đó, Ashley đang chiến đấu, có thể là đang hấp hối cũng nên, và tòa soạn là chỗ duy nhất có thể cho nàng biết sự thật.

Nàng đảo mắt nhìn đám đông, nhận ra bạn bè và hàng xóm, bà Meade với chiếc mũ vải xệch xeo trên đầu, khoác tay Phil, cậu con trai mười lăm tuổi, các cô tiểu thư nhà Mc Lure cố che hàm răng vẩu bằng lớp môi trên run rẩy; bà Elsing rướn thẳng người như một bà mẹ Spartan, chỉ để lộ nỗi xao xuyến bên trong bằng những món tóc bạc xoắn xược tuột khỏi búi tóc, và Fanny nhợt nhạt như người chết trôi (chắc hẳn Fanny không lo cho cậu anh trai Hugh đến mức ấy. Phải chăng cô ta có một cậu bồ ở ngoài mặt trận mà không ai ngờ tới?) Bà Merriwether ngồi trong xe nhà, vỗ vỗ nhẹ vào bàn tay Maybelle. Cô này bụng chứa vượt mặt, phải ra nơi công chúng, thật là xấu hổ, mặc dầu đã lấy một chiếc khăn san quấn cẩn thận quanh mình. Tại sao cô ta phải lo lắng đến thế? Chẳng ai nghe nói quân đội Louisiana có mặt ở Pennsylvania. Có lẽ anh lính *Zouave* thấp bé, lông lá của cô ta đang an toàn ở Richmond ngay chính lúc này đây.

Phía ngoài rìa đám đông có sự chuyển động và những người đứng dưới đất rẽ ra khi Rhett Butler thận trọng lách ngựa tiến đến chỗ xe của bà cô Pitty. Scarlett nghĩ thầm: "Kể anh ta cũng can đảm đấy chứ, dám đến đây vào lúc này, khi mà bất kỳ một

chuyện gì cũng có thể khiến đám đông hỗn loạn này xé xác anh ta ra từng mảnh vì anh ta không mặc quân phục". Khi chàng lại gần hơn, nàng nghĩ mình có thể là người đầu tiên xé xác chàng. Làm sao chàng cả gan nghênh ngang ngồi trên con ngựa đẹp kia, diện bộ com lê trắng sang trọng, chân đi ủng bóng loáng, béo tốt trơn lông đỏ da, ăn uống đầy đủ, hút xì gà đắt tiền, trong khi Ashley cùng các chàng trai khác đang chiến đấu với bọn Yankee, chân không giày dép, đói khát, mệt nhoài vì nóng, phủ tạng rữa mục vì tật bệnh?

Những cái nhìn hằn học phóng vào chàng khi chàng chậm chậm qua đám đông. Các ông già găm gù trong chòm râu và bà Merriwether vốn chẳng biết sợ cái gì, hơi nhồm dậy trong xe và kêu rành rọt: "Đồ đầu cơ!" bằng một giọng khiến cho từ đó thành lời lăng mạ nặng nề, cay độc nhất. Chàng không để ý đến ai mà chỉ cất mũ chào Melly và bà cô Pitty, rồi thúc ngựa chạy sang mé Scarlett, cúi xuống thì thầm: "Cô có nghĩ đây mới là lúc để bác sĩ Meade cho chúng ta nghe bài diễn văn quen thuộc của ông ta về chiến thắng đậu trên lá cờ của chúng ta như con đại bàng không?"

Thần kinh đang căng thẳng vì thấp thỏm chờ đợi, nàng quay ngoắt sang phía chàng như một con mèo giận dữ. Những lời gay gắt đã sắp bật khỏi môi nàng, nhưng chàng khoát tay chặn lại.

- Tôi đến để thừa với các bà, - chàng nói to, - rằng tôi vừa ở sở chỉ huy và ở đó đã nhận được những danh sách thương vong đầu tiên.

Tiếng xôn xao nổi lên trong nhóm người đứng quanh đó, đủ gần để nghe thấy những lời đó của chàng và đám đông trào lên, sẵn sàng quay lại chạy dọc theo phố Oaitơhôn về phía sở chỉ huy.

- Đừng đi khỏi đây, - chàng kêu, nhồm người trên yên và giơ tay lên. - Danh sách đã được chuyển cho cả hai tờ báo và giờ đây đang được in. Xin quý vị cứ ở nguyên chỗ.

- Ôi, thuyền trưởng Butler, - Melly thốt lên, quay sang chàng, rưng rưng nước mắt. - Ông đến để cho chúng tôi biết, thật quý hóa quá! Họ có yết danh sách lên không?

- Trong phút chốc nữa thôi, thưa bà. Tin chuyển đến các tòa soạn cách nửa tiếng đồng hồ rồi. Viên thiếu tá phụ trách việc này

không muốn công bố trước khi in xong, sợ mọi người đổ đến phá các văn phòng đòi cung cấp tin tức. A! Nhìn kia!

Cửa sổ mé bên sườn tòa báo mở và một bàn tay thò ra, cầm một tập báo in thử khổ hẹp, dài, còn ướt mực và đầy những dòng tên rất xít. Đám đông giành nhau, nhiều tờ bị xé đôi, những người cướp được tìm cách lúi ra ngoài để đọc, trong khi những người ở đằng sau xô lên, miệng hét: "Cho tôi qua nào!".

- Bác giữ hộ dây cương, - Rhet nói gọn, nhảy xuống đất và quẳng dây cương cho bác Peter. Người ta thấy đôi vai lực lưỡng của chàng nhô cao trên đám đông trong khi chàng lách qua, vừa chen chúc, vừa xô đẩy thô bạo những người xung quanh. Một lúc sau, chàng quay lại, tay cầm nửa tá thông báo. Chàng ném một tờ cho Melanie và phân phát số còn lại cho các bà, các cô ở những xe gần đây nhất: chị em nhà Mc Lure, bà Meade, bà Merriwether, bà Elsing.

- Xem nhanh lên, Melly, - Scarlett giục, cổ họng se lại, cái tiết khi thấy tay Melly run đến nỗi nàng không đọc cùng được.

- Chị cầm lấy, - Melly thì thào và Scarlett giật lấy tờ giấy. Vẫn W. Vẫn W đâu nhỉ? À đây, mãi cuối trang, mực nhem nhuộm tất cả.

"White", nàng đọc, giọng run lên. "Wilkins... Winn... Zebulon... Ôi, Melly, không có tên chú ấy! Không có tên chú ấy trong danh sách! Ôi, lạ Chúa. Cô Pitty kia! Melly, nhạt lọ muối lên! Đỡ cô dậy, Melly!

Melly rưng rưng khóc vì sung sướng nâng cái đầu ngoẹo sang bên của bà Pitty và đưa lọ muối hít vào dưới mũi bà. Scarlett đỡ bà già béo mập ở phía bên dưới, lòng rộn tiếng ca vui. Ashley vẫn còn sống. Chàng không bị thương. Cảm ơn Thượng đế đã cho chàng được nguyên vẹn! Thật...

Nàng nghe thấy một tiếng rên rỉ nhỏ và quay lại, trông thấy Fanny Elsing gục đầu vào ngực mẹ trong khi bản danh sách thương vong chao chao rơi xuống sàn xe. Nàng trông thấy bà Elsing quàng tay ôm lấy con gái, đôi môi mỏng run lên khẽ nói với người xà ích: "Về nhà. Nhanh lên!" Scarlett đưa mắt lướt nhanh trên bản danh sách. Không có tên Hugh Elsing. Chắc Fanny có một cậu bồ và giờ đây cậu ta đã chết. Trong niềm im

lặng thông cảm, dám đông rẽ lối cho xe của gia đình Elsing qua và theo sau là chiếc xe nhỏ bằng mây của chị em nhà Mc Lure. Miss Faith cầm cương, mặt lầm lì như đá tảng, và lần đầu tiên, người ta thấy môi cô che kín răng. Miss Hope diện mạo nhuốm màu chết chóc, ngồi thẳng đuồn bên cạnh Faith, tay níu chặt lấy váy cô chị. Trông họ như những bà già. Cậu em Dallas là cục cưng của họ, người thân duy nhất trên đời của hai phụ nữ không chồng này. Dallas không còn nữa.

- Melly! Melly! - Maybelle gọi to, giọng vui sướng. - Rene không sao cả! Và Ashley cũng thế! Ôi, đội ơn Chúa!

Chiếc khăn san tuột khỏi vai cô, cái bụng chứa phô ra lồ lộ, nhưng riêng lần này, cả cô lẫn bà Merriwether đều bất cần.

- Ôi, bà Meade, Rene...

Giọng cô vụt thay đổi.

- Melly, nhìn kia!... Bà Meade, cháu xin lỗi! Darcy không... ?

Bà Meade đang trân trân nhìn xuống. Bà không ngẩng đầu lên khi nghe gọi tên mình, nhưng bộ mặt của cậu bé Phil ngồi cạnh là một cuốn sách mở, in rành rành mọi chuyện.

- Thôi nào, má! - Cậu luống cuống nói. Bà Meade ngược lên, gặp luồng mắt của Melanie.

- Bây giờ thì nó không cần ủng nữa, - bà nói.

- Ôi, bác thân yêu! - Melly thốt lên, bắt đầu thổn thức. Nàng đẩy bà cô Pitty dựa lên vai Scarlett, lật đật xuống xe, đi tới bên bà vợ ông bác sĩ.

- Má, má vẫn còn có con cơ mà, - Phil cố gắng an ủi người đàn bà mặt trắng bệch ngồi bên cậu. - Nếu má cho phép, con sẽ đi giết hết bọn Yan...

Bà Meade túm chặt cánh tay Phil như không bao giờ chịu buông ra và nói "Không!" bằng một giọng nghẹn lại.

- Phil Meade, cậu có im mồm đi không! - Melanie rít lên và trèo vào xe ngồi xuống bên bà Meade, quàng tay ôm lấy bà. - Cậu tưởng má cậu sẽ bớt đau đớn nếu cậu lại ra đi để bị giết nốt sao? Tôi chưa nghe thấy điều gì ngu xuẩn đến thế. Lái xe về nhà,

nhANH lÊN!

Trong khi Phil cầm lấy dây cương, nàng quay lại Scarlett.

- Đưa cô về nhà xong, chị lại ngay nhà bà Meade nhé. Thuyền trưởng Butler, ông có thể nhắn giúp bác sĩ không? Bác sĩ đang ở bệnh viện đấy.

Chiếc xe đi qua đám đông đang tản ra. Một số phụ nữ khóc vì mừng rỡ, nhưng phần lớn có vẻ bàng hoàng đến mức không ý thức được những tai họa nặng nề vừa giáng xuống đầu họ. Scarlett cúi xuống bản danh sách nhòe nhoẹt, đọc nhanh tìm tên bạn bè. Giờ đây, biết Ashley an toàn rồi, nàng có thể nghĩ đến người khác. Ôi, cái danh sách mới dài làm sao! Khoản thuế sinh mạng Atlanta và cả bang Georgia phải trả, mới nặng nề làm sao!

Trời đất! "Calvert... Raiford, trung úy". Raif! Đột nhiên, nàng nhớ lại cái ngày xa xưa khi hai đứa cùng nhau bỏ nhà trốn đi, nhưng đến đêm lại quyết định mò về vì đói và sợ bóng tối.

"Fontaine — Joseph K., binh nhì." Anh chàng Joe nhỏ bé, bản tính. Và Sally thì vừa mới ở cũ xong!

"Munroe — LaFayette, đại úy". Lafe đã đính hôn với Cathleen Calvert. Tội nghiệp Cathleen! Một lúc hai cái tang, anh trai và người yêu. Nhưng tổn thất của Sally còn lớn hơn - anh trai và chồng.

Ôi, ghê gớm quá. Nàng gằn như không dám đọc tiếp. Bà cô Pitty hỏn hển trên vai nàng và không cần giữ gìn gương nhẹ, nàng đẩy bà vào một góc xe, tiếp tục đọc.

Chắc chắn, chắc chắn... không thể có cả ba tên "Tarleton" trong danh sách này được. Có lẽ... có lẽ người thợ in vội vàng nên lặp lại, nhầm. Nhưng không. Đích thị đây này. "Tarleton, Brenton, trung úy", "Tarleton, Stuart, đại úy". "Tarleton, Tomas, binh nhì". Và Boyd chết từ năm đầu tiên của chiến tranh, không biết chôn ở nơi nào thuộc bang Virginia. Tất cả anh em nhà Tarleton hy sinh hết. Tom và hai anh em sinh đôi liều lĩnh, cẳng dài, thích tán dóc, hay đùa dai, và Boyd duyên dáng như một ông thầy dạy múa, miệng lưỡi nhanh nọc như cái vòi ong.

Nàng không đủ sức đọc nữa. Nàng không còn lòng dạ nào để tìm thêm trên danh sách này tên tuổi của những chàng trai khác

đã lớn lên cùng nàng, đã nhảy với nàng, đã cùng nàng cột trắng đũa gió, đã hôn nàng. Nàng ước gì mình có thể khóc, có thể làm một cái gì để gỡ khỏi những ngón tay sắt đang thọc sâu vào cuống họng nàng.

- Tôi xin lỗi, Scarlett, - có tiếng Rhett nói. Nàng ngược lên nhìn chàng. Nàng đã quên rằng là chàng vẫn ở đây.

- Có nhiều người là bạn cô trong đó?

Nàng gật đầu và cố gắng nói:

- Hầu như tất cả mọi gia đình trong hạt... và cả... cả ba anh em nhà Tarleton.

Mặt chàng trầm lặng, gần như tối sầm, không còn chút giễu cợt nào trong mắt.

- Và chưa phải là hết, - chàng nói. - Đây mới chỉ là danh sách đầu tiên, chưa đầy đủ. Ngày mai sẽ có một danh sách dài hơn (chàng hạ giọng để những xe gần đấy không nghe thấy) Scarlett, chắc tướng Lee đã thất trận. Tại sở chỉ huy, tôi nghe nói ông ta đã rút về Maryland.

Nàng ngược cặp mắt khiếp hãi lên nhìn chàng, nhưng nỗi sợ của nàng không phải bắt nguồn từ thất bại của tướng Lee. Một danh sách thương vong dài hơn vào ngày mai! Ngày mai. Quá sung sướng vì không thấy tên Ashley trong danh sách đầu tiên này, nàng đã không nghĩ tới ngày mai. Ngày mai. Ở, ngay phút này đây, có thể chàng đã chết rồi và mãi đến mai hoặc thậm chí đến tuần sau, nàng mới được biết cũng nên.

- Ôi, Rhett, tại sao lại phải có chiến tranh? Giá người Yankee đồng ý bồi thường cho ta về khoản nô lệ da đen... hoặc thậm chí giá ta cho không họ, thì có phải bội phần tốt hơn là để xảy ra cơ sự này không?

- Vấn đề không phải là chuyện những người da đen. Đó chỉ là cái cớ. Bao giờ cũng vẫn sẽ có chiến tranh, bởi vì đàn ông vốn thích chiến tranh. Phụ nữ thì không thích, nhưng nam giới... phải, họ yêu chiến tranh hơn cả đàn bà.

Chàng lại nhoẻn miệng cười, cái nụ cười quen thuộc, và vẻ nghiêm trang biến khỏi mặt chàng. Chàng nhắc chiếc mũ

panama rộng vành lên chào.

- Tạm biệt. Tôi đi tìm bác sĩ Meade đây. Tôi nghĩ rằng bây giờ ông sẽ không nhận thấy cái trở trêu của số phận ở chỗ tôi lại là người báo cho ông biết về cái chết của con trai ông. Nhưng sau này, có lẽ ông sẽ phát uất khi nghĩ rằng chính một tên đầu cơ đã mang đến tin cái chết của một anh hùng.

Scarlett đặt Miss Pitty vào giường, pha một ly *toddy* để sẵn đó, giao lại cho Prissy và chị bếp trông nom, rồi đi xuôi phố đến nhà bác sĩ Meade. Bà Meade đang ở trên gác với Phil, chờ chồng về, và Melanie ngồi ở phòng khách nhỏ, nói chuyện khe khẽ với một nhóm láng giềng sang chia buồn. Tay kim, tay kéo, nàng đang chữa một chiếc áo tang của bà Elsing cho bà Meade mượn. Ngồi nhà đã đầy mùi khen khét của quần áo đun sôi trong thuốc nhuộm đen nhà làm, vì dưới bếp, chị đầu bếp đang vừa khóc nức nở, vừa đảo tất cả các áo dài của bà Meade trong một chiếc thùng giặt lớn.

- Bà ấy sao rồi? - Scarlett khẽ hỏi.

- Không một giọt nước mắt, - Melanie nói. - Khi đàn bà mà đã không khóc được thì mới dễ sợ. Em không hiểu làm sao đàn ông có thể chịu đựng đau khổ mà không khóc. Em đoán là vì họ cứng rắn hơn và can trường hơn nữ giới. Bác ấy nói là sẽ đi một mình đến Pennsylvania để đưa Darcy về. Bác sĩ Meade không thể rời bệnh viện được.

- Thế thì kinh khủng cho bác ấy lắm! Tại sao Phil không đi được?

- Bác sợ là nếu không để mắt tới thì cậu ta sẽ nhập ngũ. Chị thấy đấy, Phil rất to lớn so với tuổi của cậu ta và bây giờ người ta tuyển quân từ lứa tuổi mười sáu.

Những người hàng xóm lần lượt rút lui, không muốn có mặt khi ông bác sĩ về nhà, để lại một mình hai chị em Scarlett và Melanie ngồi khâu trong phòng khách nhỏ. Melanie nom buồn nhưng bình tĩnh, tuy nước mắt vẫn giổ xuống chiếc áo nàng cầm nơi tay. Hiển nhiên là nàng không nghĩ đến chuyện trận đánh có thể vẫn đang tiếp diễn và có thể Ashley đã chết đúng giữa lúc này. Lòng đầy kinh hoàng, Scarlett không biết có nên nói cho Melanie biết những lời của Rhett để kiếm chút an ủi mơ hồ trong

nổi khắc khoải của cô em chồng, hay giữ kín cho riêng mình. Cuối cùng, nàng quyết định không nói gì. Chả nên để cho Melanie nghĩ rằng mình cũng lo cuống lên về Ashley. Đội ơn Thượng đế, tất cả mọi phụ nữ, kể cả Melly và bà Pitty, sáng nay đều quá chìm đắm trong những lo âu riêng tư, nên chẳng ai để ý đến thái độ của mình!

Sau một lúc im lặng ngời khêu, họ nghe thấy tiếng động ở bên ngoài và, ghé mắt qua rèm cửa, họ trông thấy ông bác sĩ Meade xuống ngựa. Đôi vai ông xum xuống, đầu cúi gằm đến độ chòm râu hoa râm xòe ra như cái quạt trên ngực. Ông chậm rãi bước vào nhà, đặt mũ và cặp xuống, lặng lẽ hơn cả hai thiếu phụ. Rồi ông mệt mỏi bước lên cầu thang. lát sau, Phil đi xuống, chân tay nguần ngoào, lóng ngóng. Hai chị em coi bộ muốn mời cậu lại cùng ngồi với họ, nhưng cậu đi thẳng ra cổng trước, ngồi xếp trên bậc thềm đầu tiên, tay ôm đầu.

Melly thở dài.

- Cậu ta tức điên vì bố mẹ không cho đi đánh bọn Yankee. Mười lăm tuổi đầu! Ôi, Scarlett có một đứa con trai như vậy, thật là tuyệt vời!

- Để cho nó bị giết ư? - Scarlett hơi xẵng giọng, nghĩ đến Darcy.

- Có một đứa con trai, dù là sau này nó bị giết, còn hơn là không bao giờ có con. - Melanie nghẹn ngào nói. - Chị không thể hiểu được đâu, Scarlett ạ, vì chị đã có bé Wade, nhưng em... Ôi, chị Scarlett, em thêm một đứa con biết mấy! Em biết chị cho là em đã quá đáng khi nói trắng ra điều ấy, nhưng đó là sự thật, đó chỉ là điều mà mọi người đàn bà đều mong muốn, chị còn lạ gì.

Scarlett cố nén một tiếng cười khẩy.

- Nếu Thượng đế muốn... gọi Ashley về châu, em nghĩ là mình có đủ sức chịu đựng, mặc dù anh ấy chết thì em thà chết theo còn hơn. Nhưng hẳn Thượng đế sẽ cho em sức mạnh để chịu đựng. Nhưng em không thể cùng một lúc chịu đựng cả cái chết của Ashley lẫn cái nổi... cái nổi... không có một đứa con với anh ấy để an ủi mình. Ôi, Scarlett, chị thật may mắn! Tuy chị mất Charlie, nhưng chị còn có con anh ấy. Còn nếu Ashley mất đi, em sẽ chẳng còn gì hết. Scarlett, chị tha lỗi cho em, nhưng đôi khi, em rất ghen với chị...

- Ghen... với tôi? - Scarlett kêu lên, giật mình cảm thấy mình có lỗi.

- Vì chị có một đứa con trai, còn em thì không. Thậm chí, đôi khi em làm như Wade là con mình, bởi vì không có con, quả là một điều khủng khiếp.

- Tào lao! - Scarlett nhẹ hẫng người, nói. Nàng liếc nhanh cái thân hình mảnh dẻ với bộ mặt đỏ bừng đang cúi xuống đồ khâu. Melanie muốn có con, song khổ người cô ta chắc chắn không thể có mang được. Cô ta chỉ cao hơn một đứa bé mười hai tí chút, mỏng nhỏ như mỏng trẻ con, ngực phẳng lì. Thậm chí Scarlett không muốn nghĩ đến khả năng Melanie có con. Ý nghĩ đó gợi lên quá nhiều ý nghĩ khác mà nàng không đủ sức chịu đựng. Nếu Melanie có một đứa con với Ashley, Scarlett sẽ cảm thấy bị cướp đi một cái gì đó của riêng mình.

- Chị tha lỗi cho em đã nói vậy về bé Wade. Chị biết đấy, em yêu cháu biết chừng nào. Chị không giận em chứ?

- Đừng có ngớ ngẩn, - Scarlett nói, giọng hơi xẵng. - Cô ra cổng đỡ Phil đi. Nó đang khóc đấy.

CHƯƠNG XV

Bị đẩy lùi về Virginia, quân đội Liên bang – một đạo quân kiệt sức, bị tiêu hao nặng từ thất bại ở Gettysburg – đến đóng mùa đông ở Rapidan và khi gần đến mùa Giáng Sinh, Ashley được nghỉ phép về thăm nhà. Lần đầu tiên gặp lại chàng sau hơn hai năm, Scarlett phát sợ vì những tình cảm mãnh liệt của mình. Cái bữa đứng trong phòng khách trại Mười Hai Cây Sồi dự đám cưới của chàng với Melanie, nàng đã nghĩ rằng trái tim tan nát của mình không bao giờ có thể yêu chàng với một cường độ lớn hơn lúc bấy giờ. Nhưng giờ đây, nàng biết rằng những tình cảm của cái đêm xa xưa ấy chỉ là thứ tình cảm của một đứa trẻ con được nuông chiều bị mất một đồ chơi. Bây giờ, tình yêu của nàng sâu sắc thêm bởi những đêm dài mơ tới chàng, tăng bội lên do phải nén lại trong lòng không dám nói ra.

Ashley Wilkes trong bộ quân phục vá, bạc màu, mái tóc vàng rơm giờ đây bị nắng hè làm bệch ra, là một con người khác hẳn chàng trai vô tư lự có đôi mắt uể oải mà nàng đã yêu đến mức

tuyệt vọng hồi trước chiến tranh. Và chàng còn nghìn lần quyến rũ hơn trước. Giờ đây, chàng gầy đi, da đồng hun (dạo trước chàng trắng trẻo, thon thon) và bộ ria vàng để dài rủ xuống quanh khóe miệng theo kiểu kỵ binh là nét cuối cùng cần thiết để khiến chàng trở thành bức chân dung hoàn chỉnh của một người lính.

Vận bộ quân phục cũ, đứng thẳng trong tư thế quân sự, khẩu súng lục trong bao da sờn, vỏ kiếm sát sọc kiêu hãnh đập vào ủng, đỉnh thúc ngựa đã mở xỉn – đó là thiếu tá Ashley Wilkes của quân đội Liên bang. Thói quen chỉ huy giờ đã ăn sâu vào chàng, tạo một vẻ tự tin bình thản, đầy uy lực. Nhưng những nếp nhăn khắc khổ đã bắt đầu xuất hiện quanh khóe miệng chàng. Có một cái gì mới mẻ và kỳ lạ ở đôi vai vuông vức và ánh mắt sáng lạnh của chàng. Cái vẻ uể oải, biếng nhác xưa kia đã nhường chỗ cho sự linh hoạt của một con mèo đang rình mồi, cái linh hoạt bồn chồn của một người mà thần kinh luôn luôn căng thẳng như những sợi dây của một cây vĩ cầm. Cặp mắt chàng có một cái nhìn mệt mỏi, chất chứa ám ảnh và làn da rám nắng căng như mặt trống trên khung xương nhỏ mặt chàng – vẫn là Ashley điển trai của nàng mà sao khác vời.

Scarlett đã dự định về chơi Noel ở ấp Tara, nhưng sau khi nhận được điện tín của Ashley thì không một sức mạnh nào trên trái đất, kể cả một mệnh lệnh trực tiếp của bà Ellen thất vọng trong ngóng đợi, có thể kéo nàng khỏi Atlanta. Giá Ashley tính về trại Mười Hai Cây Sồi, nàng ắt đã tức tốc tới ấp Tara để được gần chàng; nhưng chàng đã viết thư cho gia đình đến gặp chàng ở Atlanta và ông Wilkes cùng Honey và India đã có mặt ở thành phố. Về ấp Tara để lỡ dịp gặp lại chàng sau hai năm dang dở ư? Để không được nghe giọng nói của chàng, cái giọng bao giờ cũng khiến tim nàng đập rộn hơn, để không được đọc thấy trong mắt chàng là chàng vẫn chưa quên nàng? Không đời nào! Dù có vì tất cả các bà mẹ trên thế giới cũng không.

Ashley về tới nhà bốn ngày trước Noel, cùng với một tốp thanh niên của Hạt cũng được nghỉ phép, số này đã giảm đi một cách đáng buồn từ trận Gettysburg. Trong tốp đó, có Cade gầy nhom, ho luôn miệng, hai trong số anh em nhà Munroe vô cùng phấn khởi với đợt nghỉ phép đầu tiên kể từ 1861 và Alex và Tony

Fontaine say khướt, ồn ã và hay gây gổ. Họ phải đợi hai tiếng nữa mới có tàu và vì những thành viên tinh táo của nhóm phải luôn luôn giở hết tài ngoại giao để giữ cho hai anh em Fontaine khỏi choảng nhau hoặc đánh lộn với những người hoàn toàn không quen ở ga, nên Ashley kéo tất cả về nhà bà cô Pittypat.

- Cứ tưởng hai ông tướng đánh nhau ở Virginia như thế đã đủ, Cade chua chát nói khi nhìn hai gã xù lông lên như hai con gà chọi giành nhau hôn bà cô Pitty vừa sờ sợ, vừa thích. – Nhưng mà không, họ đã say và gây sự đánh lộn từ khi chúng tôi tới Richmond. Hiến binh đã bắt hai cậu và nếu không nhờ Ashley khéo lựa lời thì họ phải qua mùa Giáng Sinh ở trong tù mất.

Nhưng Scarlett hầu như không để tai đến những lời đó, vì nàng đang ngây ngất với niềm vui lại được có mặt trong cùng một phòng với Ashley. Làm sao, trong hai năm ấy, nàng có thể thấy những người đàn ông khác là hay ho, hoặc đẹp trai, hoặc hấp dẫn được? Thậm chí, làm sao nàng có thể cam chịu nghe họ tán tỉnh trong khi Ashley còn tồn tại trên đời? Đây chàng lại đang ở nhà, chỉ cách nàng có chiều rộng của tám thảm trải phòng khách và nàng phải cố gắng hết sức mình mới khỏi tan thành những giọt nước mắt sung sướng mỗi khi nhìn chàng ngồi trên xôfa giữa Melly và India, trong khi Honey đứng đằng sau ôm cổ bá vai chàng. Ước gì nàng được quyền ngồi đó, bên cạnh chàng, tay khoác tay! Ước gì nàng có thể cứ vài phút lại vỗ vỗ vào tay áo chàng để chắc chắn rằng chàng đang thực sự ở đó, nắm tay chàng và lấy mùi soa của chàng để lau những giọt nước mắt vui sướng của mình! Vì tất cả những điều đó, Melanie đang làm, không chút thẹn thùng. Quá sung sướng quên cả dè dặt, nhút nhát, nàng níu lấy cánh tay chồng không rời và công khai bộc lộ lòng tôn thờ chàng bằng ánh mắt, nụ cười và những dòng lệ. Còn Scarlett thì quá sung sướng chẳng còn bụng dạ nào mà hậm hực, quá vui mừng chẳng còn bụng dạ nào mà ghen. Cuối cùng, Ashley đã trở về!

Chốc chốc nàng lại đưa tay lên má, ở chỗ chàng đã hôn và lại cảm thấy rợn lên cái tiếp xúc của môi chàng, và nàng mỉm cười với chàng. Cố nhiên, chàng không hôn nàng trước tiên. Melanie đã gieo mình vào vòng tay chàng, thốt lên những lời đứt quãng, không đầu không cuối, giữ chặt lấy chàng như không bao giờ

muốn buông ra. Rồi India và Honey đã giật chàng ra khỏi vòng tay của Melanie và ôm ghì lấy chàng. Sau đó, chàng hôn ông Wilkes với cái vẻ vừa trang trọng, vừa triu mến, chứng tỏ sức mạnh bình tĩnh của tình cảm giữa hai cha con. Rồi đến lượt bà cô Pitty loi choi trên đôi chân nhỏ bé, tốn tác. Cuối cùng, quay sang nàng lúc đó đang bị tất cả đám quân nhân về phép vây quanh đòi được hôn, chàng nói: “Ôi, Scarlett! Cô em xinh đẹp!” và hôn lên má nàng.

Cái hôn đó làm tất cả những gì nàng định nói để chào đón chàng, vụt bay biến đi đâu mất. Mãi đến vài giờ sau, nàng mới nhớ ra rằng chàng đã không hôn lên môi nàng. Rồi nàng náo nức tự hỏi không biết nếu gặp nhau một mình, chàng có thể không – cúi cái thân hình cao lớn xuống xốc nàng kiễng chân lên, ghì lấy nàng hồi lâu, hồi lâu. Và nàng tin rằng chàng ắt làm thế, bởi vì ý nghĩ đó khiến nàng sung sướng. Nhưng hãy còn thì giờ cho mọi thứ, cả một tuần cơ mà! Chắc chắn nàng sẽ có thể tạo cơ hội gặp chàng một mình và nói: “Anh có nhớ những lần chúng mình cưỡi ngựa đi chơi dọc theo những con đường hẻm chỉ riêng hai đứa mình biết?”. “Anh có nhớ vầng trăng kỳ diệu cái đêm chúng mình ngồi trên bậc thềm ấp Tara và anh trích dẫn bài thơ ấy không?” (Lạy chúa! Tên bài thơ ấy là gì nhỉ?). “Anh có nhớ cái buổi chiều em bị sát chân và anh bế em về nhà trong hoàng hôn chạng vạng?”.

Ôi, có bao nhiêu điều nàng có thể mào đầu bằng: “Anh có nhớ không?”. Biết bao kỷ niệm thân thiết có thể nhắc chàng nhớ đến những ngày đẹp đẽ khi họ tha thẩn trong Hạt như những đứa trẻ vô tư lự, biết bao điều gợi đến những ngày trước khi Melanie Hamilton bước vào cuộc. Và trong khi nói chuyện, có thể nàng sẽ đọc thấy trong mắt chàng một xúc động nào đó, một cái gì đó khiến nàng ngầm hiểu rằng đằng sau hàng rào tình cảm phu thê phải dành cho Melanie, chàng vẫn yêu nàng, vẫn yêu tha thiết như trong cái ngày chàng bật nói ra sự thật giữa buổi tiệc ngoài trời. Nàng không hề nghĩ đến việc tính chuyện họ sẽ làm gì nếu Ashley nói thẳng ra là chàng yêu nàng. Biết được chàng còn yêu là đủ rồi... Phải, nàng có thể đợi, có thể để cho Melanie hưởng những giờ hạnh phúc của cô ta, ghì chặt cánh tay chàng và khoe cho thỏa đi. Giờ phút của nàng sẽ đến. Nói cho cùng, một cô nàng như Melanie thì hiểu gì về tình yêu?

- Cứng ạ, nom anh rách rưới như một gã cù bờ cù bát ấy, - Melanie nói khi cơn xúc động của phút đầu gặp lại đã qua. - Ai vá quân phục cho anh đấy? Tại sao họ lại dùng mụn màu xanh lơ nhỉ?

- Anh thì lại tưởng mình rất bảnh, - Ashley vừa nói vừa ngắm lại bề ngoài của mình. - Em thử so sánh anh với những anh chàng rách như tổ đĩa đằng kia thì em sẽ đánh giá anh khá hơn. Mose vá cho anh đấy và theo anh, nó làm được như thế là giỏi lắm rồi, vì trước chiến tranh, có bao giờ nó biết đến cái kim sợi chỉ. Về miếng mụn xanh, thì khi ở cái thế phải chọn lựa : một đằng là mặc quần thụng, một đằng là vá bằng những mảnh quân phục của một tên Yankee bị bắt... ờ, thế cũng coi như không đường lựa chọn vậy. Và còn chuyện nom như một gã cù bờ cù bát, thì đáng ra em phải cảm ơn các ngôi sao chiếu mệnh là chồng em không đi chân đất về nhà. Tuần trước, ủng của anh đã đi đứt và đáng lẽ anh phải buộc bao tải vào chân để về nhà nếu bọn anh không có cái may mắn hạ thủ được hai tên thám báo Yankee. Ủng của một trong hai tên đó vừa khít chân anh.

Chân duỗi đôi cẳng dài trong đôi ủng sứt sẹo cho họ ngắm.

- Còn đôi ủng của tên thám báo thứ hai thì không vừa chân tôi, - Cade nói. - Nó nhỏ hơn hai số và chính lúc này đây tôi đang đau chết người. Nhưng dù sao tôi cũng có để diện về nhà.

- Vậy mà cái con lợn ích kỷ ấy không nhường cho một trong hai anh em tôi, - Tony nói. - Trong khi nó vừa hơn với cái khổ chân nhỏ nhắn, quý tộc của dòng họ Fontaine chúng tôi. Âm ti hỏa ngục! Tôi lấy làm xấu hổ phải ra mắt mẹ tôi với đôi giày sơn trắng này. Trước chiến tranh, ngay đến bọn đầy tớ da đen, mẹ tôi cũng không để cho đi loại giày này.

- Đừng lo, - Alex nói, liếc mắt về phía đôi ủng của Cade. - Ta sẽ lột của cậu ấy trên chuyến tàu về nhà. Với mẹ thì anh không ngại, nhưng anh cóc.. anh muốn nói là anh không muốn để Dimity Munroe thấy ngón chân anh thò ra khỏi giày.

- Đây, đây là ủng của tôi. Tôi đã xí trước, - Tony nói, bắt đầu gườm gườm với anh trai và Melanie cống quýt sợ có thể xảy ra một cuộc cãi lộn lừng danh của anh em nhà Fontaine, bèn xen vào dàn hòa.

- Mấy bữa trước, tôi có một bộ râu dày dặn định khoe các cô, - Ashley nói, râu râu xoa bộ mặt vẫn còn rõ những vết dao cạo của đứt chưa lành hẳn, - Một bộ râu thật oách, tôi dám nói là ngay đến Jeb Stuart^[52] hay Nathan Bedford Forrest cũng không thể có bộ râu đẹp hơn. Nhưng khi bọn này đến Richmond, hai tên khốn kiếp này (chỉ hai anh em Fontaine) quyết định rằng vì chúng đã cạo râu thì tôi cũng không thể tồn tại. Chúng đè tôi ra, cạo bữa phứa đến nỗi thật cũng lạ là đầu tôi không bị đứt với râu. Phải nhờ sự can thiệp của Evan và Cade, bộ ria của tôi mới được cứu thoát.

- Láo toét! Chị Wilkes, chị phải cảm ơn tôi mới đúng. Nếu không nhờ tôi, ắt chị sẽ không nhận ra cậu ta và không để cho cậu ta bước vào nhà, - Alex nói. - Chúng tôi làm thế để tỏ lòng biết ơn cậu đã xin bọn hiến binh đừng bắt giam chúng tôi. Nếu chị yêu cầu, chúng tôi sẽ gọt nốt bộ ria của cậu ta ngay lập tức.

- Ô không, cảm ơn anh, - Melanie vội nói, sợ hãi níu lấy Ashley vì hai gã thấp bé ngăm ngăm đen nọ coi bộ có thể làm bất kỳ hành động bạo ngược nào. - Tôi thấy bộ ria ấy rất đẹp.

- Tình yêu là thế đấy, - anh em Fontaines nói và trịnh trọng gật đầu với nhau.

Khi Ashley ra ngoài trời lạnh để tiễn các bạn lên xe người ngựa của bà cô Pitty ra ga, Melanie nắm cánh tay Scarlett.

- Bộ quần phục của anh ấy thảm hại quá, phải không nhỉ? Liệu cái áo capốt của em có phải là một tặng phẩm bất ngờ không? Ôi, giá em có đủ vải để may cả cái quần luôn thể!

Cái áo capốt dành cho Ashley là chuyện đau lòng đối với Scarlett, vì nàng rất tha thiết muốn rằng chính mình, chứ không phải là Melanie, có quà Noel tặng chàng. Vải len xám để may quần phục hiện nay gần như quý hơn hồng ngọc. Bộ Ashley đang mặc là bằng thứ vải thô quen thuộc dệt bằng khung cử tay. Ngay cả loại ấy giờ đây cũng không nhiều và nhiều quân nhân hiện phải mặc quần phục của bọn tù binh Yankee đem nhuộm vỏ quả óc chó thành màu nâu sẫm. Nhưng nhờ một dịp may hiếm có, Melanie đã có đủ vải len để may một chiếc áo capốt - một cái áo capốt hơi ngắn nhưng dù thế nào cũng vẫn là một cái áo capốt. Nàng đã chăm sóc một thanh niên Charleston trong

bệnh viện và khi anh chết, đã cắt một món tóc của anh gửi cho bà mẹ cùng với mấy thứ lặt vặt trong túi của anh, kèm theo một bức thư an ủi kể lại những giờ phút cuối cùng của anh, trong đó không hề nhắc đến những đau đớn anh đã phải chịu đựng trước khi chết. Từ đó, họ thường xuyên viết thư cho nhau và, được biết Melanie có chồng ngoài mặt trận, bà mẹ kia đã gửi biếu nàng tấm vải len xám cùng những khuy đồng mà bà đã mua, định may áo cho người con trai đã mất. Đó là một tấm vải đẹp, dày, ấm và hơi nhờ nhờ bóng, chắc chắn là hàng vượt rào và chắc chắn là rất đắt tiền. Giờ đây, nó đang ở hiệu thợ may và Melanie đang giục chủ hiệu phải xong cái áo vào sáng Noel. Scarlett sẵn sàng đánh đổi bất cứ cái gì để có thể bảo đảm nốt phần còn lại của bộ quân phục, song rõ ràng là số vải cần thiết cho việc đó không thể kiếm được ở Atlanta.

Nàng có một món quà Noel cho Ashley, nhưng nó mờ nhạt không nghĩa lý gì bên cạnh chiếc áo capôt xám tuyệt vời của Melanie. Đó là một cái túi “nội trợ” nhỏ bằng *flanel*, trong đựng toàn bộ gói kim quý giá Rhett đã mang từ Nassau về cho nàng, ba chiếc mùi soa vải lanh cũng từ nguồn đó, hai cuộn chỉ và một cái kéo nhỏ. Nhưng nàng muốn tặng chàng một cái gì mang tính cách riêng của mình, một cái gì rành là của vợ tặng chồng, chẳng hạn một chiếc sơmi, một đôi găng tay, một cái mũ. À, đúng vậy, bằng mọi cách phải kiếm cho ra một cái mũ. Cái mũ bộ binh chóp bẹt Ashley đang đội trông thật kỳ cục. Xưa nay Scarlett vẫn ghét loại mũ ấy. Có quan trọng gì, việc Stonewall Jackson ưng đội loại này hơn mũ phớt mềm? Điều đó không hề làm nó trông oai hơn. Nhưng loại mũ duy nhất có kiếm được ở Atlanta là mũ len gai còn tệ hơn loại mũ bộ binh chỉ đáng để cho khỉ đội.

Nghĩ đến mũ, nàng liền nghĩ đến Rhett Butler. Anh ta có bao nhiêu là mũ, nào mũ *panama* rộng vành để đội mùa hè, nào mũ cao thành bằng da hải li cho những dịp trịnh trọng, nào là mũ đi săn, nào là mũ phớt màu hạt dẻ, màu đen, màu xanh. Anh ta làm gì mà cần nhiều mũ thế, trong khi Ashley thân yêu của nàng phải dầm trong mưa để nước tong tong giổ từ chiếc mũ bộ binh xuống cổ áo?

“Mình sẽ gạ Rhett cho mình cái mũ dạ mới của anh ta”, - nàng quyết định. “Và mình sẽ thắt một dải băng xám quanh vành,

đính phù hiệu của Ashley lên trên, nom sẽ rất đẹp”.

Nàng ngưng lại và nghĩ có lẽ muốn được mũ mà không có đôi lời giải thích chắc cũng khó. Dứt khoát nàng không thể bảo Rhett là nàng muốn xin mũ để tặng Ashley. Anh ta sẽ nhướn mày lên với cái vẻ khả ố như mỗi lần nghe thấy nàng nhắc đến tên Ashley và rất có thể sẽ từ chối. Được, nàng sẽ bịa ra một câu chuyện tội nghiệp về một thương binh ở bệnh viện đang cầm mũ. Rhett chẳng cần biết sự thật làm gì.

Suốt buổi chiều hôm ấy, nàng cố tìm cách để được một mình với Ashley, nhưng Melanie cứ kè kè ở bên chàng và India với Honey thì nhằng nhằng theo chàng khắp nhà, mắt long lanh, những cặp mắt bẽn lẽn trụi hết lông mi. Ngay cả ông John Wilkes rõ ràng là hãnh diện vì con trai, cũng không có cơ hội nào để nói chuyện yên ổn với chàng.

Đến bữa ăn tối cũng thế, tất cả thi nhau hỏi chuyện chàng về chiến tranh. Chiến tranh! Ai thiết gì chiến tranh! Theo Scarlett, Ashley cũng chẳng quan tâm gì lắm đến vấn đề này. Chàng nói suốt, cười luôn miệng và hoàn toàn chủ động dẫn dắt câu chuyện như nàng chưa từng thấy trước kia, thế nhưng dường như chàng chẳng nói mấy tí. Chàng đùa tếu, kể những chuyện vui về bạn bè, về những cách xoay sở tạm thời, giảm nhẹ mức Bị Thảm của cái đói, của những cuộc hành quân dài đằng đằng trong mưa và tả tả mĩ bộ dạng của tướng Lee khi ông phóng ngựa qua, trên đường rút quân khỏi Gettysburg và hỏi: “Các bạn có phải lính Georgia không? Thế đấy, chúng tôi không thể thiếu những người bang Georgia các bạn được!”.

Scarlett có cảm giác là chàng nói chuyện huyền thuyên để ngăn họ hỏi những câu chàng không muốn trả lời. Khi thấy mắt chàng chớp chớp và sụp xuống trước cái nhìn bối rối của ông John, nàng cảm thấy hơi hoang mang và băn khoăn về những điều Ashley giấu kín trong lòng. Nhưng cảm giác đó quá mau, vì tâm trí nàng không còn chỗ cho bất kỳ cái gì khác ngoài một hạnh phúc ngời ngời và một khao khát cháy bỏng muốn được một mình với chàng.

Niềm vui chói lói ấy kéo dài cho đến khi mọi người ngồi quanh đống lửa bắt đầu ngáp và ông Wilkes cùng hai con gái cáo từ về

khách sạn. Rồi khi cùng Ashley, Melanie và bà Pittypat lên cầu thang đã được bác Peter thắp sáng, nàng bỗng thấy lạnh toát tâm hồn. Cho đến tận cái lúc họ đứng ở hành lang trên gác, Ashley vẫn là của nàng, của riêng nàng, cho dù cả chiều nay, nàng vẫn chưa nói riêng với chàng được lời nào. Nhưng giờ đây, khi đã chúc nhau ngủ ngon, nàng trông thấy má Melanie bỗng đỏ bừng và cô ta run lên. Cô ta cầm mắt vào tấm thảm dưới chân và mặc dầu có vẻ đang xúc động ghê gớm, xem ra đằng sau cái rụt rè vốn có, cô ta vẫn tràn trề hạnh phúc. Thậm chí khi Ashley mở cửa phòng ngủ, Melanie cũng không ngược mắt lên mà chỉ bước nhanh vào. Ashley hấp tấp chúc Scarlett ngủ ngon, thậm chí cũng không nhìn vào mắt nàng.

Cửa đóng lại đằng sau họ, để lại Scarlett, miệng há hốc và đột nhiên rã rời. Ashley không còn là của nàng nữa. Chàng là của Melanie. Và chừng nào Melanie còn sống, cô ta còn có quyền cùng với Ashley vào một căn buồng và đóng cửa lại, tách rời với toàn thế giới

Giờ đây, Ashley lại sắp đi ra, trở về Virginia, trở về với những cuộc hành quân trường kỳ trong mưa tuyết, với những ngày dài dài hạ trại giữa cánh đồng mênh mông tuyết trắng, với khó khăn, gian khổ và với cái nguy cơ là toàn bộ vẻ đẹp của chàng – cái đầu tóc vàng rơm, cái thân hình dong dỏng kiêu hãnh – có thể phút chốc bị xóa sạch, như con kiến dưới một gót chân phủ phàng. Tuần lễ nghỉ phép đẹp lung linh như mộng, với những giờ ấm áp hạnh phúc, đã kết thúc.

Cái tuần lễ ấy đã qua nhanh như một giấc chiêm bao, một giấc chiêm bao ngào ngạt mùi cành thông và cây Noel, rục rờ ánh nến và những đồ trang trí làm lấy, một giấc chiêm bao trong đó mỗi phút bay đi nhanh như một tiếng tim đập. Một tuần lễ vùn vụt đến dứt hơi. Trong đó, một cái gì đờn đau pha lẫn khoái cảm thôi thúc Scarlett lèn chặt và chất đầy sự kiện vào mỗi một phút để nhớ lại khi chàng đã đi rồi, những sự kiện mà trong những ngày tháng đằng đằng sắp tới, nàng có thể thủng thảng nghiền ngẫm lại, chắt ra từng đốm sáng an ủi – những lúc nhẩy múa, hát, cười, tìm mọi cách làm vui cho Ashley, đón trước những ý muốn của chàng, mỉm cười khi chàng mỉm cười, im lặng khi chàng nói, không rời mắt khỏi chàng sao cho từng đường nét của thân hình,

từng cái nhướn mày, từng cái nhếch mép đều in sâu không thể xóa nhòa trong tâm trí... bởi vì một tuần thì qua rất nhanh, mà chiến tranh thì cứ liên miên, bất tận.

Nàng ngồi trên đi văng trong phòng khác nhỏ, món tặng vật tiễn đưa dành cho chàng đặt trong lòng, kiên nhẫn đợi trong khi chàng tạm biệt Melanie, cầu trời sao cho chàng xuống thang gác một mình để nàng được một mình với chàng vài phút. Tai nàng căng ra nghe ngóng những tiếng ở trên gác, nhưng ngôi nhà im ắng lạ lùng, im ắng đến nỗi ngay tiếng thở của nàng dường như cũng vang to. Trong buồng riêng, bà cô Pittypat đang úp mặt vào gối khóc, vì Ashley đã chào tạm biệt bà từ nửa giờ trước. Không một tiếng thì thầm, không một tiếng nức nở nào vẳng ra từ sau cánh cửa đóng của phòng ngủ Melanie. Scarlett có cảm giác là chàng đã ở trong phòng đó hàng mấy tiếng đồng hồ và nàng oán ghét mỗi giây phút chàng nán lại từ biệt vợ vì thời khắc vùn vụt qua mà thì giờ của chàng lại quá ngắn.

Nàng nghĩ đến tất cả những điều nàng đã định nói với chàng trong tuần qua, nhưng không có cơ hội nào để nói ra. Và giờ đây, nàng biết có lẽ mình chẳng bao giờ được dịp nói ra nữa.

Một số điều thật là vớ vẩn, đại loại như: “Ashley, anh phải cẩn thận nhé!”, “Xin anh chớ có để ướt chân. Anh là chúa dễ cảm lạnh”. “Đừng có quên lót một tờ báo dưới áo sơ mi để che ngực. Nó chắn gió tốt lắm đấy...”. Nhưng có những điều quan trọng hơn mà nàng muốn nói cũng như những điều còn quan trọng hơn nhiều mà nàng muốn nghe chàng nói, những điều nàng muốn đọc trong mắt chàng, cho dù chàng chẳng nói ra.

Biết bao điều cần nói mà bây giờ chẳng còn thì giờ nữa. Cả đến những phút ít ỏi còn lại phần nàng cũng có thể bị giật đi nốt, nếu Melanie theo chàng ra cửa, ra tận cọc đậu xe. Tại sao nàng không tạo ra cơ hội trong suốt tuần qua? Nhưng Melanie bao giờ cũng kè kè bên chồng, đôi mắt nhìn chàng mơn trớn, tôn thờ. Nhà lúc nào cũng có bạn bè, họ hàng bà con và láng giềng đến thăm và từ sáng đến đêm, Ashley không lúc nào được một mình. Rồi đến đêm, khi cánh cửa phòng ngủ sập đóng, thì chàng lại một mình với Melanie. Suốt những ngày vừa qua, không một lần nào chàng bộc lộ với Scarlett bằng một ánh nhìn, một lời nói, bất kỳ điều gì khác ngoài tình cảm thương yêu của một người anh trai đối với

em gái hoặc của một người bạn trai tốt đối với một người bạn gái gắn bó trọn đời. Nàng không thể để chàng ra đi, có thể là mãi mãi, mà không biết chàng có còn yêu mình hay không. Để rồi, dù chàng có hy sinh, nàng vẫn có thể nâng niu đến trọn đời niềm an ủi ấm áp về mối tình thầm kín chàng dành cho nàng.

Sau một thời gian chờ đợi tưởng chừng dài bằng cả một thiên thu, nàng nghe thấy tiếng ủa của chàng ở phòng ngủ trên gác, tiếng cửa mở rồi đóng lại. Nàng nghe thấy tiếng bước chân chàng xuống cầu thang. Một mình! Đội ơn Chúa! Chắc hẳn Melanie quá đau đớn với nỗi sầu ly biệt, không đủ sức để rời phòng. Giờ đây, nàng có thể chiếm hữu chàng cho riêng mình trong vài phút quý giá.

Chàng chậm rãi xuống thang gác, định thúc ngựa lách cách và bao kiếm khẽ đập vào ủa. Chàng bước vào phòng khách nhỏ, đôi mắt tối sầm. Chàng gượng cười, nhưng mặt chàng trắng bệch và rã rời như bị mất máu vì một vết thương bên trong. Nàng đứng dậy, thầm nghĩ với niềm kiêu hãnh của kẻ sở hữu rằng chàng quả là người lính đẹp nhất trên đời. Được bác Peter cầm cùi đánh bóng, bao súng, bao kiếm, đinh thúc ngựa và thắt lưng của chàng đều lấp lánh. Chiếc áo capôt mới của chàng không vừa lắm vì người thợ may làm vội, có một số đường may xệch xẹo. Hàng len mới bóng của chiếc áo capôt xám tương phản một cách đáng buồn với cái quần vải thô sờn, vá vúi và đôi ủng sút se, nhưng nếu chàng có mặc áo giáp bằng bạc, thì Scarlett cũng chẳng thấy lấm liệt hơn người hiệp sĩ hiện đứng trước mặt nàng.

- Ashley, - đột nhiên nàng van vỉ, - em có thể đưa anh ra tàu được không?

- Xin đừng. Cha tôi và các em gái tôi sẽ ở đó. Vả lại, dù sao đi nữa, tôi cũng muốn giữ hình ảnh Scarlett nói lời tạm biệt với tôi ở đây hơn là rét run ở ngoài ga. Quá nhiều kỷ niệm rồi.

Lập tức, nàng bỏ ý định ấy. Nếu India và Honey, vốn rất không ưa nàng, sẽ có mặt trong giờ phút tiễn đưa thì nàng đừng hòng nói riêng với chàng một lời nào.

- Vậy thì em không đi nữa, - nàng nói. - Xem này, Ashley! Em có một món quà nữa tặng anh.

Giờ đây, đã đến lúc tao tặng vật cho chàng, Scarlett bỗng hơi

rút rè. Nàng giở cái gói ra. Đó là một chiếc khăn thắt lưng dài màu vàng bằng lụa Trung Quốc dày, có diềm tua. Mấy tháng trước, Rhett Butler có mang đến cho nàng một chiếc khăn san từ La Hanava, thêu chim và hoa bằng chỉ đỏ, chỉ xanh sặc sỡ. Trong tuần qua, nàng đã kiên trì tháo hết những hình thêu và cắt mảnh lụa vuông đó, khâu thành chiếc khăn thắt lưng dài.

- Đẹp quá, - Scarlett! Scarlett làm lấy đấy à? Thế thì tôi lại càng thấy quý! Quàng thử hộ tôi xem, Scarlett thân yêu! Các cậu ấy sẽ ghen tái mặt khi thấy tôi hùng dũng trong chiếc áo capôt và khăn thắt lưng mới.

Nàng quấn chiếc khăn quanh thân chàng, bên trên thắt lưng và âu yếm buộc hai đầu thành một nút “yêu đương^[53]”. Ừ, Melanie có thể đã cho chàng chiếc áo capôt mới, nhưng chiếc khăn thắt lưng này thì là tặng vật của nàng, phần thưởng của riêng nàng thầm kín trao cho chàng để mang trong chiến trận, một cái gì để khiến chàng nhớ đến nàng mỗi khi chàng nhìn nó. Nàng đứng lùi lại, hãnh diện ngắm chàng, lòng thầm nghĩ ngay cả Jeb Stuart với chiếc lông đà điểu và chiếc khăn thắt lưng chưng diện của ông cũng không oách bằng chàng kỵ sĩ của nàng.

- Đẹp thật, - chàng nhắc lại, tay vân vê dải viền tua, - Nhưng tôi biết chắc là Scarlett đã phải cắt một chiếc áo dài hoặc một chiếc khăn san ra để may thành cái này. Đáng ra Scarlett không nên làm thế... Thời buổi này, những thứ đẹp khó kiếm lắm.

- Ô, Ashley, em sẵn...

Nàng đã định nói : “Em sẵn sàng cắt đôi tim em cho anh mang một nửa, nếu anh muốn”, nhưng lại chữa thành : “Em sẵn sàng làm bất cứ điều gì vì anh”.

- Thật không? – chàng hỏi, mặt bỗng đỏ u ám đi phần nào, - vậy thì có một điều Scarlett có thể giúp tôi, một điều sẽ làm tâm trí tôi dịu nhẹ hơn trong khi tôi đi xa.

- Điều gì vậy? – Nàng vui vẻ hỏi, sẵn sàng hứa mọi phép thần kỳ.

- Scarlett có vui lòng trông nom Melanie giúp tôi không?

- Trông nom Melanie?

Tim nàg se lại, thất vọng chua chát. Thì ra đó là yêu cầu cuối cùng của chàng đối với nàng, trong khi nàng khao khát được hứa hẹn một cái gì đẹp đẽ, một cái gì hùng vĩ. Và cơn giận bùng lên. Giây phút này là giây phút của nàng với Ashley, của riêng nàng thôi. Vậy mà, mặc dù Melanie vắng mặt, cái bóng mờ nhạt của cô ta vẫn len vào giữa hai người. Làm sao chàng lại có thể nhắc đến tên cô ta vào cái phút chàng và nàng chia tay nhau? Làm sao chàng lại có thể yêu cầu nàng một điều như thế?

Chàng không nhận thấy vẻ mặt thất vọng trên mặt nàng. Giống như ngày xưa, cái nhìn của chàng lướt qua nàng, hướng vào một cái gì khác bên kia nàng, mà không hề thấy nàng.

- Phải, hãy trông nom, chăm sóc Melanie hộ. Cô ấy mỏng manh lắm mà không tự biết. Cô ấy sẽ hao mòn đi vì công việc khâu vá và phục vụ thương bệnh binh. Và cô ấy thật dịu dàng, thật nhút nhát. Ngoài cô Pittypat, bác Henry và Scarlett ra, Melanie không còn người bà con gần gũi nào trên đời, trừ gia đình Bar ở Meican mà họ chỉ là bà con xa thôi. Cô Pittypat thì... Scarlett biết đấy, cô có khác nào một đứa con nít. Và bác Henry thì già, Melanie rất yêu Scarlett không phải chỉ vì Scarlett là vợ của Charles, mà còn vì... ồ, vì Scarlett là Scarlett, và cô ấy yêu Scarlett như chị ruột. Scarlett ạ, khi tôi nghĩ đến những gì có thể xảy ra đến với Melanie nếu tôi chết và cô ấy không biết trông cậy vào ai, thì đó là ác mộng đối với tôi. Scarlett có hứa giúp tôi không?

Thậm chí nàng không nghe thấy lời yêu cầu cuối cùng của chàng, vì đang quá hoảng sợ với câu nói gở: “nếu tôi chết”.

Ngày ngày, nàng vẫn đọc những danh sách thương vong, cổ họng se lại, biết rằng mọi thứ trên đời sẽ chấm dứt đối với nàng nếu chàng có mệnh hệ nào. Nhưng bao giờ, bao giờ tâm tư nàng cũng có một linh cảm rằng cho dù quân đội Liên bang có bị tiêu diệt, Ashley vẫn không bị đụng đến. Thế mà bây giờ chàng lại thốt ra cái câu dễ sợ ấy! Toàn thân nàng sớn gai ốc và nàng chìm ngộp trong một nỗi sợ đậm màu mê tín mà nàng không thể dẹp đi bằng lý trí. Dòng máu Ailen ở nàng còn đủ mạnh để khiến nàng tin vào khả năng dự cảm tương lai, nhất là khi liên quan đến điềm báo chết chóc, và trong đôi mắt to màu xám của chàng, nàng đọc thấy một nỗi buồn sâu sắc mà nàng chỉ có thể diễn giải

như là một nỗi buồn của một người đã cảm thấy bàn tay lạnh giá của Thần chết đặt lên vai, đã nghe thấy tiếng rên rỉ của bà tiên Bansi^[54].

- Anh không được nói thế! Thậm chí anh không được nghĩ thế! Nói đến cái chết là rất gở. Ôi, anh cầu nguyện đi, nhanh lên!

- Để Scarlett sẽ cầu nguyện cho tôi và thắp một vài ngọn nến luôn thế, - chàng nói và mỉm cười khi nhận thấy vẻ hốt hoảng cuống quýt trong giọng nàng.

Quá bàng hoàng với hình ảnh Ashley nằm chết trong những lớp tuyết của Virginia xa xôi mà tâm trí nàng mừng tượng ra, Scarlett không đủ sức trả lời. Chàng tiếp tục nói và giọng chàng đượm một nỗi buồn, một sự cam chịu khiến nỗi lo sợ của nàng càng tăng lên đến mức xóa sạch mọi dư tàn giận dữ và thất vọng.

- Tôi yêu cầu Scarlett giúp là vì lý do này, Scarlett ạ. Tôi không thể biết điều gì sẽ xảy đến với tôi, hoặc bất kỳ ai trong chúng ta. Nhưng đến khi kết thúc, ngay cả nếu tôi vẫn còn sống, tôi cũng sẽ ở xa đây, quá xa để có thể trông nom Melanie.

- Kết... kết thúc ư?

- Ừ, kết thúc chiến tranh... và kết thúc tất cả - tận thế.

- Nhưng Ashley, lẽ nào anh lại có thể nghĩ rằng bọn Yankee sẽ đánh bại chúng ta? Suốt tuần qua, anh đã nói về sức mạnh của tướng Lee...

- Suốt tuần qua, tôi đã nói dối, như tất cả mọi quân nhân đều làm thế khi về phép. Tại sao tôi lại phải làm cho Melanie và cô Pitty sợ khi chưa cần thiết? Phải, Scarlett ạ, tôi nghĩ là bọn Yankee đang nắm chúng ta trong tay. Gettysburg là bước đầu của sự suy vong. Điều đó mọi người ở hậu phương chưa biết đâu. Mọi người không thể hình dung tình cảnh bọn tôi như thế nào, nhưng... Scarlett ạ, lính của tôi nhiều người phải đi chân đất, mà tuyết ở Virginia thì rất dày. Khi tôi trông thấy những đôi chân tội nghiệp của họ cồng cứng, quấn bằng giẻ và bao tải cũ, trông thấy những vết máu chúng để lại trên tuyết, trong khi tôi có cả một đôi ủng, thì.. phải, tôi cảm thấy mình nên vút ủng đi và cũng đi chân không với họ.

- Ôi, Ashley, đừng vút, hãy hứa với em thế đi!

- Khi tôi thấy những điều như thế, rồi lại nhìn về phía bọn Yankee... thì tôi thấy mọi sự thối thế là hết. Scarlett ạ, bọn Yankee đang mua hàng nghìn lính ở châu Âu Phần lớn tù binh chúng tôi bắt được hồi gần đây, thậm chí không biết nói tiếng Anh. Đó là những người Đức, Ba Lan và những tên điên rồ Ireland nói tiếng Gaelic. Còn về phía chúng ta, mỗi người mất đi là không thể thay thế được, giày hỏng là không có giày khác nữa. Chúng ta đã đến bước đường cùng rồi, Scarlett ạ. Và chúng ta không thể đánh lại toàn thế giới.

Nàng điên dại nghĩ thầm : “Mặc cho toàn Liên bang tan thành tro bụi, mặc cho thế giới tiêu vong, nhưng anh, anh không được chết! Em không thể sống được nếu anh chết!”.

- Tôi hy vọng Scarlett sẽ không nhắc lại những điều tôi vừa nói. Tôi không muốn làm những người khác lo sợ. Và chẳng, Scarlett thân yêu, nếu tôi không phải giải thích lý do tại sao tôi nhờ Scarlett trông nom Melanie hộ, thì hẳn tôi cũng chẳng nói những điều ấy làm gì để cho Scarlett lo sợ. Melanie mỏng manh, yếu đuối, còn Scarlett thì đầy sức mạnh. Sẽ là một an ủi cho tôi khi được biết hai người vẫn bên nhau nếu chuyện có gì xảy ra đến với tôi. Scarlett hứa với tôi chứ?

- Ô, vâng! – Scarlett kêu lên vì lúc ấy hình ảnh cái chết kề bên chàng khiến nàng sẵn sàng hứa bất cứ cái gì. – Ashley, Ashley! Em không thể để anh ra đi! Em không đủ can đảm!

- Scarlett phải can đảm, - chàng động viên với một thay đổi tinh tế trong giọng nói, - vang hơn, trầm sâu hơn – và lời chữ tuôn nhanh như bị thúc hối bởi một đòi hỏi bức bách của nội tâm, - Scarlett phải can đảm, vì nếu không, làm sao tôi có thể đứng vững nổi?

Mắt nàng dõi nhanh vào mặt chàng, sung sướng. Nàng tự hỏi không biết có phải chàng định nói rằng từ biệt nàng, lòng chàng cũng tan nát chẳng kém gì nàng. Mặt chàng cũng rã rời như lúc xuống gác sau khi chia tay với Melanie. Nhưng nàng không thể đọc thấy gì trong mắt chàng. Chàng cúi xuống, đưa hai tay ôm lấy mặt Scarlett và đặt một cái hôn nhẹ lên trán nàng.

- Scarlett! Scarlett! Scarlett thật hoàn hảo, vừa mạnh mẽ, vừa tốt bụng. Không phải chỉ đẹp ở dung nhan kiều diễm, Scarlett

thân yêu ạ, mà ở toàn bộ : con người, thể xác, trí óc và tâm hồn!

- Ôi, Ashley, - nàng thì thâm, tràn trề hạnh phúc, sướng run người vì những lời của chàng, vì hơi ấm bàn tay chàng trên mặt. – Chưa có ai ngoài anh...

- Tôi muốn nghĩ rằng có lẽ tôi nên hiểu Scarlett hơn phần lớn những người khác, rằng tôi có thể nhìn thấy điều đẹp đẽ ẩn sâu trong tâm hồn Scarlett mà những người khác quá thờ ơ và quá vội vã, không nhận ra.

Chàng ngừng nói, buông tay khỏi mặt nàng, nhưng vẫn dán vào mắt nàng. Nàng chờ một lát, nín thở, mong chàng nói tiếp, kiễng chân lên để nghe chàng nói ba điều thần kỳ. Nhưng những tiếng đó không đến. Nàng cuống khẩu phóng mắt sục sạo mặt chàng, môi run lên vì thấy là chàng đã dứt lời.

Lần vỡ mộng thứ hai này vượt qua sức chịu đựng của con tim nàng. Nàng khẽ “Ồi!” một tiếng thật là trẻ con và ngồi xuống, mắt cay sè lệ. Rồi nàng nghe thấy một âm thanh náo nức trên lối xe chạy, ngoài cửa sổ, cái âm thanh khiến lòng nàng nhói buốt nhớ ra rằng đã đến lúc Ashley lên đường. Một linh hồn tội lỗi nghe tiếng suối Tuyên đài róc rách hẳn cũng không thể nào nuốt hơn. Bác Peter, mình quần một tấm mềm, đang đánh xe ra để đưa Ashley ra ga.

Ashley nói : “Tạm biệt!” rất khẽ, nhắc khỏi bàn chiếc mũ phớt rộng vành, nàng đã gạ được của Rhett Butler và bước ra tiền sảnh mờ tối. Tay đặt trên quả đấm cửa, chàng quay lại nhìn nàng, một cái nhìn dài, tuyệt vọng, như thể chàng muốn mang theo mọi chi tiết của mặt nàng và dáng hình nàng. Qua hàng nước mắt nhòe nhoẹt, nàng lơ mơ thấy mặt chàng, và, cổ họng đau thắt lại, nàng biết là chàng đã ra đi, đi khỏi sự săn sóc của nàng, khỏi nơi tổ ấm an toàn này, ra khỏi đời nàng, có lẽ là mãi mãi, mà không nói những lời nàng hết lòng khao khát được nghe. Thời gian vụt đi như cánh chim và bây giờ đã quá muộn. Nàng lật đật chạy qua phòng khách nhỏ, lao vào tiền sảnh và nắm lấy hai đầu chiếc khăn thắt lưng của chàng.

- Hôn em đi, - nàng thì thào. – Hôn từ biệt em đi nào.

Chàng nhẹ nhàng quàng tay ôm nàng và cúi đầu xuống mặt nàng. Môi chàng vừa chạm vào môi nàng, hai cánh tay nàng đã

ghì chặt cổ chàng đến nghẹn thở. Trong một thoáng, chàng kéo nàng vào sát người chàng. Rồi nàng cảm thấy đột nhiên chàng căng hết cơ bắp, cổ đẩy nàng ra. Chàng nhanh nhẹn để mũ rơi xuống sàn và đưa tay lên gỡ vòng tay của nàng khỏi cổ.

- Không, Scarlett, không nên, - chàng nói, giọng nhỏ nhẹ, bóp mạnh hai cổ tay bắt chéo của nàng.

- Em yêu anh, - nàng nghẹn ngào. - Từ trước tới nay, em vẫn luôn yêu anh. Em chưa bao giờ yêu ai khác. Em lấy Charlie chỉ là để... để làm anh đau đớn. Ôi, Ashley, em yêu anh đến mức em sẵn sàng đi bộ suốt chặng đường từ đây đến Virginia để được gần anh! Và em sẽ nấu ăn cho anh, đánh bóng ủng cho anh, chăm sóc ngựa cho anh... Ashley, hãy nói là anh yêu em đi! Chừng ấy sẽ đủ cho em đến trọn đời!

Chàng đột ngột cúi xuống nhặt mũ và nàng thoáng nhìn thấy mặt chàng. Đó là bộ mặt khổ sở nhất nàng từng thấy, một bộ mặt đã mất hết vẻ xanh lách, mà chỉ còn in rõ mòn một tình yêu của chàng đối với nàng cùng niềm vui được nàng yêu, đồng thời in rõ cả cuộc vật lộn giữa những tình cảm đó với nỗi xấu hổ và tuyệt vọng.

- Tạm biệt, - chàng nói giọng khàn đi.

Cửa lách cách mở và một luồng gió lạnh ào vào nhà, lay động những tấm rèm. Scarlett rùng mình nhìn chàng men theo lối đi chạy tới chỗ xe đậu, bao kiếm lấp lánh trong nắng nhạt mùa đông, diềm tua của chiếc khăn thắt lưng phát phới vui tươi.

CHƯƠNG XVI

Tháng Giêng và tháng Hai năm 1864 qua đi, đầy mưa lạnh và gió cuồng. Lòng người trĩu nặng buồn nản như bầu trời kéo đầy mây u ám. Cộng với thất bại ở Gettysburg và Vicksburg, phòng tuyến phía Nam lại bị chọc thủng ở giữa. Sau những trận đánh ác liệt, gần như toàn bộ Tennessee giờ đây đã rơi vào tay quân Hợp Chúng Quốc. Nhưng mặc dù chịu thêm tổn thất này, miền Nam vẫn không mất tinh thần. Đành rằng, hi vọng phoir phoir đã nhường chỗ cho một quyết tâm hung hãn, nhưng người ta vẫn thấy một dải ánh sáng lấp lánh như bạc viền quanh đám mây đen trên đầu. Chẳng hạn như hồi tháng Chín, bọn Yankee

đã bị đẩy lùi mạnh mẽ khi chúng cố gắng phát huy thắng lợi ở Tennessee bằng một cuộc tiến công vào Georgia.

Ở đây, trong cái góc tận cùng của miền Tây – Bắc của bang tại Chickamauga, lần đầu tiên kể từ khi chiến tranh bắt đầu, chiến sự đã diễn ra ác liệt trên đất Georgia. Quân Yankees đã chiếm Chattanooga, rồi vượt qua các đèo tiến vào Georgia, nhưng chúng đã bị đẩy lùi với những tổn thất nặng nề.

Atlanta cùng những tuyến đường sắt của nó đã góp phần lớn làm cho Chickamauga trở thành một chiến thắng lớn của miền Nam. Trên những tuyến đường sắt dẫn từ Virginia xuống Atlanta, rồi ngược lên đến Tennessee, quân đoàn của tướng Longstreet đã được cấp tốc chở tới nơi diễn ra chiến sự. Toàn bộ chặng đường dài mấy trăm dặm đã được dọn quang và tất cả đầu tàu, toa xe ở miền Đông – Nam đã được tập trung để làm công việc vận chuyển.

Dân Atlanta đã thấy từng đoàn tàu nối tiếp nhau chạy qua thành phố hết giờ này sang giờ khác – toa hành khách cũng như toa hàng, toa mui cũng như toa trần, đều đầy binh sĩ nhộn nhạo hò hét. Họ đã lên đường, không ăn, không ngủ, không mang theo ngựa, không có toa cứu thương hoặc toa chở lương thực đi kèm, và khi đến nơi, không chờ nghỉ ngơi, nhảy luôn xuống tàu lao vào chiến đấu. Và bọn Yankees đã bị đánh bật khỏi Georgia, đuổi về Tennessee.

Đó là chiến công lớn nhất của cuộc chiến, và Atlanta hãnh diện và hài lòng với ý nghĩ rằng những tuyến đường sắt của mình đã tạo điều kiện cho chiến thắng.

Tuy nhiên, miền Nam quả là cần cái tin phấn khởi từ Chickamauga để củng cố tinh thần của mình qua mùa đông. Giờ đây không còn ai phủ nhận bọn Yankees chiến đấu cừ và rất cuộc, chúng cũng có những tướng tài. Đành rằng Grant là một tên đồ tể bất cần phải tàn sát bao nhiêu người để giành một chiến thắng, nhưng quả là y biết cách giành chiến thắng. Sheridan là một cái tên gieo kinh hoàng trong trái tim những người dân miền Nam. Lại còn một tay tên là Sherman ngày càng được nhắc đến thường xuyên hơn. Y đã nổi bật lên trong chiến dịch ở Tennessee và miền Tây, và càng ngày y càng khét tiếng là

một kẻ địch kiên quyết và tàn nhẫn.

Tất nhiên, trong đám ấy, không ai so sánh được với tướng Lee. Lòng tin tưởng vào tướng Lee và quân đội vẫn còn mạnh cũng như niềm tin tưởng ở thắng lợi cuối cùng vẫn chưa hề lung lay. Song chiến tranh kéo dài đã quá lâu. Đã có biết bao người chết, biết bao người bị thương hoặc trở thành tàn phế suốt đời, biết bao quả phụ, biết bao trẻ mồ côi. Và trước mắt vẫn còn một cuộc đấu tranh lâu dài, gian khổ, có nghĩa là còn nhiều tử sĩ, thương phế binh nữa, còn nhiều cô nhi, quả phụ nữa.

Tệ hại hơn nữa, một chút hoài nghi đối với những nhân vật cao cấp đã bắt đầu lan ra trong dân chúng. Nhiều tờ báo đã thẳng thừng tố cáo chính tổng thống Davis và cách điều hành chiến tranh của ông. Chia rẽ nảy ra trong nội bộ Nội các Liên bang với những bất đồng giữa tổng thống Davis và các tướng lĩnh. Đồng tiền sụt giá nhanh chóng. Quần áo, giày dép dành cho quân đội đều hiếm, đạn dược, thuốc men lại còn hiếm hơn. Ngành hỏa xa cần có toa mới để thay toa cũ và đường ray mới để thay những đoạn bị bọn Yankees bóc mất. Các vị tướng ngoài chiến trường kêu gào bổ sung quân, mà tân binh thì càng ngày càng khó tuyển mộ. Gay nhất là một số thống đốc bang, trong đó có thống đốc Brown của bang Georgia từ chối không chịu gửi dân binh và vũ khí của bang qua biên giới. Các bang có hàng nghìn người đủ tiêu chuẩn nhập ngũ khả dĩ tạo thành lực lượng bổ sung tối cần thiết cho quân đội Liên bang, nhưng chính phủ yêu cầu hoài vẫn vô ích.

Với đợt sụt giá mới của đồng tiền, giá cả lại tăng vọt lên. Thịt bò, thịt lợn và bơ giá ba mươi lăm đô la một *pound*, bột mì một nghìn bốn trăm đô la một thùng, *soda* một trăm đô la một *pound*, trà năm trăm đô la một *pound*. Quần áo ấm, nếu có kiếm được thì cũng phải mua với giá cắt cổ đến nỗi phụ nữ Atlanta đành phải lột các áo cũ bằng giẻ và đệm thêm báo ở giữa để chắn gió. Giầy thì hai trăm đến tám trăm đô la một đôi, tùy theo bằng cáctông hay bằng da thật. Các bà, các cô giờ đều đi ghệt làm bằng khăn san len cũ hoặc bằng thảm. Giày dép thì để toàn bằng gỗ.

Sự thật là miền Bắc hầu như đang hãm miền Nam trong tình trạng bị bao vây, mặc dầu nhiều người chưa ý thức được điều ấy. Các pháo hạm Yankees đã xiết chặt thêm hàng rào phong tỏa ở

các cảng và giờ đây rất ít tàu löt qua đöc mạng lưới đó.

Xưa nay, miền Nam vẫn sống bằng cách bán bông và mua những thứ mình không sản xuất, nhưng giờ đây thì cả mua lẫn bán đều không đöc. Ở áp Tara ông Gerald O'Hara chất toàn bộ số bông thu hoạch trong ba năm vào cái lán gần hầm rượu, mà chẳng mang lợi lộc gì. Giá ở Liverpool thì chỗ đó đã bán đöc một trăm năm mươi nghìn đô la, nhưng chẳng có hi vọng gì đưa đöc sang Liverpool. Từ chỗ là một người giàu có, ông Gerald sa sút xuống tới mức phải tự hỏi làm sao có thể nuôi sống gia đình cùng đám đầy tớ da đen qua mùa đông.

Khắp miền Nam, phần lớn điền chủ trồng bông đều ở trong tình trạng bế tắc như vậy. Với sự phong tỏa ngày càng xiết chặt, miền Nam không có cách nào để bán bông trên thị trường Anh, không có cách nào để nhập những nhu yếu phẩm mà những năm trước vẫn mua đöc bằng tiền bán bông. Và miền Nam nông nghiệp đánh nhau với miền Bắc công nghiệp đang cần biết bao nhiêu thứ, những thứ mà họ không bao giờ nghĩ đến chuyện mua trữ trong thời bình.

Đó là tình hình lý tưởng đối với bọn đầu cơ trục lợi và loại người đục nước béo cò thì không thiếu. Cùng với cái ăn, cái mặc ngày càng khan hiếm và giá cả ngày càng cao, sự phản đối của dân chúng đối với bọn đầu cơ ngày càng mạnh mẽ và gay gắt. Trong những ngày đầu 1864 này, không một tờ báo nào không có những bài xã luận cay độc tố cáo bọn đầu cơ là những con kền kền rĩa xác, những con đĩa hút máu và kêu gọi chính phủ thẳng tay trừng trị chúng. Chính phủ làm hết sức mình, những những cố gắng đó không đi đến đâu bởi vì chính phủ đang phải đương đầu với bao vấn đề phức tạp.

Trong đám này không ai bị căm ghét hơn Rhett Butler. Chàng đã bán các tàu của mình khi việc vượt rào phong tỏa trở nên quá nguy hiểm và giờ đây chàng công khai lao vào đầu cơ lương thực. Những chuyện xung quanh chàng, từ Richmond và Wilmington đồn đại về Atlanta, khiến cho những người trước kia đã tiếp chàng, giờ uất lên vì xấu hổ.

Bất chấp những thử thách khổ cực ấy, dân số mười nghìn người của Atlanta đã tăng lên gấp đôi trong chiến tranh. Thậm chí, sự

phong tỏa còn làm tăng thêm uy tín cho Atlanta. Từ ngàn xưa, các thành phố ven biển vẫn nổi trội nhất ở miền Nam, về thương mại cũng như về các mặt khác. Nhưng hiện giờ, với các hải cảng bị đóng và nhiều thành phố cảng bị chiếm hoặc bao vây, miền Nam phải dựa vào sức mình để tự cứu. Nếu muốn thắng trong cuộc chiến này, miền Nam phải trông vào nội địa, và giờ đây Atlanta trở thành trung tâm chính. Nhân dân ở đây đang chịu đựng gian khổ, thiếu thốn, tật bệnh và chết chóc như tất cả các nơi khác thuộc Liên bang; nhưng, với tư cách là thành phố, Atlanta được lợi nhiều hơn thua thiệt nhờ chiến tranh. Atlanta, trái tim của Liên bang, vẫn đập đều đặn, mạnh mẽ, những tuyến-đường-sắt-huyết-quản của nó vẫn không ngừng chộn rộn những dòng bắt tặn binh sĩ, súng ống đạn dược và hàng tiếp tế.

Giá vào thời kì khác, thì hẳn Scarlett đã cảm thấy chua xót về những chiếc áo sờn rách và những đôi giày vá víu của mình, nhưng giờ đây, nàng bất cần, vì con người duy nhất đáng kể không có mặt ở đây để thấy nàng. Trong hai tháng ấy, nàng đã sung sướng như bao năm chưa từng được sung sướng đến thế. Chẳng phải nàng đã cảm thấy tim Ashley giật thót lên khi nàng quàng tay ôm cổ chàng đó sao? Chẳng phải nàng đã thấy trên mặt chàng cái vẻ tuyệt vọng nó còn hùng hồn hơn bất cứ lời thú nhận nào? Chàng yêu nàng. Giờ đây, nàng chắc chắn thế và niềm xác tín đó khiến nàng vui thích đến nỗi nàng có thể ân cần hơn đối với Melanie. Giờ đây, nàng có thể ái ngại cho Melanie, một nỗi ái ngại pha chút khinh bỉ đối với sự mù quáng, ngu ngốc của cô ta.

“Khi chiến tranh chấm dứt”, nàng nghĩ thầm. “Khi nó chấm dứt thì...”

Đôi khi, nàng thấy nhói lên một thoáng lo sợ: “Rồi thì sao?” Song nàng xua đuổi ý nghĩ đó đi. Khi chiến tranh kết thúc, mọi sự sẽ đâu vào đấy, cách nào đó. Nếu Ashley yêu nàng, chàng ắt không thể tiếp tục sống với Melanie nữa, đơn giản thế thôi.

Nhưng không thể nghĩ đến chuyện ly dị được. Với lại, là những người Cơ đốc kiên định, bà Ellen và ông Gerald ắt không đời nào cho phép nàng lấy một người đàn ông ly dị vợ. Nếu vậy, có nghĩa là phải ly khai Giáo hội! Scarlett ngấm ngợi và quyết định là nếu phải chọn giữa Nhà thờ và Ashley, nàng sẽ chọn

Ashley. Nhưng ôi, điều đó hẳn sẽ gây thị phi rất lớn. Những người ly dị không những bị Nhà thờ rút phép thông công, mà còn bị xã hội tẩy chay nữa. Không một người ly dị nào được tiếp trong giới xã giao. Nhưng với Ashley, thậm chí cả điều đó nàng cũng dám. Nàng sẵn sàng hy sinh bất cứ cái gì vì Ashley.

Cách nào đó, khi chiến tranh kết thúc, mọi sự sẽ ổn thôi. Nếu Ashley yêu nàng đến thế, chàng ắt tìm ra lối thoát. Nàng sẽ làm cho chàng tìm ra. Và càng ngày nàng càng đinh ninh rằng Ashley hết lòng yêu nàng, càng tin chắc rằng chàng sẽ thu xếp mọi chuyện đâu vào đấy khi bọn Yankees bị đánh bại hẳn. Cố nhiên, chàng đã nói là bọn Yankees “nằm” gọn chúng ta, nhưng Scarlett nghĩ đó chỉ là một ý tào lao thôi. Chàng đã nói vậy trong lúc mệt mỏi và rối trí. Nhưng nàng chẳng quan tâm mấy đến chuyện bọn Yankees thắng hay bại. Điều quan trọng là sao cho chiến tranh mau chấm dứt để Ashley trở về.

Thế rồi, giữa lúc mưa tuyết tháng Ba hăm mọi người trong nhà, thì cái đòn góm ghiếc giáng xuống. Mắt long lanh vui sướng, đầu cúi xuống bối rối nhưng hãnh diện, Melanie báo cho nàng biết là cô ta sắp có con.

- Bác sỹ Meade bảo là đến cuối tháng Tám hoặc sang tháng Chín thì ở cũ. – Melanie nói,

- Em đã đoán... nhưng mãi đến hôm nay, em mới chắc. Ôi Scarlett, tuyệt không? Em đã ghen với chị về bé Wade và thêm một đứa con nhỏ biết mấy. Và em đã rất sợ là khéo mình không có khả năng ấy, mà cứ ơ, em lại muốn có đến một tá!

Scarlett đang chải đầu, chuẩn bị đi ngủ khi Melanie đến nói chuyện ấy, và nàng dừng phắt, chiếc lược giơ lên nửa chừng.

- Lạy Chúa! – Nàng nói và trong một lúc, chưa hiểu hết ý nghĩa của điều đó. Rồi đùng một cái, vụt hiện lên trong trí nhớ nàng cánh cửa đóng kín của phòng ngủ Melanie và một nỗi đau như mũi dao, xuyên suốt lòng nàng, một nỗi đau cuồng dại như thể Ashley là chồng nàng và đã phụ tình nàng vậy. Một đứa con nhỏ. Con của Ashley? Ôi, sao lại có thể thế, khi mà chàng yêu nàng chứ không phải yêu Melanie?

- Em biết là chị ngạc nhiên. – Melanie hỏn hển nói tiếp. – Có phải là quá tuyệt vời không nhỉ? Ôi, Scarlett, em không biết sẽ

viết cho Ashley như thế nào đây! Nếu có thể nói miệng với anh ấy, hoặc... hoặc... chà, hoặc chẳng nói gì sất và cứ để anh ấy dần dà nhận thấy, thì đỡ bối rối hơn, chị thấy không?

- Lạy Chúa! – Scarlett nói, gằn như nấc lên, đánh rơi cái lược và đưa tay bắm vào mặt đá hoa của bàn trang điểm để khỏi ngã.

- Chị thân yêu, đừng mang bộ mặt như thế! Chị biết là có mang đâu đến nỗi dễ sợ thế. Chính chị cũng nói vậy mà. Chị không nên lo cho em. Chị quá tốt nên mới cuống lên thế. Tất nhiên, bác sỹ Meade bảo là em... em... (Melanie đỏ bừng mặt) rất hẹp, nhưng có thể cũng sẽ không gay đâu và... này, chị Scarlett, hỏi chị biết mình mang thai Wade, chị có viết thư cho anh Charlie không, hay bác gái hoặc bác trai O'Hara viết thay cho chị? Ôi, lạy Chúa, giá em có mẹ để làm giúp em việc này. Em thật không biết thế nào...

- Im đi! – Scarlett nói, dữ dội. – Im đi!

- Ôi! Scarlett, em thật ngốc! Em xin lỗi. Hình như tất cả những người sung sướng đều ích kỷ thì phải. Em quên bằng mắt về chuyện anh Charlie...

- Im đi! – Scarlett lại nói, cố gắng để giữ vẻ mặt bình thản và nén xúc động. Không, không bao giờ được để cho Melanie biết, hoặc thậm chí ngờ ngợ, tình cảm của mình như thế nào.

Melanie, con người phụ nữ tế nhị bậc nhất, rưng rưng nước mắt vì sự tàn ác của bản thân mình. Làm sao nàng lại có thể kéo Scarlett trở lại với cái hồi ức ghê gớm là bé Wade ra đời vài tháng sau khi Charlie mất? Làm sao nàng lại có thể vô ý vô tứ đến thế?

- Để em giúp chị thay đồ ngủ, chị thân yêu, - nàng khẩn khoản. – Và em sẽ bóp đầu cho chị.

- Để cho tôi yên, - Scarlett nói, mặt rắn đanh. Và Melanie òa khóc những giọt nước mắt tự kết tội, chạy khỏi phòng, để lại Scarlett với niềm kiêu hãnh bị tổn thương, và thất vọng, và ghen tuông. Nàng gieo mình xuống giường, không một giọt nước mắt.

Nàng nghĩ mình không thể tiếp tục sống trong cùng một nhà với người đàn bà mang đứa con của Ashley trong bụng. Nàng phải về ấp Tara thôi, về cái ngôi nhà của mình ở đó. Nàng thấy mình không thể giáp mặt lại Melanie mà không lộ tâm tư thầm

kín của mình ra nét mặt. Và sáng hôm sau, nàng trở dậy với quyết tâm chuẩn bị hôm xiêng ngay sau bữa điểm tâm. Nhưng vừa ngồi vào bàn, mỗi người một bộ dạng – Scarlett lầm lẫm, chẳng nói chẳng rằng, bà Pitty bối rối và Melanie ân hận khổ não – thì một bức điện tín đến.

Đó là điện của Mose, người hầu của Ashley, gửi Melanie:

“Đã tìm khắp nơi, không thấy cậu. Có cần phải về nhà không?”

Chẳng ai hiểu ý nghĩa là gì, nhưng cả ba người đàn bà đều kinh hãi giương mắt nhìn nhau và Scarlett quên hết mọi ý định trở về nhà. Bỏ dở bữa điểm tâm, họ lên xe ngựa vào thành phố để đánh điện cho vị đại tá chỉ huy Ashley, nhưng họ vừa bước vào sở bưu chính thì đã có một bức điện tín của ông ở đấy rồi: “Rất tiếc báo bà biết thiếu tá Wilkes mất tích trong chuyến trình sát cách đây ba hôm. Sẽ báo tin thêm.”

Cuộc hành trình trở về nhà thật kinh khủng: bà cô Pitty úp mặt vào khăn tay khóc rấm rức, Melanie ngồi ngay như tượng và Scarlett dờ dẩn rụng xuống trong góc xe. Vừa về đến nhà, Scarlett liền lật đật lên gác, về phòng riêng và vợ lấy chuỗi hạt trên bàn, quỳ thụp xuống, bắt đầu cầu nguyện. Song, nàng không nghĩ ra điều gì để cầu xin. Trong nàng, chỉ có một nỗi sợ trống hoác như vực thẳm, một láng máng nhận thức rằng Thượng đế đã ngoảnh mặt đi vì tội lỗi của nàng. Nàng đã yêu một người đàn ông có vợ và tìm cách cướp chàng khỏi tay người vợ, và Thượng đế đã trừng phạt nàng bằng cách giết chàng. Nàng muốn cầu nguyện nhưng nàng không thể ngước mắt lên Trời! Nàng muốn khóc, nhưng nước mắt không chảy ra. Dường như nước mắt ngập tràn ngực nàng, những giọt nước mắt nóng bỏng nhưng không chịu chảy ra.

Cửa mở và Melanie bước vào. Mặt nàng như một hình trái tim cắt bằng giấy trắng, đóng khung giữa mái tóc đen, mắt thao láo như mắt một đứa trẻ khiếp đảm lạc trong đêm tối.

- Scarlett, - nàng chìa tay ra nói. – Chị tha thứ cho em về những điều em nói hôm qua, vì bây giờ, chị... em chỉ còn có chị trên đời. Ôi, Scarlett, em biết Ashley thân yêu của em đã chết rồi!

Không hiểu như thế nào mà nàng đã ở trong tay Scarlett, bộ ngực nhỏ thổn thức, và không hiểu như thế nào, họ lại nằm trên

giường, ôm ghì lấy nhau và Scarlett cũng khóc, mặt áp vào mặt Melanie, nước mắt người nọ làm ướt mà người kia. Khóc vậy đành nhẽ là đau ghê gớm, nhưng còn đỡ hơn là không khóc được. Ashley chết... chết rồi, nàng tự tử, và mình đã giết chàng bằng cách yêu chàng! Nàng lại nấc lên và Melanie tìm thấy trong nước mắt một niềm an ủi nào đó, càng ôm ghì lấy cổ nàng:

- Chí ít, - Melanie thì thầm, - chí ít... em cũng còn có con của anh ấy.

“Còn mình”, Scarlett nghĩ thầm, giờ đây quá tê tái không còn bụng dạ nào cho thói ghen nhỏ mọn,” mình chẳng có gì... chẳng có gì... chẳng có gì ngoài cái vẻ mặt chàng khi chàng chào tạm biệt mình.”

Những báo cáo đầu tiên ghi là: “Mất tích – coi như bị giết” và trên danh sách thương vong cũng ghi như thế. Melanie đánh điện cho đại tá Sloan hàng chục lần và cuối cùng, nhận được một bức thư đầy thông cảm, cho biết rằng Ashley cùng một топ кы sỹ đi trinh sát và không trở về. Tin báo về là đã có một cuộc đụng độ nhỏ bên trong phòng tuyến Yankees và Mose đau đớn điên cuồng, đã liều chết đi tìm xác Ashley, nhưng không thấy gì. Melanie, giờ đây bình tĩnh lạ lùng, đánh điện tin, kèm ngân phiếu, gọi anh ta về nhà.

Khi danh sách thương vong báo lại rằng Ashley “coi như bị bắt”, thì ngôi nhà buồn bã lại khắp khởi hy vọng. Thật khó kéo được Melanie ra khỏi sở bưu chính và chuyến tàu nào, nàng cũng ra đón, hy vọng có thư. Thời kỳ này, nàng ốm yếu luôn, tình trạng thai nghén biểu hiện bằng nhiều triệu chứng khó chịu, nhưng nàng không chịu nằm yên trên giường theo lời căn dặn của bác sĩ Meade. Một năng lượng cuồng nhiệt ộp vào nàng, không để cho nàng yên. Ban đêm, hồi lâu sau khi lên giường nằm, Scarlett vẫn nghe thấy tiếng chân nàng đi lại trên sàn buồng bên cạnh.

Một buổi chiều, bác Peter hốt hoảng đánh xe đưa nàng từ trên phố về và Rhett Butler dìu nàng vào nhà. Nàng đã ngắt tại sở bưu chính và Rhett, đi ngang qua thấy mọi người nhón nháo, đã tháp tùng nàng về nhà. Chàng bế nàng lên phòng ngủ trên gác và trong khi cả nhà hốt hoảng chạy ngược chạy xuôi kiếm gạch hơ

nóng, chần mền và rượu *whisky*, thì chàng kê gối đặt nàng lên giường.

- Bà Wilkes, - chàng hỏi độp một cái, - bà sắp sinh cháu, phải không?"

Nếu Melanie không bị ngây ngất chóng mặt như thế, tim không chao đảo như thế, thì hẳn câu hỏi đó đã làm nàng quy ngã rồi. Ngay cả với bạn gái, nàng cũng thấy bối rối mỗi khi có ai nhắc đến tình trạng thai nghén của nàng và mỗi lần đến khám ở chỗ bác sĩ Meade, là cả một cực hình. Còn đối với nam giới nhất là với Rhett Butler, thì quả là nàng không bao giờ nghĩ là họ có thể hỏi một câu như thế. Nhưng giờ đây, nằm lả đi trên giường, nàng chỉ còn biết gật đầu. Sau cái gật đầu ấy, vấn đề xem ra không đến nỗi đáng sợ đến thế nữa, vì Rhett tỏ ra rất an cần, rất quan tâm.

- Vậy bà phải chăm lo bản thân cẩn thận. Cứ chạy quanh và lo lắng suốt thế này chả có lợi gì cho bà, mà còn có thể hại cho đứa bé. Bà Wilkes, nếu bà cho phép, tôi sẽ sử dụng chút ảnh hưởng của mình ở Washington để hỏi tin về ông nhà. Nếu ông bị bắt làm tù binh, thì sẽ có trong danh sách của Hợp Chúng Quốc, nếu không... ờ, chẳng có gì khổ bằng thắc thỏm. Nhưng bà phải hứa với tôi đã. Bà hay chăm lo bản thân, nếu không, thể trước Chúa, tôi sẽ không đụng đậy một ngón tay.

- Ôi, ông thật tốt, - Melanie kêu lên. - Làm sao người ta có thể nói về ông những điều ghê gớm thế?

Rồi chợt biết là mình vô ý vô tứ và khiếp hãi thấy mình lại đi bàn với một người đàn ông về tình trạng thai nghén của mình, nàng lại bắt đầu khóc yếu ớt. Và, khi chạy như bay lên cầu thang, với một hòn gạch hơi nóng bọc trong một miếng vải flannel, Scarlett thấy Rhett đang vỗ vỗ vào tay Melanie.

Rhett đã giữ lời hứa. Ba cô cháu không biết chàng đã giật sợi dây nào, nhưng không dám hỏi, sợ có thể khiến chàng thừa nhận là có quan hệ mật thiết với bọn Yankees. Phải một tháng sau chàng mới được tin và tin đó thoát đầu khiến họ vui mừng khôn siết, nhưng sau đó lại gây một nỗi lo âu gặm nhấm con tim họ.

Ashley không chết! Chàng đã bị thương và bị bắt làm tù binh. Hồ sơ cho biết chàng hiện đang ở Đảo Đá, một trại tù binh ở bang Illinois. Trong cơn mừng rỡ lúc đầu, ba cô cháu không nghĩ đến

điều gì khác ngoài việc chàng còn sống. Nhưng khi bình tĩnh trở lại, họ nhìn nhau và nói: “Đảo Đá!” với cái giọng khiếp hãi như nói hai tiếng “Địa ngục!”. Vì, cũng như cái tên Andersonville^[55] khiến người miền Bắc rùng mình, cái tên Đảo Đá bao giờ cũng gieo kinh hoàng trong tim bất kỳ người miền Nam nào có họ hàng thân thích bị giam giữ tại đó.

Khi Lincoln từ chối việc trao đổi tù binh vì tin rằng việc bắt Liên bang phải chịu gánh nặng nuôi, giữ tù binh Hợp Chúng Quốc sẽ đẩy nhanh chiến tranh đến chỗ kết thúc, thì ở Andersonville, bang Georgia, có hàng nghìn lính vận quân phục xanh. Quân đội Liên bang hưởng khẩu phần rất còm cõi và hầu như không có thuốc men, bông băng cho thương bệnh binh, nên chẳng có mấy tí san sẻ cho tù binh. Người ta nuôi tù binh bằng những gì chiến sĩ ăn ngoài mặt trận, gồm mỡ và đậu khô và với chế độ dinh dưỡng như vậy, tù binh Yankees chết như ruồi, đôi khi cả trăm tên một ngày. Phần nộ vì những tin tức về tình hình đó, miền Bắc bèn áp dụng những biện pháp đối xử tàn tệ hơn với tù binh Liên bang và không có nơi nào, họ bị ngược đãi hơn ở Đảo Đá. Ăn uống thiếu thốn, ba người chung nhau một tấm mền, các chứng bệnh đậu mùa, sùng phổi và thương hàn hoành hành dữ dội, khiến nơi này được mệnh danh là “ổ dịch”. Ba phần tư số tù binh ở đây không bao giờ sống sót trở về.

Và Ashley đang ở cái nơi khủng khiếp ấy! Ashley còn sống nhưng chàng bị thương ở Đảo Đá. Ở Illinois, lúc chàng được đưa tới đó, chắc tuyệt đang rơi dày lắm. Từ lúc Rhett được biết tin chàng đến nay, liệu chàng có thể chết vì vết thương không? Liệu chàng có thành nạn nhân của bệnh đậu mùa? Liệu chàng có đang mê man trong cơn sốt sùng phổi mà chẳng có chần đấp?

Ôi, thuyền trưởng, liệu có cách nào... Ông có thể dùng ảnh hưởng của ông để can thiệp cho nhà tôi được trao đổi không? – Melanie kêu lên.

- Ông Lincoln, con người nhân từ và chính trực, đã giở những giọt nước mắt lớn khóc năm con trai của bà Bisby, nhưng không thừa nước mắt để khóc thương hàng nghìn người Yankees đang hấp hối ở Andersonville, - Rhett bĩu môi nói. Họ có chết hết, ông cũng chẳng cần. Lệnh đã ban bố. Không có trao đổi gì hết. Tôi.. bà Wilkes, tôi đã không nói trước với bà điều này: chồng bà đã có

một cơ hội để được ra khỏi trại, nhưng ông đã từ chối.

- Ôi, không có lẽ! – Melanie thốt lên, không tin.

- Phải, đúng vậy đấy. Bọn Yankees lấy người phục vụ biên giới để đánh bọn Anh-điêng, tuyển mộ trong số tù binh Liên bang. Mọi tù binh bằng lòng tuyên thệ phục tùng và đăng lính đi dẹp bọn Anh-điêng trong thời hạn hai năm, đều được thả và phải đến miền Tây. Ông Wilkes đã từ chối.

- Ôi, làm sao anh ấy lại có thể thế nhỉ? – Scarlett kêu lên. – Tại sao anh ấy không tuyên thệ, rồi đào ngũ trốn về nhà ngay sau khi được thả?

Melanie quay sang nàng, dữ dội như một nữ thần tóc rắn.

- Làm sao chị có thể nêu lên một ý kiến như thế: Phản bội Liên bang bằng lời tuyên thệ đê mạt ấy, rồi sau đó lại phản lại lời hứa với bọn Yankees! Em thà biết anh ấy chết ở Đảo Đá còn hơn nghe tin anh ấy tuyên thệ như vậy. Nếu anh ấy chết trong tù, em còn có thể tự hào về anh ấy. Nhưng nếu anh ấy làm điều đó, em sẽ không bao giờ nhìn mặt anh ấy nữa. Không bao giờ! Tất nhiên là anh ấy từ chối thôi.

Khi Scarlett tiễn Rhett ra cửa, nàng hỏi, vẻ bức dọc:

- Nếu là anh liệu anh có gia nhập quân đội Yankees để khỏi chết ở trại tù và sau đó tìm cách đào ngũ không?

- Dĩ nhiên là có, - Rhett nói, phô hàm răng dưới bộ ria.

- Vậy tại sao Ashley không làm thế?

- Ông ta là người quý phái. – Rhett nói và Scarlett tự hỏi làm sao lại có thể tải chùng ấy trâng tráo vô sỉ và miệt thị trong một tù tôn quý như vậy.

CHƯƠNG XVII

Tháng Năm năm 1864 đến – một tháng Năm khô nóng làm hoa héo từ khi chớm nọ - và quân Yankees dưới sự chỉ huy của tướng Sherman lại tiến đánh Georgia, ở phía trên Dalton, cách Atlanta một trăm dặm về phía tây bắc. Tin đồn rằng có giao chiến ác liệt ở gần biên giới Georgia – Tennessee. Quân Yankees tập trung để tấn công tuyến đường sắt miền Tây và Đại Tây Dương, tuyến đường nối liền Atlanta với Tennessee và miền Tây, chính cái tuyến đường trên đó quân đội miền Nam đã được cấp tốc chở ra mặt trận hồi mùa thu năm ngoái để giành chiến thắng Chickamauga. Nhưng về đại thể, Atlanta không lo lắm về triển vọng chiến sự xảy ra ở gần Dalton. Nơi quân Yankees tập trung chỉ cách chiến trường Chickamauga mấy dặm về phía đông nam, chúng đã từng bị đánh lui khi chúng tìm cách đột phá qua các đèo của vùng này và chúng sẽ bị đánh lui một lần nữa.

Atlanta và cả bang hiểu rằng tầm quan trọng sống còn của Georgia đối với Liên bang không cho phép tướng Joe Johnston để cho bọn Yankee ở lại lâu bên trong biên giới của bang. Lão tướng Joe cùng đạo quân của ông thậm chí sẽ không để một tên Yankees nào xuống phía nam của Dalton, vì rất nhiều điều phụ thuộc vào việc duy trì hoạt động bình thường của Georgia. Cái bang còn nguyên vẹn chưa bị tàn phá này là một vựa lúa lớn, một xưởng máy và một nhà kho cho Liên bang. Nó sản xuất rất nhiều vũ khí và thuốc súng cho quân đội sử dụng và phần lớn hàng bông, hàng len. Nằm giữa Atlanta và Dalton là thành phố Rome với xưởng đúc đại bác cùng các ngành kỹ nghệ khác, là Etowah và Allatoona với những nhà máy thép lớn nhất ở phía nam Richmond. Và ở Atlanta không những chỉ tập trung các xí nghiệp sản xuất súng ngắn, yên ngựa, lều trại và đạn dược, mà còn có những nhà máy cán thép quy mô nhất ở miền Nam, những xưởng của các công ty hỏa xa chính và các bệnh viện lớn. Atlanta còn là đầu mối của bốn tuyến đường sắt quyết định sự sống còn của Liên bang.

Cho nên không ai lo ngại lắm. Nói cho cùng Dalton còn xa

chán, mãi tít trên gần biên giới Tennessee. Ở Tennessee đã có đánh nhau từ ba năm nay và người ta đã quen nghĩ đó là một chiến trường xa, hầu như xa bằng Virginia hoặc sông Mississippi. Hơn nữa, lão tướng Joe cùng quân của ông trấn ở giữa bọn Yankees và Atlanta, và mọi người biết rằng, giờ đây khi Stonewall Jackson đã chết, thì sau tướng Lee, không còn vị tướng nào lỗi lạc hơn Johnston nữa.

Một buổi tối tháng Năm ấm áp, ngồi ở hàng hiên nhà bà cô Pitty, bác sỹ Meade đã tổng kết quan điểm của dân chúng về vấn đề này, khi ông nói rằng Atlanta không việc gì mà sợ, vì tướng Johnston đang sừng sững trên núi như một bức thành sắt. Đám cử tọa nghe ông với những xúc động khác nhau, vì những người ngồi đó trong ánh hoàng hôn dần tắt, lặng lẽ trên ghế đu, nhìn những con đom đóm đầu mùa bay lập lòe qua bóng tối nhập nhoạng, ai nấy đều mang nặng nhiều suy nghĩ trong tâm tư. Bà Meade, tay đặt lên cánh tay Phil, hi vọng là ông chồng mình có lý. Nếu chiến tranh sập tới nữa, bà biết Phil sẽ phải lên đường. Bây giờ nó đã mười sáu và đang ở đội dân vệ. Fanny Elsing, mặt xanh xao và mắt trũng xuống từ sau trận Gettysburg đang cố gắng không nghĩ đến các hình ảnh đau đớn đã hằn sâu trong tâm trí cô từ mấy tháng qua: hình ảnh trung úy Dallas McLure hấp hối trên một chiếc xe bò lóc cộc đi trong mưa trên đường rút lui dài dặc khùng khiếp về Maryland.

Cánh tay vô dụng của đại úy Carey Ashburn lại đau nhói, thêm vào đó, chàng ngán ngẩm nghĩ rằng việc tán tỉnh Scarlett đã đi đến chỗ bế tắc. Tình hình đã như thế từ khi có tin Ashley bị bắt, mặc dầu chàng không hề thấy ra mối liên quan giữa hai sự kiện. Cả Melanie và Scarlett cùng nghĩ đến Ashley, như tất cả những khi họ không mắc làm một nhiệm vụ khẩn cấp nào đó hoặc bất đắc dĩ phải tiếp chuyện ai. Scarlett xót xa, buồn bã nghĩ: “Chắc là chàng chết rồi, nếu không thì phải có tin chứ”. Còn Melanie thì vật lộn quần lên quật xuống với nỗi sợ qua những giờ khắc bất tận, không ngừng tự nhủ: “Nhất định chàng chưa chết. Nếu chàng chết rồi thì mình ắt đã biết... mình ắt đã linh cảm thấy”. Rhett Butler;ngồi ngả người trong bóng tối, đôi cẳng dài đi ủng sang trọng bắt chéo trề nải, bộ mặt tỉnh khô không một biểu hiện. Trong vòng tay chàng, Wade ngủ ngon lành, bàn tay nhỏ xíu khư khư một chiếc chạc xương đòn của chim được cọ bóng.

Scarlett bao giờ cũng cho phép Wade thức khuya khi Rhett đến chơi vì thằng bé nhút nhát này lại khoái chàng và lạ lùng thay, Rhett dường như cũng yêu Wade. Thường thường, sự có mặt của thằng bé làm rầy Scarlett, nhưng trong tay Rhett, nó lại rất ngoan. Còn bà cô Pitty thì sợ hãi cố nén một tiếng ợ vì con gà trống thịt cho bữa tối vừa già lại vừa dai ngoanh ngoách.

Sáng nay, bà cô Pitty đã tiếc rẻ đi đến quyết định hóa kiếp cho vị trưởng lão này trước khi ngài chết vì tuổi già và thương nhớ các cung tần mỹ nữ của mình đã bị ăn thịt từ lâu. Đã bao hôm nay, ngài ủ rũ đi quanh chuồng gà trống chán ngán không thiết gáy. Sau khi bác Peter vắn cổ ngài, bà cô Pitty cảm thấy lương tâm áy náy với ý nghĩ là mình đóng cửa ăn uống trong gia đình, trong khi bạn bà nhiều người hàng mấy tuần không biết đến mùi thịt gà, cho nên bà đề nghị mời khách đến ăn tối. Melanie giờ đây đã chữa năm tháng, từ nhiều tuần nay không dám ra nơi công cộng hoặc tiếp khách, nên nàng thất kinh khi nghe bà nêu ý ấy. Nhưng, riêng lần này, bà cô tỏ ra kiên quyết. Ăn mảnh con gà trống này thì thật ích kỷ, nếu Melanie kéo cái vành váy trên cùng lên cao một chút nữa, sẽ không ai nhận thấy gì, với lại, ngực Melanie lép kẹp ấy mà, lo gì.

- Ôi, nhưng cô ơi, cháu không muốn gặp ai trong khi Ashley...

- Đâu có phải như là Ashley đã... đã mất, bà cô Pitty nói giọng run run, vì trong thâm thâm, bà tin chắc Ashley đã chết. Ashley vẫn sống rành rành như cháu, mà có bầu có bạn thì tốt cho cháu chứ sao. Cô sẽ mời cả Fanny Elsing nữa. Bà Elsing đã xin cô động viên Fanny giúp, tạo điều kiện cho nó gặp mọi người...

- Chà cô, nhưng thật tàn nhẫn, ai lại đi ép cô ấy, khi mà Dallas tội nghiệp vừa mới chết...

- Nay Melly, cô sẽ khóc bây giờ, nếu cháu cứ cãi, làm cô phật ý. Hình như cô là cô của cháu, cô biết cô muốn gì chứ. Và cô muốn một bữa liên hoan.

Thế là bà cô Pitty mở tiệc liên hoan và phút cuối cùng, một người khách bà không chờ đợi và càng không muốn, chợt tới. Đúng lúc mùi gà quay tỏa đầy nhà thì Rhett Butler, từ một trong những chuyến đi bí ẩn của chàng trở về, gõ cửa với một hộp kẹo lớn gói bằng giấy đăng-ten cặp nách và miệng đầy những lời ca

ngợi bà, những lời lẽ hai mặt hiểu thế nào cũng được. Không còn cách nào khác ngoài việc mời chàng ở lại, mặc dầu bà cô Pitty biết vợ chồng ông bác sỹ Meade nghĩ thế nào về chàng và Fanny ghét cay ghét đắng bất cứ người đàn ông nào không mang quân phục. Nếu ở ngoài phố, ắt chẳng người nào thuộc gia đình Meade hoặc Elsing thèm nói với chàng, nhưng trong nhà một người bạn, tất nhiên, họ phải giữ phép lịch sự với chàng. Vả lại, giờ đây hơn bao giờ hết, chàng được sự bảo trợ của nàng Melanie mảnh dẻ yếu ớt. Sau khi chàng can thiệp để dò hỏi tin tức của Ashley cho nàng, nàng đã thông báo công khai rằng cửa nhà nàng bao giờ cũng rộng mở đón chàng chừng nào chàng còn sống và bất luận những người khác nói gì về chàng.

Những lo ngại của bà cô Pitty lắng xuống khi bà thấy Rhett đang trong lúc cư xử dễ chịu nhất. Chàng sẵn đón chiêu chuộng Fanny với niềm tôn trọng thông cảm đến nỗi cuối cùng cô cũng phải mỉm cười với chàng và bữa ăn diễn ra tốt đẹp. Đó là một bữa tiệc ông hoàng. Carey Ashburn mang đến một ít trà tìm thấy trong túi đựng thuốc lá rơi của một tên tù binh Yankees trên đường tới Andersonville và mỗi người được một chén trà phẳng phất mùi thuốc lá. Mỗi suất được một miếng thịt gà già dai ngoách với một lượng gia vị hậu hĩnh gồm ngô và hành, một bát đậu khô, khá nhiều gạo và nước sốt loãng vì thiếu bột. Đồ tráng miệng gồm một cái bánh khoai lang, tiếp theo là hộp kẹo của Rhett. Và khi Rhett đưa xì gà Havana thứ thiệt ra mời các ông thưởng thức cùng với rượu vang dâu, thì ai nấy đều nhất trí đây là một bữa tiệc xứng đáng với Lucius^[56]

Khi các ông ra tụ với các bà ở hàng hiên trước, câu chuyện bèn chuyển sang đề tài chiến tranh. Chuyện trò bây giờ chỉ xoay quanh chiến tranh, bất cứ đề tài gì cũng xuất phát từ chiến tranh hoặc quay trở về với chiến tranh – lúc buồn, lúc vui, nhưng bao giờ cũng dính dáng đến chiến tranh. Những chuyện tình trong chiến tranh, những đám cưới trong chiến tranh, những cái chết trong bệnh viện và trên chiến trường, những việc xảy ra ở doanh trại, ngoài mặt trận, trên đường hành quân, sự dũng cảm, sự hèn nhát, vui, buồn, thiếu thốn và hi vọng. Bao giờ, bao giờ cũng hi vọng. Hi vọng kiên định, không lay chuyển, bất chấp những thất bại mùa hè năm ngoái.

Khi đại úy Ashburn; thông báo là chàng đã làm đơn xin và được chấp nhận cho thuyền chuyển từ Atlanta đến đơn vị quân đội ở Dalton, phái nữ bèn hôn bằng mắt lên cánh tay cứng quèo của chàng và che giấu niềm xúc động tự hào của mình bằng cách tuyên bố đùa rằng họ không thể để cho chàng đi, vì nếu chàng đi thì biết lấy ai tháp tùng họ?

Chàng trai trẻ Carey; coi bộ vừa ngượng vừa thích thú vì những lời tuyên bố như vậy từ miệng những bà có chồng đang hoang cũng như không chồng ở vậy như bà Meade và Melanie, như bà cô Pitty và Fanny. Chàng cố gắng hi vọng rằng Scarlett cũng thực sự nghĩ vậy.

- Chà, cậu ấy chả mấy chốc sẽ về thôi, ông bác sỹ nói, quàng một cánh tay lên vai Carey. Sẽ chỉ có một cuộc đụng độ ngắn và bọn Yankees sẽ tháo chạy toán loạn về Tennessee. Và khi chúng về tới đó, tướng Forrest; sẽ liệu cho chúng. Các bà các cô khỏi cần phải hốt hoảng về việc bọn Yankees đến gần, vì tướng Johnston cùng đạo quân của ông đang trấn ở trên núi như một bức thành sắt vậy. Phải, một bức thành sắt – ông nhắc lại, tự khoái câu của chính mình – Sherman sẽ không thể qua được. Y không thể đánh bật lão tướng Joe.

Các bà mỉm cười tán đồng vì mỗi lời ông thốt ra đều được coi như một chân lý không thể phản bác. Nói cho cùng, những vấn đề này, đàn ông hiểu hơn phụ nữ nhiều và nếu ông đã nói tướng Johnston là một bức thành sắt thì ắt đúng là thế. Chỉ có Rhett lên tiếng. Chàng đã im lặng từ lúc dùng bữa và đã ngồi trong bóng tối nhập nhòa nghe câu chuyện về chiến tranh, miệng trễ xuống, tay ẵm bé Wade gục trên vai.

- Tôi nghe tin đồn rằng, với số viện binh mới tới, Sherman hiện có trên mười vạn quân.

Ông bác sỹ gay gắt trả lời chàng. Từ lúc mới đến, thấy một trong những bạn cùng bàn ăn với mình là cái gã mà ông ghét thậm tệ ấy, ông đã hết sức khó chịu. Chỉ vì kính trọng bà Pittypat, lại là khách ở trong nhà bà, mà ông phải dần lòng không để lộ rõ hơn mỗi ác cảm của mình.

- Thì sao, thưa ông? Bác sỹ xẵng giọng quặc lại.

- Tôi thấy cách đây một lúc đại úy Ashburn; vừa nói với là

tướng Johnston chỉ có khoảng bốn vạn quân, kể cả những người đào ngũ được khuyến khích trở lại dưới cờ sau chiến thắng vừa rồi.

- Thưa ông, bà Meade bất bình nói, trong quân đội Liên bang không có ai đào ngũ.

- Tôi xin bà thứ lỗi, Rhett nói với vẻ nhũn nhặn giả vờ. Tôi muốn nói đến cái số mấy ngàn người về phép rồi quên không trở lại trung đoàn và những người vết thương đã lành từ sáu tháng nay vẫn ở lại nhà làm công việc thông thường của họ hoặc cày vỡ cho vụ xuân.

Mắt chàng long lanh và bà Meade giận dữ cắn môi. Scarlett những muốn cười phá lên trước cái vẻ chưng hửng của bà vì Rhett làm bà cứng họng. Có hàng trăm người trốn trong các đầm lầy, trong núi, thách thức hiến binh bắt họ trở về quân đội. Họ là những người đã tuyên bố đây là “một cuộc chiến tranh của người giàu do người nghèo đánh thay” và họ xin đủ nó. Nhưng đông hơn đám này nhiều, là những người không có ý định đào ngũ vĩnh viễn, mặc dù bị gán cho hai chữ “đào ngũ” trong sổ nhân sự đại đội. Họ là những người đã hoài công chờ đợi ba năm vẫn không được nghỉ phép và trong thời gian chờ đợi ấy, đã nhận được những bức thư nhà đầy lỗi chính tả: “Ở đây đóy năm”, “Lăm lay xã trắng có mùa màng gì – trắng có ai cãi bừa cả. Đóy to”, “Ban cuân nhu bắt hết nợn xưa, mấy tháng dôi không nhận được tiền của anh gửi. Cả nhà phải ăn đậu khô cầm hơi”.

Cái hợp xướng ấy mỗi lúc một tăng cường độ: “Chúng tôi đói – vợ anh, con anh, cha mẹ anh. Bao giờ mới chấm dứt? Bao giờ anh trở về? Chúng tôi đói, đói.” Khi có lệnh không cho nghỉ phép vì quân số hao hụt nhanh chóng, những người lính ấy tự động về nhà để cày ruộng và trồng lúa, màu, chữa nhà và dựng hàng rào. Khi các sỹ quan chỉ huy trung đoàn, thông cảm tình hình ấy, thấy trước là sắp có một trận chiến gay go, họ viết thư cho những người lính đó yêu cầu trở về đại đội và hứa sẽ không hỏi han chất vấn gì cả. Thông thường, những người lính này trở về khi họ thấy gia đình có thể cầm chân cái đói thêm mấy tháng nữa. Những “đợt về phép cày ruộng” không bị coi giống như đào ngũ trước địch quân, song dù sao chúng cũng làm suy yếu quân đội.

Bác sỹ Meade vội lấp quăng ngừng lặng gượng gạo.

- Thuyền trưởng Butler, ông nói, giọng lạnh lùng, sự chênh lệch về số lượng giữa quân ta và quân Yankees không bao giờ là quan trọng. Một người lính Liên bang bằng một tá Yankees.

Các bà gật đầu. Điều đó, ai nấy đều biết.

- Điều đó đúng vào thời kỳ đầu chiến tranh, Rhett nói. Có thể cũng vẫn còn đúng, nếu người lính Liên bang có đạn cho súng của mình, có giày để đi và có cái ăn trong dạ dày. Thế nào, đại úy Ashburn?

Giọng chàng vẫn nhỏ nhẹ và đầy nhũn nhặn bề ngoài. Carey Ashburn nom thật khổ sở vì hiển nhiên là chính chàng cũng rất không ưa Rhett. Hẳn chàng sẽ sung sướng được đứng về phe ông bác sỹ, nhưng chàng không thể nói dối. Lý do khiến chàng xin thuyên chuyển ra mặt trận mặc dầu tay bị tàn phế, là vì chàng hiểu mức độ nghiêm trọng của tình hình, điều mà dân thường không nhận ra. Có nhiều người khác, tập tễnh trên chân gỗ hoặc mù một mắt, cụt mấy ngón tay hoặc cả cánh tay, cũng lặng lẽ rời ban hậu cần, bệnh viện, sở bưu điện và sở hỏa xa trở về những đơn vị chiến đấu cũ của mình. Họ biết lão tướng Joe đang cần tất cả mọi người.

Chàng không nói và bác sỹ Meade bình tĩnh găm lên:

- Trước đây, các chiến sỹ của ta, chân không giày và bụng đói, vẫn chiến đấu và chiến thắng. Giờ đây họ sẽ lại chiến đấu và chiến thắng nữa! Tôi xin nói với ông: tướng Johnston không thể bị đánh bật! Từ ngàn xưa, núi rừng xưa nay vẫn là nơi nung nấu và pháo đài kiên cố của nhân dân các nước bị xâm chiếm. Các vị thủ nghĩ đến... nghĩ đến Thermopylae mà coi!

Scarlett nghĩ rất lung, nhưng Thermopylae chẳng có nghĩa gì đối với nàng.

- Ở Thermopylae, họ chết đến người cuối cùng, phải không, thưa bác sỹ? Rhett hỏi, môi bặm lại vì cố nín cười.

- Phải chăng đây là một lời lăng mạ, ông bạn trẻ?

- Thưa bác sỹ, tôi xin ông! Ông hiểu lầm tôi! Tôi chỉ hỏi cho biết mà thôi. Trí nhớ về cố sử của tôi rất tồi.

Nếu cần, quân ta sẽ chết đến người cuối cùng trước khi cho phép bọn Yankees tiến xa hơn vào Georgia, ông đốc tờ xằng giọng. Nhưng sẽ không đến cái nước ấy. Chỉ một trận giao tranh nhỏ là họ sẽ đuổi chúng khỏi Georgia thôi.

Bà cô Pittypat vội đứng lên và yêu cầu Scarlett cho nghe một bản dương cầm chọn lọc và một ca khúc. Bà thấy cuộc trò chuyện đang nhanh chóng chuyển thành giông bão. Bà đã thừa biết tất sẽ có chuyện rắc rối khi có mặt anh ta. Loay hoay thế nào mà anh ta khởi chuyện được, quả là bà không tài nào hiểu đích xác cho ra nhẽ. Chao, lạy Chúa! Không biết Scarlett thấy gì ở cái con người ấy nhỉ? Và làm sao mà Melly thân mến lại có thể bênh vực anh ta cho được?

Trong khi Scarlett ngoan ngoãn đi vào phòng khách nhỏ, im lặng trùm lên hiên ngoài, một thứ im lặng đầy phần uất bực bội với Rhett. Làm sao lại có người không tin với tất cả trái tim và linh hồn vào tính bất khả chiến bại của tướng Johnston và binh sỹ của ông? Tin tưởng là bốn phận thiêng liêng. Và những kẻ phản phúc đến độ mất lòng tin thì chí ít cũng nên có liêm sỉ là ngậm mồm lại chứ!

Scarlett dạo vài hòa âm và giọng nàng vẳng ra từ phòng khách nhỏ, êm dịu, buồn buồn, qua lời một bài dân ca:

Trong căn phòng quét vôi trắng xóa.

La liệt người chết và hấp hối.

Mình đầy vết đạn và lưỡi lê.

Một hôm, người yêu ai đó được đưa vào.

Người yêu ai đó! Trẻ măng và dũng cảm!

Ôi gương mặt xanh sao hiền dịu.

Chẳng bao lâu bụi lấp dưới mồ xanh.

Vẫn le lói vương nét duyên thời niên thiếu.

Những món tóc vàng đằm bết mồ hôi.”

Giọng nữ cao run rẩy của Scarlett than vãn, và Fanny nhồm đậy nói bằng giọng ghen lại, yếu ớt:

- Đề nghị hát bài gì khác đi!

Tiếng piano im bất đột ngọt, Scarlett ngỡ ngàng và bồi rối. Rồi nàng lại chập dạo mấy phách đầu của bài “*Chiếc áo choàng xám*” và lại ngừng ở một nghịch âm vì chợt nhớ là bài này cũng rất náo lòng. Tiếng piano lại tắt vì nàng hoàn toàn bí. Bài nào cũng dính dáng đến chết chóc, chia ly và đau khổ.

Rhett đứng phắt dậy, đặt Wade vào lòng Fanny và bước vào phòng khách nhỏ:

- Hãy chơi bài “Miền quê Kentucky xưa cũ của tôi^[57]”, chàng gợi ý và Scarlett làm theo ngay, đầy lòng biết ơn. Giọng nàng hòa cùng giọng trầm đẹp của Rhett, và khi họ hát sang đoạn hai, những người ngồi ngoài hiên thở phào thoải mái hơn, mặc dầu bài hát này cũng chẳng vui tươi gì lắm.

Cực nhọc sắp qua rồi.

Gánh nặng bao giờ vơi.

Chẳng mấy nữa, lê gót phong trần ta trở lại.

Ôi miền quê Kentucky xưa cũ của tôi!

* * *

Lời tiên đoán của bác sỹ Meade tỏ ra đúng... trong chừng mực nào đó, quả là Johnston đã đứng vững như bức thành sắt trong vùng núi ở mé trên Dalton, cách Atlanta một trăm dặm. Ông trấn giữ vững vàng và quyết liệt ngăn chặn ý đồ của Sherman định thọc qua thung lũng để tiến về Atlanta, đến nỗi cuối cùng bọn Yankees phải lui quân và họp bàn với nhau. Chúng không thể phá được phòng tuyến xám bằng cách tấn công trực diện, cho nên, lợi dụng đêm tối, chúng dàn thành hình vòng cung, tiến qua các đèo, hy vọng đánh tập hậu Johnston và cắt đứt tuyến đường sắt đằng sau ông tại Resaca dưới Dalton mười lăm dặm.

Được tin những tuyến liên kết quý giá ấy bị đe dọa, quân đội Liên bang rời bỏ những chiến hào họ đã liều chết cố thủ và dưới ánh sao, cấp tốc hành quân đến Resaca bằng đường tắt. Khi bọn Yankees rùng rùng từ các đồi đổ xuống, quân miền Nam đã đợi sẵn chúng, nấp trong công sự, các khẩu đội trụ chắc ở vị trí, lưới lê lấp lánh như đã lấp lánh ở Dalton.

Khi những thương binh được đưa từ Dalton về, kể bập bõm

câu được câu chăng về việc lão tướng Joe rút quân về Resaca, dân Atlanta ngạc nhiên và hơi hoang mang. Như thể một đám mây đen nho nhỏ đã xuất hiện ở phía tây bắc, đám mây đầu tiên của một cơn dông mùa hạ. Không biết vị tướng nghĩ thế nào mà lại để bọn Yankees tiến sâu thêm mười tám dặm vào Georgia? Những trái núi hợp thành một pháo đài tự nhiên, như bác sỹ Meade nói. Tại sao lão tướng Joe không cầm chân bọn Yankees tại đó?

Johnston chiến đấu quyết tử ở Resaca và lại đánh lui bọn Yankees lần nữa. Nhưng Sherman, vẫn sử dụng lối đánh thọc sườn, triển khai đạo quân đông đảo của y thành một vòng cung khác, vượt sông Oostanaula; và lại đánh vào đường sắt ở sau lưng quân đội Liên bang. Một lần nữa, những đội quân áo xám lại phải nhanh chóng rời bỏ những đường hào đất đỏ để lui về bảo vệ đường sắt; và mất ngủ, kiệt lực vì hành quân và chiến đấu, và đói, bao giờ cũng đói, họ lại cấp tốc hành quân đổ xuôi thung lũng. Họ tới cái thị xã nhỏ Calhoun, dưới Resaca sáu dặm, trước bọn Yankees, đào công sự và lại sẵn sàng chiến đấu khi bọn Yankees tới. Giờ chiến đấu tới, và sau những cuộc đụng độ ác liệt, bọn Yankees bị đẩy lùi. Lính Liên bang mệt mỏi gục trên vũ khí, cầu sao được ngừng nghỉ một chút. Nhưng không hề có nghỉ ngơi gì cả. Sherman kiên quyết tiến, từng bước một, triển khai quân thành một vòng rộng khớp lấy họ, buộc họ phải rút lui bảo vệ đường sắt phía sau lưng.

Quân Liên bang vừa đi vừa ngủ, quá mệt chẳng còn đầu óc nào mà nghĩ. Nhưng khi họ nghĩ thì họ một mực tin tưởng ở lão tướng Joe. Họ biết họ đang rút lui, nhưng họ biết họ không bị đánh bại. Họ chỉ thiếu người để giữ chốt và đồng thời làm bại chiến thuật vu hồi của Sherman. Họ có thể và thực tế đã đánh bại bọn Yankees mỗi khi chúng nghênh chiến. Cuộc rút lui này sẽ kết thúc như thế nào, họ không biết. Nhưng lão tướng Joe biết mình đang làm gì và họ thấy thế là đủ. Ông đã lãnh đạo cuộc rút lui với tài trí bậc thầy, vì họ chỉ mất có ít người, trong khi số quân Yankees bị giết và bị bắt sống lên rất cao. Họ không mất một xe tải nào, ngoài bốn khẩu đại bác. Và cũng không lần nào mất tuyến đường sắt đằng sau lưng. Sherman không đặt được một ngón tay lên hệ thống đường sắt mặc dầu mọi kế sách của y: tấn công trực diện, kỵ binh xung kích và đánh thọc sườn.

Đường sắt! Nó vẫn còn là của họ, cái dải thép uốn khúc qua thung lũng về phía Atlanta. Những người lính nằm xuống ngủ ở chỗ họ có thể nhìn thấy những thanh đường ray lấp lánh yếu ớt dưới ánh sao. Những người lính nằm xuống chết và hình ảnh cuối cùng đọng lại trong đôi mắt ngỡ ngàng của họ là những thanh đường ray chói sáng dưới ánh mặt trời khốc liệt với hơi nóng bốc lên lung linh.

Cùng rút lui theo họ xuống thung lũng, là cả một đạo quân tị nạn. Điền chủ và Cracker, người giàu và người nghèo, da đen và da trắng, phụ nữ và trẻ em, người già, người hấp hối, người tàn phế, người bị thương, đàn bà có mang sắp đến tháng đẻ, nườm nượp trên đường đến Atlanta bằng đủ mọi phương tiện: xe lửa, xe ngựa, xe bò chất đầy hòm xiềng và đồ gia dụng, trên lưng ngựa và đi bộ. Những người tị nạn đi trước đoàn quân rút lui năm dặm, họ dừng lại ở Resaca, ở Calhoun, ở Kingston, mỗi chặng dừng lại hy vọng nghe tin bọn Yankees bị đẩy lùi để họ có thể trở về nhà. Nhưng không có chuyện quay trở lại con đường đầy nắng ấy. Đoàn quân áo xám đi qua những đại sảnh trống không, những ấp trại vắng tanh, những lều gỗ tro trọi cửa mở hé. Đây đó, một phụ nữ cô đơn ở lại với mấy người nô lệ thất đảm, họ chạy ra đường cái để hoan hô những người lính, mang những xô nước giếng cho toán quân khát khô cổ, băng bó những vết thương và chôn những tử sĩ ngay trong nghĩa trang gia đình nhà họ. Nhưng đại bộ phận thung lũng đều hoang phế và tiêu điều, mùa màng không ai chăm nom cháy khô trên cánh đồng.

Một lần nữa bị thọc sườn ở Calhoun, Johnston lùi về ở Adairsville, giao chiến kịch liệt ở đó, rồi rút về Cassville, sau đó lại rút xuống phía Nam Cassville. Và giờ đây, quân địch đã tiến quá Dalton năm mươi dặm. Ở New Hope Church (Nhà thờ Hy Vọng Mới), sâu thêm mười dặm trên con đường chiến đấu ác liệt, đoàn quân áo xám đào công sự cố thủ, quyết tâm trụ lại. Quân áo xanh đến trên đà tấn công ráo riết, như một con mãng xà tinh uốn khúc, phóng nọc độc, rứt những khúc bị thương lại, nhưng vẫn không ngừng bổ tới, bổ tới mãi. Chiến sự diễn ra quyết liệt ở New Hope Church, mười hai ngày đánh nhau liên tục, mỗi đợt tấn công của bọn Yankees, trả bằng giá máu, đều bị đánh bật ra. Rồi Johnston một lần nữa bị khuỷp sườn, lại phải rút đoàn quân mỏng dần của mình lùi thêm mấy dặm nữa.

Số thương vong của quân Liên bang ở New Hope Church lên khá cao. Từng đoàn tàu đổ thương binh ngập tràn Atlanta khiến thành phố thất kinh. Chưa bao giờ, ngay cả sau trận Chickamauga, thành phố này thấy nhiều thương binh đến thế. Các bệnh viện đầy ứ và thương binh phải nằm dưới sàn các cửa hiệu trống rỗng, trên những kệen bông trong các kho hàng. Mọi khách sạn, quán trọ và nhà riêng đều đầy thương bệnh binh. Bà Pitty cũng có phần, mặc dầu bà phản đối rằng trong khi Melanie đang ở một tình trạng rất cần gượng nhẹ, rất có thể đẻ non nếu nhìn thấy những cảnh đau đớn ghê rợn, mà chứa những người đàn ông lạ mặt trong nhà thì hết sức bất tiện. Nhưng Melanie kéo cao vành váy trên cùng lên cao một tí nữa để che cái thân hình ngày một sồ sề của mình và ngôi nhà gạch liền đầy thương binh. Thế là cứ liên miên nào là nấu nướng, nào là đỡ dậy, trở người và quạt cho họ, và hết giờ này sang giờ khác giặt giũ, cuộn lại băng cứu thương, tước xơ vải, và những đêm dài mất ngủ vì những tiếng mê sảng ở phòng bên. Cuối cùng, thành phố mắc kẹt không thể nhận thêm được nữa và số thương binh thừa ứ phải chuyển tới các bệnh viện ở Macon và Augusta.

Với hàng loạt thương binh như thác lũ, mang những tin tức mâu thuẫn nhau và dòng người tị nạn ngày càng đông đổ về chật ních thành phố vốn đã chật, Atlanta nhốn nháo cả lên. Đám mây nhỏ phía chân trời đã nhanh chóng phình lên thành một đám mây đông lớn sầm trời và như phả ra một luồng gió thoảng nhẹ, ớn lạnh.

Chưa ai mất tin tưởng ở sự bất khả chiến bại của quân đội, nhưng mọi người – chí ít là đám dân thường – mất tin tưởng ở tướng Johnston. New Hope Church chỉ cách Atlanta có ba mươi lăm dặm! Tướng Johnston đã để bọn Yankees đẩy mình lùi lại sáu mươi lăm dặm trong vòng có ba tuần!

Tại sao ông không kìm giữ chân bọn Yankees lại, thay vì rút lui hoài. Ông ta thật điên và còn tệ hơn là điên nữa kia. Những tay kỳ cựu trong đội vệ binh địa phương và dân binh của bang, ngôi ấm chỗ an toàn ở Atlanta, một mực cả quyết rằng họ có thể điều hành chiến dịch tốt hơn và phác họa bản đồ lên khăn bàn để chứng minh luận điểm của mình. Khi quân số giảm xuống nữa và ông buộc phải lùi sâu thêm, vị tướng bèn khẩn thiết kêu gọi

Thống đốc Brown bổ sung cho ông chính những người đó, nhưng quân đội của bang vẫn chắc chắn không lo bị đụng tới. Dù sao, Thống đốc cũng đã từ chối yêu cầu xin quân của Jeff Davis. Lẽ nào bây giờ ông lại chấp thuận cho tướng Johnston?

Chiến đấu và rút lui! Chiến đấu và rút lui! Suốt hai mươi lăm ngày và trên bảy mươi lăm dặm, quân đội Liên bang đã chiến đấu hầu như thường nhật. New Hope Church giờ đây đã ở sau lưng đoàn quân áo xám, một hồi ức trong đám sương mù thác loạn những hồi ức tương tự, nóng, bụi, đói, mệt, rầm rập bước trên con đường đất đỏ hằn những vết bánh xe, ì oạp trong bùn đỏ quánh, rút lui, đào công sự, chiến đấu – rút lui, đào công sự, chiến đấu. New Hope Church là một ác mộng của một kiếp khác và Big Shanty cũng vậy - ở đây, họ quay lại đối đầu, đánh bọn Yankees như điên. Nhưng tha hồ đánh, đánh đến khi cánh đồng ngợp xanh những xác Yankees, bao giờ cũng vẫn có cái vòng xanh khủng khiếp ở phía đông nam khuỷp vào tập hậu lực lượng Liên bang, hướng vào mục tiêu đường sắt và hướng tới Atlanta!

Từ Big Shanty, đoàn quân mệt mỏi mất ngủ rút lui theo con lộ tới núi Kennesaw, gần cái thị xã nhỏ Marietta, và ở đây họ triển khai thành hình vòng cung trên một tuyến dài mười dặm. Trên triền núi dốc đứng, họ đào hố chiến đấu và trên những đỉnh núi cao, họ đặt các khẩu đội pháo. Mồ hôi nhễ nhại, vừa chửi thề vừa kéo những khẩu pháo nặng lên những mỏm vực, vì la lùa không leo núi được. Liên lạc và thương binh về Atlanta đem những tin làm yên lòng những người dân thành phố hốt hoảng. Những cao điểm Kennesaw là không thể đánh chiếm được. Cả núi Cây Thông và núi Lạc ở gần đây cũng vậy. Họ cũng đã xây công sự trên hai núi này. Bọn Yankees không thể đánh bật những người của lão tướng Joe và giờ đây chúng khó lòng mà thọc sườn họ vì các khẩu pháo trên đỉnh núi kiểm soát mọi con đường trên một bán kính mấy dặm. Atlanta thở phào nhẹ nhõm hơn, nhưng...

Nhưng núi Kennesaw chỉ cách có hai mươi hai dặm!

Vào cái ngày những thương binh đầu tiên ở núi Kennesaw được đưa về, chiếc xe ngựa của bà Merriwether đậu trước cửa nhà bà cô Pitty vào cái giờ sớm chưa từng thấy là bảy giờ sáng và bác da đen Levi nhấc người nhà lên báo Scarlett mặc quần áo ngay để đến bệnh viện. Fanny Elsing và chị em nhà Bonnell bị

đánh thức từ sớm, đang ngáp ở ghế sau, trong khi bà vú già nhà Elsing lạy bậu ngồi cùng ghế xà ích, một rổ đầy băng cứu thương mới giặt ôm trong lòng. Scarlett đi một cách miễn cưỡng, vì đêm qua nàng đã nhảy đến gần sáng tại cuộc liên hoan của Vệ binh địa phương và chân còn mỏi nhừ. Nàng tắm rửa cái bà Merriwether rất tháo vát và không biết mệt, các thương binh và toàn Liên bang miền Nam, trong khi Prissy giúp nàng cài khuy chiếc áo dài diềm bầu cũ nhất và rách nhất nàng thường mặc để làm việc ở bệnh viện. Cố nuốt trôi món nước ngô rang đắng ngắt và khoai lang khô coi như bữa cà phê điểm tâm, nàng ra nhập bọn với các cô kia. Nàng đã chán ngấy cái công việc săn sóc thương binh này rồi. Ngay ngày hôm nay, nàng sẽ nói với bà Merriwether là bà Ellen đã viết thư nhắn nàng về thăm nhà. Thật chẳng ăn thua gì, vì người đàn bà đáng kính ấy, tay áo xắn cao, thân hình to béo quăn một chiếc tạp dề rộng, phóng một cái sắc như dao vào nàng và nói:

- Đừng bắt tôi phải nghe những chuyện vợ vắn ấy nữa, Scarlett Hamilton. Tôi sẽ viết thư cho mẹ cô ngay ngày hôm nay, nói cho bà biết chúng tôi cần cô như thế nào và tôi tin chắc rằng bà sẽ hiểu và để cô ở lại. Bây giờ thì mặc tạp dề vào và chạy đến chỗ bác sỹ Meade nhanh lên. Ông ấy đang cần người giúp việc bằng bó đậy. “Ôi, lạy Chúa” Scarlett buồn bã tự nhủ, rầy rà lắm rồi đây. Mẹ sẽ bắt mình ở lại đây và mình sẽ chết mất nếu còn phải tiếp tục ngửi những mùi hôi thối này. Ước gì mình là một bà già để được ức hiếp các cô gái thay vì chính mình bị ức hiếp... và bảo thẳng những mụ già nanh nọc như bà Merriwether hãy cút đi với quý!

Phải, nàng đã ớn bệnh viện, ớn những mùi hôi thối, ớn chấy rận, đau đớn và những thân hình bao lâu không tắm rửa. Nếu như một dạo nào đó, việc chăm sóc thương binh từng có chút mới mẻ và lãng mạn thì cái đó đã nhạt đi từ một năm trước rồi. Với lại những thương binh trong đợt rút lui này không hấp dẫn bằng những thương binh hồi đầu. Họ tuyệt nhiên không tỏ ra quan tâm đến nàng và chẳng có chuyện gì để nói ngoài những câu: “Tình hình chiến sự ra sao rồi? Lão tướng Joe hiện đang làm gì? Ông già Joe thật cực kỳ tài tình”. Nàng không cho ông già Joe là cực kỳ tài tình. Tất cả những gì ông ta làm được là để cho bọn Yankees vào sâu tám mươi dặm trong nội địa Georgia. Không, cái

đám thương binh này chả có gì hấp dẫn, Hơn nữa, nhiều người trong số họ đang sắp chết, chết nhanh chóng, lặng lẽ, chẳng còn mấy hơi sức để chống lại chứng nhiễm độc máu, chứng hoại thư, thương hàn và sưng phổi đã xâm nhập cơ thể trước khi họ kịp tới Atlanta gặp bác sỹ.

Trời nóng và từng đàn ruồi ủa vào những cánh cửa mở rộng, những con ruồi béo lười nhác đánh gục nhuệ khí của các chiến binh hiệu quả hơn cái đau. Như một đợt sóng thủy triều, những mùi hôi cùng sự đau đớn dâng lên, dâng lên hoài quanh nàng. Mồ hôi thấm qua chiếc áo dài mới hồ bột trong khi nàng cầm cái chậu đi theo bác sỹ Meade.

Ôi, cái cảm giác buồn nôn khi đứng cạnh ông bác sỹ, cố gắng để khỏi ói mửa khi con dao mổ sáng loáng của ông cắt vào lớp thịt bị thối hoại! Và ôi, nỗi khiếp sợ phải nghe những tiếng rú cất lên từ phòng mổ khi có người phải cưa chân hoặc cưa tay! Và cái cảm giác thương hại bất lực đến nôn nao khi nhìn thấy bộ mặt trắng bệch, căng thẳng của những người thân hình sứt sẹo, chờ bác sỹ khám để nghe thấy những lời kinh khủng này: “Rất tiếc, anh bạn trẻ ạ, bàn tay này phải cắt bỏ thôi. Phải, phải, tôi hiểu nhưng, nhìn này, có thấy những vằn đỏ này không? Phải cắt đi thôi”.

Thuốc mê giờ đây hiếm đến nỗi chỉ được phép sử dụng cho những trường hợp cưa cắt gay go nhất và thuốc phiện là của quý chỉ được dùng để những người hấp hối qua đời được nhẹ nhàng, cứ không phải để giảm đau cho người sống. Ký-ninh và i-ốt đều không có. Phải, Scarlett đã ớn tất cả và sáng nay, nàng ước giá mình cũng có thể viện lý do mang thai như Melanie. Trong những ngày này, đó là lý do duy nhất có thể chấp nhận việc miễn chăm sóc thương binh.

Đến trưa, nàng cởi tạp dề, lén ra khỏi bệnh viện trong khi bà Merriwether đang bận viết thư hộ một người miền núi mù chữ. Scarlett cảm thấy không thể chịu đựng được nữa. Đó là một hình phạt đối với nàng và nàng biết rằng khi chuyến tàu trưa chở đợt thương binh mới đến, thì sẽ bận túi bụi đến tối mịt... và có lẽ chẳng có gì mà ăn nữa kia.

Nàng hối hả đi ngược hai khu phố đến phố Cây Đào, hít mạnh

vào lồng ngực làn không khí trong lành bằng những những hơi thật sâu, sâu đến mức tột cùng mà chiếc coóc-xê bó chặt của nàng cho phép. Nàng đang đứng ở góc phố, phân vân chưa biết nên làm gì tiếp theo, xấu hổ không dám về nhà bà cô Pitty, nhưng quyết tâm không trở lại bệnh viện, thì Rhett Butler;đánh xe đi qua.

- Nom cô như con một người nhật giẻ rách ấy, chàng nhận xét, đưa mắt nhìn chiếc áo diềm bầu và màu xanh nhạt loáng thoáng pha đỏ, bết mồ hôi và đây đó hoen những vệt nước bắn bắn ra từ cái chậu bạn này nàng cầm theo bác sỹ Meade. Scarlett vừa bối rối vừa tức điên. Tại sao anh ta luôn luôn chú ý đến y phục phụ nữ và tại sao anh ta lại thô lỗ đến mức lên tiếng bình phẩm sự nhếch nhác của mình lúc này?

- Tôi không muốn nghe anh nói một lời nào. Anh ra đỡ tôi vào xe đi, rồi đánh xe đến nơi nào không ai nom thấy tôi. Dù họ có treo cổ tôi lên, tôi cũng không trở về bệnh viện nữa! Lạy Chúa, tôi đâu có gây ra cuộc chiến tranh này, và tôi chẳng thấy có lý do gì khiến tôi phải làm việc chí chết và...

- Phản bội sự nghiệp vinh quang của chúng ta!

- Chó chê mèo lắm lông! Đỡ tôi vào đi nào. Tôi bắt cần anh định đi đâu. Bây giờ hãy đưa tôi dạo chơi một chút đã.

Chàng nhảy từ xe xuống đất và Scarlett chợt nghĩ: thật dễ chịu biết bao, được thấy một người lành lặn, không mù mắt hoặc mất tay, mất chân, hoặc đau đến nhột nhột người, hoặc vàng bủng vì sốt rét, một người nom có vẻ ăn uống đầy đủ và khỏe mạnh. Và lại ăn mặc sang trọng nữa chứ. Quần áo chàng bằng cùng một loại vải và vừa như in, chứ không lụng thụng hoặc quá chặt đến nỗi không cử động được. Và lại mới chứ không rách rưới, phô cả da thịt nhớp bần và chân căng lông lá ra. Coi bộ như chàng không hề có điều gì lo nghĩ trên đời và điều đó tự thân nó đã kỳ lạ trong thời buổi này, khi mà những người đàn ông khác đều có vẻ bần khổ, lo lắng, cau có lầm lỳ. Bộ mặt ngăm ngăm của chàng hồn hậu và cái miệng có đôi môi đỏ, rõ nét như miệng đàn bà, gợi dục, tùm tùm một nụ cười vô tự lự trong khi chàng đỡ nàng lên xe.

Những bắp thịt trên cơ thể to lớn của chàng cuộn cuộn lên

dưới lần vải bộ quần áo may rất khéo, khi chàng vào ngồi bên cạnh nàng, và, như mọi lần, cảm giác về thể lực cường tráng của chàng khiến nàng choáng váng như bị một đòn giáng vào người. Nàng nhìn đôi vai lực lưỡng của chàng vồng lên dưới lần vải, với một cảm giác mê hoặc, xao xuyến và hơi sờ sợ. Cơ thể chàng có vẻ cứng rắn, dẻo dai, khác nào đầu óc sắc sảo của chàng. Ở chàng là một sức mạnh mềm mại, thoải mái, cái vẻ lười nhác của một con báo nằm ườn ra phơi nắng, với sức bật nhanh như một con báo chồm tới vô mỗi.

- Cô thật gian trá, chàng nói và tặc lưỡi giục ngựa đi. Cô nhảy suốt đêm với bọn lính, cho họ nào hoa hồng, nào ruy băng, nói với họ là cô sẵn sàng chết vì Sự nghiệp, nhưng đến lúc phải băng vải vết thương, bắt vài con rận thì cô chuồn cho nhanh.

- Anh không thể không nói gì và cho xe chạy nhanh hơn được sao? Khéo mà ông nội Merriwether lại ra khỏi cửa hàng và trông thấy tôi rồi về hét với mẹ già... tôi muốn nói là bà Merriwether thì thật rủi cho tôi đấy!

Chàng khẽ chạm rọi vào con ngựa và nó thoăn thoắt nước kiệu qua ngã Năm và qua con đường xe lửa cắt đôi thành phố. Chuyển tàu chở thương binh đã vào ga và những người cáng thương đang hối hả làm việc dưới nắng nóng, chuyển thương binh sang các xe cứu thương và xe chở đạn che bạt. Nhìn họ, Scarlett chẳng hề cảm thấy lương tâm cắn rứt mà chỉ thấy nhẹ nhõm mệnh mông vì đã thoát tội thoát nợ.

- Tôi ngấy đến tận cổ cái bệnh viện già cỗi ấy rồi, nàng nói, chỉnh lại những lớp váy xòe và thắt chặt thêm quai mũ dưới cằm. Và mỗi ngày thương binh đến một nhiều hơn. Tất cả là tại tướng Johnston. Nếu ông ta chặn được bọn Yankees ở Dalton thì chúng ắt...

- Nhưng ông ta có chặn được quân Yankees đấy chứ, cô bé mít đặc! Và nếu ông cứ tiếp tục trấn ở đấy, Sherman ắt sẽ khớp sườn ông và kẹp nát ông giữa hai cánh quân của y. Và ông sẽ bị mất đường sắt. mà Johnston chiến đấu, chính là để bảo vệ đường sắt.

- À, phải, Scarlett nói, chẳng hiểu tí gì về chiến lược quân sự. Dù sao, cũng lỗi tại ông ấy. Đáng lẽ ông phải kiếm cách gì để gỡ thế cờ chứ. Theo tôi, phải cách chức ông đi. Tại sao ông không

trụ lại chiến đấu mà cứ rút lui hoài?

- Cô cũng giống mọi người khác to miệng gào: “Chặt đầu hẳn đi!” chỉ vì đương sự không làm được điều không thể làm được. Tướng Johnston đã là Chúa Jesus Cứu Thế ở Dalton và giờ đây ông là tên Judas phản Chúa ở núi Kennesaw, tất cả chỉ trong vòng có sáu tuần. Tuy nhiên, chỉ cần ông đẩy lùi bọn Yankee hai mươi dặm, ông sẽ lại là Jesus. Cô bé ạ, quân của Sherman đông gấp đôi quân của Johnston, y có thể thí hai tốt để đổi lấy một chàng trai dũng mãnh của chúng ta. Còn Johnston thì không có quân đâu mà phí lấy một người. Ông đang rất cần bổ sung quân, vậy mà ông sắp được gì? “Những cục cứng của Joe Brown chi viện quý giá làm sao!”

- Có thật là dân binh sắp được huy động ra mặt trận không? Cả Vệ binh địa phương nữa ư? Tôi không nghe nói. Làm sao anh biết?

- Có tin đồn là như thế? Tin này đến cùng với chuyến tàu từ Milledgeville về sáng nay. Cả dân binh lẫn đội Vệ binh địa phương sắp được phái đến chi viện cho tướng Johnston. Phải, cuối cùng, những cục cứng của thống đốc Brown cũng sắp được gửi mùi thuốc súng và tôi hình dung hầu hết bọn họ sẽ ngã ngựa người. Ngài Thống đốc đã hứa với họ thế mà. Chà, đó là một quả đũa hay ho đối với họ. Họ đã tưởng nắm chắc chữ thọ vì thống đốc đã cưỡng lại cả với Jeff Davis và từ chối không chịu phái họ đến Virginia, viện cớ rằng họ là lực lượng cần thiết để bảo vệ bang. Ai ngờ chiến tranh đến tận sân sau nhà họ và họ sắp thực sự phải bảo vệ bang của mình?

- Ôi, anh tàn nhẫn thế, sao anh có thể cười được! Anh hay nghĩ đến những ông già và những cậu bé trong đội Vệ binh địa phương! Chao, chú bé Phil Meade sẽ phải ra đi, rồi cụ ông Merriwether và bác Henry Hamilton nữa.

- Tôi đâu có nói đến những chú bé và những cựu chiến binh của cuộc chiến tranh Mexico^[58]. Tôi muốn nói đến các chàng dũng sỹ như Willie Guinan chỉ thích mặc quân phục đẹp và vùng gươm...

- Và bản thân anh!

- Cô bạn thân mến, tôi chả việc gì mà động lòng. Tôi không

mặc quân phục, cũng chẳng vung gươm và số phận của Liên bang chẳng có nghĩa gì đối với tôi. Hơn nữa, vì lý do ấy, tôi không muốn chết trong đội Vệ binh địa phương hoặc trong bất kỳ đạo quân nào. Về chuyện quân sự thì những điều đã trải ở West Point cũng đủ cho tôi suốt đời rồi... Ô, tôi chúc lão tướng Joe may mắn; tướng Lee không thể chi viện gì cho ông được vì còn bận đối phó với bọn Yankees ở Virginia. Cho nên địa phương quân của bang Georgia là số viện binh duy nhất Johnston có thể có được. Ông xứng đáng được hơn thế vì ông là một nhà chiến lược lớn. Bao giờ ông cũng đến được nơi cần đến trước bọn Yankees. Nhưng ông sẽ còn phải tiếp tục rút lui nếu ông muốn bảo vệ đường sắt. Và, xin cô hãy nhớ lấy lời tôi, khi chúng đẩy bật ông ra khỏi núi, đến vùng đồng bằng quanh đây, quân của ông sẽ bị nướng chả cho mà xem.

- Quanh đây! Scarlett kêu lên, anh thừa biết là bọn Yankees sẽ không bao giờ tiến xa được đến thế!

- Kennesaw chỉ cách đây có hai mươi dặm và tôi cuộc với cô...

- Rhett nhìn kìa, phía cuối phố ấy! Cái đám đông kia! Không phải binh sỹ! Quái nhỉ... ? Ô, bọn da đen!

Bụi đỏ từ đường phố bốc lên thành một đám mây lớn và từ đám mây ấy vang ra tiếng bước chân rậm rịch của nhiều bàn chân cùng hàng trăm giọng da đen trầm trầm uể oải hát một bài tụng ca. Rhett đánh xe tạt vào bờ hè và Scarlett tò mò nhìn những người da đen mồ hôi nhễ nhại, xẻng cuốc trên vai, bị lừa đi bởi một sỹ quan và một tốp lính mang phù hiệu công binh.

- Quái nhỉ... ? Nàng lặp lại.

Thế rồi, nàng nhìn thấy một gã da đen đang hát ở hàng đầu. Gã cao tới hai mét có lẽ, một mẫu người khổng lồ, đen như mồ hóng, bước đi mềm mại, uyển chuyển như một con mãnh thú, hàm răng trắng lấp lánh khi gã lĩnh xướng bài "*Hãy bước xuống, Moses.*" cho đồng bọn hát theo. Chắc chắn là trên đời không có người da đen nào cao lớn và cả giọng hát như gã này trừ Big Sam (Sam lớn), đốc công của ấp Tara. Nhưng Big Sam làm gì ở đây, cách xa nhà bao nhiêu đường đất, nhất là vào thời điểm này, ở ấp không có giám thị, mà anh ta lại là cánh tay phải của ông Gerald?

Trong khi nàng nhòm người lên khỏi ghé để nhìn cho rõ hơn,

gã khổng lồ trông thấy nàng và bộ mặt đen của anh ta toác ra một nụ cười khoan khoái vì nhận ra người quen. Anh ta dừng lại, buông xẻng xuống và vừa tiến về phía nàng vừa gọi những người da đen gần anh nhất:

- Lạy *Trúa* toàn năng! Tiểu thư Scarlett đây này! Ê, Lige! Postle! Prophet! Tiểu thư Scarlett đây này!

Hàng ngũ đâm lộn xộn. Đám đông dừng lại phân vân, nhe răng cười, cùng với ba người da đen to lớn khác theo sau, Big Sam chạy qua đường tới chỗ chiếc xe ngựa. Viên sỹ quan tức tối rượt sát, miệng quát:

- Quay trở lại hàng, các người! Quay lại kéo ta... Kìa, bà Hamilton, xin chào bà vào chào ông nữa. Bà định làm gì mà lại xúi giục nổi loạn và bắt phục tùng thế này? Có Chúa biết là sáng nay tôi đã đủ khốn khổ vì cái lũ này rồi!

- Ô, đại úy Randall, ông đừng mắng mỏ họ. Họ là người nhà tôi mà. Đây là Big Sam, đốc công của ba tôi, và đây là Lige và Apostle và Prophet^[59] cùng ở ấp Tara. Dĩ nhiên là họ phải nói chuyện với tôi. Thế nào, các anh có khỏe không?

Nàng bắt tay suốt lượt, bàn tay nhỏ trắng muốt lút vào những bàn tay đen to tướng của họ và bốn gã nháy căng lên, phần vì sung sướng được gặp nàng, phần vì tự hào được dịp phô cho các bạn thấy mình có cô chủ trẻ và xinh đẹp nhường nào.

- Các anh làm gì ở cái nơi xa ấp Tara như thế này? Ta dám chắc là các anh chạy trốn, hả. Các anh không biết là cánh tuần tra chắc chắn sẽ tóm được các anh ư?

Nghe nàng đùa như vậy, họ khoái trí cười âm lên.

- *Tray trốn* ư? Big Sam đáp. Không, *xưa* cô; *trúng* tôi không có *tray trốn*. Họ đến tìm và lôi *trúng* tôi đi, là vì *trúng* tôi là *dững* tay khỏe *dứt*, to *dứt* ở Tara (anh ta hãnh diện nhe hai hàm răng trắng). Họ *kếm* tôi *dáo diết dứt*, là vì tôi hát hay. Vâng, *xưa* cô, chính ông Frank Kennedy đến lôi *trúng* tôi đi.

- Nhưng tại sao lại thế, Big Sam?

- Lạy *Trúa*, Tiểu thư Scarlett! Cô không biết à? Chúng tôi phải đi đào hầm cho các ông *nhớ* da *chẳng* trốn khi bọn Yankee đến.

Đại úy Randall và những người ngồi trên xe cố nhin cười khi nghe lời giải thích chất phác ấy về việc đào chiến hào.

- *Cố diên*, ông Gerald thiếu chút nữa là lên cơn khi họ bắt tôi đi, ông bảo thiếu tôi ông không cai quản được ấp *chại*. Cơ mà bà Ellen bảo: “Lấy nó đi, ông Kennedy. Liên bang cần Big Sam hơn *trúng* tôi”. Và bà cho tôi một đô la, bảo tôi phải làm đúng *du* lời các ông da *chẳng* bảo. Thế là chúng tôi đến đây.

- Thế nghĩa là thế nào, đại úy Randall?

- Ồ, rất đơn giản thôi. Chúng tôi phải tăng cường công sự phòng thủ Atlanta bằng cách đào thêm chiến hào trên một chiều dài vài dặm nữa, mà tướng Johnston thì không thể rút ra một người nào khỏi mặt trận. Cho nên chúng tôi phải đi bắt những tên to khỏe nhất ở nông thôn lên để làm công việc đó.

- Nhưng...

Ngực Scarlett bắt đầu thon thót một nỗi sợ lạnh người. Thêm vài dặm chiến hào nữa! Tại sao còn cần thêm nữa? Trong năm ngoái, một loạt đồn đất tú ụ có bệ pháo đã được xây dựng ở quanh Atlanta, cách trung tâm thành phố một dặm. Những công sự lớn đắp bằng đất ấy được nối liền với nhau bằng những đường hào chạy dài hàng dặm, quây kín thành phố. Thế mà lại còn đào thêm chiến hào nữa!

- Nhưng mà... ta đã có công sự phòng ngự rồi, tại sao còn phải đào hào đắp lũy thêm nữa? Ngay cả những cái đã có sẵn, ta cũng sẽ không cần hết nữa là. Chắc chắn, tướng Johnston sẽ không để...

- Những công sự hiện tại của chúng ta chỉ cách thành phố có một dặm, đại úy nói, giọng cộc cằn. Như thế gần quá, không tiện lợi... hoặc không an toàn. Những công sự mới này sẽ làm xa hơn. Bà thấy đấy, một đợt rút lui nữa là quân ta sẽ ở ngay trong Atlanta.

Thấy mắt nàng trở ra sợ hãi, lập tức viên đại úy tiếc là đã lỡ miệng nêu lên nhận xét sau cùng.

- Nhưng dĩ nhiên là sẽ không có đợt rút lui nữa, anh chàng vội vàng nói thêm. Các tuyến quanh núi Kennesaw là không thể đánh chiếm được, các khẩu đội pháo được bố trí suốt các sườn

núi kiểm soát đường cái. Bọn Yankees không thể qua được đâu.

Nhưng Scarlett trông thấy mắt anh ta sụp xuống trước cái nhìn uể oải nhưng xuyên thấu của Rhett và nàng hoảng hồn. Nàng nhớ đến câu của Rhett: “Khi bọn Yankee đánh bật ông khỏi núi xuống đến vùng đồng bằng, quân của ông sẽ bị nướng chả cho mà xem!

- Ôi, đại úy, ông có nghĩ là...

- Chà, dĩ nhiên là không. Bà đừng có hoang mang. Lão tướng Joe cẩn thận đề phòng thôi mà. Đó là lý do duy nhất khiến chúng ta đào thêm hào... Nhưng tôi phải đi thôi. Được hầu chuyện bà, thật là dễ chịu... Chào bà chủ đi, các chú mày, rồi ta đi thôi.

- Chào các anh. Nếu các anh bị ốm đau hay gặp chuyện rắc rối, thì nhớ cho tôi biết đấy... Tôi ở ngay cuối phố Cây Đào, dưới kia kia, cái nhà gần đầu tỉnh ấy. Khoan đã... (nàng lục ví). Ôi, lạy Chúa, tôi chẳng còn một xu nào. Rhett, cho tôi mượn ít tiền lẻ. Này, Big Sam, mua tí thuốc lá sợi cho anh và các bạn. Và hãy ngoan ngoãn làm theo lời đại úy Rendall.

Hàng người xệch xẹo tập hợp lại, bụi lại bốc thành một đám mây đỏ khi họ cất bước tiếp tục đi. Big Sam lại lên giọng:

- Hãy bước xuống, Moses! Bước xuống E- Cậập!

Và xin v-u-a Fa-a-ô-ô-n-g.

Cho dân trúng tôi đi.

- Rhett ạ, đại úy Randall cũng nói dối tôi như tất cả mọi người... , cô tìm cách không cho phụ nữ chúng tôi biết sự thật, e chúng tôi ngất xỉu. Ôi, Rhett nếu tình hình không nguy kịch thì tại sao họ lại phải đào thêm công sự mới? Có đúng là quân đội thiếu người đến nỗi phải dùng đến bọn da đen không?

Rhett tặc lưỡi giục ngựa.

- Quân đội rất thiếu người. Nếu không thì tại sao lại phải gọi đến vệ binh địa phương? Còn về chuyện đào hào, thì chắc! Công sự phòng thủ được xem là có một giá trị nào đó trong trường hợp bị bao vây. Tướng Joe đang chuẩn bị trận cố thủ cuối cùng của mình ở đây.

- Bao vây! Ôi, quay ngựa lại. Tôi về nhà đây, về nhà ở ấp Tara ấy, ngay bây giờ!

- Cô làm sao thế?

- Bao vây! Lạy Chúa, một cuộc bao vây! Tôi đã nghe kể về điều đó. Ba tôi đã từng mắc trong một vòng vây, hay có thể là cha của ba tôi, và ba đã kể cho tôi nghe...

- Cuộc bao vây nào?

- Cuộc bao vây thành Drogheda, hồi Cromwell đánh Ireland. Họ chẳng có gì ăn. Ba tôi kể là người chết đói khắp các phố và cuối cùng, họ phải ăn đến mèo và chuột, thậm chí cả gián nữa. Ba tôi kể họ còn ăn thịt lẫn nhau trước khi đầu hàng, mặc dầu tôi không biết có nên tin hay không. Và khi Cromwell chiếm được thành phố thì tất cả phụ nữ đều bị... Ôi, lâm vào tình trạng bị bao vây! Lạy Đức Mẹ Đồng Trinh!

- Tôi chưa thấy người trẻ tuổi nào mót đặc đến độ man rợ như cô. Chuyện bao vây Drogheda là vào năm một nghìn sáu trăm bao nhiêu đó và đạo ấy làm gì đã có ông O'Hara. Với lại, Sherman không phải là Cromwell.

- Ủ, nhưng y còn tệ hơn. Người ta bảo...

- Và còn về những loại thịt quái dị mà người Ireland ăn trong thời kì bị bao vây thì... riêng phần mình, tôi sẵn sàng chén một con chuột béo, còn hơn một số món người ta dọn cho tôi ở trong khách sạn trong thời gian gần đây. Tôi nghĩ mình phải trở về Richmond thôi. Ở đấy còn có thức ăn ngon lành, nếu có nhiều tiền.

Mắt chàng cười giễu vẻ sợ hãi trên mặt nàng.

Bực mình vì đã tỏ ra hoang mang, Scarlett kêu lên:

- Tôi không hiểu tại sao anh lưu lại đây lâu thế! Anh độc chỉ nghĩ đến tiện nghi, đến ăn uống và... và những thú tương tự.

- Tôi không biết có cách dùng thì giờ nào thú vị hơn là ăn uống và... ờ... những thú tương tự, chàng nói. Còn về chuyện tại sao tôi lưu lại ở đây thì... phải, tôi đã đọc rất nhiều về các thành phố bị bao vây và những chuyện đại loại như vậy, nhưng chưa bao giờ trực tiếp chứng kiến. Cho nên tôi nghĩ cũng nên ở lại đây mà

quan sát. Tôi sẽ không bị thương bởi vì tôi không chiến đấu, và lại, tôi muốn trải qua cái kinh nghiệm này. Không bao giờ nên bỏ qua những kinh nghiệm mới, Scarlett ạ. Chúng làm phong phú đầu óc ta.

- Đầu óc tôi thế này cũng đủ phong phú rồi.

- Có thể về điểm này cô biết rõ hơn tôi, nhưng tôi muốn nói... Nhưng mà thôi, nói thế thì bất nhã với phụ nữ quá. Mà có lẽ, tôi ở lại để cứu cô khi nào thành phố bị bao vây. Tôi chưa bao giờ cứu một cô gái trong cơn cùng quẫn. Đó cũng sẽ là một kinh nghiệm mới.

Scarlett biết chàng đang trêu mình, nhưng nàng mang máng cảm thấy đằng sau những lời đó, có một cái gì nghiêm túc. Nàng hất đầu:

- Tôi không cần anh cứu tôi. Cảm ơn, tôi có thể tự lo liệu lấy.

- Đừng có nói thế, Scarlett! Nếu cô thích nghĩ vậy thì cứ việc nghĩ, nhưng đừng bao giờ, đừng bao giờ nói thế với một người đàn ông. Đó chính lại cái dở của các cô gái Yankees. Lẽ ra họ có thể rất dễ thương nếu họ không luôn luôn nói cảm ơn, họ có thể tự lo cho bản thân. Thường thường là họ nói thực, cầu Chúa phù hộ cho họ. Và thế cho nên đàn ông để cho họ tự lo liệu lấy.

- Anh khéo liến láu gán chuyện nọ với chuyện kia nhỉ, nàng lạnh lùng nói, vì không có lời nhục mạ nào nặng hơn là bị đem ví với một cô gái Yankees. Tôi tin rằng, về chuyện bao vây, anh đã nói dối. Anh biết rằng bọn Yankees không đời nào đến được Atlanta.

- Tôi cuộc với cô là chúng sẽ ở đây trong vòng tháng này. Tôi xin đánh cược một hộp bánh đổi. Mắt chàng lia tới đôi môi nàng... lấy một cái hôn.

Trong thoáng ngẩn ngủ, nỗi sợ hãi quân Yankees tràn tới bóp nghẹt tim nàng, nhưng nghe thấy tiếng “hôn”, nàng lại quên hết. Đó là miếng đất quen thuộc và thú vị hơn chuyện tác chiến nhiều. Nàng phải vất vả mới nén được một nụ cười vui thích. Từ hôm cho nàng chiếc mũ xanh, Rhett không hề có một cử chỉ làm thân nào có thể coi như sự mon men tán tỉnh của một người tình. Dù có cố gắng đến đâu, nàng cũng chưa lần nào dụ được

chàng vào những cuộc trò chuyện tâm tình riêng tư, vậy mà bây giờ, không cần nàng thả mỗi buông câu, tự dưng chàng bỗng nói đến chuyện hôn.

- Tôi không thích kiểu nói năng như vậy, nàng nói, giọng lạnh nhạt, và vờ cau mày. Với lại, tôi thà hôn một con lợn còn hơn.

- Về chuyện sở thích thì chả biết thế nào mà cắt nghĩa được. Xưa nay, tôi vẫn nghe nói người Ireland vốn mê thích lợn... trên thực tế, họ thường để chúng nằm bên dưới giường mình. Nhưng, Scarlett ạ, cô đang rất cần được hôn. Đó chính là chỗ đỡ đối với cô. Tất cả những chàng theo đuổi cô đều quá tôn trọng cô, có Trời biết vì lý do gì, hoặc giả họ quá sợ cô, không dám thực sự làm điều cần làm với cô. Kết quả là cô đâm kiêu kỳ đến độ không chịu được. Cô cần phải được hôn và được hôn bởi một người biết hôn.

Câu chuyện không xoay theo chiều hướng nàng muốn. Bao giờ cũng là như vậy khi nàng nói chuyện với Rhett. Bao giờ cũng là một cuộc đọ kiếm mà phần thất bại thuộc về nàng.

- Và tôi chắc anh nghĩ mình là người đó? Nàng mỉa mai hỏi, chật vật lắm mới giữ được bình tĩnh.

- À, phải, nếu tôi chịu khó làm vậy, chàng thản nhiên nói. Người ta bảo tôi hôn cực kỳ.

- Chà, nàng mở đầu, phần nộ thấy Rhett chẳng coi duyên sắc nàng là gì cả. Làm sao mà anh...

Nhưng nàng chững lại, mắt đầy bối rối. Chàng đang tùm tùm cười, nhưng trong thâm tối mắt chàng, một đóm sáng nhỏ xíu lóe lên một thoáng ngắn như một ngọn lửa tinh chất.

- Tất nhiên, có thể cô thắc mắc tại sao tôi không phát huy cái hôn trong trắng tôi tặng cô cái hôm tôi mang chiếc mũ đến...

- Tôi không bao giờ thắc...

- Vậy thì cô chẳng hay ho gì, Scarlett ạ, và tôi lấy làm ân hận được biết thế. Tất cả các cô gái hay thật sự đều thắc mắc tại sao đàn ông không tìm cách hôn mình. Các cô biết là không nên muốn đàn ông làm thế và biết là phải tỏ ra bị xúc phạm nếu họ làm thế, song mặc dù thế, họ vẫn muốn đàn ông tìm cách hôn mình... Nào, cô bạn thân mến, hãy can đảm lên. Một hôm nào

đó, tôi sẽ hôn cô và cô sẽ thích. Nhưng chưa phải bây giờ, cho nên tôi xin cô đừng quá nôn nóng.

Nàng biết chàng đang trêu chọc, nhưng cũng như mọi khi, những lời trêu chọc của chàng khiến nàng tức điên. Bao giờ những điều chàng nói cũng chứa đựng phần lớn sự thật. Được rồi, đây là giới hạn cuối cùng đối với anh ta. Nếu có lúc nào anh ta mất dạy đến độ giở trò sàm sỡ, mình sẽ cho anh ta biết tay.

- Xin anh vui lòng cho ngựa quay lại hộ, thuyền trưởng Butler. Tôi muốn trở về bệnh viện.

- Có thật thế không, thiên thần chặn dất tôi? Vậy là cô thích chấy rận và những xô nước bẩn hơn nói chuyện với tôi. Thôi được, tôi hoàn toàn không có ý định ngăn một đôi tay tự nguyện lao động vì Sự Nghiệp Vinh Quang của chúng ta.

Chàng quay ngựa, cho xe chạy trở về phía Ngã Năm.

- Còn về lý do tại sao tôi đã không dẫn thêm, chàng nói, giọng ngọt lừ như thể nàng không hề ngụ ý rõ ràng cuộc trò chuyện đã kết thúc, đó là vì tôi còn chờ cô lớn thêm một chút nữa. Cô thấy không, nếu tôi hôn cô ngay bây giờ thì chẳng thú vị gì lắm, mà về chuyện hưởng lạc, tôi lại rất ích kỷ. Tôi chẳng bao giờ thích hôn trẻ con.

Chàng cố nén một nụ cười khi liếc mắt thấy ngực nàng bỗng lên vì uất nghẹn.

- Hơn nữa, chàng khẽ nói tiếp, tôi còn chờ cho ký ức về con người đáng quý Ashley Wilkes phai nhạt đi.

Nghe nhắc đến tên Ashley, nàng bỗng thấy nhói đau và nước mắt chợt dâng lên cay sè. Phai nhạt ư? Ký ức về Ashley sẽ không bao giờ phai, ngay cả nếu chàng đã chết một nghìn năm. Nàng nghĩ đến Ashley bị thương, hấp hối trong một nhà tù Yankees xa xôi, không chăn đắp, không có người thân thương nào cầm tay, mà lòng tràn đầy căm ghét đối với gã đàn ông ăn uống đầy đủ, phây phây, đang ngồi cạnh mình, giọng lè nhè lộ rõ ý giễu cợt.

Nàng uất quá không nói được và họ im lặng một lát trong khi xe tiếp tục lăn bánh.

- Bây giờ, tôi hầu như biết tổng mọi chuyện về cô và Ashley,

Rhett nói tiếp. Tôi bắt đầu mang máng hiểu ra từ cái màn không lấy gì làm trang nhã ở Trại Mười Hai Cây Sồi và từ bấy đến nay, nhờ luôn luôn để mắt trông chừng, tôi đã lượm được nhiều điều. Những điều gì ư? À, nào là cô vẫn đang ôm ấp một mối tình lãng mạn kiểu nữ học sinh đối với Ashley, mà anh ta cố gắng đáp lại trong chừng mực bản chất tôn quý của anh ta cho phép. Nào là bà Wilkes không biết tý gì, và trong quan hệ chị dâu em chồng giữa hai người, cô đã chơi bà ấy một vở hay hóm. Tôi hiểu hầu hết mọi chuyện, từ một điều – và điều đó kích thích óc tò mò của tôi. Đã bao giờ Ashley tôn quý dám làm bợn linh hồn bất tử của mình bằng cách hôn cô chưa?

Đáp lại chàng, Scarlett chỉ lặng thinh như đá và quay đầu đi.

- À, ra thế, anh ta có hôn cô. Tôi đồ là vào cái đận anh ta nghĩ phép về đây. Và giờ đây, khi mà anh ta có thể đã chết, cô lại nâng niu trong tim kỷ niệm về cái hôn ấy. Nhưng tôi dám chắc là cô sẽ vượt qua nỗi sầu tủi ấy và khi nào cô quên cái hôn của anh ta, tôi sẽ...

Nàng diên tiết quay lại:

- Anh, anh... quý bắt anh đi! Nàng dữ tợn nói, đôi mắt xanh rùng rục nộ khí. Và hãy để tôi ra khỏi xe, kéo tôi lao vọt qua bánh xe bây giờ. Và tôi sẽ không bao giờ muốn nói chuyện với anh nữa.

Chàng dừng xe, nhưng chưa kịp đỡ nàng thì Scarlett đã nhảy xuống. Vành váy của nàng vướng phải bánh xe và trong một khoảnh khắc, người qua lại Nga Năm thoáng thấy một lô váy ngắn và quần lót. Rhett bèn cúi xuống, nhanh nhẹn gỡ ra. Nàng vùng vằng đi khỏi không nói một lời, thậm chí không thèm ngoái lại nhìn. Rhett khẽ cười và tặc lưỡi giục ngựa đi.

CHƯƠNG XVIII

Lần đầu tiên, kể từ khi bắt đầu chiến tranh, Atlanta nghe thấy tiếng súng giao tranh. Sáng sớm tinh mơ, trước khi thành phố của mình thức giấc, người ta đã có thể nghe văng vẳng tiếng đại bác từ núi Kennesaw xa tít, một tiếng ầm ì mờ trầm có thể tưởng lầm là sấm mùa hè. Đôi khi nó to rộ lên đến mức ngay cả buổi trưa cũng nghe thấy được qua tiếng xe cộ đi lại

râm râm. Người ta cố không lắng nghe nó, cố nói chuyện cười đùa, tiếp tục công việc bình thường, như thể không có bọn Yankee ở cách đó hai mươi dặm, nhưng lúc nào những cái tai cũng cứ tự động dỏng lên nghe ngóng cái tiếng âm ì đó. Thành phố mang một vẻ âu lo, vì bất kể tay đang bận làm gì, tất cả vẫn cứ lắng tai, lắng tai nghe ngóng, tim đột ngột thót lên hàng trăm bận một ngày. Tiếng uỳnh oàng có to lên thật không? Hay đó chỉ do họ tưởng là nó to lên? Liệu lần này tướng Johnston có cầm chân được chúng không? Liệu ông có chặn được chúng không?

Thiếu chút nữa là kinh hoàng bày ra mặt. Thần kinh, vốn đã mỗi ngày một căng thêm từ khi cuộc rút lui bắt đầu, giờ đây đang tới dần độ bật đứt. Không ai mở miệng nói đến cái sợ. Đó là đầu đề hủ ký, song thần kinh căng thẳng biểu hiện trong việc lớn tiếng chỉ trích tướng Johnston. Dân tình lên cơn sốt hầm hập. Sherman đang ở ngay cửa ngõ Atlanta.

Một lần rút lui là quân Liên Bang sẽ chết ngay trong thành phố. Hãy cho chúng tôi một vị tướng không biết lùi! Hãy cho chúng tôi một con người biết trụ lại chiến đấu.

Tai ù lên tiếng đại bác rền xa xa, lực lượng dân binh của bang, “những cục cứng của Joe Brown” và đội vệ binh địa phương lên đường hành quân ra khỏi Atlanta để bảo vệ những cầu và bến phà trên sông Chattahoochee ở phía sau Johnston.

Đó là vào một ngày trời xám xịt, đầy mây và khi họ vừa đi ngang qua ngã Năm ra đến con lộ Marietta thì một trận mưa nhỏ bắt đầu rơi. Cả thành phố ra tiễn họ và mọi người đứng sát vào nhau dưới những mái hiên gỗ của các cửa hiệu dọc phố Cây Đào, cố gắng làm ra vẻ hoan hỉ phấn khởi.

Scarlett và Maybelle Merriwether Picard được phép nghỉ việc ở bệnh viện để tiễn đoàn quân lên đường, vì ông bác Henry Hamilton và ông nội Merriwether ở trong đội vệ binh địa phương, và hai nàng đứng cùng bà Meade, ép giữa đám đông, kiễng chân để nhìn cho rõ hơn. Mặc dầu đầy lòng mong muốn, như toàn thể miền Nam, chỉ tin vào những điều phấn khởi, an tâm nhất trong diễn biến của chiến sự. Scarlett vẫn cảm thấy lạnh người khi nhìn những hàng người ăn vận tạp nham đi qua. Chắc chắn là tình hình đã đến bước đường cùng mới phải gọi đến

cái đám ô hợp những ông già và thiếu niên này ra làm bia đỡ đạn! Nói cho đúng ra, cũng có những thanh niên khỏe mạnh trong đoàn người đi qua, diện những bộ đồng phục dân binh lấp lánh, mũ cắm lông chim phát phơ và khăn thắt lưng dập dềnh. Song đại đa số là các ông già và thiếu niên, và nhìn họ, lòng nàng se lại, vừa thương hại vừa lo sợ. Có những ông cụ râu bạc, già hơn cả cha nàng, cố đi đều bước cho ra dáng theo nhịp kèn trống của đội quân nhạc dưới làn mưa nhẹ hạt. Cụ Merriwether, vai quàng chiếc khăn san đẹp nhất của bà Merriwether để che mưa, đi ở hàng đầu và nhoẻn miệng cười với hai nàng. Họ vẫy mũ soa, vui vẻ cất tiếng chào tạm biệt cụ, nhưng Maybelle nắm lấy cánh tay Scarlett, thì thầm: “Tội nghiệp ông lão! Chỉ một trận mưa ra trò là cụ xong đời! Chúng đau lưng của cụ...”

Ông bác Henry Hamilton đi ở hàng sau cụ Merriwether, cổ áo capot đen dựng trùm lấy tai, hai khẩu súng lục từ hồi chiến tranh Mexico dắt ở thắt lưng và một chiếc túi du lịch cầm nơi tay. Đi bên cạnh ông là người hầu da đen cũng già gần bằng ông, giương một chiếc ô che cho cả hai thầy trò. Và sát vai với các bậc cha chú, là đám thiếu niên, không cậu nào nom quá mười sáu tuổi. Trong số này, nhiều cậu đã trốn khỏi ghế nhà trường để nhập ngũ và đây đó có những tốp mặc đồng phục học sinh sĩ quan các học viện quân sự, những chiếc lông gà trống đen cắm trên mũ cát kết xám dẫm nước mưa, những dải vải bạt trắng tinh bắt chéo qua ngực cũng ướt sũng. Phil Meade ở trong đám này, kiêu hãnh đeo thanh gươm và khẩu súng kỵ binh của người anh trai quá cố, chiếc mũ đội lệch sang bên một cách ngang tàng. Bà Meade cố mỉm cười vẫy cho đến khi cậu đi qua hẳn, rồi gục đầu vào bả vai Scarlett một lúc như thể bao nhiêu sức lực đột nhiên biến đi đâu hết.

Nhiều người hoàn toàn không có vũ khí vì Liên bang chẳng còn dư súng đạn để phát cho họ. Những người này hy vọng sẽ tự trang bị bằng vũ khí tước của bọn Yankee bị giết hoặc bị bắt. Những người dắt dao bầu ở ửng và cầm trong tay những gậy dài to gộc có đầu nhọn bằng sắt được gọi là “giáo của ông Joe Brown”. Những người may mắn hơn đeo chéo qua vai những cây súng hỏa mai cũ kỹ và dắt ở thắt lưng những chiếc sừng đựng thuốc súng.

Johnston đã mất khoảng mười nghìn quân trong cuộc rút lui. Ông cần có thêm mười nghìn quân bổ sung. Vậy mà, Scarlett kinh hãi nghĩ thầm, đây là những gì ông được tặng viện!

Khi những cỗ pháo âm âm đi qua, làm bắn bùn lên đám đông đứng xem, Scarlett chợt nhìn thấy một người da đen cười la đi cạnh một khẩu đại bác. Đó là một thanh niên nước da màu yên ngựa, mặt nghiêm trang. Scarlett bật kêu lên: “Đúng là Mose! Mose, người hầu của Ashley! – Hắn ta làm gì ở đây?” Nàng lách qua đám đông, chen ra bờ hè và gọi:

- Mose! Dừng lại!

Gã thanh niên nom thấy nàng, bèn ghì cương, mỉm cười vui thích và định nhảy xuống đất. Một trung sĩ, quần áo ướt đẫm, phi ngựa đằng sau gã, hét:

- Ngồi nguyên trên con la, anh kia, kẻo ta đốt lửa thiêu anh bây giờ! Dù sao chúng ta cũng phải đến dãy núi kia chứ.

Mose phân vân hết nhìn viên trung sĩ lại ngó sang Scarlett, trong khi nàng bì bõm lội qua bùn, sát bên những bánh xe đang lăn qua, và nắm lấy sợi dây da cột đỉnh thúc ngựa của Mose.

- Ôi, trung sĩ, chỉ một phút thôi! Khởi phải xuống, Mose. Anh ở đây làm gì?

- Tui lại lên đường *da chận*, tiểu thư Scarlett. Lần này thì theo hầu ông cụ John, thay vì cậu Ashley.

- Ông Wilkes! Scarlett sửng sốt: ông Wilkes đã gần bảy mươi. Thế ông cụ đâu rồi.

- Đằng *xau*, theo khẩu đại bác cuối cùng ấy, tiểu thư Scarlett ạ. Đằng *xau* kìa!

- Xin lỗi bà. Đi thôi, ông tướng!

Scarlett đứng ngây ra đó một lúc, bùn ngập đến mắt cá chân trong khi các cỗ pháo ngát ngư qua.Ồ, không, nàng nghĩ thầm, không có lẽ. Ông cụ quá già rồi. Và ông cũng chẳng thích chiến tranh gì hơn Ashley! Nàng lùi lại mấy bước về phía bờ hè và dõi mắt vào từng gương mặt đi qua. Thế rồi khi chiếc đầu xe cuối cùng kéo cỗ đại bác cuối cùng rầm rầm qua, làm bùn đất bắn tứ tung, nàng trông thấy ông Wilkes mảnh khảnh, thẳng đuồn, mái

tóc dài bạc trắng ướm dẫm bết vào cổ, thoải mái trên mình một con ngựa cái nhỏ màu dâu tây đang rón chân qua các vũng bùn yếu điệu như một tiểu thư trong một chiếc áo dài bằng xatanh. Ô... con ngựa cái này là Nellie! Con Nellie của bà Tarleton! Kho vàng của bà Beatrice Tarleton.!

Trông thấy Scarlett đứng trong bùn, ông Wilkes ghìem cương với một nụ cười vui thích và xuống ngựa đi tới chỗ nàng.

- Bác cũng hy vọng là sẽ gặp cháu, Scarlett ạ. Ba mẹ cháu hẳn biết bao nhiêu điều, nhưng bác chẳng có thì giờ. Bọn tôi vừa mới tới đây sáng nay và bị thúc hối đi ngay, như cháu thấy đấy.

- Ôi, bác Wilkes, nàng kêu lên tuyệt vọng, nắm chặt tay ông. Bác đừng đi! Tại sao bác lại phải đi!

- À, vậy là cháu cho rằng bác quá già. Ông mỉm cười – và đó là nụ cười của Ashley trên một bộ mặt già hơn. Có lẽ để hành quân bằng đôi chân thì bác đã già thật, nhưng để cưỡi ngựa và bắn súng thì chưa đâu. Và bà Talerton lại có nhã ý cho bác mượn con Nellie, thế là bác có con tuấn mã. Bác hy vọng sẽ không có gì xảy đến với Nellie, vì nếu nó có làm sao thì bác không còn mặt mũi nào về gặp lại bà Talerton. Nellie là con ngựa cuối cùng còn lại của bà – Lúc này ông cười hồ hởi, xua tan mọi lo sợ của Scarlett – Ba mẹ và các em gái cháu đều khỏe và gửi đến cháu những tình cảm yêu thương. Suýt nữa thì ba cháu cũng cùng đến đây với chúng tôi hôm nay đấy!

- Ô, không, đừng để ba cháu đi! Scarlett sợ hãi kêu lên. Đừng để ba cháu đi! Ba cháu sẽ không ra trận chứ, bác?

- Không, nhưng ông ấy đã định đi đấy. Dĩ nhiên, với cái đầu gối bị liệt khớp, ông ấy không thể đi xa được, song ông ấy một mực đòi cưỡi ngựa ra đi với chúng tôi. Mẹ cháu đồng ý với điều kiện là ông nhảy qua được hàng rào đồng cỏ vì, bà nói, trong quân đội, rồi đây cánh kỵ binh sẽ phải qua nhiều thử thách gay go. Ba cháu cho cái đó là dễ ợt, nhưng... chẳng biết cháu có tin không? Khi con ngựa lao tới chỗ hàng rào, nó dừng sững lại và ba cháu bay qua đầu nó! Kể cũng lạ là làm sao ông ấy không hề gãy cổ! Cháu cũng biết là ba cháu ương ngạnh như thế nào! Ông ấy đứng ngay dậy và thử lại lần nữa. Thế đấy, Scarlett, ông ấy nhào như vậy ba lần trước khi bà O'Hara và Pork dìu ông vào giường.

Ông ấy rất cay cú chuyện ấy và nhất quyết rằng mẹ cháu đã niệm thần chú vào tai con ngựa. Quả là ông ấy không còn đủ sức phục vụ trong quân đội, Scarlett ạ. Cháu không việc gì phải xấu hổ về chuyện ấy. Nói cho cùng, cũng phải có người ở lại nhà, trồng cây, thu hoạch mùa màng cho quân đội chứ.

Scarlett chẳng hề xấu hổ chút nào, mà chỉ cảm thấy nhẹ hẫng người.

- Bác đã gửi India và Honey đến Macon ở với gia đình Burrs, còn ba cháu hiện trông nom cả trại Mười Hai Cây Sồi lẫn ấp Tara... Thôi, bác phải đi đây, cháu thân yêu, cho bác hôn bộ mặt xinh đẹp của cháu nào.

Scarlett dẫu môi lên hôn lại ông, cổ họng đau nghẹn lại. Nàng rất yêu quý ông Wilkes. Đã có một thời kỳ, xa lắm rồi, nàng từng hy vọng được làm con dâu ông.

- Và cháu phải chuyển lại cái hôn này cho Pittypat và cái này cho Melanie nhé, ông nói, khẽ hôn nàng hai lần nữa. Thế con Melanie ra sao?

- Cô ấy khỏe ạ.

- Chà! Mắt ông nhìn vào nàng, nhưng xuyên qua nàng, vượt qua nàng y như cách nhìn của Ashley dạo xưa, đôi mắt xám xa vắng hướng về một thế giới khác. Bác xiết bao mong muốn được thấy đứa cháu nội đầu tiên của mình! Tạm biệt, cháu thân yêu.

Ông nhảy lên mình con Nellie và phóng đi, mũ cầm tay, phơi mái tóc bạc dưới mưa. Mãi sau khi trở lại bên Maybelle và bà Meade, Scarlett mới vỡ ra hết ý nghĩa câu nói cuối cùng của ông. Rồi, trong một nỗi kinh hoàng dị đoan, nàng làm dấu thánh giá và cố đọc một lời cầu nguyện. Ông đã nói đến cái chết, cũng như Ashley và giờ đây, Ashley... Không ai nên nói đến cái chết! Nhắc đến cái chết tức là như Thiên mệnh. Trong khi ba người đàn bà lặng lẽ trở về bệnh viện dưới mưa, Scarlett thầm cầu nguyện: "Xin thượng đế đừng gọi bác ấy về châu! Xin tha cho bác ấy và cả Ashley nữa!"

Cuộc rút lui từ Dalton về núi Kennesaw kéo dài từ đầu tháng Năm đến giữa tháng Sáu. Và khi những ngày mưa oi nồng tháng Sáu đã qua và Sherman không đánh bật được quân Liên bang

khỏi những triền núi trơn, dốc đứng, thì hy vọng lại chớm nở. Ai nấy đều phấn chấn hơn và nói tốt hơn về hướng Johnston. Khi tháng Sáu ẩm ướt chuyển qua một tháng Bảy còn ẩm ướt hơn và quân Liên bang, quyết tử chiến trên những cao điểm, vẫn cầm chân được Sherman, thì Atlanta vui như điên. Hy vọng bốc lên đầu như men rượu. Hoan hô! Hoan hô! Ta đã nắm được huyết chúng! Hàng loạt cuộc liên hoan, nhảy múa bùng ra. Bất kỳ lúc nào có một nhóm người ở trận tuyến về ghé lại nghỉ đêm ở thành phố, người ta đều mở tiệc chiêu đãi họ, sau đó là khiêu vũ và các cô gái, đông gấp mười họ, tranh nhau nhảy với các chàng dũng sĩ.

Atlanta đầy những khách đến thăm, dân tỵ nạn, gia đình các thương binh điều trị ở bệnh viện, vợ và mẹ các quân nhân đang chiến đấu trên núi muốn được ở gần họ trong trường hợp bị thương. Thêm vào đó, từ những quận, huyện chỉ còn những cậu bé dưới mười sáu tuổi hoặc những ông già ngoài sáu mươi là nam giới, hàng bầy đoàn thiếu nữ đổ xô về thành phố. Bà cô Pitty hết sức chê trách đám này, vì bà cảm thấy họ đến Atlanta không vì lý do nào khác ngoài việc kiếm chồng và cái thói trơ trẽn mặt dày mày dạn ấy khiến bà tự hỏi không biết rồi thế giới còn sa đọa đến đâu nữa, Scarlett cũng đồng tình với bà. Nàng bất cần sự ganh đua ráo riết của các cô bé mười sáu tuổi mà những cặp má hồng tươi tắn cùng những nụ cười rục rịch khiến người ta quên những chiếc áo dài đã lộn tới hai lần cùng những đôi giày vá của họ. Quần áo của nàng còn đẹp hơn, mới hơn hầu hết bọn họ nhờ những hàng tơ lụa, vải vóc Rhett Butler đã mang về cho nàng trong chuyến tàu vượt rào cuối cùng của chàng, nhưng dù sao, nàng cũng đã mười chín, mỗi ngày một nhiều tuổi, mà đàn ông thì lại có cái thói cứ chạy theo những đồ trẻ ranh ngu ngốc.

Một quả phụ có một con là ở thế bất lợi so với những ả xinh tươi ấy, nàng nghĩ thầm. Nhưng trong những ngày náo nức này, tình cảnh mẹ góa con cô của nàng đỡ nặng nề hơn bao giờ hết. Giữa những công việc ở bệnh viện ban ngày và các cuộc liên hoan ban đêm, nàng chả mấy khi thấy mặt bé Wade. Đôi khi, nàng thở dài, nàng quên rằng là mình có con.

Trong những đêm hè nóng ẩm, các gia đình ở Atlanta đều mở rộng cửa với những người lính, những người bảo vệ thành phố.

Những ngôi nhà lớn từ phố Washington đến phố Cây Đào rực rỡ ánh sáng, khi người ta tiếp đãi các dũng sĩ lấm lem bùn đất từ chiến hào trở về, và tiếng banjo, violon, tiếng chân nháy rậm rịch cùng tiếng cười lâng lâng vang đi xa trong trời đêm. Từng tốp, từng tốp xúm quanh những chiếc piano và những giọng đăm đúi hát lên lời ca buồn thảm của bài “ *Thư em có đến nhưng đến quá muộn*”, trong khi các chàng si rách rưới liếc mắt đưa tình với các nữ lang yếu điệu đưa những chiếc quạt lông công lên che miệng cười, khẩn cầu các nàng đừng có chờ đến lúc quá muộn. Không nàng nào chịu chờ, khi có hoàn cảnh. Theo cái cao trào hoan lạc cuồng nhiệt tràn ngập thành phố, họ đổ xô đi lấy chồng. Trong cái tháng Johnston cầm chân địch ở núi Kennesaw, bao nhiêu đám cưới đã được tổ chức, những đám cưới trong đó cô dâu, mặt đỏ bừng hạnh phúc, diêm dúa trong xiêm y và đồ trang sức mượn vội mượn vàng của mười cô bạn và chú rể thì đeo gươm dập hoai vào đầu gối quần vá víu. Xiết bao phấn khích, biết bao cuộc liên hoan, xiết bao mê ly rạo rục! Hoan hô! Johnston đang chặn đứng bọn Yankee cách đây hai mươi hai dặm!

Phải, những phòng tuyến quanh núi Kennesaw quả là kiên cố, không lực lượng nào có thể đánh chiếm được. Sau hai mươi lăm ngày công kích kéo theo những tổn thất cực lớn, ngay cả tướng Sherman cũng phải tin là thế. Thay vì tấn công trực diện, ông ta lại triển khai quân thành một vòng tròn rộng, cố thọc vào giữa quân đội Liên bang và Atlanta. Một lần nữa, chiến lược này lại đạt kết quả. Johnston buộc phải bỏ những cao điểm ông đã chốt một cách tuyệt vời đến thế, để bảo vệ phía sau lưng. Ông đã mất một phần ba quân số trong trận này và số còn lại mệt mỏi lê bước trong mưa qua vùng nông thôn về phía sông Chattahoochee. Quân Liên bang không thể trông mong thêm một sự tăng viện nào nữa, trong khi tuyến đường sắt từ phía nam Tennessee cho tới mặt trận, giờ đây do bọn Yankee chiếm giữ, hàng ngày vẫn chở đến cho Sherman những đợt tiếp tế mới về người và lương thực. Như vậy, những đoàn quân áo xám, xuyên qua cánh đồng lầy lội, rút về phía Atlanta.

Với sự thất thủ của cái cứ điểm được coi là không thể đánh chiếm một làn sóng kinh hoàng mới lại tràn ngập thành phố. Trong hai mươi lăm ngày vui sướng điên cuồng, ai nấy đều cam đoan với người khác rằng điều ấy không thể xảy ra. Vậy mà giờ

đây, nó đã xảy ra! Nhưng chắc chắn tướng Johnston sẽ giữ được bọn Yankee trên bờ sông bên kia. Mặc dầu Chúa biết là con sông cũng khá gần, chỉ cách thành phố có bảy dặm!

Nhưng Sherman lại đánh vu hồi, cho quân vượt sông ở mé trên họ và đoàn quân áo xám mệt mỏi lại phải hối hả băng qua dòng nước vàng đục một lần nữa ném mình vào giữa, ngăn bọn xâm lược với Atlanta. Họ đào vệt đào vàng những hào nông toè ở thung lũng suối Cây Đào ở phía Bắc thành phố. Atlanta quần quai, kinh hoàng.

Đánh rồi lại thoái! Đánh rồi lại thoái! Và sau mỗi đợt rút lui, quân Yankee lại sáp tới gần thành phố hơn. Suối Cây Đào chỉ còn cách có năm dặm. Tướng Johnston nghĩ thế nào vậy?

Những lời kêu gào: “Hãy cho chúng tôi một con người biết trụ lại chiến đấu!” vang lên đến tận Richmond. Richmond biết nếu mất Atlanta là mất luôn cả cuộc chiến tranh và sau khi quân Liên bang rút qua sông Chattahoochee, tướng Johnston bị cách chức tư lệnh. Tướng Hood, một trong những chỉ huy quân đoàn của ông, lên thay và thành phố thở nhẹ nhõm hơn một chút. Hood chắc sẽ không chịu lùi. Không con người quê ở Kentucky này, con người cao lớn trượng phu, râu phất phơ bay và mắt nảy lửa, ắt chẳng chịu lùi! Ông nổi tiếng là hăng như một con chó bo. Ông sẽ đánh lui bọn Yankee khỏi Suối Cây Đào, phải, đẩy lùi chúng qua sông, rồi từng bước một chiếm lại con lộ dẫn tới Dalton. Nhưng binh sĩ thì lại kêu gào: “Trả lão tướng Joe lại cho chúng tôi!” vì họ đã nằm gai nếm mật với lão tướng Joe trên suốt bao dặm đường mệt nhọc từ Dalton tới đây và khác với những người dân thường không ở trong cuộc, họ hiểu mọi khó khăn, trở ngại đã chống lại họ, đã trói tay họ.

Sherman không chờ đợi cho Hood chuẩn bị sẵn sàng mới tấn công. Một ngày sau khi thay đổi tư lệnh, viên tướng Yankee đánh chớp nhoáng vào Decatur ở quá Atlanta sáu dặm, chiếm được thị trấn nhỏ này và cắt đứt đường xe lửa tại đó. Đây là tuyến nối liền Atlanta với Augusta, với Charleston, với Wilmington và với Virginia. Sherman đã giáng cho Liên bang một đòn bại hoại. Đã đến lúc phải hành động. Atlanta kêu gào hành động!

Rồi vào một chiều tháng Bảy, nóng như thiêu đốt, Atlanta đã

thỏa nguyện. Tướng Hood còn làm hơn là trụ lại chiến đấu. Ông tấn công quyết liệt bọn Yankee ở Suối Cây Đào, ném quân từ chiến hào vào giữa hàng ngũ áo xanh ở chính chỗ quân của Sherman đông hơn gấp đôi mình.

Vừa sợ hãi, vừa cầu nguyện cho cuộc tấn công của Hood đẩy lùi được bọn Yankee, ai nấy lắng nghe tiếng pháo gầm và tiếng ùng ùng của hàng nghìn khẩu súng trường, tuy cách trung tâm thành phố những năm dặm mà nghe to như ở khu phố bên cạnh. Họ có thể nghe thấy tiếng sấm rền đại bác, trông thấy khói cuộn cuộn như những đám mây là thấp trên ngọn cây, nhưng trong hàng giờ liền, không ai biết diễn biến trận đánh ra sao.

Vào cuối chiều, những tin đầu tiên tới, kinh hoàng, nhưng đầy mâu thuẫn, không đảm bảo chính xác, vì được thông báo từ miệng những người bị thương từ lúc mới bắt đầu trận đánh. Những người này bắt đầu thất thểu lần về thành phố, đi lẻ hay từng tốp, người bị thương nhẹ đỡ người tập tễnh đi không vững. Chẳng mấy chốc, một dòng thương binh liên tục đã hình thành, lê lét khó nhọc tìm đường về bệnh viện thành phố, mặt xám đen thuốc súng, bụi và mồ hôi, ruồi bu đầy những vết thương không được băng bó, máu đã đông lại.

Nhà bà cô Pity là một trong những ngôi nhà đầu tiên mà anh em thương binh mò tới khi họ kéo vào thành phố từ phía Bắc. Lần lượt từng người chuện choạng theo nhau tới cánh cổng, rụn xuống bãi cỏ xanh và thều thào:

- Nước!

Suốt buổi chiều nóng như thiêu đốt, bà cô Pitty cùng cả nhà, da trắng cũng như da đen, đứng dưới nắng, múc nước từ những xô và băng bó những vết thương cho đến khi không còn cuộn băng nào, thậm chí cả những mảnh xé từ khăn mặt và khăn trải giường cũng hết sạch. Bà cô Pitty hoàn toàn quên hẳn cái chứng ngứa xiu mỗi lần nhìn thấy máu, và cứ làm miết cho đến khi đôi chân nhỏ bé sưng lên trong đôi giày quá chật và không đỡ nổi thân hình bà nữa. Ngay đến khi Melanie, giờ đã chữa vượt mặt, cũng quên cả e thẹn và mãi mê làm việc, sát cánh với Prissy, chị bếp và Scarlett, gương mặt cũng căng thẳng như bất kỳ một thương binh nào. Cuối cùng, khi nàng lả đi thì không còn chỗ

nào để đặt nàng ngoài cái bàn bếp, vì tất cả giường, ghế và sofa trong nhà đều đã có thương binh nằm.

Bị bỏ quên trong sự nhốn nháo ấy, bé Wade thu lu sau hàng lan can ở hiên trước, ghé mắt nhòm ra ngoài bãi cỏ như một chú thỏ khiếp đảm bị nhốt trong lồng, mắt thao láo kinh hãi, ngón tay cái đút vào miệng, vừa mút vừa nấc. Một lần, Scarlett trông thấy nó và quát: “Ra sân sau chơi, Wade Hampton!”, nhưng nó quá sợ, đồng thời lại quá mê mẩn với cái cảnh điên loạn trước mắt, nên chẳng còn bụng dạ nào mà làm theo lời mẹ.

Bãi cỏ la liệt những người nằm gục, quá mệt không đi được xa hơn nữa, quá đuối sức vì những vết thương đến độ không cử động được nữa. Những người này, bác Peter chất lên xe ngựa, chở đến bệnh viện, hết chuyến này đến chuyến khác, tới khi con ngựa già vã mồ hôi ra như tắm. Các bà Meade và Merriwether cho xe nhà tới tiếp sức, đến lượt những xe này phóng đi, lò xo trĩu xuống dưới trọng lượng của các thương binh.

Sau đó, trong hoàng hôn nóng bức, kéo dài của tiết hè, những xe cứu thương và xe quân nhu phủ bạt lấm lem bùn đất, rầm rầm từ mặt trận về. Rồi đến những xe tải cho nông trại, xe bò và thậm chí những xe tư nhân bị ban quân y trưng dụng. Những đoàn xe này qua trước cửa nhà bà cô Pitty, xóc lên xóc xuống trên con đường đầy ổ gà, chất đầy những người bị thương và hấp hối, máu rỏ xuống lớp bụi đỏ. Trông thấy các phụ nữ với những xô nước và gáo, những người lái xe dừng xe và một hợp xướng cất lên, kẻ thì thào:

- Nước!

Scarlett đỡ những cái đầu ngật ngưỡng để những môi khô có thể uống được, đổ hàng xô nước lên những thân hình nhóp bụi, sốt hầm hập, lên những vết thương hoác miệng, cho họ được ngoi dịu trong chốc lát. Nàng kiểng chân đưa những gáo nước cho các lái xe cứu thương và mỗi lần như vậy, nàng đều hỏi, cổ họng se lại:

- Có tin gì không? Có tin gì không?

Tất cả đều thống nhất một câu trả lời:

- Chúng tôi không biết đích xác, cô ạ. Còn quá sớm chưa nói

chắc được.

Đêm xuống và trời vẫn ngột ngạt. Không một hơi gió và những ngọn đuốc thông cháy bùng bùng trong tay những người da đen càng làm cho không khí thêm nóng bức. Bụi chét trong lỗ mũi Scarlett và làm môi nàng khô lại. Chiếc áo diêm bâu màu hoa oải hương nhớp những máu, bụi đất và mồ hôi. Thì ra đây chính là điều Ashley muốn nói khi chàng viết trong thư rằng chiến tranh không phải là vinh quang huy hoàng, mà là bùn đất bẩn thỉu và khổ cực cơ hàn.

Cái mệt điếm vào toàn bộ cảnh này một nét hư ảo, đầy màu sắc ác mộng. Đây không thể là cảnh thật – mà nếu nó là thật thì quả là thế giới hóa điên mất rồi. Nếu không thì tại sao nàng lại đứng đây, trong mảnh sân trước yên bình nhà bà cô Pitty, giữa những ánh lửa chập chờn, mà đổ nước lên mình những chàng binh sĩ hấp hối? Vì trong số này có rất nhiều người theo đuổi nàng và họ cố mỉm cười khi trông thấy nàng.

Trong số những người được chở trên những chiếc xe lọc cọc xuôi con đường tối và đầy bụi, có biết bao chàng rất quen thuộc đối với nàng, trong số những người đang hấp hối trước mắt nàng đây, với hàng đàn ruồi muỗi nhâu nhâu xà vào bộ mặt đầy máu, có biết bao chàng đã từng nhẩy với nàng, cười đùa với nàng, đã từng nghe nàng đàn, hát, đã từng bị nàng trêu chọc, đã từng được nàng động viên an ủi và yêu... một tí ti.

Nàng phát hiện thấy Carey Ashburn chỉ còn thoi thóp trong một chiếc xe bò, nằm tận dưới cùng với một vết đạn vào đầu. Nhưng nàng không thể lôi anh ta ra mà không làm rầy sáu thương binh khác, thành thử nàng phải để họ đưa anh ta đi tiếp đến bệnh viện. Về sau, nàng nghe nói anh ta đã chết trước khi được bác sĩ ngó tới và được chôn ở đâu đó không ai biết đích xác. Tháng ấy có biết bao người đã được chôn trong những huyệt nông đào vội vàng ở nghĩa trang Oakland. Melanie rất khổ tâm về nỗi không lấy được một lọn tóc của Carey để gửi cho bà mẹ ở Alabama.

Đêm hè nóng nực tàn dần, lưng đau nhừ, và đầu gối rụn xuống vì mỗi mệt, nhưng bà Pitty và Scarlett vẫn hỏi hết người nọ đến người kia: “Có tin gì không? Có tin gì không?”

Và qua những giờ dài dằng dặc, họ nhận được câu trả lời, một câu trả lời khiến họ xanh mắt nhìn nhau:

“Chúng tôi đang rút lui”, “Chúng tôi buộc phải rút lui”. “Bọn chúng đông hơn quân ta hàng nghìn tên” “Bọn Yankee cắt đôi kỵ binh của Wheeler ở gần Decatur. Chúng tôi phải tăng viện cho họ” “Quân ta sắp kéo hết về thành phố”.

Scarlett và bà Pitty nép vào nhau, người nọ níu cánh tay người kia.

- Thế... bọn Yankee có đuổi theo không?

- Có chứ, bọn chúng sẽ đuổi theo, *dưng* chúng sẽ không tiến xa được đâu, thưa bà.

- Tiểu thư đừng lo, chúng ta có hàng tỉ cây xố công *xụ* quanh thành phố này.

- Chính tai tôi nghe già Joe nói: Ta có thể giữ được Atlanta mãi mãi.

- Cơ mà bây giờ ta có còn gọi là già Joe nữa đâu. Bây giờ là... .

- Im cái mồm, đồ ngu! Cậu muốn làm các bà khiếp đảm, hử?

- Bọn Yankee sẽ không bao giờ chiếm được nơi này đâu, thưa bà.

- Tại sao bà *mấy* cô không đến Macon hay *lời* *lào* an toàn hơn? Bà *mấy* cô không có bà con thân thích ở đấy à?

- Đáng nhẽ ra bọn Yankee sẽ không chiếm nổi Atlanta, *dưng* mà *xấp* tới, khi bọn chúng cố húc đầu vào thì *chả* tốt *nành* gì cho các bà các cô đâu.

- Sắp tới sẽ là những trận mưa đại bác đấy.

Ngày hôm sau, dưới một cơn mưa oi nóng làm đường phố bốc hơi, đoàn quân thất trận chảy nườm nượp qua Atlanta, hàng nghìn, hàng nghìn người kiệt lực vì đói và mệt rời rã sau bảy mươi sáu ngày chiến đấu và rút lui. Ngựa đói, gầy dơ xương, xe đại bác buộc chẳng được sao hay vậy bằng những đoạn thùng đầu thừa đuôi theo, bằng những dải da thô. Nhưng đó không phải là một đám người ô hợp, chạy tán loạn. Họ đi rất trật tự, quần áo rách tơi tả mà vẫn hiên ngang, lá cờ trận đỏ rực rách nát

vẫn phấp phới trong mưa. Họ đã học được thuật rút lui dưới sự chỉ huy của lão tướng Joe, người đã biến việc đó thành kỳ tích chiến lược cũng lớn ngang với tiến quân. Những hàng người râu ria, tiều tụy chạy xuôi phố Cây Đào theo điệu hát “ *Maryland! Maryland của tôi*” và cả thành phố đổ ra hoan hô: Dù thắng hay thua, đó vẫn là những tráng sĩ của họ.

Đơn vị dân binh của bang, mới ra đi chưa được bao lâu, chói ngời trong những bộ đồng phục mới, giờ đây cũng bản thủ, lồi thoi lếch thếch chẳng khác quân chính quy là mấy. Mắt họ có một vẻ gì mới. Giờ đây, họ đã bỏ lại sau lưng ba năm ròng biện minh, giải thích lý do tại sao họ không có mặt ngoài mặt trận. Họ đã đánh đổi sự an toàn đằng sau trận tuyến lấy những gian khổ chiến trường. Nhiều người trong số họ đã đổi cuộc sống thoải mái lấy cái chết đau đớn. Giờ đây họ là những cựu chiến binh, và họ đã hoàn thành tốt nhiệm vụ. Họ tìm những khuôn mặt bạn bè trong đám đông và nhìn thẳng vào những khuôn mặt ấy, kiêu hãnh, thách thức. Giờ đây, họ có thể ngẩng cao đầu.

Đội vệ binh địa phương đi qua, các cụ già râu bạc quá mệt hầu như không nhắc nổi chân, còn đám thiếu niên thì mang bộ mặt phờ phạc của những đứa trẻ phải đối mặt quá sớm với những vấn đề của người lớn. Scarlett nhìn thấy Phil Meade và phải khó khăn lắm mới nhận ra cậu, vì mặt cậu đen nhẻm thuốc súng và cáu ghét, mệt mỏi và căng thẳng. Ông bác Henry tập tễnh đi trong mưa không mũ măng, đầu thò qua lỗ hổng một tấm vải sơn cũ kỹ. Cụ Merriwether ngồi trên một chiếc xe chở pháo, đôi chân trần quấn bằng những mảnh vải xé từ mền ra. Nhưng tha hồ tìm, nàng vẫn không thấy tăm hơi ông John Wilkes đâu.

Tuy nhiên, các cựu chiến binh của Johnston vẫn đi qua với bước chân thoải mái như không hề biết mệt, đã thành nếp trong ba năm qua. Họ vẫn còn đủ sức để nhoẻn miệng cười và vẫy những cô gái xinh đẹp, để giễu cợt thô bạo những chàng trai không mặc quân phục. Họ đang trên đường tới hệ thống chiến hào bao quanh thành phố - không phải những đường hào đào vội vàng, mà là những công sự cao ngang ngực, đắp thêm bao cát và trên có cắm những cọc gỗ đầu nhọn hàng bao dặm quanh thành phố, những đường hào chạy suốt - những vệt khe đổ đội những gò đống đang chờ đoàn chiến binh đến chiếm lĩnh.

Đám đông hoan hô đoàn quân như thể chào mừng họ chiến thắng trở về. Trong thâm tâm, ai nấy đều lo sợ, nhưng giờ đây, khi họ đã biết sự thật, khi điều xấu nhất đã xảy đến, khi chiến tranh đã tới mảnh sân trước nhà họ, bộ mặt thành phố bỗng thay đổi. Không kinh hoàng, không thác loạn. Dù trong lòng có nghĩ gì, cũng không lộ ra nét mặt. Mọi người nom đều vui tươi, mặc dầu phải cố gượng hò reo hoan hô. Trước mặt đoàn quân, mọi người đều cố tỏ ra can đảm, tin tưởng. Mọi người đều nhắc lại lời lão tướng Joe đã nói, đúng vào lúc trước khi ông bị cắt chức tư lệnh: “Tôi có thể giữ Atlanta mãi mãi”.

Giờ đây khi Hood phải rút lui, khá nhiều người mong muốn như anh em binh sĩ là lão tướng Joe đã được trả về cương vị cũ, nhưng họ tránh không nói ra, mà chỉ mượn câu của lão tướng Joe để nuôi dưỡng ý chí và lòng can đảm.

“Tôi có thể giữ Atlanta mãi mãi!”

Những chiến thuật thận trọng của tướng Johnston không hợp với Hood. Ông tấn công bọn Yankee, hết đánh đông lại đánh tây. Sherman vây quanh thành phố như một đô vật đang tìm miếng để quật ngã địch thủ, còn Hood thì không chịu nấp dưới chiến hào chờ bọn Yankee tiến công. Ông mạnh bạo tung quân ra, giáp chiến dữ dội. Trong mấy ngày, đã diễn ra các trận Atlanta và Nhà Thờ Ezra, cả hai đều là những cuộc giao chiến lớn đến nỗi bên cạnh đó, trận suối Cây Đào dường như chỉ là cuộc đụng độ lẻ.

Nhưng bọn Yankee vẫn trở lại tiếp tục công kích. Chúng đã bị tổn thất nặng nề, nhưng chúng không chịu thua. Và các khẩu pháo của chúng không ngừng trút đạn xuống thành phố, giết nhiều người ngay trong nhà mình, lật bằng những mái nhà, khoét những hố to tướng trên đường phố. Dân thành phố tìm những nơi trú ẩn tốt nhất: trong hầm rượu, trong những hốc sâu và trong những hào nông đào bên rệ đường sắt. Atlanta đã bị bao vây.

Trong vòng mười một ngày sau khi nắm quyền chỉ huy, tướng Hood đã tiêu một số quân gần bằng số quân Johnston đã mất trong bảy mươi hai ngày giao chiến và rút lui, để bây giờ Atlanta bị vây ém ở ba mặt.

Đường xe lửa từ Atlanta đến Tennessee giờ đây ở trong tay

Sherman trên toàn bộ chiều dài của nó. Quân của ông ta chặn ngang đường sắt về phía tây và ông ta đã cắt đứt tuyến chạy sang phía tây nam tới Alabama. Chỉ còn tuyến duy nhất xuống phía nam tới Macon và Savannah là chưa bị động tới. Thành phố chật ních binh lính, la liệt người bị thương, nhan nhản dân tị nạn và tuyến đường sắt duy nhất này không đủ đáp ứng những nhu cầu bức thiết đến phát gào lên của thành phố đau đòn. Nhưng chừng nào còn giữ được đường sắt thì Atlanta còn có thể đứng vững.

Scarlett thất kinh khi nhận thức được tuyến đường sắt này đã trở nên quan trọng như thế nào, Sherman sẽ đánh dữ như thế nào để chiếm nó và Hood sẽ chống lại quyết liệt như thế nào để giữ nó. Vì đó là con đường sắt chạy xuyên qua, chạy xuyên qua Jonesboro. Và ấp Tara chỉ cách Jonesboro có năm dặm. Ấp Tara dường như một bến trú bình yên so với cái địa ngục Atlanta đầy tiếng gào rú này, nhưng ấp Tara chỉ cách Jonesboro có năm dặm!

Vào cái ngày diễn ra trận Atlanta, Scarlett và nhiều phụ nữ khác ngồi trên mái bằng của các cửa hàng, dưới bóng những chiếc dù nhỏ xíu, và theo dõi diễn biến của cuộc chiến đấu. Nhưng khi những trái đạn đại bác bắt đầu rơi vào các phố lần đầu tiên, họ bèn chạy xuống các hầm rượ. Và đêm hôm ấy, cuộc di tản đàn bà, trẻ con và người già ra khỏi thành phố bắt đầu, nhằm hướng Macon. Nhiều người trong đám tị nạn lên tàu đêm ấy, đã từng chạy đến năm, sáu lần kể từ khi Johnston rút lui khỏi Dalton. Giờ đây, hành trang của họ gọn nhẹ hơn khi họ tới Atlanta. Phần lớn chỉ mang một chiếc túi bằng thảm và một suất ăn gói trong một chiếc khăn tay lớn in hoa sắc sỡ. Đây đó, mấy gia nhân nhớn nhác mang những bộ đồ ăn bằng bạc: bát đĩa, cốc, dao, rĩa và một, hai bức ảnh gia đình đã cứu được từ lần chạy loạn đầu tiên.

Hai bà Merriwether và Elsing không chịu đi. Bệnh viện cần các bà và, hơn nữa, các bà kiêu hãnh nói – các bà đâu có sợ. Không một tên Yankee nào có thể đuổi các bà ra khỏi nhà mình được. Nhưng Maybelle cùng đứa con nhỏ và Fanny Elsing thì tản cư về Macon. Bà Meade lần đầu tiên từ khi lấy chồng, tỏ ra bất phục tùng và thẳng thừng từ chối, không chịu nghe theo lệnh của ông bác sĩ bắt bà lên tàu đến nơi an toàn. Bà nói ông bác sĩ cần đến bà, hơn nữa, Phil đang ở nơi nào đó trong chiến hào và bà muốn ở

gần cậu trong trường hợp...

Nhưng bà Whiting thì đi cùng với nhiều phụ nữ khác trong giới giao du với Scarlett. Bà cô Pitty người đầu tiên lên án chiến lược rút lui của lão tướng Joe, cũng ở trong số những người đầu tiên đóng gói hành trang ra đi. Thần kinh của bà yếu, bà nói, và bà không chịu nổi tiếng động. Bà sợ mình có thể ngất khi nghe tiếng nổ, không kịp xuống hầm rượu. Không, bà không sợ. Cái miệng con nít của bà cô mồm lại cho ra vẻ hùng dũng mà không được. Bà sẽ đến Macon với bà chị họ già Burr và hai cô cháu gái có nhiệm vụ phải đi theo bà.

Scarlett không muốn đi Macon. Tuy rất sợ đạn pháo, nàng vẫn ưng ở lại Atlanta hơn là đi Macon, vì nàng ghét cay ghét đắng bà già Burr. Cách đây nhiều năm, bà đã bảo nàng “lẳng lơ” sau khi bắt gặp nàng hôn Willie, con trai bà, trong một bữa chiêu đãi ở gia đình Wilkes, “Không”, nàng nói với bà cô Pitty, “cháu sẽ về ấp Tara, để Melanie đi Macon với cô”.

Nghe vậy Melanie òa lên khóc, đau đớn và sợ hãi, không sao đỡ nổi. Khi bà cô Pitty vội vàng đi kiếm bác sĩ Meade, Melanie nắm lấy tay Scarlett, van vỉ:

- Chị thân yêu, đừng bỏ em mà về Tara! Vắng chị, em sẽ cô độc biết mấy. Ôi, Scarlett, nếu chị không ở bên em khi em sinh cháu thì em chết mất! Phải,... phải, em biết là đã có cô Pitty và cô rất dễ thương. Nhưng dù sao đi nữa, cô chưa bao giờ biết đến chuyện sinh con đẻ cái, với lại đôi khi cô làm em sốt ruột muốn hét lên. Đừng bỏ em, chị thân yêu. Chị đúng như chị ruột em và hơn nữa (nàng mỉm một nụ cười nhợt nhạt), chị đã hứa với Ashley là sẽ trông nom em mà. Lúc chia tay, anh ấy có bảo em là anh ấy sẽ nhờ cậy chị”

Scarlett ngạc nhiên nhìn Melanie chăm chăm. Người thiếu phụ này, xưa nay, nàng vốn ghét đến mức phải khó khăn lắm mới giấu nổi ác cảm, vậy mà làm sao Melly có thể yêu nàng đến thế? Làm sao Melly có thể ngu ngốc đến độ không đoán ra mối tình thâm kín của nàng đối với Ashley? Trong những tháng đau đớn chờ đợi tin tức về Ashley, nàng đã để lộ ra hàng trăm lần, mà Melanie vẫn chẳng thấy gì cả, Melanie, con người vốn chỉ nhìn thấy cái tốt ở những người mình yêu... Phải, nàng đã hứa với

Ashley sẽ chăm lo cho Melanie. Ôi, Ashley! Ashley! Hẳn anh đã chết, chết từ nhiều tháng nay rồi! Và bây giờ, lời hứa của anh vươn tay ra, níu chặt lấy em!

- Thôi được, nàng nói, giọng cộc lốc. Tôi đã hứa với anh ấy và tôi không nuốt lời. Nhưng tôi sẽ không đi Macon ở với cái bà già Burr nanh nọc ấy đâu. Trong vòng năm phút, khéo tôi sẽ móc mắt bà ấy ra mắt. Tôi sẽ về ấp Tara và cô có thể đi cùng với tôi. Có cô đến cùng ở, mẹ tôi chắc sẽ thích lắm.

- Ôi, thế thì thích quá! Mẹ chị rất đáng yêu. Nhưng chị biết đấy, nếu khi em sinh cháu mà cô Pitty không có ở bên thì cô đến chết mất, mà em biết là cô ấy ắt chẳng chịu đi Tara đâu. Ở đấy quá gần mặt trận, mà cô thì muốn an toàn.

Bác sĩ Meade thở hồng hộc chạy đến, những tưởng sẽ thấy ít ra Melanie chỉ ít là đang lên cơn đau trở dạ sớm, bằng vào cái vẻ hoảng hốt của bà cô Pitty đến gọi. Ông bực bội phát biểu thẳng nỗi bất bình của mình. Và sau khi được biết nguyên nhân sự náo động này, ông giải quyết vấn đề bằng những lời quyết đoán không cho phép bàn cãi.

- Đừng có đặt vấn đề đi Macon, cô Melanie. Tôi sẽ không đảm bảo nếu cô di chuyển. Các chuyến tàu đều chật ních, giờ giấc không nhất định, và nếu cần chở thương binh hoặc quân đội cũng vũ khí, đạn dược thì hành khách dám bị mời xuống nghỉ tạm trong rừng bất cứ lúc nào. Cô đang bụng mang dạ chửa...

- Nhưng nếu cháu đi Tara với chị Scarlett...

- Tôi đã bảo tôi không đồng ý để cho cô di chuyển. Tàu đi Tara cũng là tàu đi Macon, điều kiện y hệt nhau. Hơn nữa, chẳng ai biết đích xác giờ bọn Yankee ở đâu, nhưng thực tế là chúng có mặt khắp nơi. Thậm chí, chúng có thể chặn bắt tàu cô đi. Và ngay cả nếu cô tới được Jonesboro an toàn, thì cũng còn phải đi xe ngựa năm dặm trên một con đường gồ ghề nữa mới đến ấp Tara. Đó không phải là một cuộc hành trình thích hợp với một phụ nữ đang ở thể trạng cần phải hết sức gượng nhẹ. Vả lại, trong hạt đó không có lấy một bác sĩ nào từ khi ông bác sĩ già Fontaine gia nhập quân đội.

- Nhưng có nhiều nữ hộ sinh... .

- Tôi nói bác sĩ kia, ông đáp giật giọng và mắt ông bắt giạt lướt trên thân hình mảnh dẻ của Melanie. Tôi không muốn cô di chuyển. Điều đó có thể nguy hiểm. Cô không muốn để trên tàu hoặc trên xe ngựa chứ.

Sự thẳng thắn đầy tinh thần lương y ấy làm mấy người phụ nữ đỏ mặt, bối rối và lặng thinh.

- Cô phải ở lại ngay đây, nơi tôi có thể theo dõi và cô cần nằm yên trên giường. Không có chạy lên chạy xuống cầu thang hầm rượu. Không, ngay cả nếu đạn đại bác rớt vào ngay cửa sổ. Nói cho cùng, ở đây cũng chẳng đến nỗi nguy hiểm lắm đâu. Chúng ta sẽ mau chóng đánh lui bọn Yankee... Thôi, Miss Pitty, bà cứ Macon đi, để hai cô ở lại đây.

- Không có ai giám hộ ư? Bà Pitty kinh hãi kêu lên.

- Họ đã là những thiếu phụ có chồng, ông bác sĩ khó chịu nói. Với lại bà Meade nhà tôi ở cách đây có hai nhà. Dù sao đi nữa, với tình trạng cô Melly hiện nay, họ chẳng tiếp khách đàn ông đâu mà lo. Lạy Chúa, Miss Pitty, đây là thời chiến mà! Ta không thể nghĩ đến chuyện phép tắc lễ nghi được đâu. Ta phải nghĩ đến cô Melly là chính.

Ông dận gót ra khỏi phòng và đợi ở hiên trước cho đến khi Scarlett ra gặp ông.

- Tôi sẽ nói chuyện thẳng thắn với cô, cô Scarlett ạ, ông mào đầu, tay giật giật bộ râu lốm đốm bạc. Cô có vẻ là một thiếu phụ thông minh biết điều hơn lẽ thiệt, cho nên xin cô đừng có đỏ mặt. Tôi không muốn phải nghe nhắc đến chuyện đưa cô Melly đi nữa. Tôi không tin là cô ấy có thể chịu đựng được nỗi vất vả đường trường. Cô ấy sắp phải qua một bước gay go, ngay cả trong hoàn cảnh thuận lợi nhất... mông cô ấy rất hẹp, cô thấy đấy, và có khi phải dùng forceps để cặp thai ra cũng nên, vì vậy tôi không muốn để một mụn da đen dốt nát nào đỡ cho cô ấy. Phụ nữ kiểu như cô ấy lẽ ra không nên sinh nở, nhưng... Dù sao, cô cũng hãy lo thu xếp hành lý cho bà Pitty đi Macon đi. Bà ấy yếu bóng vía đến độ có thể làm cho cô Melly đâm hoang mang và như thế sẽ chẳng có lợi gì. Và bây giờ, cô nữa (ông dăm dăm nhìn như xuyên suốt người nàng), tôi cũng muốn nghe nhắc đến chuyện cô đòi về nhà. Cô phải ở đây với cô Melly cho đến khi đứa bé ra

đời. Cô không sợ chứ.

-Ồ, không! Scarlett nói cứng.

- Thế mới là một cô gái dũng cảm chứ! Bà Meade nhà tôi sẽ phò tá cô bất cứ lúc nào cô cần và tôi sẽ cử bà già Betsy đến nấu nướng cho hai cô, nếu bà Pitty muốn mang theo tất cả gia nhân. Chả mấy nữa đâu. Chỉ năm tuần nữa là đến cũ, nhưng con đầu lòng thì chẳng biết thế nào mà nói trước được. Nhất là cứ pháo kích ùng oàng thế này, cô ấy có thể trở dạ bất cứ hôm nào.

Thế là bà cô Pitty đi Macon, khóc như mưa như gió, mang theo bác Peter và chị bếp. Trong một cơn bốc đồng ái quốc, bà tặng bệnh viện cả xe lẫn ngựa, xong lại hối tiếc ngay và điều đó khiến bà đổ thêm nhiều nước mắt nữa. Scarlet và Melanie ở lại một mình với bé Wade và con Prissy trong một ngôi nhà lạng lẽ hơn nhiều mặc dầu các cuộc pháo kích vẫn tiếp tục.

CHƯƠNG XIX

Trong những ngày đầu này của thời kỳ bị bao vây, khi pháo binh Yankee nã âm âm dây đó vào những phòng ngự của thành phố, những quả đạn nổ làm Scarlett khiếp đảm đến nỗi chỉ còn biết co rúm người, đưa tay lên bịt tai, chờ bị tan thân vĩnh viễn bất cứ lúc nào. Mỗi khi nghe tiếng rít ve ve báo hiệu đạn sắp rơi, nàng lại chạy bổ sang phòng Melanie, gieo mình xuống giường cạnh em chồng và hai chị em ghì chặt lấy nhau, vùi đầu dưới gối mà kêu “Ôi! Ôi!”. Prissy và Wade lon ton chạy xuống hầm rượu, nấp trong bóng tối đầy mạng nhện, Prissy thì la lên đến vỡ phổi, còn Wade thì thỏ thục nấc lên từng cơn.

Ngạt thở dưới chồng gối lông trong khi cái chết rú rít trên đầu, Scarlett rửa thẳm Melanie đã khiến nàng không xuống được những chỗ an toàn dưới cầu thang. Nhưng bác sĩ Meade đã cấm Melanie không được đi lại thành thử Scarlett phải ở lại với nàng. Cộng với nỗi lo sợ bị tan thân là nỗi sợ không kém mãnh liệt rằng đứa con trong bụng Melanie có thể đòi ra bất cứ lúc nào. Mỗi lần nghĩ vậy, Scarlett lại vã mồ hôi lạnh toát. Nàng biết làm gì nếu Melanie bắt đầu trở dạ? Nàng biết là mình thà để Melanie chết còn hơn là chạy ra phố tìm bác sĩ giữa lúc đạn đại bác rào rào như mưa. Nàng biết là phải đánh con Prissy gần chết mới hòng bắt nó

mạo hiểm ra ngoài nhà. Nàng sẽ làm gì nếu Melanie lên cơn đau đẽ?

Nhưng vấn đề này, nàng đem ra thì thầm bàn bạc với Prissy, một buổi tối, trong lúc soạn bữa ăn đêm cho Melanie và thật kỳ lạ, Prissy đã làm nguôi mối lo sợ của nàng.

- Cô Scarlett, ngay cả *lếu* không *kếm* được bác *xĩ* khi cô Melanie đến lúc đẽ, cô cũng đừng có lo. Cháu có thể thu xếp được. Cháu chả lạ gì chuyện đẽ đái. Bu cháu chả phải là bà đỡ sao? Mà bu cháu lại dạy cháu đẽ *nhón* lên cũng thành bà đỡ! Cô chỉ việc đẽ cháu lo liệu.

Scarlett thở phào nhẹ nhõm khi biết có những bàn tay thành thạo ngay ở bên, nhưng dù sao nàng cũng cầu mong cho cuộc thử thách kết thúc dứt khoát đi; khao khát điên cuồng những muốn xa hẳn cảnh bom rơi đạn nổ, trở về ấp Tara yên tĩnh, đêm nào nàng cũng cầu nguyện cho đứa bé ra đời ngay ngày hôm sau cho nàng được giải thoát khỏi lời hứa và có thể rời khỏi Atlanta. Ấp Tara có vẻ xiết bao an toàn và xa mọi nỗi cơ cực.

Scarlett da diết nhớ nhà và nhớ mẹ như chưa từng nhớ bất kỳ cái gì đến như vậy trong đời. Nếu được ở bên bà Ellen, nàng sẽ không sợ, bất kể chuyện gì xảy ra. Đêm nào cũng vậy, sau một ngày nghe đạn đại bác réo xé bên tai, nàng về giường nằm với quyết tâm là sáng hôm sau nàng sẽ bảo Melanie rằng nàng đã hết khả năng chịu đựng, không thể ở lại Atlanta thêm một ngày nào nữa, rằng nàng phải về nhà còn Melanie phải sang nhà bà Meade thôi. Nhưng cứ đặt đầu lên gối là khuôn mặt Ashley lại hiện lên trong ký ức nàng, như cái bữa nàng gặp chàng lần cuối, tựa hồ đang bị một nỗi đau đớn nội tâm giày vò, nhưng mỗi vẫn hơi mím lại cười: "Scarlett sẽ trông nom Melanie nhé? Scarlett tràn trề sức mạnh... Hứa với tôi đi". Và nàng đã hứa. Giờ đây, Ashley đã nằm yên nghỉ ở một nơi nào đó. Dù ở đâu, chàng vẫn đang theo dõi nàng, buộc nàng vào lời hứa đó. Dù sống dù chết, nàng cũng không thể làm chàng thất vọng bằng bất cứ giá nào. Thành thử nàng vẫn ở lại, hết ngày này sang ngày khác.

Trả lời những bức thư của bà Ellen khẩn cầu nàng về nhà, nàng cố giảm nhẹ những nguy hiểm của tình thế bị vây hãm, giải thích tình trạng gay go của Melanie và hứa sẽ về nhà ngay

sau khi đưa bé ra đời. Vốn mẫn cảm với những mối liên hệ họ hàng, dù là ruột thịt máu mủ của thông gia, bà Ellen viết trả lời, miễn cưỡng đồng ý rằng nàng phải ở lại, song yêu cầu nàng cho Wade và Prissy về ngay. Gợi ý này được Prissy hoàn toàn tán thành, vì giờ đây nó đã bị cái chứng ngu xuẩn đánh đàn rằng mỗi khi có một tiếng động bất ngờ nào. Nó hầu như lúc nào cũng núp dưới hầm rượu, thành thử nếu không có bà già Betsy bình thần nhà Meade thì hai chị em ắt sẽ rất lúng túng không biết xoay sở ra sao.

Scarlett cũng sốt ruột muốn đưa Wade ra khỏi Atlanta không kém gì mẹ nàng, không phải chỉ vì sự an toàn của thằng bé, mà còn vì sự sợ hãi thường xuyên của nó khiến nàng bực mình. Nhưng cuộc pháo kích làm Wade khiếp đảm đến nỗi không nói được và ngay cả trong những lúc tạm ngừng, nó cũng cứ bám chặt lấy váy mẹ, sợ bóng tối, sợ trong khi ngủ bọn Yankee đến bắt đi và tiếng khóc ti tỉ của nó trong đêm gại vào thần kinh của nàng đến nỗi không chịu đựng nổi. Trong thâm tâm, nàng cũng sợ như nó, nhưng nàng kiên tiết vì bộ mặt nhớn nhác, căng thẳng của nó lúc nào cũng nhắc đến nỗi sợ. Phải, ắp Tara là chỗ dành cho Wade. Prissy phải đưa nó tới đấy rồi quay về ngay để có mặt khi Melanie ở cũ.

Nhưng Scarlett chưa kịp cho hai đứa lên đường về nhà thì có tin bọn Yankee đã chuyển xuống phía nam và đang mở những cuộc đánh lẻ dọc tuyến đường sắt Atlanta đến Jonesboro. Giả sử bọn Yankee cướp được đoàn tàu có Wade và Prissy... Ý nghĩ ấy làm cho Scarlett và Melanie tái mặt vì ai nấy đều biết sự tàn ác của bọn Yankee đối với trẻ em còn khủng khiếp hơn đối với phụ nữ. Cho nên nàng không dám gửi Wade về nhà và ở lại Atlanta như một cái bóng ma bé nhỏ, lặng lẽ, lẫm chẫm bám riết theo Scarlett khắp nơi, chỉ sợ tuột tay rời váy mẹ, dù chỉ trong một phút.

Cuộc bao vây tiếp tục suốt những ngày tháng Bảy nóng nực, những ngày rền vang tiếng súng tiếp theo những đêm ảm đạm một sự im lặng báo điềm gở, và thành phố bắt đầu quen dần. Như thế là một khi điều xấu nhất đã xảy ra rồi thì chẳng còn gì nữa để mà sợ. Trước đó, họ sợ một cuộc vây hãm, thì đây cuộc vây hãm đang diễn ra và xét cho cùng, nó cũng chẳng đến nỗi tệ

lắm. Cuộc sống có thể và thực tế đang tiếp tục gần như bình thường. Họ biết mình đang ngồi trên một ngọn núi lửa, nhưng từ giờ cho đến khi ngọn núi lửa ấy bắt đầu phun, họ cũng chẳng làm gì xoay chuyển được tình hình. Vậy thì việc quái gì mà lo? Và chưa biết chừng nó sẽ không phun lửa cũng nên. Đấy, cứ xem tướng Hood chặn đứng bọn Yankee bên ngoài thành phố cũng đủ rõ! Và xem kỵ binh ta giữ vững đường sắt đi Macon như thế nào? Sherman đừng hòng bao giờ chiếm được tuyến đường ấy.

Nhưng mặt dầu bẻ ngoài làm ra vẻ không lo lắng trước những trái đạn đại bác rơi và những khẩu phần ăn ngày càng ít đi, mặt dầu cố làm lơ là sự có mặt của bọn Yankee chỉ cách đó có nửa dặm và mặc dầu tin tưởng vô hạn vào những chiến binh áo xám rách tả tơi trong những hào phòng thủ. Ngay dưới lớp da của Atlanta vẫn ngay ngáy một nỗi thắc thỏm không biết ngày hôm sau sẽ đem lại điều gì. Hồi hộp, lo lắng, buồn khổ, cái đói và sự già yếu vò đau đớn của hy vọng khắc khoải không ngớt lóe lên, vụt tắt, lại lóe lên, tất cả những cái đó bào mòn xơ lớp da đỏ của thành phố.

Dần dà, Scarlett lấy được can đảm nhờ những gương mặt dũng cảm của bạn bè và nhờ sự điều chỉnh đầy khoan dung mà đáng tự nhiên mang lại khi con người phải chịu đựng những gì vô phương cứu chữa. Nói cho đúng, nghe tiếng nổ, nàng vẫn còn giật bắn người, nhưng nàng không vừa la hét vừa chạy đến vùi đầu xuống gối của Melanie nữa. Giờ đây, nàng có thể nuốt nước bọt đánh ực và nói bằng một giọng yếu ớt: “Quả này gần nhỉ?”

Nàng bớt sợ hơn cũng vì cuộc sống giờ đã mang một tính chất mộng ảo, một giấc mộng quá khủng khiếp để có thể là thật. Không có lẽ nàng, Scarlett O'Hara này, lại lâm vào một tình cảnh khốn quẫn như thế này, với cái nguy cơ chết đột ngột rình rập quanh mình từng giờ, từng phút. Không có lẽ cái dòng yên bình của cuộc sống lại có thể thay đổi hoàn toàn đến thế trong một thời gian ngắn đến vậy.

Thật vô lý, vô lý đến mức kỳ cục, là bầu trời ban mai đang xanh êm đềm như thế lại có thể bị ô uế bởi khói đại bác vạt vờ trên thành phố như những đám mây đông; là không khí ấm áp buổi trưa đầy hương thơm dịu ngọt và thắm đượm của những bụi hoa kim ngân và những dây hồng leo lại có thể trở nên

khủng khiếp đến thế khi những trái đại bác rú rít trong các phố, nổ tung như đến tận thế, văng những mảnh sắt ra xa hàng trăm mét, xé người và vật thành từng mảnh.

Không còn những giấc ngủ trưa lơ mơ, yên tĩnh, mặc dầu tiếng âm âm chiến trận thỉnh thoảng có lắng xuống, phố Cây Đào giờ nào cũng nhộn nhịp, huyên náo, nào xe chở pháo và xe cứu thương rầm rập qua, nào thương binh từ chiến hào tập tễnh trở vào thành phố, nào những trung đoàn từ mé bên này thành phố được điều sang bảo vệ một điểm đang bị sức ép mạnh ở mé bên kia, cấp tốc hành quân qua và những liên lạc viên cắm cổ chạy dọc phố tới sở chỉ huy, như thể vận mệnh Liên bang nằm trong tay họ vậy.

Những đêm nóng nực đem lại chút yên tĩnh, song là một thứ yên tĩnh chết chóc. Khi nào đêm tịch lặng thì lại quá tịch lặng... cơ hồ lũ ếch nhái, cào cào châu chấu và chim nhại tiếng quá khiếp đảm không dám cất tiếng hòa vào bản hợp xướng đêm hè thường lệ của chúng. Thỉnh thoảng, những tiếng súng hỏa mai ù ù đẹt ở phòng tuyến cuối đột ngột, phá tan im lặng.

Nhiều bận, vào những giờ sắp tàn đêm, khi đèn đã tắt, Melanie đã ngủ và im lặng chết chóc đè nặng trên thành phố, Scarlett nằm thao thức, nghe thấy then cồng tiền lách cách và những tiếng gõ khe khẽ nhưng khẩn cấp lên cửa ra vào.

Bao giờ đó cũng là những người lính không rõ mặt đứng ở hàng hiên tối và từ trong bóng đêm, nhiều giọng khác nhau nói với nàng. Đôi khi là một giọng rất thanh lịch: "Thưa bà, cho tôi xin lỗi vì đã quấy rầy bà một cách khả ố, nhưng tôi có thể được chút nước cho bản thân tôi và ngựa của tôi được không?" Đôi khi là một giọng miền núi thô kệch, đôi khi là một giọng mũi lạ hoắc của miền đồng cỏ tím dưới phía nam, có lúc lại là cái giọng kéo dài êm ru của miền duyên hải làm tim nàng thót lại, nhớ đến giọng bà Ellen.

- Xưa cô, tôi có một người bạn đồng đội tôi định đưa đến bệnh viện *dưng* mà xem chừng cậu ta không kéo dài được đến lúc tới đó. Cô có thể nhận cậu ta vào nhà được không

- Thưa bà dám chắc là tôi có thể ăn một chút gì. Dám chắc là tôi sẽ không chê một chút ngô nếu bà không vì thế mà nghèo đi.

- Thưa bà, xin bà tha lỗi cho sự đột nhập của tôi... tôi có thể nghỉ qua đêm ở ngoài hiên này được không ạ? Tôi trông thấy những bông bông, ngửi thấy mùi hoa kim ngân và điều đó gợi nhớ quê nhà đèn nôi tôi đánh bạo...

Không, những cái đêm ấy không thể là thật được! Đó là một cơn ác mộng và những người lính là một bộ phận của cơn ác mộng đó, những con người vô hình thể hoặc vô diện mạo, chỉ là những giọng mệ mĩ nói với nàng từ trong bóng tối nóng hầm hập mà thôi. Rót nước, cho ăn, sắp gối ở ngoài hiên, băng bó vết thương, nâng đầu những người hấp hối... Không, có thể nào những cái đó đã xảy đến với nàng.

Một lần, vào cuối tháng Bảy, chính ông bác Henry Hamilton đến gõ cửa giữa đêm khuya. Giờ đây ông bác Henry Hamilton không có ô cũng chẳng còn chiếc xác du lịch bằng thảm và cái bụng phệ cũng tiêu đâu mất. Trên bộ mặt xưa hồng hào phương phi, làn da chảy xuống bèo nhèo như cặp má xệ của một con chó bò và mái tóc bạc dài của ông bấn khôn xiết tả. Ông hầu như không có giày dép, chấy rận đầy người, bụng đói nhưng tính cách hùng hù hỏ hỏ thì vẫn không thay đổi.

Mặc dầu ông tuyên bố : “Thật là một cuộc chiến điên rồ, khi mà những anh già rồ dại như bác đây mang thân ra vắn pháo”, Scarlett và Melanie vẫn có cảm giác là ông khoái nó. Người ta cần đến ông như cần đến đám trai trẻ và ông đang làm công việc của một thanh niên. Hơn thế nữa, ông có thể theo kịp bọn thanh niên, chứ không như cụ Merriwether, ông vui vẻ nói với hai chị em Scarlett thế. Chứng đau lưng hành hạ cụ khổ sở và tay đại úy muốn cho cụ giải ngũ, nhưng cụ không chịu về. Cụ thẳng thắn nói rằng cụ thích nghe tay đại úy chửi thề và để anh ta ăn hiếp hơn là được bà con dâu chiều chuộng và không ngừng yêu cầu cụ bỏ thói quen nhai thuốc lá và ngày nào cũng sửa râu.

Cuộc ghé thăm của ông bác Henry ngắn ngủi vì ông chỉ có bốn giờ phép, mà cuộc bộ từ chiến lũy về rồi lại trở ra đã mất đứt nửa thời gian.

- Các cháu gái, sắp tới, trong một thời gian, bác sẽ không gặp các cháu, ông thông báo vậy khi ngồi trong phòng ngủ của Melanie, khoan khoái ngo ngoặt đôi bàn chân phồng rộp trong

chậu nước lạnh Scarlett đặt trước mặt ông... Sáng mai, đại đội bác xuất phát

- Đi đâu ạ? Melanie lo sợ hỏi, nắm chặt cánh tay ông.

- Đừng có đụng vào tay bác, ông Henry cúi kính nói. Người bác lồm ngồm những chấy rận. Chiến tranh sẽ là một cuộc picnic nếu không có chấy rận và kiết lị. Đi đâu ư? Chà, người ta không nói cho bác biết nhưng bác cũng đoán ra. Nếu bác không làm thì sáng mai, bọn bác sẽ nam tiến, hướng Jonesboro.

- Ô tại sao lại đi về hướng Jonesboro.

- Bởi vì ở đó sắp đánh nhau to, tiểu thư ạ. Bọn Yankee đang tìm mọi cách chiếm đoạn đường sắt ấy. Và nếu chúng làm được thì thôi, "goodbye" Atlanta.

- Ôi, bác Henry, bác có nghĩ chúng có thể làm được việc ấy không?

- Đừng hòng, các cô ạ! Không! Làm sao chúng có thể được khi ta còn ở đó? Ông bác Henry nhe răng cười khi thấy vẻ mặt kinh hãi của hai cô cháu gái, rồi trở lại nghiêm trang. Sắp tới sẽ có một trận đay gay go, các cháu gái ạ. Chúng ta buộc phải thắng. Dĩ nhiên các cháu cũng biết là bọn Yankee đã chiếm tất cả các tuyến đường xe lửa, trừ tuyến đi Macon, nhưng không phải chỉ có thế mà thôi. Có thể là các cháu chưa biết, nhưng thực tế chúng còn kiểm soát tất cả các tuyến đường bộ, mọi con đường lớn, nhỏ xe chạy được và ngựa đi qua được, trừ con lộ McDonough. Atlanta đang nằm trong một cái bẫy và dây thắt là ở Jonesboro. Và nếu bọn Yankee chiếm được đường sắt ở đây, chúng sẽ có thể thắt dây lại và nắm được chúng ta như trong một cái bẫy chuột vậy. Cho nên chúng ta không thể để chúng chiếm đoạt đường sắt ấy... Bác có thể đi xa một thời gian, các cháu gái ạ. Bác chỉ ghé để tạm biệt các cháu và để yên trí rằng Scarlett vẫn ở lại với Melly thôi.

- Tất nhiên là chị ấy ở lại với cháu, Melanie nói, giọng đầy ưu ái. Bác khỏi phải lo cho chúng cháu, bác Henry, bác hãy lo cho bản thân ấy.

Ông bác Henry chùi chân vào thảm và hàm hừ xỏ chân vào đôi giày rách tã.

- Bác phải đi đây, ông nói. Bác phải cuốc bộ năm dặm, Scarlett,

cháu soạn gói cho bác chút gì ăn trưa. Bất cứ thứ gì cháu có.

Sau khi hôn tạm biệt Melanie, ông xuống bếp, ở đó Scarlett đang gói một chiếc bánh bột trứng sữa và mấy trái táo tây cho vào một chiếc khăn ăn

- Bác Henry... có thật... có thật nghiêm trọng đến thế không?

- Nghiêm trọng ư? Lạy chúa toàn năng, phải! Đừng có ngớ ngẩn thế. Chúng ta đang ở bước đường cùng

- Theo bác, liệu chúng có đến ấp Tara được không?

- Chà... ông bác Henry mở đầu, bực với cái đầu óc đàn bà chỉ nghĩ đến chuyện riêng tư trong khi đang có những vấn đề quan trọng dính dáng đến vận mệnh chung. Nhưng rồi thấy vẻ mặt buồn rầu, khiếp hãi của nàng, ông dịu xuống.

- Dĩ nhiên là chúng không thể. Ấp Tara cách đường xe lửa năm dặm và bọn Yankee nhằm đánh chiếm đường sắt cơ. Cô chẳng thông minh gì hơn bọn bọ dùa, tiểu thư ạ

Ông đột ngột chuyển sang chuyện khác.

- Bác đi suốt cả quãng đường dài đến đây hôm nay không phải để tạm biệt các cháu. Bác mang cho Melly một tin buồn, song đến lúc phải nói thì bác lại không đủ sức để báo cho nó. Cho nên bác giao lại việc đó cho cháu.

- Ashley không... bác không nghe tin... rằng... anh ấy đã... chết?

- Dào, làm sao bác có thể nghe tin về Ashley được trong khi bác đứng trong chiến hào, bùn ngập đến tận đùi quần? Ông già cúi kính vắn lại. Không. Đó là về cha nó. John Wilkes chết rồi.

Scarlett ngồi phịch xuống, suất ăn đang gói dở trong tay.

- Bác đến để báo cho Melly biết... nhưng bác không đủ can đảm. Cháu phải hộ bác. Và đưa cho nó những thứ này.

Ông móc trong túi ra một chiếc đồng hồ vàng nặng nề với dây chuyền lủng lẳng, một hình nhỏ xíu của bà Wilkes mất đã lâu và một đôi khuy măng – sét to tướng. Nhìn chiếc đồng hồ nàng đã từng thấy ông John Wilkes đã cầm nó trong tay hàng nghìn lần, Scarlett mới nhận chân ra rằng cha của Ashley đã chết thật sự.

Nàng quá bàng hoàng không khóc cũng chẳng nói nên lời. Ông bác Henry bối rối, húng hắng ho và không dám nhìn nàng, sợ thấy nước mắt sẽ khiến lòng ông chao đảo.

- Ông ấy là một con người dũng cảm, Scarlett ạ. Cháu hãy nói với Melly thế. Bảo nó viết thư nói điều đó với các con gái ông ấy. Và là một người lính cừ mặ dù tuổi đã cao. Ông bị vì một quả đại bác rớt trúng cả người lẫn ngựa. Làm cho ngựa toạc cả... chính tay bác đã phải bắn cho nó chết hẳn, chấm dứt đau đớn, tội nghiệp con vật. Một con ngựa cái bé nhỏ tuyệt vời. Cháu cũng nên viết thư cho cả bà Tarleton về chuyện đó nữa. Bà ấy quý con ngựa lắm. Thôi, gói suất ăn cho bác, cô bé, bác phải đi đây. Thôi nào, cháu thân yêu, đừng quá đau buồn về chuyện ấy. Thử hỏi đối với một ông già có cái chết nào đẹp hơn là ngã xuống trong khi làm nhiệm vụ của một thanh niên?

- Ôi, lẽ ra bác ấy không chết! Đáng lẽ bác ấy không phải ra trận! Đáng lẽ bác ấy phải sống để thấy cháu nội bác ấy lớn lên, đáng lẽ bác ấy phải được chết bình yên trên giường! Ôi sao bác ấy lại phải ra đi? Bác ấy không tin việc ly khai là đúng, bác ấy ghét chiến tranh và bác...

- Nhiều người trong bọn ta nghĩ thế đấy, nhưng mà biết làm thế nào? Ông bác Henry bực bội hỉ mũi. Cháu tưởng ta khoái để cho bọn xạ thủ Yankee dùng ta làm mục tiêu tập bắn, ở cái tuổi của ta chẳng? Nhưng thời buổi này, kẻ sĩ phu không còn lựa chọn nào khác. Hôn tạm biệt ta đi, cô bé, và đừng lo cho ta. Ta sẽ ra khỏi cuộc chiến này lành lặn, nguyên vẹn.

Scarlett hôn ông và nghe tiếng chân ông bước xuống bậc thềm, đi vào đêm tối, nghe tiếng then lách cách ở cổng tiền. Nàng đứng một lúc nhìn những di vật trong tay. Rồi lên cầu thang để báo tin cho Melanie.

Cuối tháng Bảy, lan truyền đi cái tin chẳng lành, mà ông bác Henry đã tiên đoán, là binh Yankee lại chuyển hướng tấn công vào Jonesboro. Chúng đã cắt đứt đường sắt dưới thành phố bốn dặm, nhưng đã bị kỵ binh Liên Bang đánh lui và cho đơn vị công binh nai lưng đổ mồ hôi dưới nắng thiêu chữa cho xong tuyến đường.

Scarlett lo điên người. Trong ba ngày chờ đợi, nỗi sợ mỗi lúc

một tăng lên trong tim nàng. Rồi một bức thư của ông Gerald đến làm cho nàng yên tâm. Kẻ địch đã không tới được Tara. Mọi người nghe thấy tiếng súng giao chiến, nhưng không thấy tên Yankee nào.

Thư ông Gerald đầy những lời lẽ huênh hoang về chuyện bọn Yankee bị đánh bật khỏi đường sắt, đến nỗi người ta có thể tưởng như chính ông đã một mình làm nên chiến công ấy. Ông viết ba trang đặc những sự dũng cảm của quân ta, rồi đến cuối thư mới nói qua loa rằng Carreen đang ốm. Bà O'Hara bảo là thương hàn. Bệnh tình không nặng lắm, Scarlett khỏi phải lo; hiện tại trong bất kỳ trường hợp nào Scarlett cũng không nên về, ngay cả nếu đường xe lửa trở nên an toàn. Giờ đây, bà O'Hara lấy làm rất mừng là Scarlett và Wade đã không về nhà khi bao vây bắt đầu. Bà O'Hara bảo Scarlett phải đi nhà thờ đọc kinh Rosaries để cầu nguyện cho Carreen bình phục.

Đọc câu cuối này, Scarlett thấy áy náy lương tâm vì đã nhiều tháng nay nàng không hề bước chân đến nhà thờ. Giá như xưa kia, nàng đã coi thiếu sót này là một tội đáng chết, nhưng bây giờ, không hiểu tại sao, việc xa lánh nhà thờ dường như không đến nỗi đây tội lỗi như trước. Nhưng nàng vâng lời mẹ và về phòng quỳ xuống đọc vội vàng một bài kinh Rosaries. Khi nàng đứng dậy, nàng không cảm thấy nguôi dịu như trước kia sau mỗi lần cầu kinh. Ít nhất lâu nay, nàng cảm thấy như Thượng Đế không nhòm ngó đến nàng, đến nhân dân Liên Bang hoặc đến miền Nam nữa, bất chấp hàng triệu lời cầu nguyện dân lên Người hàng ngày.

Đêm hôm ấy, nàng ngồi ngoài hiên trước với bức thư của ông Gerald trong áo ngực để thỉnh thoảng có thể chạm tay vào và, qua đó, cảm thấy gần áp Tara và bà Ellen hơn. Qua cửa sổ phòng khách nhỏ, ngọn đèn hắt những ánh vàng kỳ lạ lên hàng hiên tối có có phủ giàn dây leo. Cái mớ rặng rịt những hoa kim ngân và hồng leo làm thành bức tường hương thơm hỗn quỵện bao quanh nàng. Đêm hoàn toàn tịch lặng. Từ lúc mặt trời lặn, thậm chí không có cả đến một tiếng súng trưng và thế giới dường như xa lắc xa lơ. Scarlett đu người từ đằng trước ra đằng sau, nàng cảm thấy cô đơn, buồn khổ từ khi đọc được thư nhà và nàng ao ước có một người nào đó đến bên mình, bất kỳ ai, thậm

chí bà Merriwether cũng được. Nhưng bà Merriwether đang trực ở bệnh viện, bà Meade ở nhà chiêu đãi Phil vừa ở trận tuyến về thăm mẹ, còn Melanie thì đang ngủ. Thậm chí cũng không hi vọng có một người khách tình cờ. Tuần qua, chẳng con ai đến thăm nhau vì tất cả mọi đàn ông có thể đi được đều ở chiến hào hoặc truy kích bọn Yankee quanh vùng nông thôn Jonesboro.

Chẳng mấy khi nàng thấy cô đơn như thế này và nàng không thích thế. Khi cô đơn thì phải nghĩ ngợi và thời buổi này, các ý nghĩ thường chẳng mấy vui thú. Như mọi người khác, nàng đã mắc thói quen nghĩ về quá khứ, về những người đã chết.

Đêm nay Atlanta thật yên tĩnh, nàng có thể nhắm mắt lại, tưởng tượng mình đang lại tắm trong cái tỉnh mịch thôn dã của Tara và cuộc sống vẫn bất di bất dịch, không hề thay đổi. Nhưng nàng biết cuộc sống ở hạt Jonesboro sẽ không bao giờ trở lại như cũ nữa. Nàng nghĩ tới bốn chàng trai Tarleton – hai anh em sinh đôi tóc đỏ và Tom và Boyd – và một nỗi buồn da diết làm cổ họng nàng nghẹn lại. Phải, Stu hoặc Brent, một trong hai lẽ ra là chồng nàng. Nhưng rồi đây, khi chiến tranh kết thúc, trở về sống ở ấp Tara, nàng sẽ không bao giờ lại được nghe tiếng hú cuồng nhiệt của họ khi họ phóng ngựa như bay ngược lối đi giữa hai rặng tuyết tùng. Và Raiford Calvert, chàng trai khiêu vũ tuyệt vời, sẽ không bao giờ chọn nàng làm bạn nhảy nữa. Và anh em nhà Munroe và Joe Fontaine bé nhỏ và...

“Ôi, Ashley!” nàng nức lên, gục đầu vào hai bàn tay. “Em sẽ không bao giờ quen được với sự vắng mặt của anh trong đời!”

Nàng nghe thấy tiếng lách cách ngoài cổng và vội vàng ngẩng đầu lên, đưa ngang tay quệt ngang cặp mắt ướt lệ. Nàng đứng dậy và trông thấy Rhett Butler trên lối đi, tay cầm chiếc mũ panama rộng vành. Từ cái hôm nàng hấp tấp xuống khỏi xe của Rehtt ở chỗ Ngã Năm đến nay, nàng chưa gặp lại chàng. Lần ấy, nàng đã tuyên bố mong muốn không bao giờ phải nhìn thấy chàng nữa. Nhưng giờ đây, nàng lấy làm sung sướng có được người nói chuyện, để khỏi phải nghĩ tới Ashley, đến nỗi nàng vội vàng gạt phăng cái ký ức kia đi. Hiển nhiên là chàng cũng đã quên cuộc cãi vã ấy rồi, hoặc giả vờ quên, vì chàng ngồi luôn xuống bậc thềm trên cùng bên chân nàng mà không nhắc lại chuyện xích mích cũ.

- Vậy là cô không tản cư về Macon! Tôi có nghe tin bà Pitty đã tị nạn và tất nhiên tôi nghĩ là cô đi theo. Cho nên khi thấy nhà cô có ánh đèn, tôi bèn tới để tìm hiểu xem ra sao. Tại sao cô ở lại?

- Để bầu bạn với Melanie. Anh thấy đấy, cô ấy... ờ, hiện tại cô ấy không thể đi được.

- Thiên lôi Hà bá! Chàng nói và trong ánh đèn, nàng thấy chàng cau mày. Cô muốn nói là bà Wilkes vẫn ở đây? Tôi chưa từng nghe chuyện ngu xuẩn như thế bao giờ. Thật là nguy hiểm cho bà ấy trong tình trạng bụng mang dạ chửa.

Scarlett im lặng, ngượng ngập vì tình trạng của Melanie không phải là một đầu đề nàng có thể bàn cãi với một người đàn ông. Nàng ngượng còn vì Rhett biết rành về những nguy hiểm có thể đến với Melanie. Những kiến thức ấy thật không phù hợp với một chàng trai chưa vợ.

- Anh thật chẳng nịnh đầm tí nào, anh không nghĩ rằng cả tôi cũng có thể bị thương nữa chứ, nàng nói chát chúa.

Mắt chàng lấp lánh một ánh vui thích.

- Tôi dám cuộc là bọn Yankee có bữa còn toạc mặt với cô ấy chứ lại

- Tôi không chắc đó có phải là một lời khen không nữa, nàng nói, vẻ thiếu tự tin.

- Đúng, đó không phải là một lời khen, chàng đáp. Đến bao giờ cô mới bỏ cái thói quen tìm những lời ca ngợi trong bất kỳ phát biểu bâng quơ nào của cánh đàn ông?

- Khi nào tôi nằm trên giường lâm chung, nàng trả lời và mỉm cười, bụng nghĩ bao giờ cũng sẽ có những người đàn ông ca tụng nàng, cho dù Rhett chẳng khi nào làm thế.

- Phù phiếm, phù phiếm, chàng nói. Chí ít cô cũng thành thật về chuyện đó.

Chàng mở hộp xì – gà, lấy ra một miếng xì – gà đen, đưa lên mũi ngửi một lúc. Một que diêm lóe lên, chàng dựa lưng vào một cái cột và chấp tay ôm đầu gối, lặng lẽ hút thuốc một lúc, Scarlett lại đu đưa người. Bóng tối tịch mịch của đêm nóng nực lại khép lại quanh họ. Con chim nhại, náu trong bụi hồng và kim ngân, thức

giác và rụt rè cất lên trong tiếng trong leo lẻo. Rồi, như suy tính đi tính lại, nó lại im lặng.

Từ trong bóng tối của hàng hiên, Rhett đột nhiên bật cười, một tiếng cười khẽ, trầm ngâm.

- Vậy ra cô ở lại với bà Wilkes đấy! Quả là một tình huống kỳ lạ nhất tôi từng thấy.

- Tôi chẳng thấy chuyện đó có gì là kỳ lạ cả, nàng gượng gạo trả lời, lập tức cảnh giác.

- Thật ư? Nhưng nếu thế thì cô không có quan điểm khách quan. Thời gian qua, tôi có cảm giác là cô gần như không chịu đựng nổi bà Wilkes. Cô cho bà ấy là khờ khạo, ngu ngốc và những quan điểm ái quốc của bà ấy làm cô chán ngấy. Chả mấy khi cô bỏ qua cơ hội đưa đẩy một đôi lời gièm pha bà ấy, cho nên đương nhiên là tôi lấy làm lạ khi thấy cô chọn làm cái điều hỉ xả ở lại đây chịu đựng bom đạn với bà ấy. Thế nào, tại sao cô lại làm thế?

- Vì cô ấy là em gái của Charlie... và cũng như em gái tôi, Scarlett trả lời với tất cả sự đĩnh đạc có thể, mặc dầu đôi má mặt nhiên cứ nóng dần lên.

- Cô định nói là bà ta là vợ góa của Ashley Wilkes.

Scarlett đứng phắt dậy, cố nén cơn tức giận.

- Tôi đã sắp đến chỗ tha thứ cho cách cư xử thô bỉ của anh trước đây, nhưng bây giờ thì thôi. Nếu không đang buồn chán thì hẳn tôi đã không để anh đặt chân lên hàng hiên này và...

- Hăng ngòi xuống và đừng xù lông lên thế nữa, chàng nói với một giọng đổi khác. Chàng với lên, cầm tay nàng, kéo trở lại ghế, tại sao cô lên cơn buồn chán thế?

- À, hôm nay tôi nhận được một bức thư từ ấp Tara. Bọn Yankee ở ngay gần vùng nhà tôi và em gái tôi đang bị thương hàn và... và... cho nên, bây giờ, ngay cả nếu tôi có thể về nhà, như tôi vẫn muốn vậy, mẹ tôi cũng không đồng ý vì sợ tôi lây bệnh. Ôi lạy Chúa, mà tôi thì muốn về nhà biết mấy.

- Thôi, đừng có khóc, chàng nói, giọng ân cần hơn. Cô ở đây, ở lại Atlanta này, an toàn hơn, ngay cả trong trường hợp bọn Yankee vào được thành phố, phải, an toàn hơn là ấp Tara. Bọn

Yankee thì không làm gì nổi cô nhưng bệnh thương hàn thì có thể đấy.

- Bọn Yankee không làm gì tôi! Làm sao anh có thể nói dối trắng trợn như thế?

- Cô gái thân mến của tôi, người Yankee không phải là quỷ dữ. Họ không có sừng có móng như cô nghĩ. Họ cũng khá giống người miền Nam... ngoài việc họ kém thanh lịch, cái đó là tất nhiên thôi, và phát âm trọ trẹ ghê người.

- Hừ, bọn Yankee sẽ...

- Cường hiếp cô? Tôi không nghĩ thế. Mặc dầu cố nhiên là họ cũng muốn thế.

- Nếu anh ăn nói bậy bạ, tôi sẽ quay vào nhà ngay, nàg kêu lê, thậm cảm ơn bóng tối đã che khuất bộ mặt đỏ bừng của mình.

- Hãy thành thật. Cô đúng là cô đã nghĩ đến điều đó không?

- Ồ, chắc chắn là không!

- Dào, nhưng mà lại đúng thế! Đừng có điên tiết vì tôi đọc được ý nghĩ của cô, vô ích. Đó là điều mà tất cả các bà các cô được nuôi dạy trong thanh cao và đầu óc trong sáng của miền Nam chúng ta đều nghĩ. Cái ý nghĩ ấy thường trực trong đầu họ. Tôi dám cuộc là ngay cả những bậc mệnh phụ như bà Merriwether cũng...

Scarlett lặng lẽ nuốt cơn giận, nhớ lại trong những ngày gay go này, bất kỳ ở đâu có vài ba người phụ nữ có chồng tụ tập, là y như rằng họ thì thảo với nhau về những chuyện như vậy, toàn là chuyện xảy ra ở Virginia hoặc Tennessee hoặc Louisiana, chẳng bao giờ gần vùng nhà cả. Bọn Yankee hiếp phụ nữ, lấy lưỡi lê đâm xuyên qua bụng trẻ con và đốt nhà trên đầu người già. Ai cũng biết đó là sự thật mặc dầu người ta không gào nó lên ở giữa phố và nếu Rhett biết điều hơn lẽ thiệt một chút thì anh ta ắt nhận chân ra đó là những điều có thật và không nói đến nữa. Và chẳng, đó đâu phải là chuyện để đem ra cười đùa.

Nàng nghe thấy chàng cười khẽ. Đôi khi anh ta thật bỉ ổi. Thực tế, hầu như lúc nào anh ta cũng bỉ ổi. Một người đàn ông mà lại biết rõ phụ nữ trong bụng nghĩ gì và bàn bạc những gì, thật gồm

ghiếc. Cái đó khiến một cô gái cảm thấy như bị lột truồng vậy. Và cũng chẳng có phụ nữ tử tế nào lại đi nói cho một người đàn ông biết những điều như vậy. Nàng phẫn nộ vì Rhett đọc được trong đầu nàng. Nàng vốn tin rằng mình là một cái gì bí ẩn với đàn ông, nhưng nàng biết Rhett nhìn thấy nàng như trong gương.

- Nhân đang nói chuyện này, chàng nói tiếp, xin hỏi cô có người bảo trợ hoặc giám hộ nào trong nhà không? Bà Merriwether đáng ngưỡng mộ hay bà Meade? Họ luôn luôn nhìn tôi như thể tôi đến đây vì mục đích bất chính vậy.

- Bà Meade thường đêm nào cũng sang, Scarlett đáp, vui sướng được chuyển sang chuyện khác. Nhưng đêm nay bà không sang được: cậu con trai Phil về thăm nhà.

- Thật may cho tôi được gặp cô một mình, chàng khe khẽ nói.

Một cái gì trong giọng chàng làm tim nàng đập nhanh hơn một cách dễ chịu và nàng cảm thấy mặt mình đỏ lên. Nàng đã nghe cái nốt này trong những giọng đàn ông khá nhiều lần để biết đó là khúc dạo đầu cho một sự tỏ tình. Ôi, thật hay ho kỳ thú! Nếu anh ta nói là anh ta yêu nàng thì nàng sẽ hành cho đã đời để trả thù tất cả những lời châm chọc giễu cợt anh ta nhắm vào nàng suốt ba năm qua. Nàng sẽ làm tình làm tội anh ta để bù lại cả cái nỗi nhục ghê gớm hôm anh ta chứng kiến việc nàng tát Ashley. Và sau đó, nàng sẽ hết sức dịu dàng bảo anh ta rằng nàng chỉ có thể là em gái anh ta và rút lui với danh dự vẹn toàn. Nàng rúc rích cười, mừng tượng trước cái triển vọng thú vị ấy.

- Đừng có cười như thế, chàng nói và cầm lấy tay nàng lật ngửa lên ép môi vào lòng bàn tay ấy. Một cái gì rất sống động như một dòng điện truyền từ chàng sang nàng với sự tiếp xúc của đôi môi ấm, một cái gì đó như một ve vuốt khiến toàn thân nàng gợn lên rạo rục. Đôi môi ấy lướt lên cổ tay nàng. Biết là chàng hẳn phải cảm thấy mạch máu nàng giãn giật theo nhịp tim đập nhanh hơn, nàng cố rút tay lại. Nàng đã không tính đến điều này – cái đợt sóng cảm cảm giác nồng ấm và phản phúc ấy khiến nàng muốn lùa tay vào tóc chàng và thềm cảm thấy môi chàng trên miệng mình.

Nàng xao xuyến tự nhủ: mình không yêu anh ta, mình yêu Ashley kia. Nhưng làm sao giải thích được cái cảm giác này nó

đang làm cho tay nàng run lên và khoang bụng nàng lạnh toát.

Rhett khẽ cười.

- Đừng có rụt tay lại! Tôi không làm cô đau đâu mà sợ!

- Sợ ư? Tôi không sợ anh đâu, Rhett Butler, tôi cũng chẳng sợ người đàn ông nào trên đời, nàng nói to, bực tức thấy cả giọng lẫn tay mình đều run.

- Thật đáng khâm phục, nhưng hãy hạ giọng một chút. Bà Wilkes có thể nghe thấy đấy. Vậy xin hãy bình tĩnh lại.

Giọng chàng nghe có vẻ khoái trá trước sự bối rối của Scarlett .

- Scarlett, cô có thích tôi, phải không?

Câu này thì gần gũi với điều nàng chờ đợi hơn.

- À. Đôi khi, nàng thận trọng đáp. Lúc nào anh không cư xử như một tên vô lại.

Chàng lại cười và áp lòng bàn tay nàng vào má mình.

- Tôi lại nghĩ cô thích tôi vì tôi là một tên vô lại. Song trong cảnh màn che trướng rủ, cô biết quá ít kẻ vô lại chính cống, nên chính cái khác đời của tôi lại có sức hấp dẫn kỳ lạ đối với cô,

Điều này không theo chiều hướng nàng dự kiến và nàng cố giằng tay ra mà không được.

- Không đúng! Tôi thích những người đàn ông hào hoa phong nhã... những người mà ta có thể tin tưởng là bao giờ cũng lịch thiệp.

- Cô định nói những người đàn ông mà bao giờ cô cũng bắt nạt được. Đó chỉ đơn thuần là vấn đề định nghĩa. Nhưng cái đó chẳng quan trọng gì.

Chàng lại hôn lòng bàn tay nàng và một lần nữa, nàng lại thấy làn da gáy rợn lên đê mê.

- Nhưng cô có thích tôi. Liệu đến lúc nào đó, cô có thể yêu tôi không, Scarlett?

“A!” nàng đắc thắng tự nhủ, “giờ thì mình nắm được thóp anh ta rồi!” và nàng trả lời với một vẻ lạnh lùng cố ý.

- Thật tình là không. Có nghĩa là ... trừ phi anh sửa chữa tác phong rất nhiều.

- Mà tôi thì không hề có ý định sửa chữa. Vậy cô không thể yêu được tôi? Vậy đúng như tôi hi vọng. Vì tuy tôi rất thích cô, tôi cũng không yêu được cô. Và sẽ thật là bi kịch nếu đòi cô hai lần đau khổ vì yêu mà không được đáp lại, có phải không, bạn thân yêu? Tôi có thể gọi cô là “bạn thân yêu” được không? Tôi sẽ cứ gọi cô là “bạn thân yêu”, dù cô thích hay không thích, song dù sao vẫn phải giữ cho hợp thức, thưa Hamilton phu nhân.

- Anh không yêu tôi ư?

- Quả thật là không. Cô có hi vọng là tôi yêu cô không?

- Đừng có hờn hĩnh thế.

- Đúng, cô có hy vọng! Than ôi, tôi buộc phải làm tiêu tan hy vọng của cô! Lẽ ra tôi nên yêu cô mới phải, vì cô thật quyến rũ và có tài năng làm nhiều điều vô ích. Song nhiều người phụ nữ cũng có duyên sắc và tài năng và cũng vô dụng như cô. Không, tôi không yêu cô. Nhưng quả thực tôi rất thích cô... thích vì tính co dãn linh động của lương tâm cô, vì tính ích kỷ mà cô không cần mất công che giấu mấy khi và vì tính thực dụng ranh ma cô thừa kế được từ một vị tổ tiên người Ireland không xa lắm, có lẽ là nguồn gốc nông dân gì đó.

Nông dân! Chà, anh ta đang lăng mạ mình! Nàng tức giận lúng búng không nên lời.

- Đừng ngắt lời tôi, chàng khấn cầu, bóp mạnh tay nàng. Tôi thích cô vì tôi cũng có những tính y hệt như thế, mà những kẻ giống nhau thường không ưa thích nhau. Tôi hiểu cô vẫn nâng niu những kỷ niệm về cái vị thần ngu độn là ông Wilkes có lẽ nằm dưới mồ từ sáu tháng nay rồi. Nhưng trong tim cô, cũng phải có chỗ tôi nữa chứ. Scarlett, đừng có giãy nảy lên thế nữa! Tôi đang tỏ tình với cô đây. Tôi đã khao khát cô từ lần đầu trông thấy cô ở tiền sảnh Trại Mười Hai Cây Sồi, khi cô đang chải anh chàng Charlie Hamilton tội nghiệp. Tôi khao khát cô hơn bất kỳ người đàn bà khác... và tôi đã chờ đợi cô lâu hơn tôi từng chờ đợi bất kỳ người đàn bà nào khác.

Những lời cuối cùng của chàng khiến Scarlett ghen thở vì

kinh ngạc. Mặc dù luôn tìm cách xúc phạm nàng, Rhett có yêu nàng, song anh chàng vốn trái tính trái nết không muốn thú nhận thật và nói thẳng ra, sợ nàng cười. Được, nàng sẽ cho anh ta biết tay, không lâu la gì.

- Đây có phải là một lời cầu hôn không?

Chàng buông tay nàng ra và cười to đến nỗi nàng co người lại trong chiếc ghế bành.

- Lạy Chúa, không! Tôi đã chẳng nói với cô rằng tôi không phải là loại đàn ông thích hợp với hôn nhân sao?

- Nhưng... nhưng... điều gì... . Làm sao...

Chàng đứng dậy, đặt tay lên ngực, cúi chào nàng một cách hài hước.

- Bạn thân yêu, chàng thản nhiên nói, tôi đang ca ngợi trí thông minh của cô bằng cách đề nghị cô hãy là nhân tình của tôi, mà không để tôi phải mất công chinh phục cô trước.

“Nhân tình!”

Hai tiếng ấy dội vang trong đầu nàng như một sự xúc phạm bỉ ổi. Nhưng thực tế, trong phút sửng sốt đầu tiên ấy, nàng không hề cảm thấy bị xúc phạm. Nàng chỉ cảm thấy trào lên một nỗi bất bình mãnh liệt vì nỗi chàng có thể nghĩ nàng ngu dại đến thế. Chàng hẳn phải cho là nàng ngu dại thì mới đề nghị như thế, thay vì đưa ra lời cầu hôn như nàng chờ đợi. Cuồng nộ, hờn hĩnh bị xì hơi và thất vọng, chừng nấy thứ làm đầu óc nàng rối loạn và chưa kịp nghĩ ra những cơ sở đạo đức cao siêu để dựa vào đó quở mắng chàng, nàng đã bật ra những lời đầu tiên trên môi.

- Nhân tình! Thế tôi sẽ được gì trong cuộc này ngoài một lũ trẻ lau nhau?

Thế rồi nàng há hốc miệng kinh hãi khi hiểu ra điều mình vừa nói nghĩa là thế nào. Chàng cười ngất, đôi mắt nhìn nàng trong bóng tối khi nàng ngồi lặng đi, áp mù- soa lên miệng.

- Chính vì thế mà tôi thích cô! Cô là người phụ nữ thẳng thắn duy nhất mà tôi thiết biết, người đàn bà duy nhất nhìn vào khía cạnh thực tế của sự vật, không cần phải ngụy trang bằng những lời giả dối về tội lỗi và luân thường đạo lý. Bất cứ người đàn bà

nào khác ắt sẽ ngắt xiú trước và sau đó đuổi tôi ra khỏi cửa.

Scarlett đứng bật dậy, mặt đỏ bừng xấu hổ. Làm sao nàng có thể nói năng như vậy nhỉ? Làm sao nàng, con gái bà Ellen, được giáo dục tử tế, lại có thể ngồi đây nghe những lời lẽ đỗi bại như thế để rồi trả lời một câu trơ tráo như thế? Lẽ ra nàng phải la lên. Lẽ ra nàng phải ngắt xiú. Lẽ ra nàng phải lạnh lùng quay đi, không nói không rằng, rời khỏi hiên nhà. Bây giờ thì quá muộn mất rồi!

- Tôi sẽ đuổi anh ra cửa, nàng quát lớn, bất cần Melanie, hoặc ông bà Meade ở gần đấy có thể nghe thấy. Ra ngay! Làm sao anh dám nói những điều ấy với tôi! Tôi đã làm gì khuyến khích anh... để khiến anh nghĩ rằng... Ra khỏi đây và đừng bao giờ đặt chân trở lại nữa. Làn này, tôi nói thật đấy, Đừng có bao giờ trở lại đây với những vĩ kim băng, kẹp tóc và ruy băng vớ vẩn của anh nữa, hòng tưởng tôi sẽ tha thứ cho anh. Tôi sẽ... tôi sẽ mách ba tôi và ba tôi sẽ giết anh!

Chàng nhặt mũ lên, cúi chào, và trong ánh đèn, nàng trông thấy hàm răng chàng lộ ra trong một nụ cười tủm tỉm dưới hàng ria mép. Chàng không xấu hổ mà lại thích thú với điều nàng vừa nói và chàng đang chăm chú quan sát nàng.

Chao! Anh ta thật đáng ghét! Nàng quay gót và đi vào nhà. Nàng định sập cửa đánh rầm một cái, nhưng cái móc cài quá nặng. Nàng đánh vật với nó, thở hổn hển.

- Tôi có được phép giúp cô không? Rhett hỏi

Cảm thấy mình có thể đứt mạch máu nếu còn đứng lại thêm một phút nữa, nàng chạy bổ lên gác như một cơn gió. Và lên đến tầng trên, nàng nghe thấy tiếng sập cửa : Rhett đã có nhã ý làm động tác ấy thay nàng

CHƯƠNG XX

Vào những ngày cuối tháng Tám nóng nực và ồn ào, bên dịch đột ngột ngừng pháo kích. Im lặng sập xuống thành phố; khiến người ta sửng sốt. Những người hàng xóm gặp nhau ngoài phố, giương mắt nhìn nhau bồn chồn, phân vân không biết; điều gì; có thể; sắp xảy tới. Sự yên tĩnh sau những ngày náo

động, không mang lại chút nguôi dịu nào cho thần kinh, mà thậm chí có thể còn gây căng thẳng thêm. Không ai biết tại sao các khẩu pháo của bọn Yankee lại im bật; không có tin tức gì về quân ta, ngoài việc một số lớn đã được rút khỏi những công sự phòng ngự quanh thành phố và đang hành quân về phía Nam để bảo vệ đường xe lửa. Không ai biết chiến sự đang xảy ra ở đâu hoặc diễn biến ra sao, nếu thực sự có giao chiến.

Giờ đây, tin tức duy nhất là;tin truyền miệng, thiếu giấy, thiếu mực, thiếu người, các báo đã tạm đình xuất bản từ khi cuộc vây hãm bắt đầu. Những tin đồn khủng khiếp nhất, không biết khởi phát từ đâu, lan nhanh khắp thành phố. Trong im lặng đầy lo âu, những đám đông đổ về tổng hành dinh của tướng Hood hỏi tin, những đám đông tập trung quanh sở bưu chính và nhà ga, mong nhận được tin đại cát, vì mọi người đều hy vọng việc pháo binh của Sherman im tiếng có nghĩa là quân Yankee đang tháo lui và quân Liên bang đang truy kích chúng trên con lộ ngược lên Dalton. Nhưng tịnh không có tin tức gì. Dây điện báo im lìm, không có chuyến tàu nào tới từ miền Nam trên tuyến đường sắt còn lại và công việc chuyển thư từ và công văn bị gián đoạn.

Mùa thu bụi bặm, nóng ngọt, đang lẻn;đến để bóp nghẹt cái thành phố;đột nhiên trở;nên im ắng, chất thêm cái trọng lượng khổ hạnh, hào hển của nó lên những con tim mệt mỏi, lo âu. Scarlett sốt ruột điên người vì không được tin tức gì về Tara, nhưng vẫn cố làm vẻ kiên cường. Nàng có cảm giác như cuộc bao vây đã kéo dài tới một thiên thu, như thế cả đời, nàng đã sống với tiếng đại bác bên tai cho đến khi cái im lặng chết chóc kia sập xuống thành phố. Vậy mà kể từ khi cuộc bao vây bắt đầu, mới chỉ có ba mươi ngày. Ba mươi ngày bị vây hãm! Thành phố với hệ thống chiến hào đất sét đỏ bao quanh, tiếng đại bác uỳnh uỳnh đơn điệu không lúc nào ngớt, những dãy dài xe cứu thương và xe bò lũ lượt lăn bánh tới bệnh viện, máu giổ rùng rùng xuống những đường phố bụi bặm, những đội mai táng kéo xênh xệch những tử thi chưa kịp lạnh, quãng như những khúc gỗ xuống những huyết nông toèn nối nhau thành từng dãy dài bất tận. Mới có ba mươi ngày.

Và kể;từ;khi quân Yankee từ;Dalton;tiến xuống phía Nam, cũng mới có bốn tháng! Mới có bốn tháng! Scarlett nghĩ thầm,

ngoái nhìn lại cái ngày xa xăm ấy, tưởng như nó thuộc về tiền kiếp. Ô, không! Chắc chắn không thể chỉ là bốn tháng! Phải là cả một đời người rồi.

Bốn tháng trước đây! Bốn tháng trước đây, Dalton, Resaca, núi Kennesaw, đối với nàng, chỉ là những địa danh trên tuyến đường xe lửa. Bây giờ, chúng là những bãi chiến trường, những trận đánh tuyệt vọng, vô ích, trong quá trình Johnston lui quân về phía Atlanta. Và giờ đây, Suối Cây Đào, Decatur, Nhà thờ Ezra và suối Utoy không còn là những cái tên êm đềm của những nơi chốn êm đềm. Không bao giờ nàng còn có thể nghĩ về chúng như những ngôi làng thanh bình đây bạn bè đơn đả chào đón, như những nơi xanh rờn cỏ cây nàng thường đến pích-ních với những sĩ quan đẹp trai bên bờ êm mượt của những dòng suối trôi lơ lững. Những cái tên đó còn có nghĩa là những trận chiến đấu, và những bãi cỏ xanh êm nơi nàng đã từng ngồi, giờ bị cày nát bởi những bánh xe chở pháo nặng nề, chà đạp dưới những bàn chân hung dữ khi lưỡi lê chạm lưỡi lê, phẳng lì ở những chỗ những thân người đã quần quai vật vã trong cơn hấp hối... Và những dòng nước lơ dờ giờ đây đỏ ngầu, đỏ như chưa bao giờ đất sét miền Georgia có thể làm chúng đỏ đến thế. Suối Cây Đào, theo người ta kể, thành màu tía sau khi quân Yankee qua. Suối Cây Đào, Decatur, Nhà thờ Ezra và suối Utoy không bao giờ còn là địa danh nữa. Đó là tên những nấm mồ của bạn bè thừa trước, tên những khu rừng um tùm lau sậy, nơi những tử thi nằm rửa trôi không ai chôn cất, tên của bốn mặt phòng thủ Atlanta, nơi Sherman đã đánh quân đột phá vào, nơi quân của Hood đã ngoan cường đánh lui kẻ địch.

Cuối cùng, tin tức từ phương nam cũng tới thành phố Atlanta căng thẳng thần kinh. Đó là những tin kinh hoàng, nhất là đối với Scarlett. Tướng Sherman lại một lần nữa thử thách mặt thứ tư của thành phố, đánh vào đoạn đường sắt ở Jonesboro. Hiện giờ, đại quân Yankee chĩa mũi nhọn vào mặt thứ tư đó không phải là những đơn vị đánh lẻ, hoặc những phân đội kỵ binh, mà là chủ lực tập trung của chúng. Và hàng nghìn quân Liên bang đã phải rút khỏi những tuyến phòng thủ kế cận quanh thành phố để đối phó với chúng. Điều đó giải thích tại sao pháo địch tự nhiên im bật.

“Tại sao lại là Jonesboro?” Scarlett tự hỏi thầm, tim thót lại khiếp hãi khi nghĩ đến ấp Tara gần đó. “Tại sao bao giờ chúng cũng phải nhằm đánh Jonesboro mới được? Tại sao chúng không thể tìm được nơi nào khác để đánh đường sắt?”

Trong một tuần nàng không nhận được tin gì về Tara và bức thư;ngắn ngủi của ông Gerald càng làm nàng thêm lo sợ. Bệnh tình Careen có chiều hướng nặng thêm và cô bé rất, rất ốm. Bây giờ thì phải mất hàng bao nhiêu ngày, thư mới tới được, phải chờ hàng bao nhiêu ngày mới có thể biết Careen còn sống hay chết rồi. Ôi, giá như nàng có thể về nhà từ đầu cuộc bao vây, Melanie hay chẳng Melanie!

Ở Jonesboro đang đánh nhau – dân Atlanta chỉ biết có chừng này, còn chiến sự diễn biến ra sao thì chẳng ai hay và những tin đồn loạn xạ nhất làm cho thành phố như ngồi trên đồng lửa. Cuối cùng, một liên lạc viên từ Jonesboro mang tới cái tin phấn khởi là bọn Yankee đã bị đánh lui. Nhưng chúng đã làm một cuộc đột kích vào Jonesboro, đốt nhà ga, cắt đứt các đường dây điện báo và bóc một đoạn đường sắt dài ba dặm trước khi rút lui. Đội công binh đang làm việc như điên để sửa đường nhưng phải một thời gian nữa mới xong được, vì bọn Yankee đã bóc tà-vẹt, đốt thành nhiều đồng lửa, chắt những thanh ray cong queo lên cho đến khi rục rỏ, rồi đem quán quanh những cột dây thép như những cái mở nút chai khổng lồ. Thời kỳ này, thật khó mà thay thế được những thanh ray sắt, khó mà thay thế bất cứ cái gì bằng sắt.

Không, bọn Yankee đã không tới được Tara. Cũng người liên lạc mang tin đến cho tướng Hood, cam đoan với Scarlett thế. Anh ta đã gặp ông Gerald sau trận đánh, đúng lúc anh ta khởi hành đi Atlanta và ông Gerald đã nhờ anh ta chuyển đến cho nàng một bức thư.

Nhưng ba tôi làm gì ở Jonesboro? Người liên lạc viên trẻ tuổi có vẻ lúng túng khi trả lời. Ông Gerald đi kiếm một bác sĩ quân y mới về ấp Tara.

Đứng dưới ánh nắng chiếu vào hàng hiên trước nhà, cảm ơn anh thanh niên đã mang thư đến, Scarlett cảm thấy đầu gối bủn rủn. Chắc hẳn Careen sắp chết nếu như bệnh tình của cô vượt

quá trình độ y học của bà Ellen và ông Gerald phải đi tìm bác sĩ! Khi người liên lạc phóng đi trong một cơn lốc bụi đỏ, Scarlett xé phong thư của ông Gerald bằng những ngón tay run rẩy: Liên bang bây giờ thiếu giấy đến nỗi ông Gerald phải viết vào giữa những dòng của bức thư nàng gửi cho ông gần đây, nên đọc rất khó.

“Con gái thân yêu,

Mẹ và cả hai em gái con đều bị thương hàn. Ba mẹ con rất ốm nhưng ta phải hy vọng là sẽ qua khỏi thôi. Khi phải nằm liệt giường, mẹ bảo ba viết thư dặn con bất kỳ trường hợp nào cũng không được về nhà, kéo chính con và Wade có thể lây bệnh. Mẹ gửi con tất cả tình yêu thương và nhắc con cầu nguyện cho mẹ”.

“Cầu nguyện cho mẹ!”; Scarlett chạy bay lên cầu thang về phòng riêng và quỳ xuống bên giường cầu nguyện như chưa bao giờ cầu nguyện một cách thành kính đến thế. Không phải là những câu kinh Rosary công thức, mà là những lời từ đáy tim lặp đi lặp lại: “Lạy Đức Mẹ sinh ra Chúa đừng để cho mẹ con chết! Con xin ăn ở hết sức tử tế nếu Người để cho mẹ con được sống! Con cúi xin Đức Mẹ đừng để cho mẹ con phải chết!”.

Cả tuần sau, Scarlett tha thẩn quanh nhà như một con vật ốm, chờ ngóng tin tức áp Tara, mỗi lần nghe tiếng vó ngựa lại giật thót người, đêm đêm hễ thấy người lính nào gõ cửa là bỏ nhà xuống cầu thang gác tối om, nhưng vẫn bật vô âm tín. Tưởng như giữa nàng và áp Tara là cả bề rộng của lục địa chứ không phải chỉ là hai mươi lăm dặm đường bụi mù.

Hoạt động bưu điện vẫn ách tắc, không ai biết quân Liên bang hiện ở đâu hoặc bọn Yankee đang mưu đồ chuyện gì. Chẳng ai biết gì ngoài việc hàng nghìn binh sĩ áo xám và áo xanh đang phục đấu đó giữa Atlanta và Jonesboro. Trong một tuần, không một dòng, một chữ nào từ áp Tara!

Scarlett đã từng chứng kiến khá nhiều “ca” thương hàn ở bệnh viện Atlanta nên biết rõ một tuần nghĩa là thế nào với cái bệnh ghê gớm ấy. Bà Ellen đang ốm, có khi là sắp chết, mà Scarlett này thì khoan tay bắt lức ở Atlanta đây, với một người đàn bà chữa phải trông coi và hai đạo quân ngăn cách với gia đình! Bà Ellen đang ốm - có thể là sắp chết. Nhưng có thể nào bà

Ellen ôm được! Xưa nay bà chưa bao giờ ôm cả. Chỉ riêng ý nghĩ đó đã khó tin và nó đánh vào chính nền tảng sự an toàn của đời Scarlett. Tất cả mọi người khác có thể ôm trừ bà Ellen. Bà chăm sóc những người ốm và làm cho họ bình phục. Bà không thể ôm được. Scarlett ước sao mình có mặt ở nhà. Nàng muốn có mặt ở ấp Tara với tất cả nỗi khát khao tột cùng của một đứa trẻ khiếm hải chỉ một mực bồn chồn hướng về chốn nương náu duy nhất mà nó biết. Quê nhà! Ngôi nhà trắng trải dài với những tấm rèm trắng phất phơ ở cửa sổ, cái bãi san sát cỏ ba lá với những đàn ong bận rộn, thằng bé da đen đứng trên bậc thềm xưa đàn vịt và gà tây khỏi những luống hoa, những cánh đồng đất đỏ thanh bình và hàng dậm, hàng dậm ngút ngàn bông trắng xóa dưới ánh mặt trời! Ôi, quê nhà!

Giá như; nàng về nhà ngay từ đầu cuộc bao vây trong khi mọi người xô nhau chạy loạn! Nếu vậy, nàng đã có thể đưa Melanie cùng về chốn an toàn, tha hồ có thời giờ rảnh.

“Ôi, Melanie, quý bắt cô ta đi!” nàng rủa thầm đến hàng nghìn lần, “Tại sao cô ta không đi Macon với bà cô Pitty cho rảnh nợ? Cô ta ở đây mới đúng chỗ, có họ hàng thân thích, chứ ở đây với mình đâu có hợp. Mình không phải máu mủ của cô ta. Tại sao cô ta lại cứ bám nhằng nhặng lấy mình? Giả cô ta đi Macon, thì mình đã có thể về nhà với mẹ. Ngay cả bây giờ, ngay cả bây giờ, nếu không vì đứa bé trong bụng cô ta, mình đã có thể liêu về nhà, bất chấp bọn Yankee. Có khi tướng Hood lại cho người hộ tống mình cũng nên. Tướng Hood là người rất tốt, mình biết mình có thể nói với ông cho một nhóm hộ tống với một lá cờ trắng để đưa mình qua tuyến lửa. Khốn nỗi mình lại phải chờ đứa bé ấy ra đời... Ôi! Mẹ! Mẹ! Mẹ đừng chết nhé!... Tại sao cái thai ấy mãi không ra đi cho? Hôm nay, mình sẽ đến hỏi bác sĩ Meade xem có cách nào đẩy nhanh việc sinh nở để mình có thể về nhà... nếu mình có thể xin được một nhóm hộ tống. Bác sĩ Meade bảo cô ta sẽ dễ khó. Lạy Chúa! Ngộ nhờ cô ta chết! Melanie chết và Ashley... Không, mình không nên nghĩ đến chuyện ấy, chẳng đẹp đẽ gì. Nhưng Ashley... Không mình không nên nghĩ đến chuyện ấy vì lẽ Ashley đã chết rồi. Nhưng chàng đã yêu cầu mình hứa là sẽ trông nom cô ta. Nhưng... nếu vì mình không trông nom mà cô ta chết và Ashley lại vẫn còn sống thì... không, mình không nên nghĩ về chuyện ấy. Như thế là tội lỗi. Mà mình

đã hứa với Chúa là sẽ ăn ở tử tế nếu Người không để cho mẹ phải chết. Ôi, giá cô ta để đi cho rồi. Giá mình có thể thoát khỏi nơi này... về nhà... hoặc đến bất cứ đâu trừ nơi này.”

Giờ đây, Scarlett cảm ghét cái thành phố chìm trong một im lặng báo điềm gở này mà nàng đã từng yêu mến. Atlanta không còn là nơi vui cuống vui cuồng mà nàng đã yêu thích. Đó là một nơi gớm ghiếc như một thành phố bị dịch hạch, tịch mịch, tịch mịch một cách dễ sợ sau sự náo động của những ngày bao vây. Trong tiếng âm âm đầy chết chóc của pháo kích, còn có một cái gì kích thích. Trong cái tịch lặng tiếp sau đó, chỉ có hãi hùng. Thành phố đầy ám ảnh, ám ảnh của khiếp sợ, của bất trắc và của những hồi ức. Những mặt người lo âu và dăm ba người lính mà Scarlett gặp đều mang cái vẻ rã rời của những vận động viên chạy đua cố tực cường mình chạy nốt chặng cuối mặc dầu thất bại đã rành rành.

Ngày cuối cùng của tháng Tám mang đến cái tin chắc chắn là cuộc chiến;đấu ác liệt nhất, kể;từ;sau trận Atlanta, đang diễn ra ở;đâu đó dưới phía nam, Atlanta chờ;tin về;kết quả;trận;đánh, nín thở không dám cười đùa. Giờ đây ai nấy đều biết cái điều mà binh lính đã biết từ hai năm trước. Atlanta đang ở bước đường cùng, và nếu đường sắt ở Macon mất thì Atlanta cũng mất theo.

Sau ngày mồng một tháng Chín, Scarlett thức dậy với một cảm giác sợ hãi đè nặng đến ngạt thở cái cảm giác sợ hãi nàng đã mang về giường nằm đêm hôm qua. Nàng nghĩ thầm, hãy còn ngái ngủ: “Đêm qua, lúc đi nằm, mình lo chuyện gì nhỉ? À phải, chuyện chiến sự. Hôm qua, có đánh nhau ở đâu đó! Ô, bên nào thắng nhỉ?” Nàng vội vàng ngồi dậy, dụi mắt và tim nàng lại trĩu xuống dưới gánh nặng lo âu của ngày hôm trước.

Mới sớm mai mà;không khí;đã ngột ngạt, bức bối, báo hiệu một buổi trưa trời xanh ngăn ngắt và;nắng chói chang như;thiên;đốt. Con đường cái lớn bên ngoài nằm im lìm. Không một tiếng cót két xe qua. Không một toán quân nào khua bụi đỏ lên dưới bước chân rậm rịch. Cũng chẳng thấy giọng rề rà của đám gia nô da đen ở các bếp ăn bên cạnh cùng những âm thanh dễ chịu như tiếng lách cách chuẩn bị bữa điểm tâm, vì tất cả các láng giềng quanh đó, trừ hai bà Meade và Merriwether, đều đã tản cư về Macon. Mà ngay cả ở nhà các bà này, cũng chẳng thấy

động tĩnh gì. Mé cuối phố, khu buôn bán kinh doanh lặng như tờ, nhiều văn phòng và cửa hàng đã khóa chặt và bịt ván, trong khi các chủ nhân đang ở đâu đó mận nông thôn, tay lăm lăm khẩu súng.

Sự tĩnh lặng đón nàng sớm nay thậm chí; còn có; vẻ tang tóc hơn cả; những buổi sáng của cái tuần lễ im ắng dị; thường trước đó. Nàng vội vàng dậy, quên cả; vươn vai, vắn mình như; thường lệ, đi; đến cửa sổ, hy vọng thấy một gương mặt hàng xóm, một cảnh phấn chấn nào đó. Nhưng đường phố vắng tanh. Nàng nhận thấy lá trên cây còn xanh thắm mà đã khô và đầy bụi đỏ, và những khóm hoa ở sân trước không ai chăm sóc đã héo rũ và nom thật nảo lòng.

Đang đứng ở cửa sổ nhìn ra, nàng chợt nghe thấy một tiếng rền yếu ớt mà dữ dội từ xa vọng tới, như tiếng sấm đầu tiên của một cơn dông đang lại gần.

“Mưa.” thoát đầu nàng nghĩ và; đầu óc điên dã của nàng nhả thêm, “ừ, chúng ta đang cần có mưa”. Nhưng chỉ một thoáng sau: “Mưa ư? Không, không phải mưa! Đại bác!”.

Tim đập dồn, nàng cúi mình ra ngoài cửa sổ, dỏng tai lắng nghe tiếng ì; ầm nọ, cố; phát hiện xem nó từ; phía nào vọng đến. Nhưng cái tiếng rền mơ hồ; ấy xa đến nỗi hồi lâu, nàng không xác; định nổi. “Lạy trời; đó là; từ; Marietta,” nàng cầu khẩn, “Hay là Decatur. Hay là Suối Cây Đào. Chứ đừng là phía nam!”. Nàng búi vào thành cửa sổ chặt hơn và căng tai ra. Tiếng uỳnh oàng nơi xa dường như to lên. Và nó từ phương Nam vọng tới.

Tiếng đại bác từ; phía Nam. Mà; phía Nam là; Jonesboro và Tara... và bà Ellen.

Có thể; giờ; đây, ngay chính phút này, bọn Yankee đang ở; áp Tara cũng nên! Nàng lại lắng nghe, nhưng nhịp mạch đập ở; tai nàng hầu như; át hẳn tiếng súng nơi xa. Không, chúng chưa thể; đến Jonesboro; được. Nếu chúng tiến xa được thế, thì; tiếng nổ; ấy phải nghe nhỏ hơn, mơ hồ hơn. Nhưng chắc chúng đã tới cách Jonesboro ít nhất mười dặm, có lẽ gần khu dinh điền nhỏ đặt tên là “Lâm thời”. Thế nhưng Jonesboro chỉ ở đường đó hơn mười dặm tí chút.

Tiếng đại bác từ; phía Nam, nó; có; thể; là hồi chuông cáo chung

cho số;phận Atlanta. Nhưng đối với Scarlett đang mải lo cho sự an toàn của mẹ, thì đánh nhau ở phía Nam chỉ có nghĩa là đánh nhau ở gần ấp Tara. Nàng đi đi lại lại trên sàn, tay chấp vào nhau vịn vịn và lần đầu tiên ý nghĩ là đạo quân áo xám có nguy cơ đại bại hiện lên trong đầu nàng với tất cả hàm nghĩa của nó. Chính cái ý nghĩ là hàng nghìn binh sĩ của Sherman đang ở gần ấp Tara như thế, đã khiến nàng nhận thức đầy đủ điều đó và , hơn cả những tiếng pháo kích bao vây làm vỡ kính cửa sổ, hơn cả sự thiếu ăn thiếu mặc, hơn cả hàng dãy dài bất tận những người hấp hối, nó làm cho nàng thấy trọn vẹn cái khủng khiếp của chiến tranh. Quân đội của Sherman ở cách Tara có mấy dặm và cho dù bọn Yankee có bị thua chẳng nữa chúng vẫn có thể rút theo con đường về ấp Tara và với ba phụ nữ ốm nặng trên tay, làm sao ông Gerald có thể lánh kịp ngoài đường rút quân của chúng!

Ôi, giá lúc này nàng có mặt ở;đấy, dù có hay không có bọn Yankee. Nàng đi đi lại lại trên sàn, chân không, chiếc áo ngủ dán vào đùi và càng dạo bước, càng thấy bồn chồn, Nàng muốn có mặt ở nhà. Nàng muốn ở bên bà Ellen.

Từ gian bếp dưới nhà, nàng nghe thấy tiếng đồ sứ;chạm nhau lách cách. Prissy đang dọn bữa điểm tâm. Nhưng không thấy tiếng u già Betsy nhà Meade đâu cả. Cái giọng lạnh lạnh, cung thứ buồn buồn của Prissy cất lên:

... Kực nhọc xấp qua dôi...

Bài hát gại vào thần kinh Scarlett. Những hàm ý buồn thảm của nó khiến nàng kinh hãi, và xỏ vội chiếc áo choàng, nàng chạy ra đầu cầu thang đằng sau, quát vội xuống:

- Prissy, im mồm, đừng hát cái bài;ấy nữa!

Một tiếng “ *Veng* ”;phụng phịu vọng lên tới nàng và nàng hít một hơi thật sâu, đột nhiên cảm thấy xấu hổ cho mình.

- Betsy đâu?

- Cháu; *không* biết. Bà *í* không đến.

Scarlett đi;đến cửa phòng Melanie , mở hé ra một tí và ghé mắt nhòm vào căn phòng ngập nắng. Melanie mặc áo ngủ nằm trên giường, đôi mắt thâm quầng nhắm nghiền, bộ mặt hình trái tim

húp híp, thân hình mảnh dẻ giờ xô ra gớm ghiếc. Một cách nham hiểm, Scarlett ước gì Ashley trông thấy cô ta lúc này. Cô ta nom đáng ngán hơn bất kỳ người đàn bà nào chữa nào nàng từng thấy. Nàng đang nhìn thì Melanie mở mắt và một nụ cười dịu dàng nồng ấm thấp sáng gương mặt mệt mỏi.

- Chị vào đây, Melanie mời, vụng về xoay nghiêng người. Em đã thức giấc từ lúc rạng đông, nằm suy nghĩ và có một điều em muốn hỏi chị, Scarlett ạ.

Nàng vào phòng và;ngồi trên chiếc giường chói chang ánh nắng.

Melanie với ra, nắm lấy tay Scarlett bóp nhẹ trong một cử chỉ đầy tin cậy.

- Chị;thân yêu, nàng nói, tiếng đại bác làm em rất áy náy. Có;phải về;phía Jonesboro không chị?

Scarlett “ừm”;một tiếng. Những ý nghĩ lo âu ban nãy trở lại, làm tim nàng đập nhanh hơn.

- Em biết chị;lo biết chừng nào. Em biết nếu không vì;em thì;chị;đã về;nhà;từ tuần trước, khi nghe tin bác gái;ốm. Có;phải thế không?

- Phải, Scarlett;đáp, không lấy gì;làm nhẽ;nhận.

- Chị;Scarlett yêu quý. Chị;đối với;em tốt quá, không một người chị gái nào có thể dịu dàng hơn, hoặc can đảm hơn. Em yêu chị, chính vì thế em rất áy náy vì đã làm vướng chân chị.

Scarlett nhìn trân trân. Yêu mình, có;thật thế;không? Đồ ngu!

- Và Scarlett ạ, em nằm đây suy nghĩ và em muốn xin chị một ân huệ rất lớn. (Tay nàng xiết mạnh hơn). Nếu em chết, chị nuôi cháu họ em nhé?

Cặp mắt Melanie giương to và;long lanh một cách dịu dàng như;một lời khẩn cầu tha thiết.

- Chị có giúp em không?

Lòng tràn ngập sợ;hãi, Scarlett giật tay ra. Nỗi sợ làm giọng nàng khàn đi!

- Ôi, đừng có;nói đại, Melly. Cô;không chết đâu, người đàn bà

nào cũng tưởng mình sẽ chết lúc đẻ con so. Trước, tôi cũng thế đấy.

- Không, chị;không tưởng thế. Chị;chưa hề sợ;cái gì;bao giờ. Chị;nói vậy chỉ cốt là;đẻ;động viên em mà;thôi. Em không sợ chết, nhưng em rất sợ để cháu bé lại một mình, nếu Ashley... Scarlett, chị hãy hứa với em là chị sẽ trông nom cháu nếu em chết. Thế thì em sẽ không sợ nữa. Cô Pitty quá già rồi, không nuôi được trẻ thơ, còn Honey và India thì tốt thật đấy nhưng... tóm lại, em muốn chị nuôi cháu hộ em. Hãy hứa với em đi, Scarlett. Nếu nó là con trai, chị hãy nuôi dạy nó trở thành như Ashley, và nếu nó là con gái... chị thân yêu, em muốn nó giống chị.

- Thật là;quái gở!;Scarlett buột miệng, nhảy xuống khỏi giường. Thế này chưa đủ khổ hay sao mà cô còn cứ lải nhải mãi chuyện chết với chóc?

- Em xin lỗi, chị;thân yêu. Nhưng chị;hãy hứa với em đi. Em cho là;chị;nội hôm nay thôi. Em chắc chắn hôm nay em sẽ;trở;dạ. Em xin chị;hãy hứa với em đi.

- Thôi, được rồi, tôi hứa, Scarlett nói, bàng hoàng cúi nhìn Melanie.

Melanie có;ngu ngốc;đến mức thực sự không biết gì về tình cảm của nàng đối với Ashley không? Hay là cô ta biết hết mọi chuyện và cảm thấy rằng, vì mối tình ấy, Scarlett sẽ tận tình chăm sóc con của Ashley? Scarlett cảm thấy một thôi thúc điên cuồng muốn hét to lên một loạt câu hỏi, nhưng chúng tắt lịm trên môi nàng. Khi Melanie cầm lấy tay nàng áp vào má mình một lát, mắt Melanie trở lại thư thái.

- Tại sao cô;cho là;hôm nay, Melly?

- Em đau từ;lúc rạng sáng... nhưng không đến nỗi dữ dội lắm.

- Bắt;đầu đau rồi;à? Thế;sao không gọi tôi? Để tôi cho Prissy đi mời bác sĩ;Meade.

- Không, khoan đã, Scarlett. Chị biết đấy, ông ấy bận lắm, bây giờ mọi người đều rất bận. Chỉ cần nhắc là nội nhật hôm nay chúng ta sẽ phải nhờ đến ông thôi. Chị cho người đến nói với bà Meade sang đây với em. Bà ấy sẽ biết lúc nào thực sự cần thiết

phải kiểm ông ấy.

- Ô, thôi;đừng có;quên mình như;thế;nữa. Cô;thừa biết là;cô;cũng cần bác sĩ;nư bất kỳ;ai ở;bệnh viện. Tôi sẽ;cho đi kiểm;ông Meade;ngay đây.

- Không, em xin chị. Đôi khi người ta trở dạ cả ngày rồi mới đẻ được, em không thể giữ rịt bác sĩ ngồi đây hàng giờ trong khi bao chàng trai tội nghiệp đang rất cần đến ông, chị hãy cho mời bà Meade thôi. Bà ấy biết sẽ phải làm gì.

- Thôi;được, Scarlett nói.

CHƯƠNG XXI

au khi mang bữa điểm tâm lên cho Melanie, Scarlett sai Prissy đi mời bà Meade và ngồi vào bàn ăn sáng với bé Wade. Nhưng hôm nay, nàng chẳng thấy ngon miệng chút nào. Bị giằng xé giữa nỗi lo sợ bồn chồn về việc Melanie sắp đến lúc đẻ và cố gắng vô thức để nghe ngóng tiếng đại bác, nàng hầu như chẳng thiết gì ăn. Tim nàng hoạt động thật kỳ cục: đang đập bình thường đều đặn trong mấy phút, bỗng đổ hồi dồn dập như trống ngũ liên đến mức nôn nao trong dạ gần như muốn ói mửa. Cháo ngô dính như kẹo trong cổ họng và chưa bao giờ món ngô rang trộn với củ từ xay nhỏ thay cà phê lại khiến nàng lợm giọng đến thế. Không có đường hoặc kem, nó đắng như mật, chất lúa miến dùng để làm “mềm” vị cũng chẳng cứu vãn được mấy tí. Sau khi nuốt một ngụm, nàng đẩy tách “cà phê dỏm” ra. Nếu không vì lý do nào khác thì nàng căm thù bọn Yankee vì chúng khiến nàng không có cà phê thật kem đặc và đường mà dùng.

Wade đỡ quấy hơn thường lệ và không kêu ca món cháo ngô mà nó chúa ghét như mọi buổi sáng. Nó lặng lẽ ăn từng thìa cháo nàng bón cho nó và chiêu nước ừng ực. Đôi mắt nâu hiền dịu, to tròn như hai đồng đô la dỗi theo từng cử động của nàng, đầy vẻ hoang mang trẻ thơ như thể bị lây nỗi sợ gần như không che giấu của mẹ. Cho con ăn xong, nàng cho nó ra sân sau chơi, và thở phào nhìn theo thằng bé lẫm chẫm đi qua bãi cỏ um tùm đến nhà chơi của nó.

Nàng đứng dậy và phân vân đứng dưới chân cầu thang. Đúng ra, nàng phải lên ngồi với Melanie và tìm cách làm cho cô ta khỏi

lo nghĩ về thử thách sắp tới nhưng nàng cảm thấy mình không đủ sức làm việc đó. Làm sao mà cô ta lại chọn đúng ngày hôm nay để để cơ chứ. Chọn đúng ngày hôm nay để nói đến chuyện chết!

Nàng ngồi xuống bậc cầu thang cuối cùng và cố gắng trấn tĩnh lại. Một lần nữa, nàng lại tự hỏi không biết kết quả trận đánh ngày hôm qua thế nào và trận hôm nay diễn biến ra sao. Thật kỳ lạ, ở cách nơi đang xảy ra một trận đánh lớn có mấy dặm đường, mà chẳng hay biết gì về nó cả! Và lạ lùng thay, cái không khí lạnh như tờ của nơi đầu phố vắng tanh này trái ngược hẳn với hôm xảy ra trận đánh ở Suối Cây Đào! Nhà bà cô Pitty là một trong những ngôi nhà cuối ở mạn bắc Atlanta và vì chiến sự diễn ra ở đâu tận phía nam, nên không thấy viện binh cấp tốc hành quân qua, cũng chẳng thấy xe cứu thương và những toán thương binh thất thủ đi trở về thành phố. Scarlett tự hỏi không biết những cảnh như vậy có diễn ra ở phía nam thành phố không và cảm ơn Chúa là mình không ở mạn ấy. Giá như mọi người ở đầu phía bắc này của phố Cây Đào trừ hai gia đình Meade và Merriwether, đã không sơ tán! Thành thử đêm nàng cảm thấy bơ vơ, trợ trợ. Nàng ước gì có bác Peter ở đây để bảo bác ta đến chỗ sở chỉ huy hỏi tin tức. Nếu không vương Melanie, thì ngay lúc này nàng có thể thân hành xuống phố hỏi lấy. Nhưng nàng không thể bỏ đi trước khi bà Meade đến. Tại sao bà ấy chưa đến nhỉ? Và con Prissy đâu rồi?

Nàng đứng dậy, ra hiên trước và sốt ruột nhìn ngóng; nhưng nhà ông bà Meade ở một khúc quanh đầy bóng râm, và nàng không thấy ai cả. Sau một hồi lâu, Prissy hiện ra một mình, đứng đờ đẫn đỉnh như thể có cả một ngày trời trước mặt, ngoay ngoắt vác từ bên này sang bên kia và ngoái qua vai, để xem hiệu quả ra sao...

- Sao mà, chậm như rùa ấy. Scarlett gay gắt khi Prissy mở cổng. Bà Meade bảo sao? Khi nào bà ấy mới sang?

- Bà í *không* có nhà. Prissy nói.

- Thế bà ấy đi đâu? Bao giờ bà ấy về?

- *Xưa* cô, Prissy trả lời, khoan khoái kéo dài từng chữ cho có vẻ quan trọng. Chị bếp bảo bà Meade *xáng xớm lay* được tin cậu Phil

chúng đạn bị thương, cho lên bà Meade mới lấy xe, mời ông bà Talbot, mời bà *dà* Betsy , tất cả cùng đi đón cậu ấy đưa về nhà. Chị bếp *bỉu* cậu í bị thương *lặng* lắm, thành thử bà Meade *trưa* *trắc* có đến đây được.

Scarlett trừng trừng nhìn Prissy, những muốn cho nó một trận. Cái bọn da đen bao giờ cũng hãnh diện được là người mang tin dữ đến.

- Thôi, đừng có đứng đay như trời trồng nữa. Xuống nhà bà Merriwether mời bà ấy đến hoặc cho u già đến. Đi đi nhanh lên!

- Họ *không* có nhà, xưa cô Scarlett. *Chên* đường về, cháu có ghé qua đình *trơi* một tí *mấy* u *dà* . Họ đi cả rồi. Nhà khoá hết. Cháu đoán là họ đang ở *bệnh* *vện* .

- Thì ra vì vậy mà mày lâu thế đấy! Khi nào tao sai đi đâu thì mày đến đó thôi, không có được ghé ngang ghé ngửa “ *trơi* một tí *mấy* ” ai, nghe chưa. Đến...

Nàng ngừng lại cố moi óc. Trong số những bạn bè có thể giúp đỡ đắc lực, còn những ai ở lại thành phố? A, còn bà Elsing. Dĩ nhiên, những ngày gần đây, bà Elsing chẳng ưa gì nàng, nhưng bao giờ bà ấy cũng yêu mến Melanie.

- Đến nhờ bà Elsing, trình bày mọi chuyện thật cặn kẽ và mời bà ấy lại đây. Và này, Prissy, nghe tao bảo đây. Cô Melly sắp đi đến nơi và bây giờ có thể cần đến mày bất cứ lúc nào. Vậy mày phải đi thật nhanh, rồi về thẳng đây, nghe chưa.

- *Veng* *xơ* *cô* , Prissy nói rồi xoay gót đứng đĩnh bước trên lối đi.

- Nhanh lên, chậm như rùa!

- *Veng* *xơ* *cô* .

Prissy rảo bước, cố đi thật nhanh và Scarlett quay vào nhà. Nàng lại do dự một lát trước khi lên gác với Melanie. Nàng sẽ phải giải thích tại sao bà Meade không đến được và cái tin Phil Meade bị thương nặng có thể gây chấn động mạnh đối với cô ta. Thôi được nàng sẽ tìm cách nói dối về chuyện ấy.

Nàng bước vào phòng Melanie và thấy là khay đồ điểm tâm không được đụng đến. Melanie nằm nghiêng, mặt trắng bệch.

- Bà Meade đang ở bệnh viện, Scarlett nói. Nhưng bà Elsing sẽ đến. Cô có thấy khó chịu không?

- Không đến nỗi tệ lắm, Melanie nói. Chị Scarlett, hỏi chị sinh Wade, mất bao nhiêu lâu?

- Loáng một cái là xong, Scarlett trả lời với một vẻ vui tươi nàng không hề cảm thấy. Lúc ấy mình đang ở ngoài sân và mình gần như không kịp vào đến nhà. Mammy bảo thật là nhục nhã: để như một con mẹ da đen ấy!

- Em mong sao mình cũng để như một mẹ da đen, Melanie cố mỉm cười. Nhưng nụ cười vụt tắt ngay khi một con đau làm mặt nàng rúm rỏ lại.

Scarlett nhìn xuống đôi hông nhỏ hẹp của Melanie, chẳng lấy gì làm lạc quan, nhưng vẫn cố trấn an:

-Ồ, chẳng đến nỗi ghê gớm lắm đâu.

- Vâng, em biết. Em e mình có hơi hèn nhất. Bà Elsing có... có đến ngay không?

- Có chứ, bà ấy đến ngay đây, Scarlett nói. Để tôi xuống nhà, kiếm ít nước mát, lau mặt cho cô. Hôm nay, nóng ghê ghớm.

Nàng cố hết sức kéo dài thời gian lấy nước, chốc chốc lại chạy ra cửa trước xem Prissy đã về chưa. Chẳng thấy tăm hơi nó đâu, nên nàng đành trở lên gác, lấy khăn thấm mồ hôi trên khắp người Melanie và chải mái tóc đen nhánh của cô em chồng.

Mãi một tiếng đồng hồ sau mới thấy tiếng chân bước lệt sệt theo lối riêng biệt của người da đen dưới phố. Nàng ngó qua cửa sổ và trông thấy Prissy lững thững trở về, vẫn ngoe nguẩy như trước và lắc lư đầu gối đủ kiểu dáng điệu dàng như thể có một đám đông khán giả đang chăm chú theo dõi nó.

- Hôm nào, mình phải quất cho con ranh này một trận mới được, Scarlett điên tiết tự nhủ và chạy vội xuống thang gác gặp nó.

- Bà Elsing đang ở *bệnh viện*. Chị bếp *lói* có một lô thương binh về *chuẩn* tàu *xáng lay*. Chị bếp đang *lấu* xúp để mang đến đây. Chị ấy *bỉu* ...

- Chị ấy bảo gì, tao không cần biết, Scarlett ngắt lời, tim thót lại. Mặc cái tạp dề sạch vào vì tao muốn mày đến bệnh viện. Tao sẽ viết mấy chữ cho bác sĩ Meade và nếu ông ấy không có đó, thì mày đưa cho bác sĩ Jones hay bất kỳ ông bác sĩ nào khác. Nếu lần này, mày không khôn hồn mau mau trở về, tao sẽ lột da sống đó.

- *Veng-xơ-cô* .

- Và hỏi bất kỳ ông nào xem tình hình chiến sự ra sao. Nếu họ không biết thì ra ga, hỏi những thợ máy đưa thương binh về. Hỏi xem có phải đang đánh nhau ở Jonesboro hay gần đó không nhé.

- *Lạy Trúa vạn lăng* , cô Scarlett! - Một nỗi khiếp hãi đột nhiên hiện lên trên bộ mặt đen của Prissy. Bọn Yankee *trưa* đến ấp Tara *chớ* cô?

- Tao không biết vì thế tao mới bảo mày đi hỏi tin.

- *Lạy Trúa vạn lăng* , cô Scarlett! Chúng xẽ làm gì mẹ cháu? Prissy bỗng lu loa rầm lên, làm Scarlett càng thêm rối ruột.

- Đừng có tru tréo lên nữa kẻo cô Melanie nghe thấy! Đi thay tạp dề mau lên!

Bị thúc hối, Prissy vội vàng ra sau nhà, trong khi Scarlett nguệch ngoạc mấy chữ trên lễ bức thư của ông Gerald gửi cho nàng, mảnh giấy duy nhất có trong nhà. Khi gấp lại cho những dòng thư của mình lên trên cùng, mắt nàng bắt gặp mấy chữ của ông Gerald: “Mẹ... thương hàn... bất kỳ hoàn cảnh nào... về nhà...” Nàng suýt nấc lên. Nếu không vướng Melanie, thì nàng sẽ khởi hành về nhà ngay bây giờ, dù có phải cuộc bộ suốt chặng đường dài.

Prissy phóng đi, lá thư nắm chắc trong tay và Scarlett trở lên gác, cố nghĩ ra một lời nói dối hợp lý để giải thích việc bà Elsing không đến. Nhưng Melanie không hỏi gì. Nàng nằm ngửa, vẻ mặt bình thản và dịu hiền. Thấy thế, Scarlett an tâm được một lát.

Nàng ngồi xuống và cố nói những chuyện vặt vãnh, nhưng ý nghĩ về ấp Tara và khả năng bị bọn Yankee đánh bại, cứ nhói nhói trong lòng. Nàng hình dung bà Ellen hấp hối và bọn Yankee vào Atlanta, đốt trụi mọi thứ, giết sạch mọi người. Qua tất cả những cái đó, tiếng ì ầm xa xa vẫn dai dẳng vọng tới tai nàng thành từng đợt sóng hãi hùng. Cuối cùng, nàng không đủ sức

tiếp tục nói chuyện, mà chỉ dăm dăm dõi mắt qua cửa sổ nhìn con phố nóng ngọt tĩnh lặng và những chiếc lá bụi bặm, lơ lửng bất động trên cây. Melanie cũng im lặng, nhưng chốc chốc lại nhăn mặt vì đau.

Sau mỗi cơn đau, Melanie lại nói: “Quả thực, không đến nỗi tệ lắm”, và Scarlett biết là nàng nói dối. Nàng ung một tiếng thét lớn hơn là âm thầm chịu đựng. Nàng biết rằng lẽ ra nàng phải ái ngại cho Melanie nhưng không hiểu sao nàng không thể vun vén nhóm lên được lấy một đốm lửa thiện cảm. Tâm trí nàng cũng bị những khổ não riêng vò xé. Một lần, nàng nhìn xoáy vào bộ mặt rúm ró vì đau đớn kia và tự hỏi: thiên hạ bao nhiêu người, mà sao số mệnh trở trêu lại chọn đúng nàng, bắt ở cạnh Melanie vào cái thời điểm đặc biệt này – nàng, Scarlett, người chẳng có gì giống cô ta, người ghét cô ta đến mức sẽ sung sướng được thấy cô ta chết? Chà, mong muốn này của nàng biết đâu chả thành sự thật, thậm chí trước cả khi ngày hôm nay kết thúc cũng nên! Cùng với ý nghĩ này, một nỗi sợ đầy tính chất dị đoan khiến nàng lạnh toát người. Cầu cho một người nào chết cũng rủi như nguyên rủa ai đó. Rủa người lại vận vào ta, Mammy bảo thế. Nàng vội cầu cho Melanie đừng chết và lao vào tán chuyện gẫu, miệng liến thoắng mà hầu như chẳng biết là mình nói gì. Cuối cùng, Melanie đặt một bàn tay nóng hâm hấp lên cổ tay nàng.

- Khởi cần phải nói chuyện, chị ạ. Em biết chị rất lo. Em thật ân hận đã gây bao phiền nhiễu.

Scarlett lại im lặng như nàng không thể ngồi yên. Nàng biết làm gì nếu cả bác sĩ lẫn Prissy không về đến đây kịp thời? Nàng ra cửa sổ, nhìn xuống phố, quay về chỗ và lại ngồi xuống. Rồi lại đứng lên, ra nhìn qua cửa sổ mé bên kia phòng.

Một giờ qua, rồi lại một giờ nữa. Buổi trưa đến, mặt trời lên đỉnh đầu, nóng nực và không một hơi gió nào lay động những chiếc lá đầy bụi. Lúc này, những cơn đau của Melanie dữ dội hơn. Mái tóc dài của nàng dẫm mồ hôi và chiếc áo dài dán vào từng chỗ trên người. Scarlett lặng lẽ thấm mồ hôi trên mặt Melanie, nhưng lòng bồn chồn sợ hãi. Lạy Chúa ở trên Trời, giả sử đứa bé tòi ra trước khi bác sĩ đến thì sao? Nàng sẽ làm gì? Nàng chẳng biết mô tê gì về việc đỡ đẻ cả. Đây đích thị là cái trường hợp đột xuất mà nàng vẫn nơm nớp sợ từ mấy tuần nay. Nàng đã tính

đến chuyện phải trông cậy vào Prissy để xử trí tình huống nếu không tìm được bác sĩ. Prissy rất thạo việc đỡ đỡ. Nó vẫn nhắc đi nhắc lại thế mà. Nhưng Prissy hiện đang ở đâu? Tại sao nó chưa về? Tại sao bác sĩ chưa đến? Nàng lại ra cửa sổ nhìn ngóng. Căng hết tai ra lắng nghe. Bỗng dưng nàng tự hỏi: có phải mình tưởng tượng hay tiếng đại bác đằng xa đã tắt? Nếu như nó lùi xa hơn, thì có nghĩa là chiến sự đã sắp lại gần Jonesboro hơn và thế nghĩa là...

Cuối cùng, nàng trông thấy Prissy hớt hải chạy xuôi theo phố trở về. Nàng nhoài người ra cửa sổ, Prissy ngược lên, trông thấy nàng và nó há miệng định la. Thấy vẻ hoảng hốt in trên bộ mặt da đen bé nhỏ và sợ nó có thể kêu ta những tin dữ làm Melanie thất kinh, Scarlett vội đưa ngón tay lên môi và rời khỏi cửa sổ.

Tôi đi kiếm ít nước mát, nàng nói, nhìn xuống đôi mắt thâm quầng của Melanie và cố mỉm cười. Rồi nàng hồi hải rời phòng, thận trọng đóng cửa lại.

Prissy ngồi trên bậc cầu thang cuối cùng, thở hỗn hển.

- *Oánh* nhau ở Jonesboro *dồi*, cô Scarlett ạ! Họ *bỉu* các ông nhà ta bị thua *dồi*. Ôi, lạy *Trúa*, cô Scarlett! Cô cháu mình sẽ ra *xao lếu* bọn Yankee tới đây? Ôi, lạy *Trúa* ...

Scarlett đưa tay lên bịt cái miệng bù lu bù loa.

- Nhân danh Chúa, im đi!

Phải, họ sẽ ra sao nếu bọn Yakee đến... ấp Tara sẽ ra sao? Nàng kiên quyết tạm xếp ý nghĩ ấy lại, để đối phó với tình huống đột xuất bức bách hơn. Nếu nghĩ đến những chuyện ấy, khéo nàng cũng la hét, tru tréo như con Prissy mất.

- Bác sĩ Meade đâu? Bao giờ ông ấy đến?

- Cháu chả *lom* thấy ông í đâu *xất cả*, *xơ* cô Scarlett.

- Sao?

- *Xơ* cô, ông í *không* có ở *bệnh viện*. Bà Merriwether mấy bà Elsing cũng *không* có ở *đấy lốt*. Có một người *bỉu* cháu là ông bác sĩ đang ở ngoài ga mấy *xơ* binh vừa trở từ Jonesboro đến, cơ mà *xơ* cô Scarlett, cháu *xơ* không dám ra ga... *nhều* người đang chết ở *đấy*. Cháu *xơ* thấy người chết *lắm!*...

- Thế còn bác sĩ khác thì sao?

- Xơ cô Scarlett, thế có *Trúa*, cháu *không* làm thế nào để *khén* một ông bác sĩ nào khác đọc thư của cô. Các ông í làm việc như *đên ở bệnh viện*. Có một ông bác sĩ *bỉu* cháu: “Quý bắt mày đi! Đừng có đến đây quấy *dây* tao về *chuyện* để *đái*, *chong* khi chúng tao đang *dối* tinh *dối* mù lên với bao *nhu* người đang *xấp* chết ở đây. Đi *kếm* một *mụ* *lên* bà *lào* đến *đỡ* cho”. Xế là cháu đi loanh quanh hỏi thăm tin tức như cô đã *rạn*, và tất cả đều *bỉu* đang *oánh* nhau ở Jonesboro và cháu...

- Mày bảo ông bác sĩ Meade đang ở ga à?

- *Veng* xơ cô. Ông í...

- Thôi, nghe kỹ tao nói đây. Tao sẽ đi kiếm bác sĩ Meade, còn mày, mày phải ngồi cạnh cô Melanie và làm bất cứ cái gì cô ấy bảo. Và nếu mày thở ra một câu nào để cô ấy biết là đang đánh nhau ở đâu, tao sẽ bán mày cho bọn *mãi* nô *miền* nam, chắc chắn như một với một là hai vậy. Và mày cũng không được nói với cô ấy là các bác sĩ khác cũng không đến được. Nghe rõ không?

- *Veng* xơ cô.

- Lau nước mắt đi, rồi lấy một bình nước mang lên gác. Thấm mồ hôi cho cô ấy. Nói với cô ấy là tao đi tìm bác sĩ Meade.

- Cô í *xấp* để *trưa* cô Scarlett?

- Tao không biết. Tao sợ rằng cũng sắp *đấy*, nhưng tao không biết chắc. Đáng ra mày phải biết chứ. Thôi lên đi.

Scarlett với chiếc mũ rơm rộng vành trên chiếc bàn chân quý, chụp lên đầu. Nàng nhìn vào gương và, bằng một cử chỉ như máy, giắt lại mấy mớ tóc loà xoà vào dưới mũ, nhưng nàng không thấy hình mình trong gương. Cái sợ từ trong phủ tạng lan toả ra như những làn sóng nhỏ lăn tăn, cho đến khi những ngón tay chạm vào má trở nên lạnh toát, mặc dầu toàn thân nàng ròn ròn mồ hôi. Nàng hối hả ra khỏi nhà và lao vào trong nắng nóng. Nắng chói loà và trong khi nàng vội vã chạy xuôi phố Cây Đào, hai thái dương nàng giật thon thót. Nàng nghe thấy tiếng râm ran của nhiều giọng nói, lúc to lúc nhỏ, ở *mãi* cuối phố. Đến lúc nhìn thấy ngôi nhà của gia đình Leyden, nàng bắt đầu *hỗn* hển thở dốc, vì coóc xê nịt chặt, nhưng nàng vẫn không hãm

chậm nhịp bước. Tiếng xôn xao to dần.

Từ nhà Leyden đến Ngã Năm, đường phố sôi sục cái nháo nhác của một tổ kiến vừa bị phá. Những người da đen chạy ngược chạy xuôi, mặt mày hoảng hốt; ở những hàng hiên, trẻ con da trắng, không được ai chăm nom đang ngồi khóc. Đường phố nườm nượp những xe tải quân đội, xe cấp cứu đầy ních thương binh và xe ngựa chạt cao những va li, hòm xiểng và đồ đạc. Nhiều người cưỡi ngựa lao từ những ngõ ngách ra, nháo nhào phóng xuôi phố Cây Đào về phía tổng hành dinh của tướng Hood. Trước cửa nhà Bonnell, ông già Amos đang đứng giữ con ngựa kéo xe, giương tròn xoe mắt nhìn Scarlett.

- Cô chưa đi à, cô Scarlett? Bên tui đi ngay bây giờ. Bà cụ đang đóng gói hành ní.

- Đi ư? Đi đâu?

- Có mà Đời biết, cô ạ. Đi đâu đó. Bọn Yankee sắp đến nơi rồi!

Nàng vội vã đi tiếp, quên cả chào tạm biệt. Bọn Yankee sắp đến! Tới nhà thờ Wasley, nàng ngừng lại để lấy hơi và chờ cho nhịp tim thình thịch như trống làng diu bớt. Nếu không cố trấn tĩnh lại, chắc hẳn nàng sẽ ngất xỉu. Trong khi đứng bám vào một cái cột đèn, nàng thấy một sĩ quan phóng ngựa từ Ngã Nam ngược lên phố và tuân theo một thôi thúc bất chợt, nàng chạy ra giữa phố, vẫy người đó.

Viên sĩ quan ghìm cương ngựa đột ngột đến nỗi con ngựa chồm hai chân trước lên cào cào vào không khí. Sự mệt nhọc và cấp bách hẳn nét lên mặt anh ta, nhưng anh ta vẫn vung tay ngả chiếc mũ xám tới tả chào.

- Thưa bà cần gì?

- Xin ông nói cho tôi biết, có thật thế không? Có phải bọn Yankee sắp đến không?

- Tôi e rằng đúng thế.

- Ông có biết chắc thế không?

- Vâng, thưa bà. Tôi biết đích xác vậy. Cách đây nửa tiếng, một tin điện báo từ chiến trường Jonesboro đã tới tổng hành dinh.

- Từ Jonesboro? Ông có chắc không?

- Tôi chắc. Nói những điều dối trá đẹp đẽ mà làm gì, thưa bà. Điện của tướng Hood viết: “Tôi đã thất trận và đang rút lui”.

- Ôi, lạy Chúa!

Bộ mặt sạm đen của người sĩ quan mệt mỏi nhìn xuống không chút xúc động. Anh ta lại thả cương và đội mũ vào.

- Ôi, xin ông khoan cho một phút. Vậy ta sẽ làm gì?

- Thưa bà, tôi không thể nói đích xác được. Quân ta sắp rút hết khỏi Atlanta.

- Đi khỏi và bỏ mặc chúng tôi cho bọn Yankee ư?

- Tôi e là thế.

Con ngựa bị thúc vào sườn vọt đi như bật lò xo, để lại Scarlett đứng giữa đường, bụi đỏ ngập đến mắt cá chân.

Bọn Yankee sắp tới. Quân ta bỏ đi. Bọn Yankee sắp tới. Nàng phải làm gì đây? Nàng biết chạy đâu? Không, nàng không thể chạy được! Còn có Melanie ở đằng kia, đang chờ đứa con ra đời. Ôi, tại sao đàn bà lại phải đẻ nhỉ? Nếu không vướng Melanie, nàng có thể đưa Wade và Prissy trốn vào rừng, bọn Yankee sẽ không tài nào tìm được. Song nàng không thể đưa Melanie vào rừng được. Không, lúc này thì không thể được. Ôi, giá cô ta đẻ sớm hơn thậm chí chỉ cần vào ngày hôm qua thôi, họ có thể kiếm được một chiếc xe cứu thương đưa cô ta đi giấu vào một nơi nào đó. Nhưng giờ đây... nàng phải tìm cho ra bác sĩ Meade và đưa ông ta về nhà với nàng. Biết đâu ông chả có thể khiến đứa bé ra đời sớm hơn.

Nàng vén váy và chạy xuôi phố chân giậm theo tiết tấu: “Bọn-Y-an-kee-sắp-đến! Bọn-Y-an-kee-sắp-đến!”. Ngã Năm đông nghịt những người nhớn nhác chạy đây chạy đó, mặt lơ láo như không trông thấy gì, chen chúc những xe tải, xe cứu thương, xe bò, xe ngựa chất đầy thương binh. Từ đám đông nổi lên một âm rền như tiếng sóng xô bờ.

Rồi một cảnh tượng kỳ dị đập vào mắt nàng, từng đám phụ nữ vai vác những tảng jambông từ phía nhà ga đi tới. Những đứa bé tất tả bên cạnh họ, loạng choạng dưới những xô nước mặt chảy

tong tong đội trên đầu. Những thanh niên kéo những bị ngô và khoai lang. Một ông già đánh vật với chiếc xe cút kít chở một thùng bột. Đàn ông, đàn bà và trẻ con da trắng cũng như da đen, hối hả, hối hả, mặt mày căng thẳng, khuôn vác những bì, những kiện, những hòm lương thực, thực phẩm, cơ man nào là đồ ăn thức uống, nhiều đến mức cả một năm trời nay nàng chưa hề thấy chừng nấy. Đột nhiên, đám đông rẽ lối cho một xe chạy nghiêng về một bên, và lách qua lối ấy, là bà Elsing mảnh dẻ và thanh lịch, đứng ở phía trước chiếc xe bốn bánh mui trần, một tay cầm cương, tay kia cầm roi ngựa. Bà để đầu trần, mặt bà trắng bệch và mái tóc nhuộm bạc chảy dài xuống sau lưng trong khi bà quất ngựa như một nữ thần báo thù. Xóc lên xóc xuống trên chiếc ghế sau là bà già da đen Melissy, một tay ôm ghì một miếng thịt lợn muối xông khói, trong khi tay kia và cả hai chân cố giữ cho chắc những hòm nọ, túi kia chắt đầy quanh mình. Một bao đậu khô bị bụi và những hạt đậu vung vãi xuống đường. Scarlett kêu lớn gọi bà, nhưng giọng nàng chìm trong tiếng ồn ào của đám đông và chiếc xe lác lác chạy qua những trong cơn cuồng loạn.

Trong một lúc, nàng không thể nào hiểu ra tất cả những cái đó nghĩa là thế nào. Rồi, chợt nhớ ra những nhà kho của ban quân nhu ở mé dưới kia, cạnh đường sắt, nàng mới vỡ nhẽ ra là quân đội mở cửa cho dân chúng vào vớt vát khuôn đi những gì họ có thể mang, trước khi bọn Yankee đến.

Nàng thoãn thoắt len lỏi qua đám đông, qua cái đám người cuồng khấu, chen chúc, cuộn cuộn ở khoảng trống của Ngã Năm, và đi thật nhanh về phía ga. Qua cái mớ bòng bong những xe cứu thương mịt mù giữa những đám mây bụi, nàng có thể trông thấy các bác sĩ và các tốp tải thương tất bật cúi xuống nhắc lên, vội vội vàng vàng. Đội ơn Chúa, nàng sẽ mau chóng tìm ra bác sĩ Meade thôi. Khi quanh góc khách sạn Atlanta và trông thấy toàn cảnh nhà ga và đường xe lửa, nàng dừng lại kinh hoàng.

Nằm dưới ánh mặt trời phũ phàng, vai sát vai, đầu người nọ giáp chân người kia, hàng trăm thương binh ngổn ngang ngay trên đường sắt, trên hè phố, xếp thành từng dãy dài bất tận dưới lán toa xe. Một số nằm cứng đờ và im lặng, nhưng phần đông quần quai, rên rỉ dưới nắng nóng. Khắp nơi, từng đàn ruồi nhâu

nhâu, vo vo và bò trên mặt họ, chỗ nào cũng thấy máu, bông băng bẩn, chỗ nào cũng thấy rên la, chửi thề vì đau mỗi khi các nhân viên tải thương nhấc cáng lên. Mùi mồ hôi, mùi máu, mùi những thân thể không được tắm rửa, mùi phân, bốc lên thành những sóng nhiệt lượng cho đến khi hơi xú uế khiến nàng suýt lộn mửa. Nhân viên cứu thương chạy lăng xăng giữa những hình người phủ phục, luôn giẫm phải các thương binh vì các dãy quá sát nhau. Những người bị giẫm lên thản nhiên giương mắt nhìn, đợi đến lượt mình được cáng đi.

Scarlett rút lại, đưa tay lên áp vào miệng, cảm thấy như sắp nôn. Nàng không thể bước tiếp nữa. Nàng đã từng thấy hàng loạt thương binh ở bệnh viện, hàng loạt thương binh trên bãi cỏ nhà bà cô Pitty sau trận đánh ở Suối Cây Đào, nhưng chưa bao giờ nhiều ghê ghớm như thế này. Chưa bao giờ nàng thấy một cái gì tương tự như những thân hình máu me, hôi thối bị thiêu đốt dưới ánh nắng chói chang này. Đây là một địa ngục đầy những đống đau, những mùi hôi thối, những tiếng huyền não và thúc hối-nhanh lên-nhanh lên! Bọn Yankee sắp đến! Bọn Yankee sắp đến!

Nàng rướn căng vai, đi vào giữa những dãy thương binh, căng mắt ra tìm bác sĩ Meade trong số những người đang đứng. Nhưng nàng thấy ra rằng nàng không thể kiếm ông theo cách này, vì nếu không đặt bước cẩn thận, nàng sẽ giẫm lên mình một người lính tội nghiệp nào đó. Nàng nhón cao váy và lựa bước giữa các thương binh nằm ngổn ngang, tiến về phía một nhóm người đang điều khiển các nhân viên cáng thương.

Trong khi nàng đang bước, những bàn tay cuống quýt giật vạt áo nàng và những giọng khàn khàn cất lên:

- Tiểu thư... nước!

- Cô làm ơn... nước!

-Vì lòng yêu kính Chúa... nước!

Mồ hôi ròng ròng trên mặt nàng trong khi nàng cố giật vạt áo khỏi những bàn tay níu chặt. Nếu nàng giẫm lên một trong những người đó, nàng sẽ thét lên và ngất xỉu mất. Nàng bước qua những người đã chết, qua những người nằm sõng sượt, mắt lơ lơ, tay giữ chặt lấy bụng ở những chỗ máu khô đã dán chặt

những bộ quần phục rách tả tơi vào các vết thương, qua những người râu cứng bết máu, và từ những quai hàm gãy nát phát ra những âm thù thảo chắc hẳn muốn nói:

- Nước! Nước!

Nếu không sớm tìm ra bác sĩ Meade, khéo nàng đến phát điên mà la hét rầm lên mất. Nàng nhìn về phía nhóm người đứng dưới lán toa xe và cố kêu thật to: “Bác sĩ Meade! Bác sĩ Meade có đây không?”

Từ nhóm đó, một người tách ra và nhìn về phía Scarlett. Đó chính là ông bác sĩ. Ông mặc sơ mi trần, tay áo xắn đến tận vai. Quần áo ông vấy đỏ như quần áo anh đồ tể và cả đến chòm bộ râu lốm đốm bạc của ông cũng bê bết máu. Bộ mặt ông là mặt một người lử lả vì mệt, tức điên vì bất lực và chấy ruột vì xót thương. Nó sạm đen, đầy bụi và từng vệt mồ hôi vằn trên hai má. Nhưng khi ông cất tiếng gọi Scarlett, giọng ông rất bình tĩnh và quả quyết.

- Đội ơn Chúa, cô đây rồi. Tôi đang cần đến một đôi tay.

Trong một lúc, nàng trân trân nhìn ông ngỡ ngàng và chán nản buông vạt váy xuống. Những nếp váy xoà vào bộ mặt nhợt bần của một thương binh, người này cô gắng một cách yếu ớt ngoảnh đầu đi để tránh khỏi bị ngạt. Ông bác sĩ định nói gì nhỉ? Bụi từ những xe cứu thương phủ vào mặt nàng, khô ngạt và những mùi thối rửa ập vào lỗ mũi nàng như một thứ nước độc.

- Nhanh lên cô bé! Lại đây.

Nàng cất cao gấu váy và cô đi thật nhanh tới chỗ ông, qua các dây thân người. Nàng đặt tay lên cánh tay ông, cảm thấy nó đang run lên vì mệt mỏi, nhưng mặt ông không lộ một vẻ gì là yếu nhược.

- Ôi, bác sĩ! Nàng kêu lên. Ông phải đến giúp chúng cháu. Melanie đang sắp đẻ.

Ông nhìn nàng như thể những lời nói đó không vào thấu tâm trí ông. Một người nằm ngay dưới chân nàng, đầu gối lên chiếc bi-đông, ngược lên mỉm cười thông cảm với nàng.

- Họ sẽ giúp thôi, anh ta động viên.

Nàng không buồn nhìn xuống mà chỉ lay lay cánh tay ông bác sĩ.

- Melanie ấy mà. Cái thai, bác sĩ, ông phải đến giúp cho. Cô ấy... cái...

Đây không phải lúc tế nhị giữ gìn, nhưng thật khó mà nói thẳng toẹt ra những điều sống sượng trước hàng trăm đôi tai người lạ đang lắng nghe.

- Những cơn đau mỗi lúc một dữ dội hơn. Xin bác sĩ đến cho.

- Đẻ à? Trời đất! Ông bác sĩ găm lên và mặt ông bỗng rúm rỏ lại vì căm giận và cuồng nộ, một nỗi cuồng nộ không nhằm vào nàng hoặc vào ai hết, mà là vào một thế giới trong đó có thể xảy ra những điều như vậy. Cô điên à? Tôi không thể bỏ mặc những người này. Hàng trăm người trong số họ đang hấp hối. Tôi không thể bỏ họ vì một đứa bé chết tiệt sắp ra đời. Hãy kiếm một phụ nữ nào đến giúp cô. Kiếm bà vợ tôi ấy.

Nàng mở miệng toan nói cho ông biết lý do tại sao bà Meade không đến được, nhưng rồi chợt ngậm lại ngay. Ông không biết chính con trai ông cũng bị thương! Nàng tự hỏi nếu ông biết, liệu ông có còn ở lại đây không và một cái gì đó bảo nàng rằng ngay cả nếu Phil sắp chết, ông cũng vẫn đứng nguyên tại chỗ này để cấp cứu cho nhiều người chứ không phải chỉ cho một người.

- Không, ông phải đến, thưa bác sĩ. Ông biết đấy, chính ông đã bảo cô ấy sẽ đẻ khó...

Phải chăng chính nàng, Scarlett, đang đứng đây, gào to hết cỡ giọng những điều sống sượng ấy giữa cái địa ngục nóng thiêu đốt những tiếng rên này?

- Nếu ông không đến thì cô ấy chết mất!

Ông hất tay nàng ra một cách thô bạo, và nói như thể không nghe thấy nàng, không biết nàng vừa nói gì.

- Chết à? Phải, họ sẽ chết hết... tất cả những người lính này. Bông băng không, thuốc men không, kí ninh không, chloroform cũng không. Ôi, lạy Chúa, giá có chút morphin! Một chút morphin thôi, cho những người nặng nhất. Một chút ít chloroform thôi. Trời đánh bọn Yankee! Trời tru đất diệt bọn

Yankee!

- Cứ nguyên rửa chết cha bọn chúng đi, bác sĩ ạ! Người nằm dưới đất nói, phô hai hàm răng giữa bộ râu.

Scarlett bắt đầu run lên, mắt cay xè những giọt lệ kinh hãi, Ông bác sĩ sẽ không về cùng với nàng. Melanie sẽ chết, đúng như nàng đã cầu ước. Ông bác sĩ không chịu đến.

- Nhân danh Chúa, cháu van ông đấy, bác sĩ!

Bác sĩ Meade cắn môi, hàm bạnh ra trong khi bộ mặt trở lại bình thản.

- Cô bé ạ, tôi sẽ cố. Tôi không thể hứa với cô được, nhưng tôi sẽ cố. Khi nào băng xong cho những người này. Bọn Yankee đang đến và quân ta đang rút khỏi thành phố. Tôi không biết chúng sẽ làm gì các thương binh. Không có chuyến tàu nào. Tuyến tàu đi Macon đã bị chiếm... Nhưng tôi sẽ cố. Giờ thì đi đi. Đừng làm rầy tôi. Đỡ cho một đứa bé ra đời, chẳng có gì ghê ghớm lắm đâu. Chỉ việc thắt cái cuống rốn...

Ông quay lại khi một người cần vụ khẽ đập vào cánh tay ông. Và ông bắt đầu liên tục hô những mệnh lệnh, chỉ trở các thương binh, hết người này đến người nọ. Người nằm dưới chân Scarlett ngược nhìn nàng thương hại. Nàng quay đi vì lúc này, ông bác sĩ đã quên dứt nàng rồi.

Nàng nhanh nhẹn lựa bước qua đám thương binh và trở lại phố Cây Đào. Thế là bác sĩ không đến. Nàng sẽ phải tự mình lo liệu đến cùng. Đội ơn Chúa, may sao con Prissy lại thạo việc đỡ đỡ. Nóng đến nhúc nhúc đầu và nàng có thể cảm thấy chiếc coóc xê dẫm mồ hôi dán vào mình. Tâm trí nàng tê dại, và chân cẳng cũng vậy, tê dại như trong một cơn ác mộng, khi muốn chạy mà không nhúc nhích nổi một li. Nàng nghĩ đến chặng đường dài về nhà, nó dường như bất tận.

Thế rồi, cái điệp khúc “Bọn Yankee sắp đến!” lại tấu lên rộn rịch trong đầu nàng. Tim nàng bắt đầu đập mạnh và tứ chi trở lại linh hoạt. Nàng hối hả lao vào đám đông ở Ngã Năm lúc này đã trở nên dày đặc đến nỗi không còn chỗ chen chân trên những vỉa hè hẹp và nàng buộc phải đi ngay giữa đường phố. Những hàng dài binh lính diễu qua, mình đầy bụi, mệt lử lả. Dường như họ

đông đến hàng nghìn, hàng nghìn người râu ria lởm chởm, bản thủ nhóp nhóp, súng khoác chéo vai, nối nhau qua theo nhịp bước hành quân. Xe kéo pháo lăn bánh rầm rầm, những người lái quất roi da dài vào lưng những con la gầy đét. Nhưng xe quân nhu phủ bạt rách tươm lắc lư trên những vết lún trên đường. Nướm nướp những kỵ binh làm tung những đám mây bụi xộc vào mũi đến ngạt thở. Trước nay, Scarlett chưa từng thấy binh sĩ tập trung nhiều đến thế bao giờ. Rút lui! Rút lui! Quân ta đang ra khỏi thành phố.

Những hàng quân hồi hải ấy đẩy lùi nàng lên hè phố chật ních và nàng ngửi thấy mùi rượ whisky ngô rẻ tiền. Trong đám đông láo nháo gần phố Decatur, có những phụ nữ ăn mặc loè loẹt, y phục lộng lẫy và bộ mặt son phấn của họ điểm một nét hội hè lạc điệu vào khung cảnh chung. Phần lớn đều say mềm và bám vào cánh tay những người lính còn say hơn họ. Scarlett thoáng thấy một cái đầu hung đỏ, nhận ra Belle Watling, nghe thấy tiếng cười say the thé của chị ta khi chị ta níu lấy một chàng lính cụt tay đang lảo đảo, chân nam đá chân chiêu.

Khi nàng chen lách qua đám đông hỗn tạp, đi qua Ngã Năm được khỏi nhà, người đã thừa đi một chút, nàng bèn nhắc cao váy lên và lại bắt đầu chạy. Tới nhà thờ Wasley, nàng thở không ra hơi, chóng mặt và thấy nôn nao trong dạ. Chiếc coóc xê như cửa đút đôi xương sườn. Nàng gieo mình trên bậc thềm nhà thờ và gục đầu vào tay cho đến khi thở dễ dàng hơn. Giá mà nàng có thể hít một hơi thật sâu, đến tận phủ tạng. Giá mà tim nàng thôi đứng đờ trống ngũ liên và đừng có nhảy loạn lên nữa. Giá mà giữa chốn điên loạn này có một người nào nàng có thể nhờ cậy được.

Chao, cả đời nàng chưa bao giờ phải tự mình làm lấy một điều gì! Bao giờ cũng có ai đó để làm mọi thứ cho nàng, trông nom săn sóc nàng, đùm bọc che chở nàng và nâng niu chiều chuộng nàng. Thật khó mà quan niệm được là nàng lại có thể lâm vào cảnh bế tắc này. Không có lấy một người bạn, một người hàng xóm nào để giúp đỡ nàng. Trước đây, bao giờ cũng có bè bạn, có láng giềng, có bàn tay đắc lực của đám nô lệ da đen tận tụy. Vậy mà bây giờ, vào cái lúc cần sự giúp đỡ nhất thì lại chẳng có mống nào. Thật không thể quan niệm được rằng nàng lại có thể đơn

độc hoàn toàn như thế này, chìm ngộp trong kinh hoàng và xa biệt gia đình như thế này.

Gia đình! Giá mà nàng đang ở nhà, dù có hay không có bọn giặc Yankee. Giá mà nàng đang ở nhà cho dù là bà Ellen đang ốm. Nàng thèm được nhìn thấy bộ mặt dịu dàng của bà Ellen, được ôm gọn trong vòng tay khỏe khoắn của Mammy.

Nàng loạng choạng đứng dậy và lại bước đi. Khi ngó nhà hiện ra trong tầm mắt, nàng trông thấy Wade đang bám lấy cánh cổng đánh đu. Vừa thấy nàng, nó liền xị mặt ra, bắt đầu khóc và giơ một ngón tay dơ dáy và tím bầm lên...

- Đau! Nó nức nở. Đau!

- Nín ngay! Nín ngay! Kéo mẹ phát vào đít cho bây giờ. Ra sân sau mà nặn đất và không được đi khỏi đó nghe chưa.

- Wade đói, nó nức nở và đút ngón tay đau vào mồm.

- Mặc kệ. Đi ra sân sau và...

Nàng ngược nhìn lên và thấy Prissy cúi ra ngoài cửa sổ trên gác, vẻ sợ hãi và lo âu in rõ trên mặt: nhưng, thoát cái, sắc diện đó biến mất, nhường chỗ cho một vẻ nguôi dịu, khi nó trông thấy cô chủ. Scarlett ra hiệu cho nó xuống và bước vào nhà. Trong tiền sảnh thật mát mẻ dễ chịu. Nàng cởi quai mũ, quẳng lên bàn, đưa cánh tay trên lên quạt mồ hôi trán. Nàng nghe thấy cửa phòng trên gác kẹt mở và một tiếng rên khe khẽ, bật ra từ thẳm cùng đau đớn, vẳng đến tai nàng. Prissy lao ba bậc một xuống cầu thang.

- Ông bác sĩ có đến hông cô?

- Không, ông ấy không đến được.

- Lạy *Trúa*, cô Scarlett! Cô Melanie đang gay lắm!

- Ông bác sĩ không thể đến được. Không ai đến được. Mà phải đỡ thôi và tao sẽ phụ cho mày.

Prissy há hốc mồm, ngộp nguyền lười, không thốt ra được tiếng nào. Nó lăm lét liếc nhìn Scarlett, di di chân trên sàn và vắn vẹo cái thân hình gầy mảnh.

- Đừng có làm bộ ngờ nghệch thế! Scarlett kêu lên, điên tiết

trước vẻ ngây thộn của nó. Có chuyện gì thế?

Prissy đi giật lùi lên cầu thang.

- Lạy *Trúa*, cô Scarlett... mắt nó trố ra, sợ hãi pha lẫn với xấu hổ.

- Sao?

- Lạy *Trúa*, cô Scarlett! Ta phải có một ông bác *xĩ*. Cháu... cháu... *xơ* cô Scarlett, cháu chả *bết rì* về *chuyện* đỡ đỡ đâu. Mẹ cháu chả bao *rờ* để cháu đến gần những người *xấp* để cả.

Toàn bộ hơi trong phổi Scarlett trút ra trong một tiếng “hắc” đầy kinh hãi, rồi một cơn tức điên xâm chiếm nàng. Prissy lao vụt qua nàng định chạy trốn, nhưng bị nàng túm được.

- Con cuội cái da đen này... mày nói thế nghĩa là thế nào? Mày vẫn bảo là mày biết hết mọi điều về chuyện sinh đẻ cơ mà. Vậy đâu là sự thật? Nói tao nghe nào.

Nàng lắc nó đến khi cái đầu tóc xoắn tít ngắc ngư như đầu người say.

- Cháu đã *lói xạo*, *xơ* cô Scarlett! Cháu *hông* *bết* tại *xao* cháu lại *lói xạo* như thế. Cháu mới được xem để có một lần, mà mẹ cháu đã *mốn* đánh *chóc* da cháu về tội *ròm* ngó.

Scarlett trừng trừng nhìn Prissy. Nó co rúm người lại tìm cách gỡ ra. Trong một lúc, đầu óc nàng không chịu chấp nhận sự thật, nhưng cuối cùng khi hiểu ra rằng Prissy chẳng biết gì hơn nàng về công việc đỡ đỡ, thì nộ khí bùng lên trong nàng như một ngọn lửa. Cả đời, nàng chưa bao giờ đánh đập nô lệ, nhưng lúc này nàng tát vào cái má đen kia với tất cả sức mạnh của cánh tay mệt mỏi. Prissy kêu vang lên vì sợ hơn là vì đau, và bắt đầu chồm chồm quậy cựa để vùng ra khỏi tay Scarlett.

Trước khi nó la hét, tiếng rên trên gác ngừng bật và một lát sau, Melanie cất giọng yếu ớt và run rẩy, gọi:

- Scarlett? Có phải chị đấy không? Lên đây, chị! Xin chị lên đây hộ!

Scarlett buông cánh tay Prissy và con bé ngồi phịch xuống bậc cầu thang, khóc thút thít. Scarlett đứng im một lúc, nhìn lên và

lắng nghe tiếng rên khe khẽ đã lại bắt đầu. Nàng có cảm giác như một cái ách nặng nề vừa quàng lên cổ nàng kèm theo một khối kiện nặng cột vào đó, một gánh nặng mà vừa nhắc chân, nàng đã cảm thấy hết trọng lượng của nó.

Nàng cố gắng nhớ lại tất cả những điều Mammy và bà Ellen đã làm cho nàng khi đẻ Wade, song những cơn đau đẻ vốn có đặc tính khoan dung là xoa nhòa sự vật, chúng phủ một màn sương mù lên hầu hết mọi thứ. Nàng cũng có nhớ ra được một số điều và nàng vội bảo Prissy, giọng hách dịch:

- Nhóm lò lên và giữ cho nước luôn sôi trong ấm. Mang tất cả những khăn lau mình mà có thể tìm thấy cùng cuộn dây lên gác. Và lấy cho tao cái kéo. Đừng có đến thưa với tao là mà không tìm thấy. Phải kiếm bằng được và thật nhanh. Bây giờ thì bắt đầu đi, mau lên!

Nàng kéo giật Prissy đứng lên và đẩy nó về phía nhà bếp. Rồi bành vai ra, nàng bắt đầu lên gác. Thật khó mở miệng nói với Melanie rằng chính nàng và Prissy sẽ cáng đáng nhiệm vụ hộ sinh.

CHƯƠNG XXII

Hắn sẽ chẳng bao giờ có buổi chiều nào dài hơn, nóng hơn và nhiều ruồi hơn chiều hôm ấy, Hàng đàn ruồi vừa lười nhác vờ hờn xược cứ bu lấy Melanie, bắt chấp Scarlett không ngừng vung chiếc quạt lá cọ rộng, đến rã cả cánh tay. Mọi cố gắng của nàng đều vô ích vì trong khi nàng xua chúng khỏi bộ mặt rờn rờn mồ hôi của Melanie thì chúng lại bò lên bàn chân, cẳng chân nhâm nhấp ướt làm cô ta giật thót lên và kêu: "Ôi! Ở chân em đây này!"

Căn phòng mờ mờ tranh tối tranh sáng vì Scarlett đã kéo màn xuống cho khỏi nóng và chói. Những đốm nắng bùng đầu ghim lọt vào qua những lỗ nhỏ xíu trên màn và quanh rìa. Căn phòng thành một cái lò và quần áo đầm mồ hôi của Scarlett chẳng lúc nào khô, mà mỗi lúc một ướt dính thêm. Prissy ngồi thu lu trong một góc, cũng đầm đìa mồ hôi, và người nó hôi khét đến nỗi Scarlett những muốn tống khứ nó ra khỏi phòng nếu nàng không sợ nó chuồn mát một khi khuất mắt mình. Melanie

nằm trong giường trên một tấm drap hoen sạm mồ hôi và nhiều chỗ ướt sũng do Scarlett vẩy nước. Người sản phụ không ngừng oằn oại, lăn lộn hết bên này qua bên kia, từ trái sang phải rồi lại từ phải sang trái.

Thi thoảng, nàng cố ngồi dậy nhưng lại đổ xuống và lại bắt đầu quằn quại. Thoạt đầu, nàng cố không kêu, cắn môi đến rớm máu và Scarlett, lúc này thần kinh cũng trầy trọt không kém gì môi Melanie, bèn nói bằng một giọng khàn đi:

- Nhân danh Chúa, Melly, đừng cố tỏ ra gan góc. Cần thì cứ gào to lên. Chẳng có ai nghe thấy mà sợ.

Về cuối chiều, dù muốn gan góc hay không, Melanie vẫn rên rỉ và đôi khi còn kêu thét nữa. Những lúc đó, Scarlett gục đầu vào hai bàn tay, bịt tai lại, vắn vẹo người và ước ao chính mình chết đi cho rảnh. Bất cứ cái gì cũng còn hơn là bị cột chặt ở đây chờ một đứa bé mãi chưa chịu ra đời. Chờ hoài, trong khi, theo chỗ nàng biết, bọn Yankee đã ở Ngã Năm.

Nàng hết sức hối tiếc là trước đây đã không chú ý hơn đến những lời thì thầm trao đổi giữa các bà có chồng về chuyện sinh đẻ. Giá mà nàng đã chịu khó lắng nghe! Giá mà nàng đã quan tâm đến vấn đề đó, thì giờ đây ắt nàng có thể biết thời gian trở dạ của Melanie có còn lâu nữa hay không. Nàng nhớ mang máng có lần bà cô Pitty kể là một người bạn bà đau đẻ suốt hai ngày, rồi chết với đứa bé trong bụng không ra được. Giả dụ Melanie cứ tiếp tục thế này liên hai ngày! Nhưng Melanie yếu ớt thế, làm sao chịu nổi những cơn đau này trong hai ngày. Nếu đứa bé không ra mau thì chẳng mấy chốc cô ta sẽ chết thôi. Và làm sao nàng có thể giáp mặt Ashley - nếu như chàng còn sống - và nói với chàng rằng Melanie đã chết... sau khi nàng đã hứa trông nom cô ta?

Mới đầu, Melanie muốn cầm tay Scarlett mỗi lúc đau dữ quá, nhưng nàng cứ bóp nghiền đến mức tưởng như gãy xương. Sau một giờ như thế, tay Scarlett sưng lên và tím bầm, hầu như không co duỗi được. Nàng bèn nối hai chiếc khăn tắm dài với nhau, rồi buộc vào chân giường và đặt đầu thắt nút vào tay Melanie. Melanie níu lấy nó như tưởng đó là một cái phao cấp cứu, hết kéo căng rồi lại buông chùng xuống, hoặc giằng xé như điên. Suốt buổi chiều, nàng kêu rên rỉ như một con vật sa bẫy

đang hấp hối. Đôi khi nàng buông đầu khăn và yếu ớt xoa tay, đôi mắt căng ra vì đau ngược nhìn Scarlett.

- Nói chuyện với em đi. Em xin chị hãy nói chuyện với em đi, nàng thì thào và Scarlett lại lấp bắp dăm ba câu gì đó cho đến khi Melanie lại túm lấy nút khăn và lại bắt đầu quằn quại.

Căn phòng mờ tối chìm ngập trong nóng bức, đau đớn, trong tiếng ruồi vo ve, và thời gian lén bước chậm chạp đến nỗi Scarlett hầu như không còn nhớ gì về buổi sáng nữa. Nàng cảm thấy như đã ở lì trong cái lò hấp tối tăm này suốt cả một đời. Mỗi lần Melanie la hét, nàng rất muốn la theo và chỉ bằng cách cắn môi đến chảy máu nàng mới tự kiềm chế được và khỏi ngập vào một cơn thác loạn.

Một lần, Wade rón rén lên cầu thang và đứng đợi ngoài cửa.

- Wade đói!

Scarlett định ra nói với nó, nhưng Melanie thì thào:

- Đừng bỏ em. Em xin chị. Có chị ở đây, em có thể chịu đựng được.

Scarlett đành sai Prissy xuống hâm lại món cháo ngô và cho nó ăn. Riêng với bản thân, nàng cảm thấy không thiết ăn gì nữa sau cái buổi chiều này.

Đồng hồ trên lò sưởi đã chết, nàng không có cách nào để biết giờ giấc, nhưng thấy trong phòng đã bớt nóng và những chấm sáng li ti đã mờ hơn, nàng bèn kéo màn lên. Nàng ngạc nhiên thấy chiều đã tàn và mặt trời như quả cầu đỏ ối đã xuống sát chân trời. Không hiểu sao trước đó, nàng đã tưởng tượng rằng từ nay, mãi mãi sẽ chỉ còn trưa nóng thiêu.

Nàng sốt ruột điên người muốn biết chuyện gì đang xảy ra trên phố. Binh lính đã rút hết chưa? Bọn Yankee đã tới chưa? Phải chăng quân Liên bang đã rút thẳng không giao tranh lấy một lần? Rồi với một cảm giác nôn nao thất ruột, nàng sực nhớ ra rằng quân Liên bang chẳng còn bao nhiêu, trong khi quân của Sherman! Ngay đến cái tên Satan cũng không làm nàng khiếp sợ bằng nửa thế này. Nhưng lúc này chả có thì giờ đâu mà nghĩ ngợi lan man vì Melanie đang đòi nước, đòi một chiếc khăn ướt đắp lên trán, đòi được quạt, đòi xua ruồi đậu lên mặt.

Khi trời xẩm tối và Prissy lon ton như một bóng ma đen, thắp lên một ngọn đèn, thì Melanie càng yếu lả hơn. Nàng bắt đầu gọi tên Ashley, gọi hoài gọi huyễn, như trong một cơn mê sảng, cho đến khi sự lả nhủ đơn điệu gớm chết ấy khiến cho Scarlett điên đầu, muốn vớ lấy một chiếc gối bịt chặt cái miệng đang kêu rên kia. Có thể, cuối cùng, ông bác sĩ sẽ đến cũng nên. Giá mà ông ấy đến nhanh nhanh cho! Hy vọng le lói, Scarlett quay sang Prissy, sai nó chạy nhanh đến nhà ông bà Meade xem có ai trong hai vợ chồng ở nhà không.

- Và nếu ông ấy không có nhà thì hỏi bà Meade hay chị bếp xem phải làm như thế nào? Cố van nài họ đến nhé.

Prissy lóc cóc chạy đi và Scarlett nhìn theo nó hối hả lao trên đường phố với tốc độ lớn hơn cả mức nàng hy vọng con bé vô tích sự có thể đạt được. Sau một hồi lâu nó lui thủ về một mình.

- Ông bác sĩ *véng* nhà cả ngày. Xem chừng ông *í* phải đi theo quân lính. Cô Scarlett, cậu Phill *xịt* rồi.

- Chết rồi?

- *Veng* xơ cô, Pri ssy nói, vênh vào tự cảm thấy mình quan trọng. Talbot, *béc xà-éch bửu* cháu thế. Cậu *í* bị đạn...

- Tao không cần biết.

- Cháu không thấy bà Meade. Chị bếp *bửu* bà Meade đang rửa ráy cho cậu *í* và *xửa xoạng tròn* cắt cậu *í* trước khi bọn Yankee tới đây. Chị bếp *bửu* lếu cô Melly đau dữ quá thì lấy con dao để xuống dưới *dường*, *ló* sẽ cắt đôi cái đau ra.

Scarlett muốn tát nó vì lời mách bảo quý báu đó, nhưng Melanie mở to mắt, thì thào: "Chị thân yêu... bọn Yankee sắp đến à?"

- Không, Scarlett rần rỏi đáp. Con Prissy nói láo.

- *Veng* xơ cô, rành là cháu *lói* bịa. Prissy nhất trí hòa theo, đầy nhiệt tình.

- Chúng sắp đến, Melanie thì thào, không mắc lừa và vùi mặt vào gối. Giọng nàng cất lên tắc nghẹn: Tội nghiệp con của mẹ. Tội nghiệp con của mẹ. - Và sau một quãng dài. - Ôi, Scarlett, chị không nên ở lại đây. Chị phải đưa Wade đi đi.

Điều Melanie nói không có gì khác với những suy nghĩ của Scarlett từ nãy đến giờ, song khi nghe nó được phát biểu thành lời, nàng đâm cáu và xấu hổ như thể sự hèn nhát thâm kín của mình bỗng in rành rành trên mặt.

- Đừng có ngớ ngẩn. Tôi không sợ. Cô biết đấy, đời này tôi lại bỏ cô.

- Chị bỏ hay không cũng vậy thôi. Em sắp chết rồi. - Và nàng lại bắt đầu rên.

*

* *

Scarlett chậm chạp lê bước xuống cầu thang tối om như một bà già, sờ soạng bám chặt vào tay vịn chỉ sợ ngã. Chân nàng nặng như chì, run lên vì mệt và căng thẳng, và cái lạnh do mồ hôi dính nháp thấm đẫm khắp người, làm nàng rùng mình. Nàng yếu ớt lần bước ra hiên trước và ngồi phịch xuống bậc thêm trên cùng. Nàng quều quào ngả người dựa vào một cái cột ở hàng hiên và, tay run run, cởi khuya áo nịt ngực xuống đến nửa chừng. Trời đêm thấm đẫm một màu đen ảm mịm và nàng nằm đờ đẫn nhìn trân trân vào bóng tối.

Mọi sự đã kết thúc, Melanie không chết và thẳng bé eo éo như một con mèo đang được tắm lần đầu tiên trong tay Prissy, Melanie đã ngủ. Làm sao cô ta có thể ngủ được sau cái cơn ác mộng đầy gào rú, đau đớn ấy, sau sự phục dịch ngu dốt của hai mục đỡ bất đắc dĩ chẳng những không giúp ích gì mà chỉ làm đau thêm? Vì sao mà cô ta không chết nhỉ? Scarlett dám chắc bản thân nàng, nếu được sự "săn sóc" như vậy, hẳn không thể nào sống sót. Nhưng, khi xong xuôi, Melanie thậm chí còn thì thào cảm ơn bằng một giọng yếu ớt đến nỗi nàng phải cúi xuống tận nơi mới nghe thấy. Thế rồi cô ta ngủ thiếp đi. Làm sao mà cô ta ngủ được nhỉ? Scarlett quên mất rằng chính nàng cũng ngủ thiếp đi sau khi Wade lột lòng. Nàng quên hết mọi sự. Đầu óc nàng lúc này chỉ là một khoảng trống; thế giới là một khoảng trống; trước cái ngày dằng dặc bất tận này, chưa hề có cuộc sống và từ đây về sau, cũng sẽ chẳng có gì ngoài cái đêm nặng nề này... phải, độc có một đêm nóng ngọt, độc có tiếng thở khàn khàn mệt nhọc của nàng, độc có những giọt mồ hôi lạnh ròn ròn chảy từ

nách xuống thắt lưng, từ hông xuống đầu gối, dính nháp, nhầy nhụa và ớn rợn.

Nàng nghe thấy tiếng thở của chính mình từ chỗ to đều chuyển thành nức nở từng cơn, nhưng mắt nàng cay xè và ráo hoảnh như tuồng sẽ chẳng bao giờ còn nước mắt nữa. Chạm chạp và khó nhọc, nàng cất mình dậy và kéo vạt váy lên tận đùi. Cùng một lúc, nàng vừa ấm, vừa lạnh, vừa dính nháp và sự tiếp xúc với không khí ban đêm làm cho đùi nàng mát rượi. Nàng lơ mờ nghĩ, không biết bà cô Pitty sẽ nói gì nếu thấy nàng nằm ềnh ở đây, ngoài hiên, váy vén lên phô cả quần lót ra, nhưng nàng bất cần. Nàng bất cần mọi sự. Thời gian đã ngừng lại. Lúc này có thể là mới sẩm tối, mà cũng có thể là nửa đêm. Nàng chẳng biết, mà cũng bất cần.

Nàng nghe thấy tiếng chân lên gác và nghĩ: "Con Prissy trời đánh!" Sau đó mắt nàng nhắm lại và một cái gì như cơn buồn ngủ xập xuống nàng. Rồi sau một quãng dài mù mịt không biết là bao lâu, nàng thấy Prissy bên cạnh mình, liến thoắng vui vẻ.

- Cô cháu mình đã làm tốt ra trò. Cháu chắc mẹ cháu cũng không thể làm hơn.

Từ trong bóng tối, Scarlett chăm chăm nhìn nó, quá mệt không còn hơi sức đâu để chửi bới, mắng nhiếc, quá mệt không còn hơi sức đâu mà kể tội Prissy - nào là khoe khoang những kinh nghiệm mà nó không có, nào là hoang mang hoảng sợ, vụng về lóng ngóng, hoàn toàn vô dụng khi nước sôi lửa bỏng, nào là để kéo nhầm chỗ, làm đổ chậu nước lên giường, rồi lại còn đánh rơi thẳng bé mới lọt lòng nữa chứ! Thế mà bây giờ nó còn dám ba hoa tự khen mình.

Vậy mà bọn Yankee lại muốn giải phóng đám da đen! Thì bọn Yankee cứ việc làm thế!

Nàng ngả người dựa vào cột, lặng thinh và Prissy, đoán biết tâm trạng của chủ, rón rén rút vào bóng tối của hàng hiên. Sau một hồi lâu, cuối cùng hơi thở và đầu óc trở lại ổn định, Scarlett nghe thấy tiếng người lao xao từ dưới phố vẳng lên và tiếng rậm rịch của rất nhiều bàn chân từ phía bắc. Lính! Nàng từ từ ngồi dậy, kéo váy xuống, mặc dầu nàng biết không ai có thể nhìn thấy mình trong bóng tối. Khi một toán không biết là bao nhiêu người

đi qua trước nhà như những cái bóng nàng cất tiếng gọi:

- Ôi, làm ơn cho tôi hỏi tí!

Một cái bóng tách khỏi đám và đi tới sát cổng sắt.

- Các người đi đấy ư? Các người bỏ mặc chúng tôi ư?

Hình như cái bóng nhắc mũ và một giọng bình thản từ bóng tối vọng lên.

- *Vâng*, thưa bà. Đó chính là điều chúng tôi đang làm. Chúng tôi là những người cuối cùng ở chiến lũy các đây khoảng một dặm về phía bắc.

- Các người... có phải quân đội đang rút quân thật không?

- Thưa bà, *vâng*. Bà thấy đó, bọn Yankee đang sắp tới.

Bọn Yankee sắp tới! Nàng đã quên bằng điều đó. Cổ họng nàng đột nhiên thắt lại và nàng đột nhiên thất lại và nàng không thể nói gì thêm nữa, Cái bóng bỏ đi, lẩn vào những cái bóng khác và tiếng chầm rậm rịch xa dần trong đêm tối. "Bọn Yankee sắp đến! Bọn Yankee sắp đến!" Nhịp chân bước của họ nói thế mỗi nhịp đập của trái tim nàng đột nhiên đổ trống cũng gào lên như thế. Bọn Yankee sắp tới!

- Bọn Yankee *xấp* tới! Con Prissy rên rĩ, co rúm người xịch lại gần nàng. Ôi, cô Scarlett, chúng *lố xể dết* hết chúng ta! Chúng nó *xể xọc* lưỡi lê vào *duột* chúng ta Chúng nó *xể* ...

- Ô, *câm đi!* Chỉ nghĩ đến những điều đó đã đủ ghê người, huống hồ lại phải nghe nó run run thốt ra thành lời. Cái sợ lại xâm chiếm nàng. Nàng biết làm thế nào đây? Làm sao nàng có thể trốn thoát được? Biết cầu cứu ai đây? Tất cả bạn bè đều đã bỏ nàng.

Đột nhiên nàng chợt nghĩ đến Rhett. Điều đó khiến nàng bình tĩnh lại và xua tan mọi nỗi sợ. Tại sao nàng không nghĩ đến anh ta từ sáng nay trong khi nàng cuống cuống chạy ngược xuôi như con gà con lạc đàn? Nàng ghét anh ta, nhưng anh ta đầy sức mạnh và tinh ranh, anh ta không sợ bọn Yankee. Và anh ta hãy còn ở trong thành phố. Cố nhiên, nàng rất căm anh ta và lẩn gập gở gần đây nhất, anh ta đã nói những điều không thể tha thứ được. Nhưng vào một thời điểm như thế này, nàng có thể bỏ qua

những điều đó. Anh ta lại có ngựa, có xe nữa. Ôi, tại sao nàng không nghĩ ra anh ta từ trước! Anh ta có thể đưa cả bọn nàng ra khỏi cái nơi mạt vận này, thoát khỏi bọn Yankee, đến một nơi nào đó, bất kỳ đâu...

Nàng quay sang Prissy nói với giọng sôi sục khẩn cấp.

- Mà mày biết chỗ thuyền trưởng Butler ở không.. tại khách sạn Alanta ấy.

- Thôi đi ngay đi, chạy thật nhanh đến đấy, nói với ông ấy, nói với ông ấy là tao cần ông ấy, Tao muốn ông ấy đến gấp, mang theo xe, ngựa hoặc cái xe cứu thương nếu ông ấy kiếm được. Báo cho ông ấy biết cô Melanie vừa đẻ. Bảo là tao muốn ông ấy đưa chúng ta ra khỏi đây. Đi ngay đi. Ba chân bốn cẳng vào!

Nàng ngồi thẳng dậy và đẩy Prissy một cái làm ù.

- Lạy *Trúa* toàn *lãng*, cô Scarlett! Cháu sợ đi đêm một mình, ngộ nhờ bọn Yankee bắt được cháu thì chết!

- Nếu mày chạy nhanh thì có thể kịp toán lính ban nãy và họ sẽ không để cho bọn Yankee bắt được mày đâu. Mau lên!

- Cháu sợ lắm. Ngộ nhờ thuyền trưởng Butler không có ở *khéc sạn* ?

- Thì hỏi xem ông ấy ở đâu. Trí khôn mày để đâu? Nếu ông ấy không có ở khách sạn, thì ra các bar ở Phố Decatur mà hỏi. Đến nhà Belle Watling. Lùng cho bằng được ông ấy. Đồ ngu, mày không thấy là nếu không mau mau tìm thấy ông ấy thì chắc chắn bọn Yankee sẽ bắt gọn chúng ta ư?

- Cô Scarlett, mẹ cháu *xẽ dóc xương* cháu *lếu* cháu *bớt chơn* vào một *tệm "ba"* hay một nhà *chớ*!

Scarlett đứng dậy.

- Được, thế thì tao sẽ róc xương mày nếu mày không đi. Mày có thể đứng ngoài phố mà gọi ông ấy. Hoặc hỏi ai xem ông ấy có trong nhà không. Thôi đi đi.

Thấy Prissy vẫn tròng trĩnh, giậm chân tại chỗ và xì mạt ra, Scarlett đẩy thêm một cái nữa làm nó suýt ngã lao đầu xuống các bậc thềm.

- Mà y không đi thì tao đem bán mà y cho bọn mải nô ở dưới hãng buôn. Mà y sẽ không bao giờ gặp mẹ mà y hoặc bất kỳ ai quen thuộc nữa. Mà tao sẽ bảo chủ mới cho mà y ra đồng cày bừa. Mau lên!

- Lạ *Trúa* toàn lãng , cô Scarlett...

Nhưng dưới sức ép quyết liệt của bàn tay cô chủ, nó đành bước xuống bậc thềm. Tiếng cổng sắt lách cách, Scarlett giục với theo "Chạy đi, đồ ngu!"

Nàng nghe tiếng Prissy bắt đầu lóc cóc chạy. Rồi tiếng chân ấy tắt dần trên nền đất mịn.

CHƯƠNG XXIII

Sau khi Prissy đi rồi, Scarlett mệt mỏi trở vào tiền sảnh nhà dưới và thắp lên một ngọn đèn. Trong nhà nóng đến bốc hơi, như thể tất cả nhiệt lượng của buổi trưa vẫn bị cầm hãm giữa những bức tường. Giờ đây, nàng đã đỡ mệt mỏi phần nào và dạ dày đang gào ăn. Nàng nhớ ra là từ đêm hôm trước đến giờ, nàng chưa có cái gì vào bụng trừ một thìa cháo ngô. Nàng cầm đèn lên, vào bếp. Lửa trong lò đã tắt mà gian nhà vẫn nóng ngột. Nàng tìm thấy trong chảo nửa cái bánh mì rán bằng bột ngô và ngấu nghiến nhai, trong khi mắt vẫn nhìn quanh xem còn có gì khác ăn được. Còn chút cháo ngô trong liễn và nàng ăn luôn bằng một cái muôi nấu bếp, không cần múc ra đĩa. Cháo nhạt thêch, nhưng nàng đang quá đói, chẳng còn bụng dạ nào mà đi tìm muối. Húp được bốn muôi, nàng cảm thấy căn bếp nóng quá không chịu nổi và phải nhoài ra tiền sảnh, một tay cầm đèn, tay kia cầm mẫu bánh ngô.

Nàng biết lẽ ra mình phải lên gác, ngồi cạnh Melanie phòng khi có chuyện gì không ổn, Melanie còn quá yếu không gọi được. Nhưng mới nghĩ đến việc quay trở lại cái căn buồng nơi nàng đã qua bao giờ ác mộng, nàng đã thấy ớn. Ngay cả nếu Melanie hấp hối, nàng cũng không thể quay lại đó. Nàng muốn không bao giờ thấy lại căn phòng đó nữa. Nàng đặt cây đèn lên chiếc giá nền cạnh cửa sổ và lại trở ra hiên trước. Ở đây mát hơn biết mấy, mặc dầu trời đêm tắm trong một không khí ẩm dụi. Nàng ngồi xuống bậc thềm, trong vòng sáng yếu ớt từ ngọn đèn hắt ra và tiếp tục

gặm bánh.

Ăn xong, nàng thấy hồi sức phần nào và đồng thời tim lại nhói nhói lo sợ. Nàng nghe thấy một tiếng lao xao ở tận cuối phố, nhưng không biết nó báo điều gì. Nàng không thể phân biệt được gì rõ ràng ngoài âm khối lúc to lên, lúc xẹp xuống. Nàng vươn người ra đằng trước để nghe cho kỹ và chẳng mấy chốc nàng thấy các cơ đau nhức vì căng thẳng. Hơn mọi thứ trên đời, nàng khao khát nghe thấy tiếng vó ngựa và trông thấy đôi mắt tự tin và phớt đời của Rhett cười giễu những nỗi lo sợ của nàng. Rhett sẽ đưa cả nhà đi đến một nơi nào đó. Nàng không biết và cũng chẳng cần biết là đến đâu.

Trong khi nàng ngồi đờn tai về phía trung tâm thành phố, một vầng sáng mờ mờ xuất hiện bên trên các ngọn cây, làm nàng bối rối. Nàng chăm chú theo dõi và thấy nó mỗi lúc một sáng hơn. Bầu trời đêm trở nên hồng hồng rồi đỏ kịch và đột nhiên, bên trên hàng cây, nàng trông thấy một ngọn lửa khổng lồ vọt lên trời. Nàng đứng chồm dậy, tim lại bắt đầu đập trống liên hồi đến nôn nao cả người.

Bọn Yankee đã tới! Nàng biết chúng đã tới và đang phóng lửa thiêu thành phố. Đám cháy hình như ở phía đông trung tâm thành phố, lửa mỗi lúc một bốc cao và nhanh chóng loang ra thành một vùng đỏ rực trước cặp mắt khiếp đảm của nàng. Chắc là cả một khối phố đang cháy. Một làn gió nhẹ nổi lên, mang mùi khói đến nàng.

Nàng chạy bay lên gác, vào phòng mình và nhào người ra cửa sổ để nhìn cho rõ hơn. Bầu trời nhuộm một màu ghê sợ, và những cuộn khói đen bốc lên lơ lửng như những đám mây bập bênh trên đám cháy. Mùi khói bây giờ đã mạnh hơn. Đầu óc nàng nghĩ lung tung, không đâu vào đâu, lúc thì tự hỏi bao giờ lửa sẽ lan đến phố Cây Đào và thiêu trụi ngôi nhà này, bao giờ bọn Yankee sẽ xộc vào vỗ lấy nàng; khi bản khoán không biết chạy đâu, làm gì. Tưởng như tất cả quỷ sứ của địa ngục đang la hét trong tai nàng. Hỗn độn và kinh hoàng thống ngự trong óc khiến nàng chóng mặt đến nỗi phải bám vào thành cửa sổ cho khỏi ngã.

“Mình phải nghĩ”, nàng không ngừng tự nhủ. “Mình phải

nghĩ”.

Nhưng những ý nghĩ cứ lẩn tránh nàng, chao qua chao lại trong tâm trí như những con chim ruồi hoảng hốt. Đang đứng bên cửa sổ, nàng bỗng choáng người vì một tiếng nổ đình tai, to hơn bất kỳ tiếng đại bác nào nàng đã từng nghe. Một ngọn lửa khổng lồ rạch ngang trời. Rồi những tiếng nổ khác. Đất rung chuyển, những ô kính trên đầu vỡ rơi lả tả quanh nàng.

Thế giới trở thành một địa ngục đầy tiếng động và lửa khói, mặt đất rung theo những tiếng nổ xé tai nối tiếp nhau liên tục. Những chùm tia lửa phụt lên trời rồi từ từ hạ xuống, lười nhác, qua những đám mây khói màu máu. Nàng tưởng như nghe thấy một tiếng gọi yếu ớt từ phòng bên, nhưng nàng không để ý. Lúc này, nàng không có thì giờ nào dành cho Melanie. Không có thì giờ nào dành cho bất kỳ cái gì ngoài một nỗi sợ đang luồn qua huyết quản nàng đang nhanh như những ngọn lửa trước mắt. Giờ đây nàng là một đứa trẻ phát điên phát rồ vì sợ, chỉ muốn rúc đầu vào lòng mẹ để khỏi phải nhìn thấy cảnh này. Giá mà nàng đang ở nhà! Ở nhà với mẹ!

Qua những tiếng nổ làm rung động thân kinh, nàng nghe thấy một tiếng khóc, tiếng chân hốt hoảng nhảy ba bậc một lên cầu thang, kèm theo một tiếng thét như chó hú. Prissy lao vào trong phòng, nhảy bổ tới Scarlett níu lấy cánh tay nàng, tưởng chừng như rút thịt ra.

- Bọn Yankee... , Scarlett kêu.

- *Hông, xơ cô, í là các quý ông bên ta! Prissy vừa kêu vừa thở hồng hộc, móng tay ấn sâu thêm vào cánh tay Scarlett. Các ông í đốt xiềng đúc mấy li kho đạn, kho quân nhu, mấy li , ôi lạy Trúa , cô Scarlett, các ông í còn cho lỗ bảy mươi xe đạn đại bác mấy thốc xúng . Dêxuma , tất cả chúng ta đến lỗ theo mất!*

Nó lại tru tréo và cầu Scarlett đau đến nỗi nàng cúi tiết kêu lên và hất tay nó ra. Bọn Yankee chưa đến! Hãy còn thì giờ để chạy trốn! Scarlett thu hết sức lực sau cơn hoảng sợ.

“Nếu mình không tự chủ”, nàng nghĩ thầm, “mình sẽ kêu thét như một con mèo phải bỏng mắt!” Chính cái hình ảnh hoảng loạn đến mức đê mạt của Prissy đã giúp nàng trấn tĩnh lại. Nàng nắm lấy vai nó, lắc mạnh.

- Câm đi, đừng làm râm rĩ lên thế nữa và hãy nói cho mạch lạc xem nào. Bọn Yankee chưa đến, đồ ngu ạ! Mà có gặp thuyền trưởng Butler không? Ông ấy bảo sao? Ông ấy có đến không?

Prissy thôi không kêu nữa, nhưng rằng nó đánh đàn lập cập.

- *Veng xơ cô* – Cuối cùng, cháu cũng tìm da ông í. Ở một tiệm “*ba*”, đúng như cô *lói* mấy *cháu*. Ông í...

- Tao không cần biết mà tìm thấy ông ta ở đâu. Ông ta có đến không? Mà có bảo ông ấy mang ngựa đến không?

- Lay Trúa, ông í bảo các quý ông bên ta đã lấy cả ngựa cả xe của ông í làm xe cứu thương rồi.

- Trời đất!

- Cơ mà ông í đang đến...

- Ông ấy bảo sao?

Prissy đã lấy lại được hơi và bình tĩnh lại phần nào, nhưng mắt nó vẫn trợn trừng trợn trạc.

- Thế *lày*, *xơ* cô, như cô đã *lói* mấy *cháu*, cháu tìm thấy ông í ở một *tệm* “*ba*”. Cháu *đấng* ngoài, gọi ông í thật to và ông í ra. Ông í không thấy cháu ngay. Cháu đang bắt đầu kể mấy ông í thì quân lính đốt một nhà kho ở *dới* phố Decatur, *lở* bốc ngàn ngụt và ông í bảo cháu lại đây và ông í *lám* tay cháu chạy đến Ngã *Lăm*, rồi ông í *bỉu*: Sao *lào*? *Lói* nhanh lên và cháu *lói* là cô *bỉu*: Thuyền trưởng Butler, hãy đến mau, mang cả *ngựa* cả xe đến. Cô Melly đã *đẻ* và ông phải *đơ* cô í ra khỏi thành phố. Và ông í *bỉu*: Thế cô í định đi đâu? Cháu *lói*: Cháu không *bết*, *xơ* ông, cơ mà ông phải đi trước khi bọn Yankee đến và cô í muốn đi *mấy* ông. Thế là ông í cười và *bỉu* người ta lấy *ngựa* của ông í rồi.

Hy vọng cuối cùng tiêu tan, Scarlett cảm thấy tim nặng như chì. Mình ngốc thật, sao lại không nghĩ ra là đạo quân rút lui đương nhiên phải trưng dụng tất cả ngựa và xe còn lại trong thành phố? Trong một lúc nàng quá bàng hoàng không còn nghe thấy Prissy đang nói gì, nhưng rồi nàng cố gắng trấn tĩnh để nghe nốt câu chuyện.

- Thế rồi ông í *bỉu*: Về *lói* mấy cô Scarlett cứ *ên* chí. Tao sẽ đánh cắp cho cô í một con trong *chại* *ngựa* của quân đội *lếu* còn con *lào*.

Và ông *í* lói thêm: Trước đến *lay*, tao chưa từng ăn cắp *ngựa*. *Lói* *mấy* cô mày là tao *xẽ* *kém* cho cô mày một con *ngựa* dù họ có *lổ* *xúng* bắn vào tao. Rồi ông *í* lại cười và lói: Chạy tắt về nhà đi. Và cháu *chơ* kịp bắt đầu chạy thì ùng ùng! Một tiếng *lổ* *to* *tóng* và cháu *mốn* rụt lại và ông *í* bảo cháu đấy là các quý ông nhà ta cho *lổ* kho đạn để bọn Yankee *hông* *chém* được, chứ chả có gì khác, và...

- Ông ấy sẽ đến à? Ông ấy sẽ mang theo một con ngựa à?

- Ông *í* lói thế.

Scarlett thở phào nhẹ nhõm. Nếu có cách nào kiếm được một con ngựa, Red Butler ắt sẽ thành công. Một anh chàng thông minh! Nàng sẽ tha thứ cho anh ta mọi chuyện nếu anh ta đưa bọn nàng ra khỏi bước khốn cùng này. Thoát hiểm! Và với Rhett, nàng sẽ không sợ gì. Rhett sẽ che chở cho tất cả. Đội ơn Chúa đã run rủi cho Rhett còn ở đây! Nhìn thấy triển vọng an toàn, nàng trở nên thực tế.

- Đánh thức Wade dậy, mặc quần áo cho nó và gói ghém một số quần áo cho tất cả chúng ta, rồi bỏ vào trong cái hòm nhỏ. Và đừng nói với cô Melanie là chúng ta sắp đi. Chưa cần nói vội! Nhưng hãy quấn cho thằng bé hai cái khăn bông dày và nhớ gói ghém các tã lót cho nó.

Prissy vẫn níu lấy tay nàng và mắt nó hầu như toàn lòng trắng. Scarlett đẩy nó một cái và gỡ váy ra.

- Mau lên, nàng giục và Prissy chạy đi như một con thỏ.

Scarlett biết đáng lẽ mình nên đến trấn an cho Melanie, biết là Melanie hẳn phải sợ phát điên vì những tiếng âm âm vẫn tiếp tục không giảm đi chút nào và những ánh lửa thấp sáng bầu trời. Tưởng như đã đến ngày tận thế vậy.

Nhưng nàng vẫn chưa đủ sức quyết định quay lại căn phòng ấy ngay bây giờ. Nàng chạy xuống cầu thang với ý định gói ghém các đồ sứ của bà Pittypat và chút ít đồ bạc bà đã để lại khi tản cư về Macon. Nhưng khi tới phòng ăn, tay nàng run đến nỗi đánh rơi vỡ tan ba cái đĩa. Nàng chạy ra hiên nghe ngóng rồi lại chạy vào phòng ăn và đánh rơi những đồ bạc loảng xoảng xuống sàn. Nàng cứ chạm vào cái gì là rơi cái nấy. Trong cơn tất bật vội

vàng, nàng trượt trên tấm thảm và ngã bịch xuống sàn, nhưng vùng dậy nhanh đến nỗi không thấy đau. Nàng nghe thấy Prissy chạy tới chạy lui trên gác như một con thú điên và tiếng động ấy khiến nàng phát khùng vì chính nàng cũng chạy nháo nhác vô bổ như vậy

Có đến hơn chục lần, nàng chạy ra hiên, nhưng lần này nàng không trở lại với công việc chuẩn bị hành trang vô ích của mình. Nàng ngồi xuống. Nàng hoàn toàn không thể gói ghém bất cứ cái gì. Không thể làm gì khác ngoài việc ngồi đấy chờ Rhet, tim đập liên hồi, tưởng như đã đợi hàng giờ liền rồi mà vẫn không thấy anh ta đến. Cuối cùng, nàng nghe thấy tiếng cót két bất kham của trục bánh xe không được tra dầu và tiếng vó ngựa chậm chạp, phân vân ở tận đầu phố. Tại sao anh ta không nhanh nhanh lên? Tại sao anh ta không thúc ngựa phóng nước đại tới.

Tiếng xe ngựa lại gần và nàng đứng chồm dậy, gọi tên Rhet. Thế rồi nàng lờ mờ thấy chàng từ một chiếc xe nhỏ chở hàng bước xuống và nghe tiếng chàng mở cổng sắt lách cách, tiến về phía nàng. Chàng hiện ra rõ mồn một dưới ánh đèn. Chàng ăn vận lịch sự như đi dự vũ hội, áo vét-tông và quần lanh trắng cắt rất khéo, gi-lê lụa thêu có vân sóng màu xám và yếm sơ mi loáng thoáng diềm đăng-ten. Chiếc mũ panama rộng vành đội lệch một cách ngổ ngáo trên đầu và ở thắt lưng, có gài hai khẩu súng lục nòng dài, cán ngà. Túi áo vét-tông của chàng nặng trĩu đạn.

Chàng tiến đến trên lối đi với bước chân nhún nhảy của người hoang dã, đầu cất cao, oai vệ như một ông hoàng ngoại đạo. Những nỗi hiểm nguy mà đêm nay đã làm Scarlett kinh hoàng, chỉ tác động đến chàng như một chất men say. Bộ mặt ngăm ngăm đen của chàng biểu lộ một vẻ dữ dội cố kiềm chế lại, một vẻ tàn bạo có thể khiến Scarlett thất đảm nếu nàng tinh ý nhận ra.

Cặp mắt đen của chàng long lanh như thể toàn bộ chuyện này là một trò tiêu khiển, như thể những tiếng nổ xé tai và quầng lửa khủng khiếp kia chỉ là những thứ để nhát trẻ con. Scarlett xoay người về phía chàng khi chàng bước lên các bậc thềm. Mặt nàng trắng bệch và đôi mắt xanh như cháy rục.

Xin chào, chàng nói, vẫn cái giọng kéo dài, và ngủ mũ bằng

một cử chỉ khoáng đạt. Trời đẹp quá nhỉ. Tôi nghe cô định làm một chuyến du hành.

- Nếu anh cứ đùa, tôi sẽ không bao giờ nói với anh nữa, nàng run run nói.

- Cô định nói với tôi là cô đang hoảng sợ chẳng? Chàng giả vờ ngạc nhiên và mỉm cười một cách khiến nàng muốn đẩy chàng ngã lộn xuống chân thêm.

- Phải, tôi đang hoảng sợ! Tôi sợ muốn chết và nếu Thượng đế cho anh trí khôn bằng con dê thôi, thì hẳn anh cũng phải hoảng sợ. Nhưng thôi, chúng ta không có thì giờ chuyện hão đâu. Chúng tôi phải ra khỏi đây.

- Xin phục vụ phu nhân. Nhưng cô tính đi đâu mới được chứ? Tôi ra đây là vì hiếu kỳ muốn xem xem cô định đi đâu. Lên bắc, xuống nam hoặc sang đông, sang tây, đều không được. Bọn Yankee ở tất cả bốn phía. Chỉ còn độc một con đường ra khỏi thành phố bọn Yankee chưa kiểm soát được và quân đội đang rút theo đường ấy. Mà con đường này cũng sẽ không còn bỏ ngõ lâu nữa đâu, Đoàn kỵ binh của tướng Steve Lee, với tư cách là hậu tập, đang giao tranh với địch ở trại dinh điền "Lâm Thời" để giữ thông đường cho đại quân qua hết. Nếu cô theo quân đội đi xuôi con lộ McDonough, họ sẽ tước ngựa của cô mặc dầu nó chỉ là một con ngựa xoàng, tôi cũng đã phải vất vả lắm mới xoay được đấy. Vậy, cô muốn đi đâu?

Nàng đứng đơ, run rẩy, nghe chàng nói mà hầu như không câu nào vào tai. Nhưng, trước câu hỏi đó, nàng chợt hiểu ra là mình muốn đi đâu, hiểu rằng suốt cả cái ngày khốn khổ này, nàng vẫn biết là mình muốn đi đâu. Đến cái nơi duy nhất.

- Tôi muốn về nhà, nàng nói.

- Về nhà? Cô định nói là ấp Tara?

- Phải, phải, về ấp Tara! Ôi, Rhett, ta phải nhanh nhanh lên!

Chàng nhìn nàng như tưởng nàng đã mất trí.

- Tara? Lạy Chúa toàn năng, Scarlett! Cô không biết hai bên đã đánh nhau suốt ngày ở Jonesboro ư? Đánh nhau trên suốt mười dặm dọc con đường từ trại "Lâm Thời" vào đến tận các phố của

Jonesboro. Có lẽ giờ đây, quân Yankee đang rải khắp Tara, khắp hạt, không ai biết chính xác chúng ở đâu, nhưng chúng đang quanh quẩn vùng đó. Cô không thể về nhà được. Cô không thể đi xuyên qua cả đạo quân Yankee.

- Tôi muốn về nhà! Nàng kêu lên. Tôi muốn! Tôi muốn thế!

- Cô ngốc lắm, giọng Rhett trở nên mạnh và thô bạo. Cô không thể đi về mạn ấy. Ngay cả nếu cô không rơi vào tay bọn Yankee, thì các khu rừng cũng đầy những binh lính tụt hậu hoặc đào ngũ của cả hai bên. Và hàng lô quân ta cũng còn đang rút khỏi Jonesboro. Họ sẽ tước ngựa của cô nhanh chẳng kém gì bọn Yankee. Khả năng duy nhất của cô là ngấm theo quân ta xuôi con lộ McDonough và cầu trời sao cho họ đừng nhìn thấy cô trong đêm tối. Cô không thể về Tara được. Ngay cả nếu cô tới được đấy, rất có thể cô chỉ thấy một đống tro tàn. Tôi sẽ không để cô về nhà. Đó là điên rồ.

- Tôi sẽ về nhà! Nàng kêu lên, giọng vỡ ra thành một tiếng hét. Tôi sẽ về nhà! Anh không thể ngăn được tôi! Tôi nhất định sẽ về nhà! Tôi muốn gặp mẹ tôi! Tôi sẽ giết anh nếu anh tìm cách ngăn tôi. Tôi sẽ về nhà!

Những giọt nước mắt sợ hãi và thác loạn rùng rùng trên mặt nàng: cuối cùng, sự căng thẳng kéo dài đã đánh gục nàng. Nàng đấm thùm thụp lên ngực chàng và lại hét lên: Tôi sẽ về! Tôi sẽ về nhà, dù có phải đi bộ suốt chẳng đường!"

Đùng một cái, nàng đã ở trong vòng tay chàng, áp má dẫm nước mắt vào yếm sơ mi hồ bột của chàng, hai tay không đấm nữa, mà bám chặt lấy chàng. Rhett đưa tay vuốt mái tóc bù rối của nàng, dịu dàng, vỗ về. Và giọng chàng cũng dịu dàng. Dịu dàng, bình tĩnh, không chút giễu cợt, đến nỗi tưởng như đó không phải là giọng của Butler, mà là giọng của một người lạ mặt đầy sức mạnh và hảo tâm, sức mùi rượu mạnh, mùi thuốc lá, mùi ngựa – những mùi làm ấm lòng vì chúng gợi đến ông Gerald.

- Thôi, thôi, cô bạn thân yêu, chàng khẽ nói. Đừng khóc, Cô sẽ về nhà, cô bé dũng cảm của tôi. Rồi cô sẽ về nhà. Đừng khóc.

Scarlett cảm thấy một cái gì lướt nhẹ trên mái tóc và, trong cơn xao xuyến, nàng lơ mơ tự hỏi không biết đó có phải môi chàng. Chàng xiết bao âu yếm và như một nguồn an ủi vô tận,

nàng những muốn ở trong vòng tay chàng mãi mãi. Với những cánh tay mạnh mẽ như thế bao quanh, chắc chắn không gì có thể làm hại nàng.

Chàng lục túi lấy ra một chiếc mùi soa, lau nước mắt cho nàng.

- Nào, bây giờ thì hỉ mũi như một đứa bé ngoan đi, chàng ra lệnh, mắt lấp lánh cười, rồi nói tôi nghe xem cần phải làm gì. Ta phải mau mau lên.

Nàng ngoan ngoãn hỉ mũi, vẫn còn run, nhưng không nghĩ ra điều gì để bảo chàng làm. Thấy môi nàng run run và mắt ngược lên cầu cứu, chàng liền nắm quyền chủ động.

- Bà Wilkes đã để rồi phải không? Bà ấy di chuyển lúc này nguy hiểm đấy... chở bà ấy hai mươi lăm dặm trên chiếc xe cộc cạch này thì quả là nguy hiểm. Tốt hơn là ta hãy để bà ấy lại với bà Meade.

- Ông bà Meade không có nhà. Tôi không thể bỏ cô ấy được.

- Được. Thế thì đưa bà ấy lên xe. Còn cái con bé đàn độn ấy đâu?

- Đang soạn hòm trên gác.

- Hòm ư? Không bỏ hòm vào trong xe được đâu. Chở mấy chị em, thày tớ nhà cô đã đủ chật và bánh xe lúc nào cũng sẵn sàng long ra. Cô hãy gọi nó, bảo lấy cái nệm lông nhỏ nhất trong nhà để đặt vào xe.

Scarlett vẫn chưa nhúc nhích được. Chàng nắm chặt cánh tay nàng và một phần sức sống sôi động trong chàng dường như chảy tràn sang cơ thể nàng. Giá mà nàng có thể bình tĩnh và phớt đời như chàng! Chàng kéo nàng vào tiền sảnh, nhưng nàng vẫn đứng ngậy ra nhìn chàng. Rhett trề môi xuống giấu cợt:

- Có thể nào đây lại là người thiếu phụ anh dũng đã cả quyết với tôi rằng nàng không sợ cả Thượng đế lẫn con người?

Chàng bỗng phá lên cười và buông tay nàng. Bị chọc tức, nàng chăm chăm nhìn chàng, hằn học.

- Tôi không sợ, nàng nói.

- Có, cô có sợ. Một chút nữa, cô sẽ ngất xỉu, mà tôi thì không mang theo thuốc hít trong người.

Nàng giận lắm, bất lực, vì nàng không biết làm gì khác – và chẳng nói chẳng rằng, cầm lấy cây đèn, đi lên gác. Chàng bám sát theo sau và nàng nghe thấy chàng khẽ cười một mình. Tiếng cười khiến nàng rướn thẳng người lên. Nàng vào phòng Wade, thấy nó níu lấy cánh tay Prissy, quần áo mặc dở dang, chốc chốc lại nấc. Prissy thút thít khóc. Chiếc nệm lông trên giường Wade thuộc loại nhỏ, nàng sai Prissy kéo nó xuống gác và đặt vào xe. Prissy đặt thẳng bé xuống và tuân lệnh. Wade đi theo nó xuống cầu thang, chăm chú quan sát quên cả nấc.

- Lại đây, Scarlett nói, quay về phía cửa phòng Melanie và Rhett đi theo nàng, mũ cầm tay.

Melanie nằm lặng lẽ, chiếc mền kéo lên đến tận cằm. Mặt nàng nhợt nhạt như người chết trôi, nhưng đôi mắt, hõm sâu và thâm quầng, lại đầy vẻ thanh thản. Nàng chẳng tỏ vẻ gì là ngạc nhiên khi thấy Rhett ở trong phòng ngủ của mình, mà dường như xem đó là chuyện đương nhiên. Nàng cố gượng cười nhưng chưa nhếch được mép, nụ cười yếu ớt đã tắt.

Chúng ta về nhà thôi, về ấp Tara, Scarlett giải thích ngắn gọn. Bọn Yankee sắp tới. Ông Rhett sẽ đưa chúng ta đi. Đó là lối thoát duy nhất Melly ạ.

Melanie cố gắng gật đầu và khoát tay về phía đứa hài nhi. Scarlett bế thẳng bé lên, quấn vội chiếc khăn tắm dày quanh người nó, Rhett bước đến bên giường.

- Tôi sẽ cố gắng không làm cho bà đau, chàng nhẹ nhàng nói, quấn tấm mền quanh người Melanie. Bà thử xem có quàng tay ôm cổ tôi được không, nào.

Melanie thử, nhưng hai cánh tay kiệt lực lại thõng xuống. Rhett bèn cúi xuống, luồn một cánh tay xuống dưới vai nàng, tay kia đỡ đầu gối và nhẹ nhàng xốc nàng lên. Nàng không kêu, nhưng Scarlett thấy nàng cắn môi, mặt càng nhợt nhạt hơn. Scarlett giơ cao đèn cho Rhett nhìn rõ đường và vừa định tiến ra cửa thì Melanie yếu ớt ra hiệu về phía tường.

- Cái gì vậy? Rhett khẽ hỏi.

- Làm ơn, Melanie thều thào, cố giơ tay chỉ ảnh Charles.

Rhett cúi xuống nhìn, tưởng nàng mê sảng, nhưng Scarlett hiểu và lấy làm khó chịu. Nàng biết Melanie muốn mang theo tấm hình Charles treo trên tường bên dưới thanh gươm và khẩu súng lục của chàng.

- Làm ơn, Melanie lại thì thào. Thanh gươm.

- Ô được rồi, Scarlett nói. Và sau khi soi đèn cho Rhett thận trọng xuống cầu thang, nàng quay lại và tháo thanh gươm cùng chiếc thắt lưng đeo súng xuống. Cùng một lúc vừa mang những thứ này, vừa bế đứa bé, lại vừa cầm đèn nữa, thì quả là vớ vẩn! Thật đúng tính cách Melanie: bản thân thì dở sống dở chết, lại bị bọn Yankee đuổi đến đít thì không lo, mà lại đi bận tâm đến những di vật của Charles.

Trong khi lấy tấm hình của Charles xuống nàng chợt thấy gương mặt Charles. Cặp mắt to màu nâu của chàng giao luồng mắt nàng và nàng dừng lại để nhìn kỹ tấm ảnh một cách tò mò. Người đàn ông này đã từng là chồng nàng, đã từng nằm bên nàng mấy đêm, đã cho nàng một đứa con có cặp mắt cũng nâu và dịu hiền như mắt chàng. Thế mà nàng hầu như không còn nhớ đến chàng.

Đứa bé trong tay nàng ngọ nguậy những nắm tay nhỏ xíu và khẽ oe oe. Nàng cúi nhìn nó. Lần đầu tiên, nàng ý thức ra rằng đó là con của Ashley và đột nhiên, với tất cả sức lực còn lại, nàng ước sao nó hóa thành con của mình – con của nàng với Ashley.

Prissy nhảy chồm chồm lên gác và Scarlett giao thẳng bé cho nó. Họ hồi hả xuống nhà dưới, ánh đèn hắt những bóng mờ ảo lên tường.

Trong tiền sảnh, Scarlett trông thấy một cái mũ mềm, chụp vội nó lên đầu và thắt hai dải quai lại dưới cằm. Đó là chiếc mũ tang màu đen của Melanie, không vừa đầu Scarlett, nhưng nàng không nhớ đã để mũ của mình ở đâu.

Nàng ra khỏi nhà và xuống bậc thềm, tay xách đèn và cố giữ cho thanh gươm khỏi đập vào chân. Melanie nằm duỗi dài phía sau xe, bên cạnh nàng là Wade và đứa bé quấn khăn tẩm. Prissy trèo lên và bế đứa bé trong tay.

Xe rất nhỏ và thành rất thấp. Bánh xe ngả vào trong, tưởng như chỉ quay một vòng đầu tiên là đã có thể long ra, Scarlett đưa mắt nhìn con ngựa và thấy nẫu cả ruột. Đó là một con vật nhỏ bé, gầy gơ xương, đầu rũ xuống thảm hại, gần như chúi vào giữa hai chân trước. Lưng nó trầy trọt những vết lở lói do những đồ thắng đai cọ vào. Nó thở khò khè, chả có vẻ gì là một con ngựa khỏe mạnh cả.

Một con vật chả hay ho gì, phải không? Rhett cười mỉa mai. Xem vẻ nó dám chết trong còng xe lắm. Nhưng đó là mức tối đa tôi có thể làm được. Một hôm nào đó tôi sẽ kể cô nghe – tất nhiên là có thêm dấm thêm ớt – tôi đã đánh cắp nó ở đâu và như thế nào, cũng như tôi đã bị bắn đuổi hút chết ra sao. Chỉ có lòng căm thù tận tụy với cô mới có thể khiến tôi đang trên đà tiến thủ như thế này, dùng một cái chuyển sang ăn cắp ngựa... mà lại ăn cắp một con nghèo như thế này chứ. Để tôi đỡ cô lên.

Chàng đỡ lấy cây đèn từ tay nàng, đặt xuống đất. Ghế trước chỉ là một tấm ván hẹp bắc ngang hai thành xe. Rhett bế bốc cả người Scarlett đặt lên đó. Làm đàn ông, hơn nữa, lại khỏe như Rhett, quả là tuyệt diệu, nàng vừa nghĩ thầm vừa tém gọn những nếp váy rộng quanh mình. Có Rhett bên cạnh, nàng chẳng sợ gì, dù là lửa cháy, đạn nổ hay bọn Yankee.

Chàng trèo lên ghế, ngồi cạnh nàng và cầm lấy dây cương.

- Ô khoan đã! Nàng kêu lên. Tôi quên chưa khóa cửa trước.

Chàng phá lên cười âm ỉ và quất dây cương lên lưng ngựa.

- Anh cười gì?

- Cười cô... khóa cửa không cho bọn Yankee vào chắc? Chàng nói.

Và con ngựa cất bước, chậm rãi, miễn cưỡng. Trên vỉa hè, ngọn đèn tiếp tục cháy – một vòng sáng cón con vàng vọt mỗi lúc một nhỏ đi khi xe họ xa dần.

Rhett lái con ngựa lừ đừ rời khỏi phố Cây Đào, rẽ về hướng tây và chiếc xe khấp khểnh lọc cọc lăn bánh trên con đường đầy vết lún, xóc mạnh đến nỗi Melanie bật ra một tiếng rên tức thì được nén lại. Những hàng cây sẫm bóng giao cành trên đầu họ, những ngôi nhà tối om lạng lẽ đứng lù lù hai bên đường và những cọc

rào trắng lấp lánh nhờ nhờ như một dãy bia mộ. Con phố hẹp giống như một đường hầm tối, nhưng quầng sáng đỏ góm ghiếc trên trời lơ mờ xuyên qua vòm lá dày và những vệt bóng đuối nhau trên đường như những hồn ma điên loạn. Mùi khói phả tới mỗi lúc một nồng và cánh gió nóng vận tải từ trung tâm thành phố đến một mớ âm thanh hỗn loạn, tiếng gào thét la rú, tiếng xe nhà binh chạy âm âm, tiếng bước chân hành quân rộn rịch. Rhett vừa giạt đầu con ngựa vừa lái vào một phố khác, thì một tiếng nổ đing tai nữa lại xé không khí và một chùm tia lửa khói kinh dị phụt lên trời ở đằng tây.

- Đó hẳn là đoàn tàu chở đạn cuối cùng, Rhett bình tĩnh nói. Sao họ lại không cho những đoàn tàu này ra ngoài từ sáng sớm nay, đồ ngu! Còn bao nhiêu thì giờ. Chà, thật không may cho chúng ta. Tôi đã tính là đi vòng trung tâm thành phố thì có thể tránh được đám cháy cùng đám người say ở phố Decatur và tới khu tây nam thành phố không gặp nguy hiểm gì. Nhưng muốn thế phải qua phố Marietta, mà tiếng nổ ấy thì tôi đoán chắc mười mươi là gần phố Marietta.

- Liệu... liệu ta có phải đi qua vùng cháy không? Scarlett hỏi, giọng run run.

- Không, nếu ta khẩn trương lên, Rhett nói và nhảy xuống xe, biến vào trong bóng tối một cái sân. Khi trở lại, chàng cầm trong tay một nhánh cây nhỏ mà chàng dùng để quất không thương xót lên tấm lưng trầy da của con ngựa. Con vật bắt đầu trật trường phóng, hơi thở hổn hển, khó nhọc và chiếc xe lao về phía trước với một cái lắc làm họ xô vào nhau như những hạt ngô trong chảo rang. Thằng bé khóc ré lên, Prissy Wade va vào thành xe đau điếng, kêu oai oái. Nhưng Melanie không rỉ ra một tiếng kêu rên nào.

Gần đến phố Marietta, cây cối thưa dần, những ngọn lửa phừng phừng bốc cao bên trên các tòa nhà soi cả dãy phố sáng rực hơn ban ngày, hắt những cái bóng quái dị quần quái điên cuồng như những cánh buồm rách bay phần phật trong bão tố trên một con tàu đang chìm.

Rằng Scarlett đánh đàn, nhưng nàng đang khiếp hãi đến nỗi thậm chí không nhận ra điều đó. Mặc dầu hơi nóng của lửa đã hà

vào mặt họ, nàng vẫn rét run bần bật. Nàng đang ở giữa địa ngục và giá như có thể chế ngự đôi đầu gối khỏi va vào nhau lập cập thì hẳn nàng đã nhảy khỏi xe và vừa la vừa chạy ngược trở lại con đường tối om họ vừa đi qua, về ẩn náu trong nhà bà Pitty. Nàng nép sát vào Rhett, lấy bầy nắm lấy cánh tay chàng và ngược nhìn chàng như cầu xin chàng nói vài lời an ủi nàng, nói một điều gì cho nàng yên tâm. Trong cái ánh sáng đỏ ối ma quỷ tràn ngập quanh họ, nét bán diện đen xạm của chàng nổi bật lên sắc cạnh như cái hình đầu người trên đồng tiền cổ, vừa đẹp vừa tàn ác và suy đồi. Thấy Scarlett chạm vào mình, chàng quay lại, mắt long lanh một ánh sáng cũng dễ sợ chẳng kém gì đám cháy. Nàng cảm thấy chàng đầy hưng phấn và khinh bạc tựa hồ như chàng rất khoái cái tình huống này và hoan nghênh cái địa ngục họ đang tiến lại gần.

- Đây, chàng nói, tay đặt lên một trong hai khẩu súng nòng dài dắt ở thắt lưng, nếu có kẻ nào, bất kể da trắng hay da đen, đến cạnh xe về phía cô và định tóm lấy ngựa, thì hãy bắn luôn, khỏi cần phải hỏi han lời thôi gì. Nhưng, nhân danh Chúa, đừng có mà bắn nhầm phải con nghẻo đấy.

- Tôi... tôi cũng có một khẩu súng lục, nàng thì thào, nắm chặt cái khí giới nằm trong lòng, định ninh rằng nếu đương diện với cái chết, nàng ắt không còn hồn vía nào mà bóp cò.

- Thật ư? Cô kiếm đâu ra?

- Đó là của Charles.

- Charles.

- Vâng, Charles, chồng tôi.

- Cô đã bao giờ thật sự có chồng, cô bạn thân mến? Chàng thì thâm và khẽ cười.

Sao anh ta không nghiêm túc một tí? Sao anh ta không khẩn trương lên!

- Thế anh cho tôi làm cách nào để có một thằng con trai? Nàng kêu lên, dữ dằn.

-Ồ, có ối cách khác không cần chồng...

- Anh có im đi và khẩn trương lên hay không?

Nhưng chàng đột nhiên hãm xe lại trong bóng của một nhà kho chưa bị cháy ở gần phố Marietta.

- Khẩn trương lên! Đó là cụm từ duy nhất trong đầu nàng. Khẩn trương lên! Khẩn trương lên.

- Lính kia, chàng nói.

Toán quân đổ xuôi phố Marietta, giữa những dãy nhà ngùn ngụt cháy, theo nhịp bước hành quân, uể oải, đầu rũ xuống, súng mang bằng bất kỳ cách nào, quá mệt không còn sức để đi nhanh, quá mệt không còn bụng dạ nào để ý đến những rui mè sập xuống rầm rầm bên trái, bên phải, cùng khói cuộn cuộn xông quanh. Tất cả đều rách rưới, rách đến nỗi không còn gì để phân biệt giữa sĩ quan với lính, ngoại trừ đây đó trơ trọi ra một vài vành mũ tời tả có gắn ba chữ lồng nhau "C.S.A^[60]". Nhiều người đi chân không, và đây đó, lộ ra một cái đầu hoặc một cánh tay quẩn băng nhớp bần. Họ đi qua, không nhìn ngang ngửa, lặng lẽ đến nỗi nếu không có tiếng chân nện đều đặn thì có thể tưởng đó là một lũ bóng ma.

- Hãy nhìn cho kỹ, giọng Rhett đầy vẻ mỉa mai, để sau này có thể tả cho các cháu nội của cô nghe cảnh tượng rút lui của hậu quân phụng sự Sự Nghiệp Vinh Quang.

Đột nhiên Scarlett thấy ghét chàng, ghét mãnh liệt đến mức tạm thời quên cả sợ. Nàng biết sự an toàn của nàng cùng những người ở phía sau xe tùy thuộc vào Rhett, vào một mình chàng mà thôi, nhưng nàng ghét chàng vì cái thái độ giễu cợt đối với những hàng quân rách rưới kia. Nàng nghĩ đến Charles đã chết, đến Ashley có thể cũng đã chết và tất cả những chàng trai trẻ vui nhộn và dũng cảm giờ đây đã rửa nát dưới những nắm mồ nông, và nàng quên mất rằng chính nàng cũng đã từng cho họ là một lũ ngốc dại. Nàng không thể nói ra lời, nhưng mắt nàng trừng trừng nhìn Rhett dữ dội, cháy rục ánh căm ghét và ghê tởm.

Khi những người cuối cùng đi qua, một cái bóng nhỏ nhản ở hàng cuối, bóng súng lệt xệt quét đất, phân vân dừng lại và nhìn trừng trừng theo những người khác, bộ mặt đờ đẫn vì mệt nhọc nom như người mộng du. Gã này nhỏ bé như Scarlett, nhỏ đến nỗi chỉ vừa tầm cao của cây súng và bộ mặt nhem nhuốc chưa có râu. Nhiều lắm là mười sáu tuổi, Scarlett nghĩ thầm một cách

không đúng lúc, chắc là trong đội vệ binh địa phương hoặc là một cậu học sinh bỏ trường.

Trong khi nàng đang quan sát, gã từ từ khụy đầu gối, ngã dúi mặt xuống lớp bụi. Chẳng nói chẳng rằng, hai người tách ra khỏi hàng cuối và quay lại chỗ gã. Một người cao gầy, để bộ râu đen dài tới thắt lưng, lẳng lẳng giao súng của mình và của gã thiếu niên cho người kia. Rồi anh ta cuối xuống xốc gã lên vai, dễ như trở bàn tay. Anh ta chăm rõi theo đoàn quân rút lui, vai khom xuống dưới sức nặng, trong khi gã thiếu niên kiệt sức đăm cẩu như một đứa bé bị các anh trêu, hét âm lên: “Để tôi xuống, đồ quý ám! Bỏ tôi xuống! Tôi có thể đi được mà!”

Anh chàng râu dài cứ lặng thinh tiếp tục hí hục đi khuất sau một chỗ rẽ.

Rhett ngồi im, dây cương để lỏng trong tay, nhìn theo họ với một vẻ u ám kỳ lạ trên bộ mặt r ám nắng. Rồi có tiếng rui mè đồ rầm rầm gần đấy và Scarlett trong thấy một ngọn lửa mỏng phụt lên mái cái nhà kho mà xe họ đang núp dưới bóng của nó. Thế rồi lửa đặc thẳng phất cờ xung trận xông lên trời, trên đầu họ. Khói xộc vào mũi nàng cay xè. Wade và Prissy bắt đầu ho. Đứa bé sơ sinh khẽ hắt hơi.

- Ôi, nhân danh Chúa, Rhett! Anh điên rồi ư? Nhanh lên! Nhanh lên!

Rhett không trả lời, mà chỉ quất cành cây lên lưng ngựa thật mạnh, làm nó nhảy chồm về phía trước. Chiếc xe khấp khểnh, lắc lư chạy qua phố Marietta với hết tốc lực con ngựa có thể huy động. Trước mặt họ là một đường hầm lửa với những ngôi nhà bốc cháy đùng đùng hai bên con phố hẹp, ngăn dẫn đến thiết lộ. Họ dấn vào đường hầm ấy. Một ánh rục sáng bằng cả tá mặt trời làm họ chói mắt, sức nóng thiêu làm xém da họ và tiếng lửa gào, tiếng gẫy răng rắc, tiếng sập đổ rầm rầm xói từng đợt vào tai họ nhức nhối. Dường như họ chịu tội bỏ vạc dầu cả một thiên thu, thế rồi, đùng một cái, họ lại ở trong một vùng tranh tối tranh sáng.

Trong khi xe lao xuống đoạn phố dốc và xóc lên xóc xuống chồm qua đường ray, Rhett quất ngựa như cái máy. Mắt chàng bất động, xa vắng như thể chàng đã quên bằng mình đang ở đâu.

Đôi vai rộng của chàng khom khom cúi về đằng trước và cảm chàng nhô ra, như tưởng những ý nghĩ trong đầu chàng có gì là thú vị. Hơi nóng của lửa làm mồ hôi chảy ròn ròn trên trán và má, nhưng chàng không buồn lau.

Xe rẽ vào một phố ngang, rồi một phố nữa và cứ vòng vèo hết ngách này sang ngách khác cho đến khi Scarlett hoàn toàn mất phương hướng và đến khi tiếng lửa gào tắt hẳn đằng sau họ. Tuy nhiên, Rhett vẫn không nói gì. Chàng chỉ quất roi đều đặn. Quảng đồ trên trời giờ đây đang nhạt dần và con đường trở nên tối đen, dễ sợ đến nỗi Scarlett những muốn chàng nói vài câu, bất cứ câu gì, dù là giễu cợt, xúc phạm, lãng nhục nàng cũng được. Nhưng chàng vẫn không hé răng.

Dù Rhett lặng thinh hay không, nàng vẫn cảm ơn Thượng đế và sự hiện diện đầy an ủi của chàng. Thật tốt đẹp biết bao được có bên cạnh mình một người đàn ông để dựa sát vào, để cảm thấy bắp tay cuộn cuộn rắn chắc của chàng và biết rằng chàng đứng chắn giữa nàng và những điều khủng khiếp không biết gọi tên là gì, mặc dầu chàng chỉ ngồi đây mà đăm đăm nhìn vào khoảng không.

- Ôi, Rhett, nàng nắm riết cánh tay chàng nói, không có anh thì chúng tôi sẽ ra sao? Tôi thật sung sướng vì anh không ở trong quân đội.

Chàng quay lại nhìn nàng, một cái nhìn khiến nàng phải buông cánh tay chàng ra và co người lùi lại. Cặp mắt chàng lúc này không có gì là giễu cợt, mà chỉ bộc lộ rành rành sự phần nộ và đôi chút ngỡ ngàng. Chàng trề môi xuống và ngoảnh đầu đi. Hồi lâu, xe khấp khểnh lăn bánh trong một lặng im chỉ thỉnh thoảng ngắt quãng bởi tiếng oa oa yếu ớt của đứa bé sơ sinh và tiếng xì mũi của Prissy. Đến lúc không chịu nổi tiếng xì mũi ấy nữa, Scarlett quay lại véo Prissy một cái thật đau, làm nó có cố chính đáng để hét lên trước khi im bật, sợ hãi.

Cuối cùng, Rhett cho ngựa quay một góc vuông và một lát sau, xe đi trên một con đường rộng hơn, nhẵn hơn. Những hình khối nhà mờ mờ mỗi lúc một thưa và những khu rừng liên liên như bức tường thành in bật lên hai bên đường.

- Giờ đây, ta đã ở ngoài thành phố, Rhett nói gọn, tay ghì

cương lại, và đang đi trên đường cái chính dẫn tới trại “Lâm Thời”.

- Nhanh lên. Đừng dừng lại, anh.

- Để cho con vật thở một chút đã nào, rồi quay sang nàng, chàng chậm rãi hỏi: Scarlett, cô còn quyết tâm làm cái điều rồ dại ấy nữa không?

- Làm cái gì?

- Cô có còn muốn tìm cách băng qua lửa đạn về ấp Tara nữa hay thôi? Đó là hành động tự sát. Kỵ binh của tướng Steve Lee và quân Yankee đang chặn giữa cô và Tara.

Ôi, lạy Chúa! Phải chăng chàng sắp từ chối không đưa nàng về nhà, sau khi nàng đã trải qua cái ngày kinh khủng này?

- Ô, có chứ! Có chứ! Xin anh nhanh lên cho, Rhett. Ngựa chưa mệt đâu.

- Khoan đã. Không thể xuống Jonesboro bằng con đường này được. Cũng không thể đi theo đường xe lửa. Hai bên đánh nhau suốt ngày dọc theo đó từ trại “Lâm Thời” đổ xuống phía nam. Cô có biết đường cái nào khác hoặc tiểu lộ hoặc đường mòn nào không qua trại “Lâm Thời” hoặc Jonesboro không?

- Ô, có, Scarlett kêu lên, nhẹ hẫng người. Nếu ta có thể đến gần trại “Lâm Thời”, thì tôi biết có một đường xe thô sơ rẽ khỏi đường cái đi Jonesboro và ngoằn ngoèo nhiều dặm. Trước kia, ba tôi với tôi thường vẫn cưỡi ngựa trên con đường này. Nó đâm ra gần đồn điền McIntos và từ đó đến ấp Tara chỉ còn có một dặm.

- Tốt. Có thể cô sẽ qua được trại “Lâm Thời” an toàn. Chiều nay, tướng Steve Lee còn ở đó yểm hộ cho cuộc rút lui. Có thể bọn Yankee chưa tới được đó. Có thể cô vượt qua được quãng đó, nếu người của tướng Steve Lee không tước mất ngựa của cô.

- Tôi... tôi vượt qua?

- Phải, chính cô, giọng chàng đánh lại.

- Nhưng, Rhett... Anh... Vậy anh không đưa chúng tôi đi tiếp?

- Phải. Tôi chia tay với cô ở đây.

Nàng cuống cuống nhìn quanh, nhìn bầu trời xám ngoét sau

lưng họ, nhìn những hàng câu tối om hai bên quây chặt họ như một bức tường nhà tù, nhìn những bóng người co ro sợ hãi phía sau xe – và cuối cùng nhìn vào Rhett. Phải chăng nàng đã hóa dại? Nàng có nghe chính xác không nhỉ?

Chàng đang nhoẻn miệng cười. Trong ánh sáng yếu ớt, nàng chỉ trông thấy hàm răng trắng của chàng và cái ánh giễu cợt quen thuộc lại lấp lánh trong mắt chàng.

- Từ bỏ chúng tôi ư? Anh... anh đi đâu?

- Cô bạn thân mến ạ, tôi đi theo quân đội.

Nàng thở dài với cảm giác vừa nhẹ nhõm vừa bức tức. Tại sao đến lúc này mà chàng còn đùa được? Rhett gia nhập quân đội? Sau khi đã không ngớt nói mỉa những anh chàng ngu xuẩn đã bù tai nghe những lời lẽ hào hùng của các diễn giả kèm theo hồi trống trận náo nức mà phí hoài mạng sống, những anh chàng dại dột đã tự giết mình cho người khôn làm giàu?

- Chao, tôi sẵn sàng bóp cổ anh vì tội đã làm tôi hết hồn! Ta đi tiếp thôi.

- Tôi không đùa đâu, cô bạn thân mến ạ. Và Scarlett này, tôi lấy làm phật lòng vì cô không hoan nghênh sự hy sinh anh dũng của tôi một cách nồng nhiệt hơn. Lòng ái quốc, tình yêu của cô đối với Sự Nghiệp Vinh Quang của chúng ta để đâu rồi. Đây là cơ hội để cô nói lên ý nguyện cô muốn thấy tôi trở về nguyên vẹn nhưng y hay bọc trong áo bào đẫm máu. Nhưng mà cô nói nhanh lên vì tôi cần có thời gian làm một bài diễn văn hào hùng trước khi ra trận.

Cái giọng kéo dài của chàng như chọc vào tai Scarlett. Chàng đang giễu nàng và, cách nào đó, nàng biết chàng cũng tự giễu mình nữa. Chàng nói về cái gì nhỉ? Nào là lòng ái quốc, nào áo bào, nào diễn văn hào hùng. Lẽ nào những điều chàng nói lại là thật lòng? Thật không thể tin là chàng có thể dùng một giọng vui vẻ đến thế để nói chuyện bỏ nàng lại đây trên con đường tối mù mịt này với một mù đàn bà có thể sắp chết, một đứa hài nhi đỏ hỏn mới lọt lòng, một con nhỏ da đen rồ dại và một thằng bé khiếp đảm, để nàng đưa qua bao dặm dài lửa khói chiến trường, nhan nhản những lính tụt hậu, lính Yankee và có Trời biết những gì nữa!

Hồi lên sáu, có lần nàng ngã sấp bụng từ trên cây xuống. Nàng hãy còn nhớ cái cảm giác nôn nao trước khi thở lại được. Giờ đây, khi nhìn Rhett, nàng lại cảm thấy y như thế: không thở được, choáng váng, buồn nôn.

- Rhett, anh cứ đùa!

Nàng tóm lấy cánh tay chàng và cảm thấy những giọt nước mắt sợ hãi của mình rớt xuống cổ tay. Chàng cầm tay nàng lên, hôn rất nhẹ.

- Ích kỷ đến cùng, phải không, cô bạn thân mến? Chỉ nghĩ đến cái mạng quý giá của mình, còn mặc kệ Liên bang anh dũng. Cô thử tưởng tượng quân ta sẽ phẫn khởi xiết bao khi thấy tôi xuất hiện vào giờ phút cuối cùng!

Giọng chàng âu yếm một cách ranh mãnh.

- Ôi, Rhett, nàng rên rỉ, sao mà anh nỡ hại tôi thế này? Tại sao anh lại bỏ mặc tôi?

- Tại sao ư? Chàng cười vui vẻ. Có lẽ bởi vì trong tất cả những người miền Nam chúng ta, vẫn ẩn náu cái thói đa cảm phản phúc ấy. Có lẽ... có lẽ bởi vì tôi xấu hổ. Phải, biết đâu đấy?

- Xấu hổ ư? Đúng, anh nên xấu hổ đến chết vì tội đem con bỏ chợ, bỏ mặc chúng tôi ở đây, bơ vơ không nơi nương tựa, bất lực...

- Scarlett thân mến! Cô không bất lực. Bất cứ ai ích kỷ và kiên quyết như cô đều không bao giờ bất lực. Giờ hôn bọn Yankee nếu chúng gặp cô!

Chàng đột ngột xuống xe và đi vòng sang mé bên nàng trong khi nàng bàng hoàng nhìn chàng.

- Xuống xe, chàng ra lệnh.

Nàng trân trân nhìn chàng. Một cách thô bạo, chàng vói tay lên, xốc nách nàng đặt mạnh xuống đất bên cạnh mình. Chàng nắm chặt lấy nàng, kéo xềnh xệch ra cách khỏi xe mấy bước. Nàng cảm thấy cát và sỏi lọt vào dép, làm đau chân nàng. Bóng đêm vẫn còn nóng bao quanh nàng như trong một cơn mê.

- Tôi không yêu cầu cô thông cảm hay tha thứ. Tôi cóc cần cái

đó vì chính tôi cũng sẽ không bao giờ thông cảm và tha thứ cho bản thân về hành động ngu xuẩn này. Tôi thấy ớn bản thân khi phát hiện ra ở tôi vẫn còn rơi rớt nhiều chất công tử tàu đến thế. Nhưng đất miền Nam tươi đẹp của chúng ta đang cần tất cả mọi cánh tay đàn ông. Ông thống đốc Baron anh dũng của chúng ta đã chẳng nói thế là gì? Không sao. Tôi lên đường ra trận đây.

Đột nhiên chàng cười phá, một tiếng cười thoải mái, vang vang làm dội lên những âm hưởng trong khu rừng tối:

- “Ta không thể yêu em hơn yêu Danh dự^[61]”. Đó là một câu dẫn thích hợp phải không? Chắc chắn là điều hay ho nhất tôi có thể tự mình nghĩ ra, vào lúc này. Bởi vì, Scarlett ạ, tôi yêu cô, bất luận mọi điều tôi đã nói ở hiên nhà cô, một đêm nào đó, tháng trước.

Cái giọng kéo dài của chàng trở nên mơn trớn và đôi bàn tay ấm áp, khỏe mạnh của chàng vượt ngược lên cánh tay trần của nàng.

- Tôi yêu cô, Scarlett ạ, bởi vì chúng ta rất giống nhau. Cả hai chúng ta, cô bạn thân mến ạ, đều là loại phản tặc, là đồ khốn kiếp ích kỷ. Thế giới có sập đổ, tôi và cô cũng mặc kệ, chừng nào hai chúng ta vẫn đầy đủ tiện nghi và an toàn.

Giọng chàng vang trong đêm tối, Scarlett nghe thấy lời mà chẳng hiểu nghĩa. Đầu óc nàng còn đang căng ra đến mệt nhoài, cố gắng chấp nhận cái sự thật phũ phàng là chàng bỏ mặc nàng ở đây, một mình đương diện với bọn Yankee. Tâm trí nàng nhắc đi nhắc lại: “Anh ta bỏ mặc mình, anh ta bỏ mặc mình”, nhưng không khuấy lên một niềm xúc động nào.

Rồi chàng vòng tay ôm ngang lưng và vai nàng. Scarlett cảm thấy những bắp thịt rắn chắc của đùi chàng áp vào người và những cúc áo vét-tông của chàng đè lên ngực. Một làn sóng nồng nàn cảm giác dìm ngập nàng, chao đảo, dễ sợ, cuốn băng khỏi tâm trí mọi ý thức về thời gian, không gian và hoàn cảnh. Nàng cảm thấy người mềm nhũn như dưa, nóng hầm hập, lử lử và đơn cô, và đôi cánh tay của chàng trở thành chỗ dựa xiết bao êm ái.

- Cô không muốn thay đổi ý kiến về những điều tôi nói tháng trước chứ? Để tăng thêm chất kích thích thì không có gì bằng sự hiểm nguy và cái chết. Hãy yêu nước, Scarlett ạ. Hãy nghĩ rằng

cô sẽ đẩy một người lính đến chỗ chết với những kỷ niệm đẹp đẽ.

Giờ đây, chàng hôn nàng và bộ ria chàng chạm vào miệng nàng buồn buồn, một cái hôn nóng bỏng và thông thả như thể có cả đêm để làm việc ấy. Charles không bao giờ hôn nàng như thế. Những cái hôn của anh em nhà Tarleton hay Calvert không bao giờ làm cho nàng vừa nóng, vừa lạnh, vừa run rẩy như thế này. Chàng ngả người ra phía sau và lướt cặp môi từ cổ nàng xuống tới chỗ chiếc trâm đá vẫn cài chặt coóc-xê của nàng.

- Người thương, chàng thì thảo, người thương của tôi.

Scarlett trong thấy chiếc xe lờ mờ trong bóng đêm và nghe thấy tiếng Wade eo éo.

- Má.á.á! Wade xợ!

Tâm trí chao đảo và mù mờ của nàng vụt tỉnh lại và nàng chợt nhớ ra điều mình đã quên bằng – cụ thể là chính nàng cũng sợ và Rhett đang bỏ rơi nàng, bỏ mặc nàng, tên khốn kiếp. Và quá đáng hơn nữa, anh ta còn trâng tráo đứng đây, ngay giữa đường, mà lẳng nhục nàng bằng những đề nghị bỉ ổi của anh ta. Căm giận trào lên, làm nàng rướn thẳng người, vùng một cái ra khỏi tay chàng.

- Chà, đồ khốn kiếp! Nàng kêu lên, vắt óc tìm những từ tệ hại hơn để xỉ vả chàng, những từ nàng đã nghe ông Gerald dùng để rửa ông Lincoln, rửa gia đình McIntos và những con la bất kham, nhưng không nhớ ra. Đồ hạ tiện, hèn nhát, hiểm độc, thói tha!

Và vì không nghĩ được lời nào thật đau, nàng liền vung tay, thẳng cánh tát vào miệng chàng với tất cả sức lực còn lại. Chàng lùi lại một bước, đưa tay lên mặt.

- À, chàng điềm nhiên nói và trong một lúc hai người đứng đối mặt nhau trong đêm tối. Scarlett nghe thấy tiếng chàng thở nặng nề và chính nàng cũng thở hồng hộc như vừa chạy cật lực vậy

- Họ có lý! Tất cả mọi người đều có lý! Anh quả không phải là con nhà dòng dõi!

- Cô gái thân mến của tôi, chàng nói, thật không thỏa đáng tí nào.

Nàng biết chàng đang cười và ý nghĩ đó lại càng làm nàng tức giận.

- Đi đi! Đi ngay đi! Tôi muốn anh đi mau cho khuất mắt. Tôi không muốn nhìn lại mặt anh bao giờ nữa. Lạy trời cho một viên đạn bác rơi trúng anh, xé anh thành triệu mảnh. Tôi...

- Phần còn lại không đáng kể. Tôi nắm được ý của cô rồi. Khi nào tôi chết trên bàn thờ Tổ quốc, tôi hi vọng là lương tâm sẽ cắn rứt cô.

Nàng nghe thấy chàng vừa cười vừa quay đi và bước trở lại cạnh xe. Nàng trông thấy chàng đứng đó, nghe thấy chàng nói và giọng chàng bỗng thay đổi, trở nên lịch sự và tôn kính, như bao giờ cũng vậy khi chàng nói với Melanie.

- Bà Wilkes?

Giọng Prissy sợ hãi trả lời từ trong xe.

- Lạy *Trúa*, thưa thuyền trưởng Butler! Cô Melly cháu *ngút* xỉu từ lúc *lấy*.

- Bà ấy không chết chứ? Vẫn thở chứ?

- *Veng Xơ Ông*, cô cháu vẫn thở.

- Thế thì cứ vậy mà lại tốt hơn đây. Nếu cô mày tỉnh, tao không chắc cô mày có đủ sức chịu mọi nỗi đau đớn không. Hãy trông nom cô mày cho cẩn thận, Prissy. Đây cho mày lá cao. Hãy cố đừng có ngu quá đi.

- *Veng Xơ ông*. Cháu cảm ơn ông.

- Tạm biệt Scarlett.

Scarlett biết chàng đã quay lại và đang đối diện với mình nhưng nàng không nói gì. Căm ghét làm nghẹn lời. Chân chàng lạo xạo nghiêng lớp đá vụn trên đường và trong một lúc, nàng thấy đôi vai lực lưỡng của chàng in hình trong bóng tối. Rồi chàng đi khuất. Tiếng chân chàng còn văng vẳng một lát nữa rồi tắt hẳn. Nàng chậm rãi quay về xe, đầu gối run rẩy.

Tại sao chàng lại đi, dấn thân vào bóng tối, vào lửa khói can qua, vào một Sự nghiệp đã thất bại, vào một thế giới hóa dại? Tại sao chàng ra đi, chàng, Rhet, con người vốn yêu thích lạc thú –

đàn bà và rượu – tiện nghi – cao lương mỹ vị và giường ấm nệm êm, quần là áo lượt – con người vốn ghét miền Nam và chế giễu bọn ngu dại chiến đấu cho nó? Giờ đây, chàng đã đặt chân đi ủng bóng lộn lên một con đường đầy cay đắng, nơi cái đói kiểm soát ráo riết, nơi sự mệt mỏi, đau buồn và thương tích lồng lên như những con sói gầm gào và ở cuối đường là cái chết. Chàng đâu có cần phải ra đi. Chàng giàu có, đầy đủ tiện nghi và an toàn. Thế nhưng chàng đã ra đi, bỏ lại nàng một mình trong một đêm tối đen mù mịt, với cả đạo quân Yankee chặn đường nàng về nhà.

Bây giờ nàng mới nhớ ra tất cả những tên xấu xa nàng định dùng để rửa chàng, nhưng đã quá muộn. Nàng gục đầu vào cái cổ chú xuống của con ngựa và khóc.

CHƯƠNG XXIV

Anh nắng ban mai rực rỡ chảy tràn qua vòm cây đánh thức Scarlett dậy. Trong một lúc, tê dại vì ngủ trong tư thế co quắp, nàng không nhớ nổi là mình đang ở đâu. Mặt trời làm nàng lóa mắt, những cỗ ván cứng sần xe nàng nằm lên làm người nàng ê ẩm và một khối gì đè nặng lên ngang hai cẳng chân nàng. Nàng cố ngồi dậy và phát hiện ra khối nặng đó là Wade. Nó nằm ngủ, đầu gối lên đùi mẹ. Hai bàn chân không của Melanie gần như chạm mặt nàng và dưới gầm ghế, Prissy nằm cuộn tròn như một con mèo đen với đứa bé sơ sinh chen giữa nó và Wade.

Rồi nàng nhớ lại mọi chuyện. Nàng ngồi bật dậy và vội vã đưa mắt nhìn quanh. Đội ơn Chúa, không thấy tên Yankee nào! Đêm qua, chỗ ẩn náu của họ đã không bị phát hiện. Bây giờ thì nàng nhớ lại hết tất cả - chặng đường ác mộng từ khi bật tiếng chân của Rhett, đêm dài bất tận, con đường tối đen đầy ổ gà, vệt lún và đá to trên đó chiếc xe khấp khểnh lăn bánh, những hố sâu hai bên đường mà xe đã sa vào, cái sức mạnh khơi dậy bởi khiếp hãi đã giúp nàng và Prissy vẫn được những bánh xe ra khỏi hố. Nàng rùng mình nhớ lại bao nhiêu lần đã lái con ngựa ương ngạnh lạc vào những cánh đồng hoặc rừng cây, nghe thấy quân lính tiến lại gần, không biết đó là bạn hay thù – đồng thời cũng nhớ lại cái cảm giác nơm nớp chỉ sợ một tiếng ho, hắt hơi hoặc một tiếng nấc của Wade có thể làm họ bị lộ trước bọn lính hành quân.

Ôi, cái con đường tối đen, người đi như bóng ma, lặng thinh,

chỉ nghe tiếng chân giậm âm âm trên đất mềm, tiếng yên cương thảng đai lách cách nhè nhè! Và ôi, cái thời khắc khinh khủng khi con ngựa ốm yếu kiệt lực không chịu đi nữa, và kỵ binh cùng đại bác hạng nhẹ rầm rập qua trong đêm tối, qua chỗ họ nín thở ngồi, qua sát sàn sạt đến nỗi nàng ngửi thấy mùi mồ hôi khản khản trên mình những người lính và gần như có thể với tay ra sờ vào họ!

Cuối cùng, khi đến gần Trại “Lâm Thời”. Scarlett thấy mấy đống lửa trại bập bùng ở những nơi quân hậu tập của tướng Steve Lee đang chờ lệnh rút nốt. Nàng đã cho xe vòng một dặm qua một cánh đồng đã cày vỡ, cho đến khi ánh lửa tắt dần đằng sau. Thế rồi nàng đã lạc đường trong đêm tối và đã khóc nức nở khi không tìm ra con đường xưa kia rất quen thuộc với nàng. Và cuối cùng, khi tìm ra thì con ngựa quy xuống trong còng xe và không chịu dậy nữa, ngay cả khi nàng và Prissy hợp lực lại kéo dây cương.

Thế là nàng phải tháo đồ thảng đai cho nó và, mệt bã người, bò vào mạn sau xe, duỗi dài đôi chân đau nhức. Nàng nhớ mang máng là trước khi buồn ngủ díp mắt lại, nàng có nghe thấy Melanie nói bằng một giọng yếu ớt vừa cầu xin, lại vừa như cáo lỗi:

- Scarlett, em muốn uống tí nước, có được không, chị?

Nàng đã trả lời: “Chẳng có một giọt nào” và ngủ thiếp đi ngay trước cả khi tiếng cuối cùng phát ra khỏi miệng.

Bây giờ đã là buổi sáng, và thế giới yên tĩnh, trong xanh và óng ánh vàng rực những đốm nắng. Và chẳng hề thấy bóng dáng lính ở bất cứ chỗ nào. Nàng đói và khát khô cổ, người đau nhức và tê dại. Lòng đầy ngỡ ngàng, nàng tự hỏi làm sao mình, Scarlett O'Hara đây, vốn chỉ có thể yên giấc trên giường nệm lông chim êm nhất với mền tơ nôn, lại có thể ngủ trên những ván gỗ sần sùi như một gã lực điền.

Mắt hấp háy dưới ánh nắng, nàng nhìn thấy Melanie và há hốc miệng kinh hãi. Melanie nằm bất động và nhợt nhạt đến nỗi Scarlett tưởng nàng đã chết. Nom nàng quả như chết rồi, như cái xác của một bà già với bộ mặt bị tàn phá và mái tóc đen bù rối xơ rụi trên đó. Scarlett nhẹ hẫng người khi thấy lồng ngực

Melanie khễ lên xuống theo một nhịp thở nồng và biết là nàng đã sống qua đêm đó.

Scarlett đưa tay lên ngang mày che cho khỏi chói và nhìn ra xung quanh. Rõ ràng họ đã ngủ qua đêm dưới vòm cây trong một sân trước đồn điền nhà ai đó, vì trước mắt nàng trải ra một lối đi rải sỏi và cát, ngoằn ngoèo giữa hai hàng cây tuyết tùng.

“À, đây là đồn điền Mallory!” Nàng nghĩ thầm, tim rộn ràng sung sướng trước triển vọng sắp gặp bạn bè và sự giúp đỡ.

Nhưng một im lặng chết chóc trùm lên đồn điền. Các bụi cây và bãi cỏ bị giày xéo nát ở những chỗ vó ngựa, bánh xe và chân người đã quần đi quần lại điên cuồng khiến mặt đất bị xới đào lên. Nàng nhìn về phía đại sảnh và ở chỗ trước kia là ngôi nhà gỗ trắng cũ rất quen thuộc đối với nàng, giờ đây chỉ thấy một nền hình chữ nhật lát đá granite xám đen và hai ống khói cao bằng gạch vươn lên vòm lá cháy thành than của hàng cây lặng lẽ.

Nàng rùng mình hít một hơi sâu. Liệu rồi nàng có phải thấy áp Tara như thế này, bình địa và tịch lặng như chết?

“Lúc này, ta chưa nên nghĩ đến điều đó”, nàng vội vã tự nhủ. “Mình không được tự cho phép nghĩ đến điều đó”. Song, ngoài ý muốn chủ quan, tim nàng đập gấp và mỗi nhịp đập dường như quát to: “Mau lên! Mau lên! Về nhà! Mau lên!”

Phải tiếp tục lên đường về nhà thôi. Nhưng trước hết, phải kiếm chút thức ăn và nước, nhất là nước. Nàng đánh thức Prissy dậy. Prissy giương tròn mắt nhìn quanh.

- Lạy *Trúa*, cô Scarlett, cháu ngõ chả còn thức dậy *lữa*, ngoại trừ ở *lời* Đất Thánh.

- Còn lâu, Scarlett nói, cố sửa lại mái tóc bù rối. Mặt nàng nhâm nhấp dớt và mình đầm mồ hôi. Nàng cảm thấy mình bần thủ, dính nháp, nhớp nhúa, gần như hôi hám. Quần áo thì nhàu nát, nhăn nheo vì cứ thế nguyên thế mà ngủ. Chưa bao giờ nàng thấy thấm mệt và ế ảm đến thế. Những cơ bắp (tưởng đâu như không hề có!) đau như vì những cố gắng phi thường đêm qua và mỗi cử động đều làm nàng nhức nhối.

Nàng cúi xuống nhìn Melanie và thấy đôi mắt đen đã hé mở - đôi mắt của người ốm, hùng hực sốt với những quầng thâm hùm

hụp bên dưới. Nàng hé đôi môi nứt nẻ và thì thào cầu khẩn: “Nước!”

- Đứng dậy, Prissy, Scarlett ra lệnh. Tao với mày ra giếng lấy ít nước.

- Cơ mà, cô Scarlett, đằng í, khéo có ma đấy. Ngộ nhờ có người chết ở đấy thì *xao* ?

- Nếu mày không ra khỏi xe thì tao sẽ biến mày thành ma. Scarlett nói, không còn bụng dạ nào mà cãi vã, chân chuệnh choạng ra bước xuống đất.

Và bây giờ nàng mới nghĩ đến con ngựa, Lạy Chúa! Ngộ nhờ nó đã chết trong đêm qua! Lúc nàng cưỡi thẳng đai, nó như đã gấn đất xa trời rồi. Nàng chạy vòng ra sau xe và thấy nó nằm nghiêng một bên sườn. Nếu nó chết rồi, nàng sẽ nguyện rửa Thượng Đế và chết luôn một thể. Ai đó trong Kinh Thánh cũng đã từng làm đúng như thế. Nguyên rửa Thượng Đế rồi chết luôn. Giờ thì nàng biết đích xác người ấy đã cảm thấy như thế nào. Nhưng con ngựa vẫn còn sống – thở phì phò nặng nhọc, đôi mắt ồm nứa khép nửa mở, nhưng vẫn còn sống. Phải, nó cũng cần có chút nước cho lại sức.

Prissy miễn cưỡng xuống xe, luôn miệng rên rỉ và sợ sệt theo Scarlett đi ngược con đường giữa hai hàng cây. Đằng sau những đồng cỏ nát, dãy nhà quét vôi trắng của các gia nô đứng im lìm, vắng tanh dưới vòm cây. Giếng ở giữa dãy đó và cái nền đá ám khói, mái tời vẫn còn và gầu múc thả sâu xuống giếng. Hai thầy, tớ hợp lực cuộn dây thừng lên và khi gầu nước mát lấp lánh hiện ra khỏi đáy sâu tối om, Scarlett kéo nó lại, ghé môi uống ừng ực, làm nước bắn tung tóe cả lên người.

Nàng uống đến khi câu nói dối của Prissy: “Ôi, cô Scarlett, cháu cũng khát chứ!” khiến nàng nhớ ra rằng những người khác cũng cần như mình.

- Mày tháo nút buộc và đem gầu nước về xe, cho mỗi người uống một ít. Còn lại bao nhiêu cho con ngựa. Mày có nghĩ là cô Melanie phải cho con bú không? Thằng bé đến chết đói mất.

- Lạy *Trúa*, cô Scarlett, cô Melanie chả có giọt *xữa* nào ... và rồi cũng chả có đâu.

- Làm sao mà biết?

- Cháu đã thấy ồi *ngời* như cô í .

- Mà đừng có lên mặt với tao. Hôm qua, sự hiểu biết của mày về trẻ sơ sinh mới hay hóm làm sao. Nhanh lên. Tao sẽ đi lùng xem có kiếm ra được cái gì ăn không.

Cuộc lùng sục của Scarlett mới đầu tưởng không ăn thua, nhưng cuối cùng nàng cũng kiếm ra được mấy quả táo trong vườn. Quân lính đã đến đây trước nàng nên chẳng còn quả nào trên cây. Những quả nàng tìm thấy dưới đất, phần lớn đã rữa. Nàng chọn những quả khá nhất đùm vào vạt váy và quay trở lại. Đất mềm và những hòn sỏi nhỏ lọt vào bên trong đôi dép lê của nàng. Tại sao đêm qua nàng không nghĩ đến chuyện đi một đôi giày chắc chắn hơn nhỉ? Tại sao nàng không đội chiếc mũ rộng vành che nắng? Tại sao nàng không mang đi chút gì để ăn? Nàng đã hành động như một con ngốc. Nhưng dĩ nhiên, nàng đã nghĩ Rhett sẽ lo liệu tất.

Rhett! Nàng nhỏ bọt vì riêng cái tên đó đã đủ lợm giọng. Sao mà nàng căm ghét hắn ta! Con người mới đang khinh làm sao! Thế mà nàng đã đứng ngay giữa đường để cho hắn ta hôn... và hầu như còn lấy làm thích nữa chứ! Đêm qua, nàng thật điên rồ. Thằng cha thật đê tiện!

Khi trở lại, nàng chia số táo và ném phần còn lại vào phía sau xe. Lúc này, con ngựa đã đứng dậy, nhưng xem ra chẳng khỏe khoắn lại được mấy tí, ngay cả sau khi đã uống nước. Trong ánh sáng ban ngày, nom nó còn thảm hại hơn cả đêm qua. Xương hông nó chồi lên như một con bò cái già, xương sườn bày ra như tấm ván giặt và lưng đầy vết lở loét. Trong khi thắng đai cho nó, nàng gần như không dám chạm tay vào mình nó. Khi nhét hàm thiếc vào miệng nó, nàng nhận thấy nó hầu như đã rụng hết răng. Già cộc để đại vương! Đẳng nào cũng mang tiếng ăn cắp, sao Rhett không kiếm một con ngựa tử tế một chút?

Nàng trèo lên ghế xà-ích và quất cành cây hồ đào lên lưng nó. Nó thở khò khè và cất bước chậm chạp rẽ ra đường cái, chậm đến nỗi nàng biết rằng mình đi bộ cũng còn nhanh hơn mà không cần phải cố gắng gì. Ôi, giá nàng không vướng víu Melanie và đứa trẻ sơ sinh, Wade và Prissy, thì nàng đã có thể phóng thật nhanh

về nhà! Phải, nàng sẽ chạy suốt chặng đường, từng bước xích lại gần ấp Tara và mẹ nàng.

Từ đây về đến nhà, chắc không hơn mười lăm dặm, nhưng với cái nhịp đi của con nghẻo già này, ắt phải mất cả ngày vì phải dừng lại luôn luôn cho nó nghỉ. Cả ngày! Nàng nhìn con đường đỏ chói chang, đầy những vệt lún do bánh xe đại bác và xe cứu thương khoét hằn xuống. Phải sau nhiều tiếng đồng hồ nữa, nàng mới có thể biết ấp Tara có còn đứng vững và bà Ellen có còn ở đó không. Phải sau nhiều giờ nữa, nàng mới có thể kết thúc cuộc hành trình dưới ánh lửa thiêu đốt của mặt trời tháng chín.

Nàng ngoái lại nhìn Melanie nằm sõng sượt, đôi mắt ồm nhắm nghiền cho khỏi chói nắng, và thao dây quai mũ vút cho Prissy.

- Lấy cái này đập lên mặt cô ấy cho nắng khỏi xói vào mắt.

Rồi khi thấy cái nóng rọi xuống đầu trần, nàng nghĩ thầm: “Kiểu này, khéo mặt mình sẽ lốm đốm tàn nhang như một quả trứng gà Nhật Bản ngay trước khi ngày tàn”.

Cả đời, nàng chưa bao giờ ra nắng mà không đội mũ hoặc che mạng, chưa bao giờ cầm cương mà không đi găng để bảo vệ làn da trắng của đôi bàn tay nõn nà. Vậy mà bây giờ, nàng đang phơi mình dưới nắng, trong một chiếc xe tiêu tụy kéo bởi một con ngựa tiêu tụy; người nàng bần thủ, đầm đìa mồ hôi, bụng đói, bất lực không còn cách nào khác ngoài việc hì hụi lần từng bước một như một con sên qua một vùng đất vắng tanh vắng ngắt. Mới cách đây vài tuần ngắn ngủi, nàng còn sống yên ổn, an toàn! Mới cách đây chưa được bao lâu, nàng và mọi người khác còn nghĩ rằng Atlanta không bao giờ có thể thất thủ, rằng bang Georgia không bao giờ có thể bị chiếm. Nhưng cái đám mây nhỏ xuất hiện phía tây bắc bốn tháng trước đây đã bùng ra thành một cơn dông dữ dội, rồi thành một trận bão gào thét cuốn băng cả thế giới của nàng, bốc nàng ra khỏi cuộc sống êm ấm để ném vào giữa nơi hoang vu tịch lặng, đầy bóng ma này.

Liệu ấp Tara có còn đứng vững hay cũng đã bị cuốn theo trận cuồng phong tràn qua bang Georgia?

Nàng quất roi lên lưng con ngựa mệt nhoài, cố thúc nó đi tiếp, trong khi những bánh xe lảo đảo như say rượu vẫn lắc những người trong xe từ bên nọ sang bên kia.

Hình như cái chết đang lớn vồn đầu đây. Trong ánh nắng chiều tà, tất cả những cánh đồng, những khu rừng mà Scarlett nhớ như in, đều biếc xanh và im phăng phắc trong một tịch mịch phi trần thế. Nó rót kinh hoàng vào tim nàng. Mỗi ngôi nhà trống không, lỗ chỗ vết đạn đại bác, mà họ đã đi qua ngày hôm ấy, mỗi ống khói gầy guộc đứng cạnh trên đồng đồ nát cháy đen, đều tăng thêm nỗi khiếp sợ của nàng. Từ đêm hôm qua đến giờ, họ chưa gặp một người hoặc một vật nào còn sống. Người chết, ngựa chết, la chết thì có, nằm rải rác bên đường, trương phình lên, ruồi nhặng bu đầy, nhưng những gì còn sống thì tịnh không. Không thấy trâu bò rống đàng xa, không thấy chim hót, không thấy gió lay động cây lá. Chỉ có tiếng vó ngựa lộp cộp mệt mỏi và tiếng oe oe yếu ớt của đứa trẻ sơ sinh con Melanie, phá vỡ im lặng.

Vùng quê như bị yểm một phép ma thuật ghê gớm. Hoặc tệ hơn nữa, Scarlett rùng mình nghĩ, nó giống như gương mặt thân yêu, quen thuộc của một người mẹ, cuối cùng đã trở lại đẹp tươi, bình thản sau cơn hấp hối. Nàng cảm thấy những khu rừng xưa kia thân thuộc, gần Jonesboro. Họ đang lẩn quất ở đây, trong những khu rừng ma ám, lấp lánh những tia nắng chiều quái đản chênh chếch, xuyên qua vòm lá im phăng phắc, cả bạn lẫn thù đang ngó nhìn nàng trong chiếc xe tải xộc xệch bằng những con mắt mù lòa bởi máu và bụi đỏ - những con mắt mờ đục, khủng khiếp.

- Mẹ! Mẹ! Nàng thì thầm. Giá nàng có thể đến bên bà Ellen bây giờ! Ước gì, do một phép màu của Thượng Đế, áp Tara vẫn nguyên vẹn và nàng có thể đánh xe theo con đường giữa hai hàng cây, và vào nhà, và nhìn thấy bộ mặt đôn hậu, âu yếm của mẹ, cảm thấy sự vuốt ve của bàn tay êm ái, mầu nhiệm xua tan nỗi sợ, níu chặt lấy gấu váy bà Ellen mà vùi mặt vào đó. Mẹ hẳn biết cần phải làm gì. Mẹ sẽ không để cho Melanie và con cô ta chết. Mẹ hẳn biết cần phải làm gì. Mẹ sẽ xua đuổi sạch mọi ma quỷ, mọi nỗi sợ, mà chỉ cần bình thản nói khẽ: "Im! Im" Nhưng mẹ lại đang ốm, có khi đang sắp chết cũng nên.

Scarlett quất roi vào mông con ngựa mệt mỏi. Cần phải đi nhanh hơn! Suốt ngày dài nóng nực này, chiếc xe đã bò lết trên

con đường dài hun hút bất tận. Sắp tối rồi và họ sẽ trở lại giữa cảnh hoang tàn chết chóc này. Nàng riết chặt thêm dây cương bằng đôi bàn tay phồng rộp và hung tợn quất xuống lưng ngựa, mạnh đến nỗi buốt nhói cả cánh tay.

Giá nàng có thể tới được vòng tay hiền hậu che chở của áp Tara và bà Ellen, để đặt xuống cái gánh nặng quá lớn đối với đôi vai non trẻ của nàng; người thiếu phụ sống dở chết dở, đứa hài nhi đang héo quắt dần, đứa con trai nhỏ đang gào đói của chính nàng, con bé da đen hồn xiêu phách lạc, tất cả đều trông cậy vào sức mạnh, sự dẫn dắt của nàng, tất cả đều đọc thấy ở tấm lưng rướn thẳng của nàng sự can đảm mà nàng không hề có và sức mạnh từ lâu đã rời bỏ nàng.

Con ngựa kiệt sức không phản ứng gì với dây cương giật hoặc roi quất, mà chỉ chệnh choạng lê bước, vấp rúi trên những hòn đá nhỏ và sỏi đảo như sắp ngã khụy đầu gối. Nhưng khi hoàng hôn xuống, cuối cùng họ đã bước vào đoạn chót của cuộc hành trình dài dặc. Xe đến khúc quanh của con đường mòn và rẽ vào đường cái lớn. Áp Tara chỉ còn cách một dặm nữa thôi!

Đây kia, đã thấy in bật cái mảng sẫm của hàng rào tử đinh hương đánh dấu địa phận đồn điền MacIntosh. Đi một quãng nữa, Scarlett ghìm cương trước con đường chạy giữa hai hàng cây sồi dẫn đến ngôi nhà của ông già Angus Mac Intosh. Nàng dõi đôi mắt xuyên qua bóng tối thăm dần giữa hai rặng cây già. Tất cả đều tối đen. Không một ánh đèn nào trong ngôi đại sảnh cũng như trong cả khu nhà ở. Căng mắt ra trong bóng tối, nàng lơ mơ nhận thấy cái cảnh tượng quen thuộc qua cái ngày khủng khiếp này: hai cái ống khói cao ngất, như những tấm bia mộ khổng lồ, vượt lên trên tầng gác hai đổ rụn và những cửa sổ gãy nát, không đèn không lửa, chọc thủng tường như những con mắt đờ đẫn, mù lòa.

- Ố hơ! Nàng lấy hết sức gọi thật to. Ố hơ!

Sợ cuống lên, Prissy búi lấy nàng. Scarlett quay lại, thấy mắt nó long sòng sọc.

- Cô đừng có hô, cô Scarlett! Cháu xin cô, đừng gọi nữa ! Nó thì thào, giọng run rẩy. Ai mà *bết đợc* cái gì *xẽ lên tếng dả* lời!

“Lạy Chúa!” Scarlett nghĩ thầm, một cảm giác ớn lạnh chạy

khắp người. “Lạy Chúa! Nó nói phải. Ai mà biết được cái gì có thể từ đây chui ra!”

Nàng rập cương thúc ngựa đi tiếp. Cảnh ngôi nhà của MacIntosh cháy rụi, đổ nát, vắng ngắt, như tất cả các đồn điền nàng đã đi qua ngày hôm nay; đã dập tắt hy vọng cuối cùng còn le lói trong nàng. Ấp Tara chỉ cách có nửa dặm, trên cùng một con lộ, ngay trên đường đi của quân đội. Ấp Tara chắc cũng bị san bằng! Nàng sẽ chỉ thấy gạch ngói sạm đen và ánh sao rọi qua những khung tường không mái, bà Ellen và ông Gerald biệt tăm, các em gái biệt tăm, Mammy biệt tăm, đám đầy tớ da đen cũng biệt tăm, tất cả đều đã đi về đâu có Trời biết, để lại sự cô tịch gớm ghiếc trùm lên mọi vật.

Tại sao nàng lại đứng ra làm cái vai trò đầu sai ngu dại này, bất chấp mọi ý thức khôn ngoan, kéo lê theo Melanie và đứa con mới đẻ của cô ta? Thà chết cả ở Atlanta còn hơn là chết trong đống đổ nát lặng tờ của ấp Tara, sau cả một ngày chịu cực hình trong chiếc xe xóc như người và dưới ánh nắng thiêu đốt.

Nhưng Asley đã để Melanie lại cho nàng trông nom “Hãy chăm sóc Melanie nhé? Hãy hứa đi!” Và nàng đã hứa. Tại sao nàng lại tự ràng buộc mình bằng một lời hứa như vậy, giờ đây càng buộc chặt gấp đôi khi mà Asley đã đi xa? Ngay cả trong lúc kiệt sức này, nàng vẫn ghét Melanie, ghét cái tiếng oe oe nhỏ tí của con cô ta mặc dầu mỗi lúc một yếu đi vẫn cứ xói vào im lặng. Nhưng nàng đã hứa và bây giờ hai mẹ con cô ta phụ thuộc vào nàng cũng như Wade và Prissy, nàng phải vật lộn, chiến đấu vì họ, chừng nào nàng còn sức lực và hơi thở. Kể ra nàng có thể để họ lại Atlanta, vớt Melanie vào bệnh viện và bỏ đi. Nhưng nếu làm thế, nàng sẽ không còn mặt mũi nào mà gặp Asley, dù ở trên đời này hay ở thế giới bên kia, để nói với chàng rằng em đã bỏ mặc vợ con chàng chết giữa đám người xa lạ.

Ôi, Asley! Đêm nay chàng ở đâu, trong khi em hì hục trên con đường ma ám này cùng với vợ con chàng? Liệu chàng có còn sống không? Chàng có nghĩ đến em không, trong khi nằm sau song sắt nhà tù ở Đảo Đá? Hay chàng đã chết vì bệnh đậu mùa từ bao tháng nay rồi, xác đã rửa trong một cái huyết chung, cùng với hàng trăm binh sỹ khác của Liên bang?

Những sợi thần kinh căng thẳng của Scarlett gần như đứt tung khi một tiếng động đột ngột vang lên trong bụi rậm gần đấy. Prissy rú lên, bổ nhào xuống sàn xe, sắp mình trên đứa bé. Melanie cựa quậy một cách yếu ớt, quờ tay tìm đứa bé, còn Wade thì bưng mắt, rúm người lại, sợ quá không kêu lên được. Rồi những bụi cây bên cạnh rã rạc rã rã ra dưới những móng vó nặng nề và một tiếng rống trầm trầm đập vào tai họ.

- Đó chỉ là một con bò cái thôi, Scarlett nói, giọng khàn đi vì sợ. Đừng có giở trong ngu xuẩn, Prissy. Mà ừ ừ bẹ em bé, làm cô Melly và Wade hết cả hồn.

- Ma dớ, Prissy rên rỉ, quần quai, mặt úp xuống ván sàn xe.

Từ từ quay lại, Scarlett giơ cái cành cây dùng làm roi ngựa quất xuống lưng Prissy. Nàng đã quá mệt và quá suy nhược vì sợ hãi nên không chịu nổi sự yếu đuối ở bất kỳ ai khác nữa.

- Ngồi dậy, con rồ, kéo tao đánh kỳ gãy cành cây này mới thôi, nàng nói.

Thổn thức, Prissy ngóc đầu dậy và ghé mắt qua thành xe, nó thấy đó quả thật là một con bò cái đỏ khoang trắng. Nó đang giương đôi mắt sợ hãi nhìn họ, vẻ cầu khẩn. Nó lại há miệng rộng, như tuồng đau đớn lắm.

- Có phải nó bị thương không? Nghe không phải một tiếng kêu bình thường.

- Cháu thấy *đư* tuồng bầu vú *ló* quá căng và *ló* đang *rút* cần được *vắt xớ*, Prissy nói, phần nào để trấn tĩnh. Cháu chắc đây là một con trong đàn bò của ông Mac Intosh, cánh *nhọ* lùa vào *dùng* và bọn Yankees *hông* bắt *đợc*.

- Ta sẽ mang nó đi theo, Scarlett quyết định rất nhanh. Như thế, ta sẽ có chút sữa cho thằng bé.

- Làm sao ta mang *đợc* một con bò cái đi theo, cô Scarlett? Chúng ta *hông* thể mang theo con bò *lào* hết. Cái *dống* bò cái để lâu không *vắt xớ* là *dắc dối* lắm, vú *lo* căng đến *vỡ tung*. *Xế* cho *lên* *ló* mới kêu *dống* lên. *Xế* ...

- Mà ừ ừ chuyện ấy thế, thì hãy cởi chiếc váy ngắn, xé nó ra làm dây cột con bò vào đằng sau xe.

- Cô Scarlett, cô còn là gì một thàng *lay* cháu *hông* có chiếc váy ngắn *lào*, mà nếu cháu có chẳng *lừa*, cháu cũng chẳng đời *lào* đem dùng cho con vật *lày* đâu. Cháu chẳng bao *rờ* dây vào mấy bọn bò cái. Cháu *khếp* *đống* bò cái lắm.

Scarlett đặt dây cương xuống, cuốn váy lên. Chiếc váy ngắn viền đăng ten mặc bên trong là thứ y phục sang trọng cuối cùng còn nguyên vẹn của nàng. Nàng cởi sợi dây rút và tụt váy khỏi chân, lấy hai tay vò nhàu những nếp lạnh mềm. Rhett đã mang từ Nassau về cho nàng loại hàng lạnh và đăng ten này trên chuyến tàu vượt rào cuối cùng của chàng và nàng đã bỏ một tuần để may chiếc váy đó. Nàng quả quyết nắm lấy nếp viền giặt mạnh, bỏ vào miệng nhay cho đến khi nó rách xoạc theo chiều dài. Nàng nhay như điên, dùng cả hai tay để xé thành nhiều dải. Nàng nối các đầu dải với nhau bằng những ngón tay phồng giộp, chảy máu và run rẩy vì mệt.

- Buộc cái dây này vào sừng nó, nàng ra lệnh. Nhưng Prissy tròn lại.

- Cháu *khếp* *đống* bò cái lắm, cô Scarlett. Và cháu chẳng bao *rờ* *rính* *ràng* mấy nó. Cháu *hông* phải *nhọ* làm đồng. Cháu là *nhọ* *da* *lô* thôi.

- Mày là một con nhọ vô tích sự. Ba tao đã làm một việc đại dột nhất trần đời cái hôm mua mày về. Scarlett nói chậm rãi, quá mệt không buồn cáu nữa. Và nếu tao mà còn cử động được cánh tay thì tao sẽ đánh mày kỳ đến gãy cái roi này.

- Đấy, nàng nghĩ thầm, mình lại nói “nhọ” rồi, mà Mẹ thì chẳng thích thế một tí nào.

Prissy tròn tròn mắt, mới đầu nhìn bộ mặt đanh lại của cô chủ rồi liếc sang con bò cái đang kêu thảm thiết. So sánh hai đấng, nó thấy Scarlett còn đỡ nguy hiểm hơn, nên nó níu chặt lấy thành xe và cứ ngồi nguyên đấy.

Scarlett trèo xuống khỏi xe, mỗi cử động là một cực hình đối với những cơ bắp đau nhức. Prissy không phải là người duy nhất “*khếp*” bò cái. Scarlett xưa nay vẫn sợ chúng, ngay cả con bò cái hiền lành nhất dưới mắt nàng cũng đầy sát khí, nhưng đây đâu phải là lúc rúm người lại trước những nỗi sợ nhỏ trong khi bao nhiêu nỗi sợ lớn đang bủa vây dày đặc. Cũng may con bò lại lành.

Trong cơn đau, nó tìm kiếm sự bầu bạn và giúp đỡ của con người, nó không làm một cử chỉ đe dọa nào khi nàng cột vào sừng nó một đầu dây làm bằng chiếc váy ngắn xé ra. Đầu kia, nàng quấn vào sau xe buộc thật chắc chắn đến hết mức những ngón tay lóng ngóng của nàng cho phép. Rồi, khi nàng vừa định quay về ghé xà ích, một cơn mệt mỏi vô hạn ập đến, làm nàng lảo đảo xây xẩm mặt mày. Nàng níu lấy thành xe cho khỏi ngã.

Melanie mở mắt thấy Scarlett đứng cạnh mình bèn thì thào hỏi:

- Chị thân yêu... đến nhà chưa?

Nhà! Nghe tiếng đó, những giọt lệ nóng hổi trào lên mắt Scarlett. Nhà. Melanie đâu biết rằng họ làm gì còn có nhà – họ đang bơ vơ một mình giữa một thế giới điên loạn và hoang tàn.

- Chưa, nàng nói, cố lấy giọng dịu dàng hết mức cổ họng se lại của nàng cho phép, nhưng cũng sắp thôi. Tôi vừa kiếm được một con bò cái và ta sắp có chút sữa cho cô và cháu bé.

- Tôi nghiệp thằng bé, Melanie thì thào, yếu ớt quờ tay về phía đứa trẻ, nhưng chưa với tới đã buông phịch xuống.

Trò trở lại chỗ ngồi trên xe là một cố gắng đòi hỏi tất cả sức lực mà Scarlett có thể huy động, nhưng cuối cùng cũng xong. Nàng cầm cương lên. Con ngựa đứng, đầu rũ xuống thiếu não, và không chịu đi. Scarlett quát roi không thương xót. Nàng cầu Trời tha thứ cho nàng về tội làm đau một con vật đã mệt nhoài, nhưng nếu Trời không tha thì cũng đành thôi. Vả chăng, áp Tara ngay trước mặt và sau một phần tư dặm nữa, con ngựa có thể gục trong còng xe nếu nó thích thế.

Cuối cùng, nó chậm chạp cất bước, chiếc xe cọt két và con bò cứ mỗi bước lại rên rĩ. Tiếng kêu đau đớn của con vật gài vào thần kinh Scarlett đến nỗi nàng những muốn dừng lại và cởi dây thả nó ra. Dù sao đi nữa, liệu nó có ích gì cho bọn họ nếu không còn ai ở áp Tara? Nàng không biết vắt sữa và ngay cả nếu nàng làm được việc ấy, con vật vẫn có thể đá bất kỳ ai đụng vào những cái vú đau buốt của nó. Nhưng nàng đã có con bò và nàng cũng có thể giữ nó chứ. Giờ đây, ngoài nó ra, nàng chẳng có mấy tí trên đời.

Cuối cùng, khi xe tới chân một con dốc thoai thoải, mắt Scarlett bỗng nhòa lệ vì ngay sau đỉnh dốc là ấp Tara! Thế rồi nàng chột thót tim lại: Con ngựa lụ khụ này ắt không bao giờ lên nổi ngọn đồi này. Đạo trước, vào thời kỳ nàng hay phóng lên đồi trên mình con ngựa cái chân lẹ như bay, con dốc thoai thoải này thật chẳng mùi gì. Có lẽ nào, từ khi nàng vắng nhà đến giờ, nó lại hóa ra dốc đứng đến thế? Con ngựa này ắt không thể nào kéo cả chiếc xe nặng nề lên được.

Nàng uể oải xuống xe và cầm lấy cương ngựa.

- Ra khỏi xe cùng với Wade, Prissy – nàng ra lệnh. Hoặc là mày bế hoặc là mày dắt nó. Đặt đứa nhỏ cạnh cô Melanie.

Wade òa lên nức nở. Qua tiếng khóc thút thít của nó, Scarlett chỉ nghe rõ mấy chữ: “Tối... tối ... Wade sợ!”

- Cô Scarlett, cháu *hông* đi bộ *được*. *Chun* cháu phòng *dộp* cả và *ló* thò cả ra ngoài *rầy*, mấy *lị* Wade mấy cháu *chả lạng* là bao và...

- Ra! Ra ngay, đừng để tao phải lòi cổ ra! Mà tao đã lòi ra là tao bỏ mặc một mình mày ở đây, trong đêm tối luôn thể đấy. Nhanh lên!

Prissy rên rĩ, nhìn những lùm cây tối om quây quanh ở cả hai bên đường như muốn với tay ra tóm lấy nó nếu nó rời khỏi nơi ẩn náu trên xe. Nhưng nó cũng đặt đứa trẻ sơ sinh cạnh Melanie, lồm cồm tụt xuống đất và vươn tay lên đỡ Wade ra. Thằng bé nức nở, co ro nép vào vú nuôi.

- Dỗ nó im đi kẻo tao không chịu được, Scarlett nói, tay cầm cương kéo con ngựa miễn cưỡng cất bước. Nào Wade, hãy là một đấng tiểu nam nhi, đừng khóc nữa kẻo mẹ đánh đòn bây giờ.

Tại sao Thượng Đế lại sinh ra trẻ con. Scarlett dữ tợn nghĩ (nàng vừa bước trọ chân trên con đường tối mù mịt) chúng chỉ là những thứ phiền hà vô dụng, to mồm kêu khóc, lúc nào cũng đòi được chăm sóc, lúc nào cũng vướng víu quẩn chân. Sự mệt nhọc cùng kiệt xâm chiếm nàng hoàn toàn, không để lại chỗ nào cho lòng thương xót đối với thằng bé khiếm đảm đang lằm chằm bên cạnh Prissy, vừa sụt sịt vừa níu tay con nhỏ da đen – chỉ độc một niềm ngao ngán về nỗi đã sinh ra nó, chỉ độc một lời tự hỏi chán chường: tại sao mình lại đi lấy Charles Hamilton?

- Cô Scarlett, Prissy thì thầm, níu chặt tay cô chủ, cô cháu mình đừng về ấp Tara. Mọi người *hông* còn ở đấy đâu. Đi cả rồi. Có khi chết *xạch* rồi cũng *lên* – cả mẹ cháu và *dững* người khác.

Đó là vang vọng những ý nghĩ của chính Scarlett. Nghe thấy thế, nàng tức điên, hất những ngón tay níu bám vào mình.

- Thế thì đưa tay Wade cho tao dắt. Còn mày thì ngồi xuống đây và ở lại luôn thôi.

- *Hông*, *xơ* cô! *Hông*, cô ơi.

- Thế thì cầm mồm đi!

Con ngựa mới đi chậm làm sao! Dãi nhớt từ miệng nó nhỏ xuống tay nàng. Một câu trong bài ca khúc nàng đã có lần cùng hát với Rhett vụt qua óc nàng – nàng không nhớ được đoạn cuối:

Cực nhọc sắp qua rồi...

“Cực nhọc sắp qua rồi”, nàng hát thầm trong đầu “Cực nhọc sắp qua rồi”

Thế rồi xe lên tới đỉnh dốc và trước mặt họ là những cây sồi ấp Tara, một mảng đen sẫm cao vòi vọi im bất trên nền trời đang tối dần. Scarlett vội đảo mắt nhìn xem có ánh đèn ở chỗ nào không. Tĩnh không.

- Mọi người đi cả rồi! Trái tim, như cục chì lạnh trong ngực nàng nói vậy. Đi cả rồi!

Nàng lái con ngựa rẽ vào lối xe chạy trong vườn và hai hàng cây tuyết tùng giao cành trên đầu dim họ vào bóng tối mù mịt như nửa đêm. Căng mắt ra nhìn xuyên đường hầm đó, nàng trông thấy – có phải nàng trông thấy thật hay đó chỉ là cặp mắt mệt mỏi đánh lừa nàng? – những bức tường gạch trắng của ấp Tara, nhòa nhóa mờ mờ trước mặt. Nhà mình! Nhà mình! Những bức tường trắng thân yêu, những cửa sổ phát phới rèm che, những hàng hiên rộng – tất cả có còn đấy không, trong vùng tối trước mặt nàng? Hay đêm đen đã rủ lòng nhân từ che phủ một cảnh tượng khủng khiếp như ở nhà Mac Intosh?

Con đường nhỏ giữa hai hàng cây như dài hàng mấy dặm và con ngựa búng bình không chịu để nàng kéo đi, mỗi lúc một bước chậm lại. Mắt nàng hau láu lũng sục bóng tối. Hình như

mái nhà vẫn còn nguyên vẹn. Có thể nào... có thể nào? Không, không có lẽ, chiến tranh đâu có từ cái gì, kể cả áp Tara được xây dựng để tồn tại năm trăm năm. Không thể nào nó lại chừa áp Tara ra.

Thế rồi những đường viền nhòa tối rõ dần ra. Scarlett kéo ngựa đi nhanh hơn. Những bức tường trắng lộ ra thật sự qua bóng tối và không hề bị xạm khói. Áp Tara đã thoát! Nhà mình đây rồi! Nàng buông cương, chạy nốt mấy bước cuối cùng, nhả chồm tới những muồn ôm chầm lấy những bức tường. Rồi nàng trông thấy một bóng người nhô ra từ hiên trước tối om và đứng trên bậc thềm trên cùng. Áp Tara không vắng ngắt. Có ai đó còn ở nhà!

Một tiếng reo mừng dâng lên cổ nàng để tắt luôn ở đó. Ngôi nhà tối tăm, lặng như tờ và bóng người không động đậy mà cũng không gọi nàng. Có gì trục trặc? Có gì không ổn? Áp Tara đứng vững nguyên vẹn, nhưng cũng bị liếm trong cái tịch mịch phi trần thế bao trùm toàn bộ vùng nông thôn lâm nạn. Rồi bóng đen chuyển động. Cứng ngắt và chậm chạp, nó bước xuống thềm.

- Ba phải không? Nàng thì thào, giọng khàn đi, vẫn ngờ ngợ không chắc đó có đúng là ông Gerald. Con đây... Katie Scarlett đây. Con đã về.

Ông Gerald tiến về phía nàng, lặng lẽ như người mộng du, cái chân cứng đờ kéo lết. Ông đến sát bên Scarlett, nhìn nàng bàng hoàng như trong mơ và đưa tay ra đặt lên vai nàng. Scarlett cảm thấy tay ông run lên, run như thể ông vừa bừng dậy khỏi cơn ác mộng, còn nửa tỉnh nửa mê chưa hoàn toàn ý thức được thực tại.

- Con gái, ông khó nhọc nói. Con gái.

Rồi im bật.

Chao... ba đã thành một ông già! Scarlett nghĩ thầm.

Vai ông Gerald rụn xuống. Bộ mặt, mà Scarlett chỉ thấy lờ mờ đã mất hết chất cương vượng đàn ông, cái nam tính sôi nổi của ông Gerald và đôi mắt đang nhìn vào mắt nàng hầu như cũng có cái vẻ khiếp hãi đến sững sờ in rành trong mắt bé Wade. Ông chỉ còn là một ông già bé nhỏ, suy sụp.

Và giờ đây, nỗi sợ về những điều chưa biết chụp xuống nàng như nháy bồ ra từ trong bóng tối và nàng chỉ còn biết đứng trơ ra, đăm đăm nhìn ông, bao nhiêu câu hỏi chững lại trên môi như một dòng lũ bị con đập ngăn lại.

Từ trong xe, lại vẳng ra tiếng oe oe yếu ớt và ông Gerald dường như cố sức tỉnh táo lại.

- Đó là Melanie và cháu bé, Scarlett vội khẽ nói. Cô ấy ốm lắm. Con đưa cô ấy về nhà.

Ông Gerald buông bàn tay đặt trên vai nàng xuống và rướn thẳng người lên. Ông chậm rãi tiến đến cạnh xe, nom tựa cái bóng ma của ông chủ ấp Tara đang đón khách, cứ như ông Gerald nói những lời từ trong ký ức đầy bóng tối.

- Cháu Melanie!

Giọng Melanie thều thào không rõ.

- Cháu Melanie, đây là nhà cháu. Trại Mười Hai Cây Sồi bị đốt trụi rồi. Cháu phải ở lại đây với chúng tôi.

Nghĩ đến những cực hình kéo dài của Melanie, Scarlett cảm thấy một thôi thúc hành động. Nàng trở về với hiện tại, với sự cần thiết phải đặt hai mẹ con Melanie lên một cái giường êm và làm những việc nho nhỏ có thể làm được cho cô em chồng.

- Phải bế cô ấy. Cô ấy không đi được.

Có tiếng chân bước hấp tấp và từ tiền sảnh âm u như hang động, một bóng đen nhô ra: Pork chạy xuống các bậc thềm.

- Cô Scarlett! Cô Scarlett! Bác ta kêu lên.

Scarlett nắm lấy hai cánh tay bác ta. Pork, một bộ phận khăng khít của ấp Tara, cũng thân thiết như những viên gạch tường nhà và những hành lang mát mẻ! Nàng cảm thấy những giọt nước mắt của bác ta rơi lã chã trên tay mình, trong khi bác ta vụng về vồ vồ vào lưng nàng.

- *Dành là tui dứt mạng thấy cô về. Dành là tui ...*

Prissy òa lên khóc và lẩm bẩm những tiếng rời rạc: “Pork! Dượng Pork thân yêu!” Và bé Wade, dạn lên trước sự yếu đuối của những người lớn, bắt đầu khụt khịt: “Wade khát!”

- Cô Melanie ở trong xe và cả đứa bé nữa. Pork, anh phải mang cô ấy lên gác thật cẩn thận và đặt trong phòng bạn phía sau ấy. Prissy, mày bế em bé và đưa Wade vào trong nhà, cho nó uống nước. Mammy có đây không, Pork? Bảo Mammy là tôi cần nhờ một tí.

Khích động lên bởi cái giọng đầy quyền uy của nàng, Pork tiến đến bên chiếc xe và lúi húi mở tấm ván hậu. Melanie bật lên một tiếng rên khi bác nửa xốc nửa kéo nàng khỏi tấm nệm lông chim trên đó nàng đã nằm suốt bao tiếng đồng hồ. Thế rồi nàng nằm gọn trong hai cánh tay lực lưỡng của Pork, đầu gác lên vai bác ta như một đứa trẻ. Prissy bế đứa bé và nắm tay Wade lôi xềnh xệch đi theo lên những bậc thềm rộng và biến vào trong bóng tối của hành lang.

Những ngón tay rớm máu của của Scarlett ráo riết tìm tay cha.

- Mọi người có khỏe không ba?

- Các em gái con đang hồi phục.

Im lặng nặng nề và trong im lặng, hình thành dần một ý quá ghê gớm không thể diễn đạt bằng lời. Không, nàng không thể, không đủ sức dồn cường ý đó lên đầu môi. Nàng nuốt khan, nuốt khan hoài nhưng thành cổ họng nàng đột nhiên khô se lại và như dính vào nhau. Phải chăng đây là câu trả lời cho cái câu đố hãi hùng về sự lặng lẽ của ấp Tara. Như để trả lời cho câu hỏi trong đầu nàng, ông Gerald cất tiếng:

- Mẹ con... ông nói và ngừng lại.

- Mẹ... sao?

- Mẹ con chết hôm qua rồi.

* * * *

Khoác chặt tay cha, Scarlett lần đường qua căn tiền sảnh rộng. Ngay cả trong đêm đen, nàng vẫn thấy nó quen thuộc như tâm tưởng của chính mình. Nàng né tránh những chiếc ghế cao thành, chiếc giá súng trống không, cái tủ buýp-phê cổ với những đế chân xòe ra như móng vuốt và một cách bản năng, nàng cảm thấy bị cuốn hút về cái thư phòng nhỏ nơi bà Ellen thường ngồi

tính toán sổ sách. Chắc chắn, khi nàng bước vào căn phòng đó, mẹ nàng vẫn ngồi trước chiếc bàn nhỏ; bà sẽ ngẩng lên, cây bút lông ngỗng trong tay, và đứng dậy, tỏa mùi thơm dịu, vòng váy sột soạt, ra đón cô con gái mệt phờ. Bà Ellen không thể đã chết, cho dù ông Gerald có nói đi nói lại hàng trăm lần như một con vẹt chỉ thuộc một câu: “Mẹ đã chết hôm qua - Mẹ đã chết hôm qua - Mẹ đã chết hôm qua...”

Thật kỳ lạ, lúc này nàng chẳng cảm thấy gì hết, ngoài một nỗi mệt mỏi khóa chặt chân tay lại như những xích sắt và một cái đói cồn cào làm đầu gối nàng run lên. Sau này, nàng sẽ nghĩ về mẹ, bây giờ thì nàng phải tạm để bà ra ngoài tâm trí, kéo nàng lại đâm ngăn ngờ lấp bắp suốt như ông Gerald hoặc đọc một điệu thút thít như Wade.

Pork đi xuống những bậc cầu thang rộng tiến về phía hai cha con, hối hả xấp lại gần Scarlett như một con vật rét cồng đến bên ngọn lửa.

- Đèn đóm đâu cả? Nàng hỏi. Tại sao nhà tối om thế, Pork? Mang nến lại đây.

- Chúng lấy *xạch* cả nến rồi, cô Scarlett ạ, lấy hết chỉ *chừ* một cây bọ *tui ràng* ban đêm để tìm các đồ vật, mà nó cũng *xấp* hết rồi. Mammy phải lấy *xợi* để thả vào đĩa mỡ lợn thắp lên để *xăn* xóc cô Careen và cô Suellen.

- Thì mang mẫu nến còn lại đến đây, nàng ra lệnh. Mang vào để chỗ mẹ... vào thư phòng ấy.

Pork lạch bạch vào buồng ăn, trong khi Scarlett dò dẫm vào căn phòng nhỏ tối đen như mực và ngồi phịch xuống sofa. Tay ông Gerald vẫn ngoắc vào tay nàng, bắt lục, cầu cứu, tin cẩn như chỉ có tay trẻ thơ và người già mới thế.

“Ba thành ông già rồi, một ông già mỗi một”, nàng lại nghĩ vậ và mơ hồ tự hỏi tại sao mình lại có thể đứng đưng đối với điều đó.

Ánh sáng chập chờn tỏa vào phòng khi Pork bước vào, giơ cao một ngọn nến đã cháy hết nửa cắm trong một cái đĩa tách. Căn phòng tối như hũ nút sinh động lên: chiếc sofa cũ hai cha con đang ngồi, chiếc bàn viết cao lênh khênh như vươn lên trần với

chiếc ghế chạm trổ của bà Ellen, những giá còn đầy giấy tờ mang nét chữ hoa mỹ của bà, tấm thảm đã mòn xơ – tất cả, tất cả vẫn nguyên như cũ, ngoại trừ một điều là bà Ellen đã không còn đấy nữa, bà Ellen với mùi thơm thoảng nhẹ của túi cỏ chanh và cái nhìn dịu hiền của đôi mắt hơi xéch. Scarlett cảm thấy tim hơi nhói đau, như kiểu những sợi thần kinh bị tê dại vì một vết thương sâu đang cố phục hồi chức năng vậy. Lúc này, nàng không thể để cho chúng nhạy cảm; nàng còn có cả quãng đời trước mặt để mà đau đớn. Nhưng bây giờ thì dừng! Xin Chúa, bây giờ thì khoan đã!

Nàng nhìn vào bộ mặt màu mat-tit của ông Gerald và, lần đầu tiên trong đời, nàng thấy ông không cạo râu. Bộ mặt xưa kia hồng hào giờ tua tủa những sợi lông bạc trắng. Pork đặt nển lên đài nển và đến bên Scarlett. Nàng cảm thấy như nếu là chó thì hẳn bác ta đã rúc mõm vào lòng nàng mà ư ử đòi được vuốt ve.

- Pork, ở đây có bao nhiêu người da đen?

- Thưa cô Scarlett, đám nhọ *dác dưới* đã chạy *dáo*, một số đi theo bọn Yankees và...

- Còn lại bao nhiêu?

- Còn *tui*, thưa cô Scarlett, với Mammy. *U í bựt chông* nom hai cô nhỏ. Và Dilcey nữa, nó cũng đang *chực* bên hai cô. Ba chúng *tui*, thưa cô Scarlett.

“Ba chúng tui”, vậy mà trước kia là hàng trăm. Scarlett phải cố gắng lắm mới cất đầu lên được trên cái cổ đau như. Nàng biết là mình phải giữ sao cho giọng khỏi run. Nàng ngạc nhiên thấy mình nói năng vẫn bình thản, tự nhiên như không hề có chiến tranh. Tưởng chừng như nàng chỉ cần ngoắt tay một cái là hàng chục gia nô rầm rập chạy lại.

- Pork, tôi đói muốn chết. Có gì ăn không?

- Không, thưa cô. Bọn chúng cướp *xạch* rồi.

- Nhưng còn trong vườn?

- Chúng thả ngựa vào phá lung tung.

- Cả những luống củ từ cũng không còn?

Một cái gì giống như nụ cười hài lòng chột nở trên cặp môi dày.

- Cô Scarlett, tui quên mất *dững* củ từ đấy. Tui đồ rằng *vữn* còn đấy. Bọn Yankees chúng chưa bao *rờ* thấy củ từ, chúng ngỡ đó chỉ là để cây cho nên...

- Trăng sắp lên rồi. Anh ra đào lấy một ít về rán lên. Có ngô không? Có đậu khô không? Còn con gà nào không?

- Không. Thưa cô, không. Gà thì con nào chúng không ăn ngay tại đây, chúng đều chất lên yên ngựa mang đi.

Chúng... chúng... chúng. Còn gì mà “chúng” không làm? Đốt và giết, vẫn chưa đủ sao? Chúng lại còn phải đẩy đàn bà, trẻ con và những người da đen không ai che chở đến chỗ chết đói trong một vùng quê đã bị chúng tàn phá tan hoang nữa sao?

- Cô Scarlett, tui còn có những trái táo Mammy đã chôn dưới nền nhà nữa. Hôm nay, bọn tui đã ăn đến nó.

- Hãy mang táo đến, trước khi đi đào củ từ. Và... Pork này... tôi... tôi cảm thấy muốn xỉu. Dưới hầm, còn tí rượu vang nào không?

- Ô, cô Scarlett, hầm *diệu* là nơi chúng sục đến *chước* tiên.

Đói, mệt, mất ngủ và những cú sốc cộng lại làm Scarlett đột nhiên chóng mặt buồn nôn. Nàng bám chặt lấy thành sofa có chạm những bông hồng ngay dưới tay.

- Không có rượu vang, nàng chờ dẫn nói, nhớ đến những dãy chai hồ như bát tặn dưới hầm rượu và một cái gì bồng ngọ nguậy trong ký ức.

- Pork, thế còn chỗ whisky ngô ba tôi bỏ trong cái thùng gỗ sồi chôn dưới dàn cây du thì sao?

Lại một nụ cười thấp thoáng làm sáng gương mặt đen bóng, một nụ cười vui thích đầy vẻ kính trọng.

- Cô Scarlett, cô nhớ dai thật! Tui quên tiệt cái thùng í đấy. Dưng mà, cô Scarlett ạ, cái khoản whisky ấy không tốt đâu. Nó mới để được khoảng một năm, mấy lị whisky chả tốt cho các bà các cô.

- Chí ít nó cũng tốt cho cô này đây và cha cô ấy. Mau đi, Pork, đào cái thùng ấy lên, mang cho chúng tôi hai cốc, một ít bạc hà và đường để tôi pha julep^[62].

Mặt Pork đây vẻ trách móc.

- Cô Scarlett, cô lạ gì, từ lâu ở ấp Tara chả còn hạt đường nào. Và ngựa của chúng đã ăn hết bạc hà và đập vỡ hết cốc chén.

Nếu anh ta còn nói “chúng” nữa thì mình đến kêu hét lên mất, không cách nào khác được, nàng nghĩ thầm. Rồi: “Thôi, đi lấy whisky nhanh lên, có sao uống vậy”. Và khi bác ta quay gót: “Khoan đã, Pork. Có nhiều việc phải làm thành thử tôi không nghĩ ra... Ồ, phải, tôi mang về một con ngựa và một con bò cái. Con bò cái thì đang rất cần được vắt sữa. Còn con ngựa, anh hãy tháo thắt đai và cho nó uống nước. Hãy đến bảo Mammy trông nom con bò. Bảo u ấy phải tìm cách nào đó để vắt sữa cho con bò. Đứa bé của cô Melanie sẽ chết mất nếu không có cái gì ăn và...”

- Cô Melly không có... không có... ? Pork tế nhị dừng lại.

- Cô Melanie không có sữa.

Lạy Chúa, mẹ mà nghe thấy thì đến ngất xỉu mất.

- Thôi được, cô Scarlett. Dilcey nhà tui xẽ cho em bé của cô Melly bú. Dilcey nhà tui mới có thêm một đứa con, nó có đủ *xữa* cho cả hai đấy.

- Anh lại có thêm một đứa con nữa ư, Pork?

Trẻ con, trẻ con, trẻ con. Tại sao Chúa sinh ra lắm trẻ con thế? Nhưng không, không phải Chúa mà là bọn ngu xuẩn đã sinh ra chúng.

- Vâng, thưa cô, một thằng bé to béo đen chũ. Nó...

- Anh đến bảo Dilcey để hai cô cho tôi trông. Bảo chị ấy chăm nuôi con cô Melanie và làm mọi thứ có thể làm được cho cô Melanie. Bảo Mammy coi sóc con bò cái và cho con ngựa tội nghiệp nọ vào chuồng.

- Không còn chuồng nào cả, cô Scarlett ạ. Chúng phá làm củi đốt rồi.

- Đừng có nói “chúng” đã làm gì với tôi nữa đấy, nghe không?

Bảo Dilcey trong nom họ.

Còn anh, Pork đi đào chỗ rượu whisky ấy lên, rồi bới ít củ từ nữa.

- *Dưng* mà cô Scarlett, *tui* chả có đèn đóm gì để đào cả.

- Anh kiếm lấy một bó đuốc ấy.

- Chả có bó đuốc nào cả. Chúng...

- Hãy kiếm cách... bất kỳ cách gì tôi không cần biết. Miễn là đào được những thứ ấy mang về đây và gấp gấp lên. Thôi, nhanh lên nào.

Thấy nàng xẵng giọng, Pork vội vã rời khỏi phòng, để lại Scarlett một mình với ông Gerald. Nàng nắn nhẹ bắp chân ông. Nàng nhận thấy cặp đùi trước kia cuộn cuộn do thường xuyên cưỡi ngựa, giờ nhẽo nhèo bao nhiêu. Nàng phải làm một cái gì để kéo ông ra khỏi tình trạng ù lì này, nhưng nàng không thể hỏi về bà Ellen được. Chuyện đó để sau, khi nào nàng đã đủ sức chịu đựng.

- Tại sao chúng lại không đốt ấp Tara?

Ông Gerald trừng trừng nhìn nàng một lúc như không nghe thấy gì và nàng nhắc lại câu hỏi.

- Tại sao à... ông lúng búng, chúng dùng nhà ta làm đại bản doanh.

- Bọn Yankees... đã ở trong nhà này?

Trong nàng dâng lên cái cảm giác là những bức tường thân yêu đã bị làm ô uest. Ngôi nhà này thiêng liêng vì bà Ellen đã sống ở đó và những... những... kẻ đó... đã xâm nhập.

- Thế đấy, con gái ạ. Chúng tôi trông thấy khói bốc lên từ trại Mười Hai Cây Sồi bay qua sông, trước khi chúng đến. Nhưng Honey, India và một số đầy tớ da đen đã tản cư đến Macon, nên chúng tôi không phải lo cho họ. Nhưng nhà ta không đi Macon được. Các em gái con ốm quá... và mẹ con nữa... nhà mình không thể đi được. Các đầy tớ da đen nhà ta chạy... ba không biết chúng chạy đi đâu. Chúng lấy cắp hết xe và la. Còn có Mammy, Dilcey và Pork là không chạy. Các em con... mẹ con... không thể chở đi

được.

- Phải, phải.

Không nên để ba nói về mẹ. Nói về bất cứ cái gì khác còn hơn. Thậm chí ba có thể kể là chính tướng Sherman đã dùng căn phòng này – thư phòng của mẹ - làm sở chỉ huy cũng được. Bất kỳ chuyện gì khác cũng còn hơn.

- Bọn Yankees tiếp tục tiến về Jonesboro để cắt đường xe hỏa. Và chúng đi ngược đường cái từ phía sông lên... đông hàng nghìn, hàng nghìn... nào đại bác, nào ngựa... hàng nghìn. Ba ra hiện trước đợi chúng.

“Ôi, ba Gerald thân yêu dũng cảm!” Scarlett nghĩ thầm, lòng nở nang tự hào với hình ảnh ông Gerald trên thêm áp Tara chờ địch như có cả một đạo quân đứng đằng sau ông chứ không phải trước mặt.

- Chúng bảo ba đi khỏi để chúng đốt áp. Và ba bảo chúng cứ đốt cả ba luôn thể. Không thể đi được... các em con... mẹ con...

- Thế rồi sao?

Tại sao lúc nào ông cũng cứ phải quay lại chuyện bà Ellen?

- Ba bảo bọn chúng là trong nhà có người ốm, có bệnh thương hàn. Di chuyển là chết. Ta cứ ở trong nhà, cho chúng đốt, muốn sao thì sao, ba cũng chẳng thể đi... chẳng thể rời áp Tara...

Giọng ông kéo dài ra rồi bật đi trong khi ông lơ đãng đảo mắt nhìn những bức tường. Scarlett hiểu. Có quá nhiều tổ tiên người Ailen đông đảo đằng sau vai ông Gerald, những con người đã chết trên vài ba tấc đất nhỏ hẹp, đấu tranh đến cùng, chứ không chịu rời bỏ nơi chốn mình đã sống, đã cày cấy vun trồng, đã yêu, đã sinh con đẻ cái.

- Ba bảo nếu chúng đốt nhà tức là chúng đốt luôn cả ba người phụ nữ đang hấp hối. Dù sao chúng ta cũng không đi. Viên sĩ quan trẻ là... là người quân tử.

- Một tên Yankees mà là người quân tử? Chao, ba nói lạ!

- Phải, một người quân tử. Hẳn phóng ngựa đi và lát sau trở lại cùng một viên đại úy, một bác sỹ phẫu thuật và viên bác sỹ này

đã xem bệnh cho các em... cho mẹ con...

- Ba để cho một tên Yankees khốn kiếp vào buồng mẹ và các em?

- Y có thuốc phiện mà ta thì không có. Y đã cứu các em con. Suellen bị xuất huyết. Y đã làm hết sức mình. Và khi y báo cáo là trong nhà có người ốm... chúng đã thôi không đốt nhà. Chúng kéo vào ở rất đông, một viên tướng và cả bộ tham mưu của hắn. Chúng ở đây tất cả các phòng, trừ phòng bệnh. Và bọn lính...

Ông ngừng lại, như tuồng quá mệt không đủ sức nói tiếp.

Cái cảm lờ mờ râu với những nếp thịt bèo nhèo, nặng nề gục xuống ngực. Rồi ông lại kể một cách khó nhọc:

- Chúng cắm trại quanh nhà, ở khắp nơi, trong cánh đồng bông, trong ruộng ngô. Bãi cỏ thả gia súc đầy những quân phục xanh. Đêm hôm ấy, có tới nghìn đồng lửa trại. Chúng bẻ cọc rào, phá cả chuồng ngựa, chuồng trâu bò và nhà sấy để làm củi đốt, đun nấu. Chúng giết sạch cả bò, lợn, gà – cả lũ gà Nhật Bản của ba nữa.

Những con gà Nhật Bản, kho báu của ông Gerald. Vậy là chúng đã đi tong rồi.

- Chúng lấy đi mọi thứ, kể cả tranh ảnh... một số đồ cổ, đồ sứ...

- Thế còn đồ bạc?

- Pork và Mammy đã làm cái gì đó để cứu bộ đồ bạc... giấu xuống dưới giếng hay sao ấy... nhưng mà bây giờ ba chẳng còn nhớ gì hết.

Giọng ông Gerald có vẻ bực bội.

- Thế rồi từ đấy... từ ấp Tara... chúng tiến đánh tiếp... cứ âm âm, âm âm, ngựa phi, người đi lại rầm rập. Và sau đó, đại bác ở Jonesboro... bắn như sấm rền... cả đến các em gái cô ốm thế cũng nghe thấy và luôn miệng bảo ba: “Ba, làm sao cho dứt tiếng sấm ấy đi”.

- Thế còn... thế còn mẹ? Mẹ có biết là bọn Yankees ở trong nhà mình không?

- Mẹ... chẳng biết gì cả.

- Đợi ơn Chúa, Scarlett nói.

- Mẹ đã thoát được cái tội đó. Mẹ không phải biết, không phải nghe thấy bọn địch ở các buồng dưới nhà, không phải nghe thấy tiếng đại bác ở Jonesboro, không phải biết rằng mảnh đất đã từng là một phần trái tim mình, đang bị bọn Yankees giày xéo dưới chân.

- Ba ít gặp bọn chúng vì ba ở liền trên gác với mẹ và các em gái con, ba chỉ hay gặp viên bác sỹ phẫu thuật trẻ. Hẳn tốt, rất tốt, Scarlett ạ. Cả ngày làm việc, mổ xẻ cho thương binh, sau đó lại đến chăm nom mẹ và các em. Hẳn còn để lại ít thuốc nữa. Khi bọn chúng rời đi, hẳn bảo ba là các em sẽ hồi phục, nhưng còn mẹ... mẹ gầy yếu quá, hẳn nói... quá yếu để chịu đựng cơn bệnh. Hẳn bảo mẹ đã hao mòn hết sức lực...

Trong phút im lặng tiếp theo, Scarlett hình dung mẹ nàng trong những ngày cuối cùng ấy – nhen nhúm sức tàn, sẵn sóc nâng giấc bệnh nhân, trẻ thơ, làm việc quần quật quên ăn quên ngủ để cho những người khác có thể ăn uống nghỉ ngơi.

- Thế rồi chúng rời đi. Rồi chúng rời đi.

Ông lặng thinh hồi lâu, rồi quờ tay tìm tay nàng.

- Ba rất mừng thấy con đã về nhà, ông nói giản dị.

Có tiếng loạt soạt ở hiên sau. Tội nghiệp Pork, suốt bốn mươi năm được huấn luyện phải chùi giày trước khi vào nhà, vẫn không quên làm thế, ngay cả trong lúc như thế này. Bác ta bước vào nhà, thận trọng mang hai trái bầu khô sục mùi rượu mạnh.

- *Tui* làm đồ bao nhiêu, cô Scarlett ạ. Rót từ thùng to sang quả bầu thật là khó.

- Thế là được rồi, Pork ạ, cảm ơn anh.

Nàng đỡ lấy quả bầu ướt, nhăn mũi khi thấy mùi rượu xộc lên.

- Uống đi ba, nàng nói, dúi cái bình đựng whisky kỳ dị vào tay ông Gerald và lấy một quả bầu thứ hai đựng nước từ tay Pork. Ông Gerald nâng bầu lên, ngoan ngoãn như trẻ con, và uống ừng ực. Nàng đưa nước cho ông nhưng ông lắc đầu.

Khi cầm lấy bầu whisky từ tay ông và đưa lên miệng, nàng

thấy ông đưa mắt dõi theo cử chỉ của nàng, thoáng vẻ bất bình.

- Con biết là phụ nữ không nên uống rượu, nàng nói ngắn gọn. Nhưng hôm nay, con không phải phụ nữ, ba ạ, và đêm nay, con còn nhiều việc phải làm.

Nàng nghiêng đầu, hít một hơi dài và uống thật mạnh. Chất nước cay như đốt từ cổ họng nàng xuống tới dạ dày, làm nàng nghẹn và ứa nước mắt. Nàng hít một hơi nữa và lại nâng bầu rượu lên.

- Katie Scarlett, thế là đủ rồi, ông Gerald nói, nét quyết đoán hách dịch đầu tiên nàng nghe thấy trong giọng nói của ông từ lúc nàng trở về. Con không quen rượu, khéo rồi say ngà ngà đấy.

- Say ngà ngà ư? Nàng cười một cái cười khả ố. Say ngà ngà thôi ư? Con lại hy vọng nó làm con say mềm ra cơ. Con những muốn say khướt và quên hết mọi chuyện này đi.

Nàng lại uống, một hơi ấm từ từ nhen lên trong mạch máu và lan khắp cơ thể cho đến khi cả đầu ngón tay cũng thấy giật giật. Một cảm giác tuyệt diệu làm sao, cái ngọn lửa dễ chịu ấy. Nó như ngấm cả vào trái tim đóng băng của nàng và sinh lực trở lại giần giật chạy trong cơ thể nàng. Thấy bộ mặt phật ý và bối rối của ông Gerald, nàng lại vồ vồ vào đầu gối ông và cố gượng nặn ra cái nụ cười nghịch ngợm ngày xưa mà ông vốn yêu.

- Làm sao mà con say được, ba? Con là con gái của ba mà. Chẳng phải là con được thừa kế cái đầu vững nhất hạt Clayton hay sao?

Ông gằn như mỉm cười, nhìn gương mặt mệt mỏi của nàng. Rượu whisky cũng làm ông khởi sắc lên. Nàng trả bầu rượu lại cho ông.

- Bây giờ, ba uống thêm một đợt nữa, rồi con sẽ đưa ba lên gác và đặt ba vào giường.

Nàng tự hãm lại. Chà, đây là cách nàng vẫn dỗ Wade – nàng không nên nói với cha mình như thế. Thế là bất kính. Nhưng ông đang háo hức bám lấy từng lời nàng.

- Phải, con đặt ba vào giường, nàng thanh thoát nói thêm, và lại cho ba uống một đợt nữa... có thể là uống nốt cả bầu cho dễ ngủ. Ba cần ngủ. Katie Scarlett của ba ở đây, cho nên ba không

phải lo gì cả. Ba uống đi.

Ông lại ngoan ngoãn uống. Và, luôn tay đỡ cha, nàng kéo ông đứng dậy.

- Pork.

Pork cầm quả bầu vào một tay và tay kia xốc nách ông Gerald. Scarlett nhắc ngọn nến bập bùng và cả ba chậm rãi đi vào tiền sảnh tối om, rồi lên những bậc cầu thang xoáy tròn ốc dẫn đến buồng ông Gerald.

* * *

Căn phòng, nơi Careen và Suellen đang nằm rên lằm bằm và trở mình trên cùng một chiếc giường, khét lẹt mùi giẻ cháy, một đoạn giẻ xoắn thả vào một đĩa mỡ lợn, tạo thành ánh sáng duy nhất. Lúc Scarlett vừa mở cửa, không khí nặng nề của căn phòng đóng kín mọi cửa sổ và đầy mùi buồng bệnh, mùi thuốc, mùi mỡ khét, làm cho nàng gằn như muốn xỉu. Mặc cho các bác sỹ nói rằng không khí thoáng mát là nguy hiểm trong một buồng bệnh, nàng vẫn thấy rằng nếu phải ngồi đây, nàng phải được thở khí thoáng hoặc là sẽ chết. Nàng mở cả ba cửa sổ cho mùi là sỏi và mùi đất ùa vào, nhưng khí trời thoáng đảng cũng không có hiệu quả gì lớn trong việc xua tan những mùi nôn nao đã lưu cữu hàng bao tuần trong căn phòng kín bưng này.

Careen và Suellen, gầy rộc và xanh xao, ngủ chập chờn ngắt quãng và thức giấc, lằm bằm, mắt thao láo trong chiếc giường bốn cọc, nơi mấy chị em vẫn thủ thủ tâm sự trong những ngày hạnh phúc, tốt đẹp dạo trước. Trong góc phòng là một chiếc giường trống, một chiếc giường hẹp kiểu đế chế Pháp mà bà Ellen đã mang từ Savannah tới. Đó là chiếc giường ngày trước bà vẫn nằm.

Scarlett ngồi xuống bên cạnh hai em, mắt nhìn đờ đẫn. Rượu whisky uống vào cái dạ dày bao lâu trống rỗng, đang giở trò chơi khăm nàng. Có lúc, hai cô em dường như xa tít, nhỏ xíu và những câu nói rời rạc vẳng đến tai nàng như tiếng ong hoặc ruồi muỗi vo ve. Lúc khác, hai cô lại lù lù lao thẳng vào nàng nhanh như chớp. Nàng mệt, mệt đến tận xương tủy. Nàng có thể nằm xuống ngủ mấy ngày liền.

Giá nàng có thể nằm xuống ngủ để khi thức dậy, cảm thấy bà Ellen lay nhẹ cánh tay mà nói: “Muộn rồi, Scarlett. Không nên lười nhác đến thế, con”. Nhưng điều đó không bao giờ xảy ra nữa. Giá có bà Ellen ở đây, hoặc một người nào đó lớn tuổi hơn, khôn ngoan hơn và không mệt mỏi để nàng có thể cầu trợ! Một người để nàng gục đầu vào lòng, một người có thể ghé vai san sẻ gánh nặng của nàng!

Cửa nhẹ nhàng mở và Dilcey bước vào, đứa con của Melanie âm sát ngực, chiếc bầu whisky cầm trong tay. Trong ánh sáng mù khói và mờ ảo, chị có vẻ gầy hơn hồi Scarlett gặp lần trước và những nét Anh-điêng càng biểu lộ rõ trên mặt chị. Đôi lông mày cao càng gồ hơn, cái mũi điều hâu sắc nét hơn và nước da đồng đỏ bóng hơn. Chiếc áo dài diềm bầu bạc màu mỡ phanh đến tận thắt lưng, để lộ cặp vú to màu đồng hun. Áp chặt vào chị, đứa con của Melanie hau háu ngậm cái miệng như nụ hồng vào đầu vú đen, mút chùn chụt, hai nắm tay nhỏ xíu dụi dụi vào lớp thịt mềm như một con mèo con rúc vào lớp lông ấm nơi bụng mẹ.

Scarlett loạng choạng đứng dậy và đặt tay lên cánh tay Dilcey.

- Chị ở lại với chúng tôi, thật là tốt, Dilcey.

- *Nằm xao tui có thể bỏ đi như mấy bọn đen dác dưới ý, cô Scarlett. Xau khi ông nhà nhân đức mua cả tui lẫn con bé Prissy nhà tui và bà nhà thì tốt với bọn tui như vậy?*

- Ngồi xuống, Dilcey, Thằng bé ăn được chứ? Và cô Melanie ra sao rồi?

- Chú bé này chả xao cả, chỉ đói thôi, mà tui thì rư xữa cho một đứa bé đói bú. Cô Melanie ổn rồi, không chết đâu, cô ạ. Cô đừng no. Tui đã gặp nhiều *chường* hợp *dư* cô í, cả da *chẳng* lẫn da đen. *Dưng* tui đã *nằm* cho cô í yên, cho cô í uống nốt chỗ *diệu* còn *nại* trong bầu này và *bi* giờ cô í đang ngủ.

Vậy là cả gia đình đã dùng món whisky ngô này! Scarlett bực dọc nghĩ: Giá mình cho bé Wade uống một tí có khi lại tốt, biết đâu chả làm cho nó khỏi nấc...

Melanie sẽ không chết. và khi Asley trở về... nếu chàng còn sống để trở về... Không, cả chuyện đó cũng gác lại đã, chưa nên nghĩ tới vội. Có biết bao điều phải nghĩ tới... sau hăng hay! Biết

bao điều phải gỡ mối... phải quyết định. Giá nàng có thể hoãn cái giờ phút tính sổ đến vô kỳ hạn! Bỗng nàng giật mình khi một tiếng cọt két nhịp nhàng “kèn kẹt... kèn kẹt...” phá tan im lặng bên ngoài.

- Đấy nà Mammy kéo nước để *nau* mình cho hai cô. Hai cô phải *nau dữa nuôn nuôn*. Dilcey giải thích, đặt cái bầu lên bàn giữa những chai thuốc và một cái cốc.

Scarlett chột cười rộ. Thân kinh nàng ắt là đã tơi tả nên cái tiếng tời kéo nước ngoài giếng, gắn bó với bao ký ức tuổi thơ, mới làm cho nàng sợ đến thế. Dilcey dăm dăm nhìn nàng cười, mặt nghiêm trang bất động, nhưng Scarlett cảm thấy chị ta hiểu. Nàng ngả người dựa vào lưng ghế. Giá nàng có thể bỏ quách cái cooc-xê bó chặt, cái cổ áo làm nàng nghẹn thở và đôi dép đầy cát, sỏi làm phồng cả chân!

Cái tời chậm rãi cọt két trong khi sợi dây thùng cuốn lên mỗi vòng lại đưa chiếc gầu đến gần thêm miệng giếng. Chẳng mấy chốc Mammy sẽ ở bên cạnh nàng – u già của bà Ellen, u già của nàng.

Nàng ngồi im lặng, đầu óc trống rỗng, trong khi đứa bé đã no sữa tấm tức khóc vì buột mất cái đầu vú thân thiết. Dilcey cũng im lặng, giúp thằng bé ngậm lại đầu vú, dỗ nó nằm yên trong vòng tay, trong khi Scarlett lắng nghe tiếng chân Mammy lệt sệt chậm chạp qua sân sau.

Không khí ban đêm sao mà tĩnh lặng! Những âm thanh nhỏ nhất cũng vang âm lên trong tai nàng.

Hành lang trên gác như rung lên khi Mammy nặng nề bước tới cửa phòng. Rồi Mammy bước vào, Mammy với hai vai trĩu xuống và hai cái xô gỗ nặng đầy nước, bộ mặt đen hờn hậu lộ nỗi buồn ngơ ngác của mặt một con khỉ.

Mắt bà sáng lên khi trông thấy Scarlett, hàm răng trắng lấp lánh khi bà đặt hai xô nước xuống, và Scarlett chạy đến bà, gục đầu lên bộ ngực đen, tìm chút an ủi. Đây rồi, một cái gì vững vàng, ổn định, Scarlett nghĩ thầm, một cái gì của cuộc sống cũ không thay đổi. Nhưng những lời đầu tiên của Mammy đã xua tan ảo tưởng:

- Cô bé của Mammy đã về nhà. Ôi, cô Scarlett, *bi* giờ cô Ellen đã ở dưới mồ, chúng ta biết *nào* sao đây? Ôi, cô Scarlett, giá u cũng chết theo cô Ellen *nuôn* ! Không có cô Ellen, u chả *nào* gì nên. Chả còn gì khác ngoài khốn khổ với bần tiện. Chỉ toàn gánh nặng *kực* nhọc, cưng ơi, chỉ toàn gánh nặng *kực* nhọc.

Trong khi áp đầu vào ngực Mammy, mấy tiếng “gánh nặng cực nhọc” làm Scarlett chú ý. Đó là những tiếng nàng đã âm a trong đầu chiều nay một cách đơn điệu đến nôn nao lòng dạ. Giờ đây nàng đã nhớ nốt phần còn lại của bài hát, và tim nàng se lại:

Cực nhọc sắp qua rồi

Gánh nặng bao giờ vơi

Chẳng mấy nữa, lê gót phong trần ta trở lại...

“Gánh nặng bao giờ vơi”, nàng đem liên hệ câu hát với tâm trạng mệt mỏi của mình. Liệu gánh nặng của nàng có bao giờ vơi? Phải chăng trở về ấp Tara chỉ có nghĩa là thêm gánh nặng chất lên vai, chứ không phải là nghỉ ngơi an lạc? Nàng luôn khỏi vòng tay Mammy và vói lên vồ vồ bộ mặt nhăn nheo.

- Cưng à, tay cô sao thế này?

Mammy nắm chặt hai bàn tay nhỏ nhắn phồng giộp và tướp máu, và trân trân nhìn với vẻ vừa kinh hãi vừa bất đồng tình.

- Cô Scarlett, u đã dặn đi dặn lại cô, nà người ta chỉ nhìn bàn tay cũng đủ nhận ra tiểu thư con nhà... mà mặt cô cũng lại cháy nắng nữa này!

Tội nghiệp Mammy, đến giờ mà vẫn còn xét nét những chuyện vặt vãnh như thế, khi mà chiến tranh và cái chết vừa lướt qua trên đầu bà! Chỉ một chút nữa, hẳn bà sẽ nói rằng các cô bị rộp tay và mặt lốm đốm tàn nhang thường thường là không lấy được chồng, và Scarlett bèn chặn trước:

- Mammy, em muốn u kể với em về mẹ. Nghe ba nói về mẹ, em không chịu nổi.

Mammy trào nước mắt, cúi xuống nhấc hai xô nước lên, lặng lẽ xách đến bên giường và, sau khi lột khăn trải giường, bắt đầu vén áo ngủ của Suellen và Careen lên. Trong ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn tạm bợ, Scarlett thấy Careen mặc một chiếc áo ngủ

sạch sẽ nhưng rách rưới, còn Suellen thì nằm quần trong một chiếc áo thun cũ kỹ mặc trong nhà bằng vải lanh màu nâu dính nặng những gút đặng ten kiểu Ailen. Mammy vừa lặng lẽ khóc vừa lấy một chiếc tạp dề cũ làm khăn thấm mồ hôi và lau khô hai tấm thân gầy guộc.

- Cô Scarlett, chính *da* đình nhà Slattery, cái bọn *da chẳng dác dưới*, vô tích sự, kiết xác mặt hạng ấy đã *diết* cô Ellen. U đã biểu đi biểu *nại nà dúp* bọn người *dác dưới* thì *chả nợi nộc* gì, *dưng* mà cô Ellen rất ương bướng theo cách của cô *í*, mà *nại* dễ mềm nòng không bao giờ nở từ chối ai cần đến mình.

- Gia đình Slattery? Scarlett ngạc nhiên hỏi. Làm sao lại liên quan đến họ.

- Họ bị mắc *bệnh kết nị*, Mammy vung chiếc khăn về phía hai cô gái mình trần rờng rờng nước trên tấm “drap” ướt. Con gái bà Slattery là Emmie *bệnh í*, thế *nà* bà ta hót hơ hót hải chạy đến đây tìm cô Ellen, *du* bà ta bao giờ cũng *nằm* thế mỗi khi có chuyện gì không ổn. Tại sao bà ta không tự *xăn xóc nấy* con gái mình? Mà cô Ellen thì bao nhiêu công việc, gánh không xuể. *Dưng* cô Ellen vẫn đến đó chạy chữa cho Emmie. Mà chính cô Ellen thì có khỏe mạnh gì cho cam, cô Scarlett. Mẹ của cô đã không khỏe từ *nâu* rồi. Quanh đây, cái ăn *chả* còn mấy tí, vì cái đám quân nhu ăn trộm ráo mọi thứ *ta giống giọt* được. Vả *nại*, cô Ellen ăn *du* chim *í* mà. U đã biểu đi biểu *nại nà* đừng có dây mấy đám *da chẳng* khổ *dách* áo ôm, *dưng* mà cô *í* *chả* để tai. Thế, khi Emmie có vẻ hơi đỡ đỡ thì đến *nượt* Careen ngã bệnh. Phải, chúng *xương* hàn từ đường cái bay thẳng vào chụp *nấy* cô Careen, rồi đến cô Suellen. Thế *nà* cô Ellen xoay ra trông nom chạy chữa cho cả hai. Với đủ mọi thứ, nào đánh nhau dọc đường quốc *nộ*, nào bọn Yankees ở bên kia sông, không ai biết chuyện gì xẽ xảy đến với mình, nào bọn *nực* điên đêm nào cũng chạy trốn, u gằn *du* phát điên nên. *Dưng* cô Ellen vẫn cứ bình tĩnh *du* không. Duy có điều *nà* cô *no* phát xốt phát *dét* về hai cô nhỏ vì nổi *chả* có thuốc men, *chả* có gì hết. Một đêm, *xau* khi *nau* mình cho hai cô nhỏ có tới mười *nần*, cô Ellen biểu u: “Mammy này, *dá* *tui* có thể bán *ninh* hồn đi được thì *tui* *xăn* *xàng* bán ngay để đổi *nấy* ít đá chườm đầu cho các con gái *tui*”. Cô không muốn để cho ông Gerald vào đây, cũng *du* Rosa và Teena, không muốn để ai vào

trừ u, vì trước kia u đã bị *xương* hàn rồi. Thế rồi chính cô bị, Scarlett ạ, và u thấy ngay *nà* vô phương.

Mammy rướn thẳng người, đưa vật tạt dề lên lau nước mắt.

- Cô Ellen đi rất chóng vánh, Scarlett ạ, ngay cả viên đốc tờ Yankees dễ thương *í* cũng chẳng *dúp* gì được cho cô Ellen. Cô không hay biết gì hết. U gọi, u nói chuyện, *dưng* mà thậm chí cô không nhận ra u già ngày xưa của mình.

- Mẹ có... mẹ có nhắc đến em... có gọi tên em không?

- Không, cưng ạ. Cô nghĩ đến thừa còn bé ở Savannah. Cô không gọi tên ai cả.

Dilcey cựa quậy và đặt đứa bé ngủ trên đầu gối.

- Có đấy, cô ạ. Bà có gọi tên một người nào đó.

- Đồ nhỏ Indian, có im cái mồm đi không nào! Mammy quay phắt sang Dilcey, vẻ dữ tợn, đe dọa.

- Suyt Mammy! Mẹ gọi ai Dilcey? Gọi ba ư?

- Không. Không phải gọi ba cô. *Í* là vào cái đêm chúng đốt kho bông...

- Bông cháy hết à... Nói tôi nghe nhanh lên!

- Vâng, thưa cô, bông cháy hết. Bọn *nính* khuôn các kiện bông từ nhà kho ra sân *xau* và hò *deo* : “*Đây* *nà* cuộc đốt cây bông *nớn* nhất vùng Georgia” và châm nửa đốt.

Ba năm trời ki cốp, ba vụ bông dồn lại – một trăm năm mươi nghìn đô la cháy đánh vèo một cái!

- Và *nửa* soi cả ắp *xáng dư* ban ngày... bọn *tui* xợ cháy *nan* sang cả nhà nữa và trong buồng này cũng *xáng* *chưng* đến nỗi gần *dư* có thể tìm được một cái kim rơi trên *xàn* . Và khi cửa *xổ* bùng *xáng* thì *tợ* hồ cái đó đánh thức bà Ellen dậy, bà ngồi thẳng trên *rường* và gọi to mấy *nần* , gọi đi gọi *nại*: “*Feeleep! Feeleep!*” *Tui* chưa nghe thấy tên ai *dư* vậy, *dưng* đó đúng *nà* tên một người nào đó và bà gọi tên người *í* .

Mammy đứng ngậy như biến thành tượng đá, mắt trừng trừng nhìn Dilcey, còn Scarlett thì gục đầu vào hai bàn tay. Philippe... đó là ai và người ấy đã là thế nào với mẹ để được mẹ

gọi da diết như vậy trên giường lâm chung?

* * *

Chặng đường dài từ Atlanta đến ấp Tara đã kết thúc. Kết thúc ở một bức tường trống trơn, chặng đường đáng lẽ phải kết thúc trong vòng tay bà Ellen. Không bao giờ nữa Scarlett có thể nằm ngủ yên ổn ngon lành như một đứa trẻ dưới mái nhà cha mình, dưới sự che chở của tình mẹ bao quanh nàng như một tấm nệm lông chim. Nàng chẳng còn bến nào để đậu, chẳng còn nơi chốn nào an toàn để nương náu. Dù có xoay sở, vùng vẫy thế nào nàng cũng chẳng tránh được cái ngõ cụt này. Không có ai khả dĩ ghé vai đỡ gánh nặng cho nàng. Cha nàng già và lẩn cấn, các em gái nàng thì ốm, Melanie thì mảnh khảnh yếu đuối, hai đứa trẻ vô tích sự, còn đám nô lệ da đen thì trông cậy vào nàng với niềm tin thơ dại, níu lấy vai nàng, đinh ninh rằng con gái bà Ellen ắt là chỗ nương tựa như bản thân bà trước đây.

Qua cửa sổ, trong ánh sáng yếu ớt của vầng trăng vừa lên, ấp Tara trải ra trước mặt nàng. Các tá điền da đen đã bỏ đi, ruộng đồng xơ xác, kho vựa tan hoang, giờ đây ấp trại như một cơ thể đang chảy máu, như chính cơ thể nàng đang từ từ rỉ máu. Đoạn cuối chặng đường là thế đó: tuổi già run rẩy, bệnh tật, những cái miệng đói gào ăn, những bàn tay bất lực níu lấy váy nàng. Và ở nơi tận cùng con đường này, chẳng có gì hết... chẳng có gì ngoài Scarlett O'Hara Hamilton, mười tám tuổi, một quả phụ với một đứa con.

Nàng biết làm gì với cơ sự này bây giờ? Ờ, bà cô Pitty và gia đình có thể đưa hai mẹ con Melanie về Macon. Muốn hay không, Careen và Suellen, sau khi lành bệnh, cũng sẽ phải về ở với gia đình bà Ellen. Còn nàng và ông Gerald có thể trông cậy vào hai ông bác James và Andrew.

Nàng nhìn hai cái hình dài gầy nhom đang trở mình trước mặt, tấm "drap" sẫm nước quần quanh người. Nàng chẳng ưa gì Suellen. Lúc này, đột nhiên nàng thấy rất rõ điều đó. Xưa nay, nàng chẳng bao giờ ưa nó. Nàng cũng chẳng có tình cảm đặc biệt gì đối với Careen – nàng không thể yêu được bất kỳ kẻ nào yếu đuối. Song hai đứa là máu mủ của nàng, là một phần của ấp Tara. Không, nàng không thể để chúng sống cuộc đời họ hàng nghèo

ăn nhờ ở đậu dưới mái nhà các bà dì được. Một người thuộc gia đình O'Hara mà lại chịu thân phận họ hàng nghèo, sống khổ nhục bằng miếng ăn bố thí! Ô, không đời nào!

Phải chăng không có lối thoát nào cho cảnh bế tắc này? Đầu óc mệt mỏi của nàng hoạt động sao mà chậm chạp! Nàng đưa hai tay lên ôm đầu, nặng nhọc như thể cánh tay nàng đang rã nước chứ không phải là rã không khí. Nàng cầm trái bầu giữa cái cốc và chai thuốc, nhìn vào bên trong. Hãy còn một chút whisky ở dưới đáy bầu: ánh sáng mập mờ không đủ để nàng thấy đích xác còn bao nhiêu. Thật kỳ lạ, giờ đây mùi rượu cay gắt không làm lỗ mũi nàng khó chịu nữa. Nàng uống từ từ và lần này không cảm thấy cháy cổ nữa, mà chỉ thấy ấm áp đê mê.

Nàng đặt trái bầu rỗng xuống và nhìn quanh. Quả là một giấc mộng, căn phòng mờ tối đầy khói này, hai đứa em gái kháng khiu, Mammy to đùng một khối không ra hình thù gì lom khom bên giường, Dilcey ngây đờn như bức tượng đồng đen với cái mẩu hồng hồng thêm thiếp trên ngực – tất cả những cái đó là một cơn mê, sau đó nàng sẽ bừng tỉnh để ngửi thấy mùi thịt lợn sấy rán trong bếp, nghe thấy tiếng cười trầm trầm của đám da đen và tiếng xe bò cọt két ra đồng, cảm thấy bàn tay êm ái của bà Ellen lay nàng dậy.

Rồi nàng thấy nàng đang ở trong phòng riêng của mình, trên giường của mình, với ánh trăng mờ xuyên qua bóng tối, Mammy và Dilcey đang thay quần áo cho nàng. Cái cooc-xê ác nghiệt không bó chặt thân nàng nữa và nàng có thể thở hít sâu đến tận đáy phổi. Nàng cảm thấy đôi tất được nhẹ nhàng cởi ra khỏi chân, nghe thấy Mammy rì rầm những tiếng gì nghe không rõ với một âm sắc vỗ vể, trong khi rửa đôi bàn chân phồng giộp của nàng. Nước mới mát dịu làm sao! Vàn năm duỗi dài trên tấm nệm êm này như một đứa trẻ, mới dễ chịu làm sao! Nàng thở phào, thư giãn và sau một hồi có thể là cả một năm mà cũng có thể chỉ là một tích tắc, nàng còn lại một mình và căn phòng trở nên sáng hơn khi ánh trăng như suối tuôn vào ngập tràn trên giường.

Nàng không biết là mình say, say whisky và say vì mệt. Nàng chỉ biết rằng nàng đã rời bỏ cái thân thể mệt lử và đang bồng bênh trên nó ở một chỗ nào đó không có đau đớn, cũng chẳng có

mệt nhọc, và đầu óc nàng nhìn thấy mọi vật với một sự tinh tường siêu phàm.

Giờ đây nàng nhìn sự vật với con mắt mới, vì đầu đó trên chặng đường dài tới Tara, nàng đã bỏ thời con gái lại sau lưng. Nàng không còn là miếng đất sét dẻo, dễ dàng in hằn vết sau mỗi kinh nghiệm mới. Đất sẽ rắn lại, vào một lúc nào đó trong cái ngày vô định kéo dài nghìn năm ấy. Đêm nay là lần cuối cùng nàng được nâng giấc như một đứa trẻ. Từ nay nàng là một người đàn bà, thời thơ trẻ đã qua hẳn rồi.

Không, nàng không thể và không muốn nhờ vả gia đình ông Gerald hay gia đình bà Ellen. Dòng dõi O'Hara không nhận của từ thiện. Dòng dõi O'Hara tự lực lo cho mình. Những gánh nặng của nàng là thuộc phần nàng chịu, mà đã là gánh nặng thì vốn là dành cho những đôi vai đủ mạnh để mang nó. Từ tâm cao hiện tại nhìn xuống, nàng không hề ngạc nhiên thấy rằng vai nàng giờ đây đủ sức mạnh để gánh vác bất cứ cái gì, sau khi đã chịu đựng thử thách gay go nhất có thể đến với nàng. Nàng không thể trốn bỏ ấp Tara, nàng thuộc về những cánh đồng đất đỏ này hơn là chúng thuộc về nàng. Nàng đã cắm rễ sâu vào lòng đất màu máu này, hút lấy sự sống từ đó lên như cây bông vậy. Nàng sẽ ở lại ấp Tara và duy dưỡng nó bằng cách nào đó, duy dưỡng cha nàng và các em gái nàng, Melanie và con trai Asley, cùng đám da đen. Ngày mai... ôi, ngày mai! Ngày mai, nàng sẽ đeo cái ách vào cổ. Ngày mai sẽ có bao nhiêu việc phải làm. Đến trại Mười Hai Cây Sồi và đồn điền MacIntosh xem có còn gì sót lại trong những khu vườn hoang vắng, ra mạn bờ sông sục những đầm lầy tìm gà lợn lạc, mang các đồ nữ trang của bà Ellen đến Jonesboro và Lovejoy... chắc ở đây vẫn còn người bán chút gì ăn được. Ngày mai... ngày mai... óc nàng tích tắc chậm dần, chậm dần, như một cái đồng hồ hết dây cốt, nhưng khả năng nhìn nhận vẫn tinh tường.

Đột nhiên, những câu chuyện gia đình được kể bao lần mà nàng đã nghe hồi ấu thơ, nghe một cách sốt ruột, hơi chán những cũng hiểu phần nào, bỗng trở nên rõ ràng trong suốt như pha lê. Ông Gerald từ chỗ không xu dính túi đã gây dựng nên ấp Tara; bà Ellen đã vượt lên một nỗi đau khổ sâu kín nào đó; ông ngoại Robillard sống sót sau khi ngai vàng của Napoleon sụp đổ,

đã gây dựng lại cơ đồ ở miền duyên hải màu mỡ Georgia; cụ ngoại Prudhomme đã tạo nên một vương quốc nhỏ từ những rừng rậm Haiti, rồi mất trắng và sống để thấy tên mình được tôn vinh ở Savannah. Có những nàng Scarlett đã chiến đấu trong hàng ngũ Tình nguyện quân Ailen vì một nước Ailen tự do và bị xử giáo, có những chàng O'Hara hy sinh trong trận Boyne, trong khi chiến đấu đến cùng vì những lợi quyền của mình.

Tất cả đã chịu đựng những gian lao có thể làm gục ngã những người khác, nhưng họ đã không gục ngã. Họ đã không bị đè bẹp bởi bao sự biến: những đế chế sụp đổ, những cuộc dấy loạn của nô lệ, chiến tranh, khởi nghĩa, đầy ải, trục xuất. Số mệnh hiểm ác có thể bẻ gãy cổ họ, nhưng không bao giờ làm nhụt trái tim họ. Họ không rên khóc, họ đã chiến đấu. Và khi chết, họ chết sức cùng lực kiệt nhưng chí khí không hề tắt. Tất cả những hình bóng ấy, mà dòng máu còn chảy trong huyết quản nàng, như đang phảng phất lặng lẽ trong căn phòng ngập ánh trăng. Và Scarlett không hề ngạc nhiên khi thấy họ, những người cùng dòng giống đã nhận lấy những gì tệ nhất do số mệnh mang tới để rèn đúc thành những thứ tốt đẹp nhất. Ấp Tara là định mệnh của nàng, cuộc chiến đấu của nàng, và nàng phải thắng.

Nàng xoay mình nằm nghiêng, lơ mơ, tâm trí chìm dần vào một vùng tối đen từ từ loang rộng. Thực ra họ đang ở đâu, với sự cố xúy không lời nâng đỡ nàng, hay đó chỉ là trong mơ?

“Dù thật hay mơ”, nàng thì thầm buồn ngủ rũ ra, “cũng xin cảm ơn... và chúc ngủ ngon”.

CHƯƠNG XXV

áng hôm sau, mình mẩy Scarlett cứng đờ và đau như, hậu quả của bao dặm đường dài cước bộ và xóc nảy người trên xe, đến nỗi mỗi cử động là một cực hình. Mặt nàng đỏ lựng vì cháy nắng và long bàn tay phồng giộp trầy da ứa máu. Lưỡi nàng cộm rấp và lưỡi họng rát như bị lửa đốt, uống bao nhiêu nước vẫn không đỡ khát. Đầu như to phình ra và chỉ cần quay mắt cũng đau rúm người lại. Dạ dày nôn nao như hồi nàng mới có thai, khiến cho nàng không chịu nổi cả đến mùi củ từ bốc hơi trên bàn điểm tâm. Kể ra ông Gerald có thể nói cho nàng biết đó là hậu quả thông thường của lần đầu tiên uống nhiều rượu,

nhưng ông chẳng để ý thấy gì cả. Ông ngồi ở đầu bàn, một ông già đầu ngả bạc, mắt vô hồn dán vào cửa, đầu hơi nghênh nghênh như để lắng nghe tiếng váy áo sột soạt của bà Ellen hay ngửi mùi cỏ chanh từ cái túi nhỏ bà thường giắt bên người.

Khi Scarlett ngồi xuống, ông lầm bầm: "Ta sẽ đợi bà O'Hara. Bà ấy dậy muộn". Nàng ngược cái đầu nhúc nhút nhìn ông, sửng sốt, không tin ở tai mình và bắt gặp đôi mắt cầu khẩn của Mammy đang đứng đằng sau ghế ông Gerald. Nàng chệnh choạng đứng dậy, tay đặt trên cổ họng và quan sát cha mình trong ánh sáng ban mai. Ông ngược cặp mắt mơ hồ về phía nàng và nàng thấy tay ông run và đầu ông hơi lắc lư.

Đến lúc này, nàng mới nhận ra là mình đã đặt bao hy vọng vào ông Gerald, trông đợi ông nắm quyền điều khiển, chỉ bảo cho nàng biết phải làm gì, vậy mà bây giờ ... Chao, mới đêm qua, ông vẫn có vẻ gần như bình thường kia mà. Đành rằng cái cung cách ăn to nói lớn mọi khi cũng như sức sống sôi nổi không còn nữa, nhưng chí ít ông cũng còn kể được một câu chuyện mạch lạc có đầu có cuối, còn bây giờ ... bây giờ, thậm chí ông không còn nhớ là bà Ellen đã chết nữa. Việc bọn Yankee đến đây cộng với cái chết của bà đã gây một chấn động lớn làm ông thành ngây độn. Nàng mở miệng định nói, nhưng Mammy lắc đầu quày quạy và kéo tạp dề lên thắm đôi mắt đỏ hoe.

"Ôi, có thể nào ba lại mất trí được?" Scarlett nghĩ thầm và cảm thấy cái đầu nhoi nhói của mình như muốn toác ra khi phải tiếp nhận thêm sự căng thẳng này. "Không, không. Ba chỉ bị choáng bởi mọi chuyện ấy. Cũng như thể ba bị ốm thôi. Rồi ba sẽ qua khỏi. Ba phải qua khỏi. Nếu không, mình sẽ phải làm gì? ... Thôi, khoan nghĩ đến chuyện đó bây giờ. Lúc này, mình không nên nghĩ về ba, hoặc về mẹ, hoặc về bất cứ cái gì trong số những điều ghê gớm đó. Không, để đến khi nào mình đủ sức chịu đựng đã. Có quá nhiều chuyện khác phải nghĩ đến... những chuyện có thể thu xếp được mà không phải nghĩ đến những điều bất khả".

Nàng rời phòng ăn không đụng đến món gì và ra hiên sau; ở đây nàng thấy Pork trong bộ chế phục xưa kia là đẹp nhất của bác ta, giờ đã rách bươm, chân không giày dép, đang ngồi bóc lạc trên bậc thềm. Đầu nàng đập thình thình buốt nhói và ánh nắng như dao nhọn đâm vào mắt nàng. Chỉ cần đứng thẳng cũng đòi

hỏi một cố gắng lớn về ý lực. Nàng nói hết sức ngắn gọn, tước bỏ những hình thức xã giao thông thường mẹ nàng vẫn nhắc nhở phải dùng với những người da đen.

Nàng hỏi han sống sượng và sai bảo dứt khoát đến nỗi Pork nhướn lông mày lên, hoang mang. Bà Ellen không nói với ai cộc cằn như thế bao giờ, kể cả những khi bà bắt quả tang họ đang ăn trộm gà hoặc dưa hấu. Nàng lại hỏi về ruộng vườn, gia súc. Đôi mắt màu lục của nàng có một ánh long lanh dữ dằn mà trước đây Pork chưa hề thấy:

- Vâng, thưa cô, con ngựa chết rồi, gục ngay ở chỗ *tui* buộc nó, mũi vục vào xô nước làm đổ ráo. Không, thưa cô, con bò cái thì không chết. Cô chưa biết ư? Đêm qua nó đã đẻ một con bê. Bởi vậy nó mới kêu *rữ* thế.

- Con Prissy nhà anh rồi sẽ thành bà đỡ cừ đấy, Scarlett đay nghiến. Nó bảo con bò kêu vì tức sữa.

- À, thưa cô, Prissy nó chả định làm bà đỡ cho bò đâu, cô Scarlett ạ, Pork ý tứ nói. Mấy lại, phàn nàn mà chi bởi vì con bê này ra đời có nghĩa là con bò *xế* đầy *xưa* cho hai cô nhỏ *du* là viên bác sĩ Yankee đã biểu là cần có cho hai cô.

- Thôi được, tiếp tục đi. Gia súc còn gì không?

- Không, thưa cô. Chả còn gì ngoài một con lợn nái *dà* với lũ con nó. Hôm bọn Yankee đến, *tui* đã lừa chúng vào đầm lầy, *dưng* giờ có mà Chúa biết ta *xế* làm cách nào mà bắt được chúng nó. Con nái này *rữ* đấy.

- Trước sau cũng phải bắt được chúng. Anh và Prissy có thể đi lùng nó ngay bây giờ được không?

Pork vừa sững sờ vừa bất bình:

- Cô Scarlett, đây là việc của lực điền. Xưa nay *tui* chỉ là *da* nô thôi.

Mắt Scarlett long lên dữ dội, tựa hồ có tên quỷ xứ lăm lăm cầm kim nung đỏ rình trong đó.

- Hai cha con anh phải bắt cho được con lợn... nếu không thì hãy đi khỏi đây như bọn lực điền bỏ trốn nọ.

Pork rưng rưng nước mắt. Ôi, giá còn bà Ellen! Bà thấu hiểu những điều tinh tế như vậy và biết rõ công việc của lực điền và nhiệm vụ của gia nô khác nhau một trời một vực.

- Đi khỏi ư, cô Scarlett? Tui biết đi đâu *bi* giờ, cô Scarlett?

- Tôi không biết và không cần biết. Có điều là ở ấp Tara này kẻ nào không chịu làm việc thì có thể cuốn gói đi tìm bọn Yankee. Anh có thể bảo cả những người khác như thế, nghe chưa?

- Vâng, thưa cô.

- Bây giờ, hãy nói cho tôi nghe về khoản ngô và bông, Pork.

- Ngô ư? Lạy Chúa, cô Scarlett. Chúng thả cho ngựa ăn trong *duộng* ngô, và mang đi nốt những gì ngựa chưa ăn hoặc chưa phá, và chúng cho xe đại bác, xe tải đi qua ruộng bông kỳ đến tan nát hết, chỉ *chừ* vài *xào* ở mé khe *xuối* chúng không để ý đến. *Dưng* mà cái chỗ bông í không bỏ dính tay vì gặt cả đám í giỏi lắm cũng chỉ được ba kiện.

Ba kiện. Scarlett nghĩ đến hàng trăm kiện ấp Tara thường nhập kho hàng năm trước đây mà càng thêm đau đầu. Ba kiện. Thật chẳng hơn số thu hoạch của cái gia đình Slattery kiết xác là mấy. Tệ hơn nữa, lại còn vấn đề thuế má nữa. Chính phủ Liên bang bắt nộp thuế bằng bông, chứ không nhận tiền, mà ba kiện thì không đủ trả thuế. Tuy nhiên giờ đây cái đó cũng không quan trọng mấy đối với nàng cũng như đối với liên bang, vì tất cả lực điền đã chạy hết, chẳng còn ai mà hái bông.

“Thôi được, cả điều này mình cũng khoan nghĩ đến”; nàng tự nhủ “dù sao thuế má cũng không phải việc đàn bà. Lẽ ra ba phải lo những chuyện như vậy, nhưng ba... lúc này, hăng khoan nghĩ đến ba. Mặc cho Liên bang thúc thuế. Điều ta cần bây giờ là có cái gì đó bỏ vào miệng”.

- Pork, trong đám người nhà mình, đã có ai đến trại Mười Hai Cây Sồi hay đồn điền Mc Intosh để xem còn gì sót lại trong vườn không?

- Không, thưa cô! Bọn *tui* không hề rời khỏi ấp Tara. Ngộ nhờ bọn Yankee bắt được thì khốn.

- Tôi sẽ đi phái Dilcey đến đồn điền McIntosh. Có thể chị ta sẽ

kiếm được chút gì ở đó. Còn tôi sẽ sang trại Mười Hai Cây Sồi.

- Cô đi *mấy* ai?

- Một mình thôi. Mammy phải ở nhà trông hai em, còn ông Gerald thì không thể.

Pork phản đối âm ỉ làm Scarlett phát cáu. Ở trại Mười Hai Cây Sồi có thể còn bọn Yankee hoặc bọn nhọ xấu, cô chủ không nên đi một mình.

- Đủ rồi đấy, Pork ạ. Bảo Dilcey lên đường ngay đi. Còn anh và Prissy hãy cố mà mang về cho được mẹ con con lợn nái, nàng nói gọn và quay gót.

Cái mũ che nắng cũ kỹ của Mammy, phai màu nhưng sạch, treo trên mắc ở hiên sau và Scarlett đội nó lên đầu, nghĩ đến chiếc mũ vải với chiếc lông xanh uốn cong do Rhett mang từ Paris về cho nàng, lòng nao nao như nhớ về một cái gì từ tiền kiếp. Nàng lấy một chiếc làn lớn và đi xuống cầu thang đằng sau, mỗi bước đều xói lên tận đầu, tưởng chừng sống lưng muốn chọc lên qua đỉnh sọ.

Con đường xuống bờ sông cắt một vệt đỏ cháy xém giữa những cánh đồng bông bị tàn phá. Không có một bóng cây và nắng soi qua chiếc mũ của Mammy như thể nó bằng the mỏng, chứ không phải bằng diềm bâu dày may chần, trong khi bụi bốc lên lọt vào lỗ mũi, vào cổ họng khiến nàng có cảm tưởng các màng thanh quản khô giòn sẽ vỡ toác nếu nàng cất tiếng nói. Những vệt lún sâu và ổ gà rạch nát đường với những rãnh do bánh xe cày lên đỏ loét hai bên, dấu vết của những xe đại bác nặng nề do ngựa kéo qua, kỵ binh và bộ binh, những lối cho pháo binh trên con đường hẹp, đã đi bừa xuống ruộng, giẫm nát bông, xéo lên những bụi cây xanh chà dí xuống đất. Đây đó trên đường và cánh đồng, rải rác nào khoá thắt lưng và mẫu dây cương, nào bi đông vó ngựa dẫm bẹp và bánh xe moóc chở đạn, nào cục, mũ, tất sồn rách và những mảnh vải vấy máu, tất cả những thứ vương vãi của một đạo binh hành quân.

Nàng đi qua lùm cây tuyết tùng và bức tường gạch thấp đánh dấu khu nghĩa trang gia đình, cố không nghĩ đến nấm đất mới bên cạnh ba ngôi mộ nhỏ của ba em trai nàng. Ôi, mẹ Ellen... . Nàng lê bước tiếp, đi xuống sườn đồi đầy bụi, qua ống tro tàn và

cái ống khói cụt ở chỗ xưa kia là nhà của gia đình Slattery và nàng độc ác ước gì cả lò cả lũ nhà họ đã là một bộ phận của đồng tro ấy. Nếu không có gia đình Slattery... Nếu không có cái ả Emmy dơ dáy đã chữa hoang với cái gã quản lý nhà nàng... thì bà Ellen ắt đã không chết.

Nàng khẽ kêu khi một hòn sỏi nhọn đâm vào bàn chân phồng giộp. Nàng đang làm gì ở đây vậy? Tại sao Scarlett O'Hara, hoa khôi của hạt, niềm tự hào của ấp Tara lại phải bước thấp bước cao, gàn như không giày dép, trên con đường gồ ghề này? Đôi chân nhỏ nhắn của nàng sinh ra là để khiêu vũ chứ đâu phải để tập tễnh, đôi giày muyn xinh xắn là để hãnh diện thò ra dưới những tà váy rực rỡ chứ đâu phải để gom bụi và sỏi nhọn như thế này. Nàng sinh ra là để được hầu hạ, chiều chuộng, nâng giắc, thế mà giờ đây, ốm yếu và rách rưới, bụng đói dạ khát, nàng đang bị dồn đến chỗ phải săn lùng cái ăn trong vườn những người hàng xóm.

Dưới chân đồi là dòng sông và rặng cây yên ả xoa tóc trên mặt nước mới mát mẻ làm sao! Nàng ngồi phịch xuống bờ sông, cởi giày, tất rách tả, và nhúng đôi chân nóng bỏng xuống dòng nước mát. Giá được ngồi đây cả ngày thì dễ chịu biết bao, xa hẳn những con mắt cầu cứu của ấp Tara, nơi đây chỉ có tiếng lá xào xạc và tiếng nước róc rách khoáy động im lặng. Nhưng nàng lại miễn cưỡng đi tất xỏ giày vào và đi xuôi bờ sông đầy rêu xộp, dưới bóng cây. Bọn Yankee đã đốt cầu, nhưng nàng biết có một cái cầu bằng thân cây bắc qua một quãng sông hẹp, dưới đó khoảng một trăm mét. Nàng rón rén qua cầu và leo tiếp nửa dặm đường đồi nắng gắt đến trại Mười Hai Cây Sồi.

Nơi đây sừng sững Mười Hai Cây Sồi cao ngất, vẫn y nguyên như thời người Anhđiêng, những cành lá đã bị lửa thiêu sạm. Chúng quây quanh đồng trống nát cháy thành than trước kia là tổ ấm của ông John Wilkes ngôi nhà đường bệ với hàng cột trắng ngự trên đỉnh đồi. Cái hồ sâu trước đây là hầm rượu, nền đá xém đen và hai ống khói lớn là những dấu tích duy nhất còn lại. Một cây cột dài, cháy một nửa, đổ nằm ngang bãi cỏ, đè dí bụi hoa nhài.

Scarlett ngồi lên cây cột, quá cảm cảnh trước những điều trông thấy, không muốn đi tiếp. Cảnh điêu tàn này xoáy vào lòng

nàng như một cái gì nàng chưa từng cảm thấy bao giờ. Đây, niềm kiêu hãnh của gia đình Wilkes tan thành bụi dưới chân nàng. Đây, chung cục của ngôi nhà lịch sử, đáng yêu trước kia vẫn ân cần chào đón nàng, ngôi nhà mà nàng đã từng ôm ấp ảo tưởng sẽ thành nữ chủ nhân. Tại đây, nàng đã từng khiêu vũ, dự tiệc, lơ lả đưa tình, tại đây, lòng quặn ghen, nàng đã theo dõi Melanie ngược lên mỉm cười với Ashley như thế nào. Và cũng tại đây, dưới bóng cây mát mẻ, Charles Hamilton đã ngậy ngất riết chặt tay nàng khi nàng nói là sẽ lấy chàng.

“Ôi, Ashley”, nàng nghĩ thầm, “em hy vọng là anh chết rồi! Em không thể đang tâm để anh phải nhìn thấy cảnh này”.

Ashley đã cưới vợ ở đây, nhưng con trai chàng và con trai của con trai chàng sẽ không bao giờ đưa người bạn đời của mình tới ngôi nhà này. Sẽ không bao giờ có chuyện hôn phối và sinh nở dưới mái nhà này nữa, nơi nàng đã từng tha thiết mong được cai quản. Ngôi nhà đã chết, và đối với Scarlett, có khác nào tất cả gia đình Wilkes cũng đã chết trong đồng tro tàn của nó.

“Mình chưa nghĩ đến chuyện đó vội, vì lúc này mình chưa đủ sức. Sau hăng hay”, nàng nói to và quay mặt đi.

Tìm lối ra vườn, nàng tập tễnh đi vòng đồng trống nát, qua những luống hồng bị xéo nát mà các cô gái nhà Wilkes đã mất bao công chăm bón, qua sân sau, giẫm lên lớp tro tàn của nhà sậy, chuồng ngựa, chuồng gà. Hàng rào quanh vườn rau đã bị phá nát và những luống cây xanh trước kia ngay ngắn thẳng hàng cũng đã cùng chung số phận với vườn rau bên ấp Tara. Mặt đất mềm in hằn những vết bánh xe và vó ngựa, các cây rau bị đè dí xuống đất. Nơi đây chả còn gì cho nàng gạn mót.

Nàng quay trở lại, qua sân sau và rẽ vào lối đi xuống dãy lều im lìm, quét vôi trắng dành cho gia nhân, vừa đi vừa gọi :“Ô-ô-ô!” Nhưng chẳng có ai đáp lại. Thậm chí không một tiếng cho sủa. Hiển nhiên là đám nô lệ da đen nhà Wilkes đã chạy trốn hoặc đi theo bọn Yankee. Nàng biết mỗi nô lệ đều có một mảnh vườn riêng và khi tới khu gia nô, nàng hy vọng những mảnh vườn con ấy đã không bị đụng tới.

Công phu tìm kiếm của nàng được đền bù, những giờ nàng đã quá mệt, không còn cảm thấy vui mừng khi nhìn thấy những

cây cải củ và bắp cải đã héo quắt vì không được tưới nước, song vẫn còn nguyên vẹn, cùng những luống đậu xệch xẹo đã vàng úa song vẫn còn ăn được. Nàng ngồi xuống giữa những luống, và tay run run, bới đất nhổ rau, chậm chạp bỏ vào làn. Tối nay, tại ấp Tara sẽ có một bữa cải thiện, mặc dầu không có thịt để nấu kèm. Có lẽ cái khoản mỡ lợn Dilcey vẫn dùng làm dầu thắp đèn, có thể dùng làm gia vị được. Mình phải nhớ bảo Dilcey từ nay lấy quả thông mà thắp, dành mỡ để nấu nướng.

Sát bậc cửa sau một căn lều, nàng tìm thấy một luống củ cải đỏ và đột nhiên thấy đói cồn cào. Một miếng củ cải đỏ cay cay, hăng hắc đích thị là cái mà dạ dày nàng đang thèm. Chẳng cần chờ lau cho thật sạch đất bằng gấu váy, nàng cắn một nửa củ và nuốt vội nuốt vàng. Nó già và sơ và cay đến nỗi nàng chảy nước mắt. Vừa nuốt vào, cái dạ dày trống rỗng của nàng đã nổi loạn và nàng vật ra đất, nôn thốc tháo.

Chút mùi người da đen nhẹ nhàng thoảng từ căn lều càng làm tăng cơn buồn nôn của Scarlett, và không còn sức để tìm lại, nàng tiếp tục ói mửa một cách khổ sở, trong khi các căn lều và cây cối quay tít xung quanh nàng. Sau một hồi lâu, nàng nằm sấp mặt xuống, lử lả, cảm thấy mặt đất êm ru như nệm lông, đầu óc lang bang đây đó. Nàng, Scarlett O'Hara, giờ đây nằm sóng sượt, đằng sau một căn lều người da đen, giữa hoang tàn đổ nát, buồn nôn và kiệt sức đến mức không động đậy được mà không một ai trên đời hay biết hoặc đoái hoài đến. Và dù có biết, họ cũng bất cần, vì ai nấy cũng đều có quá nhiều lo lắng riêng, còn đầu óc nào mà bận tâm đến nàng. Oái ăm thay, tất cả những cái đó lại xảy đến với nàng, với Scarlett O'Hara vốn xưa nay không bao giờ phải nhắc tay, dù đề nhật những chiếc tất vứt trên sàn hay thắt dây giày... với Scarlett vốn suốt đời được hầu hạ, nâng niu từng ly từng tí, từ cơn vầng vất nhức đầu nhẹ đến những cơn cáu giận làm mình làm mẩy.

Trong khi nàng nằm phủ phục, không còn hơi sức nào mà chống chọi lại, mọi hồi ức và lo phiền ập đến, bủa vây như lũ điều hâu rình đợi người chết để rửa xác. Thậm chí nàng không còn sức để nói: "Mình sẽ nghĩ về mẹ, về ba, về Ashley và cảnh đổ nát này sau. – Phải để sau đã, khi nào mình đủ nghị lực đương nổi". Lúc này thì nàng không đương nổi, nhưng muốn hay không, nàng

vẫn đang nghĩ về những điều đó.

Những ý nghĩ lượn vòng trên đầu nàng, sà xuống, bổ nhào phóng móng sắc và mỏ nhọn vào tâm trí nàng. Trong một khoảng không biết là bao lâu, nàng nằm bất động sấp mặt xuống đất, phơi mình dưới nắng gắt, hồi tưởng lại những chuyện đã qua và những người đã chết, nhớ lại một lối sống đã vĩnh viễn mất đi... và hình dung triển vọng phũ phàng của tương lai đen tối trải ra trước mắt.

Cuối cùng, khi đứng lên và lại nhìn thấy đồng tro tàn đen xám của trại Mười Hai Cây Sồi, nàng cất cao đầu, gương mặt đã vĩnh viễn mất đi một phần vẻ thanh xuân và sắc đẹp cũng như nguồn âu yếm tiềm tàng trước kia. Cái gì đã qua là đã qua. Những người đã chết là đã chết. Sự xa hoa, lười nhác của thời xưa đã qua hẳn, không bao giờ trở lại. Và, khi cố định chiếc làn nặng trên khoeo tay, Scarlett đồng thời cũng cố định luôn tâm thức và cuộc đời mình.

Không thể trở lui được, nàng quyết định tiến lên phía trước.

Trong năm mươi năm tới, khắp miền Nam sẽ có những phụ nữ ngoái nhìn lại những thời đã chết và những người đã chết bằng con mắt chua xót, gọi lại những kỉ niệm đau đớn và vô bổ, chịu đựng nghèo khó với niềm tự hào chua chát về những kỉ niệm ấy. Nhưng Scarlett thì không cần phải ngoái lại.

Nàng dăm dăm nhìn những phiến đá xám đen và lần cuối cùng, hình dung trại Mười Hai Cây Sồi hiện lên trước mắt nguyên vẹn như xưa, giàu có và kiêu hãnh, biểu tượng của một dòng giống, và một lối sống. Rồi nàng cất bước đi xuôi con đường về ấp Tara, chiếc làn nặng cắn vào da thịt.

Dạ dày trống rỗng của nàng lại cồn cào và nàng nói to :”Lạy Chúa chứng giám, lạy Chúa chứng giám, bọn Yankee đừng hòng quật ngã Scarlett này. Ta sẽ sống qua cơn bĩ cực này và khi mọi sự kết thúc, ta sẽ không bao giờ chịu đói trở lại nữa. Không, cả ta và những người thân của ta. Dù ta phải ăn cắp hay giết người... xin Chúa chứng giám, ta sẽ không bao giờ chịu đói trở lại nữa!”.

Trong những ngày tiếp theo, ấp Tara giống như hòn đảo hoang của Robinson vì nó xiết bao u tịch, xiết bao xa biệt với thế giới còn lại. Thế giới chỉ cách đó có mấy dặm, nhưng giữa Tara và

Jonesboro, hay Fayetteville, hay Lovejoy, thậm chí giữa ấp Tara và những đồn điền lân cận, tưởng chừng là hàng nghìn dặm sóng xô. Con ngựa già chết là họ mất luôn cái phương thức chuyên chở duy nhất và họ không có thời gian cũng chẳng có sức cuốc bộ những dặm đường đất đỏ mệt mỏi.

Đôi khi, trong những ngày làm việc đến gãy sống lưng, trong cuộc vật lộn điên cuồng để kiếm thức ăn và không ngừng chăm sóc ba nữ bệnh nhân, Scarlett chợt thấy mình căng tai ra ngóng những âm thanh quen thuộc – tiếng cười the thé của lũ trẻ con da đen trong xóm nô, tiếng xe bò cọt két từ ngoài đồng về, tiếng vó rộn khi con ngựa của ông Gerald băng qua bãi cỏ chặn súc vật, tiếng bánh xe ngựa lao xao trên lối đi rải sỏi và tiếng xôn xao vui vẻ của những người hàng xóm chiều chiều ghé vào nói chuyện gẫu. Nhưng vô ích. Con đường nằm vắng lặng, không bao giờ thấy đám bụi đỏ nào bốc lên báo hiệu có khách đến thăm. Ấp Tara là một hòn đảo giữa một biển nhấp nhô đồi xanh và cánh đồng đất đỏ.

Đâu đó ở xa kia là thế giới với những gia đình ăn ngon ngủ yên dưới mái nhà ấm cúng của họ. Đâu đó, những cô gái vận áo dài lộn ba lần đang vui vẻ giăng gió và hát bài "*Khi cuộc chiến tranh tàn khốc kết thúc*" như chính nàng mới cách đây mấy tuần. Đâu đó chiến tranh đang tiếp diễn, đại bác nổ rền, những thành phố bốc cháy và thương binh nằm mục người trong những bệnh viện giữa những mùi hôi tanh lộn mửa. Đâu đó, một đạo quân chân đất, quần áo vải thô bẩn thỉu, nhớp nhúa, đang hành quân, chiến đấu, ngã lăn lóc, đói và mệt, cái mệt rã rời khi không còn chút hi vọng nào. Và đâu đó, những quả đồi miền Georgia tràn ngập màu xanh quân phục Yankee, những chiến binh Yankee ăn uống đầy đủ trên những con tuấn mã ngô ních đầy bụng.

Phía bên kia Tara là chiến tranh và thế giới. Nhưng trên đồn điền này, chiến tranh và thế giới chỉ tồn tại như những hồi ức cần phải xua đi khi chúng ùa trở lại tâm trí vào những lúc mệt mỏi. Thế giới bên ngoài phải lùi bước trước những đòi hỏi của những cái dạ dày rỗng, và cuộc sống quy gọn lại trong hai ý nghĩa liên quan chặt chẽ với nhau: cái ăn và làm sao kiếm được cái ăn.

Cái ăn! Cái ăn! Tại sao dạ dày lại nhớ dai hơn tâm trí nhỉ?

Scarlett có thể gạt những nỗi tâm thương, chứ không thể dẹp được cái đói. Mỗi buổi sáng, nằm nửa mê nửa tỉnh, trước khi tâm trí nhớ ra là đang có chiến tranh và nạn đói, nàng cuộn mình mở màng chờ đợi những mùi thơm ngon của thịt rán và bánh nướng. Và mỗi buổi sáng, nàng hít lấy hít để, háo hức muốn thực sự ngửi thấy những món ăn đó đến nỗi tỉnh ngủ hoàn toàn.

Trên bàn ăn ở ấp Tara có táo, củ từ, lạc và sữa, nhưng ngay cả những món thô sơ này cũng không bao giờ đủ. Một ngày ba lần trông thấy chúng, nàng lại nhớ ngày xưa, nhớ những bữa ăn ngày xưa dưới ánh nến lung linh, trong mùi thơm ngào ngạt của các món ăn.

Hồi ấy sao mà họ hung hăng, phí phạm đồ ăn thức uống! Đủ các loại bánh: bánh mì, bánh ngô nướng xốp, bích quy và bánh quế tẩm dấm bơ, tất cả dồn vào một bữa. Một đầu toàn là giăm bông, đầu kia là gà rán, cải xoăn nấu với rượu óng ánh những mỡ, đậu cô ve đầy tú hụ trong những đĩa hoa bằng sứ, bí rán, mướp tây hầm, cà rốt xốt kem đặc xăn từng miếng được. Và ba món tráng miệng để mỗi người có thể lựa chọn theo sở thích riêng: bánh ga tô sôcôla, bánh trứng vani và bánh bơ trứng phủ kem. Hồi ức về những bữa ăn tuyệt diệu đó mãnh liệt đến nỗi khiến nàng trào nước mắt, điều mà chiến tranh và chết chóc không làm nổi, và khiến cái dạ dày rỗng luôn luôn cồn cào, càng thêm nôn nao khó chịu. Bởi vì cái thói háo đói mà trước đây Mammy thường trách cứ, cái háo đói lành mạnh của một cô gái mười chín, giờ đã tăng gấp bốn do lao động nặng nhọc liên tục, điều trước kia nàng không bao giờ biết đến.

Nàng không phải là người duy nhất háo đói ở ấp Tara, vì bất kể quay về phía nào, mắt nàng cũng bắt gặp những bộ mặt đói meo, da đen cũng như da trắng. Chẳng bao lâu, Careen và Suellen sẽ cảm thấy cái đói không bao giờ nguôi của những người vừa khỏi bệnh thương hàn đến kỳ ăn trả bữa. Bé Wade đã luôn miệng lải nhải: Wade không thích củ từ, Wade đói”.

Những người khác cũng làu bàu:

- Cô Scarlett, nếu *tui* không có thêm cái ăn thì chả *nấy* xưa đâu ra cho hai đứa *chẻ* bú.

- Cô Scarlett, *lếu* cháu không có gì thêm trong *rạ rày* thì cháu

hông có *xúc* mà chỉ củi đầu.

- Con *kìu* nhỏ, u thêm muốn chết một món ăn đáng gọi là món ăn.

- Con gái, bữa nào chúng ta cũng phải ăn củ từ ư?

Chỉ có Melanie là không phàn nàn, Melanie với bộ mặt ngày càng hốc hác võ vàng đi và ngay cả trong giấc ngủ cũng nhăn nhó vì đau.

- Em không đói đâu, chị Scarlett ạ. Chị cho Dilcey phần sữa của em. Chị ta cần có sữa cho hai đứa trẻ bú. Người ốm thì có bao giờ đói.

Chính sự kiên nghị dịu dàng của Melanie làm Scarlett khó chịu hơn những tiếng kêu rên mè nheo của những người khác. Nàng có thể quát họ im đi bằng những lời mỉa mai chua chát và thực sự đã làm thế, nhưng trước thái độ vị tha của Melanie thì nàng bất lực – bất lực và hậm hực. Bây giờ ông Gerald, đám gia nhân và Wade đều gắn bó với Melanie vì ngay cả trong tình trạng ốm yếu, nàng vẫn ân cần và đầy thông cảm, cả hai điều đó, họ không tìm thấy ở Scarlett trong những ngày này.

Wade đặc biệt hay lui tới phòng Melanie... Ở Wade có một chứng bệnh gì đó, những đích xác là gì thì Scarlett không có thì giờ để tìm hiểu, phát hiện cho ra. Nàng tin là Mammy cho là thằng bé có giun và cho nó uống cái liều thuốc hỗn hợp cỏ khô với vỏ cây mà bà Ellen trước kia vẫn dùng để tẩy giun cho bọn trẻ con da đen. Nhưng thứ thuốc giun ấy chỉ làm cho thằng bé xanh xao hơn. Những ngày này, Scarlett hầu như không nghĩ đến Wade là một con người. Nó chỉ là một nỗi lo bổ sung, một cái tàu há mồm nữa. Mai kia, khi cơn tai biến này kết thúc, nàng sẽ chơi đùa với nó, kể chuyện cổ tích cho nó nghe, dạy nó học đánh vần chữ cái, nhưng lúc này, nàng không có thì giờ mà cũng chẳng có hứng. Và vì bao giờ nó cũng quấn chân vào những lúc nàng mệt mỏi và lo phiền nhất, nên nàng hay gắt gỏng với nó.

Nàng rất khó chịu khi thấy những lời gắt mắng của mình làm Wade sợ xanh mặt vì những lúc sợ hãi nom nó thật đần độn. Nàng không ý thức được là thằng bé sống với nỗi kinh hoàng quá lớn kè kè bên cạnh mà người lớn không hiểu nổi. Cái sợ cứ ngự trong Wade, cái sợ làm tâm hồn nó run rẩy và khiến nó ban đêm

vùng dậy la hét. Mọi tiếng động bất ngờ hoặc lời nói gắt gỏng đều làm nó run bắn, vì trong tâm trí nó, những tiếng ồn và lời nói phũ phàng gắn liền không thể tách rời với bọn Yankee, mà nó thì sợ Yankee hơn là những con ma mà Prissy thường đem ra dọa.

Trước khi sấm sét của cuộc bao vây Atlanta bắt đầu, nó chẳng biết gì khác ngoài một cuộc sống sung sướng, bình lặng, êm đềm. Mặc dù ít được mẹ chú ý tới, nó hoàn toàn sống trong sự nuông chiều và những lời yêu thương cho đến cái đêm nó bị kéo ra khỏi giấc nồng để thấy bầu trời ngụt lửa và vang âm những tiếng nổ xé tai. Trong cái đêm ấy và ngày hôm sau, lần đầu tiên nó đã bị mẹ tát và quát mắng. Cuộc sống trong ngôi nhà gạch ấm cúng ở phố Cây Đào, cuộc sống duy nhất nó từng biết, đã tiêu tan từ đêm hôm ấy và nó không bao giờ hồi phục lại như cũ sau tổn thất ấy. Trong cuộc chạy trốn khỏi Atlanta, nó chẳng hiểu gì ngoài một điều là bọn Yankee đang đuổi theo nó và đến giờ, nó vẫn sống nơm nớp sợ rằng bọn Yankee có thể bắt được nó và chém thành từng mảnh. Mỗi lần Scarlett lớn tiếng rầy la, nó lại bủn rủn cả người vì trong trí nhớ con trẻ mơ hồ của nó, lại hiện lên những nỗi kinh hoàng xảy ra đồng thời với lần đầu tiên mẹ nó làm thế. Từ nay, trong tâm trí nó, Yankee và một giọng càu càu thành hai khái niệm gắn liền nhau vĩnh viễn không thể tách rời, và nó đâm sợ mẹ nó.

Scarlett không thể không nhận thấy thằng bé bắt đầu lẩn tránh nàng, và trong những khoảnh khắc hiếm hoi khi những công việc bất tận chừa ra cho nàng chút thì giờ rảnh để suy nghĩ, hiện tượng đó làm nàng rất băn khoăn. Điều này thậm chí còn tệ hơn là bị nó bám gấu váy nhằng nhặng suốt ngày và nàng hết sức bất bình thấy nó tìm đến nường nấu bên giường Melanie, ở đó nó lặng lẽ chơi những trò do Melanie gợi ý hoặc lắng nghe cô ta kể truyện. Wade tôn thờ “Cô” – cô có một giọng thật diu dàng, cô luôn luôn mỉm cười và không bao giờ nói: “Làm đi, Wade! Mà làm tao đau đầu!” hoặc “Lạy Chúa, đừng có nặng xì lên nữa, Wade!”.

Scarlett không có thì giờ, lòng cũng chẳng thấy muốn nâng niu Wade, nhưng thấy Melanie làm thế, thì nàng lại ghen. Một hôm, bắt gặp nó giồng cây chuối trên giường Melanie và ngã lên người cô ta, nàng bèn cho nó cái tát.

- Mà y không còn có cái trò gì hay hơn là xô đẩy cô như thế trong khi cô đang ốm à? Xéo ngay ra sân mà chơi và đừng có vào đây nữa.

Nhưng Melanie vươn một cánh tay yếu ớt ra, kéo thẳng bé đang thút thít khóc về phía mình.

- Thôi, thôi nào, Wade. Cháu không định xô vào cô, phải không nào? Cháu nó không quấy rầy em đâu, Scarlett ạ. Cứ để cháu ở lại đây với em. Để em trông cháu cho. Đó là việc duy nhất mà em có thể làm từ nay cho tới khi em bình phục. Chị thì không phải lo cho nó cũng đã đủ bù đầu rồi còn gì.

- Đừng có vớ vẩn, Melly, Scarlett sẵng giọng. Cô chưa bình phục như đáng lẽ phải thế, mà để cho Wade ngã lên bụng thì chẳng hay ho gì đâu. Còn Wade, tao mà bắt được mày nghịch trên giường cô thì tao lột da mày, nghe chưa. Và nín bặt đi. Mày lúc nào cũng sứt sà sứt sứt. Hãy cố cho ra dáng nam nhi xem nào.

Wade nức nở khóc, chạy trốn xuống hầm nhà. Melanie cắn môi, nước mắt lưng tròng và Mammy, đứng ngoài hành lang chứng kiến cảnh đó, cau mày và thở dài. Nhưng vào những ngày này, không ai dám cãi lại Scarlett. Tất cả đều sợ miệng lưỡi tai ngược của nàng, tất cả đều sợ con người mới đang hình thành trong nàng.

Giờ đây, Scarlett thống ngự tuyệt đối ở ấp Tara, và cũng như tất cả những kẻ bỗng chốc được đặt lên vị trí quyền lực, mọi bản năng bạo ngược trong bản chất của nàng trỗi dậy. Không phải tính nàng cơ bản là ác, mà chính vì nàng sợ và thiếu tự tin, nên nàng phải tỏ ra khắc nghiệt để những người khác khỏi phát hiện ra những khiếm khuyết của nàng mà không chịu phục tùng nàng. Vả chăng là quát tháo mọi người và biết là họ sợ, kể cũng khoái, Scarlett thấy điều đó làm dịu bớt thần kinh quá căng thẳng của mình. Nàng không phải không thấy là nhân cách của mình đang thay đổi. Thỉnh thoảng, khi những mệnh lệnh cộc cằn của nàng khiến Pork phật ý trề môi dưới hoặc Mammy làu bàu: "Thời *bối* này, *nắm* kẻ *nên* mặt góm", nàng cũng băn khoăn tự hỏi không biết phong thái ưu nhã của mình đi đâu mất rồi. Tất cả cung cách lịch thiệp, tất cả sự dịu dàng mà bà Ellen đã cố công truyền dạy cho nàng đã rơi rụng nhanh chóng như những

chiếc lá lìa cành ngay từ cơn gió lạnh đầu tiên buổi sang thu.

Bà Ellen đã dặn đi dặn lại: "Hãy kiên quyết nhưng dịu dàng với kẻ dưới, nhất là với những người da đen". Nhưng nếu nàng dịu dàng, bọn da đen sẽ ngồi lì trong bếp suốt ngày, tán chuyện liên miên về những ngày tốt đẹp thuở xưa, khi mà các gia nô da đen không bao giờ phải làm công việc của lực điền.

"Hãy yêu chiều các em gái con", bà Ellen thường bảo. "Hãy ân cần với những người xấu số. Hãy tỏ lòng thông cảm với những người gặp chuyện đau thương và phiền muộn".

Giờ đây, nàng không thể yêu các em gái. Chúng chỉ là một gánh nặng trên vai nàng. Còn chiều chúng, thì nàng đã chẳng tắm rửa, chải đầu cho chúng và nuôi chúng, thậm chí mỗi ngày phải đi bộ hàng dặm đường để kiếm rau tươi cho chúng ăn, đó sao? Nàng đã chẳng học vắt sữa con bò cái đó sao, mặc dầu mỗi lần còn vật gớm ghiếc ấy lúc lắc sừng là tim nàng lại thót lên đến tận cổ? Còn ân cần thì chỉ tổ mất thì giờ vô ích. Nếu nàng quá ân cần với chúng thì khéo chúng sẽ ưỡn xác trên giường không biết đến bao giờ, mà nàng thì muốn chúng có thể đi lại cất nhắc được càng sớm càng tốt để có thêm bốn bàn tay giúp nàng trong công việc.

Thời gian dưỡng bệnh của hai cô gái kéo dài lê thê, họ cứ nằm liệt giường, gầy yếu, mãi chưa hồi sức. Trong thời gian họ ốm mê man, thế giới đã thay đổi. Bọn Yankee đã đến, bọn nô lệ da đen đã bỏ trốn và mẹ họ đã chết. Đó là ba sự kiện không thể tin được mà tâm trí các cô không thể chấp nhận. Đôi khi, họ nghĩ rằng mình đang còn mê sảng và những chuyện đó không hề xảy ra. Cứ xem Scarlett thay đổi đến thế, thì chắc chắn không thể là thật được. Khi nàng đến bên giường, nói sơ qua công việc mà nàng trông chờ họ sẽ làm sau khi bình phục hẳn, họ giương mắt nhìn như nàng là một con quỷ vậy. Họ không hiểu được rằng họ không còn có một trăm nô lệ để sai phái. Họ không thể hiểu được rằng một tiểu thư nhà O'Hara lại phải làm những công việc chân tay.

- Nhưng chị ơi, Careen nói, bộ mặt thơ trẻ dịu hiền ngấn ra, thất kinh. Em làm sao chẻ củi được! Làm thế thì nát hết tay!

- Nhìn tay chị đây này, Scarlett đáp với một nụ cười dễ sợ trong khi chìa đôi bàn tay phồng rộp, thành chai về phái cô em.

- Chị nói với Bé, với em như thế, thật là khả ố! Suellen kêu lên. Em tưởng chị nói dối để dọa chúng em. Nếu mẹ có đây thì mẹ chẳng để chị nói với chúng em như thế. Chê củi, thực vậy ư?

Suellen ném vào bà chị cả một cái nhìn yếu ớt đầy hờn ghen, tin chắc rằng Scarlett nói vậy chỉ do lòng dạ đê tiện hèn mạt. Suellen đã xuýt chết, đã mất mẹ, và giờ đây, sống trong cô đơn, trong sợ hãi, cô cần được thương yêu, chiều chuộng. Đàng này, Scarlett ngày nào cũng đến bên giường ngó nghiêng, đôi mắt xanh hơi xéch long lanh một ánh hần học như đánh giá xem hai đứa em đã hồi phục đến đâu, rồi xoay sang nhắc đến công việc, những là dọn giường, nấu ăn, xách nước, chê củi, vv... và xem vẻ như nàng khoái nói những điều dễ sợ ấy.

Quả là Scarlett có lấy việc ấy làm khoái thật. Nàng ức hiếp mấy người nô bộc da đen và hành hạ tình cảm các em gái không phải chỉ vì nàng quá lo phiền, mệt mỏi và căng thẳng đến mức không ứng xử khác được, mà còn vì điều đó giúp nàng quên đi nỗi chua xót khi nhận thấy mọi điều mẹ nàng bảo ban về cuộc đời đều sai trật.

Không một điều nào mà mẹ nàng dạy bây giờ còn có mấy may giá trị và nàng vừa đau lòng vừa hoang mang. Nàng không hề nghĩ đến sự việc là bà Ellen làm sao có thể nhìn thấy trước sự sụp đổ của cái nền văn minh trong đó bà nuôi dạy các con gái, làm sao có thể dự kiến sự tiêu vong của những vị trí xã hội mà bà đã luyện cho các con gái rất chu đáo để chuẩn bị chiếm lĩnh. Nàng không hề nghĩ là bà Ellen dạy nàng phải dịu dàng và duyên dáng, trong danh dự và tốt bụng, khiêm tốn và thật thà, bà chỉ nhìn thấy cái viễn cảnh của những năm bình yên sẽ tới, giống hệt những năm êm ả không chút biến động của đời bà. Cuộc đời sẽ ưu đãi những phụ nữ thấm nhuần những bài học ấy, bà Ellen bảo thế.

Scarlett tuyệt vọng nghĩ: “Không một điều nào, phải, không một điều nào mẹ dạy mình giúp ích gì được cho mình! Lòng tốt thì mang lại cho mình cái gì bây giờ? Sự dịu dàng thì có giá trị gì? Thà mẹ bảo mình học cày hoặc hái bông như một tên da đen còn hơn. Ôi, mẹ, mẹ đã sai lầm rồi!”

Nàng không để thì giờ suy nghĩ cho vỡ lẽ rằng cái thế giới quy

củ của bà Ellen đã biến mất, nhường chỗ cho một thế giới tàn bạo trong đó, mọi tiêu chuẩn, mọi giá trị đã bị thay đổi. Nàng chỉ thấy hoặc tưởng là mình thấy, rằng nàng đã sai lầm và nàng vội vàng tự cải đổi nhằm thích nghi với cái thế giới mới mà nàng không được chuẩn bị trước để đón nhận.

Duy chỉ có tình cảm của nàng với ấp Tara là không thay đổi. Những lúc mỗi mệt xuyên qua cánh đồng, trên đường trở về không bao giờ thấy ngôi nhà trắng mà nàng không thấy lòng dạt dào yêu thương và niềm vui của con chim bay về tổ ấm. Không bao giờ từ cửa sổ nhìn ra những bãi cỏ xanh rờn, những cánh đồng đất đỏ và những lùm cây cao rậm rạp ven đầm lầy mà nàng không thấy tràn ngập cảm giác về cái đẹp. Tình yêu của nàng đối với miền quê chập chùng đồi đất đỏ tươi này, đối với cái chất đất màu xám, màu bụi gạch, màu thạch lựu, màu thân sa này, cái chất đất thần diệu đã làm nảy nở những bụi cây xanh lấm tấm bông trắng, tình yêu đó là một bộ phận duy nhất ở Scarlett không thay đổi, trong khi tất cả những cái khác đều thay đổi. Không ở nơi nào khác trên thế giới, có miền đất như vậy.

Khi ngấm nhìn ấp Tara, nàng phần nào hiểu ra tại sao lại nổ ra những cuộc chiến. Rhett đã sai lầm khi nói rằng người ta đi chinh chiến vì tiền. Không, người ta đánh nhau vì những thửa đất vồng lên những luống cày, vì những đồng cỏ xanh, vì những dòng sông nước vàng đục lờ đờ chảy, vì những ngôi nhà trắng râm mát giữa những bụi mộc lan. Đó là những thứ duy nhất đáng để người ta chiến đấu vì chúng – miền đất đỏ của họ và rồi đây sẽ là của con họ, miền đất đỏ sẽ làm mọc lên bạt ngàn bông trắng cho con cái, cháu chắt họ.

Những cánh đồng xơ xác của ấp Tara là tất cả những gì còn lại cho nàng, giờ đây, khi mà mẹ nàng và Ashley không còn, khi mà ông Gerald đã trở nên lẫn cấn vì chấn thương tinh thần, khi mà tiền bạc, kẻ hầu người hạ, sự yên ổn và địa vị, tất cả đã bay biến trong một sớm một chiều. Scarlett nhớ lại, như từ kiếp trước, một cuộc nói chuyện với cha nàng vì đất đai và lấy làm lạ là đạo ấy làm sao nàng lại trẻ dại, ngu đốt đến nỗi không hiểu ý cha khi ông nói rằng đất ruộng là điều duy nhất trên đời đáng để người ta chiến đấu vì nó.

- Vì đó là điều duy nhất lâu bền... và đối với bất kỳ ai có một

giọt máu Ireland trong người, mảnh đất họ ở cũng tự hồ như mẹ đẻ ra họ... Đó là điều duy nhất đáng để người ta làm việc, chiến đấu và chết vì nó.

Phải, áp Tara đáng để ta chiến đấu vì nó. Và Scarlett dứt khoát chấp nhận cuộc chiến đấu, không đắn đo nghi ngại. Đừng hòng có kẻ nào giành được Tara khỏi tay nàng! Đừng hòng có kẻ nào đẩy nàng và những người thân của nàng vào cảnh sống bèo bọt dựa vào lòng từ thiện của họ hàng! Nàng sẽ giữ vững áp Tara, dù có phải bắt tất cả mọi người ở đấy làm lưng đến gãy lưng.

CHƯƠNG XXVI

carlett từ Atlanta về áp Tara được hai tuần thì chỗ rộp loét nặng nhất ở bàn chân bắt đầu mưng mủ, sưng lên đến nỗi không thể xỏ giày được và phải đi cà nhắc trên gót chân. Nhìn ngón chân đau tấy mà nàng chán chường đến tuyệt vọng. Giả sử nó thành hoại thư như những vết thương của một số binh lính và nàng phải chết vì không có bác sĩ? Cuộc sống giờ đây dù có cay đắng, nàng vẫn chưa muốn từ bỏ nó. Và ai sẽ trông nom áp Tara nếu nàng chết.

Lúc mới về nhà, nàng đã hy vọng là ông Gerald sẽ minh mẫn trở lại và nắm quyền cầm cân nảy mực, nhưng trong hai tuần qua, hy vọng đó đã tiêu tan. Giờ đây, nàng biết rằng, dù muốn hay không, đôi bàn tay chưa từng trải của nàng cũng phải chia ra đỡ lấy cơ ngơi này cùng những người ở đó, vì ông Gerald vẫn ngồi im lặng chờ đợi như người trong mơ, rất mực hiền hòa, mà như ở tận nơi nào xa lắc ngoài Tara. Những lần Scarlett hỏi ý kiến, ông chỉ một mực trả lời: “Cứ làm những gì cô cho là tốt nhất, con gái ạ.” Hoặc tệ hơn nữa: “Hãy hội ý với mẹ cô, Mèo con ạ.”

Hắn ông không bao giờ khác đi nữa và giờ đây Scarlett hiểu ra và bình thản chấp nhận sự thật là từ giờ đến khi chết lúc nào ông Gerald cũng ngóng bà Ellen, lúc nào cũng lắng nghe tiếng bà. Ông đang ở một miền giáp ranh mù mờ nào đó, nơi thời gian đứng im không chuyển động và bà Ellen bao giờ cũng ở phòng bên cạnh. Cái dây cốt chính của đời ông đã đứt khi bà mất, và cùng với nó, vẻ tự tin, ngổ ngáo và sức sống sôi nổi của ông cũng tiêu tan. Bà Ellen là cử tọa ngồi xem vở Gerald O'Hara khoa

trương ôn ỉ. Giờ đây, màn đã buông vĩnh viễn, đèn sân khấu mờ dần và cử tọa biến mất, trong khi anh kếp già ngõ ngàng đứng lại trên sân diễn trống không, đợi đến lượt mình đáp thoại.

Sáng nay, nhà vắng lặng vì tất cả mọi người, trừ Scarlett, Wade và ba nữ bệnh nhân, đều ra đầm lầy truy tìm con lợn nái. Ngay cả ông Gerald cũng hơi tỉnh ra đôi chút và tập tễnh đi qua cánh đồng đã cày thành luống, một tay nắm lấy cánh tay Pork, tay kia cầm một cuộn thùng. Carreen và Suellen khóc chán đã ngủ thiếp như thường vậy ít nhất mỗi ngày hai lần khi nghĩ đến bà Ellen: những giọt nước mắt buồn thương hoen trên gò má hốc hác. Melanie hôm ấy lần đầu tiên ghếch mình dậy, dựa trên một chồng gối đắp một tấm drap vá vúi, hai tay ôm hai đứa hài nhi, một đứa tóc vàng óng, đứa kia là con Dilcey tóc đen xoắn tít. Wade ngồi ở cuối giường chăm chú lắng nghe một câu chuyện cổ tích.

Với Scarlett, cái u tịch ở ấp Tara đè nặng không chịu nổi, vì nó gợi nhớ một cách quá sinh động cái im lặng chết chóc của vùng nông thôn hoang tàn mà nàng đã đi qua, cái ngày dài dặc ấy, trên đường từ Atlanta về nhà. Đã mấy giờ liền, hai mẹ con con bò không gây một tiếng động nào. Không có con chim nào riu rít ngoài cửa sổ của nàng và ngay cả cái gia đình chim nhại tiếng ồn ào đã sống mấy đời trong vòm lá rì rào của những bụi mộc lan cũng im tiếng. Nàng đã kéo một cái ghế thấp đến cạnh cửa sổ phòng ngủ của nàng, nhìn ra con đường rải sỏi trước nhà, bãi cỏ và những bãi chăn gia súc xanh rờn và vắng ngắt bên kia đường cái. Nàng ngồi đó, váy vén lên quá đầu gối và tì cằm lên cánh tay đặt trên thành cửa sổ. Một xô nước giếng, đặt trên sàn bên cạnh nàng và thỉnh thoảng nàng nhúng bàn chân đau vào đó, mặt nhăn lại vì nhói buốt.

Nàng bực bội ấn mạnh cằm vào cánh tay. Đúng lúc cần đến sức khỏe nhất thì cái ngón chân ấy lại mưng mủ. Cái bọn ngu dần ấy hẳn sẽ chẳng bắt được con lợn nái. Trước kia, chúng mất có một tuần để bắt đàn lợn đực, hết con nọ đến con kia mà bây giờ sau hai tuần, con lợn nái vẫn chạy rông. Scarlett dám chắc rằng nếu nàng có mặt ngoài đầm lầy với chúng nàng có thể xắn váy quai công và vớ lấy cuộn thùng quăng thòng lọng vào cổ con lợn nái trước khi mọi người kịp kêu lên: úi chà!

Nhưng, ngay cả nếu bắt được con lợn nái, thì rồi sẽ ra sao? Sau khi đã ăn thịt nó cùng đàn con của nó, thì thế nào? Cuộc sống sẽ tiếp tục và những cái bụng vẫn đòi ăn. Mùa đông sắp đến và thức ăn sẽ cạn, kể cả những thứ sót lại ở vườn những nhà hàng xóm. Không thể không có đậu khô và lúa miến, và bột xay, và gạo, và... và... ôi, bao nhiêu thứ nữa. Hạt giống ngô và bông cho vụ xuân và quần áo mới nữa chứ. Kiếm đâu ra tất cả những thứ đó và làm thế nào có tiền để trả?

Nàng đã bí mật lục túi ông Gerald và cái tráp đựng tiền của ông và chỉ tìm thấy mấy tập công trái Liên bang và ba nghìn đôla tiền Liên bang. Chừng nấy chỉ gần đủ chi cho một bữa cả nhà ăn no say, khi mà tiền Liên bang hầu như chẳng còn chút giá trị gì, nàng chua chát nghĩ. Nhưng ngay cả nếu nàng có tiền và kiếm được thực phẩm, thì làm thế nào mang được về đến ấp Tara? Tại sao Thượng đế lại để cho con ngựa già chết? Thậm chí con vật thảm hại do Rhett ăn trộm ấy cũng có thể làm xoay chuyển hoàn toàn tình cảnh của họ. Ôi, những con la đẹp, béo mướt thường vẫn tung gót đá hậu trong những đồng cỏ bên kia đường cái, những con ngựa kéo xe đường bệ, con ngựa cái nhỏ của riêng nàng, con tuần mã cao lớn của ông Gerald lao nhanh vun vút, cào trong từng bụi cỏ... Ôi, giá có được một con trong số ấy, dù là con la bướng bỉnh nhất!

Nhưng, không sao... khi nào khỏi chân, nàng sẽ đi bộ đến Jonesboro. Đó sẽ là cuộc đi bộ dài nhất trong đời nàng, nhưng nhất định nàng sẽ đi. Dù bọn Yankee có đốt cháy trại thị trấn rồi, nàng cũng nhất định tìm ra được một người nào quanh đây có thể mách nàng chỗ có thức ăn. Bộ mặt nhăn nhó của Wade hiện lên trước mặt nàng. Nó không thích củ từ, nó nhắc đi nhắc lại thế. Nó muốn một cái đùi gà, chút cơm và nước thịt.

Ánh nắng rực rỡ ngoài sân trước bỗng tối sầm và hàng cây nhòe đi qua nước mắt. Scarlett gục đầu lên cánh tay và cố gắng không khóc. Khóc lúc này thật vô bổ. Chỉ khi nào cạnh mình có một người đàn ông mà mình muốn cầu chút ân huệ, thì nước mắt mới có tác dụng. Đang phủ phục, nhắm nghiền mắt để khỏi trào lệ, nàng bỗng giật bắn người: có tiếng vó dòn. Nhưng nàng không ngẩng đầu lên. Trong hai tuần qua, cả ngày lẫn đêm, nàng đã tưởng tượng cái tiếng đó quá nhiều lần, cũng như nàng vẫn

tưởng tượng tiếng váy sột soạt của bà Ellen. Nàng chưa kịp nghiêm khắc tự mắng: “Đừng có ngớ ngẩn!” thì tim đã đập thình thịch như bao giờ cũng vậy trong những lúc tương tự.

Nàng ngạc nhiên thấy tiếng vó chậm lại một cách tự nhiên, từ dồn dập sang khoan thai bước một, và có tiếng lạo xạo đều nhịp trên sỏi. Đúng là ngựa thật... Anh em Tarleton, anh em Fontain! Nàng vội vàng ngược mắt lên. Đó là một kỵ binh Yankee.

Như cái máy, nàng né mình sau tấm rèm và ngậy ra nhìn hẩn qua những nếp mờ của vải rèm, sững sốt đến nỗi há hốc mồm thở hổn hển.

Đó là một người vóc đậm, vẻ thô lỗ, hẩn ngồi vắt vẻo trên yên, bộ râu đen bù rối xòa trên chiếc áo ngoài màu xanh không cài khuy. Đôi mắt nhỏ sát nhau nheo nheo dưới ánh nắng, thản nhiên quan sát ngôi nhà dưới vành lưới trai chiếc mũ màu xanh vừa khít đầu. Trong khi hẩn chậm rãi xuống ngựa và quăng dây cương lên cọc buộc ngựa, hơi thở của Scarlett đột ngột trở lại, đau tức như sau khi bị đánh một đòn vào bụng. Một tên Yankee, một tên Yankee đeo một khẩu súng lục dài bên hông! Mà nàng thì chỉ có một mình trong nhà với ba nữ bệnh nhân và mấy đứa con nít!

Trong khi hẩn thủng thẳng bước trên lối đi, một tay đặt trên bao súng, đôi mắt nhỏ như hạt đậu lia phải, lia trái, một loạt hình ảnh lụn vụn, hỗn độn quay cuồng trong đầu nàng như một cái kính vạn hoa - những câu chuyện bà cô Pittypat thường rì rầm kể, nào cưỡng hiếp phụ nữ không có ai che chở, nào cắt cổ, nào đốt nhà trong đó có phụ nữ đang hấp hối, nào lấy lưới lê chọc tiết trẻ con vì chúng khóc, tất cả những điều khủng khiếp khôn xiết tả gán liền với cái tên “Yankee”.

Phản xạ kinh hoàng đầu tiên của nàng là muốn trốn vào trong tủ, chui xuống gầm giường, chạy bay xuống cầu thang sau vừa la hét, vừa chạy ra đầm lầy, tóm lại, làm bất cứ cái gì để thoát khỏi hẩn. Thế rồi nàng nghe thấy tiếng chân hẩn thận trọng bước lên thềm trước nhà và len lén vào tiền sảnh, và nàng biết là mọi đường thoái đã bị cắt. Sợ lạnh toát người đến không ngủ được, nàng nghe hẩn tiến từ phòng này sang phòng khác ở dưới nhà, bước mỗi lúc một mạnh hơn khi hẩn thấy không có ai trong nhà.

Lúc này, hắn đang ở trong phòng ăn và lát nữa, hắn sẽ bước vào bếp. Nghĩ đến bếp, Scarlett đột nhiên tức nhói trong ngực như bị dao đâm vào tim và cơn cuồng nộ choáng ngợp xua cái sợ đi. Bếp! Ở đó, trước ngọn lửa lò là hai cái nồi, một cái hầm táo và cái kia nấu lẫn lộn các thứ rau bòn mót vất vả từ trại Mười Hai Cây Sồi và vườn nhà McIntosh - bữa ăn cho chín cái miệng đói, mà may lắm mới đủ cho hai người. Từ mấy tiếng đồng hồ, Scarlett đã phải nén cơn thèm ăn, chờ những người khác trở về và ý nghĩ là tên Yankee có thể hốc bữa ăn nghèo nàn của họ, làm nàng cảm giận run cả người.

Trời tru đất diệt tất cả bọn bay! Chúng ào tới như bầy châu chấu rồi đi, bỏ lại Tara chết đói dần và bây giờ chúng còn trở lại đánh cắp những thứ còn cỗi sót lại. Cái dạ dày rỗng quặn quại trong nàng. Thế trước Chúa, tên Yankee này sẽ không còn có dịp ăn cắp nữa!

Nàng tụt đôi giày mòn xơ và chân không, chạy vút tới văn phòng, thậm chí không cảm thấy ngón chân mưng mủ nữa. Nàng nhẹ nhàng mở ngăn kéo trên cùng không một tiếng động và lấy ra khẩu súng lục nặng nàng đã mang từ Atlanta tới, cái vũ khí mà Charles đã đeo nhưng không bắn lần nào. Nàng lục trong chiếc hộp da treo trên tường, bên dưới thanh kiếm, lôi ra một băng đạn. Nàng lắp nó vào ổ bằng một bàn tay không hề run chút nào. Nhanh chóng và lặng lẽ, nàng ra hành lang, xuống gác, một tay vịn lan can cầu thang, tay kia giấu khẩu súng lục trong những nếp váy, ép sát đùi.

- Ai đấy? Một giọng mũi kêu và nàng đứng sững giữa cầu thang, mạch đập thình thình trong tai to đến nỗi chỉ nghe loáng thoáng thấy tiếng hắn. Đứng lại, không tôi bắn Giọng nói vọng đến.

Hắn đứng ở cửa phòng ăn, khom khom, căng thẳng, một tay lăm lăm khẩu súng, tay kia cầm cái hộp đồ khâu nhỏ bằng gỗ hồng mộc trong đựng chiếc đê khâu bằng vàng, cái kéo cán vàng và quả đầu nhỏ xíu đầu bịt vàng để đựng kim. Scarlett thấy lạnh đầu gối, nhưng cảm phần đốt cháy bùng mặt nàng. Hộp đồ khâu của bà Ellen trong tay tên khốn kiếp! Nàng muốn kêu lớn: "Bỏ nó xuống! Bỏ nó xuống, đồ bẩn thỉu...", nhưng cổ tắc lại. Nàng chỉ đủ sức giương mắt trân trân nhìn hắn qua lan can cầu thang và

theo dõi bộ mặt hắn từ chỗ căng thẳng dần chuyển sang tủm tỉm cười, nửa khinh khi, nửa làm duyên.

- Vậy ra cũng có người ở nhà đấy, hắn nói và tra súng vào bao, bước tới đứng ngay bên dưới nàng, trong tiền sảnh. Có độc một mình cô em thôi ư?

Nhanh như chớp, nàng vung khẩu súng qua hàng lan can, chĩa vào bộ mặt râu ria ngậy ra vì sửng sốt. Trước khi hắn kịp quờ tay xuống thắt lưng, nàng đã bóp cò. Khẩu súng giật lại làm nàng chệnh choạng trong khi tiếng nổ ập vào tai nàng và mùi khói khét lẹt làm cay sè lỗ mũi. Tên Yankee ngật người đổ uỳnh xuống sàn buồng ăn, làm rung cả đồ đạc. Chiếc hộp lách cách rơi khỏi tay hắn, những thứ đựng ở trong vung vãi ra quanh hắn. Một cách hầu như vô ý thức, Scarlett chạy xuống chân cầu thang và đứng cạnh hắn, nhìn xuống những gì còn lại của phần mặt bên trên bộ râu: một hốc máu ở chỗ trước kia là cái mũi, đôi mắt mờ đục cháy sém thuốc súng. Trong khi nàng nhìn như thế, hai dòng máu từ từ chảy trên sàn gỗ bóng lộn, một từ mặt hắn và một từ phía sau đầu.

Phải, hắn đã chết. Không còn nghi ngờ gì nữa. Nàng đã giết chết một con người.

Làn khói từ từ cuộn lên trần nhà và hai dòng máu đỏ loang dần quanh chân nàng. Trong một khoảng thời gian không biết là bao lâu, nàng cứ đứng đấy và trong cái im ả của buổi sáng mùa hè hãy còn nóng, mọi âm thanh và mọi mùi hương không thích hợp đều như nhân bội lên - tiếng rền rĩ xa xa của một con chim ngoài đầm lầy, hương thơm dịu dịu của những khóm hoa ngoài cửa sổ.

Nàng đã giết một con người, nàng, vốn xưa nay không bao giờ tham gia phút hạ thủ trong cuộc săn, nàng, vốn xưa nay không chịu nổi tiếng kêu của một con lợn bị chọc tiết hoặc tiếng rít của con thỏ bị sa lưới. "Sát nhân!" nàng nghĩ lơ mơ. "Mình đã phạm tội sát nhân. Ôi, lẽ nào điều đó lại xảy đến với mình!". Luồng mắt nàng chạm phải bàn tay lông lá, ngón ngón chũn, ngay sát hộp đồ khô và thoát cái nàng lại tràn trề sinh lực, tràn trề một niềm vui hưng dữ lạnh lùng của một con hổ cái. Nàng sẵn sàng di gót chân vào vết thương trống hoác trước đó là mũi hắn và khoan

khoái rợn người với cái cảm giác tuyệt diệu được giẫm gót chân trần vào máu ấm của hắn. Nàng đã giáng một đòn báo thù cho ấp Tara... cho bà Ellen.

Có tiếng chân bước lạt đật ở hành lang trên gác, một thoáng ngừng, rồi lại tiếp tục, bây giờ là những tiếng chân kéo rệt yếu ớt điểm những tiếng kim khí lạnh canh. Ý thức về thời gian và thực tại hồi trở lại, Scarlett ngược lên và trông thấy Melanie trên đầu cầu thang, mình mặc một chiếc sơ mi rách dùng làm áo ngủ, cánh tay yếu ớt trĩu xuống bởi thanh kiếm của Charles. Mặt Melanie thâm gọn toàn bộ cảnh bên dưới: cái xác mặc quân phục xanh nằm sóng sượt trong vũng máu, chiếc hộp đồ khâu bên cạnh, Scarlett chân đất, mặt xám ngoét, tay nắm chặt khẩu súng.

Lặng lẽ, hai cái nhìn giao nhau. Gương mặt Melanie bình thường vốn dịu dàng giờ bừng lên một vẻ kiêu hãnh dữ dằn, và nụ cười của nàng phản ánh sự tán đồng và một niềm vui bạo liệt tương ứng với những tình cảm cháy rục đang xáo động trái tim Scarlett.

“Ồ... phải... cô ta cũng giống mình! Cô ta hiểu rõ mình cảm nghĩ như thế nào!” Scarlett nghĩ thầm trong cái giây phút dài đặc ấy. “Vào địa vị mình cô ta ắt cũng làm như thế!”

Lòng rạo rục, nàng ngược nhìn cô gái mảnh dẻ, đứng không vững mà xưa nay nàng chỉ dành cho những tình cảm khinh ghét. Giờ đây, một niềm thán phục và một tình đồng chí trời dậy trong nàng, đấu tranh chống lại lòng căm ghét với vợ Ashley. Trong một lóe chớp sáng suốt không bợn chút tình cảm nhỏ nhen, nàng thấy rõ đằng sau cái dịu dàng và đôi mắt bồ câu của Melanie, còn có một lưỡi thép mỏng sáng loáng không gì bẻ gãy nổi và đồng thời cảm thấy rằng trong huyết quản nàng Melanie bình lặng, chảy cuồn cuồn một dòng máu anh hùng.

“Scarlett, chị Scarlett” Suellen và Carreen the thé gọi bằng một giọng yếu ớt, hoảng hốt, bị cánh cửa đóng dìm bật đi, và tiếng Wade la lớn: “Cô ơi! Cô!” Melanie vội đưa một tay lên môi, đặt nắm thanh gươm trên bậc đầu cầu thang, khó nhọc đi xuôi hành lang trên gác và mở cửa phòng bệnh.

- Đừng có hốt, các cô bé! Giọng nàng vẳng đến, vui vẻ, giấu cợt. Chị cả các cô định cạo gở khẩu súng của anh Charles, không ngờ

nó nổ, làm chị ấy sợ hết hồn"... "Chà, Wade Hampton, đây chỉ là mẹ bắn thủ khẩu súng của ba thân yêu đó thôi! Bao giờ cháu lớn, mẹ sẽ cho cháu bắn."

"Nói dối tinh thật!" Scarlett nghĩ thầm, thán phục. "Mình chịu không nhanh trí được đến thế. Nhưng nói dối làm gì nhỉ? Mọi người cần phải biết mình đã hành động thế!"

Nàng lại nhìn xuống xác chết, và lúc này, khi cuồng nộ và sợ hãi đã tan đi, nàng thấy lòng tràn ngập ghê tởm và hai đầu gối bắt đầu run lên. Melanie lại lướt ra đầu cầu thang và đi xuống, tay bám lấy lan can, răng cắn lằn môi dưới nhợt nhạt.

- Đi về giường nằm đi, góc ạ, cô định tự sát đấy à! Scarlett kêu lên, nhưng Melanie gằn như lửa lò vẫn chật vật lên xuống thang gác và vào tiền sảnh.

- Scarlett, nàng thì thào, chúng ta phải đưa hắn ra ngoài mà chôn đi. Chắc không phải chỉ có một mình hắn và nếu chúng tìm thấy hắn ở đây... nàng dựa vào cánh tay Scarlett để đứng cho vững.

- Chắc hắn chỉ có một mình, Scarlett nói. Từ cửa sổ trên gác, tôi không thấy tên nào khác. Chắc chắn là một tên đào ngũ.

- Ngay cả nếu hắn chỉ có một mình, cũng không nên để cho ai biết chuyện. Đám da đen có thể nói lộ ra, bọn chúng sẽ đến bắt chị. Scarlett, ta phải giấu hắn trước khi mọi người ở đầm lầy trở về.

Bị thúc bách bởi giọng lo âu cuồng quýt của Melanie, Scarlett moi óc suy nghĩ tìm hướng hành động.

- Tôi có thể chôn hắn ở góc vườn, dưới giàn nho... đất ở đây mềm vì Pork đã đào để lấy thùng whisky lên. Nhưng làm sao mang được hắn ra đây?

- Hai chị em mình mỗi đứa cầm một chân, kéo hắn ra, Melanie rần rỏi nói.

Ngoài ý muốn của mình, Scarlett càng thêm thán phục cô em chồng.

- Cô có kéo con mèo cũng không nổi. Tôi sẽ kéo hắn, Scarlett làu bàu nói. Cô về giường nằm đi. Khéo mà cô tự giết mình mất.

Liệu đây, đừng có cố mà tìm cách giúp tôi kẻo tôi sẽ tự tay mang cô lên gác đây.

Bộ mặt xanh xao của Melanie nở một nụ cười dịu dàng thông cảm.

- Chị thật quý hóa, Scarlett, nàng nói và khẽ hôn lên má Scarlett.

Rồi, trong khi Scarlett chưa hết ngạc nhiên, Melanie đã nói tiếp:

- Nếu chị có thể kéo được hẳn, thì em sẽ quét dọn cái... cái đám lộn xộn này trước khi mọi người trở về. Và này chị Scarlett...

- Sao kia?

- Theo chị, nếu ta lục xà cột của hẳn thì có phải là bất lương không? Có thể hẳn có cái gì ăn được.

- Tôi nghĩ là không, Scarlett nói, hơi bực là mình đã không nghĩ ra điều đó trước. Cô lục xà cột hẳn, còn tôi soát các túi quần túi áo.

- Lạy chúa, nàng thì thầm, rút ra một chiếc ví căng phồng bọc trong một miếng vải. Melanie... Melly, tôi chắc là ví đây tiền!

Melanie không nói gì mà bỗng ngồi phịch xuống sàn và dựa lưng vào tường.

- Chị xem đi, nàng run rẩy nói. Em cảm thấy hơi choáng váng.

Scarlett lật phắt tấm vải và tay run run mở chiếc ví da.

- Này, Melly... nhìn xem này!

Melanie nhìn và mắt nàng trở ra. Nhét lộn xộn trong ví là một mớ giấy bạc, tiền Hợp Chúng Quốc lẫn với tiền Liên bang, và lấp lánh ở giữa là một đồng mười đôla vàng và hai đồng năm đôla vàng.

- Khoan hãy đếm, Melanie nói khi thấy Scarlett bắt đầu lấy ngón tay lật từng tờ giấy bạc. Chúng ta không có thì giờ...

- Melanie, cô có hiểu rằng món tiền này có nghĩa là chúng ta sẽ có cái ăn?

- Có, có, chị thân yêu. Em biết, nhưng lúc này chúng ta không

có thì giờ. Chị xem nốt các túi khác của hắn, còn em sẽ soát xà cọt.

Scarlett không muốn rời chiếc ví. Nhưng triển vọng tươi sáng mở ra trước mắt nàng: tiền ra tiền, con ngựa của tên Yankee, đồ ăn thức uống! Tự chung, vẫn có Trời và Trời vẫn ban lộc mặc dầu bằng những cách thật kì khu. Nàng ngồi xồm và đăm đăm nhìn chiếc ví, mỉm cười. Cái ăn đấy! Melanie giật cái ví khỏi tay nàng...

- Khẩn trương lên! Nàng nói.

Túi quần chẳng có gì ngoài một mẫu nến, một con dao díp, một bánh thuốc lá và một đoạn dây. Melanie móc trong xà cọt ra một gói nhỏ cà phê mà nàng hít thêm thuồng như thể đó là thứ nước hoa tuyệt diệu nhất trên đời, và một ít bánh quy khô. Nàng đổi sắc mặt khi thấy một hình trái tim nhỏ bằng vàng dát ngọc trai trong lồng tấm ảnh một cô gái, một chiếc trâm cài bằng thạch lựu, hai cái vòng tay rộng bằng vàng lủng lẳng những sợi dây chuyền vàng nhỏ xíu, một cái dê khâu bằng vàng, một cái cốc bạc nhỏ cho trẻ con, kéo thêu bằng vàng, một chiếc nhẫn kim cương và một đôi hoa tai đeo thêm hai hạt soàn hình trái lê mà ngay cả con mắt không thạo của họ cũng có thể ước lượng mỗi hạt là trên một cara.

- Một tên ăn cắp! Melanie thì thào, lùi lại khỏi cái thân hình bất động. Chị Scarlett, tất cả những thứ này chắc là của ăn cắp!

- Dĩ nhiên rồi, Scarlett nói. Và hắn đến đây với hy vọng là ăn cắp thêm của chúng ta.

- Em lấy làm sung sướng là chị đã giết hắn. Melanie nói và đôi mắt hiền hậu của nàng đanh lại. Bây giờ thì khẩn trương lên, chị yêu quý, hãy đưa hắn ra khỏi đây.

Scarlett cúi xuống, nắm lấy đôi ủng của người chết và ra sức kéo. Thằng cha mới nặng làm sao và nàng bỗng cảm thấy sao mình yếu đến thế. Giả sử nàng không đủ sức di chuyển hắn thì sao? Quay lưng lại cái xác, nàng kẹp mỗi chiếc ủng dưới một cánh tay và dồn toàn bộ trọng lượng lao về phía trước. Cái xác nhúc nhích và nàng lại rướn người tiếp tục. Ngón chân đau, quên đi trong cơn xúc động cuống cuồng ban nãy, giờ lại giần giật dữ dội, khiến nàng nghiêng răng kèn kẹt và chuyển sang dấn bằng

gót chân. Ráng hết sức lực, mồ hôi ròng ròng trên trán, nàng hi hục kéo hẳn qua tiền sảnh để lại một vệt đỏ dài.

- Nếu hẳn chảy máu dây ra sàn thì không thể giấu chuyện được, nàng hỗn hển. Melanie, đưa tôi cái áo sơ mi của cô để quần quanh đầu hẳn.

Bộ mặt tái xanh của Melanie bỗng đỏ ửng.

- Đừng có vớ vẩn, tôi không nhìn cô đâu. Scarlett nói. Nếu tôi mặc váy trong hoặc quần lót thì tôi cởi phăng để dùng làm việc ấy rồi.

Co rúm người dựa vào tường, Melanie kéo chiếc áo rách qua đầu và lặng lẽ ném cho Scarlett, cô quàng hai cánh tay che thân.

“Đội ơn Chúa, mình không đến nỗi e thẹn đến thế,” Scarlett vừa bọc cái mặt nát bét trong tấm áo rách, vừa nghĩ bụng, cảm thấy Ellen là trông thấy Melanie khổ sở vì gương.

Bằng một loạt động tác giăt giẹo trật trưỡng, nàng kéo cái xác theo hành lang ra cổng sau và dừng lại lấy mu bàn tay lau mồ hôi chán, nàng liếc về phía Melanie đang ngồi dựa vào tường, áp chặt đôi đầu gối gầy gò và bộ ngực trần. Thời buổi này mà Melanie còn lo sợ mình lỏa lồ thì thật ngốc, Scarlett bực dọc nghĩ. Đó chính là một khía cạnh của cái cung cách yếu điệu thanh tân nó bao giờ cũng khiến Scarlett khinh thường cô ta. Thế rồi, nàng chợt xấu hổ... Nói cho cùng... dù sao Melanie cũng đã cố gượng lê mình ra khỏi giường sớm đến thế sau khi sinh nở, thậm chí còn đến trợ lực cho nàng với một vũ khí nặng quá sức cô ta nữa. Điều đó đòi hỏi lòng dũng cảm, thứ can đảm mà Scarlett phải thành thật nhận là mình không có, thứ can đảm kín đáo như thép dẻo, như lục mềm, đã làm bật rõ tính cách Melanie vào cái đêm kinh khủng khi Atlanta thất thủ cũng như suốt chặng hành tình dài về Tara. Đó vẫn là cái dạ can trường không lộ liễu, không phô trương mà tất cả những người trong dòng họ Wilkes đều có, một đức tính mà Scarlett không hiểu nổi, song, muốn hay không, vẫn phải nghiêng mình thán phục.

- Đi về giường nằm đi, nàng dặn với qua vai. Cô không nghe tôi thì cô chết đấy. Chôn hẳn xong, tôi sẽ thu dọn sạch sẽ chỗ ấy.

- Em sẽ lau bằng một tấm thảm mà. Melanie nói khẽ và nhìn

vũng máu với vẻ mặt như buồn nôn.

- Được, vậy thì cứ tự sát đi, tôi bất cần! Và nếu có ai về sớm trước khi tôi xong, thì cô tìm cách giữ họ ở trong nhà và bảo họ là tự dưng có con ngựa từ đâu lạc vào ấp nhé.

Melanie ngồi run rẩy trong nắng sớm và bịt tai để khỏi phải nghe thấy những tiếng cộp cộp ghê người khi cái đầu xác chết va vào các bậc thềm cửa trước.

Không ai hỏi con ngựa từ đâu đến. Hiển nhiên là nó bị lạc từ những trận giao chiến vừa qua và có nó, ai nấy đều mừng. Tên Yankee nằm dưới cái huyết nông toèn mà Scarlett đã cào bới dưới giàn nho. Những cột giàn đỡ những dây nho dày đã mục và đêm hôm ấy, Scarlett đã lấy dao bẻ bỏ kì đến khi chúng gục đổ và mở dây leo chằng chịt phủ um tùm lên nắm mồ. Scarlett không hề nêu ra việc thay thế những cột đó và nếu đám nô bộc da đen biết lý do tại sao, thì họ cũng nín thinh.

Chẳng có hồn ma nào từ nắm mồ nông ấy thức dậy ám nàng trong những đêm dài thao thức không ngủ được vì quá mệt. Không một cảm giác hãi hùng hoặc hối hận nào đến tấn công ký ức nàng. Nàng tự hỏi tại sao, bởi nàng biết chắc một tháng trước đây thôi, nàng ắt không đời nào đủ sức làm thế. Hamilton phu nhân trẻ đẹp, má lúm đồng tiền, hoa tai đung đưa lạnh lạnh, cung cách yếu điệu thực nữ mà lại bắn nát bét mặt một gã đàn ông rồi chôn hẳn trong một cái hố bởi vôi bởi vàng! Scarlett cười gằn với một vẻ hơi dữ dằn khi hình dung sự thất kinh mà ý nghĩ đó có thể gây ra cho những ai biết nàng.

“Mình sẽ không nghĩ đến chuyện đó nữa,” nàng quyết định. “Chuyện đó xong xuôi, dứt điểm rồi, mình không giết hẳn thì thật ngu xuẩn. Xem ra... xem ra từ khi về nhà, hẳn mình đã thay đổi chút ít, nếu không ắt mình đã không làm nổi điều đó.”

Nàng không nghĩ thêm về chuyện đó một cách hữu thức, nhưng đâu như trong tiềm thức, mỗi khi vấp phải một việc gì gay go, khó chịu, một ý nghĩ lẫn quất lại tiếp thêm sức mạnh cho nàng: “Ta đã giết người, vậy nhất định việc này ta cũng sẽ làm được.”

Nàng đã thay đổi nhiều hơn mức nàng tự ý thức được và cái vỏ cứng đã bắt đầu hình thành quanh trái tim nàng cái bữa nàng

nằm phủ phục trong mảnh vườn khu gia nô của trại Mười Hai Cây Sồi, đã dần dần phát triển mỗi lúc một dày thêm.

*

* *

Giờ đây đã có ngựa, Scarlett có thể tự mình khám phá ra những gì đã xảy đến với những người láng giềng. Từ khi về nhà đến nay, nàng đã hàng nghìn lần tự hỏi một cách tuyệt vọng: “Phải chăng chúng ta là những người duy nhất còn lại trong Hạt? Phải chăng tất cả những người khác đã chết cháy? Họ có lánh nạn đến Macon không? Cảnh tượng đổ nát ở trại Mười Hai Cây Sồi, ở đồn điền McIntosh và ở nhà Slattery còn tươi nguyên trong trí nhớ, khiến nàng gần như sợ phát hiện ra sự thật. Song thà biết đích xác điều xấu nhất còn hơn là thắc mắc. Nàng quyết định đi ngựa đến nhà Fontain trước tiên, không phải vì họ là láng giềng gần nhất, mà vì ông bác sĩ già Fontain có thể ở đấy, Melanie cần một bác sĩ. Nàng không bình phục tới mức đáng ra phải thể và vẻ xanh xao yếu lả của nàng khiến Scarlett phát sợ.

Cho nên, ngay hôm đầu tiên cái chân đỡ đến độ có thể xỏ giày được, nàng liền nhảy lên lưng con ngựa của tên Yankee. Một chân dút trong bàn đinh thúc ngựa với dây treo được rút ngắn, khoeo chân kia quặt lấy núm yên, ngồi theo kiểu nữ kỵ sĩ, nàng lên đường, xuyên cách đồng, hướng về đồn điền Mimosa, chuẩn bị tinh thần thấy thêm một đồng tro tàn ở đó.

Nàng ngạc nhiên một cách thích thú khi thấy ngôi nhà trát vữa xtuyco màu vàng phai vẫn nguyên vẹn giữa đám cây Mimosa y như trước. Lòng nàng tràn ngập một niềm hạnh phúc ấm áp đến chảy nước mắt khi ba người phụ nữ của gia đình Fontain chạy ra đón nàng bằng những cái hôn và những tiếng reo mừng.

Nhưng dút những tiếng chào triu mến đầu tiên và khi tất cả đã vào ngôi trong phòng khách, Scarlett bỗng cảm thấy ớn lạnh. Bọn Yankee không tới đồn điền Mimosa vì nó xa đường cái. Và do đó, gia đình Fontain vẫn còn gia súc và nguồn thực phẩm, nhưng Mimosa cũng chìm trong cái im lặng kỳ lạ bao trùm lên Tara, trên toàn bộ vùng nông thôn này. Hoảng sợ thấy quân Yankee tiến đến gần, tất cả nô lệ, trừ bốn nữ gia nhân, đã chạy trốn.

Không còn người đàn ông nào, trừ phi bé Joe, con của Sally, vừa mới thôi quần tã, có thể kể là một người đàn ông. Trơ trọi trong ngôi nhà lớn chỉ có cụ bà Fontain ngoài bảy mươi tuổi, con dâu cụ xưa nay bao giờ cũng muốn được gọi là Tiểu Nương, mặc dầu bà đã ngoài ngũ tuần và Sally vừa mới qua tuổi hai mươi. Họ ở cách xa mọi láng giềng, không có ai che chở, nhưng nếu họ có sợ thì họ cũng không để lộ ra nét mặt. Có lẽ, Scarlett nghĩ, Sally và Tiểu Nương quá sợ cụ bà mình hạc vóc mai nhưng quật cường bất khuất, nên không dám hé môi nói lên bất kỳ điều áy náy nào. Bản thân Scarlett cũng sợ bà cụ, vì đôi mắt cụ đã sắc, lưỡi cụ còn sắc hơn, và về cả hai điểm này, ngày xưa, Scarlett đã nếm mùi.

Mặc dù không có quan hệ máu mủ và cách xa nhau về tuổi tác, những người đàn bà này gắn bó với nhau bởi một sự tương đồng về tinh thần và kinh nghiệm đường đời. Cả ba đều vận quần áo tang nhuộm tại nhà, cả ba đều héo hắt, ủ rũ, lo âu, cả ba đều mang một nỗi chua xót không biểu hiện bằng sắc diện ủ ê hoặc những lời phàn nàn, nhưng vẫn lấp ló sau những nụ cười và những lời chào đón. Bởi lẽ, nô lệ đi hết rồi, tiền bạc của họ hóa ra vô giá trị. Joe, chồng của Sally, đã chết ở Gettysburg và Tiểu Nương cũng là một quả phụ vì bác sĩ Fontain con đã chết vì kiệt lực ở Vicksburg. Hai con trai khác của cụ bác sĩ Fontain, Alex và Tonny, ở đâu đó tận Virginia, không ai biết họ còn sống hay đã chết, còn bản thân cụ cũng đi biệt phương trời nào với đoàn kỵ binh của tướng Wheeler.

- Cái ông lão rô ấy đã bảy mươi tuổi đầu rồi mà còn làm ra vẻ ta đây trẻ trung, lại còn thấp khớp đầy người khác nào gà đầy bọ chết, cụ bà nói, hãnh diện vì chồng, Đôi mắt ngài sáng biểu lộ một tình cảm ngược hẳn với lời lẽ nanh nọc.

- Bà và các chị có tin tức gì về những diễn biến ở Atlanta không? Scarlett hỏi khi mọi người đã an tọa. Ở ấp Tara, cứ mù mịt như trong mồ vậy.

- Cái đó thành quy luật rồi, cháu ạ, cụ bà, theo thói quen, giành quyền chủ động dẫn dắt câu chuyện, chúng ta cùng chung một cảnh ngộ. Chúng tôi chẳng biết gì ngoài chuyện Sherman rút cục đã chiếm thành phố.

- Vậy là y đã chiếm được đấy. Hiện y đang làm gì? Bây giờ,

chiến sự đang diễn ra ở đâu?

- Làm sao ba người đàn bà cô đơn ở chốn nhà quê này biết rành được chuyện chiến cuộc khi mà hàng tuần liền không trông thấy một tờ báo hay một bức thư? bà già lụ bụ nói. Một trong những nô lệ da đen của chúng tôi trò chuyện với một tên da đen đã gặp một tên da đen khác mới từ Jonesboro về, ấy đấy, ngoài những chuyện sang tai mấy lần như thế, chúng tôi chẳng nghe được gì khác. Chúng kể rằng bọn Yankee chỉ tạm dừng ở Atlanta cho quân lính và ngựa nghỉ ngơi, nhưng điều đó có đúng hay không thì cháu cũng có thể nhận định được xác đáng như tôi. Đâu phải chúng không cần nghỉ ngơi sau những cuộc giao chiến với chúng ta.

- Suốt thời gian qua cô đã về ở ấp Tara mà chúng tôi không biết, Tiểu Nương xen vào.

Ôi, tôi thật giận mình đã không cưỡi ngựa sang bên ấy xem sao! Nhưng ở đây có biết bao nhiêu việc phải làm vì bọn da đen đã đi hết, nên quả tình tôi không thể rút ra được. Nhưng đáng lẽ tôi phải tranh thủ thời gian mà sang thăm bên ấy. Xét về tình làng xóm láng giềng, tôi thật thiếu sót. Nhưng cố nhiên, chúng tôi cứ tưởng bọn Yankee đã đốt trại ấp Tara cũng như trại Mười Hai Cây Sồi và nhà Intosh, và gia đình nhà ta đã đi Macon. Và chúng tôi không bao giờ nghĩ là cô ở nhà, Scarlett ạ.

- Phải, làm sao chúng tôi biết khác đi được, khi mà bọn hắc nô của ông O'Hara chạy qua đây, sợ xanh mắt, bảo rằng bọn Yankee sắp đốt ấp Tara, cụ bà ngắt lời.

- Và chúng tôi có thể thấy rằng... Sally mở đầu.

- Để cho ta nói đã, cụ bà gắt. Và chúng kể rằng bọn Yankee hạ trại khắp ấp Tara và gia đình cháu chuẩn bị đi Macon. Thế rồi, đêm hôm ấy, chúng tôi thấy lửa rực cháy ở mạn Tara, kéo dài mấy tiếng đồng hồ, làm bọn hắc nô nhà chúng tôi hết hồn, bỏ chạy ráo. Vậy cái gì đã cháy đấy?

- Tất cả số bông nhà chúng cháu... trị giá một trăm năm mươi ngàn đôla, Scarlett cay đắng nói.

- Hãy mừng rằng đó không phải là ngôi nhà của cô bốc cháy, cụ bà nói, tì cầm lên chiếc can. Người ta có thể trồng thêm bông,

nhưng không thể trồng một ngôi nhà được. Nhân tiện, xin hỏi nhà ta đã bắt đầu hái bông chưa?

- Chưa ạ, Scarlett nói, và bây giờ phần lớn các ruộng bông bên cháu đều hỏng rồi. Cháu đồ là chỉ còn không hơn ba kiện ở cánh ruộng xa gần khe suối, mà có hơn cũng chẳng ích gì. Tất cả lực điền nhà cháu bỏ chạy hết rồi, không có ai để hái bông cả.

- Lạy Chúa, tất cả lực điền nhà cháu bỏ chạy hết, không có ai hái bông! Cụ bà nhại và liếc nhìn Scarlett, chằm biếm. Thế đôi bàn tay xinh xắn của tiểu thư và của các em gái tiểu thư thì sao?

- Cháu đi hái bông ấy à? Scarlett kinh hãi kêu lên như thể cụ bà vừa gợi ý một tội ác ghê tởm nào đó. Như một tên lực điền ấy à?

- Hừ, cùng đình gia trắng! Chao, cái thế hệ này mới ẻo lả và kiêu cách tiểu thư làm sao! Tôi xin nói với cô, tiểu thư ạ, hỏi tôi còn con gái, cha tôi mất hết tiền của, tôi không nề hà làm việc lương thiện bằng hai bàn tay, kể cả làm đồng, cho đến khi cha tôi đủ tiền mua thêm một số hắc nô. Tôi đã cuốc lấy luống vườn của mình, hái lấy bông của mình, và tôi có thể lại làm thế nếu hoàn cảnh bắt buộc. Hừ, cùng đình da trắng!

- Kìa, mẹ! Con dâu cụ kêu lên, đưa mắt cầu khẩn hai cô gái giúp mình xoa dịu cơn phẫn nộ của cụ. Chuyện ấy từ bao lâu rồi, thời thế hoàn toàn khác. Bây giờ mọi sự thay đổi rồi.

- Thời thế không bao giờ thay đổi khi cần phải làm công việc lương thiện, bà già đáo để tuyên bố, không chịu nguôi. Và tôi lấy làm xấu hổ cho mẹ cô, Scarlett ạ, khi nghe cô đứng đó mà nói như thể lao động lương thiện biến thành những người tử tế thành hạng cùng đình rác rưởi vậy! Thử Adam cuốc đất và Eva se sợi...

Để chuyển đầu đề câu chuyện, Scarlett vội hỏi:

- Thế còn các gia đình Talerton và Calvert thì sao? Họ có bị chúng đốt nhà không? Họ có tản cư đến Macon không?

- Bọn Yankee không tới chỗ gia đình Talerton. Họ ở xa đường cái lớn, cũng như chúng tôi. Nhưng chúng có vào đồn điền Calvert, cướp hết gia súc, gia cầm và bắt bọn hắc nô đi theo chúng... Sally bắt đầu kể.

Cụ bà ngắt lời:

- Dào! Chúng hứa hẹn cho bọn con gái da đen nào áo lục, nào hoa tai vàng... chúng hứa hươu vượn thế đấy. Cathleen Calvert kể rằng một số lính tráng ra đi với những con bé da đen rồ dại ngồi trên yên sau lưng chúng. Hừ, tất cả những gì bọn nó có được sẽ chỉ là những đứa bé nhôm nhôm, đen không ra đen, trắng không ra trắng, và tôi không thể nói là máu huyết Yankee sẽ làm cho dòng giống tốt hơn.

- Ôi, mẹ!

- Đừng có làm ra vẻ kinh tởm như thế, Jeems. Chúng ta đây đều có chồng cả, đúng thế không? Và Chúa biết là trước đây chúng ta đã thấy những đứa trẻ con lai.

- Tại sao chúng không đốt nhà Calvert?

- Ngôi nhà thoát là nhờ sự lay lục van xin của bà hai nhà ông Calvert và tên quản lý người Yankee của bà ta, cụ bà nói, cụ vẫn cứ gọi người nữ gia sư cũ là “bà hai nhà ông Calvert” mặc dầu bà vợ đầu đã mất cách đây hai mươi năm.

- “Chúng tôi kiên định ủng hộ Hợp Chúng Quốc”, bà già nhại lại bằng giọng mũi. Cathleen kể là cả hai chỉ trời vạch đất thề rằng cả lò cả lũ nhà Calvert là gốc Yankee. Trong khi ông Calvert hy sinh nơi hoang địa vì Nghĩa Lớn! Và Raiford chết ở Gettysburg, còn Cade đang ở Virginia trong quân ngũ! Cathleen cảm thấy nhục nhã đến nỗi cô ta bảo thà ngôi nhà bị đốt trụi còn hơn. Cô ta nói khi nào Cade về nhà và nghe chuyện ấy, chắc cậu ta sẽ làm rầm lên. Nhưng mà đấy là hậu quả của việc lấy một phụ nữ Yankee làm vợ... Không biết thế nào là tự hào, là phái đạo, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến mạng sống của mình... Làm sao mà nó không đốt ập Tara, Scarlett?

Scarlett im lặng một lát trước khi trả lời. Nàng biết câu hỏi tiếp theo sẽ là: “Thế ba mẹ cháu ra sao? Mẹ thân yêu của cháu có khỏe không?” Nàng biết mình không thể nói với họ là bà Ellen đã chết. Nàng biết nếu mình nói ra những lời ấy, hoặc thậm chí chỉ nghĩ đến một câu trả lời như vậy, trước mặt những người phụ nữ đồng cảm này, nàng sẽ tan thành một cơn lũ nước mắt và sẽ khóc đến phát ốm. Mà nàng không thể cho phép mình khóc. Từ khi trở về nhà, nàng chưa hề khóc thật sự và nàng biết rằng một

khi nàng đã mở cửa cổng, toàn bộ can đảm tàng trữ cẩn thận sẽ trôi tuột theo luôn. Nhưng mặt khác, bối rối nhìn những bộ mặt thân ái, nàng cũng biết rằng nếu giấu cái tin bà Ellen mất, gia đình Fontain sẽ không bao giờ tha thứ cho nàng. Cụ bà đặc biệt yêu quý bà Ellen và trong Hạt này chỉ mấy người được cụ đếm xỉa tới.

- Kìa, nói đi chứ, cụ bà nói, mắt nhìn xoáy vào Scarlett. Cô không biết tại sao?

- Bà biết đấy, mãi sau trận đánh, cháu mới về nhà, nàng vội vã trả lời. Bấy giờ, bọn Yankee đã đi hết. Ba cháu... ba cháu kể với cháu là... là ông thuyết phục được chúng không đốt nhà vì Suellen và Carreen bị sốt thương hàn không di chuyển được.

- Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy nói về một tên Yankee làm một điều đúng đắn, cụ bà nói, như thể cụ tiếc là đã phải nghe điều gì tốt đẹp về bọn xâm lăng. Thế bây giờ các cô em ra sao?

- Ô, chúng nó đỡ rồi, gần như khỏi nhưng còn hơi yếu lắm, Scarlett trả lời.

Rồi thấy cái câu hỏi nàng nơm nớp sợ nhưng đang thấp thoáng trên môi bà già, nàng vội tìm một đầu đề nói chuyện khác.

- Cháu... cháu... không biết bà có thể cho chúng cháu vay chút gì ăn? Bọn Yankee, như một đàn châu chấu, cướp nhẵn của chúng cháu rồi. Nhưng nếu bên bà, khẩu phần cũng hạn chế, xin cứ nói thẳng cho cháu biết và...

- Hãy cho Pork mang xe sang chở về một nửa những thức gì chúng tôi có – gạo, bột xay, jambông, mấy con gà, cụ bà nói, đột nhiên phóng vào Scarlett một tia nhìn sắc như dao.

- Ôi, thế thì quá nhiều. Thực tình, cháu...

- Đừng nói nữa, tôi không nghe đâu, hàng xóm láng giềng để làm gì?

- Bà tốt quá, cháu không dám... Nhưng bây giờ cháu phải về thôi. Ở nhà có thể lo cho cháu.

Cụ bà đứng phắt dậy, và nắm lấy cánh tay Scarlet.

- Hai con ngồi lại đây, cụ ra lệnh, đồng thời đẩy Scarlett về phía sau nhà. Ta có tí chuyện riêng với cô bé này. Đờ ta xuống bậc thêm cái, Scarlett.

Tiểu Nương và Sally chào tạm biệt và hứa sẽ sang thăm một ngày gần đây. Họ háo hức tò mò muốn biết cụ bà định nói gì với Scarlett, nhưng trừ phi cụ phi cụ tự mình kể lại, họ đừng hòng bao giờ moi được. “Các bà già thật khó tính”. Tiểu Nương thì thăm với Sally trong khi họ quay trở lại công việc khâu vá của mình.

Scarlett đứng, tay đặt lên cương ngựa, một cảm giác mơ hồ trong tim.

- Nào, cụ bà nói, ngó tận mặt nàng. Bên ấp Tara có chuyện gì không ổn? Cháu giấu ta điều gì vậy?

Scarlett ngược nhìn cặp mắt già sắc sảo và biết rằng mình có thể nói sự thật mà không khóc. Không ai có thể khóc trước mặt cụ bà Fontain mà không được cho phép hẳn hoi.

- Mẹ cháu chết rồi, nàng nói gọn lỏn.

Bàn tay đặt trên cánh tay nàng riết chặt đến mức nàng phát đau và đôi mí mắt nhăn nheo chớp chớp.

- Bọn Yankee giết?

- Mẹ cháu chết vì thương hàn. Chết... đúng trước hôm cháu về tới nhà.

- Đừng nghĩ đến chuyện ấy nữa! cụ bà nghiêm giọng nói và Scarlett thấy cổ họng cụ co thắt. Còn ba cháu?

- Ba cháu... ba cháu không còn là ba cháu.

- Nghĩa là thế nào? Nói đi. Ông ấy có ốm không?

- Chấn động mạnh... ba cháu thật kỳ... không còn...

- Đừng có nói với ta rằng ông ấy không còn là ông ấy. Cháu định nói là ba cháu mất trí chẳng?

Thật nhẹ người khi nghe thấy sự thật được nói ra một cách mạnh dạn như vậy. Bà lão không hề bày tỏ một mối thông cảm nào có thể khiến nàng phải khóc, thật tốt biết bao.

- Phải, nàng chờ dẫn nói, ba cháu mất trí rồi. Ba cháu cứ như người loạn ảo và đôi khi dường như không nhớ ra là mẹ cháu đã mất. Ôi, bà ạ, cháu không đủ sức nhìn ba cháu ngồi hàng giờ đợi mẹ cháu về, rất mực kiên nhẫn, mà xưa nay, về mặt kiên nhẫn thì ông không hơn gì một đứa trẻ. Nhưng khi ông nhớ ra là mẹ cháu mất rồi thì còn tệ hơn. Thỉnh thoảng, sau khi ngồi im đờng tai nghe ngóng tiếng mẹ cháu, bất thần ba cháu vùng dậy, lật đật ra khỏi nhà và đến nghĩa trang. Rồi lê bước trở về, mặt giàn giụa nước mắt và cứ nhắc đi nhắc lại: “Katie Scarlett, bà O’Hara chết rồi. Mẹ con chết rồi,” kỳ đến khi cháu phải thét lên, và cứ như thế cháu nghe tin đó lần đầu tiên vậy. Đôi khi, giữa đêm khuya, cháu nghe thấy ba cháu gọi mẹ cháu và cháu phải trở dậy, chạy đến bảo là mẹ xuống khu gia nhân thăm bệnh. Thế là ba cháu làm om lên về chuyện mẹ cháu luôn tiêu hao sức lực vào việc săn sóc người ốm. Và rất khó để ba cháu trở lại giường nằm. Bây giờ, ông như trẻ con ấy. Ôi, giá bác sĩ Fountain có ở đây! Cháu biết là ông có thể làm được điều gì cho ba cháu! Và Melanie cũng cần có bác sĩ, cô ấy chưa hồi phục lại đến mức bình thường sau khi sinh cháu...

- Melanie... sinh con? Cô ta cũng ở đấy?

- Vâng.

- Melly làm gì mà lại ở với cháu? Tại sao cô ta không ở Macon với bà cô cùng họ hàng bà ấy? Theo ta nghĩ, cháu chả ưa gì cô ta mặc dầu cô ta là em gái Charles. Nào, hãy kể đầu đuôi cho ta nghe về điểm này.

- Đó là một câu chuyện dài, bà ạ. Bà có cần quay vào nhà ngồi cho đỡ mỏi không?

- Ta có thể đứng được, cụ bà xẵng giọng. Và nếu cháu kể trước mặt hai đứa kia, chúng sẽ rên rỉ đến mức làm cho cháu não lòng thương thân trách phận đấy. Nào, nói ta nghe xem.

Scarlett bèn kể lại cuộc bao vây Atlanta và tình trạng Melanie sắp đến kỳ sinh nở, mới đầu còn ngắc ngư nhưng rồi dần dần, dưới cặp mắt sắc của bà già chăm chăm nhìn nàng không chớp, nàng tìm ra những lời đầy sức mạnh biểu đạt sự khùng khiếp của các sự kiện. Tất cả sống lại trong trí nàng, cái ngày nóng ngọt đến phát ốm khi đứa bé ra đời, nỗi lo sợ quần quai, cuộc chạy

trốn và lúc bị Rhett bỏ rơi. Nàng nói về bóng tối mông muội của đêm đó, những đồng lửa trại bập bùng không biết là của ta hay của địch, những ống khói khảng khiu đập vào mắt trong nắng ban mai, những xác người, xác ngựa dọc đường, cái đói, cái mệt, cảnh hoang tàn và nỗi phấp phỏng sợ hãi Tara cũng bị thiêu rụi.

- Cháu cứ nghĩ là nếu cháu về được đến nhà, mẹ cháu sẽ lo liệu ổn thỏa mọi chuyện và cháu có thể đặt gánh nặng xuống. Trên đường về, cháu cứ nghĩ điều bất hạnh nhất đã xảy ra rồi, nhưng khi được tin mẹ cháu mất, cháu mới hiểu điều bất hạnh thực sự là thế nào.

Nàng cup mắt nhìn xuống đất và đợi cụ bà nói. Im lặng kéo dài đến nỗi nàng đâm thắc mắc tự hỏi liệu cụ bà có thể không thông cảm tình cảnh của nàng không. Cuối cùng bà già cất tiếng và giọng bà dịu dàng đến mức nàng chưa từng nghe thấy bà nói với ai dịu dàng như thế bao giờ.

- Cháu ạ, đối với một người đàn bà, gặp phải điều xấu nhất có thể xảy đến với mình, là hết sức không hay, bởi vì, sau đó, cô ta sẽ không bao giờ biết sợ cái gì một cách thực sự nữa. Và đối với một người đàn bà, không sợ gì là điều rất không hay. Cháu tưởng ta không hiểu những điều cháu kể với ta... những gì cháu đã ném trải chẳng? Có chứ, ta hiểu lắm. Hồi bằng tuổi cháu, ta đã bị mắc kẹt trong cuộc nổi loạn ở Creek, ngay sau vụ thảm sát ở pháo đài Mims, phải, (giọng bà trở nên xa vắng) vừa trạc tuổi cháu vì đã cách đây hơn năm mươi năm rồi. Ta chui được vào bụi rậm và nằm trốn trong đó, ta trông thấy nhà ta bốc cháy và bọn Anhđiêng gọt da đầu^[63] các anh chị em ta. Và ta chỉ có thể nằm đó cầu cho ánh lửa đừng làm lộ chỗ ta nấp. Chúng kéo mẹ ta ra giết cách chỗ ta nằm độ năm, sáu mét. Và cũng gọt da đầu bà. Và thỉnh thoảng một tên Anhđiêng lại quay trở lại nện búa vào sọ và lần nữa. Ta... ta là con cưng của mẹ ta và ta nằm đó, chúng kiến tất cả. Sáng hôm sau ta lên đường tìm đến khu định cư gần nhất, cách đó ba mươi dặm. Ta phải đi mất ba ngày trời, xuyên qua bao đầm lầy và những trại Anhđiêng. Sau đó, mọi người đều tưởng ta mất trí... Chính tại đó ta đã gặp bác sĩ Fontain. Ông chăm sóc, chạy chữa cho ta... Chao, đã hơn năm mươi năm rồi, như ta đã nói, và từ đó đến nay, ta không bao giờ sợ cái gì hoặc người nào nữa, bởi vì ta đã trải qua điều bất hạnh nhất có thể xảy

đến với ta. Và cái trạng thái không biết sợ ấy đã gây cho ta bao điều phiền toái và làm ta mất đi bao phần hạnh phúc. Thượng Đế muốn phụ nữ là những sinh vật nhút nhát, dễ hoảng sợ và một người phụ nữ không biết sợ là một điều trái tự nhiên... Scarlett, hãy chừa ra một cái gì để mà sợ... như là chừa ra một cái gì để mà yêu.

Giọng bà kéo dài rồi bật đi và bà đứng lặng, ngoái nhìn qua nửa thế kỷ về cái ngày bà còn biết sợ. Scarlett ngọ nguậy ra chiều sốt ruột. Nàng đã tưởng cụ bà hiểu tâm trạng mình và có thể chỉ cho một cách nào đó gỡ rối. Nào ngờ, như tất cả những người già, cụ lại lao vào nói những chuyện xảy ra từ khi mình chưa ra đời, những chuyện chẳng ai buồn quan tâm. Scarlett tiếc là đã tâm sự với bà.

- Thôi, cháu về đi, kéo ở nhà lại lo, cụ đột ngột nói. Chiều nay, cho Pork đưa xe sang nhé... Và đừng nghĩ là cháu có thể đặt gánh nặng xuống. Bởi vì cháu không thể, ta biết mà.

*

* *

Năm ấy, thời đoạn mùa thu muộn kéo dài đến tháng 11 và tiết trời những ngày âm áp ấy cũng là những ngày tươi sáng đối với những người ở ấp Tara. Thời kỳ gay go nhất đã qua. Giờ đây, họ đã có một con ngựa và không phải cuốc bộ nữa. Họ đã có trứng rán cho bữa điểm tâm và jambông cho bữa tối để thay đổi tính đơn điệu của các món của từ, lạc và táo khô, thậm chí trong một dịp hội hè, còn có cả gà quay nữa. Con lợn nái già, rớt cuộc đã bị bắt về và cùng với đàn con, nó yên phận và vui sướng ủn ỉn dưới gầm nhà, nơi chúng bị nhốt. Đôi khi, chúng kêu to đến nỗi trong nhà không ai nói chuyện được, nhưng đó là một âm thanh thú vị. Nó có nghĩa là thịt lợn tươi cho các chủ nhân da trắng và lòng lợn cho đám gia nô da đen khi bắt đầu lạnh và đến thời vụ giết lợn, tóm lại, nó có nghĩa là thực phẩm cho tất cả trong mùa đông.

Cuộc đến thăm gia đình Fontain đã có tác dụng động viên Scarlett hơn là nàng ý thức được. Riêng việc biết rằng xung quanh vẫn còn có láng giềng, rằng một số bạn bè của gia đình vẫn sống sót, một số nhà cũ chưa bị giặc đốt, cũng đủ xua đi cái tổn thất ghê gớm và cảm giác cô đơn đã đè nặng lên nàng trong

những tuần đầu ở Tara. Và các gia đình Fontain và Talerton (đồn điền của họ không ở trên đường hành quân) rất rộng rãi chia sẻ những của cải ít ỏi mà họ có. Truyền thống của Hạt này là láng giềng phải giúp đỡ lẫn nhau, nên họ không chịu nhận một xu nào của Scarlett. Họ bảo ở địa vị họ, ắt nàng cũng làm thế và sang năm, nàng sẽ trả họ bằng hiện vật khi áp Tara lại tiếp tục sản xuất.

Giờ đây, Scarlett có cái ăn cho cả nhà, có ngựa, có món tiền và số nữ trang lấy được của tên Yankee lạc ngũ. Nhu cầu lớn nhất lúc này là quần áo mới. Nàng biết rằng cử Pork xuống phía nam mua quần áo, sẽ là liều lĩnh vì con ngựa có thể bị bọn Yankee hoặc quân đội Liên bang tịch thu. Song, chí ít, nàng cũng có tiền mua quần áo, có ngựa có xe để đi đường và biết đâu Pork chẳng có thể hoàn thành cuộc hành trình suôn sẻ không bị tóm. Phải, thời kỳ gay go nhất đã qua rồi.

Mỗi buổi sáng thức dậy, Scarlett cảm ơn Thượng Đế vì bầu trời xanh lơ, vì nắng ấm, bởi lẽ mỗi ngày thời tiết tốt lại hoãn chậm thời điểm tất yếu cần có quần áo ấm. Và mỗi ngày ấm áp, bông lại chất đầy thêm trong các lều hắc nô bỏ trống, nơi duy nhất còn lại trong ấp có thể làm kho chứa. Các cánh đồng cho nhiều bông hơn là nàng hay Pork đã ước tính, có thể tới bốn kiện, và chẳng bao lâu các lều sẽ đầy bông.

Scarlett mới đầu không chủ trương tự tay hái bông, ngay cả sau lời nhật xét gay gắt của cụ bà Fontain. Nàng, một tiểu thư O'Hara, giờ đây là nữ chủ nhân của ấp Tara, mà lại phải ra làm đồng, đó là điều không thể quan niệm được. Như thế chẳng hóa ra là bằng vai phải lứa với và Slattery tóc bù rối và Emmy sao. Nàng dự định phân công cho đám da đen làm đồng, còn nàng và các cô gái đang hồi sức lo việc nội trợ trong nhà, nhưng ở đây, nàng vấp phải một ý thức đẳng cấp còn mạnh hơn ý thức đẳng cấp trong bản thân nàng. Pork, Mammy và Prissy cực lực phản đối việc cắt họ ra làm đồng. Họ nhắc đi nhắc lại rằng họ là gia nô, chứ không phải lực điền. Đặc biệt, Mammy kịch liệt tuyên bố rằng thậm chí bà chưa bao giờ phải làm việc ngoài sân. Bà đã ra đời trong đại sảnh của đồn điền Robillard chứ không phải trong lều hắc nô, và đã được nuôi trong phòng của cụ cố bà, ngủ trên một nệm rơm ở chân giường cụ. Chỉ có Dilcey là không nói gì, chỉ

đăm đăm nhìn con Prissy của mình không chớp mắt, khiến nó đăm lúng túng.

Scarlett bỏ ngoài tai mọi lời phản đối và bắt tất cả ra ruộng bông. Nhưng Mammy và Pork vừa làm vừa ca cẩm và lễ mễ đến nỗi Scarlett phải trả Mammy về công việc nấu nướng trong nhà bếp và phái Pork vào rừng hoặc ra sông để bẫy thỏ và possum^[64] hoặc câu cá. Hái bông là việc hèn kém không xứng đáng với Pork, nhưng săn bắn và câu cá thì tạm được.

Sau đó, Scarlett đã thử đưa hai cô em gái và Melanie ra đồng, nhưng kết quả không hơn gì. Melanie đã vui vẻ làm, đã hái khá nhanh và gọn trong một tiếng đồng hồ dưới nắng nóng, rồi lặng lẽ xỉu và phải nằm liệt giường mất một tuần. Suellen cau có và nước mắt rờn rờn, cũng giả vờ ngất, nhưng khi Scarlett đổ một gáo nước vào mặt thì vùng dậy nhõ phỉ phỉ như một con mèo nổi khùng. Cuối cùng, cô ta từ chối thẳng thừng.

- Tôi không muốn làm ngoài đồng như một tên hắc nô! Chị không thể bắt tôi được. Việc này đến tay bạn bè chúng ta thì họ sẽ nghĩ gì? Và ngộ nhờ ông... ông Kennedy biết thì còn mặt mũi nào? Ôi, nếu mẹ mà biết...

- Suellen, mà mà còn nhắc đến mẹ một lần nữa, tao sẽ tát thẳng cánh, Scarlett quát. Ngày xưa, mẹ làm quần quật còn vất vả hơn bất cứ tên da đen nào trong ấp này, mà còn lạ gì, đồ tiểu thư điệu dàng!

- Không đúng! Chỉ ít, mẹ cũng không làm ngoài đồng. Chị không thể bắt buộc em được. Em sẽ mách ba cho chị và ba sẽ không để em phải làm đồng.

- Đừng có làm ba với những chuyện rắc rối của chúng ta! Scarlett kêu lên, nửa bực với em, nửa lo cho cha.

- Em sẽ giúp chị, Carreen ngoan ngoãn xen vào. Em sẽ làm thay phần chị Sue, và cả phần em nữa. Chị ấy chưa khỏe hẳn, đáng lẽ không nên ra nắng.

Scarlett cảm kích nói: “Cảm ơn em bé thân yêu”, nhưng lại lo lắng nhìn cô em nhỏ. Carreen, vốn trước đây nước da bao giờ cũng trắng hồng mịn màng như những cánh hoa trong vườn lá tả theo gió xuân, giờ đã xanh xao đi, nhưng bộ mặt tư lự dằng

vẫn mang một vẻ hoa. Cô đã trở nên lặng lẽ, đôi chút ngỡ ngàng từ khi ý thức hồi phục để thấy là bà Ellen đã mất, Scarlett thành một mục cản chướng, thấy thế giới đã đổi thay và làm lung liên tục là pháp lệnh của thời kỳ mới này. Bản chất tế nhị của cô không dễ gì thích ứng được với sự thay đổi. Cô hoàn toàn không hiểu những gì đã xảy ra và cô quanh quẩn trong ấp Tara như một người mộng du, ai bảo sao làm vậy. Cô có vẻ gầy yếu và thực sự là thế, nhưng đầy thiện ý và tự nguyện, biết vâng lời và sẵn sàng giúp đỡ mọi người. Những lúc Scarlett không sai cô làm gì, Carreen lại lần tràng hạt, cầu nguyện cho hương hồn bà Ellen và Brent Talerton. Scarlett không hề nghĩ rằng cái chết của Brent đã làm Carreen đau đớn đến thế, một vết tâm thương không dễ gì hàn gắn được. Đối với Scarlett, Carreen vẫn là “em bé”, còn quá trẻ để có một chuyện tình thật sự.

Đứng trong ruộng bông dưới nắng, lưng muốn gãy ra vì phải cúi gập xuống liên miên, tay cứng nháp vì những quả bông khô, Scarlett ước mình có một đứa em kết hợp cả sức lực của Suellen với nét tốt của Carreen. Quả thực, Carreen năng nổ làm việc nghiêm chỉnh, nhưng hái được một giờ thì rõ ràng chính cô, chứ không phải Suellen, là người “chưa khỏe hẳn” để làm công việc này. Cho nên, Scarlett lại cho Carreen về nhà nốt.

Trên cánh đồng bông với những luống dài, giờ chỉ còn Dilcey và Prissy ở lại với nàng. Prissy hái một cách lười nhác, bập bả bập bõm, luôn miệng kêu đau chân, đau lưng, đau trong phủ tạng và mệt, đến nỗi mẹ nó sốt ruột với lấy một thân cây bông, quất cho một trận thôi làm nó kêu văng lên. Sau đó, nó làm tử tế hơn đôi chút, thận trọng đứng cách xa mẹ.

Dilcey làm việc lặng lẽ, không biết mệt, như một cái máy, khiến Scarlett, lưng đau như, vai ê ẩm vì đeo cái bị nặng đựng bông, thầm nghĩ rằng Dilcey quả đáng giá vàng cân.

- Dilcey, nàng nói, bao giờ thời kỳ tốt đẹp trở lại, tôi sẽ không quên công chị đâu. Chị thật giỏi giang, được việc.

Người đàn bà to lớn da đồng hun, không toét miệng cười hoan hỉ hoặc lúng túng trước lời khen ngợi, như các phụ nữ da đen khác. Bác ta quay bộ mặt không một thớ thịt động đậy về phía Scarlett và nói hết sức đàng hoàng:

- *Tui cảm ơn cô. Dư mà ông Gerald, bà Inon đã rút tốt mấy tui. Ông Gerald đã mua cả con Prissy của tui cho tui khỏi buồn, tui không quên cái ơn đó. Tui có một phần máu Anđiêng và người Anđiêng không quên dừng người tốt mấy mình. Tui xin nổi về con Prissy nhà tui. Nó thật nà vô tích sự. Xem ra nó nà dân nhỏ chính cống dư bố nó. Bố nó nà chúa nông bông, đợc chãng hay chớ.*

Mặc dầu phải xoay sở vất vả để khiến những người khác giúp mình trong việc hái bông và phải tự mình lao động mệt nhọc, Scarlett vẫn thấy tinh thần phấn chấn khi thấy bông cứ dần dần từ cánh đồng chuyển về các lều nô. Thứ nông sản này có một cái gì làm người ta an tâm, vững vàng hơn. Ấp Tara đã giàu có thịnh vượng lên nhờ có bông, cũng như toàn miền Nam và Scarlett có thừa chất miền Nam trong người để tin tưởng rằng cả ấp Tara lẫn miền Nam sẽ lại phát đạt lên từ những cánh đồng đỏ này.

Cố nhiên số bông ít ỏi nàng đã thu hoạch được chả là bao, nhưng cũng là một cái gì. Nó sẽ mang lại chút ít tiền Liên bang và món tiền còm đó sẽ cho phép nàng để dành số đôla Hợp Chúng Quốc và vàng trữ trong cái ví của tên Yankee cho tới khi nào cần chi đến. Mùa xuân sang năm, nàng sẽ cố xin chính phủ Liên bang trả lại Big Sam cùng những lực điền khác bị trưng dụng, và nếu Chính phủ không đồng ý, nàng sẽ dùng tiền của tên Yankee thuê lực điền của các lán giềng. Mùa xuân sang năm, nàng sẽ gieo trồng, gieo trồng... Nàng rướn thẳng tấm lưng mỗi mệt và, đưa mắt trên những cánh đồng mùa thu đang ngả sang màu nâu, nàng đã thấy vụ bông năm sau mọc lên bát ngát xanh, san sát, ruộng này tiếp ruộng kia.

Mùa xuân sang năm! Rất có thể mùa xuân sang năm, chiến tranh sẽ kết thúc và thời kỳ tốt đẹp sẽ trở lại. Và dù Liên bang thắng hay bại, thời thế cũng sẽ khá hơn. Bất cứ cái gì cũng còn tốt hơn là lúc nào cũng có nguy cơ bị tấn công cả từ hai phía, hai quân đội. Khi chiến tranh kết thúc, một đồn điền có thể kiếm sống lương thiện. Ôi, giá chiến tranh kết thúc! Lúc đó, mọi người có thể gieo trồng với niềm tin chắc chắn là sẽ được gặt hái!

Giờ đây, hy vọng đang nảy nở. Chiến tranh không thể kéo dài mãi mãi. Nàng có chút ít bông, nàng có cái ăn, nàng có ngựa, nàng có một kho vàng nho nhỏ. Phải, thời kỳ gay go nhất đã qua

rồi!

CHƯƠNG XXVII

Vào một buổi trưa giữa tháng 11, cả nhà ngồi quây quần quanh bàn ăn, ăn nốt món tráng miệng do Mammy làm bằng bột ngô và quả việt quất khô, trộn với lúa miến cho mềm vị.

Trời thoáng lạnh, thoáng lạnh đầu tiên trong năm, và Pork đứng sau ghế Scarlett, khoan khoái xoa tay vào nhau, miệng hỏi:

- Đã *xấp* đến đận giết con lợn chưa, cô Scarlett nhỉ?

- Anh đã thấy thềm món lòng lợn rồi hả? Scarlett cười nói. Ờ, chính tôi cũng muốn nếm thịt lợn tươi. Nếu thời tiết cứ thế này vài hôm nữa, chúng ta sẽ...

Melanie ngắt lời, chiếc cùi dĩa đang đưa lên cặp môi chững lại.

- Nghe kìa, chị! Có ai đến!

- Có ai đang la, Pork lo lắng nói.

Qua không khí mát lạnh của mùa thu, vẳng nghe rõ mồn một tiếng vó ngựa rồn rập như tiếng đập của một trái tim hoảng hốt và một giọng phụ nữ lạnh lạnh: "Scarlett! Scarlett!"

Những tia mắt giao nhau trong một giây hãi hùng quanh bàn ăn rồi tất cả kéo lui ghế, đứng bật dậy. Mặc dầu the thé lạc giọng đi vì sợ, ai nấy đều nhận ra đó là tiếng Sally Fontaine, cách đây một giờ, có ghé qua ấp Tara chuyện gẫu giây lát trên đường đi Jonesboro. Tất cả lợn xộn ùa ra hiên trước và trông thấy cô phóng như gió trên mình một con ngựa đằm ìa mỗ hôi tóc bay ngược ra sau, mũ tuột ra lủng lẳng đầu quai buộc. Cô không ghìm cương mà lao như điên về phía họ, tay ngoái ra sau theo hướng cô vừa đi ngược lại.

- Bọn Yankee đang đến! Tôi đã trông thấy chúng! Ở mé cuối đường! Bọn Yankee.

Cô bạo liệt giật cương cho hàm thiếc cửa vào mồm con ngựa vừa kịp ngăn nó khởi chồm lên bậc thềm. Nó quay phắt lại nhẩy ba bước qua vạt cỏ cạnh nhà và Sally thúc nó vọt qua hàng rào cao bốn foot như trong một cuộc đua vượt chướng ngại vật. Nghe tiếng vó nện mạnh khi nó băng qua sân sau và theo con

đường hẹp giữa hai dãy lều gỗ, mọi người biết là cô đi tắt qua đồng về đồn điền Mimosa.

Họ đứng sững một lúc như bị liệt, rồi Suellen và Carreen bắt đầu nức nở và níu chặt lấy nhau. Bé Wade đứng như mọc rễ, run bần bật, không khóc được. Điều nó vẫn sợ từ cái đêm rời Atlanta đã xảy ra. Bọn Yankee đang đến bắt nó.

- Yankee ư? Ông Gerald nói, giọng mơ hồ. Nhưng mà bọn Yankee đã đến đây rồi cơ mà.

- Lạy Đức Mẹ Đồng Trinh! Scarlett kêu lên, bắt gặp đôi mắt khiếp hãi của Melanie. Trong khoảnh khắc, loang loáng trở lại trong ký ức nàng những kinh hoàng trong đêm cuối cùng ở Atlanta, những ngôi nhà đổ nát rải rác khắp vùng quê, tất cả những câu chuyện về cưỡng hiếp, tra tấn và tàn sát. Nàng lại nhìn thấy tên Yankee đứng trong tiền sảnh với hộp đồ khâu của bà Ellen trong tay. Nàng nghĩ: "Mình sẽ chết. Mình sẽ chết ngay tại đây. Mình đã tưởng dứt điểm được với chuyện ấy. Mình sẽ chết. Mình không đủ sức chống chọi nữa".

Rồi chợt nàng nhìn thấy con ngựa đã đóng yên buộc ở cọc, đang chờ đưa Pork sang đồn điền Tarleton có chút việc. Con ngựa của nàng! Con ngựa duy nhất của nàng! Bọn Yankee sẽ bắt nó cùng với con bò cái và con bê. Và con lợn nái với đàn con của nó nữa... Ôi, phải mất biết bao giờ mệt nhọc mới bắt được con lợn nái ấy với đàn lợn con nhanh thoăn thoắt! Chúng sẽ bắt con gà trống, lũ gà mái ấp và những con vịt của gia đình Fontaines cho. Và đông táo và củ từ trong các thùng trữ thực phẩm. Và bột, và gạo, và đậu khô. Và món tiền trong ví của tên Yankee. Chúng sẽ lấy hết sạch và để cả nhà chết đói.

- Chúng sẽ không lấy được. Nàng kêu to và tất cả quay những bộ mặt sững sốt về phía nàng, sợ nàng đâm loạn trí trước tin dữ. Ta sẽ không chịu đói! Chúng sẽ không lấy được những thứ đó!

- Cái gì thế, Scarlett? Có chuyện gì vậy?

- Con ngựa! Con bò cái! Đàn lợn! Chúng sẽ không lấy được những thứ đó! Tôi sẽ không để cho chúng lấy!

Nàng quay phắt lại bốn người đày tớ da đen đang co rúm lại với nhau ở cửa, những bộ mặt đen bệch ra thành màu tro.

- Đầm lầy, nàng nói nhanh.

- Đầm lầy nào?

- Đầm lầy ven sông ấy, đồ ngu! Đem đàn lợn ra đầm lầy. Tất cả các người. Nhanh lên, Pork, anh và Prissy bò xuống gầm nhà, xua lợn ra. Suellen, em và Carreen lấy mấy cái làn bỏ đầy thức ăn, ních đến hết mức vào, và chạy vào rừng. Mammy, u lại giấu các đồ bạc xuống giếng đi. Và Pork! Pork, nghe đây, đừng có đứng đực ra thế kia! Đưa ba tôi đi cùng với. Đừng có hỏi tôi là đi đâu! Bất kỳ nơi nào! Ba đi với Pork, ba nhé. Thế, ba cù lắm.

Ngay cả trong cơn hoảng loạn, nàng vẫn nghĩ đến những gì có thể xảy đến với tâm thần chập choạng của ông Gerald nếu ông trông thấy những bộ quân phục xanh. Nàng dừng lại, hai tay chắp vào nhau vắn vẹo. Tiếng thút thít sợ hãi của bé Wade đang níu lấy váy Melanie càng làm cho nàng thêm hoang mang.

- Em phải làm gì đây, chị Scarlett? Giọng Melanie cất lên bình tĩnh giữa những tiếng rên khóc và tiếng chân nháo nhác chạy đi chạy lại. Mặc dầu mặt trắng bệch như tờ giấy và toàn thân run rẩy, nhưng chính sự điềm tĩnh trong giọng Melanie đã làm cho Scarlett vững vàng lại, nhắc cho nàng thấy rằng mọi người đang chờ lệnh nàng, đang trông đợi sự hướng dẫn của nàng.

- Con bò cái và con bê, nàng nói nhanh. Chúng nó đang ở trong bãi chăn ấy. Cô lấy con ngựa và lừa chúng vào đầm lầy....

Nàng chưa nói dứt câu, Melanie đã giựt váy khỏi bàn tay níu chặt của Wade và xuống thêm, chạy đến chỗ con ngựa, vừa chạy vừa kéo cao tà váy xòe rộng. Scarlet vừa thoáng thấy đôi chân gầy nhẳng dưới những lớp váy trong váy ngoài bay lòa xòa thì Melanie đã nhảy lên yên, chân đứng đưa không tới bàn đĩnh thúc ngựa. Nàng nắm lấy cương, dận gót vào mạn sườn con vật, rồi đột ngột kìm lại, mặt co rúm lại kinh hãi.

- Con tôi! Nàng kêu lên. Ôi, con bé bỏng của tôi! Bọn Yankee sẽ giết nó mất! Đưa cháu cho em!

Tay đặt trên núm yên, nàng đang sắp sửa tụt xuống nhưng Scarlett đã kêu lớn:

- Đi tiếp đi! Cứ đi đi! Đưa con bò đi! Tôi sẽ lo cho cháu. Tôi đã bảo cô, cứ đi đi mà. Chẳng lẽ cô lại nghĩ rằng tôi để cho chúng

động đến con của Ashley hay sao! Đi đi!

Melanie ngoái nhìn một cách tuyệt vọng, nhưng rồi thúc gót vào mình ngựa và phóng về phía bãi chăn gia súc, làm sỏi bắn tung tóe.

Scarlett nghĩ: “Mình thật không ngờ lại thấy Melly Hamilton cưỡi ngựa theo phong cách đàn ông”. Rồi nàng chạy vào trong nhà. Wade theo sát gót nàng, nức nở, cố túm lấy tà váy bay phất phơ của mẹ. Khi nhảy ba bậc một lên thêm, Scarlett trông thấy Suellen và Carreen tay khoác làn chạy đến phòng để thức ăn và Pork cầm tay ông Gerald lôi sên sệch về phía sau nhà. Ông Gerald thì lau bầu và vung vẳng như trẻ con.

Từ sân sau, vẳng đến tiếng the thé của Mammy:

- Prissi! Mày chui xuống gầm nhà, bắt *dững* con *nợn* con đưa cho tau. Mày thừa *bết nà tau* quá to không chui *nọt dững* cái manh ván này. Dilcey, *nại* đây bửu cái con nhãi vô tích *xự* này..

“Thế mà mình cứ tưởng nhốt lợn dưới gầm nhà để không ai ăn cắp được là sáng kiến lắm”, Scarlett vừa nghĩ, vừa chạy vào phòng riêng. “Ôi tại sao mình không đóng một cái chuồng cho chúng ở ngoài đầm lầy nhỉ?”

Nàng kéo phăng cái ngăn kéo trên cùng của bàn giấy và bới đống quần áo cho đến khi nắm chặt chiếc ví của tên Yankee trong tay. Nàng vội vàng moi chiếc nhẫn ngọc thạch và đôi hoa tai kim cương giấu trong làn đựng đồ khâu và nhét chúng vào ví. Nhưng biết giấu ví vào đâu bây giờ? Trong nệm giường? Trên ống khói? Hay ném xuống giếng? Nhét vào trong ngực áo? Không, tuyệt đối không nên để đây? Nó có thể hằn rõ qua corse và nếu bọn Yankee thấy thế, chúng sẽ lột trần nàng để lục soát.

“Nếu chúng làm thế thì mình chết mất!” nàng điên cuồng nghĩ.

Dưới nhà, loạn xạ tiếng chân chạy rầm rập và những giọng nói nức nở. Trong cơn cuồng loạn, Scarlett ước gì có Melanie bên cạnh, Melly với giọng nói bình tĩnh, Melly xiết bao dũng cảm cái hôm nàng bắn chết tên Yankee. Melly, một mình bằng ba người khác. Melly... Ô, Melly đã nói gì nhỉ? À phải, đứa bé!

Nắm chặt chiếc ví, Scarlett chạy qua hành lang đến căn buồng

bé Beau đang ngủ trong nôi. Nàng ẵm nó lên. Thằng bé thức giấc quơ quơ những nắm tay nhỏ xíu và dãi chảy đầm đìa.

Nàng nghe thấy tiếng Suellen gọi: “Đi thôi, Carreen! Đi thôi! Lấy thế là đủ rồi. Ôi, em bé, nhanh lên nào!” Ở sân sau, vang lên tiếng eng éc điên cuồng, tiếng ửn ửn phần nộ và, chạy ra cửa sổ, Scarlett thấy Mammy lạch bạch hót hơ hốt hải qua ruộng bông, mỗi cánh tay cắp một con lợn con giẫy giụa. Đằng sau bà, Pork cũng mang hai con và đẩy ông Gerald đi trước. Ông Gerald bước thấp bước cao trên những luống đất, tay vung chiếc can.

Nhoài mình ngoài cửa sổ, Scarlett kêu lên:

- Đưa con lợn nái đi, Dilcey! Bảo Prissy xua nó ra. Chị có thể lừa nó qua cánh đồng.

Dilcey ngược nhìn lên, bộ mặt da đồng hun phờ phạc. Trong tạp dề của bác ta là một chồng bát đĩa, dao đĩa bằng bạc. Bác chỉ xuống gầm nhà.

- Con *nợn* nái cắn Prissy và hãm nó trong *gùm* nhà.

“Khá khen cho con lợn nái” Scarlett nghĩ thầm. Nàng hồi hả trở về buồng và vội vã thu thập nốt từ chỗ giấu những chiếc vòng trâm cài, hình trái tim lông ảnh và cốc mà nàng đã thấy trong người tên Yankee bị bắn chết. Nhưng giấu chúng ở đâu bây giờ? Không thể một tay ẵm bé Bill và cầm ví, tay kia ôm các đồ nữ trang linh tinh nọ. Nàng bèn đặt thằng bé lên giường.

Vừa rời tay nàng ra, nó khóc ré lên, làm nàng nảy ra một sáng kiến. Còn có chỗ giấu nào tốt hơn là cái tã lót của một đứa trẻ sơ sinh? Nàng nhanh nhẹn lật xấp thằng bé, kéo áo nó lên và nhét chiếc ví vào trong tã lót. Bị vắn vò như thế, nó khóc to hơn và nàng vội vàng buộc chặt chiếc tã hình tam giác quanh đôi chân giẫy giụa của nó.

“Nào”, nàng hít một hơi thật sâu, “bây giờ thì ra đầm lầy”

Ấm đứa bé khóc thét một bên nách, tay kia ghì chặt bọc đồ nữ trang vào người, nàng chạy vào hành lang trên gác. Đột nhiên, đôi chân thoăn thoắt của nàng dừng lại, đầu gối bủn rủn vì sợ. Ngôi nhà sao mà lặng lẽ! Sao mà im ắng một cách dễ sợ! Phải chăng mọi người đã đi hết, bỏ mặc mình nàng ở lại? Không có ai đợi nàng ư? Nàng không muốn họ bỏ nàng lại một mình. Thời

buổi này, mọi chuyện đều có thể xảy ra với một người đàn bà độc
trọi, khi bọn Yankee tới...

Một tiếng động nhỏ làm nàng giật bản người và, quay phắt lại,
nàng trông thấy đứa con trai bị quên bẵng của mình thu lu bên
lan can cầu thang, mắt thao láo kinh hoàng. Nó định nói, nhưng
cổ họng chỉ thót lên thót xuống không ra tiếng.

- Đứng dậy, Wade Hamilton, nàng vội vã ra lệnh. Đứng dậy
mà đi, bây giờ má không bế con được.

Nó chạy lại với nàng, như một con vật nhỏ khiếp sợ, túm lấy
váy nàng, úp mặt vào đấy. Nàng cảm thấy hai bàn tay bé nhỏ của
nó sờ soạng qua những nếp váy tìm chân nàng. Nàng xuống cầu
thang, mỗi bước đều bị hai bàn tay Wade kéo lại. Nàng hung dữ
nói: “Buông tao ra, Wade! Buông tao ra mà đi lấy!”. Nhưng thằng
bé chỉ càng bám chặt thêm.

Đến đầu cầu thang, toàn bộ nhà dưới như dâng lên vô vập
chào nàng. Tất cả các đồ đạc thân yêu tạo thành tổ ấm của nàng
như thì thào: “Vĩnh biệt! Vĩnh biệt!” Một tiếng nấc dâng lên cổ
nàng. Thư phòng nơi bà Ellen ngày xưa miệt mài làm việc, để
ngỏ cửa và nàng thoáng thấy một góc cái bàn viết cũ. Kia, phòng
ăn với những chiếc ghế bị xô đẩy xộc xệch và thức ăn còn trên
các đĩa. Này đây trên sàn, những tấm thảm nhỏ do chính tay bà
Ellen dệt và nhuộm lấy. Và kia nữa, bức chân dung cũ của bà
ngoại Robillard, ngực hơi lộ, tóc vấn thật cao trên đầu và cánh
mũi nheo nheo như tuồng họa sĩ muốn tạo cho bộ mặt luôn luôn
có một vẻ kiêu kỳ của người quý phái. Tất cả những gì tạo nên
một phần những kỷ niệm xa xưa nhất của nàng, tất cả những gì
gắn liền với những rễ sâu nhất trong nàng đều thì thào: “Vĩnh
biệt! Vĩnh biệt! Scarlett O’Hara!”

Bọn Yankee sẽ đốt hết những thứ này... đốt sạch!

Đó là hình ảnh cuối cùng nàng mang theo về ngôi nhà mình,
hình ảnh cuối cùng nếu không kể những gì nàng có thể nhìn
thấy từ chỗ ẩn nấp trong rừng hoặc ngoài đầm lầy – những ống
khói cao và mái nhà xập đổ trong lửa thiêu.

“Ta không có bụng nào mà bỏ người”, nàng thầm nghĩ, rằng
đánh đàn vì sợ. “Ta không có bụng nào bỏ người. Cha ta đâu có
muốn rời người. Ông đã bảo chúng muốn đốt người thì đốt ông

luôn cho rồi. Vậy thì ta sẽ chịu lửa thiêu cùng với người bởi vì ta cũng không có bụng dạ nào bỏ người. Người là tất cả những gì còn lại của ta”.

Quyết định thế rồi, nàng bớt sợ hãi và trong ngực nàng chỉ còn lại một cảm giác giá băng, như thể mọi hi vọng cũng như mọi lo sợ đều đã đông lại. Trong khi đứng đó, nàng nghe thấy vẳng từ con đường giữa hai hàng cây trong áp tiếng vó ngựa đông đảo, tiếng hàm thiếc lách cách và tiếng gươm lọc xọc trong vó và một giọng rần rỏi hô: “Xuống ngựa” Nàng vội cúi xuống bé Wade bên cạnh và nói, giọng thúc bách nhưng dịu dàng lạ lùng.

- Buông mẹ ra, Wade, con yêu quý! Con chạy thật nhanh xuống gác, qua sân sau, hướng về phía đầm lầy. Ở đấy có Mammy và cô Melly. Chạy nhanh đi, cực cứng, đừng sợ.

Thấy giọng mẹ đổi khác hẳn, thằng bé ngược lên nhìn và Scarlett kinh hoàng thấy cái vẻ hiện lên trong mắt nó không khác gì một con thỏ non bị mắc bẫy.

“Ôi, lạy Đức Mẹ Đồng Trinh!” nàng cầu nguyện. “Xin đừng để nó lên cơn co giật. Đừng... nhất là trước mắt bọn Yankee. Không nên để cho chúng biết là chúng ta sợ”. Và thấy thằng bé chỉ túm váy mình chặt hơn, nàng nói đồng dục.

- Hãy là một tiểu trượng phu, Wade. Chúng nó chỉ làm một đám Yankee chết tiệt!

Và nàng đi xuống cầu thang gặp bọn chúng.

Sherman đang thực hiện cuộc hành quân xuyên qua Georgia^[65], từ Atlanta đến biển. Đằng sau ông, Atlanta chỉ còn là những đống đổ nát bốc khói: đạo quân áo xanh khi rút ra, đã châm lửa đốt thành phố. Trước mặt ông là ba trăm dặm lãnh thổ hầu như không có ai bảo vệ, trừ một số dân binh của bang và đội vệ binh địa phương gồm toàn ông già và thiếu niên.

Đây, bang Georgia phì nhiêu rải rác những đồn điền, nơi nương náu của đàn bà, trẻ con, những người rất già và những nô lệ da đen. Trên suốt một vạt rộng tám mươi dặm, quân Yankee đang cướp bóc, đốt phá. Hàng trăm ngôi nhà ngùn ngụt lửa, hàng trăm ngôi nhà vang tiếng giày đinh. Nhưng đối với Scarlett, nhìn những tên mặc quân phục xanh tràn vào tiền

sản, đó không phải là một chuyện trên quy mô toàn bang. Đó là chuyện hoàn toàn riêng tư, một điều ác nhằm vào nàng và những người thân của nàng.

Nàng đứng ở chân cầu thang, đứa trẻ sơ sinh ẵm trong tay, Wade nép sát một bên, giấu đầu vào những nếp váy, trong khi bọn Yankee ào ạt sục khắp nhà, thô bạo xô nàng để lên gác, lôi đồ đạc, bàn ghế ra hiên trước, xọc lưỡi lê và dao vào nệm ghế, và moi móc tìm của quý cất giấu. Trên gác, chúng đang xé toạc các đệm nằm và mền lông chim, bới tung lên khiến hành lang đầy những lông chim lả tả bay xuống đầu nàng. Nỗi cuồng nộ bất lực đập tắt nốt chút sợ hãi còn sót lại trong nàng, nhưng nàng đành chỉ khoanh tay nhìn chúng tha hồ cướp phá.

Viên trung sĩ phụ trách là một người bé nhỏ, tóc hoa râm, chân vòng kiềng, phồng má nhai thuốc lá. Y tới chỗ Scarlett trước tất cả những tên khác và nhổ bừa xuống sàn, bắn cả vào váy nàng.

- Đưa cái vật cô nắm trong tay cho tôi.

Nàng đã quên những đồ nữ trang mà nàng định giấu và, với một vẻ khinh bỉ mà nàng hy vọng là cũng hùng hồn như bức chân dung bà ngoại Robillard, nàng quẳng chúng xuống sàn và gằn như khoái trá với cái cảnh găm ghè tranh giành nhau tiếp theo đó.

- Phiền cô cho tôi cái nhẫn và đôi hoa tai kia.

Scarlett kẹp chắc đứa bé vào nách, cho mặt nó quay xuống đất, đổ bưng. Trong khi nó khóc thét, nàng tháo đôi hoa tai thạch lục, quà cưới của ông Gerald tặng bà Ellen, rồi rút chiếc nhẫn sapphire lớn của Charles tặng làm vật đính hôn.

- Đừng có ném. Đưa cho tôi, tên trung sĩ chìa tay ra. Bọn con hoang ấy đã vỡ vét đủ rồi. Cô có còn gì khác không?

Mắt y nhìn xói vào corsse của nàng.

Trong một lúc, Scarlett tưởng như sắp ngất xỉu, nàng đã cảm thấy những bàn tay thô bạo thọc vào ngực hoặc lần cởi nịt bí tất của nàng.

- Tất cả chỉ có thế, nhưng tôi chắc các ông có thói quen lột trần

những nạn nhân của các ông.

- Ô, không cần, tôi tin lời cô, viên trung sĩ vui vẻ nói: y lại nhỏ nước miếng và quay đi. Scarlett ẵm lại đứa bé cho ngay ngắn và cố dỗ nó, tay đặt lên tã lót ở chỗ giấu cái ví, cảm ơn Thượng Đế đã run rủi cho Melanie có một đứa con mới lọt lòng và đứa bé ấy lại có một cái tã.

Nàng nghe thấy tiếng ửng nện âm âm trên gác, tiếng ken két đồ đạc bị kéo trên sàn, tiếng đồ sứ và gương rơi vỡ loảng xoảng, tiếng rửa tục tần khi chúng không tìm ra một vật gì quý giá. Từ phía sân, vẳng đến những tiếng to: “Vật đầu chúng đi! Đừng để chúng chạy thoát!” hòa với tiếng quang quác của lũ gà, vịt, ngỗng. Nàng thấy thót tim khi nghe thấy tiếng éc đau đớn đột nhiên bị dập tắt bởi một phát súng lục và nàng biết con lợn nái đã chết. Con Prissy trời đánh! Nó đã chạy trốn, bỏ lại con vật. Cầu sao lũ lợn con không việc gì! Cầu sao cả nhà đến đầm lầy an toàn! Nhưng chả biết thế nào mà lường.

Nàng đứng lặng trong tiền sảnh trong khi bọn lính sôi sục xung quanh, thét lác và chửi thề ngậu xỉ. Những ngón tay của Wade, trong cơn khiếp đảm, cứ bám riết lấy váy nàng. Nàng có thể cảm thấy thân hình run rẩy của nó áp chặt vào người nàng, nhưng nàng không thể nói những lời trấn an nó. Nàng cũng không dám thốt ra một lời nào với bọn Yankee, dù là cầu khẩn, phản đối hay phẫn nộ. Nàng chỉ có thể cảm ơn Thượng Đế là đầu gối vẫn còn đủ sức đỡ nàng, cổ còn đủ cứng để cất cao đầu. Nhưng khi một tiểu đội lính râu ria khệ nệ xuống cầu thang, mang nặng những đồ vật ăn cắp và nàng thấy thanh gươm của Charles trong tay một tên trong bọn, thì nàng bật kêu lên.

Thanh gươm đó thuộc về Wade. Nó đã từng thuộc về cha và ông nội của Wade và nàng đã cho thằng bé vào dịp sinh nhật vừa rồi. Cả nhà đã biến sự kiện thành một nghi lễ hân hoan. Melanie đã khóc những giọt nước mắt tự hào và thương nhớ. Nàng hôn Wade và bảo nó phải lớn lên thành một người lính dũng cảm như cha nó và ông nội nó, Wade rất tự hào và thường trèo lên cái bàn bên dưới chỗ treo gươm để vỗ vỗ vào nó. Scarlett có thể căn rắng nhìn những tài sản của chính nàng ra khỏi nhà trong những bàn tay xa lạ đáng ghét, nhưng đến nước này thì nàng không chịu đựng nổi... không thể giương mắt nhìn chúng cướp

đi niềm tự hào của đứa con trai bé bỏng của nàng. Nghe thấy tiếng mẹ kêu, Wade đang cúi đầu vào váy mẹ quay ra ghé mắt nhìn và qua một tiếng nấc lớn, bỗng can đảm lên, mở được miệng. Vươn một tay ra, nó kêu:

- Của tôi!

- Các người không lấy cái đó được! Scarlett nói nhanh, tay cùng vươn ra.

- Không được lấy, hả? tên lính nhỏ con cầm thanh gươm ấy vừa nói vừa nhăn nhở cười với nàng, vẻ trâng tráo. Ô, ta cứ lấy đấy! Đó là một thanh gươm nổi loạn!

- Không... không đúng. Đó là một thanh gươm từ thời chiến tranh Mexico. Các người không được phép lấy! Ôi, đại úy – nàng kêu lên, quay sang viên trung sĩ – xin ông bảo anh ta trả thanh gươm cho tôi!

Khoái trí vì được đề bạt như thế, viên trung sĩ bước tới.

- Đưa cho ta xem thanh gươm ấy, Bub, y nói.

Miễn cưỡng, tên lính nhỏ bé đưa thanh gươm cho y.

- Cán nó bằng vàng thỏi đấy, hấn nói.

Viên trung sĩ xoay xoay nó trong tay, giơ cái cán lên ánh mặt trời để đọc những chữ khắc trên đó.

- “Tặng đại tá William R. Hamilton, y đánh vật với từng chữ. “Quà của ban Tham Mưu của ông. Vì lòng dũng cảm. Buena Vista. 1847”

- Này cô, y nói. Tôi cũng đã từng ở Buena Vista.

- Thế à, Scarlett nói, giá băng.

- Thật đấy. Đạo ấy oánh nhau ác lắm, để tôi kể cho cô nghe. Trong cuộc chiến tranh hiện giờ, tôi chưa hề thấy oánh nhau *rũ* như trong cuộc chiến ấy. Vậy ra thanh gươm này là của ông thẳng bé này hở?

- Phải.

- Thôi được, cho nó giữ, viên sĩ quan nói, y đã khá thỏa mãn với số đồ nữ trang đã được buộc kỹ trong khăn tay.

- Nhưng nó có cái cán bằng vàng thỏi mà, tên lính vẫn tiếc rẻ.

- Ta để nó lại cho cô ta có cái mà nhớ đến chúng ta, viên trung sĩ nhe răng cười.

Scarlett cầm lấy thanh gươm, thậm chí không buồn nói “Cảm ơn”. Tại sao nàng lại phải cảm ơn bọn ăn cắp ấy đã trả lại của cải của chính nàng? Nàng ghì thanh gươm vào người trong khi tên kỵ binh nhỏ con cãi vã và tranh giành với viên trung sĩ.

- Thế có Chúa, tôi sẽ cho bọn nổi loạn chết tiệt này một cái gì cho chúng nhớ đời, cuối cùng, tên lính nói khi viên trung sĩ cúi tiết bảo hắn rút đi với ma quỷ và không được cãi lại. Tên nhỏ con sầm sầm đi ra sau nhà và Scarlett thấy dễ thở hơn. Chúng đã không nói gì đến chuyện đốt nhà. Chúng đã không bảo nàng ra khỏi nhà để chúng châm lửa. Có thể... có thể... Bọn lính từ trên gác và từ ngoài sân kéo vào tiền sảnh.

- Có gì không? Viên trung sĩ hỏi.

- Một con lợn và một số gà, vịt.

- Một ít ngô, củ từ và đậu. Đúng là cái con mụ phù thủy ta trông thấy trên lưng ngựa đã báo động.

- Vậy ta rút nhá^[66].

- Ở đây chả có gì mấy, trung sĩ ạ. Ông đã lấy món đồ nữ trang rồi. Ta nên đi luôn trước khi cả vùng biết tin ta đến mà đề phòng.

- Các anh có đào bên dưới nhà sậy không? Chúng thường chôn của ở dưới đó.

- Không có nhà sậy.

- Đã sục các lều nô chưa?

- Chẳng có cái gì ngoài bông. Chúng tôi châm lửa đốt rồi.

Trong khoảnh khắc, Scarlett thấy lại những ngày dài nóng nực ngoài ruộng bông, lại cảm thấy lưng đau ghê gớm, hai vai trầy da tê dại. Bao ngày công sức đổ xuống sông xuống biển. Số bông đã đi đứt.

- Thực tế, cô chẳng có của nả gì mấy, nhể?

- Quân đội các ông đã từng đến đây, nàng lạnh lùng nói.

- Quả thế. Hồi tháng Chín, chúng tôi có ở quanh vùng, một tên lính nói, tay vôn về một cái gì. Tôi quên mất.

Scarlett thấy vật hấn cầm là chiếc đê khâu bằng vàng của bà Ellen. Biết bao lần nàng đã thấy nó lấp lánh chuyển động trên những đồ khâu của bà Ellen. Trông thấy nó, nàng đau đớn nhớ lại bàn tay mềm mại đã mang nó. Giờ nó nằm trong bàn tay, bản thủ sẵn chai của kẻ xa lạ kia và chẳng bao lâu nó sẽ bay biến lên miền Bắc, chụp trên đầu ngón tay một phụ nữ Yankee nào đó hãnh diện được dùng của ăn cắp. Cái đê khâu của bà Ellen.

Scarlett cúi gục đầu để kẻ thù khỏi thấy mình khóc và những giọt nước mắt từ từ giở xuống đầu đứa bé. Qua hàng nước mắt nhòe nhòe, nàng trông thấy đám lính tiến ra cửa, nghe thấy tiếng viên trung sĩ lớn tiếng hô mệnh lệnh bằng một giọng thô kệch. Chúng đang đi khỏi và áp Tara không bị thiêu, nhưng lòng còn đau đớn nhớ đến bà Ellen, nàng hầu như không cảm thấy mừng. Tiếng gươm lách cách và tiếng vó ngựa chỉ làm nàng hơi ngượng dụi một chút và nàng đứng ngây đó, đột nhiên sức lực và thần kinh rã rượi, trong khi chúng phóng theo lối đi giữa hàng cây, tên nào tên nấy mang nặng những vật ăn cắp: quần áo, chăn mền, tranh ảnh, gà vịt và con lợn nái.

Rồi mũi nàng ngửi thấy mùi khói và nàng quay lại. Quá lử lả sau cơn căng thẳng, nàng không còn sức để lo khoản bông nữa. Qua những cửa sổ mở của phòng ăn, nàng trông thấy khói lù lù tỏa lan từ những lều hắc nô. Thế là đi đứt số bông. Thế là đi đứt khoản tiền dự định để trả thuế và đáp ứng một phần những nhu cầu cần thiết của cả nhà để sống qua mùa đông khắc nghiệt. Nàng cũng chẳng biết làm sao được, mà đành chỉ đứng nhìn. Trước kia nàng đã thấy những vụ cháy bông, nên biết là rất khó dập tắt, ngay cả trong trường hợp có đông người xúm vào cứu chữa. Đội ơn Chúa, khu lều cách xa nhà! Đội ơn Chúa, hôm nay lại không có gió đưa tàn lửa tới mái đại sảnh!

Đột nhiên, nàng quay ngoắt lại, cứng người ra như con chó săn chỉ điểm^[67] và kinh hãi giương mắt nhìn qua tiền sảnh, xuôi theo hành lang có mái che dẫn xuống bếp. Từ đó bay ra một làn khói.

Nàng đặt đứa bé xuống một chỗ giữa tiền sảnh và nhà bếp. Tới

một chỗ khác, nàng rút khỏi bàn tay níu chặt của Wade, xô nó vào tường, rồi lao vào nhà bếp đầy khói để lùi ngay lại, ho sặc sụa, nước mắt giàn giụa vì khói. Một lần nữa, nàng nhào vào, tay áp vạt váy lên mũi.

Căn bếp tối om, có một cửa sổ nhỏ đèn ánh sáng trời, khói dày đặc bùng lầy mắt, nhưng nàng có thể nghe thấy tiếng lửa reo phần phật. Đưa tay lên ngang cặp mắt hấp háy, nàng nhìn thấy những ngọn lửa nhỏ bò qua sàn bếp về phía tường. Kể nào đã lấy những thanh củi cháy trong lò đem rắc khắp nhà bếp và sàn gỗ thông, khô nẻ như bông bụi nhùi, lập tức bén lửa và bốc phụt lên như vòi phun nước.

Nàng chạy bổ trở về phòng ăn, vớ lấy một tấm thảm nhỏ trên sàn, làm đổ rầm hai cái ghế.

“Mình sẽ không bao giờ dập được... không bao giờ, không bao giờ! Ôi, lạy Chúa, giá có ai giúp sức! Ấp Tara đi đời rồi... đi đời rồi! Ôi, lạy Chúa! Đây chính là việc làm của thằng khốn kiếp đó: nó đã dọa là sẽ cho mình một vợ nhớ đời mà! Ôi, giá mà mình cứ để cho nó lấy thanh gươm thì đâu đến nỗi!”

Trong hành lang, nàng đi qua đứa con trai nằm ở một góc với thanh gươm của nó. Hai mắt nó nhắm nghiền và mặt nó có một vẻ bình yên thư thái siêu phàm.

“Lạy Chúa! Nó chết rồi! Chúng đã làm nó chết khiếp!” Nàng đau xót nghĩ thầm, nhưng vẫn chạy qua nó tới chỗ xô nước uống vẫn đặt ở hành lang cạnh cửa bếp.

Nàng nhúng một đầu thảm vào xô và, sau khi hít một hơi thật sâu, lại lao vào căn phòng đầy khói, rồi sập cửa lại sau lưng. Trong một thời gian tưởng như bất tận, nàng vừa lảo đảo và ho sặc sụa, vừa đập tấm thảm vào những ngọn lửa nhanh chóng phụt lên ngoài tầm tay nàng. Hai lần tà váy dài của nàng bén lửa và nàng dùng tay dập tắt. Nàng ngửi thấy mùi tóc mình cháy khét lẹt khi nó xô tung ra khỏi những chiếc kẹp và sà xuống vai. Lửa vẫn nhanh hơn nàng, lan về những bức tường hành lang, như những con rắn uốn khúc và quăng mình. Kiệt sức, Scarlett biết rằng không còn hy vọng gì.

Đúng lúc ấy, cửa bật mở và luồng gió hút quạt lửa bốc cao hơn. Cửa lại đóng đánh rầm và trong làn khói cuộn cuộn gần như

bưng lấy mắt. Scarlett trông thấy Melanie vừa lấy chân giẫm lửa vừa vung một vật gì nặng đen đen. Nàng thấy cô em chồng loạng choạng ho, thoáng thấy bộ mặt nhợt nhạt đánh lại, đôi mắt hấp him như hai vạch nhỏ, cái thân hình mảnh dẻ cúi trước ngã sau theo nhịp quật lên quật xuống của tấm thảm trong tay Melanie. Trong một thời gian vô tận nữa, cánh sát cánh họ lao đao vật lộn và Scarlett có thể thấy đám lửa thu hẹp dần. Thế rồi, bất thành linh Melanie quay lại phía nàng, hét lên và lấy hết sức đập vào vai nàng. Scarlett thấy tất cả tối xầm lại và ngã xuống trong một đám khói xoáy lốc.

Khi mở mắt dậy, nàng thấy mình đang nằm ở hiên sau, đầu thoải mái gối lên lòng Melanie. Nắng chiều lấp lánh trên mặt nàng. Mặt, tay và vai nàng bỗng rất không chịu nổi. Khói vẫn cuộn cuộn bao quanh những lều nô như những đám mây dày và mùi bông cháy nồng nặc. Scarlett trông thấy những sợi khói vật vờ bay ra từ nhà bếp và lồng lộn ráng nhồm dậy.

Nhưng Melanie vừa đẩy nàng nằm trở lại vừa bình tĩnh nói.

- Nằm im, chị thân yêu. Lửa đã được dập tắt.

Nàng nằm yên một lát, mắt nhắm nghiền, thở phào nhẹ nhõm và nghe thấy tiếng phì dãi của đứa bé sơ sinh ngay bên cạnh cùng tiếng nấc của Wade. Âm thanh này làm nàng yên tâm: vậy ra nó không chết, đội ơn Chúa. Nàng mở mắt ngược nhìn gương mặt Melanie: những lọn tóc cháy sém, mặt đen như mồ hóng, nhưng mắt long lanh đầy phấn khích và miệng mỉm cười.

- Trông cô như người da đen ấy, Scarlett thì thầm, mệт mội giụi đầu vào cái gối đặc biệt là cặp đùi mềm mại của Melanie.

- Còn chị thì giống như gã hề trong cuộc diễn trò của một đoàn hát rong, Melanie điềm đạm đáp.

- Tại sao cô lại phải đánh tôi.

- Chị thân yêu, tại lưng chị đang bén lửa. Em không ngờ là chị ngất. Tuy nhiên, Chúa chúng giám những điều chị trải qua hôm nay thừa chỉ để giết chị... Em đưa mấy con vật vào rừng xong xuôi an toàn là quay về liền. Em lo muốn chết khi nghĩ đến chị trợ trợ một mình với cháu bé. Bọn Yankee có... có hại chị không?

- Nếu cô định nói theo nghĩa là hiếp thì không, Scarlett nói.

Nàng cố gắng ngồi dậy và khẽ rên. Mặc dầu đùi Melanie êm thật, nhưng nền nhà ở hiên sau, nơi nàng đang nằm, lại rất cứng.

- Nhưng chúng đã cướp đi tất cả, tất cả mọi thứ. Chúng ta đã mất hết... Chà, có gì mà trông cô lại có vẻ sung sướng đến thế?

- Chúng ta đã không mất nhau, và các con của chúng ta không sao và chúng vẫn có một mái nhà trên đầu, Melanie nói, giọng ngân nga như hát. Và thời buổi này, đó là mức tối đa mà người ta có thể hy vọng... Lạy Chúa, Beau ta dấm đài rồi! Khéo bọn Yankee ăn cắp cả những tã lót dự trữ của nó rồi chắc. Nó... Scarlett, có cái gì trong tã nó thế này?

Đột nhiên hoảng sợ, nàng thọc tay vào lưng thẳng bé và lôi ra chiếc ví. Trong một lúc nàng nhìn nó như chưa từng thấy bao giờ, rồi phá lên cười hết hồi này đến hồi khác, hồn nhiên vui vẻ, hoàn toàn không chút thần kinh.

- Không ai ngoài chị có thể nghĩ ra cách ấy, nàng thốt lên và ôm lấy cổ Scarlett hôn. Chị thật tuyệt vời!

Scarlett để cho Melanie hôn vì quá mệt không cưỡng được, vì những lời khen làm lòng nàng dịu lại và trong căn bếp tối đầy khói, đã nảy sinh một niềm kính trọng lớn hơn đối với cô em chồng, một cái gì như tình đồng chí gần bó hơn.

“Phải công nhận là cô ta luôn luôn có mặt khi mình cần đến cô ta”, nàng miễn cưỡng tự nhủ.

CHƯƠNG XXVIII

ét đến đột ngột vào một đợt sương giá ghê gớm. Những cơn gió lạnh run người luồn dưới khe cửa và làm cho những ô kính cửa sổ gần không chặt rung lên lạnh tanh đơn điệu. Những chiếc lá cuối cùng cũng rụng khỏi những cành cây trơ trụi. Chỉ còn những hàng thông, in sẫm bóng lạnh lẽo trên trời tai tái, là vẫn giữ bộ xiêm áo lá. Nhưng con đường đỏ đầy vết lún đông như sành. Cái đới cưỡi những ngọn gió đến khắp vùng trong bang Georgia.

Scarlett chua chát nhớ lại cuộc trò chuyện với cụ bà Fontaine. Vài cái buổi chiều cách đây hai tháng, mà tưởng như đã bao năm trong dĩ vãng, khi bọc bạch với bà lão là nàng đã trải qua điều

xấu nhất có thể, nàng đã nói những lời từ đáy tâm can. Giờ đây, nhận xét ấy nghe như một sự khoa trương của một cô nữ sinh. Trước kia bọn lính của Sherman đến ấp Tara lần thứ hai, nàng đã có một số của cải bằng lương thực và bằng tiền, nàng có những người láng giềng khấm khá hơn nàng và có sô bông khả dĩ giúp nàng cầm cự đến mùa xuân. Bây giờ, bông đã đi tong, lương thực đã đi tong, tiền thì vô dụng vì không có lương thực mà mua và tình cảnh của láng giềng còn khốn khổ hơn nàng. Chỉ ít nàng còn có con bò cái và con bê, mấy con lợn con và con ngựa. Những người láng giềng chẳng còn gì ngoài những thứ ít ỏi giấu được trong rừng hoặc chôn kịp xuống đất.

Ngôi nhà của gia đình Tarleton, “ngọn đồi đẹp”, đã bị đốt trụi và bà Tarleton cùng bốn người con gái hiện phải sống trong nhà người quản lý. Nhà Munroe gần Lovejoy cũng bị san bằng. Chái nhà gỗ của đồn điền Mimosa đã cháy, và chỉ nhờ chất vữa dày xtuyco bền chắc của thân nhà chính và những cố gắng quyết liệt của những nữ chủ nhân Fontaine cùng đám nô lệ của họ xông vào dập lửa bằng chăn, mền ướt mà ngôi đại sảnh còn tồn tại. nhà Calvert một lần nữa thoát được khỏi lửa, nhờ sự xin giùm của Hilton, viên quản lý người Yankees, song trâu, bò, lợn, gà bị bắt đi hết, ngô bị cướp sạch không còn một bắp.

Ở ấp Tara cũng như khắp Hạt, vấn đề bao trùm là lương thực. Hầu hết các gia đình không có gì ngoài số củ từ và lạc còn sót lại cộng với các loại thú thỉnh thoảng săn được trong rừng. Được cái gì, họ đều chia sẻ cho bạn bè ít may mắn hơn, như họ vẫn làm thế trong những ngày sung túc hơn. Nhưng chẳng bao lâu đã đến lúc không còn gì để chia sẻ.

Ở ấp Tara, những hôm Pork gặp may, trên bàn ăn có thịt thỏ hoặc oposum, hoặc cá. Những ngày khác chỉ có một ít sữa, hạt hồ đào, quả đậu nướng và củ từ. Lúc nào cũng đói, Scarlett có cảm giác như quay đầu cũng có những bàn tay chìa ra, những cặp mắt khẩn cầu. Cứ thấy thế, nàng lại gần như phát rồ, vì nàng cũng đói chẳng kém gì họ.

Nàng ra lệnh giết con bê vì nó bú mất quá nhiều lượng sữa quý giá và đêm ấy, họ ăn nhòe thịt bê tươi đến nỗi tất cả đều ốm vì bội thực. Nàng biết lẽ ra nên giết một con trong đám lợn con nhưng nàng cứ hoãn hết ngày này sang ngày khác, hy vọng có

thể nuôi chúng lớn lên. Giờ chúng còn bé tí. Nếu giết bây giờ ăn chả bõ dính răng, đợi một thời gian thịt sẽ dồi dào hơn nhiều. Tôi tối, nài nỉ với Melanie xem có nên cho Pork cưỡi ngựa mang một ít đô la xanh đi mua lương thực không. Nhưng vì sợ cả ngựa lẫn tiền có thể bị tịch thu, hai chị em lại ngần ngại. Họ không biết bọn Yankee hiện ở đâu. Chúng có thể cách đó cả ngàn dặm mà cũng có thể ngay bên kia sông. Một lần bí quá, Scarlett đã toan thân hành cưỡi ngựa đi kiếm thức ăn, nhưng cả nhà nhao nhao phản đối, sợ nàng chạm trán với bọn Yankee, khiến nàng từ bỏ ý định.

Pork sục sạo khá xa, đôi khi đêm không về nhà và Scarlett cũng chẳng hỏi xem bác ta đi đâu. Khi thì bác mang thú săn về, khi thì dăm bắp ngô hoặc một bị đậu khô. Có lần bác xách về một con gà trống, bảo là bắt được trong rừng. Cả nhà ăn ngon lành, nhưng với một ý thức phạm tội, vì biết thừa là Pork đã đánh cắp con gà cũng như lấy trộm ngô và đậu khô. Một đêm sau đó không lâu, vào lúc cả nhà đã đi ngủ, bác gõ cửa phòng Scarlett và rụt rè phô ra một cặp chân lấm tẩm vết đạn ghém. Trong khi nàng băng bó, Pork lúng túng giải thích rằng trong khi định chui vào một cái chuồng gà ở Fayetteville, bác ta đã bị phát hiện. Scarlett không hỏi đó là chuồng gà nhà ai, mà chỉ dịu dàng vỗ vỗ vào vai bác, rưng rưng nước mắt. Những người da đen đôi khi thật ngu ngốc và lười biếng đến phát cáu, nhưng họ có một lòng trung thành tiền bạc không mua chuộc nổi, một ý thức gắn bó sắt son với những người chủ da trắng khiến họ liều mạng để bữa nào cũng có thức ăn bày trên bàn.

Giá vào thời kỳ khác thì những vụ trộm lật vật của Pork ắt đã thành chuyện nghiêm trọng, có khi phải phạt roi cũng nên. Giá vào thời kỳ khác, hẳn nàng đã buộc phải xử trí, xoàng ra cũng phải nghiêm khắc quở mắng.” Hãy luôn luôn nhớ”, bà Ellen thường dặn, “rằng con phải chịu trách nhiệm về sự an lạc tinh thần cũng như vật chất của những người da đen mà Chúa đã giao phó cho con trông nom. Con phải hiểu rằng họ giống như trẻ con, và cũng như trẻ con, họ cần được bảo vệ chống lại bản thân mình. Và con phải nêu gương tốt cho họ”.

Nhưng giờ đây, Scarlett tạm xếp lời răn dạy ấy vào góc trong cùng của tâm thức. Nàng không còn đặt việc khuyến khích ăn

trộm (mà có khi là ăn trộm của những người khó khăn hơn mình cũng nên) thành vấn đề mắc mớ trong lương tâm nữa. Thực tế nàng coi nhẹ khía cạnh đạo đức của chuyện này. Thay vì phạt hoặc quở trách, nàng chỉ tiếc là Pork đã bị bắt.

- Anh phải thận trọng hơn, Pork ạ. Chúng tôi không muốn mất anh. Không có anh, chúng tôi biết làm ăn ra sao? Anh rất tốt và trung thành. Khi nào lại có tiền dư dả, tôi sẽ mua cho anh một cái đồng hồ vàng và cho khắc lên đó một câu trong Kinh Thánh : “Tốt lắm, kẻ nô lệ ngoan ngoãn và trung thành”.

Pork được khen, hớn hở và khẽ xoa cẳng chân đã được băng bó.

- Câu *í* nghe hay *tuệt*, cô Scarlett. Cô trông chừng *bao rờ* thì có được tiền *í*?

- Tôi không biết, Pork ạ, nhưng tôi sẽ có, một ngày nào đó, bằng cách nào đó.

Nàng liếc mắt nhìn Pork, một cái nhìn cay đắng cuồng bạo đến mức khiến bác ta đăm lúng túng.

- Một ngày nào đó, khi chiến tranh kết thúc, tôi sẽ có hàng đồng tiền và lúc ấy, tôi sẽ không bao giờ đói rét nữa. Không ai trong chúng ta sẽ còn bị đói rét nữa. Tất cả chúng ta sẽ mặc quần áo đẹp, ngày nào cũng có gà quay và... .

Rồi nàng dừng lại. Điều lệ nghiêm khắc nhất ở ấp Tara, do chính nàng đặt ra và thi hành triệt để, là không ai được nhắc đến những món ngon đã ăn trong quá khứ, hoặc những món mà mình thèm ăn.

Pork lảng lạng ra khỏi phòng trong khi nàng dăm chiêu nhìn trân trân vào khoảng không xa vắng. Ngày xưa, trong cái quá khứ đã chết hẳn, cuộc sống thật phức tạp, đầy những vấn đề rắc rối. Nào là vấn đề làm sao chiếm được tình cảm của Ashley trong khi vẫn làm tình làm tội một tá chàng trai theo đuổi bám quanh. Nào là những hư hỏng nhỏ nhỏ cần phải giấu cha mẹ, nào là những cô gái ghen tuông cần coi khinh nhau cần làm lạnh, nào là những kiểu áo và vải vóc cần chọn lựa, các kiểu tóc khác nhau cần thử và bao nhiêu, ôi, biết bao nhiêu vấn đề khác cần quyết định! Bây giờ, cuộc sống thật đơn giản lạ lùng. Bây giờ, điều quan

trọng duy nhất là làm sao có đủ cái ăn để khỏi chết đói, đủ cái mặc để khỏi chết rét và một mái nhà không quá dột nát trên đầu.

Chính trong những ngày này, Scarlett đã mơ đi mơ lại cơn ác mộng mà sau này còn ám ảnh nàng trong nhiều năm. Lần nào cũng vẫn chỉ là một giấc mộng ấy chi tiết không thay đổi, nhưng mỗi lần mức độ khủng khiếp một tầng lên, và nỗi sợ phải thấy nó trở lại ám ảnh nàng cả trong những lúc tỉnh. Nàng nhớ như in những sự kiện trong cái hôm nàng mơ thấy nó lần đầu tiên.

Đã mấy ngày liền, mưa lạnh kéo dài. Trong nhà, mọi người rét run vì gió lùa và ẩm ướt. Củi trong lò sưởi ướt, khói mù và không tỏa ấm được mấy tí. Không có gì ăn ngoài sữa, kể tử bữa điểm tâm, và củi đã cạn và các bầy câu cùng cần câu của Pork không thu hoạch được gì. Hôm sau, chắc phải thịt một con lợn con, nếu muốn có chút gì ăn. Những bộ mặt căng thẳng vì đói, trắng cũng như đen, đăm đăm nhìn nàng với một yêu cầu câm lặng: cái ăn! Khéo nàng đến phải cử Pork đi mua chút gì, đánh liều với khả năng mất ngựa. Rủi hơn nữa Wade lại bị sưng họng, sốt hằm hằm mà bắc sĩ chẳng có, thuốc thì không. Vừa đói, vừa mệt vì phải chăm con, Scarlett nhờ Melanie trông cho một lúc để về giường chợp đi một giấc. Chân lạnh toát, nàng trần trọc trở mình mãi không ngủ được, tâm tư trĩu xuống dưới trọng lượng của lo sợ và tuyệt vọng. Nàng nghĩ hoài nghĩ hủy : “Mình phải làm gì đây? Mình biết quay về đâu? Có ai trên đời giúp được mình không nhỉ?”

Tất cả sự yên ổn của thế giới biến đi đâu mất rồi? Tại sao không có ai, không có người nào lực cường trí xảo để gánh nặng này cho nàng. Nàng không biết phải mang nó cách nào. Thế là nàng ngụp vào một giấc ngủ bất an.

Nàng đang ở giữa một vùng xa lạ mông muội, dày đặc sương mù đến nỗi giơ tay trước mặt không thấy rõ. Đất dưới chân nàng chao đảo. Đó là một vùng đất ma, lặng tờ một im lặng rợn người và nàng bị lạc vào đó, lạc và khiếp hãi như một đứa bé trong đêm. Nàng đói và rét như cắt ruột. Nàng sợ những gì đang rình rập trong sương mù đến nỗi định kêu thét lên mà không được. Có những cái gì trong đám sương với tay ra định túm lấy váy nàng, kéo nàng xuống mặt đất rung chuyển chao đảo nơi nàng đang đứng – những bàn tay lạnh lẽ, tàn bạo, những bàn tay ma quỷ.

Thế rồi, nàng đoán rằng đâu đây, trong bóng tối dày đặc bao quanh nàng chắc phải có nơi trú ẩn, sự cứu giúp, một bến nương náu ấm áp. Nhưng nó ở đâu? Liệu nàng có thể tới đó được trước khi những bàn tay nọ túm được nàng và kéo nàng xuống cái đầm lầy?

Đột nhiên, nàng thấy mình đang chạy, chạy như điên qua sương mù, vừa la hét vừa vươn tay ra để chỉ ôm lấy không khí trống rỗng và sương mù ẩm ướt. Đâu rồi? Chỗ náu ấy? Nó né tránh nàng, nhưng vẫn còn đó, lẩn quất đâu đây. Giá mà nàng tới được đó! Nếu nàng có thể tới đó, nàng sẽ an toàn! Nhưng sự khiếp sợ làm nàng rùn chân, cái đói khiến nàng muốn ngất xỉu. Nàng hét lên một tiếng tuyệt vọng và thức dậy, thấy bộ mặt lo lắng của Melanie cúi xuống và bàn tay Melanie lay gọi nàng tỉnh.

Giấc mơ ấy cứ trở đi trở lại mỗi lần nàng đi ngủ với một cái dạ dày rỗng. Mà dạ dày rỗng là việc thường xuyên. Cơ ác mộng khủng khiếp đến nỗi nàng đâm sợ ngủ, mặc dầu nàng tự nhủ rằng chả có cái gì đáng sợ cả. Một giấc mơ về sương mù thì có gì khiến nàng khiếp đảm đến thế. Chẳng có gì hết... Tuy vậy, cứ nghĩ đến việc lại rơi tòm vào cái vùng đầy sương mù ấy, nàng lại hoảng lên, đến nỗi nàng đâm quen ngủ với Melanie để nhờ cô ta đánh thức mỗi khi thấy nàng rên rảm quằn quại, dấu hiệu chứng tỏ nàng lại rơi vào móng vuốt của cơn mê ấy.

Sự căng thẳng thần kinh khiến nàng gầy và xanh xao. Khuôn mặt mất vẻ tròn trĩnh xinh xắn, gò má nhô lên, làm nổi bật đôi mắt xanh xéch, khiến nàng có cái vẻ một con mèo đói lang thang.

“Không có những chuyện mộng mị, ban ngày đối với mình cũng đã đủ giống một cơn ác mộng rồi”, nàng tuyệt vọng nghĩ thầm và bắt đầu có thói quen dành khẩu phần hàng ngày để ăn đúng trước lúc đi ngủ.

Vào tuần Noel, Frank Kenedy và một tốp nhỏ từ ban quân nhu súc tới ấp Tara, trong một cuộc săn lùng vô vọng nhằm kiếm chút thóc lúa và súc vật cho quân đội. Trông họ như một toán cướp rách rưới, cưỡi trên những con ngựa tập tễnh, thở thì phò, rõ ràng không đủ điều kiện làm ngựa chiến. Cũng như các con vật của mình, những người lính này đã thành phế nhân và được

rút khỏi mặt trận tiền tuyến: tất cả, trừ Frank đều mất một tay hay một mắt hoặc bị cứng khớp. Phần lớn mặc áo ca-pốt xanh tước của tù binh Yankee và trong một khoảnh khắc kinh hoàng, những người ở ấp Tara đã tưởng quân của Sherman trở lại.

Đêm ấy, họ nghỉ lại ở đồn điền, ngủ trên sàn phòng khách nhỏ, khoan khoái ngả lưng trên tấm thảm nhung vì đã mấy tuần nay họ chưa được ngủ dưới một mái nhà hoặc trên một thứ gì mềm hơn lá thông rải trên mặt đất rắn. Mặc dầu rách rưới và râu ria xồm xoàm bản thủ, họ là những người có giáo dục, nói chuyện có duyên, vui đùa dí dỏm tán tụng và tỏ ra rất sung sướng được qua đêm Giáng sinh trong một đại sảnh, giữa những người phụ nữ xinh đẹp như họ vẫn quen lệ trong những ngày xa xưa. Không chịu bị bi kịch hóa chiến tranh, họ một mực nói tếu cho các cô cười và đem lại cho ngôi nhà bị cướp bóc trần trụi một nốt vui tươi nhẹ nhàng sau bao ngày buồn bã.

- Gần như ngày xưa, hồi chúng ta thường tổ chức liên hoan tại nhà chị nhỉ? Suellen sung sướng ngây ngất nhớ lại có một chàng bồ trong nhà và cô không rời mắt khỏi Frank Kenedy. Scarlett ngạc nhiên thấy Suellen có thể gần như xinh đẹp mặc dầu vẫn tiếp tục gầy rộc từ trận ốm thập tử nhất sinh. Má cô ửng đỏ và mắt long lanh một ánh sáng dịu.

“Chắc nó mê anh ta thật”, Scarlett khinh bỉ nghĩ thầm.” Mình dám chắc nó có thể gần ra hồn người nếu nó kiếm được tấm chồng, dù đó là anh chàng Frank chẳng nhít”

Carreen cũng rạng rỡ lên một chút và tối hôm ấy, mặt cô bớt đi phần nào cái vẻ mòng du mọi khi. Cô phát hiện ra một trong những người lính này có quen Brent Taleton và đã ở bên chàng hôm chàng hy sinh, và cô tự hẹn với mình là sau bữa tối sẽ tranh thủ nói chuyện riêng thật lâu với người này.

Trong bữa ăn tối, tất cả mọi người ngạc nhiên khi thấy Melanie ráng vượt lên tính rụt rè cố hữu và gần như sôi nổi hoạt bát. Nàng cười đùa và gần như làm duyên – tuy không hẳn thể với một người lính và anh ta vui vẻ đáp lại bằng những cử chỉ nịnh đầm kỳ cục. Scarlett biết điều đó đòi hỏi một cố gắng cả lớn cả về cả tinh thần lẫn thể xác vì Melanie vốn nhút nhát tới độ cứ đứng trước nam giới là như bị cực hình. Hơn nữa, nàng rất yếu.

Nàng khăng khăng là mình đã khỏe và còn làm nhiều hơn cả Dilcey, nhưng Scarlett biết là nàng còn ốm. Khi nhắc vật gì lên, mặt nàng tái đi và nàng có cái kiểu ngồi phịch xuống sau những lúc ráng sức như thể đôi chân không đỡ nổi mình nữa. Nhưng đêm nay, cũng như Suellen và Carreen, nàng làm tất cả những gì có thể làm được để các chiến binh tận hưởng một đêm Noel thú vị. Riêng mình Scarlett không khoái gì các vị khách. Toán lính góp khẩu phần ngô sấy và thịt bạc nhạc của mình vào bữa ăn tối gồm các món đầu khô, lạc và táo khô hầm mà Mammy bày trước mặt họ, và tuyên bố đó là bữa ăn ngon nhất của họ trong bao tháng nay. Scarlett nhìn họ ăn và cảm thấy bút rút khó chịu. Chẳng những nàng tiếc rẻ từng miếng họ ăn, mà còn nơm nớp sợ họ phát hiện ra, bằng cách nào đó, rằng Pork đã giết một con lợn con ngày hôm trước. Bây giờ nó được treo trong phòng để thức ăn và nàng đã hung dữ cảnh cáo tất cả nhà là sẽ móc mắt kẻ nào nhắc đến con lợn con với các vị khách hoặc lộ cho họ biết anh chị em nó đang an toàn trong chuồng ngoài đầm lầy. Đám ma đói này có thể ngon cả con trong một bữa và, nếu biết còn lũ lợn sống ngoài kia, họ có thể trưng dụng chúng cho quân đội. Nàng cũng lo ngay ngáy về con bò cái và con ngựa và ước gì chúng được giấu ngoài đầm lầy, thay vì buộc trong cánh rừng ở cuối bãi chăn gia súc. Nếu ban quân nhu trưng thu đám gia súc của nàng, ếp Tara sẽ không thể sống qua mùa đông. Sẽ không có cách nào thay thế chúng. Còn như quân đội ăn bằng gì, nàng cũng bất cần. Để mặc quân đội lo ăn cho quân đội... nếu họ có thể tự xoay sở lấy. Phần nàng, lo ăn cho người nhà cũng đã đủ mệt rồi.

Các chiến binh lôi từ ba lô ra mấy chiếc "bánh thông nòng súng" bổ sung vào đồ tráng miệng và đây là lần đầu tiên Scarlett trông thấy cái thứ thực phẩm này của quân đội Liên bang mà xung quanh nó, người ta nói đủ thứ chuyện đùa, gần như xung quanh để tài chấy rận vậy. Trông nó như thanh gỗ xoắn tròn ốc, cháy thành than. Họ thách Scarlett cắn một miếng và khi cắn thử nàng phát hiện ra dưới lớp vỏ ngoài ám khói là bánh ngô không muối. Chả là lính ta hòa bột ngô với nước - và muối, nếu có - đem quán quanh que thông nòng súng rồi nướng trên đồng lửa trại. Nó rắn như đá, nhạt nhẽo như mặt cửa và sau khi cắn một miếng, Scarlett vội vàng đưa trả lại giữa những tiếng cười rộ. Nàng gặp luồng mắt Melanie và cùng một ý nghĩ in rành trên

hai gương mặt... "Làm sao họ có thể chiến đấu được nếu chỉ có cái thứ này để ăn."

Bữa ăn khá vui và ngay cả ông Gerald, lơ đãng ngồi xóc cái ở đầu bàn, cũng khơi được từ tận cùng trí nhớ mù mờ đôi chút phong thái cũ để sắm vai chủ nhân với một nụ cười mơ hồ. Các chàng huyền thuyên trò chuyện, các nàng tủm tỉm cười với những lời phỉnh nịnh... Nhưng khi Scarlett đột nhiên quay sang Frank Kennedy, toan hỏi thăm tin tức bà Pittypat, nàng bắt gặp trên mặt chàng một vẻ khiến nàng quên phắt điều định nói.

Mắt chàng đã rời mắt Suellen để lang bang quanh phòng, lướt trên đôi mắt bối rối như trẻ thơ của ông Gerald, trên sàn nhà không thấm trên mặt lò sưởi trần trụi, mất mọi trang trí trên những lò xo gậy run và những đệm ghế rách mà những lưỡi lê Yankee đã xọc vào, trên tấm gương nứt treo phía trên tủ buýp-phê, trên những khoảng tường sẫm hình vuông nơi treo tranh ảnh trước khi quân kẻ cướp đến, trên bữa ăn đạm bạc, trên những chiếc áo dài vá khéo nhưng cũ kỹ của các nữ chủ nhân, trên cái bao tải đựng bột được may thành một thứ váy cho Wade.

Frank đang nhớ lại cái đồn điền Tara quen thuộc với chàng hồi trước chiến tranh và mặt chàng lộ vẻ đau đớn, một vẻ cuồng nộ bất lực và mệt mỏi. Chàng yêu Suellen, mến chị em cô, kính trọng ông Gerald và thật sự mê thích đồn điền này. Từ khi Sherman tràn qua Georgia, Frank đã thấy nhiều cảnh ghê gớm trong những chuyến ruổi ngựa khắp bang kiếm lương thực, nhưng không gì đánh vào tim chàng mạnh như áp Tara lúc này. Chàng muốn làm một cái gì đó cho gia đình O'Hara, đặc biệt cho Suellen, nhưng chàng không thể làm gì được. Bất giác, chàng lắc lắc cái đầu tóc mai dài và tặc lưỡi thương hại, đúng lúc Scarlett bắt gặp luồng mắt nhìn của chàng, Frank thấy ánh lửa của lòng tự hào bị xúc phạm trong mắt Scarlett và vội vã cúi gầm xuống đĩa thức ăn, bối rối.

Mấy chị em rất thèm nghe tin tức. Từ khi Atlanta thất thủ đến nay đã bốn tháng, bưu chính không hoạt động, và họ hoàn toàn không biết bọn Yankee hiện ở đâu, quân Liên bang làm ăn ra sao, có gì xảy đến với Atlanta và bạn bè cũ. Do công việc đòi hỏi phải đi khắp nơi, Frank thông thạo tình hình như một tờ báo, thậm chí còn hơn, vì chàng có nhiều họ hàng thân thích hoặc quen

biết hầu hết mọi người từ Macon trở ngược lên Atlanta và chàng có thể cung cấp những mẩu chuyện gẫu thú vị mà báo chí bao giờ cũng tước bỏ. Để giấu nỗi bối rối do bị Scarlett bắt gặp, chàng vội vã lao vào thông báo một loạt tin Quân Liên bang - chàng cho biết - đã chiếm lại Atlanta sau khi Sherman rút, song chiến tích ấy chẳng có giá trị gì vì Sherman đã đốt cháy trụi thành phố.

- Nhưng tôi tưởng Atlanta đã bị đốt từ cái đêm tôi đi khỏi, Scarlett ngạc nhiên kêu lên. Tôi tưởng quân ta đốt.

- Ô, không, cô Scarlett! Frank bất bình kêu lên. Chúng tôi không bao giờ đốt một thành phố nào có đồng bào trong đó! Những gì cô đã trông thấy bốc cháy chỉ là các kho hàng và thùng dự trữ mà chúng tôi không muốn để rơi vào tay bọn Yankee, cũng như những lò thép và đạn dược. Những chỉ thế thôi. Khi Sherman chiếm thành phố, các nhà ở và cửa hàng vẫn còn nguyên không suy suyễn. Y cho quân của y đóng ở đó.

- Nhưng dân chúng thì sao? Y có... y có cho quân giết họ không?

- Chúng có giết một số... nhưng không phải giết bằng súng đạn, người lính một mắt nói, vẻ hung dữ. Vừa vào Atlanta là Sherman bảo ngay với thị trưởng rằng toàn thể dân thành phố phải di tản, tất cả không trừ một ai. Có rất nhiều người già rờ ràng không thể chịu nổi cuộc hành trình, những người ốm không được di chuyển và những phụ nữ mà... ở những phụ nữ lẽ ra cũng không nên di chuyển. Và y xua họ đi giữa một cơn mưa lớn chưa từng thấy, hàng trăm hàng nghìn người, bỏ mặc họ vào ở giữa rừng gائن khu "Lâm Thời" và nhân tướng Hood cho người đến tiếp nhận họ. Nhiều người đã chết vì sưng phổi và vì không đủ sức chịu đựng cách đối xử ấy.

- Ô, nhưng sao ông ta lại làm thế? Họ có thể làm gì hại cho ông ta đâu, Melanie thốt lên.

- Y bảo y cần thành phố yên tĩnh cho người, ngựa của y nghỉ ngơi, Frank nói. Và quả thật y cho quân mã nghỉ ngơi cho tới giữa tháng Mười Một rồi rút ra. Và cho châm lửa đốt toàn thành phố, đốt sạch sành sanh khi đi khỏi.

- Ôi, chắc chúng không thể đốt sạch được, hai chị e bàng hoàng kêu lên.

Thật không thể quan niệm được rằng cái thành phố nhộn nhịp đông dân, đông lính mà họ từng quen thuộc, giờ không còn nữa. Tất cả những ngôi nhà dễ thương dưới bóng cây râm mát, tất cả những cửa hiệu lớn và những khách sạn đẹp đẽ... chắc không thể tan tành hết được. Melanie dường như sắp khóc òa lên, vì nàng được sinh ra ở đây và không biết có quê hương nào khác. Scarlett thấy lòng mình se lại vì nàng đã đi đến chỗ yêu thành phố đó tha thiết, chỉ sau ấp Tara mà thôi.

- Phải gần như đốt sạch, Frank vội chữa, hốt hoảng vì vẻ mặt của hai thiếu phụ. Chàng cố tỏ ra vui vẻ vì chàng không ưa làm phụ nữ hoang mang. Những phụ nữ hoang mang bao giờ cũng khiến chàng hoang mang và tự cảm thấy bất lực. Chàng không muốn kể cho họ những điều tệ hại nhất. Thà để họ nghe qua miệng một người nào khác.

Chàng không thể kể cho họ nghe những gì mà quân ta đã thấy khi trở lại Atlanta; từng dãy bất tận những ống khói đen xì dựng trên những đống tro tàn, hàng chổng rui mè cháy dở và hàng đống gạch vụn ngổn ngang lấp nghẽn phố phường, những cây già bị lửa thiêu chết với những cành cháy thành than rụng xuống đất trong gió lạnh. Chàng nhớ lại là cảnh đó đã khiến chàng buồn nôn như thế nào, nhớ lại những lời nguyên rủa cay độc của các chiến sĩ Liên bang khi thấy những gì còn sót lại của thành phố. Chàng mong sao những thiếu phụ này không bao giờ phải nghe nói về những điều ghê rợn xung quanh chuyện cướp phá nghĩa trang vì họ ắt chẳng bao giờ quên được là Charles Hamilton và cha mẹ Melanie được chôn ở đó. Quang cảnh nhìn thấy ở nghĩa trang đó đến nay vẫn còn ám ảnh giấc ngủ của Frank. Hy vọng tìm thấy nữ trang chôn theo người chết, bọn lính Yankee đã phá toang những hầm mộ, đào bới trong các ngôi mộ. Chúng đã lấy cắp các tử thi, lột những biển đề tên bằng vàng, bằng bạc gắn trên áo quan, những trang trí và tay cầm bằng bạc. Những bộ xương và thi hài, vút lung tung giữa những quan tài nát vụn, nằm phơi ra thảm hại.

Frank cũng không thể kể cho họ nghe về lũ chó mèo vô chủ. Phụ nữ vốn rất quý những loài vật cưng này. Nhưng hàng nghìn, hàng nghìn con vật đói, bị bỏ lại vô gia cư khi chủ chúng bị thô bạo xua khỏi thành phố, đã gây chấn động đối với chàng không

kém gì cảnh nghĩa trang chó, mèo. Chúng khiếp đảm lang thang rét cóng, đói cuồng, man dại như thú rừng, con khỏe tấn công con yếu, con yếu lại chờ những con yếu hơn chết để ăn thịt và bên trên thành phố bị phá hủy, lũ điều hâu mang điếm gỡ in hằn thân hình mềm mại của chúng lên bầu trời mùa đông.

Frank moi móc cố tìm một vài chi tiết giảm nhẹ nào đó làm cho hai chị em đỡ ngậm ngùi.

- Có một số nhà vẫn nguyên vẹn, chàng nói, những nhà dựng trên những lô đất rộng, cách xa các nhà khác nên không bị bén lửa. Các nhà thờ và hội trường Tam điếm cũng vẫn còn. Và cả một số cửa hiệu nữa. Nhưng khu buôn bán và suốt dọc đường sắt và Ngã Năm... phải, khu vực ấy của thành phố thì đã thành bình địa.

- Vậy cái kho Charles để lại cho tôi, Scarlett chưa xót hỏi, cái kho ở mé đường sắt ấy, cũng tiêu rồi phải không?

- Nếu nó ở gần đường sắt thì tiêu rồi, nhưng...

Bỗng nhiên chàng mỉm cười. Làm sao mà chàng không nghĩ ra từ trước nhỉ?

- Đừng buồn các cô! Nhà bà cô Pitty vẫn đứng vững. Nó có bị hư hại đôi chút nhưng vẫn còn đó.

- Ôi, làm sao nó thoát được?

- À, chả là nhà xây bằng gạch và đầu như là ngôi nhà duy nhất ở Atlanta được lợp bằng đá đen, thành thử không bị bén tàn lửa, ấy là tôi đoán thế. Với lại, đó là một trong những ngôi nhà cuối cùng ở đầu phía bắc thành phố và ở mạn ấy, lửa cháy không dữ lắm. Tất nhiên, bọn Yankee đóng tại đó cũng phá phách kha khá. Thậm chí chúng đã đốt ván sàn và lan can cầu thang bằng gỗ dái ngựa để làm củi, nhưng không sao! Nhà vẫn còn tốt chán. Tuần trước, khi tôi gặp bà Pitty ở Macon...

- Anh có gặp cô tôi ư? Bà có khỏe không?

- Rất khỏe. Rất khỏe. Khi tôi nói với bà là nhà bà còn đứng vững, bà kiên quyết định trở về ngay. Có nghĩa là... nếu cái ông da đen Peter ấy để cho bà về. Rất nhiều người ở Atlanta đã trở về nhà, vì họ bắt đầu ngại ngại Macon. Sherman không đánh chiếm

Macon, nhưng ai nấy đều sợ bọn lính càn của Wilson có thể đến đó trong một ngày gần đây và Wilson thì còn tệ hơn Sherman.

- Nhưng họ thật ngớ ngẩn, không còn nhà cửa gì thì về làm gì! Ở vào đâu?

- Cô Scarlett ạ, họ dựng lán và lều gỗ để ở tạm, hoặc từng nhóm sáu, bảy gia đình một chen chúc trong những nhà hiem hoi còn đứng vững. Và họ đang tìm cách xây dựng lại, Vậy đó cô Scarlett, đúng vậy nói là họ ngớ ngẩn. Cô cũng hiểu người Atlanta như tôi. Họ gắn bó mật thiết với thành phố này, như người Charleston gắn bó với Charleston, và bọn Yankee với một lần đột phá đâu có đủ để rút hẳn họ lìa xa nó. Về những gì liên quan đến thành phố này là một nơi đô hội chen vai thích cánh, xô đẩy lẫn nhau quá đáng. Song có lẽ tại tôi sinh trưởng ở nông thôn và không ưa thành thị. Và tôi xin thưa với các cô, những người trở về trước là khôn ngoan. Những người về sau cùng sẽ không thấy một thanh gỗ hoặc một phiến đá, một viên gạch nào của nhà mình, vì ai nấy đều xô nhau đi vơ vét những thứ còn sót lại ở khắp thành phố để dựng lại chỗ ở. Mới hôm kia thôi, tôi thấy bà Merriwether và cô Maybelle cùng mụ da đen của họ đi thu nhặt gạch bằng một cái xe cút kít. Và bà Meade thì bảo tôi là bà tính dựng một cái lều gỗ khi ông bác sĩ trở về giúp bà. Bà nói bà đã ở một cái lều gỗ hồi mới đặt chân đến Atlanta, khi nó còn gọi là Marthasville và bây giờ có lộn lại như cũ cũng chẳng sao. Dĩ nhiên, bà nói đùa thế thôi, nhưng qua đó, các cô có thể thấy tâm lý mọi người ra sao.

- Tôi thấy họ đầy nghị lực, Melanie nói, vẻ tự hào. Chị có thấy thế không, Scarlett?

Scarlett gật đầu, lòng tràn ngập một niềm vui thích bạo liệt và tự hào về thành phố quê hương thứ hai của mình. Như Frank nói, đó là một nơi chen vai thích cánh, xô đẩy nhau trắng trợn và chính vì thế mà nàng thích nó. Nó không thủ cựu, lạc hậu như các thành phố cũ và nó ngồn ngộn một sức sống ngạo ngược chẳng khác gì nàng. "Mình cũng giống Atlanta", nàng nghĩ thầm. "Bọn Yankee với một lần đốt phá không đủ để đánh quy mình".

- Nếu cô Pitty trở về Atlanta, có lẽ ta cũng nên quay về với cô, chị Scarlett ạ, Melanie nói, ngắt quãng dòng suy nghĩ của nàng.

Trơ trọi một mình, khéo cô đến chết vì sợ mất.

- Làm sao tôi có thể rời bỏ đây được, Melly? Scarlett bực dọc hỏi lại. Nếu cô háo hức muốn đi thì cứ đi, tôi không ngăn.

- Chao, ý em đâu phải thế, chị thân yêu, Melanie kêu lên, mặt đỏ bừng khổ tâm. Em thật vô tâm! Dĩ nhiên, chị không thể rời ấp Tara được và... và em chắc bác Peter và chị bếp có thể lo liệu được cho cô.

- Không có cái gì ngăn cô đi cả, Scarlett xẵng giọng tuyên bố.

- Chị biết rằng em không thể bỏ chị, Melanie đáp. Và em... phải không có chị thì em cũng đến chết vì sợ mất.

- Tùy cô thôi. Vả lại, cô sẽ không bắt được tôi quay lại Atlanta đâu. Hễ họ dựng lại được dăm nóc nhà là Sherman sẽ quay lại đốt nốt cho mà xem.

- Y sẽ không quay lại đâu, Frank nói và mặc dầu cố gượng vui, mặt chàng vẫn xịu xuống. Y đã đi xuyên qua bang đến tận bờ biển. Savannah vừa bị chiếm tuần này và nghe đồn bọn Yankee đang tiếp tục tiến vào Nam Carolina.

- Savannah bị chiếm!

- Phải. Chà, các cô, Savannah thất thủ là điều không thể tránh được. Mặc dù đã huy động tất cả nhân lực... huy động bất kỳ ai còn lết bước đi được, mà vẫn không đủ người để giữ. Các cô có biết rằng khi bọn Yankee tiến đánh Milledgeville, người ta đã phải gọi tất cả thiếu sinh quân ở các trường võ bị, bất kể nhỏ tuổi đến đâu, và thậm chí còn mở cửa nhà lao để mộ tân binh? Phải, người ra đã tha tất cả những phạm nhân nào sẵn sàng chiến đấu và hứa sẽ ân xá nếu họ sống qua chiến tranh. Nhìn những chú bé thiếu sinh quân đứng trong hàng ngũ cùng với bọn ăn cắp và giết người mà tôi gai cả người.

- Họ thả bọn phạm nhân để chúng đến cướp bóc chúng tôi ư?

- Không, cô Scarlett, đừng có cuống lên thế. Họ còn ở cách đây rất xa và hơn nữa, họ đang trở thành những chiến binh cừ. Tôi cho rằng không có gì ngăn cản một tay đao chích trở thành một dũng sĩ, có phải không?

- Tôi thấy đó là một điều tuyệt diệu, Melanie dịu dàng nói.

- Còn tôi thì không thấy thế, Scarlett nói thẳng toẹt. Dù sao đi nữa, quanh rừng này đã khá đủ bọn kẻ cắp rình mò, rồi, phần vì bọn Yankee và...

Nàng kịp thời hãm lại nhưng cánh đàn ông đã cười rộ. - Phần vì bọn Yankee và phần vì ban quân nhu của ta, họ bổ sung nốt, và Scarlett đỏ mặt.

- Nhưng còn đạo quân của tướng Hood đâu? Melanie vội xen vào. Chắc ông có thể giữ được Savannah chứ.

- Chà cô Melanie, Frank ngạc nhiên nói, giọng trách móc. Mạn dưới này không phải là địa bàn của tướng Hood. Ông đang chiến đấu ở mạn trên, ở Tennessee, tìm cách kéo bọn Yankee ra khỏi Georgia.

- Và cái mẹo vặt của ông ta mới hữu hiệu làm sao? Scarlett thốt lên mỉa mai. Ông ta để bọn Yankee tới đánh tung hoành khắp bang chúng ta, trong khi chỉ có một dùm học sinh, phạm nhân và vệ binh đại phương bảo vệ chúng tôi.

- Con gái, ông Gerald như bưng tỉnh, nói, chớ có báng bổ. Mẹ nghe thấy thì mẹ buồn lắm đấy.

- Con nói thế đấy, bọn Yankee trời đánh! Scarlett đang cơn thịnh nộ. Và con sẽ không bao giờ gọi chúng bằng tên gì khác,

Nghe nhắc đến bà Ellen, mọi người đều cảm thấy lúng túng và cuộc trò chuyện dừng bặt. Melanie lại phải xen vào.

- Khi ở Macon, anh có gặp India và Honey Wilkes không? Các cô ấy... họ có được tin gì về Ashley không?

- Cô Melly, cô biết là nếu tôi được tin gì về Ashley thì tôi đã từ Macon phóng ngay lập tức đến đây để báo cho cô biết, Frank nói giọng trách móc. Không, họ không được tin gì cả, nhưng... mà thôi, cô đừng quá lo lắng về Ashley, cô Melanie ạ. Tôi biết đã lâu cô không được tin anh ấy, song ta không thể mong luôn luôn được tin về một người đang ở trong tù, phải không nào? Với lại, điều kiện trong nhà tù Yankee không đến nỗi tệ như trong nhà tù của ta đâu. Nói cho cùng, bọn Yankee vẫn dồi dào lương thực, thực phẩm, đầy đủ thuốc men và chăn mền. Chúng không như ta... chính quân ta còn thiếu ăn, hưởng hồ là tù binh.

- Phải, bọn Yankee dồi dào mọi thứ, Melanie chua chát nói, nhưng chúng đâu có cho tù binh. Điều ấy, anh còn lạ gì, Kennedy. Anh nói những lời vừa rồi chỉ cốt để an ủi tôi, Anh biết ở đó các chiến sĩ của ta chết đói, chết rét và chết bệnh, không bác sĩ, không thuốc men, chỉ vì bọn Yankee hết sức căm thù chúng ta! Ôi, giá chúng ta có thể quét sạch mọi tên Yankee khỏi mặt trái đất! Ôi, tôi biết Ashley đã...

- Đừng có nói vậy! Scarlett kêu lên, tim thót lên tận cổ. Chừng nào chưa có ai nói là Ashley đã chết, trong tim nàng vẫn còn le lói chút hy vọng là chàng còn sống, nhưng nàng cảm thấy nếu nàng nghe thấy có người thốt ra những tiếng ấy thì chính lúc đó, chàng sẽ chết.

- Thôi bà Wilkes, bà đừng quá lo cho ông nhà, người một mắt an ủi. Tôi đã bị bắt sau trận Manassas đầu tiên, sau đó được trao đổi và trong khi tôi bị giam, chúng cho tôi ăn những thứ bổ béo nhất, nào gà quay, nào bánh bích quy nóng giòn.

- Tôi cho là ông nói dối, Melanie nói với một nụ cười yếu ớt và đó là dấu hiệu mạnh dạn đầu tiên Scarlett thấy nàng biểu lộ với một người đàn ông. Ông nghĩ thế nào?

- Tôi cũng nghĩ thế, người một mắt nói và vỗ đùi cười ha hả.

- Nếu tất cả sang phòng nhỏ, tôi sẽ xin hát tặng mấy bài hát mừng Chúa Giáng sinh, Melanie nói, vui thích được dịp chuyển sang chuyện khác. Cây đàn dương cầm là thứ duy nhất bọn Yankee không mang đi được. Nó sai dây ghê gớm phải không, Suellen?

- Sai kinh khủng, Suellen đáp, sung sướng mỉm cười ra hiệu với Frank.

Nhưng khi tất cả rời khỏi phòng ăn, Frank tụt lại, giật giật tay áo Scarlett.

- Tôi có thể nói chuyện riêng với chị được không?

Trong một lúc thần hồn nát thần tính, nàng đã sợ chàng sẽ hỏi về đàn gia súc và nàng chuẩn bị tinh thần để bịa ra một chuyện nghe lọt tai.

Khi không còn ai trong phòng, họ đến bên lò sưởi; sự vui vẻ giả

vờ mới đây còn thấp sáng diện mạo của Frank trước mặt những người khác, giờ đã tắt ngấm và Scarlett thấy chàng giống như một ông già. Mặt chàng khô và nâu như những chiếc lá theo gió bay lả tả trên bãi cỏ ấp Tara.. Chàng lơ đãng vuốt những chòm râu má màu hoe lúa thưa, lồm xồm và loáng thoáng điểm bạc và trước khi nói, hắng giọng nghe đến khó chịu.

- Tôi rất thương tiếc bà Ellen, chị Scarlett ạ.

- Xin anh đừng nói đến chuyện ấy.

- Và ba chị... bị như thế từ khi...

- Phải... ba tôi... ba tôi không còn như xưa nữa, như anh thấy đấy.

- Chắc hẳn ba chị thương mẹ chị lắm.

- Ô, Kennedy, tôi đã xin anh đừng nói đến...

- Tôi xin lỗi, chị Scarlett, và Frank bối rối nhún hết chân nọ sang chân kia. Tình thật, tôi có chuyện muốn thưa với ba chị, nhưng bây giờ, tôi thấy nói ra cũng vô ích.

- Kennedy, không chừng tôi có thể giúp anh cũng nên. Anh thấy đấy... bây giờ... , tôi là chủ gia đình.

- Thế thì tôi... Frank mở đầu và lại bứt rứt cào râu. Thật tình. Phải, chị Scarlett ạ, tôi định hỏi ba chị xin cho cưới Suellen.

- Ô, Scarlett kêu lên vừa ngạc nhiên vừa thích thú, có nghĩa là anh chưa ngỏ lời cầu hôn Suellen với ba tôi? Vậy mà anh đã theo đuổi nó hàng bao năm rồi.

Chàng đỏ mặt và cười ngượng ngập, nom như một chú bé nhút nhát rụt rè.

- A, tôi... tôi không biết cô ấy có đồng ý tôi hay không. Tôi lớn tuổi hơn cô ấy nhiều quá vả lại... có biết bao cậu điền trai rập rình quanh ấp Tara.

"Hừ!" Scarlett nghĩ thầm, họ rập rình quanh tôi chứ đâu phải quanh nó.

- Và hiện giờ tôi cũng chưa biết cô ấy có ưng tôi không. Tôi chưa bao giờ hỏi cô ấy, song chắc cô ấy cũng biết tình cảm của tôi ra sao. Tôi... tôi đã tính xin phép ông O'Hara và nói thật với ông.

Chị Scarlett, hiện nay, tôi không có lấy một xu nhỏ. Trước kia, tôi rất nhiều tiền, chị tha lỗi cho tôi đã nhắc đến chuyện ấy, nhưng lúc này, tất cả tài sản của tôi chỉ là con ngựa, và bộ quần áo mặc trên người. Chị thấy đấy, khi nhập ngũ, tôi đã bán hầu hết ruộng đất và được bao nhiêu tiền, bỏ tất vào quỹ công trái Liên bang. Và chị chẳng lạ gì bây giờ công trái đáng giá như thế nào, không bằng tờ giấy dùng để in nó. Và dù thế nào đi nữa, bây giờ tôi cũng chả còn tờ nào, vì chúng đã cháy hết khi bọn Yankee đốt nhà chị gái tôi. Tôi biết là mình cũng to gan nên mới dám hỏi cô Suellen trong khi trong túi không có một xu, nhưng.. ấy, chuyện là thế đấy. Tôi vẫn nghĩ không biết cuộc chiến tranh này rồi sẽ xoay vần ra sao. Tôi có cảm tưởng như sắp đến lúc tận thế. Chúng ta hiện không thể chắc chắn về điều gì cả... và tôi nghĩ nếu chúng tôi đính hôn thì sẽ là một nguồn an ủi lớn cho tôi và có khi cả cho cô Suellen nữa. Điều đó có thể sẽ là một cái gì chắc chắn. chị Scarlett, tôi sẽ không xin cưới cô Suellen trước khi tôi có thể lo liệu cho cô ấy và tôi không biết đến bao giờ tôi mới làm được chuyện ấy. Nhưng nếu chị coi tình yêu chân thật là đáng giá thì chị có thể yên trí về mặt này, cô Suellen sẽ giàu có, nếu như không giàu về những phương diện khác.

Frank nói những lời cuối cùng bằng một thái độ đường hoàng giản dị làm Scarlett xúc động mặc dầu nàng thấy câu chuyện thật buồn cười. Nàng không sao hiểu nổi là trên đời lại có người yêu được Suellen. Nàng thấy cô em gái mình cực kì ích kỉ, luôn luôn kêu rên và nhiệm nặng cái thói mà nàng chỉ có thể gọi là tai ác.

- Được, anh Kennedy, nàng niềm nở nói, mọi chuyện tốt đẹp cả thôi. Tôi dám chắc tôi có thể trả lời thay ba tôi được. Ba tôi xưa nay vẫn quý anh và vẫn mong cho Suellen lấy anh.

- Thật không? Frank kêu lên, mặt ngời ngời hạnh phúc.

- Phải đúng thế, Scarlett đáp, cố giấu một nụ cười khi nàng nhớ lại bao lần ông Gerald đã găm lên với Suellen qua bàn ăn bữa tối: "Thế nào, tiểu thư? Các anh chàng bồ cuồng nhiệt của cô đã mở mồm ra ngỏ tình chưa? Hay là phải để tôi phải hỏi ý định anh ta ra sao?"

- Tôi sẽ bảo nó đến với anh, Scarlett mỉm cười và đi sang

phòng khách.

Melanie đang dạo đàn. Cây piano sai dây đến thảm hại, nhưng một số nốt vẫn thành thót và Melanie bắt giọng cho mọi người cùng hát bài "Hãy nghe thiên sứ báo tin vui!"

Scarlett dừng lại. Có thể nào chiến tranh đã tràn qua đây hai lần, và họ đang sống trong một xứ sở bị tàn phá, mấp mé nạn đói, khi mà bài tụng ca Giáng sinh êm đềm này cất lên? Nàng quay phắt lại phía Frank.

- Ban này anh bảo anh có cảm tưởng như sắp đến lúc tận thế, vậy ý anh định nói gì?

- Tôi sẽ nói thật lòng với chị, chàng chậm rãi nói, nhưng tôi không muốn chị nhắc lại với các cô kia, kéo họ hoang mang. Chiến tranh không thể tiếp tục lâu hơn nữa. Không có tân binh để bổ sung và con số đào ngũ ngày càng cao... mức cao hơn quân đội chịu thừa nhận. Chị thấy đấy, binh sĩ không thể chịu được cái nỗi phải xa gia đình khi họ biết rằng những người thân của họ đang chết đói; thế là họ bỏ về nhà tìm cách nuôi gia đình.

Tôi không thể trách họ, nhưng tình hình ấy làm suy yếu quân đội. Và quân đội không có ăn thì không chiến đấu được, mà cái ăn thì chẳng kiếm đâu ra. Điều đó, tôi biết vì như chị thấy công việc của tôi là lùng lương thực, thực phẩm. Từ khi ta lấy lại Atlanta, tôi đã đi ngang dọc khắp vùng không kiếm đủ cho một con chim giẻ cùi ăn. Suốt một dải ba trăm dặm đổ xuôi phía nam đến Savannah cũng tình trạng như vậy. Người thì đói, đường sắt bị bóc sạch, súng mới không có, đạn dược cạn dần và da không có để đóng giày... Thế, chị thấy đấy, gần như là chung cục rồi.

Nhưng với Scarlett hi vọng lụi tàn của Liên bang không ngao ngán bằng nhận xét của Frank về tình trạng khan hiếm lương thực, thực phẩm. Trước đây, nàng đã dự định cho Pork đánh xe ngựa, mang vàng và tiền Hợp Chúng quốc đi sục trong vùng, kiếm thức ăn và vải may quần áo. Nhưng nếu những điều Frank nói là đúng thì...

Nhưng Macon đã không bị đánh chiếm. Ở đó, chắc phải có cái ăn. Bao giờ toán quân nhu này này lên đường, tới một khoảng cách an toàn, nàng sẽ cho Pork xuất phát đi Macon, chấp nhận cái nguy cơ là con ngựa quý giá có thể bị quân đội trưng dụng.

Nàng đành phải liêu đánh nước bài ấy thôi.

- Thôi, đêm nay, ta đừng nói những chuyện không vui ấy nữa, anh Kennedy, nàng nói. Anh hãy vào ngồi trong cái thư phòng nhỏ của mẹ và tôi sẽ bảo Suellen đến để anh có thể... ờ, để hai người có thể nói chuyện riêng với nhau cho kín đáo.

Mặt đỏ bừng, miệng mỉm cười, Frank nhẹ nhàng ra khỏi phòng và Scarlett nhìn theo chàng.

Thật đáng tiếc là anh ta không thể cưới nó ngay bây giờ, nàng nghĩ thầm "Như thế thì sẽ bớt đi được một miệng ăn."

CHƯƠNG XXIX

Tháng tư năm sau, tướng Johnston được trả lại cương vị chỉ huy đạo quân cũ đã tan nát của ông, đầu hàng ở Bắc Carolina và chiến tranh kết thúc. Nhưng mãi hai tuần sau, tin đó mới tới ấp Tara. Tại đây, có quá nhiều việc phải làm nên không ai tiêu phí thì giờ vào việc sang các vùng khác và nghe chuyện phiếm, và vì các bạn láng giềng cũng bận rộn như vậy, nên người ra ít đi lại hỏi thăm nhau và tin tức lan truyền chậm.

Vụ cày xuân đang rộ và các hạt bông, hạt rau do Pork mang từ Macon về đã được gieo. Từ sau chuyến đi trở về an toàn với một xe đầy vải may quần áo, hạt giống, gà vịt giãm bông, thịt nạc và bột xay, Pork hãnh diện với thành tích của mình đến nỗi bác ta hầu như không mó tay vào việc gì nữa. Bác ta cứ kể đi kể lại những gian truân trên đường đi, bao nhiêu lần hút chết, mô tả những đường ngang lối tắt, bác đã lần theo để trở về. Những con đường hầu như không có vết chân người, những vệt đường mòn cũ, những đường chỉ có ngựa đi được. Bác đã đi mất năm tuần, những tuần lễ khắc khoải cho Scarlett. Những khi bác trở về, nàng không hề quở mắng vì nàng rất sung sướng thấy bác hoàn thành thắng lợi cuộc hành trình và hài lòng thấy bác mang về khá nhiều tiền thừa từ khoản nàng giao cho bác. Vốn tính sắc sảo, nàng ngờ ngợ rằng sở dĩ bác ta còn lại nhiều tiền thế là vì bác đã không phải mua gà, vịt hoặc phần lớn số thực phẩm, Pork ắt sẽ lấy làm xấu hổ nếu phải tiêu đến tiền của nàng khi mà trên dọc đường có những chuồng gà không ai canh giữ và những nhà sấy thịt để ngỏ vừa tầm tay.

Giờ đây, khi đã có chút dự trữ thực phẩm, mọi người ở ấp Tara cố ra sức phục hồi đôi chút dáng dấp bình thường của cuộc sống. Có thừa việc cho mỗi người, quá nhiều việc, việc liên miên không dứt. Những thân cây bông héo quắt mùa năm ngoái cần được dọn sạch để gieo hạt năm nay và con ngựa vốn không quen cày, í ạch lê bước qua cánh đồng ra chiều bất mãn. Phải làm cỏ trong vườn và gieo hạt, phải chặt củi đốt, phải bước đầu thay các chuồng lợn, chuồng gà và hàng dăm hàng rào bị bọn Yankee đốt bừa bãi, Những cái bẫy do Pork đặt để bắt thỏ mỗi ngày phải thăm hai lần và các cần câu cắm ở bờ sông phải thường xuyên mắc mỗi lại. Phải dọn giường, quét sân, nấu nướng thức ăn, rửa bát đĩa, cho lợn, gà ăn và thu nhặt trứng. Phải vắt sữa con bò cái, đưa nó ra bãi chăn gần đầm lầy và phải có ai trông nó cả ngày, đề phòng bọn Yankee hoặc người của Frank Kennedy quay lại bắt nó đi. Ngày cả bé Wade cũng có nhiệm vụ. Sáng sáng, nó xách làn, vẻ quan trọng, đi nhặt những nhánh khô và mẫu gỗ vụn làm nòm nhóm lửa.

Những người mang tin đầu hàng đến là anh em nhà Fontaine, những chàng trai đầu tiên của Hạt đi chinh chiến trở về. Alex hãy còn ủng thì đi bộ, còn Tonny, chân không, cưỡi trên cái lưng trần của một con la. Trong gia đình này, Tonny bao giờ cũng xoay sở giành phần tốt đẹp nhất. Hai anh em đen đúa hơn bao giờ hết qua bốn năm dầu dãi nắng mưa sương gió, gầy hơn, đánh người hơn và bộ râu đen man dại mang về từ chiến tranh làm họ nom lạ hẳn đi.

Trên đường về Mimosa, háo hức mong tới nhà, họ chỉ dừng một lát ở ấp Tara để hôn các cô bạn vào báo tin đầu hàng. Tất cả đã chấm dứt, họ nói, xong xuôi cả rồi và dường như họ không quan tâm hoặc giả không muốn bàn đến chuyện ấy. Họ chỉ muốn biết có một điều là đồn điền Mimosa có bị đốt cháy không. Trên đường từ Atlanta xuôi về nam, họ đã đi qua hàng dãy ống khói đứng trơ trọi ở những nơi xưa kia là nhà của bạn bè và thật khó mà còn hy vọng là nhà họ lại thoát. Họ thở phào nhẹ nhõm khi nghe tin lành và vỗ đùi cười ha hả khi Scarlett tả lại lúc Sally phóng ngựa như điên quay về báo và sau đó, nhẩy vọt qua hàng rào gọn nhẹ như thế nào.

- Một cô gái kiên cường đấy, Tonny nói. Thật hăm hiu cho chị

ấy, anh Joe lại bị giết mất, Scarlett, nhà có chút thuốc lá nhai nào không?

- Chỉ có thuốc lá cho thỏ ăn thôi. Ba vẫn hút thứ ấy bằng cái ống lõi ngô đấy.

- Mình chưa đến nỗi sa sút tới mức ấy, Tonny nói, nhưng có lẽ rồi cũng đến nước đấy,

- Dimity Munroe có ổn không? Alex sôi nổi hỏi, tuy có hơi bối rối và Scarlett nhớ mang máng là dạo trước cậu ta có phải lòng cô em gái của Sally.

- À, ổn. Cô ấy hiện ở với bà dì ở Fayetteville. Cậu biết là nhà họ ở Lovejoy đã bị đốt chứ. Những người khác trong gia đình thì đang ở Macon.

- Điều anh ấy muốn hỏi là ... là Dimity đã lấy một vị đại tá dũng cảm nào trong đội Vệ binh địa phương chưa? Tonny chọc và Alex trừng mắt với cậu ta.

- Dĩ nhiên là cô ấy chưa lấy ai cả, Scarlett vui vẻ nói.

- Có lẽ giá cô ấy lấy chồng rồi mà lại hóa hơn, Alex rầu rầu nói. Âm ti hỏa ngục... Mình xin lỗi Scarlett - nhưng làm sao một gã đàn ông có thể hỏi cưới một cô gái khi mà tất cả các hắc nô của anh ta đã được giải phóng, gia súc cũng mất hết và xu không dính túi?

- Cậu cũng biết điều đó đối với Dimity không quan trọng, Scarlett nói. Nàng có thể cao thượng với Dimity và nói tốt về cô ta, vì Alex Fountain chưa bao giờ ở trong số những chàng theo đuổi nàng.

- Âm ti hỏa ngục... Ấy, mình lại phải xin lỗi cô. Mình phải bỏ cái thói chửi thề kẻ cựa bà đánh róc xác mình ra mất. Mình không thể bảo bất kỳ cô gái nào lấy một gã khố rách áo ôm. Điều đó có thể không quan trọng đối với cô ấy, nhưng lại rất quan trọng đối với mình.

Trong khi Scarlett trò chuyện với anh em ở hiên trước, Melanie, Suellen và Carreen lặng lẽ lén vào trong nhà ngay sau khi nghe tin đầu hàng, Khi họ đã đi khỏi, tắt ngang cánh đồng phía sau ấp Tara hướng về nhà, Scarlett vào trong nhà và nghe

thấy mấy chị e đang khóc nức nở với nhau trên chiếc sofa trong thư phòng bà Ellen. Thế là hết, cái ước mơ đẹp đẽ huy hoàng họ đã từng nâng niu, hi vọng, cái sự nghiệp đã cướp đi của họ bao bạn bè, người yêu, chồng và làm cho gia đình họ khánh kiệt. Cái Sự nghiệp mà họ tưởng không bao giờ có thể sụp đổ, đã vĩnh viễn sụp đổ.

Nhưng Scarlett thì không thừa nước mắt để khóc. Phút đầu tiên nghe tin, nàng đã nghĩ: "Đội ơn Chúa! Từ này không phải lo con bò cái bị cướp đi. Từ nay, mình có thể yên trí về con ngựa. Bây giờ ta có thể lấy các đồ bạc từ giếng lên và ai nấy đều đủ dao, đĩa ăn, Từ nay, mình sẽ không sợ đánh xe đi quanh vùng để kiếm thức ăn".

Nhẹ nhõm đi biết bao nhiêu! Không bao giờ nàng còn phải giật mình sợ hãi khi nghe tiếng vó ngựa nữa. Không bao giờ nữa, nàng còn thức dậy giữa đêm đen nín thở để lắng nghe, tự hỏi đây là thực hay mộng khi nghe thấy trong sân có tiếng hàm thiếc lách cách tiếng vó ngựa giậm thành thịch và tiếng bọn Yankee khàn khàn hô mệnh lệnh. Và tuyệt hơn cả là áp Tara thế là thoát! Giờ đây cơn ác mộng dữ nhất của nàng sẽ không bao giờ thành sự thật. Từ này, nàng sẽ không bao giờ phải đứng trên bãi cỏ, nhìn khói cuộn cuộn lên từ ngôi nhà thân yêu và nghe tiếng lửa reo phàn phật khi mái sập xuống.

Phải, Sự nghiệp đã chết, nhưng hầu như xưa nay nàng vẫn cho chiến tranh là ngu dại và hòa bình là tốt hơn, Nàng chưa bao giờ đứng ngây ngất, mắt long lanh, khi lá cờ Sao Vạch^[68] được kéo lên đỉnh cột hoặc cảm thấy rợn sống lưng khi bài Dixie^[69] vang lên. Đâu phải cái ngọn lửa cuồng tín từng đem lại cho những người khác sức chịu đựng thử thách vì thắng lợi của Đại Nghĩa, đã nâng đỡ tinh thần nàng, giúp nàng trải qua gian khổ thiếu thốn, qua những ghê rợn của công việc săn sóc thương binh, qua những hãi hùng của thời kỳ bị bao vây và qua cái đói của mấy tháng gần đây. Tất cả những cái đó đã kết thúc, đã chấm dứt hẳn và nàng không hơi đâu mà than khóc tiếc thương nó.

Tất cả đã chấm dứt! Cuộc hiến tranh tưởng như bất tận, cuộc chiến tranh đã cắt đời nàng ra làm hai giai đoạn bằng một nhát gợn ngọt đến nỗi nàng khó mà nhớ lại được những ngày xưa nhớn nhơ vô tư. Nàng có thể ngoái nhìn, không xúc động, cô

Scarlett xinh đẹp, thuở trước với đôi giày muyn da dê màu xanh mỏng manh và những đường viền ren váy thơm nức mùi hoa oải hương, nhưng nàng tự hỏi liệu mình có thể là cô gái đó không. Scarlett O'Hara với cả Hạt dưới chân, với cả trăm nô lệ rầm rập phục dịch, với cửa của cửa áp Tara như một bức tường hậu thuẫn đằng sau, còn cha mẹ thì cung chiều sẵn đón chiều theo từng ý thích nhỏ! Nàng Scarlett vô lo, được chăm bẵm, chưa từng biết đến một mong muốn không được thỏa mãn, ngoại trừ trong chuyện liên quan đến Ashley!

Đâu đó, trên con đường dài quanh co uốn khúc qua bốn năm ấy, cô gái với cái túi nhỏ ướp hoa giặt bên người và đôi giày khiêu vũ đã lẩn mất và còn lại là một người đàn bà mắt xanh sắc như dao, tính đếm từng xu, bắt tay vào làm bao công việc của đày tớ, một người đàn bà mà cuộc can qua không để lại cho chút gì ngoài lô đất đỏ không gì hủy hoại được, nơi nàng đang trú chân.

Đứng trong tiền sảnh, nghe mấy cô gái nức nở, tâm trí nàng ngổn ngang bao ý nghĩ.

"Ta sẽ trồng thêm bông, thêm thật nhiều. Ngày mai, mình sẽ cho Pork đi Macon mua thêm hạt giống. Từ nay, bọn Yankee sẽ không đến đốt bông và quân ta thì không cần đến nữa. Lạy Chúa lòng lành! Mùa thu năm nay, bông sẽ phải mọc ngút trời!"

Nàng đi vào thư phòng nhỏ và, không đoái hoài đến mấy cô gái đang khóc sụt sướt, ngồi vào bàn, lấy một chiếc bút lông ngỗng tính toán số chi phí mua thêm hạt giống đối chiếu với khoản tiền còn lại của nàng.

"Chiến tranh đã kết thúc", nàng nghĩ và đột nhiên nàng quẳng bút khi một niềm hạnh phúc cuồng loạn tràn ngập nàng. Chiến tranh đã hết và Ashley... Nếu Ashley còn sống, chàng sẽ trở về! Nàng tự hỏi: Không biết Melanie, giữa cơn sầu đau vì Sự nghiệp thất bại có nghĩ đến điều đó không?

"Sắp tới, chúng ta sẽ nhận được một bức thư... không, không phải một bức thư. Thư từ dạo này không ai chuyển. Nhưng sắp tới... ồ, chàng sẽ nhắn tin bằng cách nào đó!"

Nhưng, nhiều ngày, rồi nhiều tuần qua đi và Ashley vẫn bật vô âm tín. Bưu chính ở miền Nam hoạt động bập bõm và hoàn toàn tê liệt ở các vùng nông thôn. Thỉnh thoảng, một khách vãng

lai từ Atlanta mang đến mấy dòng bi lụy của bà cô Pitty van nài các cô cháu trở về. Nhưng tình không có tin tức gì về Ashley.

Sau khi quân đội Liên bang đầu hàng, một mối cừu địch thường trực âm ỉ giữa Scarlett và Suellen về chuyện con ngựa. Giờ đây, khi không còn mối đe dọa Yankee, Suellen muốn đi chơi thăm bà con láng giềng. Cô đơn và nhớ không khí giao du vui vẻ ngày xưa, Suellen thèm khát được thăm bạn bè, dù không ngoài lý do là để yên trí rằng đời sống ở những nơi khác trong Hạt cũng gay go khó khăn như ở ấp Tara. Nhưng Scarlett kiên quyết không cho phép. Con ngựa là để làm việc, để kéo gỗ từ rừng xa, để cày ruộng và để cho Pork cưỡi đi kiếm thực phẩm. Các chủ nhật, nó được quyền nghỉ ngơi, gặm cỏ ở bãi chăn. Nếu Suellen muốn đi thăm ai thì cô có thể đi bộ.

Cho đến năm trước đó, cả đời Suellen chưa bao giờ đi bộ đến một trăm mét và cái triển vọng ấy xem ra chẳng vui thú gì. Cho nên cô đành ở lại nhà mà mè nheo, hét khóc lại lải nhải: "Ôi, giá mẹ còn sống!" Đến nước này, Scarlett bèn cho cô cái tát đã đe từ lâu. Nàng đánh mạnh đến nỗi cô em rú lên ngã vật xuống giường. Sự kiện này làm cả nhà bàng hoàng. Sau chuyện đó, Suellen bớt kêu rên, chỉ ít cũng là những lúc có mặt Scarlett.

Scarlett đã nói thật khi tuyên bố rằng nàng muốn cho con ngựa nghỉ ngơi, nhưng đó chỉ là nửa sự thật. Còn nửa kia là trong tháng đầu tiên sau cuộc đầu hàng, nàng đã đi thăm một tua quanh Hạt và tình cảnh bạn bè cũ, cùng cảnh tượng các đồn điền quen thuộc đó làm tinh thần nàng lung lay hơn mức nàng chịu thừa nhận.

Gia đình Fontain làm ăn khấm khá hơn cả nhờ nghị lực của Sally, nhưng đó chỉ là so với tình cảnh bi đát của các láng giềng khác mà thôi. Cụ bà Fontain không thể hồi phục hoàn toàn sau cơn đau tim bột phát vào cái hôm cụ chỉ huy mọi người dập tắt lửa, cứu được ngôi nhà. Lão bác sĩ Fontain đang lại sức dần dần sau khi bị cưa một cánh tay. Alex và Tonny đang tập cho đôi bàn tay lóng ngóng chuyển sang sử dụng cày cuốc. Họ cúi người qua hàng rào sắt bắt tay Scarlett khi nàng đến thăm, Họ cười cổ xe cộc cạch của nàng bằng ánh mắt chua chát, vì đó cũng là họ cười giấu bản thân mình. Nàng hỏi mua ngô giống của họ và họ hứa sẽ cung cấp, rồi cả ba xoay ra bàn về các vấn đề canh tác. Gia

đình Fontain có mười hai gà, hai bò cái, năm lợn cộng với con la hai anh em Alex và Tonny mang về từ mặt trận. Một con lợn vừa mới chết và họ lo mất nốt những con khác. Nghe những lời nghiêm chỉnh như vậy về chuyện lợn thốt ra từ miệng hai cậu ấm ngày trước không bao giờ nghĩ gì về cuộc sống nghiêm chỉnh hơn là chọn xem chiếc cà vạt nào hợp thời trang nhất, Scarlett phì cười và lần này, cái cười của nàng cũng đượm vẻ chua chát.

Ở đồn điền Mimosa, cả nhà đã hoan hỉ đón tiếp nàng và nhất định biểu không số ngô giống chứ không bán. Tính cách dễ nổi nóng của huyết thống Fontain bùng lên khi Scarlett đặt lên bàn một tờ bạc xanh, và họ từ chối thẳng thừng. Nàng nhận số ngô và lén lút giúi vào tay Sally một tờ một đô la. Sally khác hẳn cô gái đã chào đón nàng tám tháng trước hồi Scarlett mới về lại ấp Tara. Hồi đó, cô xanh xao và buồn nhưng vẫn toát ra một cái gì sôi nổi. Nay vẻ sôi nổi đó đã tiêu tan như thể việc quân đội Liên bang đầu hàng đã dập tắt mọi hy vọng nơi cô.

- Scarlett, cô thì thâm trong khi tay nắm chặt tờ bạc, tất cả những cái đó đã mang lại lợi ích gì nhỉ? Vì sao chúng ta lại chiến đấu? Ôi, Joe đáng thương của tôi! Ôi, đứa con bé bỏng tội nghiệp của tôi!

- Tôi không biết vì sao chúng ta đã chiến đấu và tôi bất cần, Scarlett nói. Và tôi cũng không quan tâm. Chiến tranh là chuyện đàn ông, chứ không phải chuyện đàn bà. Điều duy nhất tôi quan tâm bây giờ là một vụ bông tốt. Cô cầm lấy đồng đô la này, mua cho bé Joe cái áo. Chúa biết đó là cái nó cần. Tôi chỉ muốn lấy không số ngô giống của nhà ta, mặc dù Alex và Tonny rất lịch sự muốn biểu tôi.

Hai anh em Fontain tiễn nàng ra xe, đỡ nàng lên, vẫn hào hoa phong nhã mặc dầu quần áo rách rưới, vẫn hồ hởi cái hồ hởi vui tươi vốn là đặc tính của gia đình Fontain, nhưng khi đánh xe đi khỏi đồn điền Mimosa, Scarlett bỗng rùng mình với cái hình ảnh về sự sa sút của họ còn đọng lại trong mắt nàng. Nàng đã quá ngán cảnh nghèo túng, cơ cực. Sẽ dễ chịu biết mấy nếu được biết những người giàu có, không lâm vào cảnh ăn bữa sáng lo bữa tối.

Cade Calvert đang ở nhà tại đồn điền Hoa Thông. Khi Scarlett bước lên bậc thềm ngôi nhà cũ, nơi nàng thường xuyên đến

khiêu vũ trong cái thời xưa vui sướng, nàng thấy cái chết đã phủ bóng lên mặt chàng. Ngả mình trên chiếc ghế nằm dưới ánh mặt trời, một chiếc khăn phủ trên đầu gối, Cade gầy rộc, ho xù sụ, nhưng mắt chàng sáng lên khi trông thấy Scarlett. Chỉ cảm sơ sơ do nhiễm lạnh vào ngực đó thôi, chàng nói vậy trong khi cố đứng lên chào nàng. Tại ngủ dưới mưa quá nhiều đấy mà. Nhưng sẽ mau khỏi thôi, và lúc ấy chàng sẽ góp một tay vào công việc.

Cathleen Calvert đang ở trong nhà nghe tiếng chào hỏi chạy ra, gặp tia nhìn của Scarlett trên đầu anh cô và Scarlett đọc thấy trong mắt cô một nỗi tuyệt vọng cay đắng. Cade có thể không biết, nhưng Cathleen thì đã biết. Đồn điền Hoa Thông um tùm cỏ mọc, những cây thông non đã bắt đầu nhú lên và ngôi nhà xiêu vẹo, lộn xộn Cathleen gầy đét.

Hai anh em ở với bà mẹ kế gốc Yankee, bốn đứa em gái nhỏ cùng cha khác mẹ và Hilton, viên quản lý người Yankee trong ngôi nhà lạng lẽ những đội âm một cách kỳ lạ. Scarlett trước đã không ưa Hilton gì hơn viên quản lý của nhà nàng, Jonas Wilkerson, này lại càng ghét tộ khi thấy hắn khệnh khạng bước tới chào nàng như một người ngang hàng. Trước đây, thái độ của hắn, cũng như của Wilkerson, kết hợp cả khúm núm lẫn láo xược nhưng nay khi ông Calvert và Raiford đã chết trong chiến tranh và Cade thì ốm liệt, hắn đã vứt bỏ hoàn toàn cái mặt nạ khúm núm. Bà vợ kế ông Calvert vốn xưa này không bao giờ biết cách bắt những nô lệ da đen phải kính trọng mình, nên chẳng thể mong hòng gì bà ra uy với một người da trắng.

- Ông Hilton rất tốt, ông ở lại với chúng tôi qua suốt những thời kỳ khó khăn ấy, bà Calvert nói, giọng xốn xác, mắt liếc nhanh về phía cô con chồng đứng lạng thình. Vâng, rất tốt. Tôi chắc cô có nghe nói ông ấy đã hai lần cứu nhà chúng tôi khỏi bị đốt khi quân của Sherman tới đây. Tôi dám chắc là nếu không có ông, chúng tôi ắt không biết xoay xỏa ra sao trong khi Cade...

Gương mặt nhợt nhạt của Cade bỗng đỏ bừng lên và hàng mi dài của Cathleen sụp xuống che kín mắt trong khi miệng cô đánh lại. Scarlett biết lòng họ quần quại trong niềm phẫn uất bất lực vì phải chịu ơn viên quản lý người Yankee của mình. Bà Calvert như sắp khóc. Cách nào đó, bà vừa phạm một sai lầm ngớ ngẩn. Bà bao giờ cũng hớ. Bà hoàn toàn không thể hiểu nổi người miền

Nam, mặc dầu bà đã sống ở Georgia hai mươi năm nay. Bà không bao giờ biết nên kiêng nói những điều gì với con chồng và vô luận bà nói hay làm gì, họ vẫn luôn luôn hết sức lễ phép với bà. Bà thậm ước có thể lên mặt Bắc với những người đồng bào của bà, mang theo lũ con và để lại những kẻ xa lạ ngang ngành luôn luôn làm cho bà bối rối này.

Sau những cuộc đi thăm ấy, Scarlett hết muốn đến gặp gia đình Tarleton. Giờ đây, khi mà bốn người con trai không còn nữa, nhà thì cháy và cả gia đình phải chen chúc trong căn nhà nhỏ của viên quản lý, nàng phân vân không dám quyết định tới thăm họ. Nhưng trước sự nài nỉ của Suellen và Carreen, lại thêm Melanie tuyên bố rằng nếu không sang thăm và chúc mừng ông Tarleton đi chinh chiến trở về thì còn gì là tình hàng xóm láng giềng, một ngày chủ nhật, cả mấy chị em cùng lên đường.

Đó là cuộc đi thăm nào lòng nhất trong tất cả.

Khi xe đi ngang đóng đở nát của ngôi nhà, họ trông thấy bà Beatrice Tarleton mặc bộ đồ cưới ngựa đã sờn, một chiếc roi ngựa cặp ở nách, ngồi trên thanh ngang trên cùng của hàng rào sắt quanh bãi tập trung ngựa, mặt rầu rĩ, mắt đăm đăm nhìn vào khoảng không. Bên cạnh bà là gã da đen nhỏ bé chân vòng kiếng trước đây luyện ngựa cho bà, trông gã cũng ủ rũ như chủ. Bãi tập trung ngựa, xưa kia đầy những chú ngựa con tung tăng quanh đám ngựa mẹ bình thản, giờ trống không trừ một con la, con la mà ông Tarleton cưới về sau cuộc đầu hàng.

- Tôi thể là bây giờ, các cục cưng của tôi đã mất, tôi không biết làm gì với cái thân già này nữa, bà Tarleton vừa nói vừa tụt xuống khỏi hàng rào. Người xa lạ nghe vậy có thể nghĩ là bà nói về bốn người con trai đã hy sinh, nhưng các cô gái bên áp Tara thì biết là bà đang nghĩ tới đàn ngựa của mình.

- Tất cả lũ ngựa đẹp đẽ của tôi đã chết. Và chao ôi, con Neily của tôi! Giá mà tôi còn con Neily! Nhưng kìa, cả bãi chẳng còn gì ngoài một con la chết tiệt. Con la chết tiệt, bà nhắc lại, đưa mắt căm phẫn nhìn con vật gầy gơ xuống. Một con la trong cái bãi này, thật là một sự lãng mạ đối với hương hồn những cục cưng chính nòi của tôi. La là loại hoang dã, nuôi chúng hẳn là bất hợp pháp.

Ông Jim Tarleton, nom khác hẳn vì để một bộ râu xồm xoàm, bước ra khỏi nhà viên quản lý để đón chào và hôn mấy chị em bên ấp Tara. Đằng sau ông, bốn cô con gái tóc đỏ ùa ra, vấp cả vào lũ chó săn màu nâu và đen, gồm đến một tá, đang chạy ra sủa vì nghe tiếng người lạ. Cả gia đình toát ra một vẻ vui gương cố tạo ra bằng được khiến Scarlett cảm thấy còn rợn xương sống hơn cả nỗi chua chát đã gặp ở Mimosa hoặc cái vẻ trầm tư chết chóc ở đồn điền Hoa Thông.

Gia đình Tarleton khẩn khoản giữ mấy chị em ở lại ăn trưa, nói rằng, họ đang muốn nghe mọi tin tức mà dạo này lại quá ít khách đến chơi. Scarlett không muốn nán lại vì không khí ở đây quá nặng nề đối với nàng, nhưng hai em gái nàng và Melanie đều khao khát kéo dài cuộc đi thăm nên bốn chị em lại ăn trưa với vài món thịt bạc nhạc và đậu khô đậm bạc,

Bữa ăn xoàng xĩnh thành đầu đề để đùa vui và mấy chị em Tarleton vừa cười khúc khích vừa kể về những cách ứng phó tạm thời để có cái che thân như những giai thoại ngộ nghĩnh nhất trên đời. Melanie hòa theo họ, làm Scarlett ngạc nhiên về sự hoạt bát bất ngờ khi nàng kể về những thử thách ở ấp Tara bằng một vẻ coi khinh mọi gian khổ. Scarlett hầu như chẳng nói được gì. Nàng cảm thấy căn phòng sao mà trống rỗng khi vắng bốn chàng trai Tarleton cao lớn, dáng trẻ nải, luôn luôn thả khói thuốc và những lời trêu chọc. Và nếu nàng cũng thấy nó trống rỗng thì không biết nó còn khủng khiếp đến đâu đối với gia đình Tarleton đang phô ra bộ mặt tươi cười đón khách này?

Carreen trong bữa ăn không nói năng gì mấy, nhưng khi xong bữa, cô lén tới cạnh bà Tarleton thì thầm một điều gì đó. Mặt bà Tarleton biến sắc, nụ cười mong manh vụt tắt trên môi khi bà quàng tay ôm ngang thân hình mảnh mai của Carreen. Hai người rời phòng và Scarlett cảm thấy không thể chịu nổi không khí trong nhà thêm một phút nào nữa, cũng theo gót họ. Họ xuôi theo lối đi qua vườn và Scarlett thấy họ đi về phía nghĩa trang gia đình. Chà, bây giờ thì nàng không thể quay vào nhà được nữa rồi. Làm thế thì thô lỗ quá. Nhưng Carreen định làm gì mà lại kéo bà Tarleton ra mộ các con trai bà trong khi bà đang ráng hết sức để giữ vững lòng can đảm?

Có hai tấm bia cẩm thạch mới dưới những cây tuyết tùng ủ rũ

trong lô đẩy có tường gạch bao quanh - hai tấm bia mới đến nổi chưa cơn mưa nào làm vấy bụi đỏ lên.

Bia đá! Tốn bao nhiêu là tiền! Đùng một cái, Scarlett thôi không cảm thấy ái ngại cho gia đình Tarleton như lúc mới đầu nữa. Bất kỳ ai phí phạm đồng tiền quý giá vào việc sắm bia đá, trong khi thực phẩm đắt như vàng, hầu như không mua nổi, đều không đáng được thông cảm. Và mỗi tấm bia lại còn khắc nhiều dòng chữ nữa. Càng khắc càng tốn tiền. Toàn bộ cái gia đình này hẳn là điên rồi! Và cả việc đưa hai cô con gái về cũng tốn kém chứ. Riêng Boyd thì không tìm thấy xác, thậm chí không thấy một vết tích nào.

Giữa hai ngôi mộ của hai anh em sinh đôi Brent và Stuart là một tấm bia mang những dòng chữ: "Bình sinh đẹp đẽ đáng yêu và khi chết vẫn chẳng rời nhau".

Trên tấm bia kia, là tên của Boyd và Tom cùng một câu gì đó bằng tiếng La tinh mở đầu là: "Dulce et..."^[70] nhưng nó không có nghĩa gì đối với Scarlett vốn đã tìm cách lảng tránh môn La tinh ở trường tư thục Fayetteville.

Tốn bao nhiêu tiền về hai cái bia mộ ấy! Chà họ thật là rồ dại! Nàng cảm thấy phần nộ như tiền của chính nàng bị vung phí.

Mắt Carreen long lanh một ánh kì lạ.

- Cháu thấy rất là tuyệt, cô thì thậm chí vào cái bia thứ nhất.

Carreen tất phải thấy thế là tuyệt. Bất cứ cái gì đa cảm đều làm cô xao xuyến.

- Phải, bà Tarleton nói, giọng rất dịu dàng, chúng tôi nghĩ câu ấy là rất hợp - hai anh em chết gần như cùng một lúc, Stuart ngã trước rồi Brent giương tiếp lá cờ Stuart đánh rơi.

Trên đường về ấp Tara, Scarlett im lặng hồi lâu, ngẫm nghĩ về những điều nàng đã thấy ở các nhà khác nhau và bất giác nhớ lại thời huy hoàng của Hạt này, khi mà tất cả các đại sảnh đều tấp nập khách khứa, tiền vào như nước, đầy tớ da đen đầy những lều nô và những cánh đồng chăm bón tốt bạt ngàn bông.

Trong vòng một năm nữa, các cánh đồng bông này sẽ đầy "thông non", nàng nghĩ thầm và rùng mình khi đưa mắt về phía

những khu rừng vây quanh. "Không có bọn nô lệ da đen, giải lăm, chúng ta cũng chỉ có thể giữ cho hồn còn trong xác là cùng. Không ai có thể điều khiển một đồn điền lớn mà không có nô lệ da đen, thiếu chúng hàng loạt cánh đồng sẽ không được cày cấy và rừng sẽ lại lấn hết đồng. Không ai có thể trồng nhiều bông và đến lúc ấy chúng ta sẽ xoay sở ra sao? Những người ở nông thôn sẽ ra sao? Dân thành thị thì còn có thể xoay sở cách này cách khác. Họ bao giờ cũng xoay sở được. Nhưng chúng ta, những người ở nông thôn, chúng ta sẽ tụt lại một trăm năm như những người đầu tiên lên đất mới chỉ có những túp lều, cào bới vài tác đất và ... chỉ tạm gọi là tồn tại "Không... ", nàng dữ dội tự nhủ, "Tara sẽ không như thế. Ngay cả nếu mình có phải đích thân kéo cày. Cả vùng này, cả bang này có thể trở lại thành rừng nếu họ muốn thế, nhưng mình sẽ không buông trôi ấp Tara. Và mình chả chơi cái lối vung phí tiền để sắm bia mộ hoặc thừa thời giờ than khóc về tai họa chiến tranh. Chúng ta sẽ tìm ra một lối thoát nào đó. Mình biết là có thể gỡ ra bằng cách nào đó nếu đàn ông không chết hết trong chiến tranh. Mất đám nô lệ da đen chưa phải là điều tệ hại nhất, mà là mất hết đàn ông, mất hết lớp trai trẻ." Nàng lại nghĩ đến bốn anh em Tarleton và Joe Fontaine, đến Raiford Calvert đến anh em Munroe và những chàng trai ở Fayetteville và Jonesboro mà nàng đã đọc thấy tên trên danh sách tử vong. "Nếu còn đủ đàn ông, ta có thể gỡ rối bằng cách nào đó, nhưng... "

Một ý nghĩ khác chợt đến - giả dụ nàng muốn tái giá. Tất nhiên, nàng chả muốn đi bước nữa làm gì. Một lần là quá đủ rồi. Vả chăng, người đàn ông duy nhất nàng muốn lấy là Ashley, mà chàng thì đã có vợ, nếu chàng còn sống. Nhưng cứ giả dụ là nàng muốn lấy chồng, thì có ai để cho nàng lấy nào? Nghĩ mà kinh.

- Melly, nàng nói, rồi các cô gái miền Nam sẽ ra sao nhỉ?

- Chị định nói gì vậy?

- Nói thế thôi. Điều gì sẽ xảy đến với họ? Chẳng còn ai để lấy họ. Chà, Melly, thanh niên trai tráng chết hết, cả miền Nam rồi sẽ có hàng nghìn thiếu nữ thành gái già đến hết đời.

- Và sẽ không bao giờ có con, Melanie bổ sung cái điều đối với nàng là quan trọng nhất.

Hiển nhiên ý nghĩ đó không có gì là mới đối với Suellen đang ngồi đằng sau và bỗng nhiên cô bật khóc. Từ lễ Giáng sinh đến nay, cô không được tin gì của Frank Kennedy cả, Cô không biết đó có phải do bưu chính không hoạt động hay chỉ vì chàng coi rẻ tình cảm của cô, rồi quên cô đi. Hoặc giả có thể chàng đã bị giết trong những ngày cuối cùng của chiến tranh! Dù có thể cũng còn nghìn lần hơn là bị chàng quên lãng, vì một tình yêu bị cái chết làm dang dở, như trong trường hợp Carreen và India Wilkes, chí ít cũng còn có chút gì để tự hào, chứ bị người vị hôn phu bỏ rơi thì thật bẽ bàng.

- Chao, nhân danh Chúa, hãy im đi nào! Scarlett nói.

- Ôi, Suellen nức nở, chị có thể nói vậy vì chị đã có chồng, có con và ai cũng biết vẫn có người còn ngấp nghé chị, Nhưng chị thử nhìn em coi! Thế mà chị còn nở ác khẩu rửa em là gái già trong khi đâu phải lỗi tại em. Em thấy chị thật đáng ghét.

- Chao, im đi! Cô biết đấy, tôi chúa ghét những kẻ lúc nào cũng bù lu bù loa. Cô thừa biết là anh chàng Ria hoe còn sống nguyên và anh ta sẽ trở về cưới cô. Anh ta cũng chẳng tinh đời gì hơn, Riêng phần tôi, tôi thà ở vậy suốt đời còn hơn lấy anh ta.

Phía sau xe im lặng một lát, Carreen an ủi chị bằng những cái vỗ nhẹ lơ đãng vì tâm trí cô đang ở tận đâu đâu: cô tưởng tượng đang cưỡi ngựa dạo chơi bên cạnh Brent Tarleton như ba năm về trước. Mắt cô rục lên một ánh rạo rục.

- Chao, Melanie buồn bã nói, vắng các chàng trai ưu tú của chúng ra, miền Nam rồi sẽ ra sao? Nếu họ còn sống thì miền Nam có thể phát triển như thế nào? Chúng ta sẽ có thể sử dụng lòng can đảm, nghị lực và đầu óc của họ.

- Chị Scarlett ạ, tất cả những người mẹ như chúng ta phải nuôi dạy con cái để thay thế những người đã khuất, thành những con người dũng cảm như họ.

- Sẽ không bao giờ có những người như họ nữa, Carreen dụi dàng nói. Không ai có thể thay thế họ.

Suốt chặng đường còn lại, không ai nói gì nữa.

Một hôm, sau đó không lâu Cathleen Calvert phóng tới áp Tara vào lúc mặt trời lặn. Cô thẳng yên ngồi nghiêng kiểu nữ kỹ sĩ trên lưng một con la thăm hại tới mức Scarlett chưa từng thấy một con thú tai cụp, chân khập khiễng và nom Cathleen cũng sầu não gần như con vật mình cưỡi. Chiếc áo dài của cô bằng vải bông kẻ bạc phếch, thuộc loại trước kia chỉ để cho con ở mặc và chiếc mũ mềm rộng vành được thắt dưới cằm bằng một sợi dây bện. Cô phóng tới hiên trước nhưng không nhảy xuống đất, Scarlett và Melanie đang ngắm mặt trời lặn, bước xuống bậc thêm để đón cô. Cathleen cũng nhột nhạt như Cade, hôm Scarlett tới thăm, nhột nhạt và có cái vẻ cứng cứng giòn giòn, tưởng chừng mặt cô có thể tan ra từng mảnh nếu cô mở miệng nói. Nhưng cô ngồi rất thẳng và đầu cất cao khi chào Scarlett và Melanie.

Scarlett bỗng nhớ lại hôm đến dự liên hoan ngoài trời ở nhà Wilkes, nàng và Cathleen đã thì thầm với nhau về Rhett Butler. Bữa ấy, Cathleen mới xinh tươi làm sao trong những lớp váy phin nỡn màu xanh xoáy tròn với những bông hồng ngào ngạt dặt ở khăn thắt lưng và đôi giày nhung đen viền đăng ten quanh cổ chân nhỏ nhắn. Giờ đây, nàng không tìm thấy một dấu vết nào của cô gái đó trong cái thân hình cứng cứng đuồn đuồn ngồi trên mình con la.

- Cảm ơn, em không xuống đâu, Cathleen nói. Em chỉ ghé qua báo là em sắp cưới thôi!

- Sao kia?

- Cưới ai vậy?

- Tuyệt quá, Cathleen!

- Bao giờ đấy?

- Ngày mai, Cathleen bình thản nói, và trong giọng cô có một cái gì khiến cho những nụ cười náo nức vụt tắt trên môi hai thiếu phụ. Em đến báo để các chị biết là mai em cưới ở Jonesboro... và em không mời các chị đến dự đâu.

Scarlett và Melanie ngậm ngùi đón câu nói đó và lặng thinh, mắt ngược nhìn Cathleen, bối rối. Rồi Melanie hỏi:

- Người đó, chúng tôi có biết không, cô bạn thân mến?

- Có, Cathleen đáp gọn lỏn. Đó là ông Hilton.

- Ông Hilton?

Vâng, ông Hilton, quản lý của nhà em.

Scarlett thậm chí không thốt lên nổi một tiếng: "Ồ!" nhưng Cathleen đột nhiên nhìn xói vào Melanie và nói bằng giọng man dại:

- Melly, chị khóc thì em không chịu nổi đâu. Em sẽ chết mất! Melanie không nói gì, chỉ vồ vồ vào bàn chân xỏ trong chiếc guốc thô kệch để lấy thò ra khỏi bàn đính thúc ngựa. Đầu nàng cúi gằm.

- Và cũng đừng vồ như thế! Cả cái đó em cũng không chịu nổi.

Melanie buông tay nhưng vẫn không ngẩng đầu lên.

- Thôi em phải đi đây. Em chỉ đến để báo tin cho các chị biết vậy thôi.

Cái mặt nạ nhợt nhạt cứng gòn lại xuất hiện và cô cầm lấy dây cương.

- Cade có khỏe không? Scarlett hỏi, vô cùng bối rối nhưng vẫn cố nói một câu gì đó để phá vỡ sự im lặng gượng gạo.

- Anh ấy sắp chết, Cathleen nói gọn lỏn bằng một giọng dường như không chứa đựng một tình cảm gì hết. Em sẽ cố hết sức làm cho anh ấy chết thoải mái, thanh thản, không phải băn khoăn về chuyện ai sẽ lo liệu cho em khi anh ấy không còn nữa. Các chị thấy đấy, ngày mai, bà mẹ kế của em cùng các con bà sẽ đi hẳn, rời lên miền Bắc. Thôi, em phải đi đây.

Melanie ngược lên và bắt gặp cái nhìn rắn đanh của Cathleen. Hai hàng mi Melanie long lanh lệ, cặp mắt chứa chan thông cảm. Cathleen nhếch môi cười cái nụ cười méo xệch của một đứa trẻ can đảm gắng hết sức để khỏi khóc. Ngõ ngàng cao độ, Scarlett vẫn chưa thể quan niệm được là Cathleen sắp lấy một viên quản lý - Cathleen, con gái của một điền chủ giàu có, Cathleen, hoa khôi xưa kia được nhiều chàng trai theo đuổi nhất trong Hạt, nếu không kể Scarlett.

Cathleen cúi xuống và Melanie kiễng chân lên. Họ hôn nhau. Rồi Cathleen quất mạnh dây cương và con la già cất bước.

Melanie nhìn theo nước mắt rùng rùng trên mặt, Scarlett ngó trân trân, vẫn chưa hết bàng hoàng.

- Melly, cô ta có điên không nhỉ? Cô thừa biết là cô ta không thể yêu hẳn được.

- Yêu hẳn ư. Ôi, Scarlett, chị đừng nhắc đến một điều gớm ghiếc quá đáng như vậy! Ôi, tội nghiệp Cathleen! Tội nghiệp Cade!

- Vớ vẩn! Scarlett kêu lên, bắt đầu cảm thấy bực mình. Thật khó chịu, Melanie bao giờ cũng tỏ ra thấu hiểu các cảnh ngộ hơn nàng. Đối với nàng, hoàn cảnh Cathleen chỉ đáng ngạc nhiên chứ đâu phải là thảm họa. Dĩ nhiên, lấy một tên Yankee khổ rách áo ôm thì chả thú vị gì, nhưng suy cho cùng thì một cô gái không thể sống một mình trong một cái đồn điền, mà phải có một người chồng để giúp cô ta cai quản nó.

- Melly, đúng như tôi đã nói hôm nọ. Chẳng còn ai để các cô gái lấy làm chồng, mà trước sau, họ cũng phải lấy chồng chứ.

- Ô, việc gì cứ phải lấy chồng mới được! Cứ ở vậy thì có gì đáng xấu hổ. Xem như cô Pitty đấy. Ôi, em thà thấy Cathleen chết còn hơn! Em biết là Cade cũng nghĩ như vậy. Gia đình Calvert thế là tiêu vong rồi. chị thử nghĩ mà coi, cô ta sẽ ... con cái của họ sẽ ra thế nào! Ôi, Scarlett chị hãy bảo Pork thắng ngựa nhanh lên và chị hãy phóng theo bảo cô ấy về ở với chúng ta!

- Lạy Chúa lòng lành! Scarlett kêu lên bất bình với cái lỗi Melanie tự tiện mời người khác đến ở ấp Tara không lý gì đến nàng. Scarlett đâu có muốn nuôi thêm một miệng ăn nữa, dứt khoát là thế. Nàng đã toan nói trắng ra, nhưng có cái gì trên gương mặt đau đớn của Melanie làm nàng ngừng lại.

- Cô ta sẽ không nhận lời đâu, Melly ạ, nàng chữa. Cô biết đấy, cô ta không chịu đâu. Cô ta đầy tự trọng và cô ta sẽ nghĩ đó là sự bố thí.

- Đúng thế, đúng thế, Melanie thảng thốt nói, mắt dõi theo đám bụi đỏ khuất dần mé cuối đường.

"Người đã ở với ta bao nhiêu tháng" Scarlett hần học nghĩ, mắt chĩa vào cô em chồng, "và người không bao giờ nghĩ ra là người đang sống nhờ của bố thí. Và ta chắc rồi đây người cũng không bao giờ ý thức ra điều đó; Người thuộc loại người mà chiến tranh không mảy may làm thay đổi và người cứ tiếp tục suy nghĩ và hành động như không có chuyện gì xảy ra - như thể bọn ta vẫn giàu thiên ức vạn tải, đồ ăn thức uống thừa mứa không biết dùng làm gì và bao nhiêu khách khứa cũng chẳng mùi mẫn gì. Ta chắc ta còn nặng nợ với người như đá đeo cổ đến chót đời. Nhưng ta không muốn phải cáng đáng luôn cả Cathleen nữa."

CHƯƠNG XXX

Trong cái mùa hè nóng nực sau khi hòa bình trở lại, áp Tara đột nhiên mất hẳn vẻ biệt lập. Và hàng tháng liền sau đó, lũ lượt những hình nhân râu ria xồm xoàm, rách như tổ đĩa, chân không, trầy da tước máu và bao giờ cũng đói, hì hụi leo lên con đồi đất đỏ áp Tara và nghĩ đến nghỉ chân trên thềm trước đây bóng râm, xin ăn và xin trú tạm một đêm. Đó là những chiến binh Liên bang cuốc bộ về nhà. Xe lửa chở đám tàn quân của tướng Johnston từ Bắc Carolina về Atlanta, quảng họ ở đó và từ Atlanta, họ bắt đầu cuộc hành hương bằng chân của mình. Qua đọt tàn binh của tướng Johnston, lại đến các cựu binh mệt mỏi của đạo quân Virginia rồi đến đám miền Tây, tất cả đổ xuống phía Nam tìm đường về những mái nhà xưa có thể đã không còn nữa, về với gia đình có thể tan tác hoặc chết hết. Phần lớn đi bộ, một số ít may mắn hơn thì cưỡi những con la gầy gơ xương mà họ được phép giữ theo điều kiện của văn bản đầu hàng, những con vật thảm hại mà ngay cả một con mắt kém thành thạo cũng có thể thấy là chúng không bao giờ có thể tới được miền Florida xa xôi hay miền Nam Geogia.

Trở về nhà! Trở về nhà! Đó là ý nghĩ duy nhất trong đầu những người lính. Một số thì buồn rầu và lặng lẽ, nhiều người khác lại vui vẻ và coi khinh gian khổ, song rút cục, ý nghĩ rằng mọi sự đã xong xuôi và họ đang trở về nhà, là điều duy nhất nâng đỡ tinh thần họ. Không có mấy người tỏ ra chua chát. Họ dành cái đó cho đám phụ nữ, người già của họ. Họ đã chiến đấu một cuộc chiến đấu không tồi, đã bị thua và bây giờ sẵn sàng an phận cày cấy dưới lá cờ họ đã chống lại.

Trở về nhà! Trở về nhà! Họ không thể nói chuyện gì khác - Chiến trận và thương tích, những ngày bị bắt làm tù binh và thậm chí cả tương lai nữa, tất cả đều gạt ra ngoài, không bàn tới. Sau này, họ sẽ ôn lại chuyện chiến trận, kể cho con cháu nghe những vố chơi khăm bọn địch, những cuộc đột kích thọc sâu những đợt xung phong, những cuộc hành quân bắt buộc, cái đói và thương tích, nhưng bây giờ thì chưa phải lúc. Một số đã mất một cánh tay, một chân hoặc một mắt, bao người mang trên mình những vết sẹo sẽ còn hành hạ họ đau đớn những lúc trái nắng dờ trời dù họ sống đến bảy mươi tuổi, nhưng mọi cái đó lúc này có vẻ như là chuyện vật vãn. Sau này tình thế sẽ khác đi.

Già cũng như trẻ, bẻm mép hay trầm lặng, điền chủ giàu có hay người nghèo rớt mồng tơi, tất cả đều có hai nét giống nhau: chảy rận và kiết lỵ. Người lính Liên bang đã quá quen với tình trạng chảy rận như sung của mình đến nỗi chẳng bao giờ nghĩ đến nó và cứ gãi sồn sột như không, ngay cả trước mặt phụ nữ. Còn bệnh kiết lỵ - mà các bà các cô gọi một cách tế nhị là chứng "xuất huyết" - dường như nó không kiêng nể ai, từ anh binh nhì đến ông đại tướng. Bốn năm chết đói dở, bốn năm toàn ăn những thứ sống sít hoặc gần thối rữa đã tác động vào họ và tất cả những người lính dừng chân ở ấp Tara đều hoặc vừa mới qua khỏi một đợt kiết lỵ, hoặc đang bị cơn bệnh hành hạ.

- Trong cả quân đội Liên bang, chả ai có *nấy* một *bộ duột nành nặn*, Mammy lằm lằm nhận xét trong khi vãi mồ hôi bên bếp lửa, sắc một thang thuốc đắng bằng rễ dâu tây, món thần dược của bà Ellen để chữa bệnh này. Tui *đờ* rằng không phải bọn Yankee đánh bại các cậu nhà ta, mà chính *nà* cái *bộ nòng* của các cậu ấy. *Nà*m sao mà đánh nhau được trong khi *nòng duột nộn* từng phèo *nhã* ra thành nước.

Mammy cho tất cả uống thuốc, không mất thì giờ hỏi những câu ngớ ngẩn về tình trạng phủ tạng của họ và tất cả đều ngoan ngoan, nhắm mắt nhắm mũi uống thứ thuốc đắng của bà; có thể, bà gọi cho họ nhớ lại những bộ mặt da đen nghiêm nghị khác ở những chốn xa xôi, những bàn tay đen kiên quyết khác cầm những thìa thuốc ép họ uống vào cái thỏ qua lâu rồi.

Về vấn đề "*tép tân*", Mammy cũng kiên quyết như thế. Không một người lính đầy chảy rận này được vào qua cổng ấp Tara, Bà

áp tải họ ra sau một bụi rậm bắt cởi hết quần phục, cho họ một chậu nước cùng với xà phòng kiềm để tắm và cho mượn chăn, mền để tạm che thân, trong khi bà đem nấu quần áo của họ trong chiếc thùng giặt to tướng. Tha hồ cho các cô kịch liệt phản đối, bảo rằng làm thế là làm nhục các chiến binh cũng vô ích; Mammy chỉ một mực đáp lại là các cô sẽ còn nhục gấp mười lần nếu phát hiện chấy rận trên người mình.

Khi khách lính vắng lai bắt đầu trở thành chuyện thường xuyên, hầu như hằng ngày, Mammy phản đối việc cho phép họ dùng các phòng ngủ. Nao giờ bà cũng sợ có con rận nào thoát khỏi sự truy lùng của bà. Không mất thì giờ cãi vã. Scarlett biến phòng khách với lớp thảm nhung dày thành nhà ngủ tập thể. Mammy lại kêu trời kêu đất rằng để cho lính tráng nằm ngủ trên thảm nhung của "cô Ellen" là tội xúc phạm vật thánh, nhưng Scarlett một mực không lay chuyển. Phải có một chỗ nào cho họ ngủ chứ. Và trong những tháng đầu sau đầu hàng, tuyệt nhưng dày mượt bắt đầu có những dấu hiệu sờn mòn và cuối cùng, những sợi khổ dọc ngang lộ chỗ lộ ra những chỗ bị lính thực bừa gót và cả đinh thúc ngựa vào.

Gặp người lính nào, Scarlett và Melanie cũng hăm hờ hỏi tin Ashley. Suellen, dè dặt, bao giờ cũng thăm dò về Kennedy. Nhưng không ai biết gì về hai người, vả lại họ cũng không muốn nói chuyện về những người mất tích. Bản thân họ còn sống là đủ rồi và họ không thiết bận tâm đến hàng nghìn người khác nằm trong những tấm mộ vô danh, không bao giờ trở về nữa.

Sau mỗi lần thất vọng như thế, cả nhà cố động viên tinh thần Melanie. Tất nhiên, Ashley không chết trong tù đâu. Nếu không thì một số giáo sĩ Yankee nào đó đã viết thư báo tin rồi. Tất nhiên là chàng đang trên đường về, có điều là trại tù ở xa quá. Lạy Chúa, đi xe lửa cũng phải mất bao nhiêu ngày nữa là. Mà nếu Ashley cuốc bộ như những người lính này thì... Tại sao anh ấy không viết thư? Chà, cứng ơi, cứng còn lại gì hoạt động bưu chính dạo này như thế nào - bập bà bập bõm và cầu thả tùy tiện ngay cả ở những nơi dường như thư tín đã được khôi phục. Nhưng giả dụ... giả dụ anh ấy chết trên đường trở về. Ô, Melanie, nếu vậy thì chả có phụ nữ Yankee nào đó viết thư cho báo chúng ta biết!... Phụ nữ Yankee! Hừ!... Melly, phụ nữ Yankee cũng có

một số người tốt chứ. A phải, cũng có! Chẳng lẽ Thượng Đế tạo ra cả một dân tộc mà không có một số phụ nữ tử tế trong đó hay sao! Scarlett chị nhớ chứ, dạo ấy chúng mình quả đã gặp một phụ nữ Yankee rất tốt ở Saratoga... Scarlett, chị kể cho chị Melanie nghe về bà ta đi!

- Tốt ở cái chỗ nào! Scarlett đáp. Mụ ấy hỏi tôi là nhà mình nuôi bao nhiêu chó săn để đuổi bắt đám hắc nô! Tôi đồng ý với Melly. Tôi chưa từng thấy một người Yankee nào tốt, nam cũng như nữ. Nhưng đừng khóc, Melly! Ashley sẽ trở về. Đường xa muôn dặm và có thể... có thể anh ấy không có ừng.

Và hình dung Ashley đi chân không, Scarlett suýt phát khóc. Mặc những người lính khác rách rưới, tập tễnh chân bó bao tải và những mảnh thảm, nhưng Ashley thì không! Chàng phải trở về trên mình một con ngựa nhún nhảy, ăn vận đẹp đẽ, đi ửng bóng lộn mũ cảm lông phơ phất. Đối với nàng, phải nghĩ đến Ashley trong bộ dạng tiêu tụy như những người lính khác, là sự sa sút đến cùng cực vậy.

Một buổi chiều tháng Sáu, mọi người tụ tập ở hiên sau áp Tara đang náo nức theo dõi Pork bỏ quả dưa hấu đầu tiên trong mùa, thì có tiếng vó ngựa trên lối đi rải sỏi trước nhà, Prissy uể oải đi ra cửa trong khi những người khác sôi nổi bàn xem nên giấu quả dưa đi hay dành đến bữa tối, nếu người vừa đến là một chiến binh.

Melly và Carreen rụt rè nói rằng nên mời người khách - lính cùng thưởng thức Scarlett, được Suellen và Mammy ủng hộ thì rít giọng bảo Pork giấu nó đi cho nhanh.

- Các cô đừng có dớ dẩn! Chỉ riêng cho chúng ta đây, còn chưa đủ; huống hồ nếu có hai, ba ông lính ma đói ngoài kia, thì mỗi người chúng mình không được một miếng nếp nát, Scarlett nói.

Trong khi Pork đứng ôm ghì quả dưa hấu nhỏ vào người, phân vân chưa rõ quyết định tối hậu là thế nào, thì có tiếng Prissy reo lên.

- Lạy *Trúa* toàn *lãng* ! Cô Scarlett! Cô Melly! Nhanh lên!

- Ai vậy? Scarlett hỏi to, chồm dậy và chạy băng qua tiền sảnh cùng với Melly, theo sau là những người khác.

Ashley, nàng nghĩ thầm. Ôi, có lẽ...

- Bác Peter! Bác Peter nhà cô Pittypat!

Tất cả chạy ra và trông thấy người lão bộc chuyên chế nhà bà cô Pitty, cao lớn, tóc bạc, tụt xuống từ một con ngựa đuôi như đuôi chuột, mình phủ một mảnh mền bông. Trên bộ mặt đen to bè của bác, vẻ trịnh trọng quen thuộc đấu tranh với niềm vui gặp lại bạn cũ, thành thử trán thì cau lại nhưng miệng lại sung sướng há ra như miệng một con chó già rụng hết răng.

Mọi người cả da đen lẫn da trắng chạy xuống thêm đón bác, bắt tay và hỏi han rối rít, nhưng tiếng Melly nghe rõ hơn cả.

- Cô ốm à?

- Không, cô ạ. Đội ơn Chúa, bà *rút* khoẻ, bác Peter đáp và phóng một cái nhìn nghiêm khắc trước hết vào Melly rồi vào Scarlett khiến cho hai chị em bỗng nhiên cảm thấy mình có lỗi mà không biết tại sao. Bà *rút* khoẻ, cơ mà bà bị các cô phụ bạc và nói cho hết nhẽ, tui cũng vậy.

- Kìa bác Peter! Sao...

- Các cô không cần tìm cách tự bào chữa. Thử hỏi bà Pitty có thơ đi thơ lại nhắn các cô về nào? Tui đã thấy bà viết *dững* thơ í và đã thấy bà khóc lóc khi các cô viết *dả* lời là các cô *rút* nhiều việc phải làm ở cái trại cũ kỹ *này*, không về được.

- Nhưng bác Peter...

- Làm sao các cô nỡ bỏ bà Pitty một mình *du* thế khi mà bà *nhét* sợ *du* vậy? Các cô cũng *bết* *du* tui là bà Pitty chưa sống một mình bao *dờ* và từ khi ở Macon về đến nay, bà luôn luôn run sợ. Bà biểu tui nói thẳng vào mặt các cô theo cái cách dúi đục chấm nước cáy của tui rằng bà không tài nào *hể* được tại sao các cô lại bỏ *dơi* bà vào giờ phút gay cấp, giữa lúc bà cần các cô.

- Thôi, im đi! Mammy gay gắt nói, vì bà rất khó chịu khi nghe gọi ấp Tara là "cái trại cũ kỹ". Làm sao một anh nhỏ ngu dốt ở thành thị phân biệt được một cái trại với một cái ấp - *Rễ* thường *bây* tui không có *dững* giờ phút gay cấp hay sao? *Rễ* thường *bây* tui không cần cô Scarlett *mấy* cô Melly ở đây hay sao? Cần quá đi chứ *nị*! *Nằm* sao bà Pitty không yêu cầu ông anh *rúp* đỡ hay bà í

không cần ông anh?

Bác Peter nhìn bà bằng một cái nhìn héo hắt.

- Bây tui hàng bao năm nay không *rính rảng* gì mấy ông Henry và *bây tui* nay đã quá già, không còn thời gian để bắt đầu nữa.

Bác quay sang phía Scarlett và Melanie đang cố nhin cười.

- Các cô phải lấy làm xấu hổ vì đã bỏ bà Pitty cho chị một mình, trong khi bạn bè thì một nửa đã chết nửa kia thì ở Macon, còn Atlanta thì đầy lính Yankee và bọn nhọ dác dưới mới được giải phóng. Scarlett và Melanie đã nghe lời khiển trách cố làm mặt nghiêm chỉnh chừng nào còn có thể được, nhưng nghĩ đến việc bà cô Pitty cử bác Peter đến để xạc họ và giải họ về Atlanta họ không nén được nữa phá lên cười và vịn vào vai nhau cho khỏi ngã. Dĩ nhiên, Pork, Dilcey và Mammy cũng thoải mái cười hô hố khi thấy kẻ phỉ báng áp Tara thân yêu của họ bị bẽ mặt. Suellen và Careen khúc khích cười và cả đến gương mặt của ông Gerald cũng thấp thoáng một nụ cười mơ hồ. Tất cả đều cười, chỉ trừ bác Peter đang rún rún hai bàn chân bè bè hết bên nọ đến bên kia, mỗi lúc một tức tối thêm.

- Ông bạn nhọ, ông mắc mớ cái gì vậy? Mammy vừa toét miệng cười vừa hỏi. Hay nà ông quá *dà* rồi không đủ *xúc* che chở cho bà chủ của ông?

Bác Peter hết sức phật ý.

- Quá *dà* ! Tui quá *dà* ! Không, bà kia! Tui còn *xúc* bảo vệ cho bà Pitty từ xưa đến nay bao giờ cũng *vưỡn* thế. Tui đã chả bảo vệ cho bà *í* xuống tận Macon hồi tản cư là *rì* ? Tui đã chả bảo vệ bà *í* khi bọn Yankee tới Macon làm bà luôn luôn hoảng hồn chết *ngút* lăn đùng là *rì* ? Và tui đã chả *kếm* con *ngợ* này để đưa bà *í* về *Lanta* và bảo vệ bà *í* cùng bộ đồ bạc của cụ ông thân sinh ra bà *xuốt rọc* đường là *rì*? (Bác Peter ưỡn người thật thẳng phân bua). Mà tui không nói chuyện bảo vệ, tui nói người ta trông vào cơ.

- Trông vào ai?

- Tôi muốn nói thiên hạ là hay thói mồm về chuyện các phụ nữ không chồng sống một mình - bác Peter nói tiếp và các thính giả đều thấy hiển nhiên là, trong tâm trí bác, bà Pittypat vẫn còn là một cô gái mười sáu mơn mớn, đáng yêu, cần phải bảo vệ chống

lại những miếng lưỡi độc địa - Mà tui thì không chịu được thiên hạ bình phẩm bà *í*. Không... Và tui cũng không chịu để bà *í* nhận bất kì ai vào nhà, chỉ cốt có người bầu bạn. Tui đã biểu bà *í* thế. "Không có thể được, trong khi bà còn có máu mủ *duột* thịt của mình". Tui biểu thế. Vậy mà bị giờ, máu mủ *duột* thịt của bà lại chối bỏ bà. Bà Pitty chỉ là một đứa trẻ thơ và...

Đến đây, Scarlett và Melly càng cười rộ hơn đến độ phải ngồi xuống bậc thêm. Cuối cùng, Melly lau nước mắt chảy tràn vì cười dữ quá.

- Tội nghiệp bác Peter! Tôi xin lỗi vì đã cười. Thành thật xin lỗi. Thế này nhé! Tha thứ cho tôi, cô Scarlett và tôi hiện nay chưa thể về được. Có thể đến tháng Mười, thu hoạch bông xong xuôi, tôi sẽ về. Có phải cô tôi cử bác đi suốt từ Atlanta tới đây chỉ cốt để đưa hai chị em tôi về trên cái bao da đựng xương kia không?

Nghe hỏi vậy, bác Peter bỗng há hốc mồm, bộ mặt đen nhẵn nheo lộ vẻ sững sốt và như biết lỗi. Cái môi dưới trề ra bỗng rụt lại rất nhanh như con rùa rụt đầu vào trong mai vậy.

- Cô Melly, có lẽ tui *dà* thật rồi, vì vừa rồi tui đã quên khuấy đi mất là bà Pitty cử tui đến vì việc gì, mà việc này cũng *rút* quan *chọng*. Tui mang cho cô một bức thư. Bà Pitty không tin *xở biu* chính cũng không chịu *dao* cho ai *ngời* tui mang đến và...

- Thư à? Cho tôi ư? Của ai gửi?

- À, ừm, cô ạ, *í* là... Bà Pitty dặn tui: "Anh Peter, anh phải lựa lời báo tin cho cô Melly", và tui biểu...

- Ashley! Ashley! Anh ấy chết rồi!

- Không! Không! Peter kêu lên giọng the thé, trong khi thò tay lục ngực chiếc áo vét rách rưới. Cậu *í* còn *xống* ! Đây là thư của cậu *í*. Cậu *í* đang về nhà. Cậu *í*... Lạy Chúa! Đỡ cô *í*! Mammy! Để tui...

- Đừng có đụng vào cô *í*, lão già rồ dại! Mammy quát, cố giữ cho thân hình bủn rủn của Melanie khỏi đổ xuống đất. Đồ khỉ đen *dở* thật ngoan đạo chữa! *Nựa nời* mà báo tin thế đấy! Pork, đỡ *nấy* hai *chưn* cô *í*. Cô Carreen, *dữ chắc* đầu cô *í* nhé. Ta hãy đặt cô *í* *nên* chiếc sofa chong phòng khách.

Không khí ồn ào náo động khi tất cả mọi người, trừ Scarlett, xúm quanh Melanie ngất xỉu, tất cả kêu la hoảng hốt, nháo nhác chạy vào trong nhà kiếm nước, kiếm gối và trong một lúc, còn lại có một mình Scarlett với bác Peter trên lối đi. Nàng đứng chôn chân xuống đất, không sao xê xích nổi khỏi chỗ nàng đang đứng phất dẫy khi nghe bác Peter báo tin, mắt đăm đăm nhìn ông già đang khẽ ve vẩy một bức thư. Bộ mặt đen già nua của bác thiếu não như mặt một đứa trẻ bị mẹ mắng, bao nhiêu vẻ trịnh trọng bay biến hết.

Trong một lúc, Scarlett không nói năng, cử động được và mặc dầu tâm trí gào to: "Chàng chưa chết! Chàng đang trở về!" điều biết chắc đó vẫn không làm nàng vui hoặc xúc động cao độ, mà chỉ thần thờ ngây ra như tượng. Tiếng bác Peter như từ một nơi xa vắng đến, rầu rĩ và vồ về.

- Cậu Will Bar ở Macon, có họ với bà Pitty, mang thư đến cho bà í. Cậu Will bị *dam* cùng chỗ với cậu Ashley. Cậu Will có *ngợ* nên về đây *xóm*. *Dưng* cậu Ashley phải đi bộ nên...

Scarlett giật bức thư khỏi tay bác. Thư gửi cho Melly do bà Pitty để ngoài bì, nhưng cái đó không làm nàng ngần ngại một giây. Nàng xé toạc phong bì và mẩu thư bà Pitty viết kèm rơi xuống đất. Trong bì, có mẩu giấy gấp tư càu ghét do để lâu trong túi áo nhộp bần, nhàu nát và rách cả mép. Chính tay Ashley ghi trên người nhận " Bà York Ashley Wilkes - Nhờ tiểu thư Sara Jane Hamilton, hoặc Trại Mười Hai Cây Sồi, Jonnesboro, Georgia chuyển".

Tay run run, nàng giở tờ giấy và đọc:

" Mình thương yêu, tôi đang trở về với mình... "

Nước mắt bắt đầu chảy giàn giụa khiến nàng không đọc được nữa và tim nàng nở nàng đến mức nàng cảm thấy không kham nổi niềm vui của nó. Nắm chặt bức thư nàng chạy lên các bậc thềm, qua tiền sảnh, qua cửa phòng khách nhỏ, nơi mọi người đang quần chân nhau tíu tít quanh Melanie vẫn bất tỉnh và vào thư phòng bà Ellen. Nàng đóng cửa lại, khóa trái và gieo mình xuống chiếc sofa cũ rão lò xo, vừa khóc vừa cười vừa hôn bức thư.

- Mình thương yêu, nàng nghĩ thầm, tôi đang trở về với mình.

*

* *

Tỉnh táo mà suy xét, mọi người đều hiểu rằng Ashley phải mất hàng tuần thậm chí hàng tháng mới vượt qua chặng đường từ Illinois đến Georgia trừ phi chàng mọc cánh, nhưng hễ thấy bóng một người lính nào rẽ vào lối đi giữa hai hàng cây trong ấp Tara là tim họ lại đập loạn lên, Mỗi một hình nhân râu ria lởm chớm đó đều có thể là Ashley. Và nếu đó không phải là Ashley, thì người lính ấy biết đâu chẳng mang đến một tin gì về chàng hoặc một lá thư của bà cô Pitty cho hay tin chàng. Mỗi lần nghe tiếng chân, tất cả da trắng cũng như da đen, lại đổ xô ra hiên trước. Trông thấy một bộ quân phục là ai nấy đều chạy như bay tới, dù đang ở bên đồng củi, hay giữa bãi thả súc vật hay ngoài đồng bông, Suốt một tháng sau khi nhận được bức thư, công việc hầu như đình đốn. Không ai muốn vắng nhà khi Ashley về tới nơi, nhất là Scarlett. Và nàng không thể nằng nặc bắt những người khác làm việc trong khi nàng xao lãng nhiệm vụ của mình đến thế.

Nhưng khi mấy tuần chạm rãi qua đi mà không thấy Ashley về cũng chẳng có tin gì thêm về chàng, thì ấp Tara lại trở về nếp cũ hàng ngày. Những trái tim mong mỏi chỉ có thể chịu đựng được nỗi khắc khoải tới mức ấy. Một nỗi thắc thỏm len vào tâm trí Scarlett nàng sợ có điều gì xảy đến với chàng trên dọc đường. Đảo đá ở xa tít mù tắp và chàng có thể bị suy nhược hoặc mang bệnh sau khi được thả. Chàng lại không có tiền nong gì và phải đi qua một xứ sở thù địch với quân Liên bang, giả biết chàng hiện ở đâu, thì nàng đã gửi tiền cho chàng, gửi đến đồng xu cuối cùng, dù có phải để gia đình nhịn đói, để chàng có thể đi xe lửa về cho nhanh.

"Mình thương yêu, tôi đang trở về với mình".

Trong phút vui sướng bùng bột đầu tiên, khi đọc câu đó nàng chỉ hiểu là Ashley đang trở về với nàng. Giờ đây, suy lý bình tĩnh hơn, nàng vỡ lẽ ra rằng chàng đang trở lại với Melanie, với cô nàng Melanie lúc này đang vui vẻ ca hát vang nhà. Đôi khi, Scarlett chua chát tự hỏi sao Melanie không chết luôn khi ở cũ tại Atlanta cho rồi. Thế có phải yên chuyện không: nàng sẽ có thể

lấy Ashley sau một khoảng cách thời gian thỏa đáng, đồng thời trở thành bà mẹ kế tốt của bé Beau nữa. Khi những ý nghĩ như vậy đến trong đầu, nàng chẳng vội vã cầu Thượng đế, biện bạch rằng đó không phải thật lòng. Thượng Đế không làm nàng sợ nữa.

Lính vẫn đến, đơn lẻ hay từng cặp, hay hàng tá, và bao giờ cũng đói. Scarlett tuyệt vọng nghĩ thà bị nạn châu chấu phá mùa còn hơn. Một lần nữa, nàng lại nguyên rửa cái cỗ lễ hiếu khách thịnh hành trong cái thời kỳ của cái ê hề, cái lệ không để cho một lũ khách nào, dù sang dù hèn, tiếp tục cuộc hành trình mà không mời trọ một đêm và thết đãi ăn uống một cách lịch sự nhất trong phạm vi khả năng của gia chủ, không quên cả thức ăn cho ngựa. Nàng biết cái thời ấy đã vĩnh viễn qua rồi, song những người khác trong nhà, cũng như đám lính lại không hiểu thế, thành thử mỗi người lính đều được đón tiếp như một vị khách bao lâu chờ đợi.

Trong quá trình đoàn người vãng lai bất tận ấy nối nhau qua, tim Scarlett ngày càng rắn lại. Họ ăn những thức ăn đáng lẽ dành cho những cái miệng ở ấp Tara, những luống rau nàng đã còng lưng chăm bón, những thực phẩm nàng đã phải đánh xe đi hàng bao dặm đường hun hút để mua sắm. Thực phẩm thì hết sức khó kiếm, mà số tiền trong ví tên Yankee đâu phải không bao giờ cạn. Giờ đây, chỉ còn một số giấy bạc xanh và hai đồng đô la vàng. Tại sao nàng lại phải nuôi cái lũ ma đói ấy? Chiến tranh đã chấm dứt. Họ không bao giờ lại là bức thành che chở cho nàng khỏi mọi hiểm nguy. Cho nên, nàng ra lệnh cho Pork dọn rất ít thức ăn mỗi khi có khách lính trong nhà. Lệnh đó được thi hành cho đến khi Scarlett nhận thấy Melanie, tuy chưa bao giờ hoàn toàn lại sức từ khi sinh bé Beau, vẫn thường bảo Pork chỉ để vài miếng nhỏ vào đĩa của mình, còn bao nhiêu nhường cả cho những người lính.

- Cô phải thôi cái trò ấy đi, Melanie, nàng cần nhân. Cô đã ốm dở rồi, nếu cô không ăn nhiều hơn, cô sẽ liệt giường và chúng tôi lại phải chăm sóc thuốc men cho cô, Cứ để cho bọn lính ấy đói. Họ có thể chịu được. Họ đã chịu đói bốn năm rồi, giờ chịu thêm ít nữa, họ cũng chả sao đâu.

Melanie quay lại và lần đầu tiên Scarlett trông thấy trong đôi

mắt trong sáng của nàng một nỗi xúc động không che giấu.

- Ôi, Scarlett, chị đừng mắng em! Cứ để em làm thế. Chị không biết điều đó ích lợi cho em như thế nào đâu. Mỗi khi em nhường phần mình cho một người lính tội nghiệp, em lại nghĩ biết đâu ở một nơi nào đó trên đường lên phía Bắc, lại chẳng có một phụ nữ đang sẻ cho Ashley của em một phần bữa ăn của bà ta và điều đó tiếp thêm sức cho anh ấy mau về với em.

"Ashley của em"

"Mình thương yêu, tôi đang trở về với mình".

Scarlett lặng thinh quay đi. Sau lần đó, Melanie nhận thấy thức ăn dồi dào hơn trên bàn những bữa có khách, cho dù Scarlett có thể tiếc họ từng miếng.

Khi có những người lính quá ốm không đi tiếp được - số này cũng khá nhiều - Scarlett đặt họ vào giường, tuy chẳng lấy làm vui về gì. Mỗi người ốm có nghĩa là thêm một miệng ăn phải nuôi. Phải dành người săn sóc anh ta và thế có nghĩa là bớt đi một nhân công trong việc dựng hàng rào, cuốc xới, làm cỏ, và cày ruộng. Có lần, một kỵ binh trên đường đi Fayetteville đã ghé vào đặt ở trước hiên trước một thiếu niên mép vừa mới bắt đầu lún phún một lớp lông tơ vàng hoe. Người kỵ binh đã thấy cậu ta nằm bất tỉnh bên vệ đường và đã đặt cậu ta nằm ngang trên yên mang đến ấp Tara là ngôi nhà gần nhất. Scarlett và Melanie chắc đó là một trong những thiếu sinh quân trường võ bị tòng quân hồi Sherman tiến tới gần Milledgeville, nhưng họ chẳng bao giờ có dịp xác minh vì cậu ta chết luôn không tỉnh lại và lục túi cũng chẳng thấy giấy tờ gì.

Một thiếu niên khôi ngô tuấn tú, rõ ràng là con nhà quý tộc và ở một nơi nào đó dưới phía nam, một người đàn bà nào đó hẳn đang mỗi mắt ngóng trông, bản khoăn tự hỏi cậu ta hiện đang ở đâu và bao giờ mới về nhà, y như nàng và Melanie, với một hy vọng cuống khẫu trong tim, dõi mắt vào từng bộ mặt râu ria rề vào lối đi trong ấp. Họ chôn cậu bé thiếu sinh quân trong nghĩa trang gia đình, cạnh ba chú bé O'Hara và khi Pork lấp huyết Melanie khóc thét lên, lòng tự hỏi liệu có những người xa lạ đang làm thế này với cái thân hình cao lớn của Ashley không.

Một người lính khác, Will Benteen, cũng đến trong trạng thái

bất tỉnh trên yên ngựa một chiến hữu như cậu thiếu niên vô danh. Will bị sưng phổi nặng và khi đưa anh ta vào giường, Scarlett và Melanie sợ rằng khéo anh ta chẳng mấy chốc lại theo cậu thiếu sinh quân kia ra nghĩa trang.

Will có cái bộ mặt sốt rét tái xám của dân Cracker miền Nam Georgia, mái tóc hung nhạt và cặp mắt xanh bệch đầy vẻ nhẩn nại và dịu hiền ngay cả trong cơn mê sảng. Một chân anh ta mất từ đầu gối và ở chỗ móm cụt có gắn một cái chạc gỗ đeo qua loa còn thô nháp. Rõ ràng anh ta là một Cracker, điều đó cũng hiển nhiên như cậu thiếu niên họ vừa chôn là con nhà điền chủ vậy. Scarlett và Melanie không cắt nghĩa được tại sao họ chắc là thế. Rành là Will không hề bẩn hơn, không tóc tai bờm xờm và lấm chấy rận hơn những lính công tử đã quả áp Tara. Rành là lời lẽ anh ta nói trong cơn mê sảng cũng không sai ngữ pháp hơn hai anh em sinh đôi Tarleton. Song, cũng như họ phân biệt ngựa chính nòi với ngựa tồi, qua bản năng, họ biết anh ta không thuộc giai cấp họ. Nhưng biết thế họ vẫn ra sức cứu anh ta.

Gây rộc sau một năm trong trại giam Yankee, kiệt lực vì cuộc đi dài vất vả trên chiếc chạc gỗ lắp không khớp anh ta chẳng còn bao hơi sức để chống chọi với bệnh sưng phổi và trong nhiều ngày anh ta nằm liệt trên giường rên rảm, cố gắng ngồi dậy, sống lại những trận chiến đấu đã qua. Không một lần nào thấy anh ta gọi mẹ, gọi vợ, hay em gái, hay người yêu và điều đó làm Careen thắc mắc:

- Người ta ai cũng phải có một vài người thân thích chứ, cô nói. Đẳng này, anh ta xem ra chẳng có ai trên đời.

Mặc dù gầy gò, Will dẻo dai và nhờ được chăm sóc tốt, anh ta đã qua khỏi, Rồi đến một hôm, đôi mắt xanh bệch của anh ta hoàn toàn tỉnh táo nhận ra mọi thứ xung quanh, bắt gặp Careen đang ngồi cạnh vừa lần tràng hạt vừa cầu kinh, ánh nắng sớm lấp lánh trên mái tóc vàng óng.

- Vậy ra cô không phải một giấc mơ, anh ta nói, giọng bệt không âm sắc. Mong rằng tôi không quá phiền rầy cô.

Thời kỳ dưỡng bệnh của anh ta kéo dài và anh nằm yên lặng trên giường nhìn ra bụi mộc lan, rất ít phiền đến ai. Careen ưa Will vì những phút im lặng bình thản và trầm tĩnh của anh ta.

Cô thường ngồi bên cạnh anh suốt những buổi chiều nóng nực quạt cho anh va lặng thình không nói một lời.

Những ngày nay, Careen hầu như chẳng có gì để nói, cô đi lại mảnh dẻ như cái bóng ma, làm những công việc vừa với sức mình. Cô cầu nguyện rất nhiều: những lần Scarlett vào buồng cô không gõ cửa, nàng đều thấy Careen quỳ bên giường. Hình ảnh ấy bao giờ cũng làm Scarlett khó chịu và nàng cảm thấy cái thời cầu nguyện đã qua rồi. Nếu Thượng đế cảm thấy cần phải trừng phạt con người như thế thì cầu nguyện cũng bằng thừa. Tôn giáo đối với Scarlett bao giờ cũng là một quá trình mặc cả. Nàng hứa với Chúa sẽ cư xử tốt để đổi lấy ân trạch. Theo cách nghĩ của nàng, Chúa đã vi phạm thỏa thuận hết lần này đến lần khác và giờ đây nàng cảm thấy mình chẳng còn nợ gì Chúa nữa. Và mỗi lần thấy Careen quỳ gối cầu nguyện trong khi lẽ ra cô phải ngủ trưa hoặc khâu vá, nàng cảm thấy như Careen trốn tránh phần gánh vác của mình.

Một buổi chiều, Scarlett nói vậy với Will Benteen, khi anh ta ngồi dậy được trên một chiếc ghế, và nàng sửng sốt thấy anh ta nói bằng cái giọng không âm sắc của mình: "Cứ để Carreen làm thế, cô Scarlett ạ. Điều đó mang lại an ủi cho cô ấy."

- An ủi?

- Phải, cô ấy cầu nguyện cho bà nhà ta và cho cậu ấy.

- "Cậu ấy" là ai?

- Cặp mắt màu xanh bệch của anh ta nhìn nàng từ dưới hàng mi màu cát, không chút ngạc nhiên. Hình như không có gì làm anh ta ngạc nhiên hay xúc động cao độ. Có lẽ anh ta đã thấy quá nhiều cái bất ngờ nên không còn biết sửng sốt nữa. Việc Scarlett không biết những điều gì diễn ra trong trái tim em gái, dường như chẳng có gì là lạ đối với anh ta. Anh coi đó cũng tự nhiên như việc Carreen thấy khuấy khuấy trong những câu chuyện tâm sự với anh, một người xa lạ.

- Là bồ của cô ấy, cái cậu Brent - gì - đó bị giết trong trận Gettysburg,

- Bồ của nó? Scarlett nói, giọng hơi xẵng. Bồ của nó, đâu phải! Cả hai anh em cậu ta trước đây đều là bồ của tôi!

- Phải cô ta cũng bảo tôi thế, Dương như phần lớn các chàng trai trong Hạt đều là bồ của cô, Nhưng dù sao đi nữa, cậu Brent này cũng là bồ của Carreen sau khi cô cho cậu ta rơi, vì trong lần cuối cùng cậu ta về phép, hai cô cậu đã đính hôn. Carreen nói đó là chàng trai duy nhất cô ấy yêu, cho nên cô cảm thấy khuấy khoả phần nào khi cầu nguyện cho cậu ấy.

- Chà vợ vẫn? Scarlett nói, cảm thấy hơi nhói lên một chút ghen.

Nàng tò mò nhìn gã đàn ông gầy gò này với đôi vai xương xẩu hơi cồng, mái tóc hung nhạt và cặp mắt bình thản không nao núng. Vậy ra anh ta biết những điều về gia đình nàng mà chính nàng cũng không để tâm tìm hiểu. Hóa ra là vì thế mà Carreen thờ thần, lúc nào cũng cầu nguyện. Thôi được, rồi nó cũng sẽ quên đi. Hàng bao cô gái đã quên đi những người tình quá cố, phải cả những người chồng quá cố nữa. Như nàng chẳng hạn, rành là nàng đã quên mất Charles. Và nàng biết một cô ở Atlanta đã ba lần góa chồng trong chiến tranh, mà bây giờ vẫn còn khả năng để ý đến đàn ông. Nàng nói vậy với Will nhưng anh ta lắc đầu.

- Cô Carreen thì không thế, anh ta nói dứt khoát.

Trò chuyện với Will thật dễ chịu vì anh ta chẳng có mấy chuyện để nói song lại là một người nghe rất thông cảm. Scarlett kể với anh ta những khó khăn trong việc làm cỏ, cuộc xới, gieo trồng, vỗ béo lợn và anh ta cũng đã từng có một nông trại nhỏ ở Nam Georgia và hai nô lệ da đen. Anh ta biết giờ đây các nô lệ của anh ta đã được tự do và nông trại của anh ta đã bị cỏ dại và thông non tràn lấn. Em gái anh, người thân thích duy nhất đã theo chồng đến Texas từ nhiều năm nay và anh còn lại một mình trên đời. Phải, tất cả mọi thứ đó không làm anh bận tâm gì hơn cái chân mà anh đã bỏ lại ở Virginia.

Phải, Will là niềm an ủi của Scarlett sau những ngày vất vả với trăm thứ tội nợ hết đám da đen làu bàu đến Suellen kêu rên, mè nheo rồi ông Gerald chốc chốc lại hỏi thăm bà Ellen đâu. Với Will, nàng có thể nói bất cứ chuyện gì. Thậm chí nàng kể cả chuyện giết chết tên Yankee và sáng mắt lên kiêu hãnh khi anh ta bình luận ngắn gọn: "Giỏi!"

Cuối cùng, cả nhà đều tìm đến Will để dốc bầu tâm sự - kể cả Mammy, người lúc đầu còn lãnh đạm với anh vì anh không phải là người thượng lưu và chỉ có hai nô lệ.

Khi bắt đầu tập tễnh được quanh nhà, anh liền bắt tay vào đan lát và sửa chữa các đồ đạc bị bọn Yankee phá. Anh rất khéo tay và Wade luôn luôn xán đến bên cạnh vì anh thường để đồ chơi cho nó và đó là những đồ chơi duy nhất mà thằng bé có. Có Will, mọi người đều yên tâm để Wade và hai đứa trẻ sơ sinh ở nhà khi ra đồng làm việc, vì anh có thể trông nom chúng khéo chẳng kém gì Mammy và chỉ chịu thua Melanie về tài dỗ hai đứa hài nhi da trắng và da đen khi chúng khóc hờn.

- Cô tốt với tôi quá, cô Scarlett, anh ta nói, mà tôi chỉ là một kẻ xa lạ, không dây mơ rễ má gì với cô. Tôi đã gây bao ưu phiền lo lắng cho cô và nếu cô không phản đối, tôi sẽ ở đây giúp nhà ta trong công việc cho đến khi đèn bù được phân nào những khó nhọc của cô. Tôi không thể nào đền đáp cho hết được bởi vì ai mà có thể trả được cái ơn cứu mạng.

Thế là anh ta ở lại, dần dà, một cách lặng lẽ, một phần lớn gánh nặng của áp Tara, từ vai Scarlett chuyển sang đôi vai gầy của Will Benteen.

*

* *

Đã đến tháng Chín, thời kì hái bông, Will Benteen ngồi dưới chân Scarlett ngoài hiên trước trong ánh nắng chiều dễ chịu của tiết đầu thu: Cái giọng đều đều và uể oải của anh cất lên, phàn nàn về giá công cắt cỏ của nhà máy tủa hạt bông mới dựng ở Fayetteville. Tuy nhiên, cái hôm ở Fayetteville, anh đã được biết là mình có thể giảm được một phần tư khoản chi ấy bằng cách cho chủ nhà máy tủa hạt bông mượn ngựa và xe tải trong hai tuần. Anh phải bàn với Scarlett trước khi thỏa thuận dứt khoát về vụ mặc cả ấy.

Nàng nhìn cái thân hình gầy nhẳng dựa vào cột hiên, nhấm nhấm một cọng rơm. Không còn nghi ngờ gì nữa, đúng như Mammy đã tuyên bố, Will là do Thượng Đế đưa đến và Scarlett thường tự hỏi nếu không có anh ta, áp Tara làm thế nào sống qua nổi mấy tháng vừa qua. Anh ta không bao giờ cần nói nhiều,

không bao giờ tỏ ra năng nổ, dường như không bao giờ quan tâm đến điều gì xảy ra quanh mình, nhưng lại biết hết mọi chuyện về mọi người ở ấp Tara. Song anh làm việc, anh cứ lặng lẽ làm, kiên nhẫn và thành thạo. Mặc dầu chỉ có một chân anh ta vẫn làm nhanh hơn Pork. Anh còn kích được Pork làm việc nữa, một điều mà Scarlett coi là kỳ diệu. Khi con bò cái đau bụng hoặc con ngựa bị một chứng bệnh bí hiểm mà đe dọa cướp nó đi mãi mãi, Will thức hàng đêm săn sóc chữa chạy và cứu thoát chúng. Tài giao dịch đổi chác tinh khôn của anh khiến Scarlett phải kính phục: sáng sáng, anh cưỡi ngựa ra đi với vài đấu táo tây, khoai lang và mấy thứ rau khác và mang về nào hạt giống, nào vải vóc, nào bột cùng những nhu yếu phẩm khác mà nàng biết mình không bao giờ có thể kiếm được, mặc dầu nàng cũng thành thạo trong địa hạt này.

Dần dà, Will nghiêm nhiên trở thành một thành viên của gia đình và anh ngủ ở một cái giường trong buồng rửa mặt cạnh phòng ông Gerald. Anh không nói gì đến việc đi khỏi ấp Tara và Scarlett cũng thận trọng tránh hỏi anh, sợ anh có thể bỏ đi. Đôi khi nàng nghĩ nếu có địa vị và tài cán thì lẽ ra anh ta phải tính chuyện về nhà, mặc dầu anh không còn nhà nữa. Nhưng tuy nghĩ vậy, nàng vẫn thiết tha cầu ước để anh cứ ở lại mãi mãi. Có một người đàn ông trong nhà, thật trăm đường thuận tiện.

Nàng cũng nghĩ: nếu Carreen tinh ý một chút xíu thôi, cô ắt phải nhận thấy là Will để mắt tới mình. Scarlett hẳn sẽ biết ơn Will mãi mãi nếu anh ta ngỏ lời xin cưới Carreen. Dĩ nhiên, nếu vào thời kì trước chiến tranh, chắc chắn Will không thể là một đám chấp nhận được. Anh không thuộc giai cấp điền chủ, mặc dầu không phải loại da trắng nghèo. Anh chỉ là nông dân đặc sệt, một trại chủ nhỏ học hành dở dang, hay mắc lỗi ngữ pháp và không biết nhưng cung cách hào hoa phong nhã mà gia đình O'Hara vốn quen thấy ở giới thượng lưu. Thực tế, Scarlett cũng tự hỏi không biết anh ta có thể gọi được là người quý phái hay không, nhưng cuối cùng nàng quyết định rằng bất kỳ ai hảo tâm và lo lắng cho người khác như Will đều thuộc dòng dõi quý phái. Scarlett biết rằng giá bà Ellen còn sống, ắt bà phải chết ngất khi nghĩ đến khả năng một cô con gái của mình lấy một gã như vậy, nhưng bây giờ sự cần thiết đã đẩy Scarlett đi quá xa khỏi những giáo huấn của bà Ellen, nên nàng không hơi đâu băn khoăn về

chuyện đó nữa. Đàn ông thì hiếm, con gái thì phải lấy chồng, và áp Tara cần có một người đàn ông. Nhưng Carreen, mỗi ngày một đắm sâu hơn vào quyển sách kinh, mỗi ngày một tách rời khỏi thế giới thực tại, chỉ ưu ái Will như một người anh trai và coi việc anh ở đây cũng đương nhiên như sự có mặt của Pork vậy.

"Nếu Carreen có chút ý thức biết ơn nào đó đối với mình vì những gì mình đã làm cho nó, thì lẽ ra nó nên lấy Will và đừng để anh ra đi khỏi đây", Scarlett bất bình nghĩ. "Đằng này, nó chỉ mất thì giờ mơ mộng hão về một gã ngu ngốc mà có lẽ, hồi còn sống, cũng chẳng bao giờ nghĩ đến nó một cách nghiêm chỉnh".

Vậy là Will ở lại áp Tara vì lý do gì nàng cũng không biết và nàng thấy thái độ thiết thực của anh ta đối với nàng như giữa những người đàn ông với nhau, vừa dễ chịu vừa được việc. Anh tỏ ra trang nghiêm tôn kính đối với ông Gerald giờ đã lần cần, nhưng trong mọi việc, đều hỏi ý kiến Scarlett như người thực sự đứng đầu trong nhà.

Nàng chấp thuận dự án cho thuê ngựa, mặc dầu điều đó có nghĩa là gia đình tạm thời sẽ không có phương tiện vận chuyển. Điều này hẳn sẽ làm Suellen phiền lòng hơn cả. Niềm vui lớn nhất của cô là, nhân những chuyến Will đánh xe đi công chuyện, theo đến Jonesboro hay Fayetteville. Diện những bộ trang phục đẹp nhất của gia đình, cô đến thăm bạn bè cũ, nghe mọi thứ chuyện phiếm trong Hạt và cảm thấy mình lại là tiểu thư O'Hara của áp Tara. Suellen không bao giờ bỏ lỡ cơ hội rời đồn điền để đến làm bộ làm điệu giữa những người không biết là ở nhà cô vẫn phải làm cỏ ngoài vườn và dọn giường lấy.

"Cô nương yếu điệu sẽ phải chịu khó nhịn chơi rong hai tuần thôi" Scarlett nghĩ thầm, "còn chúng ta thì phải chịu đựng cô nàng kêu ca, mè nheo"

Melanie ra hiên nhập bọn với họ, tay bồng đưa bé. Nàng rải một tấm mềm cũ lên sàn, đặt bé Beau xuống cho nó bò toài. Từ khi nhận được thư của Ashley, Melanie chỉ tiêu thời gian theo hai cách: hoặc hớn hờ ca hát bộc lộ niềm hạnh phúc, hoặc khắc khoải trông chờ. Nhưng, dù sung sướng hay ủ ê, thì nàng vẫn quá gầy mảnh, quá xanh xao. Nàng làm phần việc của mình không kêu ca, nhưng bao giờ cũng ốm yếu. Lão bác sĩ Fontaine chuẩn đoán

nàng mắc một bệnh phụ khoa và tán thành ý kiến của các sĩ Meade cho rằng đáng ra nàng không nên có bé Beau. Và tuyên bố thẳng thừng rằng nếu đẻ lần nữa, nàng sẽ chết.

- Hôm nay, lúc ở Fayetteville, Will nói, tôi gặp một thứ rất dễ thương mà tôi nghĩ các cô có thể thích, nên tôi mang về đây.

Anh lục túi quần, lấy chiếc ví bằng vải diêm bầu có lót vỏ cây cho cứng do Carreen làm cho anh và rủ ra một tờ giấy bạc Liên bang.

- Nếu anh thấy tiền Liên bang là dễ thương, thì tôi đây, Will ạ, tôi lại nghĩ khác đấy, Scarlett lạnh lùng nói, vì nàng chỉ cần trông thấy tiền Liên bang là đủ tức điên lên rồi. Ngay lúc này đây, chúng tôi cũng còn ba ngàn đô la loại tiền ấy trong hòm của ba tôi và Mammy đang nèo tôi cho u ấy dùng dán bịt các lỗ trên tường gác xép để chặn gió lùa. Và tôi nghĩ là tôi sẽ đồng ý vì như vậy, chí ít nó cũng còn dùng được vào việc gì.

- Caesar lằm liệt giờ đã chết và biến thành đất sét^[71], Melanie nói với một nụ cười buồn bã. Đừng làm thế chị Scarlett ạ. Hãy giữ cho Wade. Một ngày nào đó, cháu nó sẽ lấy đó làm điều tự hào.

- Tôi thì tôi chẳng biết gì về Caesar lằm liệt cả, Will diêm đạm nói, nhưng cái mà tôi có đây là tương ứng với điều cô vừa nói về Wade đấy, cô Melly ạ. Đó là một bài thơ dán vào mặt sau tờ giấy bạc này. Tôi biết cô Scarlett không mê thơ lắm, song tôi nghĩ biết đâu bài này chẳng làm cho cô quan tâm.

Anh lật tờ giấy bạc. Trên mặt sau, có dán một mảnh giấy bao bì màu nâu với những dòng chữ biết bằng mực nội hóa nhạt. Will hắng giọng và chậm rãi đọc một cách khó khăn.

- Đầu đề là "Những vần thơ trên mặt sau một tờ giấy bạc Liên bang" anh nói:

Chẳng là chi nữa trên đất đai của Chúa

Cũng chẳng là chi nữa dưới làn nước vơi đầy

Vì một quốc gia tiêu vong, vật làm tin, hãy giữ

Bạn thân yêu ơi, xin chớ ngại phô bày

Hãy phô cùng những ai một lòng sau trước

Sẵn sàng nghe vật bỏ đi này tâm sự đôi lời

Về Tự Do, ước mơ của những người yêu nước

Về chung cuộc một quốc gia từ đông bão trong nôi.

- Ôi, đẹp biết bao! Cảm động biết bao! Melanie thốt lên. Scarlett, chị đừng để cho Mammy lấy tiền dán tường gác xép. Đó không phải chỉ là giấy, mà còn hơn thế... đúng như bài thơ này đã nói: Vật làm tin của một quốc gia tiêu vong.

- Ô, Melly, cô đừng quá đa cảm! Giấy là giấy, mà chúng ta đâu có nhiều nhận gì mà tôi ớn nghe Mammy làu bàu về những khe lùa ở gác xép lắm rồi. Tôi hy vọng khi Wade lớn lên, tôi sẽ có hàng đồng giấy bạc xanh để cho nó thay vì mớ giấy lộn của Liên bang.

Trong khi hai chị em tranh luận, Will cầm tờ giấy bạc giỡn với bé Beau trên tấm mền. Lúc này, anh ngược lên và đưa tay lên che cho khỏi chói sáng, nhìn ra phía lối đi.

- Lại có khách, anh nói, mắt lim dim vì nắng. Một người lính nữa.

Scarlett nhìn theo hướng đó và thấy một hình ảnh quen thuộc: một người râu ria bù xù đang chậm rãi bước trên lối đi giữa hai hàng tuyết tùng, một người mặc một bộ đồ rách rưới hỗn hợp hai loại quân phục xanh và xám, đầu cúi gằm mặt, chân kéo rệt.

- Tôi tưởng chúng mình đã thoát nợ với các ông lính, nàng nói. Mong rằng ông này không đến nỗi đói lắm.

- Có đói đấy, Will nói ngắn gọn.

Melanie đứng dậy.

- Tôi cứ đi bảo Dilcey dọn thêm một suất nữa là hơn, nàng nói. Và dặn Mammy đừng có lột quần áo con người khốn khổ ấy đánh đập một cái và...

Nàng dừng phắt đột ngột đến nỗi Scarlett phải quay lại nhìn. Bàn tay mảnh khảnh của Melanie đưa lên ôm chặt lấy cổ họng như đang bị một cơn đau xé và Scarlett có thể thấy những tĩnh mạch đập nhanh dưới làn da xanh xao. Mặt nàng càng trắng

bạch ra và đôi mắt nâu giương to mênh mông.

"Cô ta sắp ngất đến nơi rồi", Scarlett nghĩ thầm, và đứng chồm dậy nắm lấy cánh tay Melanie.

Nhưng, thoát cái, Melanie hất tay nàng ra và lao xuống bậc thềm chạy bay theo lối đi rải sỏi, nhẹ nhàng như chim, tà váy bạc màu phất phới đằng sau, hai tay giang rộng. Bây giờ, Scarlett chợt hiểu ra sự thật, như bị một đòn choáng váng. Nàng loạng choạng lùi lại dựa vào một cột chống ở hàng hiên khi người lính ngược khuôn mặt xôm xòa một bộ râu bần màu vàng rơm và đứng sững lại, nhìn về phía ngôi nhà, như thể quá mệt không bước thêm được nữa. Tim nàng nảy lên, chững lại, rồi bắt đầu đập cuống cuống khi Melly gieo mình vào vòng tay người lính bần thủ với những tiếng kêu không đầu không cuối. Người lính cúi đầu xuống với Melanie. Sung sướng ngây ngất, Scarlett vừa chạy hai bước về phía trước thì Will đã nhoài tay túm lấy váy nàng.

- Đừng làm hỏng giây phút này của họ, anh thần nhiên nói.

- Buông tôi ra, đồ ngu! Buông ra! Đó là Ashley.

Will không rời lỏng tay ra một li.

- Dù sao, anh ta cũng là chồng của cô ấy, phải không nào? Will bình tĩnh hỏi.

Và, trong một cảm xúc xáo trộn cả sướng vui lẫn cuống nộ bất lực, Scarlett nhìn vào mắt Will: trong đáy sâu bình lặng của cặp mắt ấy, nàng đọc thấy sự thông cảm và thương hại.

PHẦN BỐN

CHƯƠNG XXXI

Một chiều lạnh tháng Giêng năm 1866, Scarlett ngồi trong thư phòng viết thư cho bà cô Pitty, giải thích tỉ mỉ đến lần thứ mười tại sao cả nàng lẫn Melanie và Ashley đều không thể về Atlanta ở với bà được. Tay viết mà lòng nôn nóng khó chịu vì nàng biết bà cô Pitty sẽ không đọc quá mấy dòng mở đầu và sẽ lại viết cho nàng bằng cái giọng rền rĩ: “Nhưng cô sợ phải sống trở trối một mình!”.

Tay nàng lạnh cóng và nàng dừng lại để xoa vào nhau và thực chân sâu thêm vào mảnh nệm lông cũ quấn quanh. Để giày muyn của nàng coi như là bỏ đi và được đệm thêm bằng những miếng thảm. Những miếng lót này giữ cho chân nàng khỏi chạm sàn, nhưng chẳng làm ấm thêm là bao. Sáng nay, Will đã đưa con ngựa đi Jonesboro để đóng móng. Scarlett chưa chát nghĩ rằng thời thế quả đã đến nước đảo điên khi mà ngựa thì có giày, còn người thì đi chân không như chó.

Nàng cầm chiếc bút lông ngỗng lên để viết tiếp nhưng lại đặt xuống khi nghe thấy Will vào qua cổng sau. Nàng nghe thấy tiếng cái chân gỗ của anh ta lộp cộp qua tiền sảnh bên ngoài thư phòng. Rồi anh ta dừng lại. Nàng lặng yên một lúc đợi anh ta vào và khi thấy anh ta vẫn đứng nguyên, nàng bèn gọi. Will bước vào, tai đỏ lên vì lạnh, mái tóc hoe bù rối. Anh đứng nhìn xuống Scarlett, một nụ cười hóm hỉnh trên môi.

- Cô Scarlett, anh hỏi, cô còn bao nhiêu tiền mặt?

- Anh định cưới tôi để lấy của chàng, Will? Nàng hỏi lại, có phần bực dọc.

- Đâu có, thưa cô. Tôi chỉ muốn biết thế thôi.

Nàng dăm dăm nhìn Will, dò xét. Nom anh không có vẻ gì là nghiêm túc, song có lúc nào anh nghiêm túc đâu. Tuy nhiên nàng cảm thấy có cái gì không ổn.

- Tôi còn mười hai đô la vàng, nàng nói. Phần cuối cùng còn lại trong số tiền của tên Yankee ấy.

- Thế thì không đủ rồi.

- Không đủ cho cái gì?

- Không đủ nộp thuế, anh ta trả lời và, tập tễnh đến chỗ lò sưởi, anh cúi xuống hơ đôi bàn tay đỏ kạch trên ngọn lửa.

- Thuế? Nàng lặp lại. Nhân danh Chúa, Will, chúng ta đã nộp thuế rồi kia mà?

- Phải. Nhưng họ bảo cô chưa nộp đủ. Hôm nay, tôi nghe thấy ở Jonesboro.

- Nhưng, Will này, tôi không hiểu. Anh định nói gì?

- Cô Scarlett, tôi rất không muốn làm cô bận tâm thêm trong khi cô đã đủ chuyện lo phiền, nhưng mà tôi vẫn phải nói. Họ bảo đáng ra cô phải nộp một khoản lớn hơn khoản đã nộp nhiều. Họ định mức thuế của ấp Tara lên cao bằng núi – cao hơn hết thảy các đồn điền trong Hạt, tôi dám chắc thế.

- Nhưng họ không thể bắt ta nộp thêm thuế một khi ta đã nộp đủ.

- Cô Scarlett, cô không hay đến Jonesboro và tôi lấy thế làm mừng. Thời buổi này, đó không phải là nơi thích hợp cho một phụ nữ con nhà. Song nếu như cô đến đấy luôn, cô sẽ biết là gần đây, có một nhóm rất bạo ngược gồm những tên vô lại gọi là Scallawag^[72] hoặc những tên Yankee đầu cơ chính trị gọi là bọn Bị Thảm cùng bọn Cộng Hoà điều hành công việc ở thành phố. Thật tức điên lên được, rồi lại còn bọn Nigger^[73] chen huých người da trắng trên hè phố và...

- Nhưng cái đó thì có liên quan gì đến chuyện thuế má của chúng ta?

- Tôi đang nói đến chỗ đó, cô Scarlett ạ. Vì một lý do nào, bọn khốn kiếp ấy đã nâng mức thuế của ấp Tara lên hàng một đồn điền có sản lượng một ngàn kiện bông một năm. Sau khi nghe nói vậy, tôi bèn la cà quanh các tiệm “bar”[”]nhặt nhanh những mẩu chuyện phiếm và tôi phát hiện ra rằng có kẻ định bụng hể cô không trả được số thuế bổ sung là sẽ mua ấp Tara với giá rẻ như bèo khi quận trưởng cảnh sát quyết định đưa ra bán đấu giá. Và ai nấy đều biết rằng cô không có khả năng trả nốt. Tôi chưa

biết đích xác kẻ nào nhằm nhe cái đồn điền này. Tôi chưa điều tra ra. Nhưng tôi có cảm giác là Hilton có biết, phải, cái thằng cha hèn nhất lấy Cathleen ấy, vì tôi thấy hắn cười một cách xỏ lá khi tôi hỏi dò hắn.

Will ngồi xuống sofa và xoa xoa mồm cụt ở chân. Mỗi lúc trời trở lạnh, anh lại đau ở đấy, mà cái ngác gỗ thì vừa lót không tốt vừa bất tiện. Scarlett nhìn anh giận dữ. Thái độ của anh thật thản nhiên khi anh rung chuông cáo chung cho ấp Tara. Đưa ra bán đấu giá ư? Vậy thì cả nhà sẽ đi đâu? Ấp Tara thuộc về tay người khác! Không, điều ấy không thể quan niệm được!

Quá chú tâm vào việc làm cho ấp Tara sản xuất ra của cải, nàng đã không mấy để ý đến những gì diễn ra ở thế giới bên ngoài. Dạo này, có Will và Ashley lo liệu mọi công chuyện ở Jonesboro và Fayetteville, nàng chẳng mấy khi rời đồn điền. Và cũng như hồi trước chiến tranh, nàng đã giả điếc trước những lời bình luận về chiến tranh của cha nàng, giờ đây nàng ít để tai đến những cuộc bàn cãi quanh bàn ăn sau bữa tối giữa Will và Ashley về những sự việc mở đầu thời kỳ Tái Nhập.

Ồ, tất nhiên nàng có biết về bọn Scallawag - những kẻ xu thời ở miền Nam trở cờ tán thành chế độ Cộng Hoà để kiếm chác - hoặc bọn Bị Thảm - những tên Yankee như bầy ó nhào xuống miền Nam sau cuộc đầu hàng với tất cả hành trang bỏ gọn trong một cái túi may bằng thảm^[74]. Và nàng cũng đã có vài chuyện mắc mớ khó chịu với Phòng phóng thích nô lệ. Nàng cũng nghe nói là một số Nigger tự do đã trở nên rất hỗn xược. Điều này, nàng khó lòng tin được, vì cả đời nàng chưa hề thấy một người da đen hỗn xược bao giờ.

Nhưng có nhiều điều Will và Ashley đã thông đồng nhau để giấu nàng. Tiếp theo hoạ chiến tranh là cái tai hoạ còn tệ hơn nữa của Tái Thiết, và hai người đàn ông đã nhất trí với nhau không nhắc đến những chi tiết đáng sợ nhất khi họ bàn luận thời cuộc tại nhà. Và khi Scarlett chịu khó nghe một chút, thì phần lớn những gì họ nói thường vào tai nọ lại ra tai kia.

Nàng đã nghe Ashley nói rằng miền Nam được coi là một tỉnh bị chinh phục và chính sách bao trùm của những kẻ chinh phục là báo thù. Song cái loại phát biểu ấy chẳng có nghĩa gì đối với

Scarlett. Chính trị là chuyện của đàn ông. Nàng đã nghe Will nói anh có cảm giác như miền Bắc không cho miền Nam phục hưng lại được. Đào, nàng nghĩ, đàn ông bao giờ cũng phải có một cái gì ngớ ngẩn để lo lắng. Riêng về phần nàng, bọn Yankee chưa đánh bại được nàng một lần nào và lần này cũng sẽ không nốt. Điều cần thiết là phải làm việc ráo riết đi và đừng có băn khoăn về chính phủ Yankee làm gì. Dù sao, chiến tranh cũng đã chấm dứt.

Scarlett không nhận thức được rằng toàn bộ luật chơi đã thay đổi, rằng lao động lương thiện không còn có thể được đền bù xứng đáng. Giờ đây, trên thực tế Georgia đang ở trong tình trạng thiết quân luật. Lính Yankee đóng khắp bang, và Phòng Phóng thích hoàn toàn kiểm soát mọi sự và định ra các luật lệ phù hợp với ý họ.

Phòng này, do Chính Phủ Hợp Chúng Quốc tổ chức để quản lý đám cựu nô lệ lười nhác và khích động, đã lôi kéo hàng nghìn người da đen khỏi các đồn điền đến các làng và các thành phố. Phòng nuôi cho họ ăn không, nhỡ nhơ và nhồi sọ họ chống lại chủ cũ. Viên quản lý cũ của ông Gerald, Jonas Wilkerson, phụ trách chi nhánh địa phương của Phòng với Hilton, chồng Cathleen Calvert làm trợ lý. Hai gã này ra sức loan truyền cái tin đồn rằng dân miền Nam và bọn Dân Chủ chỉ chờ có cơ hội thuận tiện là bắt người da đen trở lại tình trạng nô lệ, nên hy vọng duy nhất của họ để thoát khỏi số phận đó là trông cậy vào sự che chở của Phòng Phóng thích và Đảng Cộng Hoà.

Ngoài ra, Wilkerson và Hilton còn nói với người da đen rằng họ chẳng kém cạnh người da trắng về bất cứ mặt nào và chẳng bao lâu nữa, hôn nhân giữa người da trắng và người da đen sẽ được phép, chẳng bao lâu nữa đất đai thuộc các chủ cũ của họ sẽ được chia ra, mỗi người da đen sẽ được bốn mươi mẫu Anh và một con la làm của riêng. Hai gã liên tục khích động bọn da đen bằng những câu chuyện về sự tàn bạo của người da trắng, thành thử oán hận và nghi kỵ bắt đầu phát triển trong một vùng từ lâu đã nổi tiếng về những quan hệ thân ái giữa nô lệ và chủ nô.

Phòng Phóng thích được quân đội ủng hộ và giới quân sự đã ra nhiều lệnh mâu thuẫn nhau, qui định khuôn phép ứng xử của kẻ bại trận. Muốn bị bắt, thật là dễ, thậm chí chỉ cần làm bẽ mặt các quan chức của Phòng. Người ta đã ban hành những mệnh lệnh

quân sự về các trường học, về vệ sinh y tế, về loại khuy quần áo được phép, về việc bán những mặt hàng tiêu dùng và hầu như tất cả các vấn đề khác. Wilkerson và Hilton có đủ quyền lực can thiệp vào bất kỳ hoạt động kinh doanh nào của Scarlett và ấn định giá đối với mọi thứ nàng bán hay trao đổi.

May sao, Scarlett rất ít tiếp xúc với hai con người này vì Will đã thuyết phục nàng để cho anh ta lo việc giao dịch buôn bán trong khi nàng quản lý đồn điền. Theo cái cách nhẹ nhàng của mình, Will đã giải quyết được nhiều khó khăn kiểu ấy mà cứ lảng lảng không nói gì với nàng. Nếu cần, Will có thể thoả thuận với bọn Bị Thảm và Yankee. Nhưng bây giờ nảy ra một vấn đề quá lớn ngoài tầm khả năng của anh. Việc định mức thuế bổ sung và nguy cơ có thể mất ấp Tara là những chuyện cần phải thông báo cho Scarlett biết ngay.

Nàng nhìn Will bằng đôi mắt toé lửa.

- Ôi, trời tru đất diệt bọn Yankee! Nàng kêu lên. Chúng đánh bại ta, làm ta bần cùng còn chưa đủ sao, mà giờ đây còn thả lỏng cho bọn khốn kiếp hại ta nữa.

Chiến tranh đã kết thúc, hoà bình đã được tuyên bố, thế nhưng bọn Yankee vẫn có thể cướp của của nàng, vẫn có thể làm cho nàng chết đói, vẫn có thể đuổi nàng ra khỏi nhà nàng. Và nàng mới ngu dại làm sao, suốt ba tháng mệt mỏi, nàng cứ nghĩ chỉ cần cầm cự được tới mùa xuân, tất cả mọi sự sẽ ổn. Cái tin điếng người do Will mang tới này, chồng lên cả một năm làm việc đến gãy lưng trong khi hy vọng luôn bị trì hoãn, là giọt nước cuối cùng làm tràn cốc.

- Ôi, Will, thế mà tôi đã tưởng mọi cơ cực của chúng ta đã qua khi chiến tranh chấm dứt!

- Không đâu, cô ạ, Will ngược bộ mặt nông dân hom hem lên nhìn nàng hồi lâu. Những cơ cực của chúng ta chỉ mới bắt đầu.

- Chúng ta phải nộp thêm bao nhiêu tiền thuế nữa?

- Ba trăm đô la.

Nàng đứng ngây ra một lúc. Ba trăm đô la! Ba trăm hay ba triệu thì cũng thế.

- Chà, nàng lấp bắp, chà... chà, vậy chúng ta phải kiếm cách nào đó xoay cho đủ ba trăm.

- Phải, thưa cô... xoay luôn cả mặt trắng và cầu vòng nữa.

- Ôi, kìa Will! Lẽ nào chúng lại có thể đưa áp Tara ra bán đấu giá. Tại sao...

Cặp mắt bệnh bệch dịu hiền của anh bộc lộ một vẻ căm thù và chua xót đến mức nàng không ngờ có thể thấy ở anh.

- Ô, lẽ nào ư? Dào, chúng có thể đẩy và chúng sẽ làm thế, và làm một cách thích thú! Cô Scarlett ạ, cô bỏ lỗi cho, đất nước này rơi tồm xuống địa ngục rồi. Bọn Bị Thảm và Scallawag ấy có quyền bầu cử, còn đa số đảng viên Dân Chủ chúng ta thì không. Tất cả các đảng viên Dân Chủ trong bang này mà tổng thu nhập năm 1865 là hơn hai nghìn đô la ghi trong sổ thuế, đều không được quyền bầu cử. Như vậy là những người như ba cô, ông Tarleton, gia đình McRae và anh em Fontaine, đều bị gạt ra ngoài. Không một người nào đã từng là đại tá trở nên trong chiến tranh, được quyền bầu cử, và cô Scarlett ạ, tôi dám cuộc là bang này có nhiều đại tá hơn bất kỳ bang nào trong Liên bang. Và không người nào đã từng làm việc với chính phủ Liên bang, được quyền bầu cử, có nghĩa là loại trừ tất cả các công chức từ ký lục cho chí quan toà và những người như vậy thì nhan nhản như cây rừng. Thực tế là, theo cái cách bọn Yankee bày đặt lời thề ân xá ấy, không một người nào có chút danh vị nào đó trước chiến tranh, được quyền bầu cử. Những người thông minh, những người tử tế cũng như những người giàu đều ra rìa hết. Hừ, nếu tôi chấp nhận lời thề chết tiệt của chúng, tôi sẽ được quyền bầu cử. Năm 1865, tôi chẳng có đồng xu nào và rõ ràng tôi chẳng là đại tá cũng chẳng có vai vế gì. Nhưng tôi sẽ không chấp nhận lời tuyên thệ của chúng đâu. Không, không đời nào! Nếu trước đây, bọn Yankee đã hành động đúng thì tôi đã có thể tuyên thệ trung thành với chúng, nhưng bây giờ thì đừng hòng. Tôi có thể quy hồi Hợp Chúng Quốc, nhưng không thể cải tạo để nhập vào nó. Tôi sẽ không tuyên thệ, cho dù tôi sẽ không bao giờ được bầu cử nữa... Nhưng cái bọn rơm rác như tên Hilton thì có quyền bầu cử, những tên khốn kiếp như Jonas Wilkerson, đám da trắng nghèo như gia đình Slattery và Mac Intosh, thì có quyền bầu cử. Và chính bọn ấy giờ đây đang cầm cân nảy mực. Giá chúng có

muốn bắt cô phải nộp thuế bổ sung đến mười hai lần, cũng cứ được. Cũng như một tên nhọ có thể giết một người da trắng mà không bị treo cổ, hoặc giả...

Anh ta dừng lại, bối rối và cả hai cùng nhớ đến những gì đã xảy ra với một người phụ nữ da trắng sống một mình ở một nông trại hẻo lánh gần Lovejoy.

- ... Nhưng tên Nigger ấy có thể làm bất kỳ điều gì chống lại chúng ta và Phòng Phóng thích cùng quân đội sẽ hỗ trợ chúng bằng súng trong khi chúng ta thậm chí không có cả quyền bầu cử hoặc làm bất kỳ cái gì để tự vệ.

- Bầu cử! Scarlett thốt lên. Bầu cử! Bầu cử thì có gì dính dáng đến những chuyện này, hử Will? Chúng ta đang nói chuyện thuế cơ mà... Will, mọi người đều biết áp Tara là một đồn điền tốt như thế nào. Nếu cần, chúng ta có thể đem cầm tạm lấy tiền nộp thuế.

- Cô Scarlett, cô không điên, nhưng đôi lúc cô ăn nói như điên vậy. Thử hỏi ai là người có tiền cho cô cầm cái tài sản này? Ai, ngoài cái bọn Bị Thảm đang lăm le cướp áp Tara khỏi tay cô? Dào, ai nấy đều có đất mà ai nấy đều thiếu đất. Cô không thể đem cho đất.

- Tôi còn có đôi hoa tai kim cương lấy của tên Yankee. Ta có thể đem bán.

- Cô Scarlett quanh đây ai là người có tiền để mua hoa tai? Đến thịt bạc nhạc người ta còn không có tiền mua, nữa là đồ trang sức. Tôi dám thề là với mười đồng đô la vàng, cô còn giàu hơn phần lớn bà con đây.

Họ lại im lặng và Scarlett có cảm giác như mình đang húc đầu vào một bức tường đá. Năm vừa qua, nàng đã húc phải bao bức tường đá.

- Chúng ta phải làm gì bây giờ, cô Scarlett?

- Tôi không biết, nàng uể oải nói và cảm thấy bất cần. Đây là một bức tường đá ngoài dự kiến và nàng bỗng cảm thấy mệt đến nhức cả xương. Tại sao nàng lại phải làm việc, đấu tranh đến mòn mỏi rồi cả người? Đường như ở chặng cuối mỗi cuộc đấu tranh, thất bại đều chờ sẵn để chế giễu nàng vậy.

- Tôi không biết, nàng nhắc lại. Nhưng đừng để ba tôi hay, kéo cụ lại lo.

- Tôi sẽ không nói với cụ đâu.

- Anh đã nói với ai chưa?

- Chưa, tôi về một cái là đến thẳng chỗ cô.

Phải, nàng nghĩ, ai có tin chẳng lành là tức tốc báo thẳng với nàng, bao giờ cũng thế và nàng ngán cái kiểu ấy rồi.

- Cậu Ashley đâu rồi? Biết đâu cậu ấy chả có sáng kiến gì chẳng.

Will quay sang nhìn nàng bằng cặp mắt hiền dịu và nàng cảm thấy, như ngay từ hôm đầu Ashley trở về, rằng anh ta đã biết mọi chuyện.

- Cậu ấy đang chẻ cọc rào ngoài vườn. Lúc cho ngựa vào chuồng, tôi đã nghe thấy tiếng rìu của cậu ấy. Nhưng cậu ấy cũng chả có nhiều tiền hơn chúng ta đâu.

- Nếu tôi muốn nói chuyện với cậu ấy, chả lẽ tôi không có quyền hay sao? Nàng gắt lên, đứng dậy và hất tung mảnh mền quần ở chân.

Will không lấy thế làm phật ý, mà cứ tiếp tục xoa tay trước ngọn lửa.

- Cô lên lấy chiếc khăn san quàng vào thì hơn, cô Scarlett. Ngoài ấy, buốt lắm đấy.

Nhưng nàng cứ đi không, vì khăn để ở trên gác, mà nàng đang cần gặp Ashley để bộc bạch nỗi niềm, một nhu cầu bức bách đến nỗi không thể đợi lâu hơn được.

Nếu nàng có thể thấy chàng một mình thì thật may biết bao! Từ khi chàng trở về, nàng chưa một lần nào có dịp nói chuyện riêng với chàng. Bao giờ gia đình cũng xúm quanh chàng, bao giờ Melanie cũng ở liền bên, chốc chốc lại sờ vào tay áo chàng để yên trí rằng chàng đang thực sự ở đó. Nhìn thấy cái cử chỉ sở hữu đầy hạnh phúc đó, tất cả nỗi hằn học ghen tuông đã ngủ lịm trong những tháng nàng tưởng có lẽ Ashley đã chết, lại thức dậy trong Scarlett. Giờ đây, nàng quyết phải gặp chàng một mình. Lần này,

nàng sẽ không để ai ngăn nàng nói chuyện tay đôi với chàng.

* * * *

Nàng đi ngang qua vườn dưới những cành cây trụi lá và cỏ ẩm sương thấm ướt chân nàng. Nàng nghe thấy tiếng rìu vang lên khi Ashley bổ những khúc gỗ kéo từ đầm lầy về để làm cọc rào. Thay mới những hàng rào mà bọn Yankee đã đốt một cách hoan hỉ đến thế, là cả một công việc vất vả lâu dài. Mọi thứ đều là nhiệm vụ vất vả lâu dài, nàng mỗi mết nghĩ, và nàng ngán lắm rồi, ngán tất, ngán phát ớn, phát điên lên được. Giá Ashley là chồng nàng, chứ không phải chồng Melanie, thì tuyệt biết bao – nàng sẽ tới gục đầu lên vai chàng mà khóc và trút mọi gánh nặng cho chàng xoay xoả.

Nàng đi vòng một lùm cây lựu đang lác những cành trơ trụi trước trận giá hàn và trông thấy chàng chống rìu, quét mồ hôi trán bằng mu bàn tay. Chàng mặc chiếc quần vải thô màu nâu nhuộm nước quả bơ đã rách tả và một chiếc sơ-mi cũ của ông Gerald quá ngắn đối với chàng, một chiếc sơ-mi có yếm dang ten tổ ong mà trong thời tiết tốt đẹp xưa kia ông chỉ mặc trong những dịp đại lễ hoặc liên hoan. Chàng đã vắt chiếc áo vét lên một cành cây vì làm việc hăng nóng người lên đang đứng nghỉ và khi Scarlett tiến lại gần.

Trông thấy Ashley rách rưới với chiếc rìu trong tay, tim nàng trào lên yêu thương pha lẫn căm uất số phận. Nàng không thể chịu đựng được cái nỗi phải thấy Ashley hào hoa phong nhã, không một vết bợn, của nàng lam lũ lao động, quần áo tả tơi. Đôi bàn tay của chàng vốn không phải để lao động, cũng như thân thể chàng không hợp với gì khác len, dạ, pôpolin và lanh nỡn. Chúa sinh ra chàng để ngồi trong một đại sảnh, trò chuyện với những người thú vị, chơi dương cầm và viết những điều hoàn toàn vô nghĩa nhưng nghe sao mà đẹp.

Nàng có thể cam chịu thấy chính con mình mặc những chiếc tạp dề may bằng bao tải và các em gái mình vận đồ bằng vải bông kẻ xám xỉn, có thể chịu để Will làm lụng vất vả hơn lực điền, nhưng Ashley thì không. Chàng quá thanh lịch cao sang, không hợp với mọi điều hèn mọn đó. Chàng vô vàn quý giá thân thương đối với nàng, làm sao nàng đành lòng thấy chàng trong

điều kiện như vậy. Nàng thà tự tay chẻ gỗ còn hơn chịu nỗi đau nhìn chàng làm điều đó.

- Nghe nói Abe Lincoln bước vào đời bằng việc vót cọc rào thuê, chàng nói khi Scarlett đến bên cạnh. Thử xem tôi có thể leo cao đến đâu!

Nàng cau mày. Chàng bao giờ cũng bông lơn như vậy về những gian khổ họ phải chịu đựng. Đó là những vấn đề cực kỳ nghiêm trọng đối với nàng và đôi khi nàng đâm bực với những nhận xét của chàng.

Không rào đón, nàng báo cho chàng biết cái tin do Will mang về, đập một cái, ngắn gọn, cảm thấy nhẹ hẫng người trong khi nói. Nàng chắc chàng sẽ đưa ra một ý kiến gì bổ ích. Chàng không nói gì nhưng thấy nàng run rẩy, chàng bèn với chiếc áo vét quàng lên vai nàng.

- Thế nào, cuối cùng nàng hỏi, anh không nghĩ rằng chúng ta phải cố xoay đầu ra tiền ư?

- Có chứ, nhưng kiếm đâu ra?

- Thì tôi đang hỏi anh mà, nàng khó chịu đáp. Cái cảm giác trút được gánh nặng biến mất. Ngay cả nếu chàng không giúp được gì, tại sao chàng không nói một câu gì an ủi, thậm chí chỉ cần: "Ồi, tôi rất lấy làm tiếc"?

Chàng mỉm cười.

- Trong suốt mấy tháng nay, từ khi tôi trở về, tôi thuần nghe nói là chỉ có một người thực sự có tiền: Rhett Butler, chàng nói.

Tuần trước, bà cô Pittypat đã viết thư cho Melanie nói rằng Rhett Butler đã trở về Atlanta với một cỗ xe và hai con ngựa đẹp, tiền xanh đầy túi. Tuy nhiên, bà có ngụ ý rằng đó không phải tiền kiếm được một cách lương thiện. Bà cô Pitty có một ức thuyết, được đa số người Atlanta nhất trí, rằng Rhett đã xoay sở tích đi với cái kho bạc mấy triệu đồng (có thể chỉ là huyền thoại) của Liên bang.

- Ta đừng có nói chuyện về hẫng làm gì, Scarlett nói giọng cộc lốc. Hẫng là kẻ đáng khinh bỉ nhất trần đời. Tất cả chúng ta rồi sẽ ra sao đây?

Ashley đặt rìu xuống và nhìn đi nơi khác. Mắt chàng dường như phiêu du đến một miền xa vời nàng không thể theo được.

- Đó là điều tôi đang tự hỏi, chàng nói. Tôi tự hỏi không những riêng chúng ta ở ấp Tara này, mà tất cả mọi người miền Nam rồi sẽ ra sao?

Nàng những muốn đột ngột gắt lên: “Thầy kệ mọi người ở miền Nam! Tôi muốn hỏi về chúng ta kia!” nhưng nàng lặng thinh vì cái cảm giác mệt mỏi bỗng trở lại với nàng nặng nề hơn bao giờ hết. Ashley chẳng giúp gì được cho nàng.

- Rút cục, điều sẽ xảy đến là điều đã xảy đến bất cứ khi nào một nền văn minh sụp đổ. Những người thông minh và dũng cảm vượt qua, còn những kẻ khác thì bị sàng lọc. Được chứng kiến một Gotterdammerung^[75] nếu không dễ chịu thì chí ít cũng hay hay.

- Một cái gì?

- Một hoàng hôn của các thần linh. Rủi thay, người miền Nam chúng ta lại không nghĩ mình là thần linh.

- Trời đất, Ashley Wilkes! Anh đừng có đứng đây mà nói những chuyện không đâu, trong khi những kẻ sắp bị sàng lọc chính là chúng ta đây.

Dường như phần nào nhận thấy sự mệt mỏi tột độ của nàng, tâm trí Ashley ngừng lang thang, vì chàng âu yếm nhắc tay nàng, lật ngửa lên và nhìn vào những vết chai trong lòng hai bàn tay.

- Đây là những bàn tay đẹp nhất tôi từng thấy, chàng nói và lần lượt hôn nhẹ lên từng lòng bàn tay. Đẹp vì khoẻ mạnh và Scarlett ạ, mỗi vết chai là một tấm huân chương, mỗi chỗ phồng rộp là một bằng khen về lòng dũng cảm và vị tha. Đôi bàn tay này đã bị thô cứng vì tất cả chúng tôi: vì ba và các em gái của Scarlett, vì Melanie cùng cháu bé, vì đám da đen và vì tôi. Scarlett thân yêu, tôi biết Scarlett đang nghĩ gì. Scarlett đang nghĩ: “Này đây một gã điên rồ xa thực tế đang xỏ ra những chuyện tào lao về những thần linh đã chết, trong khi những người sống đang lâm nguy.” Có đúng thế không?

Nàng gật đầu, bụng ước gì chàng cứ tiếp tục nắm tay mình

mãi mãi. Nhưng chàng buông ra.

- Và Scarlett đến với tôi, hy vọng tôi sẽ giúp Scarlett. Này nhé, tôi không thể giúp gì được đâu.

Mắt chàng đầy vẻ chua chát khi nhìn chiếc rìu và những khúc gỗ.

- Nhà cửa tôi mất sạch rồi cũng như tất cả tiền bạc mà tôi coi đương nhiên là thuộc về tôi đến nỗi tôi không bao giờ có ý thức rằng mình có tiền. Và tôi chẳng còn phù hợp với cái gì trên đời này nữa vì cái thế giới mà tôi thuộc về nó đã tiêu tan rồi. Tôi không thể giúp gì được cho Scarlett, ngoài việc cố hết sức tự nguyện làm một anh nông phu vụng về. Mà thế thì chả giúp gì được Scarlett giữ ấp Tara. Đừng nghĩ rằng tôi không nhận thức thấy cái cay đắng của tình cảnh chúng tôi phải sống ở đây nhờ lòng từ thiện của Scarlett... Ô, phải Scarlett ạ, nhờ lòng từ thiện của Scarlett. Tôi không bao giờ đền đáp được những điều mà do hảo tâm của Scarlett đã làm cho tôi cùng những người thân của tôi. Điều đó mỗi ngày tôi một cảm thấy sâu sắc hơn. Và mỗi ngày tôi một thấy rõ thêm sự bất lực của tôi trước những gì ập xuống đầu chúng ta... mỗi ngày cái thói rụt lại trước thực tại, cái thói chết tiệt ấy của tôi, lại càng khiến tôi thêm khó đối mặt với những thực tế mới. Scarlett có hiểu tôi muốn nói gì không?

Nàng gật đầu. Nàng không nhận thức được rõ ràng lắm điều chàng định nói, nhưng nàng nín thở bám lấy từng lời của chàng. Đây là lần đầu tiên chàng nói với nàng về những điều chàng nghĩ trong khi chàng dường như ở tận đâu đâu rất xa nàng. Điều đó làm nàng hồi hộp như sắp sửa khám phá ra một điều gì.

- Thật là một tai họa... cái thói không muốn nhìn vào những thực tế trần trụi. Trước chiến tranh, cuộc sống đối với tôi bao giờ cũng mờ ảo như những hình chiếu trên một tấm rèm và tôi lại ưng như thế hơn. Tôi không thích hình dáng của sự vật quá sắc nét. Tôi thích nó hơi nhoè nhoè, hơi bẳng lẳng.

Chàng ngừng lại, thoáng mỉm cười và hơi run rẩy khi làn gió lạnh xuyên thấu chiếc áo sơ-mi mỏng.

- Nói cách khác, Scarlett ạ, tôi là một kẻ hèn nhát.

Những lời chàng nói về hình chiếu và đường nét bẳng lẳng

không có nghĩa gì đối với nàng, nhưng câu cuối cùng này thì bằng thứ ngôn ngữ nàng có thể hiểu được. Nàng biết điều đó không đúng. Ở chàng, không có chỗ cho sự hèn nhát. Mỗi đường nét của cái thân hình dong dỏng kia đều nhắc đến nhiều thế hệ dũng sĩ quả cảm và Scarlett thuộc lòng thành tích chiến trận của chàng.

- Đâu phải thế! Một kẻ hèn nhát mà lại trèo lên cổ đại bác ở Gettysburg để tập hợp ba quân? Chẳng lẽ vị Tướng lại đích thân viết một bức thư cho Melanie về một kẻ hèn nhát? Và...

- Đấy không phải là lòng can đảm, chàng mệt mỏi nói. Đánh nhau cũng như rượu sâm-banh vậy, nó bốc lên đầu rất nhanh, đối với kẻ hèn nhát cũng như đối với người anh hùng. Một kẻ ngu xuẩn cũng có thể dũng cảm trên bãi chiến trường khi mà chỉ có hai con đường: hoặc là dũng cảm, hoặc là bị giết. Tôi đang nói đến một điều khác kia. Và cái kiểu hèn nhát của tôi lại nghìn lần tệ hơn là nếu tôi cảm cổ chạy khi nghe thấy tiếng đại bác lần đầu tiên.

Chàng nói chậm rãi và khó nhọc như thể mỗi chữ đều làm chàng đau. Dường như chàng đang đứng tách hẳn ra và buồn bã nhìn những điều mình nói. Nếu một người khác nói vậy, Scarlett ắt đã khinh bỉ gạt phắt những phản biện ấy, coi là khiêm tốn giả đò để kêu người ta khen lại. Nhưng xem ra Ashley nói thật lòng và mắt chàng có một vẻ nàng không nắm bắt được – không phải là sợ không phải là cáo lỗi, mà là sự cố gắng cưỡng lại một chiều hướng tất yếu, áp đảo. Gió mùa đông tấp vào hai gót chân ẩm ướt của nàng và nàng lại rùng mình nhưng cái rùng mình này vì gió thì ít mà vì nỗi sợ do những lời của chàng gieo vào tim nàng thì nhiều.

- Nhưng Ashley, anh sợ cái gì?

- Ô, những điều không tên. Những điều, nói ra, nghe rất là ngớ ngẩn. Sợ nhất là thấy cuộc đời đột nhiên trở nên quá thực, sợ phải tiếp xúc riêng rẽ quá riêng rẽ, với một số sự việc đơn giản của cuộc sống. Tôi coi thường việc chẻ gỗ giữa chôn bùn lầy này, nhưng tôi không thể coi thường ý nghĩa của điều đó. Tôi luyến tiếc, vô cùng luyến tiếc cái đẹp đã mất đi của cuộc sống cũ mà tôi yêu. Scarlett, trước chiến tranh, cuộc đời thật đẹp. Nó có một

vẻ quyến rũ, một sự hoàn mỹ, một sự viên mãn và một tính đối xứng, giống như nghệ thuật Hy Lạp vậy. Có thể không phải ai cũng thấy thế. Bây giờ, tôi hiểu rõ điều đó. Nhưng đối với tôi, cuộc sống ở Trại Mười Hai Cây Sồi có một cái đẹp thực sự. Tôi phù hợp với cuộc sống đó, tôi là một bộ phận của nó. Giờ đây, nó không còn nữa, tôi đắm lạc lũng trong cuộc sống mới này và tôi sợ. Giờ đây, tôi biết rằng, ngày xưa tôi toàn xem những hình chiếu ảo đấng. Tôi tránh mọi cái gì không phải là bóng chiếu, tránh những người, những cảnh quá thật, quá sống động. Tôi không ưng sự đột nhập của chúng. Tôi cố tránh né cả Scarlett nữa. Scarlett quá đầy sức sống, quá thật, còn tôi thì khá hèn nhát để thích bóng và mộng hơn.

- Thế còn... còn... Melanie?

- Melanie là giấc mơ êm dịu nhất của tôi và nằm trong cõi mộng của tôi. Và nếu không có chiến tranh, hẳn là tôi đã sống trọn những ngày sung sướng ru rú ở Trại Mười Hai Cây Sồi, mãi ý ngắm nhìn cuộc đời trôi qua mà không hề tham gia vào đó. Những khi chiến tranh nổ ra, cuộc đời nguyên xi như trong thực tại xấn xổ tới buộc tôi phải tiếp nhận nó. Lần đầu tiên tôi vào thử lửa – đó là Bull Run, Scarlett hẳn còn nhớ - tôi thấy các bạn thời niên thiếu của tôi tan xác, nghe tiếng kêu của những con ngựa hấp hối và làm quen với cái cảm giác khủng khiếp đến muốn ói mửa khi thấy những người do chính tay mình bắn, rụn xuống và thổ ra máu. Nhưng đó chưa phải những điều gớm ghiếc nhất trong chiến tranh Scarlett ạ. Điều tệ hại nhất trong chiến tranh là phải sống cùng những người hoàn toàn xa lạ với mình. Suốt đời, tôi đã tránh né mọi người, tôi đã thận trọng chọn lựa số bạn bè ít ỏi của tôi. Nhưng chiến tranh đã dạy tôi rằng cái thế giới tôi tự tạo cho mình gồm toàn những con người trong mơ cả. Nó đã dạy tôi biết con người trong thực tại là như thế nào, thế nhưng nó lại không dạy tôi phải sống như thế nào với họ. Và tôi e rằng tôi sẽ không bao giờ học được điều đó. Bây giờ tôi biết rằng để nuôi vợ con mình, tôi sẽ phải mở lối đi giữa những con người hoàn toàn không có gì giống mình. Scarlett thì túm lấy gáy cuộc sống, bắt nó phải phục tùng ý mình. Nhưng tôi, tôi làm sao nhập được vào cái thế giới này nữa? Tôi đã nói với Scarlett là tôi sợ mà.

Trong khi chàng tiếp tục nói bằng cái giọng trầm vang âm, buồn buồn và đượm một tình cảm mà nàng không hiểu nổi, Scarlett níu lấy dăm ba chữ đây đó, cố dò cho ra ý nghĩa, nhưng chúng cứ tuột đi như những con chim rừng. Một cái gì đang thôi thúc chàng, thúc một cách tàn bạo, nhưng nàng không hiểu đó là cái gì.

- Scarlett, tôi không biết đích xác cái nhận thức chua chát rằng cuốn phim ảo đang riêng tư của mình đã kết thúc, đến với tôi từ lúc nào. Có lẽ là trong năm phút đầu tiên của trận Bull Run khi tôi trông thấy người đầu tiên bị tôi giết ngã xuống đất. Nhưng tôi biết là nó đã kết thúc và tôi không thể là một khán giả nữa. Không, đừng một cái, tôi thấy mình trên sân khấu, một anh kếp ra trò, làm bộ điệu, hoa chân múa tay nhăng nhố vô bổ. Cái thế giới bên trong nhỏ bé của tôi tiêu tan. Giờ đây, nó tràn ngập những người nghĩ suy khác hẳn tôi và hành động cũng xa lạ với tôi như hành động của lũ mọi. Bàn chân của họ giày xéo thế giới của tôi và tôi không chịu nổi. Khi ở trong trại tù binh, tôi nghĩ: “Khi chiến tranh chấm dứt, mình có thể trở lại cuộc sống ngày xưa với những giấc mộng ngày xưa và lại xem cuốn phim ảo đang. Thế nhưng, Scarlett ạ, không có cách nào quay trở lại và cái đang ở trước mắt tất cả chúng ta còn tệ hơn chiến tranh, tệ hơn trại tù... và, riêng đối với tôi, còn tệ hơn cả cái chết. Cho nên Scarlett thấy đấy, tôi đang bị trừng phạt vì tôi nhát sợ.

- Nhưng Ashley, nàng lúng túng, sa lầy trong hoang mang, nếu anh mà sợ thì chúng ta chết đói mất, sao... kia... Ôi, Ashley, chúng ta sẽ xoay sở tìm ra lối thoát bằng cách nào đó! Tôi dám chắc thế.

Trong một lúc, cặp mắt to xám của chàng quay lại phía nàng, ánh lên vẻ thán phục, để rồi đột nhiên lại trở nên xa vời. Tim se lại, nàng biết chàng không hề nghĩ đến cái đói đang đe dọa. Nàng và Ashley bao giờ cũng như hai con người chuyện trò với nhau bằng hai thứ tiếng khác nhau. Nhưng nàng yêu chàng đến nỗi những khi chàng thu mình vào vỏ kín như lúc này, nàng cảm thấy như mặt trời ấm áp đang lặn, để nàng lại run rẩy trong sương giá hoàng hôn. Nàng những muốn nắm lấy vai chàng, ghì chặt vào mình, làm cho chàng hiểu ra rằng nàng là bằng xương bằng thịt, chứ không phải một cái gì trong những giấc mơ của

chàng hoặc trong những cuốn sách chàng đọc. Giá mà nàng có thể đạt đến cái cảm giác hoà làm một với chàng, điều mà nàng khát khao từ cái ngày xa vời với chàng từ châu Âu trở về, đứng ở bậc thềm áp Tara ngược lên mỉm cười với nàng!

- Đói là điều chẳng thú vị gì, chàng nói. Tôi biết vậy bởi vì tôi đã từng đói, nhưng tôi không sợ cái đói. Điều tôi sợ là phải đối mặt với cuộc đời vắng cái đẹp thư nhàn của cái thế giới xưa kia giờ đã mất của chúng ta.

Scarlett tuyệt vọng nghĩ rằng Melanie chắc biết chàng định nói gì. Melanie và chàng bao giờ cũng trò chuyện với nhau về những thứ vớ vẩn ấy – sách vở, thơ ca và mộng mơ và ánh trăng và bụi sao. Chàng không sợ những điều nàng sợ: sự cào cấu của một cái dạ dày trống rỗng, cái buốt rét của gió mùa đông, nguy cơ bị trục khỏi áp Tara. Chàng co rúm người trước một nỗi sợ nàng không hề biết tới bao giờ và không thể hình dung nổi. Bởi vì, nhân danh Chúa, trong sự sụp đổ này của thế giới, thì còn có gì đáng sợ hơn là đói, rét và mất nhà mất cửa?

Thế mà nàng đã nghĩ rằng nếu nàng lắng nghe thật kỹ, nàng sẽ biết cách trả lời Ashley.

- Ôi, nàng nói, giọng ngao ngán nỗi thất vọng của một đứa trẻ sau khi giở một gói bọc rất đẹp, thấy nó rỗng không. Nghe giọng nàng, chàng mỉm cười buồn bã, bộ như cáo lỗi.

- Scarlett, hãy tha thứ cho tôi vì đã nói năng như thế. Tôi không thể làm cho Scarlett hiểu vì Scarlett không biết sợ là gì. Scarlett có trái tim của sư tử và hoàn toàn thiếu trí tưởng tượng, và tôi ghen với Scarlett vì cả hai đức tính đó. Scarlett không bao giờ ngại đối với thực tế cũng như không bao giờ muốn trốn nó như tôi.

- Trốn!

Y như thế đó là từ duy nhất hiểu được mà chàng đã thốt ra. Cũng như nàng, Ashley đã mệt mỏi vì cuộc vật lộn và muốn bỏ trốn. Nàng thở gấp.

- Ôi, Ashley, nàng kêu lên, anh nhầm. Em cũng muốn bỏ trốn. Em chán tất cả những cái này lắm rồi!

Ashley nhướn lông mày, vẻ không tin và nàng đặt một bàn tay

thúc bách, như hằm hập sốt lên cánh tay chàng.

- Hãy nghe em đây, nàng nói nhanh, tiếng nọ chen lấn tiếng kia. Em chán tất cả rồi, em xin nói với anh thế. Chán đến tận xương tuỷ và hết cách chịu đựng rồi. Em đã vật lộn để kiếm cái ăn, kiếm tiền, em đã làm cỏ, đã cuốc đất, đã hái bông và thậm chí đã cày ruộng cho đến lúc không chịu được thêm lấy một phút nào nữa. Ashley, em xin nói với anh là miễn Nam chết rồi! Nó đã chết rồi! Bọn Yankee, bọn nhọ được phóng thích và bọn Bị Thảm đã nắm lấy nó, không để lại chút gì cho chúng ta. Ashley, chúng ta hãy trốn đi.

Chàng cúi đầu xuống, phóng một tia mắt sắc nhìn dõ vào mặt nàng lúc này bùng bùng đỏ.

- Phải, chúng ta hãy bỏ trốn... mặc tất cả bọn họ! Em chán làm lụng phục vụ người khác rồi. Khắc có người lo cho họ. Bao giờ cũng có ai đó lo cho những người không có khả năng tự lo cho mình. Ôi, Ashley, anh và em, chúng mình hãy trốn đi. Chúng mình có thể đi Mexico... quân đội Mexico đang cần sĩ quan và chúng mình có thể rất sung sướng ở đó. Em sẽ làm việc vì anh, Ashley. Em sẽ làm bất kỳ cái gì vì anh. Anh biết đấy, anh có yêu Melanie đâu...

Mặt ngớ ra, chàng toan nói, nhưng nàng đã tuôn ra một thôi, chặn lời chàng.

- Hôm ấy anh nói với em rằng anh yêu em hơn Melanie... Ôi, anh còn nhớ ngày hôm ấy chứ! Và em biết anh vẫn không thay đổi! Em có thể nói chắc rằng anh vẫn không thay đổi! Anh lại vừa nói rằng cô ấy chỉ là một giấc mơ, không hơn... Ôi, Ashley, ta hãy đi khỏi đi! Em có thể làm cho anh rất hạnh phúc. Dù sao đi nữa. – Nàng cay đắng nói thêm – Melanie cũng không thể mang lại hạnh phúc cho anh... Bác sĩ Fontaine bảo cô ấy không bao giờ có thể đẻ con nữa còn em thì có thể cho anh...

Hai tay chàng siết chặt vai nàng đến phát đau và nàng ngừng lại, hỗn hển.

- Chúng ta phải quên cái hôm ở Trại Mười Hai Cây Sồi đi.

- Chẳng lẽ anh lại nghĩ rằng em có thể quên được nó ư? Anh có quên không? Anh có thể trung thực nói rằng anh không yêu em

được không? Chàng hít một hơi thật sâu và trả lời nhanh.

- Không, tôi không yêu cô.

- Anh nói dối.

- Ngay cả nếu tôi nói dối, Ashley nói, giọng bình tĩnh lạ lùng, thì đó cũng không phải là vấn đề có thể bàn cãi được.

- Anh định nói là...

- Cô cho rằng tôi có thể ra đi và bỏ lại Melanie cùng cháu nhỏ, ngay cả nếu tôi có ghét cả hai mẹ con? Vò nát tim Melanie ư? Bỏ hai mẹ con sống nhờ vào lòng từ thiện của bạn bè ư? Scarlett, cô có điên không đấy? Cô còn có ý thức về lòng trung hậu không? Cô không thể bỏ ba cô và các em gái cô được. Cô có trách nhiệm với họ cũng như tôi có trách nhiệm với Melanie và Beau. Dù cô chán hay không thì họ vẫn đấy và cô phải gánh vác, lo cho họ.

- Em có thể bỏ họ... em chán họ... em ớn họ lắm rồi...

Ashley cúi người về phía nàng và trong một thoáng, tim thót lại, nàng tưởng chàng sắp ôm lấy mình. Nhưng chàng chỉ vỗ nhẹ vào cánh tay nàng và nói như dỗ trẻ con:

- Tôi biết cô chán ngấy và mệt mỏi. Cho nên cô mới nói vậy. Cô đã chịu đựng cái gánh nặng của ba người đàn ông. Nhưng tôi sẽ giúp cô... tôi sẽ không bao giờ cũng lóng ngóng vụng về nữa...

- Anh chỉ có một cách giúp được em thôi, nàng chờ đợi nói, đó là mang em đi khỏi đây và chúng mình cùng làm lại cuộc đời ở một nơi nào đó khả dĩ có được hạnh phúc. Chẳng có gì giữ chúng ta ở lại đây.

- Chẳng có gì, chàng bình thản nói, chẳng có gì... trừ danh dự.

Nguyện ước không toại, nàng nhìn chàng và tựa hồ như lần đầu tiên thấy hai hàng mi cong của chàng sao mà đậm đà cái màu vàng rộm của lúa mì chín, dáng đầu chàng vươn trên cái cổ trần sao mà kiêu hãnh và cái tư thế đàng hoàng con dòng cháu giống sao mà bám chắc vào thân hình dong dỏng vươn thẳng của chàng, bất chấp bộ quần áo tả tơi kịch cớm. Mắt hai người giao nhau, mắt nàng phờ phàng vẻ van xin không che đậy, còn mắt chàng thì xa vắng như hồ trên núi dưới bầu trời mờ xám.

Nàng đọc thấy trong đó sự tan vỡ của những giấc mơ cuồng và những khát khao điên dại của mình.

Đau đớn và chán nản dậy ngập hồn, nàng úp mặt vào hai bàn tay và khóc. Ashley chưa bao giờ thấy nàng khóc. Chàng chưa bao giờ nghĩ rằng những phụ nữ can trường như nàng lại có thể trào nước mắt và một đợt sóng triu mến pha lẫn hối hận tràn ngập lòng chàng. Thoắt cái, chàng đến bên nàng và ôm gọn trong tay, đu đưa dỗ dành, ghì mái đầu đen nhánh vào ngực, thì thào:

- Scarlett thân mến, Scarlett thân mến đừng cảm của tôi ...
đừng! Không nên khóc!

Qua tiếp xúc, chàng cảm thấy nàng thay đổi trong vòng tay ghì chặt của mình. Cái thân hình mảnh dẻ chàng đang ôm như chứa cả mê cuồng lẫn yêu thuật và cặp mắt xanh đang ngược nhìn chàng rục lên một ngọn lửa nóng dịu. Đùng một cái, mùa đông lạnh lẽo biến mất. Ashley thấy mùa xuân trở lại, cái mùa xuân thơm lừng gần như đã quên bằng, mùa xuân của lá xanh xào xạc, rì rầm, một mùa xuân phóng túng thoải mái và lười nhác với những ngày vô tự lự khi mà những ham muốn của tuổi trẻ còn nồng cháy trong cơ thể chàng. Những năm cay đắng tiếp sau đó bỗng tiêu tan và chàng thấy đôi môi hướng về phía chàng run run đỏ mọng. Và chàng hôn nàng.

Tai nàng vang lên một tiếng ì âm kỳ lạ như khi ta áp một con ốc biển vào tai và qua cái âm thanh ấy, nàng lảng máng nghe thấy tiếng tim mình đập nhanh thành thịch. Thân thể nàng như tan vào trong thân thể chàng và trong một khoảng thời gian ngoài thời gian, họ đứng quyện vào nhau trong khi chàng nghiêng ngấu hôn môi nàng như không bao giờ thoả.

Khi chàng đột ngột buông nàng ra, nàng cảm thấy không đủ sức đứng một mình và nàng bấu lấy hàng rào cho khỏi ngã. Nàng ngược cặp mắt cháy rục yêu đương và đặc thẳng lên nhìn chàng.

- Anh có yêu em! Anh có yêu em! Nói đi... hãy nói thế đi!

Tay chàng vẫn còn đặt lên vai nàng. Nàng cảm thấy đôi tay ấy run lên. Nàng yêu luồng run rẩy đó. Nàng nồng nàn ngả người về phía chàng nhưng chàng đẩy nàng ra, nhìn nàng bằng đôi mắt đã mất hết vẻ xa vắng, chỉ còn lộ lộ nỗi đau đớn của giằng xé và

tuyệt vọng.

- Đứng! chàng nói, Đứng! Nếu cô sáp lại, tôi sẽ làm cô thất tiết ngay bây giờ, ngay tại đây.

Nàng nở một nụ cười rạng rỡ nồng cháy, quên hết thời gian, không gian, quên hết mọi sự ngoài cái dư vị của môi chàng trên môi nàng.

Đột nhiên, chàng lắc nàng thật mạnh, lắc hoài cho đến khi tóc nàng xoã xuống quanh vai, lắc như thể đang nổi khùng với nàng... và với bản thân mình.

- Chúng ta không thể làm thế được! Chàng nói. Tôi đã bảo chúng ta không được làm thế!

Tưởng như nếu chàng lại tiếp tục lắc, nàng sẽ gãy cổ mất. Nàng bị tóc trùm xuống che mắt không trông thấy gì hết. Và, sửng sốt vì hành động của chàng nàng vùng ra, trân trân nhìn chàng. Trán chàng lấm tấm mồ hôi và hai tay chàng quắp lại như đang đau đớn. Cặp mắt xám của chàng xoáy thẳng vào nàng như những mũi khoan.

- Lỗi tại tôi cả... hoàn toàn không phải tại Scarlett. Nhưng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa, vì tôi sẽ đem Melanie và cháu nhỏ đi khỏi đây.

- Đi khỏi? nàng kêu lên, đau đớn. Ồ, không!

- Phải, thế trước Chúa vậy! Chẳng lẽ Scarlett cho rằng tôi có thể ở lại đây sau chuyện này ư? Khi mà điều này có thể tái diễn...

- Nhưng Ashley, anh không thể đi được. Tại sao anh phải đi? Anh yêu em mà...

- Cô muốn tôi nói thẳng ra ư? Được, tôi sẽ nói. Tôi yêu cô.

Chàng cúi mình về phía Scarlett, đột nhiên hung dữ đến mức khiến nàng phải lùi lại dựa vào hàng rào.

- Tôi yêu cô, yêu lòng can đảm, tính bướng bỉnh, ngọn lửa nhiệt tình và sự nhẫn tâm cực kỳ của cô. Tôi yêu cô đến mức nào ư? Đến mức mà một lát trước đây tôi đã suýt làm ô uế ngôi nhà hiếu khách đã che chở đùm bọc tôi và gia đình tôi, suýt quên người vợ hiền hậu nhất trên đời... đến mức đã định làm cô thất

tiết ngay tại đây trên đất bùn như một...

Nàng vật lộn với một mớ ý nghĩ rối như bong bóng và tim nàng nhói buốt như có một thỏi băng nhọn xuyên vào. Nàng áp úng nói:

- Nếu anh cảm thấy muốn thế... mà anh không làm thế... có nghĩa là anh không yêu em.

- Tôi không bao giờ có thể nói cho cô hiểu nổi.

Họ im bật và nhìn nhau. Bỗng Scarlett rùng mình và, tựa hồ vừa từ một chuyến đi dài trở về, nhận ra là đang tiết đông hàn và các cánh đồng thì trần trụi, ngọn ngang gốc rạ và nàng thì rét thấu xương. Nàng cũng thấy gương mặt xa vắng mọi khi của Ashley, gương mặt quá quen thuộc với nàng, đã trở lại và nó cũng nhuốm vẻ đông hàn, cũng ngọn ngang những nét đau đớn và hối hận.

Nàng những muốn quay đi, bỏ mặc chàng, để tìm một chỗ nấu mình trong nhà, nhưng nàng quá mệt mỏi không buồn nhúc nhích. Ngay cả nói cũng là một cố gắng nhọc nhằn, chán ngán.

- Chẳng có gì cả, cuối cùng nàng thốt ra. Chẳng còn gì cho tôi. Chẳng còn gì để yêu.

Chẳng còn gì để chiến đấu giành giật. Anh đi và áp Tara rồi cũng mất nốt.

Chàng nhìn nàng hồi lâu, rồi cúi xuống cạy một hòn đất sét đỏ lên.

- Không, vẫn còn một cái gì đấy, chàng nói và bóng dáng nụ cười thuở xưa của chàng trở lại, nụ cười tự giấu mình, đồng thời giấu cả nàng. Một cái gì cô yêu hơn cả tôi, mặc dầu, có thể cô chưa ý thức được. Cô vẫn còn áp Tara.

Chàng cầm lấy bàn tay thông xuống mềm oặt của Scarlett và ấn cục đất sét ấm vào đó, rồi gập những ngón tay nàng khép lại quanh nó. Lúc này, cả tay chàng lẫn tay nàng đều không còn nóng hầm hập như sốt nữa. Nàng nhìn nắm đất đỏ một lát; nó chẳng có nghĩa gì đối với nàng. Nàng nhìn chàng, và lờ mờ nhận ra rằng tinh thần của chàng là một khối nguyên mà bàn tay đấm đui của nàng, cũng như bất cứ bàn tay nào khác, không thể xé

rời được.

Dù có phải chết, chàng cũng không bao giờ bỏ Melanie. Dù lòng chàng có cháy rục yêu thương đối với Scarlett đến trọn đời, chàng cũng sẽ không bao giờ làm nàng thất tiết và sẽ đấu tranh để giữ một khoảng cách với nàng. Nàng sẽ không bao giờ xuyên qua được cái vỏ giáp ấy nữa. Đối với chàng, những từ: hiếu khách, trung nghĩa và danh dự còn có ý nghĩa hơn nàng.

Nằm đất lạnh lạnh trong tay nàng và nàng lại nhìn nó.

- Phải, nàng nói, tôi vẫn còn cái này.

Thoạt đầu những tiếng đó chẳng có nghĩa gì và cục đất sét chỉ là đất sét đỏ. Nhưng rồi những liên tưởng cứ tự dưng đến: cả một biển đất đỏ bao quanh áp Tara thân thiết làm sao và nàng đã vật lộn gian khổ biết bao để giữ nó và sẽ còn phải vật lộn gian khổ biết bao nữa nếu sau đây nàng muốn duy trì nó. Nàng lại nhìn Ashley và tự hỏi dòng lũ cảm giác nồng cháy vừa tràn ngập tâm hồn nàng giờ đã rút đi đâu. Nàng có thể nghĩ nhưng không thể cảm được nữa dù là về chàng hay về áp Tara, vì giờ đây nàng đã cạn mọi nguồn xúc động rồi.

- Anh không cần phải đi, nàng nói rành rọt. Tôi sẽ không để gia đình anh phải chết đói vì tôi đã lao mình vào vòng tay anh. Chuyện đó sẽ không tái diễn nữa.

Nàng quay đi và cất bước trở về nhà qua cánh đồng gỗ ghe, cuộn tóc lại thành một búi đằng sau gáy. Anh nhìn theo nàng và thấy nàng vừa đi vừa bạnh đôi vai gầy nhỏ. Và cử chỉ đó đi thẳng vào tim chàng, hơn cả mọi lời nàng đã nói ra miệng.

CHƯƠNG XXXII

Khi bước lên bậc thềm trước, tay Scarlett vẫn nắm chặt cục đất sét. Nàng đã thận trọng tránh lối cửa sau, vì cặp mắt sắc sảo của Mammy chắc chắn sẽ thấy là có chuyện gì rất nghiêm trọng. Scarlett không muốn gặp Mammy hoặc bất kể ai khác. Nàng cảm thấy mình không thể gặp hay nói chuyện với ai nữa. Nàng đã mất hết cảm giác xấu hổ, hay thất vọng, hay cay đắng, mà chỉ thấy đầu gối mỏi rã rời và tim trống rỗng đến cực độ. Nàng bóp mạnh cục đất sét đến nỗi nó phòi cả qua kẽ tay và nàng

cứ lặp đi lặp lại như con vẹt: “Tôi vẫn còn cái này. Phải, tôi vẫn còn cái này”.

Quả thật nàng không có gì khác, không có gì ngoài khu đất đỏ này, khu đất mà mới cách đây mấy phút, nàng đã muốn vứt bỏ như một chiếc mùi-soa rách. Giờ đây, nó lại trở nên thân thiết với nàng và nàng mơ hồ tự hỏi cơn điên dại nào đã xui nàng coi nhẹ nó đến thế. Giá Ashley nhượng bộ thì có thể nàng đã bỏ đi với chàng, để lại cả gia đình lẫn bạn bè, không buồn ngoái nhìn lại một cái. Nhưng, mặc dù đầu óc trống rỗng, nàng vẫn biết là mình sẽ đứt từng khúc ruột nếu phải từ bỏ những ngọn đồi thân đỏ yêu kia với những rãnh bên sườn do nước xối mòn và những rặng thông gầy guộc. Tâm tưởng nàng sẽ luôn luôn háo hức hướng về chúng cho đến khi nàng lìa đời. Ngay cả Ashley cũng sẽ không lấp nổi khoảng trống do áp Tara để lại trong tim nàng. Ashley mới sáng suốt làm sao, mới hiểu nàng làm sao! Chàng chỉ cần ấn nắm đất ướt vào tay nàng là khiến nàng tỉnh lại.

Nàng đang đứng trong tiền sảnh, sắp đóng cửa lại thì chợt nghe thấy tiếng vó ngựa. Nàng quay nhìn theo lối đi rải sỏi. Có khách vào giữa lúc này thì thật quá xá! Nàng phải mau mau về phòng riêng, lấy cố là nhức đầu thôi.

Nhưng khi chiếc xe ngựa lại gần, nàng ngạc nhiên đứng sững lại. Đó làm một cỗ xe mới, láng véc-ni bóng lộn, đồ thắng đai cũng mới, đây đó điểm những miếng đồng sáng loáng. Chắc chắn là khách lạ. Trong số người nàng quen biết, không ai có đủ tiền để sắm một cỗ xe ngựa mới sang trọng như thế.

Nàng đứng trong khung cửa theo dõi, gió lạnh quần vạt váy quanh hai gót chân ướt đầm. Rồi chiếc xe dừng lại trước nhà và Jonas Wilkerson bước xuống. Trông thấy viên quản lý cũ của nhà mình đi một cỗ xe đẹp đến thế, vận một chiếc áo bành-tô lộng lẫy đến thế, Scarlett kinh ngạc đến nỗi trong giây lát nàng không thể tin ở mắt mình. Đành rằng Will đã nói với nàng rằng hắn có vẻ phát to từ khi được chức vụ mới ở Phòng Phóng thích. Hắn kiếm được hàng đồng tiền. Will kể vậy, lúc thì lừa bọn Nigger, khi lại lừa chính phủ, hoặc tịch thu bông của nhiều người, cả quyết rằng đó là của chính phủ Liên bang. Chắc chắn, trong thời buổi khó khăn này, hắn không thể làm giàu đến mức ấy một cách lương thiện được.

Và đây, hắn đang bước ra từ một cỗ xe sang trọng và đưa tay đỡ một phụ nữ ăn vận hết sức cầu kỳ. Scarlett liếc nhìn một cái đã thấy là chiếc áo dài loè loẹt đến mức kệch cỡm. Tuy nhiên, nàng vẫn háo hức đưa mắt duyệt khắp bộ y phục. Đã bao lâu rồi nàng không được thấy những bộ quần áo theo thời trang. À! Thì ra năm nay vòng căng váy không rộng mấy, nàng nghĩ thầm, ngắm nghĩa chiếc váy len đồ kẻ ô. Và áo vét mới ngắn làm sao, nàng nghĩ tiếp trong khi nhìn chiếc áo măng-tô nhung đen. Mà cái mũ mới ngộ chứ! Chắc loại bonnet lỗi thời rồi vì cái mũ này chỉ là một miếng nhung đỏ bèn bẹt kỳ cục úp lên đỉnh đầu người đàn bà như một chiếc bánh kẹp đã khô cứng. Những dải băng không thắt dưới cằm như quai mũ bonnet, mà đằng sau gáy dưới búi tóc loăn xoăn thò ra sau mũ. Scarlett không thể không nhận thấy những lọn tóc này hoàn toàn chửi nhau với tóc thật của người đàn bà cả về màu lẫn chất.

Khi người đàn bà bước xuống đất và nhìn về phía nhà, Scarlett thấy có nét gì quen quen ở cái bộ mặt thô trát bụi phấn trắng kia.

- Ô, hoá ra Emmie Slattery: nàng kêu lên, kinh ngạc đến mức không kìm nổi.

- Vâng, thưa cô, tôi đây, Emmie nói, hất đầu, mỉm cười làm duyên và bước tới thêm nhà.

Emmie Slattery: Cái đứa nhếch nhác bản thủ tóc xơ gai có đứa con hoang được bà Ellen rửa tội, ả Emmie đã làm bà Ellen lây bệnh thương hàn mà chết. Cái đồ da trắng khố rách áo ôm, rác rưởi, xấu xa, chứng diện quá xá ấy đang bước lên bậc thềm áp Tara, vênh vang và nhả nhử cười, làm như đây là nhà của ả vậy. Scarlett nghĩ tới bà Ellen và tâm trí nàng vừa đây còn trống rỗng lại đầy ắp cảm giác, một cơn cuồng nộ tới mức có thể giết người làm nàng run lên như bị sốt rét.

- Xuống khỏi bậc thềm này, đồ rác rưởi! Nàng thét. Cút khỏi áp trại này! Xéo ngay!

Emmie chột há hốc miệng và liếc nhìn Jonas đang cau mày bước tới. Mặc dầu tức giận, hắn cố làm ra vẻ đường hoàng.

- Cô không nên nói năng kiêu ấy với vợ tôi, hắn nói.

- Vợ ư? Scarlett nói và phá lên cười khinh bỉ. Đáng lẽ anh phải

lấy ả ta làm vợ tù lâu rồi kia. Thế sau khi chị giết mẹ tôi thì ai rửa tội cho những đứa con khác của chị?

Emmie “ôi!” một tiếng, rồi vội vàng rút lui khỏi thềm nhà, nhưng Jonas thô bạo túm lấy cánh tay ả, ngăn lại không cho chạy trốn về xe.

- Chúng tôi đến thăm cô... một cuộc đến thăm thân ái, hẳn quàu quạu nói. Và để bàn công chuyện với những người bạn cũ.

- Bạn ư? giọng Scarlett như một nhát roi quất. Chúng tôi bạn bè với cái loại như anh bao giờ? Gia đình nhà Slatterys sống nhờ lòng từ thiện của chúng tôi rồi trả ơn bằng cách giết mẹ tôi... còn anh... anh... anh thì ba tôi đuổi vì chuyện đứa con của Emmie anh còn lạ gì. Bạn ư? Ra khỏi đây kéo tôi gọi các ông Benteen và Wilkes bây giờ.

Nghe nói vậy, Emmie vùng khỏi bàn tay nắm chặt của chồng, chạy về xe, cuống quýt chui vào, ngoay ngoáy đôi chân đi ủng da bóng loáng có tua đỏ.

Lúc này, Jonas cũng run lên vì tức giận không kém gì Scarlett và bộ mặt tái tái của hắn đỏ lên như mặt gà tây.

- Cô vẫn còn kiêu kỳ và hách dịch hử? Dào, tôi biết tổng tình cảnh cô rồi. Tôi biết cô không có giày mà đi. Tôi biết cha cô đã thành ngẩn ngơ...

- Cút khỏi đây!

- Ô, cô sẽ không hát được cái điệu ấy lâu nữa đâu. Tôi biết cô khánh kiệt rồi. Tôi biết cô thậm chí không đủ tiền nộp thuế. Tôi đến đây định ước mua cái chỗ này của cô... để xướng với cô một giá rất hời trước đây. Emmie thềm được sống ở đây. Nhưng thề có chúa, bây giờ thì đừng hòng, tôi bỏ ra cho cô lấy một xu! Cô là đồ dân Ailen đầy tham vọng, khi nào phải bán xối đi làm nộp thuế, cô sẽ biết ai là người điều hành công việc ở đây. Và tôi sẽ mua tất tần tật cả cái ấp này kể cả đồ đạc và tôi sẽ ngự ở đây cho mà xem!

Thế ra chính Jonas Wilkerson nhắm nhe áp Tara – Jonas và Emmie, những kẻ rắp tâm theo một lối quanh co gián tiếp trả thù những mối nhục xưa bằng cách chiếm cứ luôn ngôi nhà trong đó họ đã chịu nhục. Tất cả mọi thứ thần kinh của Scarlett

rung lên cảm tức y như cái hôm nàng chĩa nòng súng vào bộ mặt râu ria của tên Yankee mà bóp cò. Giá lúc này nàng có khẩu súng đó!

- Nếu cơ sự đến nước ấy, ta sẽ dỡ tung ngôi nhà này ra, dỡ từng viên đá một, sẽ châm lửa đốt và rắc muối trên khắp các cánh đồng trước khi các người bước qua được ngưỡng cửa này, nàng quát lớn. Cút đi, ta đã bảo mà! Cút ngay!

Jonas trùng trùng nhìn nàng, định nói một điều gì nữa nhưng lại thôi và đi về phía chiếc xe. Hắn trèo vào ngôi bên mụ vợ đang thút thít khóc và cho ngựa quay đầu. Khi xe bắt đầu lăn bánh, Scarlett bỗng muốn nhổ vào họ. Và nàng nhổ theo thật. Nàng biết đó là một cử chỉ tầm thường, trẻ con, nhưng nó làm cho nàng cảm thấy dễ chịu hơn. Giá mà nàng làm thế từ lúc họ còn có thể trông thấy!

Cái bọn bệnh người da đen ấy lại dám đến đây giễu sự nghèo túng của nàng! Con chó săn ấy đâu có muốn dạm giá để mua ấp Tara của nàng. Hắn chỉ viện cớ để dắt vợ đến phô phang chưng tỏ trước mặt nàng mà thôi. Bọn Scallawag dơ bẩn, bọn cracker rác rưởi, chấy rận như sung mà lại đòi ở ấp Tara.

Thế rồi kinh hoàng bỗng ập đến làm tiêu tan cuồng giận. Thật là quái đản! Chúng sẽ tới ở đây! Nàng không thể làm gì để ngăn chặn chúng mua ấp Tara, không có cách nào ngăn chúng đem bán đấu giá từng tấm gương, từng cái bàn, từng cái giường, từng thứ đồ đạc bóng lộn bằng gỗ dái ngựa và gỗ hồng của bà Ellen, tất cả những cái đó đều quý giá đối với nàng mặc dầu đã bị bọn cướp Yankee làm sút se. Lại còn bộ đồ bạc của gia đình Robillard nữa. “Mình sẽ không để cho chúng làm thế”. Scarlett quyết liệt tự nhủ. “Không, nhất định không, dù mình có phải đốt trại nơi này! Emmie sẽ không bao giờ được đặt chân lên một tấc ván sàn mẹ đã từng dạo bước!”

Nàng đóng cửa lại vừa dựa vào đó, rất đổi khiếp sợ. Thậm chí sợ hơn cả cái hôm bọn lính của Sherman ập đến nhà. Hôm ấy, điều đáng sợ nhất là ấp Tara có thể bị đốt ngay trên đầu nàng. Nhưng cái nguy cơ này còn kinh khủng hơn: bọn người mặt hạng kia đến ở ngôi nhà này, huênh hoang kể với lũ bạn bè mặt hạng của chúng là gia đình O'Hara kiêu kỳ đã bị chúng tống cổ ra

như thế nào. Có thể chúng còn đưa bọn da đen vào đây ăn uống ngủ nghê nữa. Will đã kể với nàng rằng Jonas làm rùm beng về chuyện hắt đối xử bình đẳng với bọn da đen, cùng ăn với chúng, đến chơi nhà chúng, đưa chúng cùng đi trên xe ngựa của hắn, bá vai bá cổ bọn chúng.

Nghĩ đến cái khả năng về sự lãng nhục tối hậu ấy đối với áp Tara, tim nàng đập mạnh đến nỗi gần như không thở được. Nàng cố gắng tập trung suy nghĩ về vấn đề của mình để tìm một lối thoát, nhưng hễ cứ ôn lại mọi sự là những cơn cuồng nộ pha lẫn lo sợ lại trào lên làm nàng run toàn thân. Tất phải có lối thoát, phải có một người nào ở đâu đó có tiền cho nàng vay. Thế rồi, nàng nhớ lại lúc Ashley vừa nói vừa cười:

- Chỉ có một người, Rhett Butler... là có tiền.

Rhett Butler. Nàng bước nhanh vào phòng khách nhỏ và đóng cửa lại sau lưng. Bóng tối nhập nhoạng, mùa đông trong phòng kéo rèm kín vây quanh nàng. Chắc không ai nghĩ đến chuyện tìm nàng ở đây và nàng đang cần có thì giờ để suy nghĩ, không bị quấy rầy. Cái ý vừa đến với nàng thật đơn giản đến nỗi nàng ngạc nhiên tự hỏi sao mình không nghĩ ra từ trước.

- Mình sẽ xoay được tiền của Rhett. Mình sẽ bán đôi hoa tai kim cương cho anh ta. Hoặc mình sẽ vay tiền anh ta và đưa anh ta giữ đôi hoa tai cho đến khi nào mình có khả năng trả được.

Trong giây lát, nàng thấy nhẹ hẳn người đến mức gần như lả đi. Nàng sẽ nộp thuế và cười vang vào mặt Jonas Wilkerson. Nhưng kế liền theo ý nghĩ sung sướng ấy là ý thức về thực tế tàn nhẫn.

Không phải mình sẽ chỉ cần tiền nộp thuế cho riêng năm nay mà thôi. Còn năm sau và tất cả những năm của đời mình. Nếu lần này mình nộp đủ, lần sau chúng lại nâng mức thuế cao hơn cho đến khi chúng trục được mình ra khỏi đây. Nếu mình làm được một vụ bông tốt, chúng sẽ đánh thuế đến mức mình chẳng còn gì hoặc có thể là tịch thu trắng thừng và bảo đó là bông của Liên bang. Bọn Yankee và bọn khốn kiếp ăn cánh với chúng đã dồn mình đến chỗ đúng theo ý chúng muốn. Suốt đời mình, chừng nào còn sống mình sẽ luôn luôn nơm nớp sợ chúng nắm được mình bằng cách nào đó. Suốt đời mình sẽ luôn luôn khiếp

hãi và vật lộn để kiếm tiền, làm lụng chí chết mà chỉ để thấy mình công toi, bao nhiêu bông thu hoạch được bị cướp sạch... Vay ba trăm đô la để nộp thuế sẽ chỉ là giải pháp tạm bợ. Điều mình muốn là thoát khỏi hản cảnh bế tắc này... sao cho đêm đến có thể đi ngủ mà không phải lo về những gì sẽ xảy ra hôm sau, tháng sau, năm sau.

Tâm trí nàng hoạt động tiếp tục hoạt động đều đặn liên tục. Một cách logic và lạnh lùng. Một ý nghĩ lớn dần lên trong đầu nàng. Nàng hình dung Rhett, hàm răng trắng bóng nổi bật trên nước da ngăm ngăm, cặp mắt đen giễu cợt muốn trốn nàng. Nàng nhớ lại cái đêm hè nóng nực ở Atlanta, gần về cuối cuộc bao vây, chàng ngồi ở hiên nhà bà cô Pitty, gần như khuất hẳn trong bóng tối và nàng lại cảm thấy hơi ấm bàn tay chàng trên cánh tay mình khi chàng nói: “Tôi thèm muốn cô hơn bất kỳ người đàn bà nào khác tôi đã từng thèm muốn... và tôi đã chờ đợi cô lâu hơn chờ đợi bất cứ người đàn bà nào khác”.

“Mình sẽ lấy anh ta”, nàng lạnh lùng nghĩ. “Như vậy, mình sẽ không bao giờ phải bận lòng về chuyện tiền nong nữa”.

Ôi, ý nghĩ tuyệt vời, dịu ngọt hơn cả hy vọng được lên Thiên đường: không bao giờ phải lo chuyện tiền nữa, biết rằng áp Tara không bị đụng tới, rằng gia đình cơm no áo ấm, rằng nàng sẽ không bao giờ phải húc đầu vào tường đá nữa!

Nàng cảm thấy như mình bỗng già khụ. Những sự kiện trong buổi chiều nay đã làm nàng kiệt hết mọi cảm giác, mới đầu là tin tức choáng người về chuyện thuế, rồi cuộc đối thoại với Ashley và cuối cùng là cơn khủng đầy sát khí với Jonas Wilkerson. Phải, trong nàng chẳng còn mảy may xúc động nào. Nếu như toàn bộ khả năng cảm giác của nàng không kiệt hẳn, thì hẳn một cái gì trong nàng đã phản đối cái kế hoạch đang hình thành trong óc nàng, vì nàng ghét Rhett hơn bất kỳ ai khác trên đời. Nhưng nàng không cảm được nữa, mà chỉ có thể nghĩ và những ý nghĩ của nàng rất thực tế.

“Mình đã nói vào mặt anh ta những điều gớm ghiếc cái đêm anh ta bỏ rơi bọn mình trên đường, nhưng mình có thể làm cho anh ta quên những điều đó”, nàng nghĩ thầm, coi đó là chuyện không đáng kể, lòng vẫn tin chắc ở sự quyến rũ của mình. “Mình

sẽ không làm bộ màu mè khi ở bên anh ta. Mình sẽ làm cho anh ta tưởng là mình vẫn yêu anh ta và đêm hôm ấy sợ dĩ mình nói vậy chỉ vì quá rối trí và hoảng sợ đó thôi. Ô, đàn ông vốn hợm hĩnh đến độ sẵn sàng tin bất cứ cái gì phỉnh nịnh họ... Mình sẽ không để cho anh ta đoán được bọn mình đang ở trong tình trạng khốn quẫn như thế nào trước khi mình nắm được anh ta trong tay. Ô, không thể để anh ta biết! Nếu anh ta ngờ ngợ là chúng mình nghèo như thế nào, anh ta sẽ biết rằng mình yêu tiền của anh ta chứ không phải bản thân anh ta. Nói cho cùng, anh ta chẳng có cách nào biết được vì ngay cả cô Pitty cũng không biết hết thế bí tột cùng của mình. Và sau khi lấy nhau, anh ta tất phải giúp mình. Anh ta không thể để gia đình vợ anh ta chết đói”.

Vợ anh ta, bà Rhett Butler. Một cái gì tựa như sự ghê tởm ẩn sâu bên dưới những suy nghĩ lạnh lùng của nàng, khẽ cựa quậy rồi lại nằm im. Nàng nhớ lại những sự kiện khiến nàng bối rối và phát chán trong tuần trăng mật ngắn của nàng với Charlie, đôi bàn tay rờ rẫm, sự lóng ngóng, những xúc động không thể hiểu nổi của chàng... rồi thì là Wade Hampton.

“Bây giờ hãy khoan nghĩ đến chuyện đó. Để sau khi lấy anh ta đã...”.

Sau khi lấy anh ta. Một tiếng chuông rung lên trong ký ức khiến nàng lạnh sống lưng. Nàng lại nhớ đến cái đêm ngồi ở hiên nhà bà cô Pitty, nhớ lại lúc nàng hỏi Rhett là anh ta có định ngỏ lời cầu hôn hay không, nhớ lại cái cười khả ố của anh ta khi anh ta nói:

- Cô bạn thân mến ạ, tôi không phải là một gã đàn ông thích hợp với hôn nhân.

Giả dụ bây giờ anh ta vẫn không định lấy vợ. Giả dụ bất chấp mọi vẻ quyến rũ, mọi mưu mẹo của nàng, anh ta vẫn không chịu lấy nàng. Giả dụ - Ôi, thật là một ý nghĩ khủng khiếp! - Giả dụ anh ta đã hoàn toàn quên nàng và đang theo đuổi một người đàn bà khác.

- Tôi thèm muốn cô như chưa thèm muốn một người đàn bà nào đến thế...

Scarlett nắm tay lại, cắm móng vào lòng bàn tay. “Nếu anh ta

quên, mình sẽ làm cho anh ta nhớ lại. Mình sẽ làm cho anh ta thèm muốn mình”.

Và nếu anh ta không muốn lấy nàng, nhưng vẫn thèm khát nàng, thì vẫn có cách lấy được tiền của anh ta. Nói cho cùng, anh ta chẳng đã từng đề nghị nàng là nhân tình của anh ta đó sao?

Trong ánh mù mờ xam xám của phòng khách nhỏ, nàng tiến hành một cuộc tấn công có tính chất quyết định với ba sợi dây ràng buộc chặt nhất của tâm hồn: ký ức về bà Ellen, những điều răn dạy của đạo giáo và tình yêu đối với Ashley. Nàng biết điều mình đang nghĩ hẳn là gớm guốc đối với bà Ellen cho dù giờ đây chắc chắn là đang ở trên Thiên đường xa xăm. Nàng biết gian dâm là một tội đáng chết. Và nàng biết rằng, trong khi yêu Ashley như vậy, kế hoạch của nàng càng bội phần đĩ điếm.

Nhưng tất cả những điều đó đều đổ sụp trước lý trí lạnh lùng tàn nhẫn của nàng và sự thúc bách của tuyệt vọng. Bà Ellen đã chết và có thể cái chết khiến người ta thông cảm được mọi sự. Tôn giáo cấm gian dâm, xem đó là tội phải thiêu dưới hoả ngục, nhưng nếu Nhà Thờ tưởng nàng chịu bỏ sót một thủ đoạn nào khả dĩ cứu được áp Tara, cứu được gia đình khỏi chết đói... thì mặc Nhà Thờ. Nàng sẽ xoay sở đủ mọi cách, chí ít là trong giai đoạn hiện nay. Còn Ashley thì... Ashley không cần nàng. Không, không phải thế! Chàng có thèm muốn nàng. Đôi môi nóng bỏng của chàng trên môi nàng, mà giờ đây nàng nhớ lại, nói với nàng thế. Nhưng chàng không đời nào chịu đem nàng cao chạy xa bay. Thật cũng kỳ, nàng không thấy bỏ trốn với Ashley là tội lỗi, nhưng với Rhett thì...

Trong ánh nhập nhoạng của buổi chiều mùa đông, nàng đi đến đoạn chót con đường dài bắt đầu từ cái đêm Atlanta thất thủ. Khi đặt chân lên con đường đá, nàng là một cô gái ích kỷ được nuông chiều, chưa qua thử thách đầy sức thanh xuân, nồng nàn xúc cảm, dễ ngỡ ngàng trước cuộc đời. Giờ đây, đến cuối chặng đường, chẳng còn sót lại chút gì của cô gái đó nữa. Đói khát và lao động nặng nhọc, sợ hãi và căng thẳng thường xuyên, những khủng khiếp của chiến tranh và của Tái Thiết đã tiêu huỷ hết tất cả những gì là nồng ấm, là thanh xuân, là dịu dàng ở nàng. Quanh cái lõi của bản thể nàng, đã hình thành một cái vỏ cứng và dần dần từng lớp một, cái vỏ đó đã dày lên qua những

tháng dài bất tận.

Những mãi cho đến tận ngày hôm nay, vẫn còn hai niềm hy vọng truyền sức mạnh cho nàng. Nàng đã hy vọng rằng một khi chiến tranh kết thúc, cuộc sống sẽ dần dần lấy lại bộ mặt ngày xưa. Nàng đã hy vọng rằng sự trở về của Ashley sẽ mang lại chút ý nghĩa cho cuộc đời. Giờ đây hai tia hy vọng đó đã tắt ngấm. Cái cảnh Jonas Wilkerson đỗ xích xe trên lối đi trước nhà đã khiến nàng nhận chân ra rằng đối với nàng, đối với cả miền Nam, chiến tranh sẽ không bao giờ chấm dứt. Cuộc chiến đấu gay gắt nhất, những đòn trả đũa tàn bạo nhất mới chỉ bắt đầu. Và Ashley thì mãi mãi bị giam giữ trong những lời chữ còn kiên cố hơn mọi nhà tù.

Trong cùng một ngày, nàng đã mất cả hai: hoà bình và Ashley. Như thể kẽ hở cuối cùng của cái vỏ đã bị vít kín nốt lớp cuối cùng đã rạn lại. Nàng đã trở thành cái mà cụ bà Fontaine đã khuyên phải tránh - một người phụ nữ đã thấy điều bất hạnh nhất, do đó không còn có gì khác để mà sợ nữa, kể cả cuộc đời cũng như dư luận, mẹ nàng cũng như nỗi thất tình. Chỉ có cái đói và cơn ác mộng về cái đói là có thể làm nàng sợ mà thôi.

Một cảm giác lâng lâng và phóng khoáng kỳ lạ thấm vào nàng, giờ đây khi mà cuối cùng nàng đã bọc giáp kiên cố cho tim mình chống lại mọi cái ràng buộc nàng với những ngày xưa, với cô gái Scarlett ngày xưa. Nàng đã hạ quyết định của mình và đội ơn Chúa, điều đó không làm cho nàng sợ. Nàng chẳng có gì để mất và tâm trí nàng đã dứt khoát một bề.

Nếu nàng dụ được Rhett lấy mình, mọi sự sẽ hoàn hảo. Bằng không... chà, nàng vẫn có thể moi được tiền của anh ta như thường. Trong một thoáng chốc, với một sự tò mò khách quan, nàng tự hỏi người ta chờ đợi gì ở một cô nhân tình? Liệu Rhett có đòi nàng phải ở Atlanta để anh ta bao như đã bao ở Watling, theo người ta đồn đại, không? Nếu anh ta giữ nàng ở Atlanta nàng sẽ bắt anh ta phải xì ra nhiều tiền - đủ để bù lại thiệt hại do sự vắng mặt của nàng ở ấp Tara gây ra. Scarlett rất mù mờ về khía cạnh được che đậy của đời sống đàn ông và không có cách nào để biết một cuộc đàn díu như vậy có thể kéo theo những gì. Và nàng tự hỏi nữa ra mình lại có con? Nếu thế thì rành là kinh khủng.

“Bây giờ mình chưa nên nghĩ về cái đó vội, để sau hẵng hay”, và nàng đẩy cái ý nghĩ phiền toái ấy vào đáy cùng tâm thức, sợ nó có thể làm lung lay quyết tâm của mình. Tối nay nàng sẽ thông báo với gia đình là nàng sẽ đi Atlanta để vay tiền và, nếu cần, thì cầm áp Tara đi. Hiện tại, họ chỉ cần biết chừng nấy thôi, cho đến một ngày bất thường nào đó, họ sẽ phát hiện ra những chuyện khác.

Nghĩ đến việc ra tay hành động, nàng cất cao đầu và rướn thẳng người lên. Vụ này sẽ không dễ dàng gì, nàng biết. Trước kia Rhett là kẻ cầu xin ân huệ và nàng là người nắm quyền lực. Giờ đây, nàng là kẻ ăn mày và đã là ăn mày thì không thể ra điều kiện.

“Nhưng mình sẽ không đến với anh ta như một kẻ ăn mày mà như một bà hoàng ban phát ân huệ. Anh ta sẽ không biết được”.

Nàng đến trước tấm gương dài gắn ở trụ giữa hai cửa sổ và soi vào đó, đầu cất cao. Và nàng nhìn thấy một người lạ trong khung chỉ thiếp vàng nứt nẻ. Tựa hồ như lần đầu tiên trong suốt một năm trời nàng mới thực sự thấy mình. Sáng sảng nàng vẫn liếc vào gương để xem mặt đã sạch chưa, tóc chải đã gọn gàng chưa, nhưng nàng luôn luôn bận tâm về quá nhiều chuyện khác nên không hề thật sự thấy mình. Nhưng cái người thiếu phụ xa lạ này! Chắc chắn người đàn bà gầy guộc, má hóp này không thể là Scarlett O’Hara được! Scarlett O’Hara có một bộ mặt xinh xắn, vui tươi, khêu gợi kia chứ. Cái bộ mặt nàng đang nhìn ngắm chẳng xinh đẹp chút nào và tuyệt nhiên không hề có những nét quyến rũ mà nàng nhớ rất rõ. Nó nhợt nhạt, căng thẳng và bên trên đôi mắt xanh hơi xéch, cặp lông mày đen nổi bật trên làn da trắng, nhướn lên ngõ ngàng như đôi cánh của một con chim hốt hoảng. Một vẻ khắc nghiệt và như bị săn đuổi in trên bộ mặt đó.

“Mình không đủ xinh đẹp để chào anh ta!” nàng nghĩ thầm và lại xụp vào tuyệt vọng. “Mình gầy guộc... Ôi, mình gầy ghê gớm!”.

Nàng vỗ vỗ vào má, cuống cuống sờ nắn xương quai xanh, cảm thấy chúng trôi lên qua lớp vải áo. Và vú nàng bây giờ sao mà nhỏ, nhỏ gần bằng vú Melanie. Nàng sẽ phải độn corsse để làm cho ngực có vẻ căng hơn, mà nàng xưa nay vốn khinh

thường những cô gái phải dùng đến cái tủ đoạn này. Độn vú! Điều này dẫn đến một ý nghĩ khác. Quần áo của nàng. Nàng nhìn xuống chiếc áo dài, hai tay dang rộng những nếp li vá niú. Rhett vốn thích những phụ nữ ăn mặc đẹp, hợp thời trang. Nàng thèm thuồng nhớ lại chiếc áo dài xanh nàng đã mặc lần đầu khi đoạn tang, chiếc áo nàng mặc cùng với chiếc mũ xanh cảm lông chim do Rhett mang đến tặng và những lời khen ngợi tán thưởng của anh ta khi thấy nàng trong bộ y phục đó. Nàng cũng nhớ lại, với niềm căm ghét mài sắc thêm bởi ghen tị thèm muốn, chiếc áo dài đỏ kẻ ô, đôi ủng mép trên viền vải đỏ và chiếc mũ kiểu bánh kẹp của Emmie Slattery. Những thứ ấy tuy loè loẹt, nhưng mới toanh và hợp thời trang, và chắn chắn là đập vào mắt mọi người! Nhất là mắt Rhett Butler! Nếu anh ta thấy nàng mặc quần áo cũ kỹ, anh ta ắt biết mọi sự ở ấp Tara hỏng kiểu. Và đó chính là điều không nên để anh ta biết.

Nàng thật điên dại nên mới nghĩ rằng mình có thể đến Atlanta dụ hoặc được anh ta xin cưới, với cái bề ngoài tiêu tụy này - cổ ngẳng, mắt như mắt mèo đỏi, quần áo rách rưới! Nếu giữa thời kỳ nàng đang độ kiêu diễm nhất, có những y phục đẹp nhất mà còn không khiến được anh ta ngỏ lời cầu hôn thì bây giờ làm sao nàng có thể hy vọng gì khi mà nàng đã xấu đi và ăn mặc tồi tàn? Nếu câu chuyện của bà Pitty là đúng sự thật, anh ta hẳn phải nhiều tiền hơn bất kỳ ai ở Atlanta và có thể giành quyền lựa chọn trong tất cả các tiểu thư xinh đẹp thuộc mọi tầng lớp. “Được”, nàng dữ dằn nghĩ, “ta có một cái mà hầu hết các cô nàng xinh đẹp kia không có – đó là sự quyết tâm. Giá mà ta có một chiếc áo dài đẹp...”

Ở ấp Tara không có lấy một chiếc áo dài đẹp, không có lấy một chiếc áo dài chưa bị lộn hoặc không vá mạng.

“Thế đấy”, nàng nghĩ thầm, buồn bã nhìn xuống sàn. Nàng thấy tấm thảm nhung màu xanh rêu của bà Ellen nay đã sờn, đã xác xơ, đầy vết bẩn và rách do bao nhiêu người đã ngủ trên đó và cái cảnh ấy càng làm cho nàng thêm ngao ngán vì nó khiến nàng nhận ra rằng ấp Tara cũng tiêu tụy như bản thân nàng vậy. Toàn bộ căn phòng đang tối dần làm nàng rời rã. Nàng đến bên cửa sổ kéo màn lên, mở các cánh cửa để cho những tia sáng cuối cùng của hoàng hôn mùa đông lọt vào phòng. Nàng lại đóng cửa sổ,

tựa đầu vào những tấm rèm nhung và phóng mắt qua bãi chăn ảm đạm nhìn về phía những cây tuyết tùng sẫm tối trong nghĩa trang gia đình.

Nàng cảm thấy những tấm rèm nhung xanh rêu êm êm rậm rậm dưới má và nàng khoan khoái cọ mặt vào đó như một con mèo. Và đột nhiên, nàng ngấm nghĩa chúng.

Một phút sau, nàng ì ạch kéo một chiếc bàn nặng mặt đá hoa qua sàn phòng, những bánh xe nhỏ giở ở chân bàn kêu ken két. Nàng đẩy nó đến dưới cửa sổ, xắn váy trèo lên và kiễng chân với lên chiếc đống treo rèm. Chiếc đống nặng gần như ngoài tầm tay nàng và nàng nôn nóng giựt mạnh đến nỗi đinh tuột ra khỏi gỗ, thế là cả đống lẫn rèm rơi đánh ầm xuống sàn.

Như thể do phép màu, cửa phòng khách nhỏ mở ra và bộ mặt đen to bè của Mammy xuất hiện, vẻ tò mò mãnh liệt pha lẫn với ngờ vực sâu sắc in rành rành trên từng nếp nhăn. Bà phóng một cái nhìn quở trách về phía Scarlett đang đứng trên mặt bàn, váy cuốn lên đến trên đầu gối, trong tư thế sẵn sàng nhảy xuống sàn. Vẻ khích động và đặc thảng trên mặt nàng làm cho Mammy sinh nghi.

- Cô định *nằm* gì mấy tấm *dèm* của bà *Enen* đấy?

- U định làm gì mà đứng nghe trộm ngoài cửa vậy? Scarlett hỏi lại, lệ làng nhảy xuống sàn và vợ gọn một tấm rèm nhung nặng đầy bụi.

- Tui đâu có cần nghe trộm, đây với kia, Mammy vặc lại, sẵn sàng nghênh chiến. Cô không có dính dáng gì *mấy dững* tấm *dèm* của bà *Enen* mà *nại* đi *dứt* dống cheo ra và vút tuột tuồn tuột xuống *xàn* đầy bụi bặm. Bà *Enen* *rút* nà quý *dững* tấm rèm *í*, tui không bằng *nóng* để cô *nằm* nó *nung* tung *nộn* bậy *đư* xế.

Scarlett hướng cặp mắt xanh về phía Mammy, cặp mắt đang vui cuống vui cuống, cặp mắt của cô gái tai ác ngày xưa đã khiến Mammy bao lần thở dài.

- U chạy nhanh lên góc xép lấy cho em cái hộp mẫu áo đi, Mammy, nàng kêu lên, nàng kêu lên, khễ đẩy bà. Em sắp may một cái áo mới.

Mới chỉ nghĩ đến chuyện phải di động cái trọng lượng trên

dưới một tạ của mình, chưa nói chi đến tận gác xép, Mammy đã thấy bất bình. Cộng vào đó, lại chớm nở một mối nghi ngờ ghê ghớm. Bà vội giật những tấm rèm khỏi tay Scarlett, ôm chặt vào bộ ngực đồ sộ sệ xuống như thể đó là những thánh tích.

- Cô đừng hòng *nấy dừng* tấm *dèm* của bà *Enen* mà may áo mới, nếu cô định *xế*. Tui còn một hơi thở, thì cô không làm *xế* được.

Trong một thoáng, trên gương mặt cô chủ trẻ vụt hiện lên cái vẻ mà Mammy quen gọi là “đầu bò”, rồi chuyển thành một nụ cười làm lạnh khiến Mammy khó lòng cưỡng nổi. Nhưng bà già không mắc lừa. Bà biết cô Scarlett chỉ dùng nụ cười ấy phỉnh phờ bà và trong vấn đề này, bà nhất quyết không chịu để dụ hoặc.

- Mammy, u đừng có bo bo thế. Em sắp đi Atlanta để vay tiền nên cần có một chiếc áo dài mới.

- Cô không cần áo dài mới gì hết. Mọi phu nhân, tiểu thư khác cũng chả ai có áo dài mới. Họ đều mặc áo cũ và *nấy xế nằm* tự hào. Chả có *ný* do gì khiến con gái của bà *Enen* không thể mặc quần áo *dách* nếu cô ý muốn *xế*, ai *nấy* vẫn kính trọng cô *du* thể cô mặc *nụa* nà gấm vóc.

Cái vẻ đầu bò bắt đầu trở lại. *Nay* Chúa, rõ *nà nạ*, cô Scarlett càng *nhớn* tuổi càng giống ông Gerald và càng bớt giống bà *Enen*.

- *Này* Mammy, u biết cô Pitty đã viết thư báo là thứ bảy này cưới tiểu thư Fanny Elsing và tất nhiên là em sẽ đi dự đám cưới. Và em cần có áo dài mới để mặc trong dịp đó.

- Cái cô đang mặc cũng đẹp chả kém gì áo *cới* của *tểu* thơ Fanny đâu. Bà Pitty viết *nà da* đình Elsing nghèo xơ xác.

- Nhưng em phải có một cái áo dài mới! Mammy, u không biết là chúng ta cần tiền đến mức nào đâu. Thuế má...

- Có, chuyện thuế má thì tui *bết* hết *dưng* mà...

- U biết à?

- Ờ, Chúa phú cho tui hai cái tai để mà nghe, phải không nào? Hơn nữa, ông Will chả bao *dờ* cất công đóng chặt cửa phòng cả.

Có chuyện gì mà Mammy không nghe lỏm được? Scarlett không hiểu. Làm sao cái thân thể nặng nề làm rung cả sàn lại có

thể di chuyển lặng lẽ đến thế khi Mammy muốn nghe trộm.

- Vậy nếu u đã nghe mọi chuyện ấy thì chắc u cũng biết là Jonas Wilkerson và cái con Emmie ấy...

- Phải, Mammy nói, một ngọn lửa âm ỉ trong mắt.

- Thế thì u đừng có khăng khăng thế nữa. U không thấy là em phải đi Atlanta xoay tiền để nộp thuế hay sao? Em cần phải kiếm được ít tiền. Cần phải thế!

Nàng nắm hai bàn tay nhỏ nhắn đấm vào nhau.

- Lạy chúa, Mammy, chúng sẽ tống cổ tất cả chúng ta ra ngoài đường, lúc đó chúng ta sẽ đi đâu? Trong khi cái đồ rác rưởi Emmie Slattery, cái con đã giết mẹ em ấy, đang lăm le chiếm ngôi nhà này và ngủ trong cái giường ngày xưa mẹ vẫn ngủ mà u còn cãi vã với em về một chuyện vặt vãnh quanh mấy tấm rèm của mẹ ư?

Mammy nhún hết chân này sang chân kia như một con voi ương ngạnh. Bà lờ mờ cảm thấy rằng mình sắp sửa bị thuyết phục.

- Không, tui không muốn bọn *dác dưới* ở trong nhà bà *Enen* hoặc tất cả chúng ta phải ra đứng đường, *dưng* mà...

Bà chột nhìn xoáy vào Scarlett như quan toà kết tội.

- Vậy chứ cô định *mợn* tiền của ai mà *nại* cần có áo dài mới?

- Đó là việc của em. Scarlett nói, câu hỏi làm cho nàng bị bất ngờ.

Mammy nhìn xoáy vào nàng soi mói, y như hồi nàng còn bé, bà vẫn làm thế khi nàng loay hoay tìm lời biện bạch cho những hành động hư đốn của mình. Bà như đọc được trong óc Scarlett và nàng hậm hực cụp mắt xuống, lần đầu tiên thấy gợn cảm giác phạm tội về âm mưu của mình.

- *Xế* ra cô cần một cái áo dài đẹp mới toanh để đi vay *tên* đấy. Cái *chuyện này* tui nghe không vừa cái *nỡ* tai. Mà cô chẳng nói *nà* sẽ *mợn tên* ở đâu.

- Tôi chẳng nói gì hết, Scarlett phản nộ nói. Đó là việc của tôi. U có để tôi lấy tấm rèm này và giúp tôi may áo không thì bảo?

- Được, Mammy dịu giọng, đầu hàng đột ngột đến nỗi Scarlett sinh nghi. Tui sẽ giúp cô may cái áo dài í, mà có *nễ* ta có thể *nấy* cái *nần nót* xatanh làm một cái *vát* ngắn và dùng tấm *dèm* đang ten *nằm* một đôi quần trong nữa.

Bà đưa lại tấm rèm nhung cho Scarlett với một nụ cười giảo quyệt.

- Cô *Meni* cũng đi ‘*Nanta máy* cô chú, cô *Xcarnét*?’

- Không, Scarlett sảng giọng, bắt đầu hiểu ra. Tôi sẽ đi một mình.

- Cô tưởng *xế* đấy, Mammy nói, giọng cương quyết, *dưng* mà tui sẽ đi cùng cô mấy cái áo mới *nây*. Phải, tui sẽ không *dời* cô nửa *bóc*.

Trong khoảnh khắc, Scarlett hình dung chuyến đi của mình đến Atlanta và cuộc nói chuyện giữa nàng với Rhett dưới sự bồi đồng của Mammy cảnh giác như một con chó ngao. Nàng lại mỉm cười và vỗ vỗ cánh tay Mammy.

- U thân yêu, u muốn đi cùng để giúp em, thật là đầy nhã ý, nhưng vắng u, mọi người ở đây biết xoay sở ra sao? U biết đấy, u “gần như là người cầm cân nảy mực” ở ấp Tara này.

- Hừ, Mammy nói. Cô *S canet*, đừng cho tôi uống nước đường, không ăn thua đâu. Tui *bết* cô từ thuở tui quần cái *tã nót* đầu *tên* cho cô. Tui đã biểu tui sẽ đi *Nentơ* cùng *mấy* cô, *nà* tui sẽ đi. Bà *Enon* sẽ không yên *dắc* dưới mồ nếu cô đi một mình đến cái thành phố đầy *dững* tên *Zanki* và đám *Nigger* mới được phóng thích cùng hội cùng phường *mấy* chúng.

- Nhưng em ở nhà cô Pittypat cơ mà, Scarlett cố viện lý.

- Bà Pittypat *nà* người *nền* bà *dắt* tốt, bà ngỡ bà thấy tất cả, *dưng* bà chả thấy gì hết,

Mammy nói, rồi quay đi với cái vẻ trang nghiêm, chúng tỏ đã chấm dứt cuộc tranh cãi, bà đi vào tiền sảnh làm rung cả những ván sàn.

- Prissy, con! Bà gọi, chạy nhanh *nên* gác xép *nấy* cái hộp mẫu áo của cô *S carnét* và cố kiếm cho ra cái kéo dùng để *mát* hết *đêm* đấy.

“Thật rắc rối”, Scarlett buồn nản nghĩ. “Khác nào có con chó săn bám gót”.

* * *

Sau bữa tối, Scarlett và Mammy trải những mẫu áo lên bàn phòng ăn trong khi Suellen và Carreen bận rộn tháo những lần lót xa-tanh khỏi mấy tấm rèm và Melanie chải bụi bám vào nhung bằng một cái bàn chải tóc sạch tinh. Ông Gerald, Will và Ashley ngồi hút thuốc, tủm tủm cười nhìn cánh phụ nữ tíu tít. Một cảm giác náo nức dễ chịu dường như toả ra từ Scarlett lây lan sang tất cả, một sự náo nức mà họ không hiểu nguyên do vì đâu. Mặt Scarlett hồng lên, mắt nàng long lanh rần rởi và nàng cười luôn miệng. Tiếng cười của nàng làm mọi người vui thích vì có đến mấy tháng nay, họ chưa nghe thấy nàng cười thật sự. Người thích thú nhất là ông Gerald. Mắt ông đờ lơ đờ hơn mọi ngày khi nhìn theo dáng Scarlett thoăn thoắt đi lại quanh phòng và mỗi lúc nàng đến trong tầm tay, ông lại âu yếm vỗ vỗ vào người nàng. Hai cô em phấn khởi như chuẩn bị cho một cuộc vũ hội, họ tháo, cắt và khâu lược như may áo vũ hội cho chính mình vậy.

Scarlett đi Atlanta để vay tiền hoặc nếu cần thì cầm cố áp Tara. Nhưng nói cho cùng, cầm cố nghĩa là thế nào? Scarlett bảo là có thể chuộc lại dễ dàng bằng khoản thu hoạch bông năm sau mà vẫn còn dư tiền, nàng nói chắc như đinh đóng cột khiến không ai thắc mắc gì cả. Và khi có người hỏi tìm đâu ra người đồng ý cho vay tiền, nàng đáp: “Có mặt thì có ruồi sa” với vẻ tinh quái đến nỗi tất cả phì cười và quay ra trêu nàng về người bạn triệu phú họ.

- Chắc là thuyền trưởng Rhett Butler, Melanie ranh mãnh nói và mọi người cười ồ về ức đoán phi lý đó, vì họ biết Scarlett rất ghét anh ta và bao giờ cũng gọi anh ta là “tên khốn kiếp Rhett Butler”.

Nhưng Scarlett thì không cười và Ashley đang cười bỗng dừng bật khi thấy Mammy phóng một tia nhìn cảnh giác về phía Scarlett.

Trong không khí hân hoan ấy, Suellen trở nên hào hiệp, hiến lên cái cổ áo đăng-ten Ailen tuy hơi sồn nhưng vẫn còn đẹp, và

Carreen thì nhất định ép Scarlett phải đi đôi giày muyn của cô để đến Atlanta vì đó là đôi giày “tương đối” nhất trong cả ấp Tara. Melanie xin Mammy để lại cho nàng chút nhung vụn đủ để phủ lại chiếc mũ rách và làm cả nhà cười phá lên khi nàng tuyên bố rằng nếu con gà trống già không mau mau tìm đường tẩu thoát ra đầm lầy, thì giờ hồn cho những cái lông đuôi màu đồng hun và xanh đen lộng lẫy của nó.

Scarlett theo dõi những ngón tay thoăn thoắt khâu may, nghe tiếng cười rộn rã và nhìn mọi người với một nỗi cay đắng âm thầm pha lẫn khinh bỉ ngấm ngấm.

“Họ chẳng biết gì về những điều đang thật sự xảy ra với mình đây, hoặc với chính họ, hoặc với miền Nam. Bất chấp tất cả mọi sự, họ vẫn nghĩ rằng không gì thật sự đáng sợ có thể xảy đến với bất kỳ ai trong bọn họ, bởi vì họ là những người như thế, những người thuộc gia đình O’Hara, gia đình Wilkes, gia đình Hamilton. Ngay cả đám nô lệ da đen cũng nghĩ vậy. Ôi, tất cả bọn họ đều ngu dại hết! Họ sẽ không bao giờ hiểu ra! Họ sẽ tiếp tục sống và suy nghĩ như trước và sẽ không có gì làm họ thay đổi được! Melly có thể mặc rách rưới, đi hái bông và thậm chí giúp mình giết một con người, nhưng tất cả những cái đó đâu có làm cô ta thay đổi. Cô ta vẫn là bà Wilkes nhút nhát, trăm phần trăm lá ngọc cành vàng! Còn Ashley, chàng có thể đã biết thế nào là chiến tranh, đã giáp mặt với cái chết, đã bị thương, nằm trong trại giam và trở về thân tàn ma dại mà vẫn cứ nguyên vẹn là cậu công tử như hồi còn có cả cái Trại Mười Hai Cây Sồi đằng sau lưng. Will thì khác. Anh ta biết tình thế thực sự như thế nào, nhưng anh ta chẳng bao giờ có gì nhiều nhận để mà mất. Còn như Suellen và Carreen ... chúng nó nghĩ cơ sự này chỉ là chuyện nhất thời. Chúng nó chẳng hề thay đổi để thích ứng với điều kiện đổi thay vì chúng nó cho rằng tình hình này sẽ mau chóng chấm dứt. Chúng nó tưởng rằng Thượng Đế sắp hoá phép thần thông phù hộ riêng chúng nó. Nhưng làm gì có chuyện ấy, phép thần thông duy nhất sẽ diễn ra ở đây là cái phép màu mình sắp tạo ra dựa vào Rhett Butler... Những con người này sẽ không thay đổi. Có lẽ họ không sao thay đổi được. Chỉ có độc tội mình thay đổi... và giá như có thể được thì chắc hẳn mình cũng chẳng thay đổi”.

Cuối cùng, Mammy mời cánh nam giới ra khỏi phòng ăn và

đóng cửa lại để có thể bắt đầu thử áo. Pork đỡ ông Gerald lên gác đi nằm, còn lại một mình Ashley và Will dưới ánh đèn trong tiền sảnh. Họ im lặng một lát, Will bồm bẻm nhai thuốc lá như một con vật nhai lại bình thảo. Nhưng bộ mặt hiền lành của anh ta thì không bình thảo chút nào.

- Tôi không ưa cái chuyện đi Atlanta này, cuối cùng anh chậm rãi nói. Phải, chẳng ưa tý nào.

Ashley liếc nhìn Will một cái thật nhanh rồi quay mắt đi, không nói gì mà chỉ tự hỏi không biết Will có chia sẻ mối nghi ngờ ghê gớm đang dày vò chàng hay không. Nhưng không thể có chuyện ấy được. Will không hề biết câu chuyện diễn ra ngoài vườn lúc ban chiều, không hề biết nó đã đẩy Scarlett đến bước tuyệt vọng như thế nào. Will không thể nhận thấy vẻ mặt của Mammy khi nghe nhắc đến tên Rhett Butler, hơn nữa, Will không hề biết sự giàu có cũng như tai tiếng xấu của Rhett. Chít ít, Ashley cũng không nghĩ rằng anh ta có thể biết những điều đó. Song từ khi về ấp Tara, Ashley đã nhận thấy rằng, giống như Mammy, Will tựa hồ có tài biết được nhiều chuyện mà không cần nghe ai kể, thậm chí dự cảm thấy trước sự việc sẽ xảy ra. Không khí phảng phất một điềm chẳng lành, cụ thể như thế nào thì Ashley không rõ, chỉ biết là chàng bất lực không thể cứu Scarlett khỏi điều đó. Cả buổi tối, nàng không giao mắt với chàng lấy một lần và cái vẻ hân hoan bạo liệt nàng phô bày với chàng thật dễ sợ. Những mối nghi ngờ đang vò xé chàng quá ghê gớm, không thể diễn đạt bằng lời. Chàng không có quyền hỏi nàng có thật vậy không vì hỏi thế có khác nào lảng nhục nàng. Chàng nắm chặt hai tay lại. Chàng chẳng có quyền gì về những chuyện liên quan đến nàng; chiều này, chàng đã vĩnh viễn để mất những quyền đó, chàng không thể giúp nàng. Không ai có thể giúp nàng. Nhưng khi nghĩ đến Mammy và cái vẻ quyết tâm dữ dằn trên mặt bà khi bà cắt những tấm rèm nhung, chàng cũng yên tâm phần nào. Mammy sẽ lo liệu cho Scarlett dù nàng muốn hay không.

“Mọi cái này là do mình hết”, chàng tuyệt vọng nghĩ thầm. “Mình đã đẩy nàng đến bước ấy”.

Chàng nhớ lại cái dáng nàng dướn vai lên khi quay đi khỏi chàng hồi chiều, nhớ lại cái dáng cất cao đầu bướng bỉnh của

nàng. Tim chàng xao xuyến vì nàng, phần bị nổi bất lực của bản thân dày vò, phần rộn ràng thán phục. Chàng biết trong tù vụng của nàng không có chữ dũng cảm, biết rằng nàng sẽ trở mặt nếu chàng bảo chàng chưa từng thấy ai có một tâm hồn dũng cảm như nàng. Chàng biết nàng sẽ không hiểu chàng gán cho nàng bao nhiêu điều thực sự tốt đẹp khi chàng nghĩ là nàng dũng cảm. Chàng biết nàng chấp nhận cuộc đời như trong thực tế, đem ý chí sắt đá ra chọi với mọi trở lực có thể nảy sinh, tranh đấu với một quyết tâm không chịu công nhận thất bại và vẫn không ngừng tranh đấu ngay cả khi thấy thất bại là tất yếu, không thể tránh khỏi.

Nhưng bốn năm qua, chàng đã thấy nhiều người khác không chịu công nhận thất bại, những chiến sĩ vui vẻ phóng ngựa lao vào tai hoạ cầm chắc, chỉ vì họ là những người dũng cảm. Tuy nhiên, họ vẫn thất bại.

Mắt đăm đăm nhìn Will trong tiền sảnh mờ tối, Ashley nghĩ mình chưa từng thấy ai dũng cảm như Scarlett O'Hara một mình đi chinh phục thế giới với chiếc áo dài cắt bằng những tấm rèm nhung của bà mẹ để lại và những chiếc lông đuôi gà trống cắm trên mũ.

CHƯƠNG XXXIII

hiều hôm sau, khi Scarlett và Mammy từ trên xe lửa bước xuống Atlanta, gió rét căm căm và những đám mây màu chì lướt nhanh trên bầu trời. Từ khi thành phố bị thiêu cháy, nhà ga vẫn chưa được xây dựng lại và hành khách rón rén giữa những đám than xỉ và bùn cách chỗ nền đen kịt của toà nhà đổ rụi chừng mấy mét. Theo thói quen, Scarlett nhìn quanh tìm bác Peter và chiếc xe nhà của bà Pitty, vì trong những năm chiến tranh, mỗi lần từ ấp Tara trở về Atlanta nàng đều được bác Peter đánh xe ra đón. Thế rồi, nàng sực tỉnh, tự giễu sự đấng trí của mình. Dĩ nhiên là bác Peter không có đó vì nàng có báo cho bà Pitty là nàng đến Atlanta đâu. Hơn nữa, nàng nhớ ra trong một bức thư, bà lão đã sụt mướt than khóc cái chết của con ngựa già mà bác Peter đã “kém” được ở Macon để đưa bà về Atlanta sau khi Liên bang đầu hàng.

Nàng đảo mắt nhìn khoảng đất bị xói đào và đầy vết lún

quanh ga tìm xem có chiếc xe của người bạn cũ nào hoặc của người quen cũ nào để đi nhờ về nhà bà cô Pitty, nhưng nàng chẳng nhận ra ai, kể cả da trắng lẫn da đen. Có lẽ, bạn bè cũ của nàng giờ đây không ai có xe nữa, nếu thư từ của bà Pitty viết đúng sự thật. Thời buổi khó khăn đến nỗi lo ăn lo ở cho người còn vất vả, nói chi đến nuôi thêm súc vật. Phần lớn các bạn của bà Pitty dạo này đều đi bộ như bà.

Có một số xe tải bốc hàng ở những toa chở hàng và mấy chiếc xe độc mã vấy bùn do những người lạ mặt bộ dạng thô kệch lái, nhưng chỉ có hai cỗ xe nhà, một đóng kín, một bỏ mui, chở một phụ nữ ăn vận sang trọng và một sĩ quan Yankee. Nhìn thấy bộ quân phục Scarlett đã thót ngực lại. Mặc dầu bà Pitty đã viết rằng Atlanta có trại binh và phố xá đầy lính, chiếc áo ca-pốt màu xanh nom thấy đầu tiên vẫn làm nàng giật mình sợ hãi. Thật khó mà nhớ ra ngay rằng chiến tranh đã kết thúc và người kia sẽ không đuổi bắt nàng, cướp của của nàng và lãng nhục nàng.

Sự vắng vẻ tương đối quanh ga đưa tâm trí nàng trở lại cái buổi sáng năm 1862 khi nàng đến Atlanta trong tư thế một quả phụ trẻ vận toàn nhiều đen và buồn chán đến phát điên. Nàng nhớ lại dạo ấy chỗ nàng sao mà nướm nượp ngựa xe, nào xe tải, nào xe nhà, nào xe cứu thương, sao mà ồn ã tiếng các tay xà ích hò la và chửi thề, tiếng bạn bè í ới chào nhau. Nàng thở dài luyến tiếc cái náo nức nhẹ nhõm tâm hồn của những ngày chiến tranh và lại thở dài khi nghĩ đến cái nông nỗi phải đi bộ suốt từ đây về nhà bà cô Pitty. Nhưng nàng hy vọng ra đến phố Cây Đào có thể gặp xe người quen cho quá giang một đoạn.

Nàng đang nhìn quanh thì một người da đen đứng tuổi đánh chiếc xe đóng kín về phía nàng và cúi người ra khỏi chỗ ngồi, hỏi:

- Mợ đi xe? Chỉ hai các nhỏ, xin đưa mợ đến bất cứ nơi nào trong thành phố *Nanta* này.

Mammy lườm bác ta một cái thật đáo đẽ.

- Đi xe thuê! Bà lâu bầu. Nigger, chú *bết* bày tui *nà* người xế nào không?

Mammy là một người da đen ở nông thôn nhưng không phải bao giờ bà cũng chỉ ru rú ở nông thôn, bà biết rằng một phụ nữ trong trắng không bao giờ đi xe ngựa thuê, nhất là một chiếc xe

đóng kín mít, mà không có thành viên nam nào trong gia đình hộ tổng.

Ngay cả sự có mặt của một hầu gái da đen cũng chưa đáp ứng đúng tập tục. Bà trừng mắt nhìn Scarlett khi thấy nàng thêm thuồng ngắm cỗ xe.

- Ta đi khỏi đây thôi, cô *Scarnett* ! Một cái xe ngựa thuê *mấy* một Nigger mới phóng thích! Rõ thật hợp!

- Tui đâu phải Nigger phóng thích, bác xà ích sôi nổi tuyên bố. Tui là người nhà bà gái *dà* Talbot và đây là xe nhà của bà í, tui đánh xe đi *kém tên* cho *da* đình .

- Bà Talbot nào?

- Miss Susannah Talbot ở Milledgeville. *Da* đình *chuyển* lên đây sau khi cụ Marse bị giết.

- Cô *Scarnett* , cô *bết* bà í không?

- Không, Scarlett nói, giọng tiếc rẻ. Em biết quá ít người ở Milledgeville.

- *Xế* thì ta đi bộ, Mammy cương quyết tuyên bố. Đánh xe đi chỗ khác đi, Nigger.

Bà nhắc chiếc túi thảm đựng chiếc áo nhung mới cùng mũ chùm đầu và áo ngủ của Scarlett lên, cặp cái bọc vải hoa gọn gàng đựng quần áo của bà vào nách và thúc Scarlett đi qua khoảng đất ướt át đầy xỉ than. Mặc dù rất muốn đi xe, Scarlett vẫn đành chịu không cãi lại, vì nàng không muốn gây bất hoà với Mammy. Từ chiều hôm qua, khi Mammy bắt quả tang nàng đang gỡ những tấm rèm nhung, mắt bà luôn luôn có một vẻ cảnh giác, nghi ngờ mà Scarlett không thích. Rồi sẽ khó mà thoát khỏi sự kèm cặp của bà, và nàng không muốn kích động cái máu khuynh chiến của Mammy trước khi tuyệt đối cần thiết.

Trong khi hai người đi dọc hè đường hẹp về phía phố Cây Đào, Scarlett cảm thấy chán nản và buồn bã vì Atlanta nom thật tiêu điều và khác xa hình ảnh nàng nhớ lại. Họ qua chỗ trước đây là khách sạn Atlanta, nơi xưa kia Rhett và bác Henry đã từng ở, cả cái khách sạn sang trọng ấy giờ chỉ còn lại cái vỏ là một phần những bức tường cháy đen. Các nhà kho trước đây nằm dọc theo

đường sắt suốt một phần tư dặm, chứa hàng tấn quân lương, vẫn chưa được xây dựng lại, trơ những nền hình chữ nhật ảm đạm dưới bầu trời u tối. Không có những tường nhà hai bên và mất xưởng toa xe, con đường sắt có vẻ trần trụi, bơ vơ. Đâu đó, giữa những đồng đồ nát ấy, lẫn lộn với các thứ khác, là dư tàn của cái nhà kho của chính nàng trong số tài sản Charlie để lại cho nàng. Năm ngoái, ông bác Henry đã nộp thuế kho thay cho nàng. Đến lúc nào đó, nàng sẽ phải trả lại khoản này.

Lại thêm một chuyện nữa phải lo.

Khi rẽ vào phố Cây Đào, nhìn về phía Ngã Năm, Scarlett sững sốt kêu lớn. Mặc dù Frank đã kể với nàng là thành phố đã bị thiêu trụi, nàng vẫn chưa bao giờ thực sự hình dung ra cảnh nó bị hoàn toàn huỷ diệt. Trong tâm trí nàng, thành phố mà nàng xiết bao yêu mến vẫn đứng vững, san sát nhà cửa và dinh cơ đẹp đẽ. Nhưng cái phố Cây Đào trải ra trước mắt nàng đây, đã mất hết những điểm làm mốc để đến nỗi nom lạ hẳn đi, tựa hồ trước đây nàng chưa từng thấy nó bao giờ. Con phố lầy lội này mà nàng đã đi xe qua hàng nghìn lần trong thời gian chiến tranh, dọc theo đó, thời kỳ bị bao vây, nàng đã hốt hoảng cầm đầu cầm cổ, ba chân bốn cẳng chạy trốn trong khi đạn đại bác nổ trên đầu, con phố mà nàng thấy lần cuối cùng trong sự sôi sục vội vã và lo âu của ngày rút lui, giờ đây nom lạ lắm đến nỗi nàng muốn khóc.

Mặc dầu nhiều nhà mới đã mọc lên kể từ khi quân của Sherman rời khỏi thành phố bốc cháy và quân Liên bang trở lại, vẫn còn những quãng trống lớn quanh Ngã Năm với những đồng gạch vụn nhem nhuốc giữa ngổn ngang các thứ phế thải, các thứ cỏ chết. Một số xác nhà nàng còn nhớ được phô những tường gạch không mái qua đó mờ mờ chiếu ánh sáng ban ngày, những cửa sổ không kính trống huơ trống hoác, những ống khói vút lên trơ trụi. Đây đó, mắt nàng vui sướng bắt gặp một cửa hàng quen thuộc còn sót lại phần nào qua lửa đạn và đã được tu sửa, màu đỏ tươi của gạch mới rục rở trên cái nền nhem nhuốc của những mảnh tường cũ. Trên mặt tiền những cửa hàng mới và cửa sổ những văn phòng mới, nàng vui mừng thấy tên một số người nàng biết, nhưng đa phần là những tên không quen, đặc biệt là hàng mấy chục biển hàng của các bác sĩ, luật sư và nhà buôn bông nghe lạ hoác. Trước đây, nàng hầu như biết hết mọi người ở

Atlanta, giờ thấy nhiều tên lạ đến thế, nàng đâm ngán ngẩm. Nhưng rồi thấy những ngôi nhà mới mọc lên suốt dọc phố, nàng cũng vui lên.

Số nhà mới này có tới hàng mấy chục và nhiều cái những ba tầng! Chỗ nào cũng được xây dựng, vì trong khi nhìn xuống cuối phố, đang thích nghi với cảnh Atlanta mới, nàng nghe thấy ròn rảng tiếng búa, tiếng cưa, trông thấy những giàn dáo cao và những người vai vác những sọt gạch đang trèo thang. Nàng nhìn xuôi con phố xiết bao thương mến, mắt hơi nhoà đi.

“Chúng đã đốt người!”, nàng thầm nghĩ, và chúng đã san bằng người. Nhưng chúng đã không đánh quỵ được người. Chúng không thể đánh quy người. Người sẽ lại mọc lên, to lớn và ngang ngược y như xưa!”.

Đi dọc theo phố Cây Đào, với Mammy lạch bạch theo sau, nàng thấy các vỉa hè vẫn đông đúc như giữa độ cao trào của chiến tranh. Thành phố hồi sinh vẫn có cái không khí hối hả, nhộn nhịp đã từng làm mạch máu nàng reo ca khi nàng đến đây thăm bà cô Pitty lần đầu, từ cái ngày xa lắc xa lơ ấy! Đường như dòng xe cộ bì bõm trong những vũng bùn vẫn nhiều như dạo ấy, chỉ khác cái không có xe cứu thương Liên bang và cũng nhiều ngựa, la buộc ở cọc trước những mái hiên gỗ của các cửa hàng như xưa. Mặc dầu vỉa hè đông nghịt, những bộ mặt nàng nhìn thấy đều lạ lẫm như những biển hàng treo trên đầu, những người mới mẻ, nhiều gã đàn ông bộ dạng thô lỗ và nhiều phụ nữ ăn vận loè loẹt. Các phố đầy những người da đen nhàn tản đứng dựa tường hoặc ngồi ở bờ hè ngắm xe cộ qua lại với cái vẻ tò mò hồn nhiên của trẻ con khi thấy một gánh xiếc điểu qua.

- *Dừng* tên Nigger nhà quê được phóng thích, Mammy khịt mũi khinh bỉ? Cả đời chúng chưa thấy một cỗ xe tử tế. Mà nom chúng mới *nơ náo* chứ!

Nom họ trâng tráo thật, Scarlett cũng nghĩ vậy, bởi vì họ trừng trừng nhìn nàng một cách láo xược, nhưng nàng quên liền họ trong cơn chấn động mới khi lại trông thấy những bộ quân phục xanh. Thành phố đầy những lính Yankee, cuỡi ngựa, đi bộ, trên xe tải quân sự, nhỉnh nhang trên đường phố, chệnh choạng từ những tiệm uống ra.

Mình sẽ không bao giờ quen được với bọn này, nàng nghĩ, hai tay nắm chặt lại. Không bao giờ! Và nàng gọi với lại:

- Nhanh lên, Mammy, ta hãy ra khỏi đám đông này.

- Để tui hát cái mớ *dác* đen này *da* khỏi *nổi* đi đã, Mammy nói to, lẳng chiếc túi thảm vào người một gã da đen đang nhún nha trước mặt bà như trêu người, làm gã phải nhảy sang bên. Tui không có ưa cái thành phố này, cô Scarnett ạ. Nó đầy ứ *dững* lính *Zankee* mấy bọn Nigger phóng thích *dễ* tiền.

- Chỗ nào không quá đông thì đỡ hơn. Khi nào ta đi qua Ngã Năm, sẽ không đến nỗi tệ thế.

Họ rón chân đi qua những bậc đá trơn làm cầu bắc ngang lớp bùn ngập tràn phố Decatur và tiếp tục ngược phố Cây Đào, giữa đám đông mỗi lúc một thưa đi. Khi tới nhà thờ Weasley, nơi Scarlett đã dừng lại lấy hơi khi nàng chạy đi tìm bác sĩ Meade trong cái ngày kinh khủng năm 1864 ấy, nàng nhìn nó và cất một tiếng cười ngắn dữ dằn. Mammy liếc nhanh cặp mắt già tìm luồng mắt của nàng với vẻ nghi vấn, nhưng trí tò mò của bà không được thoả mãn. Scarlett không khỏi tự khinh mình khi nhớ lại nỗi kinh hoàng hành hạ nàng ngày hôm ấy. Nàng sợ đến bò lê bò càng, sợ thối gan thối ruột, vừa khiếp hãi bọn Yankee, vừa khiếp hãi phút lọt lòng của sắp tới của bé Beau. Giờ đây nàng không hiểu làm sao mình lại hoảng hốt đến thế, hoảng hốt như một đứa trẻ nghe thấy tiếng động âm âm. Và hồi ấy, nàng thật là trẻ con nên mới nghĩ rằng bọn Yankee, lửa thiêu và thất bại là những điều tệ hại nhất có thể xảy đến với nàng! Những cái đó thật là vật vãnh bên cạnh cái chết của bà Ellen và chứng lẫn thần của ông Gerald, bên cạnh cái đói, cái rét, công việc quần quật đến gãy lưng và cơn ác mộng sống của sự bất an. Giờ đây, nàng thấy là dũng cảm trước một đội quân xâm lược thật dễ biết bao, nhưng đương đầu với mối nguy hiểm đang đe dọa áp Tara mới khó nhường nào! Không, nàng sẽ chẳng bao giờ sợ cái gì khác nữa, ngoại trừ sự nghèo khổ.

Một cỗ xe đóng kín đi ngược phố Cây Đào và Scarlett hăm hờ đi sát bờ hè xem thử có quen người ngồi trong đó không, vì nhà bà cô Pitty hãy còn cách mấy khối nhà nữa. Khi xe tới ngang tầm, nàng và Mammy cùng vươn người ra, và, với một nụ cười sắp

sẵn, Scarlett đã suýt cất tiếng gọi khi một cái đầu phụ nữ hiện ra ở cửa xe - một cái đầu đỏ rực dưới một cái mũ lông thú. Scarlett lùi lại một bước khi hai bên nhận ra nhau. Đó là Belle Watling và Scarlett thoáng thấy chị ta nhăn mũi khó chịu trước khi lại thụt đầu vào. Kỳ thay, khuôn mặt quen thuộc đầu tiên nàng gặp lại là Belle.

- Ai đó? Mammy hỏi, vẻ nghi ngại. Chị ta *bết* cô mà *nại* không cúi chào. Cả đời tôi chưa thấy tóc ai có màu í, kể cả trong *da* đình Tarleton. Nom *du*... ờ, tui thấy *tự du* tóc *duộm* í!

- Phải, Scarlett nói gọn lỏn và rảo bước nhanh hơn.

- Vậy cô quen một người *nên* bà *duộm* tóc ư? Tui hỏi cô chị ta *nà* ai.

- Ắ là loại phụ nữ hư hỏng của thành phố, Scarlett trả lời vắn tắt, và em thể với u là em không quen ắ, cho nên u im đi.

- Lạy Chúa toàn năng! Mammy thốt ra và há hốc miệng nhìn theo chiếc xe, lòng háo hức tò mò. Kể từ khi rời Savannah với cô chủ Ellen cách đây hơn hai mươi năm, bà chưa lần nào thấy một phụ nữ chuyên nghề phong nguyệt và bà rất tiếc đã không quan sát Belle kỹ hơn.

- Rành *nà* ắ ăn mặc đẹp, đi xe đẹp *nại* có cả xà ích, bà lẩm bẩm. Không *hểu* Chúa nghĩ sao mà *nại* để bọn *nên* bà *nặng* nơ phát tài *du xế*, trong khi *dững* người tốt chúng ta chịu đói và gấn *du* đi *chưn* đất.

- Chúa đã thôi nghĩ đến chúng ta từ mấy năm nay rồi, Scarlett hung dữ nói. Và xin u cũng đừng có nói là mẹ nằm dưới mồ không yên khi nghe em nói vậy.

Nàng tự cảm thấy mình cao hơn, đức hạnh hơn Belle mà không được. Nếu kế hoạch của nàng trôi chảy, nàng có thể cùng hội cùng phường với Belle, cùng do một người đàn ông bao. Tuy không mấy may hồi tiếc quyết định của mình, nàng vẫn bàng hoàng khi nhìn vấn đề dưới ánh sáng đích thực của nó. “Bây giờ, mình chưa nghĩ đến chuyện đó vội”, nàng tự nhủ và bước gấp hơn.

Họ qua chỗ nhà cũ của gia đình Meade giờ chỉ còn hai bậc đá tro tro và một lối đi chẳng dẫn tới đâu. Nơi trước kia là nhà của

gia đình Whiting nay chỉ là đất trống. Cả đến những phiến đá nền và những ống khói bằng gạch cũng biến mất: hãy còn những vết xe chở chúng đi. Ngôi nhà gạch của gia đình Elsing còn đứng vững với một cái mái mới và một tầng thứ hai mới coi lên. Nhà của gia đình Bonnell được vá vúi lại một cách vụng về, mái lợp bằng những tấm gỗ xù xì thay vì ván lát, có vẻ cũng ở được mặc dầu bề ngoài nom khá tiêu tụy. Nhưng ở cả hai nhà đều không thấy bộ mặt nào ở nơi cửa sổ hoặc bóng người nào ngoài hiên. Scarlett lấy thế làm mừng: lúc này nàng không muốn nói chuyện với ai hết.

Rồi cái mái mới đá đen của nhà bà cô Pitty hiện ra với những bức tường gạch đỏ và tim Scarlett đập rộn lên. Thượng Đế từ bi đã không để nó bị san bằng đến mức không sửa chữa lại được! Kìa, bác Peter đang ra khỏi sân trước, tay khoác một cái làn đi chợ. Trông thấy Scarlett và Mammy lui hụi bước, một nụ cười nở toác ra trên bộ mặt đen vẫn còn chưa tin hẳn của bác.

Mình sẵn sàng hôn cái ông lão da đen ngờ nghệch này, mình sung sướng biết bao được gặp bác ta, Scarlett vui vẻ nghĩ thầm. Và nàng gọi to:

- Hãy chạy mau kiếm cái chai chống ngất của cô Pitty bác Peter! Đích thị là tôi đây!

* * *

Đêm hôm ấy, hai món tất yếu, cháo ngô và đậu khô, được dọn trên bàn ăn của bà cô Pitty và trong khi ăn, Scarlett nguyện với mình rằng khi nào nàng lại trở nên giàu có, hai món đó sẽ phải vĩnh viễn biến mất khỏi bàn ăn của nàng. Và bất luận phải trả bằng giá nào, nàng cũng quyết sẽ lại phải có tiền, thừa đủ nộp thuế cho ấp Tara. Cách nào đó, một ngày kia, nàng sẽ có thật nhiều tiền, dù có phải phạm tội giết người để đạt tới mục đích đó.

Trong ánh đèn vàng vọt của phòng ăn, nàng hỏi bà Pitty về tình hình tài chính của bà biết là không trông mong gì được mà vẫn hy vọng gia đình Charlie có thể cho vay số tiền nàng cần. Những câu nàng nói chẳng lấy gì làm tế nhị lắm, nhưng bà Pitty đang thích thú vì có người nhà để mà nói chuyện, thậm chí cũng không để ý thấy cách đặt vấn đề sống sượng của nàng nữa kia. Bà sụt sùi kể lễ chi tiết những nỗi bất hạnh của mình. Bà hoàn toàn

không biết các trang trại, các tài sản ở thành phố cùng tiền bạc của bà biến đi đâu, nhưng thực tế là mọi cái đã tiêu tan hết. Chỉ ít đó cũng là điều ông bác Henry nói với bà. Ông đã không đủ khả năng nộp các khoản thuế tài sản cho bà. Trừ ngôi nhà bà đang ở, mọi cái đều đã mất và bà Pitty cũng không buồn nghĩ rằng nó không phải là của bà, mà là tài sản chung của Melaine và Scarlett. Ông anh Henry phải cố gắng thu xếp mới nộp đủ thuế ngôi nhà này. Mỗi tháng ông cấp cho bà chút đỉnh để sống và, mặc dầu rất nhọc phải lấy tiền của ông, bà vẫn phải nhận.

Bác Henry bảo là không biết xoay sở làm sao cho đủ, với gánh nặng bác phải cáng đàng và thuế má thì cao thế, song cố nhiên là bác ấy nói dối, bác ấy khối tiền mà không muốn cho cô nhiều đấy thôi.

Scarlett biết ông bác Henry không nói dối. Máy lá thứ hiếm hoi ông viết cho nàng về chuyện tài sản của Charlie chứng tỏ điều đó. Ông luật sư đang dưng mảnh đất tranh để cứu ngôi nhà và khoản tài sản duy nhất ở khu kinh doanh là lô đất xưa đã dựng nhà kho, để hai mẹ con Scarlett có được một cái gì sót lại từ cuộc can qua này. Scarlett biết ông đã hy sinh nhiều để gánh những khoản thuế đó cho nàng.

Dĩ nhiên là bác ấy làm gì có tiền, Scarlett buồn bã nghĩ thầm. Vậy phải gạch tên bác ấy và cô Pitty ra khỏi danh sách của mình thôi. Không còn ai ngoài Rhett. Mình sẽ phải làm thế. Mình buộc phải làm thế. Nhưng bây giờ hăng khoan nghĩ đến chuyện đó... Mình phải lái cô Pitty nói về Rhett để mình có thể làm như ngẫu nhiên gợi ý cho cô mời anh ta ngày mai đến chơi”.

Nàng mỉm cười, xiết chặt đôi bàn tay mũm mĩm của bà cô Pitty.

- Cô yêu quý, nàng nói, ta đừng nói đến những điều đáng buồn như chuyện tiền nong nữa. Ta hãy quên chúng đi và nói sang những chuyện vui. Cô phải kể cho cháu nghe mọi tin tức về các bạn bè cũ. Bà Merriwether và Maybelle giờ ra sao rồi? Cháu nghe nói anh chàng người lai nhỏ con của Maybelle đã trở về lành lặn. Gia đình Elsing và vợ chồng bác sĩ Meade thế nào?

Bà Pittypat tươi tỉnh lên khi chuyển sang chuyện khác và bộ mặt con nít của bà thôi không đầm đìa nước mắt nữa. Bà thuật

lại tỉ mỉ mọi chuyện về những người hàng xóm cũ, họ ăn gì, mặc gì, làm gì, nghĩ gì. Với những âm sắc kinh hãi, bà kể là trước khi Rene từ chiến trận trở về, bà Merriwether và Maybelle đã phải xoay sở kiếm sống bằng cách làm bánh nướng đem bán cho bọn lính Yankee. Thử tưởng tượng xem! Đôi khi, có tới hai tá lính Yankee đứng trong sân sau nhà bà Merriwether chờ nướng bánh xong. Giờ đây, Rene đã về, ngày ngày anh ta đánh một chiếc xe tải cũ đến trại Yankee, bán bánh gatô, pate và bích-qui cho bọn lính. Bà Merriwether bảo khi nào có thêm ít tiền, bà sẽ mở một hiệu bánh ở trung tâm thành phố. Bà Pitty vốn tính không ưa phê phán, song nói cho cùng... Về phần mình, bà Pitty nói, bà thà chết đói, còn hơn buôn bán như thế với bọn Yankee. Bà tự xác định thái độ đối với tất cả những tên lính bà gặp là nhìn một cách khinh bỉ rồi tránh sang bên kia đường, xem đấy như lời lăng nhục nặng nề nhất, mặc dầu điều đó thật bất tiện vào những lúc mưa gió. Scarlett suy ra rằng, về phần Miss Pittypat để bày tỏ lòng trung thành với Liên bang, không có sự hy sinh nào là quá lớn, kể cả việc dấn giày xuống bùn.

Vợ chồng bác sĩ Meade đã mất nhà khi bọn Yankee đốt thành phố và hai ông bà không có tiền mà cũng chẳng còn bụng dạ nào xây dựng lại, giờ đây khi Phil và Darcy đều đã chết. Bà Meade bảo bà không bao giờ cần có nhà riêng nữa vì một ngôi nhà không có con, có cháu thì còn ra cái gì? Rất đổi cô đơn, họ đến ở với gia đình Elsing đã dựng lại phần nhà bị hư hại. Ông bà Whiting cũng được cho ở nhờ một phòng tại đó và bà Bonnell cũng nói là sẽ dọn đến, nếu bà may mắn được một sĩ quan Yankee cùng gia đình hẳn thuê nhà mình.

- Nhưng làm sao nhét được tất cả từng đấy người vào đấy được? Scarlett kêu lên. Nào là bà Elsing, Fanny và Hugh...

- Bà Elsing ngủ ở phòng khách nhỏ với Fanny và Hugh thì ngủ trên gác xép, bà Pitty giải thích, bà thuộc lòng cách sắp xếp trong nhà của tất cả bạn bè. Cháu thân mến, cô không muốn nói với cháu điều này, nhưng... bà Elsing gọi họ là “khách trả tiền”, nhưng (bà hạ thấp giọng) thực ra, họ chẳng là gì khác những kẻ ăn ở trọ. Bà Elsing mở quán ăn trọ! Dễ sợ không?

- Cháu cho thế là tuyệt, Scarlett nói cộc lốc. Cháu chỉ cần năm ngoái ở ấp Tara chúng cháu có “khách trả tiền”, thay vì những kẻ

ăn không. Giá được như vậy thì giờ đây chúng cháu không đến nỗi nghèo như thế này.

- Scarlett, làm sao cháu có thể ăn nói thế? Chỉ riêng ý nghĩ lấy tiền trợ ở ấp Tara cũng đủ khiến người mẹ tội nghiệp của cháu không yên nghĩ được ở dưới mồ rồi! Dĩ nhiên, bà Elsing chỉ bắt buộc phải làm thế bởi vì tuy bà ra công khâu may, Fanny vẽ đồ sù và Hugh đi nhật củi bán được dăm ba đồng, họ vẫn không thể xoay sở cho đủ ăn. Cháu thử tưởng tượng là cậu Hugh thân mến phải đi bán củi! Trong khi đã sắp thành một luật sư đang hoàng! Thấy các cậu ấm nhà ta bị dồn đến nước phải làm những công việc mọn mẩn, cô chỉ muốn khóc.

Scarlett nghĩ đến những dãy bông dưới bầu trời chói chang màu đồng ở Tara, đến cái lưng đau như của mình khi cúi xuống hái bông. Nàng nhớ lại cái cảm giác khi nắm cán cày trong lòng bàn tay phồng rộp lóng ngóng và nàng thấy Hugh Elsing chẳng có gì đáng thông cảm đặc biệt. Cô Pitty quả là một bà già ngây thơ đại dốt và mặc dầu xung quanh toàn là đồ nát, cô vẫn có chốn nương náu yên ổn!

- Nếu anh ta không thích bán củi, sao anh ta không hành nghề luật? Hay là ở Atlanta không còn việc gì cần đến luật sư?

- Ô, có chứ, cháu thân yêu! Có vô khối việc tố tụng. Thời gian này hầu như ai cũng kiện ai ấy. Mọi thứ đều bị cháy trụi, mất tiêu mọi đường ranh giới, thành thử không ai biết đất đai của mình bắt đầu từ đâu và tận cùng ở chỗ nào. Nhưng kiện cáo cũng chẳng được khoản bồi thường nào, vì chẳng ai có tiền hết. Cho nên Hugh cứ bán củi miết... Ô, suýt nữa cô quên mất! Cô có viết thư báo cho cháu không nhỉ? Tối mai, cưới Fanny Elsing và tất nhiên, cháu phải đến dự. Bà Elsing sẽ rất vui mừng được mời cháu khi bà ấy biết cháu đang ở thành phố. Cô hy vọng cháu còn có một cái áo dài nào khác ngoài cái này. Chẳng phải là nó không đẹp lắm, cưng ạ, nhưng... chắc nom nó hơi sần sần. À, cháu có một cái áo dài đẹp ư? Cô rất vui thích vì đây sẽ là đám cưới thật sự đầu tiên trong giới chúng ta kể từ trước khi thành phố thất thủ. Sẽ có bánh ga-tô và rượu vang, sau đó là khiêu vũ, mặc dầu cô không biết gia đình Elsing làm sao có thể lo liệu được thế vì họ rất nghèo.

- Fanny lấy ai thế? Cháu tưởng sau khi Dallas McLure chết ở Gettysburg...

- Cháu yêu quý, cháu không nên phê phán Fanny. Không phải ai cũng có thể trung thành với người đã chết như cháu đối với Charlie tội nghiệp. Để cô xem nào. Tên cậu ta là gì nhỉ? Cô chẳng bao giờ nhớ được tên ai... Tom-cái-gì-đó. Cô rất quen mẹ cậu ta, ngày xưa bà ta với cô cùng học ở trường Nữ học LaGrange. Bà thuộc dòng họ Tomlinson ở LaGrange và mẹ bà là... để cô xem. Perkins? Parkins?. À, Parkinson! Đúng rồi. Ở Sparta. Một gia đình rất tốt, song tuy nhiên... ờ, cô biết đáng ra cô không nên nói ra, nhưng cô không hiểu làm sao Fanny có thể quyết định lấy cậu ta.

- Anh ta nghiện rượu hay...

- Lạy Chúa, không! Tính cách cậu ta thì tuyệt hảo, nhưng, cháu biết không, cậu ấy bị thương ở phần dưới, một mảnh đại bác gây một tật gì đó cho chân cậu... khiến chúng... khiến chúng... chắc, cô không thích dùng cái chữ đó, nhưng nó làm hai chân không ấy đâm choạng ra. Thành thử cậu ta có cái dáng đi rất thô bỉ... ờ, nom không đẹp mắt lắm. Cô không hiểu sao Fanny lại lấy cậu ta.

- Con gái thì trước sau gì cũng phải lấy một người nào đó.

- Sự thực, đâu phải tất cả đều thế, bà Pitty phật ý nói. Cô có thể đâu.

- Thôi nào, cô yêu quý, cháu có định nói cô đâu! Ai nấy đều biết xưa kia và cả hiện nay nữa, cô được ái mộ như thế nào! Đấy, ông chánh án già Calton chẳng vẫn hay liếc tình cô cho đến khi cháu...

- Ôi, im đi, Scarlett! Cái lão ngố ấy! Bà Pitty cười khúc khích, trở lại hồ hởi. Nhưng nói cho cùng, Fanny được ái mộ thế làm gì chả kiếm được đám tốt hơn và cô không tin rằng cô ta yêu cái anh chàng Tom-cái-gì-đó. Cô không tin rằng cô ấy đã dụi nỗi đau khổ vì cái chết của Dallas McLure, nhưng cô ta, nhưng cô ta không như cháu, cưng ạ. Cháu vẫn một dạ thủ tiết với Charlie thân yêu, mặc dù cháu có đến hàng chục cơ hội để tái giá. Melly và cô thường nói là cháu xiết bao trung thành với hương hồn Charlie trong khi mọi người khác đều bảo cháu chỉ là một phụ nữ hay làm duyên làm dáng và không có tim.

Scarlett lướt qua phần tâm sự sượng sùng ấy và khéo léo lái bà Pitty chuyển từ người bạn này sang người bạn khác, nhưng suốt thời gian ấy nàng nôn nóng đến phát sốt muốn hướng câu chuyện xoay quanh Rhett. Vừa mới chân ướt chân ráo đến nơi mà đã hỏi thẳng về anh ta thì không ổn. Làm thế có thể gọi ra cho bà già nghĩ theo những luồng lẽ ra không nên dừng đến. Trong trường hợp Rhett từ chối không lấy nàng thì bấy giờ bà Pitty có sinh nghi cũng còn kịp chán.

Bà cô Pitty sung sướng tiếp tục liến láu, thích thú như trẻ con vì có người nghe chuyện mình. Tình hình ở Atlanta đang ở một giai đoạn kinh khủng, bà nói, do những việc làm xấu xa của bọn Cộng Hoà. Chúng cứ tiếp tục như thế không cùng và điều tệ nhất là cái cách chúng nhồi sọ những người da đen tội nghiệp.

- Cháu thân yêu, họ lại muốn để cho bọn da đen bầu cử! Cháu có bao giờ nghe thấy điều gì ngu xuẩn hơn thế không? Mặc dầu... cô không biết... bây giờ phải nghĩ lại... cô thấy bác Peter còn thông minh hơn bất kỳ tên Cộng Hoà nào cô từng gặp, và cung cách cũng lịch thiệp hơn nhiều, nhưng tất nhiên, bác Peter là người được giáo dục quá tốt, bác đâu có muốn bầu cử. Nhưng chính cái ý niệm đó đã làm cho bọn da đen nháo nhác đến độ chúng đâm quần hảm, và một số tên đâm rất láo. Sau khi trời tối, đi ngoài phố là tính mạng không bảo đảm, thậm chí giữa thanh thiên bạch nhật, chúng cũng đẩy phụ nữ từ trên hè bước xuống bùn. Và nếu có ông nào dám phản đối, chúng bắt liền và... Cháu thân mến, cô đã kể với cháu chuyện thuyền trưởng Butler bị tổng giam chưa nhỉ?

- Rhett Butler ấy à?

Ngay cả với cái tin sững sốt ấy, Scarlett vẫn lấy làm biết ơn bà cô Pitty đã tránh cho nàng sự cần thiết phải tự mình nhắc đến tên anh ta trong câu chuyện.

- Chính thế! Má bà Pitty hồng lên vì kích động và bà ngồi thẳng người lên. Vào giờ phút này đây, anh ta đang bị giam vì tội giết một tên da đen và có thể họ sẽ treo cổ anh ta! Thử tưởng tượng xem, thuyền trưởng Butler lủng lẳng trên giá treo cổ!

Trong giây lát, Scarlett choáng váng thở dốc như trút hết hơi từ trong phổi và nàng chỉ còn biết trân trân nhìn bà già béo phệ

rõ ràng đang khoái chí với hiệu quả lời tuyên bố của mình.

- Chưa có bằng chứng đầy đủ, nhưng một người nào đó đã giết cái tên da đen xỉ nhục một phụ nữ da trắng. Và bọn Yankee rất nháo nhác vì chuyện rất nhiều tên da đen trịch thượng đã bị giết trong thời gian gần đây. Chúng không đủ bằng chứng kết tội thuyền trưởng Butler, nhưng theo lời bác sĩ Meade, chúng muốn trừng trị một người nào đó để làm gương. Ông bác sĩ nói rằng nếu chúng treo cổ Butler thật, đó sẽ là một việc tốt đẹp đầu tiên của bọn Yankee, nhưng về điểm này thì cô không biết nên nghĩ thế nào... Vậy mà mới đúng một tuần trước, thuyền trưởng Butler vừa mang lại làm quà cho cô một con cun cút đẹp chưa từng thấy. Anh ta hỏi thăm tin tức cháu và bảo hình như trong thời kỳ thành phố bị bao vây, anh ta đã xúc phạm cháu, e cháu sẽ không bao giờ tha thứ cho anh ta.

- Anh ta sẽ bị giam bao lâu?

- Chả ai biết được. Có lẽ cho đến khi nào chúng treo cổ anh ta, song có thể rốt cuộc chúng không đủ bằng chứng buộc tội giết người cho anh ta cũng nên. Tuy nhiên, chừng nào chúng có thể treo cổ được ai, xem ra bọn Yankee chẳng cần bận tâm đến chuyện người ta có phạm tội hay không. Chúng rất nháo nhác (bà hạ thấp giọng, vẻ bí mật) về chuyện đảng 3K^[76]. Ở hạt cháu, có bọn 3K không? Cháu thân yêu, cô chắc là có, nhưng Ashley tránh không nói gì cho cánh phụ nữ các cháu về chuyện ấy đó thôi. Đảng viên 3K không được mở miệng nói. Họ ăn mặc như những bóng ma, ban đêm phóng ngựa đi các vùng, đến nhà bọn "Bị Thảm" chuyên ăn cắp tiền bạc và bọn da đen hống hách. Đôi khi họ chỉ làm cho chúng sợ, ra lệnh cho chúng phải rời Atlanta, nhưng khi chúng không biết điều, họ dùng roi đánh và (bà Pitty thì thào) có khi giết chết, để xác ở những chỗ dễ tìm thấy với tấm thiệp 3K gài lại trên mình... Bọn Yankee rất tức tối về chuyện đó và muốn trừng trị một người nào đó để làm gương... Nhưng Hugh Elsing bảo cô rằng cậu ta không tin rằng chúng sẽ treo cổ thuyền trưởng Butler vì bọn Yankee cho rằng anh ta biết chỗ giấu tiền mà không chịu khai. Chúng đang cố ép anh ta khai ra.

- Tiền nào?

- Thế cháu không biết ư? Cô không viết thư kể cho các cháu à?

Cháu thân yêu, đúng là cháu chỉ ru rú ở cái xó Tara. Toàn thành phố cứ là xôn xao cả lên khi thuyền trưởng Butler trở về đây với một con ngựa đẹp, một cỗ xe sang trọng và tiền đầy túi, trong khi tất cả chúng tôi chưa biết kiếm đâu ra bữa sau. Ai nấy đều tức điên khi thấy một gã đầu cơ trước đây chỉ thuần nói xấu Liên bang, lại lăm tiền đến thế, trong khi mình thì nghèo xác nghèo xơ. Mọi người đều háo hức muốn biết anh ta làm thế nào mà giữ được tiền của toàn vẹn, nhưng không ai đủ can đảm để hỏi thẳng... trừ cô, và anh ta chỉ vừa cười vừa đáp: “Bà có thể yên trí rằng không phải bằng cách lương thiện”. Cháu còn lạ gì, thật khó mà moi được ở anh ta điều gì đúng đắn.

- Nhưng đương nhiên là anh ta kiếm được tiền nhờ vụ phong toả...

- Tất nhiên là thế, cưng ạ, một phần thôi. Nhưng đó chỉ là một giọt nước trong cả thùng so với toàn bộ những gì nằm trong tay con người này. Mọi người, kể cả bọn Yankee, đều tin rằng anh ta vợ được hàng mấy triệu đô la vàng của chính phủ Liên bang cất giấu ở nơi nào đó.

- Mấy triệu đô la... bằng vàng?

- Chà, cưng thử hỏi bao nhiêu vàng của Liên bang ta đi đâu cả? Phải có người vợ được chú và thuyền trưởng Butler ắt là một trong số những người ấy. Trước đây bọn Yankee cho rằng tổng thống Davis đã đem theo khi ông rời Richmond, nhưng khi con người tội nghiệp này bị bắt, ông hầu như không có một xu. Khi chiến tranh chấm dứt, trong khi kho bạc cũng chẳng có tiền và mọi người đều cho là một số tay vượt rào đã vợ được và ngậm miệng giữ kín chuyện.

- Mấy triệu đô la... bằng vàng! Nhưng làm sao...

- Thuyền trưởng Butler đã chẳng đưa hàng nghìn kiện bông sang Anh và Nassau để bán cho chính phủ Liên bang đó sao? Bà Pitty hỏi, vẻ đắc thắng. Không những bông của riêng anh ta, mà cả bông của chính phủ nữa. Cháu biết trong thời kỳ chiến tranh, nước Anh nhập bông như thế nào đấy! Đặt giá bao nhiêu cũng song! Butler là một nhân viên hoạt động tự do cho chính phủ, anh ta có nhiệm vụ bán bông lấy tiền mua súng và chở súng về cho ta. Thế, khi hàng rào phong toả xiết quá chặt, anh ta không

chở sung qua được, thành thử số tiền bán bông, bằng cách nào, anh ta cũng không thể chi tới một phần trăm vào việc mua súng, cho nên đơn giản là có hàng mấy triệu đô la trong các ngân hàng Anh do thuyền trưởng Butler và những tay vượt rào khác gửi vào, đợi đến khi hàng rào phong toả nới ra. Và đừng có nói là họ nhân danh Liên bang mà gửi tiền ấy. Họ gửi dưới tên của họ và tiền vẫn nằm đấy... Từ khi Liên bang đầu hàng đến nay, mọi người đều nói chuyện ấy và nghiêm khắc lên án cách vượt rào. Và khi bọn Yankee biết thuyền trưởng Butler về tội giết tên da đen ấy, hẳn chúng đã nghe phong thanh chuyện đó bởi vì chúng đã truy anh ta, bắt khai tiền để ở đâu. Cháu biết đấy, giờ đây tất cả ngân quỹ của Liên bang đều thuộc về bọn Yankee... chí ít, chúng cũng nghĩ thế. Nhưng thuyền trưởng Butler nói anh ta không biết gì hết... Bác sĩ Meade nói dù sao đi nữa cũng phải treo cổ anh ta, mà treo cổ còn là quá nhẹ nhàng đối với một tên ăn cắp và trộm lợi... Lạy Chúa, cháu làm sao mà nom kỳ vậy? Cháu có cảm thấy muốn ngất xỉu không? Có phải tại cô nói chuyện ấy làm cháu bị xáo động? Cô biết có đạo anh ta đã từng theo đuổi cháu, nhưng cô nghĩ cháu đã thôi lâu rồi. Riêng cô đây, cô không bao giờ ứng anh ta vì đó là kẻ vô lại...

- Cháu không hề coi anh ta là bạn, Scarlett cố gắng nói. Thời kỳ bao vây, cháu đã cãi lộn với anh ta, sau khi cô đi Macon. Anh ta... anh ta hiện ở đâu?

- Ở trạm cứu hoả đằng kia, gần công viên!

- Ở trạm cứu hoả?

Bà cô Pitty cười sằng sặc.

- Phải, anh ta ở trong trạm cứu hoả. Bây giờ, bọn Yankee dùng đó làm trại giam quân sự. Bọn Yankee đóng quân trong các lều quanh toà thị chính, trong công viên và trại cứu hoả ở ngay cuối phố, cho nên chúng giam thuyền trưởng Butler tại đó. Scarlett ạ, hôm qua cô nghe một chuyện hết sức khôi hài về thuyền trưởng Butler. Cô không nhớ ai kể với cô. Cháu biết là anh ta bao giờ cũng chải chuốt như thế nào... một chàng công tử bột chính cống – và chúng giam anh ta trong trại cứu hoả, không cho tắm. Ngày nào anh ta cũng đòi tắm. Cuối cùng, chúng dẫn anh ta từ xà lim ra công viên, ở đó có một máy nước dài cho ngựa, đồng

thời là chỗ tẩm cho cả trung đoàn. Chúng bảo anh ta có thể tẩm ở đó, nhưng anh ta trả lời không vì anh ta ưng mang ghét nhãn hiệu miền Nam hơn là phải lây ghét Yankee và...

Scarlett nghe tiếng bà Pitty liền thoảng vui vẻ hết chuyện này sang chuyện khác nhưng không rõ lời. Trong óc nàng, chỉ tồn tại hai ý: Rhett có nhiều tiền hơn nàng mong đợi và anh ta đang bị giam giữ. Việc anh ta bị giam giữ và có thể bị treo cổ làm thay đổi phần nào cục diện các vấn đề, thực tế còn làm cho tình hình hơi sáng sủa hơn là đằng khác. Nàng hầu như chẳng xúc động gì mấy về khả năng Rhett bị treo cổ. Nàng đang cần tiền và nhu cầu đó quá ư cấp thiết đến mức tuyệt vọng, khiến nàng không hơi đâu bận tâm đến số phận tối hậu của anh ta. Gia dĩ, nàng cũng phần nào tán thành ý kiến bác sĩ Meade rằng treo cổ còn là quá nhẹ đối với anh ta, bất kỳ người đàn ông nào bỏ rơi một phụ nữ giữa đêm hôm, mắc kẹt giữa hai đạo quân, chỉ để đi chiến đấu cho một sự nghiệp đã tiêu vong, đều đáng đem treo cổ... Nếu bằng cách nào đó, nàng có thể xoay sở thành hôn được với anh ta trong khi anh ta còn đang bị giam thì tất cả những triệu bạc ấy sẽ là của nàng, của một mình nàng thôi trong trường hợp anh ta bị xử giảo. Mà nếu không cưới được thì vẫn còn khả năng thuyết phục anh ta cho vay một món bằng cách hứa sẽ lấy anh ta khi nào anh ta được tha, hoặc bằng cách hứa... chắc, hứa bất cứ điều gì! Và nếu chúng treo cổ anh ta thì cái ngày nàng phải trả nợ sẽ không bao giờ đến!

Trong một lúc, trí tưởng tượng của nàng bùng bốc với ý nghĩ sẽ trở thành một quả phụ nhờ sự can thiệp đầy nhã ý của chính phủ Yankee. Một triệu đô la vàng! Nàng sẽ có thể tu sửa áp Tara, thuê nhân công và trồng hàng dậm, hàng dậm bông! Nàng sẽ có quần áo đẹp, muốn ăn gì cũng có, cả Suellen và Carreen cũng vậy. Và Wade sẽ có những thức ăn bổ béo để làm cho đôi má gầy của nó phình lên, có quần áo ấm, có một gia sư và sau này lớn lên sẽ vào đại học... không phải đi chân đất và dốt nát như một gã Nigger. Sẽ có một bác sĩ giỏi trông nom ba. Còn về phần Ashley... còn cái gì mà nàng không làm được cho Ashley!

Màn độc thoại của bà cô Pittypat đột nhiên ngắt quãng khi bà hỏi. "Gì cơ, Mammy?" và rút khỏi cơn mơ, Scarlett trông thấy Mammy đứng ở cửa, hai tay thủ dưới tạp dề, cặp mắt lạnh lợi

nhìn xoáy như mũi khoan. Nàng tự hỏi không biết Mammy đã đứng đấy từ bao giờ, đã nghe và quan sát được những gì. Bằng cái ánh long lanh trong cặp mắt già của bà mà xét thì có lẽ bà đã nghe được mọi chuyện.

- Cô Scarnett có vẻ mệt *dối*. Tôi nghĩ cô nên đi nằm thì hơn.

- Cháu mệt rồi, Scarlett nói, đứng dậy và nhìn vào mắt Mammy, một cái nhìn cầu cứu như trẻ con, và cháu sợ là cháu bị nhiễm lạnh cũng nên. Cô Pitty ngày mai cháu muốn nằm nghỉ, hoãn đi thăm bạn bè cùng với cô, có được không? Đi thăm thì lúc nào mà chẳng được. Có điều cháu rất muốn dự đám cưới Fanny tối mai, mà nếu cảm nặng thêm thì cháu sẽ không thể đến được. Và một ngày nằm trong giường sẽ là điều tuyệt thú đối với cháu.

Vẻ mặt Mammy chuyển sang hơi lo lắng khi bà sờ nắn tay Scarlett và nhìn vào mặt nàng. Rành là khí sắc nàng nom không được tốt. Sự kích động trong dòng suy nghĩ xẹp dí đột ngột khiến cho nàng tái nhợt và run rẩy.

- Tay cô *nạnh dư* băng í, cứng à. Cô về *dường* để u sắc cô tí nước vỏ rễ *de* vàng và ủ cho cô hòn gạch nóng cho đỡ *bồ* hôi.

- Cô thật vô tâm quá, bà già béo kêu lên, nhẩy xuống khỏi ghế và vỗ vào cánh trong Scarlett. Cứ chuyện hoài và chẳng nghĩ gì đến cháu. Cứng ả, cả ngày mai, cháu cứ nằm trong giường mà nghỉ và cô cháu ta có thể chuyện gẫu... Ô lạy Chúa, không. Cô không ở nhà với cháu được. Cô đã hứa với bà Bonnell ngày mai. Bà ấy bị cảm cúm, phải nằm bẹp, cả chị bếp nhà bà ấy cũng thế. Mammy, tôi rất mừng là có u ở đây. Sáng mai, u phải đi cùng với tôi và giúp tôi một tay.

Mammy giục Scarlett lên cầu thang tối om, miệng làu bàu đầy vẻ quan trọng, kêu ca nào là tay lạnh, nào là giày mỏng. Scarlett làm ra vẻ nhu mì. Nàng rất hài lòng. Nếu nàng ru ngủ được những mối ngờ vực của Mammy thêm nữa và lừa được bà ra khỏi nhà trong buổi sáng, mọi sự ắt chu toàn. Lúc đó, nàng sẽ có thể đến trại giam và gặp Rhet. Trong khi nàng lên gác tiếng sấm dền bắt đầu nổi lên xa xa và đứng trên đầu cầu thang quen thuộc, nàng nghĩ sao mà nó giống tiếng đại bác thời kỳ thành phố bị bao vây. Nàng rùng mình. Đối với nàng, tiếng sấm mãi mãi đồng nghĩa với đại bác và chiến tranh.

CHƯƠNG XXXIV

Sáng hôm sau, mặt trời lúc ẩn lúc hiện, gió thổi mạnh xua những đám mây đen trôi nhanh ngang trời, đập vào các ô kính cửa sổ kêu lanh tanh và khẽ rền rĩ quanh nhà. Scarlett đọc một câu kinh ngắn tạ ơn Thượng Đế về việc trận mưa đêm trước đã tạnh vì nàng đã nằm thức chong chong nghe mưa, lo sẽ hỏng hết cái áo nhung và cái mũ mới. Giờ đây, thấy mặt trời lấp ló, nàng phấn chấn hẳn lên. Nàng phải khó khăn lắm mới có thể nằm nguyên trên giường, làm ra vẻ lừ đừ và ho khục khặc cho đến khi bà cô Pitty, Mammy và bác Peter ra khỏi nhà, đi đến nhà bà Bonnell. Cuối cùng, khi cánh cổng trước sập lại và nàng còn lại một mình trong nhà, không kể chị bếp đang hát trong bếp, nàng nhảy ra khỏi giường và nhắc bộ cánh mới khỏi mắc áo.

Giấc ngủ làm nàng tươi tỉnh lại và sảng khoái. Nàng lấy can đảm từ cái lỗi cốt cứng rắn tận đáy tim. Triển vọng sắp bước vào một cuộc đấu trí với một người đàn ông - với bất kỳ người đàn ông nào - chứa một cái gì khiến nàng bưng bưng nhuệ khí và, sau bao tháng vất lộn với vô vàn tâm thế nản chí ngã lòng, việc biết chắc là rốt cuộc mình đang đương đầu với một kẻ địch cụ thể, một kẻ địch mà nàng có thể đánh ngã ngựa bằng sức mình, đem lại cho nàng một cảm giác náo nức.

Mặc quần áo một mình không có người giúp kể cũng khó, nhưng cuối cùng nàng đã hoàn thành. Đội chiếc mũ có những chiếc lông ngỗng ngáo lên đầu, nàng chạy sang phòng bà cô Pitty ngắm vuốt trước tấm gương lớn. Nom nàng mới xinh đẹp làm sao! Những chiếc lông gà trống đem lại cho nàng một vẻ ngang tàng và chất nhung xanh mờ của cái mũ làm cho mắt nàng rục sáng, gần như màu ngọc bích. Và chiếc áo dài thì không gì sánh tày, nom thật sang, thật diễm lệ, quả là điều tuyệt diệu. Thật thú vị được biết là mình đẹp và kêu gọi, và trong phút bông bột, Scarlett cúi người về phía trước hôn bóng mình trong gương, rồi lại cười về sự ngớ ngẩn của mình. Nàng cầm chiếc khăn san của bà Ellen lên choàng vào người, nhưng màu khăn bạc phéch không ăn với màu xanh rêu của áo, khiến nàng có vẻ hơi tiêu tụy. Mở tủ của bà cô Pitty nàng lấy ra một chiếc áo choàng len mỏng, một trang phục mùa thu mà cô Pitty chỉ mặc vào dịp chủ nhật, và khoác lên người. Nàng xỏ đôi hoa tai kim cương mang theo từ

Tara và hát đầu để thẩm định hiệu quả. Nó phát ra những tiếng lanh tanh dễ chịu, rất đáng hài lòng và nàng tự nhủ mình phải nhớ luôn luôn hát đầu khi gặp mặt Rhett. Những chiếc hoa tai đúng đưa bao giờ cũng quyến rũ đàn ông và đem lại cho phụ nữ một vẻ linh hoạt.

Đáng tiếc là bà cô Pitty không còn đôi găng nào ngoài đôi bà hiện mang trên đôi tay béo múp của mình! Không một phụ nữ nào có thể tự cảm thấy mình thực sự quý phái nếu không đi găng, nhưng kể từ khi rời Atlanta, nàng chưa hề có lấy một đôi nào. Và bao tháng trời lao động vất vả ở ấp Tara đã làm tay nàng thành chai đến mức không thể nào coi là đẹp được. Thôi thì biết làm thế nào. Đành lấy đôi bao tay nhỏ bằng da hải cẩu của bà cô Pitty để che đôi bàn tay trần trụi vậy. Scarlett cảm thấy đó là nét hoàn tất sự sang trọng của mình. Trông nàng bây giờ, ai có thể ngờ rằng nàng đang ở nanh vuốt của nghèo khổ và túng thiếu.

Điều tối quan trọng là đừng để Rhett ngờ vậy. Phải làm cho anh ta nghĩ rằng không có gì khác ngoài tình thương mến thúc đẩy nàng đến thăm.

Nàng rón rén xuống cầu thang và ra khỏi nhà trong khi chị bếp tiếp tục hát ông ổng một cách vô tư trong bếp. Nàng hối hả đi xuôi phố Baker để tránh những cặp mắt dòm ngó của hàng xóm và ngồi xuống một trụ đậu xe trước một ngôi nhà cháy ở phố Ivy chờ xem có chiếc xe nào đi ngang có thể cho nàng quá giang một đoạn. Mặt trời ngụp lặn giữa những đám mây trôi nhanh, rọi xuống phố một ánh sáng giả tạo không mang chút hơi ấm và gió làm bay lật phật những dải đăng ten trên xiêm áo nàng. Trời lạnh hơn nàng dự đoán, và nàng riết cái áo choàng mỏng của bà cô Pitty quanh người và rùng mình sốt ruột. Đúng lúc nàng đang sắp sửa bắt đầu cuộc đi bộ dài qua thành phố đến chỗ đóng quân của bọn Yankee thì một chiếc xe tải ọp ẹp xuất hiện. Ngồi trên xe là một bà già môi đầy vết thuốc lá nhai, mặt dầu dãi phong sương dưới chiếc mũ chụp màu nâu xám, điều khiến một con la già chậm chạp. Bà ta đi về phía tòa thị chính và khiên cưỡng cho Scarlett đi nhờ. Nhưng rõ ràng là bộ cánh của nàng với áo, mũ bao tay, chẳng chiếm được cảm tình của bà.

“Bà ta tưởng mình là một ả lẳng lơ”, Scarlett nghĩ thầm. “Và có lẽ bà ta nghĩ đúng!”.

Khi, cuối cùng, họ tới chỗ công viên thành phố và cái vòm bát úp màu trắng cao vợi hiện ra, nàng cảm ơn, xuống xe và nhìn bà lão nhà quê đi khỏi. Thận trọng ngó quanh để biết chắc không có ai thấy, nàng tự véo má cho hồng lên và cắn môi thật đau cho đỏ thắm. Nàng sửa lại mũ cho ngay ngắn, vuốt lại tóc và đảo mắt quanh công viên. Toà thị chính hai tầng xây bằng gạch đỏ đã thoát khỏi cuộc hoả thiêu thành phố, nhưng nom nó có vẻ điêu hiu và hoang phế dưới bầu trời xám xịt. Hàng dãy, hàng dãy lều lính xỉn màu và nhướn bửa vây kín toà nhà, phủ khắp khoảng đất vuông mà nó nằm ở chính giữa. Bọn lính Yankee nhênh nhang khắp nơi và Scarlett hoang mang nhìn chúng, cảm thấy một phần can đảm biến mất. Làm thế nào nàng tìm được Rhett giữa nơi trại thù này?

Nàng nhìn xuôi phố về phía trạm cứu hoả, thấy hai cánh cửa vòm rộng lớn đóng chặt, cài then ngang nặng nề và hai tên lính canh đi đi lại lại hai bên sườn nhà. Rhett đang ở trong đó. Nhưng nàng biết nói với bọn lính Yankee thế nào đây? Và chúng sẽ trả lời nàng thế nào? Nàng rướn thẳng vai. Ồ, đến giết một tên Yankee nàng còn chẳng sợ nữa là nói chuyện với một tên khác.

Nàng nhón chân bước chệnh choạng trên những phiến đá bắc ngang đường phố lầy lội và tiến thẳng cho đến khi một tên lính canh, áp capốt xanh cài cúc đến tận cổ để chống gió, ngăn nàng lại.

- Bà cần gì? Gã phát âm giọng mũi theo kiểu người Trung Tây, nghe là lạ, nhưng cách nói năng có vẻ lịch sự và kính cẩn.

- Tôi muốn gặp một người trong này... ông ta bị bắt giam.

- Chà, tôi không quyết định được, người lính canh gã đầu nói. Quy định về việc khách đến thăm rất ngặt và...

Gã dừng lại nhìn xoáy vào mặt nàng.

- Lạy Chúa, thưa bà! Xin đừng khóc! Bà hãy đến sở chỉ huy hỏi các sĩ quan. Tôi chắc họ sẽ để cho bà vào thăm.

Scarlett đâu có định khóc, nàng cười tươi rói với gã. Gã quay lại một lính canh khác đang chậm rãi đếm bước.

- Nè, Bill. Lại đây.

Tên lính canh thứ hai, người to lớn, chòm kín trong một chiếc capót xanh thò ra hai chòm râu má đen hung ác, lộ qua bùn đến chỗ họ.

- Anh đưa bà này đến sở chỉ huy.

Scarlett cảm ơn gã và đi theo người lính canh kia.

- Bà đi cẩn thận trên những bậc đá này kéo treo gót giày, người lính vừa nói vừa nắm cánh tay nàng. Và bà nên kéo cao váy lên một chút để khỏi dính bùn.

Tiếng nói phát ra từ bộ râu cũng có cái giọng mũi nọ nhưng ân cần, dễ nghe và bàn tay y vừa rắn chắc vừa cung kính. Thì ra người lính Yankee đâu đến nỗi xấu!

- Rét mướt thế này, các bà các cô không nên ra ngoài, người hộ tống nàng nói. Từ chỗ bà đến đây có xa không?

- Ô, vâng, mãi tận đầu đằng kia thành phố, nàng nói, hưng phấn lên trước vẻ ân cần trong giọng nói của y.

- Thời tiết này, phụ nữ không nên ra đến ngoài, người lính can nhắc, giữa lúc bệnh cúm đang lây lan. Sở chỉ huy đây, thưa bà... Có chuyện gì vậy?

- Nhà này... ngôi nhà này là đại bản doanh của các ông? Scarlett ngược nhìn toà nhà cũ mỹ lệ nhìn sang công viên, lòng những muốn khóc. Trong chiến tranh, nàng đã dự bao nhiêu cuộc liên hoan ở đây. Đạo ấy, đây là một chốn đẹp để vui tươi và giờ đây... một lá cờ Hợp chủng quốc lớn đang phất phới trên đó.

- Có chuyện gì vậy?

- Không có gì... có điều... có điều là... tôi có quen những người trước kia ở đây.

- À, thật đáng tiếc. Tôi chắc chính họ có trở về cũng không nhận ra nó, vì bên trong tanh bành cả ra rồi. Thôi bà cứ vào hỏi ông đại úy.

Nàng bước lên bậc thêm, tay vuốt ve hàng lan can trắng gãy và đẩy cửa trước. Tiễn sảnh tối và lạnh như một hầm mộ. Một lính gác run rẩy đang dựa người vào những cánh cửa gấp đóng chặt trước cái mà trong những tươi đẹp, đã từng là phòng ăn.

- Tôi muốn gặp ông đại úy, nàng nói.

Gã đẩy cửa và nàng bước vào căn phòng, tim đập gấp, mặt đỏ bừng vì bối rối và kích động. Phòng ngột ngạt mùi của những nơi kín mít, tổng hợp các thứ mùi của lửa lom dom, khói thuốc lá, da thuộc, của những bộ quân phục len ẩm và những thân thể không năng tắm rửa. Nàng lơ mờ cảm thấy những bức tường trần trụi tróc hết giấy phủ, hàng dây capốt xanh và mũ mềm treo trên những chiếc đinh, một ngọn lửa reo phàn phật, một cái bàn dài phủ đầy giấy tờ và một nhóm sĩ quan vận quân phục xanh lấp lánh khuy đồng.

Nàng nuốt một cái đánh ực và hắng giọng. Không thể để cho bọn Yankee biết là mình sợ. Nàng phải phô bày vẻ tươi đẹp nhất vô lo nhất của bản ngã và thật sự là thế.

- Ông đại úy?

- Tôi là một trong những đại úy, một người to béo nói. Y mặc áo chèn không cài cúc.

- Tôi muốn gặp một tù nhân, thuyền trưởng Butler.

- Lại Butler? Cha này được nhiều người mến mộ thật, viên đại úy cười, rút một mẩu xì gà nhay nát đầu ra khỏi miệng. Cô là bà con?

- Vâng... tôi... tôi là em gái anh ấy.

Viên đại úy lại cười.

- Anh ta lăm em gái thật, hôm qua vừa có một cô ở đây.

Scarlett đỏ mặt. Một trong số những ả đàn diu với Rhett, có lẽ là cái ả Watling. Và bọn Yankee này tưởng nàng cũng là một ả như thế. Thật không thể chịu nổi. Nàng không thể ở lại đây thêm một phút để bị lăm nhục, cho dù vì ắp Tara. Nàng quay ra cửa và giận dữ với tay về phía quả đấm, nhưng một sĩ quan khác đã nhanh nhẹn đến bên nàng. Gã này trẻ, mặt mày cao nhẵn nhụi và có đôi mắt vui tươi hoà nhã.

- Khoan một phút thôi, thưa cô. Cô vui lòng ngồi đây cạnh lò sưởi cho ấm, để tôi xem có thể làm gì cho cô. Tên cô là gì? Anh ta đã từ chối không gặp cái... cô đến thăm hôm qua.

Nàng gieo mình xuống chiếc ghế người ta mời ngồi, trừng trừng nhìn viên đại úy béo bự vừa chững hững vừa xung tẽn. Viên sĩ quan trẻ tốt bụng mặc áo capốt vào, rời khỏi phòng và đám còn lại rút ra đầu bàn đằng kia bàn luận nho nhỏ, tay lần giở các giấy tờ. Scarlett khoan khoái duỗi chân về phía ngọn lửa, lần đầu tiên nhận ra chân mình lạnh cóng biết mấy và tiếc là đã không nghĩ đến việc lót một miếng các tông vào lỗ thủng ở đế một chiếc giày muyn của mình. Sau một lát, có những tiếng rì rầm ngoài cửa và nàng nghe thấy tiếng Rhett cười. Cửa mở, một luồng gió lạnh ào vào phòng và Rhett hiện ra, đầu không mũ, một chiếc áo choàng dài cẩu thả quàng trên vai. Mặc dầu bản thủ, râu ria không cạo và ăn bận xuềnh xoàng, không đeo cà vạt, không hiểu sao chàng vẫn có vẻ lằng lằng tự mãn và đôi mắt đen của chàng long lanh vui thích khi trông thấy nàng.

- Scarlett!

Chàng nắm lấy cả hai tay nàng và như mọi khi, sức riết của bàn tay chàng toả ra một cái gì nóng hổi sức sống và rạo rục. Trước khi nàng biết được chàng định làm gì, Rhett đã cúi xuống hôn má nàng, bộ ria chạm vào buồn buồn. Cảm thấy người nàng giật lên toan né ra, chàng ghì lấy vai nàng, nói: “Em gái thân yêu của tôi!” và cúi xuống cười với nàng như thể khoái trá thấy nàng bất lực không cưỡng lại được cử chỉ âu yếm của chàng. Nàng không thể không cười đáp chàng vì cái ưu thế chàng vừa chiếm. Anh chàng thật cà chớn! Nhà tù chẳng làm anh ta thay đổi mấy may!

Viên đại úy béo làu bàu qua mẩu xì gà với viên sĩ quan có cặp mắt tươi vui.

- Hoàn toàn trái với qui định. Hẳn ta phải ở nguyên trong trạm cứu hoả. Ông biết rõ lệnh cấp trên rồi đấy.

- Ô, vì lòng kính Chúa, Henry! Ở trong cái thứ chuồng ngựa ấy thì cô ta đến chết cóng mất.

- À, thôi được, thôi được. Đó là trách nhiệm của ông.

- Thưa các ngài, Rhett quay về phía họ nói, tay vẫn nắm chặt vai Scarlett, tôi xin cam đoan với các ngài là cô... em gái tôi không hề mang cho tôi cái cửa hoặc cái dũa nào để giúp tôi vượt ngục.

Tất cả cười ồ, trong khi đó Scarlett đảo nhanh mắt nhìn quanh. Trời đất, nàng sẽ phải trò chuyện với Rhett trước mặt sáu viên sĩ quan Yankee này sao? Phải chăng anh ta là một tù nhân nguy hiểm đến độ chúng không dám rời mắt khỏi anh ta? Thấy mắt nhìn lo âu của nàng, viên sĩ quan tốt bụng mở một cái cửa và nói nhỏ mấy câu với hai tên binh nhì đứng bật dậy khi thấy gã vào. Họ cầm súng lên, đi ra tiền sảnh và đóng cửa lại sau lưng.

- Nếu các người muốn, các người có thể ngồi trong phòng cần vụ, viên đại úy trẻ nói. Và anh đừng có định chạy qua cái cửa kia nhé. Hai người lính ở ngay bên ngoài đấy.

- Cô thấy tôi là một nhân vật ghê ghớm chưa, Scarlett, Rhett nói. Cảm ơn đại úy. Ngài thật tốt.

Chàng uể oải cúi chào và nắm lấy cánh tay Scarlett, kéo nàng đứng dậy và đẩy nàng vào căn phòng cần vụ luôn thuộm. Sau này, nàng không còn nhớ căn phòng trông ra sao, ngoại trừ là nó vừa nhỏ vừa tối, chẳng ấm lắm và có những tờ lệnh viết tay ghim trên những bức tường sứt sẹo và những chiếc ghế với chỗ ngồi bằng da bò hầy còn lông.

Sau khi đóng cửa lại, Rhett đi nhanh lại chỗ Scarlett và cúi xuống phía nàng. Biết rõ ý muốn của chàng, nàng quay ngoắt đầu, nhưng không quên cười khiêu khích chàng bằng khoé mắt.

- Bây giờ tôi có thể hôn cô thật chứ?

- Hôn lên trán, như một người anh trai, nàng đáp, làm ra vẻ e lệ.

- Không, cảm ơn. Tôi thà đợi và hy vọng những gì hay ho hơn.

Luồng mắt chàng tìm môi nàng và chần chừ trên đó một lát.

- Nhưng cô đến thăm tôi thế này, thật là tốt, Scarlett ạ! Cô là người công dân khả kính đầu tiên đến thăm tôi kể từ khi tôi bị bắt giam. Có ở tù mới biết quý bạn. Cô đến thành phố từ bao giờ?

- Chiều hôm qua.

- Và cô đến đây ngay sáng nay? Chà, cô bạn thân mến, cô còn hơn là tốt.

Chàng cúi xuống phía nàng, mỉm cười với vẻ thích thú thành

thật đầu tiên nàng thấy trên mặt chàng. Scarlett mừng thầm và cúi đầu ra vẻ bối rối.

- Dĩ nhiên là tôi đến ngay. Cô Pitty kể cho tôi nghe về anh tối qua và tôi... tôi thao thức cả đêm không ngủ được với ý nghĩ rằng chuyện này mới khủng khiếp làm sao. Rhett tôi thật náo lòng!

- Kìa, Scarlett!

Giọng chàng nhỏ nhẹ nhưng chứa một nốt rung động và ngược nhìn bộ mặt ngăm đen, Scarlett không hề thấy cái vẻ hoài nghi, cái vẻ châm biếm giấu cợt rất quen thuộc đối với nàng. Trước cái nhìn thẳng thắn của chàng, nàng lại cúp mắt xuống, lần này thì gương mặt thật tình hình diễn biến thậm chí còn tốt hơn nàng hy vọng.

- Thật cũng bỏ vào tù để được gặp lại cô và nghe cô nói những điều như vậy. Thật tình, tôi không thể tin ở tai mình, khi họ báo cho tôi biết có người đến thăm và nói tên cô. Cô biết đấy, tôi không bao giờ hy vọng được cô tha thứ về ứng xử ái quốc của tôi cái đêm hôm ấy trên con lộ gần khu "Lâm Thời". Nhưng tôi hiểu cuộc đến thăm này có nghĩa là cô đã tha thứ cho tôi, có phải không?

Nghĩ đến hôm ấy, mặc dầu đã xa lắc xa lơ, nàng vẫn cảm thấy cơn giận dâng lên nhanh chóng, nhưng nàng cố nén và hất đầu cho đôi hoa tai đung đưa.

- Không, tôi chưa tha thứ cho anh đâu, nàng nói và bĩu môi.

- Lại một hy vọng nữa tiêu tan. Và sau khi tôi hiến mình cho đất nước để đi chân đất trong tuyết mà chiến đấu ở Franklin, tôi đã rước lấy một "ca" kiệt lý tuyệt vời chưa từng thấy, để đền bù công lao khó nhọc.

- Tôi không muốn nghe về... công lao khó nhọc của anh, nàng nói, vẫn còn bĩu môi nhưng đôi mắt xé lại cười với chàng. Tôi vẫn còn nghĩ là đêm ấy anh thật khả ố và không bao giờ tính đến chuyện tha thứ cho anh. Ai lại bỏ mặc tôi một mình trong khi mọi chuyện đều có thể xảy đến với tôi!

- Nhưng có gì xảy đến với cô đâu. Cho nên, cô thấy đấy, lòng tin của tôi ở cô là có cơ sở chính đáng. Tôi biết cô sẽ về được đến

nhà an toàn và giở trốn cho tên Yankee nào cản đường cô!

- Rhet, tại sao anh lại làm một điều ngớ ngẩn thế - nhập ngũ vào phút cuối cùng, khi mà anh biết là chúng ta sẽ bị đánh bại? Và nói cho cùng, chính anh đã nói đến những thằng ngu đâm đầu đi để hứng đạn kia mà!

- Thôi, tha cho tôi Scarlett! Bao giờ tôi cũng ngưỡng chín người khi nghĩ đến chuyện đó.

- Được, tôi lấy làm mừng được biết là anh thấy ngưỡng về cách anh đã đối xử với tôi.

- Cô hiểu lầm rồi. Tôi lấy làm tiếc phải nói rằng là không hề bị lương tâm cắn rứt về chuyện bỏ rơi cô. Nhưng còn về chuyện nhập ngũ... khi tôi nghĩ lại lúc mình đến với quân đội với đôi ủng đánh bóng loáng, một bộ com-lê lanh trắng, còn vũ khí thì chỉ có hai khẩu súng lục dùng cho các cuộc đấu súng... Và những dặm đường dài rét mướt đi trong tuyết sau khi đôi ủng của tôi đã mòn xơ không dùng được nữa, áo khoác ngoài chẳng có và bụng rỗng không... Tôi không hiểu tại sao tôi không đào ngũ. Thật hoàn toàn điên rồ. Nhưng cái đó đã ở trong máu ta, biết làm thế nào. Người miền Nam không bao giờ cưỡng nổi ý muốn phù suy. Nhưng kể chi những lý lẽ của tôi. Chỉ cần biết tôi đã được tha thứ, là đủ rồi.

- Anh chưa được tha thứ đâu. Tôi vẫn nghĩ anh là một kẻ đáng khinh.

Nhưng nàng nói từ cuối cùng bằng một giọng mơn trớn đến mức có thể hiểu là “đáng yêu”.

- Đừng có nói dối tôi. Cô đã tha thứ cho tôi. Các cô tiểu thư đâu có liều giáp mặt với lính gác Yankee để xin gặp một tù nhân chỉ đơn thuần vì lòng từ thiện, mà lại diện ngất nữa, nào áo nhung, mũ cảm lông, bao tay bằng da hải cẩu. Scarlett, nom cô xinh đẹp làm sao! Đội ơn Chúa, cô không ăn mặc rách rưới hoặc mang đồ tang. Tôi đã quá ngán cái cảnh phụ nữ vận quần áo cũ tồi tàn và đeo những tấm mạng nhiều đen muôn thuở. Nom cô lộng lẫy như phố Hoà Bình. Quay lại đây, cô bạn thân mến, cho tôi nhìn cô một cái.

Vậy là anh ta đã để ý đến chiếc áo dài. Tất nhiên, nếu không để

ý đến những thứ như thế, thì đã chẳng phải là Rhett. Với một niềm phấn khích nhẹ nhàng, nàng cười và kiễng chân xoay người lại, hai cánh tay dang ra, vành váy hát lên để phô cái quần trong viền đăng-ten. Cặp mắt đen của chàng thu lấy toàn bộ hình nàng từ cái mũ chùm đầu cho tới gót chân trong một cái nhìn không bỏ tí gì, vẫn cái nhìn xấu hổ như muốn lột trần người ta ra, cái nhìn bao giờ cũng làm da nàng nổi gai.

- Cô có vẻ rất phát tài và vượng sắc. Và hầu như thơm đến mức làm người ta thèm nhỏ dãi. Nếu không có bọn Yankee ngoài kia... nhưng không, cô có thể hoàn toàn yên tâm, cô bạn thân mến. Ngồi xuống đi. Tôi sẽ không lợi dụng ưu thế với cô như trong cuộc gặp cô lần trước đâu (Chàng xoa má, giả bộ rầu rĩ). Thật tình, Scarlett ạ, lẽ nào cô không nghĩ là đêm hôm ấy, cô hơi ích kỷ. Thử nghĩ mà xem, tôi đã làm bao nhiêu thứ vì cô, liều chết... ăn cắp ngựa... mà một con ngựa như thế nào chứ! Lại còn lao bỏ đi bảo vệ Sự Nghiệp Vinh Quang Của Chúng Ta nữa! Và tôi đã được cái gì để đền bù công lao khó nhọc? Những lời tàn tệ và một cái tát vào má!

Nàng ngồi xuống. Câu chuyện không hoàn toàn đi theo hướng nàng đã hy vọng. Lúc mới gặp nàng, anh ta có vẻ dễ thương biết mấy, thành thực vui mừng thấy nàng đến. Anh ta đã tỏ ra gần như một con người chứ không phải là cái kẻ đê tiện tồi bại mà nàng biết rất rõ.

- Vậy là bao giờ anh cũng phải được một cái gì đền bù công lao khó nhọc?

- À, tất nhiên! Tôi là một con quái vật ích kỷ, như cô hẳn đã biết. Bao giờ tôi cũng chờ đợi được đền đáp về bất cứ cái gì tôi cho đi.

Câu nói là Scarlett khá rùng mình, nhưng nàng trấn tĩnh lại và hát đầu cho đôi hoa tai kêu lanh tanh.

- Ô, thì ra anh đâu đến nỗi xấu thế, Rhett. Anh chỉ muốn tỏ vẻ thôi.

- Quả là cô đã thay đổi, chàng vừa nói vừa cười. Cái gì đã biến cô thành một người Cơ Đốc vậy? Tôi đã được biết tin tức về cô qua Miss Pittypat, nhưng bà già không hề hé ra cho tôi thấy là cô đã phát triển tính dịu dàng của phụ nữ. Bây giờ cô hãy tự kể về

mình cho tôi nghe nào, Scarlett. Cô đã làm gì từ buổi chúng ta gặp nhau lần cuối?

Tim nàng sôi lên nổi bực tức và cừu địch cũ bị chàng đánh thức dậy và nàng rất muốn thốt ra những lời cay độc. Nhưng trái lại, nàng mỉm cười, lúm má đồng tiền. Chàng đã kéo một cái ghế lại sát ghế nàng và nàng cúi về phía ấy, thân ái đặt tay lên cánh tay chàng như thể vô tình.

- Ô, cảm ơn anh tôi đã làm ăn khấm khá và bây giờ ở ấp Tara, mọi sự đều tốt đẹp. Dĩ nhiên, chúng tôi đã qua một thời kỳ khủng khiếp ngay sau khi quân của Sherman đi qua, nhưng rất cuộc, chúng đã không đốt ngôi nhà và đám đầy tớ da đen đã cứu được hầu hết gia súc bằng cách xua vào khu đầm lầy. Mùa thu vừa rồi, chúng tôi đã thu hoạch được một vụ bông tốt, hai mươi kiện. Cố nhiên, so với khả năng của ấp Tara thì đó hầu như chẳng nghĩa lý gì, nhưng chúng tôi đâu có nhiều nhân công. Ba tôi bảo đương nhiên là sang năm sẽ khá hơn. Nhưng Rhett ạ, ở nông thôn bây giờ buồn quá! Anh tưởng tượng xem, chẳng có cuộc vũ hội hay tiệc ngoài trời nào cả, mọi người thuận nói chuyện về thời buổi khó khăn! Trời, tôi phát ớn lên vì thế! Cuối cùng, tuần trước tôi chán qua không chịu nổi, cho nên ba tôi khuyên tôi nên đi chơi tiêu khiển một chuyến. Thế là tôi lên đây để may mấy cái áo, sau đó tôi sẽ đi Charleston thăm bà dì. Bây giờ, lại được đi nhảy thì thật là tuyệt.

Ấy đấy, nàng hãnh diện nghĩ thầm, mình đã nói những chuyện đó thanh thoát hồn nhiên, đúng cách, vừa mức, không làm ra vẻ quá giàu nhưng dứt khoát là không nghèo!

- Cô mặc áo dài khiêu vũ nom thật kiêu diễm, cô bạn thân mến, và cô thừa biết thế, đó chính là điều không may! Tôi chắc lý do thực sự chuyến đi của cô là: cô đã điếm suốt lượt các chàng ở trong hạt mà không ưng được ai, nên phải kiếm bồ mới ở phương xa.

Scarlett lấy làm mừng là những tháng trước Rhett đã ở nước ngoài và mới trở về Atlanta gần đây thôi. Nếu không thì anh ta đã chẳng phát biểu kỳ cục thế. Nàng thoáng nghĩ đến các chàng ở trong hạt – anh em nhà Fontaine nhỏ con, rách rưới, chua chát, anh em nhà Munroe nghèo xác nghèo xơ, các chàng ở Jonesboro

và Fayetteville thì bận cày bừa, chẻ cọc rào và chăm nom gia súc già, ốm đến nỗi quên hẳn là trên đời còn có những thú vui như vũ hội và chơi giăng đùa gió. Nhưng nàng dẹp cái hồi ức đó lại và vờ ngượng nghịu cười khẽ như kiểu thừa nhận lời khẳng định của Rhett là đúng.

- Ô, thôi nào, nàng nói về khẩn cầu.

- Cô là một con người không có tim, Scarlett ạ nhưng có lẽ đó lại là một nét quyến rũ của cô cũng nên, chàng mỉm cười theo cái cách cũ của mình, một khoé miệng trễ xuống mĩa mai, nhưng nàng biết là chàng đang khen ngợi mình. Vì dĩ nhiên cô biết là mình có sức quyến rũ lớn hơn mức quy luật cho phép. Ngay cả tôi là thằng đã chai sạn sạn dày, cũng cảm thấy điều đó. Tôi thường hay tự hỏi ở cô có cái gì khiến cho tôi luôn luôn nhớ đến cô, vì tôi quen nhiều phụ nữ còn xinh đẹp hơn cô và chắc chắn là thông minh hơn cô, về mặt đạo đức, thì ngay thẳng hơn, đôn hậu hơn. Nhưng không hiểu sao, tôi vẫn cứ nhớ đến cô. Ngay cả trong những tháng sau cuộc đầu hàng, hồi tôi ở Pháp và ở Anh, không gặp cô, bắt tin cô, lại có những quan hệ giao tiếp thú vị với nhiều phụ nữ đẹp, tôi vẫn luôn luôn nhớ đến cô, luôn luôn tự hỏi cô đang làm gì.

Trong một lúc, nàng cảm thấy công phần khi thấy chàng nói là có những phụ nữ khác xinh đẹp hơn, thông minh hơn và tốt hơn nàng, nhưng con giận dữ thoáng chốc ấy tắt liền trong niềm thích thú được biết là chàng vẫn nhớ nàng, nhớ duyên sắc của nàng. Vậy là anh ta đã không quên mình! Như vậy, mọi việc sẽ dễ dàng hơn. Và trong hoàn cảnh cụ thể này, anh ta cư xử thật đàng hoàng, gần như một trang phong lưu mã thượng. Bây giờ, nàng chỉ còn có việc lái câu chuyện vào bản thân anh ta để có thể ngụ ý rằng nàng cũng không hề quên anh ta, rồi...

Nàng thân ái bóp nhẹ cánh tay chàng và lại cười lúm đồng tiền.

- Ôi, Rhett, sao mà anh cứ lem lém trêu chọc một gái quê như tôi! Tôi biết thừa là sau khi anh bỏ rơi tôi đêm ấy, anh chả bao giờ thèm nghĩ đến tôi. Xin đừng có nói là anh nghĩ đến tôi trong khi biết bao cô gái Pháp và Anh xinh đẹp vây quanh anh. Nhưng tôi đi bao nhiêu đường đất đến đây đâu phải để nghe anh nói những

điều vợ vẫn về tôi. Tôi đến... tôi đến... bởi vì...

- Bởi vì sao?

- Ôi, Rhett, tôi buồn ghê ghớm về chuyện anh! Tôi sợ cho anh quá! Bao giờ chúng để cho anh ra khỏi cái nơi kinh khủng này?

Chàng nắm lấy tay nàng áp chặt vào cánh tay mình.

- Nỗi buồn của cô làm cho cô trở nên tôn quý. Không thể biết được bao giờ chúng thả tôi. Có lẽ là khi nào chúng căng sợi dây thêm chút nữa.

- Sợi dây?

- Phải, tôi chờ đợi sẽ ra khỏi đây ở đầu một sợi dây.

- Chúng định treo cổ anh thật đấy ư?

- Chúng sẽ làm thế nếu chúng kiếm thêm được chút bằng chúng để buộc tội tôi.

- Ôi, Rhett, Scarlett kêu lên, tay ôm ngực.

- Liệu cô có thương tiếc tôi không? Nếu cô thương tiếc đủ mức, tôi sẽ nhắc đến cô trong di chúc của tôi.

Đôi mắt đen của chàng cười với nàng, kiểu bất cần đời và chàng bóp mạnh tay nàng.

Di chúc của chàng! Nàng vội sụp mắt xuống, sợ lộ tẩy nhưng không đủ nhanh, vì mắt chàng đột nhiên long lanh một ánh tò mò.

Bọn Yankee chắc hẳn tôi phải có một bản di chúc thật xôm. Hiện nay, xem ra người ta rất quan tâm đến khả năng tài chính của tôi. Ngày nào tôi cũng bị lôi đến trước một ban điều tra mới, ở đó người ta hỏi tôi những câu hỏi ngớ ngẩn. Hình như người ta đồn đại rằng tôi đã ù té với số vàng huyền thoại của Liên bang.

- Vậy... anh có làm thế không?

- Quả là một câu hỏi mới! Cô cũng biết như tôi rằng Liên bang ta, thay vì đúc tiền, chỉ in toàn tiền giấy lộn.

- Anh lấy đâu ra chùng nấy tiền? Đầu cơ? Cô Pittypat bảo...

- Cô toàn hỏi dò!

Quý bắt anh ta đi! Dĩ nhiên là anh ta vợ được số tiền ấy. Nàng quá khích động nên khó mà tiếp tục nói chuyện ngọt ngào với anh ta.

- Rhett, tôi quá hoang mang về chuyện anh bị giam ở đây. Anh thấy có triển vọng nào thoát được không?

- “Nihil esperadum”^[77], đó là phương châm sống của tôi.

- Thế nghĩa là thế nào?

- Nghĩa là “có thể”, cô nàng dốt đặc đáng yêu của tôi ạ.

Nàng chấp chới rèm mi dài ngược lên nhìn chàng rồi lại cụp mắt xuống.

- Ô anh thừa thông minh để khiến chúng không thể treo cổ anh! Tôi biết anh sẽ nghĩ ra cách gì để khiến chúng đuối lý, phải thả anh ra! Lúc đó...

- Lúc đó thì sao? Chàng dịu dàng hỏi, ghé lại gần hơn.

- Ô, tôi...

Nàng tạo ra được một vẻ ngượng ngùng rất thành công và đỏ mặt lên. Đỏ mặt thì không khó lắm vì nàng đang hỗn hển, tim đập như trống làng.

- Rhett tôi lấy làm ân hận về những điều... tôi đã nói với anh đêm hôm ấy... anh biết đấy... ở gần khu “Lâm Thời”. Lúc ấy, tôi... ôi, lúc ấy tôi rất khiếp đảm và hoang mang, mà anh thì... thì... quá... (nàng nhìn xuống và thấy bàn tay da bánh mật của chàng riết chặt lấy bàn tay mình). Và... bấy giờ tôi nghĩ là tôi sẽ không bao giờ, không bao giờ tha thứ cho anh! Nhưng hôm qua, khi cô Pitty kể cho tôi nghe là anh... rằng chúng có thể treo cổ anh... tôi mới chợt nhận ra rằng... tôi... tôi...

Nàng ngược lên nhìn vào mắt chàng, đặt tất cả nỗi đau của trái tim, tan vỡ vào tia mắt khẩn cầu ấy.

- Ôi, Rhett, nếu chúng treo cổ anh thì tôi đến chết mất! Tôi không thể chịu nổi! Anh thấy đấy, tôi...

Và vì nàng không đủ sức chịu ánh lửa nóng giãy trong mắt chàng lâu hơn nữa, hai hàng mi nàng lại chấp chới sụp xuống.

Chỉ một lát nữa là mình sẽ khóc mất, nàng nghĩ thầm trong

một cơn ngỡ ngàng và kích động đến phát cuồng. Mình có nên khóc không nhỉ? Làm thế liệu nó có vẻ tự nhiên hơn không?

Chàng nói nhanh: “Lạy Chúa, Scarlett chẳng lẽ cô định nói là cô...” và chàng nắm lấy cả hai tay nàng, bóp mạnh đến phát đau.

Nàng nhắm nghiền mắt lại, cố ép cho ra mấy giọt nước mắt, nhưng không quên hơi ngửa mặt lên để chàng có thể hôn không khó khăn gì. Ở, trong khoảnh khắc nữa, chàng sẽ đặt môi lên môi nàng, đôi môi rắn chắc da diết mà nàng chợt nhớ một cách rành rọt đã có lần làm nàng hào hứng muốn lả đi. Nhưng chàng không hôn nàng. Với một nỗi xao xuyến kỳ lạ vì thất vọng, nàng hé mắt ra một chút và đánh liều nhìn trộm chàng một cái. Cái đầu tóc đen của chàng cúi xuống đôi bàn tay nàng và trong khi nhìn nàng, chàng nhắc một bàn tay lên hôn và cầm tay kia áp vào má mình một lúc. Vốn chuẩn bị sẵn tinh thần chờ đón phản ứng bạo liệt, cử chỉ dịu dàng, âu yếm này làm Scarlett sửng sốt. Nàng thắc mắc muốn tìm hiểu vẻ mặt chàng lúc này ra sao, nhưng không cách nào biết được vì chàng đang cúi đầu xuống.

Nàng lại vội vàng cup mi xuống, sợ chàng bất thành linh ngược lên và thấy rõ thần thái trên mặt nàng. Nàng biết rằng cái cảm giác đặc thặng đang dâng lên trong nàng, nhất định phải biểu lộ rành rành trong mắt. Trong giây lát, chàng sẽ đề nghị nàng lấy chàng... hay chí ít cũng nói là chàng yêu nàng và rồi thì... Trong khi nàng theo dõi chàng qua rèm mi, chàng lật ngửa tay nàng, định hôn vào lòng bàn tay và đột nhiên hít vào đánh hức một cái. Nàng nhìn xuống, thấy lòng bàn tay mình, đây là lần đầu tiên trong đúng một năm ròng, nàng thấy nó đúng như trong thực tế và nàng sợ đến lạnh toát người. Đó là lòng bàn tay của một người lạ, đâu phải lòng bàn tay mềm mại, trắng muốt, nõn nà, liễu yếu đào tơ của Scarlett O'Hara. Bàn tay này sần sùi vì lao động, xạm nâu vì cháy nắng, lấm tẩm những vết. Móng tay thì sức seọ méo mó, gan bàn tay nhiều chỗ chai dày cộp, ngón cái có một vết phỏng rộp chưa khỏi hẳn. Vết seọ đỏ do bỏng mỡ rán tháng trước, đập vào mắt nom thật xấu xí. Nàng kinh hãi nhìn vết seọ đó và, không kịp nghĩ ngợi gì thêm, nàng vội nắm chặt tay lại.

Rhett vẫn chưa ngẩng đầu lên. Và nàng vẫn chưa nhìn thấy mặt chàng. Chàng kiên quyết bửa tay nàng xoè ra, nhìn trân

trên, nhấc bàn tay kia lên và cầm cả hai sóng đôi với nhau, lặng lẽ ngắm.

- Hãy nhìn tôi đây, cuối cùng chàng ngẩng đầu lên và giọng chàng rất bình thản. Và bỏ cái vẻ màu mè ấy đi.

Nàng miễn cưỡng nhìn vào mắt chàng, phô một bộ mặt vừa thách thức vừa bối rối. Đôi lông mày đen của Rhett nhướn lên bên trên cặp mắt long lanh.

- Thế ra cô đã làm ăn khấm khá ở ấp Tara phải không? Đã bán bông được nhiều tiền đến nỗi cô có thể đi chơi dong dả? Cô đã làm gì đôi bàn tay mình – cày à?

Nàng định giựt tay ra, nhưng chàng nắm chặt lại. Chàng đưa hai ngón cái lướt trên những vết chai tay của nàng.

- Đây không phải đôi tay của một tiểu thư, chàng nói và lẳng chúng vào lòng nàng.

- Ô, im đi! Nàng kêu lên, trong thoáng chốc thấy nhẹ hẫng người vì có thể nói đúng tình cảm mình. Tôi làm gì đôi bàn tay của tôi thì việc gì đến anh?

Sao mà mình ngu dại thế, nàng bực bội nghĩ thầm. Lẽ ra mình phải mượn hay đánh cắp đôi găng tay của cô Pitty. Nhưng mình không biết là tay mình nom tẹt thế. Cố nhiên là anh ta phải nhận thấy thế. Và bây giờ thì mình điên đầu lên rồi và khéo mà làm hỏng hết mọi sự mát. Ôi, để xảy ra chuyện này giữa lúc anh ta sắp sửa tỏ tình!

- Nhất định rồi, đôi bàn tay của cô thì có liên quan gì đến tôi. Rhett lạnh lùng nói và uể oải ngả người ra trên ghế, mặt tỉnh bơ.

Vậy là anh ta sẽ gây khó khăn đây. Thôi, nàng sẽ phải ráng chịu nhu mì, mặc dù nàng rất không ưa cái lối ấy, nếu muốn chuyển thế bại này thành thắng lợi. Có lẽ nếu nàng nói ngọt với chàng...

- Tôi thấy anh thật thô bạo với đôi bàn tay tội nghiệp của tôi. Chỉ vì tuần trước, tôi đi ngựa không mang găng, làm sây sát...

- Đi ngựa cái chết tiệt! Chàng nói bằng cái giọng thản nhiên ấy. Cô đã lao động bằng đôi bàn tay ấy, lao động như một tên nô lệ da đen. Cô trả lời ra sao nào? Tại sao cô nói dối tôi là mọi sự ở ấp

Tara đều tốt đẹp?

- Thôi, Rhett...

- Ta hãy đi thẳng vào sự thật. Mục đích thực sự của cuộc đến thăm này là gì? Suýt nữa những điệu bộ làm duyên làm dáng của cô đã khiến tôi tin rằng cô cũng có chút tình cảm với tôi và đau buồn cho tôi.

- Ô, tôi có đau buồn thật. Quả tình...

- Không, cô chẳng đau buồn gì hết. Chúng có treo cổ tôi cao hơn Haman^[78] cô cũng bất cần. Điều đó in rành trên mặt cô như công việc lao động nặng nhọc in dấu trên đôi bàn tay cô vậy. Cô cần một cái gì đó ở tôi, cần ghê ghớm đến mức phải dựng lên cả một vở kịch. Tại sao cô không ngả bài ra, nói thẳng cho tôi biết là đó là cái gì? Như vậy, cô sẽ có cơ may thành công hơn nhiều, vì nếu có một đức tính tôi quý trọng ở phụ nữ thì đó là sự thẳng thắn. Nhưng đằng này cô lại giở trò lắc đôi hoa tai cho nó kêu lanh tanh, bĩu môi dẫu mỏ và ồng ẹo như một cô gái giang hồ câu khách kia.

Chàng không cất cao giọng ở những tiếng cuối hoặc nhấn mạnh chúng bằng bất cứ cách nào, nhưng đối với Scarlett, choáng váng lên như tiếng roi quất và với một nỗi tuyệt vọng cay đắng, nàng thấy tiêu tan mọi hy vọng khiến được chàng ngỏ lời cầu hôn. Giá chàng dùng dùng nỗi giận vì lòng tự cao tự đại bị thương tổn, hay quả mắng nàng, như những người đàn ông khác ắt làm thế trong trường hợp này, thì nàng còn có thể xử trí được. Nhưng sự bình thản ghê ghớm của giọng chàng làm nàng khiếp sợ và hoang mang không biết nên hành động tiếp như thế nào. Mặc dầu chàng đang là một tù nhân và bọn Yankee đang ở phòng bên, nàng bỗng nhận ra rằng húc vào Rhett Butler quả là nguy hiểm.

- Tôi đồ rằng trí nhớ của tôi đang bị tôi đi. Lẽ ra tôi phải nhớ ra rằng cô giống hệt tôi và cô không bao giờ làm một điều gì mà không có một lý do thâm kín. Nào, để tôi xem. Bà Hamilton, bà có thể sắp sẵn ngón gì nhỉ? Chẳng lẽ bà lại lằm lằm đến mức nghĩ rằng tôi sẽ ngỏ lời cầu hôn?

Mặt nàng đỏ như gấc và nàng không trả lời.

- Nhưng chắc chắn cô không thể quên rằng tôi đã bao lần nhắc đi nhắc lại là tôi không thích hợp với hôn nhân chứ?

Thấy nàng vẫn im, chàng nói giọng đột nhiên trở nên dữ dội.

- Cô chưa quên chứ? Trả lời tôi đi nào.

- Tôi chưa quên, nàng đáp, vẻ khổ sở.

- Cô thật là một tay đánh bạc tháu cáy, Scarlett ạ, chàng nói giễu. Cô tính nước là do bị tù, xa đàn bà, tôi đâm háo thèm đến nỗi sẽ vồ lấy cô như một con cá hôi lao đến một con sâu mắc ở lưỡi câu.

“Và đó là điều anh đã làm”, Scarlett ầm ức nghĩ thầm. “Nếu không vì đôi bàn tay tôi...”.

- Bây giờ, ta đã có thể đến gần đây đủ sự thật, chỉ trừ lý do hành động của cô. Thử xem cô có thể nói thật với tôi tại sao cô muốn đưa tôi vào vòng hôn nhân không nào?

Giọng chàng có một âm sắc ngọt ngào, gần như trêu chọc khiến nàng can đảm trở lại. Có thể, rút cục, không phải đã hỏng hết. Tất nhiên nàng đã huỷ hoại mọi hy vọng về chuyện hôn nhân, nhưng ngay cả trong tuyệt vọng, nàng vẫn lấy làm mừng. Ở con người lừ lừ này có một cái gì làm nàng khiếp hãi đến nỗi giờ đây, ý nghĩ lấy anh ta thật là đáng sợ. Nhưng nếu nàng thông minh, biết tác động vào những mối thông cảm và hồi ức của anh ta thì chưa biết chừng nàng có thể vay được một món cũng nên. Nàng bèn tạo một vẻ mặt làm lạnh như trẻ con.

- Ôi, Rhett, anh có thể giúp tôi rất nhiều... nếu anh là người *hảo tâm*.

- Tôi chẳng thích gì hơn là làm người... *hảo tâm*.

- Rhett, vì tình bạn cũ, tôi muốn anh cho tôi một ân huệ.

- Vậy là cuối cùng, tiểu thư có đôi bàn tay chai cũng đi đến chỗ nói ra sứ mệnh đích thực của mình. Từ đầu tôi đã e rằng “thăm hỏi bệnh nhân và tù nhân” không phải là vai thích hợp với cô. Cô cần gì nào? Tiền ư?

Câu hỏi thẳng thừng của chàng dập tắt mọi hy vọng dẫn đến vấn đề bằng bất kỳ thủ đoạn quanh co và sục sùi tình cảm nào.

- Đừng có ác thế, Rhett, nàg tán tỉnh. Quả là tôi có cần ít tiền. Tôi muốn anh cho tôi vay ba trăm đô la.

- Cuối cùng, đây là sự thật. Miệng xoen xoét nói yêu đương mà bụng chỉ nghĩ đến tiền. Đích thị bản chất đàn bà! Cô cần tiền lắm à?

- Ô, và... À, không đến nỗi cần ghê ghớm lắm, nhưng có việc phải tiêu.

- Ba trăm đô la. Đó là một khoản tiền lớn. Cô cần để làm gì?

- Nộp thuế đánh vào áp Tara.

- Vậy là cô muốn vay một số tiền. Được, cô đã rạch ròi dứt khoát như thế thì tôi cũng sẽ rạch ròi dứt khoát. Cô sẽ ký quỹ tôi cái gì?

- Ký gì?

- Ký quỹ. Để bảo đảm đầu tư của tôi. Dĩ nhiên tôi không muốn mất toàn bộ số tiền ấy.

Giọng chàng dịu dàng một cách xảo trá, gần như êm ái, nhưng Scarlett không nhận thấy điều đó. Rút cục, có thể mọi sự sẽ chuyển hướng tốt cũng nên.

- Đôi hoa tai của tôi.

- Tôi không quan tâm đến hoa tai.

- Tôi xin cầm áp Tara cho anh.

- Tôi làm gì với một cái áp bây giờ?

- Ờ, anh có thể... có thể... đó là một cái đồn điền tốt. Mà anh sẽ không thiệt đâu. Tôi sẽ trả anh bằng vụ bông sang năm.

- Tôi không tin lắm.

Chàng ngả người trên ghế và thọc tay vào túi.

- Giá bông đang xuống. Thời buổi khó khăn, đồng tiền eo hẹp.

- Ôi, Rhett, anh cứ trêu tôi! Anh có hàng mấy triệu!

Một vẻ tinh quái lấp lánh trong đôi mắt đang quan sát nàng.

- Vậy là mọi việc đều tốt đẹp và cô không cần tiền ghê ghớm

lắm. Tốt, tôi lấy làm mừng được nghe nói như vậy, Tôi thích được biết mọi sự đều ổn thoả đối với các bạn cũ của mình.

- Ôi, Rhett, vì lòng kính Chúa... nàng mở đầu một cách tuyệt vọng, mất hết can đảm và tự chủ.

- Khẽ chú. Tôi chắc cô không muốn bọn Yankee nghe thấy cô chú. Đã có ai nói với cô rằng cô có đôi mắt như mắt mèo... mắt mèo trong đêm tối?

- Rhett, tôi xin anh! Tôi sẽ nói hết với anh? Tôi quả có cần tiền ghê ghớm. Tôi... tôi đã nói dối là mọi sự đều ổn. Thực ra mọi sự đều cực kỳ bi bết. Ba tôi thì... thì... ba tôi không còn là ba tôi nữa. Ba tôi đâm ra kỳ quặc từ dạo mẹ tôi mất, cụ chẳng giúp gì tôi được. Cụ bây giờ như một đứa trẻ ấy. Và chúng tôi không có lấy một lực điền nào để làm bông, trong khi có bao nhiêu miệng ăn, mười ba người tất cả? Thuế má... thì cao ơi là cao. Rhett, tôi sẽ nói hết với anh. Hơn một năm nay, chúng tôi chỉ thoi thóp cầm cự để khỏi chết đói. Ôi, anh không biết đấy! Anh không thể nào biết được! Chúng tôi không bao giờ đủ ăn và cái nông nổi thức dậy đói meo, đi ngủ bụng cũng lép kẹp, thật là kinh khủng. Chúng tôi không có quần áo ấm, trẻ con thường xuyên bị rét, bị ốm và...

- Thế cô lấy đâu ra cái áo dài đẹp này?

- Từ những tấm rèm của mẹ tôi, nàng trả lời, quá tuyệt vọng không còn bụng dạ nào nói dối về điều đáng xấu hổ này. Đói và rét thì tôi có thể chịu đựng được, nhưng bây giờ... bây giờ bọn "Bị Thảm" đang tăng thuế đánh vào chúng tôi. Mà lại phải nộp ngay bằng tiền mặt. Tôi chẳng có gì ngoài một đồng năm đô la bằng vàng. Tôi phải có tiền để nộp thuế! Anh hiểu không? Nếu tôi không nộp, tôi sẽ... chúng tôi sẽ mất ấp Tara mà chúng tôi thì không thể mất nó! Tôi không thể nhả nó ra!

- Tại sao cô không kể mọi chuyện đó với tôi từ đầu thay vì đánh vào trái tim nhạy cảm của tôi... cái trái tim bao giờ cũng yếu đuối trong những việc liên quan đến những công nương xinh đẹp! Không, Scarlett, cô đừng có khóc! Cô đã thử mọi ngón trừ ngón này và tôi nghĩ là tôi sẽ không chịu nổi đâu. Tình cảm tôi đã tan nát vì nỗi thất vọng khi phát hiện ra rằng cô cần tiền của tôi chứ không phải là con người duyên dáng của tôi.

Nàng nhớ rằng chàng thường hay nói lên những sự thật trần trụi về bản thân bằng một giọng giễu cợt - giễu cợt bản thân cũng như những người khác - và nàng vội vã ngược lên nhìn chàng. Phải chăng tình cảm của anh ta bị xúc phạm thật? Có thật anh ta phải lòng mình? Có phải anh ta đã sắp ngổ lời cầu hôn thì chợt thấy lòng bàn tay mình? Hay là anh ta chỉ dẫn đến một đề nghị bĩ ối nữa giống như hai lần trước.

Nếu chàng thật sự tha thiết với nàng, cơ chừng nàng có thể dàn xếp được với chàng cũng nên. Những đôi mắt đen của chàng soi mới nàng chẳng có vẻ gì âu yếm và chàng khẽ cười.

- Tôi không ưng cái vật bảo đảm của cô. Tôi không phải là điền chủ. Cô có gì khác giao cho tôi để làm tin không?

Thế đấy, cuối cùng, giờ phút quyết định đã đến! Nào, hành động thôi!

Nàng hít một hơi thật sâu và nhìn thẳng vào mắt chàng mọi vẻ màu mè, điệu bộ biến mất trong khi nàng huy động toàn bộ tinh thần để giành giật lấy điều mà nàng sợ nhất.

- Tôi có... bản thân tôi.

- Sao kia?

Quai hàm nàng bạnh ra và mắt nàng bỗng xanh màu ngọc bích.

- Anh có nhớ cái đêm chúng mình nói chuyện với nhau ngoài hiên nhà, trong thời kỳ bao vây không? Lần ấy anh nói... anh nói là anh thèm muốn tôi.

Chàng uể oải ngả người trên ghế và nhìn thẳng vào bộ mặt căng thẳng của nàng trong khi bộ mặt ngăm đen của chính chàng trở nên bí hiểm. Một cái gì lấp loé nơi đáy mắt chàng, nhưng chàng vẫn im lặng.

- Anh đã nói... anh đã nói là anh chưa bao giờ thèm muốn một người đàn bà nào như thèm muốn tôi. Nếu hiện anh còn thèm muốn tôi thì anh có thể dùng tôi. Rhett, tôi sẽ làm bất cứ điều gì anh bảo nhưng, vì lòng kính Chúa, xin anh hãy viết cho tôi một phiếu rút số tiền ấy. Tôi sẽ giữ lời hứa. Tôi xin thề như vậy. Tôi sẽ không tráo trở. Tôi sẽ viết giấy cam đoan nếu anh muốn.

Chàng nhìn nàng một cách kỳ lạ, mặt vẫn kín bưng và trong khi nói vội nói vàng, nàng không thể đoán được là chàng thích thú hay ghê tởm. Giá chàng nói một điều gì! Nàng cảm thấy má mình nóng bừng.

- Tôi cần phải có tiền sớm, Rhett. Nếu không họ sẽ đuổi chúng tôi ra đường và cái tên quản lý đáng nguyên rủa của ba tôi sẽ thành người sở hữu ấp Tara và...

- Khoan đã. Điều gì khiến cô nghĩ là tôi vẫn còn thèm muốn cô. Điều gì khiến cô nghĩ rằng cô đáng giá ba trăm đô la? Đa số phụ nữ không cao giá đến thế đâu.

Nàng đỏ mặt đến tận chân tóc: nỗi nhục của nàng đã đến độ tột cùng.

- Tại sao cô lại làm thế? Tại sao không để kệ cho cái đồn điền ấy mất bếng đi và đến ở nhà Miss Pittypat cho rảnh chuyện. Cô sở hữu nửa ngôi nhà ấy cơ mà.

- Lạy Chúa! Nàng kêu lên. Anh điên à? Tôi không thể để mất ấp Tara. Đó là tổ ấm của tôi. Tôi sẽ không để mất nó chừng nào tôi còn một hơi thở!

- Người Ailen là cái giống quái đản nhất, chàng nói, ngồi lại ngay ngắn và rút tay ra khỏi túi. Họ quá xem trọng biết bao điều không đáng xem trọng. Ruộng đất, chẳng hạn. Miếng đất nào mà chả giống miếng đất nào. Bây giờ hãy để tôi đặt vấn đề một cách thẳng thắn sòng phẳng, Scarlett. Cô đến đề nghị tôi một áp-phe. Tôi sẽ cho cô ba trăm đô la và cô sẽ trở thành nhân tình của tôi.

- Vâng.

Giờ đây, khi cái chữ ghê tởm ấy đã được nói ra, nàng cảm thấy thoải mái hơn phần nào và hy vọng lại trỗi dậy. Chàng đã nói: "Tôi sẽ cho cô". Mắt chàng long lanh một ánh ma quái như thể có điều gì khiến chàng rất thích thú.

- Thế mà dạo trước, khi tôi trơ tráo đề nghị với cô cũng cái điều này, cô đã đuổi tôi ra khỏi nhà. Và cô còn rủa tôi bằng một loạt tên hết sức thô bỉ và luôn thể tuyên bố rằng cô không muốn có một "lũ con lóc nhóc". Không, cô bạn thân mến ạ, không phải tôi muốn dạy đi dạy lại điều đó. Tôi chỉ ngạc nhiên về những cái kỳ dị của đầu óc cô thôi. Cô không chịu làm nhân tình của tôi vì lạc

thú của bản thân cô, thế nhưng để giữ cho bọn lang sói khỏi vào nhà thì cô lại ưng thuận. Điều đó chứng minh quan điểm của tôi: đức hạnh chỉ là vấn đề giá cả.

- Ôi, Rhett, sao mà anh lảm điều thế! Nếu anh muốn lẳng mạ tôi thì xin mời, nhưng hãy cho tôi tiền đi.

Lúc này, nàng đã thở dễ dàng hơn. Đúng với bản chất của chàng, đương nhiên là Rhett muốn hành hạ và lẳng mạ nàng đến mức tối đa để trả đũa thái độ coi khinh trước đây và mưu toan lừa gạt vừa rồi của nàng. Được, nàng có thể chịu đựng điều ấy. Nàng có thể chịu đựng bất cứ cái gì. Ấp Tara đáng để cho nàng trả cái giá ấy. Trong khoảng khắc, thời tiết bỗng là giữa hè và dưới bầu trời chiều xanh thẫm, nhìn lên những đám mây cuộn cuộn xếp thành tầng tầng lâu dài, hương thơm của những chùm hoa trắng ngào ngạt trong mũi và tiếng ong vo vo bận rộn êm đềm bên tai. Hoàng hôn, tịch lặng và, xa xa, tiếng xe từ cánh đồng trở về. Bỏ trả cái giá ấy, thậm chí hơn thế nữa.

Nàng ngẩng đầu lên.

- Anh có cho tôi tiền hay không?

Nom chàng như đang khoái trá và chàng trả lời bằng một giọng vừa thô bạo vừa ngọt ngào.

- Không, chàng nói.

Trong một lúc, nàng không hiểu chàng nói gì.

- Dù tôi có muốn, tôi cũng không thể cho cô được. Tôi không có lấy một xu trong người. Không có lấy một đô la ở Atlanta. Đúng, tôi có một ít tiền, nhưng không để ở đây. Và tôi không muốn nói số tiền đó là bao nhiêu và hiện ở đâu. Nếu tôi định rút một món từ số tiền đó, bọn Yankee sẽ vô lấy tôi như quạ vô gà con và cả hai chúng ta đều không được gì cả. Cô nghĩ thế nào về cái đó?

Mặt nàng bỗng xanh lét, những vết tàn nhang bỗng nổi rõ trên mũi nàng và miệng nàng bặm lại như miệng ông Gerald trong một cơn cuồng nộ đặng đặng sát khí. Nàng đứng chồm dậy với một tiếng kêu ú ớ làm cho tiếng trò chuyện râm ran ở phòng bên ngừng bật. Nhanh như một con báo, Rhett đã ở bên nàng, đưa bàn tay chắc nịch lên bịt miệng nàng và quành một cánh tay ghì

chặt ngang thân nàng. Nàng giãy giụa điên cuồng, tìm cách cấu tay chàng, đá vào chân chàng, cố gào lên nổi điên khùng, tuyệt vọng, căm thù, nỗi đau đớn của lòng tự ái bị chà đạp. Nàng cúi mình, vịn vẹo người đủ mọi cách để vùng khỏi bàn tay sắt của chàng, tim gằn như vỡ tung, chiếc corsse nịt chặt làm nàng nghẹn thở. Chàng giữ nàng chặt và thô bạo đến phát đau, bàn tay bịt miệng nàng nghiêng không thương xót vào hàm nàng. Bộ mặt rúm rắng của chàng tái đi, mắt dữ dằn và lo âu trong khi chàng nhắc bổng Scarlett lên, ghì chặt vào ngực mình và ngồi xuống ghế, cố giữ chặt người thiếu phụ vẫn đang giãy giụa trong lòng.

- Cung, vì lòng kính Chúa, thôi đi nào! Im! Đừng có la lên. Cô mà kêu là chúng vào đây ngay bây giờ. Bình tĩnh lại nào. Cô có muốn bọn Yankee thấy cô như thế này không?

Lúc này, nàng bất cần ai thấy mình, bất cần tất cả, chỉ còn một khao khát hừng hực muốn giết chàng, nhưng nàng bắt đầu thấy choáng váng. Nàng không thở được, chàng đang làm nàng nghẹn thở; chiếc corsse như một vòng đai sắt mỗi lúc một ép mạnh, hai cánh tay Rhett riết quanh người nàng làm nàng run lên vì căm ghét và cuồng nộ bất lực. Rồi giọng chàng mỏng đi, nhoè đi, bên trên nàng, mặt chàng xoáy lộn trong một màn sương nôn nao mỗi lúc một thêm dày đặc cho đến khi nàng không nhìn thấy chàng nữa, không thấy gì nữa.

Khi nàng yếu ớt ngoi lên khỏi vùng vô thức để tỉnh lại, nàng thấy mệt đến tận xương, lử lả, ngơ ngác. Nàng nằm trên chiếc ghế ngả, mũ đã bỏ khỏi đầu. Rhett đang vỗ vỗ cổ tay nàng, cặp mắt đen lo âu dõng vào mặt nàng. Viên đại úy trẻ tốt bụng đang cố để một ly rượu brandy vào miệng nàng, làm rớt cả xuống cổ. Các sĩ quan khác lảng xảng xung quanh, thì thảo và khoa khoa tay.

- Tôi... chắc là tôi đã ngất xỉu, nàng nói và giọng nàng nghe xa lắc đến nỗi nàng đâm sợ.

- Em uống cái này đi, Rhett nói, đỡ lấy ly rượu và ấn vào môi nàng. Giờ thì nàng đã nhớ ra và yếu ớt trừng mắt với chàng, song nàng quá mệt không còn sức mà nổi giận.

- Nào, hãy vì anh mà uống đi.

Nàng nuốt ực, bị nghẹn và bắt đầu ho nhưng chàng lại tiếp tục ép nàng uống nữa. Nàng uống một hơi dài, chất men đột nhiên

nóng ran như đốt cháy cổ họng.

- Tôi nghĩ là em tôi đã đỡ, thưa các ngài. Rhett nói, và tôi xin đa tạ các ngài vạn bội. Em tôi đã không đủ sức trấn tĩnh khi được biết tôi sẽ bị hành hình.

Nhóm người mặc quân phục xanh lúng túng giậm chân tại chỗ, vẻ bối rối và sau mấy tiếng đằng hắng, lục tục rút lui. Ra đến cửa, viên đại úy trẻ dừng lại:

- Nếu còn cái gì tôi có thể giúp được...

- Dạ thôi, xin cảm ơn ngài.

Gã đi ra, đóng cửa lại sau lưng.

- Cô hãy uống thêm tý nữa, Rhett nói.

- Không.

- Uống đi.

Nàng uống một hớp nữa và hơi ấm bắt đầu lan khắp người, sức lực từ từ trở lại, đôi chân run rẩy. Nàng đẩy ly rượu ra và cố đứng dậy, nhưng chàng lại ấn nàng ngồi xuống:

- Anh buông tay ra để tôi đi.

- Chưa được. Đợi một phút. Cô có thể lại ngất nữa.

- Tôi thà ngất giữa đường còn hơn ngồi đây với anh.

- Dù sao tôi cũng không muốn để cô ngất giữa đường.

- Hãy để tôi đi. Tôi căm thù anh.

Nghe nàng nói vậy, một nụ cười thấp thoáng trở lại trên mặt chàng.

- Cái đó đúng chất cô hơn. Hẳn là cô đã đỡ rồi.

Nàng nằm thư giãn một lúc, cố nhóm lại cơn giận dữ, cố thu thập lại sức lực. Nhưng nàng quá mệt. Nàng quá mệt không còn sức để căm ghét hay tha thiết quan tâm đến bất cứ cái gì. Thất bại đè nặng như chì lên tâm trí nàng. Nàng đã ném vào canh bạc tất cả và đã mất tất cả. Cả đến lòng tự hào cũng không còn. Đây là chung cuộc chấm hết hy vọng cuối cùng của nàng. Đây là chung cuộc của ấp Tara, là chung cuộc của tất cả gia đình nàng. Hồi lâu,

nàng nhắm mắt nhắm nghiền, nghe thấy tiếng Rhett thở nặng nề bên cạnh, trong khi nhiệt năng của rượu brandy dần dần toả khắp người nàng đem lại một sức mạnh và hơi ấm giả tạo. Cuối cùng khi nàng mở mắt và nhìn vào mặt Rhett, cơn giận lại nổi lên. Khi cặp lông mày xéch của nàng cau lại, Rhett lại mỉm cười.

- Bây giờ cô đã đỡ rồi đây. Nhìn cái vẻ cau có của cô là tôi đủ biết.

- Cố nhiên là tôi khoẻ rồi. Rhett Butler, anh thật khả ố, anh là kẻ đê mạt nhất trần đời. Anh đã thừa biết tôi sẽ nói gì ngay từ khi tôi mở miệng và anh biết anh sẽ không cho tôi tiền, vậy mà anh vẫn cứ để tôi tiếp tục nói. Lẽ ra anh có thể miễn cho tôi khỏi mất công.

- Miễn cho cô để tôi lỡ mất dịp được nghe câu chuyện hay ho đó ư? Không đời nào. Ở đây tôi có quá ít trò tiêu khiển. Tôi không nhớ là đã có bao giờ được nghe chuyện gì lý thú đến thế.

Chàng bỗng phá lên cười cái điệu cười giễu cợt của chàng, khiến nàng đứng bật dậy, vợ lấy mũ.

Chàng đột ngột nắm lấy hai vai nàng.

- Chưa xong hẳn đâu. Cô đã cảm thấy đủ tỉnh táo để nói chuyện khôn ngoan chưa?

- Để cho tôi đi.

- Tôi thấy là cô đã khá tỉnh táo rồi đấy. Vậy thì hãy trả lời tôi câu này. Tôi có phải là đối tượng duy nhất cho cô thử mảnh không?

Đôi mắt sắc sảo và linh lợi của chàng theo dõi từng thay đổi trên mặt nàng.

- Anh định nói gì?

- Tôi có phải là người duy nhất để cô thử cái vở này không?

- Cái đó thì có liên quan gì đến anh?

- Liên quan nhiều hơn là cô tưởng đấy, cô không biết đấy thôi. Còn có những chàng nào khác trong danh sách của cô? Nói cho tôi nghe!

- Không có ai cả.

- Không tin được. Tôi không thể tưởng tượng cô mà lại không có dăm sáu chàng dự trữ. Chắc chắn sẽ có một chàng nào đó chấp nhận đề nghị hay ho của cô. Tôi tin chắc như vậy đến nỗi tôi muốn khuyên cô một điều nhỏ.

- Tôi không cần lời khuyên của anh.

- Dù sao tôi cũng cứ góp ý. Xem ra lúc này đây, cái duy nhất tôi có thể cho cô là những lời khuyên. Hãy lắng nghe vì đây là một lời khuyên bổ ích khi cô định moi một cái gì ở một người đàn ông thì đừng có nói toẹt ra như cô đã làm với tôi. Hãy cố gắng tế nhị hơn, quyến rũ hơn. Như vậy sẽ đạt kết quả tốt hơn. Dạo trước cô thạo ngón này lắm, đến mức hoàn hảo. Nhưng ban nãy, lúc cô đề xuất với tôi cái... ờ... ờ... cái của làm tin để vay tiền tôi, nom cô rắn như đá ấy. Tôi đã thấy những con mắt giống như mắt cô cách tôi hai mươi bước trong một cuộc đấu súng và nom chúng thật chẳng thú vị gì. Chúng chẳng gợi chút nhiệt tâm nào trong ngực người đàn ông cả. Đó không phải là cách lái khiến đàn ông, cô bạn thân mến ạ. Cô quên mất sự đào luyện dạo trước của mình rồi.

- Tôi không cần anh dạy tôi phải ứng xử như thế nào, nàng nói và mệt mỏi đội mũ lên đầu. Nàng tự hỏi làm sao chàng có thể vui vẻ đùa cợt khi một sợi dây đã thòng lọng quanh cổ chàng và trước tình cảnh khốn cùng của nàng. Nàng không nhận thấy đôi tay của chàng thực vào túi đang nắm chặt lại như muốn đập tan sự bất lực của chính mình.

- Can đảm lên, chàng nói trong khi nàng thắt dài quai mũ. Cô có thể đến dự buổi treo cổ tôi, nó sẽ làm cô cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Điều đó sẽ xóa mọi nợ nần, mọi chuyện cũ giữa hai chúng ta - kể cả chuyện này. Và tôi sẽ ghi tên cô trong di chúc của tôi.

- Cảm ơn, nhưng có thể chúng không treo cổ anh trước khi quá muộn để nộp thuế cho tôi, nàng nói với một vẻ tinh quái đột ngột có thể đọ với sự tinh quái của chàng. Và nàng đã nói thật lòng.

CHƯƠNG XXXV

hi nàng ra khỏi ngôi nhà thì trời đang mưa và xám xịt một màn

ảm đạm. Bọn lính ở công viên đã vào trú trong các lều và phố xá vắng ngắt. Không trông thấy chiếc xe nào và biết là mình sẽ phải cuộc bộ cả chặng đường dài về nhà.

Hơi ấm của rượu brandy nhạt dần trong khi nàng lụi lụi dần bước. Gió lạnh, nàng run lẩy bẩy và những giọt nước mưa ướt giá như những mũi kim tấp vào mặt nàng. Nước mưa nhanh chóng thấm vào chiếc áo choàng mỏng của bà cô Pitty, làm nó rũ xuống rúm ró quanh người nàng. Nàng biết là chiếc áo nhung rồi đến hồng mắt, còn những chiếc lông trên mũ thì ướt rũ, cũng thiếu nảo như khi chúng còn cắm ở đuôi chủ cũ của chúng trong sân nuôi gà ở ấp Tara vào những ngày mưa. Gạch lát hè phố đều vỡ và nhiều chỗ mát hẵn hàng quãng dài. Ở những chỗ đó, bùn ngập đến mắt cá chân làm đôi giày muyn của nàng dính bết như giẫm vào keo, có khi tuột hẵn khỏi chân. Mỗi lần cúi xuống để nhặt giày, vạt áo lại quét vào bùn. Thậm chí nàng không buồn tránh những vũng nước, mà cứ thờ thần bước vào, kéo theo sau cả mớ váy nặng nề. Nàng có thể cảm thấy chiếc váy ngắn và chiếc quần trong ướt đầm làm lạnh giá mắt cá chân, nhưng nàng chẳng còn bận tâm gì đến sự tiêu ma của bộ cánh mà nàng đặt bao hy vọng vào. Nàng rét run cầm cập, nàng chán nản, nàng tuyệt vọng.

Làm sao nàng có thể trở về ấp Tara giáp mặt mọi người sau khi đã nói mạnh mẽ về chuyến đi gỡ bí này? Làm sao nàng có thể bảo cả nhà phải đi... đến một nơi nào khác? Làm sao nàng có thể từ bỏ tất cả, những cánh đồng đất đỏ, những rặng thông cao vút, những đầm lầy cùng đất trũng, khu nghĩa trang yên tĩnh nơi bà Ellen nằm dưới bóng râm của những cây tuyết tùng?

Lê bước trên con đường trơn lầy mà lòng nàng cháy bỏng nỗi căm thù Rhett. Sao mà hắn đê tiện! Nàng hy vọng là chúng sẽ treo cổ Rhett để nàng không bao giờ phải giáp mặt hắn nữa, hắn, kẻ đã chứng kiến sự thất thế và nỗi nhục của nàng. Tất nhiên, hắn có thể lấy được tiền cho nàng nếu hắn muốn. Ôi, treo cổ vẫn còn quá nhẹ đối với hắn! Đội ơn Chúa không để hắn thấy nàng lúc này với bộ cánh ướt sũng, đầu tóc xoã xượi và răng đánh đàn! Hắn nàng nom gớm chết và hắn sẽ tha hồ mà cười.

Những gã da đen nàng gặp nhe răng cười xác xượi nhìn nàng và khúc khích với nhau khi nàng rảo cẳng đi qua, chệnh choạng

trượt trong bùn phải dừng bước để xỏ lại giày. Sao mà chúng dám cười hô hố vậy, những con khỉ đen ấy! Sao mà chúng dám nhe răng nhả nhổ với nàng, tiểu thư Scarlett O'Hara ở ấp Tara! Nàng những muốn quất roi vào lưng chúng cho đến khi máu chảy ròng ròng. Bọn Yankee thật là quý sứ nên mới phóng thích chúng, cho chúng tự do cười nhạo người da trắng!

Đi xuôi phố Washington, nàng thấy quang cảnh cũng thê lương như lòng mình. Ở đây chẳng hề có cái không khí nhộn nhịp vui vẻ mà nàng nhận thấy ở phố Cây Đào. Ở đây, trước kia lộng lẫy bao nhiêu nhà đẹp, nhưng rất ít nhà được xây dựng lại. Những nền nhà ám khói và những ống khói đen kịt trơ vơ, được tên là "lính canh của Sherman", xuất hiện với một tần số nào lòng. Những lối đi um tùm cỏ dẫn đến những khoảng vốn xưa là nhà cửa - những bãi rậm rì cỏ chết, những cột đậu xe mang những tên rất quen thuộc với nàng, những cọc buộc ngựa sẽ không bao giờ còn biết đến cái nút thắt của dây cương. Mưa lạnh và gió hàn, bùn lầy và cây cối trơ trụi, tịch lặng và hoang tàn, Chân nàng thì ướt đẫm mà đường về nhà mới xa làm sao!

Nghe tiếng vó ngựa lóc cóc sau lưng, nàng né xa hơn trên hè phố hẹp để tránh cho chiếc áo choàng của bà cô Pitty khỏi bị thêm những vết bùn khác bắn vào. Một con ngựa kéo chiếc xe độc mã chậm chạp lăn bánh trên đường và nàng quay lại nhìn, nhất quyết xin đi nhờ nếu người lái là da trắng. Khi xe đến ngang tầm, mặc dầu mưa làm nhoà cảnh vật, nàng vẫn nhìn thấy người lái ngó ra trên tấm bạt căng từ cái chắn bùn lên đến cằm anh ta. Khuôn mặt nom quen quen và khi nàng bước xuống đường để nhìn cho rõ hơn, người đàn ông khẽ ho một tiếng bối rối, rồi một giọng thân quen kêu lên với những âm sắc vui thích và ngạc nhiên.

- Không có lẽ đây là cô Scarlett!

- Ôi, Kennedy! Nàng kêu lên, bì bõm chạy qua đường và dựa vào bánh xe đầy bùn, bất cần cái áo choàng bị bắn thêm. Cả đời tôi chưa gặp ai mà thấy mừng đến thế này!

Chàng đỏ mặt vì vui thích trước sự thành thực hiển nhiên của câu nói, vội vã nhổ một tia bã thuốc lá nhai sang mé bên kia xe và nhẹ nhàng nhảy xuống đất. Chàng nồng nhiệt bắt tay nàng và

nâng tấm bạt, đỡ nàng lên xe.

- Cô Scarlett, cô làm gì mà lủi thủi một mình ở khu vực này? Cô không biết thời buổi này, như thế là nguy hiểm à? Mà cô ướt sũng kia. Đây, cô lấy cái mền này mà quấn vào chân.

Trong khi chàng rới rít bên nàng, cục tác như một con gà mẹ, nàng tự buông mình vào cái cảm khoái được chăm sóc. Thật dễ chịu được có một người đàn ông sẫm sần, te tái và thân ái cần nhần mình, cho dù đó chỉ là cái ả gái già mặc quần này, Frank Kennedy. Đó là một an ủi lớn sau cách đối xử thô bạo của Rhett. Và ôi, thật tốt đẹp biết bao được thấy mặt một người trong hạt giữa lúc xa nhà! Nàng nhận thấy Frank ăn mặc đẹp và cỗ xe cũng mới. Con ngựa có vẻ trẻ và được nuôi tốt, nhưng Frank thì nom già hơn tuổi nhiều, già hơn hẳn đạo chàng cùng các bạn ghé ắp Tara vào cái đêm giáng sinh ấy. Chàng gầy nhảnh, mặt hốc hác, đôi mắt vàng ươn ướt hõm sâu trong những nếp thịt nhều nhều. Bộ râu màu hoe thưa hơn bao giờ hết, lem nhem vết bã thuốc lá và xơ xác như tuồng chàng luôn luôn lấy móng tay cào vào đó. Nhưng sắc diện chàng tươi rói, vui vẻ, tương phản với những nét sần tư lo lắng và mệt mỏi mà Scarlett bắt gặp trên các gương mặt ở khắp nơi.

- Gặp cô thật là mừng, Frank nồng nhiệt nói. Tôi không biết là cô đang ở thành phố. Tôi mới gặp Miss Pittypat tuần trước mà không thấy bà nói là cô sắp đến. Có... ờ... e hèm... có ai khác ở ắp Tara cùng lên thành phố với cô không?

Anh ta nghĩ đến Suellen, anh già ngổ tào.

- Không, nàng nói, quấn tấm mền quanh người và cố kéo lên đến cổ. Tôi đến một mình. Tôi không báo trước cho cô Pitty gì cả.

Frank huýt gió giục ngựa và con vật cất bước, thận trọng tiến trên con đường trơn.

- Mọi người ở ắp Tara khoẻ chứ?

- À, vậy, cũng vậy vậy thôi.

Nàng phải nghĩ ra chuyện gì để nói, tuy nhiên nói chuyện lúc này quả là khó. Đầu nàng đang nặng trĩu nỗi ê chề vì thất bại và nàng chỉ muốn ngả người nằm trong tấm mền êm này mà tự nhủ: "Lúc này, mình hẳn khoan nghĩ đến ắp Tara. Để sau này,

bao giờ nổi đau này với đi đã”. Nếu nàng có thể gọi cho Frank nói về chuyện gì có thể kéo dài suốt chặng đường về nhà để nàng chỉ việc chốc chốc điểm vào đôi ba tiếng khe khẽ. “Tuyệt vời” hoặc “Anh cừ thật đấy”.

- Kennedy, thấy anh, tôi ngạc nhiên quá. Tôi công nhận tôi thật tệ, chẳng chịu giữ liên lạc với bạn bè cũ, nhưng quả tôi không biết anh hiện ở Atlanta. Hình như có ai bảo tôi là anh đang ở Marietta.

- Tôi có công chuyện ở Marietta, hàng loạt công chuyện, chàng nói. Suellen không nói với cô rằng tôi đã ở hẳn Atlanta à? Cô ấy không kể với cô về cửa hàng của tôi à?

Scarlett nhớ mang máng là Suellen có tuyên truyền về Frank và một cửa hàng nào đó, nhưng có bao giờ nàng để ý mấy đến những điều cô em gái nói đâu. Nàng chỉ biết rằng Frank còn sống và một ngày kia sẽ rước Suellen đi hộ nàng, thế là đủ.

- Không, không hề, nàng nói dối. Anh có một cửa hàng à? Anh cừ thật đấy!

Chàng có vẻ hơi phật ý khi nghe nói là Suellen không thông báo cái tin ấy, nhưng lại tươi hơn hẳn khi nghe câu nịnh.

- Vâng, tôi có một cửa hàng, mà là một cửa hàng rất oách là đằng khác. Người ta bảo tôi là một thương gia bẩm sinh.

Chàng cười ha hả, cái tiếng cười cùng cục vồn bao giờ cũng làm Scarlett khó chịu.

Anh già ngu xuẩn hợm hĩnh, nàng nghĩ thầm.

- Ôi, anh mó đến cái gì là thành công cái đấy, anh Kennedy. Nhưng quái thật, anh bắt tay vào gây dựng cái cửa hàng ấy như thế nào nhỉ? Hồi Noel năm kia, tôi gặp anh, anh bảo là anh không có một xu dính túi cơ mà.

Chàng hăng giọng khẳng khặc, cào cào bộ râu và tùm tùm cái nụ cười nhút nhát của mình.

- Đó là một câu chuyện dài, cô Scarlett ạ.

Đội ơn Chúa! Nàng nghĩ thầm. Có lẽ cu cậu sẽ con cà con kê cho đến lúc mình về tới nhà. Và cao giọng:

- Anh kể đi!

- Cô có nhớ hồi bọn tôi đến áp Tara lưng lương thực không? Thế, không bao lâu sau đó, tôi chuyển sang chính thức tại ngũ, có nghĩa là trực tiếp chiến đấu, không làm hậu cần nữa. Bây giờ, quân nhu hậu cần chẳng mấy cần thiết nữa, cô Scarlett ạ, vì bọn tôi hầu như không kiếm được gì cho quân đội, nên tôi nghĩ cái chỗ của một người đàn ông khoẻ mạnh là ở chiến tuyến. Thế, tôi chiến đấu trong hàng ngũ kỵ binh được một thời gian thì bị một viên đạn chóp nón vào vai.

Chàng có vẻ rất hãnh diện và Scarlett nói: “Eo ôi!”.

- Ô, chẳng có gì là ghê ghớm, chỉ là một vết thương vào thịt thôi, chàng nhún nhường nói. Tôi được đưa đến một bệnh viện dưới phía Nam và tôi sắp sửa bình phục thì bọn Yankee đột kích đến. Lạy Chúa, cái bận ấy mới thật là lửa bỏng dầu sôi chứ. Bọn tôi biết muộn quá và tất cả những ai còn đi được đều phải tham gia chuyển các thứ trong kho quân đội và thiết bị bệnh viện ra ga để chở đi bằng đường sắt. Bọn tôi sắp chất xong một toa thì bọn Yankee rầm rập phi ngựa vào đầu đằng kia thành phố, còn chúng tôi thì nhanh đến hết mức có thể qua đầu đằng này. Lạy Chúa, ngồi trên nóc tàu nhìn thấy bọn Yankee đốt những dụng cụ, thiết bị, dự trữ lương thực mà chúng tôi phải để lại ở ga, thật là một cảnh nẫu lòng. Cô Scarlett, chúng đốt một khối lượng hàng chất đồng dài nửa dặm dọc đường sắt. Bọn tôi chỉ vừa kịp thoát thân mình thôi.

- Ôi, khủng khiếp!

- Phải, chữ ấy là chính xác đấy. Kinh khủng. Khi ấy, quân ta đã trở lại Atlanta rồi, nên đoàn tàu của bọn tôi cũng chạy về đấy. Thế, cô Scarlett, chuyện đó xảy ra không lâu trước khi chiến tranh chấm dứt và... ờ... có hàng lô bát đĩa, giường, đệm, chăn mền dâm ra vô thừa nhận. Đáng lý ra những thứ đó thuộc về bọn Yankee là tôi chắc thế. Hình như đó là những điều kiện đầu hàng, phải không?

- Ừm, Scarlett lơ đãng nói. Lúc này, nàng đã ấm hơn và hơi buồn ngủ.

- Đến bây giờ tôi vẫn không biết là mình làm thế có đúng không, Frank nói, hơi bực dọc. Nhưng theo tôi nghĩ, tất cả những

thứ đó là vô ích đối với bọn Yankee. Chưa biết chừng chúng sẽ đốt hết cũng nên. Mà đồng bào mình đã bỏ bao nhiêu tiền ngon lành ra để mua và tôi cho rằng đúng ra đó vẫn phải thuộc về Liên bang hoặc dân Liên bang. Cô có hiểu tôi muốn nói gì không?

- Ừm.

- Tôi lấy làm mừng là cô đồng ý với tôi, cô Scarlett. Cách nào đó, điều này đã dày vò lương tâm tôi. Khỏi người đã bảo tôi: “Ồ, hãy quên cái đó đi, Frank”. Nhưng tôi không thể quên được. Tôi không thể cất cao đầu khi tôi nghĩ là mình đã làm điều không đúng. Cô có nghĩ là tôi đã làm đúng không?

- Tất nhiên, nàng nói và tự hỏi không biết anh chàng ngớ ngẩn này đang nói chuyện gì. Một cuộc vật lộn nào đó với lương tâm. Đến tuổi Frank Kennedy, lẽ ra phải biết tỉnh táo không bận tâm về những chuyện không quan trọng mới đúng. Nhưng anh ta bao giờ cũng cứ bứt rứt và quan trọng hoá như một mụ gái già.

- Tôi lấy làm mừng nghe cô nói vậy. Sau khi Liên bang đầu hàng, ngoài mười đô la bạc, tôi chẳng có gì trên đời. Cô biết bọn Yankee đã làm gì Jonesboro cùng với ngôi nhà và cửa hàng của tôi ở đó. Tôi không biết làm ăn ra sao. Nhưng tôi dùng mười đô la để lợp một cửa hàng cũ ở Ngã Năm và tôi chuyển những thiết bị bệnh viện đến đó, bắt đầu bán. Ai cũng cần giường, nệm, bát đĩa và tôi lại bán rẻ vì tôi nghĩ những thứ đó phần nào cũng là của người khác như của tôi. Nhưng nhờ đó, tôi có tiền mua thêm hàng và cửa hiệu dần dần phát đạt. Tôi nghĩ nếu tình hình trở lại bình thường, tôi sẽ làm ra khối tiền.

Nghe nói đến “tiền”, đầu óc Scarlett quay trở về với Frank, tỉnh như sáo.

- Anh nói là anh làm ra tiền?

Chàng nở nang ra trông thấy trước sự quan tâm của nàng. Trừ Suellen ra, chả có mấy phụ nữ đối xử với chàng hơn mức xã giao chiếu lệ và được một cựa hoa khôi như Scarlett chăm chú nghe như uống từng lời quả là khoái để đầu cho hết. Chàng cho ngựa đi chậm lại để khỏi tới nhà trước khi chàng kể hết câu chuyện.

- Tôi không phải là triệu phú, cô Scarlett ạ, và so với ngày xưa, số tiền tôi có hiện nay chả đáng kể là bao. Nhưng năm nay, tôi

kiếm được một nghìn đô la. Dĩ nhiên, trong đó năm trăm phải chi vào việc mua thêm hàng dự trữ, sửa chữa cửa hiệu và trả tiền thuê nhà. Nhưng tôi lãi dứt năm trăm đô la và vì tình hình chắc chắn là sẽ cải thiện hơn, sang năm tôi phải lãi tới hai nghìn. Chắc chắn là tôi có thể sử dụng cả số vốn ấy nữa vì, cô biết không, tôi còn có một mảnh khác.

Từ lúc nói chuyện tiền, nàng rất háo hức lắng nghe. Nàng hạ rèm mi dài xuống che mắt và xích lại gần Frank thêm một chút.

- Thế nghĩa là thế nào, anh Kennedy?

Chàng cười và quất dây cương vào lưng ngựa.

- Tôi chắc chuyện kinh doanh buôn bán làm cô phát chán, cô Scarlett. Một người đàn bà xinh đẹp như cô cần gì phải biết về chuyện kinh doanh.

Anh già ngó tàu.

- Ô, tôi biết là mình mù tịt về chuyện ấy, nhưng tôi rất thích nghe! Xin anh kể hết cho tôi, chỗ nào tôi không hiểu thì anh giải thích.

- Vậy thì cái mảnh kia của tôi là một xưởng cưa.

- Một gì?

- Một xưởng máy để xẻ gỗ cây và bào thành ván. Tôi chưa mua nhưng sẽ mua. Có một người tên là Johnson có một xưởng như vậy, ở mạn ngoài đường Cây Đào, đang rất muốn bán. Anh ta đang cần có tiền mặt ngay, nên sẵn sàng bán, rồi ở lại điều khiển nhà máy cho tôi, ăn lương tuần. Đó là một trong số ít xưởng máy hiếm hoi ở khu vực này, cô Scarlett ạ. Phần lớn các xưởng máy đã bị bọn Yankee phá huỷ. Và ai có một xưởng cưa tức là có một mỏ vàng, vì hiện nay hễ có gỗ là tha hồ đặt giá theo ý mình, Bọn Yankee đốt quá nhiều nhà ở đây, nên không còn đủ chỗ cho mọi người ở và xem chừng người ta đang lên cơn xây dựng lại như điên. Họ không xoay đủ gỗ và thường là chậm trễ. Bây giờ, người ta đổ xô về Atlanta, những người ở nông thôn không tiếp tục canh tác được vì thiếu nô lệ da đen, vì bọn Yankee róc thịt chúng ta xơ xác hơn nữa. Tôi xin nói với cô rằng chẳng bao lâu Atlanta sẽ là một thành phố lớn. Người ta cần gỗ để làm nhà, cho nên tôi sẽ mua ngay cái xưởng máy ấy khi nào... ờ... ngay sau khi họ

thanh toán cho tôi một số hoá đơn nợ. Bằng giờ sang năm, chắc chắn tôi sẽ thoải mái hơn về mặt tiền nong. Tôi ... tôi chắc cô hiểu ý vì sao tôi sốt ruột muốn kiếm tiền nhanh đến thế chứ? Chàng đỏ mặt và lại cười cùng cục. Anh ta nghĩ đến Suellen, Scarlett chán ngán nghĩ thầm.

Trong một lúc, nàng cân nhắc xem có nên vay chàng ba trăm đô la, song nàng mệt mỏi gạt bỏ ý định ấy. Chàng sẽ bối rối, chàng sẽ lắp bắp, chàng sẽ nêu lý do này, nợ khiến chàng không cho nàng vay được. Chàng đã làm việc chật vật để kiếm tiền để đến mùa xuân có thể cưới Suellen và nếu chàng cho vay đi, đám cưới của chàng sẽ phải hoãn vô kỳ hạn. Ngay cả nếu nàng đánh vào tình cảm, nhắc đến bốn phận của chàng đối với gia đình tương lai của mình và dụ được chàng hứa cho vay một món, nàng biết chắc Suellen cũng không để cho chàng làm thế. Suellen ngày càng lo là mình có thể sẽ thành gái già và cô ta sẽ khuấy đảo cả đất trời để ngăn chặn bất cứ cái gì làm hoãn chậm việc thành hôn của cô.

Cái con bé luôn miệng rên rỉ phàn nàn ấy thì có cái gì để khiến cho anh già ngu ngốc này khao khát muốn xây cho nó một cái tổ êm ấm? Suellen không đáng được một người chồng dạt dào tình yêu cùng lợi nhuận của một cửa hàng và một nhà máy cưa. Ngay khi có được tý tiền là Sue sẽ làm bộ làm tịch không ai chịu nổi và dừng hòng nó góp một xu vào việc gìn giữ ấp Tara. Không, đừng trông chờ gì ở Suellen! Nó sẽ coi là nó ở ngoài cuộc và ấp Tara có phải bán đầu giá vì thiếu thuế hoặc cháy trụi, nó cũng bất cần, chừng nào nó còn có quần áo đẹp và được gọi là “phu nhân” này, nợ...

Nghĩ đến tương lai bảo đảm của Suellen, đối lập với tương lai bấp bênh của chính nàng và của ấp Tara, Scarlett cảm thấy lửa phẫn nộ bùng bùng trước sự bất công của cuộc đời. Nàng vội quay mắt ra cửa xe nhìn đường phố lầy lội, sợ Frank nhìn thấy vẻ mặt mình. Nàng sắp sửa mất mọi thứ nàng có, trong khi Sue... Đột nhiên, nàng nảy ra một quyết tâm.

Không thể để cho Suellen chiếm được Frank cùng cửa hàng và cái xưởng cưa của anh ta!

Suellen không đáng được những cái đó. Chính nàng sẽ giành

lấy về mình. Nàng nghĩ đến áp Tara, nhớ lại hình ảnh Jonas Wilkerson, nguy hiểm như con rắn độc, đứng ở bậc dưới thềm trước nhà và nàng níu lấy mảnh ván cuối cùng còn nổi bên trên cuộc đời đang đắm của mình. Nàng đã thất bại với Rhett, nhưng Thượng Đế lại đem Frank đến cho nàng!

Nhưng liệu mình có thể chiếm được anh ta không? Nàng nắm tay lại, mắt nhìn ra ngoài mưa mà chẳng thấy gì. Liệu mình có thể khiến cho anh ta quên Sue và ngỏ lời xin lấy mình thật nhanh được không? Nếu mình đã khiến được Rhett suyt ngỏ lời cầu hôn thì chắc hẳn mình có thể chài được Frank, mình biết thế. Nàng đưa mắt quan sát chàng, mí mắt chớp chớp. Rành là anh ta chẳng đẹp dễ gì, nàng lạnh lùng nghĩ thầm, răng thì hư, hơi thở thì hôi xì và anh ta đáng tuổi cha mình. Ngoài ra, anh ta vừa nhút nhát, hay bồn chồn, lại vừa đầy thiện ý, mình không biết là còn có gì đáng chán hơn những phẩm chất ấy ở một người đàn ông. Nhưng chí ít anh ta là một người trong giới thượng lưu, và mình tin là sống với anh ta còn dễ chịu hơn là sống với Rhett. Chắc chắn mình có thể dặt mũi anh ta dễ hơn. Dù sao đi nữa, ăn mày không thể đòi xôi gấc.

Việc Frank là chồng chưa cưới của Suellen không hề làm lương tâm nàng áy náy. Sau sự sụp đổ hoàn toàn về tinh thần đã đẩy nàng đến chỗ phải đi Atlanta tìm Rhett, việc chiếm vị hôn phu của em gái dường như là một chuyện vặt không cần phải băn khoăn tính đến trong hoàn cảnh này.

Một niềm hy vọng mới dâng lên, làm nàng lại rắn rỏi vững vàng. Nàng quên cả đôi chân ướt và lạnh cóng. Nàng nheo mắt nhìn Frank ráo riết đến nỗi chàng đâm hơi hoảng, và nàng cụp nhanh mắt xuống, nhớ đến lời của Rhett: “Tôi đã trông thấy những con mắt giống như mắt cô... trong một cuộc đấu súng. Chúng chẳng gợi chút nhiệt tâm nào trong ngực người đàn ông cả”.

- Có chuyện gì đấy, cô Scarlett? Cô bị lạnh à?

- Vâng, nàng yếu ớt nói. Tôi có thể... (nàng ngập ngừng, vẻ e dè). Tôi có thể cho tay vào túi bành tô của anh được không. Trời rét quá mà bao tay của tôi thì ướt sũng.

- À... à... tất nhiên là được! Cô không có đôi găng nào ư? Lạy

Chúa, tôi thật là kẻ thô lỗ, cứ nhẩn nha như thế này, huyền thiên xích để trong khi cô rét cóng và đang cần một lò sưởi. Xùy, nhanh lên, Shally! Nhân thế, cô Scarlett, tôi mãi kể chuyện mình quá, quên cả hỏi xem cô làm gì ở khu vực này giữa lúc mưa gió như thế này?

- Tôi đến sở chỉ huy Yankee, nàng trả lời trước khi kịp nghĩ sâu xa.

Cặp lông mày nâu cát của Frank nhướn lên kinh ngạc.

- Ô, Miss Scarlett! Bọn lính tráng... Tại sao...

Lạy Đức mẹ Mary, xin giúp con nghĩ ra một lời nói dối thật lọt tai nàng vội cầu xin. Nếu Frank ngờ là mình đã gặp Rhett thì hỏng kiểu, Frank coi Rhett là kẻ đê tiện nhất trên đời, phụ nữ tử tế nói chuyện với hắn khó bề an toàn.

- Tôi tới đó... tôi tới đó để xem... xem có sĩ quan nào muốn mua ít đồ trang trí của tôi gửi về cho vợ không. Tôi thuê khá lắm.

Frank sững sờ ngả người dựa vào lưng ghế, giằng xé giữa phần nộ và hoang mang.

- Cô đến chỗ bọn Yankee... Cô Scarlett! Cô không nên làm thế. Tại sao... tại sao... Chắc chắn là ba cô không biết! Chắc chắn là bà Pittypat...

- Ôi, nếu anh kể với cô Pittypat thì tôi chết mất! nàng kêu lên lo sợ thực sự và oà lên khóc. Nàng đang rét và khổ sở nên khóc cũng dễ thôi, nhưng hiệu quả thật đáng kinh ngạc. Giá như Scarlett có đột nhiên trút bỏ quần áo thì Frank cũng không thể bối rối luống cuống hơn. Chàng tặc lưỡi liên hồi, lẩm bẩm “Lạy Chúa! Lạy Chúa!” và làm những động tác vô bổ để dỗ nàng. Một ý nghĩ táo bạo nảy ra trong óc xui chàng kéo đầu nàng ép vào vai mình, vỗ về, nhưng chàng chưa bao giờ làm thế với bất kỳ người đàn bà nào và hầu như không biết phải làm thế nào. Scarlett O’Hara, con người vui tươi thế, xinh đẹp thế khóc trong xe của chàng. Scarlett O’Hara, con người kiêu kỳ nhất trong những người kiêu kỳ, đi rao bán đồ khâu cho bọn Yankee. Tim chàng sôi cháy.

Nàng vẫn nức nở, thỉnh thoảng nói một vài tiếng và chàng suy ra rằng mọi sự ở ấp Tara đều không ổn. Ông O’Hara vẫn

không được “như xưa” và nhà đông quá, không đủ ăn. Cho nên nàng nghĩ phải đến Atlanta tìm cách kiếm một ít tiền cho bản thân mình và cho con trai. Frank lại tặc lưỡi và bỗng nhiên chàng thấy đầu nàng đã ngã trên vai mình. Chàng không biết như thế nào mà nó lại ở đây. Chắc chắn không phải do chàng rồi, nhưng kia, đầu nàng đấy, Scarlett đấy, gục trên bộ ngực gầy của chàng mà thốn thức, đem lại cho chàng một cảm giác rạo rục, mới mẻ. Chàng rụt rè vỗ vỗ vai nàng, mới đầu còn thận trọng, rồi khi không thấy nàng cự tuyệt thì mạnh tay hơn. Ôi, người thiếu phụ bé bỏng, dịu dàng, bơ vơ không biết trông cậy vào ai! Và cái hành động của nàng định kiếm tiền bằng đường kim mũi chỉ mới dừng cảm làm sao, đồng thời ngờ nghếch làm sao! Nhưng mà lại đi giao dịch với bọn Yankee thì... thật quá đáng.

- Tôi sẽ không nói với bà Pittypat, nhưng cô phải hứa với tôi, cô Scarlett, là cô không bao giờ làm điều gì tương tự như thế nữa. Cô nghĩ con gái ông O'Hara mà lại...

Cặp mắt xanh của nàng van vỉ níu lấy mắt chàng.

- Nhưng anh Kennedy, tôi phải làm một cái gì chứ. Tôi phải nuôi cho thẳng con trai bé bỏng tội nghiệp của tôi: bây giờ chẳng có ai lo cho chúng tôi cả.

- Cô là một phụ nữ dũng cảm, Frank tuyên bố, nhưng tôi không muốn cô làm những điều như thế. Gia đình cô mà biết thì đến chết vì xấu hổ mất.

- Thế thì tôi làm thế nào bây giờ?

Đôi mắt nhoè lệ ngược nhìn chàng như thể nàng biết chàng có sẵn mọi lời giải đáp và hóng nghe từng lời của chàng.

- Ờ, ngay bây giờ thì tôi chưa biết nhưng tôi sẽ nghĩ ra một cách gì đó.

- Ô, tôi biết là anh sẽ nghĩ ra thôi! Anh thật là tài trí mà... Frank!

Trước đây, nàng chưa bao giờ gọi chàng bằng tên cái và điều đó đối với chàng là một chấn động êm ái, một bất ngờ thú vị. Tội nghiệp cô gái có lẽ quá bối rối đến nỗi thậm chí không nhận ra là mình buột miệng. Chàng cảm thấy đầy thiện ý đối với nàng và rất muốn chở che nàng. Nếu có điều gì chàng có thể giúp được

chị gái của Suellen, nhất định chàng sẽ làm. Chàng rút một chiếc mùi-soa lớn in hoa đưa cho nàng và nàng lau nước mắt, hé môi run rẩy mỉm cười.

- Tôi thật là một con bé ngu si đần độn, nàng biện bạch. Mong anh thứ lỗi.

- Cô không phải là ngu si đần độn. Cô là một thiếu phụ rất can đảm và cô đang cố mang một gánh nặng quá lớn. Tôi e rằng Miss Pittypat sẽ chẳng giúp được gì mấy cho cô. Tôi nghe nói bà ấy đã mất hầu hết tài sản và ông Henry Hamilton cũng đang trong tình cảnh túng quẫn. Tôi chỉ ước ao có một ngôi nhà ấm cúng để mời cô đến ở. Nhưng cô Scarlett, xin cô nhớ cho điều này, khi nào cô Suellen và tôi thành hôn thì dưới mái nhà chúng tôi, bao giờ cũng có chỗ cho cô và bé Wade Hamilton.

Đã đến lúc rồi! Chắc chắn là các vị thánh và các thiên thần phù hộ nàng nên mới đem lại cơ hội trời cho này. Nàng làm bộ rất sung sướng, bối rối và há miệng như để nói một điều gì, rồi lại ngậm ngay lại tức thì.

- Chẳng lẽ cô lại không biết rằng tôi sẽ thành em rể của cô vào mùa xuân này? Chàng nói, giọng vui đùa, song không khỏi bồn chồn.

Rồi thấy mắt nàng đăm lẹ, chàng hoảng hốt hỏi.

- Có chuyện gì vậy? Cô Sue không ốm đấy chứ?

- Ồ, không! Không!

- Có điều gì không ổn. Cô phải nói cho tôi biết.

- Ôi, tôi không thể! Tôi không biết từ trước. Tôi cứ tưởng thế nào nó cũng đã viết thư cho anh... Ôi, thật là đê tiện!

- Cô Scarlett, thế là thế nào?

- Ôi, Frank, tôi không định nói ra, nhưng tôi nghĩ rằng dĩ nhiên là anh đã biết... rằng nó đã viết thư báo cho anh.

- Viết thư báo cho tôi cái gì? Chàng run lên.

- Ôi, nó làm như vậy đối với một người tốt như anh?

- Cô ấy đã làm gì?

- Nó không viết cho anh ư? Ôi, tôi chắc là nó quá xấu hổ không dám viết cho anh. Nó ắt phải xấu hổ. Ôi, có một đứa em gái đề tiện đến thế!

Lúc này, thậm chí Frank không còn đủ sức để hỏi nữa. Chàng ngồi nhìn trừng trừng vào Scarlett, mặt xám ngoét, cương buông lỏng trong tay.

- Nó sẽ lấy Tony Fontaine vào tháng sau. Ôi, tôi rất khổ tâm, Frank. Tôi rất khổ tâm phải là người báo tin ấy cho anh. Nó ngán chờ đợi rồi và nó sợ sẽ thành gái già.

* * *

Mammy đang đứng ở hiên trước, khi Frank đỡ Scarlett xuống xe. Hiên nhiên bà đã đứng đó được một lúc vì cái khăn trùm đầu của bà đã ướt đẫm và chiếc khăn san quấn chặt quanh người in rõ những vệt nước mưa. Bộ mặt đen nhẻm của bà lộ vẻ tức giận pha lẫn với lo âu và môi bà trề ra tới mức Scarlett chưa từng thấy bao giờ. Bà liếc nhanh nhìn Frank và khi nhận ra chàng, mặt bà liền thay đổi – vui thích hoang mang và một cái gì gần gũi với vẻ phạm tội bày ra trên đó. Bà lạch bạch tiến đến vui vẻ chào Frank, nhe răng cười và nhún đầu gối cúi mình khi chàng bắt tay bà.

- Được gặp người hạt nhà, *rành nà* quý hoá, bà nói. Cậu có khoẻ không, cậu Frank? *Nay* Chúa, nom cậu bảnh bao *xang chọng nàm xao* ! Nếu tui biết cô *Scarnett* đi mấy cậu thì tui chả việc gì mà *no* đến *xế* vì tui yên tâm *nà* cô có người *chông nom* . Tui về đến đây thấy cô đã đi rồi và tui cứ *nà coay* cuống sợ con gà bị vật đầu, *tổng* cô đi một mình quanh cái thành phố đầy *dững* Nigger phóng thích *dác dưới nang* thang khắp phố. *Xao* cô không biểu u *nà* cô *da* phố, hở cứng? Cô có bị *nạnh* không?

Scarlett ranh mãnh nhắc mắt với Frank và mặc dù đau đớn vì cái tin vừa nghe, chàng vẫn mỉm cười, biết rằng nàng yêu cầu im lặng và biến chàng thành kẻ đồng lõa.

- U chạy lên gác sắp cho em một bộ quần áo khô, nàng nói. Và một ít trà nóng.

- *Nay* Chúa, *xế nà* hồng hết cái áo dài mới rồi, Mammy làu bàu. Tui *nại* phải mát thì *dờ* hong khô và chải nó cho cô mặc đi đám

cưới tối nay.

Bà vào nhà và Scarlett ghé sát vào Frank thì thầm: “Tối nay, anh ở lại dùng bữa cho bọn tôi đỡ cô đơn. Sau đó chúng ta đi dự đám cưới. Anh hãy tháp tùng bọn tôi nhé! Và xin anh đừng có nói gì với cô Pitty về... về chuyện Suellen kéo cô sẽ rất khổ tâm. Tôi không đành lòng để cô biết là em gái tôi...”

- Ô, không, tôi sẽ không nói đâu! Frank vội nói, mới chỉ nghĩ đến điều đó đã rúm người lại vì đau đớn.

- Hôm nay, anh thật tốt với tôi và giúp ích tôi rất nhiều. Tôi lại thấy can đảm lên.

Nàng xiết chặt tay tạm biệt Frank và dồn hết điện năng của mắt vào cái nhìn hướng về chàng.

Mammy chờ ngay bên trong cửa, nhìn nàng với một vẻ bí hiểm và hỗn hển theo nàng lên gác về phòng ngủ. Bà lặng thinh giúp Scarlett cởi quần áo ướt, vắt lên ghế và đặt nàng nằm vào giường. Khi mang đến một tách trà nóng và một viên gạch nóng bọc trong một tấm vải flanel, bà nhìn xuống Scarlett và nói bằng một giọng gần như xin lỗi mà nàng chưa từng nghe thấy từ miệng bà:

- Con *kìu non*, *nằm xao* cô không nói cho Mammy của cô biết cô mưu tính chuyện gì? *Dư vậy* có phải u đỡ phải *nẽo đẽo* theo nên tận Atlanta này. U quá *dà nại* quá béo, sức đâu mà chạy *coanh dư vậy*.

- U định nói gì vậy?

- Cung à, cô không *nừa nổi* u đâu, u *bết* cô. Ban nãy u *chông* thấy mặt cậu Frank và u *chông* thấy mặt cô, u có thể đọc *chong óc* cô *dư* ông cụ đạo đọc Kinh Thánh. Và u nghe thấy cả cô xì xầm mấy cậu Frank gì gì về cô Suellen nữa. Nếu u *bết nà* cô định sẵn cậu Frank thì u đã ở *nại* nhà cho khoẻ.

- Thôi được, Scarlett cộc cằn nói và rúc mình vào trong chăn, biết rằng đừng hòng tìm cách đánh lạc hướng Mammy, thế trước u nghĩ là ai?

- Cô bé ạ, u không *bết*, *dưng* u không ưng cái vẻ mặt của cô hôm qua. Và u nhớ *nà* bà Pittypat viết thư cho cô *Menny dăng* cái

tên *niu* mạnh Butler í có *rút* nhiều *tên* u không có quên *dững* gì u nghe *đọc* . Cơ mà cậu Frank thì khác, cậu í không xinh *giai đưng* nà người quý phái.

Scarlett quắc mắt nhìn Mammy và bà nhìn lại với cái vẻ của một người đã trải mọi sự đời.

- Thế u định làm gì về chuyện đó? Mách bảo với Suellen ư?

- U *xẽ dúp* cô *nà*m vừa *nòng* cậu Frank bằng mọi cách u *bết* , Mammy vừa nói vừa quán chần quanh cổ Scarlett.

Scarlett nằm yên lặng một lúc trong khi Mammy lảng xãng quanh nhà. Nàng nhẹ hẫng người thấy không cần phải rườm lời với nhau. Mammy không yêu cầu giải thích cũng không trách móc. Bà hiểu và im lặng. Scarlett tìm thấy ở bà một con người thực tế còn triệt để hơn chính nàng. Cặp mắt già khôn ngoan vẫn tia máu của bà nhìn sâu, nhìn tỏ tường với cái trực cảm không bị ý thức ngăn trở của người mông muội và của trẻ con, khi đối tượng yêu thương của mình bị đe dọa. Scarlett là đứa con bé bỏng của bà và khi đứa bé của bà muốn gì, dù cái đó thuộc về người khác, Mammy cũng sẵn sàng giúp nó lấy bằng được. Bà không buồn nghĩ đến quyền chính đáng của Suellen và Frank Kennedy, ngoại trừ để cười thầm trong bụng. Scarlett đang gặp khó khăn, đang ráng hết sức mình để gỡ ra, đó là con của bà Ellen, và Mammy đứng về phe nàng không do dự một giây.

Scarlett cảm thấy sự ủng hộ lặng lẽ và trong khi viên gạch nóng ủ chân làm người nàng ấm lên, niềm hy vọng le lói khi nàng rét run trên cỗ xe đưa về nhà, bùng lên thành một ngọn lửa. Nó lan khắp người, thúc tim nàng bơm máu vào huyết quản thành từng đợt rộn ràng. Sức lực trở lại cùng với một niềm phấn khích cuồn loạn khiến nàng muốn cất tiếng cười thật to. Ta chưa thua đâu, nàng hân hoan nghĩ thầm.

- Đưa cho em chiếc gương, Mammy, nàng nói

- Không được thò vai ra khỏi chần, Mammy ra lệnh và đưa chiếc gương tay cho Scarlett, đôi môi dày tùm tùm cười.

Scarlett soi gương.

- Nom em nhợt nhạt như bóng ma, nàng nói, và tóc thì xoã xượi như đuôi ngựa ấy.

- Đáng *da* cô phải xinh đẹp hơn.
- Hừm... Mưa to lắm phải không.
- Cô *bết* xưa nà đang mưa *du chút nước* .
- Được, dù sao u cũng phải lên phố hộ em.
- Tui không có đi *dũa núc* mưa *xế* này.
- U phải đi, nếu không thì chính em sẽ đi.
- Cô có việc gì cần kíp đến nỗi không hoãn *được*? Tôi thấy hôm nay cô *nằm cần nấy* việc nà đủ rồi.

- Em cần một chai nước thơm Cologne, Scarlett nói, soát thật kỹ mặt mình trong gương. U có thể gọi đầu cho em và chà tóc bằng nước Cologne. Và mua cho em một bình kem hạt mộc qua để giữa phẳng tóc.

- Tui không có gọi đầu cho cô vào giờ này, mà cũng không để cô súc nước *Cô lô nên* tóc *du* một cô ả phóng đảng. Tui còn một hơi thở thì còn không chịu *xế*.

- Ô, em cần thế. U lấy trong ví của em năm đồng đô la bằng vàng và lên phố đi.

Và... ờ... Mammy, luôn tiện, u mua cho em một... một ống sáp môi.

- Đó nà cái gì? Mammy hỏi, vẻ nghi hoặc.

Scarlett nhìn vào mắt bà, vờ làm ra vẻ lạnh lùng. Với Mammy thật không sao lường được là có thể lấn át bà đến mức nào.

- U không cần biết, cứ việc hỏi mua thôi.

- Tui không có mua thứ gì mà tui không *bết* nó nà cái gì...

- Thôi được, nó là một thứ son, nếu u muốn biết đến thế! Son bôi mặt. Đừng có đứng đấy mà trương phình ra như con cóc ấy. Đi đi.

- *Xon!* Mammy kêu lên. *Xon* bôi mặt! Chà, cô chưa *nhón* đến độ tui không *xế* phết *doi* vào đít cô đâu! Chưa bao *dờ* tui thấy *chuyện* xấu xa vô đạo đức *xế!* Cô mất *chí* rồi! Khéo ngay *núc* này đây, bà Enen đang *chặn chở* trong mồ đấy! Cô định bôi *xon* vào mặt *du* một...

- U cũng biết là bà ngoại Robillard cũng đánh phẩn tô son và...

- Phải, và còn mặc mỗi một cái váy ngắn cũn cỡn, *nại* dầm nước nó dính vào *nằm nôi* "phom" đùi nên, cơ mà *xế* không có *nghĩa* nà cô cũng *nằm dư xế!* Hồi cụ cố bà còn *chẻ* nà thời vong *nuân* *bại* ní, cơ mà thời *xế* đổi thay rồi và...

- Nhân danh Chúa! Scarlett sốt tiết kêu lên và tung chăn ra. U có thể về ngay ấp Tara đi!

- Cô đừng hòng đuổi tui về ấp Tara nếu tui không muốn. Tui tự do, Mammy sôi nổi nói. Và tui *xế* cứ ở *nại* ngay đây. *Chở* *nại* *dường* nằm đi. Cô *mốn* *xưng* phổi ngay *bí* giờ à? Bỏ cái corsse í xuống! Bỏ xuống, cưng. Thôi, cô *Scarnett*, giờ này cô không đi *đâu* *xất*. *Nay* Chúa! Rành cô nom *dống* đúc ba cô! *Coay* vào *dường* nằm đi... U không *xế* đi mua *xon* *đọc*! U đến chết vì xấu hổ nếu mọi người *bết* đó *nà* mua cho cô bé của u! *Scarnett*, cô dịu dàng *xế*, xinh đẹp *xế*, *nọ* *nà* phải *xon* phẩn. Cưng à, *chừ* bọn đàn bà *nặng* *nơ*, chả ai dùng cái của í!

- Vậy mà họ đã đạt kết quả đó thôi!

- *Jêxu*, *nay* Chúa hãy nghe cô í xem! Con *kìu* con của u, *chớ* nói *dững* *đều* *tầm* *bậy* *dư* *xế*! Bỏ *dững* cái tất ướt của cô xuống. U không để cô tự đi mua *dững* thứ í đâu, hôn bà *Enen* *xế* về ám u mát. *Coay* về *dường* đi. U *xế* đi. Có thể u *xế* tìm thấy một cửa hàng không *bết* gia đình nhà ta.

* * *

Tối hôm ấy, tại nhà bà Elsing, khi hôn lễ của Fanny đã được cử hành theo nghi thức và khi ông già Levi cùng các nhạc công khác đang so dây đàn chuẩn bị cho cuộc khiêu vũ, Scarlett vui sướng nhìn quanh. Thật phẩn khởi được thực sự tham dự một cuộc liên hoan. Nàng cũng hài lòng về sự đón tiếp nồng nhiệt dành cho mình. Khi nàng khoác tay Frank bước vào nhà, mọi người đổ xô tới nàng với những tiếng reo mừng hoan hỉ, hôn nàng, bắt tay, nói rằng họ nhớ nàng ghê ghớm, rằng nàng không nên trở về ấp Tara nữa. Cánh đàn ông nịnh đầm dường như quên rằng trước kia nàng đã ra sức làm tan nát tim họ, còn phái nữ thì dường như quên rằng nàng làm mọi điều có thể làm để dụ hoặc các chàng theo đuổi họ chuyển mục tiêu. Cả đến các bà Merriwether, Whiting, Meade và các phu nhân lớn tuổi khác từng đã rất lạnh

lòng với nàng trong những ngày cuối cùng của chiến tranh, cũng quên đi nếp ứng xử buông tuồng của nàng cũng như thái độ chê trách của họ đối với cung cách ấy, mà chỉ nhớ rằng nàng đã đồng cam cộng khổ với họ trong thất bại chung, rằng nàng là cháu gái bà Pitty và vợ goá của Charlie. Họ hôn nàng và, nước mắt rưng rưng, nhắc đến người mẹ quá cố thân yêu của nàng và hỏi thăm tỉ mỉ mọi chuyện về cha nàng cùng các em gái của nàng. Ai nấy đều hỏi thăm Melanie và Ashley, muốn biết lý do tại sao họ cũng không trở về Atlanta.

Mặc dầu vui thích trước sự đón tiếp ấy, Scarlett vẫn cảm thấy một chút ngượng ngùng, mà nàng cố che giấu, vì chiếc áo dài nhung của mình. Nó vẫn còn ẩm đến tận đầu gối và vẫn lấm tẩm những vết bẩn ở vạt viền, mặc dầu Mammy và chị bếp đã cố gắng điên cuồng tẩy rửa bằng một chiếc bàn chải tóc sạch tinh và một siêu nước sôi, sau đó lại điên cuồng vừa rũ vừa hong trước một lò sưởi mở rộng. Scarlett sợ có ai để ý thấy mình thấy tình trạng lấm lem ấy và hiểu ra rằng đây là chiếc áo dài đẹp duy nhất của nàng. Nàng hưng phấn lên một chút khi thấy áo của nhiều nữ tân khách khác nom còn tề hơn áo nàng bội phần. Những chiếc áo cũ, vá mạng công phu, là đi là lại. Chí ít, áo của nàng cũng còn lành lặn và mới nguyên, mặc dầu bị ướt - thực tế là chiếc áo dài mới duy nhất trong đám, không kể chiếc áo cưới bằng xa-tanh trắng của Fanny.

Nhớ lại những điều bà cô Pitty đã nói về tình trạng tài chính của gia đình Elsing, nàng thắc mắc không hiểu họ lấy đâu ra tiền may chiếc áo xa-tanh, mua các đồ uống, trả công trang trí và lai còn thuê nhạc công nữa. Chắc phải tốn khá của. Có lẽ là đi vay hoặc giả cả họ Elsing phải đóng góp cho đám cưới xa hoa của Fanny. Một đêm cưới như thế giữa thời buổi khó khăn này, Scarlett thấy là một điều thái quá ngang với những tấm bia mộ anh em nhà Tarleton. Nàng cảm thấy cũng khó chịu và mất cảm tình y như khi đứng trong nghĩa trang gia đình Tarleton. Những ngày có thể quăng tiền như rác đã qua rồi. Tại sao những người này vẫn ngoan cố vung tiền quá trán như ngày xưa khi mà ngày xưa đã vĩnh viễn không còn?

Nhưng, bằng một cái nhún vai, Scarlett xua đi nỗi khó chịu thoáng qua ấy. Đó không phải là tiền của nàng và nàng không

muốn để nổi bật với sự điên rồ của kẻ khác làm vẫn niềm vui tối nay của mình.

Nàng phát hiện ra rằng mình rất quen chú rể, vì đó là Tommy Wellburn ở Sparta. Năm 1863, nàng đã chăm sóc anh ta khi anh ta bị thương ở vai. Hồi đó, anh ta là một thanh niên đẹp trai cao hơn một mét tám, bỏ trường y để ra nhập kỵ binh. Giờ đây nom anh ta như một ông già bé nhỏ do vết thương ở háng làm gập người lại. Anh ta đi đứng khó nhọc và, đúng như bà cô Pitty nhận xét, chàng chân một cách thô kệch. Nhưng anh ta dường như hoàn toàn không biết gì về vẻ bề ngoài của mình, hoặc giả không bận tâm đến điều đó, và ứng xử như một người không kém cạnh bất cứ ai. Anh ta đã từ bỏ mọi hy vọng tiếp tục học trường y và hiện là một tay thầu khoán điều khiển một toán lao công người Ailen xây dựng một khách sạn mới. Scarlett thắc mắc không hiểu làm sao anh ta có thể làm được một công việc vất vả như vậy trong điều kiện thương tật, nhưng nàng không hỏi gì, miễn cưỡng nhận ra là hầu hết mọi sự đều có thể khi cần thiết.

Tommy, Hugh Elsing và anh chàng Rene Picard bé nhỏ giống như khi đứng nói chuyện với nàng trong khi bàn ghế được đẩy sát vào tường để chuẩn bị cho cuộc khiêu vũ. Hugh chẳng thay đổi gì từ khi Scarlett gặp anh lần cuối vào năm 1862. Vẫn là chàng thanh niên mảnh khảnh, nhạy cảm, vẫn cái lọn tóc này sáng rũ xuống trán và đôi bàn tay yếu ớt có vẻ vô dụng mà nàng nhớ rất rõ. Nhưng Rene thì đã khác kể từ đợt nghỉ phép về cưới Maybelle Merriwether. Anh ta vẫn còn cái ánh lấp láy điển hình Gôloa trong cặp mắt đen và cái niềm vui sống của người Creole^[79] song mặc dầu luôn cười thoải mái, mặt anh ta vẫn có một cái gì khắc khổ không thấy trong những ngày đầu chiến tranh. Và cái vẻ sang trọng kiêu kỳ gắn liền với anh ta trong bộ quân phục Zouave hào nhoáng đã biến mất.

- Má như hoa hồng, mắt như ngọc bích! Anh ta vừa hôn tay Scarlett vừa nói, ca tụng màu phấn hồng trên mặt nàng. Xinh đẹp như khi tôi gặp chị lần đầu tại cuộc bán phúc thiện. Chị còn nhớ chứ? Tôi không bao giờ quên chị đã ném chiếc nhẫn cưới vào làn của tôi như thế nào. Chà, thật là dũng cảm! Nhưng tôi không bao giờ nghĩ là chị lại đợi lâu như thế chưa đeo một cái khác vào.

Mắt anh ta long lanh một ánh tinh quái và anh ta khẽ huyếch

khuỷu tay vào mạng sườn Hugh.

- Còn tôi thì không bao giờ nghĩ là anh lại đi đẩy xe bán pate, nàng nói.

Chẳng những không hề xấu hổ vì bị nói thẳng vào mặt về địa vị sa sút của mình, anh ta lại có vẻ thích trí, cười ha hả và vỗ vào lưng Hugh.

- Touché^[80] ! Anh ta kêu lên. Bellemère^[81] , bà Merriwether, bà bắt tôi làm thế, công việc lao động đầu tiên trong cả đời tôi. Rene Picard này, kẻ vốn sinh ra chỉ để nuôi ngựa giống và chơi viôlông cho đến già! Bây giờ, tôi đẩy xe bán pate và tôi lại thích thế cơ chứ. Bellemère, bà ấy có thể khiến một người đàn ông làm bất cứ cái gì. Giá mà bà là đại tướng thì khéo chúng ta đã thắng trong cuộc chiến rồi, phải không Tommy?

Chà, Scarlett nghĩ lại đến nước đẩy xe đi bán pate trong khi cha mẹ anh ta ngày xưa có hàng dãy đồn điền chạy suốt mười dặm dọc sông Mississippi, lại thêm một toà nhà lớn ở New Orlean nữa!

- Nếu trong hàng ngũ chúng ta có các bà mẹ vợ thì chắc chúng ta đã đánh bại bọn Yankee trong một tuần, Tommy tán thành đưa mắt nhìn cái thân hình dong dỏng, quật cường của bà mẹ vợ mới. Lý do duy nhất khiến chúng ta đã cầm cự được lâu thế, là vì lớp phụ nữ đằng sau lưng chúng ta không chịu bỏ cuộc.

- Họ không bao giờ chịu bỏ cuộc. Hugh cãi chính với một nụ cười tự hào nhưng hơi gượng gạo. Trong số phụ nữ có mặt tại đây tối nay, không ai đã đầu hàng bất kể chồng, cha, hoặc con trai, hoặc anh em của họ đã làm gì ở Appomattox^[82] . Điều đó đối với họ nặng nề hơn là đối với chúng ta. Chí ít, chúng ta cũng đã nhận phần bù đắp qua chiến đấu.

- Còn họ thì quá căm thù, Tommy bổ sung, Scarlett, xem chừng thấy sự sa sút của cánh đàn ông, phụ nữ lại phiền lòng hơn bọn tôi nhiều, có phải không nhỉ? Hugh đáng lẽ là một quan toà. Rene đáng ra phải biểu diễn vĩ cầm trước những cái đầu đội mũ miện ở châu Âu... (anh ta cúi đầu tránh một đòn Rene nhắm vào anh). Còn tôi trước định trở thành bác sĩ và bây giờ...

- Hãy cho chúng tôi thời gian! Rene kêu lên. Rồi tôi sẽ trở

thành ông Hoàng Pate của miền Nam! Và Hugh đôn hậu của tôi sẽ là Vua củi nòm, còn cậu, Tommy của tôi, cậu sẽ là chủ của các nô lệ Ailen thay vì nô lệ da đen. Một thay đổi lớn lao... thú vị biết bao! Còn các chị, Scarlett và Melly, thì thế nào? Các chị vắt sữa bò, hái bông?

- Thực tình là không? Scarlett lạnh lùng nói, không sao hiểu nổi thái độ vui vẻ chấp nhận khó khăn gian khổ của Rene. Việc ấy đã có nô lệ da đen của chúng tôi.

- Tôi nghe nói chị Melly đặt tên con trai là “Beauregard”. Nhờ chị nói với chị ấy rằng tôi, Rene, rất đồng tình và tuyên bố trừ “Jêxu” ra, không có cái tên nào đẹp hơn thế.

Và tuy vẫn mỉm cười đùa cợt, mắt anh ta ngời lên kiêu hãnh khi nhắc đến tên người anh hùng sôi nổi của Louisiana^[83],

- Ấy còn có “Robert Edward Lee” nữa chú. Tommy nhận xét. Và tuy tôi không định làm giảm uy tín già Beau, tôi sẽ đặt tên cho con trai đầu lòng của tôi là “Bob^[84] Lee Wellburn”.

Rene cười và nhún vai.

Mình kể cho cậu cho nghe một câu chuyện đùa nhưng có thật. Và cậu sẽ thấy dân châu Âu sống ở Mỹ nghĩ thế nào về Beauregard dũng cảm của chúng tôi và về tướng Lee, gặp một gã Creole, quân của Beauregard. Và gã người Virginia nói hoài nói huỷ, nào là tướng Lee làm thế này, nào là tướng Lee nói thế kia. Còn gã Creole thì tỏ ra lịch sự, gã nhăn trán cố nhớ lại rồi gã mỉm cười nói: “Tướng Lee! Ah, oui^[85]! Bây giờ, tôi biết rồi! Tướng Lee! Người mà tướng Beauregard khen!”.

Scarlett cố lịch sự cười theo nhưng nàng thấy câu chuyện vừa rồi chẳng có gì lý thú ngoài cái điều là người Creole cũng ngạo mạn y như dân Charleston và dân Savannah. Hơn nữa nàng luôn luôn nghĩ rằng con trai Ashley lẽ ra phải mang tên chàng mới đúng.

Sau ít phút đầu so dây, thử dây vang vang, các nhạc công bắt đầu tấu bản “Già Dan Tucker” và Tommy quay sang Scarlett.

- Chị nhảy chứ, Scarlett? Tôi không thể mời chị được nhưng Hugh và Rene...

- Không, cảm ơn anh. Tôi còn tang mẹ tôi, Scarlett vội nói. Tôi

sẽ ngồi ngoài xem...

Nàng đưa mắt tìm Frank Kennedy, thấy chàng ở bên cạnh bà Elsing và vẫy chàng lại.

- Nếu anh mang cho tôi chút gì uống thì tôi ngồi ở chỗ góc hôm đăng kia, rồi chúng ta sẽ nói chuyện vui vẻ, nàng bảo Frank trong khi ba chàng trai kia tách ra.

Khi chàng vội vã chạy đi để lấy cho nàng một ly rượu vang và một lát bánh ngọt mỏng như tờ giấy, nàng vào trong góc hôm ở đầu phòng khách và soạn lại váy sao cho những vết bẩn nhất khỏi lộ ra. Niềm phấn hứng được thấy đông người và lại được nghe nhạc đã xua khỏi đầu óc nàng câu chuyện nhục nhã với Rhett hồi sáng. Ngày mai, nàng sẽ ngẫm nghĩ về ứng xử của Rhett, và nỗi nhục của nàng để mà quần quai ê chề. Ngày mai nàng sẽ tự hỏi mình có gây ấn tượng gì với trái tim đau đớn và hoang mang của Frank không. Nhưng tối nay thì hăng khoan. Tối nay, nàng đang dạt dào sức sống đến tận đầu móng tay, hy vọng làm cho mọi giác quan linh hoạt lên và đôi mắt long lanh.

Từ góc hôm, nàng nhìn ra phòng khách rộng lớn và quan sát các cặp nhảy, nhớ lại khi nàng tới Atlanta lần đầu tiên trong chiến tranh, căn phòng này đẹp biết bao. Dạo ấy, sàn gỗ bóng như gương và trên đầu, chức đài treo với hàng trăm nhánh nhỏ bắt và phản chiếu mọi tia sáng của hàng chục cây nến cắm trên đó, để rồi toả hắt ra quanh phóng như những ánh lửa, kim cương, ngọc sapphire. Những bức chân dung cũ trên tường vừa trang nghiêm vừa nhân hậu, nhìn xuống các tân khách với vẻ đôn đả dịu dàng. Những chiếc sofa bằng gỗ hồng mộc êm ả, mời chào và chiếc lớn nhất được đặt ở chỗ danh dự, chính trong góc hôm nàng đang ngồi đây. Đó là chỗ ngồi ưa thích của Scarlett trong các cuộc liên hoan. Từ điểm này, có thể nhìn bao quát cả phòng khách và phòng ăn ở mé bên kia, cái bàn bầu dục bằng gỗ bồ đào cho hai mươi người ăn và hai mươi chiếc ghế chân mảnh duyên dáng, e áp dựa vào tường, các tủ buýp-phê đồ sộ chất đầy những đồ bạc nặng, những giá nến bảy ngọn, những cốc có chân, những lọ dầu giấm, những bình và ly nhỏ lấp lánh. Trong những năm đầu chiến tranh, Scarlett đã bao lâu ngồi trên chiếc xôfa này, bao giờ cũng có một sĩ quan đẹp trai nào đó bên cạnh, nghe tiếng violin, celo, accordion, banjo đệm cho những cặp nhảy náo

nước lướt chân sột soạt trên sàn nhà đánh xi bóng lộn.

Giờ đây, chúc đài treo tắt lịm, cong queo rệu rạo, phần lớn các nhánh đã gãy như thể bọn chiếm đóng Yankee đã biến những thứ đẹp đẽ ấy thành mục tiêu cho mũi ủng của chúng. Giờ đây chỉ có một ngọn đèn dầu và mấy ngọn nến được thắp trong phòng cộng với nguồn sáng chính là đồng lửa reo phần phật trong cái lò sưởi rộng. Ánh sáng bập bùng ấy cho thấy mặt sàn cũ xỉn đã bị sút sọc, toác vỡ tới mức không thể cứu chữa được. Những khoảng vuông vuông trên giấy phủ tường đã phai màu chứng tỏ những bức chân dung đã từng được treo ở đó và những kẽ nứt rộng ở lớp vữa trát nhấc nhở đến cái hôm trong thời kỳ bao vây, một quả đạn đại bác đã nổ trúng nhà, bóc cả một phần mái và tầng hai. Cái bàn gỗ bồ đào nặng nề, đầy bánh ngọt và bình rượu các loại, vẫn ngự ở giữa phòng ăn nom như trống trải, nhưng đã sút sọc nhiều và những cái chân gãy lộ ra những dấu vết sửa chữa vụng về. Cái tủ buýp-phê, những đồ bạc và những chiếc ghế chân thon mảnh đã biến mất. Những tấm rèm bằng vóc Đamát nhuộm màu vàng mờ trước vẫn che cửa kính vòm ở cuối phòng, cũng không còn, mà chỉ thấy những mảnh rèm đăng-ten sót lại, tuy sạch sẽ nhưng rõ ràng là vá vúi.

Thay vào chiếc sofa vành cung ưa thích của Scarlett là một chiếc ghế băng cứng chả mấy tiện nghi. Nàng ngồi lên đó, cố làm ra vui vẻ, thậm ước lớp váy đang mặc đủ gọn để nàng có thể nhảy thoải mái. Giá lại được nhảy thì khoái biết mấy. Nhưng dĩ nhiên là ngồi ở trong góc hõm kín đáo này, nàng có thể đạt kết quả với Frank mỹ mãn hơn là giữa một điệu vũ quay cuồng đến đứt hơi và nàng có thể làm ra say mê nghe chàng nói, khích chàng lao vào những cơn bốc đồng rồ dại hơn.

Nhưng tiếng nhạc thật là mời mọc. Chiếc giày muyn của nàng thềm thuồng giậm nhịp theo bàn chân bè bè của ông già Levi đang vừa gảy một chiếc banjô lanh tanh vừa xuống các vũ hình của điệu nhảy quay tròn. Những bàn chân lướt, quẹt và giậm trên sàn trong khi hai hàng người nhảy về phía nhau, tiến tiến, lùi lùi, quay tròn và nắm tay nhau làm vòm.

Già Dan Tucker say tíu cung thang

(Xin quý ông nhắc bổng bạn nhảy)

Ngã giữa cánh đồng và la ỏm tối

(Xin quý bà nhảy lệ!)

Sau những tháng buồn chán và mệt nhọc ở ấp Tara, nàng sung sướng có dịp lại được nghe nhạc và tiếng chân khiêu vũ, lại được thấy những bộ mặt bạn bè thân thuộc cười vui trong ánh sáng yếu ớt, nói những lời bông đùa như xưa, trêu chọc, giễu cợt nhau, chót nhả đùa tình. Tưởng như những ngày rục rờ năm năm trước đây đã quay trở lại. Nếu nhắm mắt lại, đừng trông thấy những chiếc áo sờn lộn lại, những đôi ủng và giày muyn vá víu, nếu đừng hình dung lại gương mặt các chàng trai không bao giờ còn tham gia nhảy nữa, nàng hầu như có thể nghĩ rằng chẳng có gì thay đổi. Nhưng trong khi nàng quan sát những ông lớn tuổi tụ tập quanh bình rượu trong phòng ăn, các bà có chồng ngồi dọc theo tường vừa nói chuyện vừa che miệng bằng những bàn tay giờ đây không có quạt để phe phẩy, và những cặp trai gái trẻ chao người nhảy nhót, đột nhiên một ý nghĩ lạnh lùng, ghê sợ đến với nàng rằng tất cả đã thay đổi đến nỗi tưởng như những bóng dáng quen thuộc kia là những bóng ma.

Nom họ vẫn như xưa mà đã khác vời. Do đâu vậy nhỉ? Phải chăng chỉ vì họ đã già thêm năm tuổi? Không, đó là một cái gì còn hơn là tác động của dòng chảy thời gian. Một cái gì đã từ bỏ họ, từ bỏ thế giới của họ. Năm năm trước đây, một cảm giác an toàn bao quanh họ, êm ru đến nỗi thậm chí họ không nhận ra, và họ nở bừng như hoa đến độ mãn khai trong sự chở che đó. Giờ đây, nó đã biến mất và cùng với nó, cũng biến mất luôn niềm rạo rức thuở xưa, niềm linh cảm xưa về một cái gì vừa ngọt ngào vừa náo nức đang chờ đợi mình, và vẻ đẹp huyền hoặc xưa trong lối sống của họ.

Nàng biết mình cũng thay đổi nhưng không thay đổi như họ và điều đó làm nàng bối rối. Nàng ngồi ngắm họ và cảm thấy mình là một kẻ xa lạ giữa bọn họ, xa lạ và đơn độc như thể nàng từ một thế giới khác đến, nói một ngôn ngữ khác mà họ không hiểu, cũng như nàng không hiểu ngôn ngữ của họ. Rồi nàng hiểu ra rằng cảm giác này cũng chính là điều nàng cảm thấy đối với Ashley. Với chàng và với những người thuộc loại chàng – mà số này lại tạo thành đại bộ phận thế giới của nàng – nàng cảm thấy mình đứng ngoài một cái gì nàng không hiểu nổi.

Mặt họ không thay đổi mấy tí và cung cách họ vẫn nguyên như cũ nhưng nàng thấy hình như hai điều đó là tất cả những gì các bạn cũ của mình còn giữ lại được. Bất chấp tuổi tác, thời gian, một vẻ đàng hoàng, hào hoa phong nhã vẫn gắn liền với họ và ắt còn tồn tại cho đến trọn đời, nhưng họ cũng sẽ mang xuống mồ một nỗi cay đắng không thể tiêu tan, một nỗi cay đắng sâu xa không lời nào diễn tả nổi. Họ thuộc một dân tộc dữ dằn, song lời ăn tiếng nói dịu dàng, một dân tộc mệt mỏi bị đánh bại song không chịu chấp nhận thất bại, bị đánh gục mà vẫn kiên quyết đứng thẳng. Họ bị đè bẹp và không biết dựa vào đâu, họ là dân của những tỉnh bị chinh phục,. Họ nhìn quân thù giày xéo đất Bang yêu dấu, bọn côn đồ coi khinh pháp luật, đám nô lệ cũ của họ trở thành một mối đe dọa, đồng bào của họ bị chà đạp, đàn ông bị mất quyền công dân, phụ nữ thì bị lãng nhục. Và họ nhớ đến những năm mờ.

Trong thế giới cũ của họ, tất cả đều đã thay đổi trừ những hình thức cũ. Những tập tục cũ vẫn được duy trì, phải được duy trì bởi lẽ họ chỉ còn có hình thức mà thôi. Họ níu chặt lấy những điều họ biết rõ nhất và yêu quý nhất trong quá khứ, những cung cách nhàn tản, phép lịch sự, phong thái thoải mái dễ chịu trong quan hệ con người và nhất là thái độ che chở của nam giới đối với phụ nữ. Trung thành với truyền thống được giáo dỡng, nam giới luôn luôn lịch sự, âu yếm, họ gần như tạo được một không khí chở che cho phụ nữ khỏi mọi điều khắc nghiệt và không hợp với con mắt đàn bà. Điều đó, theo Scarlett nghĩ, là phi lý cao độ vì bây giờ chẳng còn mấy điều mà phụ nữ không thấy và không biết trong năm năm vừa qua, kể cả những bà, những cô cấm cung nhất. Họ đã chăm sóc thương binh, đã khép mắt cho những người hấp hối, đã chịu những đau khổ của chiến tranh, lửa đạn và tàn phá, đã biết thế nào là kinh hoàng, là trốn chạy, là đói khát.

Nhưng, bất luận những cảnh hãi hùng họ đã thấy, những công việc hạ đẳng họ đã làm và sẽ còn phải làm, họ vẫn là các ông lớn bà lớn, loại vương hầu bị lưu đày – chua chát, tách biệt, không tò mò, ưu ái với nhau, rắn như kim cương, sáng trong và dễ vỡ như những nhánh pha lê gãy của chúc đài treo trên đầu họ. Những ngày xưa đã qua hẳn, nhưng những con người này vẫn sống theo cách của họ như thể thời xưa vẫn còn đấy, vẫn dễ

thương, ung dung nhàn tản, nhất quyết không đổ xô, bon chen chạy theo đồng tiền như bọn Yankee, nhất quyết không từ bỏ một thói quen cũ nào.

Scarlett biết bản thân mình cũng thay đổi nhiều. Nếu không thì nàng đã không thể làm những điều nàng đã làm từ hồi ở Atlanta lần trước, nếu không thì giờ đây nàng đã chẳng mưu tính cái điều nàng đang điên cuồng hy vọng sẽ hoàn thành. Nhưng sự cứng rắn của họ khác với sự cứng rắn của nàng, có điều khác như thế nào thì ngay lúc này, nàng chưa rõ. Có lẽ là ở chỗ không có gì là nàng không thể làm, trong khi có rất nhiều điều những người này thà chết chứ không chịu. Có lẽ là ở chỗ họ đã hết hy vọng nhưng vẫn mỉm cười với cuộc đời, duyên dáng cúi chào và nhắm mắt làm lơ. Điều đó, Scarlett không làm được.

Nàng không thể làm ngơ trước cuộc đời. Nàng phải sống cuộc sống thực tại và nó quá tàn nhẫn, quá cừ địch khiến nàng không thể cố đánh bóng mạ kền sự phũ phàng của nó bằng một nụ cười. Scarlett hoàn toàn không hiểu sự dịu dàng, lòng can đảm và tự hào bất khuất của các bạn nàng. Nàng chỉ thấy một thái độ ương ngạnh ngu ngốc chỉ một mực quan sát sự việc mà mỉm cười, không chịu đương diện với chúng.

Nhìn những cặp nháy mắt đỏ bừng vì điệu vũ quay tròn, nàng tự hỏi không biết thời cuộc có xô đẩy họ như xô đẩy nàng không, họ có gặp hay không những bất hạnh đại loại như người yêu chết, chồng tàn phế, con cái đói rách, ruộng vườn mất trắng, mái nhà ẩm cúng yêu dấu trở thành chỗ nương náu của những kẻ xa lạ? Nhưng cô nhiên là họ cũng bị thời cuộc xô đẩy! Nàng biết hoàn cảnh họ tương tận gần như hoàn cảnh của chính mình. Những mất mát thiếu thốn của họ cũng là những mất mát thiếu thốn của nàng, những vấn đề mắc mớ của họ cũng chẳng khác gì những vấn đề nàng vấp phải. Tuy nhiên, phản ứng của họ lại khác. Những bộ mặt nàng nhìn thấy trong phòng này không phải là mặt thật, đó là những mặt nạ, những mặt nạ cực tốt không bao giờ rơi.

Nhưng nếu như họ đã chịu cay cực vì hoàn cảnh phũ phàng như nàng – và thực tế là thế – làm sao họ có thể giữ được cái vẻ vui tươi và tâm hồn nhẹ lâng như thế? Thực ra tại sao họ phải cố làm ra như thế? Nàng không hiểu nổi họ và điều đó gây cho nàng

một nỗi bực dọc mơ hồ. Nàng không thể giống họ. Nàng không thể nhìn thế giới sụp đổ với một vẻ vô lo bất cần. Nàng như con cáo bị săn đuổi, cảm đầu chạy, tim như muốn vỡ tung, cố sao cho tới hang trước khi đàn chó rượt kịp.

Đột nhiên nàng thấy căm ghét tất cả bọn họ vì họ khác nàng, vì họ gánh chịu những tổn thất với một vẻ mà nàng không bao giờ có thể đạt được và cũng chẳng bao giờ muốn đạt được. Nàng căm ghét họ, những kẻ xa lạ tươi cười, nhanh nhẹn ấy, những kẻ ngu dại kiêu điệu dường như lấy mát mát làm tự hào ấy. Đám phụ nữ vẫn ra dáng người quý phái và nàng biết họ quý phái thật, mặc dầu hàng ngày họ vẫn phải làm những công việc tồi đòi và không biết sắp tới sẽ kiếm đâu ra được chiếc áo dài. Tất cả đều là lá ngọc cành vàng! Nhưng nàng không thể tự cảm thấy mình là một bậc trâm anh, bất luận chiếc áo dài nhung và làn tóc sức nước thơm của mình, bất luận dòng dõi cao sang và cơ nghiệp giàu có trước đây của mình. Sự tiếp xúc nặng nhọc gian khổ với đất đỏ ấp Tara đã bóc tuột lớp vỏ quý phái của nàng và nàng biết nàng chỉ có thể lại cảm thấy mình là người thượng lưu khi nào trên bàn ăn của nàng trĩu nặng bát đĩa, dao thìa, các tách bằng bạc và pha lê, nghi ngút khói thức ăn hậu hĩ, khi nào xe ngựa riêng của nàng túc trực trong chuồng, khi nào những bàn tay đen, chứ không phải trắng, hái bông ở ấp Tara.

“À, thế đấy”, nàng tức giận nghĩ thầm, hít mạnh một hơi. “Thì ra cái khác nhau là ở chỗ ấy. Ngay cả trong cảnh nghèo họ vẫn tự cảm thấy mình là bậc nữ lưu quý tộc còn ta thì không. Cái đám điên rồ ngu xuẩn ấy dường như không hiểu rằng người ta không thể là một công nương không xu dính túi!”.

Ngay cả trong lúc chớp phát hiện này, nàng vẫn mơ hồ nhận thấy rằng, mặc dầu họ ngu dại, thái độ của họ vẫn là thái độ đúng đắn. Bà Ellen, nếu còn sống, ắt sẽ nghĩ thế. Điều này làm nàng bối rối. Nàng biết lẽ ra nàng phải cảm thấy như những người này, song nàng không thể. Nàng biết lẽ ra, cũng như họ, nàng phải nhiệt thành tin rằng một phụ nữ quý tộc bẩm sinh, dù có bị dồn đến chỗ bần cùng, cũng vẫn là quý tộc, nhưng giờ đây nàng không thể bắt mình tin là thế.

Cả đời, nàng đã nghe nhiều lời mỉa mai chĩa vào bọn Yankee vì những kỳ vọng của chúng mạo xưng là quý phái chỉ dựa trên sự

giàu có, chứ không dựa vào dòng dõi. Nhưng lúc này, tuy nghe ra có vẻ là giáo, nàng không thể không nghĩ rằng riêng vấn đề này thì bọn Yankee có lý, dù chúng sai trong tất cả các chuyện khác. Phải có tiền mới là một phụ nữ quý phái được. Nàng biết bà Ellen ắt sẽ ngất xỉu nếu nghe thấy con gái mình thốt ra những lời ấy. Bà Ellen thì dù có nghèo khổ cùng cực chắc cũng không hề xấu hổ. Xấu hổ! Phải, đó chính là điều Scarlett hiện cảm thấy. Nàng xấu hổ về nỗi mình nghèo nàn, túng thiếu và bị dồn đến nước phải dùng đến những phương kế cay đắng và làm những việc vốn dành cho bọn nô lệ da đen.

Nàng bực dọc nhún vai. Có thể những người này đúng và nàng sai, song dù sao, cái đám rồ dại kiêu kỳ này cũng không hướng tới tương lai như nàng, không dốc hết nghị lực, thậm chí đánh liều cả danh dự và tên tuổi để giành lại những gì đã mất. Nhiều người trong bọn họ cho việc bon chen kiếm tiền là thấp kém, không xứng đáng với phẩm cách của mình. Thời buổi gay go khó khăn đòi hỏi phải vật lộn gay go khó khăn mới vượt lên được. Scarlett biết truyền thống gia đình ngăn đa số những người đó lao vào một cuộc đấu tranh như vậy mà mục tiêu công khai là kiếm tiền. Tất cả bọn họ đều nghĩ việc kiếm tiền công khai, thậm chí chỉ nói đến tiền, là hết sức tầm thường. Tất nhiên cũng có những ngoại lệ. Bà Merriwether làm pate đến Rene lấy xe chở đi bán. Hugh Elsing chẻ củi đem bán rong và Tommy đấu thầu. Frank thì mạnh dạn mở một cửa hiệu. Nhưng còn đại đa số trong bọn họ thì sao? Các điền chủ bới vài sào đất, sống trong cảnh nghèo nàn. Các luật sư và các bác sĩ quay trở về nghề cũ, chờ đợi những khách hàng có thể không bao giờ tới. Và số còn lại, những người vốn quen sống an nhàn dựa vào lợi tức? Họ sẽ ra sao?

Nhưng nàng sẽ không chịu nghèo suốt đời. Nàng sẽ không ngồi yên và kiên nhẫn đợi một phép màu đã cứu giúp. Nàng sẽ lao vào cuộc sống, giành giật lấy những gì nàng có thể giành giật. Cha nàng đã bước vào đời khi còn là một thanh niên di cư nghèo khổ và đã kiếm được những cánh đồng mệnh mông ở Tara. Điều ông đã làm, hẳn con gái ông cũng có thể làm được. Nàng không giống như những người đã đặt cược tất cả vào một sự nghiệp đã tiêu tan và đắc ý hãnh diện về thất bại của sự nghiệp ấy bởi vì nó xứng đáng với mọi hy sinh. Họ huy động can đảm từ quá khứ, còn nàng thì lấy tương lai làm nguồn động viên. Giờ đây, Frank

Kennedy là tương lai của nàng. Chỉ ít anh ta cũng có cái cửa hiệu ấy và có tiền mặt. Và nếu nàng lấy được anh ta và nắm được số tiền ấy, nàng có thể cầm cự ở Tara một năm nữa. Sau đó... Frank cần phải mua cái xưởng của nọ. Nàng có thể tự mình nhận xét thấy thành phố đang lao vào xây dựng lại với tốc độ như thế nào, và người nào gây dựng được một cơ sở kinh doanh gỗ vào lúc này, khi chưa có mấy ai cạnh tranh, cũng kể như vớ được một mỏ vàng.

Từ đáy sâu trí nhớ của nàng, bỗng trở lại những lời Rhett đã nói hồi đầu chiến tranh về chuyện, chàng kiếm tiền nhờ có hàng rào phong toả, Hồi đó, nàng chẳng hoài công cố hiểu cho ra những lời đó, nhưng lúc này, chúng rõ như ban ngày và nàng tự hỏi không biết có phải chỉ tại nàng còn quá trẻ hoặc quá ngu ngốc nên mới không đánh giá được chúng cho đúng mức.

“Trong sự sụp đổ của một nền văn minh cũng có thể kiếm nhiều tiền như trong việc xây dựng một nền văn minh”.

“Đây chính là sự sụp đổ mà anh ta đã thấy trước”. nàng nghĩ, “Và anh ta có lý. Những ai không sợ làm việc... hoặc không sợ vớ vét, thì còn có thể làm ra khối tiền”.

Trông thấy Frank đi qua sàn mang đến cho nàng một cốc rượu vang dâu và một miếng bánh gatô đặt trên mặt cái đĩa, nàng nhoẻn một nụ cười. Nàng không hề nghĩ đến chuyện đặt vấn đề xem áp Tara có bõ bèn để nàng phải lấy Frank hay không. Nàng biết việc này là bõ bèn và không bao giờ mất thì giờ nghĩ thêm về điều đó.

Vừa nhắm nhấp ly rượu vang, nàng vừa ngược lên mỉm cười với Frank biết rằng má mình hồng một cách quyến rũ hơn má bất kỳ cô gái nào tham gia cuộc khiêu vũ. Nàng thu gọn váy lại cho chàng ngồi xuống cạnh mình và uể oải phe phẩy mùi-soa cho mùi nước Cologne thơm dịu phủ tới mũi chàng. Nàng hãnh diện về điều đó vì không có một phụ nữ nào khác trong phòng xúc nước Cologne và Frank đã nhận thấy thế. Trong một phút mạnh bạo lên, chàng đã thì thầm vào tai nàng rằng nàng tươi thắm và thơm ngào ngạt như một bông hồng.

Giá mà chàng đừng rụt rè thế! Chàng làm nàng nhớ một con thỏ đồng già nhút nhát màu nâu. Giá chàng có được phong thái

nịnh đầm và cái cuồng nhiệt như anh em Tarleton hoặc thậm chí sự trâng tráo thô bỉ của Rhett Butler. Nhưng nếu chàng có những ưu điểm ấy thì có lẽ chàng sẽ có đủ tinh tường để cảm thấy nỗi tuyệt vọng ảm náu ngay dưới cặp mi mắt chớp chớp một cách e ấp của nàng. Thực tế, chàng không đủ hiểu biết về đàn bà để có thể ngờ nàng đang mưu tính chuyện gì. Đó là hồng vận của nàng, song không vì thế mà nàng thêm kính trọng chàng.

CHƯƠNG XXXVI

au hai tuần, Scarlett đỏ mặt thú nhận với Frank Kennedy rằng cuộc tìm hiểu như gió lốc đã khiến nàng hết hơi, không đủ sức cưỡng lại sự cuồng nhiệt của chàng thêm nữa, và họ lấy nhau.

Chàng không biết rằng trong hai tuần đó, đêm đêm nàng đã đi đi lại lại trên sàn, nghiền răng kèn kẹt sốt tiết với việc chàng quá chậm hiểu những gợi ý và khuyến khích của mình, đồng thời cầu sao cho đừng có bức thư bất hợp thời nào của Suellen tới tay chàng, làm hỏng hết kế hoạch của nàng. Nàng cảm ơn Thượng Đế về việc cô em gái mình thuộc loại lười viết thư nhất, chỉ thích nhận thư mà rất ngại viết. Nhưng bao giờ chả có chuyện may rủi, bao giờ chả có chuyện ngẫu nhiên, nàng nghĩ thầm trong những giờ đêm lê thê khi nàng bước tới bước lui trên sàn lạnh của buồng ngủ, chiếc khăn san bạc mùa của bà Ellen quàng chặt quanh áo ngủ. Frank không biết nàng đã nhận được một lá thư ngắn gọn của Will kể rằng Jonas Wilkerson lại đến ấp Tara một lần nữa và thấy nàng đi vắng, hắn đã làm nặng xì lên cho đến khi Will và Ashley túm cổ hắn ném ra khỏi nhà. Bức thư của Will nhồi mạnh thêm vào đầu nàng cái sự việc mà nàng biết quá rõ: tình hình ngày một khẩn cấp, hạn nộp thuế bổ sung ngày càng tới gần. Một nỗi tuyệt vọng dữ dội thôi thúc nàng khi thấy ngày lại ngày biến biệt trôi qua và nàng ước sao mình có thể chặn đứng được thời gian.

Nhưng nàng đã khéo giấu tình cảm và sắm vai của mình khéo đến nỗi Frank không nghi ngờ gì cả, chỉ thấy những gì bày ra trên bề mặt: người vợ góa trẻ đẹp và bơ vơ của Charlie Hamilton, tối tối đón tiếp chàng trong phòng khách nhỏ của Miss Pittypat và nín thở vì thán phục, lắng nghe chàng trình bày các kế hoạch

tương lai về cửa hàng của mình và ước tính những khoản tiền chàng hy vọng kiếm được khi đủ khả năng mua nhà máy cưa. Sự đồng cảm dịu dàng của nàng và đôi mắt sáng lên chăm chú đón từng lời chàng thốt ra, là lá thuốc thần diệu dịt vào vết thương do câu chuyện bịa đặt về sự bỏ chạy của Suellen gây ra. Tim chàng đau đớn và ngỡ ngàng trước hành vi của Suellen, lòng tự ái của chàng, cái lòng tự ái vừa nhút nhát vừa dễ chạm nọc của một người đàn ông đứng tuổi chưa vợ biết mình chẳng có nét gì hấp dẫn đàn bà, đã bị tổn thương sâu sắc. Chàng không thể viết thư trách Suellen về sự phụ bạc của cô, chỉ mới nghĩ đến điều đó, chàng đã rụt lại. Nhưng chàng có thể làm cho lòng mình nguôi khuây bằng cách nói chuyện với Scarlett về Suellen, không hề thốt ra một lời thiếu trung thực về cô, Scarlett vẫn bày tỏ được với chàng rằng nàng hiểu em gái mình đã đối xử với chàng tệ như thế nào, trong khi đáng ra chàng phải được hưởng sự săn sóc ân cần của một người đàn bà trân trọng chàng thực sự.

Con người bé nhỏ má hồng là Hamilton phu nhân ấy mới dễ thương làm sao, vừa rầu rĩ thở dài nghĩ đến số phận buồn tủi của mình, đã lại cười vui lanh lảnh như tiếng chuông bạc khi chàng tìm lời bông đùa nhẹ nhàng để làm cho nàng khuây khoả. Chiếc áo dài xanh của nàng, giờ được Mammy tẩy sạch thơm tạt, tôn đến độ hoàn hảo cái thân hình thon thả với vòng eo nhỏ xíu, và cái mùi hương thoang thoảng lúc nào cũng phả ra từ chiếc mù-soa, từ mái tóc nàng mới mê hồn làm sao chứ! Thật đáng tiếc là một người phụ nữ đẹp như thế mà lại cô đơn và bơ vơ trong một thế giới thô bạo đến nỗi thậm chí nàng không hiểu nỗi sự khắc nghiệt của nó. Không có một người chồng, không một người anh trai, hay thậm chí một người cha để che chở cho nàng. Frank cho rằng thế giới này là một nơi quá phũ phàng đối với một người đàn bà cố độc và về điểm này, nàng lạnh lẽ và nhiệt tình đồng ý với chàng.

Tối nay chàng cũng đến chơi vì không khí nhà bà Pitty thật dễ chịu và đầm ấm. Nụ cười của Mammy đón chào từ cổng là nụ cười dành cho khách quý, bà Pitty đãi chàng cà phê pha thêm chút rượu brandy và sắm sẵn quanh chàng, còn Scarlett thì uống từng lời chàng thốt ra. Thỉnh thoảng, vào buổi chiều, nhân thể đi giao dịch công chuyện, chàng đưa Scarlett cùng dạo chơi trong chiếc xe độc mã của mình. Những chuyến dạo chơi bằng xe ngựa

này rất vui vẻ vì nàng đặt biệt bao câu hỏi đến là ngộ - “rõ thật đàn bà”, chàng thích thú tự nhủ. Chàng không sao nhịn cười được trước sự mù tịt của nàng về các chuyện kinh doanh và nàng cũng cười theo: “Tất nhiên, anh không thể chờ đợi là một bé ngốc nghếch như em lại hiểu được công chuyện của đàn ông”.

Nàng làm cho chàng, lần đầu tiên trong cuộc đời “gái già” của mình, cảm thấy mình là một đáng trọng phu khoẻ mạnh hiên ngang được Thượng Đế đúc trong một cái khuôn quý phái hơn những người đàn ông khác và được tạo ra để che chở những phụ nữ bơ vơ đại dột.

Cuối cùng, tận đến khi họ cùng đứng để làm lễ thành hôn, bàn tay nhỏ bé của Scarlett tin cậy đặt trong tay chàng và hai hàng mi đen dài lượn cong sụp xuống rũ bóng trên cặp má hồng, Frank vẫn không hiểu làm sao mọi sự lại diễn ra như thế. Chàng chỉ biết rằng lần đầu tiên trong đời, chàng đã làm một điều gì lãng mạn và rạo rức. Chàng, Frank Kennedy, đã cuốn băng người đẹp này lên khỏi mặt đất và ôm gọn trong vòng tay. Thật là một cảm giác say sưa ngây ngất.

Không có một người bạn hoặc họ hàng bà con nào dự lễ cưới của họ. Những người làm chứng đều là khách qua đường được mời vào. Scarlett một mực đòi hỏi như thế và Frank đành nhượng bộ tuy có phần miễn cưỡng, vì chàng rất muốn có hai vợ chồng cô em gái ở Jonesboro đứng cạnh mình lúc này. Và giá tổ chức được một bữa tiếp tân ở phòng khách nhà bà Pitty để các bạn hoan hỉ nâng cốc chúc mừng cô dâu, thì chàng vui biết bao! Nhưng Scarlett thậm chí khước từ cả sự có mặt của bà Pitty.

- Chỉ hai chúng mình thôi, Frank ạ, nàng bóp mạnh cánh tay chàng van vãn. Như là một cuộc bỏ nhà theo trai ấy! Xưa nay em vẫn muốn chạy trốn rồi sau đó mới cưới! Mình ơi, em van xin mình, hãy chiều em!

Chính cách gọi âu yếm ấy, còn rất mới đối với tai chàng, và những giọt lệ long lanh nơi khóe mắt màu xanh nhạt khi nàng ngược lên cầu khẩn nhìn chàng, đã làm Frank siêu lòng chấp thuận. Nói cho cùng, một anh đàn ông phải có chút nhân nhượng nào đó với ý trung nhân của mình chứ, nhất là về chuyện hôn lễ, vì phụ nữ rất coi trọng những vấn đề tình cảm.

Và quay đi quay lại chưa kịp nhận ra, Frank đã thành người có vợ.

* * *

Nao núng trước thúc bách của Scarlett, Frank cho nàng khoản tiền ba trăm đô la, thoát đầu còn ngần ngừ, vì điều đó có nghĩa là phải từ bỏ hy vọng mua nhà máy cưa ngay lập tức. Nhưng chàng không thể để gia đình nàng bị đuổi ra khỏi ấp Tara và nỗi thất vọng của chàng mau chóng nhạt đi khi thấy mặt nàng ngời ngời hạnh phúc, rồi biến mất hoàn toàn trước những cử chỉ yêu đương “xoăn xuýt” nàng bày tỏ để đáp lại tấm lòng quảng đại của chàng. Trước nay, Frank chưa bao giờ được một người đàn bà “xoăn xuýt” quanh mình và chàng đi đến chỗ cảm thấy rằng xét cho cùng, số tiền đã được chi dùng đích đáng.

Scarlett lập tức phái ngay Mammy về ấp Tara nhằm ba mục đích: giao tiền cho Will, báo tin đám cưới của nàng và đưa Wade đến Atlanta. Hai hôm sau, nàng nhận một mảnh giấy ngắn ngủi của Will mà nàng mang theo bên người đọc đi đọc lại với một niềm vui mỗi lúc một tăng. Will cho biết rằng thuế đã nộp xong và Jonas Wilkerson khi nghe tin đã “diễn trò dở òm”, nhưng cho đến nay không dậm dọa gì thêm. Will kết thúc bằng lời chúc mừng hạnh phúc, một phát biểu vắn tắt chiếu lệ không tỏ thái độ gì rõ rệt. Nàng biết Will thông cảm hành động của nàng và hiểu tại sao nàng làm thế, anh ta không chê trách nàng nhưng cũng chẳng khen ngợi. Nhưng còn Ashley thì nghĩ sao? Nàng bồn chồn tự hỏi. Giờ đây, chàng nghĩ gì về mình sau những điều mình đã nói chàng cách đây không lâu trong vườn quả ở ấp Tara?

Nàng cũng nhận được một bức thư của Suellen, đầy lỗi chính tả, hung dữ, chửi rủa, hoen vết nước mắt, một bức thư đầy những nhận xét chính xác về tính cách của nàng và cay độc đến nỗi nàng không bao giờ quên được, cũng như chẳng bao giờ tha thứ được kẻ đã cầm bút viết nó. Nhưng ngay cả những lời lẽ của Suellen cũng không thể làm mờ niềm hạnh phúc nàng cảm thấy khi biết rằng ấp Tara đã thoát, chí ít là khỏi hiểm họa trước mắt.

Thật khó mà nhận ra rằng giờ đây Atlanta là nơi thường trú của nàng chứ không phải là ấp Tara. Trong cố gắng tuyệt vọng,

nhằm kiếm được tiền nộp thuế, đầu óc nàng không nghĩ đến điều gì khác ngoài áp Tara và số phận đang đe dọa nó. Ngay cả lúc làm lễ cưới, nàng cũng không hề nghĩ rằng nàng phải trả giá sự an toàn của gia đình, cơ nghiệp bằng cái án vĩnh viễn lưu đầy khỏi nó. Giờ đây, khi việc đã rồi, nàng mới hiểu ra điều đó với một nỗi nhớ nhà dâng cuộn cuộn, khó mà dẹp nổi. Nhưng cơ sự là thế. Nàng đã thoả thuận ngã giá và nàng có ý định tôn trọng giao kèo ấy. Và lòng biết ơn Frank đã cứu áp Tara khiến nàng cảm thấy quý mến chàng nồng nhiệt và, cũng với nhiệt tình như vậy, quyết tâm không để chàng phải tiếc vì đã lấy nàng.

Phụ nữ ở Atlanta thường thông tỏ chuyện hàng xóm gần như chuyện gia đình mình và còn quan tâm hơn cả việc nhà. Họ đều biết rằng từ nhiều năm nay, Frank Kennedy đã có một “thoả thuận ngầm” với Suellen O’Hara. Trên thực tế, chàng đã bẽn lẽn nói rằng chàng hy vọng thành gia thất vào mùa xuân tới. Cho nên chẳng có gì đáng ngạc nhiên là việc công bố lễ cưới lạng lẽ của chàng với Scarlett đã dấy lên ồn ã những lời xì xào bàn tán, đoán già đoán non và nghi vấn. Bà Merriwether, vốn chả mấy khi chịu để trí tò mò của mình chậm được thoả mãn, đã hỏi thẳng chàng tại sao đã hứa hôn với em mà lại đi lấy chị. Bà kể lại với bà Elsing rằng toàn bộ câu trả lời bà nhận được chỉ là một cái nhìn ngây thộn. Nhưng dù có táo tợn đến mấy, bà Merriwether cũng không dám đả động đến vấn đề này với Scarlett. Thời gian này, Scarlett ra chiều khá e lệ và dịu dàng, nhưng cái ánh đặc ý thoả mãn trong mắt nàng làm mọi người khó chịu và nàng có cái vẻ sẵn sàng nghênh chiến khiến chẳng ai muốn dây vào.

Nàng biết dân Atlanta xì xào nhưng nàng bất cần. Nói cho cùng, lấy chồng thì có gì là trái đạo đức cơ chứ. Áp Tara thoát rồi, mặc kệ thiên hạ xì xào. Nàng còn quá nhiều vấn đề khác cần bận tâm. Điều quan trọng nhất là làm sao kín đáo gợi ý cho Frank hiểu là cửa hàng của chàng phải mang lại nhiều lợi nhuận hơn nữa. Sau cái cơn kinh hoàng Jonas Wilkerson gây cho nàng, Scarlett khó lòng ăn ngon ngủ yên chừng nào nàng và Frank chưa có một khoản tiền dự trữ. Ngay cả nếu không xảy ra chuyện gì đột xuất, Frank cũng cần kiếm thêm tiền cho nàng có đủ để nộp thuế năm sau. Hơn nữa, những điều Frank nói về xưởng cửa vẫn in sâu trong trí nàng. Có một xưởng cửa, Frank có thể phát to, vả chẳng, bất cứ ai cũng có thể phát với giá gỗ lên

đến mức quá quắt như vậy. Trong thâm tâm, nàng rất buồn phiền vì Frank không có đủ để vừa nộp thuế vừa mua xưởng cửa luôn thể. Và nàng quyết định rằng, bằng cách nào đó, chàng phải làm cho cửa hàng thu về được nhiều tiền hơn nữa và làm cấp tốc để có thể mua xưởng cửa đó trước khi có kẻ nẫng tay trên mất. Nàng có thể thấy đó là một món bở.

Nếu nàng là đàn ông, thì nàng đã mua cái xưởng đó rồi, dù có phải cầm cố cửa hàng để gom đủ tiền. Nhưng khi nàng tế nhị gợi ý với Frank như thế vào hôm sau ngày cưới, chàng mỉm cười bảo nàng đừng để cái đầu bé bỏng xinh xắn của mình bận bịu vì những chuyện buôn bán làm ăn. Chàng ngạc nhiên thấy nàng cũng biết thế nào là cầm cố và thoát đầu, điều đó làm chàng thích thú. Nhưng sự thích thú ấy mau chóng qua, nhường chỗ cho một cảm giác choáng ngay từ những ngày chung sống. Một lần, vô tình chàng nói với nàng rằng “có mấy người” (chàng đã cẩn thận không nêu tên) nợ tiền chàng, nhưng hiện chưa trả ngay được và dĩ nhiên chàng không muốn thúc bạn bè cũ và những người quý phái. Frank lấy làm tiếc là đã nhắc đến chuyện ấy vì sau đó nàng cứ hỏi đi hỏi lại chàng mãi, đành rằng với một vẻ trẻ con hết sức dễ thương. Nàng nói nàng muốn biết ai nợ bao nhiêu, Frank lảng tránh không trả lời, chỉ húng hắng ho, xua tay và tái bản lại câu nói nhàm chán về cái đầu bé bỏng xinh xắn của nàng.

Chàng đã bắt đầu chớm hiểu ra là chính cái đầu bé bỏng xinh xắn ấy là một “cái đầu rất thông thạo các con số”. Trên thực tế, tính toán nàng còn rành hơn chàng và kiến thức ấy khiến chàng bản khoăn. Chàng sửng sốt khi phát hiện ra rằng nàng có thể cộng nhẩm cả một cột hàng số rất nhanh, trong khi chàng thì cứ quen ba số hạng là phải có giấy bút rồi. Và phân số đối với nàng chẳng có gì là khó. Chàng cảm thấy có một cái gì trái khoáy trong việc một phụ nữ rành chuyện kinh doanh buôn bán và thông thạo phân số. Chàng cho rằng một người phụ nữ, nếu chẳng may lại có cái kiến thức không xứng với đẳng cấp quý phái như vậy, lẽ ra cũng nên làm như không biết gì mới phải. Trước khi lấy nhau, chàng thích bàn chuyện kinh doanh với nàng bao nhiêu thì giờ chàng kỵ bấy nhiêu. Hồi đó, chàng nghĩ nó vượt quá tầm hiểu biết của nàng và chàng thấy thích thú có dịp giải thích cho nàng mọi sự. Giờ đây, chàng thấy nàng hiểu toàn bộ vấn đề quá rõ và

cảm thấy nổi bất bình thông thường của đàn ông trước tính chất hai mặt của đàn bà. Cộng vào đó, còn có nỗi chùng hững thông thường của đàn ông khi phát hiện thấy một người đàn bà thông minh.

Không ai biết đích xác vào thời điểm nào của cuộc sống vợ chồng thì Frank vỡ lẽ về cái thủ đoạn Scarlett đã dùng để lấy được chàng. Có lẽ sự thật đã lộ lên trong đầu chàng khi Tony Fontaine, rõ ràng là không bị huyền tưởng, đến Atlanta có công chuyện. Có lẽ sự thật hiện ra với chàng trực tiếp hơn trong những bức thư của cô em gái ở Jonesboro, kinh hoàng trước đám cưới của anh trai. Có điều chắc chắn là không phải đích thân Suellen cho chàng biết. Cô không bao giờ viết cho chàng và tất nhiên chàng không thể viết thư phân trần với cô. Phân trần thì ích gì khi mà giờ đây chàng đã lấy Scarlett? Lòng chàng quặn đau khi nghĩ rằng Suellen sẽ không bao giờ biết sự thật và mãi mãi nghĩ rằng chàng đã vô cớ phụ bạc cô. Có lẽ tất cả mọi người khác cũng nghĩ vậy và lên án chàng. Điều đó chắc chắn đặt chàng vào một thế lẩn tránh khó xử. Và chàng không có cách nào để thanh minh, bởi vì chẳng lẽ một người đàn ông lại đi khắp nơi đấm ngực nói rằng mình đã bị mê lú vì một người đàn bà, chẳng lẽ một người trong giới thượng lưu lại đi đánh trống, gõ mõ rằng vợ anh mình đã bẫy mình bằng một lời nói dối.

Scarlett là vợ chàng và một người vợ có quyền hưởng sự trung thành của chồng. Hơn nữa, chàng không thể tin rằng nàng đã lấy chàng với một trái tim lạnh giá không chút yêu thương. Lòng tự ái đàn ông của chàng không cho phép một ý nghĩ như vậy tồn tại lâu trong đầu. Cứ nghĩ rằng nàng đã phải lòng chàng đột ngột đến nỗi phải nói dối để lấy được chàng còn thú vị hơn. Nhưng kể ra cũng thật rối rắm khó hiểu. Chàng biết mình chẳng phải là món bở gì đối với một người đàn bà bằng nửa tuổi mình, lại xinh đẹp và thông minh. Nhưng vốn là người lịch sự, Frank giữ kín nỗi thắc mắc trong lòng, Scarlett là vợ chàng và chàng không thể xúc phạm nàng bằng cách đặt những câu hỏi rắc rối mà, xét ra, cũng chẳng cứu vãn được gì.

Không phải là Frank muốn cứu vãn tình hình, vì xem ra cuộc hôn nhân của chàng có vẻ cũng hạnh phúc. Scarlett là người đàn bà quyền rũ, duyên dáng nhất trên đời và chàng thấy nàng hoàn

hảo về mọi mặt - trừ cái thói ương ngạnh đến điều. Ngay từ đầu, Frank đã thấy là chừng nào nàng có thể làm theo ý mình thì cuộc sống chung rất là thú vị, nhưng khi trái ý thì... Những lúc được chiều ý, nàng vui như trẻ thơ, cười như nắc nẻ, đùa cợt luôn miệng, ngồi vào lòng Frank và xoắn râu chàng kỳ đến khi chàng thực sự cảm thấy trẻ lại đến hai mươi tuổi. Nàng có thể dịu dàng và ân cần tới mức không ngờ, hơi nóng sẵn dép lê của chàng trước lò sưởi khi chàng về khuya, rồi rít ca cảm với biết bao âu yếm về đôi chân ướt và những cơn sốt mũi nhức đầu liên miên của chàng, nhớ đĩnh ninh rằng chàng thích có mề gà và cà phê bao giờ cũng bỏ ba cùi dĩa đường. Phải, cuộc sống với Scarlett quả là rất êm đềm và ấm cúng... chừng nào nàng được làm theo đúng ý mình.

* * *

Cưới được hai tuần, Frank bị cúm và bác sĩ Meade đặt chàng vào giường. Trong năm đầu chiến tranh, Frank đã phải nằm bệnh viện hai tháng vì sưng phổi và từ đó chàng luôn luôn sợ một cơn tái phát. Cho nên chàng rất sung sướng được nằm dưới ba lần chăn cho toát mồ hôi và uống những chén thuốc nóng bỏng mà Mammy và bà cô Pitty mỗi giờ mang vào cho chàng một lần.

Cơn bệnh kéo dài và mỗi ngày qua đi Frank lại càng lo lắng về cửa hàng. Công việc được giao cho gã bán hàng, gã này tối nào cũng đến nhà báo cáo các hoạt động giao dịch trong ngày, nhưng Frank vẫn không thoả mãn. Chàng cứ bồn chồn không yên cho đến khi Scarlett, vốn chỉ chờ một cơ hội như vậy, đặt một bàn tay mát rượi lên trán chàng mà rằng: "Thôi nào, anh yêu, anh còn cứ lo lắng thế thì em chẳng bằng lòng đâu. Em sẽ lên phố xem tình hình ra sao".

Thế là nàng đi, sau khi dẹp những lời phản đối yếu ớt của chàng bằng một nụ cười. Suốt ba tuần sau khi tái giá, nàng chỉ nóng lòng được xem sổ sách kế toán của chàng để nắm được tình hình tài chính của chàng ra sao. May làm sao chàng lại ốm liệt giường!

Cửa hàng ở gần Ngã Năm, mái mới rục rở tương phản với những bức tường gạch cũ sạm khói. Những mái hiên bằng gỗ che kín vỉa hè chìa ra tận mép đường và dọc những thanh sắt dài nổi

những cột đỡ, ngựa và la buộc ở đó cúi gục đầu tránh mưa lạnh, lưng phủ những tấm chắn hoặc mền rách. Bên trong gần giống như cửa hàng của Bullard ở Jonesboro, chỉ hơi khác cái là không có những người tha thân, huyết sáo và nhổ những tia nước thuốc lá vào những hộp cát. Cửa hàng này rộng hơn và tối hơn cửa hàng của Bullard. Các mái hiên gỗ chắn gần hết ánh sáng ban ngày mùa đông, thành thử bên trong mờ tối, xám xịt, chỉ lọt một luồng sáng bủng xỉn qua mấy cửa sổ nhỏ đầy vết nứt ruồi ở mé trên hai bức tường bên. Sàn nhà đầy mặt cưa và chỗ nào cũng bụi bặm, nhớp nháp. Đằng trước cửa hàng, với những giá cao chất đầy những súc vải màu rực rỡ, các đồ sứ, dụng cụ nấu nướng và đồ dùng lật vạt, thì còn có vẻ ngăn nắp, nhưng bên trong, sau vách ngăn, là cả một sự hỗn độn.

Ở đây, sàn không có, hàng hoá linh tinh các loại chất đồng ngổn ngang trên nền đất nện. Trong ánh tranh tối tranh sáng, Scarlett thấy những hòm và kiện vật phẩm cùng các thứ khác như cày, đồ thẳng đai, yên ngựa và quan tài gỗ thông rẻ tiền. Những đồ đạc cũ, từ gỗ tạp rẻ tiền đến gỗ dái ngựa và hồng mộc, lô nhô trong bóng tối và đây đó lấp lánh một cách lạc lõng những nệm ghế bằng vải lông ngựa hoặc gấm lông lầy nhưng đã sờn cũ. Những cái bộ sứ, những bộ bình, tách la liệt trên sàn và quanh bốn bức tường là những thùng đáy sâu, tối đến nỗi nàng phải rọi đèn thẳng vào mới thấy trong đựng lẫn lộn cả hạt giống, đinh, ba-toong và dụng cụ thợ mộc.

“Mình tưởng một người đàn ông kiểu gái già và tử mãn như Frank thì phải ngăn nắp gọn gàng hơn chứ”, nàng nghĩ thầm, lấy mùi-soa lau hai tay lấm lem. Như một cái chuồng lợn. Trông nom cửa hàng cách chi mà lạ! Nếu anh ta chịu khó quét bụi cái mớ này, đem bày ra ngoài cho mọi người thấy thì có thể bán nhanh hơn nhiều”.

Và nếu kho hàng còn thế này thì sổ sách ắt phải luộm thuộm lắm!

Bây giờ mình sẽ ngó qua sổ sách của anh ta, nàng nghĩ thầm và cầm đèn lên, ra ngoài cửa hàng. Willie, gã bán hàng, không muốn đưa cho nàng quyển sổ cái to bìa cáu bẩn. Hiển nhiên là, tuy còn trẻ, nhưng gã cũng nghĩ giống Frank là trong chuyện kinh doanh buôn bán không có chỗ cho đàn bà. Nhưng Scarlett

khép miệng gã bằng một lời cay độc và bảo gã ra phố mà ăn trưa. Nàng cảm thấy dễ chịu hơn khi gã đã đi khỏi vì vẻ bất đồng tình của gã làm nàng khó chịu và nàng ngồi vào một cái ghế đẩu nứt toác cạnh bếp lò kêu ù ù, thu một chân xuống dưới mình và mở rộng quyển sổ trên lòng. Lúc này là giờ ăn trưa, phố xá vắng tanh. Không có khách hàng nào tới và một mình nàng chiếm lĩnh cửa hàng.

Nàng chậm rãi giở từng trang, soát kỹ những dãy con số và tên người do Frank ghi bằng thứ chữ viết xít xao như trên một bản khắc đồng. Quả đúng như nàng chờ đợi và nàng cau mày khi thấy bằng chứng mới nhất này về sự thiếu ý thức kinh doanh của Frank. Chỉ ít có đến năm trăm bạc nợ, nhiều món đã lâu hàng mấy tháng, được ghi bên cạnh tên của những người nàng biết rất rõ, trong đó có nhiều thành viên của các gia đình Merriwether và Elsing. Qua những nhận xét qua quýt né tránh của Frank về khoản tiền “người ta” nợ chàng, nàng hình dung đó là những món nhỏ. Ai ngờ thế này!”

“Nếu họ không có tiền trả, tại sao họ lại cứ tiếp tục mua?” nàng bực dọc nghĩ. “Và nếu anh ấy biết họ không có tiền trả, tại sao anh ấy lại cứ tiếp tục bán hàng cho họ? Khỏi người có khả năng trả nếu anh ấy chịu đòi. Gia đình Elsing có thể sắm cho Fanny một chiếc áo dài xa tanh mới và lo cho cô ta một đám cưới tốn kém như thế, thì chắc chắn là đủ khả năng để trả. Chỉ tại Frank quá dễ dãi tốt bụng nên mọi người cứ lợi dụng. Chà, nếu anh ấy thu hồi được nửa số tiền ấy thì đã có thể mua được nhà máy cưa, đồng thời còn dễ dàng dành tiền nộp thuế cho mình nữa”.

Rồi nàng lại nghĩ: “Thử tượng tượng Frank mà có điều hành một nhà máy cưa! Thật quá xá! Nếu anh quản cái cửa hàng này như một nhà tế bần thì mong gì anh ta làm cho một nhà máy sinh lợi? Chỉ trong vòng một tháng là quận trưởng cảnh sát sẽ tịch biên nó. Chà, mình có thể quản cái cửa hàng này tốt hơn anh ta! Và mình có thể điều hành một nhà máy tốt hơn anh ta, cho dù mình có mù tịt về việc kinh doanh gỗ!”.

Điều này - phụ nữ có thể cầm cân nảy mực trong việc kinh doanh không kém hoặc cừ hơn đàn ông - quả là một ý nghĩ lạ lùng, một ý nghĩ cách mạng đối với Scarlett vốn trước đây được

giáo dưỡng theo truyền thống là nam giới thì tinh thông mọi sự, còn nữ giới chẳng thể quá thông minh sáng láng. Cố nhiên, nàng đã thấy là điều đó không hoàn toàn đúng, song cái điều ngông tưởng thú vị kia vẫn kẹt trong tâm trí nàng. Trước đây, chưa bao giờ nàng diễn đạt cái ý đặc sắc này ra thành lời. Nàng ngồi im sững, quyển sổ nặng nề đặt trên lòng, miệng hơi hé mở vì ngạc nhiên, bụng nghĩ rằng trong những tháng đói kém ở ấp Tara, nàng đã từng làm công việc của đàn ông và làm tốt. Nàng đã được giáo dục để tin rằng một phụ nữ đơn độc không thể làm nên một cái gì, thế mà nàng đã đơn độc quản lý đồn điền của mình, không có sự hỗ trợ của đàn ông cho tới khi Will đến. Chà chà, nàng lấp bắp tự nhủ, mình tin rằng phụ nữ có thể làm được mọi thứ trên đời không cần đến sự giúp đỡ của đàn ông... trừ việc thụ thai và Chúa biết rằng không một người đàn bà sáng suốt nào muốn có con nếu có thể tránh được điều đó.

Ý nghĩ rằng mình cũng có khả năng như đàn ông khiến lòng nàng bỗng trào dâng một niềm tự hào và một khao khát mãnh liệt muốn chứng minh điều đó - kiếm ra tiền cho mình như đàn ông. Tiền đó sẽ là của riêng nàng, không phải xin xỏ hoặc thưa trình gã đàn ông nào hết.

“Ước gì mình có đủ tiền mua nhà máy đó cho chính mình”, nàng nói ra miệng và thở dài. “Chắc chắn mình sẽ làm cho nó hoạt động. Và mình sẽ không bán chịu cho ai, dù chỉ là một mảnh gỗ vụn”.

Nàng lại thở dài. Lấy đâu ra tiền? Vậy không thể đặt vấn đề như thế được. Chỉ còn cách là Frank đòi các món nợ và mua nhà máy. Đó là phương sách chắc chắn để làm ra tiền và khi chàng đã là chủ nhà máy rồi, thế nào nàng cũng nghĩ ra một cách nào đó để khiến chàng điều hành nó một cách thiết thực hơn là khi quản lý cửa hàng.

Nàng xé một tờ cuối ở quyển sổ cái, ghi lại danh sách những khách nợ nhiều tháng nay chưa trả một lần nào. Nàng sẽ nêu vấn đề với Frank ngay sau khi về tới nhà. Nàng sẽ nói với chàng hiểu rằng những người này phải thanh toán các hoá đơn nợ dù họ là bạn cũ, dù chàng có thấy ngượng khi phải thúc họ trả. Điều đó có thể làm Frank bối rối vì chàng vốn nhút nhát và thích hoà ái với các bạn. Tính chàng dễ động lòng đến nỗi chàng thà mất

tiền còn hơn muối mặt đòi riết để mang tiếng lý tài.

Và có thể chàng sẽ bảo nàng là không ai có tiền để trả chàng. Ờ, có thể đúng là như vậy. Nghèo túng không phải là điều mới mẻ đối với nàng. Nhưng hầu hết mọi người đều còn chút ít đồ bạc, hoặc nữ trang, hoặc vẫn bám víu vào một thứ bất động sản nào đó. Frank có thể lấy những thứ đó thay vì tiền mặt.

Nàng có thể hình dung Frank sẽ kêu rên như thế nào khi nàng đưa ý kiến này ra với chàng. Lấy đồ nữ trang và tài sản của các bạn! Chà, nàng nhún vai, cứ để cho anh ta mặc sức rên. Mình sẽ bảo anh ta rằng anh ta có thể vui lòng chịu phạt nghèo vì tình bạn, nhưng mình thì không, Frank sẽ chẳng bao giờ đạt đến cái gì nếu không có đầu óc thực tế một chút. Mà anh ta cần phải đạt tới một cái gì! Anh ta phải kiếm ra tiền, cho dù mình có phải sắm vai đàn ông trong gia đình để buộc anh ta làm nhiệm vụ đó.

Nàng đang mài một chép, mặt cau lại vì cố gắng, lưỡi thè lè giữa hai hàm răng, thì cửa trước bỗng mở ra và một luồng gió lạnh thốc vào cửa hàng. Một người cao lớn bước vào căn phòng luộm thuộm với dáng đi lẹ làng như người Anhđiêng và ngược nhìn lên, nàng nhận ra Rhet Bulter.

Choáng lộn trong bộ đồ mới và chiếc bành tô, chàng vắt trên đôi vai lực lưỡng một chiếc áo choàng ngắn tay rất bảnh. Khi luồng mắt hai người giao nhau, chàng cất chiếc mũ cao thành, cúi rạp chào, một tay đặt lên ngực áo sơ-mi xếp nếp trắng tinh. Hàm răng trắng lấp lánh sáng lạ lùng trên bộ mặt ngăm ngăm nâu của chàng và đôi mắt táo tợn chà sát người nàng.

- Phu nhân Kennedy thân mến của tôi, chàng nói và bước tới phía nàng. Kennedy phu nhân rất thân mến của tôi! Và chàng phá lên cười vui vẻ.

Thoạt đầu, nàng giật bắn người như thể một bóng ma đã đột nhập vào cửa hàng, rồi, rút vội bàn chân đặt dưới mình, nàng rướn thẳng người và ném về phía chàng một cái nhìn lạnh lùng.

- Anh làm gì ở đây?

- Tôi đến thăm Miss Pittypat và được biết cô đã lấy chồng, cho nên tôi vội vàng đến đây chúc mừng cô.

Nhớ đến chuyện phải nhục nhã quy lụy chàng, nàng đỏ bừng

mặt vì xấu hổ.

- Tôi không hiểu làm sao anh còn dám vác mặt đến gặp tôi! Nàng kêu lên.

- Trái lại! Làm sao cô còn có gan giáp mặt tôi?

- Chao, anh thật chúa là.

- Có lẽ ta nên thối kèn hiệu hoãn chiến chăng? Chàng cúi xuống mỉm cười với nàng, một nụ cười rộng toác lấp lánh tuy trông tráo nhưng không có vẻ gì là xấu hổ vì hành động của bản thân, hoặc lên án hành động của nàng. Ngoài ý muốn của mình, nàng cũng phải mỉm cười, nhưng đó là một nụ cười gượng gạo, không thoải mái.

- Thật đáng tiếc là chúng đã không treo cổ anh!

- Tôi e rằng nhiều người khác cũng cảm nghĩ như cô. Thôi nào, Scarlett, đừng nhăn nhó nữa. Nom cô như vừa nuốt phải cái que thông nòng súng và cái vẻ đó không hợp với cô. Chắc chắn, cô đã có thời gian để bình tâm lại sau cái... ờ... ờ... cái trò đùa nhỏ của tôi.

- Đùa ư? Hừ! Tôi chẳng bao giờ tiêu hoá nổi nó!

- Ồ, có chứ. Cô làm bộ phận nộ như thế này chỉ vì cô nghĩ đó là thái độ thích hợp và tôn quý thôi. Tôi có thể ngồi xuống được chứ?

- Không!

Chàng ngồi phịch xuống một cái ghế cạnh nàng và toét miệng cười.

- Tôi nghe nói là thậm chí cô không đợi tôi được đến hai tuần, chàng nói và vờ thở dài. Đàn bà quả là hay thay lòng đổi dạ!

Thấy nàng không trả lời, chàng nói tiếp.

- Này, Scarlett, giữa bạn bè với nhau - bạn bè rất cố tri và rất thân thiết - hãy nói tôi nghe, giá cô đợi đến khi tôi ra tù, có phải là khôn ngoan hơn không? Hay là những lạc thú hôn nhân với anh già Frank Kennedy có sức quyến rũ hơn sự dan díu bất chính với tôi?

Như tất cả mọi lần những lời trêu chọc của chàng làm nàng

sôi tiết, bao giờ nàng cũng nửa cười nửa buồn trước sự trâng tráo của chàng.

- Đừng có nhớ nhăng.

- Và cô có vui lòng thoả mãn trí tò mò của tôi về một điểm ít lâu nay vẫn làm tôi băn khoăn? Lẽ nào nữ tính của cô lại không chút ghê tởm, sự tế nhị của cô không hề chùn lại trước việc kết hôn không phải chỉ với một, mà với hai người đàn ông mà cô không hề yêu, thậm chí cũng không quý mến? Hay là tôi chẳng hiểu gì về sự tế nhị của phụ nữ miền Nam?

- Rhett!

- Thế là tôi đã được giải đáp. Trước nay, bao giờ tôi cũng cảm thấy rằng phụ nữ có sự cứng rắn và sức chịu đựng mà đàn ông không hay biết mặc dầu dạo bé tôi đã được giáo dục cái ý niệm đẹp đẽ rằng phụ nữ là những sinh linh liễu yếu đào tơ, dịu dàng và nhạy cảm. Nhưng xét cho cùng, theo cái bộ qui ước giao tế ở châu Âu thì vợ chồng yêu nhau là rất què. Thật vậy, rất “mô-ve-gu”. Tôi vẫn nghĩ rằng, trong vấn đề này người Âu quan niệm đúng. Lấy nhau vì lợi ích và yêu nhau vì lạc thú. Một hệ thống hợp lý, cô có nghĩ thế không? Cô gần với cự thế giới hơn là tôi tưởng.

Giá có thể hét vào mặt anh ta: “Tôi không lấy chồng vì lợi ích!” thì thật là dễ chịu. Nhưng khốn thay, Rhett đã điếm trúng huyết này và mọi lời phản đối theo kiểu “sự ngây thơ bị xúc phạm” chỉ tổ khiến chàng phóng thêm những lời châm chích cay độc hơn mà thôi.

- Anh cứ lem lém cái mồm, nàng lạnh lùng nói.

Sốt ruột muốn chuyển sang chuyện khác, nàng hỏi:

- Làm sao anh ra khỏi tù được?

- Ô, thế đấy, chàng đáp với một cử chỉ bâng quơ. Chẳng khó khăn gì. Chúng thả tôi sáng nay. Tôi đã giở một ngón bịp tinh vi là dọa tố cáo một ông bạn ở Washington có địa vị rất cao trong các hội đồng của chính phủ Hợp Chúng Quốc. Một con người tuyệt vời - một trong những nhà ái quốc kiên cường của Hợp Chúng Quốc trước đây vẫn bán đai váy và súng hoả mai cho tôi chở về Liên bang đấy. Khi hoàn cảnh cùng quẫn thảm thương

của tôi được trình lên ông theo cách hợp thức, ông vội vàng vận dụng ảnh hưởng của mình và thế là tôi được tha. Ảnh hưởng là tất cả, Scarlett ạ. Hãy nhớ lấy điều đó khi nào cô bị bắt. Ảnh hưởng là tất cả, trong khi có tội hay vô tội chỉ đơn giản là một vấn đề lý thuyết.

- Tôi cam đoan là anh không vô tội.

- Phải, tôi không vô tội. Giờ đây, thoát ra khỏi rồi, tôi xin thành thật thừa nhận là tôi có tội chẳng kém gì Cain^[86]. Tôi có giết tên da đen. Nó hỗn xược với một phụ nữ quý phái, vậy một người quân tử miền Nam có thể làm gì khác được? Và tiện thể đã thú tội, tôi cũng xin nhận luôn rằng tôi đã bắn chết một kỵ binh Yankee sau vài lời cãi vã trong một tiệm “bar”. Về cái lỗi vặt này, tôi không bị kết tội, có lẽ một tên cha căng chú kiết tội nghiệp nào đã bị treo cổ thay tôi từ lâu rồi.

Chàng tỏ ra tí tổn về những tội sát nhân của mình đến nỗi nàng rợn người. Những lời bất bình dâng lên môi, nàng đã toan giảng đạo đức cho chàng thì chợt nhớ đến tên Yankee hiện nằm dưới mở dây nho xạ nặng nhịt ở ấp Tara. Hắn chẳng làm cho lương tâm nàng bận bịu gì hơn khi giẫm phải một con gián. Nàng không thể phán xử Rhett khi mà nàng cũng phạm tội nặng như chàng.

- Và một khi đã định thổ lộ hết can tràng, tôi xin nói riêng với cô một cách tuyệt đối bí mật (có nghĩa là cô đừng có nói lại với Miss Pittypat) rằng đúng là tôi có khoản tiền ấy, hiện nằm an toàn trong một nhà băng ở Liverpool.

- Khoản tiền ấy ư?

- Phải, cái khoản tiền mà bọn Yankee rất muốn biết tung tích ấy. Scarlett ạ, bữa trước không phải hoàn toàn vì keo kiệt mà tôi đã từ chối không cho cô số tiền cô cần. Nếu tôi rút ra một món, bọn chúng có thể truy ra tận gốc bằng cách nào đó và tôi chắc rằng cô sẽ không được lấy một xu. Hy vọng duy nhất của tôi là án binh bất động. Tôi biết khoản tiền đó được bảo đảm chắc chắn là vì trong trường hợp xấu nhất, nếu chúng tìm ra nơi gửi và định cướp đoạt của tôi, tôi sẽ nêu tên tất cả các nhà ái quốc Yankee đã bán đạn dược, máy móc cho tôi trong thời kỳ chiến tranh. Bấy giờ sẽ bê bối to, vì một số người trong bọn họ hiện đang giữ

những chức vị cao ở Washington. Thực tế, chính việc tôi dọa bọc bạch lương tâm đã khiến họ hốt, phải lo cho tôi ra khỏi tù. Tôi...

- Anh muốn nói là anh... anh thực sự làm chủ số vàng của Liên bang?

- Không phải tất cả. Lạy trời, không! Phải có tới năm mươi cha từng làm nghề vượt rào, hoặc hơn nữa, đã đem gửi khá nhiều ở Nassau, ở Anh, ở Canada. Những người theo Liên bang không khéo xoay như chúng tôi ắt chẳng ưa gì chúng tôi. Tôi được gần nửa triệu. Nghĩ mà coi, Scarlett, nửa triệu đô la! Giá cô biết tìm cái bản chất bốc lửa của cô và đừng vội vàng tái giá!

Nửa triệu đô la. Nghĩ đến số tiền lớn đến thế, nàng cảm thấy nhói lên nôn nao gần như một cơn đau thể xác. Những lời giễu cợt của chàng vượt qua đầu nàng, thậm chí nàng cũng chẳng buồn nghe nữa. Thật khó mà tin rằng trong cái cối nghèo nàn cơ cực này lại có nhiều tiền đến thế. Nhiều tiền đến thế, quá nhiều tiền đến thế ở trong tay một kẻ khác, mà kẻ ấy lại coi nhẹ và không cần đến. Còn nàng thì chỉ có một anh chồng già ốm đau với cái cửa hàng bán thịt, dơ dẩn này để che chở cho nàng trước một thế giới cừu địch. Thật bất công là một kẻ vô lại như Rhett Butler lại có nhiều tiền như thế, trong khi nàng phải mang một gánh nặng như thế thì chẳng được mấy tí. Nàng căm ghét chàng trong bộ đồ công tử, ngồi đó trêu chọc nàng. Chà, đừng hòng được nàng khen thông minh mà vênh váo tự cao tự đại. Nàng ước sao tìm được những lời ác hiểm để quất cho chàng thật đau.

- Tôi chắc anh cho việc giữ tiền của Liên bang là lương thiện. Ngày chừ, không phải thế đâu. Rành rành đó là ăn cắp, anh còn lạ gì. Tôi thì chả muốn mang nặng điều đó trên lương tâm.

- Lạy Chúa tôi! Những chòm nho hôm nay mới chua làm sao! Chàng kêu lên, làm bộ nhăn mặt. Mà cụ thể là tôi ăn cắp của ai mới được chứ?

Nàng lặng thinh, cố nghĩ xem đích thực là Rhett ăn cắp của ai. Xét cho cùng anh ta chỉ làm cái điều mà Frank đã làm ở quy mô nhỏ hơn.

- Một nửa số tiền ấy đúng là của tôi, chàng nói tiếp, kiếm được một cách lương thiện với sự giúp đỡ của những nhà ái quốc lương thiện của Hợp Chúng Quốc sẵn sàng lén lút bán tổ quốc

họ... với lãi suất trăm phần trăm trên hàng hoá của họ. Một phần do tôi kiếm được bằng số vốn nhỏ bé đầu tư vào bông từ đầu chiến tranh, cái số bông mà tôi mua rẻ và bán với giá một đô la một pound vào thời điểm các nhà máy của Anh gào bông. Một phần khác lại nhờ đầu cơ lương thực. Tại sao tôi lại phải để cho bọn Yankee hưởng kết quả lao động của tôi kia chứ? Nhưng số còn lại quả là thuộc về Liên bang. Nó phát sinh từ số bông của Liên bang mà tôi tuần được qua hàng rào phong tỏa, đem bán ở Liverpool với giá cao đến tận trời xanh. Số bông ấy được tin cậy giao cho tôi để mua da thuộc, súng ống và máy móc. Và tôi nhận với ý muốn thành thật là tròn phận sự ấy. Tôi được lệnh gửi lại số vàng ở các nhà băng Anh dưới tên tôi để tăng uy tín cho tôi. Chắc cô còn nhớ là khi hàng rào phong tỏa được xiết chặt thêm, tôi không làm sao đưa được một chuyến tàu nào ra hoặc vào một hải cảng của Liên bang, thành thử số tiền gửi vẫn nằm ở Luân Đôn. Trong trường hợp ấy, tôi phải làm gì? Rút hết cả vàng như một gã cả thộn và tìm cách đưa về Wilkesmington chẳng? Và để cho bọn Yankee vớ được? Phải chăng hàng rào phong tỏa quá chặt là lỗi tại tôi? Phải chăng sự nghiệp của chúng ta thất bại cũng lỗi tại tôi? Phần tiền ấy đã từng thuộc về Liên bang. Ở thế bây giờ không còn Liên bang nữa... Tuy rằng người ta không thấy ra, cứ nghe một số người trao đổi trò chuyện thì rõ. Vậy tôi sẽ phải giao tiền cho anh? Cho chính phủ Yankee ư? Trong trường hợp ấy, hẳn tôi phải cảm thù tội độ cái dư luận cho tôi là thằng ăn cắp.

Chàng lấy trong túi ra một cái hộp da, rút một miếng xì gà dài ngửi ngửi ra chiều mãn ý, mắt nhìn nàng vờ làm bộ khắc khoải ngóng từng lời của nàng.

Dịch hạch bắt anh ta đi, nàng nghĩ, bao giờ anh ta cũng chặn trước mình. Bao giờ những lý lẽ của anh ta cũng có cái gì đó không ổn mà mình không tài nào xác định được.

- Anh có thể đem phân phát cho những người túng thiếu, nàng trịnh trọng nói. Liên bang không còn nữa, nhưng còn nhiều người và gia đình theo Liên bang hiện đang sắp chết đói.

Chàng ngật đầu ra sau, cười thô bạo.

- Lúc cô có duyên nhất hoặc lỗ bịch nhất chính là lúc cô phát

biểu một điều giả đạo đức như thế, chàng kêu lên, khoái trí thật sự. Scarlett ạ, cô hãy luôn luôn nói thật. Cô không biết nói dối đâu. Dân Ailen là những người nói dối tồi nhất thế giới. Thôi nào, hãy thành thực. Cô đâu có thiết quái gì cái Liên bang khốn khổ đã đi đút, lại càng không quan tâm đến những người theo Liên bang đang sắp chết đói. Hẳn cô sẽ tru tréo lên phản đối nếu tôi đưa ý kiến đem phân phát tất cả số tiền ấy, trừ phi tôi bắt đầu bằng cách chia cho cô phần lớn nhất - phần dành cho chúa sơn lâm.

- Tôi không cần tiền của anh, nàng lên tiếng, cố giữ vẻ trang nghiêm lạnh lùng.

- Ô, đừng nói thế. Ngay lúc này, lòng bàn tay cô đã ngứa ngáy rồi đấy. Nếu tôi chia ra một đồng hai mươi lăm xu là cô vồ lấy ngay.

- Nếu anh đến đây để lảng nhục tôi và chế giễu cảnh nghèo của tôi, thì xin chào anh, đủ rồi, nàng quặc lại, cố cất quyển sổ cái nặng nề khỏi đầu gối để đứng lên, tăng thêm trọng lượng cho lời nói của mình. Lập tức, chàng bật dậy, cúi về phía nàng, vừa cười vừa ấn nàng ngồi trở lại ghế.

- Bao giờ cô mới bỏ được cái thói bật lò xo khi nghe lời nói thật? Cô luôn luôn sẵn sàng nói sự thật về những người khác, vậy tại sao cô lại không sẵn sàng nghe nói thật về bản thân cô? Tôi đâu có lảng nhục cô. Tôi cho hiểu lợi là một ưu điểm rất lớn.

Nàng không hiểu thật chắc chắn hiểu lợi nghĩa là gì, nhưng nghe chàng khen vậy, nàng cảm thấy hơi mềm lòng đi một chút.

- Tôi đến đây không phải để tọc mạch ngắm nhìn cảnh nghèo của cô cho hả mà để chúc cô sống lâu và hạnh phúc trong cuộc hôn nhân. Tiện thể xin hỏi, cô em Sue nghĩ sao về vụ đánh xoáy của cô?

- Vụ gì của tôi?

- Vụ cô đánh cắp Frank ngay trước mũi cô ấy.

- Tôi không...

- Thôi, ta không lý sự với nhau về từ đó nữa. Cô ấy nói sao?

- Nó chẳng nói gì hết, Scarlett nói.

Mắt Rhett lấp lánh tinh quái bác bỏ lời nàng.

- Cô ấy thật đại lượng. Nào, bây giờ hãy nói tôi nghe về sự nghèo khổ của cô. Hẳn là tôi có quyền được biết, một khi cô đã mất công đến thăm tôi ở trại giam cách đây không lâu. Frank có nhiều tiền như cô hy vọng không?

Thật không thể nào thoát được sự trâng tráo của Rhett. Hoặc là nàng phải chịu đựng, hoặc là nàng phải mời chàng ra khỏi cửa. Vậy mà bây giờ thì nàng lại không muốn chàng đi khỏi. Lời nói của chàng gai gạn, nhưng đó là những gai gạn của sự thật. Chàng biết nàng đã làm những gì và tại sao nàng lại làm thế, nhưng xem ra không vì vậy mà chàng nghĩ xấu hơn về nàng. Và những câu hỏi của chàng, tuy trắng trợn đến khó chịu, dường như lại xuất phát từ một sự quan tâm có tính chất bạn bè. Chàng là người duy nhất nàng có thể trò chuyện thành thật. Đó sẽ là cả một sự nhẹ nhõm vì đã lâu lắm nàng chưa nói thật với ai về bản thân mình cũng như động cơ của mình. Bất cứ lúc nào nàng nói thẳng ý nghĩ của mình, mọi người đều có vẻ bất bình. Nói chuyện với Rhett chỉ có thể ví được với một điều: cái cảm giác thoải mái, dễ chịu được xỏ chân vào một đôi dép lê cũ sau khi đã khiêu vũ trong một đôi giày quá chật.

- Cô đã xoay được tiền nộp thuế rồi chứ? Chắc con sói không còn rình ở cửa ấp Tara nữa chứ?

Giọng chàng lúc này nghe khang khác.

Nàng ngược lên nhìn vào cặp mắt đen của chàng và bắt gặp một vẻ thoạt đầu làm nàng giật mình và bối rối, nhưng sau đó lại khiến nàng chột mím cười, một nụ cười dịu dàng và dễ thương họa hoằn lắm mới thấy xuất hiện trên mặt nàng những ngày này. Rhett là một kẻ đê tiện đồi bại thật, nhưng đôi khi anh ta có thể tử tế biết mấy! Bây giờ thì nàng biết lý do đích thực cuộc đến thăm của chàng không phải là để trêu nàng mà là để biết chắc nàng đã kiếm được món tiền đã từng là mối lo đến điên đầu tuyệt vọng của nàng. Bây giờ thì nàng biết rằng vừa được thả là chàng vội tìm đến nàng ngay (mà tuyệt nhiên không lộ vẻ gì là vội vàng cả) để cho nàng vay tiền nếu nàng còn cần đến. Tuy nhiên, nếu nàng lật tẩy ý đồ đó của chàng là chàng sẽ chối phăng, nói những lời cay độc và xúc phạm nàng. Thật không thể nào hiểu được

chàng. Có thật là chàng tha thiết với nàng hơn mức chàng muốn thừa nhận? Hay là chàng có một động cơ nào khác? Có lẽ thế, nàng nghĩ thầm. Nhưng ai mà biết được? Thỉnh thoảng anh ta làm những chuyện đến là kỳ cục.

- Không, con sói không rình ngoài cửa ập Tara nữa. Tôi đã... tôi đã kiếm được tiền nộp thuế.

- Nhưng không phải dễ dàng, suôn sẻ, tôi dám cuộc thế. Cô có tự kiểm chế được cho đến khi đeo nhẫn cưới vào ngón tay không?

Nàng cố không mỉm cười khi nghe câu tổng kết chính xác của chàng về ứng xử của nàng, nhưng không khỏi lộ ra lúm đồng tiền trên má. Chàng lại ngồi xuống, duỗi đôi cẳng dài một cách thoải mái.

- Nào, kể tôi nghe về sự nghèo khổ của cô đi. Cái tên Frank phàm phu tục tử không đánh lừa cô về tiền đồ của hắn chứ? Hắn sẽ đáng đánh đòn ra trò, nếu hắn đã lợi dụng một phụ nữ bơ vơ không biết nương tựa vào đâu. Nào, Scarlett, hãy kể hết cho tôi nghe. Cô không nên bí mật gì với tôi. Chắc chắn, những gì tệ hại nhất liên quan đến cô, tôi đều biết.

- Ôi, Rhett, anh là kẻ tệ nhất trong số... chao, tôi cũng không biết nói sao nữa! Không, nói cho đúng, anh ấy không lừa tôi nhưng... (đột nhiên, nàng thấy khoan khoái được trút vơi nỗi lòng). Rhett ạ, chỉ cần Frank đòi được các món tiền người ta nợ anh ấy là tôi chẳng phải lo gì nữa. Nhưng Rhett ạ, có năm mươi người nợ anh ấy mà anh ấy không nở thúc. Anh ấy đến là dễ động lòng. Anh ấy bảo một người quân tử không thể làm thế với một người quân tử khác. Và có thể phải nhiều tháng nữa, họ mới trả chúng tôi, thậm chí không bao giờ cũng nên.

- Ô, thế thì sao? Các bạn liệu có đủ ăn cho đến khi họ trả nợ không?

- Có, nhưng... thế này, thực tế, ngay bây giờ, có thể tôi cũng cần ít tiền. (Mắt long lanh, nàng nghĩ tới xưởng cưa). Có lẽ...

- Để làm gì? Lại những món thuế mới à?

- Cái đó thì liên quan gì đến anh?

- Có chứ, vì cô sắp sửa hỏi vay tiền tôi. Ô, tôi lạ gì mọi cách lân la vào đề. Và tôi sẽ cho cô vay... Kennedy phu nhân thân mến, tôi sẽ cho cô vay mà không cần cái khoản “ký quỹ” hấp dẫn cô sẵn sàng nộp cho tôi cách đây không lâu. Tất nhiên là trừ phi cô khăng khăng muốn thế.

- Anh thật là kẻ thô bỉ nhất trong...

- Hoàn toàn không. Tôi chỉ muốn làm cho cô yên tâm thoải mái thôi. Tôi biết trước là cô sẽ bán khoản về điểm này. Không bán khoản nhiều lắm nhưng cũng hơi hơi. Và tôi sẵn sàng cho cô vay tiền. Nhưng tôi muốn biết cô sẽ tiêu tiền đó như thế nào. Tôi tin là mình có cái quyền đó. Nếu là để sắm một cỗ xe ngựa hoặc những chiếc áo dài đẹp cho cô, thì tôi sẽ trao tiền cho cô kèm theo lời chúc phước của tôi. Nhưng nếu là để mua cho Ashley Wilkes một cái quần thì e rằng tôi phải từ chối mất thôi.

Một cơn giận dữ đột ngột làm nàng sốt tiết và lấp bấp một lúc mới nói lên lời.

- Ashley không bao giờ lấy của tôi một xu! Dù anh ấy có sắp chết đói, tôi cũng không được anh ấy nhận một xu! Anh không hiểu anh ấy, không biết anh ấy tự hào như thế nào, trọng danh dự như thế nào! Dĩ nhiên, anh làm sao hiểu nổi anh ấy vì anh là cái hạng...

- Ta đừng có chửi rửa nhau làm gì. Tôi cũng có thể tặng cô mấy cái tên mỹ miều chẳng kém bất cứ cái tên nào cô có thể nghĩ ra để thoá mạ tôi. Cô quên mất là tôi đã biết mọi chuyện về cô qua Miss Pittypat, mà bà lão thân mến này vợ được người nào thông cảm lắng nghe mình thì bao nhiêu chuyện tông tặc khai ra hết. Tôi biết Ashley đã ở ấp Tara từ khi anh ta ở Đảo Đá trở về. Tôi biết cô thậm chí đã ráng chịu để vợ anh ta ở trong nhà mình, một điều ắt hẳn là căng thẳng đối với cô.

- Ashley là...

- Ô, phải, chàng nói, uể oải xua tay. Ashley quá siêu phạm đối với tầm hiểu biết trần tục của tôi chứ gì. Nhưng xin cô chớ quên rằng tôi đã chăm chú chứng kiến cái màn tình tứ của cô với anh ta ở Trại Mười Hai Cây Sồi và có một cái gì mách bảo tôi rằng từ đó đến nay, anh ta không hề thay đổi. Và cô cũng vậy. Hôm ấy, anh ta chẳng phải là một hình ảnh siêu phạm gì, nếu tôi nhớ

không nhằm. Và tôi nghĩ hình ảnh của anh ta bây giờ cũng chẳng hơn mấy tí. Tại sao anh ta không đưa gia đình đi khỏi và kiếm việc làm? Tại sao anh ta cứ phải bám lấy ấp Tara. Cố nhiên đây chỉ là một ý đồng bóng của tôi, nhưng nếu để nuôi anh ta ở ấp Tara thì một xu tôi cũng không cho cô vay. Đàn ông chúng tôi có một cái tên không êm tai dành cho những gã để phụ nữ nuôi mình.

- Làm sao anh dám nói vậy? Anh ấy đã làm việc như một gã lực điền!

Mặc dầu đang cáu giận, tim Scarlett vẫn quặn lại khi nhớ đến hình ảnh Ashley chẻ cọc rào.

- Và đáng giá vàng cân chứ gì. Anh ta thật là một nhân công đắc lực trong việc đảo phân bón và...

- Anh ấy...

- Ô, phải, tôi biết. Cứ cho rằng anh ấy làm hết sức mình, nhưng tôi không tin là anh ấy giúp ích được gì nhiều. Người ta không bao giờ biến được một thành viên gia đình Wilkes thành một tá điền hoặc thành... bất cứ một cái gì khác đặc dụng. Cái giống ấy là đồ trang trí thuần túy. Này thôi, đừng xù lông lên nữa và hãy bỏ qua những nhận xét thô lỗ cục cằn của tôi về chàng Ashley kiêu hãnh và trọng danh dự. Kể cũng lạ, làm sao những ảo tưởng ấy vẫn dai dẳng cả ở những phụ nữ có đầu óc thực tế như cô. Cô cần bao nhiêu tiền và cần để làm gì?

Thấy nàng không trả lời, chàng nhắc lại:

- Cô cần tiền để làm gì? Và để xem cô có thể nói thật với tôi được không. Cũng sẽ được việc như nói dối thôi. Thực ra thì còn hơn, bởi vì nếu cô nói dối tôi, chắc chắn tôi sẽ phát hiện ra và cô thử nghĩ coi, như vậy sẽ rắc rối cho cô biết bao. Scarlett, cô hãy luôn luôn nhớ lấy điều này: tôi có thể chịu đựng mọi cái ở cô, trừ sự nói dối – cô cứ việc ghét tôi, cứ nổi khùng, cứ giở mọi thói lẳng lơ, được hết, nhưng đừng có nói dối. Nào, cô cần tiền làm gì?

Diện tiết trước những lời đả kích Ashley, nàng sẵn sàng đánh đổi bất cứ cái gì để có thể nhờ vào Rhett và kiêu hãnh ném trả cái nhã ý cho vay tiền vào bộ mặt giễu cợt kia. Trong một lúc, nàng đã suýt làm thế, song bàn tay lạnh lùng của ý thức thực tế về lẽ

thông thường đã ngăn nàng lại. Cực chẳng đã, nàng cố nuốt giận và làm ra bộ vừa trang nghiêm vừa hoà nhã. Rhett ngả người dựa vào lưng ghế, duỗi chân về phía bếp lò.

- Nếu trên đời có một cái gì làm tôi tiêu khiển hơn mọi thứ khác, chàng nhận xét, thì đó là cảnh tượng các cuộc đấu tranh tư tưởng của cô mỗi khi có sự xung đột giữa một vấn đề nguyên tắc với một cái gì thực tế như là tiền bạc chẳng hạn. Dĩ nhiên, tôi biết ý thức thực tế ở cô bao giờ cũng sẽ thắng, nhưng tôi vẫn tiếp tục theo dõi xem ngộ có một ngày nào bản chất tốt của cô sẽ thắng. Và ngày ấy đến, tôi sẽ cuốn gói, rời khỏi Atlanta mãi mãi. Có quá nhiều phụ nữ mà bản chất tốt bao giờ cũng thắng... Nào, ta quay lại bàn công việc. Bao nhiêu và để làm gì?

- Tôi không biết đích xác là tôi sẽ cần bao nhiêu, nàng lạy bậu nói. Nhưng tôi muốn mua một xưởng cưa... và tôi nghĩ là có thể mua rẻ được. Và tôi sẽ còn cần hai chiếc xe tải và hai con la. Mà phải là la tốt. Ngoài ra, tôi phải có một cỗ xe độc mã và một con ngựa để dùng riêng.

- Một xưởng cưa?

- Phải, và nếu anh cho tôi vay tiền, tôi sẽ chia cho anh hưởng nửa số lợi nhuận của nhà máy đó.

- Tôi làm gì với một xưởng cưa?

- Làm ra tiền! Chúng ta có thể làm ra hàng đồng tiền. Hoặc là tôi sẽ trả lãi anh về khoản nợ... ta thử xem, lãi suất bao nhiêu là phải?

- Năm mươi phần trăm có thể coi là rất đẹp đấy.

- Năm mươi... ồ, anh đùa đấy chứ! Đừng cười nữa đi, quý ạ. Tôi nói nghiêm túc đấy.

- Chính vì thế mà tôi cười. Không biết ngoài tôi ra, có ai thấy được những suy tính trong cái bộ óc đằng sau gương mặt hiền dịu một cách giả trá của cô?

- Chà, ai cần? Này Rhett, anh nghe thử xem đây có phải là một áp phe ngon lành không nhé. Frank đã nói với tôi là có người muốn bán một xưởng cưa nhỏ ở bên ngoài đường Cây Đào. Ông ta cần tiền gấp nên sẽ bán rẻ. Quanh đây hiện không có nhiều

xưởng cửa và cứ với cái đà người ta đang xây dựng lại... chà, ta có thể bán gỗ với giá cao ngất trời. Người đó sẽ ở lại điều khiển xưởng cửa ăn lương. Frank đã nói với tôi về chuyện ấy. Nếu Frank đủ tiền thì đích thân anh ấy đã mua rồi. Tôi chắc anh ấy định mua nó bằng số tiền anh ấy đã cho tôi để nộp thuế.

- Tôi nghiệp Frank. Anh ta sẽ nói sao khi cô bảo là chính cô đã mua hớt tay trên anh ta? Và cô sẽ giải thích ra sao chuyện tôi cho cô vay tiền mà không làm tổn hại đến thanh danh cô?

Quá mãi suy tính những món lời mà xưởng cửa có thể mang lại, Scarlett không hề nghĩ đến chuyện ấy.

- Ờ, đơn giản là tôi sẽ không nói gì với anh ấy.

- Anh ta sẽ biết không phải cô nhặt được của rơi ngoài đường.

- Tôi sẽ nói với anh ấy... ờ, phải, tôi sẽ bảo anh ấy là tôi bán đôi hoa tai kim cương cho anh. Và lại, tôi cũng muốn đưa nó cho anh làm vật ký... vật ký quái quỷ gì gì đó như anh nói.

- Tôi không lấy đôi hoa tai của cô đâu.

- Tôi không muốn giữ nó. Tôi không thích nó. Dù sao chẳng nữa, nó không phải đích thực là của tôi.

- Thế thì là của ai?

Vụt cái lại hiện lên trong óc nàng cái buổi trưa nóng nực với không khí thôn dã lặng tờ quanh ấp Tara và cái xác chết mặc quân phục xanh nằm sững sượng trong tiền sảnh.

- Nó là của... một người đã chết để lại cho tôi. Nó là vật sở hữu hợp pháp của tôi. Anh cứ cầm lấy. Tôi không cần đến nó. Tôi ưng đổi nó lấy tiền hơn.

- Lạy Chúa! Chàng sốt ruột kêu lên. Có bao giờ cô nghĩ đến cái gì khác ngoài tiền không?

- Không, nàng thành thật trả lời, chĩa cặp mắt xanh khô khan vào chàng. Và nếu anh trải qua những điều tôi đã trải thì anh cũng thế thôi. Tôi đã khám phá ra rằng tiền là điều quan trọng nhất trên đời và, xin Chúa chứng giám, tôi quyết không bao giờ lại rơi vào cảnh không tiền nữa.

Nàng nhớ lại ánh nắng thiêu đốt, lớp đất đỏ mềm dưới đầu

nàng vầng vất, mùi người da đen trong căn lều đằng sau cảnh tan hoang của trại Mười Hai Cây Sồi, nhớ lại cái điệp khúc không ngừng vang lên trong tim nàng: “Ta sẽ không bao giờ chịu cảnh đói nữa. Ta sẽ không bao giờ chịu cảnh đói nữa”.

- Một ngày kia, tôi sẽ có tiền, hàng đồng tiền, để muốn ăn gì có nấy. Rồi đây, trên bàn ăn của tôi sẽ không bao giờ có món cháo ngô hoặc đậu khô nữa. Và tôi sẽ có nhiều quần áo đẹp, tất cả đều bằng lụa...

- Tất cả?

- Phải, tất cả, nàng nói cộc lốc, thậm chí không thèm đỏ mặt trước ngụ ý của Rhett. Tôi sẽ có đủ tiền để khiến bọn Yankee không bao giờ tước đoạt được ấp Tara khỏi tay tôi. Tôi sẽ lột mái mới cho ấp Tara, xây kho thóc mới, tôi sẽ có những con la thật tốt để cày ruộng, tôi sẽ có nhiều bông tới mức anh chưa từng thấy. Wade sẽ không bao giờ biết đến cảnh thiếu thốn những thứ nó cần. Phải, không bao giờ! Nó sẽ có mọi thứ trên đời. Và cả gia đình tôi sẽ không bao giờ phải đói nữa. Tôi nói thật đấy. Từng lời từng chữ đều thật. Anh không hiểu vì anh quá ích kỷ. Anh chưa bao giờ bị bọn Bị Thảm lãm le đuổi anh ra khỏi nhà. Anh chưa bao giờ bị rét cồng, rách rưới và phải làm đến gãy lưng để khỏi chết đói.

- Tôi đã ở trong quân đội Liên bang tám tháng, chàng điềm tỉnh nói. Theo tôi, muốn biết thế nào là đói thì không gì tốt hơn là gia nhập quân đội.

- Quân đội! Dào! Anh chưa bao giờ phải hái bông và làm cỏ ruộng ngô. Anh chưa... Đừng có cười tôi!

Chàng lại nắm tay nàng trong khi nàng cất cao giọng gay gắt.

- Tôi đâu có cười cô. Tôi cười sự khác nhau giữa vẻ bề ngoài của cô với con người thực của cô. Và tôi nhớ lần đầu tiên tôi gặp cô trong bữa tiệc ngoài trời ở Trại Mười Hai Cây Sồi của gia đình Wilkes. Bữa ấy, cô mặc chiếc áo dài xanh, đi giày muyn nhỏ màu xanh, đàn ông vây quanh cô và cô phơi phới vẻ tự mãn. Tôi dám cuộc rằng hồi ấy cô không biết một đô la có bao nhiêu xu nữa kia. Lúc ấy, trong đầu cô chỉ có độc một ý nghĩ: giăng bẫy bắt Ash...

Nàng giăng tay ra khỏi chàng.

- Rhett này, nếu chúng ta muốn ăn ý với nhau thì anh phải thôi đừng nói đến Ashley Wilkes nữa. Chúng ta sẽ luôn luôn bất đồng với nhau về Ashley, vì anh không thể hiểu được anh ấy.

- Tôi chắc cô hiểu anh ta vanh vách như đọc trong sách, Rhett nói, vẻ tinh quái. Không, Scarlett ạ, nếu tôi cho cô vay tiền, tôi phải tự dành cho mình cái quyền bàn về Ashley Wilkes bằng mọi từ ngữ tôi thấy thoả đáng. Tôi khước từ quyền nhận lãi về món nợ, nhưng quyền này thì không. Và có một số điều về chàng trai trẻ ấy mà tôi muốn biết.

- Tôi không việc gì phải kể với anh về anh ấy, nàng trả lời cộc cằn.

- Ô, cô phải kể chứ. Tôi nắm sợi dây thắt mở túi tiền mà, cô thấy đấy. Một ngày kia, khi cô giàu, cô cũng có thể làm thế với những người khác. Hiển nhiên là cô vẫn còn tha thiết với anh ta...

- Không đúng.

- Ô, điều đó rành rành qua cái cách cô bênh anh ta chăm chặp. Cô...

- Tôi không chịu để người ta giễu bạn bè tôi.

- Được, hãy tạm cho qua điểm ấy. Anh ta có còn yêu cô không, hay là Đảo Đá đã làm cho anh ta quên rồi? Hay có lẽ anh ta đã biết đánh giá viên ngọc báu là vợ anh ta?

Nghe nhắc đến Melaine, Scarlett bắt đầu thở gấp và phải cố gắng lắm mới tự nén mình khỏi hét to lên toàn bộ câu chuyện là chỉ vì danh dự mà Ashley ở lại với Melaine thôi. Nàng đã mở miệng định nói, rồi lại lặng thinh.

- Ô, vậy ra anh ta vẫn chưa đủ trí khôn để trân trọng bà Wilkes? Và những khắc nghiệt của nhà tù cũng không làm nguội lạnh tình cảm nồng cháy của anh ta đối với cô?

- Tôi thấy chả cần gì phải bàn về điểm này.

- Tôi thì lại muốn, Rhett nói, giọng mang một âm trầm mà Scarlett không khoái nghe và cũng chẳng hiểu ý nghĩa ra sao. Và, thế có Chúa, tôi sẽ tiếp tục nói chuyện ấy và tôi mong rằng cô sẽ trả lời tôi. Vậy là anh ta vẫn còn yêu cô?

- Nếu vậy thì đã sao? bị dồn thúc, Scarlett kêu lên. Tôi không muốn nói chuyện với anh về anh ấy bởi vì anh không thể hiểu nổi anh ấy hoặc kiểu tình yêu của anh ấy. Cái kiểu yêu đương duy nhất mà anh biết chỉ là... phải, chỉ là cái kiểu đan díu giữa anh với những người như cái Watling ấy.

- Ô, Rhett dịu dàng nói. Vậy là tôi chỉ có thể biết đến những thềm khát xác thịt?

- Thế đấy, anh thừa biết đó là sự thật.

- Bây giờ tôi muốn hiểu tại sao cô ngần ngại không muốn nói chuyện đó với tôi. Đôi bàn tay và đôi môi nhợt nhạt của tôi làm ô uế mỗi tình trong trắng của anh ta.

- À, phải... đại khái như thế.

- Tôi quan tâm đến mỗi tình trong trắng đó.

- Đừng có thô bỉ, Rhett Butler. Nếu anh đề tiện đến độ nghĩ rằng có gì tà khuất giữa chúng tôi...

- Ô, quả thật. Ý nghĩ đó không bao giờ đến với tôi. Chính vì thế mà toàn bộ câu chuyện làm tôi quan tâm. Đích thị tôi muốn biết tại sao không có gì tà khuất giữa hai người.

- Nếu anh nghĩ rằng Ashley có thể...

-À, vậy ra chính Ashley, chứ không phải cô, là người đã đấu tranh giữ cho quan hệ giữa hai người được trong trắng. Tình thật, Scarlett ạ, đáng ra cô không nên để lòi chuôi để dàng đến thế.

Scarlett nhìn vào bộ mặt thản nhiên không dò đọc nổi của chàng, vừa ngượng vừa tức.

- Cứ thế này thì không thể nói chuyện với nhau được nữa. Tôi không cần tiền của anh. Cho nên anh hãy ra khỏi đây!

- Ô, có chứ, cô có cần tiền của tôi đấy, và một khi ta bàn đến đây rồi, thì tại sao lại dừng lại? Chắc chắn là bàn về một thiên diễm tình trong trắng đến thế, thì không thể có hại gì... khi mà không có gì tà khuất. Vậy là Ashley yêu cô vì trí tuệ cô, tâm hồn cô và tính cách cao quý của cô?

Những lời của chàng làm Scarlett điếng người. Tất nhiên,

Ashley yêu nàng chỉ vì những điều đó. Chính vì biết thế nên nàng mới chịu đựng được những cơ cực của cuộc sống, biết rằng Ashley bị danh dự ràng buộc nên đành thầm lặng yêu nàng vì những điều tốt đẹp ẩn sâu trong tâm hồn nàng mà chỉ riêng chàng thấy được. Nhưng những điều đó dường như chẳng còn gì là đẹp nữa khi bị Rhett lôi ra ánh sáng, nhất là lại được nhắc đến bằng cái giọng ngọt xót che đậy thâm ý mỉa mai.

- Tôi thấy lại những ý tưởng hồi trẻ thơ của mình khi được biết một mối tình như vậy có thể tồn tại trong cái thế giới đồi bại này, chàng nói tiếp. Vậy là tình yêu của anh ta đối với cô không vẫn một chút gì là xác thật? Liệu nó có nguyên vẹn như thế nếu như cô xấu xí và không có làn da trắng muốt kia? Và không cặp mắt xanh khiến đàn ông phải tự hỏi: sẽ như thế nào nhỉ khi mình ôm cô ta trong tay? Và không có cái điệu lắc hông đầy sức hấp dẫn đối với bất cứ người đàn ông nào dưới chín mươi tuổi? Và không có đôi môi kia mà... à, mà tôi không nên áp đặt những thèm khát nhục dục của mình. Ashley hoàn toàn không thấy những điều ấy chẳng? Hoặc giả anh ta có thấy nhưng không xúc động mấy may?

Bất giác Scarlett nhớ đến cái hôm ở trong vườn quả, khi Ashley ghì chặt nàng trong vòng tay run rẩy, khi miệng chàng nóng hổi áp lên môi nàng như không bao giờ muốn rời. Hồi ức ấy làm nàng đỏ bừng mặt và điều đó không lọt khỏi mắt Rhett.

- Thế đấy, chàng nói và giọng chàng rung lên gần như giận dữ. Tôi thấy rồi. Anh ta chỉ yêu cô vì trí tuệ thôi.

Làm sao hẳn ta dám thọc bàn tay như bản can thiệp vào, làm cho điều đẹp đẽ thiêng liêng duy nhất trong đời nàng hoá ra có vẻ dẽ mặt? Lạnh lùng và quyết liệt, Rhett đang đập tan công sự cố thủ cuối cùng của nàng. Và điều chàng cần biết sắp lộ ra.

- Phải, anh ấy yêu tôi thế đấy! nàng kêu lên, cô đẹp cái hồi ức về đôi môi Ashley.

- Cô bạn thân mến, thậm chí anh ta cũng không biết là cô có trí tuệ nữa kia. Nếu là trí tuệ cô hấp dẫn anh ta thì anh ta đâu cần phải đấu tranh cưỡng lại cô, như anh ta đã làm, để giữ cho mối tình ấy vẫn mãi mãi... ta có nên dùng chữ "thánh thiện" không nhỉ? Anh ta ắt có thể yên tâm thanh thản vì, xét cho cùng, một

người đàn ông có thể ngưỡng mộ trí tuệ và tâm hồn một người phụ nữ khác mà vẫn nguyên vẹn là một bậc quân tử đáng tôn kính và trung thành với vợ mình. Nhưng anh ta hẳn khó mà dung hoà được danh dự gia đình Wilkes với việc anh ta thêm khát thể xác cô.

- Anh chỉ suy bụng ta ra bụng người, đồ đê tiện.

- Ô, tôi chẳng bao giờ phủ nhận là tôi thêm khát cô, nếu cô muốn nói thế. Nhưng đội ơn Chúa, tôi lại không hay bán khoản về vấn đề danh dự. Tôi cứ muốn cái gì là lấy cái nấy nếu có thể dành được, và như thế tôi không phải đấu với thiên thần cũng chẳng phải chọi với quý sứ. Hẳn là cô đã tạo cho Ashley một cái địa ngục rõ thật thú vị! Tôi gần như có thể ái ngại cho anh ta.

- Tôi... tôi tạo cho anh ấy một cái địa ngục?

- Phải, chính cô! Này đây cô như một cám dỗ thường xuyên đối với anh ta, thế nhưng, cũng như phần lớn những kẻ cùng lứa, anh ta lại coi trọng cái mà ở đây được coi là danh dự hơn tình yêu. Và tôi thấy hình như bây giờ anh chàng khốn khổ ấy chẳng có gì để sưởi ấm lòng, danh dự không còn mà tình yêu cũng nghỉ luôn!

- Anh ấy có tình yêu chứ... Tôi muốn nói là anh ấy yêu tôi!

- Thật không? Vậy thì hãy giải đáp cho tôi điều này, rồi chúng ta sẽ cho qua, và cô có thể lấy tiền và muốn vớt xuống cống tôi cũng bất cần.

Rhett đứng dậy, vút điếu xì gà hút hết nửa vào ống nhổ. Những cử chỉ của chàng vẫn có cái vẻ phóng túng vô đạo và cái sức mạnh nén lại mà Scarlett đã nhận thấy vào cái đêm thất thủ Atlanta, một cái gì hung hãn và hơi ghê sợ.

- Nếu anh ta yêu cô thì tại sao anh ta lại để cho cô đến Atlanta kiếm tiền nộp thuế, đồ quý tha ma bắt ấy? Ở địa vị anh ta, thì trước khi để người đàn bà tôi yêu làm việc đó, tôi ắt...

- Anh ấy không biết! Anh ấy không hề biết là tôi...

- Cô không nghĩ rằng đáng ra anh ta phải biết à? (Giọng chàng gằn lên một âm độ man rợ hầu như không cần nén lại). Nếu anh ta yêu cô đến mức như cô nói, thì anh ta ắt phải biết cô sẽ làm gì

khi bị dồn đến chỗ cùng đường chứ. Đáng ra anh ta phải giết cô chứ lại để cô lên đây... mà lại là đến với tôi, với chính tôi chứ không phải ai khác! Lạy Chúa trên trời!

- Nhưng anh ấy không biết mà!

- Nếu anh ta không tự mình đoán ra thì có nghĩa là anh ta chẳng bao giờ biết tí gì về cô và về tâm hồn quý báu của cô.

Anh chàng này thật bất công! Làm như Ashley là người đọc được ý nghĩ ấy! Làm như Ashley có thể chặn được nàng, cho dù là chàng biết! Nhưng đột nhiên, nàng nghĩ ra: Ashley có thể ngăn được nàng. Hôm hai người nói chuyện trong vườn, chỉ cần chàng hơi ngụ ý xa xôi rằng một ngày kia, mọi sự có thể khác đi, là nàng sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện tìm Rhett. Một lời âu yếm, thậm chí một cử chỉ vuốt ve tạm biệt khi nàng bước lên tàu, cũng có thể giữ nàng lại. Nhưng chàng lại chỉ nói đến danh dự. Phải... có lẽ Rhett nói đúng chẳng? Phải chẳng đáng ra Ashley phải biết ý nghĩ của nàng? Nàng vội gạt bỏ cái ý nghĩ phụ bạc ấy. Tất nhiên là chàng không ngờ thế. Ashley ắt không bao giờ nghĩ rằng nàng có thể nghĩ đến chuyện làm một điều gì vô đạo đức đến thế. Con người cao đẹp như Ashley làm sao có thể có những ý nghĩ như vậy được. Rhett chỉ nhằm làm vấn đục tình yêu của nàng thôi. “Một ngày kia”, nàng dĩ dằn tự nhủ, “khi cửa hàng đứng vững, nhà máy hoạt động tốt và mình có nhiều tiền, mình sẽ làm cho Rhett Butler phải chuộc cái tội đã làm mình khổ nhục”.

Rhett đang đứng nhìn xuống nàng, vẻ hơi tinh thích, đã dứt cơn xúc động vừa dấy lên trong chàng.

- Dù sao chẳng nữa, chuyện này thì liên can gì đến anh? Nàng hỏi. Đó là chuyện của tôi và Ashley, đâu phải chuyện của anh.

Chàng nhún vai.

-Tôi chỉ xin nói thêm điều này. Một cách khách quan, tôi thấu phục sâu sắc sức chịu đựng của cô, Scarlett ạ, và tôi không muốn thấy tinh thần cô bị nghiền dưới quá nhiều phiến đá cối xay. Trước hết là áp Tara. Riêng nó đã là một công việc đòi hỏi tầm vóc đàn ông. Cộng vào đó là ông bố bệnh hoạn của cô. Ông sẽ chẳng bao giờ giúp gì được cho cô. Rồi đến các em gái và đám gia nhân da đen. Bây giờ, cô lại cộng thêm một ông chồng và có lẽ cả bà Pittypat nữa. Không có Ashley Wilkes và gia đình anh ta cô

cũng đủ nhiều gánh nặng trên vai rồi.

- Anh ấy không phải là một gánh nặng. Anh ấy giúp...

- Ô, vì lòng kính Chúa, cô đừng thở ra cái giọng ấy nữa, chàng sốt tiết ngắt lời. Anh ta chẳng giúp được gì hết. Anh ta hiện đang và sẽ còn là một gánh nặng trên vai cô, hoặc trên vai một người nào đó, cho đến khi anh ta chết. Riêng cá nhân tôi thì tôi ngấy nói chuyện về anh ta lắm rồi... Cô cần bao nhiêu tiền?

Những lời chửi rửa dâng lên môi Scarlett. Sau khi đã lảng nhục nàng, sau khi đã moi ở nàng những điều nàng trân trọng nhất để phỉ báng miệt thị, anh ta còn nghĩ là nàng sẽ nhận tiền của anh ta!

Nhưng nàng tự kìm lại. Giá có thể coi khinh nhã ý mời vay tiền ấy và lớn tiếng đuổi anh Tara khỏi cửa thì hả biết mấy! Nhưng chỉ có những người thật sự giàu có, đời sống thật sự đảm bảo mới có điều kiện chơi sang thế. Chừng nào nàng còn nghèo, nàng sẽ còn phải chịu đựng những cảnh như thế này. Nhưng khi nào nàng giàu – ôi, cái ý nghĩ tốt đẹp ấy mới ấm lòng làm sao! – khi nào nàng giàu có, nàng sẽ không chịu bất cứ cái gì nàng không thích, không chịu thiếu bất cứ cái gì nàng khao khát, thậm chí không thèm lịch sự với những người nàng không ưa.

Mình sẽ bảo họ rút xéo đi với quý dữ, nàng tự nhủ, đầu bẳng là Rhett Butler.

Niềm thích thú do ý nghĩ đó mang lại khiến cặp mắt xanh của nàng lấp lánh ngời lên và đôi môi khẽ nhếch một nụ cười. Rhett cũng tủm tỉm.

- Cô quả là xinh đẹp, Scarlett ạ, chàng nói. Nhất là khi cô đang nghiền ngẫm mưu ma chước quỷ. Và nguyên vì đôi má lúm đồng tiền, tôi đã sẵn sàng mua cho cô một tá mười ba^[87] con la nếu cô muốn.

Cửa trước mở và gã bán hàng bước vào, vừa đi vừa xĩa răng bằng một chiếc lông ngỗng. Scarlett đứng dậy, quàng chiếc khăn san quanh mình và thắt dây quai mũ thật chắc dưới cằm. Nàng đã quyết định dứt khoát.

- Chiều nay anh có bận không? Bây giờ anh có thể đi với tôi được không? Nàng hỏi.

- Đi đâu?

- Tôi muốn anh đánh xe cho tôi đến xưởng cưa. Tôi đã hứa với Frank là sẽ không đi xe ra ngoài thành phố một mình.

- Đến xưởng cưa giữa trời mưa thế này?

- Phải, tôi muốn mua ngay bây giờ, trước khi anh thay đổi ý kiến.

Chàng cười to đến nỗi gã nhân viên đứng sau quầy giặt mình và tò mò nhìn chàng.

- Cô quên mất là cô đã có chồng à? Kennedy phu nhân không thể để cho người ta thấy mình đi xe ra vùng nông thôn với tên Butler phóng đống truy lạc bị cấm cửa ở các phòng khách thượng lưu. Cô quên mất thanh danh của mình rồi ư?

- Thanh danh, xì, chuyện tâm phào! Tôi muốn mua cái xưởng ấy trước khi anh thay đổi ý kiến, hoặc trước khi Frank phát hiện ra là tôi mua nó. Anh đừng để tôi phải thúc, Rhett. Mưa nhỏ thế này thì ăn thua gì? Nào, nhanh lên.

* * *

Cái xưởng cưa ấy! Cứ nghĩ đến nó là Frank lại rên rầm, tự rửa mình về nỗi đã nói với Scarlett về nó. Riêng việc nàng bán đôi hoa tai cho thuyền trưởng Butler (chứ không phải cho ai khác!) để mua nhà máy cưa và thậm chí không thèm hỏi ý kiến chồng đã đủ tệ rồi, thế nhưng điều quá đáng hơn nữa là nàng không giao nó cho chàng điều hành. Quả là dấu hiệu xấu. Như thế nàng không tin chàng hoặc không tin ở nhận định của chàng vậy.

Giống như tất cả những người đàn ông chàng quen biết, Frank cho rằng một người vợ cần phải lấy sự hiểu biết am tường hơn của chồng làm kim chỉ nam, phải chấp nhận hoàn toàn ý kiến của chồng và không có ý kiến riêng nào hết. Chàng sẵn sàng để cho phần lớn phụ nữ làm theo sở thích của họ. Đàn bà là những sinh linh nhỏ bé đến là ngộ, chiều theo những thói đồng bóng nho nhỏ của họ nào có hại gì. Bản chất vốn hiền dịu, chàng không phải là người chối từ vợ nhiều thứ. Chàng ắt lấy làm thích thú chiều theo những ý ngông dại của người thương kèm theo đôi lời mắng yêu, nhưng những điều Scarlett hiện rắp tâm làm thì quả là không thể quan niệm được.

Như cái xưởng cửa này chẳng hạn. Chàng hết sức choáng váng khi nàng dịu dàng mỉm cười trả lời chàng rằng nàng định tự tay nắm việc quản lí nhà máy. “Đích thân đi vào việc kinh doanh gỗ”, đó là nguyên văn lời nàng. Frank hẳn sẽ không bao giờ quên cái khung khiếp của giây phút đó. Đích thân nàng đi vào kinh doanh! Thật không thể quan niệm nổi. Ở Atlanta không có phụ nữ nào làm công việc kinh doanh cả. Thực tế, Frank chưa hề nghe thấy nói về một phụ nữ nào lập nghiệp bằng kinh doanh ở bất kỳ đâu cả. Nếu có những phụ nữ bất hạnh đến độ buộc phải kiếm chút tiền để nuôi gia đình trong thời buổi khó khăn thì họ làm theo những cách âm thầm của phụ nữ - làm bánh pate như bà Merriwether, vẽ trang trí trên đồ sứ, khâu may và nấu ăn thánng như bà Elsing và Fanny, hoặc dạy học ở trường như bà Meade, hoặc mở lớp dạy nhạc như bà Bonnell. Những người phụ nữ này kiếm tiền song vẫn ở tại nhà, theo đúng phạn đàn bà. Nhưng một người phụ nữ mà lại rời bỏ sự chở che của mái nhà ấm cúng để dấn thân vào thế giới dữ dằn của đàn ông, chen vai thích cánh đua tranh với họ trong việc kinh doanh, tự bêu mình cho miếng tiếng thiên hạ bới móc, bàn ra tán vào... Nhất là khi lại không bị bắt buộc phải làm thế, khi có một người chồng thừa khả năng cung phụng cho mình!

Frank đã hy vọng là nàng chỉ trêu hoặc đùa mình, một lối đùa không lấy gì làm hay ho lắm, nhưng chàng sớm nhận ra là nàng nói thật. Nàng thật sự nắm việc điều hành xưởng cửa. Nàng dậy sớm hơn chàng để đi xe ngựa ra qua đường Cây Đào và thường thường là khá lâu sau khi chàng đóng cửa hàng để về ăn tối ở nhà bà cô Pitty, nàng mới về. Trên mấy dặm đường đến xưởng, chỉ có bác Peter quàu quạu đi theo bảo vệ, mà rừng thì đầy bọn hắc nô vừa được phóng thích và bọn Yankee hạ đẳng, Frank không thể đi cùng nàng được, cửa hàng chiếm hết thời gian của chàng, nhưng khi chàng phản đối thì nàng nói cộc lốc:

- Nếu em không để mắt đến cái cha Johnson xỏ lá ấy, hẳn sẽ ăn cắp gỗ bán đi, bỏ tiền vào túi. Khi nào kiếm được một người tốt giúp em điều khiển xưởng cửa, em sẽ không phải ra đó thường xuyên nữa. Lúc đó, em sẽ dùng thì giờ để bán gỗ trong thành phố.

Bán gỗ trong thành phố! Cái đó mới tột cùng tai hại. Thỉnh

thoảng nàng nghỉ một ngày ở xưởng, đem gỗ đi bán và những hôm đó, Frank chỉ muốn trốn việc vào căn phòng trong tối om của cửa hàng, không gặp ai. Vợ chàng đi bán gỗ!

Và mọi người xì xào rất ghê về Scarlett. Có lẽ cả về chàng nữa, vì chàng đã để cho vợ ứng xử một cách vô lối đến thế, không ra bậc nữ lưu. Chàng rất lúng túng khi giáp mặt các khách hàng trước quầy và nghe họ nói: “Cách đây mấy phút, tôi vừa thấy bà Kennedy ở chỗ ấy chỗ nọ”... Ai nấy đều ra sức kể cho chàng nghe nàng đã làm gì. Ai nấy đều nói về những điều xảy ra ở nơi đang xây khách sạn mới. Scarlett đã đi xe đến đó đúng vào lúc Tommy Wellburn đang mua gỗ của một người đàn ông khác. Từ trên cỗ xe độc mã, nàng bước xuống giữa đám thợ nề Ailen thô lỗ đang đặt móng, và bảo Tommy rằng ông ta đang bị bịp. Nàng nói gỗ của nàng tốt hơn, lại rẻ hơn, và để chứng minh, nàng tính nhẩm cả một loạt con số dài dằng dặc và cung cấp cho ông ta một bảng kê giá ngay tại chỗ. Xâm nhập vào giữa đám thợ xa lạ, thô lỗ đã đủ tai tiếng, nhưng đối với một phụ nữ, phô trương giữa công cộng là mình có khả năng tính toán như vậy lại càng tẻ hơn. Khi Tommy đã chấp nhận giá cả của nàng và đặt mua gỗ rồi, Scarlett vẫn chưa chịu ngoan ngoãn đi cho, mà còn lượn lờ dạo quanh, nói chuyện với Johnnie Gallegher, đốc công của đám thợ Ailen, một gã lùn một mẩu dai như đĩa, thành tích rất bất hảo. Cả thành phố bàn tán về chuyện này hàng tuần liền.

Trên hết tất cả mọi điều khác, nàng lại thực sự làm ra tiền với cái xưởng ấy mới chết chử và không người đàn ông nào có thể cảm thấy bằng lòng về một người vợ thành công trong một hoạt động trái với tính cách phụ nữ đến thế. Nàng cũng chẳng hề giao những khoản tiền đó, dù chỉ là một phần nhỏ nào, cho chàng để mở mang cửa hàng. Phần lớn lợi nhuận, nàng gửi về ấp Tara kèm theo những bức thư tràn giang đại hải cho Will Benteen, dặn dò anh ta phải chi tiêu như thế nào. Ngoài ra, nàng còn bảo Frank rằng nếu chữa xong ấp Tara, nàng dự định sẽ mở hiệu cầm đồ.

“Lạy Chúa! Lạy Chúa!” Frank rên lên mỗi khi nghĩ đến điều đó. Một người phụ nữ thậm chí không cần biết thế nào là cầm đồ.

Dạo này, Scarlett đây những kế hoạch và dưới mắt Frank, những kế hoạch đó càng ngày càng quá đáng. Thậm chí nàng còn bàn chuyện xây thêm một tiệm rượu ở chỗ nhà kho cũ của

nàng đã bị quân của Sherman đốt. Frank không phải người bài trừ rượu, song chàng cực lực phản đối ý đó. Sở hữu một quán rượu là một việc xấu không đem lại may mắn, xấu gần bằng cho thuê nhà chứa vậy. Chàng không thể giải thích cho nàng thấy tại sao nó lại xấu và đáp lại những lý lẽ khập khểnh của chàng, nàng chỉ hạ hai tiếng: “Tâm phào!”.

- Những người quản lý các tiệm rượu bao giờ cũng là khách thuê nhà sòng phẳng, bác Henry bảo thế, nàng nói với chàng. Họ trả tiền nhà đều đặn và này nhé Frank, em có thể dùng gỗ kém phẩm chất không bán được để xây tiệm rượu với giá thành hạ và cho thuê được giá. Rồi với tiền cho thuê tiệm rượu và lợi nhuận của xưởng cưa, cộng với những khoản kiếm được bằng việc cầm đồ, em có thể mua thêm vài xưởng cưa nữa.

- Cục đường phèn của tôi, mình cần gì có thêm xưởng cưa nữa! Frank kêu lên, thất kinh. Điều mình cần phải làm là bán cái xưởng cưa hiện có đi. Nó làm mình hao tổn tinh lực và mình biết đó, dùng bọn da đen mới phóng thích để làm việc ở đó là rầy rà như thế nào...

- Hẳn nhiên bọn da đen mới phóng thích là vô dụng, Scarlett tán thành, nhưng hoàn toàn không đếm xỉa gì đến gợi ý của Frank về việc bán xưởng cưa. Ông Johnson bảo là, buổi sáng khi đến làm việc, ông ta không bao giờ biết được là ca, kíp có đủ người không. Bây giờ, ta không thể dựa vào bọn da đen được nữa. Chúng làm một hai hôm rồi nghỉ cho đến khi tiêu hết tiền lương. Chỉ hôm trước hôm sau là có thể biến cả kíp thợ. Càng thấy hậu quả của việc giải phóng nô lệ, em càng cho đó là một tội ác. Nó chỉ làm hỏng bọn da đen mà thôi. Hàng nghìn tên chẳng làm gì hết và những tên chúng tôi kiếm được vào làm ở nhà máy thì lười nhác và vụng về đến nỗi chẳng thuê. Và nếu có lỡ miệng rửa chúng, chưa nói gì đến lỡ tay đánh vài cái cho sáng láng tâm hồn chúng, là phòng phóng thích xông ngay đến mình như diều hâu bổ nhào xuống gà con.

- Cục đường phèn của tôi, mình đừng để ông Johnson đánh những...

- Tất nhiên là không, nàng sốt ruột đáp. Em chẳng vừa nói rằng nếu em làm thế thì bọn Yankee bỏ tù em đó sao?

- Tôi dám cuộc là ba cả đời không bao giờ đánh một đũa tở da đen, Frank nói.

- À, có mỗi một lần. Một tên bồi ngựa không xoa bóp cho ngựa của ba sau một ngày đi săn. Nhưng, Frank, hồi ấy khác. Bọn họ mới phóng thích không giống như trước đâu và với một số tên, một trận đòn ra trò là rất có ích cho chúng.

Frank không những kinh ngạc về những quan điểm và kế hoạch của vợ, mà còn về sự thay đổi ở nàng trong vài tháng sau khi cưới. Đây không phải là con người hiền dịu, ngọt ngào, đầy nữ tính mà chàng đã lấy làm vợ. Trong thời gian tìm hiểu ngắn ngủi, chàng đã nghĩ là mình chưa từng thấy một người đàn bà nào giàu nữ tính một cách đáng yêu hơn trong những phản ứng đối với cuộc đời – ngây thơ không biết gì, nhút nhát không biết trông cậy vào đâu. Bây giờ, những phản ứng của nàng hết như nam giới. Cặp má hồng lúm đồng tiền và những nụ cười tươi xinh không ngăn nàng nói năng và hành động như một người đàn ông. Giọng nàng hoạt bát, quyết đoán và trong công việc, nàng có những quyết định tức thời, không chút do dự kiểu con gái. Nàng biết đích xác mình muốn gì và nàng theo đuổi mục tiêu đó bằng con đường ngắn nhất như một người đàn ông, chứ không phải theo những con đường kín đáo và quanh co riêng biệt của phụ nữ.

Không phải là trước đây Frank chưa bao giờ thấy những phụ nữ nắm quyền bính. Cũng như tất cả những thành phố miền Nam, Atlanta có một số mệnh phụ không ai dám chống lại. Chẳng ai có thể độc đoán hơn bà Merriwether to béo, hách dịch hơn bà Elsing mảnh khảnh, khéo léo đạt đến mục đích riêng hơn bà Whiting. Nhưng dù các bà này có dùng những phương cách gì đi nữa để đạt được ý mình, thì đó cũng vẫn là những phương sách đàn bà. Họ coi là cần thiết phải tôn trọng ý kiến nam giới, dù có làm theo hay không. Họ đủ lịch sự để làm ra vẻ nghe theo những gì nam giới nói và đó là điều quan trọng. Nhưng Scarlett thì không chịu để ai hướng dẫn ngoài bản thân mình và nàng tiến hành công chuyện của mình theo kiểu đàn ông khiến cho cả thành phố bàn ra tán vào.

“Và có lẽ họ xì xào cả về mình nữa”, Frank khổ sở nghĩ thầm, “vì nổi để nàng hành động trái hẳn với tính cách phụ nữ như

vậy”.

Rồi lại còn cái cha nội Butler ấy nữa. Việc hấn thường xuyên đến thăm nhà bà Pitty là điều xỉ nhục lớn nhất. Xưa nay Frank vẫn ghét hấn, kể cả khi giao dịch buôn bán với hấn hồi trước chiến tranh. Chàng vẫn thường nguyên rủa cái ngày chàng đưa Rhett đến và giới thiệu hấn với các bạn mình. Chàng khinh miệt hấn về cách hấn thản nhiên tiến hành các hoạt động đầu cơ trong chiến tranh và vì hấn không gia nhập quân đội. Riêng việc Rhett phục vụ tám tháng trong quân đội Liên bang chỉ có Scarlett biết vì Rhett giả vờ sợ sệt xin nàng đừng phanh phui điều “nhục nhã” ấy ra cho ai hay. Hơn hết, Frank khinh hấn vì đã khư khư giữ số vàng của Liên bang, trong khi những người lương thiện như đô đốc Bullock cũng nhiều người khai, trước tình huống tương tự, đã trả lại cho ngân khố của Hợp Chúng Quốc hàng nghìn bạc. Nhưng dù Frank muốn hay không muốn thì Rhett vẫn cứ năng đến chơi.

Về mặt công khai, thì hấn đến thăm Miss Pitty và bà già thật thà tin là thế, hơn nữa còn làm bộ về điều đó là đằng khác. Nhưng Frank có cái cảm giác khó chịu rằng Miss Pitty không phải là lực hấp dẫn hút hấn đến. Bé Wade, vốn nhút nhát với hầu hết mọi người, lại rất mến hấn và thậm chí còn gọi hấn là “bác Rhett” làm Frank rất bực. Và chàng không thể không nhớ lại rằng trong những ngày chiến tranh Rhett đã tháp tùng Scarlett đi khắp nơi, tạo thành một đầu đề xì xào bàn tán hồi đó. Chàng hình dung là hiện giờ dư luận về quan hệ đó còn xấu hơn nữa. Không ai trong số các bạn chàng đủ can đảm nhắc tới điều gì về mặt này, mặc dầu họ phát biểu rất thẳng thắn về ứng xử của Scarlett xung quanh chuyện xưởng cưa. Song chàng không thể không nhận thấy hai vợ chồng chàng dạo này ít được mời đến các bữa ăn hoặc các cuộc liên hoan hơn và ngày càng ít người đến thăm họ. Scarlett vốn không ưa phần lớn những người láng giềng của mình và quá bận bịu với xưởng máy không còn đầu óc nào nghĩ đến chuyện đi thăm những người mình ưa, cho nên việc vắng khách đến thăm không làm cho nàng băn khoăn gì. Nhưng Frank thì cảm thấy sâu sắc sự thiếu vắng đó.

Suốt đời, bao giờ Frank cũng chịu sự khống chế của câu hỏi: “Hàng xóm láng giềng sẽ nghĩ sao?” và chàng không có cách gì

chống đỡ với những chấn động do việc vợ chàng liên tiếp vi phạm khuôn phép lễ nghĩa. Chàng cảm thấy tất cả mọi người đều chê trách Scarlett và coi thường chàng vì đã để cho nàng “tự phi giới tính hóa”. Nàng làm biết bao điều mà theo quan điểm của chàng, lẽ ra một người chồng không nên cho phép, nhưng nếu chàng ra lệnh cho nàng chấm dứt những hành vi đó, bàn cãi hoặc thậm chí buông lời phê phán, là một cơn bão tố liền nổ ra trên đầu chàng.

“Lạy Chúa! Lạy Chúa!”. Chàng tuyệt vọng nghĩ thầm. “Nàng có thể phát khùng nhanh chóng và kéo dài cơn thịnh nộ lâu hơn bất cứ người đàn bà nào mình từng thấy”.

Ngay cả những lúc tình hình rất tốt đẹp cũng vậy, thật kỳ lạ, làm sao cô vợ âu yếm, cười cợt đang vừa đi quanh phòng vừa khe khẽ hát một mình ấy lại có thể thoát cái đã thành một con người khác hẳn như vậy! Chỉ cần chàng nói: “Cục đường phèn của mình, ở vào địa vị mình, tôi sẽ không...” là dông bão lập tức bùng nổ.

Cặp lông mày đen của nàng sáp vào nhau thành một góc nhọn phía trên mũi và Frank co rúm người, gần như lộ liễu. Nàng có cái khí chất của người Tartar, những cơn khùng của một con mèo rừng và những lúc như vậy, nàng dường như chẳng cần dè giữ lời nói, bất kể người nghe có thể bị xúc phạm đến đâu. Trong những dịp như vậy, mây đen phủ quanh nhà, Frank đến cửa hàng thật sớm và ở lại đó rất muộn. Bà Pitty lạch bạch chui vào buồng ngủ như một con thỏ hỗn hển chạy về hàng. Wade và bác Peter rút về nhà xe, chị bếp ở lì trong bếp và cố nén không cất cao giọng khi hát ca ngợi Chúa. Chỉ có Mammy là bình thản chịu đựng những cơn tam bành của Scarlett, vì trải qua nhiều năm tôi luyện, bà đã quen với tính nết ông Gerald O'Hara cùng trận lôi đình thịnh nộ của ông.

Scarlett không định nổi nóng và nàng thực sự muốn làm người vợ tốt của Frank vì nàng vừa mến chàng vừa biết ơn chàng đã cứu áp Tara. Thế nhưng chàng hay thử thách lòng kiên nhẫn của nàng đến độ không chịu nổi, bằng nhiều cách khác nhau.

Nàng không bao giờ có thể tôn trọng một người đàn ông để cho nàng bắt nạt và cái thái độ rụt rè, do dự mà Frank biểu lộ

trong mọi tình huống khúc mắc, với nàng cũng như với những người khác, làm nàng bực không chịu nổi. Nhưng lẽ ra nàng đã có thể bỏ qua những điều đó và thậm chí còn sung sướng vì hiện nay một số vấn đề về tiền nong của nàng đã được giải quyết, nếu như nàng không luôn luôn bị tức điên lên vì biết bao chuyện chứng tỏ rằng Frank chẳng những không phải là một nhà kinh doanh cừ, mà còn không không muốn cho nàng giỏi kinh doanh nữa.

Đúng như nàng đoán, chàng không chịu thu tiền những hóa đơn nợ cho đến khi nàng phải thúc, lúc ấy chàng mới miễn cưỡng đòi, kèm theo những lời phân bua cáo lỗi. Kinh nghiệm này là bằng chứng cuối cùng cần thiết để chỉ cho nàng thấy rằng gia đình Kennedy sẽ không bao giờ đạt được đến trên mức sống vừa đủ ăn, trừ phi chính nàng ra tay kiếm tiền. Giờ đây, nàng biết rằng Frank chỉ đành lòng sống qua ngày đoạn tháng với cái cửa hàng nhỏ bé bán thử cho đến hết đời. Hình như chàng không nhận thấy rằng vợ chồng mình sống bấp bênh nhường nào và việc kiếm thêm tiền là quan trọng đến thế nào trong cái thời buổi rối ren này, khi mà đồng tiền là đảm bảo duy nhất chống những tai họa mới.

Frank có thể kinh doanh thành công trong những ngày dễ dàng trước chiến tranh, nhưng, theo nàng nghĩ, chàng cố lố một cách khó chịu và cứ khăng khăng làm theo lối cũ, trong khi lối cũ và thời cũ đã qua hẳn rồi. Chàng hoàn toàn thiếu cái năng nổ cần thiết trong cái thời kỳ mới gay gắt này. Vậy thì nàng đây, nàng sẵn có cái năng nổ đó và nàng quyết tâm vận dụng nó, dù Frank có ưng hay không. Họ cần phải có tiền và nàng đang kiếm tiền, đó là một công việc gay go. Điều tối thiểu Frank có thể làm, theo ý nàng, là đừng có can thiệp vào những kế hoạch đang đạt kết quả của nàng.

Điều hành một xưởng máy mới trong điều kiện không kinh nghiệm đâu phải là việc dễ dàng, nhất là hiện nay việc cạnh tranh đã gay gắt hơn lúc đầu, cho nên ban đêm khi trở về nhà, Scarlett thường mệt mỏi, lo âu và cau có. Thành thử khi Frank húng hắng ho đạo đầu và nói: “Cục đường phèn của anh, ở địa vị em thì anh sẽ không làm thế này, thế nọ...”, nàng phải ráng hết sức mới nén được mình khỏi phát khùng và thường thường nàng

không tự kiểm chế được. Nếu chàng không đủ trí lực để thoát ra khỏi lối mòn mà kiếm tiền thì tại sao chàng lại cứ luôn luôn bắt lỗi nàng? Mà những điều chàng cự nự nàng mới ngu xuẩn làm sao chứ! Thời buổi bây giờ, nếu nàng không giữ phong thái nữ lưu thì đã làm sao nào? Nhất là cái xưởng của không thích hợp với tính cách phụ nữ ấy lại để ra tiền bạc rất cần cho họ - cho nàng, cho gia đình nàng ở ấp Tara và cho cả Frank nữa.

Frank muốn được nghỉ ngơi và yên tĩnh. Cuộc chiến tranh, trong đó chàng đã phục vụ với tất cả lương tâm, đã hủy hoại sức khỏe chàng, cướp sạch tài sản của chàng và biến chàng thành một ông già. Chàng không tiếc gì những thứ đó và sau bốn năm chiến tranh, tất cả những gì chàng cầu xin ở cuộc đời chỉ là thanh bình và thân ái, những bộ mặt yêu thương ở quanh mình và sự tán thưởng của bạn bè, Chẳng bao lâu, chàng thấy ra rằng muốn có yên tĩnh trong gia đình cũng phải trả giá và cái giá ấy là phải để cho Scarlett hành động theo ý mình, bất kể nàng muốn làm gì. Cho nên, vì mệt mỏi, chàng đành mua sự yên tĩnh theo những điều kiện do nàng đặt. Đôi khi, chàng nghĩ kể cũng bỏ trả giá để được thấy nàng mỉm cười mở cửa trong hoàng hôn giá lạnh, hôn lên tai, lên mũi hoặc một chỗ không thích hợp nào khác, được cảm thấy đầu nàng dụi dụi vào vai ban đêm, dưới những lần chần nệm ấm áp. Cuộc sống gia đình có thể hết sức thú vị khi Scarlett được làm theo ý mình. Nhưng sự yên tĩnh chàng đạt được là rộng ruột, đó chỉ là một vẻ bề ngoài vì chàng đã trả giá nó bằng tất cả những quan niệm về đời sống vợ chồng mà chàng cho là đúng đắn.

“Người đàn bà phải quan tâm hơn đến nhà cửa và gia đình, không nên chạy rong như một người đàn ông”, chàng nghĩ thầm. “Ờ, giá nàng có một đứa con nhỏ...”.

Chàng mỉm cười khi nghĩ đến chuyện có con. Chàng rất hay nghĩ đến chuyện đó. Scarlett đã tuyên bố dứt khoát là không muốn có con, song trẻ con mấy khi chờ được mời mới ra đời, Frank biết có nhiều phụ nữ nói vậy, nhưng đó chỉ là do sợ hãi lẫn nhặng mà thôi. Nếu Scarlett có một đứa con, nàng sẽ yêu nó và sẽ bằng lòng ở nhà mà chăm sóc nó như mọi phụ nữ khác. Rồi nàng sẽ buộc phải bán xưởng máy và những mắc mớ của chàng sẽ chấm dứt. Tất cả mọi phụ nữ đều cần có con mới hoàn toàn

hạnh phúc và Frank biết rằng Scarlett không hạnh phúc. Tuy ít hiểu phụ nữ, chàng vẫn không mù tịt đến độ không thấy rằng có những lúc nàng chẳng sung sướng gì.

Đôi khi, đang đêm chàng thức giấc và nghe thấy tiếng thốn thốn nghẹn trong gối. Lần đầu tiên chàng thấy nàng nức nở đến rung cả giường, chàng đã hốt hoảng hỏi: “Sao thế, cưng?” để nhận được một tiếng găt giận dữ: “Ồ, để tôi yên!”.

Phải, một đứa con hản sẽ làm cho nàng sung sướng và thôi không nghĩ đến những điều mà nàng không việc gì phải dây vào. Đôi khi Frank thử dài nghĩ rằng mình đã bắt một con chim miền xích đạo, đỏ rực như lửa và long lanh như ngọc, trong khi một con chim hồng tước cũng có thể làm cho chàng vui sướng như thế. Trên thực tế, có khi còn hơn nhiều.

CHƯƠNG XXXVII

Một đêm tháng tư mưa cuồng gió đại, Tony Fontaine từ Jonesboro phóng về trên mình một con ngựa đồm ùa mồ hôi và mết gần chết. Chàng đến gõ cửa, đánh thức hai vợ chồng Frank bàng hoàng trở dậy, tim đập rộn như thọt lên tận cổ. Thế là lần thứ hai trong vòng bốn tháng, tình thế khiến Scarlett cảm thấy sâu sắc ý nghĩa của Tái Nhập^[88] với tất cả những hệ quả rắc rối của nó, hiểu đầy đủ hơn hàm ý của Will khi anh ta nói: “Những khó khăn của chúng ta mới chỉ bắt đầu”, và nhận ra rằng những lời buồn thảm Ashley thốt ra trong vườn quả lộng gió ở ấp Tara là đúng. “Những điều đang chờ đợi tất cả chúng ta còn tệ hại hơn cả chiến tranh, tệ hại hơn cả nhà tù, tệ hại hơn cả cái chết”.

Lần đầu tiên nàng đối mặt với chính sách, Tái Nhập là khi được tin Jonas Wilkerson, với sự giúp đỡ của bọn Yankee, có thể trục xuất nàng ra khỏi ấp Tara. Nhưng giờ đây, việc Tony đến đã mở mắt cho nàng thấy rõ mọi sự một cách khủng khiếp hơn nhiều. Tony đến trong đêm, dưới làn mưa xối xả như roi quất và mấy phút sau lại biến mất vĩnh viễn vào bóng đêm, nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, chàng đã kêu lên cho thấy một cảnh kinh hoàng mới, một màn kịch mà nàng cảm thấy một cách tuyệt vọng là sẽ không bao giờ hạ xuống nữa.

Cái đêm đông tố ấy, khi chiếc búa gỗ cửa nện thình thình một cách khẩn cấp như thế, nàng đứng trên đầu cầu thang, riết chặt chiếc áo choàng vào người, nhìn xuống tiền sảnh dưới nhà và thoáng thấy bộ mặt ngăm đen lăm lì của Tony trước khi chàng cúi người về phía trước thổi tắt ngọn nến trong tay Frank. Nàng hốt hải chạy xuống trong đêm tối, nắm lấy bàn tay lạnh ướt của chàng và nghe thấy chàng thì thào:

- Chúng đang truy nã tôi... tôi đi Texas... ngựa của tôi sắp chết... và tôi cũng đang muốn chết đói. Ashley nói chị sẽ... Đừng thấp nển!... Đừng đánh thức bọn đầy tớ da đen... Tôi không muốn để anh chị liên lụy...

Khi các cửa sổ bếp cùng màn hình màn hình đã được kéo xuống thật kín. Tony mới để thấp nển. Trong khi Scarlett hối hả thu vét thức ăn dọn bữa cho Tony, chàng thuật lại chuyện với Frank bằng những câu lập chập, đứt đoạn.

Chàng không có áo bành tô và ướt thấu xương, đầu trần dính bết mái tóc đen. Nhưng cái vui tươi vốn là điển hình của anh em nhà Fontaine, tuy đêm nay nó khiến người ta rờn rợn, vẫn lấp lánh trong cặp mắt nhỏ khi chàng nốc cạn ly whisky Scarlett mang tới. Scarlett cảm ơn thượng đế là bà cô Pitty vẫn bình yên ngáy trên gác. Chắc chắn bà ngất xỉu nếu trông thấy cái hồn ma hiện hình này.

- Bớt đi được một tên Scallawag chỗ để, Tony nói, chìa ly ra xin một châu nữa. Tôi đã phóng miết và tôi sẽ bỏ xác nếu không mau mau đi khỏi đây. Nhưng kể cũng bõ bèn. Thế có Chúa, đúng là thế! Tôi sẽ cố tới Texas và nằm yên chờ thời ở đó. Ashley đã đến Jonesboro cùng tôi và anh ấy bảo tôi đến tìm anh chị. Tôi cần có một con ngựa và một ít tiền, Frank ạ. Ngựa của tôi gần chết rồi... chạy chí chết suốt từ đó đến đây... tôi rõ thật ngu, hôm nay tôi ra khỏi nhà như con dơi ra khỏi địa ngục, không áo ngoài, không mũ, không một xu nhỏ. Đành rằng ở nhà chúng tôi cũng chả có nhiều tiền gì cho cam.

Chàng cười và bắt đầu ngấu nghiến ăn bắp ngô và món lá củ cải nguội lạnh dày lên từng tảng mỡ đông.

- Anh có thể lấy ngựa của tôi, Frank bình tĩnh nói. Hiện tôi chỉ có mười đô la trong người nhưng nếu anh có thể đợi đến sáng...

- Vạc dầu hỏa ngục, tôi đợi làm sao được! Tony nói, dứt khoát nhưng vẫn vui vẻ. Có khi chúng đang ở ngay sau lưng tôi rồi cũng nên. Tôi có chạy trước được mấy đâu. Nếu, Ashley không kéo tôi ra khỏi đó và đẩy tôi lên ngựa thì khéo tôi vẫn còn ở đấy như một thằng ngu và có lẽ giờ đây đã bị cái thòng lọng kéo căng cổ ra rồi. Ashley quả là con người tốt.

Vậy là Ashley cũng dính vào cái mớ bong bóng hải hùng này. Scarlett lạnh toát người, đưa tay lên cổ họng. Liệu giờ đây bọn Yankee đã bắt Ashley chưa? Mà tại sao Frank không hỏi đầu đuôi câu chuyện thế nào đi? Tại sao anh ta bình thản thế, coi đó như là chuyện đương nhiên thế? Nàng vận dụng hết nghị lực đưa câu hỏi lên đầu môi.

- Chuyện gì... Ai... ,nàng lắp bắp.

-Tên quản lý cũ của ba chị... tên chết tiệt... Jonas Wilkerson ấy.

- Anh đã... hẳn chết rồi chứ?

- Lạy Chúa tôi, Scarlett O'Hara! Tony lạy bậu nói. Khi mà tôi đã ra tay định cắt cổ ai, chị nghĩ dễ thương tôi bằng lòng chỉ lấy sống dao gĩa ngựa cho hẳn hay sao? Không, thế có Chúa, tôi phải băm viên hẳn làm chả!

- Tốt, Frank thản nhiên nói. Xưa nay, tôi không bao giờ ưa cái thằng cha ấy.

Scarlett nhìn chồng. Đây không phải anh chàng Frank nhu mì nàng từng biết, cái anh chàng luôn luôn bút rút cào râu mà nàng biết cách bắt nạt rất dễ dàng. Ở chàng toát ra một vẻ quả quyết lạnh lùng và chàng đón nhận tình huống đột xuất này không rườm lời vô ích. Chàng là một người đàn ông cũng như Tony là một người đàn ông và tình huống bạo hành này là việc của đàn ông, phụ nữ không can dự gì vào được.

- Nhưng còn Ashley... Anh ấy có...

- Không. Anh ấy muốn giết nó, nhưng tôi bảo đó là quyền của tôi, vì Sally là em dâu tôi và cuối cùng, anh ấy nghe ra. Anh ấy theo tôi đến Jonesboro, đề phòng trường hợp Wilkerson hạ thủ được tôi trước. Nhưng, theo tôi, anh bạn Ashley của chúng ta sẽ không bị lôi thôi trong vụ này. Tôi hy vọng thế. Chị có tí mứt nào

để ăn với bắp ngô này không? Và chị có thể gói cho tôi chút gì mang theo không?

- Nếu anh không kể đầu đuôi câu chuyện cho tôi nghe thì tôi la lên bây giờ.

- Hãy đợi đến khi tôi đi khỏi đây, rồi hãy la, nếu chị muốn. Tôi sẽ kể cho chị nghe trong khi Frank thủng yên ngựa. Cái tên Wilkerson đáng đày xuống địa ngục ấy đã gây khá nhiều chuyện rắc rối. Chị biết nó đã làm chị điều đúng như thế nào về chuyện thuế má. Đó chỉ là một trong những hành vi đê tiện của nó. Nhưng tệ nhất là cái cách nó khích động đám da đen. Nếu trước kia có ai bảo sẽ có ngày tôi căm ghét bọn da đen, ắt là tôi không tin! Quỷ bắt những linh hồn đen của chúng đi, chúng tin mọi điều lũ khốn kiếp ấy nói và quên mọi thứ chúng ta đã làm cho chúng ở trên đời. Bây giờ, bọn Yankee lại đang nói đến chuyện cho phép bọn da đen bầu cử và tước quyền bầu cử của chúng ta. Chà, hiện nay, khi mà chúng đã từng chiến đấu trong quân đội Liên bang thì giới lãnh trong toàn hạt cũng chỉ còn một đám đảng viên Dân Chủ chưa bị xóa tên trong danh sách bầu cử. Và nếu chúng cho bọn da đen được quyền bầu cử, là chúng ta đi đút. Ma quỷ, đây là bang của chúng ta! Nó đâu có thuộc về bọn Yankee! Lạy Chúa, Scarlett, thật không thể chịu nổi! Và chúng ta sẽ không chịu thế! Chúng ta sẽ làm một cái gì để đối phó với tình hình này, dù có phải khởi một cuộc chiến tranh mới. Chẳng bao lâu, chúng ta sẽ có những quan tòa nhỏ, những nhà lập pháp nhỏ - những con khỉ đen từ rừng rậm ra.

- Tôi xin anh... nói cho tôi nghe mau lên! Anh đã làm gì?

- Bỏ cho tôi một mẩu của bắp ngô ấy đã, rồi hãy gói lại, Thế, dư luận đồn đại rằng Wilkerson đã đi hơi quá xa với cái vở “quyền bình đẳng cho người da đen” của hắn. Phải, hắn thuyết hàng giờ liền về chuyện đó với đám da đen ngu dại. Hắn cả gan nói... (Tony lấp bắp không biết dùng chữ gì), rằng bọn nhỏ có quyền... có quyền... ấy... phụ nữ da trắng.

-Ồ, Tony, không thể có chuyện ấy được!

- Thế trước Chúa, có đấy! Tôi chẳng lấy làm lạ về vẻ mặt thảng thốt của chị. Nhưng, vạc dầu hỏa ngục, Scarlett, lẽ nào bây giờ chị mới nghe thấy chuyện đó? Bọn Yankee đã nói cho đám da

đen ở Atlanta biết thế mà.

- Tôi... tôi không biết.

- Ờ, chắc là Frank đã giấu chị. Dù sao đi nữa, sau chuyện đó, bọn tôi bèn nghĩ rằng một đêm nào đấy mình nên đến thăm riêng ngài Wilkerson và săn sóc cho ngài tí ti, nhưng chưa kịp... Chị còn nhớ thằng cha da đen Eustis trước làm đốc công cho nhà ta chứ?

- Vâng.

- Hôm nay, nó đến cửa bếp trong khi Sally đang chuẩn bị bữa ăn... không biết nó nói gì với Sally. Chắc là tôi sẽ không bao giờ biết được nội dung những lời nó nói, song thực tế nó đã nói điều gì đó, sau đó tôi nghe thấy Sally thét lên. Tôi chạy vào trong bếp và thấy nó đấy, say mèm như một con dơi... xin lỗi chị, Scarlett, tôi buột miệng.

- Anh kể tiếp đi.

-Tôi bắn nó và khi mẹ tôi chạy vào chăm sóc Sally, tôi liền nhảy lên ngựa, phóng đi Jonesboro để xử Wilkerson. Chính hắn mới là đứa có tội. Nếu không có hắn thì tên da đen ngu dại chết tiệt kia ắt chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện bậy bạ. Và trên đường đi qua ấp Tara, tôi gặp Ashley và cố nhiên là anh ấy cũng đi luôn với tôi. Anh bảo để anh giải quyết chuyện này và hành động hiểm độc của Wilkerson đối với ấp Tara. Nhưng tôi nói: “Không, đó là việc của tôi vì Sally là vợ góa của em trai tôi”, và anh cãi lý với tôi suốt dọc đường. Và khi lên đến tỉnh, lạy Chúa, Scarlett ạ, chị biết không, tôi mới nhớ ra là mình không mang súng theo. Tôi đã để khẩu súng lục trong chuồng ngựa. Đang lúc điên tiết, tôi quên mất...

Chàng ngừng lại, gặm mẩu ngô rần cắc và Scarlett rùng mình. Những cơn cuồng nộ chết người của anh em nhà Fontaine đã đi vào lịch sử của hạt từ lâu trước khi mở cửa chuồng mới này.

- Thành thử tôi phải dùng dao vậy. Tôi tìm thấy hắn ở tiệm rượu. Tôi dồn hắn vào một góc, trong khi Ashley chặn những người khác và tôi đã nói rõ lý do trước khi chọc tiết hắn. Chà, chưa kịp nhận ra thì đã xong rồi, giọng Tony trở nên tư lự. Tôi chỉ còn nhớ là sau đó Ashley đẩy tôi lên ngựa và bảo tôi đến chỗ

anh chị. Trong cơn nguy khốn, có được Ashley thật quý. Anh ấy giữ được bình tĩnh.

Frank bước vào, chiếc áo bành tô vắt trên tay. Chàng đưa áo cho Tony. Đó là chiếc áo ấm mặc ngoài duy nhất của chàng, nhưng Scarlett không phản đối gì cả. Nàng hình như ở ngoài rìa vụ việc này, một vụ việc thuần túy đàn ông.

- Nhưng Tony... ở nhà, mọi người cần có anh. Chắc chắn, nếu anh quay về và phân trần...

- Frank, cậu đã lấy một cô ngốc. Tony cười nói và chật vật xỏ tay vào chiếc áo bành tô. Cô ấy tưởng bọn Yankee sẽ thưởng công cho một người đã chặn tay bọn Nigger không cho đụng đến những người thân bên phái nữ của anh ta. Ồ, chúng sẽ thưởng, với một tòa án quân sự bất thường và một sợi dây thòng lọng. Thôi, hãy tôi một cái hôn, Scarlett. Frank không phản đối đâu, và lại có lẽ tôi sẽ không bao giờ gặp lại chị nữa. Texas ở xa lắm. Tôi sẽ không dám viết thư đâu, cho nên nhờ anh chị cho gia đình tôi biết là cho đến giờ phút này, tôi vẫn không sao cả.

Nàng để cho Tony hôn mình, rồi hai người đàn ông lao ra ngoài mưa và đứng lại nói chuyện một lúc ở cổng sau. Sau đó, nàng nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên đột ngột. Thế là Tony đi rồi. Nàng hé cánh cửa ra một chút và trông thấy Frank dắt một con ngựa thở hổn hển trật trường, vào nhà xe. Nàng đóng cửa lại và ngồi xuống, hai đầu gối run bần bật.

Giờ đây, nàng hiểu Tái Nhập nghĩa là thế nào, hiểu rõ ràng như thế ngôi nhà này đang bị một lũ mọi mình trần, đóng khố ngồi xôm vây quanh. Giờ đây, ủa trở lại trong đầu nàng nhiều điều mà mới đây nàng không mấy để tâm nghĩ đến, những mẩu đàm thoại nàng không nghe nhưng vẫn lọt vào tai, những chuyện của cánh đàn ông đang nói dở bỗng ngừng lại khi nàng tới, những sự kiện vặt mà bấy giờ nàng chẳng thấy có ý nghĩa gì, những lời nhắc nhở vô ích của Frank về chuyện đi xe ra xưởng máy không có ai bảo vệ ngoài bác Peter yếu ớt. Giờ đây, tất cả những cái đó khớp lại thành một bức tranh hãi hùng.

Bọn da đen giờ ngồi trên chốc họ, với lưỡi lê Yankee làm hậu thuẫn. Nàng có thể bị giết, nàng có thể bị hiếp và rất có thể là sẽ chẳng có kẻ nào bị truy tố. Còn bất cứ ai báo thù cho nàng đều sẽ

bị bọn Yankee treo cổ, mà không được xử trước tòa có chánh án và hội đồng bồi thẩm. Những sĩ quan Yankee chẳng biết gì về luật và bất cần đếm xỉa đến hoàn cảnh phạm tội, có thể bỏ qua thủ tục mở phiên tòa và tròng ngay thòng lọng vào cổ một người miền Nam.

“Chúng ta có thể làm gì?” nàng nghĩ thầm, hai tay vịn vào nhau, lòng quặn quai lo sợ và tuyệt vọng. “Chúng ta có thể làm gì với cái lũ quỷ dữ sẵn sàng treo cổ một chàng trai ưu tú như Tony chỉ vì anh ta đã giết một thằng cha say rượu và một tên Scallawag khôn kiếp để bảo vệ những người thân bên phái nữ của mình?”.

“Thật không thể chịu nổi!” Tony đã kêu lên như thế và chàng nói đúng. Không thể chịu như thế được. Nhưng nếu không chịu thì họ có thể làm gì khi mà họ bất lực như thế này, không biết trông cậy vào đâu? Nàng run lên và lần đầu tiên trong đời, nàng không thấy người đời, việc đời như một cái gì tách biệt khỏi bản thân, thấy rõ ràng rằng Scarlett O’Hara thất đảm và bơ vơ này đâu phải là điều duy nhất đáng kể. Ở khắp miền Nam, có hàng ngàn phụ nữ thất đảm và bơ vơ như nàng. Và có hàng ngàn đàn ông đã hạ vũ khí ở Appomattox, giờ lại cầm lên và sẵn sàng liều chết bất cứ lúc nào để bảo vệ những phụ nữ đó, chỉ cần báo trước một phút.

Trên gương mặt Tony ban nãy có một cái gì được phản chiếu lại trên mặt Frank, một sắc diện mà gần đây nàng đã thấy trên mặt nhiều người đàn ông khác ở Atlanta, một vẻ mặt mà nàng đã nhận thấy nhưng không để tâm phân tích. Đó là một sắc diện khác hẳn cái vẻ mệt mỏi bất lực mà nàng đã thấy trên mặt những người đàn ông đi chinh chiến trở về sau cuộc đầu hàng. Những người đó không thiết gì ngoài chuyện về nhà. Giờ đây, họ lại thiết đến một điều gì, thần kinh đã tê dại nay lại hồi sinh và ngọn lửa tinh thần thở nọ lại bắt đầu bùng cháy. Họ lại có cái để quan tâm một cách quyết liệt lạnh lùng, tàn nhẫn. Và cũng như Tony, họ nghĩ “không thể chịu như thế!”.

Nàng đã thấy những người đàn ông miền Nam ăn nói dịu dàng mà nguy hiểm trong thời kỳ trước chiến tranh, liều lĩnh và dữ dằn trong những ngày cuối tuyệt vọng của cuộc chiến. Nhưng trên mặt hai người đàn ông dăm dăm nhìn nhau qua ánh

nến ban này, có một cái gì khác, một cái gì khiến nàng vừa nức lòng vừa hoảng sợ - một nỗi cuồng giận khôn nói nên lời, một quyết tâm không gì cản nổi.

Lần đầu tiên, nàng cảm thấy gần gũi với những người xung quanh mình, hòa đồng với họ trong những nỗi sợ hãi, đắng cay và quyết tâm của họ. Không, không thể chịu như thế được! Miền Nam tươi đẹp không thể để mất mà không đấu tranh, miền Nam yêu dấu không thể để bị dày xéo bởi bọn Yankee vốn căm ghét người miền Nam đến độ chỉ muốn nghiền nát họ xuống đất đen mới thỏa lòng, xứ sở quê hương thân thiết này không thể giao vào tay bọn da đen ngu dốt đang say sưa vì rượu whisky và tự do.

Nghĩ đến việc Tony chột đến rồi lại chột đi, nàng cảm thấy gần gũi với chàng, vì nàng nhớ lại câu chuyện cũ về cha mình rời bỏ xứ Ailen, ông đã ra đi vội vã giữa đêm khuya vì một vụ sát nhân mà cả ông lẫn gia đình ông đều không coi là sát nhân. Nàng mang trong người dòng máu của ông Gerald, một dòng máu bạo liệt. Nàng nhớ lại niềm vui nóng ran khi nàng bắn tên Yankee đi mò cửa. Tất cả bọn họ đều mang dòng máu bạo liệt, chất nổ nguy hiểm sát dưới làn đạn rập rình ngay sau vẻ bề ngoài tao nhã, thanh lịch. Tất cả bọn họ, tất cả những người đàn ông nàng biết, kể cả Ashley với đôi mắt lơ đãng như buồn ngủ và Frank lúc nào cũng lo lắng bồn chồn, đều tàng trữ một năng lượng như thế - hung bạo, hiếu sát khi cần thiết. Ngay cả Rhett, một vẻ đĩnh đạc, vô lương tâm, cũng đã giết một tên da đen “hỗn xược với một bậc nữ lưu quý phái”.

Khi Frank trở vào, người ướt rượt nước mưa, miệng húng hắng ho, nàng đứng bật dậy.

- Ôi, Frank, tình hình này còn kéo dài đến bao giờ nữa?

- Chừng nào bọn Yankee còn căm ghét chúng ta như thế, cứng ạ.

- Không ai làm gì được ư?

Frank đưa một bàn tay mệt mỏi lên lau bộ râu ướt.

- Chúng tôi đang làm một cái gì.

- Cái gì?

- Nói làm gì trước khi hoàn thành? Có thể mất hàng năm mới đạt được. Mà có lẽ... có lẽ miền Nam vẫn sẽ mãi mãi thế này cũng nên.

- Ôi, không thể thế được.

- Cung ạ, mình đi nằm đi. Hẳn mình bị lạnh rồi. Mình đang run kìa.

- Bao giờ mọi chuyện này mới chấm dứt?

- Khi nào tất cả chúng ta lại được bầu cử, cục đường phèn của tôi ạ. Khi nào tất cả những người đã chiến đấu vì miền Nam có thể bỏ lá phiếu vào hòm bầu cho một người miền Nam hoặc một đảng viên Dân Chủ.

- Một lá phiếu ư? Scarlett tuyệt vọng kêu lên. Một lá phiếu thì ăn thua gì khi mà bọn da đen đã mất trí... khi mà bọn Yankee đã đầu độc chúng để chống lại chúng ta?

Frank tiếp tục giải thích theo cái cách kiên trì của chàng, song cái quan điểm cho rằng những lá phiếu có thể là giải pháp cho tình hình lộn xộn này xem chừng quá phức tạp đối với khả năng nhận thức của Scarlett. Và chẳng nàng đang tạ ơn Thượng Đế về việc Jonas Wilkerson sẽ không bao giờ còn là một mối đe dọa đối với áp Tara nữa và đang mải nghĩ về Tony.

- Ôi, tội nghiệp gia đình Fontaine! Nàng thốt lên. Chỉ còn có mỗi một mình Alex với bao nhiêu việc phải làm ở đồn điền Mimosa. Tại sao Tony lại không đủ khôn ngoan để... để làm việc ấy vào ban đêm để khỏi lộ hình tích? Vụ cày xuân này mà anh ấy ở nhà thì được việc hơn ở Texas biết bao!

Frank quàng một tay ôm ngang lưng vợ. Thường thường, khi làm thế, chàng vẫn gượng nhẹ như tuồng sợ nàng sốt ruột hất tay ra, nhưng đêm nay, mắt chàng mang một vẻ xa xăm và cánh tay chàng ghì nàng chắc nịch.

- Hiện nay, có những việc còn quan trọng hơn cày ruộng, cục đường phèn của tôi ạ. Làm sao cho bọn da đen khiếp vía và làm sao dạy cho bọn Scallawag một bài học, là một trong những việc đó. Chừng nào còn những chàng trai ưu tú như Tony, tôi nghĩ rằng chúng ta không cần phải quá lo cho miền Nam. Mình đi ngủ đi thôi.

- Nhưng, Frank...

- Nếu chúng ta trụ lại với nhau, không nhường bộ bọn Yankee một li thì một ngày kia, chúng ta sẽ thắng. Đừng bắt cái đầu xinh đẹp của mình lo phiền về chuyện ấy, cưng. Hãy để bọn đàn ông chúng tôi lo. Có thể tạm thời chúng ta không được thấy thắng lợi, nhưng một ngày kia, nó sẽ đến. Bọn Yankee hành chúng ta mãi cũng sẽ chán khi chúng thấy rằng thậm chí chúng không thể làm cho chúng sút mẻ; lúc đó, chúng ta sẽ có một thế giới tử tế đàng hoàng để sống và nuôi nấng con cái lớn lên trong đó.

Nàng nghĩ đến Wade và điều bí mật mà nàng lặng lẽ mang từ mấy ngày nay. Không, nàng không muốn con cái mình được nuôi lớn lên trong cái thế giới hỗn mang này của căm thù và bất trắc, của đấng cay và bạo hành sẵn sàng nổ ra, của nghèo nàn cơ cực và bất an nghiền nát con người. Nàng không bao giờ muốn con cái mình biết mọi cái đó là như thế nào. Nàng muốn một thế giới an toàn và trật tự trong đó nàng có thể chờ đợi một tương lai bảo đảm mà nàng biết chắc là nó sẽ đến, một thế giới trong đó con cái nàng sẽ chỉ biết có ấm êm, ăn ngon và mặc đẹp.

Frank nghĩ điều đó có thể thực hiện được bằng bầu cử. Bầu cử ư? Những lá phiếu thì ăn thua gì? Những người tử tế ở miền Nam sẽ không bao giờ có quyền bầu cử nữa. Trên đời chỉ có một thứ khả dĩ tạo nên bức tường thành che chắn phần nào tai họa mà số mệnh có thể mang tới. Đó là tiền. Nàng cuồng nhiệt nghĩ rằng gia đình nàng cần phải có tiền, thật nhiều tiền để bảo đảm an toàn trước mọi tai ương.

Độp một cái, nàng nói cho Frank biết là nàng sắp có con.

* * *

Trong mấy tuần sau khi Tony chạy trốn, nhiều toán lính Yankee đến khám đi khám lại nhà bà cô Pitty. Chúng xông vào nhà bất kể giờ giấc, không hề báo trước. Chúng kìn kìn kéo qua các phòng, căn vặn, mở các tủ, chọc chọc vào những giá treo quần áo, ngó các gầm giường. Các nhà chức trách quân sự nghe tin là Tony đã được khuyên nên đến nhà Miss Pitty và họ chắc chắn rằng chàng vẫn còn trốn ở đó hoặc ở một chỗ nào trong vùng lân cận.

Do đó, bà cô Pitty thường xuyên “xón xác” theo cách nói của

bác Peter, không biết lúc nào một viên sĩ quan cùng một tiểu đội lính có thể xộc vào phòng ngủ của mình. Cả Frank và Scarlett đều không nhắc gì đến cuộc đến thăm chớp nhoáng của Tony, nên bà già không thể để lộ điều gì, dù bà có muốn thế. Bà hoàn toàn trung thực khi run rẩy tuyên bố rằng cả đời bà chỉ gặp Tony Fontaine có một lần, đó là vào dịp lễ Giáng sinh năm 1862. Và lại, bà hỗn hện nói thêm với những tên lính Yankee, cố gắng tỏ thiện ý muốn giúp ích, bấy giờ anh ta say khướt.

Scarlett đang thời kỳ ghen khổ sở, hay váng vất buồn nôn, sống trong tâm trạng bất an lúc thì căm ghét mãnh liệt bọn quân phục xanh đột nhập vào phòng riêng của nàng, luôn luôn lấy đi mọi thứ trang sức lặt vặt hấp dẫn chúng, lúc thì ngợp trong một nỗi sợ không kém mãnh liệt là ngộ nhỡ, Tony bị bắt thì chết cả nút. Các nhà tù đầy những người bị bắt vì những lý do còn nhỏ nhặt hơn nhiều. Nàng biết chỉ cần một chút xíu sự thật bất lợi cho họ được chứng minh là không những bà Frank, mà cả bà Pitty vô tội cũng đi hết.

Một thời gian, ở Washington nháo nhác lên về chuyện tịch thu mọi “tài sản phiến loạn” để trả nợ chiến tranh cho Hợp Chúng Quốc và sự náo động ấy đã khiến Scarlett nơm nớp lo sợ. Bây giờ, cộng thêm vào đó, Atlanta đang rộ lên những tin đồn âm ỉ về việc tịch thu tài sản của những kẻ vi phạm luật quân sự, khiến Scarlett run sợ rằng nàng và Frank chẳng những có thể mất tự do, mà còn mất cả nhà, cả cửa hàng lẫn xưởng máy. Và ngay cả nếu tài sản của họ không bị bọn nhà binh chiếm dụng thì cũng coi như mất nếu nàng và Frank bị tổng giam, vì ai sẽ trông nom công việc kinh doanh cho họ trong thời gian vắng bỏ?

Nàng đâm căm ghét Tony vì đã làm liên lụy đến họ như thế. Làm sao anh ta có thể gây chuyện rầy rà như thế cho bạn bè nhỉ? Và làm sao Ashley lại có thể bảo Tony đến chỗ họ? Nàng sẽ không bao giờ lại giúp ai nữa nếu điều đó có nghĩa là chuốc lấy cái vạ bị bọn Yankee ập đến như một bầy ong bắp cày. Phải, nàng sẽ then chặt cửa đối với bất kỳ ai cần giúp đỡ. Tất nhiên là trừ Ashley. Suốt mấy tuần sau cuộc ghé chân ngắn ngủi của Tony, cứ thấy tiếng động ngoài đường cái là nàng lại choàng dậy khỏi những giấc mơ bồn chồn, sợ đó có thể là Ashley tìm cách thoát thân chạy trốn tới Texas, vì đã ra tay giúp Tony. Nàng không biết

tin tức về chàng ra sao vì vợ chồng nàng không dám nhắc đến cuộc ghé thăm lúc nửa đêm của Tony trong thư từ gửi về ấp Tara. Thư từ của họ có thể bị bọn Yankee mở ra xem và do đó, gây phiền hà cho cả mọi người ở đồn điền nữa. Nhưng khi nhiều tuần lễ qua, không thấy tin gì nữa, họ biết rằng Ashley đã thoát khỏi liên lụy bằng cách nào đó. Và cuối cùng, bọn Yankee cũng thôi làm rầy họ.

Nhưng ngay cả sự cật gán nặng này cũng không giải phóng cho Scarlett khỏi trạng thái kinh hoàng khởi phát từ lúc Tony đến gõ cửa nhà họ, một nỗi kinh hoàng còn ghê gớm hơn cả cái sợ run người trước những cuộc pháo kích trong thời kỳ thành phố bị bao vây, ghê gớm hơn cả nỗi khiếp hãi bọn lính của Sherman những ngày cuối chiến tranh. Như thể sự xuất hiện của Tony vào cái đêm mưa cuồng gió loạn ấy đã lột những miếng vải che mắt từ bi và bắt nàng nhìn thẳng vào sự bất ổn thật sự của cuộc đời mình.

Vào cái mùa xuân lạnh lẽo năm 1866 ấy nhìn ra quanh mình, Scarlett nhận chân thấy những gì đang chờ đợi nàng và cả miền Nam. Tha hồ cho nàng bày mưu tính kế, tha hồ cho nàng làm lụng nặng nhọc hơn mọi nô lệ của mình từ xưa tới nay, tha hồ cho nàng, bằng sức mạnh của quyết tâm, có thể giải quyết những vấn đề mà trước đây, nàng không hề được chuẩn bị để đối phó, và bất chấp mọi công lao, hy sinh cũng như tài tháo vát của nàng những kết quả ban đầu nhỏ nhoi của nàng, đạt được bằng cái giá đắt như thể vẫn có thể bị giật khỏi tay nàng bất cứ lúc nào. Và nếu điều đó xảy ra, nàng sẽ chẳng có chút quyền hợp pháp nào để đòi bồi thường, chẳng có gì ngoài những toà án quân sự bất thường mà Tony đã nhắc tới một cách chua chát đến thế, những toà án binh ấy với những quyền lực độc đoán của chúng. Thời buổi này, chỉ bọn da đen là có quyền nợ quyền kia hoặc được đền bù mà thôi. Bọn Yankee đã quật ngã được miền Nam và chúng chủ tâm giữ miền Nam trong tư thế phủ phục ấy. Miền Nam như bị một bàn tay khổng lồ độc ác ấn xuống và những người xưa kia đã từng cai quản nay đơn côi bất lực hơn cả đám nô lệ cũ của mình dạo trước.

Georgia nhan nhản trại lính và về mặt này, Atlanta được chia quá phần mình. Các chỉ huy quân đội Yankee ở các thành phố

khác nhau có toàn quyền, kể cả quyền sinh quyền sát, đối với dân thường và họ sử dụng quyền đó. Chúng có thể và thực tế đã bỏ tù nhiều công dân vì bất cứ nguyên nhân gì hoặc chẳng vì nguyên nhân gì, tịch thu tài sản của họ, treo cổ họ. Chúng có thể và thực tế đã hành hạ dân chúng đủ điều bằng những quy định mâu thuẫn nhau về thể thức kinh doanh, về lương lậu phải trả cho gia nhân, về những gì được nói ở chỗ công cộng hoặc phát biểu riêng, về những gì được quyền viết lên báo. Chúng quy định cả việc đổ rác như thế nào, vào giờ nào và ở chỗ nào và quyết định cho vợ và con gái những người trước kia theo Liên bang có thể hát những bài nào, và việc hát bài “Dixie” hoặc bài “*Lá cờ xanh tươi đẹp*” giờ trở thành một trọng tội chỉ kém tội phản bội tí chút. Chúng đề ra quy tắc là không ai được lấy một bức thư nào ra khỏi nhà bưu điện mà không đọc lời thề sắt đá, và thậm chí trong một số trường hợp, còn cấm cấp giấy giá thú cho những cặp không đọc lời tuyên thệ đáng nguyên rủa ấy.

Báo chí bị bịt miệng đến nỗi không ai có thể công khai phản đối những hành vi bất công hoặc cướp bóc của bọn nhà binh, còn những phản đối riêng rẽ thì bị dập đi bằng những án tù. Các trại giam đầy những công dân có danh tiếng và họ bị giữ miết ở đó, không hy vọng gì được xử sớm. Việc xử án bằng hội đồng bồi thẩm và luật habeas corpus^[89] trên thực tế đã bị bãi bỏ. Các tòa án dân sự vẫn hoạt động cách nào đó, nhưng hoạt động theo ý thích của bọn nhà binh, chúng có thể và thực tế thường can thiệp vào các bản án, thành thử những công dân không may bị bắt giữ coi như tùy thuộc sự định đoạt của các nhà chức trách quân sự. Mà người bị bắt giữ thì rất nhiều. Một công dân chỉ cần bị ngờ là đã có những phát biểu xúi giục nổi loạn chống chính phủ, bị tình nghi là đồng lõa với đảng 3K hoặc bị một người da đen kiện về tội ngạo mạn với hắn, là đủ bị tống giam rồi. Không cần bằng cứ và tang chứng, chỉ một lời tố cáo là đủ. Và với sự kích động của Phòng Phóng thích, bao giờ cũng có thể tìm được những tên da đen sẵn sàng tố cáo.

Dân da đen chưa được quyền bầu cử, nhưng miền Bắc đã quyết định là phải giành cho họ quyền đó, đồng thời cũng quyết tâm làm sao cho họ bầu cho miền Bắc. Đỉnh ninh như vậy, dân da đen thấy cái gì cũng chưa vừa ý. Bọn lính Yankee ủng hộ họ trong mọi hành động chủ tâm của họ và một người da trắng

muốn mất chuyện lôi thôi thì cách chẵn chẵn nhất là đâm đơn kiện một người da đen, bất kể về chuyện gì.

Đám nô lệ cũ giờ trở thành các đấng sáng thế và với sự giúp đỡ của bọn Yankee, những tên hạ lưu nhất và ngu dốt nhất lại trỗi lên hơn cả. Những người khá nhất không thèm được phóng thích hiện cũng chịu cực như các chủ da trắng của họ. Hàng nghìn gia tộc, đẳng cấp cao nhất trong giới nô lệ, ở lại với những người da trắng, làm các việc lao động chân tay trước đây bị coi là thấp hèn đối với họ. Nhiều tá điền trung thành cũng từ chối không sử dụng quyền tự do mới, nhưng những bầy đoàn “nhọ rác rưởi mới được phóng thích” phần lớn là từ tầng lớp tá điền mà ra.

Trong thời kỳ nô lệ, đám da đen hạ đẳng này bị đám gia nhân làm việc trong nhà và trong sân vườn khinh rẻ, coi là loại sinh vật thấp hạ. Giống như bà Ellen, các bà chủ đồn điền ở khắp miền Nam đã huấn luyện cho bọn trẻ con da đen và loại dân để lựa chọn những đứa khá nhất đưa vào những cương vị trách nhiệm cao hơn. Bọn bị đưa đem ra làm đồng là những đứa ít chịu học nhất hoặc học kém nhất, kém trung thực nhất và ít đáng tin cậy nhất, xấu tính nhất và thô bỉ nhất. Và bây giờ, bọn đó, lớp dưới cùng trong trật tự xã hội da đen, đang làm cho đời sống ở miền Nam trở nên cơ cực.

Được sự giúp đỡ của bọn đại bọm vô lương tâm nắm quyền điều khiển Phòng Phóng thích và thúc đẩy bởi một nỗi căm thù mãnh liệt lây từ người miền Bắc, gần như đến mức cuồng tín tôn giáo, đám tá điền đột nhiên thấy mình được đưa lên địa vị của những kẻ có uy quyền. Thế là chúng ứng xử như đương nhiên ta có thể chờ đợi ở những sinh vật kém thông minh. Như những con khỉ hoặc những đứa trẻ được thả lỏng giữa những báu vật mà chúng không hiểu được giá trị, chúng giở các trò rồ dại, hoặc để tìm sự thích thú tai ác trong phá hoại, hoặc đơn giản vì ngu dốt.

Nói cho công bằng, phải thừa nhận rằng trong đám da đen, kể cả những kẻ kém thông minh nhất, chỉ có một số ít là hành động vì ác ý và số ít đó, ngay từ thời kỳ nô lệ, đã là những tên “nhọ đê mặt” rồi. Nhưng, xét với tư cách là một tầng lớp, họ có tâm tính như trẻ con, dễ bị điều khiển và từ lâu đã nhiễm thói quen tuân lệnh. Trước kia, người da lệnh là các ông chủ da trắng. Nay họ có

một loạt chủ mới, Phòng Phóng thích và bọn Bị Thảm, và những lệnh mới của đám chủ này là: “Các người chẳng kém bất cứ người da trắng nào, cho nên hãy hành động cho phù hợp. Ngay sau khi các người có thể bầu các ứng cử viên Cộng Hoà, các người sẽ làm chủ tài sản của người da trắng. Bây giờ cũng coi như nó đã là của các người rồi. Hãy nắm lấy nó, nếu các người có thể!”.

Những chuyện hoang đường ấy làm họ ngây ngất và tự do trở thành một cuộc picnic bất tận, ngày nào cũng tiệc ngoài trời, một vũ hội hóa trang của lưỡi nhác, trộm cắp và hỗn xược. Dân da đen ở nông thôn đổ ra các thành phố, để các vùng quê thiếu lao động làm mùa. Atlanta đông nghịt đám người ấy, và họ vẫn kéo ra thêm hàng trăm nữa, trở thành những phần tử lưỡi nhác và nguy hiểm do hậu quả của các thuyết được nhồi vào đầu họ. Chen chúc trong những lễu bản thủ, họ thành nạn nhân của các chứng bệnh đậu mùa, thương hàn và lao phổi. Quen được các bà chủ săn sóc khi ốm đau trong thời kỳ nô lệ, họ không biết nào thế nào để tự điều trị hoặc chạy chữa cho những người thân của mình lâm bệnh. Trước kia, ỉ lại vào các ông chủ lo liệu cho những người già và trẻ thơ, nay họ chẳng có trách nhiệm gì đối với những thành phần đơn côi ấy. Còn Phòng Phóng thích thì quá quan tâm đến các vấn đề chính trị, màng chi đến việc chăm nom về những mặt ấy như trước kia các chủ đồn điền vẫn làm.

Những đứa trẻ da đen bị bỏ mặc chạy rong khắp thành phố như các con vật khiếp sợ cho đến khi có những người da trắng hảo tâm đem về nhà nuôi. Những nông dân da đen già cả, bị con cái bỏ vạ vật, hoang mang và khiếp đảm giữa thành phố nhộn nhịp, ngồi ở đầu hè và cầu cứu những phụ nữ qua đường: “*Xưa* bà, xin bà *nằm* phúc viết cho ông chủ tui ở dưới hạt Fayette bảo *nà* tui đang ở trên này, để ông *í* đến mang *nã* nhọ già này về. *Nay* Chúa, tui chán ớn cái tự *ro* này rồi!”.

Phòng Phóng thích ngợp lên số người đổ đến kêu cầu, nhận ra quá muộn một phần sai lầm và cố tìm cách gửi họ về cho các chủ cũ. Các nhân viên của Phòng bảo đám da đen rằng nếu họ muốn về thì sẽ làm việc với tư cách công nhân tự do, được bảo về bởi những giao kèo viết thành văn ấn định lượng công nhập. Những người già vui mừng trở về các đồn điền, chắt những gánh nặng lớn hơn bao giờ hết lên những đồn chủ đã bản cùng nhưng

không nỡ lòng nào đuổi họ, nhưng dám trẻ thì ở lại Atlanta. Họ không muốn làm bất cứ loại công việc gì, bất kỳ ở đâu. Lao động làm gì khi bụng đã no đây?

Lần đầu tiên trong đời, đám da đen thoả sức muốn uống bao nhiêu whisky cũng có. Trong thời kỳ nô lệ, đó là thứ họ không bao giờ được nếm trù vào dịp lễ Giáng sinh, khi mỗi người được một “háp” cùng với quà Noel. Giờ đây, không những họ được bọn kích động ở phòng phóng thích và bọn Bị Thảm xúi giục, mà còn có hơi men kích lên, cho nên những chuyện quá quắt và tất yếu, cả tài sản lẫn sinh mạng con người đều không an toàn; người da trắng, không được luật pháp bảo vệ, sống trong tình trạng khủng bố. Đàn ông bị những tên da đen say rượu chửi giữa phố, nhà cửa và kho lúa bị đốt giữa ban đêm, bò, ngựa, lợn, gà bị lấy cắp giữa thanh thiên bạch nhật, các tội ác đủ mọi loại xảy ra và chẳng mấy kẻ phạm tội bị đưa ra pháp luật.

Nhưng những điều bỉ ổi và hiểm họa ấy hầu như không nghĩa lý gì so với nguy cơ đe dọa các phụ nữ da trắng, trong số đó nhiều người, mất sự che chở của nam giới do chiến tranh, phải sống trôi nổi ở những vùng ngoại thị hoặc ven những con đường hẻo lánh. Chính số lớn những vụ xúc phạm phụ nữ và nỗi lo sợ thường trực cho vợ và các con gái họ đã đẩy những người đàn ông miền Nam đến những cơn cuồng nộ lạnh lùng.

Suốt những ngày đêm lo âu ấy, nỗi sợ vò xé Scarlett. Nỗi đe dọa thường trực là bọn da đen bất chấp luật pháp và bọn lính Yankee, canh cánh trong tâm trí nàng, nguy cơ bị tịch thu tài sản không ngừng ám ảnh nàng ngay cả trong mơ và nàng nơm nớp sợ những điều kinh khủng hơn sẽ tới. Tuyệt vọng với sự bất lực của bản thân, của bạn bè, và cả của miền Nam, chẳng có gì là lạ nếu trong những ngày ấy, nàng luôn luôn nhớ đến những lời Tony Fontaine đã thốt ra đầy phẫn nộ:

- Lạy Chúa, Scarlett, thật không thể chịu nổi! Và chúng ta sẽ không chịu thế!

* * *

Bất chấp chiến tranh lửa thiêu và Tái Nhập, Atlanta lại trở nên một thành phố phát triển nhanh. Về nhiều mặt, nó giống như cái thành phố trẻ tấp nập trong những ngày đầu tiên của Liên bang.

Duy có một điều là đám nhà binh nhan nhản chật đường chật phố lại mặc thứ quân phục không hợp mắt, tiền bạc ở trong tay những kẻ không xứng đáng và bọn da đen sống nhàn tản trong khi những chủ cũ của họ phải vật lộn gay go để khỏi chết đói.

Đằng sau cái bề ngoài của một thành phố phồn thịnh mau chóng xây dựng lại từ đổ nát, một thành phố hối hả, náo nhiệt, là lầm than và sợ hãi. Dường như Atlanta bao giờ cũng phải hối hả, bất kể trong hoàn cảnh nào. Savannah, Charleston, Augusta, Richmond, New Orleans thì chẳng bao giờ vội vã. Vội vã là kém giáo dục và Yankee hoá. Nhưng vào cái đận này, Atlanta quả là kém giáo dục và Yankee hoá hơn mọi thời kỳ trước đó cũng như sau đó. Với đám “dân mới” ùn ùn từ khắp các ngã đổ về, đường phố đông nghịt và ồn ào suốt từ sáng đến đêm. Những cỗ xe nhiều ngựa bóng lộn của vợ các sĩ quan Yankee và của bọn trọc phú mới Bị Thảm hất tung bùn lên những xe độc mã xộc xệch của thị dân và những dinh cơ mới hào nhoáng của phú hộ xa lạ chen vào giữa những ngôi nhà bình dị của các công dân ở đó từ lâu.

Chiến tranh đã dứt khoát thiết định tầm quan trọng của Atlanta trong công việc của miền Nam và cái thành phố xưa nay ít ai biết đến giờ bỗng nổi tiếng khắp nơi. Những tuyến đường sắt mà Sherman đã tiến công suốt một mùa hè và đã nướng hàng nghìn quân vào đó, lại làm sôi động cuộc sống của thành phố do chúng tạo nên. Atlanta lại là trung tâm hoạt động của một vùng rộng lớn như trước khi nó bị phá huỷ và đang tiếp nhận hàng loạt cư dân mới, cả tốt lẫn xấu, tràn vào như một dòng lũ lớn.

Bọn Bị Thảm xâm lấn biến Atlanta thành tổng hành dinh của chúng và nghênh ngang ngoài phố, chen vai thích cánh với đại diện của các dòng họ lâu đời nhất ở miền Nam nay bỗng như những người mới đến thành phố. Nhiều gia đình ở các vùng nông thôn bị thiêu huỷ trong các cuộc hành quân của Sherman mất kế sinh nhai vì không có nô lệ để trồng bông, cũng đến cư trú ở Atlanta. Ngày nào cũng có những người mới đến lập nghiệp, từ Tennessee và hai bang Carolina, tại đó chính sách Tái Nhập còn nặng nề hơn cả Georgia. Nhiều lính đánh thuê người Ailen và Đức trong quân đội Hợp Chúng Quốc đã định cư ở Atlanta sau khi xuất ngũ. Gia đình, vợ con bọn lính Yankee đóng

đồn ở đây, háo hức muốn biết miền Nam sau bốn năm chiến tranh, cũng đến góp phần gia tăng dân số. Bọn giang hồ tứ chiếng đủ mọi loại ùn ùn kéo đến, hy vọng kiếm chác làm giàu và dân da đen ở nông thôn vẫn tiếp tục đổ ra hàng trăm.

Thành phố âm âm náo động - mở toang như một làng biên giới, không hề cố gắng che đậy những thói xấu và tội lỗi của mình. Tửu quán mọc lên như nấm, hai hoặc có khi ba trong một khối nhà, và sau khi đêm xuống, phố phường đầy những gã say rượu, cả da đen lẫn da trắng, chệnh choạng từ tường nhà ra bờ hè rồi lại từ bờ hè vào tường nhà. Trộm cướp và gái mại dâm thậm thụt ở những ngõ không đèn và không mấy đêm không có ẩu đả đâm chém bắt chết nhau. Những công dân đứng đắn, bất bình thấy Atlanta có một khu thanh lâu rộng lớn và phồn thịnh hơn cả trong thời kỳ chiến tranh. Suốt đêm tiếng dương cầm choang choang đến chói tai từ đằng sau những màn cửa sổ, những bài hát ồn ào và những tiếng cười giòn giã bay ra, thỉnh thoảng điểm bằng những tiếng la hét hoặc tiếng súng lục. Bọn ở trong những nhà chứa này còn táo tợn hơn đám gái điếm hồi chiến tranh và trơ tráo thò người ra ngoài cửa sổ gạ khách qua đường. Và những chiều chủ nhật, những cỗ xe đẹp đóng kín cửa các bà chủ thanh lâu lăn bánh qua những đường phố chính, chở đầy gái chơi mặc đồ diện nhất đi thở hít không khí sau những tấm rèm lụa giăng ở cửa xe.

Belle Watling thành bà chủ thanh lâu nổi tiếng nhất. ả đã mở một nhà chứa riêng của mình, một ngôi nhà lớn hai tầng nổi bật trong khu, làm cho các nhà xung quanh nom như những hang thỏ tối tăm, Tầng dưới là một phòng giải khát dài, tường treo tranh sơn dầu sang trọng, đêm nào cũng có một dàn nhạc da đen biểu diễn. Nghe đồn trên gác được trang bị bằng đồ đạc, bàn ghế bọc nhung loại đẹp nhất, rèm đăng ten dày và gương đóng khung dát vàng nhập từ nước ngoài. Cả tá gái trẻ được mộ đều xinh đẹp, mặc dầu trát bụi son phấn, và lạng lẽ kín đáo hơn đám đồng nghiệp ở các nhà khác. Chí ít, cảnh sát hiếm khi được thấy đến chỗ Belle.

Về cái nhà chứa này, các bà có chồng ở Atlanta chỉ vụng trộm xì xào và các linh mục trong các bài giảng giáo lý, bóng gió lên án như một nơi ô uế đầy tội lỗi, một điều bỉ ổi, một sự xỉ nhục. Ai

nấy đều biết một phụ nữ thuộc loại Belle không thể một mình kiếm nổi đủ tiền để dựng lên một cơ nghiệp sang trọng như vậy. Ả hẳn có một người giúp vốn, mà phải là một người giàu sụ là đằng khác. Và Rhett Butler không bao giờ đủ tế nhị để che giấu quan hệ với ả, cho nên hiển nhiên anh ta, chứ không ai khác, là người giúp vốn đó. Bản thân Belle, thỉnh thoảng lấp ló trong cỗ xe hòm do một gã da đen nhom nhom vênh váo lái, cũng phô bày một vẻ phú quý rõ rệt. Mỗi khi đôi ngựa hồng khỏe đẹp kéo xe ả đi qua, lũ trẻ con làng phố trốn được khỏi mẹ rùng rùng chạy theo ngó ả và náo nức thì thầm với nhau: “Đúng mù ấy! Đúng là mù Belle! Tao trông thấy bộ tóc đỏ của mù!”.

Bên cạnh những nhà lổ chỗ đạn đại bác được vá víu bằng những mảnh gỗ cũ kỹ và những viên gạch ám khói, sừng sững những ngôi nhà lộng lẫy của bọn Bị Thảm và bọn trực lợi chiến tranh với những mái hai lớp, đầu hồi và tháp nhỏ, cửa sổ kính màu và bãi cỏ rộng. Đêm này sang đêm khác, ở những ngôi nhà mới xây đó, các cửa sổ sáng trưng ánh đèn khí, tiếng nhạc và tiếng chân khiêu vũ bay ra văng vẳng trong không trung. Phụ nữ mặc đồ lụa màu rực rỡ thướt tha đi dọc những hàng hiên, sóng đôi với các chàng vận y phục buổi tối. Nút sâm banh bật bôm bốp và những bữa tiệc bảy món được bày trên những khăn trải bàn bằng đăng ten. Jambông ngâm rượu vang, vịt ép lấy nước, patê gan béo, hoa quả hiếm đúng mùa và trái mùa, la liệt ê hề.

Trong khi đó, đằng sau cánh cửa ọp ẹp của những ngôi nhà cũ, là nghèo đói - sự sống càng cay đắng vì nỗi giấy rách phải giữ lấy lề, càng cơ cực vì phải tỏ ra kiêu hãnh đứng đưng với những thiếu thốn vật chất. Bác sĩ Meade biết nhiều chuyện bất hạnh về những gia đình bị xua từ những lâu đài đến những nhà trọ, rồi từ những nhà trọ đến những căn phòng tối tăm ở những phố hẻm. Ông có quá nhiều nữ bệnh nhân bị “yếu tim” hoặc “hao mòn cơ thể”. Ông biết – và họ cũng biết là ông biết – nguyên nhân bệnh là thiếu ăn. Ông có thể kể những trường hợp bệnh lao lây lan cả gia đình. Bệnh Pelagra^[90], trước kia chỉ thấy ở những người da trắng nghèo, nay xuất hiện ở những gia đình thượng lưu ở Atlanta. Lại có những trẻ sơ sinh còi xương chân cẳng khẳng khiu mà mẹ thì không có sữa. Trước kia, ông bác sĩ thường có thói quen kính cẩn cảm tạ Thượng đế mỗi lần ông đỡ cho một đứa bé ra đời. Giờ thì ông nghĩ một đứa trẻ ra đời đâu phải là một

điều tốt đẹp gì lắm. Thế giới trở thành phủ phàng với chúng và biết bao đứa đã chết sau vài tháng chào đời!

Ánh sáng nguy nga và rượu thơm ngon, nhạc đập dìu và khiêu vũ tưng bừng, lụa là và gấm vóc trong những toà nhà lớn lộng lẫy, còn ngay sát cạnh là đói và rét. Ngạo mạn và nhẫn tâm là dành cho kẻ chiến thắng, ngậm ngùi chịu đựng và căm thù là phần của kẻ chiến bại.

CHƯƠNG XXXVIII

Scarlett chứng kiến tất cả cảnh ngộ đó, sống với nó hằng ngày, ban đêm mang nó theo vào giấc ngủ, luôn luôn nghĩ đến những gì có thể xảy đến tiếp theo mà hãi hùng. Nàng biết nàng và Frank đã có tên trong sổ đen của bọn Yankee vì chuyện Tony, và tai hoạ có thể sập xuống đầu họ bất cứ lúc nào. Nhưng hơn bao giờ hết, bây giờ nàng không thể bị đẩy lùi về điểm khởi đầu – bây giờ, khi mà lại mang thai, khi mà xưởng của bắt đầu sinh lợi và áp Tara còn phải dựa vào nàng tài trợ cho đến khi thu hoạch bông vào mùa thu. Ôi, giả sử nàng mất hết tất cả! Giả sử nàng phải bắt đầu lại tất cả với những vũ khí còm cõi trong tay chống lại cái thế giới điên loạn này! Lại phải đem đôi môi đỏ, cặp mắt xanh và bộ óc ngôn khoan nhưng nông cạn chọi lại bọn Yankee cùng tất cả những gì chúng đại diện. Kiệt sức vì lo sợ, nàng cảm thấy mình thà tự sát còn hơn là ráng sức bắt đầu lại từ đầu.

Trong bối cảnh tàn lụi và hỗn độn của mùa xuân năm 1866 ấy, nàng chỉ một mực dốc toàn tâm toàn lực vào việc tăng hiệu suất của xưởng của. Tiền ở Atlanta không thiếu. Phong trào xây dựng lại đem đến cho nàng cơ hội cần thiết và nàng biết mình có thể kiếm ra tiền miễn là không bị tù. Nhưng, nàng không ngừng tự nhủ mình, phải thận trọng đi những bước êm ru, chịu nhũn trước những nhục mạ, nhượng bộ những bất công, không bao giờ xúc phạm kẻ nào có thể làm hại mình dù đó là da đen hay da trắng. Nàng cũng căm ghét bọn da đen tự do trâng tráo như bất kỳ ai và gai người lên vì tức giận mỗi lần nghe thấy chúng thốt ra những lời nhận xét sỗ sàng và cười hô hố khi nàng đi qua. Nhưng không bao giờ nàng nhìn chúng một cách khinh bỉ. Nàng căm ghét bọn Bị Thảm và Scallawag làm giàu dễ dàng trong khi nàng

phải vật lộn cực nhọc, nhưng nàng không hề nói một lời lên án chúng. Không người nào ở Atlanta có thể ghê tởm bọn Yankee hơn nàng, chỉ nhìn thấy bóng một bộ quân phục xanh là nàng sôi máu đến nôn nao người, nhưng ngay cả khi chuyện riêng trong gia đình, nàng cũng tránh không nói gì về chúng.

Mình chả dại gì mà bô bô cái mồm, nàng lầm lì tự nhủ. Mặc những người khác quặn tim tiết nước mắt những ngày qua và khóc thương những chàng trai không bao giờ trở về. Mặc cho những người khác nổi giận điên cuồng với sự thống trị của bọn Yankee và vì mất quyền bầu cử. Mặc cho những người khác đi tù vì nói thẳng ý nghĩ của mình và bị treo cổ vì gia nhập Ku Klux Klan. (Ôi, cái tên mới khủng khiếp làm sao, nó khiến chính Scarlett nghe cũng thất kinh gần như bọn da đen). Mặc cho các phụ nữ khác tự hào là chồng họ có tên trong đảng đó! Đội ơn Chúa, Frank không bao giờ dính vào chuyện đó! Mặc cho những người khác uất ức sôi sục và bày mưu tính kế nhằm những mục tiêu vô phương thực hiện, Quá khứ thì có nghĩa lý gì so với hiện tại căng thẳng và tương lai mù mịt? Quyền bầu cử thì nghĩa lý gì khi mà bữa ăn hàng ngày, một mái nhà trên đầu và làm sao cho khỏi vào tù mới là những vấn đề đích thực? Và cầu Chúa sao cho mình khỏi mắc chuyện rầy rà cho đến tháng Sáu!

Chỉ cần đến tháng Sáu thôi! Scarlett biết đến tháng đó nàng sẽ buộc phải rút về nhà bà cô Pitty, cách biệt với bên ngoài cho đến khi để xong. Người ta đã bắt đầu chỉ trích nàng xuất hiện với cái bụng chửa giữa nơi công cộng, điều mà một phụ nữ thượng lưu không bao giờ làm. Frank và bà cô Pitty đã bắt đầu van xin nàng đừng tự bêu riếu; đồng thời bêu riếu họ nữa, và nàng đã hứa sẽ ngừng làm việc vào tháng Sáu.

Chỉ cần đến tháng Sáu thôi! Đến tháng Sáu xưởng máy sẽ vào nề nếp ổn định đến mức không cần nàng phải có mặt thường xuyên. Đến tháng Sáu, nàng hàng đã có kha khá tiền, chí ít cũng đủ để đề phòng bất trắc. Bao nhiêu việc phải làm mà chẳng có mấy thời gian! Nàng ước gì ngày có thêm nhiều giờ, nàng đếm từng phút trong khi ráo riết căng hết nghị lực đuổi theo đồng tiền, kiếm thật nhiều, nhiều nữa.

Nhờ có nàng kỳ kèo thúc bách, giờ đây cửa hàng đã phát đạt hơn và thậm chí chàng Frank nhút nhát cũng đã đòi được một số

món nợ lưu cữu lâu ngày. Nhưng hy vọng của nàng chủ yếu đặt vào xưởng cưa. Thời kỳ này, Atlanta như một cái cây khổng lồ đã bị đẵn gục xuống đất nhưng giờ lại vọt lên với những chồi khoẻ khoắn hơn, vòm lá dày hơn, cành nhiều hơn. Yêu cầu về vật liệu xây dựng lớn hơn nhiều so với khả năng cung cấp. Giá gỗ, gạch và đá tảng vùn vụt và Scarlett cho xưởng máy chạy từ rạng đông cho đến lúc lên đèn.

Hàng ngày, nàng dành một thời gian ở xưởng kiểm tra theo dõi mọi sự, cố hết sức hạn chế tệ nạn ăn cắp mà nàng chắc chắn là vẫn tiếp diễn. Nhưng phần lớn thời gian, nàng đi xe quanh thành phố, đến các người đang làm nhà, các chủ thầu, các thợ mộc, thậm chí ghé thăm cả những người lạ mà nàng nghe nói là có dự định xây cất, ngon ngọt dụ họ hứa mua gỗ của nàng và chỉ mua của nàng mà thôi.

Chẳng bao lâu, nàng trở nên một hình ảnh quen thuộc trên các đường phố Atlanta, ngồi trong chiếc xe độc mã bên cạnh lão xà ích da đen trang nghiêm và bất mãn, với chiếc mền quần cao lên tận ngang người, đôi tay nhỏ nhắn đi găng chấp vào nhau trong lòng, Bà cô Pitty đã may cho nàng một chiếc áo choàng ngắn xinh đẹp màu xanh lục để che bớt thân hình sỗ sề kèm theo một chiếc mũ bẹt cùng màu cho hài hoà với màu mắt, và mỗi khi đi công chuyện, nàng đều vận những y trang phù hợp đó. Một chút phấn hồng thoa trên má, một mùi nước thơm Cologne thoang thoảng, thế là trọn vẹn một bức tranh quyến rũ, chùng nào nàng không bước ra khỏi xe, để lộ cái thân hình sỗ sề. Và chả mấy khi cần phải làm thế vì nàng thường chỉ mỉm cười và vẫy một cái là cánh đàn ông chạy vội đến, lắm lúc cứ đứng đầu trần dưới mưa mà bàn công chuyện với nàng.

Scarlett không phải là người duy nhất nhìn thấy cơ hội kiếm tiền bằng cách kinh doanh gỗ, nhưng nàng không sợ những người cạnh tranh với mình. Với ý thức đầy tự hào về sự khôn ngoan của mình, nàng biết nàng chẳng kém cạnh ai trong số đó. Nàng là con gái ông Gerald mà, và giờ đây bản năng doanh thương giảo hoạt thừa kế được ở ông, do hoàn cảnh cần thiết, lại càng được mài sắc thêm.

Mới đầu, các tay lái buôn khác cười nàng, đương nhiên chỉ nghĩ đến phụ nữ làm kinh doanh là họ đã coi thường rồi. Nhưng

bây giờ, họ không cười nữa, mà rửa thầm mỗi khi thấy xe nàng đi qua. Việc nàng là phụ nữ thường khi lại có lợi cho nàng vì nàng biết nhằm đúng lúc làm ra vẻ tội nghiệp đơn cô và cầu khẩn đến mủi lòng. Nàng có thể không khó khăn gì và bằng sự cảm lạnh của mình tạo cho mọi người cái cảm giác đang đứng trước một phụ nữ can đảm nhưng rụt rè bị hoàn cảnh phũ phàng đẩy vào một tình thế éo le, một tiểu thư không nơi nương tựa có thể sẽ chết đói nếu không kiếm được khách hàng mua gỗ. Nhưng khi những bộ điều công nương không đạt được kết quả, nàng bèn chuyển “gam” trở nên thực tế một cách lạnh lùng và sẵn sàng bán giá hạ hơn những người cạnh tranh với mình, chịu lỗ một chút, miễn là kiếm được một khách hàng mới. Nàng cũng không ngần ngại bán gỗ xấu theo giá gỗ tốt nếu chắc là không bị phát hiện, và gièm pha những nhà kinh doanh gỗ khác không chút áy náy. Làm ra vẻ rất không muốn phơi bày sự thật đáng buồn, nàng thở dài phàn nàn với các khách hàng tương lai của mình rằng gỗ của các bạn hàng giá đã quá cao, lại mục, đầy mắt mẩu và nói chung là mạt hạng.

Lần đầu tiên nói dối như vậy, Scarlett vừa ngỡ ngàng vừa cảm thấy như tội phạm - ngỡ ngàng vì thấy lời nói dối bật lên môi một cách dễ dàng và tự nhiên đến thế, phạm tội vì cái ý nghĩ chợt loé lên trong đầu: nếu còn sống mẹ sẽ nói sao về hành vi này của mình?

Bà Ellen sẽ nói sao khi thấy con gái mình dối trá và đi vào những thủ đoạn bất lương, điều đó thật rõ như ban ngày. Bà ắt sẽ ngờ ra, không tin và, bằng những lời âu yếm mà nhói buốt, sẽ dịu dàng nói về danh dự và lương thiện, về lòng trung thực và bổn phận đối với bà con xóm giềng. Trong thoáng chốc, Scarlett rúm người lại khi hình dung vẻ mặt của mẹ mình. Nhưng rồi hình ảnh ấy nhoà đi, bị xoá hẳn bởi một thôi thúc tàn nhẫn, háms lợi bất chấp đạo lý vốn dĩ đã nảy sinh từ những ngày thiếu đói ở ấp Tara, nay lại càng tăng nên do sự bấp bênh của đời sống hiện tại. Thế là nàng vượt qua cái mốc ấy như trước đây đã vượt qua nhiều mốc khác - với một tiếng thở dài tiếc rằng mình đã không trở nên người như bà Ellen mong muốn, để rồi lại nhún vai lặp lại câu thần chú bao giờ cũng công hiệu: “Mình sẽ nghĩ về mọi chuyện này sau”.

Nhưng rồi không một lần nào nữa, nàng liên hệ đến bà Ellen trong khi tiến hành những hoạt động doanh thương của mình, không một lần nào nữa nàng hối hận về những thủ đoạn sử dụng để tranh khách hàng của những lái buôn gỗ khác. Nàng biết mình có thể hoàn toàn yên tâm khi xuyên tạc về họ, nhờ sự che chở của tinh thần hiệp sĩ phương Nam. Một phụ nữ quý phái miền Nam có thể nói bậy về một người đàn ông, nhưng một người đàn ông thượng lưu ở miền Nam thì không được nói xấu một phụ nữ, hoặc tệ hơn nữa, gọi người đó là kẻ dối trá. Những nhà buôn gỗ khác chỉ có thể ám ức trong bụng và hùng hổ tuyên bố trong nội bộ gia đình rằng ước sao Thượng đế biến bà Kennedy thành đàn ông dù chỉ trong năm phút.

Một người da trắng nghèo điều hành một xưởng cưa ở đường Decatur đã thử dùng chính vũ khí của Scarlett quật lại nàng, công khai tuyên bố rằng nàng là kẻ dối trá, lọc lừa. Nhưng lợi bất cập hại, vì ai nấy đều phát góm khi thấy một người da trắng nói những điều chướng tai đến thế về một phụ nữ dòng dõi, cho dù nàng có xử sự một cách trái với nữ tính đi nữa. Scarlett chịu nhin những nhận xét của anh ta với một thái độ đường hoàng trầm tĩnh và dần dà tập trung mũi dùi vào làm anh ta mất khách. Nàng không ngừng bán giá hạ hơn anh ta và, bấm bụng xót thâm, giao gỗ thượng hảo hạng để chứng tỏ là mình thật thà, kỳ đến khi anh ta phá sản mới thôi. Rồi, đắc thắng, nàng mua lại xưởng cưa đó theo giá do chính nàng đặt, khiến Frank phát khiếp.

Một khi nhà máy này vào tay nàng, bèn nảy ra vấn đề rắc rối là tìm người tin cẩn để trông nom. Nàng không muốn dùng một người khác thuộc loại ông Johnson. Nàng biết rằng mặc dầu nàng hết sức cảnh giác, ông ta vẫn lấy trộm gỗ đem bán, nhưng nàng nghĩ sẽ dễ kiếm được loại người phù hợp. Chẳng phải là ai nấy đều nghèo rớt mùng tơi và chẳng phải là phố xá đầy những người thất nghiệp trong đó một số đã từng giàu có, đấy sao? Không có ngày nào Frank không phải cho tiền một cựu binh đói rách nào đó, hoặc bà Pitty và chị bếp không phải gói chút đồ ăn cho những người hành khát gầy dơ xương.

Nhưng, vì một lý do nào đó chính nàng cũng không hiểu, Scarlett không muốn mượn ai trong số đó. “Mình không cần đến

cái ngữ suốt một năm qua không kiếm được việc gì mà làm”, nàng nghĩ thầm. “Nếu họ chưa thích nghi được với hoà bình thì họ cũng không thể thích nghi được với mình. Và nom họ sao mà bệ rạc, thảm hại. Mình không cần cái loại ấy. Mình cần một tay nào thông minh và năng nổ như Renny, hoặc Tommy Wellburn, hoặc Kells Whiting, hoặc một trong mấy anh em nhà Simmon, hoặc... hoặc bất kỳ ai thuộc lớp ấy. Họ không có cái vẻ không thiết gì của đám quân nhân ngay sau khi đầu hàng. Họ có vẻ rất quan tâm đến rất nhiều điều”.

Nhưng nàng rất ngạc nhiên khi anh em Simmon và Kells Whiting đều từ chối khi lễ phép mỉm cười, cảm ơn nhã ý của nàng: anh em Simmon đã khởi công làm một lò gạch, còn Kells Whiting thì bán một thứ thuốc gội tóc do bà mẹ chế, đảm bảo có thể làm duỗi thẳng bộ tóc da đen quăn nhất sau sáu lần dùng. Với khoảng mười mười hai người khác được nàng ướm hỏi cũng thế. Cực chẳng đã, nàng hứa nâng mức lương lên, nhưng vẫn bị từ chối. Một người cháu bà Merriwether ngược ngạo nhận xét rằng anh ta chẳng khoái đẩy xe bò gì cho lắm, nhưng đó là xe bò của anh và anh muốn đạt đến một cái gì bằng sức của mình chứ không phải nhờ đến Scarlett.

Một buổi chiều, Scarlett thúc xe lên cạnh chiếc xe chở pate của Rene Picard, lên tiếng chào Rene và anh chàng Tommy Wellburn tàn tật đi nhờ xe bạn về nhà.

- Này Renny^[91] sao anh không đến làm việc cho tôi? Điều khiển một xưởng máy của đảng hoàng chẳng gấp mấy đẩy xe đi bán pate sao? Tôi nghĩ anh phải biết xấu hổ chứ.

- Tôi ấy à, tôi quên mất xấu hổ rồi. Rene nhe răng cười. Ai thiết đảng hoàng? Ngày xưa, tôi rất là đảng hoàng cho đến khi chiến tranh giải thoát cho tôi như giải thoát bọn da đen ấy. Không bao giờ tôi còn phải trịnh trọng đến phát phiền nữa. Tự do như chim vậy! Tôi yêu kính cái xe chở pate của tôi. Tôi yêu thích con la của tôi. Tôi ưa bọn Yankee thân mến đã mua pate của Madam mẹ vợ tôi. Không, Scarlett, tôi phải là Vua Pate. Số phận của tôi là thế mà! Cũng như Napoleon, tôi theo ngôi sao chiếu mệnh của mình.

Chàng vung chiếc roi ngựa một cách rất kịch.

- Nhưng anh không phải được dạy dỗ để đi bán pate cũng như

Tommy không phải được dạy dỗ để lẫn lộn với một đám thợ nề. Loại công việc của tôi đỡ...

- Dễ thường chị được dạy dỗ để cai quản một xưởng xẻ gỗ đầy chắc? Tommy bĩu môi nói. Phải, tôi có thể hình dung cô bé Scarlett ngồi trong lòng mẹ, bập bẹ ôn bài học: “Đừng bao giờ bán gỗ tốt, nếu có thể bán gỗ xấu với giá hời”.

Nghe vậy, Rene phá lên cười, cặp mắt nhỏ như mắt khỉ lấp lánh vui thích, tay vỗ bồm bộp vào tấm lưng vẹo vọ của Tommy.

- Đừng có ngỗ ngược, Scarlett lạnh lùng nói vì nàng chẳng thấy câu nói của Tommy có gì là hóm hỉnh. Tất nhiên, tôi không được dạy dỗ để cai quản một xưởng cưa.

- Tôi đâu có định ngỗ ngược với chị. Nhưng thực tế là chị đang cai quản một xưởng cưa, dù chị có được dạy dỗ để làm việc đó hay không. Mà cai quản tốt là đằng khác. Thế đấy, theo như tôi thấy, hiện nay, không ai trong chúng ta có điều kiện làm những gì đúng với thiên hướng của chúng ta, nhưng tôi nghĩ mặc dầu vậy, mọi sự vẫn sẽ trót lọt. Một người, hoặc một quốc gia chỉ biết ngồi kêu than rằng cuộc đời không đúng như mình mong đợi, thì quả là xoàng. Tại sao chị không kiếm lấy một tên Bị Thảm tháo vát nào để làm việc cho chị, Scarlett? Bon chúng nhan nhản ở khắp nơi!

- Tôi không muốn mượn một tên Bị Thảm. Bọn Bị Thảm thì trở cái gì là xoáy cái nấy. Nếu chúng ra gì thì chúng đã ở quê hương bản quán, thay vì kéo nhau xuống đây rửa xương rửa thịt chúng ta. Tôi cần người tử tế, thông minh, lương thiện, năng nổ và...

- Chị đòi hỏi nhiều quá. Chị sẽ không đạt được mục tiêu ấy với mức lương chị hứa trả đâu. Tất cả những người có những đức tính như chị vừa nêu, trừ số bị tàn tật nặng, đều đã kiếm được việc làm. Có thể họ chưa được đúng chỗ nổi tròn vung méo, nhưng dù sao ai nấy đều đã có công ăn việc làm và họ muốn làm cho mình chứ không phải làm công cho một người đàn bà.

- Đàn ông khi sa sút đến tột cùng thì chả còn gì là khôn ngoan nữa.

- Có thể thế, nhưng họ đầy tự hào, Tommy điên đăm nói.

- Tự hào! Cái mùi vị của tự hào mới hay họ làm sao, nhất là khi

vỏ ngoài bong ra từng mảng đến nỗi phải trát bánh trứng đường lên, Scarlett cay độc nói.

Hai người đàn ông cười, hơi gượng một chút, và Scarlett có cảm giác là họ về hòa với nhau biểu thị sự bất đồng tình chung của nam giới đối với nàng. Điều Tommy nói là đúng, nàng nghĩ thầm, điểm lại trong óc những người đàn ông nàng đã và dự định sẽ ướm hỏi vào chân quản lý xưởng cưa. Họ đều bận bịu, tất cả đều bận việc gì đó, làm quần quật làm căng tới mức không ai hồi trước chiến tranh có thể ngờ tới. Có thể việc họ đang làm không đúng như ý họ muốn, hoặc không phải là dễ làm nhất, hoặc không hợp với mục tiêu giáo dưỡng đã định cho họ nhưng họ đều đang làm một cái gì. Thời buổi quá khó khăn, không cho phép họ kén cá chọn canh. Và nếu họ có xót xa với những hy vọng tan vỡ, có tiếc nuối những lối sống đã mất đi, thì chỉ riêng mình họ biết mà thôi. Họ đang làm một cuộc chiến tranh mới, một cuộc chiến tranh gay go hơn cuộc chiến tranh trước. Và họ lại tha thiết với cuộc sống vẫn niềm tha thiết sôi sục và mãnh liệt đã khuấy động họ trước cái cuộc chiến tranh đã cắt chia đời họ ra làm đôi.

- Scarlett ạ, Tommy vụng về nói, quả tình tôi không muốn xin chị một ân huệ sau khi đã thô lỗ với chị, nhưng dù sao tôi cũng cứ hỏi. Chưa chừng lại có ích cho chị cũng nên. Anh vợ tôi, Hugh Elsing, đi bán củi nòm chẳng ăn thua gì mấy. Tất cả mọi người, từ bọn Yankee, đều tự mình đi kiếm củi nòm lấy. Tôi nghĩ tình cảnh gia đình Elsing rất gay, tôi... tôi cũng làm hết sức, nhưng chị thấy đấy, tôi phải nuôi Fanny, rồi lại phải giúp đỡ mẹ tôi và hai cô em góa chồng hiện ở Sparta nữa. Chị cần người tử tế thì Hugh là người tử tế và, như chị biết, thuộc dòng dõi con nhà, lại lương thiện nữa.

- Nhưng... Hugh không tháo vát, phải, thế đấy, nếu không anh ấy đã phát tài với việc bán củi nòm.

Tommy nhún vai

- Chị đã nhiễm một cách nhìn tàn nhẫn đối với sự vật, Scarlett ạ, chàng nói. Nhưng chị hãy nghĩ lại về Hugh đi. Chị có thể đi quá và lâm vào tình hình xấu hơn. Theo tôi, sự lương thiện và thiện ý của anh ta sẽ thừa sức bù lại nhược điểm thiếu tháo vát.

Scarlett không trả lời vì nàng không muốn quá phũ phàng. Nhưng theo nàng nghĩ, ít có đức tính nào được việc hơn tính tháo vát.

Sau khi hoàn công đi ướm hỏi khắp thành phố và khước từ nhiều tên Bị Thảm xoắn xuýt, cuối cùng nàng quyết định theo gợi ý của Tommy và đến đặt vấn đề với Hugh Elsing. Trong chiến tranh, Hugh là một sĩ quan táo bạo, giàu sáng kiến, nhưng hai vết thương nặng và bốn năm chiến đấu dường như đã hút kiệt tính tháo vát của chàng, khiến chàng ngỡ ngàng trước những ngặt nghèo của hoà bình như một đứa trẻ. Mắt chàng hồi này có cái vẻ của con chó lạc khi chàng đi bán củ rong, hoàn toàn không phải loại người mà nàng hy vọng kiếm được.

“Anh ta thật ngu xuẩn” nàng nghĩ, “chẳng biết gì về chuyện kinh doanh buôn bán. Mình dám cược rằng anh ta không biết làm một con tính cộng đơn giản. Và mình không tin anh ta có thể học được cách làm ăn. Nhưng chí ít anh ta cũng lương thiện, anh ta sẽ không lừa mình”.

Dạo này, Scarlett chẳng cần gì mấy đến sự lương thiện của chính nàng, nhưng càng xem nhẹ nó ở bản thân mình, nàng càng đánh giá nó cao ở người khác.

“Đáng tiếc là Johnnie Gallegher lại bị ràng buộc với Tommy Wellburn vào cái công trình xây dựng ấy”, nàng nghĩ. “Anh ta đúng là loại người mình cần. Anh ta vừa cứng rắn, vừa uyển chuyển giảo hoạt, nhưng anh ta sẽ lương thiện nếu thấy lương thiện có lợi cho bản thân. Mình với anh ta hiểu nhau, hai chúng mình có thể làm ăn với nhau rất tốt. Có thể khi nào khách sạn hoàn thành, mình sẽ thuyết phục được anh ta làm với mình. Từ giờ đến đó, mình phải dựa vào Hugh và lão Johnson. Nếu mình giao cho Hugh phụ trách xưởng máy mới, để xưởng máy cũ cho lão Johnson, thì mình có thể ở lại trong thành phố lo việc bán, trong khi họ trông nom việc xẻ và chuyên chở gỗ. Từ giờ cho đến khi mượn được Johnnie, mình còn phải chịu cái nguy cơ để lão Johnson ăn cắp gỗ nếu mình cứ ở lì trong thành phố suốt thời gian. Giá lão ta đừng ăn cắp! Mình tin rằng mình có thể dựng một bãi gỗ trên nửa lô đất Charlie để lại cho mình. Giá Frank đừng có la làng lên về chuyện mình định xây một tiệm giải khát trên nửa phần còn lại! Được, mình sẽ xây cái tiệm ấy ngay khi nào mình

có kha khá tiền để dành, dù anh ta có làm om sòm đến đâu cũng mặc. Nếu vào đúng thời điểm này! Chẳng mấy chốc bụng mình sẽ to đến mức mình không thể ra khỏi nhà được nữa. Ôi, lạy Chúa, nếu mình đừng có mang; Và ôi, lạy Chúa, nếu bọn Yankee để cho mình yên! Nếu...”.

Nếu! Nếu! Nếu! Trong cuộc đời có biết bao chữ “nếu” chẳng bao giờ chắc chắn về điều gì, chẳng bao giờ cảm thấy an toàn, lúc nào cũng sợ mất hết mọi thứ và lại đói, lại rét. Cố nhiên, hiện nay Frank đã kiếm tiền khá hơn một chút, nhưng Frank luôn luôn bị cảm lạnh, hay phải nằm liệt giường nhiều ngày liền. Giả dụ chàng trở thành tàn phế, không, nàg không thể trông cậy nhiều vào Frank. Nàg không thể trông cậy vào cái gì, vào ai ngoài mình. Và những gì nàg kiếm được có vẻ nhỏ mọn đến mức thảm hại. Ôi, nàg sẽ làm gì nếu bọn Yankee đến tước đoạt hết của nàg? Nếu! Nếu! Nếu!

Một nửa số tiền kiếm được hàng tháng, nàg gửi về ấp Tara cho Will, một phần trả nợ Rhett, còn bao nhiêu để dành. Không một kẻ hà tiện nào hay đếm của hơn nàg và không một kẻ hà tiện nào sợ mất của hơn nàg. Nàg không gửi tiền vào ngân hàng vì sợ ngân hàng phá sản, hoặc sợ bọn Yankee tịch thu. Cho nên nàg mang theo trong người, được chùng nào hay chùng ấy, dắt vào trong corsse và giấu từng tập giấy bạc quanh nhà, dưới những hòn gạch rời ở lò sưởi, trong cái túi đựng vải vụn, giữa những trang kinh Thánh. Và mỗi tuần qua đi, tính tình nàg càng hay cáu bẳn vì mỗi đô la nàg dành dụm, nếu xảy ra tai hoạ, sẽ là thêm một đô la bị mất.

Frank, bà Pitty và gia nhân chịu đựng những cơn thịnh nộ của nàg với thái độ ân cần không tưởng tượng nổi, cho đó là do nàg đang có mang chứ không hề hiểu ra nguyên nhân thực sự. Frank biết là đàn bà chữa cần phải được chiều ý, nên chàng tạm gác tự ái, không nói gì thêm về chuyện nàg điều hành hai xưởng máy và chạy khắp thành phố vào một thời điểm như thế này, điều mà không phụ nữ quý phái nào làm. Cái cách ứng xử của nàg không ngừng làm chàng bối rối, nhưng chàng cho rằng mình có thể chịu đựng thêm một thời gian nữa. Chàng tin rằng sau khi sanh nở, nàg sẽ lại là người thiếu phụ dịu dàng đầy nữ tính chàng đã từng theo đuổi. Nhưng mặc dù chàng tìm mọi

cách để xoa dịu vổ về nàng, những cơn tam bành vẫn tiếp tục và nhiều khi chàng tưởng như nàng bị quỷ ám.

Không ai hiểu được điều gì thực sự ộp vào nàng, đẩy nàng đến chỗ hành động như một mù điên. Nàng cuống cuống thu xếp công việc cho ổn định trước khi rút về nằm bẹp tại nhà, cố kiếm tiền nhiều đến mức tối đa có thể, phòng khi cơn đại hồng thủy lại ập đến, cố dựng lên một con đê vững chãi bằng tiền mặt để chống lại ngọn sóng thù ghét ngày càng dâng cao của bọn Yankee. Tiền là nỗi ám ảnh thống ngự tâm trí nàng những ngày này. Mỗi khi nghĩ đến cái thai trong bụng, nàng thấy uất nghẹn vì sự tồn tại không đúng lúc của nó.

“Chết chóc, thuê má, sinh đẻ! Những thứ này chẳng bao giờ đến đúng lúc cả”.

* * *

Khi Scarlett, một người đàn bà, bắt tay vào điều hành xưởng cưa, Atlanta đã đủ thấy chướng tai gai mắt, nhưng rồi ngày qua tháng lại, cả thành phố xác định rằng không có một giới hạn nào đối với hành vi của nàng. Lối doanh thương xảo quyệt của nàng làm mọi người bất bình, nhất là khi người ta nhớ lại rằng bà mẹ tội nghiệp của nàng thuộc dòng dõi Robillard đáng trọng, và cái cách nàng vẫn cứ nhênh nhang ngoài phố khi mà ai nấy đều biết nàng có mang, thật rành rành là vượt mọi khuôn phép lễ giáo. Không một phụ nữ da trắng đáng trọng nào – và chẳng mấy phụ nữ da đen – ra khỏi nhà kể từ khi họ bắt đầu ngờ ngợ là mình có thai. Bà Merriwether công phẫn tuyên bố rằng cứ cái đà này, khéo Scarlett có thể đẻ ngay giữa phố mất.

Nhưng tất cả mọi ý phê phán trước đó đối với ứng xử của nàng đều không thấm vào đâu so với lời xì xào bàn tán đang lan truyền khắp thành phố. Scarlett không những buôn bán với bọn Yankee, mà còn có vẻ thực sự thích thú việc đó là đằng khác!

Bà Merriwether và nhiều người miền Nam khác cũng giao dịch buôn bán với những người mới ở miền Bắc tới, nhưng cái khác là ở chỗ họ không thích thú và thẳng thừng tỏ ra không thích thú gì việc đó. Còn Scarlett thì thích, hoặc có vẻ thích, đằng nào cũng xấu xa như nhau. Quả là nàng đã từng dùng trà với đám vợ sĩ quan Yankee tại nhà chúng! Trên thực tế, nàng đã hầu

như làm đủ thứ, chỉ còn thiếu nước mời chúng đến nhà, và dân thành phố cho rằng thậm chí cả việc đó, nàng cũng chẳng từ, nếu không có bà cô Pitty và Frank.

Scarlett biết bà con hàng phố dị nghị, nhưng nàng bất cần, vả lại cũng không thể để tâm đến điều đó. Nàng vẫn căm thù bọn Yankee mãnh liệt như hôm bọn chúng định đốt ấp Tara, nhưng nàng biết cách nguy trang mỗi căm thù ấy. Nàng biết rằng muốn kiếm tiền, thì phải moi ở bọn Yankee và nàng đã rút được bài học là cách chần chẫn nhất để khiến chúng trở thành khách hàng gỗ của mình là phỉnh lừa chúng bằng những lời ngọt ngào và những nụ cười.

Một ngày kia, khi nàng giàu sụ và tiền bạc đã giấu kín ở chỗ nào bọn Yankee không thể tìm ra, bấy giờ, phải, bấy giờ nàng sẽ nói đích xác nàng nghĩ về chúng như thế nào, nói thẳng cho chúng biết nàng căm thù, ghê tởm chúng đến mức nào. Và như vậy sẽ thật là hả hê! Nhưng từ giờ đến lúc đó, hòa hảo với chúng chỉ là khôn ngoan thôi. Mà nếu có là giả dối chẳng nữa thì dân Atlanta cứ việc tận dụng chứ sao.

Nàng phát hiện ra rằng đánh bạn với bọn Yankee cũng dễ như bắn chim trên mặt đất. Họ là những người biệt xứ cô đơn trên một mảnh đất cừu địch và nhiều người trong bọn họ thêm khát được kết thân với những người phụ nữ lịch sự tại một thành phố mà các bà các cô tử tế đứng đắn mỗi khi đi qua đều khép váy lại và coi bộ như muốn nhổ vào mặt họ. Chỉ có bọn gái điếm và phụ nữ da đen là nói năng dịu dàng với họ. Nhưng Scarlett thì rành rành là một phụ nữ quý phái, hơn nữa, một phụ nữ quý phái từ dòng dõi, bất luận công việc nàng đang làm, và mỗi nụ cười ngời ngời của nàng, mỗi ánh hồ hởi trong cặp mắt xanh của nàng khiến họ bồi hồi rạo rức.

Thường khi, ngồi trong xe nói chuyện với họ, lúm đôi má đồng tiền để làm duyên, Scarlett cảm thấy nổi căm ghét dâng lên mạnh mẽ đến nỗi khó mà không chửi thẳng vào mặt họ. Nhưng nàng tự kìm chế được và nàng thấy bùa chài bọn đàn ông Yankee này cũng chẳng khó gì hơn xỏ mũi các chàng trai miền Nam hồi xưa. Có điều trước kia là tiêu khiển, còn bây giờ là một việc cay cực. Vai nàng sắm là một phụ nữ quý phái miền Nam dịu dàng, thanh lịch bị lâm vào cảnh cùng quẫn. Với một vẻ dè dặt, đoan

trang, nàng có thể khiến lũ nạn nhân của mình phải giữ một khoảng cách đúng mực, song cung cách của nàng vẫn mang một nét duyên dáng làm ấm lòng các sĩ quan Yankee mỗi khi nhớ đến Kennedy phu nhân.

Chút ấm lòng ấy là rất có lợi, đúng như ý đồ của Scarlett. Nhiều sĩ quan ở đồn trú, không biết mình sẽ đóng tại Atlanta bao lâu, đã đưa gia đình, vợ con đến. Vì khách sạn và nhà trọ đều đầy ứ, họ bèn xây những căn nhà nhỏ, và họ lấy làm vui sướng được mua gỗ của bà Kennedy duyên dáng lịch sự với họ hơn bất kỳ ai khác trong thành phố. Bọn Bị Thảm và Scallawag mới phát vung tiền xây nhà đẹp, cửa hàng và khách sạn, cũng khoái giao dịch với nàng hơn với đám cựu binh Liên bang vì kiểu xã giao chiếu lệ và lạnh lùng của những người này có thể còn khó chịu hơn cả thái độ thù ghét ra mặt.

Vì nàng xinh đẹp, quyến rũ và thỉnh thoảng lại khéo làm ra vẻ rất tội nghiệp, đơn cô, cho nên họ vui vẻ bảo trợ bãi gỗ của nàng và cả cửa hàng của Frank nữa, cảm thấy cần phải giúp đỡ một phụ nữ bé nhỏ mà can đảm chỉ có một anh chồng cù lần là chỗ dựa duy nhất. Và nhìn công việc kinh doanh của mình phát triển, Scarlett cảm thấy mình không những đang gìn giữ hiện tại bằng tiền Yankee, mà còn bảo đảm cả tương lai nhờ đánh bạn với họ.

Giữ được quan hệ với các sĩ quan Yankee trên bình diện mong muốn là điều dễ dàng hơn nàng tưởng, vì họ đều nể sợ phụ nữ miền Nam, nhưng Scarlett sớm nhận ra rằng đám vợ họ thành một vấn đề mà nàng đã không dự kiến trước. Nàng đâu có tìm kiếm sự tiếp xúc với các phụ nữ Yankee. Nàng ắt lấy làm sung sướng nếu tránh được họ, nhưng không thể được vì các vợ sĩ quan nhất quyết phải gặp nàng. Họ rất háo hức muốn biết miền Nam và phụ nữ miền Nam ra sao và Scarlett cung cấp cho họ cơ hội đầu tiên để thoả mãn nỗi tò mò ấy. Các phụ nữ khác ở Atlanta không muốn liên quan gì với họ, thậm chí không chịu chào họ khi gặp nhau ở nhà thờ, cho nên khi công việc giao dịch buôn bán khiến Scarlett phải đến nhà họ, thì đó tựa như Thượng đế đáp lại lời nguyện cầu của họ vậy. Nhiều bận, khi Scarlett ngồi trong chiếc xe độc mã dừng trước nhà một sĩ quan Yankee nói chuyện về kèo ngang cột dọc với chủ nhà, người vợ cũng ra góp

chuyện hoặc nài nỉ mời vào nhà uống một chén trà, Scarlett ít khi từ chối, dù có ngấy đến đâu chẳng nữa, vì nàng bao giờ cũng hy vọng vợ được cơ hội để khéo léo gợi ý họ đến mua đồ ở cửa hàng của Frank. Nhưng ý thức tự chủ của nàng đã phải qua nhiều thử thách gay go vì những câu hỏi riêng tư của họ cũng như cái thái độ tự mãn và hạ cố mà họ tỏ ra đối với tất cả những gì của miền Nam.

Coi “Túp lều của bác Tom”^[92] như bộ sách khai huyền chỉ thua có Kinh Thánh, các phụ nữ Yankee đều muốn biết về những con chó săn mà mọi người miền Nam đều nuôi để truy lùng bọn nô lệ chạy trốn. Và họ không tin Scarlett khi nàng nói rằng cả đời, nàng chỉ mới thấy một con chó săn mà lại là một chú khuyển nhỏ hiền khô chứ không phải một con cẩu to đùng hung dữ. Họ muốn biết về những thanh sắt khủng khiếp mà các điền chủ thường nung đỏ để thích dấu lên mặt đám nô lệ và cây roi chín dải dùng để đánh chúng đến chết. Họ tỏ ra quan tâm đến tục lấy nô lệ làm nàng hầu, một sự quan tâm mà Scarlett cảm thấy là rất thô tục và thiếu giáo dục. Nàng càng đặc biệt khó chịu với cái thói đó do chỗ số trẻ sơ sinh lai đen tăng lên ghê ghớm ở Atlanta từ khi lính Yankee đóng ở thành phố.

Bất kỳ người phụ nữ Atlanta nào khác ắt sẽ uất máu lên khi phải nghe những điều tin nhảm ngu dốt như vậy, nhưng Scarlett đã cố gắng tự chủ được. Điều trợ giúp cho nàng là đám này khiến nàng khinh miệt hơn là tức giận. Nói cho cùng, họ là dân Yankee và không ai chờ đợi ở người Yankee cái gì tốt đẹp hay hóm hóm hơn thế. Cho nên những lời họ vô tình xúc phạm đến bang của nàng, nhân dân nàng và những nguyên lý đạo đức của miền Nam chỉ vượt qua, không bao giờ xoáy sâu đến mức gây cho nàng một cái gì vượt quá sự khinh thường được che giấu kín. Cho đến khi một sự kiện bất ngờ xảy ra, làm nàng tức điên lên và mở mắt cho nàng (nếu như nàng cần được mở mắt) thấy rõ cái hố ngăn cách giữa Bắc và Nam rộng đến chừng nào - một cái vực không cầu nào bắc qua nổi.

Một buổi chiều, cùng với bác Peter đi xe về nhà, nàng đi qua ngôi nhà hiện là nơi tạm trú chen chúc của ba gia đình sĩ quan đang xây nhà riêng bằng gỗ mua của Scarlett. Ba mẹ vợ đang đứng ở lối đi, thấy Scarlett đi qua, bèn vẫy nàng dừng lại. Chạy ra

chỗ cọc đầu xe, họ chào nàng bằng cái âm sắc khó chịu đến mức khiến nàng cảm thấy người ta có thể bỏ qua cho bọn Yankee hầu hết mọi thứ trừ cái giọng của họ.

- Bà Kennedy, bà đúng là người tôi đang cần gặp, một mục cao gầy, người vùng Maine, nói. Tôi muốn bà mách cho tôi biết vài điều về cái thành phố lạc hậu này.

Scarlett nuốt sự lảng mạn đó đối với Atlanta bằng thái độ coi khinh mà nàng cho là thích đáng và cố mỉm cười.

- Vậy tôi có thể mách bà điều gì?

- Bridget, vú em nhà tôi, đã về Bắc rồi. Chị ta nói chị ta không thể ở thêm một ngày nào nữa ở đây, giữa bọn “náchgơ”^[93], chị ta gọi chúng như thế. Và bọn trẻ làm tôi đến phát điên lên! Xin bà mách giùm cho tôi làm thế nào kiếm được một người vú khác. Tôi không biết hỏi đâu.

- Cái đó chắc chả khó gì, Scarlett cười nói. Nếu bà tìm được một mục da đen nào vừa ở nhà quê ra, chưa bị Phòng Phóng thích làm hư, bà sẽ được một nữ tì lý tưởng. Bà chỉ cần đứng ở cái cổng này, hỏi mọi phụ nữ da đen đi qua và tôi chắc chắn là...

Bà mục xôn xôn lên, công phần.

- Bà cho rằng tôi có thể giao các con nhỏ của tôi cho một mục Nigger đen nhằm ư? mục đàn bà vùng Maine kêu lên. Tôi muốn mượn một cô gái Ireland tử tế cơ.

- Tôi e rằng bà sẽ không tìm ra đây tớ người Ireland ở Atlanta đâu, Scarlett đáp, giọng lạnh lùng. Riêng tôi đây, tôi chưa bao giờ thấy một đày tớ da trắng nào và tôi cũng không muốn mượn người da trắng nào vào làm trong nhà tôi. Và – nàng không thể không điếm vào một chút giễu cợt – tôi đảm bảo với bà rằng người da đen không phải giống ăn thịt người và hoàn toàn có thể tin cậy được.

- Lạy Chúa, không! Tôi không đời nào nuôi một Nigger trong nhà tôi! Sao lại có thể nghĩ như thế được!

- Trông thấy chúng, tôi còn không chịu nổi, huống hồ là tin chúng. Còn như để chúng vẫn vò các con tôi...

Scarlett nghĩ đến đôi bàn tay xương xẩu ân cần của Mammy

đã sẵn sùi hao mòn qua bao năm bế ảm, trông nom hầu hạ bà Ellen và bản thân nàng rồi đến Wade. Cái bọn người xa lạ này thì biết gì về những bàn tay đen? Làm sao họ hiểu được rằng những bàn tay đó có thể thân thiết và ấm áp nhường nào, rằng chúng biết cách vuốt ve, chăm bập, an ủi không bao giờ sai trật? Nàng cất một tiếng cười ngắn.

- Thật kỳ lạ là các bà lại cảm nghĩ cách ấy, khi mà chính dân Yankee nhà các bà chủ trương giải phóng bọn da đen.

- Lay Chúa, đâu phải tôi, bà bạn, mục đàn bà vùng Maine cười to. Trước khi tôi đến miền Nam vào tháng trước, tôi chưa bao giờ trông thấy một tên Nigger và tôi cũng chẳng cần thấy thêm một tên nào nữa. Chúng làm người tôi nổi gai lên. Tôi không thể tin một tên nào, trong bọn chúng...

Từ nãy đến giờ, Scarlett đã nhận thấy bác Peter thở dốc một cách khó nhọc trong khi bác ngồi rất thẳng, mắt nhìn trân trân vào đôi tai con ngựa. Sự chú ý của nàng lại càng hướng mạnh mẽ vào bác khi mục đàn bà vùng Maine chột ngắt câu nói dở chừng bằng một nhíp cười và giơ tay trở bác với hai mục bạn.

- Hãy nhìn cái lão Nigger trương phênh như con ễnh ương kia, mục cười rinh rích. Tôi dám cuộc đó là con vật làm cảnh của bà, phải không? Người miền Nam các vị không biết cách đối xử với bọn Nigger. Các vị chiều chúng quá đáng.

Bác Peter hít mạnh một hơi, những vết nhăn sâu hằn trên vầng trán cau lại, nhưng mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước. Cả đời bác chưa bao giờ bị một người da trắng nào kêu bằng "Nigger". Những người da đen khác thì còn có khi gọi bác thế chứ người da trắng thì chưa bao giờ. Thế rồi lại còn bị cho là không đáng tin cậy, là "con vật làm cảnh" nữa, bác Peter này, người đã từng là trụ cột xứng đáng của gia đình Hamilton hàng bao năm nay!

Scarlett không nhìn mặt bác, nhưng cảm thấy cái cằm đen bắt đầu run lên vì lòng tự ái bị xúc phạm và một cơn cuồng giận trào lên trong nàng đến độ có thể giết người được. Nàng đã lắng lắng nghe với thái độ khinh mạn bình thản khi những mục này hạ thấp giá trị quân đội Liên bang, bôi nhọ Jeff Davis và buộc tội người miền Nam giết hại và tra tấn khảo đả nô lệ của mình.

Thậm chí nàng có thể chịu đựng cả những lời lăng nhục đùng đùng chạm đến phẩm hạnh và sự lương thiện của chính mình, nếu như điều đó có lợi cho nàng. Nhưng việc họ ngang nhiên xúc phạm người lão bộc da đen trung thành bằng những nhận xét ngu xuẩn trước mặt nàng làm nàng bùng lên như một thùng thuốc súng bị một que diêm ném vào. Trong một lúc, nàng nhìn vào khẩu súng lục kỵ binh ở thắt lưng bác Peter và tay nàng ngứa muốn nắm lấy nó. Bọn xâm lược ngạo mạn, ngu dốt, hỗn xược này thật đáng bắn bỏ. Nhưng nàng cắn chặt răng lại đến độ cơ hàm gỗ lên, tự nhắc nhở rằng chưa đến lúc có thể nắm thẳng vào mặt bọn Yankee những gì mình thực sự nghĩ về chúng. Một ngày nào đó, phải, mình sẽ làm thế, phải, lạy Chúa, nhưng chưa phải bây giờ.

- Bác Peter là một thành viên của gia đình chúng tôi, nàng nói, giọng run lên. Xin chào. Cho xe đi tiếp đi, bác Peter.

Bác Peter quát roi đột ngột đến nỗi con ngựa giật mình chồm về phía trước và trong khi chiếc xe xóc nảy lên, Scarlett nghe thấy mục đàn bà vùng Maine nói với những âm sắc bối rối:

- Gia đình bà ta? Có phải bà ta muốn nói là họ hàng không nhỉ? Lão ấy đen quá là đen.

Quý bắt chúng đi! Chúng đáng bị quét sạch khỏi mặt trái đất này. Bao giờ mình giàu, mình sẽ nhổ vào mặt tất cả bọn chúng! Mình sẽ...

Nàng liếc mắt nhìn bác Peter và thấy một giọt nước mắt chảy xuống dọc sống mũi bác. Tức thì, một tình cảm mãnh liệt vừa trỗi dậy vừa đau xót cho nỗi nhục của bác tràn ngập nàng, khiến mắt nàng cay cay. Như thể một kẻ đã đối xử thô bạo một cách rồ dại với đứa trẻ. Những mục đàn bà ấy đã xúc phạm bác Peter – Peter người từng rong ruổi với lão đại tá Hamilton suốt cuộc chiến tranh Mexico, Peter người đã ôm chủ mình trong tay khi ông chết, người đã nuôi Melly và Charlie khôn lớn, người đã trông nom bà Pittypat khờ dại, đoảng vị, “*hậu vệ*” bà lúc chạy loạn và “*kém*” một con ngựa để đưa bà từ Macon trở về Atlanta qua đất nước bị chiến tranh tàn phá, sau cuộc đầu hàng. Thế mà các mục đó lại nói là không thể tin được người da đen!

- Peter, nàng nói, giọng vỡ ra, trong khi với tay đặt lên cánh

tay gậy của ông già. Tôi xấu hổ vì thấy bác khóc. Bác cứ kệ thầy chúng! Chúng chỉ là một lũ Yankee!

- Họ nói ngay *chước* mặt tui *dư* thể tui là một con la không *hểu* gì... *dư* thể tui là một tên người Phi không biết họ nói chuyện gì vậy, bác Peter vừa nói vừa khịt mũi âm ỉ. Họ lại gọi tui là Nigger, mà xưa nay chưa có người da trắng nào gọi tui thế, và họ còn gọi tui là vật công và biểu bọn Nigger là không tin cậy được! Tui mà lại là không tin cậy được! *Này chú*, lúc cụ *đẹ* tá hấp hối, cụ có biểu tui: "Peter, anh hãy trông nom các con tui. Anh hãy lo cho cô chủ Pittypat của anh", cụ nói thế "vì cô í khờ dại lắm, chả có đầu óc gì hơn con châu chấu". Và tui đã thật *xụ lô lệu* đầu ra đẩy cho cô í *cần* í năm...

- Ngoài thiên thần Gabriel không ai có thể làm hơn thế, Scarlett an ủi. Quả là không có bác, chắc bọn tui không sống nổi.

- Nhè, cảm ơn cô *hểu* cho *dư* vậy thật là tốt. Tui *bết* vậy, cô *bết* vậy, đừng cái bọn *Zăngki* đâu có *bết* vậy, mà họ cũng chả *mốn* *bết* vậy. Cơn cố làm sao họ lại dây vào công việc của ta, cô Scarlett? Họ đâu có *hểu* người *Lên* bang chúng ta.

Scarlett không nói gì vì lòng nàng vẫn còn sôi sục nổi uất giận chưa nổ được vào mặt mấy đàn bà Yankee. Cỗ xe tiếp tục lăn bánh về nhà, cả hai cùng im lặng. Bác Peter thôi không khịt mũi nhưng môi dưới dần dần trề ra, mỗi lúc một dữ đến phát sợ. Giờ đây, khi cảm giác tử nhục lúc đầu dịu đi, thì cảm phần lại dâng lên trong bác.

Scarlett nghĩ cái bọn Yankee đáng nguyên rủa thật là giống người quái đản. Dường như các mục ấy nghĩ rằng bác Peter đã là da đen thì không có tai mà nghe, không nhạy cảm như chúng để mà biết đau trước những lời lăng nhục. Chúng không biết rằng những người da đen cần phải được gượng nhẹ như trẻ thơ, phải được chỉ bảo, khen ngợi, dỗ dành, quở trách. Chúng không hiểu những người da đen cũng như quan hệ của họ đối với chủ cũ. Thế mà chúng đã tiến hành một cuộc chiến tranh để giải phóng họ. Và sau khi giải phóng họ, chúng chẳng muốn dính dáng gì đến bọn họ ngoài việc dùng họ để khủng bố người miền Nam. Chúng không thích họ, thế nhưng lại luôn luôn la lối rằng người miền Nam không biết cách hoà hợp với họ.

Không tin cậy người da đen! Scarlett tin cậy họ hơn phần đông người da trắng, chắc chắn là tin họ hơn bất kỳ người Yankee nào. Họ có những phẩm chất trung hậu, tận tụy không mệt mỏi, gắn bó với chủ, không sức mạnh nào phá nổi, không tiền bạc nào mua chuộc nổi. Nàng nghĩ đến mấy người nghĩa bộc đã ở lại ấp Tara trước sự xâm chiếm của quân Yankee trong khi họ có thể chạy trốn hoặc đi theo chúng để sống cuộc đời nhàn hạ. Nhưng họ đã ở lại. Nàng nghĩ đến Dilcey làm quần quật bên nàng trên những cánh đồng bông, đến Pork liều mạng ăn trộm gà ở các vùng lân cận cho cả nhà có cái ăn, đến Mammy theo nàng đi Atlanta để ngăn nàng làm bậy. Nàng nghĩ đến các gia nhân của những điền chủ láng giềng son sắt một lòng với chủ da trắng, bảo vệ các nữ chủ trong khi chồng con họ ở ngoài mặt trận, đưa họ đi lánh nạn qua những khủng khiếp của chiến tranh, săn sóc người bị thương, chôn cất người chết, an ủi kẻ bơ vơ lạc loài, làm lụng, xin xỏ, thậm chí ăn trộm để cung cấp thức ăn từng bữa. Và ngay cả bây giờ, mặc dầu Phòng Phóng thích hứa hẹn đủ điều hay ho tuyệt diệu, họ vẫn không chịu rời những người da trắng của mình và làm việc còn căng hơn nhiều so với thời kỳ nô lệ. Nhưng bọn Yankee không hiểu và hẳn sẽ không bao giờ hiểu được những điều ấy.

- Tuy nhiên họ đã cho bác tự do, nàng cất tiếng nói.

- Không, cô ạ! Họ đâu có cho tôi tự do. Tui chả đời nào để cái hạng *dác dưới í* ban phát tự do cho tui, bác Peter công phần nói. Tui vẫn thuộc về Miss Pitty và khi nào tui chết, cô *í* sẽ đặt tui vào nghĩa *chang da* đình Hamilton là đúng chỗ của tui... Miss của tui *chắc sẽ xôn xác* khi tui kể chuyện cô đã để *dững* mục *Zängki* xỉ nhục tui dư thế nào.

- Đâu phải tại tôi! Scarlett giật mình kêu lên.

- Tại cô đấy, cô Scarlett ạ, bác Peter nói, môi càng thưỡn ra hơn. Rành là cả cô lẫn tui đều không có việc gì phải đến chỗ bọn *Zängki* để cho chúng có thể xỉ nhục tui. Ví thử cô không *chuyện chò mấy* chúng thì chúng đâu có dịp đối xử *mấy* tui dư con la hay dư một thằng Phi. Mà cô cũng chả *binh* tui nữa cơ.

- Tôi có bệnh đấy chứ, Scarlett nói, cảm thấy buốt nhói vì lời phê bình ấy. Tôi chả bảo chúng bác là người trong gia đình là gì?

- Thế không phải là *binh*. *Chuyện í* là thực tế, bác Peter nói. Cô Scarlett, cô không việc gì phải *bôn bán* mấy bọn *Zängki*. Có phụ nữ nào khác làm thế đâu. Cô đừng hòng bao *dờ* thấy Miss Pitty chùi giày vào nhà *dững đồ dác dưới í*. Và cô *í xẽ* không bằng lòng khi nghe kể chúng nói gì về tui.

Sự chỉ trích của bác Peter đau hơn bất cứ điều gì Frank hoặc bà cô Pitty hoặc hàng xóm làng giềng đã nói và nó làm cho Scarlett bực đến nỗi nàng muốn lắc mạnh ông già da đen cho đến khi hai hàng lợi rụng hết răng của bác ta va vào nhau. Điều bác Peter nói là đúng, nhưng nàng ghét cái là phải nghe nó từ miệng một người da đen, mà lại là gia nô nữa. Không được đày tớ kính trọng là điều nhục nhã nhất đối với người miền Nam.

- Con vật làm cảnh! Bác Peter làm bầm. Tui đồ rằng Miss Pitty xẽ chả muốn cho tui đánh xe chở cô đi các nơi sau *chuyện* này. Chắc thế đấy, cô ạ.

- Cô Pitty vẫn sẽ để bác lái xe cho tôi như thường, nàng nghiêm nghị nói, cho nên bác đừng có nói gì về chuyện đó với tôi nữa.

- Tui đến mắc chứng đau lưng mất, bác Peter làm bầm báo trước. Ngay lúc này đây, lưng tui đang đau đến nỗi cơ hồ không ngồi thẳng dậy được. Cô chủ tui chắc xẽ không muốn tui lái xe cho cô khi tui mắc chứng đau lưng... Cô Scarlett, nếu người thân của cô không bằng lòng cô thì dù cô có được lòng bọn *Zängki* và đám *dác dưới* da trắng cũng chả ích lợi gì cho cô đâu.

Đó là sự tổng kết tình hình chính xác nhất và Scarlett lại im lặng, lòng đầy phần uất. Phải, bọn xâm chiếm thì bằng lòng nàng nhưng gia đình và xóm giềng thì không. Nàng biết mọi điều dân thành phố này nói về nàng, và bây giờ, ngay cả bác Peter cũng bất bình với nàng đến mức không muốn xuất hiện ở nơi công cộng với nàng. Đó quả là giọt nước làm tràn cốc.

Cho đến nay nàng vẫn bất cần dư luận, chẳng những bất cần mà còn hơi khinh thường nữa. Nhưng những lời của bác Peter khơi một nỗi uất giận dữ dội bùng lên trong lòng nàng, đẩy nàng vào thế phòng thủ, khiến nàng đột nhiên ghét những người hàng xóm không kém gì bọn Yankee.

“Tại sao họ lại phải quan tâm đến việc mình làm?” nàng nghĩ

thầm “Họ tưởng mình liên kết với bọn Yankee và làm quần quật như một tá điền là thích thú lắm sao? Họ chỉ làm cho công việc đã vất vả lại càng thêm vất vả đối với mình. Nhưng họ nghĩ thế nào mình cũng bất cần. Mình không muốn quan tâm. Lúc này mình chưa thể quan tâm đến chuyện đó được. Nhưng một ngày kia... một ngày kia...”.

Ôi, một ngày kia! Khi đã đảm bảo an toàn trong thế giới của mình, nàng sẽ ngồi lại khoan tay làm một đại phu nhân như bà Ellen ngày xưa. Nàng sẽ vào vai liễu yếu đào tơ trong khuê phòng kín cổng cao tường đúng như một phụ nữ quý phái cần phải thế, rồi mọi người sẽ ngưỡng mộ nàng Ôi, sẽ tuyệt vời biết bao khi nàng lại lắm của nhiều tiền! Bây giờ, nàng sẽ có thể tự cho mình tử tế, dịu dàng như bà Ellen hồi xưa, và để tâm đến người khác, đồng thời nghĩ đến chuyện giữ khuôn phép lễ nghi nữa. Nàng sẽ không bị những nỗi sợ giày vò ngày đêm và cuộc sống sẽ bình lặng, thư thả. Nàng sẽ có thì giờ chơi với các con và nghe chúng học bài. Sẽ có các buổi chiều ấm cúng tiếp các bà các cô đến chơi và giữa những tiếng xột xoạt váy áo phin nồn và tiếng quạt lá cọ phành phạch nhịp nhàng, nàng sẽ dọn trà, bánh ngọt và xăngđuych ngon lành mời khách, và nhàn tản chuyện gẫu hết giờ này qua giờ khác. Và nàng sẽ hết sức ân cần với những người xấu số, sẽ mang những giỏ quà cho người nghèo, xúp và mút cho người ốm và chở những người kém may mắn hơn “đi thở hít khí trời” trong cỗ xe đẹp đẽ của nàng. Nàng sẽ là một phu nhân đúng theo phong cách miền Nam như mẹ nàng xưa kia. Rồi mọi người sẽ yêu quý nàng như đã từng yêu quý bà Ellen, sẽ ca ngợi lòng vị tha của nàng và gọi nàng là “Phu nhân Phúc Đức”.

Niềm vui thích do những ý nghĩ đó về tương lai mang lại không vẩn lên một gợn ý thức nào rằng nàng đâu có thực lòng muốn vị tha, hay từ thiện, hay tử tế ân cần. Nàng chỉ muốn được tiếng là có những đức tính đó, thế thôi. Song những mắt lưới óc nàng quá thưa, quá thô, không lọt được những khác biệt nhỏ như vậy. Chỉ cần một ngày kia, khi nàng giàu, mọi người sẽ ngưỡng mộ nàng, thế là đủ.

Một ngày kia! Nhưng không phải bây giờ. Chưa phải bây giờ, bất chấp những gì mọi người có thể nói về nàng. Bây giờ chưa phải lúc làm một đại phu nhân.

Bác Peter nói đúng. Bà cô Pitty quả có “xón xác” lên và chỉ ngày một ngày hai, chứng đau lưng của bác Peter đã phát triển tới mức bác thôi hẳn không bao giờ lái cỗ xe độc mã nữa. Từ đó trở đi Scarlett lái xe một mình và những vết chai tay gần đây đã bắt đầu biến mất, giờ lại xuất hiện.

* * *

Cứ thế những tháng xuân qua đi, những cơn mưa mát mẻ tháng Tư chuyển sang hương thơm nồng ấm của thời tiết tháng Năm biển xanh. Scarlett những tuần này bù đầu với công việc, ngổn ngang lo lắng, bụng ngày càng chửa to vương vịu, lại thêm nổi bọt bễ cũ ngày càng lạnh nhạt trong khi gia đình ngày càng chăm nom ân cần, xoắn xuýt đến phát sốt ruột nhưng mỗi lúc một mù mờ, hoàn toàn không biết đến những gì dồn thúc nàng. Trong những ngày khắc khoải và vật lộn ấy, trong thế giới của nàng chỉ có một người thông cảm, có thể dựa vào được: người đó là Rhett Butler. Kể cũng lạ là chính Rhett, chứ không phải ai khác, tỏ ra như thế, bởi vì chàng vốn tính hay xoay đổi như chong chóng và tai quái như con quỷ vừa mới ở địa ngục ra. Nhưng chàng mang đến cho nàng sự đồng cảm, điều mà nàng chưa bao giờ tìm thấy ở ai và không bao giờ chờ đợi ở chàng.

Chàng luôn luôn vắng mặt ở thành phố, làm những chuyến đi bí hiểm đến New Orlean mà chàng không bao giờ nói rõ mục đích nhưng nàng cảm thấy chắc chắn với một thoáng ghen tuông là có liên quan đến một hay nhiều người đàn bà. Nhưng sau khi bác Peter không chịu lái xe cho nàng nữa, những đợt chàng lưu lại Atlanta mỗi lần một kéo dài thêm.

Nhưng khi ở thành phố, chàng tiêu phần lớn thời gian ở sòng bạc trên gác tiệm giải khát “Gái Thời Đại” hoặc ở “bar” của Belle Watling chén chú chén anh với những tên Yankee và Bị Thảm giàu nhất, bàn mưu tính kế kiếm tiền, khiến dân thành phố càng ghét chàng, thậm chí ghét hơn cả bọn đồng ảm với chàng nữa kia. Bây giờ chàng không đến thăm Scarlett tại nhà nữa vì tôn trọng tình cảm của Frank và bà Pitty, hai người hẳn sẽ phật ý với một khách nam giới đến thăm vào lúc nàng đang ở trong tình trạng bụng mang dạ chửa. Nhưng hầu như ngày nào nàng cũng tình cờ gặp chàng. Bao lần, chàng thúc ngựa tới bên cạnh xe nàng khi nàng đi qua những quãng vắng trên đường Cây Đào và

Decatur là nơi nàng có xưởng máy. Bao giờ chàng cũng ghì mình cương đi song song nói chuyện, hoặc đôi khi buộc ngựa vào sau xe, ngồi vào lái đỡ cho nàng. Thời gian này, nàng dễ mệt hơn nhưng không muốn nói ra, và bao giờ nàng cũng thầm cảm ơn chàng khi chàng ngồi vào ghế xà ích. Khi quay về, bao giờ chàng cũng chia tay với nàng trước khi đến thành phố, nhưng cả Atlanta đều biết về những lần gặp gỡ đó và những kẻ ngồi lê đôi mách lại có thêm chuyện mới để bổ sung vào bản danh sách dài những vi phạm của Scarlett đối với phép tắc lễ nghi.

Đôi khi nàng tự hỏi những cuộc gặp gỡ đó có phải là ngẫu nhiên hay không. Mỗi tuần qua đi, chúng càng trở nên thường xuyên hơn khi những vụ làm càn của người da đen tăng lên, gây căng thẳng trong thành phố. Nhưng tại sao chàng lại tìm đến nàng vào chính thời điểm này, khi nàng nom sỗ sè nhất? Chắc hẳn chàng không có dụng tâm giăng gió gì với nàng bây giờ, cho dù trước kia chàng đã có tính đến chuyện ấy và ngay cả điều này, nàng cũng bắt đầu bán tin bán nghi. Đã mấy tháng nay, chàng không hề đưa cọt nhắc đến cái màn kịch não lòng của họ tại trại giam Yankee. Chàng không một lần nào nhắc đến Ashley cùng mối tình của nàng đối với chàng trai này hoặc thốt ra một lời thô lỗ, thiếu giáo dục nào về chuyện “thèm muốn nàng”. Nàng cho rằng tốt nhất là đừng có đánh thức chó đang ngủ, cho nên nàng tính không yêu cầu giải thích gì về những cuộc gặp gỡ thường xuyên này. Và cuối cùng, nàng quyết đoán rằng chàng chẳng có việc gì làm ngoài đánh bạc và ít có bạn bè tử tế ở Atlanta nên tìm nàng chỉ cốt có người để giao tiếp, trò chuyện.

Dù lý do của chàng là thế nào chăng nữa, nàng vẫn rất mừng có chàng để bầu bạn. Chàng nghe nàng than thở về việc mất khách, về những con nợ cù nhầy, về những thói cách lừa lọc của ông Johnson và về sự kém cỏi của Hugh. Chàng hoan hô những thắng lợi của nàng, trong khi Frank chỉ ban cho một nụ cười độ lượng và bà Pitty thì kêu lên: “Lạy Chúa tôi!” một cách bàng hoàng. Nàng dám chắc chàng vẫn hay tiến hành áp phe như nàng vì chàng quen thân tất cả những nhà giàu trong đám Yankee và Bị Thảm, nhưng không bao giờ chàng chịu giúp đỡ về mặt này. Nàng biết rõ bản chất chàng và không bao giờ tin chàng, nhưng bao giờ nàng cũng thấy khắp khắp thích thú khi thấy chàng cười trên mình con ngựa ô lớn quanh một góc đường

đây bóng râm. Mỗi khi chàng leo vào xe, đỡ lấy dây cương từ tay nàng và phóng vào nàng vài nhận xét ngỗ ngược, nàng lại cảm thấy mình vui vẻ, trẻ trung và đầy sức hấp dẫn. Bất kể những mối lo và cái bụng mỗi lúc một to. Nàng có thể hàn huyên với chàng về hầu hết mọi vấn đề, không cần giấu diếm động cơ hoặc ý kiến thật của mình và không bao giờ cạn đề tài để nói như vẫn thường xảy ra khi trò chuyện với Frank... hoặc thậm chí với Ashley, phải công nhận thế nếu không muốn dối lòng. Nhưng lẽ dĩ nhiên, trong tất cả các cuộc đàm thoại với Ashley, có nhiều điều không thể nói ra, vì danh dự, đến nỗi chỉ riêng sự ức chế của chúng đã đủ kìm hãm những nhận xét khác. Có được một người bạn như Rhett thật là ấm lòng, khi mà giờ đây, vì một lý do gì đó không cắt nghĩa được, chàng quyết định cư xử tốt với nàng. Một an ủi lớn, vì thời gian này nàng rất ít bạn.

- Rhett này, nàng sôi nổi hỏi, ít lâu sau khi bác Peter ra tối hậu thư, tại sao dân thành phố này đối với tôi tệ thế và bàn tán về tôi dữ thế? Giữa tôi và bọn Bị Thảm, không biết họ nói xấu ai hơn! Tôi chỉ lo công việc của tôi, đâu có làm điều gì sai trái, thế mà...

- Nếu cô chưa làm điều gì sai trái thì đó là vì cô chưa có cơ hội đấy thôi và có lẽ họ lỡ mớ ý thức được điều đó.

- Ô, anh hãy nghiêm chỉnh nào! Họ làm tôi điên đầu lên. Tôi chỉ cố kiếm ít tiền và...

- Cô chỉ cố làm sao không giống những người đàn bà khác và về điểm này cô đã thành công đôi chút. Như trước kia tôi đã từng nói với cô, đó là tội lỗi duy nhất không thể tha thứ trong bất kỳ xã hội nào. Khác đời là tội đáng đày xuống địa ngục! Scarlett ạ, chỉ riêng việc cô quản lý thành công xưởng cửa của mình đã là một cái tát vào mặt tất cả những anh đàn ông không ăn nên làm ra. Cô hãy nhớ, chỗ của người phụ nữ có giáo dục là ở trong nhà, không được biết gì về cái thế giới tất bật, thô bạo này.

- Nhưng nếu tôi cứ ngồi nhà thì chắc bây giờ chả còn nhà mà ngồi.

- Kết luận: cô phải chết đói một cách quý phái và đầy tự hào.

- Ô, tào lao! Nhưng hãy xem bà Merriwether. Bà ấy bán pate cho bọn Yankee, thế còn tồi tệ hơn là điều hành một xưởng cửa, bà Elsing nhận khâu thuê và cho trọ. Còn Fanny thì vẽ những đồ

sứ nom gớm chết chẳng ai ưa nhưng tất cả đều mua để giúp cô ta và...

- Nhưng cô đi chệch rồi, cưng ơi. Họ không thành công, cho nên không chạm đến lòng tự ái như lửa của cánh đàn ông miền Nam nhà họ. Cánh đàn ông vẫn còn có thể nói: "Tội nghiệp các nàng ngốc nghếch, họ cố gắng khó nhọc biết bao! Thôi được, ta sẽ để cho họ nghĩ rằng họ được việc". Với lại, những bà cô vừa nhắc tới không khoái gì công việc họ phải làm. Họ tuyên bố họ chỉ làm đến khi có một người đàn ông nào đó tới đỡ cho họ những gánh nặng không hợp với phụ nữ ấy. Cho nên ai nấy đều ái ngại cho họ. Đàng này, hiển nhiên là cô thích làm việc và hiển nhiên là cô sẽ không để cho anh đàn ông nào chăm lo công việc cho cô, thành thử không ai có thể ái ngại cho cô được. Và Atlanta sẽ không bao giờ tha thứ cho cô vì điều đó, bởi ái ngại cho người khác là niềm thích thú lớn.

- Tôi những muốn đôi khi anh cũng phải nghiêm túc một chút.

- Cô đã bao giờ nghe thấy câu phương ngôn phương Đông: "Chớ cứ sửa, đoàn người cứ đi" chưa? Hãy để cho họ sửa, Scarlett ạ. Tôi e chẳng có gì chặn được đoàn của cô.

- Nhưng tại sao họ lại phản đối tôi kiếm ít tiền?

- Cô thể được cả đôi đàng, Scarlett ạ. Cô chỉ có thể hoặc là kiếm tiền theo cái cách không ra dáng bà lớn hiện thời của cô và đi đến đâu cũng bị đối xử lạnh nhạt, hoặc là cam phận nghèo mà quý phái để có thật nhiều bạn bè. Và cô đã lựa chọn đường của mình.

- Tôi không muốn nghèo, nàng nói nhanh. Nhưng... tôi lựa chọn thế có đúng không?

- Nếu như tiền là thứ cô cần nhất.

- Phải, tôi cần tiền hơn tất cả mọi cái khác trên đời.

- Vậy thì cô đã chọn cách duy nhất đúng. Nhưng cũng như phần lớn những điều cô muôn, cách đó gắn liền với một hình phạt. Đó là sự cô đơn.

Nhận xét đó khiến nàng im lặng một lúc. Đúng thế. Tĩnh tâm mà nghĩ, nàng quả có hơi cô đơn, nàng không có bạn nữ. Trong

những năm chiến tranh, những lúc chán chường buồn nản, nàng về thăm bà Ellen. Và sau khi bà Ellen chết, nàng luôn luôn có Melaine bên cạnh, mặc dù nàng và Melaine chẳng có điểm gì chung ngoài những ngày lao động nặng nhọc ở ấp Tara. Bây giờ thì chẳng có ai, vì bà cô Pitty thì chẳng có nhân sinh quan gì ngoài cái mớ chuyện phiếm của bà.

- Tôi nghĩ... tôi nghĩ... nàng ngập ngừng mở đầu, xưa nay bao giờ tôi cũng cô đơn trong môi trường nữ giới. Không phải chỉ vì tôi làm ăn mà cánh phụ nữ Atlanta ghét tôi. Đơn giản là họ không ưa tôi, dù thế nào mặc lòng. Ngoài mẹ tôi, không có người phụ nữ nào thực sự ưa tôi. Cả các em gái tôi cũng vậy. Tôi không biết tại sao, ngay cả trước chiến tranh, ngay cả trước khi tôi lấy Charlie, cánh phụ nữ dường như đã chê bai bất cứ việc gì tôi làm...

- Cô quên mất Melaine Wilkes phu nhân, Rhett nói, mắt long lanh tinh quái. Người ấy bao giờ cũng đồng tình triệt để và tuyệt đối với cô, tôi dám nói là với bất kỳ việc gì cô làm, trừ giết người.

Scarlett lầm lì nghĩ thầm: “Thậm chí cô ấy đã đồng tình với cả việc giết người rồi đấy”, và cười khẩy.

- Ô, Melly! Nàng nói rồi lấy giọng rầu rĩ. Chắc chắn, việc Melly là người phụ nữ duy nhất đồng tình với tôi, cũng chẳng vinh hạnh gì cho tôi, vì cô ta không thông minh gì hơn một con gà tồ. Nếu cô ấy thông minh một chút...

Nàng ngừng lời, hơi ngượng.

- Nếu cô ấy thông minh một chút, cô ấy sẽ hiểu ra một số điều mà cô ấy không thể nào đồng tình được, Rhett nói nốt câu nàng bỏ dở. Ờ, tất nhiên về điều đó thì cô biết rõ hơn tôi.

- Ôi, quý bắt cái trí nhớ và những cung cách khả ố của anh đi!

- Tôi sẽ bỏ qua sự thô lỗ vô cớ của cô, nó không đáng để cập đến, và quay về câu chuyện lúc trước của chúng ta. Cô hãy xác định dứt khoát điều này. Nếu cô khác đời, cô tất bị cô lập, không những cô lập khỏi những người cùng lứa tuổi mà cô còn bị cô lập khỏi những người thuộc thế hệ cha mẹ cô cũng như thế hệ các con cô nữa. Họ sẽ không bao giờ hiểu cô và bất kể cô làm gì, họ cũng sẽ công phần. Nhưng có lẽ ông bà cô hẳn lấy làm tự hào về

cô: “Ồ, con nhà tông chẳng giống lông cũng giống cánh”. Và cháu chắt cô hẳn sẽ thờ dài đầy thềm muôn: “Cụ bà nhà ta chắc là tay chơi ra dáng!” và chúng sẽ cố gắng để giống cô.

Scarlett cười thích thú.

- Đôi khi quả là anh nói trúng sự thật! Đấy, như bà ngoại Robillard của tôi chẳng hạn. Mammy thường cứ đem bà ra dọa tôi mỗi khi tôi dở chứng. Bà ngoại tôi lạnh lùng như cục băng, rất nghiêm ngặt đối với cung cách cư xử của bản thân cũng như của mọi người khác, nhưng bà những ba đời chồng, đã bao người đã đấu súng vì bà, bà đánh phấn bôi son, bà mặc những chiếc áo hở ngực hết sức chường và chẳng mặc gì... à, ờ... chẳng mặc gì mấy bên trong.

- Và cô ngưỡng mộ bà cụ ghê ghớm, mặc dù cô cố gắng để giống mẹ cô! Ông nội tôi, bên họ Butler là một tướng cướp.

- Thật ư? Thuộc loại hay bắt nạt nhân bịt mắt đi trên tấm ván bắc bên mạn tàu ấy à?

- Tôi dám nói là ông cụ sẵn sàng hành hạ người ta như thế nếu có thể moi tiền bằng cách ấy. Dù sao đi nữa, ông cụ cũng kiếm được đủ để lại cho cha tôi một gia tài lớn. Nhưng gia đình bao giờ cũng thận trọng gọi tên ông tôi là một “thuyền trưởng hàng hải”. Ông cụ bị giết trong một cuộc ẩu đả ở tửu điểm cách đây khá lâu trước khi tôi ra đời. Khởi phải nói, cái chết của cụ làm cho con cháu như cất được một gánh nặng lớn, vì cụ cứ rượu suốt và khi quá chén, thường dễ quên rằng mình là một thuyền trưởng hàng hải về hưu, và kể lại những chuyện hồi cổ làm con cháu cứ là dựng cả tóc gáy lên. Tuy nhiên, tôi lại ngưỡng mộ cụ và cố gắng bắt chước cụ hơn là bắt chước cha tôi, vì cha tôi là một tôn ông hoà nhã đầy những thói quen cao quý, mở miệng là tuôn ra những lời đạo lý... thế đấy, cô thừa biết như thế nào Scarlett ạ, tôi dám chắc các cô sẽ không đồng tình với hành vi của cô hơn gì các bà Merriwether, Elsing cùng các con cái họ đối với cô bây giờ. Có lẽ các con cô sẽ là những sinh vật mềm yếu, ẻo lả, như con cái những người có tính cách kiên cường thường thế. Và để làm cho chúng càng thêm yếu đuối, có lẽ cũng như tất cả những bà mẹ khác, cô quyết không bao giờ để chúng phải biết đến những gian khổ cô đã trải. Thế là sai luật. Gian khổ tôi luyện hoặc làm

gãy gục con người. Cho nên cô sẽ phải chờ đến đời cháu cô mới được đồng tình.

- Không biết các cháu nội, ngoại của chúng ta sẽ như thế nào nhỉ?

- Bằng cái chữ “chúng ta” ấy, cô định gợi ý rằng cô với tôi sẽ có chung một đàn cháu chằng? Xấu hổ chưa, Kennedy phu nhân!

Scarlett chợt nhận ra là mình lỡ lời, đỏ mặt lên. Không phải chỉ riêng câu đùa của chàng làm nàng xấu hổ; dùng một cái, nàng lại nhớ ra cái thân hình ọ ọ của mình. Cả hai người đều không may mắn ám chỉ đến tình trạng thai nghén của nàng và khi ngồi với Rhett nàng luôn luôn kéo tấm mền phủ lên sát nách, kể cả vào những ngày ấm nóng, tự an ủi mình theo cái cách thông thường của phụ nữ rằng bụng nàng đã được che kín không ai thấy được. Đột nhiên nàng tức uất người vì tình trạng bụng mang dạ chứa này và đâm ngượng vì thấy chàng biết.

- Anh ra khỏi cái xe này ngay, đồ sấu bọ bản thủ, nàng nói, giọng run run.

- Tôi không ra, chàng điềm tĩnh đáp. Trời sẽ tối trước khi cô về tới nhà và mới có một trại da đen dựng lều ở gần con suối sắp tới, những tên Nigger đòi bái, theo như tôi được biết. Tôi thấy không có lý do gì khiến cô đem lại cho đám 3K bông bột một nguyên cơ để mặc bộ đồ đen vào và phóng ngựa đi thanh trừng tối nay.

- Ra khỏi đây! Nàng thét và giật lấy cương ngựa. Đột nhiên, cơn buồn nôn ập đến. Rhett vội dừng ngựa, đưa cho nàng hai chiếc khăn tay sạch và khéo léo đỡ đầu nàng vươn qua thành xe. Năng chiều xiên thấp qua hàng cây đã thay lá, chao chao một hồi đến chóng mặt để biến thành những đốm xanh, vàng xoáy lộn. Khi cơn váng vất qua đi, nàng đưa tay ôm đầu và khóc không vì có gì khác ngoài tủi nhục. Chẳng những nàng đã nôn mửa trước mặt một người đàn ông - tự thân cái đó đã là điều bất nghĩ khủng khiếp nhất có thể xảy đến với một người đàn bà - mà nó còn bày ra rành rành cái sự thật nhục nhã là nàng đang có chửa. Nàng cảm thấy rằng mình không bao giờ có thể nhìn thẳng vào mặt chàng nữa. Bị một mẻ như thế trước mặt chàng chứ không phải ai khác, trước mặt Rhett, kẻ không hề biết tôn trọng phụ nữ! Nàng vừa khóc vừa chuẩn bị đón chờ một câu đùa thô lỗ từ

miệng chàng mà nàng ắt sẽ không bao giờ quên được.

- Đừng có ngốc thế, chàng bình thản nói. Nếu cô khóc vì xấu hổ thì cô đúng là ngốc thật. Thôi nào, Scarlett, đừng có trẻ con. Hẳn cô phải biết là tôi không mù, tôi biết là cô có mang chứ!

Nàng thốt lên một tiếng “Ồ!” với cái giọng sững sốt và riết chặt những ngón tay trên gương mặt đỏ bừng. Bản thân cái từ đó làm nàng kinh hãi. Nhắc đến việc nàng mang thai, Frank bao giờ cũng lúng túng gọi là “tình trạng của mình”, ông Gerald thường quen dùng cái từ tế nhị “đang thành gia thất” khi phải đề cập đến chuyện đó, còn các bà thì nói theo giọng quý phái là “lâm vào thế bí”.

- Cô thật ngây thơ nếu cô tưởng chỉ cần trùm tấm mền ấm kia lên người là che mắt được tôi. Cố nhiên là tôi biết. Nếu không thì tại sao tôi lại...

Chàng bỗng ngừng bật và im lặng bao trùm lên hai người. Chàng cầm lấy dây cương và chặc lưỡi giục ngựa đi. Rồi chàng tiếp tục nói chuyện bình thản và trong khi cái thanh điệu kéo dài của chàng êm ái rót vào tai nàng, bộ mặt xỉ xuống của Scarlett bớt đỏ dần.

- Tôi không ngờ cô lại phản ứng mạnh thế. Tôi tưởng cô là người biết lẽ phải và tôi đã thất vọng. Lẽ nào cô vẫn còn giữ cái tính thẹn thò e lệ ấy? Có lẽ tôi đã không lịch sự lắm khi nhắc đến vấn đề đó. Tôi biết mình không phải là người lịch sự, ở chỗ là, thay vì phải lúng túng thì tôi cứ thoải mái với phụ nữ có mang. Tôi thấy có thể đối với họ như những con người bình thường, chẳng việc gì phải cắm mặt xuống đất hay nhìn lên trời hoặc bất kỳ điểm nào khác trong vũ trụ, ngoài chỗ thân giữa của họ... thế nhưng rồi lại len lén liếc trộm họ, điều mà tôi bao giờ cũng coi là khiếm nhã cao độ. Tại sao tôi lại phải làm thế? Đó là một trạng thái hoàn toàn bình thường. Người Âu châu họ biết lẽ phải hơn chúng ta nhiều. Họ chúc mừng những phụ nữ sắp làm mẹ về việc mang bầu. Tôi không khuyên nên đẩy tới mức ấy, nhưng dù sao như vậy vẫn phải lẽ hơn là cố nhắm mắt làm ngơ. Đó là một trạng thái bình thường và lẽ ra phụ nữ phải lấy làm tự hào về điều đó, thay vì trốn sau những cánh cửa đóng chặt cứ như là đã phạm tội ác vậy.

- Tự hào! Nàng kêu lên, giọng tắc nghẹn. Tự hào... !

- Cô có tự hào về việc mình sắp có con không?

- Ô, lạy Chúa tôi, không! Tôi... tôi ghét có con?

- Cô muốn nói là... con với Frank?

- Không... con với bất cứ ai.

Trong một thoáng, nàng lại ân hận vì sự lỡ lời mới này, nhưng Rhett vẫn tiếp tục nói nhẹ nhàng thoải mái như không để ý thấy.

- Thế thì chúng ta không giống nhau. Tôi thích trẻ con.

- Anh mà thích trẻ con! Nàng thốt lên, ngược mắt nhìn chàng, sững sốt vì lời tuyên bố đó đến nỗi quên cả nỗi bối rối riêng tư. Dối như cuội!

- Tôi thích hài nhi mới lọt lòng, tôi thích trẻ con từ lúc bé thơ cho đến khi bắt đầu lớn và nhiễm những nếp nghĩ người lớn, biết ăn gian nói dối như người lớn để vấy bẩn tâm hồn. Cô hẳn chẳng lạ gì điều ấy. Cô biết là tôi rất yêu thích Wade Hamilton, mặc dù nó không phải giống như ta chờ đợi.

Đúng là thế, Scarlett nghĩ, đột nhiên băng khuôn. Quả là anh ta có vẻ khoái chơi với Wade và mang quà đến cho nó luôn.

- Bây giờ chúng ta đã rạch ròi về cái đề tài lo sợ ấy và cô đã thừa nhận là chẳng bao lâu nữa cô sẽ có một tí nhau, tôi xin nói một điều mà tôi đã muốn nói từ mấy tuần nay... đúng ra là hai điều. Thứ nhất: cô lái xe đi một mình là rất nguy hiểm. Cô còn lạ gì. Mọi người đã nói cho cô biết khá nhiều lần. Nếu như về phần cá nhân, cô bất cần chuyện có thể bị cưỡng hiếp hay không thì chí ít cô cũng nên cân nhắc đến hậu quả. Do sự ương bướng của mình, cô có thể rơi vào một tình thế khiến các bạn thị dân dũng cảm của cô sẽ buộc phải báo thù cho cô bằng cách treo cổ vài tên da đen. Và điều đó sẽ khiến bọn Yankee truy nã họ và có thể đi đến chỗ treo cổ ai đó trong bọn họ. Đã bao giờ cô nghĩ rằng một trong những lý do khiến các bà quý phái không ưa cô là ứng xử của cô có thể đưa chồng con họ đến giá treo cổ? Hơn nữa, nếu đảng 3K xử thêm nhiều tên da đen nữa, bọn Yankee sẽ siết chặt bàn tay sắt đối với Atlanta đến độ hành vi của Sherman có vẻ là thiên thần so với chúng. Tôi biết chắc những điều mình nói, vì

tôi rất thân với bọn Yankee. Nói ra kể cũng xấu hổ, chúng đối với tôi như đồng bọn và tôi nghe thấy chúng nói toẹt ra ý đồ tiêu diệt đảng 3K dù có phải đốt sạch cả thành phố một lần nữa, và treo cổ tới mức một trên mười người đàn ông. Như vậy sẽ có hại cho cô, Scarlett ạ. Cô có thể mất hết tiền bạc. Và một đám cháy trên đồng cỏ, một khi đã bùng lên, thì không thể biết nó sẽ dừng lại ở đâu. Tịch thu tài sản, tăng thuế, phạt vạ những phụ nữ khả nghi... tất cả những cái đó, tôi đều đã nghe thấy chúng nêu ra. Đảng 3K...

- Anh có biết đảng viên 3K nào không? Liệu Tommy Wellburn, hay Hugh, hay...

Rhett nhún vai, sốt ruột.

- Làm sao tôi có thể biết được? Tôi là một tên phản thù, một tên trở cờ, một tên Scallawag. Tôi có điều kiện nào để biết được? Nhưng tôi biết những người bị bọn Yankee tình nghi và chỉ cần họ sơ sẩy một chút là có thể bị treo cổ. Tôi biết là cô sẽ chẳng tiếc nuối gì nếu cô làm cho những người láng giềng của mình phải lên đài xử giảo, nhưng tôi tin rằng cô sẽ tiếc nếu cô bị mất các nhà máy của mình. Qua vẻ bướng bỉnh trên mặt cô, tôi thấy rằng cô không tin tôi và những lời của tôi đang rơi tõm vào hoang mạc. Cho nên tôi chỉ có thể nói như thế này: hãy luôn luôn để khẩu súng lục của cô trong tầm tay... và khi nào tôi có mặt ở thành phố, tôi sẽ cố thu xếp để lái xe cho cô.

- Rhett, có thực là anh... phải chăng để bảo vệ tôi mà anh...

- Phải, cô bạn thân mến ạ, chính cái tinh thần hiệp sĩ trừ danh của tôi đã giục tôi bảo vệ cô – Cái ánh giễu cợt bắt đầu lấp lánh trong cặp mắt đen của chàng, xoá hết mọi dấu hiệu nghiêm chỉnh trên mặt chàng – Vì sao ư? Vì tình yêu sâu sắc của tôi đối với cô, Kennedy phu nhân ạ. Phải, tôi đã thầm lặng khao khát cô và thờ phụng cô từ xa, song, vốn là một người trọng danh dự như ông Ashley Wilkes, tôi đã giấu cô. Than ôi, cô là vợ của Frank nên danh dự đã cấm tôi không được nói với cô điều đó. Nhưng, đến như danh dự của ông Wilkes đôi khi còn còn có kẽ nứt, cho nên lúc này danh dự của tôi đang lung lay và tôi thổ lộ mối tình thầm kín của tôi và...

- Ôi, vì lòng kính Chúa, anh hãy im đi! Scarlett ngắt lời, phần bực mình như mọi lần bị chàng làm cho có vẻ hờn hĩnh ngu

ngốc, phần không muốn để Ashley và danh dự của chàng tiếp tục bị đưa ra làm đầu đề câu chuyện. Còn cái điều thứ hai anh định nói với tôi là gì?

- Sao! Cô chuyển đầu đề giữa lúc tôi bực bực trái tim tan nát vì yêu? Được thôi, điều thứ hai là thế này.

Cái ánh giễu cợt trong mắt chàng lại tắt đi và mặt chàng trở nên sầm tối, trầm tĩnh.

- Tôi muốn cô đề phòng con ngựa này. Nó bất kham và có cái mồm cứng như sắt. Cô lái nó khá mệt, phải không nào? Thế đấy, nếu nó lồng lên, cô không thể hãm được nó. Và nếu cô lộn nhào xuống một cái hố, điều đó có thể giết chết cái thai và cả cô nữa cũng nên. Cô phải làm một cái hàm thiếc thật chắc khoẻ, hoặc để tôi tìm cách đổi nó lấy một con ngựa thuần tính, mồm dễ biết đau hơn.

Scarlett ngược mắt nhìn vào bộ mặt bằng lặng không lộ một tình cảm gì của chàng và cơn bực bội của nàng bỗng tan đi, như nổi bối rồi ngượng ngùng sau khi chàng nói đến việc nàng mang thai. Mấy phút trước, khi nàng xấu hổ đến muốn chết đi được, chàng đã khéo léo làm cho nàng vui khuây với đầy thiện ý. Và bây giờ chàng càng ân cần hơn, và rất quan tâm về chuyện con ngựa. Nàng cảm thấy dáo dạt biết ơn chàng và tự hỏi tại sao chàng không thể lúc nào cũng như vậy.

- Con ngựa này khó lái thật, nàng dịu dàng đồng ý. Đôi khi, cánh tay tôi nhức suốt đêm vì kéo cương. Về chuyện này, anh cứ làm thế nào anh cho là tốt nhất, Rhett ạ.

Mắt chàng long lanh tinh quái.

- Nghe rất êm tai và đầy nữ tính đấy, Kennedy phu nhân ạ. Khác hẳn cái điệu hách dịch mọi khi của cô. Thế đấy, chỉ cần khéo tay uốn là có thể khiến cô mềm như sợi mây.

Nàng cau mặt và lại tức giận.

- Lần này thì anh ra khỏi xe, không tôi quật cho anh một roi bây giờ. Tôi không hiểu tại sao tôi lại chịu đựng anh... tại sao tôi lại cố nhẫn nhịn với anh. Anh thật vô tư cách, vô đạo đức. Anh chỉ là đồ... thôi ra đi. Tôi không đùa đâu.

Nhưng khi chàng xuống xe, tháo con ngựa buộc ở đằng sau xe và đứng bên đường đắm ánh hoàng hôn với nụ cười nhơn nhơn trên người, nàng cũng không thể không mỉm cười khi đánh xe đi.

Phải, anh ta thô lỗ, anh ta thủ đoạn, giao dịch với anh ta thật không an toàn, mảnh sắt cùn ta sơ ý trao vào tay anh ta chẳng biết lúc nào có thể trở thành lưỡi dao sắc nhọn nhất, nhưng xét cho cùng, anh ta đầy sức kích thích như... phải, như một ly brandy uống trộm!

Những tháng gần đây, Scarlett đã quen thói uống rượu. Những lúc chiều muộn trở về nhà, người đắm nước mưa, mình mẩy tê dại và đau nhừ vì phải co ro hàng giờ trong xe, nàng chẳng có gì nâng đỡ tinh thần ngoài việc nghĩ đến chai rượu giấu ở ngăn kéo trên cùng bàn giấy, luôn luôn khoá chặt để tránh lục soát của Mammy. Bác sĩ Meade không tính đến chuyện dặn nàng rằng đàn bà chưa chồng không nên uống rượu mạnh vì chẳng bao giờ ông nghĩ rằng một phụ nữ đoan trang lại đi uống thứ gì nặng hơn vang dâu. Tất nhiên, trừ một cốc sâm banh tại một tiệc cưới hay một li toddy nóng khi cảm hàn phải nằm liệt giường. Cố nhiên là có những người đàn bà bất hạnh đắm nghiện rượu làm gia đình mãi mãi ô danh, cũng như có những phụ nữ bị điên, hoặc ly dị chồng, hoặc đồng quan điểm với Mis B. Anthony^[94] rằng phụ nữ phải có quyền bầu cử. Nhưng mặc dù ông bác sĩ rất chê trách Scarlett ông vẫn không ngờ nàng uống rượu.

Scarlett đã thấy ra rằng một tợp brandy nguyên chất không pha trước bữa tối quả là vô cùng sáng khoái và bao giờ nàng cũng có thể nhai hạt cà phê hoặc súc miệng nước Cologne để làm mất mùi rượu. Tại sao người ta lại nặng xị lên về chuyện phụ nữ uống rượu trong khi đàn ông có thể và thực sự say tuý lúy bất kỳ lúc nào họ muốn thế. Đôi khi, nằm bên Frank ngáy ran, trần trọc không ngủ được, ngổn ngang bao nỗi vò xé, nào sợ nghèo khó, sợ bọn Yankee, nào nhớ áp Tara, Ashley, nàng nghĩ mình có thể phát điên lên được nếu không có chai brandy. Và khi hơi men ấm áp dễ chịu quen thuộc ngấm vào mạch máu, những nỗi phiền muộn của nàng bắt đầu nguôi ngoai. Sau ba ly, bao giờ nàng cũng có thể tự nhủ: “Mai mình sẽ nghĩ đến những chuyện ấy, khi mình đủ sức chịu đựng hơn”.

Nhưng có những đêm ngay cả rượu brandy cũng không làm

địu được nỗi đau trong tim nàng, cái nỗi đau mạnh hơn cả nỗi sợ mất hai xương máy, cái nỗi đau không được thấy lại ấp Tara, Atlanta, với những tiếng ồn ào, những toà nhà mới, những bộ mặt lạ lẫm, những đường phố chật chen chúc ngựa, xe và những đám đông nhộn nhạo, đôi khi làm cho nàng như nghẹt thở. Nàng yêu Atlanta nhưng... ôi! nhớ sao sự bình yên ngọt ngào và cái tịch lặng thôn dã của ấp Tara với những cánh đồng đất đỏ và những rừng thông sẫm bóng bao quanh! Ôi, giá được trở lại Tara, cho dù sống có vất vả bao nhiêu cũng cam! Và lại ở bên Ashley, dù chỉ để được thấy chàng, được nghe chàng nói, được nâng đỡ bởi ý thức về tình yêu chàng dành cho mình! Mỗi bức thư của Melaine cho biết rằng mọi người đều khỏe mạnh, mỗi mẫu giấy ngăn ngủi của Will tường trình về việc cày cấy, gieo trồng bông, đều khiến nàng lại mong muốn da diết được về nhà.

“Sang tháng Sáu, mình sẽ về nhà. Sau thời điểm đó, mình không thể làm gì được ở đây. Mình sẽ về nhà hai tháng”. Nàng nghĩ vậy và tim rộn ràng lên. Tháng Sáu, nàng về thật, nhưng không phải theo ý nàng mong muốn, vì đầu tháng đó, nàng nhận được một bức thư ngắn của Will báo tin ông Gerald chết.

CHƯƠNG XXXIX

Tàu về rất muộn và hoàng hôn tháng Sáu lê thê đã nhuộm xanh thẫm, cánh đồng quê khi Scarlett đặt chân xuống ga Jonesboro. Tháp thoáng ánh đèn vàng vọt ở những ngôi nhà và cửa hàng ít ỏi còn sót lại trong làng. Đây đó, giữa những toà nhà lớn ở đường phố chính, hoác ra những khoảng trống, nơi những ngôi nhà ở đã bị đại bác phá huỷ hoặc lửa thiêu rụi. Nhưng ngôi nhà đổ nát, mái thủng và tường sập vì đạn pháo, giương mắt nhìn nàng, cảm lạnh và âm u. Mấy con ngựa cưỡi và mấy con la kéo xe buộc bên ngoài mái hiên gỗ của cửa hàng Bullard. Con đường đất đỏ bụi bặm vắng tanh, thiếu hẳn sự sống và những âm thanh duy nhất trong làng là những tiếng la lối và cười hô hố của người say từ một tửu điểm cuối phố bay ra lan trong không khí yên tĩnh của chiều tà.

Nhà ga vẫn chưa được xây dựng lại từ khi bị đốt trong chiến trận. Ở đó, bây giờ chỉ có một lán gỗ không tường vách, bốn bề gió hút. Scarlett bước dưới mái lán và ngồi xuống một trong

những cái thùng rỗng, rõ ràng được đặt ở đây làm ghế. Nàng ngó ngược ngó xuôi phố tìm Will Benteen. Chắc Will phải đến đây đón nàng. Hẳn anh ta phải biết là nàng đi chuyến tàu sớm nhất sau khi nhận được mẫu giấy ngăn ngừa báo tin ông Gerald chết.

Nàng đi vội đến nỗi chỉ kịp bỏ vào chiếc túi nhỏ một cái áo ngủ và một cái bàn chải đánh răng, thậm chí không mang theo đồ lót thay đổi. Nàng cảm thấy gò bó trong chiếc áo dài đen chật mượn của bà Meade vì không đủ thời gian sắm đồ tang riêng. Bà Meade bây giờ gầy mà Scarlett thì đã chừa đầy tháng, nên cái áo càng gò bó gấp đôi. Ngay cả trong lúc đau buồn vì ông Gerald chết, nàng vẫn không quên nghĩ đến vẻ bề ngoài của mình và nàng ngoa ngán nhìn xuống bụng. Nàng đã hoàn toàn mất "eo", mặt và mắt cá chân húp híp. Cho đến giờ, nàng không quan tâm lắm đến dáng vẻ, nhưng lúc này, sắp gặp lại Ashley thì nàng lại lo ghê ghớm về điểm ấy. Mặc dù đang đau đớn, nàng vẫn sượng sùng với ý nghĩ phải giáp mặt chàng trong khi mang trong bụng đứa con của một người đàn ông khác. Nàng yêu Ashley và chàng yêu nàng, cho nên lúc này, nàng có cảm giác phụ bạc đối với mối tình ấy. Nhưng dù nàng có không thích để chàng thấy mình mất hết đường nét thon thả, bước đi nặng nề ồ ề, giờ đây đó là điều không thể tránh khỏi.

Nàng giậm chân, sốt ruột. Lẽ ra Will đã phải đến đón nàng rồi. Tất nhiên, nàng có thể đến cửa hàng Bullard hỏi xem có thấy anh ta đâu không, hoặc nhờ ai ở đó đánh xe đưa nàng về ấp Tara, nếu biết chắc là Will mắc việc gì, không tới được. Nhưng nàng không muốn đến cửa hàng Bullard. Đêm nay là thứ bảy, dễ thường đến nửa số đàn ông trong hạt sẽ có mặt ở đó cũng nên. Nàng không muốn triển lãm hình dạng hiện thời của mình trong chiếc áo dài đen chật cứng chẳng những không che được cái bụng, mà còn làm nó lộ rõ hơn. Và nàng không muốn nghe người ta ân cần tuôn ra những lời chia buồn về cái chết của ông Gerald. Nàng không cần ai tỏ lòng thông cảm. Nàng sợ mình sẽ khóc nếu có ai nhắc đến tên ông. Mà nàng thì không muốn khóc. Nàng biết một khi đã không nén được thì sẽ lại giống như cái lần nàng gục đầu vào bờm ngựa mà khóc, mà trút những giọt nước mắt ghê gớm làm tan nát tim nàng, không sao cầm lại được, vào cái đêm khủng khiếp khi Atlanta thất thủ và Rhett bỏ mặc nàng trên con đường tối tăm bên ngoài thành phố.

Không, nàg không muốn khóc! Nàg cảm thấy cái cục nghẹn trong cổ lại dâng lên như đã dâng lên bao lần từ khi nghe tin buồn, nhưng khóc thì ích gì? Nước mắt chỉ làm rối trí và yếu lòng. Tại sao, ôi, tại sao Will, hoặc Melaine, hoặc các em gái nàg không viết thư báo cho nàg biết từ khi ông Gerald đang ốm? Nếu thế, nàg ắt đã đáp chuyến tàu đầu tiên về Tara sẵn sóc ông và nếu cần, đưa theo cả một bác sĩ từ Atlanta. Cả một lũ ngu! Thiếu nàg là họ chẳng làm nên trò trống gì! Nàg không thể cùng một lúc ở cả hai nơi và Chúa biết rằng nàg ở Atlanta đang làm hết sức mình vì tất cả bọn họ.

Nàg vắn vẹo người trên chiếc thùng rỗng, mỗi lúc một thêm bứt rứt bồn chồn vì không thấy Will đến. Anh ta đang ở đâu? Thế rồi nàg nghe thấy tiếng xỉ than lạo xạo đằng sau lưng và, xoay mình lại, nàg trông thấy Alex Fontaine vác một bì yến mạch trên vai đi qua đường sắt về phía một chiếc xe tải.

- Lạy Chúa! Có phải chị đấy không, Scarlett? Chàng kêu lên, buông bì lúa và chạy lại nắm tay nàg, vẻ vui thích hiện rõ trên bộ mặt nhỏ bé ngăm đen, hằn nét cay đắng. Tôi rất vui mừng được gặp chị. Tôi vừa thấy Will ở lò rèn, đóng móng cho ngựa. Tàu chậm, nên anh ta tưởng là còn thời gian. Chị có cần tôi chạy đi gọi anh ta không?

- Có, xin nhờ anh giúp cho, Alex, nàg nói và mỉm cười mặc dầu đang nảo lòng. Được thấy lại một khuôn mặt quen thuộc của người cùng hạt, thật dễ chịu.

- Ô... à... à... Scarlett, chàng áp úng, vẫn nắm tay nàg. Tôi rất thương tiếc cha chị.

- Cảm ơn, nàg đáp, lòng những muốn giá chàng đừng nói vậy. Lời chàng gọi lên rõ mồn một hình ảnh ông Gerald với bộ mặt hồng hào và giọng nói oang oang.

- Nếu điều này có thể an ủi chị phần nào, Scarlett, thì xin nói rằng chúng tôi ở đây vô cùng tự hào về ông cụ, Alex nói tiếp, buông tay nàg. Cụ... phải, chúng tôi cho rằng cụ đã chết như một người lính, vì sự nghiệp của người lính.

Anh ta nói thế nghĩa là thế nào? Nàg bối rối nghĩ. Như một người lính. Phải chăng đã có kẻ nào bắn ba? Phải chăng ba đã dấy vào một cuộc ẩu đả với bọn Scallawag như Tony? Nhưng mình

không nên nghe thêm nữa. Mình sẽ khóc mất nếu mình nói chuyện về ba, mà mình không nên khóc chừng nào chưa ngồi yên trong xe với Will ra vùng nông thôn, nơi không kẻ xa lạ nào có thể trông thấy mình. Will thì không sao. Anh ta như anh em trong nhà thôi.

- Alex, tôi không muốn nói chuyện ấy, nàng nói cộc lốc.

- Tôi không hề trách chị mảy may, Scarlett ạ. Alex nói, mặt nóng bừng giận dữ. Nếu đó là em gái tôi... phải, Scarlett ạ, tôi chưa bao giờ nặng lời về một người phụ nữ nào, nhưng riêng ý tôi, phải có ai quát cho Suellen một trận mới được.

Cậu ta đang nói cái chuyện dớ dẩn gì vậy, Scarlett tự hỏi. Suellen thì dính gì đến mọi chuyện này?

- Mọi người ở đây đều nghĩ vậy về cô ta, tôi lấy làm tiếc mà nói vậy. Will là người duy nhất bênh cô ấy... và tất nhiên là chị Melaine nữa, nhưng chị ấy là một nữ thánh, chị ấy không thấy cái gì xấu ở bất cứ ai và...

- Tôi đã bảo tôi không muốn nói chuyện ấy nữa, nàng nói, giọng lạnh lùng, nhưng Alex dường như không có vẻ gì là phật ý. Coi bộ chàng hiểu thái độ cục cằn của nàng và điều đó thật khó chịu. Nàng không muốn nghe người ngoài nói những tin không hay về gia đình nàng, không muốn Alex thấy là nàng không hay biết gì về những điều đã xảy ra. Tại sao Will không kể cho nàng đầy đủ chi tiết?

Nàng những muốn Alex đừng có dăm dăm dõi mắt vào nàng như thế. Nàng cảm thấy chàng biết mình có mang và điều đó khiến nàng lúng túng. Nhưng điều mà Alex nghĩ đến trong khi nhìn nàng trong ánh hoàng hôn là thế này: mặt nàng đã thay đổi hoàn toàn đến nỗi chàng tự hỏi làm sao mà chàng đã nhận ra nàng được. Có lẽ tại vì nàng đang chửa. Phụ nữ vào thời kỳ này nom như ma ấy. Và dĩ nhiên, nàng hẳn là đau đớn vì cái chết của ông già O'Hara. Nàng là con gái rượu của ông cụ mà. Nhưng không, sự thay đổi này có một cái gì sâu sắc hơn thế. Thực tế, nom nàng khá hơn hồi chàng gặp nàng lần trước. Chí ít, trông nàng cũng có vẻ no đủ mỗi ngày ba bữa. Và cái vẻ nhớn nhác như con thú bị săn đuổi đã phần nào biến khỏi mắt nàng. Bây giờ, hai con mắt trước đây đầy sợ hãi và tuyệt vọng, trở nên rắn đanh. Ở

nàng, toát ra một vẻ hách dịch, tự tin và quyết tâm, ngay cả những lúc nàng mỉm cười. Dám chắc ông bạn Frank sống với nàng chẳng vui thú gì! Phải, nàng đã thay đổi. Đã đành nàng là một người đàn bà đẹp, nhưng tất cả sự duyên dáng, dịu dàng dễ thương đã biến khỏi mắt nàng và cái điệu ngược mắt nũng nịu nhìn làm cánh nam giới phấp phỏng hy vọng mà Alex biết rất rõ, đã mất hẳn không còn chút dấu vết.

Ờ, thế còn gia đình Fontaine, dễ thương tất cả không thay đổi sao? Alex nhìn xuống bộ quần áo thô kệch của mình, mặt lại hằn lên vẻ cay đắng thường ngày. Ban đêm, đôi khi nằm thao thức, bản khoăn không biết làm sao cho bà mẹ được giải phẫu, làm sao lo cho thằng bé mồ côi, con của Joe tội nghiệp, được học hành tử tế và làm sao kiếm được tiền để mua một con la nữa. Chàng những muốn chiến tranh còn tiếp diễn và cứ tiếp diễn mãi mãi. Hồi ấy, họ không biết là mình may mắn: trong quân đội bao giờ cũng có cái mà ăn, dù chỉ là bánh ngô, bao giờ cũng người để ra mệnh lệnh, chứ đâu có cái nỗi khốn khổ phải đương đầu với những vấn đề không thể giải quyết nổi - phải, trong quân đội, chẳng có gì phải bận tâm, ngoài mối lo bị giết chết. Rồi lại còn Dimiti Munroe nữa. Alex muốn lấy cô, nhưng biết là không thể được trong khi biết bao miệng ăn còn trông vào chàng. Chàng đã yêu cô gái từ bao lâu nay và bây giờ má hồng cô đã bắt đầu phai, niềm vui đang tắt dần trong mắt cô. Giá Tony không phải chạy trốn đến Texas. Có thêm một người đàn ông trong nhà, mọi sự sẽ khác hẳn. Người anh trai thân yêu nóng tính mà dễ thương của chàng giờ đây đang vất vưởng nơi nào đó ở miền Tây, xu không dính túi. Phải, cả nhà chàng đã thay đổi. Mà tại sao lại không thay đổi kia chứ? Chàng thở dài đánh thượt.

- Tôi chưa cảm ơn chị và Frank đã giúp đỡ Tony, chàng nói, chẳng phải là anh chị đã giúp anh ấy trốn thoát sao? Cử chỉ của anh chị thật là đẹp đẽ. Tôi nghe tin truyền qua truyền lại qua nhiều người rằng anh ấy đã đến Texas an toàn. Tôi không dám viết thư hỏi anh chị... không biết chị hoặc Frank có cho anh ấy vay tiền không? Tôi muốn hoàn lại...

- Ồ, Alex, tôi xin anh đừng nói nữa! Đừng nói gì lúc này! Nàng kêu lên. Chỉ ít cũng một lần này, tiền không có nghĩa gì với nàng.

Alex im lặng một lát.

- Để tôi đi gọi Will cho chị, chàng nói, và ngày mai cả nhà chúng tôi sẽ sang đưa đám.

Chàng vừa xúc bì yến mạch lên và quay đi thì một chiếc xe, bánh như răng bà lão, từ một phố ngang lắc lư đi ra, lọc cọc tiến đến chỗ họ. Từ trên ghế xà ích, Will gọi: “Scarlett, xin lỗi, tôi đến chậm”.

Lóng ngóng tụt xuống khỏi xe, anh tập tễnh bước đến, cúi xuống hôn má nàng. Trước đây, Will chưa bao giờ hôn nàng, chưa bao giờ gọi tên nàng trống không, cho nên điều đó khiến nàng vừa ngạc nhiên vừa ấm lòng và rất thích thú. Anh thận trọng đỡ nàng trèo qua bánh xe vào trong xe và Scarlett nhận ra đây vẫn là chiếc xe cũ cộc cạch đã đưa nàng chạy trốn khỏi Atlanta. Làm sao nó còn đậu được lâu thế nhỉ? Hẳn Will đã vá vúi bảo quản nó rất cẩn thận. Nhìn nó, nàng nhớ đến cái đêm đó và thấy hơi nôn nao. Nàng quyết định phải lo sắm cho áp Tara một chiếc xe mới còn chiếc này thì đốt đi, dù nàng có phải đi chân không và bữa ăn ở nhà bà cô Pitty có phải đạm bạc hơn cũng đành.

Thoạt đầu Will không nói gì và Scarlett thâm cảm ơn anh về điều đó. Anh vút chiếc mũ rơm rúm ró vào đằng sau xe, tắc lưởi giục ngựa đi, và xe chuyển bánh. Will vẫn y như xưa, gầy nhẳng và lênh khênh, tóc hung, mắt hiền dịu, nhẫn nại như một con vật kéo.

Họ ra khỏi làng và rẽ vào con đường đất đỏ dẫn tới áp Tara. Chân trời còn vương chút sắc hồng nhạt và những đám mây xấp như bông loáng thoáng nhuộm vàng phơn phớt xanh. Tịch lặng của hoàng hôn đồng nội buông xuống, bao quanh họ, êm đềm như một lời cầu nguyện. Nàng nghĩ: làm sao mình đã có thể chịu đựng ngần ấy tháng trời xa biệt, vắng thiếu mùi không khí đồng quê mát mẻ, mùi đất cày vỡ và êm dịu ngọt ngào của những đêm hè? Mùi đất đỏ ẩm ướt xiết bao dễ chịu, xiết bao quen thuộc, xiết bao thân thiết, đến nỗi nàng muốn ra khỏi xe vốc lấy một nắm. Những bụi kim ngân quán quýt xanh dọc hai vệt rãnh đỏ ven đường toả một mùi hương rất thắm như sau mỗi cơn mưa, mùi hương ngọt ngào nhất thế gian. Trên đầu, một đàn én đột nhiên xoay lượn trên đôi cánh thoăn thoắt. Thi thoảng, một chú thỏ giật mình chạy vút qua đường, cái đuôi trắng lắc lư như một

chiếc núi bông thoa phấn. Nàng vui sướng thấy bông mọc tốt khi đi qua những cánh đồng cây đã xanh rờn những bụi cây khoẻ mạnh đâm lên từ lòng đất đỏ. Toàn bộ cảnh này mới đẹp làm sao? Màn sương xám êm êm trên đầm lầy, dải đất đỏ và bông đang mọc, những cánh đồng thoai thoải với những luống lượn cong xanh rờn và rặng thông sậm tối dựng lên phía sau làm nền như bức tường đen.

- Scarlett, trước khi tôi kể với cô về ông O'Hara- mà tôi muốn kể hết mọi chuyện với cô trước khi về đến nhà – tôi muốn hỏi ý kiến cô về một vấn đề. Tôi nghĩ bây giờ cô là người đứng đầu trong nhà.

- Chuyện gì đấy, Will?

Anh hướng cái nhìn điem đăm, dịu hiền vào nàng một lúc.

- Tôi chỉ muốn biết cô có đồng ý cho tôi lấy Suellen hay không.

Scarlett níu chặt lấy ghế, ngạc nhiên đến nỗi suýt ngã ngửa ra đằng sau. Lấy Suellen! Nàng không bao giờ nghĩ đến chuyện có ai muốn lấy Suellen khi nàng phồng tay trên Frank Kennedy của cô. Ai mà muốn lấy Suellen?

- Lạy Chúa lòng lành, Will!

- Vậy có nghĩa là cô không phản đối?

- Phản đối – không, nhưng... Chà, Will, anh làm tôi sửng sốt quá! Lấy Suellen? Will, tôi vẫn cứ nghĩ là anh yêu Carreen kia.

Will chăm chăm nhìn con ngựa và quật dây cương. Nhìn gương, mặt anh không thay đổi, nhưng Scarlett cảm thấy như anh khẽ thở dài.

- Có thể là thế, anh nói.

- Thế nó không ưng anh sao?

- Tôi không bao giờ hỏi cô ấy.

- Ô Will, anh dại lắm. Anh hãy hỏi nó đi. Nó đáng giá gấp đôi Suellen.

- Scarlett, có bao nhiêu chuyện xảy ra ở ấp Tara, cô không biết. Những tháng gần đây, cô không để ý gì mấy đến chúng tôi.

- Tôi không để ý ư? Nàng sôi máu lên. Anh cho là tôi làm gì ở Atlanta? Xên xang xe tứ mã và đi dự vũ hội chắc? Tháng nào mà tôi chẳng gửi tiền cho các người? Tôi đã chẳng nộp xong thuế, chữa mái nhà, mua cày mới, mua thêm la đó sao? Tôi đã chẳng...

- Thôi, đừng nóng, đừng sôi máu Ailen của cô lên thế, anh tỉnh khô ngắt lời. Nếu có ai biết được công việc cô đã làm thì đó là tôi chứ còn ai. Cô đã làm công việc của hai người đàn ông cộng lại.

Hơi dịu đi, nàng hỏi:

- Vậy chứ anh muốn nói gì?

- Phải, cô đã giữ cho chúng tôi có mái che trên đầu, có thức ăn trong chạn, điều đó tôi đâu dám phủ nhận, song cô chẳng mấy nghĩ đến những gì đang diễn ra trong đầu óc bất kỳ ai ở ấp Tara này. Tôi không trách cô đâu, Scarlett ạ. Cô vốn thế mà. Cô chả bao giờ quan tâm nhiều đến những người khác suy nghĩ. Nhưng điều tôi định nói với cô là tôi không bao giờ hỏi cô Carreen vì tôi biết điều đó chẳng ích gì. Carreen, với tôi, như một người em gái, tôi dám chắc không có ai trên thế gian này được cô ấy thổ lộ mọi chuyện thành thật hơn tôi. Nhưng cô ấy chưa bao giờ và sẽ không bao giờ quên được chàng trai quá cố kia. Và tiện thể xin nói luôn với cô là cô ấy đang định vào một tu viện ở Charleston.

- Anh không đùa đấy chứ?

- Đấy, tôi biết là cô sẽ bị bất ngờ, Scarlett ạ, tôi chỉ muốn xin cô đừng có tranh cãi gì với Carreen về chuyện ấy, hoặc mắng mỏ hoặc cười cô ấy. Cứ để cô ấy đi. Bây giờ, cô ấy chỉ muốn có thể thôi. Trái tim cô ấy đã tan nát.

- Thật quái lạ! Hàng bao nhiêu người có trái tim tan nát mà họ có đi tu đâu. Xem tôi đây. Tôi cũng mất chồng.

- Nhưng tim cô đâu có tan nát, Will bình thản nói và nhặt một cọng rơm dưới sàn xe, đưa lên miệng, chậm rãi nhấm nhấm.

Nhận xét này làm nàng sững người. Như mọi lần nghe nói ra sự thật, bất kể khó lọt tai đến đâu, lòng trung thực cơ bản vẫn buộc nàng phải công nhận là đúng. Nàng im lặng một lát, cố làm quen với hình ảnh Carreen trong bộ đồ nữ tu sĩ.

- Cô hứa không rầy la Carreen chứ?

- Ồ, được, tôi hứa.

Rồi nàng nhìn Will với một niềm thông cảm mới và đôi chút ngỡ ngàng. Will đã yêu Carreen, giờ đây cũng vẫn còn yêu đến mức ủng hộ nó và tạo điều kiện dễ dàng cho nó rút vào cuộc đời tu hành. Vậy mà anh ta lại định lấy Suellen.

- Này thế, còn chuyện Suellen thì ra sao? Anh đâu có yêu nó, phải không?

- Ồ, có chứ, tôi yêu cô ấy theo một cách nào đó, Will nói, rút cọng rơm ra khỏi miệng, ngấm nghĩa như thể nó là vật gì rất lý thú vậy. Suellen không đến nỗi xấu như cô nghĩ đâu. Tôi nghĩ chúng tôi sẽ rất hoà thuận vấn đề duy nhất với Suellen là cô ấy cần có một người chồng và vài đứa con, mà đó chỉ là nhu cầu thường tình của mọi người đàn bà.

Chiếc xe xóc nảy trên con đường đầy rãnh và hai người ngồi im lặng. Trong mấy phút đó, đầu óc Scarlett bận rộn suy nghĩ. Hẳn còn có cái gì ngoài những điều nổi trên bề mặt, một cái gì sâu hơn, quan trọng hơn mới khiến anh chàng Will đắm tĩnh, ăn nói dịu dàng này muốn lấy một con bé hay mè nheo, kêu rên như Suellen.

- Anh chưa nói cho tôi biết lý do đích thực, Will. Nếu tôi là chủ gia đình thì tôi có quyền được biết chứ.

- Đúng vậy, Will nói, và tôi chắc là cô sẽ hiểu. Tôi không thể từ bỏ ấp Tara. Đó là nhà của tôi, Scarlett ạ, mái nhà ấm duy nhất tôi từng biết trên đời. Tôi yêu từng viên gạch, phiến đá của nó. Tôi đã làm lụng vì nó như thể nó là của tôi. Khi ta đổ mồ hôi vì cái gì, ta ắt đi đến chỗ yêu nó. Cô có hiểu tôi muốn nói gì không?

Nàng hiểu và tim nàng trào lên một tình cảm quý mến nồng nàn đối với Will khi nghe anh nói anh cũng yêu cái mà nàng yêu hơn hết cả.

- Và tôi nghĩ thế này. Ba cô mất rồi, Carreen thì đi tu, sẽ chỉ còn tôi và cô Suellen ở đây và tất nhiên, tôi sẽ không thể tiếp tục ở ấp Tara mà không lấy Suellen. Cô lạ gì miệng lưỡi thiên hạ.

- Nhưng... nhưng Will, còn Melaine và Ashley...

Nghe nhắc đến tên Ashley, Will quay lại nhìn nàng, đôi mắt bên bệt khôn dò nổi. Nàng lại có cái cảm giác là Will biết hết về chuyện nàng và Ashley, biết hết và hiểu hết, song không lên án mà cũng chẳng đồng tình.

- Họ sắp đi khỏi đây.

- Đi ư? Đi đâu? Ấp Tara là nhà của họ cũng như của anh.

- Không, đây không phải là nhà của họ. Chính đó là điều dày vò Ashley. Cậu ấy không coi đây là nhà mình mà cảm thấy như mình được nuôi bảo cô. Cậu ấy rất vụng công việc đồng áng và cậu ấy biết thế. Chúa chứng giám là cậu ấy cố hết sức, song cậu sinh ra không phải để làm nghề nông, điều đó cô cũng rõ như tôi. Hễ cậu chẻ củi là cứ như sắp chặt vào chân. Khác nào bé Beau, cậu ấy không thể giữ được cái cày cho thẳng luống và về việc trồng cấy, những điều cậu không biết có thể chép đầy một quyển sách. Cái đó không phải lỗi cậu ấy. Đơn giản là vì không được nuôi dạy để làm việc đó. Và cậu băn khoăn về nỗi mình là đàn ông mà lại phải sống nhờ lòng từ thiện của một người đàn bà và chẳng làm được gì mấy để đền đáp lại.

- Nhờ lòng từ thiện? Anh ấy có bao giờ nói...

- Không, cậu ấy không bao giờ nói ra miệng. Cô lạ gì Ashley. Nhưng tôi biết. Đêm qua, khi chúng tôi thức trực linh cữu của ba cô. Tôi có nói với cậu ấy là tôi đã hỏi Suellen và cô ấy đã đồng ý. Thế rồi, Ashley bảo là điều đó làm cậu nhẹ hẫng người vì nếu không, cậu ấy sẽ cảm thấy mình như con chó, ở lại ấp Tara. Cậu biết rằng giờ đây, khi ông O'Hara đã mất, cậu và cô Melly tất phải ở lại, chỉ để cho mọi người khỏi xì xào bàn tán về tôi và Suellen. Cho nên lúc đó cậu ấy bèn bảo tôi là cậu định đi khỏi ấp Tara và kiếm việc làm.

- Kiếm việc làm ư? Làm gì? Ở đâu?

- Tôi không biết đích xác cậu ấy sẽ làm gì, nhưng cậu bảo là sẽ lên miền Bắc. Cậu ấy có một tay bạn người Yankee ở New York, y viết thư cho cậu về chuyện thu xếp việc làm trong một nhà băng ở đó.

- Ô, không! Scarlett kêu lên từ đáy tim và nghe tiếng kêu đó, Will lại nhìn nàng hệt như ban nãy.

- Có thể, xét cho cùng, cậu ấy lên miền Bắc mà lại tốt hơn đây.

-Không! Không! Tôi không nghĩ thế.

Đầu óc nàng rối bời. Không thể để Ashley lên miền Bắc được! Nàng có thể sẽ không bao giờ gặp lại chàng. Mặc dù đã nhiều tháng nàng không gặp chàng, không hề nói chuyện riêng với chàng từ sau cái buổi hàn dẫu vết định mệnh ở vườn quả, nhưng không một ngày nào nàng không nghĩ đến chúng, mừng rằng chàng được che chở dưới mái nhà này. Nàng không bao giờ gửi một đô la nào cho Will mà không cảm thấy hài lòng với ý nghĩ rằng nó sẽ góp phần làm cho đời sống của Ashley dễ chịu hơn. Tất nhiên, chàng không giỏi giang gì trong công việc đồng áng. Chàng được nuôi dạy để làm những việc cao sang hơn, nàng nghĩ vậy một cách tự hào. Chàng sinh ra để cai quản, để sống trong một toà nhà lớn, để cưỡi những con ngựa đẹp, để đọc sách, ngâm thơ và sai bảo bọn đầy tớ da đen. Ừ thì lâu đài dinh thự, ngựa đẹp, hắc nô và sách vở không còn nữa, nhưng điều đó cũng chẳng làm thay đổi gì. Ashley sinh ra không phải để cày ruộng và chẻ cọc rào. Chẳng có gì lạ là chàng muốn rời bỏ ấp Tara.

Nhưng nàng không thể để cho chàng đi khỏi bang Georgia, Nếu cần, nàng sẽ làm tình làm tội buộc Frank phải dành cho chàng một việc làm ở cửa hàng, buộc Frank phải sa thải gã nhân viên đứng quầy hiện nay. Nhưng không... chỗ của Ashley không phải là sau quầy hàng, cũng như sau cái cày. Một người trong gia đình nhà Wilkes mà lại làm nhân viên bán hàng! Ô, không đời nào! Phải có một cách nào chứ... À, cái xưởng của cửa nàng, hẳn đi rồi! Nghĩ vậy, nàng thấy nhẹ cả người đến nỗi nàng mỉm cười. Nhưng liệu Ashley có chịu nhận đề nghị của nàng không? Liệu chàng có nghĩ đó vẫn là của bố thí không? Nàng phải lựa chiều sao cho chàng nghĩ rằng chàng giúp nàng. Nàng sẽ cho ông Johnson thôi việc và xếp Ashley phụ trách xưởng máy cũ, còn Hugh thì chuyển sang điều hành xưởng máy mới. Nàng sẽ giải thích cho Ashley rằng Frank vì kém sức khoẻ và bận cửa hàng nên không đỡ đần được nàng, đồng thời viện cả tình trạng mang thai của mình làm cứ để yêu cầu chàng giúp một tay.

Nàng sẽ làm cho Ashley bằng cách nào đó hiểu rằng lúc này nàng không thể thiếu sự hỗ trợ của chàng. Và nàng sẽ chia cho chàng nửa số lợi nhuận của xưởng máy, nếu chàng nhận lời –

tóm lại, làm bất cứ cái gì, cốt là được gần chàng, bất cứ cái gì để được thấy nụ cười rờ rờ thấp sáng gương mặt chàng, bất cứ cái gì để có cơ bắt gặp một ánh bất chợt trong mắt chàng chứng tỏ chàng vẫn yêu nàng. Nhưng, nàng tự hứa với mình, không bao giờ, không bao giờ nàng sẽ lại kích chàng nói những lời yêu đương nữa, không bao giờ nữa nàng sẽ lại tìm cách khiến chàng vứt bỏ cái danh dự ngớ ngẩn mà chàng còn coi trọng hơn cả tình yêu. Cách nào đó, nàng phải tế nhị truyền đạt cho chàng biết quyết tâm mới này của nàng. Nếu không chàng có thể từ chối vì sợ gặp mặt cảnh nữa giống như cái cảnh ghê gớm đã xảy ra.

- Tôi có thể kiếm cho anh ấy một việc gì đó ở Atlanta.

- Được, đó là việc của cô và của Ashley, Will nói và lại bỏ cọng rơm vào miệng nhấm. Suýt, Sherman! Bây giờ, Scarlett ạ, còn một điều khác tôi phải xin cô trước khi kể về ba cô. Tôi muốn cô đừng trút cơn giận lên đầu Suellen. Điều cô ấy đã làm là đã rồi, cô có vật trụi đầu cô ấy cũng làm cho ông O'Hara sống lại được. Với lại, cô ấy thành thật nghĩ rằng mình hành động nhằm mục đích tốt đẹp nhất.

- Tôi đã định hỏi anh về chuyện ấy. Chuyện xảy ra với Suellen là thế nào? Alex nói như đánh đổ và bảo phải quát cho nó một trận. Nó đã làm gì?

- Phải, bà con rất phẫn nộ với cô ấy. Tất cả những người tôi gặp ở Jonesboro chiều này đều thề rằng lần sau gặp sẽ không thềm chào cô ấy, nhưng có thể rồi họ sẽ nguôi đi thôi. Bây giờ, cô hãy hứa với tôi để yên cho Suellen. Tôi không muốn có chuyện cãi cọ trong khi ông O'Hara nằm trong linh cữu ở phòng khách.

Anh ta không muốn có chuyện cãi cọ! Scarlett bất bình nghĩ thầm. Anh ta nói như thể ấp Tara đã là của anh ta ấy!

Rồi nàng nghĩ đến thi hài ông Gerald nằm trong phòng khách nhỏ, và đột nhiên oà khóc nức lên cay đắng nghẹn ngào. Will quàng tay ôm lấy nàng, kéo sát lại dựa vào mình, không nói không rằng.

Trong khi xe khấp khểnh lăn bánh từ từ xuôi theo con đường dần tối, Scarlett, đầu ngả trên vai Will, chiếc mũ lệch sang bên, đã quên hẳn – hình ảnh ông Gerald trong hai năm vừa qua, cái ông già ngơ ngơ lúc nào cũng trân trân nhìn ra cửa chờ một

người đàn bà không bao giờ trở về. Nàng đang nhớ lại ông già đầy sức sống, hùng hực nam tính, với cái bờm tóc bạc xoắn tít, với tính tình vui vẻ ồn ào, với đôi ủng nện cồm cộp, với những câu đùa tếu vụng về, với tấm lòng quảng đại. Nàng nhớ hồi còn bé, nàng thấy ông là đáng trọng phu tuyệt vời nhất trên đời, người cha sôi nổi ấy thường cho nàng cùng ngồi trên yên ngựa, ngay trước ông, mà phóng vọt qua hàng rào, cũng có lúc lật xấp nàng phát vào đất khi nàng hư, rồi cùng khóc với nàng và chia những đồng hăm nhằm xu để dỗ nàng nín. Nàng nhớ lại những lần ông ở Charleston và Atlanta về, mang nặng những thứ quà không bao giờ phù hợp với ý thích người nhận; mუმ mუმ cười qua hàng nước mắt, nàng nhớ lại cả những lần vào ngày chợ phiên ở Jonesboro, tặng sáng ông mới trở về, say tít cung thang, vừa thúc ngựa nhảy qua hàng rào vừa hát vang bài “*mang màu xanh mòn mỏi*”, để rồi sáng hôm sau, xiết bao ngưng ngập khi giáp mặt bà Ellen. Thôi cũng xong, bây giờ ông gặp bà Ellen rồi.

- Tại sao anh không viết thư cho tôi biết là ba tôi ốm? Như thế có phải tôi về sớm...

- Ông cụ có ốm đâu, không ốm lấy một phút. Đây, cầm lấy mùi soa của tôi. Scarlett thân mến, rồi tôi sẽ kể đầu đuôi cho cô nghe.

Nàng hỉ mũi vào chiếc khăn tay lớn của Will, vì nàng rời Atlanta vội vàng, đến cả mùi soa cũng quên không mang theo, rồi lại ngã người vào khoeo tay Will. Will cừ thật. Chẳng có gì làm anh ta rối trí bao giờ.

- Chuyện là thế này, Scarlett. Khi cô gửi tiền về cho chúng tôi, phải, Ashley và tôi sau khi nộp thuế bèn mua con la, mua hạt giống, một lô các thứ linh tinh, mấy con lợn và một đàn gà. Cô Melly rất mát tay nuôi gà, phải, đúng thế. Một phụ nữ tuyệt vời, cô Melly ấy. Thế, dù sao đi nữa, sắm sanh các thứ xong cho áp Tara, chúng tôi chả còn mấy để mua đồ trang sức vật vãnh, nhưng không ai phàn nàn, trừ Suellen.

Các cô Melaine và Carreen thường xuyên ở nhà và hãnh diện mặc quần áo cũ, nhưng Suellen thì cô biết đấy, Scarlett, cô ấy không bao giờ quen được với thiếu thốn. Cô ấy không muốn cam chịu cái nỗi phải mặc hoài những chiếc áo dài cũ mỗi khi tôi đưa cô ấy đi Jonesboro hay Fayetteville. Nhất là khi thấy một số bà...

à... một số phụ nữ bị Thảm luôn luôn vênh vang đi lại trong những bộ cánh diêm dúa và lũ vợ những tên Yankee đứng đầu Phòng Phóng thích mới diện làm sao chứ! Ấy, các phu nhân và tiểu thư quý phái trong hạt thì đặt thành vấn đề danh dự là phải mặc những chiếc áo dài tàng nhất mỗi khi ra tỉnh để tỏ ra bất cần và hãnh diện mang y phục ấy. Nhưng Suellen thì không. Cô ấy muốn có ngựa, có xe nhà sang trọng. Cô ấy day đi day lại là cô có một cỗ xe mấy ngựa.

- Đây phải xe mấy ngựa, đây chỉ là một chiếc xe độc mã cũ kỹ, Scarlett tức giận nói.

- À, cái đó không quan trọng. Tôi có thể nói luôn rằng Suellen không bao giờ bỏ qua được chuyện cô lấy Frank Kennedy và tôi không biết có nên trách cô ấy hay không. Cô biết đấy, chơi em gái một vợ như vậy thì quả là đê tiện.

Đầu Scarlett bật lên khỏi vai Will, hung dữ như một con rắn chuông sẵn sàng mổ.

- Một vợ... đê tiện, hở? Anh ăn nói cho lịch sự nhé, Will Benteen! Tôi làm thế nào được nếu Frank ưng tôi hơn nó?

- Cô là một cô gái thông minh, Scarlett, và tôi đồ rằng, phải, trong việc Frank ưng cô hơn, có thể, có bàn tay của cô. Con gái bao giờ chả có thể làm thế. Nhưng tôi chắc cô đã dụ dỗ anh ta bằng cách nào đó. Cô là con người đầy sức quyến rũ khi nào cô muốn thế, nhưng dù sao đó cũng là phò mã của Suellen. Chà, một tuần trước khi cô đi Atlanta, cô ấy còn nhận được một bức thư của Frank, lời lẽ ngọt như đường, nhắc đến chuyện cưới khi nào cậu ấy dành thêm được ít tiền nữa. Sở dĩ tôi biết là vì Suellen đã đưa thư cho tôi xem.

Scarlett lặng thinh vì nàng biết Will nói đúng sự thật và không nghĩ ra được câu gì để đối đáp. Nàng hoàn toàn không ngờ chính Will, chứ không phải ai khác, lại lên tiếng phán xét nàng. Hơn nữa, điều bịa đặt nàng nói với Frank chẳng bao giờ đè nặng lên lương tâm nàng. Một đứa con gái không giữ nổi người tình thì mất là đáng kiếp.

- Thôi đi Will, đừng có tởn mủn thế? Nàng nói. Anh nghĩ coi giả dụ Suellen lấy Frank, liệu nó có bỏ ra một xu chi cho áp Tara hoặc cho người nào trong chúng ta không?

- Tôi đã bảo cô có thể đẩy sức quyến rũ khi nào cô muốn thế mà, Will quay sang nàng với một nụ cười điềm tĩnh. Không, trong trường hợp ấy, tôi không chắc chúng ta có bao giờ sẽ được đến tiền của lão Frank. Nhưng dù sao cô cũng không thể lẩn tránh sự thật được, đó là một thủ đoạn đê tiện. Nếu cô muốn đạt mục đích bằng bất cứ giá nào thì đó không phải là việc của tôi, vả lại tôi là cái thá gì mà có quyền phàn nàn chứ? Nhưng dù sao, từ đó trở đi, Suellen cứ lồng lộn như con ong bắp cày vậy. Tôi không nghĩ rằng cô ấy tha thiết gì lắm với lão Frank nhưng chuyện ấy coi như đụng chạm đến lòng tự ái của cô ấy và cô ấy đặt nào là cô ăn ngon mặc đẹp, nào là cô lên xe xuống ngựa, nào là cô sống ở Atlanta trong khi cô ấy ru rú ở cái xó Tara này. Cô lạ gì, cô ấy thích đến thăm bạn bè, đi dự liên hoan hội hè và mặc quần áo đẹp. Tôi chẳng trách gì cô ấy. Đàn bà ai chẳng thế.

Thế, cách đây khoảng một tháng, tôi đưa cô ấy đến Jonesboro và để cô ấy đi thăm nơi này nơi khác trong khi tôi lo công chuyện. Trên đường về, cô ấy im thin thít, song tôi thấy rõ là cô ấy đang bị kích động đến mức sẵn sàng nổ tung. Tôi cho là cô ấy kiếm được một tay nào đó sắp sửa định... hoặc nghe được một chuyện ngòi lê đôi mách thú vị nào đó và tôi không để ý mấy đến cô ấy nữa. Trong khoảng một tuần lễ, cô ấy quanh quẩn ở nhà, rất vênh váo và kích động, song chẳng nói gì mấy. Cô ấy sang thăm cô Cathleen Calvert – Scarlett, cô mà trông thấy cô Cathleen thì cô phải khóc hết nước mắt. Tội nghiệp, giá cô ấy chết quách đi còn hơn là lấy Hilton, cái lão Yankee hèn nhát ấy. Cô có biết là lão đã cầm cái đồn điền đi, ăn tiêu hết rồi không? Bây giờ cả nhà sắp phải rời khỏi đấy?

- Không, tôi không biết và cũng không muốn biết. Tôi chỉ muốn biết về ba tôi thôi.

- Được, tôi sắp nói đến đấy đấy, Will điềm đạm nói. Ở đó về, Suellen bảo tất cả chúng ta đã nhận định sai về Hilton. Cô ấy gọi lão là ông Hilton, một con người tài khéo, nhưng chúng tôi chỉ cười giễu. Thế rồi cô ấy bắt đầu xoay sang ba cô, chiều chiều đưa ông cụ ra ngoài đi dạo. Rất nhiều lần ở ngoài cánh đồng về, tôi thấy cô ấy ngồi với ông trên bờ ruộng bao quanh nghĩa trang gia đình, vung tay sôi nổi nói rất hăng. Ông già thì chỉ nhìn cô, có vẻ như bối rối, và lắc đầu. Cô còn lạ gì ông cụ, Scarlett. Ông lão càng

ngày càng lơ mơ, hồ như ông không biết mình đang ở đâu cũng như chúng tôi là ai nữa. Có lần tôi thấy cô ấy chỉ vào mộ mẹ cô, thế là ông cụ òa lên khóc. Khi cô ấy về nhà, vẻ sung sướng, hớn ha hớn hở, tôi bèn kéo cô ấy ra nói chuyện, nói rất gay gắt là đằng khác. Tôi bảo: “Cô Suellen, quý tha ma bắt, tại sao cô lại làm tình làm tội người cha tội nghiệp của cô và làm cho ông nhớ đến mẹ cô làm gì? Phần lớn thời gian, thậm chí ông không biết là bà đã chết, thế mà giờ đây cô lại cố nhồi điều ấy vào đầu ông”. Và cô ấy chỉ nguẩy đầu cười to mà rằng: “Anh cứ lo việc anh đi đã. Một ngày kia, tất cả các người đều sẽ hài lòng về việc tôi đang làm”. Đêm qua, cô Melaine mới nói với tôi rằng Suellen có cho cô biết mưu đồ của mình, song cô không hề nghĩ là Suellen định thế thật. Cô Melly bảo sợ dĩ cô không nói lại với ai trong chúng tôi là vì chỉ riêng cái ý đó cũng đủ làm cô xáo đảo lên rồi.

- Ý gì? Anh có định đi vào vấn đề chính hay không đấy? Chúng ta đã đi được nửa đường về nhà rồi. Tôi muốn biết mọi chuyện về ba tôi.

- Tôi đang cố kể rành rọt cho cô đây, Will nói. Ở đây rất gần nhà rồi, tôi thấy nên dừng lại để tôi kể hết rồi hẵng đi tiếp.

Anh ghìm cương và con ngựa dừng lại, khịt khịt. Xe đỗ lại bên hàng rào tử đinh hương um tùm đánh dấu đồn điền MacIntosh. Đưa mắt ngó dưới hàng cây sẫm tối, Scarlett chỉ thấy những ống khói cao vắn vươn lên như những bóng ma trên hoang tàn cô tịch. Nàng những muốn giá Will dừng lại ở bất cứ chỗ nào khác.

- Thế này, toàn bộ ý của Suellen nói gọn lại là làm sao cho bọn Yankee phải bồi thường số bông chúng đã đốt, số gia súc chúng đã lừa đi, những hàng rào và nhà kho chúng đã đánh sập.

- Bọn Yankee ấy à?

- Cô không nghe nói chuyện ấy ư? Chính phủ Yankee đang giải quyết yêu sách của những người miền Nam cảm tình với Hợp Chúng Quốc đòi bồi thường tất cả các tài sản bị phá huỷ.

- Cố nhiên, tôi có nghe nói vậy, Scarlett nói. Nhưng chuyện ấy thì có liên quan gì với chúng ta?

- Liên quan rất nhiều, theo ý của Suellen. Cái hôm tôi đưa cô ấy đi Jonesboro, cô ấy gặp bà MacIntosh và trong khi chuyện gẫu

với nhau, Suellen không thể không nhận thấy bà MacIntosh ăn vận đẹp đẽ, khiến cô không nhìn được, phải hỏi cho ra nguyên nhân. Thế là bà MacIntosh bèn giở các thứ điều bộ màu mè và kể rằng ông chồng bà đã làm đơn lên chính phủ Hợp Chúng Quốc kêu về chuyện quân Yankee đã phá huỷ tài sản của một người trung kiên cảm tình với Hợp Chúng Quốc chưa từng bao giờ uỷ lạo hay giúp đỡ Liên bang dưới bất kỳ hình thức nào.

- Họ chẳng bao giờ giúp đỡ, uỷ lạo bất kỳ ai. Scarlett gay gắt nói. Đồ con lai!

- Ờ, có lẽ đúng thế. Tôi không quen họ. Dù sao mặc lòng, họ cũng được chính phủ bồi thường cho... ờ... tôi không nhớ là mấy ngàn đô la. Nói gì thì nói, đó vẫn là một món thật xôm. Chuyện đó tác động mạnh đến Suellen. Cô suy nghĩ cả tuần và không nói gì với chúng tôi vì cô biết chỉ tổ làm trò cười cho chúng tôi. Nhưng cô nhất thiết phải thổ lộ với ai đó, vì thế cô bèn sang chỗ cô Cathleen và cái đồ da trắng rác rưởi cưới lão Hilton chết tiệt ấy đã mớm cho cô một lô ý mới. Lão chỉ ra rằng ba cô thậm chí không sinh ra trên đất này, không tham gia cuộc chiến vừa rồi, cũng không có người con trai nào đi chiến đấu và không giữ chức vụ gì dưới thời Liên bang. Lão bảo người ta có thể chiếu cố coi ông O'Hara là một người cảm tình trung kiên với Hợp Chúng Quốc. Lão nhồi sọ cô bằng những điều nhảm nhí đó và khi về nhà, cô bắt đầu vận động ông O'Hara. Scarlett ạ, tôi dám đem đầu tôi ra đánh cuộc rằng phần lớn thời gian ba cô chẳng biết Suellen nói gì. Đó chính là điều cô ấy tính đến để làm cho ông đọc lời Thẻ Sắt Đá mà không biết.

- Ba tôi đọc lời Thẻ Sắt Đá! Scarlett kêu lên.

- À, những tháng gần đây, đầu óc ông cụ lẫn lẫn lắm rồi, tôi chắc Suellen trông chờ ở chỗ đó. Xin lưu ý cô rằng không một ai trong chúng tôi ngờ đến chuyện ấy. Chúng tôi biết là Suellen đang mưu toan một điều gì, nhưng chúng tôi đâu có biết cô ấy lại nhân danh bà mẹ quá cố mà trách ông cụ để cho các con cháu rách rưới trong khi ông có thể moi ở bọn Yankee một trăm năm mươi ngàn đô la.

- Một trăm năm mươi ngàn đô la, Scarlett thì thầm, cảm thấy bứt ghê tởm lời thể trung thành với Hợp Chúng Quốc.

Bao nhiêu là tiền! Mà muốn được ngân nấy thì chỉ cần ký vào một lời thề trung thành với chính phủ Hợp Chúng Quốc, một lời thề nêu rõ là người ký đã luôn luôn ủng hộ chính phủ và không bao giờ giúp đỡ, uỷ lạo các kẻ thù của chính phủ. Một trăm năm mươi ngàn đô la! Một lời dối trá vặt dỗi lấy ngay ấy tiền! Chà, nàng không thể trách Suellen được. Lạy Chúa lòng lành! Phải chăng vì thế mà Alex nói muốn đánh tróc da Suellen? Phải chăng vì thế mà bà con trong hạt định tẩy chay nó. Điên, tất cả bọn họ đều là đồ điên dại. Với ngân nấy tiền có gì mà nàng không làm được! Bất kỳ ai trong Hạt có khoản tiền như thế đều có thể làm được mọi thứ. Mà một lời nói dối vặt vĩnh thế thì có quan trọng gì? Xét cho cùng, bất cứ khoản gì ta có thể moi được ở bọn Yankee đều là đồng tiền chính đáng, bất kể moi bằng cách nào.

- “Hôm qua, vào khoảng trưa, Ashley và tôi đang chẻ cọc rào thì Suellen lấy chiếc xe này, dỡ ba cô lên và hai cha con ra tỉnh không nói cho ai biết. Cô Melly mang máng đoán ra nguyên do, song cô chỉ thầm cầu nguyện cho có một cái gì xảy ra làm Suellen thay đổi ý kiến, cho nên cô không nói gì với bọn tôi. Cô hoàn toàn không hình dung nổi làm thế nào Suellen có thể thực hiện một điều như vậy.

“Hôm nay, tôi mới được nghe hết đầu đuôi câu chuyện đã xảy ra. Cái tên hèn nhát Hilton ấy có đôi chút ảnh hưởng với bọn Scallawag và bọn Cộng Hoà trên tỉnh và Suellen đã đồng ý chia cho chúng một phần – tôi không biết là bao nhiêu - nếu chúng bao che chúng thực rằng ông O’Hara là người trung kiên với Hợp Chúng Quốc, rằng ông là người gốc Ailen, rằng ông không chiến đấu trong quân đội, vân vân và vân vân, và ký vào những giấy tờ bảo lãnh. Còn ba cô chỉ việc tuyên thệ, ký vào giấy cam đoan và lập tức hồ sơ sẽ được gửi đi Washington.

“Thủ tục tuyên thệ làm rất nhanh, ông cụ chẳng nói gì và mọi sự đều trôi chảy cho đến khi Suellen bảo ông ký giấy. Bây giờ, ông già như bưng tỉnh một phút và lắc đầu. Theo tôi, đó không phải là ông hiểu ra ngọn ngành, mà chỉ vì ông không thích và Suellen xưa nay cũng không biết lựa chiều dỗi với ông. Thế, cái đó làm cho cô ấy suýt lên cơn thần kinh, sau biết bao công sức chạy vạy. Cô kéo ông ra khỏi sở, đẩy lên xe, đi ngược đi xuôi con đường mà chì chiết rằng bà Ellen đang khóc than dưới mồ về nỗi

ông để cho các con phải khổ sở trong khi ông có thể lo được chu toàn. Nghe nói ba cô cứ ngồi trong xe mà khóc như trẻ con, như tất cả mọi lần ông nghe thấy nhắc đến tên bà. Mọi người trong thành phố đều trông thấy hai cha con và Alex Fontaine đến tận nơi xem có chuyện gì, nhưng Suellen giở giọng thô bạo bảo cậu ấy đừng dây vào và cậu giận dữ bỏ đi.

“Không biết ai gợi ý cho cô ấy, nhưng đến chiều cô kiếm đâu ra được một chai brandy và đưa ông O’Hara quay lại sở, rồi bắt đầu chuốc rượu cho ông. Scarlett ạ, ở ấp Tara, một năm nay chúng tôi không có rượu tử tế, chỉ có chút vang đen cất bằng quả mâm xôi và vang dâu do Dilcey nấu, mà ông O’Hara thì không quen với thứ đó. Thế là ông say mèm và sau khi Suellen hết nói lý lại mề nheo suốt hai tiếng đồng hồ, ông đành nhượng bộ và bảo cô muốn gì ông cũng ký. Họ lại lôi bản ghi lời thề ra và đúng lúc ông sắp sửa đặt bút lên tờ giấy thì Suellen xẩy miệng làm hỏng hết cả. Cô ấy nói: “Thôi, bây giờ, hẳn là hai nhà Slattery và MacIntosh sẽ không thể lên mặt được với chúng ta!” Cô biết đấy, Scarlett, gia đình Slattery đã làm đơn xin bồi thường một món tiền lớn về cái túp lều của họ bị bọn Yankee đốt và nhờ chồng Emmie, Washington đã trả cho họ.

“Nghe nói Suellen nhắc đến những cái tên ấy, ba cô rướn thẳng người lên, bạnh vai ra và quắc mắt nhìn xoáy vào cô. Ông nói, mắt hẳn vẻ ngậy dại: “Thế bọn Slattery và MacIntosh có ký cái gì như thế này không? Suellen đâm cuống, lúng búng nói “có” rồi lại “không”, thế là ông quát tướng lên: “Nói ta nghe nào, cái tên trời đánh theo phái Orange và cái tên cracker quý tha ma bắt có ký cái gì như thế này không?” Và cái tên Hilton cất giọng ngọt như mía lùi nói: “Vâng, thưa ông, họ đã ký và đã được một đồng tiền như ông sẽ được.”

“Thế rồi ông già gầm lên một tiếng như bò rống. Alex Fontaine nói là cậu ấy đang ở tiệm rượu cuối phố cũng nghe thấy. Và ông nói bằng giọng Ailen đặc sệt: “Thế các người tưởng rằng một người dòng O’Hara ở ấp Tara mà lại đi theo con đàn bà bản thủ của một tên giới đánh phái Orange và một tên craker quý tha ma bắt ư?” Rồi ông xé tờ giấy làm đôi, ném vào mặt Suellen và gầm lên: “Mày không phải là con gái của tao!” Mọi người chưa kịp “ó” lên tiếng nào, ông đã ra khỏi sở.

“Alex kể rằng cậu trông thấy ông lao ra phố như một con bò tót. Cậu ấy bảo lần đầu tiên kể từ khi mẹ cô mất, ông già có vẻ như trở lại nguyên là mình như xưa. Bảo ông say loạn choạng chân nam đá chân chiêu và chửi thề văng lên. Alex nói cậu chưa bao giờ nghe thấy ai chửi thề “ngon” thế. Thấy con ngựa của Alex đứng đó, ông cứ leo lên tự nhiên chẳng cần hỏi han xin phép ai và hấp một cái, phóng đi, tung bụi mù đến ngạt thở, miệng không ngớt chửi thề.

“Thế, vào lúc mặt trời lặn, Ashley và tôi ngồi ở thềm trước, nhìn xuôi đường cái, lo sốt ruột sốt gan. Cô Melly ở trên gác, nằm khóc trong giường, chẳng nói cho bọn tôi biết gì hết. Bỗng nhiên, bọn tôi nghe thấy tiếng vó dồn ở phía cuối đường, rồi tiếng ai hò la như trong một cuộc săn cáo vậy, và Ashley nói: “Thật quái lạ! Nghe cứ như là ông O’Hara cái thuở ông thường phóng ngựa sang đồn điền chúng tôi hồi trước chiến tranh”.

“Thế rồi chúng tôi trông thấy ông ở mãi mé dưới cánh đồng cỏ. Hẳn ông đã nhảy qua hàng rào chỗ đó. Và ông phóng như điên lên đồi, hát hết cỡ giọng như bất cần gì trên đời. Tôi không biết là ba cô có cái giọng khoẻ thế đấy. Ông hát bài “Peg đi xe”, tay cầm mũ đập vào mình ngựa và con ngựa phóng như điên. Lên gần đến đỉnh, ông vẫn không hề ghìm cương và thấy ông sắp nhảy qua hàng rào, chúng tôi bật dậy, sợ chết khiếp. Thế rồi ông hét: “Nhìn này, Ellen! Hãy xem tôi phốc qua cái hàng rào này!”. Nhưng đúng lúc đến sát hàng rào thì con ngựa đứng phắt, không chịu nhảy và ba cô, theo đà, bay vọt qua đầu nó. Ông cụ không hề đau đớn gì hết. Chúng tôi chạy tới thì ông đã chết rồi. Tôi đoán là ông bị gãy cổ”.

Will đợi một lát xem Scarlett có nói gì không. Thấy nàng im lặng, anh bèn cầm lấy dây cương. “Đi, Sherman”, anh giục và con ngựa lại tiếp tục cất bước trên đường về nhà.

CHƯƠNG XL

êm hôm ấy, Scarlett không ngủ được mấy. Khi bình minh tới và mặt trời trườn lên rặng thông đen trên những ngọn đồi phía đông, nàng vùng dậy khỏi chiếc giường lộn xộn về đến ngồi trên một chiếc ghế đẩu bên cửa sổ, ngả cái đầu mệt mỏi lên cánh tay, phóng mắt nhìn qua sân sau và vườn quả của ấp Tara

tới những cánh đồng bông. Tất cả cảnh vật đều tươi mát, lấp lánh sương, yên tĩnh và xanh rờn, và hình ảnh những cánh đồng bông phần nào làm dịu và an ủi trái tim đau của Scarlett. Tuy chủ nhân đã chết, nhưng ấp Tara, vào lúc mặt trời lên, vẫn có vẻ được những bàn tay yêu thương chăm sóc chu đáo và nom thật yên bình. Căn nhà gỗ dùng làm chuồng gà được trát thêm đất sét để tránh chuột đồng đột nhập, và quét vôi trắng sạch bong cũng như chuồng ngựa bằng gỗ. Khu vườn với những luống ngô, bí, đậu vàng và cải củ được dọn cỏ sạch và rào gọn ghẽ bằng cọc gỗ sồi. Vườn quả được phát quang bụi rậm và chỉ còn những đám cúc mọc dưới những rặng cây to. Nắng lấp lánh nhẹ lách vào mơn man những trái táo và những trái đào phơn phớt lông gân như lấp sau lớp lá xanh. Xa hơn một chút, những hàng cây bông lượn cong, xanh rờn và im phăng phắc dưới bầu trời óng vàng của ngày mới. Những đàn gà, vịt, con thì nghênh ngang, con thì lạch bạch, ùa ra đồng vì ở đó, dưới những bụi rậm hoặc trong lớp đất mềm mới cày vỡ, có nhiều giun và ốc sên là thức ăn bổ béo nhất của chúng.

Lòng Scarlett trào lên đầy triu mến và biết ơn đối với Will, người đã gây dựng nên tất cả những điều tốt đẹp này. Dù có tôn thờ Ashley đến đâu, nàng cũng không thể tin rằng chàng đã góp nhiều công lao để tạo nên sự an lạc này, bởi vì phồn vinh của ấp Tara không phải là công trình của một điền chủ quý tộc, mà là của một người “tiểu nông” cần cù không biết mệt, tha thiết yêu ruộng đất của mình. Đây chỉ là một trại nghèo vắn vện có hai đầu ngựa, đâu còn là cái đồn điền cao sang ngày xưa với những đồng cỏ đầy la và ngựa đẹp, với những ruộng bông và ngô trĩu hạt đến tận chân trời. Nhưng có được cái gì thì đều tốt và khi tình hình tốt hơn, những mẫu ruộng bỏ hóa sẽ được canh tác và sẽ ngày càng màu mỡ hơn sau một thời gian dài rỗi rụi.

Will không chỉ làm công việc canh tác vài mẫu đất. Anh đã kiên quyết chặn đứng hai kẻ thù của những người trồng trọt miền Georgia, mầm thông và gai mâm xôi. Không cho chúng len lút lấn chiếm vườn tược, đồng cỏ, ruộng bông và hỗn xược chồi lên ngay cạnh hiên nhà ở ấp Tara như ở vô số đồn điền ở khắp bang.

Scarlett thót tim lại với ý nghĩ là thiếu chút nữa, ấp Tara đã trở

lại tình trạng hoang dại. Bản thân nàng và Will đã hoàn thành một công việc tốt đẹp, chặn được bọn Yankee, bọn Bị Thảm và sự tấn công lấn chiếm của Tự Nhiên. Và phần khởi nhất là Will đã nói với nàng rằng mùa thu này, sau khi thu hoạch bông, nàng không cần phải gửi tiền về nữa – Trừ phi có tên Bị Thảm nào khác thèm muốn áp Tara và tăng vọt thuế lên. Scarlett biết không có sự giúp đỡ của mình, Will sẽ rất gay go nhưng nàng thán phục và kính trọng tính độc lập của anh. Chừng nào còn ở cương vị làm thuê, anh vẫn nhận tiền của nàng, nhưng giờ đây sắp trở thành em rể nàng và là người đàn ông duy nhất trong nhà, anh chủ trương chỉ dựa vào cố gắng của bản thân mình. Phải, Will đúng là trời cho.

Pork đã đào cái huyệt từ đêm qua, ngay cạnh mộ bà Ellen và giờ đây bác đứng với chiếc xẻng trong tay, đằng sau đồng đất sét đỏ ẩm ướt mà bác sắp sửa phải hất trở lại chỗ cũ. Đứng sau bác trong bóng râm lỗ đổ của một cây tuyết tùng sứt sẹo cành thấp, ánh nắng nóng của buổi sáng tháng sáu lôm đóm trên người, Scarlett cố không nhìn vào cái hố đổ cách trước mắt mình. Jim Tarleton bé, Hugh Munroe, Alex Fontaine và đứa cháu trai nhỏ nhất của ông già McRae chậm chạp và lóng ngóng khiêng quan tài ông Gerald trên hai thành đòn bằng gỗ sồi từ nhà ra xuôi theo lối đi. Đằng sau họ, cách một quãng xa, là cả một đám đông lộn xộn hàng xóm, bạn bè, ăn mặc xềnh xoàng, lạng lẽ. Trong khi họ đi qua vườn, Pork gục đầu trên chốc cán xẻng, khóc và, với một nỗi ngạc nhiên không lấy gì làm thú vị, Scarlett nhận thấy những món tóc xoắn tít của bác, mới thấy tháng trước, khi nàng đi Atlanta, còn đen nhánh, giờ đã nhuộm bạc.

Nàng mỗi một cảm ơn thượng đế là nàng đã khóc hết nước mắt từ đêm trước, nên bây giờ có thể đứng thẳng, mắt ráo hoảnh. Tiếng thút thít của Suellen ngay sau vai nàng, làm nàng tức không chịu nổi, phải nắm tay thật chặt để khỏi quay lại và vào bộ mặt sưng húp híp ấy. Dù vô tình hay hữu ý, Sue vẫn là nguyên do đã đến cái chết của cha họ và lẽ ra cô phải biết điều này mà gắng tự chủ trước những trước những lảng giềng đang công phần thì mới đúng. Sáng nay, không một người nào nói với cô nửa lời hoặc ban cho cô một cái nhìn thông cảm. Họ lạng lẽ hôn Scarlett, bắt tay nàng, thì thầm những lời ưu ái với Careen, thậm chí với cả Pork, nhưng đều làm như không thấy có Suellen

ở đó.

Đối với họ, cô còn phạm tội bất trung với miền Nam. Và đối với cái cộng đồng nghiêm ngặt và chặt chẽ này, hành động của cô cũng kể như là phản bội lại danh dự của tất cả mọi người. Cô đã phá vỡ thể diện của Hạt. Với mưu toan moi tiền của chính phủ Yankee, cô đã đứng vào hàng ngũ bọn Bị Thảm và Scallawag, những kẻ bị phỉ nhổ hơn cả bọn lính Yankee. Cô, thành viên của một gia đình lâu đời, kiên định ủng hộ Liên Bang, một gia đình điền chủ, mà lại chạy sang hàng ngũ kẻ thù và, bằng hành động đó, đã làm nhục tất cả các gia đình trong hạt.

Những người dự tang lễ vừa sôi sục phần nộ vừa buồn rĩ, nhất là ba người trong bọn họ: ông già McRae bạn cánh hẩu với ông Gerald từ khi ông ở Savannah lên mạn ngược cách đây bao nhiêu năm, cụ bà Fontaine rất yêu quý ông vì ông là chồng bà Ellen và bà Tarleton vốn gần gũi với ông hơn bất kỳ bạn láng giềng nào khác vì, như bà thường nói, ông là người duy nhất trong Hạt biết phân biệt một con ngựa giống với một con ngựa thiện.

Trông thấy vẻ mặt như ử giông bão của ba người đó trong phòng khách mờ tối, nơi đặt thi hài ông Gerald trước khi đưa đám, Ashley và Will cảm thấy hơi lo ngại. Hai người đã rút vào thư phòng cũ bà Ellen hội ý.

- Cơ chừng có vài người sắp nói gì đó về Suellen, Will nói độp một cái, cắn gậy đôi cọng rơm. Họ nghĩ họ có nhiệm vụ chính đáng phải nói. Có thể đúng là thế. Tôi không có phận sự phán xét. Nhưng Ashley ạ, dù họ đúng hay sai, với tư cách là người trong gia đình, chúng ta cũng phải bênh vực cô ấy và như thế thì sẽ lời thôi ra. Ai mà thuyết phục được ông già McRae bởi vì ông điếc lòi tống nhĩ, chẳng thèm nghe mọi người can ông đừng nói. Và cậu lạ gì cụ bà Fontaine, khắp giới đất thiên địa chẳng ai ngăn nổi cụ nói toẹt điều mà mình nghĩ. Còn bà Tarleton – cậu có trông thấy đôi mắt nâu đỏ của bà long lên sòng sọc mỗi khi bà nhìn Suellen không? Bà đã nóng tai, khó mà nhịn được lâu hơn nữa. Nếu họ nói gì thì chúng ta phải can thiệp, mà hiện tại, ở ấp Tara này, khỏi cần bất hòa với láng giềng, chúng ta đã đủ chuyện rầy rà rồi.

Ashley thở dài lo lắng. Chàng hiểu tính tình những người láng

giềng hơn Will và nhớ lại rằng cả nửa số cuộc cãi cọ và một phần những cuộc bắn nhau hồi trước chiến tranh đã khởi lên từ mấy lời phát biểu trước linh cửu những người lảng giềng qua đời, theo tục lệ của Hạt. Nói chung, đó thường là những lời ca ngợi hết mức, song thi thoảng cũng có ngoại lệ. Đôi khi, những lời phát biểu với dụng ý cực kỳ kính trọng lại bị một số bà con của người chết hiểu lầm do thần kinh quá căng thẳng và những xẻng đất cuối cùng vừa mới phủ lên quan tài, chuyện rắc rối đã nổ ra.

Không có linh mục, vì các cha cố dòng Giám lý cũng như giòng Baptist ở Jonesboro và Fayetteville đều từ chối khéo không đến, Ashley phải chủ trì làm lễ tang bằng cuốn sách kinh cầu nguyện của Careen. Vốn sùng đạo hơn các chị gái, Careen rất hoang mang về chuyện Scarlett đã không nghĩ đến chuyện đón luôn một vị linh mục từ Atlanta tới và cô chỉ nguôi nguôi phần nào khi nghĩ rằng, đến ngày cưới Will và Suellen, có thể xin linh mục đến làm lễ cầu hồn cho ông Gerald luôn thể. Chính cô là người phản đối việc mời những mục sư tin lành ở gần đó và phó thác nhiệm vụ cho Ashley, đồng thời tự tay đánh dấu những đoạn trong sách kinh của cô đưa chàng đọc. Dựa người vào chiếc bàn viết cũ, Ashley ý thức rằng mình có trách nhiệm ngăn ngừa chuyện rắc rối và, vốn hiểu tính khí những người trong hạt cực kỳ dễ kích động, chàng rất dỗi bối rối không biết nên tiến hành thế nào cho ổn.

- Vô phương, Will ạ, chàng vò đầu nói. Dù sao tôi cũng không thể đánh gục cụ bà Fontaine hoặc cụ ông McRae, và cũng không thể lấy tay bịt miệng bà Tarleton. Và dù có nhẹ lời nhất, họ cũng sẽ bảo Suellen là kẻ giết người và phản bội, không vì cô ta thì ông O'Hara ắt vẫn còn sống. Quỷ tha ma bắt cái tục lệ phát biểu trên linh cửu người chết. Nó thật dã man.

- Ashley này, Will chậm rãi nói. Mục tiêu của tôi là không để cho ai công kích Suellen điều gì, bất luận họ nghĩ thế nào. Cậu cứ để mặc tôi. Khi nào đọc kinh và cầu nguyện xong, cậu cứ nói trước tiên.

Nhưng, trong khi theo dõi những người khiêng đòn chạt vạt đưa áo quan qua cái cổng hẹp vào nghĩa trang, Scarlett không hề nghĩ đến chuyện rầy rà có thể xảy ra sau lễ tang. Trái tim nàng đang nặng trĩu cái ý nghĩ rằng bằng việc chôn ông Gerald, nàng

đang chôn nốt một trong những mối dây cuối cùng gắn bó nàng với những ngày sung sướng và vô trách nhiệm xưa kia.

Cuối cùng, những người khiêng cữu đặt áo quan xuống cạnh huyệt và đứng dẹp sang bên, co duỗi những ngón tay đau nhức. Ashley, Melanie và Will nối nhau đi vào khu đất rào và đứng đằng sau mấy chị em O'Hara. Tất cả những người hàng xóm thân cận nhất có thể len vào đều tập trung đằng sau họ, còn những người khác đứng ngoài bức tường gạch. Scarlett, lúc này mới thật sự nhìn thấy họ, vừa ngạc nhiên vừa cảm kích về sự có mặt đông đảo của mọi người. Đi lại khó khăn như vậy, mà họ đến nhiều thế, thật là quý hóa. Có khoảng năm, sáu mươi người, một số ở xa đến nỗi nàng lầy lăm không biết làm sao họ kịp biết tin mà đến. Có những gia đình trọn vẹn từ Jonesboro, Fayetteville và Lovejoy đem theo cả một số đầy tớ da đen. Nhiều tiểu trại chủ mãi bên kia sông cũng có mặt cùng một số cracker trong rừng và loáng thoáng mấy người ở vùng đầm lầy. Những người này gầy, cao quá khổ, râu ria xồm xoàm, vận quần áo vải thô dẹt lầy, đội mũ da gấu trúc, tay ôm súng thoải mái, miệng ngậm thuốc lá nhai. Họ đem theo vợ, những phụ nữ chân không lún sâu trên nền đất đỏ mềm, môi dưới hoen đầy thuốc lá hít. Dưới những chiếc mũ chụp, mặt họ xanh xao màu sốt rét nhưng sạch bóng và những chiếc áo diêm bầu mới là phẳng phiu của họ lấp lánh hồ.

Những người láng giềng gần đều đến đông đủ. Cụ bà Fontaine nhăn nheo, héo hắt và vàng bệch như con hoàng yến già, tay chống gậy, theo sau là Sally Munroe Fontaine và tiểu nương Fontaine. Tha hồ cho họ giật gấu váy và thì thầm nài nỉ, cụ vẫn không chịu ngồi lên thành tường gạch. Cụ ông, lão bác sĩ Fontaine, không có mặt; cụ đã mất từ hai tháng trước và cái ánh tinh nghịch rờ rở niềm vui sống đã hầu hết trong cặp mắt già của cụ bà. Cathleen Calvert Hilton đứng tách riêng ra một chỗ phù hợp, biết phận mình là vợ của một kẻ đã góp phần gây ra tám bi kịch này, chiếc mũ chụp phai màu che lấp bộ mặt cúi gằm. Scarlett ngạc nhiên thấy chiếc áo dài vải peccan của cô ta có những vết mỡ, tay cô nhớp bần, lấm lấm tàn nhang, móng tay cáu đen. Cathleen bây giờ không còn vẻ gì là quý phái, nom cô như dân cracker, thậm chí còn thảm hại hơn là đằng khác. Trông cô rõ ra là dân da trắng nghèo không đáng kể, nhếch nhác, hèn kém.

“Chẳng mấy nữa, cô ta sẽ hít thuốc lá, nếu không phải đã làm thế rồi”. Scarlett khiếp hãi nghĩ thầm:” Lạy chúa lòng lành! Sa sút khinh khủng!”.

Nàng rùng mình, quay mắt khỏi Cathleen, hiểu ra ranh giới giữa người sang với kẻ hèn mới mong manh làm sao.

“Mình mà không có đầu óc thực tế dám nghĩ dám làm, thì bây giờ cũng thế thôi”, nàng tự nhủ, lòng trào lên kiêu hãnh khi nhớ lại rằng nàng và Cathleen, sau cuộc đấu hàng, cũng xuất phát từ những hoàn cảnh như nhau – tay trắng và những toan tính trong đầu.

“Mình đã xoay xở không đến nỗi kém”, nàng nghĩ thầm, cất cao đầu và mỉm cười.

Nhưng nụ cười tắt nửa chừng khi nàng trông thấy cặp mắt bất bình của bà Tarleton chĩa vào nàng. Vành mặt bà đỏ ngầu vì khóc và sau khi lờm Scarlett, bà lại quay nhìn chăm chăm vào Suellen, một cái nhìn căm phẫn hung tợn báo trước điều chẳng lành đối với cô. Đằng sau bà, ông chồng và bốn đứa con gái với những búp tóc đỏ điểm một nốt lác điệu vào khung cảnh trang nghiêm này và với những cặp mắt nâu đỏ long lanh như mắt những con vật trẻ đầy sức sống, linh hoạt và nguy hiểm.

Mọi người thôi giậm chân, bỏ mũ, chấp tay lại, tiếng váy sột soạt im dần khi Ashley bước lên với cuốn sách kinh cầu nguyện đã sờn của Careen trong tay. Chàng đứng một lát, mắt nhìn xuống, nắng lấp lánh trên mái tóc vàng óng. Im lặng sâu xa trùm lên đám người, sâu đến nỗi tiếng gió xào xạc trong lá cây mộc lan nghe rõ mồn một và cái giọng láy đi láy lại của một con chim nhại tiếng ở tít đằng xa vang lại to và buồn không chịu nổi. Ashley bắt đầu đọc kinh và mọi người đều cúi đầu trong khi chàng cất giọng sang sảng, lên bổng xuống trầm, rót xuống những lời ngắn gọn và trang trọng.

“Ôi!” Scarlett nghĩ thầm, cổ họng nghẹn lại.” Giọng chàng sao mà đẹp! Mình rất sung sướng là Ashley làm việc này cho ba. Mình muốn chàng hành lễ hơn là một linh mục. Mình muốn đám tang của ba do một người thân chủ trì hơn là một kẻ xa lạ”. Đến đoạn kinh nói về những linh hồn trong Ngục Tĩnh Tội mà Careen đã đánh dấu cho chàng đọc, Ashley đột ngột gấp sách lại.

Chỉ có Careen nhận thấy đoạn bỏ sót và cô ngược lên nhìn, bối rối, khi chàng bắt sang bài Pater Noster (Cha của chúng ta). Ashley biết rằng nửa số người có mặt chưa bao giờ nghe nói đến Ngục Tĩnh Tội và số còn lại ắt sẽ cảm thấy như bản thân mình bị xúc phạm nếu chàng ngụ ý xa xôi, cho dù qua lời kinh, rằng một con người tốt như ông O'Hara mà không được lên thẳng thiên đàng. Cho nên, vì tôn trọng mọi người, chàng bỏ qua hẳn và không nhắc gì đến Ngục Tĩnh Tội. Những người có mặt nhiệt thành hòa theo bài kinh Cha của chúng ta, nhưng giọng họ kéo dài, rồi bối rối im dần khi Ashley bắt đầu bài Kính mừng Maria. Họ chưa bao giờ nghe bài kinh này và họ thậm chí đưa mắt nhìn nhau khi mấy chị em O'Hara, Melanie và các gia nhân ở ấp Tara phụ họa: "Cầu cho chúng con, giờ đây và đến phút lâm chung, Amen". ;

Thế rồi Ashley ngẩng đầu lên, đứng phân vân một lát. Những người láng giềng dồn mắt vào chàng chờ đợi, đồng thời ổn định tư thế thoải mái hơn để nghe một bài thuyết giáo dài. Họ đang đợi chàng tiếp tục làm lễ vì không ai biết rằng chàng đã cạn hết vốn kinh cầu Thiên Chúa Giáo. Các cuộc tang lễ trong hạt xưa nay bao giờ cũng dài. Các linh mục dòng Baptist và dòng giám lý chủ trì các cuộc đó không có một bộ kinh nguyện nhất định mà tất cả những người tham dự đám đều khóc và cánh phụ nữ của tang quyến bắt đầu than thở thảm thiết. Bà con láng giềng ắt sẽ buồn, bất bình và công phẫn, nếu những bài kinh ngắn ngủi đó là toàn bộ nghi lễ dành cho người bạn thân yêu quá cố của mình, và điều đó Ashley biết rõ hơn ai hết. Người ta sẽ bàn tán trong hàng tuần liền trong các bữa ăn và dư luận trong Hạt sẽ chê trách chị em O'Hara không tỏ lòng kính trọng thích đáng với cha họ. Cho nên, chàng vội đưa mắt nhìn Careen như để cáo lỗi và lại cúi đầu, bắt đầu đọc thuộc lòng bài kinh Tăng giáo mà trước kia chàng hay đọc trong lễ mai táng những gia nô ở Trại Mười Hai Cây Sồi.

"Ta là sự Tái Sinh và là sự sống... Kẻ nào... tin ta sẽ không bao giờ chết..." Chàng không thuộc lòng nên nói chậm rai, thỉnh thoảng ngừng một lát chờ cho câu sau trở lại trong trí nhớ. Nhưng cách đọc từ tốn ấy lại khiến lời chàng gây ấn tượng mạnh hơn và những người trước đó mắt ráo hoảnh đã bắt đầu rút mũi xoa trong túi ra. Là tín đồ trung kiên của dòng Baptist và dòng

giám lý, tất cả bọn họ đều nghĩ đây là nghi lễ Thiên Chúa Giáo và ý kiến ban đầu của họ cho rằng các buổi lễ Thiên Chúa Giáo là lạnh lùng và đầy màu sắc Giáo hoàng lập tức bị thay đổi. Scarlett và Suellen cũng mù mịt và cảm thấy những lời kinh là đẹp đẽ, ấm lòng. Chỉ có Melanie và Careen nhận ra rằng người ta đang làm lễ an táng cho một người Ireland mộ đạo Thiên Chúa theo nghi lễ của giáo hội Anh. Và Careen thì đang đau đớn đến đại khờ và quá bàng hoàng về sự gian lận của Ashley nên chẳng còn bụng dạ nào mà can thiệp.

Đọc xong, Ashley mở to đôi mắt màu xám buồn bã và nhìn khắp lượt đám đông. Ngừng một lát, chàng giao mắt với Will và nói:

- Bà con có mặt ở đây có ai muốn nói đôi lời?

Bà Tarleton giật thót người, nhưng chưa kịp làm gì thì Will đã tập tễnh tiến đến đứng ngay ở đầu quan tài và bắt đầu nói:

- Thưa các thân hữu, anh mở đầu, giọng buồn tẻ, có thể các vị cho tôi là quá trớn dám tranh nói đầu tiên – tôi, một kẻ mà cách đây khoảng một năm mới biết ông O'Hara, trong khi tất cả các vị đều đã biết ông hai mươi năm nay hay hơn nữa. Song đây là lý do biện minh cho tôi. Nếu ông sống thêm độ một tháng nữa, thì tôi hẳn sẽ có quyền gọi ông bằng cha.

Đám đông xôn xao kinh ngạc. Họ đều là những người có giáo dục nên không ai thì thầm gì, nhưng họ nhún từ chân này sang chân kia và dăm dăm nhìn vào cái đầu cúi gằm của Careen. Ai nấy, đều biết sự tận tâm thâm lặng của Will đối với cô. Thấy mọi con mắt đổ dồn về hướng ấy, Will vẫn tiếp tục nói làm như không nhận thấy.

- Do vậy tôi sẽ cưới Suellen ngay khi nào có linh mục từ Atlanta về, tôi thiết nghĩ điều đó có thể cho tôi được quyền nói đầu tiên.

Phần sau lời phát biểu của anh bị chìm trong một tiếng xì xầm rít giọng lan khắp đám người, một tiếng xì xầm giận dữ như của một bầy ong. Âm thanh ấy chứa đựng cả bất bình lẫn thất vọng. Tất cả mọi người đều thích Will, tất cả mọi người đều trọng anh vì những gì anh đã làm cho áp Tara. Ai nấy đều biết anh yêu Careen, cho nên cái tin anh sẽ lấy cô chị, kẻ bị cả vùng

ghét bỏ, khiến họ bất bình. Anh chàng Will đôn hậu mà lại đi lấy cô ả Suellen dơ dáy lấm lấm lút lút.

Trong một lúc, không khí trở nên căng thẳng. Mắt bà Tarleton bắt đầu chớp chớp lia lịa và môi mấp máy như nói lên điều gì không thành tiếng. Trong im lặng, người ta nghe thấy ông già McRae cất giọng the thé hỏi đứa cháu trai xem diễn giả vừa nói gì. Đối diện tất cả mọi người, Will vẫn giữ vẻ mặt dịu dàng, nhưng cặp mắt xanh nhạt của anh như thách thức họ dám nói một lời về người vợ tương lai của anh. Trong một lúc, tình cảm mọi người chao đảo giữa lòng quý mến chân thành đối với Will và sự khinh bỉ Suellen. Và Will đã thắng. Anh nói tiếp như thể vừa rồi là một quãng ngừng tự nhiên.

-Tôi không được biết ông O'Hara trong thời kỳ tráng niên như tất cả các vị đây. Tôi chỉ biết trực tiếp khi ông đã là một ông già phúc hậu hơi lẩn cẩn. Nhưng tôi đã được nghe tất cả các vị kể lại đạo xưa ông là người như thế nào. Và tôi muốn nói điều này. Ông là một người Ireland đầy tính chiến đấu, một nhà quý phái miền Nam và một người hết mình gắn bó với Liên Bang. Thật không thể tìm đâu ra một mẫu kết hợp đẹp đẽ hơn thế. Và chúng ta khó mà gặp được nhiều người nữa giống ông vì cái thời của những con người cùng khuôn đúc với ông đã chết như ông rồi. Ông sinh ra ở nước ngoài, nhưng con người mà chúng ta mai táng hôm nay lại giàu khí chất Georgia hơn bất kỳ ai trong chúng ta đây, những người đưa đám ông. Ông đã sống cuộc sống của chúng ta, ông đã yêu đất nước của chúng ta, và nói cho thấu tình đạt lý, ông đã chết cho sự nghiệp của chúng ta, như một người lính. Ông là người của chúng ta, ông mang những ưu điểm của chúng ta ở chỗ không có gì có thể ngăn nổi ông một khi ông đã quyết và ông không sợ bất cứ cái gì trên đời. Không có cái gì đến từ *bên ngoài* có thể đánh gục được ông.

“Ông đã không sợ chính phủ Anh khi họ định treo cổ ông. Ông đã khăn gói rời nhà ra đi. Và khi ông đến đất này, xu không dính túi, ông cũng không sợ chút nào. Ông đi làm và kiếm ra tiền. Ông cũng không sợ vật lộn với vùng đất này khi đó còn gằn như hoang dã và dân Anhđiêng vừa mới bỏ đi. Từ hoang địa, ông gây dựng lên một đồn điền lớn. Khi chiến tranh nổ ra, tiền của bắt đầu tiêu tan, ông không sợ trở lại cảnh nghèo khó. Và khi bọn

Yankee đến tận ấp Tara, có thể đốt nhà ông hoặc giết ông, ông cũng không mảy may nao núng, mà cũng không chịu để đánh quy. Ông chạng chân đứng như cột đồng trụ, không nhượng bộ, chính vì thế mà tôi nói ông mang những ưu điểm của chúng ta. Không có cái gì đến từ bên ngoài có thể đánh gục bất cứ ai trong chúng ta.

“Nhưng ông cũng có những nhược điểm của chúng ta bởi vì ông có thể bị đánh gục từ bên trong. Tôi muốn nói rằng điều mà toàn thể thế giới không làm nổi thì trái tim của chính ông đã dứt điểm. Khi bà O’Hara chết, trái tim ông chết theo luôn, có nghĩa là ông bị đánh gục. Và cái bóng mà thời gian qua ta thường thấy đi quanh quần đây, đâu có phải là ông”.

Will ngừng lại và bình tĩnh đảo mắt nhìn những bộ mặt của vòng người đứng quanh dưới ánh mặt trời ấm nóng như say mê, quên hết nỗi căm phẫn đối với Suellen. Mắt anh dừng lại một lúc trên Scarlett và hơi nheo lại như mỉm cười thầm an ủi nàng. Scarlett, từ này giờ cố kìm nước mắt, quả có cảm thấy nguôi dịu. Will nói những điều phải chăng hợp tình hợp lý, thay vì tuôn ra mùi mẫn những lời về chuyện sum họp ở một thế giới khác tốt đẹp hơn và phó thác mọi sự trong ý chúa. Mà Scarlett thì bao giờ cũng tìm thấy sức mạnh và an ủi trong lẽ phải chăng.

- “Và tôi không muốn thấy ai trong chúng ta bớt quý trọng ông vì đã suy sụp như thế. Tất cả các vị, và tôi nữa đều như ông thôi. Chúng ta đều có những khuyết điểm và nhược điểm như nhau. Không có gì đánh gục được chúng ta cũng như đánh gục được ông, dù là bọn Yankee hay bọn Bị Thảm, dù là thời thế khó khăn hay sưu thuế nặng, hay thậm chí là đói kém. Thế nhưng cái nhược điểm trong tim chúng ta thì lại có thể đánh gục ta trong nháy mắt. Không phải bao giờ cũng là việc mất người thân yêu nhất gây nên hậu quả ấy, như trong trường hợp ông O’Hara. Dây cót chính của mỗi người một khác. Tôi muốn nói thế này: những người bị đứt dây chính thì thà chết đi còn hơn... Vì thế mà tôi nói rằng tất cả các vị chẳng có nguyên cơ gì để đau buồn cho ông vào cái đạn lính của Sherman đến ấp Tara và ông mất bà O’Hara kia. Giờ đây thân thể ông đã đi gặp lại trái tim ông, tôi thấy chúng ta chẳng có lý do gì để than khóc, trừ phi chúng ta ích kỷ ghê gớm và tôi nói như vậy bởi tôi yêu ông như cha đẻ... Nếu các vị không

phản đối thì ta dừng ở đây, khỏi nói thêm gì nữa. Gia đình đã quá khổ não không còn tâm trí nào mà nghe nữa, nói nữa e đâm ra khiếm nhã”.

Will dừng lại và quay sang bà Tarleton, nói nhỏ:

- Thưa bà, chẳng hay bà có thể đưa giùm Scarlett vào nhà được không à? Chị ấy đứng ngoài nắng thế không tốt. Và cụ bà Fontaine nom cũng không được hoạt bát lắm, nói trộm phép cụ.

Bất ngờ trước việc Will đột ngột chuyển từ lời ca ngợi ông Gerald sang nói về nàng, Scarlett đỏ mặt bối rối khi mọi con mắt đổ dồn về phía nàng. Tại sao Will lại làm cái trò quảng cáo cái bụng chữa đã rành rành của nàng? Nàng phóng một cái nhìn phẫn nộ pha chút ngượng ngùng về phía Will, nhưng luồng mắt bình thản của anh khiến nàng núng thế. “Xin chị, tôi biết mình đang làm cái gì chứ,” cái nhìn của anh nói vậy.

Ngay từ giờ anh đã là người đàn ông đừng mũi chịu sào trong gia đình rồi đó. Và không muốn có cảnh đôi co, Scarlett đành quay về phía bà Tarleton. Bà này, đúng như ý đồ của Will, bị lái đột ngột những ý nghĩa căm phẫn đối với Suellen sang một vấn đề bao giờ cũng làm bà mê mẩn là chặn dắt, dù đối tượng là súc vật hay người. Bà bèn khoác tay Scarlett.

- Ta vào nhà đi, cưng.

Mặt bà mang một vẻ quan tâm ân cần, say mê và Scarlett cam chịu để bà dẫn qua đám người đang rẽ ra, chừa một lối đi hẹp cho nàng. Một tiếng rì rầm thương cảm nổi lên khi nàng đi qua và nhiều bàn tay với ra vỗ về an ủi nàng. Khi nàng đến ngang tầm cụ bà Fontaine, cụ thò bàn tay gầy guộc ra nói:” Đưa tay cho ta khoác, cháu” và lườm Sally và Tiểu nương:” Không” các chị không phải theo. Ta không cần các chị”.

Họ chậm rãi đi qua đám đông khép lại sau lưng họ và theo lối đi đầy bóng râm dẫn về nhà, bàn tay bà Tarleton sốt sắng đỡ khuỷu tay Scarlett mạnh mẽ đến nỗi nàng cảm thấy gần như được nhắc khỏi mặt đất từng bước một. ;

- Chao, tại sao Will lại làm thế? Scarlett giận dữ kêu lên khi chắc chắn là không còn ai nghe thấy. Có khác gì anh ta bảo: “Nhìn cô ấy kia! Cô ấy đang có mang!”

- Dào, cháu chả có mang là gì? Bà Tarleton nói, Will làm thế là phải. Cháu đứng ngoài nắng thế là rất đại, có thể ngất, bị xảy thì khốn.

- Will đâu có lo Scarlett bị xảy, cụ bà Fontaine nói, hơi hỗn hển trong khi đi qua sân đến chỗ bậc thêm, với một nụ cười lằm bằm tỏ ra biết tổng mọi sự. Will là tay láu cá. Hắn không muốn bà hoặc tôi nói ở bên mộ, Beatrice ạ. Hắn sợ những điều chúng ta có thể nói và hắn biết đó là cách duy nhất để tổng chúng ta đi khỏi... Và còn cái này nữa, hắn không muốn để Scarlett phải nghe tảng đất rơi xuống áo quan. Và hắn có lý. Hãy nhớ lấy điều này, Scarlett, chừng nào ta chưa nghe thấy cái tiếng đó, ta còn chưa tin người thân đã chết thật. Nhưng một khi đã nghe thấy vậy... Phải, đó là cái âm thanh kết thúc khủng khiếp nhất trên đời... Đỡ ta lên thêm, cháu, và đưa một tay cho tôi nào, Beatrice. Scarlett chả cần dựa vào cánh tay bà đâu, cũng như chả cần đến nạng, còn tôi thì không được hoạt bát lắm, như Will đã nhận xét... Will biết cháu là con gái rệu của ba cháu và hắn không muốn cháu phải đau đớn thêm. Hắn nghĩ mát mát này đối với các em cháu không đến nỗi nặng nề như đối với cháu, Suellen có nỗi nhục của nó trợ sức, còn Careen thì có Thượng đế của nó. Nhưng cháu chẳng có gì nâng đỡ phải không?

- Vâng, Scarlett đáp, rằng đỡ bà cụ bước lên thêm, hơi ngạc nhiên trước sự thật chừa đọng trong cái giọng the thé già nua ấy. Xưa nay, cháu chẳng bao giờ có gì nâng đỡ - ngoài mẹ cháu.

- Nhưng khi mẹ cháu mất, cháu thấy là cháu có thể đứng vững một mình, phải không? Ấy, một số người không có khả năng ấy đâu. Ba cháu là một. Will nói đúng. Cháu đừng buồn. Ông ấy không thể sống thiếu Ellen và giờ đây ông ấy đang ở nơi sung sướng hơn, cũng như ta sẽ sung sướng hơn khi nào ta gặp lại ông lão bác sĩ của ta.

Cụ nói hồn nhiên không hề có ý muốn gọi lòng thương cảm và Scarlett cùng bà Tarleton cũng không tỏ thái độ gì. Cụ nói thanh thoát và tự nhiên như thể cụ ông còn sống, đang ở Jonesboro và chỉ cần một cuộc xe ngựa là có thể đưa hai cụ đoàn tụ bên nhau. Cụ bà đã quá già, đã chứng kiến quá nhiều sự đời, còn thiết gì mà sợ chết.

- Nhưng... bà cũng có thể đứng vững một mình đấy thôi. Scarlett nói.

Bà cụ đưa cặp mắt long lanh như mắt chim nhìn nàng

- Phải, nhưng đôi khi thật khó chịu.

- Nay cụ, bà Tarleton ngắt lời, cụ không nên nói những lời ấy với Scarlett. Không thể cô ấy cũng đã đủ rồi ruột rồi gan lên rồi. Nào là chặng hành trình từ Atlanta về đây và cái áo chật bó lấy người, nào là nỗi đau buồn riêng, nào là nóng ngột, chừng ấy đã đủ khiến cô ấy có nguy cơ sẩy thai, huống hồ cụ lại còn bồi thêm những chuyện buồn bã ấy nữa.

- Thật quái gở! Scarlett bức tức kêu lên. Cháu đâu có rồi ruột rồi gan! Và cháu không phải loại đàn bà dần độn ồm o động một tý là có thể sẩy.

- Chẳng biết thế nào đâu, bà Tarleton nói với cái vẻ của một người thông suốt mọi sự. Tôi bị sẩy, mất đứa con đầu lòng, khi trông thấy một con bò đực húc một đầy tớ da đen của chúng tôi và... cô nhớ con ngựa cái Nelly màu hồng của tôi chứ? Đó là con ngựa cái nom khỏe mạnh hiếm thấy, nhưng nó dễ hoảng loạn và căng thẳng thần kinh, và nếu tôi không theo dõi nó sát thì...

- Im đi, Beatrice, cụ bà Fontaine nói. Scarlett không dễ sẩy đến thế. Ta hãy ngồi ở tiền sảnh này cho mát. Đây có luồng gió mới thật dễ chịu. Bây giờ, bà hãy kiếm cho chúng tôi một cốc sữa, Beatrice, nếu có ở trong bếp. Hoặc bà xem trong nhà kho còn tí rượu vang nào không. Tôi có thể xài được một ly rượu vang. Ta sẽ ngồi đây chờ mọi người về để chào tạm biệt.

- Scarlett phải đi nằm thôi, bà Tarleton khẳng khẳng một mực, đưa mắt lướt trên người nàng với cái vẻ thành thạo của một người có thể tính chính xác đến phút cuối của thời gian mang thai.

- Thôi đi cụ, cụ bà Fontaine nói và lấy đầu gậy chống thúc bạn.

Bà Tarleton đi về phía nhà bếp, quẳng chiếc mũ lên tủ buýp – phê và đưa tay lên vuốt mái tóc đỏ dẫm mồ hôi.

Scarlett ngả người trên ghế và cởi hai chiếc khuy trên cùng của chiếc coóc – xê chặt căng. Phòng tiền sảnh cao trần mát và

mờ mờ tối, luồng gió từ sau nhà làm dịu cả người sau cái nắng gay gắt. Nàng nhìn xuyên qua tiền sảnh vào thấu phòng khách nhỏ, nơi vừa nãy hãy còn đặt linh cữu ông Gerald và cô không nghĩ tới ông nữa, ngược lên nhìn ảnh cụ cố bà Robillard treo trên lò sưởi. Bức chân dung bị rạch lưỡi lê của bà ngoại nàng với mái tóc vấn cao, bộ ngực gầy như lộ hẳn và vẻ ngượng ngạo lạnh lùng, như mọi lần, làm cho Scarlett sáng khoái trở lại.

- Ta không biết Beatrice Tarleton đau đớn về chuyện nào hơn, mất ba con trai hay mất đàn ngựa, cụ bà Fontaine nói. Cháu biết đấy, bà ấy quan tâm nhiều đến Jim và các con gái. Bà ấy thuộc loại người mà Will vừa nhắc tới. Dây cốt chính của bà ấy đứt rồi. Đôi lúc, ta tự hỏi liệu bà ấy có đi theo con đường của ba cháu không. Bà ấy chỉ sung sướng khi được thấy ngựa hoặc người sinh sản ngay trước mắt, các con gái bà thì chưa đứa nào lấy chồng hoặc có triển vọng lấy được chồng ở cái Hạt này. Cho nên bà chẳng có gì để bận tâm. Nếu không phải là dòng quý phái gốc thì hẳn bà ấy sẽ tâm thường thật sự... Chuyện Will nói là sẽ cưới Suellen là có đúng không?

- Đúng ạ, Scarlett nhìn thẳng vào mắt bà cụ, đáp. Trời đất, nàng vẫn nhớ cái hồi nàng sợ cụ bà Fontaine chết khiếp! Phải, từ đó đến nay, nàng đã trưởng thành, chỉ còn thiếu nước dám rửa cụ nếu cụ can thiệp vào công việc của ấp Tara.

- Nó có thể kiếm được đám khá hơn, cụ bà Fontaine bộc trực nói.

- Thật không? Scarlett hỏi lại, giọng kiêu kỳ.

- Đừng có lên mặt, cô nương, bà già chua chát nói. Ta không công kích cô em gái quý báu của cô đâu, mặc dù ta đã có thể làm thế nếu ta nán lại ở ngoài nghĩa trang. Điều ta muốn nói là: trong tình hình vùng này hiếm đàn ông, Will có thể lấy bất cứ cô gái nào. Nào là bốn con mèo hoang của Beatrice, nọ là đám con gái nhà Munroe, nhà McRae...

- Anh ta sẽ lấy Sue, có thể thôi.

- Con bé ấy lấy được nó là may đấy.

- Ấp Tara có được anh ta là may.

- Cháu yêu cái đồn điền này, phải không?

- Vâng.

- Yêu đến mức cháu không phản đối việc em gái cháu lấy chồng thuộc tầng lớp dưới, miễn là có một người đàn ông để trông nom ấp Tara?

- Tầng lớp dưới? Scarlett nói, ngạc nhiên về nhận xét ấy. Tầng lớp dưới? Thời buổi này thì chuyện đó có hệ trọng gì chúng nào một cô gái kiếm được một tấm chồng để lo toan chăm sóc mình?

- Chuyện ấy còn phải bàn, bà cụ nói. Một số người có thể cho cháu là cháu thức thời. Số khác có thể phán rằng cháu lật nhào những nguyên tắc lễ ra không bao giờ được suy xuyển một li. Chắc chắn Will không thuộc dòng dõi quý tộc như gia đình cháu.

Cặp mắt già sắc sảo của bà cụ hướng về phía chân dung cụ cố bà Robillard. Scarlett hình dung Will, chàng trai gầy gò, chẳng có mã gì hiển dụ, lúc nào cũng nhấm một cọng rơm, toàn bộ bề ngoài không có gì là cương nghị, giống như hầu hết đám cracker. Anh ta chẳng làm gì có trong gia phả hàng loạt cụ tổ giàu có, quý phái và quyền cao chức trọng. Thậm chí người đầu tiên của dòng họ Will đặt chân đến Georgia rất có thể là một trong những kẻ chịu ơn Oglethorpe^[95] hoặc là một nông nô. Will không bao giờ biết đến trường trung học. Thực tế, bốn năm ở trường làng miền núi là toàn bộ vốn học vấn của anh. Anh ngay thật và trung nghĩa, anh nhẫn nại và cần cù, nhưng chắc chắn anh không phải là người quý phái. Rõ ràng, theo tiêu chuẩn của gia tộc Robillard, Scarlett đang sa sút trong đẳng cấp xã hội.

- Vậy là cô chấp nhận Will vào gia đình cô?

- Phải, Scarlett dữ tợn đáp, sẵn sàng nhảy bổ vào bà già ngay từ lời lên án đầu tiên.

- Cháu có thể hôn ta đi, cụ bà Fontaine nói một cách bất ngờ và mỉm cười với thái độ tán thưởng nhất. Cho đến nay, ta chưa bao giờ ưa cháu lắm, Scarlett ạ. Cháu bao giờ cũng rắn như gỗ hồ đào, ngay cả từ hồi nhỏ, mà ta thì không ưa một phụ nữ cứng cỏi, trù bản thân ta. Cháu không nháo nhác mất thì giờ vô ích với những sự việc bất khả kháng, cho dù đó là những điều khó chịu. Cháu vượt hàng rào gợn ghê như một nhà đi săn cừ.

Scarlett mỉm một nụ cười phân vân và ngoan ngoãn chạm

môi vào gò má héo úa chìa ra cho nàng. Lại được nghe những lời tán thưởng, kể cũng thích, dù không hiểu hết ý nghĩa.

- Có ối người ở đây không đồng tình với việc cháu cho Sue lấy một gã cracker – mặc dù ai nấy đều mến Will. Họ có thể một mặt khen nó là người tốt và một mặt nói rằng một cô con gái nhà O'Hara mà phải lấy chồng hạ đẳng thì thật là kinh khủng. Nhưng cháu đừng bận tâm về điều đó.

- Cháu không bao giờ bận tâm về miệng lưỡi thiên hạ.

- Ta cũng nghe nói thế, giọng bà thoảng chút cay chua. Ờ, đừng bận tâm về dư luận. Đó có thể là cuộc hôn nhân rất tốt đẹp cũng nên. Cố nhiên, Will vẫn cứ sẽ có vẻ craker và hôn nhân cũng sẽ chẳng làm cho nó làm ra được hàng đồng tiền, nó cũng sẽ chẳng bao giờ đem lại hào quang rực rỡ cho ấp Tara như ba cháu. Nhưng Will quý phái tấ tâm. Nó có những linh cảm rất đúng. Chỉ có một người quý phái bẩm sinh mới có thể bắt mạch được những nhược điểm của chúng ta một cách chính xác như nó vừa làm ở ngoài nghĩa trang. Cả thế giới không thể quật ngã được chúng ta, nhưng chính chúng ta lại có thể đánh gục bằng cách tiếc nỗi quá đáng những gì chúng ta đã mất... và quá đắm chìm trong kỷ niệm. Phải, Will sẽ mang lại điều tốt lành cho Suellen và cho ấp Tara.

- Vậy là bà tán thành cháu để cho Will lấy Sue?

- Lạ chú, không! Giọng cụ bà Fontaine mệt mỏi, chua chát nhưng mạnh mẽ. Tán thưởng để cho craker vào làm rể những gia đình quý phái lâu đời ư? Hừ! Chẳng lẽ ta lại tán thưởng việc đem ngựa nòi lai với ngựa nòi? Ồ, dân cracker thì đôn hậu, chắc chắn và trung thực đấy, nhưng...

- Nhưng bà vừa nói, theo bà có thể là một đám tốt cơ mà! Scarlett kêu lên, hoang mang.

- À, ta nghĩ Suellen lấy được Will là tốt... hoặc lấy được ai cũng là tốt, bởi vì nó đang rất cần một người chồng. Liệu nó còn kiếm được chồng ở nơi nào khác? Và liệu cháu kiếm ở nơi nào khác ra một người quản lý tốt như Will cho ấp Tara? Nhưng như vậy không có nghĩa là ta thích cái tình thế này hơn cháu. Nhưng mình thì lại thích thế, Scarlett nghĩ thầm, cố hiểu ra ý bà lão định nói gì. Mình lấy làm sung sướng về việc Will sắp lấy Suellen.

Tại sao bà cụ lại nghĩ rằng mình phản đối chuyện đó? Bà cụ coi đương nhiên là mình không ưng, cũng như bà ấy.

Nàng cảm thấy bối rối và hơi xấu hổ như tất cả những khi có người gán cho nàng những xúc động, những động cơ mà họ tưởng nàng cũng chia sẻ với họ. Cụ bà Fontaine phe phẩy chiếc quạt lá cọ và sôi nổi nói tiếp.

- Ta chẳng tán thưởng đám này hơn cháu. Song ta là người thực tế và cháu cũng thế. Khi có chuyện gì khó chịu nhưng không làm sao khác được, ta thấy giậm chân và kêu trời là chẳng khôn ngoan gì. Đó không phải là cách ứng xử với những thăng trầm của cuộc đời. Ta biết thế vì gia đình ta cũng như gia đình bên ông bác sĩ nhà ta đã bao lần lên voi xuống chó. Và nếu bọn ta có một phương châm, thì đó là thế này. “Đừng la hét – hãy mỉm cười và chờ thời. Bọn ta đã vượt qua bao nhiêu thử thách như thế, mỉm cười và chờ thời, cho nên bọn ta trở thành những chuyên gia về mặt phán đoán để tồn tại. Bọn ta buộc phải thế vì bọn ta bao giờ cũng đặt cược nhằm ngựa. Dòng dõi ta đã bị đuổi ra khỏi Pháp cùng với đám Huguenot^[96], đuổi khỏi anh cùng với đám Ky Sĩ^[97], đuổi ra khỏi Scotland cùng với ông Hoàng Đẹp Charlie^[98], đuổi khỏi Haiti bởi bọn Nigger và bây giờ lại bị bọn Yankee làm cho lụi bại. Nhưng bọn ta bao giờ cũng lại ngoi lên hàng đầu chỉ trong một vài năm. Cháu biết tại sao không?

Bà cụ nghếch nghếch cái đầu và Scarlett nghĩ bà giống hệt một con vẹt già.

- Không, thực tình, cháu không biết, nàng lễ phép trả lời.

Nhưng nàng đã chán ngấy, chán như cái hôm bà cụ miên man kể lại những hồi ức về cuộc nổi dậy ở Creek vậy.

- Ấy, tại vì thế này. Bọn ta biết uốn mình theo cái tất yếu. Bọn ta không phải là giống lúa yến mạch, mà là kiều mạch! Khi có đông tố, lúa yến mạch chín bị đánh rạp xuống đất vì nó khô, không thể uốn mình theo chiều gió, nhưng kiều mạch chín thì đầy nhựa trong thân và biết uốn mình, và khi cơn gió đi qua, lại bật dậy, thẳng và khỏe gần như trước. Dòng giống ta không cứng ngắt. Chúng ta biết mềm mại để uốn khi có gió lớn, bởi vì chúng ta biết mềm mại là có lợi. Khi tình hình khó khăn gay go, chúng ta phục tùng cái tất yếu không hé răng kêu lên, chúng ta lao vào

công việc, chúng ta mỉm cười và chờ thời. Và chúng ta hòa hợp với những kẻ hạ đẳng, chúng ta lấy những gì chúng ta có thể moi được ở chúng. Khi nào đủ sức, chúng ta lại đá tung những kẻ mà ta đã leo lên đầu lên cổ. Đó là bí quyết để tồn tại, cháu ạ. Ngừng lại một lát, bà nói thêm – Ta truyền bí quyết đó cho cháu. Bà già cười khục khục như khoái những lời của chính mình, bất kể sự hiểm độc chứa trong đó. Tuồng như bà chờ đợi một câu bình luận nào đó của Scarlett, song nàng không hiểu rõ ý nghĩa những lời đó lắm nên không nghĩ ra điều gì để nói.

- Thế đó, bà già nói tiếp, những người trong dòng họ ta bị đánh ngã song lại vùng dậy. Ta không thể nói vậy về nhiều người ở cách đây không xa. Hãy nhìn Cathleen Calvert. Cháu có thể thấy nó sa sút đến mức nào. Thành kẻ khố rách áo ôm! Lại còn thảm hại hơn cả thằng chồng! Hãy nhìn gia đình McRae xuống tận đất đen, bất lực, không biết xoay xở ra sao, không biết làm bất cứ việc gì. Thậm chí không chịu gắng gỏi thử làm một cái gì. Họ phí phạm thời giờ vào việc khóc than thời hoàng đã qua. Và hãy nhìn xem... ờ, hãy nhìn hầu hết mọi người ở cái Hạt này, trừ thằng Alex, con Sally nhà ta, trừ cháu, trừ Jim Tarleton cùng các con gái ông ta và một số người khác. Số còn lại đã đổ gục vì họ đã hết nhựa, vì họ không cả gan vùng dậy trở lại. Những người ấy, không còn tiền, không còn nô lệ da đen, là đi đút, chỉ một thế hệ nữa là họ sẽ thành cracker thôi.

- Bà quên mất gia đình Wilkes.

- Không, ta không quên. Sở dĩ ta không nhắc đến họ là vì lịch sự thôi, bởi lẽ ta thấy Ashley là khách dưới nhà này. Nhưng một khi cháu đã nêu tên của họ thì... cháu thử nhìn họ xem! Đây là India, theo những điều ta nghe được thì nó đã thành một gái già héo hắt, mang trọn một vẻ âu sầu quả phụ vì nỗi Stuart Tarleton bị giết, không hề cố gắng quên gã đi mà bắt lấy một thằng đàn ông khác. Cố nhiên, nó đã lớn tuổi, song nếu nó có gắng thì làm gì mà chả câu được một lão góa đổng con nào đó. Con bé Honey tội nghiệp thì bao giờ cũng cuồng trai nhưng lại dần như con gà mái Nhật bản, còn Ashley thì cháu xem đấy!

- Ashley là người tốt, Scarlett bật lên.

- Ta có phủ nhận điều ấy đâu, nhưng nó bất lực như một con

rùa bị lật ngửa. Nếu như gia đình Wilkes qua được thử thách gay go này, thì đó sẽ là nhờ Melly chứ không phải Ashley.

- Melly! Lạy chúa, bà nói gì vậy! Cháu đã sống với Melly một thời gian dài, đủ để hiểu rằng cô ấy bệch tật và khiếm nhược đến mức không có gan đuổi một con ngỗng.

- Dào, ai mà lại muốn đuổi một con ngỗng làm cái quái gì! Ta thấy cái đó chỉ phí thời gian thôi. Melly có thể không đuổi được một con ngỗng nhưng nó sẽ đuổi cả thế gian hoặc cả chính phủ Yankee hoặc bất kỳ cái gì khác đe dọa Ashley quý báu của nó hoặc con trai nó hoặc những quan niệm của nó về dòng dõi trâm anh. Cách của nó không giống cách của cháu, Scarlett ạ, cũng chẳng giống cách của ta. Đó là cách mà hẳn mẹ cháu sẽ sử dụng nếu bà còn sống. Melly làm ta cứ nhớ đến mẹ cháu khi bà còn trẻ... Và có thể nó sẽ đưa gia đình Wilkes qua bước khó khăn này...

- Ô! Melly là một cô bé ngốc nghếch đầy thiện ý. Nhưng bà thật bất công đối với Ashley. Anh ấy...

- Dào! Ashley được nuôi dạy để đọc sách, chứ chẳng làm được gì khác. Cái đó chẳng thể làm cho một người thoát khỏi tình cảnh gay go như tất cả chúng ta đang lâm vào hiện nay. Ta nghe nói nó là tay thợ cày tồi nhất trong Hạt. Nay, cháu thử so sánh nó với thằng Alex nhà ta! Trước chiến tranh, Alex là thằng công tử vô dụng nhất trần đời, không bao giờ nghĩ đến chuyện gì lớn hơn một cái cà vạt mới và uống cho say và bắn quàng và săn gái. Nhưng bây giờ hãy nhìn nó mà coi! Nó học làm ruộng bởi vì đó là điều cần thiết. Nếu không thì nó đã chết đói và tất cả nhà ta cũng thế. Bây giờ bông nó trồng tốt nhất trong Hạt – phải, cô nương ạ! Tốt hơn bông của ấp Tara nhiều! Và nó còn biết chăn nuôi lợn, gà nữa. Chà! Nó là một chàng trai ưu tú, tuy hơi nóng tính. Nó biết chờ thời, biết thích ứng với những thay đổi và khi nào chấm dứt thời kỳ Tái Thiết khốn khổ này, cháu sẽ thấy Alex của ta thành một người giàu như cha nó và ông nó. Nhưng Ashley thì...

Sự coi thường Ashley làm Scarlett đau nhói.

- Những cái đó cháu nghe như thổi kèn tàu ấy, nàng lạnh lùng nói.

- À, đừng làm bộ thế, cụ bà Fontaine nói, phóng vào nàng một

tia mắt sắc như dao. Vì đó đích thị là cái tiến trình cháu đã theo từ khi cháu đi Atlanta. Ô, phải! Mặc dầu ru rú ở cái xó nhà quê này, bọn ta vẫn được nghe về những mảnh của cháu. Cháu cũng đã thích ứng theo thời thế thay đổi. Bọn ta nghe nói cháu đã phỉnh bọn Yankee, bọn da trắng rác rưởi và bọn Bị Thảm mới phất như thế nào để moi tiền chúng. Qua những điều ta được nghe thì quả cháu không hề điệu bộ màu mè. Tốt, cứ phải thế. Và moi được đồng nào thì cứ moi đến cùng, nhưng khi nào có kha khá tiền thì hãy thẳng cánh đập vào mặt bọn chúng bởi vì chúng không được việc cho cháu nữa. Hãy dứt khoát làm thế và làm cho đích đáng, bởi vì dây dưa lằng nhằng là có thể đâm lụi bại đấy.

Scarlett nhìn bà, trán cau lại vì cố gắng tiêu hóa những lời đó. Nàng vẫn không hiểu mấy và vẫn tức giận vì bà gọi Ashley là một con rùa lật ngửa.

- Cháu cho rằng bà hiểu sai Ashley, nàng đột ngột nói.

- Scarlett, cháu chẳng thông minh tí nào.

-Đó là ý kiến của bà, Scarlett cộc cằn nói, bụng ước giá có thể vả vào mặt bà già.

-À, về chuyện đòla thì cháu khác thông minh đấy. Song đó là thông minh theo cách của đàn ông. Nhưng cháu không hề thông minh theo cách của đàn bà. Cháu nhìn nhận người không tinh một chút nào.

Mắt Scarlett bắt đầu lóe lửa, hai tay hết nắm vào lại mở ra.

- Ta đã làm cháu điên tiết, phải không? Bà già mỉm cười hỏi. Ấy, chính là ta chủ định làm thế đấy.

- Ô, thật không. Tại sao, xin bà nói cho cháu biết.

- Ta có nhiều lý do.

Cụ bà Fontaine lại gieo mình xuống ghế và Scarlett đột nhiên nhận ra bà nom rất mệt và già không tưởng tượng nổi. Đôi bàn tay nhỏ xíu như móng chim chắp trên cái quạt, vàng bủng, nhợt nhạt như tay người chết. Một ý nghĩa đến xua nỗi giận khỏi tim Scarlett. Nàng cúi xuống cầm tay bà già.

- Bà nói dối cực kỳ dễ thương, nàng nói. Trong toàn bộ câu

chuyện dông dài của bà, chẳng có lời nào thực bụng cả. Bà chỉ cốt làm cho cháu khỏi nghĩ đến ba cháu thôi, phải không?

- Đừng có giở trò láu vặt với ta, bà già làu nhàu, hất tay nàng ra. Một phần vì lẽ đó, phần khác vì những điều ta nói là sự thật mà cháu quá ngu xuẩn không nhận thức ra.

Tuy nhiên, bà mỉm cười và giọng điệu không còn cay độc nữa. Nỗi phẫn nộ thay cho Ashley tiêu tan trong lòng Scarlett: nàng biết bà không thực sự nghĩ như bà nói.

-Dù sao cũng cảm ơn bà đã có nhã ý nói chuyện cho cháu khuây khỏa. Và cháu lấy làm mừng là bà đã đồng tình với cháu về chuyện Will và Suellen, mặc dù... mặc dù rất nhiều người khác phản đối.

Bà Tarleton trở lại, mang theo hai cốc sữa. Bà vốn vụng trong mọi công việc nội trợ, sữa sánh cả ra ngoài cốc.

- Tôi phải đến tận nhà lạnh để lấy đấy, bà nói. Uống nhanh đi kẻo mọi người đang ở nghĩa trang về. Scarlett, cô định để Suellen lấy Will thật đấy ư? Không phải là anh ta không tốt, nhưng cô biết đấy, anh ta là dân cracker và...

Scarlett và cụ bà Fontaine nhìn nhau. Cùng một ánh ranh mãnh lóe lên đồng thời trong mắt cả hai người.

CHƯƠNG XLI

 Sau những lời chào tạm biệt cuối cùng và khi tiếng bánh xe và vó ngựa cuối cùng đã tắt, Scarlett vào thư phòng của của bà Ellen, lấy ra một vật lấp lánh mà đêm qua nàng đã giấu vào giữa một tập giấy vàng khè trong ngăn kéo bàn viết. Nghe thấy Pork vừa sụt sịt khóc vừa dọn bữa ăn lên trên phòng ăn, nàng lên tiếng gọi bác ta. Bác tiến lại phía nàng, bộ mặt đen thiếu não như một con chó bị lạc và mất chủ.

- Pork, nàng nghiêm nghị nói, anh còn khóc nữa thì tôi.. thì tôi cũng khóc luôn bây giờ. Anh phải nín đi.

- *Veng xơ cô.* Tôi đã cố, *dưng* mà cứ *mỗi* lần cố, tui lại nghĩ đến *mexừ* Gerald, thế là...

- Vậy thì đừng nghĩ đến nữa. Mọi người khác khóc thì tôi còn

chịu được, nhưng anh thì không. Này, nàng chuyển giọng dịu dàng hơn, anh không hiểu ư? Tôi không chịu nổi vì tôi biết anh yêu ba tôi nhường nào. Hỉ mũi đi, Pork. Tôi có một món quà cho anh đây.

Pork hí mũi âm ỉ, mắt thoáng lộ vẻ quan tâm, nhưng vì lịch sự hơn là vì thích thú.

- Anh có nhớ cái đêm anh bị bắt vì đi ăn trộm gà không?

- Lạy chúa, cô Scarlett! Tui không bao giờ...

- Chà, anh có ăn trộm, chuyện đã quá lâu rồi cho nên đừng có nói dối tôi làm gì. Anh có nhớ tôi đã nói là sẽ thưởng cho anh một cái đồng hồ về sự trung thành của anh không?

- *Veng xơ* cô, tui nhớ. Tui ngỡ cô đã quên.

- Không, tôi không quên. Đây, nó đây.

Nàng chìa ra cho bác một cái đồng hồ vàng to tướng đầy nét chạm nổi, với một sợi dây đeo lưng lẳng những đồ trang sức vật vãnh.

- Lạy chúa, cô Scarlett! Pork kêu lên. Đó là cái đồng hồ của *mexừ* Gerald! Tui đã thấy ống xem giờ ở cái đồng hồ này hàng tỉ lần!

- Phải, đó là chiếc đồng hồ của ba tôi, bây giờ tôi cho anh. Anh cầm lấy.

- Ô, không! Pork sợ hãi lùi lại. Đó là một cái đồng hồ "gempmum" da trắng, hơn nữa lại là của *mexừ* Gerald. Làm sao lại nói đến chuyện đem nó cho tui, cô Scarlett? Cái đồng hồ này, theo phép nhà, là thuộc về chú Wade Hamilton.

- Nó thuộc về anh đấy. Wade Hamilton có bao giờ làm gì cho ba tôi? Nó có bao giờ chăm nom ba tôi khi ông cụ ốm yếu? Nó có bao giờ tắm rửa, mặc quần áo và cạo râu cho ông cụ? Nó có ở liên bên ông cụ khi bọn Yankee đến đâu? Nó có vì ông cụ mà đi ăn trộm đâu? Đừng có vớ vẩn. Pork. Nếu có ai đáng được thưởng cái cái đồng hồ ấy, thì đó là anh và tôi biết ba tôi ắt cũng đồng ý. Đây.

Nàng cầm lấy tay bác và đặt chiếc đồng hồ vào trong bàn tay

đen bóng. Pork kính cẩn nhìn và niềm vui sướng dần thấp sáng bừng cả gương mặt bác.

- Cho tui thật à, cô Scarlett?

- Phải, thật chứ.

- *Nhè xơ cô... cảm ơn cô.*

- Anh có muốn tôi đem nó đi Atlanta để khắc không?

- “*Khéc*” cái gì ạ? Giọng Pork có vẻ nghi ngờ.

- Là ghi đằng sau một dòng chữ, chẳng hạn như... như:” Gia đình O’Hara tặng Pork, người nghĩa bộc trung thành”.

- Không... cảm ơn cô. Chả cần *khéc* .

Pork lùi một bước, tay nắm chắc chiếc đồng hồ. Xcarett khẽ nhếch môi tủm tỉm.

- Có chuyện gì vậy, Pork? Anh không tin là tôi sẽ mang nó về ư?

- Không phải ạ. Tui tin cô... có điều là cô có thể thay đổi ý kiến.

- Tôi không làm thế đâu.

- Có thể cô lại bán nó đi. Tui chắc được *úi tên* .

- Chẳng lẽ anh lại nghĩ tôi có thể đem bán cái đồng hồ của ba tôi?

- *Veng xơ cô... nếu cô cần tên* .

- Anh đáng đánh đòn vì ý nghĩ đó, Pork ạ. Tôi đâm muốn lấy lại cái đồng hồ ấy.

- Không. Cô chả làm thế đâu!- Lần đầu tiên trong ngày, một nụ cười yếu ớt hiện ra trên bộ mặt phờ phạc vì đau buồn của Pork – Tui *bết* tính cô... *mấy lị* , cô Scarlett.

- Sao kia, Pork?

- Nếu với người da *chăng* cô chỉ cần tử tế bằng nửa phần với bọn Nigger thì tui chắc thiên hạ *xế* đối xử với cô tốt hơn.

- Họ đối với tôi cũng khá tốt rồi, nàng nói. Bây giờ anh đi kiếm cậu Ashley, bảo tôi muốn gặp cậu ở đây ngay lập tức nhé.

Ashley ngồi trên chiếc ghế của bà Ellen cạnh bàn viết trong khi Scarlett đề xuất chuyện chia cho chàng nửa số lợi nhuận của xưởng máy. Thân hình cao lớn của chàng làm cho chiếc ghế đã nhỏ lại càng thêm nhỏ. Không một lần nào mắt hai người giao nhau. Không một lần nào chàng cất tiếng ngắt lời nàng. Chàng ngồi nhìn xuống tay mình, từ từ xoay đi xoay lại ngắm nghía hết gan bàn tay đến mu bàn tay như thể mới thấy lần đầu. Mặc dầu làm việc nặng, chúng vẫn thanh mảnh, vẫn có vẻ nõn nà và được chăm chút cẩn thận so với một bàn tay nông dân.

Thấy chàng chỉ cúi đầu im lặng, nàng hơi bối rối và càng cố gắng mô tả xưởng máy cho thật hấp dẫn. Nàng cũng huy động tất cả các nụ cười, ánh mắt duyên dáng nhất để trợ lực, nhưng vô ích, vì chàng không hề ngước mắt lên. Giá mà chàng nhìn nàng đến một cái! Nàng không hề nhắc đến Will đã thông báo cho nàng về việc Ashley quyết định lên miền Bắc và giả bộ tin chắc rằng không có gì cản chàng đồng ý với kế hoạch của nàng. Tuy nhiên chàng vẫn chẳng nói chẳng rằng và cuối cùng, nàng cạn lời, im bật. Đôi vai mảnh dẻ của chàng bành ra với một vẻ kiên quyết khiến nàng cảm thấy đâm hoảng. Chấn chấn, chàng sẽ không khước từ! Chàng có lý do gì để khước từ mới được chứ?

- Ashley, nàng mở đầu, định nói tiếp, rồi lại ngừng. Lúc đầu, nàng không định nêu tình trạng mang thai của mình để thuyết phục chàng, thậm chí chỉ nghĩ đến việc Ashley thấy mình sỗ sè và xấu thế, nàng đã rụt lại, nhưng vì những lý lẽ khác dường như không có tác dụng gì, nên nàng quyết định dùng cái đó cùng với tình cảm đơn độc của mình làm con bài cuối cùng.

- Anh phải đến Atlanta. Hiện giờ tôi đang cần sự giúp đỡ của anh vì tôi không thể trông coi các xưởng máy được. Phải nhiều tháng nữa tôi mới có thể... bởi vì.. anh thấy đấy... à, bởi vì...

- Thôi tôi xin! Chàng cộc cằn nói. Lạy chúa, thôi đi, Scarlett,

Chàng đứng dậy và đột ngột ra cửa sổ, đứng xây lưng về phía nàng, nhìn đàn vịt trịnh trọng điểu hàng một qua sân.

Có phải.. có phải vì thế mà anh không muốn nhìn vào tôi? Nàng ngao ngán hỏi. Tôi biết nom tôi bây giờ..

Chàng quay ngoắt lại, đôi mắt xám nhìn xoáy vào mắt nàng mắt nàng dữ dội đến nỗi nàng bất giác đưa hai tay lên cổ họng.

Nom cô thế nào không thành vấn đề! Chàng nói nhanh và mạnh mẽ. Cô biết bao giờ tôi cũng thấy cô đẹp.

Hạnh phúc tràn ngập lòng nàng, dâng lên khoe mắt.

- Tuyệt vời biết bao lời anh vừa nói! Vì em rất xấu hổ để anh phải nhìn thấy em...

- Scarlett xấu hổ ư? Tại sao Scarlett lại phải xấu hổ? Tôi mới là kẻ phải thấy xấu hổ và thực tế là tôi lấy làm xấu hổ. Nếu tôi không ngu xuẩn thì Scarlett ắt không đến nông nỗi này, ắt chẳng bao giờ lấy Frank. Lẽ ra mùa đông năm ngoái, tôi không nên để cho Scarlett đi ra khỏi ấp Tara. Ôi, tôi thật ngu dại! Lẽ ra tôi phải biết... phải biết là Scarlett tuyệt vọng đến nước... đáng lẽ tôi phải... tôi phải...

Mặt chàng bỗng đỏ dần.

- Tim Scarlett đập cuồng loạn. Chàng đang tiếc là đã không bỏ trốn đi với mình.

- Điều tối thiểu tôi có thể làm hồi bấy giờ là đi cướp đường hoặc giết người để lấy tiền cho Scarlett nộp thuế, đáp lại công ơn Scarlett đã cứu độ và cho chúng tôi nương nhờ. Ôi, tôi đã làm hỏng hết mọi sự.

Tim nàng thất lại vì thất vọng, niềm vui sướng tan đi phần nào vì đó không phải là những lời nàng hy vọng được nghe.

- Dù sao đi nữa, hồi ấy tôi cũng phải đi, nàng mệt mỏi nói. Làm sao tôi có thể để cho anh làm những điều như vậy. Và dù sao đi nữa, đó cũng là chuyện đã qua.

- Phải, bây giờ thì chuyện đã qua rồi, chàng chậm rãi nói, giọng đầy cay đắng. Scarlett không chịu để tôi làm điều gì ô nhục, nhưng chính Scarlett thì lại tự bán mình cho một người đàn ông mà Scarlett không yêu... và có mang với anh ta, để cho tôi và gia đình tôi khỏi chết đói. Scarlett cho chúng tôi nương nhờ trong lúc không biết dựa vào đâu, thật quý hóa.

Cái nốt chát chứa trong giọng chàng tố giác một vết thương ứa máu chưa lành còn nhức nhối trong lòng và mắt nàng lộ vẻ xấu hổ khi nghe chàng nói. Chàng mau chóng nhận ra điều đó và sắc mặt chàng chuyển sang dịu dàng.

Scarlett không nghĩ là tôi phê phán Scarlett đấy chứ? Lạy chúa, không biết, Scarlett! Scarlett là người phụ nữ can đảm nhất tôi từng thấy. Tôi đang phê phán chính tôi đấy.

Chàng quay đi và lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này, đôi vai trước mặt nàng không có vẻ găng như trước nữa. Scarlett im lặng chờ một hồi lâu, hy vọng Ashley trở lại cái tâm thái lúc chàng nói về sắc đẹp của nàng, hy vọng chàng nói thêm những lời thân thiết mà nàng có thể nâng niu như báu vật trong trí nhớ. Đã bao lâu nàng chưa gặp lại chàng và nàng đã sống bằng những kỷ niệm lâu dần cũng mòn đi. Nàng biết chàng vẫn còn yêu nàng. Điều đó thật hiển nhiên trong từng đường nét của chàng, trong từng lời chua chát tự lên án mình, trong nỗi oán hận về chuyện nàng có thai với Frank. Nàng rất đổi khát khao được nghe Ashley phát biểu nỗi niềm đó thành lời, rất muốn chính mình nói những lời có thể khêu gợi một sự thú nhận, song nàng không dám. Nàng nhớ lại lời hứa của mình trong vườn cây ăn quả hồi mùa đông năm ngoái là sẽ không bao giờ lặn xả vào chàng nữa. Nàng buồn bã nhận ra rằng muốn cho Ashley vẫn ở gần mình thì phải giữ lời hứa đó. Chỉ một tiếng khao khát yêu đương, chỉ một cái nhìn van vãn tỏ ý muốn được chàng ôm ấp, là chấm dứt vĩnh viễn mọi sự. Ashley sẽ đi NewYork, chắc chắn thế. Mà mục tiêu của nàng là không để chàng đi.

- Ôi, Ashley, anh đừng tự phê phán! Làm sao lại là tội lỗi tại anh được? Anh sẽ đến Atlanta giúp tôi chứ?

- Không.

- Nhưng Ashley, giọng nàng bắt đầu nghẹn ngào vì đau đớn và thất vọng, nhưng tôi đã đặt hy vọng vào anh. Tôi rất cần anh đấy. Frank không thể giúp tôi được. Anh ấy quá bận bịu với cửa hàng và nếu anh không đến Atlanta thì tôi không biết đâu ra người giúp việc! Tất cả những người thông minh ở Atlanta đều bận công chuyện riêng, còn lại thì đều không có năng lực, và...

- Vô ích, Scarlett ạ.

- Anh muốn nói là thà anh đi NewYork, sống với bọn Yankee, chứ không đến Atlanta?

- Ai bảo Scarlett thế? Chàng quay lại đối mặt với nàng, trán hơi cau vì khó chịu.

- Will.

- Phải, tôi đã quyết định lên miền Bắc. Một người bạn cũ, hồi trước chiến tranh cùng đi du lịch châu Âu với tôi, đã dành cho tôi một chôn trong nhà băng của anh ta. Thế là hơn, Scarlett ạ. Tôi chẳng có ích gì cho Scarlett. Tôi chẳng biết gì về việc doanh thương gỗ cả.

- Nhưng về công việc nhà băng, anh lại càng không biết, mà việc đó còn khó hơn! Và tôi dám chắc tôi sẽ chiếu cố sự thiếu kinh nghiệm của anh gấp bội bọn Yankee!

Ashley cau mặt và nàng biết là mình đã lỡ lời. Chàng lại quay nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Tôi không cần chiếu cố. Tôi muốn tự lực đứng trên đôi chân của mình đúng với cái giá trị của mình. Tôi đã làm gì đời tôi cho đến bây giờ? Đã đến lúc tôi phải làm nên một cái gì đó cho thành thân... hoặc tự chôn vùi mình. Tôi đã ăn bám Scarlett quá lâu rồi.

- Nhưng tôi đề nghị anh hưởng nửa số lợi nhuận của xưởng máy kia mà. Ashley! Anh sẽ độc lập bởi vì... anh thấy đấy, chính anh sẽ là chủ công việc kinh doanh.

- Đâu sẽ vẫn hoàn đấy. nửa số lợi nhuận ấy, tôi đâu có bỏ tiền ra mua, mà chỉ nhận như một món quà tặng. Mà tôi thì nhận quá nhiều quà tặng của Scarlett rồi – một mái nhà để nướng nấu, cơm ăn và thậm chí cả áo mặc cho bản thân tôi, Melanie và cháu bé. Và tôi chẳng đền bù gì cho Scarlett cả.

- Ô, có chứ! Một mình Will thì không thể...

- À, bây giờ tôi có thể chẻ củi rất gọn chứ gì?

- Ôi, Ashley! Nàng tuyệt vọng kêu lên, nước mắt long lanh, khi nghe cái giọng châm biếm của chàng. Chuyện gì đã xảy ra với anh từ khi tôi đi vậy? Anh ăn nói thật phũ phàng và chua chát. Trước kia anh có thể đâu.

- Chuyện gì xảy ra ư? Một điều rất đặc biệt, Scarlett ạ. Tôi đã bắt đầu suy nghĩ. Tôi thấy rằng kể từ khi Liên bang đầu hàng đến khi Scarlett đi khỏi đây, tôi chẳng suy nghĩ gì thật sự. Tôi đã ở trong một tình trạng trì trệ và dường như chỉ cần có cái gì để ăn, có cái giường để nằm là đủ. Nhưng khi Scarlett đi Atlanta, ghé

vai đảm đương gánh nặng của một người đàn ông, thì tôi thấy mình không đáng mặt đàn ông... thực vậy, còn thua xa phụ nữ. Những ý nghĩ như vậy thật chẳng thú vị chút nào và tôi không muốn phải mang chúng trong đầu nữa. Nhiều người đàn ông khác ra khỏi chiến tranh còn thiếu thốn hơn tôi, vậy mà bây giờ, hãy nhìn họ xem. Cho nên tôi sẽ đi NewYork.

- Nhưng... tôi không hiểu đấy! Nếu anh chỉ cần việc làm thôi, thì Atlanta có khác gì NewYork. Và xưởng máy của tôi...

- Không, Scarlett. Đây là cơ hội cuối cùng của tôi. Tôi sẽ lên miền Bắc. Nếu tôi đến Atlanta làm việc cho Scarlett, đời tôi dứt khoát sẽ tiêu.

Cái tiếng "tiêu - tiêu - tiêu" vang lên khủng khiếp trong nàng như hồi chuông báo tử. Nàng vội nhìn vào ánh mắt chàng, nhưng cặp mắt màu xám ấy đang trừng trừng nhìn xuyên qua nàng vào khoảng không như quan sát một số phận nào đó mà nàng không thấy được, không hiểu được.

- Tiêu? Anh muốn nói... phải chăng anh đã làm điều gì khiến bọn Yankee ở Atlanta có thể bắt anh. Có nghĩa là về chuyện giúp Tonny chạy trốn... hay... Ôi, Ashley, anh không ở trong đảng 3K đấy chứ?

Đôi mắt xám vụt quay trở lại nhìn nàng và chàng thoáng mỉm cười, mắt vẫn buồn rười rượi.

- Tôi quên mất là Scarlett là người thực dụng thường hiểu một sự theo nghĩa đen. Không, tôi không sợ bọn Yankee. Tôi muốn nói là nếu tôi đi Atlanta và lại nhận sự giúp đỡ của Scarlett nữa, tôi sẽ chôn vùi mọi hy vọng lập thân một mình.

-Ồ, nàng thở dài, nhẹ hẫng người, nếu chỉ có thế!

- Phải, chàng lại cười một nụ cười còn giá băng hơn trước. Chỉ có thế. Chỉ vì lòng tự ái đàn ông của tôi, lòng tự trọng của tôi và - nếu Scarlett muốn gọi thế cũng được - vì linh hồn bất tử của tôi.

- Nhưng, nàng chuyển qua một chiến thuật khác, anh có thể dần dần từng bước mua lại xưởng máy ấy của tôi, nó sẽ trở thành của riêng anh và lúc đó...

-Scarlett, chàng quyết liệt ngắt lời, tôi xin nói là không! Còn có

những lý do khác nữa.

- Lý do gì?

- Lý do gì thì Scarlett biết rõ hơn ai hết trên đời này.

- Ô... thế à? Nhưng... cái đó sẽ ổn thôi, nàng vội trấn an chàng. Anh biết đấy, tôi đã hứa cái hôm ở ngoài vườn, hồi mùa đông năm ngoái ấy, và tôi sẽ giữ lời hứa và...

- Vậy là Scarlett tự tin hơn tôi. Tôi không tin là mình đủ sức giữ được một lời hứa như vậy. Đáng lẽ tôi không nên nói thế nhưng tôi phải làm cho Scarlett hiểu. Scarlett ạ, tôi sẽ không nói chuyện này nữa đâu. Thế là xong rồi. Bao giờ Will và Suellen cưới, tôi sẽ đi NewYork.

Cặp mắt gương to, dữ dội của chàng xoáy vào mắt nàng một lát rồi chàng rảo bước đi ngang qua căn phòng. Tay chàng đã đặt trên đấm cửa. Scarlett đăm đăm nhìn theo, đau đớn. Cuộc hội kiến đã kết thúc và nàng đã thất bại. Kiệt sức vì sự căng thẳng cùng nỗi buồn khổ ngày hôm qua, cộng thêm nỗi thất vọng lúc này, thần kinh nàng đột ngột rời rã và nàng kêu lên: "Ôi, Ashley!" và gieo mình xuống chiếc sofa rệu rạo, và khóc như điên dại.

Nàng nghe thấy tiếng chân chàng phân vân rời chỗ cửa, quay lại và giọng chàng luống cuống lặp đi lặp lại gọi tên nàng ngay trên đầu. Có tiếng chân lật đật chạy từ bếp qua tiền sảnh và Melanie vào phòng, mắt gương to hốt hoảng.

Scarlett... cái thai có... ?

Scarlett giúi đầu vào lớp vải bọc bụi bặm và lại la to:

- Ashley... thật nhỏ mọn! Thật độc ác... thật đáng ghét!

- Ôi, Ashley, anh đã làm gì chị ấy? Melanie quì xuống sát cạnh sofa và ôm lấy Scarlett. Anh đã nói gì? Làm sao anh nỡ thế? Anh có thể làm chị ấy sẩy thai đấy! Có gì không ổn, chị?

- Ashley... chú ấy thật... thật ương bướng và đáng ghét!

- Ashley, em thật lấy làm lạ về anh! Ai lại làm chị ấy xáo đảo lên đến thế giữa lúc bụng mang dạ chửa và khi bác O'Hara chưa ấm chỗ dưới mồ!

- Đừng có làm âm lên với chú ấy! Scarlett vặc lại, bất chấp

logic, nhắc đầu lên khỏi vai, mái tóc đen cứng xỏ ra khỏi lưới, mặt hoen vệt nước mắt. Chú ấy có quyền làm những gì chú ấy thích!

- Melanie, Ashley nói mặt tái nhợt, để anh nói rõ đầu đuôi. Scarlett có nhã ý mời anh đến Atlanta làm quản đốc một trong hai xưởng máy của chị ấy...

- Quản đốc! Scarlett bất bình kêu lên. Tôi đề nghị chia cho chú ấy nửa số lợi nhuận và chú ấy...

- Và anh nói với chị ấy là anh đã thu xếp để gia đình mình lên miền Bắc và chị ấy...

- Ôi, Scarlett lại kêu lên, lại bắt đầu nức nở, tôi đã nói đi nói lại với chú ấy rằng tôi rất cần chú ấy... rằng tôi không thể kiếm được ai cai quản xưởng máy... rằng tôi sắp sửa sinh cháu... vậy mà chú ấy vẫn cứ từ chối! Và bây giờ... bây giờ, tôi sẽ phải bán xưởng máy, và tôi biết chắc là không thể bán được giá, tôi sẽ mất tiền, rồi có thể chúng ta sẽ thiếu đói cũng nên, nhưng chú ấy bất cần. Chú ấy thật ác!

Nàng lại rúc đầu vào bờ vai của Melanie và một hy vọng le lói nhóm lên, xua một phần nỗi đau thực sự khỏi tim nàng. Nàng có thể tìm thấy ở tấm lòng tận tụy của Melanie một đồng minh, biết rằng Melanie sẵn sàng phần nộ với bất kỳ ai, kể cả người chồng yêu dấu của mình, làm Scarlett phải khóc. Melanie lao vào Ashley như một con chim bồ câu nhỏ quyết liệt, lần đầu tiên trong đời, gương mặt mở mồm chàng.

- Ashley, làm sao anh nỡ từ chối chị ấy? Bất kể cả những gì chị ấy đã giúp đỡ cứu mang chúng ta! Anh làm cho chúng ta có vẻ vô ơn biết chừng nào! Mà bây giờ chị ấy đang không biết xoay xở ra sao với cái th... Anh thật chẳng hào hiệp chút nào! Chị ấy đã giúp đỡ chúng ta khi chúng ta cần được giúp đỡ và bây giờ, khi chị ấy cần anh thì anh lại từ chối!

Scarlett tinh quái liếc trộm Ashley vẻ ngạc nhiên, hoang mang in rành rành trên nét mặt chàng khi chàng nhìn vào đôi mắt đen đầy công phẫn của Melanie. Chính Scarlett cũng ngạc nhiên về sự công kích mạnh mẽ của Melanie vì nàng biết Melanie coi chồng mình là hoàn hảo, không có gì khiến vợ có thể trách cứ, coi mọi quyết định của chàng chỉ đứng sau ý Chúa.

- Melanie... chàng mở đầu, rồi xòe tay ra, vẻ bất lực.

- Ashley, làm sao anh có thể do dự? Anh thử nghĩ xem chị ấy đã làm những gì cho chúng ta – cho em! Không có chị ấy thì em đã chết ở Atlanta khi sinh bé Beau rồi! Và chị ấy... phải, chị ấy đã giết một tên Yankee để bảo vệ mẹ con em. Anh có biết chuyện ấy không. Chị ấy đã giết người vì mẹ con em. Chị ấy đã làm quần quật như một tên nô lệ trước khi anh và Will trở về, để chúng em khỏi chết đói. Khi em nghĩ đến những lúc chị ấy cày ruộng, hái bông, em có thể... Ôi, chị thân yêu!

Nàng cúi đầu, hôn lên mái tóc bù rối của Scarlett với tất cả lòng gắn bó cuồng nhiệt.

- Và bây giờ lần đầu tiên chị ấy yêu cầu chúng ta giúp đỡ một việc thì...

- Em không cần phải kể với anh những gì chị ấy đã làm cho chúng ta.

- Và Ashley, anh thử nghĩ mà xem! Ngoài việc giúp đỡ chị ấy, anh thử nghĩ xem điều ấy có ý nghĩa như thế nào đối với chúng ta – được sống ở Atlanta giữa bà con mình chứ không phải sống với bọn Yankee, có cô Pitty, có bác Henry và tất cả bạn bè chúng ta, bé Beau sẽ có rất nhiều bạn cùng chơi và sẽ được đi học. Nếu lên miền Bắc, chúng ta ắt sẽ không thể cho con đi học, đàn đúm với bọn trẻ Yankee và ngồi cùng lớp với lũ nhóc đen! Chúng ta sẽ phải thuê một cô gia sư và em thấy chúng ta khó mà có khả năng...

- Melanie, Ashley nói, giọng thản nhiên một cách dễ sợ, có thực em muốn đi Atlanta đến như vậy không? Em không hề nói thể khi chúng ta bàn chuyện đi New York. Em không hề tỏ ý...

- Ô, nhưng mà khi chúng ta bàn chuyện đi New York, em tưởng ở Atlanta không có việc gì cho anh, vả chăng, em đâu có cương vị để cãi lại. Bốn phận người vợ là phải theo chồng, chồng đi đâu thì mình đi đấy. Nhưng bây giờ Scarlett đang rất cần chúng ta và có một việc chỉ có mình anh đảm nhiệm được thì chúng ta có thể về nhà! Về nhà!

Nàng ôm ghì lấy Scarlett, giọng trở nên say sưa:

- Em sẽ lại được thấy Ngã Năm và con đường Cây Đào và... và...

ôi, sao mà em nhớ tất cả những cái đó! Và biết đâu chúng mình chẳng có thể có một căn nhà riêng nho nhỏ! Dù nhỏ bé, tồi tàn mấy em cũng chẳng cần miễn là... một căn nhà riêng của chúng ta!

Mắt nàng ngời ngời phấn khởi và hạnh phúc trong khi hai người kia đăm đăm nhìn nàng. Ashley thì ngó ra, còn Scarlett thì vừa ngạc nhiên vừa xấu hổ. Không bao giờ Scarlett nghĩ rằng Melanie nhớ Atlanta đến thế, khao khát được trở về và có một căn nhà riêng đến thế. Xưa nay Melanie vẫn có vẻ rất bằng lòng ở ấp Tara thành thử khi nàng bộc lộ nỗi nhớ nhà, Scarlett không khỏi sửng sốt.

Ôi, Scarlett, chị thu xếp này cho bọn em, thật tốt quá! Chị biết em ao ước được về nhà xiết bao!

Như tất cả mọi lần đứng trước cái thói quen của Melanie thường gán những động cơ đẹp cho những việc chẳng có gì tốt đẹp, Scarlett cảm thấy vừa ngỡ ngàng vừa bực, và đột nhiên nàng không dám nhìn thẳng vào mắt cả Ashley lẫn Melanie.

- Bọn em sẽ có thể có một căn nhà riêng nho nhỏ. Chị có thấy không chúng em lấy nhau đã năm năm mà không có lấy một tổ ấm?

- Cô chú có thể cùng ở nhà cô Pitty với chúng tôi. Đó là nhà của cô chú, Scarlett lẩm bẩm nói, tây vôn vê chiếc gối, mắt nhìn xuống để giấu vẻ đắc thắng vừa chớm lên trong đó khi nàng cảm thấy tình hình đảo ngược theo chiều thuận lợi cho mình. ;

- Không. Nhưng dù sao cũng cảm ơn chị,. Scarlett thân yêu. Ở thế thì chật quá. Chúng em sẽ kiếm được một cái nhà... Ashley, anh nói đồng ý đi!

- Scarlett, Ashley nói, giọng mất hết âm sắc, hãy nhìn tôi.

Giật mình, nàng ngược lên và bắt gặp đôi mắt xám đầy vẻ vô vọng mệt mỏi và cay đắng.

- Scarlett, tôi sẽ đi Atlanta... Tôi không đủ sức chọi lại với cả hai người. Chàng quay gót bước ra khỏi phòng. Một nỗi sợ day dứt làm giảm phần nào niềm vui chiến thắng trong tim nàng. Mắt Ashley vừa rồi có cái vẻ y hệt như lúc chàng bảo là đời chàng sẽ tiêu nếu chàng đi Atlanta.

Sau khi Suellen và Will thành hôn và Careen vào tu viện Charleston, Ashley, Melanie cùng Beau đến Atlanta, mang theo Dilcey để nấu bếp và làm bảo mẫu. Prissy và Pork được để lại ấp Tara đến khi nào Will kiếm được những lục điền da đen khác để làm đồng, thì cũng sẽ về thành phố nốt.

Ngôi nhà gạch nhỏ Ashley thuê được cho gia đình mình, ở phố Cây Trường xuân, ngay đằng sau nhà bà cô Pitty và hai mảnh sân sau liền nhau, chỉ ngăn bởi một hàng rào thủy lập um tùm lờm chờm. Melanie đã chọn nó chính vì lẽ ấy. Buổi sáng đầu tiên trở về Atlanta, trong khi vừa cười vừa khóc, vừa ôm hôn Scarlett và bà cô Pitty, nàng nói nàng đã bị cách chia khỏi những người thân yêu lâu đến nỗi giờ đây có ở gần nhau mấy cũng chưa đủ.

Ngôi nhà này thoát kỳ thủy có hai tầng, nhưng tầng trên đã bị đại bác phá hủy trong thời kỳ bị bao vây và chủ nhà trở về nhà sau khi Liên bang đầu hàng, không đủ tiền để xây lại. Ông ta đành chỉ lợp một mái bằng lên tầng dưới còn lại, làm cho căn nhà có cái dáng bè bè mất cân đối của một cái nhà xếp bằng những hộp đựng giấy trẻ con chơi. Dựng trên một căn hầm chứa, trên nền nhà cao hơn mặt đất nhiều và một cầu thang dài dẫn lên cửa vào làm nó hơi có vẻ lố lăng. Nhưng cái vẻ vô duyên ấy phần nào được bù lại bởi hai cây sồi già đẹp rủ bóng lên ngôi nhà và một cây ngọc lan với vòm lá bụi bặm điểm những chùm hoa trắng mọc cạnh thêm. Bãi cỏ xanh rộng san sát cỏ ba lá, xung quanh có hàng rào thủy lập lô xô rậm rạp xen lẫn với những bụi kim ngân thơm ngào ngạt. Đây đó, giữa đám cỏ, vươn ra những nhánh hoa hồng từ những thân già bị chà đạp cùng những nhánh hoa hồng và trắng vẫn ngoan cường nở rộ như thể chưa hề biết đến chiến tranh và lũ ngựa Yankee phá phách.

Scarlett nghĩ đó là ngôi nhà ở xấu nhất nàng từng trông thấy nhưng đối với Melanie thì Trại Mười Hai Cây Sồi vào lúc huy hoàng nhất cũng không đẹp hơn. Đó là tổ ấm: cuối cùng, nàng và Ashley cùng Beau đã được sum họp dưới mái nhà của chính mình.

Từ Macon, nơi cô cùng sống với Honey từ năm 1862, India Wilkes trở về với anh trai, làm cho căn nhà đậm chất. Nhưng Ashley và Melanie hoan hỉ đón tiếp cô. Thời thế đã thay đổi, tiền nong eo hẹp, nhưng không gì làm suy chuyển các quy tắc sinh

hoạt ở miền Nam là các gia đình bao giờ cũng vui vẻ dành chỗ cho họ hàng nghèo hoặc thuộc phái nữ chưa chồng.

Honey đã lấy chồng, và theo lời của India, người chồng thuộc tầng lớp dưới, một gã đàn ông thô kệch miền tây, từ Mississippi đến sinh cơ lập nghiệp ở Macon. Gã có bộ mặt tròn đỏ phùng phùng, giọng nói oang oang, cung cách bông phèng, India không tán thành cuộc hôn nhân và, do đó chẳng sung sướng gì ở nhà em rể. Cô mừng rỡ nghe tin Ashley giờ đã có nhà riêng và cô có thể rút khỏi cái môi trường không thích hợp đồng thời thoát cái nạn phải nhìn thấy đứa em gái ngu ngốc đủ đởn hạnh phúc với một gã đàn ông không xứng với mình.

Những người khác trong gia đình lại thán cho rằng cô nàng Honey dần dần lúc nào cũng cười rinh rích đã thành công vượt mức chờ đợi và đều ngạc nhiên thấy cô vợ được một chàng. Đó là một người quý phái và khá sung túc, nhưng đối với India, vốn sinh trưởng ở Georgia và được nuôi dạy theo những truyền thống của Virginia, bất kỳ ai không ở vùng duyên hải phía Đông đều là nhà quê và mọi rợ. Có lẽ chồng Honey thoát được cảnh ở chung nhà với India cũng sung sướng như khi cô đi khỏi đó, vì đạo này, sống cạnh cô chẳng dễ chịu gì.

Giờ đây, India đã dứt khoát không màng đến chuyện lấy chồng. Cô đã hai mươi lăm cái xuân xanh và bề ngoài nom phù hợp với tuổi, cho nên khỏi cần phải cố làm duyên làm dáng nữa. Cặp mắt bền bệ không lông mi của cô nhìn thẳng vào thế giới với thái độ không khoan nhượng và đôi môi mỏng luôn luôn mím chặt, kiêu kỳ. Kể cũng lạ, cái vẻ trang trọng và tự hào của cô hiện nay lại hợp với cô hơn là cái yếu điệu thiếu nữ dịu dàng hồi ở Trại Mười Hai Cây Sồi. Thế của cô bây giờ gần như thế của một quả phụ. Ai nấy đều biết rằng nếu Stuart Tarleton không tử trận ở Gettysburg thì hẳn cậu đã lấy cô, cho nên người ta dành cho cô sự kính trọng cần có đối với một phụ nữ đã hứa hôn nhưng chưa kịp thành hôn.

Sáu buồng của ngôi nhà phố Cây Trường xuân chẳng bao lâu đã được bày biện sơ sài bằng những đồ gỗ thông và gỗ sồi rẻ tiền nhất ở cửa hàng của Frank vì Ashley không có tiền, buộc phải mua chịu nên chàng từ chối mọi thứ đắt tiền và chỉ mua những thứ tối cần thiết. Điều đó khiến Frank, vốn rất quý Ashley, rất

khó xử và làm Scarlett khổ tâm. Cả nàng lẫn Frank đều sẵn sàng biểu không chàng những đồ đạc bằng gỗ bồ đào và gỗ hồng chàm trở đẹp nhất trong cửa hàng, song vợ chồng Wilkes một mực từ chối. Trong nhà trống trơ và xấu xí, nom đến cảm cảnh. Scarlett đau lòng nghĩ đến Ashley phải sống trong những căn phòng không thảm trải, không rèm che. Nhưng chàng thì dường như không để ý đến những tiểu tiết xung quanh ấy, còn Melanie, lần đầu tiên từ khi lấy chồng có được căn nhà riêng, thì sung sướng và thực sự hãnh diện về tổ ấm của mình. Scarlett ắt sẽ cảm thấy nhục nhã ê chề nếu phải tiếp bạn bè trong một căn nhà không màn che trướng rủ, không nệm không thảm, không đủ ghế ngồi, không đủ tách uống trà và cùi-dĩa. Nhưng Melanie thì trân trọng ngôi nhà của mình như thể trong đó đầy những rèm nhung và sofa bọc gấm vậy.

Mặc dầu rõ ràng là Melanie cảm thấy hạnh phúc, nàng vẫn không khỏe lên được. Việc sinh bé Beau đã làm nàng kiệt lực và sau đó, công việc nặng nhọc ở ấp Tara lại càng hủy hoại sức khỏe của nàng. Nàng gầy đến nỗi tưởng như những lóng xương nhỏ bé sẵn sàng chòi ra khỏi làn da trắng xanh. Đứng từ xa nhìn nàng chơi nhớn với con trai ở sân sau, Melanie tựa như một cô gái nhỏ vì thân nàng nhỏ không tưởng tượng nổi gần như không có “eo”, không có ngực mà mỏng thì phẳng như mỏng bé Beau. Đã thế nàng lại không biết tự trọng, cũng không đủ ý thức khôn ngoan (là Scarlett nghĩ thế) để khâu thêm tí điển đăng ten tổ ong vào ngực áo hoặc đệm coocxê, thành thử dáng nét gầy guộc lộ ra rất rõ. Cũng như thân hình, mặt nàng quá mảnh dẻ, quá xanh xao và cặp lông mày óng ả cong cong, thanh tú như vôi bướm càng đậm nét đen trên nền da tái nhợt. Trong khuôn mặt nhỏ, đôi mắt quá to để có thể coi là đẹp, càng có vẻ đồ sộ vì những quầng đen bên dưới, nhưng cái thần biểu hiện trong đó thì vẫn y nguyên như thời nàng còn là cô gái vô tư. Chiến tranh cùng với khổ đau và công việc cực nhọc thường xuyên đều không làm gì được vẻ bình thản dịu dàng của đôi mắt ấy. Đó là đôi mắt của một người đàn bà hạnh phúc, một người dù bão tố có lồng lộn quanh mình cũng không khuấy đảo được niềm thanh thản ở tận đáy lòng.

Làm sao cô ta có thể giữ được đôi mắt trong sáng thế, Scarlett nghĩ thầm trong khi nhìn Melanie một cách thèm muốn. Nàng biết mắt mình đôi khi có cái vẻ của một con mèo đói. Có lần

Rhett đã nói với gì về đôi mắt của Melanie – một sự so sánh với vấn đề nào đó với những ngọn nến? À, phải, giống như hai điều thiện giữa một thế giới tàn ác. Phải, đó là hai ngọn nến được che khỏi mọi cơn gió, hai đốm sáng êm dịu ngồi ngồi niềm hạnh phúc lại được trở về nhà giữa bạn bè thân thiết.

Ngôi nhà nhỏ lúc nào cũng đông khách. Ngay từ nhỏ. Melanie đã được mọi người yêu mến và bà con hàng phố ùn ùn kéo đến chúc mừng nàng trở về. Ai nấy đều mang theo quà: đồ linh tinh, tranh ảnh, một vài chiếc cùi-dĩa, áo gối, khăn ăn, thảm nhỏ, những vật xinh xẻo thoát khỏi bàn tay cướp bóc của bọn lính Sherman và giữ như của báu, nhưng khi đem đến tặng thì họ thể lấy thể để rằng chúng chẳng được việc gì cho họ.

Những ông già đã từng xông pha chiến trận ở Mexico với cha nàng tới thăm, đưa theo những vị khách giới thiệu với “cô con gái dịu dàng của đại tá Hamilton thân mến”. Các bạn cũ của mẹ nàng thường xúm quanh nàng vì Melanie hết sức kính trọng người trên, một an ủi lớn cho các bà già trong cái thời buổi nhố nhăng này, khi mà lớp trẻ dường như quên hết các phép tắc lễ nghĩa. Nhưng phụ nữ thuộc lứa tuổi nàng, người có chồng có con, kẻ đã thành quả phụ, đều yêu quý nàng vì nàng đã trải những nỗi đau của họ mà không trở nên chua chát và luôn thông cảm lắng nghe họ thổ lộ nỗi niềm. Đám thanh niên đến như bao giờ cũng vậy, chỉ vì ở nhà nàng, họ có thể vui chơi và gặp những bạn bè họ muốn gặp.

Xung quanh con người tế nhị và khiêm nhường của Melanie mau chóng hình thành một nhóm cả trẻ lẫn già, đại diện cho phần tinh hoa còn lại của xã hội tiền chiến ở Atlanta, tất cả đều nghèo tiền của nhưng cao sang về gia thế, thuộc loại “giấy rách giữ lấy lề” kiên cường nhất, cứ như thể cái xã hội Atlanta, bị chiến tranh làm tan tác, phân li, chết vợ đi, hoang mang vì thời thế thay đổi, đã tìm thấy ở nàng một hạt nhân bất khuất quanh đó nó có thể phục hưng lại.

Melanie còn trẻ nhưng có đầy đủ các đức tính mà số người còn lại dày dặn trên đời này rất quý trọng: nghèo mà vẫn tự hào, can đảm chịu đựng không kêu ca phàn nàn, hồ hởi vui vẻ, hiếu khách, đôn hậu và nhất là trung thành với mọi truyền thống cũ. Melanie không chịu thay đổi, thậm chí không chịu thừa nhận là

có lý do gì để thay đổi trong thế giới đổi thay. Dưới mái nhà nàng, những ngày xưa dường như trở lại, mọi người phấn chấn lên và cảm thấy khinh bỉ cái trào lưu sống cuồng dại và sa hoa đang cuốn băng bọn Bị Thảm và bọn Cộng Hòa mới phát.

Khi họ nhìn vào gương mặt trẻ của nàng và đọc thấy trên đó sự trung thành không thể lay chuyển với quá khứ, họ có thể tạm quên những kẻ phản bội trong giai tầng của chính họ, những kẻ đang gây cảm phẫn, lo sợ và đau buồn. Mà những kẻ như vậy lại khá nhiều. Có những người con nhà dòng dõi, bị cảnh nghèo đẩy đến chỗ tuyệt vọng chạy sang hàng ngũ địch, trở thành đảng viên đảng Cộng Hòa và chấp nhận những vị trí do kẻ chiến thắng ban cho, để gia đình khỏi phải đi ăn xin. Có những cựu binh còn trẻ mà không đủ can đảm vật lộn kiên trì nhiều năm để xây dựng cơ đồ. Những thanh niên đó, theo đuôi Rhet, ăn cánh với bọn Bị Thảm xoay sở kiếm tiền bằng những thủ đoạn bẩn thỉu.

Xấu xa nhất trong bọn phản bội lại là đám con gái của một số gia đình thượng đẳng ở Atlanta. Đám này, lớn lên từ sau khi Liên bang đầu hàng, chỉ có những kỷ niệm con nít về chiến tranh và thiếu hẳn lòng căm ghét cay đắng của các bậc cha mẹ anh chị. Họ không hề mất chồng, mất người yêu. Họ không nhớ gì mấy về sự giàu có, huy hoàng đã qua, trong khi bọn sĩ quan Yankee thì... sao mà đẹp trai, bảnh bao, sao mà hồn nhiên vô tư lự! Bọn này mở những vụ hội thật huy hoàng, cười những con ngựa thật đẹp và rất mực tôn sùng các thiếu nữ miền Nam. Họ trọng đãi các cô nàng như những bà hoàng, hết sức ý tứ không đụng chạm đến lòng tự ái dễ tổn thương của các cô nàng, vậy nói cho cùng thì... tại sao lại không giao du với họ?

Họ hấp dẫn gấp bội các chàng trai địa phương ăn vận xoàng xĩnh, lúc nào cũng nghiêm nghị và làm việc đầu tắt mặt tối chẳng còn mấy thì giờ để vui chơi. Thành thử đã có một số vụ bỏ nhà theo các sĩ quan Yahki làm cho các gia đình hết sức đau lòng. Có những người anh trai hay em trai gặp chị gái hay em gái ngoài phố không thèm hỏi, những ông bố bà mẹ không bao giờ nhắc đến tên con gái nữa. Nhớ đến những bi kịch ấy, những người nêu cao phương châm: “Không đầu hàng” cảm thấy một nỗi sợ lạnh toát ngấm vào tận mạch máu, vậy mà chỉ cần thấy gương mặt dịu dàng nhưng bất khuất của Melanie là nỗi sợ đó tan biến. Như

các bà già nói, nàng là một tấm gương lành mạnh và tuyệt hảo cho các cô gái trong thành phố. Và vì nàng không hề phô trương đức hạnh của mình, nên các cô không có lý do gì để giận nàng.

Không bao giờ Melanie nghĩ rằng nàng đang trở thành thủ lĩnh của một hội mới. Nàng chỉ nghĩ là mọi chuyện là mọi người có nhã ý đến thăm nàng và muốn rủ nàng gia nhập các câu lạc bộ khêu may hoặc nhảy múa hoặc âm nhạc của họ. Mặc dù các thành phố bạn ở miền Nam thường chê bai Atlanta là thiếu văn hóa, nơi này từ trước đến nay vẫn là một trung tâm âm nhạc, yêu thích nhạc hay, và hiện nay ở đây đang sống lại một đam mê cuồng nhiệt đối với âm nhạc ngày càng tăng lên theo tỷ lệ thuận với khó khăn căng thẳng của thời cuộc. Khi nghe nhạc, người ta có thể quên dễ dàng hơn những bộ mặt đen trắng tráo ở ngoài phố cùng những bộ quân phục xanh.

Melanie hơi lúng túng khi thấy mình được đặt ở cương vị đứng đầu Câu Lạc Bộ Âm Nhạc Tối Thứ Bảy mới được thành lập. Nàng chỉ có thể cắt nghĩa việc đó bằng cái lý do là nàng có thể đệm Piano cho bất kỳ ai, kể cả chị em nhà McLure hát rất sai giọng mà lại thích song ca.

Sự thật Melanie, như một nhà ngoại giao tài giỏi, đã liên kết được nhiều nhóm nữ nghệ sĩ chơi đàn hạc, câu lạc bộ hợp xướng nam nhiều bè và hội Mandolin và ghita thiếu nữ với Câu Lạc Bộ Âm Nhạc Tối Thứ Bảy, khiến cho Atlanta hiện nay có những buổi hòa nhạc bỏ nghe. Thực tế, nhiều người nói rằng Câu Lạc Bộ chơi bản Cô gái Bohemia còn vượt xa những buổi biểu diễn chuyên nghiệp họ được nghe ở New York. Chính sau khi nàng “thu phục” được nhóm nữ nghệ sĩ chơi đàn hạc, bà Merriwether mới bàn với các bà Meade và Whiting là phải đưa nàng lên cầm đầu chơi đàn hạc thì nàng có thể hòa hợp được với bất kỳ ai, bà Merriwether tuyên bố thế. Bản thân bà chơi đại phong cầm cho hội hát ở nhà thờ Hội Giám Lý và, với tư cách là người chơi đại phong cầm, bà chẳng trọng đàn hạc hoặc những người chơi đàn hạc gì lắm. Melanie cũng được bầu làm thư ký cho cả Hội Làm Đẹp Mồ Mả Các Liệt Sĩ Vết Vàng của Chúng Ta lẫn của Câu Lạc Bộ Khêu May của Quả Phụ - Cô Nhi Liên Bang. Vinh dự mới này đến sau một cuộc họp liên tịch sôi động của các tổ chức nói trên suýt kết thúc dữ bằng sự tan vỡ của những quan hệ bạn bè sống chết có nhau.

Trong cuộc họp đã nảy ra vấn đề là có nên dọn cỏ trên những ngôi mộ của lính Hợp Chúng Quốc ở cạnh mộ của các chiến sĩ Liên Bang hay không. Sự lộn xộn không hàng lối của các nắm cỏ Yankee làm phí công của các bà cô nhằm làm đẹp nơi yên nghỉ của các tử sĩ bên mình. Lập tức những ngọn lửa âm ỉ trong những lồng ngực bùng lên dữ dội và hai tổ chức liền phân biệt gườm gườm nhìn nhau. Câu Lạc Bộ Khâu May tán thành việc dọn cỏ, còn Hội Làm Đẹp Mộ Liệt Sĩ thì kịch liệt phản đối.

Bà Meade nói lên quan điểm của nhóm sau:” Rẫy cỏ trên mộ bọn Yankee ư? Chỉ cần hai xu, tôi sẽ đào xác tất cả bọn Yankee lên, ném vào hố rác của thành phố!”.

Nghe những lời sang sảng ấy, các thành viên của hai hội đứng cả lên, mỗi bà mỗi cô đều bộc bạch tâm tư và không ai nghe ai cả. Cuộc họp được tổ chức ở phòng khách nhà bà Merriwether và cụ cố Merriwether, bị “sơ tán” vào bếp, sau này cụ kể lại là tiếng náo động nghe hết như loạt pháo mở màn trận Franklin. Và cụ - nói thêm - cụ cho rằng ở giữa trận Franklin còn an toàn hơn ở giữa cuộc họp đó của các bà.

Không hiểu sao Melanie len được vào giữa đám đông đang kích động ấy và không hiểu sao cái giọng mọi khi vốn êm ái của nàng lại vượt lên trên tiếng huyên náo, lọt được vào tai mọi người. Tim nàng như thót lên cổ vì sợ - dám phát biểu giữa cuộc họp sục sôi phần nộ này!- Giọng nàng run lên, nhưng nàng vẫn tiếp tục kêu:” Cho phép tôi, các bà các chị!” cho đến khi sự ồn ào xẹp xuống.

- Tôi muốn nói... có nghĩa là từ lâu tôi đã nghĩ rằng... rằng không những ta phải nhổ cỏ, mà con phải trồng hoa trên đó nữa. Tôi.. tùy các bà các chị muốn nghĩ sao thì nghĩ, nhưng mỗi lần mang hoa đến mộ anh Charlie thân yêu, tôi đều đặt một vài bông hoa trên một một người Yankee không quen biết ở cạnh đó. Nom nó... thật hoang phế tội nghiệp!

Lại nhao nhao to tiếng hơn và lần này hai phe nhập làm một đồng thanh phản đối.

- Trên mộ bọn Yankee ư? Ôi, Melly, làm sao cô có thể thế!- Chúng đã giết Charlie - Chúng suýt giết cả cô nữa!- Chao, bọn Yankee có thể đã giết Beau từ khi mới lọt lòng!- Chúng đã định

đốt áp Tara để cô mất nơi nương tựa!

Melanie bít chặt lấy thành ghế, hồ như rụn xuống dưới trọng lượng của một sự bất đồng tình nàg chưa từng vấp phải bao giờ.

- Ôi, các bà các chị! Nàng kêu lên, van vủ. Xin cho phép tôi nói nốt! Tôi biết không có quyền nói về vấn đề này vì tôi không có người thân yêu nào tử trận ngoài Charlie và đội ơn Chúa, tôi lại biết nơi anh tôi an nghỉ! Nhưng trong chúng ta hôm nay, có biết bao người không biết chồng, con, anh, em mình chôn ở đâu và...

Nàng nghẹn lời và căn phòng lặng hẳn đi.

Cặp mắt nẩy lửa của bà Meade tối sầm lại. Bà đã làm cuộc hành trình dài đến Gettysburg sau trận đánh ở đó định mang thi hài Darcy về, nhưng không ai có thể chỉ cho bà biết cậu được chôn ở đâu. Đâu đó, trong một cái hố đào vội vàng ở vùng đất địch. Và kia, miệng bà Allison run lên. Chồng bà và em trai bà đã tham gia cuộc đột kích không may của tướng Morgan vào Ohio và tin tức cuối cùng bà nhận được về họ là cả hai đã ngã xuống bên bờ sông khi kỵ binh Yankee xông lên tấn công. Bà không biết hiện họ nằm ở đâu. Con trai bà Allison chết trong một trại tù binh ở miền Bắc và, là người nghèo nhất trong số những người nghèo, bà không có cách nào để đưa hài cốt con về. Nhiều người khác đọc thấy trên danh sách thương vong tên người thân kèm theo mấy chữ “Mất tích... coi là chết” và đó là thông tin cuối cùng họ được biết về những người đàn ông họ đã tiễn ra mặt trận. Họ hướng về Melanie những con mắt như muốn nói: “Tại sao cô lại khởi lại những vết thương ấy làm gì? Đó là những vết thương không bao giờ lành – những vết thương đó không biết người thân yêu của mình nằm đâu.”

Tiếng Melanie mạnh lên trong tĩnh lặng căn phòng.

- Mộ của họ ở đâu đó trên miền đất Yankee cũng như những nấm mồ Yankee ở đây, và... ôi, sẽ khủng khiếp biết bao nếu ta biết một phụ nữ Yankee nào đó nói đến chuyện họ đào họ lên và...

Bà Meade khẽ nấc lên một tiếng nghe dễ sợ...

- Nhưng sẽ tuyệt diệu biết bao nếu ta biết một phụ nữ Yankee phúc hậu nào đó... Mà nhất định là phải có một số phụ nữ Yankee

phúc hậu. Thiên hạ muốn nói gì thì nói, không thể nào tất cả phụ nữ Yankee đều xấu. Tuyệt diệu biết bao nếu ta biết họ dọn cỏ trên những người của chúng ta và mang hoa đến đặt trên đó, cho dù họ là kẻ thù của ta. Giả sử Charlie yên nghỉ trên miền Bắc, tôi sẽ ám lòng biết mấy nếu được biết là có một người nào đó... Và các bà các chị muốn nghĩ về tôi như thế nào thì nghĩ – giọng nàng lại vỡ ra – tôi sẽ xin ra khỏi cả hai câu lạc bộ và sẽ... sẽ nhổ tất cả mọi ngọn cỏ trên tất cả mọi nấm mồ Yankee mà tôi gặp, không những thế, còn trồng cả hoa nữa... và... tôi dám thách ai ngăn được tôi!

Và vừa nói lời thách thức cuối cùng đó, Melanie liền òa lên khóc và cố loạng choạng bước về phía cửa ra vào.

Một giờ sau, cụ cố Merriwether, yên trí ngồi đằng hoàng trong khu vực nam giới của tiệm” Gái Thời Đại “, kể lại cho ông bác Henry Hamilton rằng sau câu nói đó, mọi người đều khóc và ôm hôn Melanie. Mọi sự kết thúc trong dào dạt thương yêu và Melanie được bầu làm thư ký của cả hai tổ chức.

- Và thế là họ sẽ dọn cỏ. Điều chán ốm là Dolly lại gợi ý giao cho tôi việc ấy bởi vì tôi chẳng có việc gì khác mà làm. Tôi chẳng thù ghét gì bọn Yankee và tôi nghĩ Melly có lý, còn các mục thần nanh đở mổ ấy sai. Nhưng ở tuổi tôi, lại thêm chứng đau lưng mà lại phải đi nhổ cỏ!

Melanie ở trong ban giám đốc Cô Nhi Viện gồm toàn nữ và góp phần sưu tầm sách cho Hội Thành Lập Thư Viện Thanh Niên mới được thành lập. Cả đến câu lạc bộ kịch nghiệp dư, những đệ tử của Thespy, mỗi tháng trình diễn một lần, cũng kêu gào nàng tham gia. Nàng quá nhút nhát không dám xuất hiện trên sân khấu dưới ánh đèn dầu hỏa, nhưng nàng có thể may trang phục bằng những bao gai trong trường hợp đó là chất liệu duy nhất có trong tay. Chính nàng đã bỏ lá phiếu quyết định ở Câu Lạc Bộ Đọc Shakespeare ủng hộ việc xen giữa các tác phẩm của nhà đại thi hào để “đổi món” bằng Dickens và Bulwer-Lytton chứ không phải bằng những bài thơ của Byron như gợi ý của một thành viên Câu Lạc Bộ còn trẻ, đọc thân mà Melanie thậm lo là rất phóng đảng.

Những tối cuối hè, ngôi nhà nhỏ thiếu ánh sáng của nàng bao

giờ cũng đầy khách. Không bao giờ có đủ ghế và thường khi các bà các cô phải ngồi trên những bậc thềm hiên trước, còn quanh họ nam giới ngồi trên lan can, trên những chiếc hòm hoặc trên bãi cỏ mé dưới. Đôi khi nhìn thấy khách khứa ngồi ngay trên cỗ uống trà, món giải khát duy nhất mà gia đình Wilkes có thể mời họ, Scarlett băn khoăn tự hỏi làm sao Melanie có thể quyết định phô bày sự nghèo túng của mình như thế mà không xấu hổ. Chừng nào Scarlett chưa có khả năng sắm đồ đạc bày biện ngôi nhà bà cô Pitty như hồi trước chiến tranh và đãi khách bằng vang ngon, whisky pha bạc hà, Jambông sấy, đùi nai ướp lạnh thì nàng chưa có ý định mời khách đến nhà – đặc biệt là loại thượng khách như những người thường lui tới nhà Melanie.

Tướng John B. Gordon, vị anh hùng lớn của bang Georgia thường xuyên đến đó cùng với gia đình. Cha Ryan, vị linh mục – thi sĩ, mỗi lần qua Atlanta đều không bao giờ quên ghé thăm. Ông chinh phục những người tụ tập ở đó bằng trí tuệ của mình và hiếm khi cần phải nài nỉ nhiều mới chịu đọc bài “Thanh gươm của tướng Lee” hoặc bài “Ngọn lửa chiến bại” bất tử của ông, những vần thơ bao giờ cũng làm các thính giả rơi lệ. Alex Stephens, cựu phó tổng thống Liên Bang, lần nào về thành phố cũng tới thăm và mỗi khi được biết ông đang ở nhà Melanie, mọi người kéo đến chật nhà, ngồi hàng giờ say mê nghe chuyện con người tàn phế mảnh khảnh có giọng nói sang sảng. Trong những buổi đó thường có khoảng một tá trẻ con hàng tiếng đồng hồ sau giờ ngủ thường lệ vẫn còn thức, đầu gật gà gật gù trong tay bố mẹ. Gia đình nào cũng muốn con cái mình nhiều năm sau có thể kể rằng chúng đã được Phó tổng thống vĩ đại hôn hoặc đã được bắt bàn tay từng góp phần chèo lái con thuyền Đại Nghĩa của Liên bang. Tất cả các nhân vật quan trọng đến thành phố đều ghé thăm nhà Wilkes và nhiều khi nghỉ đêm tại đó. Trong những trường hợp ấy, ngôi nhà nhỏ mái bằng trở nên chật cứng, India buộc phải nằm trên một nệm rơm trong cái khoang nhỏ dùng làm buồng trẻ dành cho Beau, còn Dilcey thì hối hả luôn qua hàng rào sau nhà chạy sang vay chị bếp nhà bà cô Pitty ít trứng để chuẩn bị bữa điểm tâm. Dù thế nào mặc lòng, Melanie vẫn tiếp đãi họ lịch sự, như thể nhà nàng là một tòa lâu đài vậy.

Không, Melanie không hề nghĩ rằng người ta tập hợp quanh nàng như quanh một ngọn cờ yêu dấu đã bạc phai. Cho nên nàng

vừa kinh ngạc vừa bối rối, khi, kết thúc một buổi tối thù vị tại nhà nàng trong đó ông đã đọc vai Macbeth rất đạt, bác sĩ Meade hôn tay nàng và phát biểu những nhận xét sau đây bằng cái giọng trước kia ông thường dùng để nhắc đến sự Nghiệp Vinh Quang của Chúng Ta:

- Tiểu thư Melly thân mến của tôi, những giờ phút dưới mái nhà tiểu thư bao giờ cũng là một đặc quyền và mọi điều thích thú, bởi vì tiểu thư và những phụ nữ như tiểu thư là trái tim của tất cả chúng ta, là tất cả những gì còn lại của chúng ta. Bọn chúng đã cướp đi tuổi hoa các chàng trai của chúng ta, cướp đi tiếng cười của các cô gái của chúng ta. Bọn chúng đã hủy hoại sức khỏe của chúng ta, tróc rẽ cuộc đời chúng ta. Bọn chúng đã tàn phá sự phồn thịnh của chúng ta, kéo chúng ta lùi lại năm chục năm và chất một gánh nặng quá lớn lên vai các trẻ nhỏ của chúng ta lẽ ra phải được cắp sách đến trường, lên vai những người già của chúng ta lẽ ra phải được thoải mái sưởi nắng. Nhưng chúng ta sẽ xây dựng lại vì chúng ta có những trái tim như trái tim của tiểu thư làm nền móng. Và chừng nào chúng ta còn những trái tim như vậy, bọn Yankee không thể chiếm đoạt hết được!

Cho tới khi thân hình Scarlett xô ra tới mức mà cả đến tấm khăn san đen to của bà cô Pitty cũng không giấu nổi nàng vẫn thường xuyên cùng Frank lách qua hàng rào sau nhà tham gia các cuộc tụ tập những đêm hè ở hiên nhà Melanie. Bao giờ nàng cũng ngồi hẳn ngoài vòng ánh sáng, khuất trong bóng tối chỗ che, vừa không phải phơi mình ra lộ lộ vừa có thể kín đáo nhìn ngắm khuôn mặt Ashley cho thật đã.

Ashley là lực duy nhất hút nàng tới đó, vì các cuộc chuyện trò đều khiến nàng buồn chán, bao giờ cũng rập theo một khuôn: đầu tiên là thời buổi khó khăn; sau đó, tình hình chính trị; rồi tất yếu đến chiến tranh. Các bà kêu ca về chuyện mọi thứ đều đắt đỏ. Theo ý các ông, liệu thời tốt đẹp có bao giờ trở lại hay không, các bà hỏi vậy. Và các ông thông kim bác cổ bao giờ cũng trả lời dứt khoát là có. Chóng, chầy chỉ là chuyện thời gian thôi. Khó khăn chỉ là tạm thời. Các bà biết là các ông nói dối và các ông biết là các bà biết mình nói dối. Nhưng mặc dù thế, các ông vẫn vui vẻ nói dối và các bà giả vờ tin các ông. Ai nấy đều biết thời buổi

khó khăn còn kéo dài vô hạn độ.

Hết chuyện thời buổi khó khăn, các bà chuyển sang bàn về thái độ ngày càng trắng tráo của bọn da đen, những hành động xúc phạm của bọn Bị Thảm và nổi nhục phải thấy bọn lính Yankee la cà ở mọi góc phố. Theo ý các ông, liệu có bao giờ bọn Yankee dứt điểm với việc "Tái Thiết" bang Georgia không? Các ông trấn an rằng công cuộc Tái Thiết sẽ kết thúc chóng vánh thôi – ngay khi nào những đảng viên Dân Chủ lại được quyền bầu cử. Các bà dù tế nhị để không hỏi khả năng đó bao giờ thành hiện thực và hết chuyện chính trị, người ta lại bắt đầu luận về chiến tranh.

Bất cứ khi nào hai người cũ của Liên Bang gặp nhau ở bất cứ nơi nào, cũng chỉ có một đầu đề nói chuyện duy nhất, và khi nào khoảng trên dưới một tá tụ tập lại là y như rằng các kỷ niệm chiến trận lại trở nên sống động và bao giờ chữ "nếu" cũng chiếm ngôi thượng đẳng trong câu chuyện.

- "Nếu bây giờ nước Anh đã công nhận chúng ta".. "Nếu Jeff Davis kịp trưng thu toàn bộ bông và đưa được sang Anh trước khi hàng rào phong tỏa thắt chặt lại"... "Nếu ở Gettysburg, Longstreet chấp hành đúng mệnh lệnh"... "Nếu Jeb Stuart không vì cuộc đột kích ấy mà vắng mặt khi Marse Bob cần đến ông..." "Nếu chúng ta không mất tướng Stonewall Jackson" ... "Nếu Vicksburg không thất thủ..." "Nếu chúng ta cầm cự được thêm một năm nữa.." Và bao giờ cũng: "Nếu họ đừng đưa Hood thay thế Johnston..." hoặc "Nếu họ giao cho Hood chỉ huy ở Dalton, thay vì Johnston"...

Nếu! Nếu! Những giọng kéo dài bốc lên rạo rục một niềm phấn hứng xa xưa khi họ trò chuyện trong bóng tối tĩnh lặng – những người lính bộ binh, kỵ binh, pháo binh gợi lại hồi ức thời kỳ cuộc đời thăng hoa nhất như giữa hoàng hôn mùa đông hiu hắt nhớ về cái nóng hừng hực độ đương hè.

"Họ chẳng nói chuyện gì khác", Scarlett nghĩ: "Toàn chiến tranh là chiến tranh, lúc nào cũng vậy. Và họ sẽ chỉ nói độc một chuyện ấy cho đến khi chết". Nàng nhìn quanh, thấy những chú nhỏ nằm trong tay cha, mắt long lanh, hơi thở gấp khi nghe nói đến những cuộc xuất kích ban đêm, những đợt kỵ binh xông lên

cắm cờ trên chiến lũy địch. Tưởng chừng như chúng nghe thấy cả tiếng trống trận, tiếng kèn thúc quân, tiếng hô giáp chiến, trông thấy những đoàn quân đi trong mưa, chân đau nhừ, cờ tả tơi rũ rượi.

“Và cả những đứa trẻ ấy nữa cũng sẽ không nói chuyện gì khác. Chúng sẽ nghĩ: Chiến đấu với bọn Yankee và trở về mù lòa, què cụt hoặc... Không trở về nữa, là điều tuyệt vời và vinh quang. Tất cả đều thích nhớ lại và nói chuyện về chiến tranh. Nhưng mình thì không. Thậm chí mình không thích nghĩ đến nó. Mình sẽ quên hết những gì dính dáng đến chiến tranh nếu mình có thể... ôi, nếu mình có thể!”

Nàng sờn da gà khi nghe Melanie kể lại những chuyện ở ấp Tara, nên Scarlett thành một nữ anh hùng khi đối mặt với những tên xâm lược, cứu được thanh gươm của Charlie, khoe Scarlett đã dập tắt lửa như thế nào. Scarlett chẳng cảm thấy thích thú hay tự hào gì về những điều đó. Nàng hoàn toàn không muốn nghĩ đến chúng.

“Ôi, tại sao họ không thể quên được nhỉ? Tại sao họ không thể nhìn về phía trước và đừng ngoái lại? Chúng ta thật ngu dại mới lao vào cuộc chiến tranh ấy. Chúng ta càng sớm quên nó đi càng tốt”.

Nhưng không ai muốn quên cả, dường như không ai khác ngoài nàng, cho nên Scarlett lấy làm sung sướng có thể thành thật nói với Melanie rằng nàng rất ngưỡng khi phải xuất hiện trước mọi người, dù là trong bóng tối. Melanie hiểu ngay lời giải thích ấy, nàng vốn cực kỳ nhạy cảm với mọi vấn đề có liên quan đến sinh nở. Melanie rất muốn có một đứa con nữa, nhưng cả bác sĩ Meade lẫn bác sĩ Fontaine đều đã khẳng định là nàng sẽ chết nếu đẻ thêm đứa nữa. Cho nên chỉ cam phận một nửa, nàng qua phần lớn thời gian bên cạnh Scarlett để hưởng lây niềm khoái cảm về một sự mang thai không phải của mình. Đối với Scarlett, vốn chẳng những không muốn có đứa con sắp tới mà còn khó chịu về sự có mang không đúng lúc này, thái độ đó là tột đỉnh của thói đa cảm ngu xuẩn. Nhưng nàng có một cảm giác thích thú tội lỗi khi nghĩ đến lệnh của các bác sĩ cấm mọi sự gần gũi chung đụng thực sự giữa Ashley và vợ chàng.

Đạo này Scarlett gặp Ashley luôn, nhưng không bao giờ gặp một mình. Tối nào trên đường từ xưởng về nhà, chàng cũng ghé qua nhà nàng để tường trình công việc trong ngày, nhưng Frank và bà Pitty thường có mặt hoặc, tệ hơn nữa, cả Melanie và India nữa. Nàng chỉ có thể hỏi những câu dính dáng đến công việc, góp ý kiến rồi nói: “Anh ghé qua như thế này thật là tốt. Chúc ngủ ngon”. Giá mà nàng không có mang! Đây là một cơ hội trời cho để sáng sủa đi xe ngựa với chàng đến nhà máy, qua những khu rừng hiu quạnh, xa những cặp mắt nhòm ngó, tưởng tượng như mình đang sống lại những ngày ung dung nhàn nhã ở Hạt cũ trước chiến tranh.

Không, nàng sẽ không tìm cách gọi chàng nói một lời yêu đương nào! Nàng sẽ không ám chỉ đến tình yêu bằng bất cứ giá nào. Nàng đã thề độc với mình là sẽ không bao giờ làm thế nữa. Nhưng, nếu nàng có dịp một mình với chàng một lần nữa, biết đâu chàng có thể bỏ cái mặt nạ xã giao chung chung chàng vẫn đeo từ ngày đến Atlanta. Biết đâu chàng chẳng có thể lại trở về bản ngã khi xưa, lại là chàng Ashley mà nàng đã biết từ trước cái buổi tiệc ngoài trời, trước khi bất kỳ lời yêu đương nào được thốt ra giữa hai người. Nếu không thể thành tình nhân của nhau, thì có thể lại là bạn và nàng có thể sưởi trái tim lạnh lẽo, cô đơn của mình trong lửa ấm tình bạn của nàng.

“Giá mình có thể đẻ xong phật đứa bé này”, nàng sốt ruột nghĩ thầm, “sau đó mình sẽ có thể ngày nào cũng đi xe ngựa với chàng và chúng mình sẽ trò chuyện...”

Không phải chỉ có niềm khao khát được gần chàng làm Scarlett quần quai sốt ruột mong chóng tới lúc ở cũ. Hai xưởng xưa đang cần đến nàng. Cả hai xưởng đã lỗ từ khi nàng nghỉ không trực tiếp giám sát, giao lại cho Hugh và Ashley phụ trách.

Hugh hoàn toàn không có khả năng kinh doanh mặc dù chàng đã cố gắng hết sức. Chàng buôn bán đã kém, điều khiển lao động lại còn kém hơn, bất kỳ ai cũng có thể nài được chàng giảm giá. Nếu một tay thầu khoán lấu cá nào nói rằng gỗ thuộc loại kém, không xứng với giá đặt, Hugh liền cảm thấy trong trường hợp ấy có một người hào hoa chỉ có thể xin lỗi và hạ giá xuống. Khi Scarlett được biết giá tiền chàng bán một nghìn foot gỗ sần, nàng tức đến phát khóc. Loại gỗ sần tốt nhất nhà máy từng sản xuất

ra, mà chàng gần như cho không! Và chàng không sao quản lý được các kíp thợ. Bọn da đen đòi được trả lương hàng ngày và thường thường được đồng nào là uống say khướt, sáng hôm sau không đến làm việc. Trong trường hợp ấy, Hugh bắt buộc phải kiếm thợ mới, và công việc lại chậm trễ. Với những khó khăn đó, nhiều ngày liền, Hugh không rút ra được để vào thành phố bán gỗ.

Thấy những món lời tuột khỏi tay Hugh, Scarlett đâm điên đầu với sự bất lực và ngu xuẩn của chàng. Khi nào để xong, có thể trở về làm việc được, nàng sẽ cho Hugh thôi ngay và mượn một người khác. Bất cứ ai cũng có thể làm tốt hơn. Và nàng đã không bao giờ dính dáng tới bọn Nigger tự do nữa. Làm sao có thể hoàn thành được cái gì với bọn Nigger luôn bỏ việc.

- Frank ạ, nàng nói với chồng sau một cuộc hội kiến nảy lửa với Hugh về đám thợ bỏ việc, em gần như quyết định thuê bọn tù làm việc cho hai xưởng cưa. Cách đây ít lâu, em có phen nản với Johnnie Gallegher, tay đốc công của Tommy Wellburn, về những khó khăn trong việc đôn đốc bọn da đen làm việc và anh ta hỏi tại sao em không thuê bọn phạm nhân. Em thấy đó là một ý hay. Anh ta bảo em có thể thuê lại một số với tiền công xá chẳng đáng là bao và nuôi chúng ăn hết sức rẻ mạt. Anh ta còn nói rằng em có thể bắt chúng làm việc theo bất cứ cách nào mình thích mà không bị bọn Phòng Phóng Thích nhau nhau đến thò mũi vào những chuyện không liên quan gì đến chúng. Và khi Johnnie Gallegher hết hợp đồng với Tommy, em sẽ thuê ngay anh ta để thay Hugh. Một kẻ đã điều hành được một đám người Ireland man dai dưới quyền mình, chắc chắn sẽ có thể bắt bọn tù làm được khối việc với năng suất cao.

Tù nhân! Frank không biết nói sao. Thuê tù nhân, đó là điều quá xá nhất trong tất cả những kế hoạch điên cuồng Scarlett đã đề ra, thậm chí còn tệ hơn cả cái ý định mở tiệm giải khát nữa.

Chí ít đó cũng là ý kiến của Frank và giới thủ cựu trong đó chàng sinh hoạt. Cái chế độ thuê tù nhân làm việc này mới nảy sinh do sự nghèo nàn của bang sau chiến tranh. Không đủ khả năng nuôi tù. Bang phải cho họ ra làm thuê cho những người cần nhiều nhân công lao động trong việc xây dựng đường sắt, khai thác dầu thông và gỗ rừng. Tuy Frank và các bạn hữu điềm đạm

ngoan đạo của chàng hiểu rõ sự cần thiết của chế độ ấy, họ vẫn coi đó là điều đáng phàn nàn. Nhiều người trong số đó trước kia thậm chí đã không ủng hộ chế độ nô lệ và bây giờ họ cho hiện tượng này còn tệ hơn nhiều.

Vậy mà Scarlett lại muốn thuê tù! Frank biết nếu nàng làm như thế, chàng sẽ không bao giờ dám cất cao đầu lên nữa. Việc đó còn tệ hại gấp bội việc nàng sở hữu và tự điều hành hai xưởng cửa hoặc bất cứ việc gì khác nàng đã làm. Trước đây, mỗi lần đưa ý kiến phản đối, bao giờ chàng cũng kèm theo câu hỏi: “Mọi người sẽ nói sao?”. Nhưng bây giờ, cái nỗi này... cái nỗi này còn sâu hơn cả nỗi sợ công luận kia nữa. Chàng cảm thấy đây là một sự mua bán thân thể con người ngang tầm với tệ mãi dâm, một tội lỗi sẽ hàn vết lên tâm hồn chàng nếu chàng để cho nàng làm thế.

Tin chắc điều đó là sai trái, Frank thu hết can đảm Scarlett không được làm như vậy, đưa những nhận xét mạnh đến nỗi nàng sững sốt im bật. Cuối cùng, để làm chàng yên lòng, nàng nhu mì nói rằng, nàng không có chủ trương thực sự như vậy. Chỉ tại quá mệt mỏi với Hugh và bọn Nigger tự do nên nàng mới phát khùng thế thôi. Trong thâm tâm, nàng vẫn ngấm ngấm nghĩ đến chuyện ấy với đôi chút thèm muốn. Lao động tù nhân sẽ giải quyết được một trong những vấn đề gay go nhất của nàng, nhưng nếu Frank làm to chuyện thế...

Nàng thở dài. Nếu chỉ ít một trong hai xưởng cửa sinh lợi thì nàng còn có thể đành lòng vậy, nhưng Ashley làm ăn cũng chẳng hơn Hugh là mấy.

Thoạt đầu, Scarlett bất bình và thất vọng vì Ashley không nắm được ngay và làm cho xưởng máy sinh lợi gấp đôi thời kỳ nàng quản lý. Chàng thông minh thế, đọc nhiều sách thế, chẳng có lý do gì khiến chàng không thành công rực rỡ và làm ra hàng đống của. Thế nhưng chàng lại chẳng thành công gì hơn Hugh. Những sai lầm, sự thiếu kinh nghiệm, thiếu đầu óc kinh doanh cùng những dẫn đo áy náy trong thủ đoạn giao dịch ở chàng thật giống hệt ở Hugh.

Tình yêu nồng cháy trong Scarlett vội vàng tìm có biện hộ cho Ashley, nàng không nhìn hai người dưới cùng một góc độ. Hugh

thì rành là ngu xuẩn hết đường cứu vãn rồi, còn Ashley chỉ là bở ngỡ trong kinh doanh mà thôi. Tuy nhiên, muốn hay không, nàng vẫn phải thừa nhận rằng không bao giờ Ashley có thể nhắm tính nhanh trong đầu và định một giá chính xác như nàng đã được. Đôi khi nàng tự hỏi có bao giờ chàng biết phân biệt nổi gỗ ván sàn với gỗ đà ngang. Bản thân chàng vốn là người hào hoa và bởi bản thân chàng là người đáng tin cậy, nên Ashley tin cậy mọi tên vô lại đến với mình và nhiều lần suýt làm nàng mất tiêu của nếu nàng không khéo léo can thiệp vào. Và nếu chàng cảm tình với ai, chàng sẵn sàng bán chịu gỗ cho họ, không cần nghĩ đến chuyện tìm hiểu xem họ có tiền gửi ngân hàng hoặc có tài sản gì không. Về mặt này, chàng cũng ngờ nghếch như Frank.

Nhưng chắc chắn chàng sẽ vỡ vạc tinh khôn ra! Và trong khi chờ đợi chàng rút được bài học, nàng rất mực khoan dung và kiên nhẫn với những sai lầm của chàng, như một người mẹ yêu thương. Mỗi tối khi chàng ghé qua nhà nàng, phờ phạc và chán nản, nàng tìm mọi cách khéo léo gợi ý giúp đỡ, không biết mệt. Nhưng mặc dầu nàng ra sức khuyến khích động viên, mắt chàng vẫn có một vẻ đờ đẫn kỳ lạ mà nàng không hiểu nổi và đâm sợ. Chàng đã khác đi nhiều, không còn là Ashley ngày xưa nữa. Nếu gặp được chàng một mình, chưa chừng nàng có thể tìm ra lý do cũng nên.

Tình hình đó làm nàng nhiều đêm mất ngủ. Nàng băn khoăn về Ashley vừa vì biết chàng chẳng sung sướng gì, vừa vì thấy rằng tình trạng ấy ắt không giúp chàng trở thành nhà kinh doanh gỗ giỏi. Nàng cảm thấy như bị cực hình vì nổi các nhà máy của mình nằm trong tay hai kẻ không có chút ý thức kinh doanh nào như Hugh và Ashley, đau lòng thấy những kẻ cạnh tranh cướp mất những khách hàng sộp nhất mặc dầu nàng đã làm việc cật lực và vạch kế hoạch thật cẩn thận cho những tháng phải nằm thúc thủ này. Ôi, giá nàng có thể trở lại làm việc! Nàng sẽ phụ trách Ashley và nhất định chàng sẽ tạ ơn. Và Johnnie Gallegher có thể điều hành nhà máy kia để nàng lo việc bán gỗ và mọi sự sẽ tốt đẹp. Còn Hugh, anh ta có thể đánh xe đi giao hàng nếu anh ta vẫn muốn làm việc cho nàng. Anh ta chỉ có khả năng làm việc ấy thôi.

Dĩ nhiên, Gallegher có vẻ là một tay vô lương tâm, mặc dầu rất

thông minh, nhưng... nàng biết kiếm ra ai khác? Tại sao những người khác vừa thông minh vừa lương thiện lại ngại làm việc cho nàng đến thế? Nếu nàng thuyết phục được một trong những người đó nhận làm cho nàng, thay chân Hugh, nàng sẽ không phải lo lắng nhiều đến thế này, nhưng...

Tommy, mặc dầu lưng bị tật, là nhà giàu thầu khoán nhiều việc nhất thành phố và, theo lời mọi người làm ra khối tiền. Bà Merriwether và Rene phát tài, hiện đã mở một hiệu bánh ở khu trung tâm. Cửa hiệu được Rene quản lý với một tinh thần tiết kiệm chính cống Pháp và cụ cố Merriwether giờ thay Rene đánh xe đi bán pate, sung sướng được thoát khỏi cái góc lò sưởi của mình. Các chàng trai nhà Simmon nhiều nơi đặt mua gạch đến nỗi phải nung lò ba ca mỗi ngày. Và Kells Whiting cũng hốt tiền bằng cái máy làm duỗi tóc vì anh ta bảo đảm da đen rằng họ sẽ không bao giờ được phép bầu cho liên danh ứng cử viên Cộng Hòa nếu còn để tóc quăn.

Tất cả những thành viên thông minh khác mà nàng quen biết người bác sĩ, luật sư, kẻ bán hàng cũng đều khảm khá. Tình trạng uể oải bơ phờ xâm chiếm họ thời kỳ ngay sau chiến tranh đã biến mất hoàn toàn và họ quá bận rộn lo xây dựng cơ nghiệp của bản thân, đâu còn thì giờ giúp xây dựng cơ nghiệp của nàng. Những người không bận rộn là những tay thuộc loại Hugh... hay Ashley. Định làm ăn kinh doanh mà lại có mang thì thật rắc rối!

“Mình sẽ không bao giờ có con nữa”, nàng quyết định dứt khoát. “Mình sẽ không chịu giống những phụ nữ khác, năm nào cũng đẻ sòn sòn. Lạy chúa, thế sẽ có nghĩa là mỗi năm mất sáu tháng, rõ ràng mình không thể vắng mặt ở đó lấy một ngày. Mình sẽ nói thẳng với Frank rằng mình không muốn có con nữa”. Frank thì muốn có một gia đình đông đúc, nhưng nàng sẽ có cách thuyết phục chàng. Đây là đứa con cuối cùng của nàng. Hai xương cửa quan trọng hơn nhiều.

CHƯƠNG XLII

carlett sinh con gái, một hài nhi bé choắt đầu nhăn thín, xấu như một con khỉ không có lông và giống Frank một cách phi lý. Trừ người bố sượng mê, không ai có thể thấy nét gì đẹp ở con bé, nhưng hàng xóm láng giềng độ lượng bảo rằng tất

cả trẻ sơ sinh xấu xí, cuối cùng, đều hóa ra xinh cả. Nó được đặt tên là Ella Lorena. Ella, để nhớ đến bà ngoại Ellen và Lorena, vì đó là cái tên thời thượng nhất để đặt cho con gái, cũng như Robert E. Lee và Stonewall Jackson cho con trai, và Abraham Lincoln và Emancipation (Giải Phóng) cho trẻ con da đen.

Nó sinh ra vào giữa một tuần lễ náo động điên cuồng, cả Atlanta căng thẳng chờ đợi một tai họa. Một gã da đen khỏe là vừa hiếp một phụ nữ da trắng, liền bị bắt thật, nhưng chưa kịp đưa ra xử thì bọn 3K đã đột nhập vào nhà giam và lạng lẽ treo cổ gã. Đảng 3K hành động như vậy để tránh cho nạn nhân chưa được nêu tên khỏi phải ra làm chứng trước phiên tòa công khai. Cha và anh trai nàng thà bắn chết nàng còn hơn để nàng ra tòa, bêu nổi nhục trước thiên hạ, cho nên dân thành phố thấy việc tự động hành hình gã da đen là một giải pháp hợp tình hợp lý, thực tế là giải pháp đúng đắn duy nhất có thể chấp nhận được. Nhưng các nhà chức trách quân sự thì nổi giận. Họ chẳng thấy có lý do gì khiến cô gái không nên ra trước tòa như một nhân chứng.

Lính tráng bắt bớ lung tung, thề quét sạch bọn 3K dù có phải bắt giam tất cả những người da trắng ở Atlanta. Vừa khiếp sợ vừa hậm hực, đám da đen dọa đột một số nhà để trả đũa. Không khí nháo nhác, rộn lên những lời đồn đại, nào là bọn Yankee sẽ xử giảo hoạt nếu tìm ra tìm ra những lời đồn đại, nào là bọn da đen định phối hợp nổi dậy chống người da trắng. Dân chúng trong thành phố đóng kín cửa ra vào và cửa sổ, ở lì trong nhà, đàn ông không dám đi làm, để vợ con không ai che chở.

Nằm mệt lả trên giường, Scarlett yếu ớt thầm cảm tạ Thượng Đế là Ashley đã khôn ngoan không tham gia đảng 3K, còn Frank thì quá lớn tuổi và non gan. Thật khủng khiếp biết bao nếu biết rằng bọn Yankee có thể ập đến nhà, bắt họ đi bất cứ lúc nào! Tại sao đám thanh niên điên đầu trong đảng 3K không để mặc mọi sự, mà lại cứ kích động bọn Yankee lên như thế? Xét cho cùng, có thể cô gái nọ không hề bị hiếp cũng nên. Có thể cô ta chỉ bị một cơn hoảng đâm ngớ ngẩn vì cô ta, một lô đàn ông có thể bị mất mạng.

Trong bầu không khí này, khi mà thần kinh căng thẳng như đang theo dõi một cái ngòi cháy chậm nối liền với một thùng thuốc nổ, Scarlett lại mau chóng hồi sức. Cái khí lực lành mạnh

đã nâng đỡ nàng vượt qua những ngày gay go gian khổ ở ấp Tara, giờ lại giúp nàng đứng vững và hai tuần sau khi sinh Ella Lorena, nàng đã đủ sức ngồi dậy, ngựa ngáy muốn hoạt động. Đến tuần thứ ba, nàng đứng dậy, tuyên bố là nàng cần phải lo liệu công việc của hai xưởng máy hiện đang đình đốn vì cả Hugh và Ashley đều sợ không dám bỏ mặc gia đình cả ngày.

Rồi xung đột xảy ra.

Lòng đầy tự hào vì mới được làm bố, Frank thu hết can đảm cấm Scarlett không được rời khỏi nhà trong lúc tình hình còn đang nguy hiểm như vậy. Nàng hẳn đã không đếm xỉa tới mệnh lệnh đó của chàng và cứ đi lo công chuyện nếu chàng không đem gửi cả đàn ngựa lẫn xe của nàng ở một chuồng ngựa cho thuê kèm theo lời dặn là không được giao cho bất cứ ai ngoài chàng. Tệ hơn nữa, trong khi nàng ở cũ, chàng và Mammy đã kiên trì lục soát khắp nhà, tìm ra được chỗ nàng giấu tiền. Và Frank đã đem khoản đó gửi ngân hàng dưới tên chàng, thành thử bây giờ nàng không có cách nào thuê nổi một cỗ xe.

Scarlett cáu râm lên với cả Frank lẫn Mammy, rồi đành phải đầu gối van xin và cuối cùng, khóc suốt một buổi sáng như một đứa bé giận hờn vì bị tước đoạt đồ chơi. Nhưng bất kể mọi đau đớn của nàng, hai người kia chỉ một mục: “Thôi nào, cục đường phèn của tôi! Mình còn đang yếu mệt như một em bé gái đau bệnh!” và “Cô Scarlett, nếu cô không thôi thôi *nằm* mình *nằm* mấy, *xõ* cô *xõ* chua, em bé bú vào đau bụng đó, chắc chắn *dư* một *mấy* một *nà* hai vậy”.

Điên đầu lên, Scarlett lao qua sân sau sang nhà Melanie và lớn tiếng trút hết âm ức tuyên bố là sẽ đi bộ đến xưởng máy, nào là sẽ đi khắp Atlanta nói cho mọi người biết rằng nàng đã lấy phải đồ sâu bọ, nhưng nàng sẽ không để bị đối xử như một con bé đàn độn đâu. Nàng đã từng bắn một tên đàn ông và nàng sẽ lấy làm thích thú, phải, thích thú bắn một tên nữa, nàng sẽ...

- Ôi, chị không nên liều mạng! Nếu có chuyện gì xảy ra với chị thì em không sống nổi! Ôi, em xin...

- Tôi sẽ làm thế! Tôi sẽ đi bộ...

Melanie nhìn nàng và thấy đó không phải là cơn thác loạn của một người đàn bà còn yếu lả sau khi sinh nở. Mặt Scarlett in rõ

cái quyết tâm liều lĩnh vong mạng mà Melanie đã bao lần nhìn thấy trên mặt ông Gerald O'Hara khi ông đã nhất quyết một điều gì. Nàng quàng tay ngang lưng Scarlett, ghì chặt lấy.

- Tất cả là tại em không dũng cảm như chị, nên cứ giữ lấy Ashley ở nhà với em suốt thời gian này trong khi lẽ ra anh ấy phải có mặt ở xưởng máy. Ôi, lạy Chúa! Em thật ngu xuẩn! Chị thân yêu, em sẽ bảo Ashley là em không sợ một tí nào, em sẽ sang bên ấy ở với chị và cô Pitty, để anh ấy trở lại làm việc và... Ngay với riêng mình, Scarlett cũng chẳng dễ thừa nhận rằng nàng cho là Ashley không đủ sức độc lực đối phó với tình hình.

- Cô không phải làm thế! Nàng kêu lên. Liệu Ashley có thể làm được gì tốt đẹp nếu chú ấy lúc nào cũng lo lắng về cô? Người nào cũng khả ố hết! Ngay cả bác Peter cũng không chịu lái xe cho tôi đi! Nhưng tôi bắt cần! Tôi sẽ đi một mình. Tôi sẽ đi bộ suốt cả quãng đường và sẽ mộ một đám thợ da đen ở đâu đó...

- Ô, không! Chị không được làm thế. Một chuyện gì kinh khủng khiếp có thể xảy đến với chị? Nghe nói cái trại Shantytown trên đường Decatur đầy những da đen gớm ghiếc mà chị lại phải đi qua ngay cạnh đấy. Để em nghĩ coi... Chị thân yêu, chị hãy hứa với em là hôm nay chị hãy khoan đừng làm gì vội. Em sẽ nghĩ ra một cách gì đó. Hãy hứa với em là chị sẽ về nhà năm, nom chị xanh dớt thế này. Hãy hứa với em đi nào.

Quá mệt vì cơn lôi đình thịnh nộ không làm gì khác được, Scarlett phụng phịu hứa và quay về nhà, kêu kỳ bác bỏ mọi cố gắng làm lành của những người thân.

Chiều hôm ấy, một bóng người lạ tập tễnh qua hàng rào nhà Melanie và qua sân nhà bà Pitty. Hiển nhiên, đó là một trong những người mà Mammy và Dilcey thường gọi là “bọn hạ *liu* mà cô Melly nhặt ở ngoài phố về cho ngủ dưới hầm *diệu* nhà cô “.

Tầng hầm nhà Melanie có ba buồng trước kia là chỗ ở cho gia nhân và để rượu. Bây giờ, Dilcey chiếm một buồng, còn hai buồng kia thường làm nơi tạm trú cho hàng lũ khách vãng lai cùng khổ, rách rưới. Ngoài Melanie, không ai biết họ từ đâu đến hoặc đi đâu, và cũng chẳng ai biết nàng tập hợp họ ở đâu. Có lẽ Mammy và Dilcey nói đúng nàng nhặt họ từ ngoài phố về. Nhưng cũng như đám người thượng lưu và mấp mé thượng lưu

đổ xô về phòng khách nhỏ của nàng, những người bất hạnh tìm đường đến gian hầm, ở đó họ được chu cấp cả bánh mì lẫn giường nằm, rồi khi tiếp tục lên đường lại được tiễn bằng những gói đồ ăn. Thường thường, khách trọ là những cựu binh Liên bang thuộc loại cục mịch, mù chữ, những con người không chốn nương thân, không gia đình, lang thang khắp đất nước, hy vọng kiếm được việc làm.

Nhiều khi, những phụ nữ nông thôn da nâu sạm, héo hắt, cùng lũ con nhỏ lấm lì, tóc xơ như sợi gai, cũng qua đêm tại đó, những người đàn bà bị chiến tranh biến thành quả phụ, mất hết vườn trại, giờ đây đi tìm họ hàng bị thất tán. Đôi khi hàng xóm bất bình vì sự có mặt của những người ngoại bang chỉ biết nói tí chút tiếng Anh hoặc không biết hoàn toàn bị thu hút xuống miền Nam bởi những câu chuyện huyền ảo về những vụ làm giàu dễ dàng. Có lần một đảng viên Cộng Hòa đã ngủ tại đó. Chí ít, Mammy cũng một mực khẳng định như vậy, bà nói rằng bà có thể ngủ được mùi Cộng Hòa cũng như ngựa có thể đánh hơi được rắn chuông, nhưng không ai tin lời Mammy vì ngay cả đến lòng từ thiện của Melanie cũng phải có một giới hạn nào đó. Chí ít mọi người cũng hy vọng là thế.

Phải, Scarlett nghĩ thâm trong khi ngồi ở cổng bên, đứa con nhỏ ẵm trên lòng, dưới ánh nắng nhạt chiều tháng mười một, đó là một trong những con chó què của Melanie. Mà quả là lão ta què thật!

Người đàn ông đang qua sân sau tập tễnh trên một cái chân gỗ, giống như Will Benteen. Đó là một ông già cao, gầy với cái đầu hói bản bóng lên hồng hồng và một bộ râu lấm tẩm bạc dài đến nỗi có thể dặt vào thắt lưng. Bằng vào bộ mặt rắn đanh chằng chịt vết sẹo, có thể đoán ông ta đã ngoài sáu mươi, song thân hình ông không hề có cái rệu rã của tuổi già. Mặc dầu mảnh khảnh và lóng ngóng, lại đi trên một chân gỗ, ông vẫn đi chuyển nhanh như một con rắn. Ông bước lên bậc thềm, tiến về phía nàng và ngay cả trước khi ông cất tiếng, để lộ cái giọng mũi và cách phát âm chữ “r” trong cổ xa lạ với miền xuôi, Scarlett đã biết ông sinh trưởng ở miền núi. Mặc dầu quần áo rách rưới bản thủ, ở ông, cũng như ở phần lớn những người miền núi, có một vẻ tự hào thâm lặng mà dữ dội khiến người ta không dám nhìn.

Râu ông hoen nước bã thuốc lá và một nạm thuốc lớn ngậm trong mồm làm cho mặt ông nom méo xệch. Mũi ông mảnh và sần sùi, lông mày rậm và soăn như tóc phù thủy, lỗ tai đầy lông đâm ra từng chùm như tai linh cầu. Mé dưới trán là một hố mắt trống trơ từ đó một cái sẹo chạy dài đến má, vạch một đường chéo qua chòm râu. Con mắt kia nhỏ, bênh bệch là lạnh lùng, một con mắt trôn trôn, tàn nhẫn. Một khẩu súng lục to tướng dắt lơ lơ ở đai quần và từ miệng chiếc ủng rách thò ra cái chuôi của một con dao sấn.

Ông lạnh lùng nhìn trả lại Scarlett và nhử qua hàng lan can trước khi lên tiếng. Con mắt độc nhãn của ông lộ vẻ khinh mạn, không phải khinh riêng mình nàng mà là khinh cả cái nữ giới của nàng.

- Bà Wilkes phái tui sang làm cho bà, ông ta nói ngắn gọn. Giọng ông khàn khàn, kiểu một người không quen nói, từng tiếng phát ra chậm chạp gằn như khó khăn. Tên tui là Archie.

- Tôi lấy làm tiếc là không có việc gì cho ông làm, ông Archie ạ.

- Archie là tên cái của tôi...

- Tôi xin lỗi. Vậy họ ông là gì?

Ông ta lại nhử.

- Thiết tưởng đấy là việc riêng của tôi. Bà cứ gọi Archie thôi cũng được.

- Tôi bắt cần biết họ ông làm gì! Tôi không có việc gì cho ông làm.

- Tôi nghĩ là có đấy. Bà Wilkes lo cuống lên vì bà đây cứ đại dột *mốn* đi đây đi đó một mình, nên bà í phái tui sang đánh xe cho bà.

- Thật à? Scarlett kêu lên, bất bình với cả sự thô lỗ của lão già lẫn sự can thiệp của Melly.

Con mắt độc nhất của lão chiếu tướng lại nàng với vẻ cừ địch băng quơ, không nhằm cụ thể vào ai.

- Phải. Phận sự người *lên* bà là không có nên *nhều* sự *mấy lên* ông trong nhà khi họ tìm cách lo cho mình. Ví như bà phải đi đây

đi đó, tui sẽ đánh xe cho bà. Tui ghét bọn Nigger... và cả bọn Yankee nữa.

Lão chuyển nạm thuốc trong miệng sang hàm bên kia và không đợi mời, ngồi luôn lên bậc thêm trên cùng.

- Tui không có biểu rằng tui thích lái xe cho *lên* bà, cơ mà bà Wilkes rất tốt *mấy* tui, cho tui ngủ nhờ trong tầng hầm nhà bà *í* và bi *rờ* bà *í* phải tui sang đánh xe cho bà.

- Nhưng... Scarlett bối rối mào đầu, rồi ngừng lại và nhìn lão. Sau một lát, nàng bắt đầu mỉm cười. Nàng không ưa bộ mặt lão già tứ chiếng, song sự có mặt của lão sẽ làm cho mọi vấn đề trở nên đơn giản. Có lão ta bên cạnh, nàng có thể lên phố, đến xưởng máy, đi thăm các khách hàng. Không ai có thể nghi ngờ nàng có tình ý gì với lão, chỉ riêng vẻ bề ngoài của lão cũng đủ ngăn mọi tai tiếng xảy ra. ;

- Thôi được, nàng nói. Có nghĩa là nếu chồng tôi đồng ý.

Sau một cuộc nói chuyện riêng với Archie, Frank miễn cưỡng chấp thuận và nhấn chủ chuồng ngựa cho thuê có thể giao lại cả ngựa lẫn xe. Chàng khổ tâm và thất vọng khi thấy chức năng làm mẹ đã không khiến Scarlett thay đổi như chàng đã hy vọng, nhưng nếu nàng cứ khăng khăng đòi trở lại hai cái xưởng máy đáng nguyên rủa của nàng thì Archie đúng là do trời phải đến.

Như vậy từ đó bắt đầu cái quan hệ mà thoạt kỳ thủy đã khiến cả Atlanta sửng sốt Archie và Scarlett hợp thành một cặp kỳ quặc, lão già thô lỗ với cái chân gỗ cứng đơ thò ra ngoài, bên trên cái chần bùn và người thiếu phụ trẻ xinh đẹp, ăn vận gọn gàng, trán nhăn lại lơ đãng. Người ta có thể thấy họ vào mọi lúc và ở mọi nơi trong nội thành và ven ngoại ô Atlanta, chả mấy khi nói với nhau, rõ ràng là không ưa nhau, nhưng bị ràng buộc với nhau vì nhu cầu chung, lão thì cần tiền, nàng thì cần sự che chở. Chí ít – các bà trong thành phố nói – cũng còn hơn là trơ tráo rong ruổi khắp nơi với cái tay Butler ấy. Các bà thắc mắc tự hỏi không biết Rhett dạo này ở đâu, vì cách đây ba tháng, chàng đã đột ngột rời thành phố này và không ai biết hiện chàng đang ở đâu, kể cả Scarlett.

Archie là một con người trầm lặng, không bao giờ mở miệng nếu không ai gợi chuyện và thường chỉ trả lời bằng những tiếng

làu bầu. Sáng sáng, lão từ hầm nhà Melanie đến ngồi trên thềm trước nhà bà Pitty, nhai thuốc lá và nhổ vệt cho đến khi Scarlett ra và bác Peter đánh xe từ chuồng ngựa tới. Bác Peter sợ lão chỉ kém quỹ sứ hoặc bọn 3K và ngay cả Mammy khi đến gần lão cũng len lét đi thật sự lạng lẽ. Lão ghét người da đen, bọn này biết thế và sợ lão. Cộng với khẩu súng lục và con dao sẵn, lão tự trang bị thêm một cây súng nữa và tiếng đồn về lão lan rộng trong cư dân da đen. Không một lần nào lão phải rút súng hoặc thậm chí đặt tay lên thắt lưng. Chỉ riêng tác động tinh thần cũng đủ. Không một người da đen nào dám cười khi có mặt Archie.

Có lần Scarlett tò mò hỏi tại sao lão ghét người da đen. Câu trả lời của lão khiến nàng ngạc nhiên vì thông thường, với mọi câu hỏi lão chỉ đáp: “Thiết tưởng đây là việc riêng của tui”;

- Tui ghét chúng như tất cả những người miền núi ghét chúng. Bọn tui không bao rờ ưả chúng và bọn tui không bao rờ mua một đũa nào. Chính bọn Nigger chúng nó gây nên chiến tranh. Tui ghét chúng cả vì cố í nữa.

- Nhưng chính lão cũng tham gia chiến tranh kia mà.

- Thiết tưởng đây là đặc quyền của *lên* ông. Tui cũng ghét bọn Yankee, ghét hơn cả bọn Nigger nữa. Tui ghét chúng ngang ghét *lên* bà lắm mồm.

Sự thô lỗ thẳng thừng ấy làm cho Scarlett tức tối ngấm ngấm và muốn tống cổ lão đi. Nhưng làm sao nàng có thể không cần đến lão? Còn cách nào khác có thể cho phép nàng tự do như vậy? Lão thô lỗ, bản thủ và đôi khi rất hôi hám, song lão được việc. Lão đánh xe cho nàng đến hai xưởng cưa, rồi từ đó trở về, đưa nàng đi gặp các khách hàng và trong khi nàng trò chuyện hoặc sai phái, lão chỉ ngồi nhổ vệt và trôn trôn nhìn vào khoảng không. Khi nào nàng xuống xe, lão cũng xuống và bám theo nàng từng bước. Những lúc này ở giữa những người thô lỗ cục cằn như thợ thuyền da đen hoặc lính Yankee, chẳng mấy khi lão rời nàng quá một bước.

Chẳng bao lâu, Atlanta cũng quen mắt dần với cái hình cảnh Scarlett với lão già hộ vệ kè kè và từ chỗ quen mắt, các bà đi đến thềm muốn sự tự do đi lại của nàng. Từ khi bọn 3K hành hình gã da đen, các bà các cô quý phái gần như cấm cung hẳn, ngay cả đi

phố mua sắm cũng không dám, trừ phi đi tập trung thành nhóm năm, sáu người một. Vốn quen nếp sinh hoạt xã giao, họ không chịu nổi tình trạng này và, dẹp tự ái, họ bắt đầu khẩn cầu Scarlett cho mượn lão Archie. Và khi nào không cần đến lão, nàng cũng đủ nhã ý để chiếu cố yêu cầu của họ.

Chẳng bao lâu, lão Archie trở thành một thứ thiết chế ở Atlanta và các bà các cô ra sức giành nhau những thì giờ rỗi của lão. Sáng sáng, vào giờ điểm tâm, chả mấy bữa mà không thấy một đứa bé hoặc một đầy tớ da đen mang đến một mẫu giấy với những dòng như: “Chiều này, nếu bà không dùng đến Archie, xin cho tôi mượn. Tôi muốn mang hoa ra nghĩa trang”, “Tôi phải đến hiệu trang phục nữ”. “Tôi muốn nhờ lão Archie đánh xe đưa bà cô Neli nhà tôi đi chơi hít thở khí trời”. “Tôi phải đến thăm một nhà ở phố Peter, mà ông tôi lại mệt không đưa đi được. Liệu Archie có thể...”

Lão đánh xe phục vụ tất cả bọn họ, từ các cô gái, các bà có chồng đến các quả phụ, và đối với ai cũng biểu lộ một thái độ khinh mạn quyết liệt như thế. Hiển nhiên là lão không ưa phụ nữ, trừ Melanie, không ưa gì hơn bọn da đen và Yankee. Thoạt đầu, các bà các cô phật ý về sự thô lỗ của lão, sau rồi cũng quen đi và, bởi lão luôn im lặng, trừ đôi lúc nhỏ bã thuốc âm ỉ, nên họ cũng coi lão đương nhiên như con ngựa do lão điều khiển, đến mức quên cả sự hiện hữu của lão. Thực tế là có lần bà Merriwether đã kể với bà Meade toàn bộ chi tiết về chuyện cô cháu gái bà ở cũ rồi mới nhớ ra sự của mặt của lão Archie ở ghé xà-ích đằng trước.

Vào bất kỳ thời điểm nào khác, ắt không thể xảy ra tình hình như thế này được. Trước chiến tranh, tất cả không ai cho phép lão vào đến bếp của các bà. Người ta có thể dúi cho lão chút thức ăn qua cửa sau rồi xua lão đi. Nhưng giờ đây, người ta lại hoan nghênh sự có mặt của lão vì lý do an toàn. Cục cằn, bản thủ, mù chữ, lão tạo nên một bức tường thành che trở cho các bà các cô trước những kinh hoàng của công cuộc Tái Thiết. Lão không phải là bạn, cũng chẳng phải là đầy tớ. Lão là một vệ sĩ được thuê để bảo vệ nữ giới trong khi nam giới đi làm ban ngày hoặc vắng nhà ban đêm.

Scarlett cảm thấy như từ sau khi Archie vào làm cho nàng,

Frank rất hay đi khỏi nhà vào ban đêm. Chàng viện cớ là phải cân đối sổ sách ở cửa hàng, sự giao dịch buôn bán dạo này dồn dập đến nỗi chẳng còn mấy thời gian để làm việc đó vào ban ngày. Lại còn phải trông nom mấy người bạn ốm. Rồi nữa, cái tổ chức những người Dân Chủ tối thứ tư nào cũng họp để tìm cách giành lại quyền bầu cử và Frank không bao giờ bỏ sót một cuộc họp. Theo Scarlett, cái tổ chức ấy chẳng làm điều gì khác ngoài việc tranh cãi về những ưu điểm của tướng John B. Gordon so với mọi vị tướng khác, trừ tướng Li và ôn lại chuyện chiến trận. Chắc chắn là nàng không nhận thấy một tiến bộ nào theo hướng giành lại quyền bầu cử. Nhưng rõ ràng là Frank khoái những cuộc họp ấy vì những đêm ấy, chàng vắng nhà đến sáng.

Ashley cũng đến trông nom các bạn ốm, cũng dự những cuộc họp của những người Dân Chủ, và chàng thường vắng nhà vào cùng những đêm như Frank. Những đêm ấy, lão Ashley hộ tống bà Pitty, Scarlett, Wade và bé Ella qua sân sau sang nhà Melanie và hai gia đình cùng qua buổi tối với nhau. Các bà ngồi khâu vá trong khi Archie nằm duỗi dài trên chiếc sofa phòng khách ngáy khò khò, mỗi tiếng gáy lại làm hai chòm râu má bạc rung rung. Không ai mời lão dùng chiếc sofa, bởi đó là thứ đồ đặc đẹp nhất trong nhà, nên các bà xót ruột rên thầm trong bụng mỗi khi lão nằm trên đó, thương cả ửng lên lớp vải bọc đẹp. Nhưng không ai đủ can đảm cự lão. Nhất là sau khi lão bảo rằng cũng may mà lão dễ ngủ, nếu không, chắc chắn tiếng các bà trò chuyện *cục te cục tét* sẽ làm lão phát điên lên mất.

Đôi khi Scarlett thắc mắc không biết Archie từ đâu đến và đã sống ra sao trước khi đến ở căn hầm nhà Melanie, song nàng không hỏi gì. Bộ mặt độc nhõn dữ dằn của lão có một cái gì làm nhụt mọi ý muốn tò mò. Nàng chỉ biết lão là người miền núi phía Bắc qua giọng nói của lão, rằng lão đã ở trong quân đội và đã mất một chân, một mắt không bao lâu trước khi Liên Bang đầu hàng. Chính những lời nàng thốt ra trong một cơn phẫn nộ với Hugh Elsing đã làm bật ra sự thật về quá khứ của Archie.

Một buổi sáng, lão già đánh xe đưa Scarlett đến xưởng cửa do Hugh quản lý. Nàng thấy xưởng không hoạt động, đám da đen đi đâu và Hugh ngồi ỉu xiù dưới một gốc cây. Toán thợ của anh không đến xưởng, anh lúng túng không biết làm gì. Scarlett nổi

khùng và không ngần ngại trút cơn giận lên đầu Hugh vì nàng vừa nhận được đơn đặt một khối lượng gỗ lớn, mà lại rất gấp. Nàng đã phải huy động cả duyên sắc, nghị lực lẫn tài thương thuyết mới đạt được đơn đặt hàng này, thế mà bây giờ xưởng im ắng như tờ.

- Đưa tôi đến xưởng kia vậy, nàng ra lệnh cho Archie. Phải, tôi biết là sẽ mất nhiều thì giờ và chúng ta sẽ phải nhịn ăn trưa, nhưng tôi trả công lão để làm gì? Tôi phải bảo ông Wilkes ngừng việc khác lại để chạy cho tôi cái số gỗ này. Khéo mà cả thợ của ông ấy cũng không làm việc cũng nên. Đồ trời đánh! Tôi chưa thấy ai đần độn như Hugh Elsing! Tôi sẽ cho anh ta thôi ngay khi nào Johnnie Gallegher xây xong mấy cái cửa hàng nọ. Tôi bắt cần việc Gallegher đã phục vụ trong quân đội Yankee. Miễn là y được việc. Trước nay tôi chưa hề thấy một người Ireland nào lười biếng cả. Từ giờ tôi cạnh cái bọn da đen tự do. Không thể trông cậy vào chúng được. Tôi sẽ bảo Gallegher thuê cho tôi một số phạm nhân, Y sẽ có cách khiến bọn này làm việc tử tế. Y sẽ...

Archie quay con mắt hung dữ về phía nàng và khi lão cất tiếng, cái giọng khàn khàn đầy vẻ giận dữ lạnh lùng.

- Hôm nào bà thuê tù là tui bỏ đi ngay hôm nay í, lão nói.

Scarlett sững sốt.

- Trời đất! Tại sao?

- Tui chả lạ gì việc thuê tù. Tui gọi đó là sát tù. Mua người như mua la và đổi đải còn tệ hơn đổi với la: đánh đập, bỏ đói, giết. Và ai lưu tâm đến việc đó? Nhà nước thì bắt cần vì nhà nước được tiền thuê. Những người thuê tù cũng bắt cần. Họ chỉ cốt sao cho tù ăn thật rẻ và bắt tù làm cật lực thôi. Âm ti địa ngục! Xưa nay tui chưa bao rờ coi trọng *lên* bà, bi rờ tui lại càng coi khinh họ.

- Cái đó thì có dính gì đến lão?

- Thiết tưởng là có, Archie đáp gọn, và sau một giây lát ngừng nói tiếp. Tui đã là tù gần bốn chục năm.

Scarlett há hốc miệng và trong một lúc, rụt lại dựa vào đệm ghế. Vậy ra đó là lời giải đáp câu đố về Archie, lý do khiến lão không muốn cho ai biết họ của lão cũng như sinh quán hay bất cứ chi tiết nhỏ nào về quãng đời đã qua, nguyên nhân khiến lão

nói năng khó khăn và căm thù đời một cách lạnh lùng đến thế. Bốn mươi năm! Hẳn là lão đã vào tù từ thời trai trẻ. Bốn mươi năm! Chà... hẳn lão đã bị kết án chung thân và loại tù này...

- Phải chăng... vì tội giết người?

- Phải, Archie đập cộc lốc và quật cương vào lưng ngựa. Vợ tui.

Cái miệng đằng sau bộ râu động đậy, như thể lão cười gằn trước vẻ sợ hãi của nàng.

- Tui không giết bà đâu, nếu đó là điều làm bà lo ngại. Chỉ có một lý *ro* khiến người ta giết một người *lên* bà mà thôi.

- Lão đã giết vợ lão!

- Mụ *í* đã ngủ mấy thằng em trai tui. Nó chạy thoát. Tui không ân hận gì về việc giết chết mụ vợ *í*. *Lên* bà lẳng lơ phóng đảng thì phải giết thôi. Luật pháp không có quyền bỏ tử một người *lên* ông vì chuyện *í*, thế mà tui đã bị tù.

- Nhưng... làm sao mà lão ra được? Lão vượt ngục ư? Hay lão được ân xá?

- Bà muốn gọi là ân xá cũng được.

Đôi lông mày rậm đốm bạc của lão xoắn vào nhau như thể lão phải cố gắng chặt vật mới chấp nối được các chữ thành câu.

- Vào năm 64, khi Sherman tiến quân qua, tui đang ở nhà tù Milledgeville như tui vẫn ở đó suốt bốn chục năm. Bấy *rờ*, quản ngục *mấy* gọi tất cả bọn tù lại và biểu là quân Yankee đang đến, đang đốt nhà và giết người. Nếu có gì tui căm ghét hơn cả bọn Nigger hoặc *lên* bà thì đó là bọn Yankee.

- Tại sao? Lão đã... lão đã quen biết người Yankee nào chưa?

- Chưa. Cơ mà tui đã nghe nói về bọn chúng. Tui nghe nói chúng không bao *rờ* có thể chịu yên không dính vào chuyện của người khác. Chúng đến Georgia, giải phóng bọn Nigger, đốt nhà của chúng ta và giết gia súc của chúng ta để làm gì cơ chứ? Thế, tay quản ngục biểu quân đội đang rất cần thêm lính và kẻ nào trong bọn tui nhập ngũ thì hết chiến tranh sẽ được tự *ro* ... nếu lúc bấy *rờ* còn sống. Song bọn tui là tù chung thân... những tên sát nhân, tay quản ngục biểu là quân đội không cần bọn tui. Bọn

tui bèn biểu tay quản ngục là tui không *rống* như phần lớn tù chung thân. Tui bị tù chỉ vì giết vợ tui mà mục *í* thì cần phải giết. Và tui muốn đánh Yankee. Và tay quản ngục thông cảm, lén đưa tui ra mấy các tù nhân khác.

Lão ngừng lại hăm hừ.

- Hừ. Thực là nực cười. Người ta bỏ tui vì giết người, và người ta thả tui ra tự *ro* với một khẩu súng trong tay để giết người thêm nữa. Lại được là một người tự *ro* với một cây súng trong tay, quả thật là tốt đẹp. Bọn tui, đám tù ở Milledgeville, đánh cù, giết giặc hung... và bọn tui giết cũng lắm. Không có một ai đảo ngũ, theo tui biết. Và khi có cuộc đấu hàng thì bọn tui được tự do. Tui thì mất cái chun này, con mắt này. Cơ mà tui chẳng tiếc.

- Ô, Scarlett thốt ra yếu ớt.

Nàng cố nhớ lại những gì nàng đã nghe kể về việc thả các tù nhân ở Milledgeville trong cố gắng tuyệt vọng cuối cùng của Liên bang nhằm chặn đợt sóng tiến công của quân đội Sherman. Kỳ Noel 1864, Frank đã nhắc đến chuyện đó. Chàng đã nói những gì nhỉ? Nhưng những hồi ức của nàng về thời gian ấy quá lộn xộn. Nàng lại cảm thấy nổi kinh hoàng điên dại của những ngày đó, lại nghe thấy tiếng đại bác bao vây, lại trông thấy đoàn xe ròng rọc máu rớt xuống những con đường đất đỏ, lại thấy đoàn vệ binh địa phương lên đường, đám thiếu sinh quân như Phil Meade và những ông già như bác Henry với cụ cố Merriwether. Và đám tù nhân cũng ra đi để chết trong buổi hoàng hôn của liên bang, để rét cóng trong mưa tuyết của chiến dịch cuối cùng ấy ở Tennessee.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, nàng nghĩ thầm rằng cái lão già này đến đại, đi chiến đấu cho một nhà nước đã cướp đi mất bốn mươi năm của cuộc đời lão. Bang Georgia đã cướp đi tuổi trẻ và thời trung niên của lão vì một tội ác mà theo lão, không phải là tội ác, vậy mà lão đã tự nguyện hiến dâng một cái chân và một con mắt cho bang Georgia. Những lời chua chát của Rhett vào những ngày đầu chiến tranh trở lại trong trí nàng và nàng nhớ rằng chàng đã thể không bao giờ chiến đấu cho một xã hội đã biến chàng thành một kẻ bị ruồng bỏ. Nhưng đến khi cùng bĩ, chàng đã ra đi chiến đấu cho những người đàn ông miền

Nam, từ tầng lớp thượng lưu đến hạ lưu, đều là những kẻ tình cảm chủ nghĩa ngốc dại coi trọng những hư từ hơn cả sinh mạng mình.

Nàng nhìn đôi tay già nua sứt sẹo của Archie, hai khẩu súng lục cùng con dao sẵn của lão và cái sợ lại nhói lên trong nàng. Liệu còn nhiều tù cũ được tự do như kiểu lão Archie này không, những tên sát nhân, những kẻ thí mạng, đầu trộm đuôi cướp được ân xá nhân danh Liên bang? Chao, bất kỳ kẻ lạ mặt nào ngoài phố cũng có thể là một tên sát nhân! Nếu Frank biết sự thật về Archie thì sẽ rắc rối to. Hoặc nếu bà Pitty... ồ, bà sẽ choáng tim mà chết mất. Còn như Melanie... Scarlett gần như ao ước có thể nói cho Melanie biết sự thật về Archie cho cô ta trắng mắt ra. Thế mới đáng đời cô ta, cho chừa cái thói đi tha cái bọn rác rưởi về, giám dúi đưa vào nhà bắt bạn bè họ hàng phải gánh chịu.

- Tôi... tôi lấy làm mừng vì lão đã kể với tôi, Archie ạ. Tôi... tôi sẽ không nói với ai đâu. Nếu bà Wilkes và các bà khác biết hẳn họ sẽ rụng rời.

- Hừ. Bà Wilkes biết rồi. Tui đã kể hết với bà *í* nghe đêm đầu tiên bà *í* cho tôi ngủ nhờ ở căn hầm nhà bà *í*. Chứ bà tưởng tui lẳng lặng để một phụ nữ *như* hậu như bà *í* cho tui vào nhà mà không khai rõ tung tích mình hay sao?

- Lay các thánh che chở cho chúng con, Scarlett kêu lên kinh hãi. Melanie biết rõ người đàn ông này là kẻ sát nhân, lại là giết phụ nữ, vậy mà nàng đã không tống cổ lão ra khỏi nhà. Nàng đã giao cả con trai, cả bà cô, cả chị dâu và tất cả bạn bè cho lão. Nàng, người phụ nữ nhút nhát nhất, nàng không hề sợ ở nhà một mình với lão!

- *Lên* bà như bà Wilkes thì quả là tinh đời. Bà *í* thừa nhận là tui cũng đường được, không đến nỗi. Bà ấy thừa nhận là một thằng dối *chá* thì suốt đời dối *chá* và một thằng ăn *chôm*, thì suốt đời ăn *chôm* nhưng con người ta không giết người quá một lần trong đời. Và bà ấy cho rằng ai đã chiến đấu vì Liên bang tức thị đã xóa sạch mọi điều xấu họ đã làm. Mặc dù tui thiết tưởng việc tui giết vợ chẳng phải là *đều* xấu... Phải, *lên* bà như bà Wilkes thì quả là tinh đời... Và tui xin thưa *mấy* bà, hôm nào bà thuê tù làm việc là

tui bỏ đi ngay í đấy.

Scarlett không trả lời gì cả, nhưng nàng nghĩ thầm:” Lão đi sớm ngày nào hay cho ta ngày ấy. Đồ sát nhân”.

Làm sao Melly đã có thể... có thể... như thế... Không có chữ nào để gọi cho trùng hành động của Melly, đi dung nạp cái tên côn đồ già này mà không nói cho bạn bè biết đó là một kẻ ra tù vào tội. Phục vụ trong quân đội là xóa sạch tội lỗi cũ! Melanie hiểu hết sức ngớ ngẩn về Liên bang, về những chiến sĩ kỳ cựu của nó và mọi thứ liên quan đến họ. Scarlett rửa thắm bọn Yankee và ghi thêm một điểm trong sổ thù hận của nàng đối với chúng. Chúng đã gây nên một tình huống éo le buộc một người đàn bà phải giữ một tên sát nhân kè kè bên cạnh để che chở cho mình. Trên đường về nhà cùng với Archie trong hoàng hôn giá lạnh, Scarlett trông thấy một lô ngựa, xe nhà và xe tải tùm tùm bên ngoài tiệm rượu” Gái Thời Đại “. Ashley ngồi trên mình ngựa, vẻ mặt nhón nhác, căng thẳng, anh em nhà Simmon thò mình ra khỏi chiếc xe độc mã khoa tay rối rít, Hugh Elsing, một mớ tóc nâu xõa xuống mắt, đang vung tay. Chiếc xe chở pate của cụ cố Merriwether ở giữa đám nhón nháo ấy và khi đến gần, Scarlett trông thấy Tommy Wellburn và bác Henry Hamilton ngồi chen chúc bên trên chiếc ghế lái xe.

“Mong sao bác Henry đừng về nhà trên cái của nợ ấy “, Scarlett bực dọc nghĩ thầm.” Lẽ ra bác phải biết xấu hổ chứ, ai lại tự bêu mình trước con mắt mọi người trong cái xe thổ tả ấy. Mà nào phải bác không có ngựa riêng. Bác làm thế chỉ cốt để tối tối cùng với cụ cố có thể đến tiệm rượu thôi “.

Đến ngang tầm đám đông, sự căng thẳng của họ phần nào truyền sang nàng mặc dầu nàng không thuộc loại nhạy cảm gì và làm tim nàng thất lại vì sợ hãi. “Ôi! Mong rằng đừng có ai khác bị hiếp!” nàng nghĩ thầm. “Nếu bọn 3K hành hình thêm một tên da đen nữa, bọn Yankee sẽ quét sạch chúng ta mất”.

Và nàng bảo Archie:

- Dừng lại. Có chuyện gì không ổn.

- Bà không nghe tôi ư? Dừng xe bên ngoài một tiệm rượu, Archie nói.

- Lão không nghe tôi ư? Dừng lại. Xin chào tất cả mọi người. Archie... bác Henry... có chuyện gì không ổn đấy? Nom chư vị thật...

Đám đông quay lại phía nàng, khẽ nhắc mũ và mỉm cười, nhưng mắt lại long lanh một ánh phản kích mãnh liệt.

- Có ai ổn và có cái không ổn, bác Henry nói oang oang. Tùy theo cách nhìn của mỗi người. Theo như tôi hiểu, cơ quan lập pháp^[99] không thể làm khác được.

“Cơ quan lập pháp?” Scarlett nhẹ người, nghĩ thầm. Nàng chẳng mấy quan tâm đến cơ quan lập pháp, cảm thấy công việc của nó hầu như không ảnh hưởng gì đến mình. Điều làm nàng kinh hãi là khả năng phát khùng một lần nữa của bọn lính Yankee cơ.

- Thế cơ quan lập pháp đang định làm gì?

- Họ từ chối thẳng thừng không phê chuẩn điều khoản bổ sung, cụ cố Merriwether nói, giọng đầy tự hào. Thế, cho bọn Yankee biết tay.

- Và thế rồi sẽ rắc rối thấy mẹ... xin lỗi, Ashley nói.

- À, điều khoản bổ sung ư? Scarlett hỏi, cố tỏ ra am hiểu tình hình.

Chuyện chính trị là ngoài tầm của nàng và ít khi nàng mất thì giờ nghĩ về đề tài đó. Đã có một điều khoản bổ sung thứ mười ba, hay có thể là mười sáu gì đó, được phê chuẩn cách đây ít lâu, song cả đến phê chuẩn nghĩa là gì, nàng cũng mù tịt. Cánh đàn ông bao giờ cũng rộn lên về những chuyện như thế. Mặt nàng lộ ra một vẻ gì đó chứng tỏ nàng không hiểu, khiến Ashkey mỉm cười.

- Chị biết đấy, đó là điều bổ sung về việc ban cho bọn da đen quyền bầu cử, chẳng giải thích. Khi đệ trình lên cơ quan lập pháp, họ từ chối không phê chuẩn.

- Họ thật dại! Bọn Yankee sẽ tọng nó vào cổ họng chúng ta, anh còn lạ gì!

- Tôi vừa nói sẽ rất rối to chính là theo nghĩa đó, Ashley nói.

- Ta thì tự hào nói về cơ quan lập pháp, tự hào về tinh thần dám nghĩ dám làm của họ! bác Henry quát to. Bọn Yankee không thể tọng nó vào cổ họng chúng ta nếu chúng ta không chịu nuốt.

- Chúng có thể và chúng sẽ làm thế, giọng Ashley bình tĩnh nhưng mắt chàng đầy vẻ lo âu. Và điều đó sẽ làm cho chúng ta gay go hơn nhiều.

-Ồ, Ashley, chắc chắn là không! Tình hình đến thế này là cùng rồi, không thể gay go hơn nữa đâu!

- Có chứ, tình hình có thể xấu đi, thậm chí xấu hơn cả hiện giờ. Giả dụ như ta có một cơ quan lập pháp toàn nghị sĩ da đen? Một thống đốc bang da đen? Giả dụ ta phải chịu một sự thống trị quân sự hà khắc hơn hiện nay?

Scarlett trở mắt ra kinh hãi khi hiểu ra phần nào.

- Tôi đã cố nghĩ xem điều gì có thể là tốt nhất cho bang Georgia. Cho tất cả chúng ta – mặt Ashley chảy dài ra. Đấu tranh với việc này theo cách của cơ quan lập pháp, để miền Bắc phần nộ với chúng ta và cả quân đội Yankee tập trung lực lượng buộc chúng ta dù muốn hay không cũng phải chấp nhận quyền bầu cử của người da đen, như thế có phải là khôn ngoan nhất không? Hay là... ngậm bồ hòn làm ngọt và dứt điểm với toàn bộ vấn đề một cách thoả mái nhất có thể? Rút cục, sẽ vẫn như thế cả thôi. Chúng ta bất lực. Chúng ta đành phải nuốt cái liều thuốc đắng mà chúng nhất quyết bắt chúng ta uống. Có lẽ tốt hơn là chúng ta chịu khó uống, đừng có vùng vằng.

Scarlett hầu như không nghe chàng nói, chắc chắn là ý nghĩa trọn vẹn của những lời đó vượt quá tầm nhận thức của nàng. Nàng biết rằng Ashley, như mọi khi, vẫn nhìn thấy cả hai mặt của một vấn đề. Nàng thì chỉ nhìn thấy một mặt: Cái tát này vào mặt bọn Yankee có thể phương hạn đến nàng như thế nào.

- Anh sắp thành người của phe Cấp tiến và bầu cho đảng Cộng Hòa đấy hử, Ashley? Cụ cố Merriwether gay gắt nói mỉa.

Im lặng căng thẳng, Scarlett trông thấy tay Archie vờn nhanh về phía khẩu súng lục rồi dừng lại. Archie nghĩ, và nhiều khi nói ra miệng, rằng cụ cố là một người lắm điều và lão quyết không để cụ lăng mạ người chồng của cô Melanie, cho dù chồng

cô có ăn nói như một gã dở hơi.

Vẻ bối rối đột nhiên biến mất khỏi mắt Ashley, nhường chỗ cho một ánh lửa giận dữ. Nhưng chàng chưa kịp nói thì bác Henry đã công kích cố.

- Cái cụ này... quý bắt... xin lỗi cháu, Scarlett... Cụ ăn nói tào lao, sao cụ lại bảo Ashley thế!

- Ashley biết tự lo cho bản thân, khỏi cần ông bênh nó, cụ cố lạnh lùng nói. Nó ăn nói như một tên Scallawag. Đành chịu cái con tườu! Ấy, xin lỗi Scarlett.

- Trước kia, tôi đã không tán thành ly khai, Ashley nói, giọng run lên vì giận dữ. Nhưng khi Georgia ly khai, tôi đã đứng về phía Liên bang. Và mặc dầu tôi không tán thành chiến tranh, tôi đã đứng trong hàng ngũ chiến đấu. Bây giờ, tôi không tán thành việc đẩy bọn Yankee đến chỗ phát khùng hơn nữa. Nhưng nếu cơ quan lập pháp quyết định làm thế, tôi sẽ đứng về phía phe cơ quan lập pháp. Tôi...

- Archie, bác Henry đột ngột nói, lão, đưa cô Scarlett về nhà đi. Đây không phải chỗ của cô ấy. Dù sao, chính trị cũng không phải dành cho đàn bà và ở đây, người ta sắp sửa rửa bậy bậy giờ. Đi đi, Archie. Chúc ngủ ngon, Scarlett.

Trong khi xe lăn bánh xuôi đường Cây Đào, tim Scarlett đập rộn lên vì lo sợ. Liệu cái hành động rồ dại này của cơ quan lập pháp có tác hại gì đến sự an toàn của nàng không? Liệu nó có làm bọn Yankee điên đầu lên đến mức tước đoạt hai xướng cửa của nàng không?

- Chà, Archie lâu bầu, tui đã nghe chuyện châu chấu đá xe, cơ mà đến giờ tui mới thấy. Các ông nội cơ quan lập pháp có thể cứ gào lên:” Hoan hô Jeff Davis và Liên bang miền Nam” Cũng chẳng ích lợi gì cho họ... cũng như cho chúng ta. Cái bọn Yankee yêu Nigger, nhất quyết đưa chúng lên cai quản chúng ta. Cơ mà ta phải kính phục tinh thần các cha nội cơ quan lập pháp!

- Kính phục họ ư? Trời đánh thánh vật! Kính phục họ? Dem mà bắn bỏ đi thì có! Làm thế chỉ tổ bọn Yankee bổ xuống đầu chúng ta như điều hâu xà xuống đất bắt gà con. Tại sao họ không thể phê... phê... chặc, nghĩa là làm cái điều cần làm để xoa dịu

bọn Yankee thay vì lại khích chúng lên. Sớm muộn chúng cũng sẽ buộc ta phải khuất phục, vậy thì tại sao ta không khuất phục ngay bây giờ đi.

Archie chăm chăm nhìn nàng bằng con mắt giá băng.

- Khuất phục không đấu tranh ư? *Lên* bà thật không biết tự trọng gì hơn loài dê.

Khi Scarlett thuê người tù nhân, năm cho mỗi xưởng, Archie thực hiện lời đe dọa của mình và khước từ không dính dáng gì với nàng nữa. Tha hồ cho Melanie khẩn khoản, tha hồ cho Frank hứa trả công cao hơn, lão vẫn không chịu đánh xe cho Scarlett nữa. Lão sẵn sàng hộ tống Melanie, bà Pitty, India hoặc các bạn của họ đi khắp thành phố, nhưng Scarlett thì dứt khoát không. Thậm chí lão từ chối cả những người kia nếu có Scarlett trong xe. Đối với nàng, chịu sự phán xử như vậy của lão già trở trêu, lại càng trở trêu hơn khi nàng biết cả gia đình và bạn bè đều đồng tình với lão già.

Frank đã khẩn thiết khuyên nàng đừng làm thế. Ashley mới đầu cũng không chịu nhận lao tù; mãi sau khi Scarlett khóc lóc, van xin và hứa sẽ thuê những người da đen tự do khi nào thời thế khá hơn, chàng mới miễn cưỡng nghe vậy. Hàng xóm láng giềng phản đối thẳng thừng đến nỗi Frank, bà Pitty và Melanie gần như không dám cất đầu. Ngay cả bác Peter và Mammy cũng tuyên bố rằng dùng tù làm công là mang tai họa, chứ chẳng tốt lành gì. Ai nấy đều bảo lợi dụng nỗi khổn cùng và bất hạnh của người khác là sai trái, xấu xa.

- Sao trước kia các người không phản đối việc bắt bọn nô lệ làm lưng? Scarlett công phẫn kêu lên.

À, cái đó lại khác. Tầng lớp nô lệ không khổn cùng cũng chẳng bất hạnh. Bọn da đen dưới chế độ nô lệ trước kia còn sướng gấp bội bây giờ, khi chúng được tự do, không tin cứ thử nhìn xung quanh mà xem! Nhưng, cũng như mọi khi, sự đổi lập chỉ có tác dụng làm Scarlett thêm quyết tâm thực hiện ý đồ của mình. Nàng gạt Hugh khỏi cương vị quản lý xưởng cửa giao cho việc đánh xe chở gỗ và dứt điểm nốt những chi tiết cuối cùng của hợp đồng thuê Johnnie Gallegher.

Xem ra trong đám nàng quen biết, hẳn là người duy nhất đồng

tình với việc thuê tù. Hắn gật cái đầu tròn, khen đó là một nước cờ thông minh. Nhìn gã cự dô-kê nhỏ con, đứng vững chãi trên đôi chân ngắn vòng kiềng, bộ mặt quý lùn rắn danh và lý tài, Scarlett nghĩ:” Ai giao ngựa cho hắn cưỡi, hắn không biết quý ngựa. Mình thì chẳng đời nào để cho hắn đến gần bất cứ con ngựa nào của mình”.

Nhưng giao cho hắn một toán phạm nhân thì nàng chẳng áy náy gì.

- Vậy tôi sẽ toàn quyền xử lý đám này chứ? Hắn hỏi, đôi mắt lạnh như hai viên mã não xám.

- Toàn quyền. Tôi chỉ yêu cầu là anh làm sao cho xưởng của chạy đều và giao gỗ đúng lúc tôi cần và đúng số lượng tôi cần.

- Giờ tôi là người của bà, Johnnie nói gọn. Tôi sẽ báo cho ông Wellburn là tôi thôi việc ở chỗ ông ấy.

Trong khi hắn rẽ lối qua đám thợ nề, thợ mộc và phu hồ, Scarlett cảm thấy như trút được gánh nặng và tinh thần phấn chấn hẳn lên. Quả vậy, Johnnie đúng là người nàng cần. Hắn cứng rắn, tàn nhẫn và không ngó ngàng chút nào. “Một thằng bần dân Ireland đang máu làm giàu”, Frank miệt thị gọi hắn như thế, nhưng Scarlett lại coi trọng hắn chính vì lý do ấy. Nàng biết rằng một người Ireland quyết tâm đạt đến một cái gì là một người đáng giá cần tuyển mộ, bất kể cá tính anh ta như thế nào. Và nàng cảm thấy gần gũi với hắn hơn nhiều người thuộc tầng lớp nàng, bởi vì Johnnie hiểu giá trị của đồng tiền.

Ngay từ tuần đầu thay Hugh ở xưởng của, hắn đã chứng minh mọi hy vọng của nàng là có cơ sở, với năm tù nhân, hắn hoàn thành một khối lượng công việc mà Hugh không bao giờ đạt được với tốp thợ gồm mười người da đen tự do. Hơn thế nữa, nhờ có hắn, Scarlett dành được nhiều thời gian rảnh rỗi hơn bao giờ hết, kể từ khi... đến Atlanta hồi năm ngoái, vì hắn không thích nàng có mặt ở xưởng và nói thẳng như thế.

- Bà cứ lo việc bán, để tôi lo việc sản xuất ra gỗ, hắn cộc cằn nói. Một cái trại tù không phải là chỗ hợp với một phu nhân, điều ấy nếu chưa có ai khác nói với bà thì giờ đây Johnnie Gallegher này xin thưa với bà như vậy. Tôi vẫn giao gỗ đâu vào đấy, phải thế không nào? Ồ, vậy thì tôi không muốn ngày nào cũng bị kèm

như ông Wilkes. Ông ấy mới cần được kèm riết. Còn tôi thì không.

Thế là Scarlett miễn cưỡng phải bỏ lại xưởng của Johnnie, sợ đến luôn hẳn có thể phá ngay không làm nữa thì nguy. Nhận xét của hẳn rằng Ashley cần được kèm riết, làm nàng đau nhói vì nó chứa đựng nhiều sự thật hơn nàng muốn thừa nhận. Với đám thợ tù, Ashley xoay sở cũng chẳng hơn gì mấy so với hồi điều khiển đám da đen tự do, mặc dầu chàng không hiểu vì sao. Hơn nữa, xem vẻ như chàng xấu hổ về chuyện phải thúc tù làm việc và dạo này chàng chẳng có gì nói với nàng.

Scarlett thấy lo về sự thay đổi đang diễn ra nơi chàng. Đầu chàng giờ đây đã có những sợi bạc điểm vào mái tóc vàng rơm và đôi vai rụn xuống, mệt mỏi. Hiếm khi thấy chàng mỉm cười. Chàng không còn giống Ashley vui vẻ hồn nhiên bao năm trước đây đã làm nàng say mê. Dường như một nỗi đau đớn khó bề chịu nổi đang ngấm ngầm gặm nhấm chàng và miệng chàng có một vẻ u uất làm cho nàng thất vọng tê tái. Nàng những muốn ghì riết đầu chàng xuống vai mình, vuốt mái tóc đang chớm bạc mà kêu lên: “Hãy nói cho em biết điều gì đang giầy vò anh! Em sẽ xoa dịu, sẽ làm cho anh thanh thản hơn trở lại!”

Nhưng cái vẻ câu nệ và xa vắng của chàng khiến nàng vẫn phải giữ khoảng cách.

CHƯƠNG XLIII

Dó là một trong những ngày tháng chạp hiếm hoi có nắng ấm gần như thời tiết thu muộn. Những chiếc lá khô đỏ vẫn cố bám trên cây sồi trong sân nhà bà cô Pitty và bãi cỏ úa vẫn cố níu giữ chút màu xanh thoi thóp ngả sang vàng. Scarlett ẩm đứa con nhỏ trong tay bước ra hàng hiên bên cạnh và ngồi xuống một chiếc ghế xích đu đặt giữa một mảng nắng. Nàng mặc một chiếc áo dài mới màu xanh điểm hàng thước vải viền đen gấp khúc và đội một chiếc mũ trong nhà bằng đăng ten do bà cô Pitty làm cho nàng. Cả hai thứ đó đều rất hợp với nàng, nàng biết vậy và rất thích. Khôi phục lại vẻ xinh đẹp sau bao tháng rờn nom như ma, thật khoan khoái biết bao!

Đang ngồi đu đưa ru con và hát nho nhỏ một mình, nàng bỗng

nghe thấy tiếng vó ngựa chạy ngược phố bên và, tò mò ghé mắt qua mớ dây leo chằng chịt của đàn nho héo ở rìa hiên, nàng trông thấy Rhett Butler đang tiến về phía nhà. Rhett đã vắng mặt ở Atlanta nhiều tháng, ngay sau khi ông Gerald chết, trước khi bé Ella ra đời khá lâu. Scarlett cũng có lúc nhớ chàng, nhưng giờ đây, nàng ước ao mãnh liệt có cách nào để trách gặp chàng. Thực tế, nhìn thấy bộ mặt đen sạm của chàng, ngực nàng nhói lên một cảm giác phạm lỗi pha lẫn với hoảng sợ. Lương tâm nàng canh cánh một vấn đề liên quan đến Ashley mà nàng không muốn tranh luận với Rhett, nhưng nàng biết anh chàng này sẽ nêu ra, bất chấp mọi ý muốn của nàng.

Rhett dừng ngựa ở cổng, nhẹ nhàng nhảy xuống đất và trong khi bồn chồn nhìn chàng, nàng chợt thấy chàng giống hệt một bức minh họa ở một cuốn sách mà Wade luôn luôn mè nheo nàng đọc to cho nó nghe. “Chỉ thiếu những chiếc vòng đeo tai và một con dao cạo giữa hai hàm răng”, nàng nghĩ thầm “Chà, dù có là tướng cướp hay không, hôm nay anh ta cũng đừng hòng cắt cổ mình”.

Trong khi chàng theo lối đi tiến lại phía nàng, Scarlett nở một nụ cười duyên dáng nhất, cất tiếng chào chàng. Thật là may, nàng lại đang mặc chiếc áo mới, đội chiếc mũ hợp với toàn thể, nom rất xinh! Bằng vào luồng mắt chàng liếc nhanh trên người mình, nàng biết chàng cũng đánh giá thế.

- Lại thêm một con nhỏ! Chà, Scarlett, quả là một điều bất ngờ! Chàng cười và cúi xuống kéo tấm mền lót khỏi khuôn mặt xấu xí của Ella Lorena.

- Đừng có vợ vắn, nàng đỏ mặt nói. Anh có khỏe không. Rhett? Anh đi đâu biệt tăm?

- Thế đấy. Cho tôi bế cháu tí, Scarlett. Ô, tôi biết ẵm trẻ sơ sinh mà. Tôi đã từng làm nhiều việc kỳ lạ. Chà, trông thằng bé giống Frank như đúc, chỉ thiếu hai chòm râu má, nhưng nó sẽ mọc thôi.

- Tôi hy vọng là không. Nó là con gái.

- Con gái à? Thế thì càng tốt. Con trai phiền toái lắm. Đừng bao giờ đẻ thêm con trai nữa, Scarlett.

Đầu lưỡi nàng đã ngứa ngáy toan chua chát trả lời rằng nàng không bao giờ muốn có con nữa, dù là trai hay gái, nhưng nàng tự kiềm chế kịp thời và mỉm cười, lục nhanh trong óc kiếm một đầu đề nói chuyện để trì hoãn cái phút khó chịu khi vấn đề nàng e ngại bị khai ra.

- Chuyển đi của anh tốt đẹp chứ, Rhett? Lần này anh đi đâu?

- Ồ... Cuba... New Orleans... một số nơi khác nữa. Này, Scarlett đỡ lấy cháu. Nó bắt đầu nhỏ dãi, mà tôi không rút được mùi – soa. Con bé thật đáng yêu, nhưng nó làm ướt hết ngực áo sơ mi của tôi rồi.

Nàng ôm con vào lòng và Rhett trở nải ngồi lên hàng lan can, rút một điều xì gà từ một cái hộp bằng bạc.

- Anh lúc nào cũng đi New Orleans, nàng nói và hơi dẩu môi, mà chẳng bao giờ cho tôi biết anh làm gì ở đây.

- Tôi là một con người cần cù, Scarlett ạ. Có lẽ công việc buộc tôi đến đây. ;

- Anh mà cần cù! Nàng cười ngược ngạo. Cả đời, anh chưa bao giờ lao động. Anh quá lười nhác. Anh chỉ làm độc một việc là tài trợ cho bọn Bị Thảm trong công chuyện bắt lương của chúng, lấy nửa số lời lãi hối lộ bọn quan chức Yankee để chúng cho anh tham gia vào những mưu đồ bóc lột đám dân thường chúng tôi.

Chàng ngật đầu ra sau, cười.

- Còn cô, cô thích làm thế nào để có đủ tiền đút lót bọn quan chức đặng có thể làm như tôi?

- Chỉ nghĩ thế đã... Nàng bắt đầu lúng túng.

- Nhưng có lẽ một ngày kia cô sẽ làm ra đủ tiền để tiến hành hối lộ trên qui mô lớn. Rất có thể cô sẽ làm giàu trên lưng bọn tù cô đang thuê cũng nên.

- Ồ, nàng nói, hơi bối rối, làm sao anh phát hiện ra đám tù của tôi sớm thế?

- Tôi tới đây đêm qua và ngồi cả tối ở tiệm” Gái Thời Đại”, nơi có thể nghe mọi tin tức trong thành phố. Đó là nhà ngân hàng trao đổi chuyện ngồi lê đôi mách. Còn rôm rả hơn cả một câu lạc

bộ khâu may của phụ nữ nữa kia. Mọi người đều bảo tôi là cô đã thuê một toán tù và giao cho tên lưu manh Gallagher bắt họ làm chí chết.

- Bịa đặt, nàng giận dữ nói. Hắn không thể bắt họ làm chí chết. Tôi trông chừng không để xảy ra như thế.

- Thật không?

- Tất nhiên là thật chứ. Mà làm sao anh có thể đả động đến những điều như vậy?

- Ôi, tôi xin lỗi Kennedy phu nhân. Tôi biết động cơ của bà bao giờ cũng tốt, không thể chê trách được. Song, Johnnie Gallagher là một tên vũ phu lạnh lùng chưa từng thấy. Tốt hơn là nên canh chừng hắn kẻo khi có thanh tra đến thì lòi thối to.

- Anh hãy lo việc anh, còn việc tôi, để tôi lo, nàng bất bình nói. Và tôi không muốn nói chuyện bọn tù ấy nữa. Mọi người cứ làm rộn lên về chúng, thật khả ố. Đó là việc riêng của tôi... Mà anh chưa kể tôi nghe anh làm gì ở New Orlean. Anh đến đây thường xuyên đến nỗi mọi người đều bảo là... Nàng ngừng lại. Nàng không có ý định đẩy câu chuyện đi xa đến thế.

- Họ bảo sao?

- À... rằng anh có một người yêu ở đó. Rằng anh sắp lấy vợ. Có thật thế không, Rhett?

Nàng đã thắc mắc muốn biết về chuyện này từ lâu đến nỗi không thể kìm lại câu hỏi thẳng thừng đó. Nghĩ đến chuyện Rhett có thể lấy vợ, nàng thấy nhói lên một thoáng ghen tuông kỳ cục, mặc dầu nàng không biết nguyên do vì đâu.

Cặp mắt giễu cợt của chàng bỗng linh hoạt hẳn lên, chàng đón cái nhìn của nàng, chiếu tướng lại cho đến khi má nàng hơi đỏ lên.

- Điều đó có quan trọng đối với cô không?

- À, tôi không muốn mất tình bạn của anh, nàng nói ra vẻ nghiêm trang và cố làm bộ vô tư, cúi xuống quán tẩm mền lót chặt hơn quanh đầu Ella Lorena.

Chàng bỗng phá lên một nhíp cười ngắn và nói:

- Hãy nhìn tôi này, Scarlett.

Nàng miễn cưỡng ngược lên, mặt càng đỏ ửng.

- Cô có thể nói với những người bạn tò mò của cô rằng khi nào tôi cưới vợ, đó sẽ là vì tôi không thể chiếm hữu người đàn bà tôi cần bằng bất kỳ cách nào khác. Và cho đến nay, tôi chưa cần người đàn bà nào đến mức phải cưới nàng. Lúc này thì Scarlett ngượng ngập và bối rối thật sự, vì nàng nhớ lại cái đêm trong thời kỳ bao vây, ở chính hàng hiên này, chàng đã nói: "Tôi không phải là một người đàn ông thích hợp với hôn nhân" và thản nhiên đề nghị nàng bắt bỏ với chàng. Nàng cũng nhớ lại cả cái ngày ghê gớm hồi chàng đang bị giam giữ, nhớ lại và xấu hổ. Một nụ cười tinh quái từ từ nở trên khuôn mặt chàng khi chàng đọc thấy những điều ấy trong mắt nàng.

- Nhưng tôi sẽ thỏa mãn sự tò mò phàm tục của cô vì cô đã hỏi toạc ra như vậy. Không phải vì một người tình mà tôi đến New Orlean. Đó là vì một đứa trẻ, một thằng bé.

- Một thằng bé?

Thông tin bất ngờ này làm Scarlett ngớ ra đến nỗi quên cả ngượng ngập.

- Phải, tôi là người bảo trợ hợp pháp của nó và tôi chịu trách nhiệm về nó. Nó đang học ở Orlean. Tôi thường xuyên đến đây để thăm nom nó.

- Và mang quà cho nó? Vì vậy cho nên anh ta bao giờ cũng biết Wade thích loại quà gì, nàng nghĩ thầm.

- Phải, chàng miễn cưỡng đáp cộc lốc.

- Chà, tôi không ngờ đấy! Nó có ngoan không?

- Không. Cực kỳ tinh nghịch. Tôi những muốn giá nó không ra đời. Con trai thật là nhiều sự. Cô còn muốn biết điều gì khác nữa không?

Đột nhiên chàng có vẻ cáu kỉnh, mặt sa sầm, như thể hối tiếc là đã nhắc đến chuyện ấy.

- À thôi, nếu như anh không muốn kể với tôi nữa, nàng kên kieu nói, tuy trong bụng rất háo hức muốn biết thêm. Nhưng

quả là tôi không thể hình dung anh trong vai trò người bảo trợ.

Và nàng cười to, hy vọng làm chàng luống cuống.

- Phải, tôi chắc cô không thể. Tầm nhìn của cô rất hạn chế.

Chàng không nói gì nữa và lặng lẽ hút xì –gà một lúc. Nàng cố tìm một câu trả miếng không kém phũ phàng, nhưng nghĩ không ra.

- Tôi sẽ rất cảm ơn nếu cô đừng nói cho ai biết gì về chuyện này, cuối cùng chàng nói. Mặc dầu tôi cho rằng yêu cầu một người đàn bà ngậm miệng là yêu cầu một điều bất khả.

- Tôi biết giữ bí mật, nàng nói với cái vẻ của một người bị xúc phạm đến nhân cách.

- Thật chứ? Thật thú vị khi phát hiện thấy những đức tính không ngờ tới ở bạn bè. Thôi, đừng có sừng mặt lên nữa, Scarlett. Tôi xin lỗi vì đã thô lỗ, nhưng kể ra cô cũng đáng được một bài học vì cái thói thốc mách ấy. Hãy mỉm cười với tôi một cái và hãy vui vẻ một vài phút trước khi tôi nêu ra một vấn đề không vui vẻ gì.

Ôi, lạy chúa! Nàng nghĩ thầm, anh ta lại sắp sửa nói về Ashley và xưởng cửa đây! Và nàng vội vàng mỉm cười, phô lúm đồng tiền để đánh lạc hướng.

- Anh còn đi những đâu nữa, Rhett? Không phải suốt thời gian vừa rồi, anh chỉ ở New Orlean chứ?

- Không, tháng cuối cùng, tôi ở Charleston. Cha tôi đã mất.

- Ôi, xin chia buồn cùng anh.

- Khỏi. Tôi dám chắc cha tôi chẳng buồn gì về nỗi phải chết và tôi dám chắc tôi cũng chẳng buồn gì về cái chết của ông.

- Rhett, sao anh nói gì mà gớm ghiếc thế!

- Sẽ còn gớm ghiếc hơn nhiều nếu tôi giả vờ buồn trong khi tôi không buồn, phải không nào? Giữa cha con tôi, không bao giờ có chút tình yêu thương nào hết. Tôi không nhớ có lần nào ông không chê trách tôi. Tôi quá giống ông nội tôi, mà cha tôi thì chê trách ông nội tôi thậm tệ. Khi tôi lớn lên, từ chỗ chê trách, ông đi đến ghét bỏ thực sự và tôi phải thừa nhận rằng tôi chẳng mất

công để làm cho ông thay đổi thái độ với tôi. Tất cả những điều cha tôi đòi hỏi ở tôi đều chán ngấy! Và cuối cùng, ông ném tôi vào đời, không một xu và không một sự chuẩn bị nào khác ngoài việc đào luyện thành một chàng công tử Charleston, một tay súng cừ và một tay đánh bài poker thượng thặng. Và khi tôi chẳng những không chết đói mà còn tận dụng xuất sắc tài đánh poker để sống như một ông hoàng, thì dường như ông coi đó là một điều xỉ nhục cho chính bản thân ông. Ông xấu hổ về việc một người trong gia đình Butler trở thành một tay cờ bạc đến nỗi khi tôi trở về gia đình lần đầu, ông đã cấm mẹ tôi không được gặp tôi. Và suốt thời kỳ chiến tranh, trong khi tôi làm công việc vượt rào phong tỏa phía ngoài Charleston, mẹ tôi cứ phải nói dối để lên đi gặp tôi. Tất nhiên, những cái đó làm sao có thể khiến tôi yêu ông hơn.

-Ồ, tôi hoàn toàn không biết những chuyện đó.

- Cha tôi thuộc loại mà người ta gọi là một ông già quý phái chính cống dòng cổ xưa, có nghĩa là dốt nát, đần độn, cố chấp và không có khả năng suy nghĩ theo mạch nào khác ngoài những nếp nghĩ suy của các ông quý phái khác dòng cổ xưa. Ai nấy đều trầm trồ khâm phục ông về việc đã từ tôi và coi tôi như đã chết rồi: “Nếu mắt phải người làm nhục người thì hãy rút nó ra^[100]”. Tôi là con mắt phải của ông, con trai cả của ông và ông rút tôi ra hoàn toàn không để sót một tí gì.

Thích thú nhớ lại, chàng hơi mỉm cười, nhưng mắt vẫn rắn đanh.

-Ồ, tất cả những cái đó tôi có thể tha thứ, nhưng tôi không thể bỏ qua những gì ông đã làm đối với mẹ tôi và em gái tôi từ khi kết thúc chiến tranh. Mẹ và em gái tôi gần như lâm vào cảnh bán hàn cơ cực. Ngôi nhà ở đồn điền đã bị thiêu ra tro và các ruộng lúa lại trở thành đồng lầy. Còn ngôi nhà ở thành phố thì phải bán đi để nộp thuế, giờ thì hai mẹ con sống trong hai gian buồng mà thậm chí để bọn da đen ở cũng còn không xứng. Tôi đã gửi tiền cho mẹ tôi, nhưng cha tôi gửi trả lại – đồng tiền ô uế, cô hiểu không! Và nhiều lần tôi đã đến Charleston, thậm chí đưa tiền cho em gái tôi. Nhưng bao giờ cha tôi cũng phát giác ra và làm râm rĩ lên với nó, đến độ nó thấy cuộc đời chẳng đáng sống nữa, tội nghiệp con bé. Và tiền lại được trả về cho tôi. Tôi không biết hai

mẹ con sống ra sao... À, mà tôi có biết. Em trai tôi đã hết sức tài trợ trong phạm vi khả năng của nó, tuy nó chẳng có nhiều nhận gì để san sẻ và nó cũng không chịu nhận gì của tôi nốt – đồng tiền của kẻ đầu cơ là đồng tiền mang tai họa, cô thấy không! Ngoài ra hai mẹ con trông vào lòng từ thiện của bạn bè nữa. Bà dì Lalie của cô rất tốt. Cô biết đấy, bà là một trong những người bạn quý nhất của mẹ tôi. Bà đã cho mẹ và em gái tôi quần áo và... . Trời đất! Mẹ tôi phải nhận của bố thì!

Đây là một trong những dịp hiếm hoi nàng thấy Rhett trút bỏ mặt nạ. Mặt chàng đanh lại, phần căm ghét cha thật sự, phần xót xa cho mẹ.

- Dì Lalie ư! Nhưng lạy Chúa, Rhett, bà ấy chả có gì đấy, ngoài những gì tôi gửi cho bà!

- À, thế ra do như vậy! Cô bạn thân mến, cô thật kém giáo dục, ai lại đi khoe khoang một điều như thế cho tôi thêm nhục. Cô phải để tôi gửi tiền lại cô!

- Rất vui lòng! Scarlett nói, đột nhiên nhếch miệng cười và Rhett cũng mỉm cười đáp lại.

- A, Scarlett, mới thấy hơi đồng đôla mà mắt cô đã lấp lánh! Cô có chắc là ngoài máu Ireland cô không có máu Scotland, hoặc thậm chí Do Thái, trong huyết quản?

- Đừng có khả ố thế! Tôi có định nói toẹt vào mặt anh về chuyện tôi giúp dì Lalie đâu. Nhưng tình thực, bà ấy cứ tưởng tôi làm ra tiền lắm. Bà ấy luôn viết thư xin tôi thêm và lạy chúa chứng giám, khỏi cần phải cấp đỡ cả thành phố Charleston, tôi cũng đủ gánh nặng rồi. Cha anh mất vì bệnh gì?

- Bệnh đói quý tộc, tôi nghĩ thế... và hy vọng là thế. Đáng đời cho ông! Ông đã muốn để mẹ tôi và Rosemary cùng chết đói với ông. Bây giờ, ông chết rồi, tôi có thể giúp đỡ mẹ và em gái tôi. Tôi đã mua cho hai mẹ con một ngôi nhà ở đường Battery và họ đã có đầy tớ phục vụ. Nhưng tất nhiên, hai người không thể để lộ ra là tiền đó do tôi cung cấp.

- Sao thế?

- Cô bạn thân mến, cô lạ gì cái thành phố Charleston. Cô đã đến đó rồi mà. Gia đình tôi có thể nghèo, nhưng giấy rách phải

giữ lấy lễ. Mà cả lễ rồi cũng sẽ mất nếu người ta biết họ dựa vào tiền cờ bạc, tiền đầu cơ, tiền của bọn Bị Thảm. Không, mẹ và em gái tôi phải nói rằng cha tôi đã để lại một khoản tiền bảo hiểm nhân thọ kếch sù – rằng ông đã nhin ăn, nhìn mặc để nộp lệ phí đều đặn để sau khi ông chết, vợ con sẽ được chu cấp đầy đủ. Thành thử ông càng được coi là một nhà quý tộc mẫu mực thuộc dòng cổ xưa... Thực tế là một người hy sinh cho gia đình.

Tôi mong rằng ông nằm không yên dưới mồ khi biết rằng mẹ tôi và Rosemary bây giờ đang sống thoải mái, mặc dầu ông đã cố... Cách nào tôi cũng tiếc là ông đã chết bởi vì đó là ý nguyện ông... ông rất sung sướng được chết.

- Tại sao?

- Ô, ông đã chết thật sự khi tướng Lee đầu hàng. Cô lạ gì loại người ấy. Ông không sao thích nghi được với thời đại mới và lúc nào cũng chỉ nhắc đến thời hoàng kim đã qua.

- Rhett, có phải tất cả người già đều thế không? Nàng đang nghĩ đến ông Gerald và những điều Will đã nói về ông.

- Lạy trời, không! Cô hãy nhìn ông bác Henry và cái con mèo rừng già là cụ Merriwether mà xem, ấy là mới kể hai vị ấy thôi. Họ lại thoải mái vui sống khi họ cùng đội Vệ binh địa phương lên đường ra trận và tôi có cảm giác là từ đó họ trẻ lại và thấy cuộc sống đậm đà hơn. Sáng nay tôi gặp cụ Merriwether lái chiếc xe pate của Rene và rửa ngựa như một gã đồ tể. Cụ bảo tôi là cụ thấy trẻ ra đến mười tuổi từ khi cụ thoát khỏi cảnh ru rú xó nhà trong sự chiều chuộng của bà con dâu và bắt đầu lái xe đi giao pate. Và ông bác Henry của cô thì khoái đấu bọn Yankee ở tòa án cũng như ở ngoài, cãi cho đám quả phụ cô nhi (tôi đồ là không lấy tiền) chống lại bọn Bị Thảm. Nếu không có chiến tranh thì hẳn ông đã về hưu lâu rồi để điều trị bệnh thấp khớp. Họ trẻ lại bởi vì họ lại hữu ích và cảm thấy người ta cần đến họ. Và họ thích cái ngày mới này nó đem lại cho các ông già một cơ hội mới. Nhưng cũng có nhiều người còn trẻ mà đã suy nghĩ như cha tôi và đến cái vấn đề không vui mà tôi muốn bàn với cô, Scarlett ạ.

Sự chuyển đầu đề đột ngột này làm Scarlett ngỡ ngàng đến nỗi nàng đăm lấp ba lấp bắp:” Cái gì... cái gì... ” và rên thăm trong bụng:” Ôi, lạy Chúa! Đã đến lúc rồi. Liệu mình có thể lựa lời

phỉnh cho anh ta thôi đi được không đây?”.

- Vốn biết rõ cô, lẽ ra tôi không nên trông chờ cô thành thật, hoặc trọng danh dự, hoặc sòng phẳng mới phải. Nhưng rồi đại thay, tôi đã tin cô.

- Tôi không hiểu anh định nói gì?

- Tôi nghĩ là cô hiểu. Dù sao đi nữa, trông cô rõ ra người phạm lỗi. Lúc này, tôi đang phóng ngựa qua phố Cây Trường xuân, chợt có người chào tôi từ phía sau một hàng rào. Còn ai khác niềm nở với tôi như vậy, ngoài bà Ashley Wilkes! Tất nhiên, tôi dừng lại và nói chuyện với bà.

- Thật ư?

- Phải chúng tôi đã có một cuộc trò chuyện rất thú vị. Bà ấy bảo từ lâu bà ấy vẫn muốn tỏ lòng khâm phục sự dũng cảm của tôi trong việc tham gia chiến đấu cho Liên bang, dù là vào những ngày cuối.

- Đào, tào lao! Melly thật ngốc. Đêm ấy, cô ta có thể chết vì hành động anh hùng của anh đó.

- Tôi chắc nếu thế thì bà ấy hẳn nghĩ rằng mình đã hiến dâng cuộc đời cho một sự nghiệp chính nghĩa. Và khi tôi hỏi bà ấy đang làm gì ở Atlanta, bà ấy có vẻ hết sức ngạc nhiên về việc tôi không hay biết gì và bèn kể là gia đình họ đã về sinh sống ở đây, còn cô thì đã có nhã ý mời ông Wilkes canh ti xưởng cửa của cô.

- Ờ, thế thì sao? Scarlett hỏi, giọng gay gắt.

- Khi cho cô vay tiền mua xưởng cửa ấy, tôi có đề ra một điều kiện mà cô đã đồng ý: không được dùng tiền đó để chu cấp cho Ashley Wilkes.

- Anh thật quá đáng. Tôi đã trả tiền anh, bây giờ xưởng cửa là của tôi, và tôi làm gì với nó là chuyện của tôi.

- Cô có vui lòng cho tôi biết cô làm thế nào để trả nợ tôi không?

- Tất nhiên là bằng cách bán gỗ.

- Cô đã kiếm được bằng tiền của tôi cho cô vay để khởi sự kinh doanh. Đó là điều cô muốn nói. Tiền của tôi được dùng để nuôi Ashley. Cô là một người đàn bà không có tí ti danh dự gì hết và

nếu như cô chưa trả nợ tôi thì giờ đây tôi sẽ rất vui thích được đòi cô phải thanh toán ngay lập tức và đem tài sản của cô ra đấu giá nếu cô không trả đủ tiền.

Chàng nói nhẹ nhàng nhưng mắt chàng long lanh giận dữ.

Scarlett vội vàng chuyển sang tấn công lãnh thổ địch.

- Tại sao anh ghét Ashley đến thế? Tôi cho là anh ghen với anh ấy.

Vừa nói xong, nàng đã hối là không kìm miệng lại, vì Rhett ngật đầu ra sau cười ngất cho đến khi nàng đỏ dừ mặt vì xấu hổ.

- Đã bắt chấp danh dự lại cộng thêm hờn hĩnh nữa, chàng nói. Cô không bao giờ chịu từ bỏ vai trò hoa hậu của Hạt, đúng thế không? Cô luôn luôn nghĩ mình là giai nhân mỹ miều nhất trần đời và tất cả các anh đàn ông gặp cô đều xin chết vì cô.

- Tôi không nghĩ thế! Nàng kịch liệt phản đối. Có điều là tôi không hiểu tại sao anh ghét Ashley đến thế và đó là cách giải thích duy nhất tôi có thể nghĩ ra.

- Vậy thì hãy nghĩ đến một cái gì khác đi, cô gái kiêu diễm làm mê đắm lòng người, vì đó là cách giải thích sai trật. Còn về chuyện ghét Ashley thì... tôi không ghét mà cũng chẳng thích anh ta. Thực tình, cảm giác duy nhất của tôi đối với anh ta và loại người như anh ta, là thương hại.

- Thương hại?

- Phải, và một chút khinh bỉ. Nào, cô hãy vênh mặt lên mà rằng một nghìn thằng khốn kiếp như tôi cộng lại cũng không bằng anh ta, rằng tôi đừng có cả gan dương dương tự đắc tỏ vẻ thương hại hoặc khinh thường anh ta. Và khi nào cô hết cơn vênh vào, tôi sẽ nói để cô rõ ngụ ý của tôi, nếu cô thích nghe.

- Tôi chẳng thèm.

- Dù sao tôi cũng cứ nói, vì tôi không thể cam tâm để cô tiếp tục nâng niu cái ảo tưởng êm ái là tôi ghen với Ashley. Tôi thương hại anh ta bởi vì lẽ ra anh ta nên chết quách đi cho xong, mà chẳng chết được. Và tôi khinh anh ta bởi vì anh cứ loay hoay không biết định liệu ra sao với bản thân khi mà giờ đây cái thế giới mơ ước của anh ta đã tiêu vong.

Có một cái gì quen thuộc trong cái ý Rhett vừa phát biểu. Nàng mang máng nhớ là đã nghe những lời tương tự như vậy, nhưng không sao nhớ cụ thể là ở đâu và bao giờ. Nàng không cố moi óc nghĩ thêm về điều đó vì nàng đang giận sôi lên.

- Nếu anh được thoải mái muốn gì thì mặc sức thì khéo tất cả những người đàn ông tử tế ở miền Nam sẽ chẳng còn.

- Và nếu bọn họ được thoải mái làm theo ý mình thì loại người như Ashley sẽ muốn chết hơn cả. Chết chôn dưới những tấm bia đá gọn ghẽ, ghi dòng chữ:” Nơi đây yên nghỉ một người lính của Liên bang đã ngã xuống vì mảnh đất miền Nam” hoặc “Dulce et decorum est^[101]”... hoặc bất kỳ câu văn bia quen thuộc nào khác.

- Tại sao, tôi không hiểu đây!

- Cô thì cả những điều viết rành rành to bằng cái mẹt, dí vào mũi, cũng chẳng bao giờ thấy, phải không? Nếu họ chết, họ sẽ thoát tội nợ, chẳng còn phải đối phó với những vấn đề không thể giải quyết. Hơn thế nữa, gia đình họ sẽ hãnh diện về họ hết đời này qua đời khác. Tôi nghe nói những người chết là những người sung sướng. Cô có cho là Ashley Wilkes sung sướng không?

- Ô, tất nhiên... nàng mở đầu, rồi chợt nhớ ra cái vẻ đờ đẫn trong mắt Ashley thời gian gần đây và dừng bật.

-Anh ta, hoặc Hugh Elsing, hoặc bác sĩ Meade, có sung sướng không? Có sung sướng gì hơn cha tôi hay ba cô không?

-Ồ có lẽ không đến mức như họ có thể, vì họ đã mất hết tiền của.

Chàng cười.

- Không phải vì mất tiền của đâu, cô bạn yêu quý ạ. Tôi xin thưa với cô đó là vì họ mất cái thế giới của họ... cái thế giới trong đó họ đã được nuôi lớn lên. Họ giống như cá trên cạn hoặc mèo có cánh vậy. Họ được nuôi nấng và dạy dỗ để trở thành một số nhân cách nhất định, làm một số điều nhất định, chiếm lĩnh một số chỗ tiện nghi nhất định. Và những nhân cách đó, những chỗ đó đã mất đi vĩnh viễn khi tướng Lee đến Appomattox^[102]. Ôi, Scarlett đừng ngốc nghếch thế! Ashley còn gì nữa mà làm, giờ đây khi anh ta đã đi tong, đồn điền của anh ta đã bị tịch thu để đập vào tiền thuế và các công tử phong lưu mã thượng thì giá

một xu hai chục cậu? Liệu anh ta có thể làm việc bằng chân tay hoặc bằng cái đầu óc không hợp thời của anh ta không? Tôi buộc là cô ngày càng hao hụt tiền từ khi anh ta quản lý xưởng cưa.

- Không mà!

- Thật tử tế quá. Cô có cho phép tôi ngó qua sổ sách kế toán của cô và một buổi chiều chủ nhật nào cô rỗi rãi?

- Cho anh đi với quý thì có! Anh có thể đi ngay cho rảnh mắt tôi.

- Cô bạn quý ạ, tôi đã đến với quý rồi và hẳn là một thằng cha chán phèo. Tôi chẳng muốn đến đó nữa, ngay cả vì cô, cũng không... Cô đã lấy tiền của tôi khi cô cần muốn chết và cô sử dụng nó. Chúng ta đã thỏa thuận với nhau về cách sử dụng khoản tiền đó và cô đã vi phạm điều cam kết. Chỉ xin cô nhớ cho hời cô bé chơi gian quý hóa của tôi, rằng sẽ đến lúc cô cần vay thêm tiền của tôi. Cô sẽ cần tôi cấp vốn, với lãi suất thấp đến mức không tưởng tượng nổi, để mua thêm xưởng máy, mua thêm la và mở thêm nhiều tiệm rượu. Lúc đó thì đừng hòng.

- Cám ơn, khi nào tôi cần tiền, tôi sẽ vay nhà băng, nàng nói giọng lạnh lùng, nhưng ngực hỏn hển vì tức giận.

- Thật chứ? Vay cô hãy thử xem. Tôi có khá nhiều cổ phần ở nhà băng đấy.

- Thế à?

- Phải, tôi quan tâm đến một số công cuộc lương thiện.

- Còn có những nhà băng khác...

- Nhiều chứ! Và nếu tôi ra tay thì cô có lấy nổi một xu ở bất kỳ nhà băng nào, cũng còn tướt bơ đấy. Cô có thể tìm đến bọn Bị Thảm cho vay nặng lãi nếu cô cần tiền.

- Tôi sẵn sàng tìm đến bọn chúng.

- Thì cô cứ đến nhưng sẽ chẳng vui vẻ gì đâu khi cô biết lãi suất quy định. Người đẹp của tôi ơi, trong giới kinh doanh có những hình phạt đối với lối làm ăn quay quắt. Lẽ ra cô nên chơi ngay thẳng với tôi.

- Anh vốn là người quân tử, phải không? Giàu có như vậy, thế

lực như vậy mà lại đánh vào những kẻ thất cơ lỡ vận như Ashley và tôi!

- Cô đừng tự xếp mình vào cùng hạng với anh ta. Cô đâu có thất cơ lỡ vận. Chẳng có gì đánh ngã được cô. Nhưng anh ta thì gục rồi và anh ta sẽ mãi mãi phủ phục trừ phi có một người nào đó giàu nghị lực nâng đỡ, dìu dắt và che chở đùm bọc anh ta đến hết đời. Tôi chẳng muốn tiền của tôi được sử dụng vì lợi ích của một con người như vậy.

- Anh đã không quản ngại giúp đỡ tôi khi tôi thất thế và...

- Cô là một “ca” trắc nghiệm hay ho, tuy mạo hiểm nhưng lý thú, cô bạn thân mến ạ. Tại sao? Bởi vì cô đã không bám vào đám nam giới trong gia đình họ mạc và không khóc than thương tiếc quá khứ. Cô đã bứt ra, xoay sở và bây giờ đây cô đã xây dựng cơ nghiệp vững chãi trên vốn liếng có được từ hai nguồn: tiền trong ví một người chết và tiền ăn cắp của Liên bang. Bảng thành tích của cô thật phong phú: giết người, cướp chồng, mưu toan thông dâm, dối trá, lật lọng, chưa kể một loạt mảnh khóc không thể lọt dưới một cuộc kiểm tra xít xao. Tất thảy đều cừ khôi và chứng tỏ cô là người giàu nghị lực và quyết tâm, bỏ để ta mạo hiểm cho vay tiền. Giúp những người biết tự cứu là điều thú vị. Tôi sẵn sàng cho cái bà già theo giáo hội La – mã nọ là bà Merriwether vay mười ngàn đồng, thậm chí không cần văn tự. Bà ta bắt đầu bằng một ổ bánh Pate, và bây giờ hãy nhìn bà mà xem! Cả một lò bánh thuê cả nửa tá lai nhỏ con, Rene, xưa lười nhác là thế nay hăng say, thích thú làm việc... Hoặc giả cái cha nội Tommy Wellburn, tội nghiệp anh chàng còn có nửa người mà làm công việc của cả hai người, và làm tốt là đằng khác, hoặc... à, mà thôi tôi không kể tiếp nữa, kẻo nhàm tai cô.

- Anh làm nhàm tai tôi thật đấy. Anh làm tôi chán phát điên lên được, Scarlett lạnh lùng nói, hy vọng làm chàng bực mình và lái chàng khỏi cái đầu đề bao giờ cũng khổ tâm cho nàng là Ashley.

Nhưng Rhett chỉ cười gằn và không cần câu.

- Những người như họ đáng được giúp đỡ. Nhưng Ashley Wilkes thì xin đủ! Cái dòng giống của anh ta thật vô dụng, vô giá trị trong một thế giới lộng tung phèo như thế giới của chúng ta.

Khi nào thế giới đảo lộn, loại người như anh ta là những kẻ chết đầu tiên. Mà tại sao lại không? Họ không đáng tồn tại vì họ không muốn đấu tranh – không biết cách đấu tranh như thế nào. Đây không phải là lần đầu tiên thế giới đảo lộn và cũng không phải là lần cuối cùng. Điều đó trước đây đã xảy ra và sau này sẽ còn xảy ra. Và khi nó xảy ra, và mọi người đều mất hết và mọi người đều như nhau. Tất cả đều bắt đầu lại từ đầu, hoàn toàn tay trắng. Nghĩa là không có gì ngoài sự trí xảo và sức mạnh của đôi bàn tay. Nhưng một số người như kiểu Ashley, không có trí xảo cũng chẳng có sức mạnh, hoặc nếu có thì lại ngại ngùng không dám sử dụng những chủ bài đó. Thế là họ bị chìm ngấm và tất phải chìm ngấm. Đó là quy luật tự nhiên và không có họ, thế giới càng đi lên. Song bao giờ cũng có một số ít những kẻ táo bạo, họ vượt qua thử thách và, với thời gian, lại chiếm lĩnh vị trí cũ của mình trước khi thời cuộc đảo điên.

- Anh đã có lúc nghèo khổ! Anh vừa nói rằng cha anh đã đuổi anh ra khỏi nhà không cho một xu! Scarlett giận dữ nói. Tôi tưởng đáng lẽ anh phải hiểu và thông cảm với Ashley mới đúng chứ!

- Tôi hiểu, Rhett nói, nhưng dù có bị trời đánh tôi cũng không thông cảm được. Sau khi đầu hàng, Ashley còn lăm của hơn tôi nhiều khi tôi bị tống ra khỏi nhà. Chỉ ít anh ta cũng còn có bạn bè cho nương náu, trong khi tôi thì chẳng khác nào Ismael^[103]. Nhưng thử hỏi Ashley đã giở giời ra sao?

- Nếu anh đem so sánh anh ấy với loại hợm hĩnh như anh thì... thì... Đội ơn Chúa, anh ấy đâu có như anh! Anh ấy không đời nào nhúng tay vào bùn nhơ như anh để làm tiền với bọn Bị Thảm, bọn Scallawag và bọn Yankee. Anh ấy là người có lương tâm và danh dự.

- Nhưng cái lương tâm và danh dự ấy không ngăn anh ta nhận tiền và sự giúp đỡ của một người đàn bà.

- Anh ấy có thể làm gì khác được?

- Tôi làm sao trả lời được? Tôi chỉ biết những gì tôi đã làm cả lúc tôi bị đuổi khỏi nhà lần bây giờ. Tôi chỉ biết những người khác đã làm gì. Bọn tôi đã nhìn thấy thời cơ trong sự sụp đổ của một nền văn minh và bọn tôi đã tận dụng cơ hội đó, người này

bằng con đường lương thiện, kẻ kia bằng những mảnh ám muội, và hiện bọn tôi vẫn còn đang vận dụng nó. Nhưng những anh chàng Ashley của thế giới này cũng có cơ may như vậy mà không nắm lấy. Họ thật dại, Scarlett ạ, và chỉ những kẻ khôn ngoan mới xứng đáng tồn tại thôi.

Nàng hầu như không nghe thấy chàng nói gì vì lúc này nàng đang nhớ lại chính xác cái điều mấy phút trước đã đập chồn trong óc nàng khi Rhett bắt đầu nói. Nàng nhớ lại khu vườn cây ăn quả ở ấp Tara trong cơn gió lạnh và Ashley đứng cạnh đồng cọc rào, mắt nhìn xuyên qua nàng mà không thấy nàng. Và Ashley đã nói... ờ, nói gì nhỉ? Một cái tên ngoại quốc ngồ ngộ nghe như lời báng bổ, chàng còn nói đến sự tận thế nữa. Lúc đó, nàng không hiểu chàng định nói gì, nhưng giờ đây, nàng bàng hoàng vỡ lẽ ra với một cảm giác mệt mỏi nôn nao.

- À, Ashley đã nói...

- Sao?

- Có lần ở ấp Tara, anh ấy đã nói điều gì về... một... hoàng hôn của các thần linh, về sự tận thế và một cái gì đó vẫn như vậy.

- À, mắt Rhett long lanh vẻ quan tâm. Còn gì nữa?

- Ồ, tôi không nhớ đích xác. Tôi không chú ý lắm. Nhưng... phải rồi... một câu gì đại loại như những người khỏe thì sẽ vượt qua, còn những kẻ yếu sẽ bị sàng lọc.

- À, thế ra anh ta cũng biết đấy. Như vậy càng nặng nề hơn cho anh ta. Phần lớn những người thuộc loại anh ta không hiểu thế và sẽ không bao giờ hiểu. Suốt đời họ sẽ tự hỏi những ngày huy hoàng xưa là đã tan biến đi đâu. Họ sẽ chỉ cam chịu đau khổ trong im lặng tự hào và bất lực. Nhưng Ashley thì hiểu. Anh ta hiểu rằng anh ta đã bị sàng lọc.

- Không, anh ấy không bị sàng lọc. Chừng nào tôi còn một hơi thở trong người.

Chàng nặng nề nhìn nàng, bộ mặt ngăm ngăm đen phẳng lì.

- Scarlett, cô làm thế nào khiến anh ta đồng ý đến Atlanta điều khiển xưởng cưa. Anh ta có cưỡng lại quyết liệt không?

Nàng thoáng nhớ lại cảnh trao đổi với Ashley sau khi ông

Gerald chết và gạt hình ảnh đó ra khỏi đầu.

- À, tất nhiên là không, nàng phần nộ đáp. Khi tôi giải thích cho anh ấy rằng tôi cần anh ấy giúp đỡ vì tôi không tin cái tên vô lại quản lý xưởng, còn Frank thì quá bận không giúp tôi được, và tôi lại sắp... ờ, có cháu Ella Lorena, anh thấy đấy. Anh ấy rất vui lòng giúp tôi gỡ thế bí ấy.

- Chúc năng làm mẹ cũng được việc một cách ngọt ngào đấy chứ! Thì ra cô đã dụ hoặc anh ta như thế đấy. Chà, cô đã đạt được anh ta vào đúng chỗ cô muốn, tội nghiệp cha nội, giờ anh ta bị cột chặt vào cô bởi xiềng xích. Và tôi chúc cả hai người luôn luôn vui vẻ. Nhưng, như tôi đã nói từ đầu, cô sẽ không bao giờ moi được thêm của tôi một xu cho những mảnh vật không xứng đáng với địa vị quý phái của cô nữa đâu, cô nàng lá mặt lá trái ạ.

Nàng điếng người vừa vì tức giận vừa vì thất vọng. Ít lâu nay, nàng đã tính chuyện vay thêm Rhett tiền để mua một lô đất ở dưới phố làm bãi gỗ.

-Tôi không cần tiền của anh, nàng kêu lên. Tôi đang kiếm được khối tiền từ cái xưởng do Johnnie Gallegher điều hành vì bây giờ tôi không thuê bọn da đen tự do nữa. Tôi đầu tư một số vào việc cầm cố và cửa hàng buôn bán với bọn da đen cũng hái ra tiền.

- Phải, tôi có nghe nói thế. Cô thật thông minh biết bao, “chém” đám quả phụ, cô nhi, đám tứ cố vô thân và ngu dốt bằng giá cắt cổ! Nhưng Scarlett, nếu cô cần ăn cướp thì sao không cướp của bọn giàu và mạnh, thay vì những người nghèo khổ và yếu? Từ thời Robin Hood đến nay, điều đó vẫn được coi là đạo đức cao cơ mà.

- Bởi vì ăn cướp (theo chữ dùng của anh) của người nghèo dễ và an toàn hơn nhiều, nàng cộc cằn đáp.

Chàng cười không thành tiếng, hai vai rung lên.

- Cô là một tên lừa đảo ngay thực đấy, Scarlett ạ!

Một tên lừa đảo! Lạ thay, cái từ đó sao mà đau! Mình không phải là kẻ lừa đảo, nàng kịch liệt phủ định thẳm trong bụng. Chí ít nàng cũng không muốn là thế. Nàng muốn là một đại phu nhân kia. Trong một lúc, nàng nhanh chóng trở ngược thời gian

và thấy lại hình ảnh mẹ nàng đi lại trong tiếng váy xột xoạt êm nhẹ với mùi hương cỏ chanh thoang thoảng, đôi bàn tay nhỏ nhắn luôn luôn bận bịu phục vụ người khác không biết mỏi. Ai cũng yêu mến kính trọng, quý hóa bà Ellen. Đột nhiên, tim Scarlett se lại.

- Nếu anh định chọc tức tôi thì vô ích thôi, nàng nói, giọng mệt mỏi. Tôi biết đạo này tôi không... coi trọng đạo lý như cần phải thế. Cũng không tốt và hòa ái như tôi đã được dạy dỗ, nhưng tôi không dừng được, Rhett ạ. Thực tình là thế đấy. Tôi có thể làm gì khác được? Điều gì sẽ xảy ra với tôi, với Wade, với áp Tara và tất cả chúng tôi nếu như tôi... hòa nhã khi tên Yankee ấy đến áp Tara? Lẽ ra tôi phải... nhưng thậm chí tôi không muốn nghĩ đến điều đó nữa. Và khi Jonas Wilkerson sắp sửa chiếm nhà tôi, giả dụ tôi lại... tốt bụng và đản đo thì liệu bây giờ chúng tôi ở vào đâu? Và nếu tôi cứ dễ dãi, hồn nhiên và không ráo riết thúc Frank đòi những món nợ cù nhầy thì chúng tôi... ồ, thôi. Có thể tôi đều, nhưng tôi không đều mãi đâu, Rhett ạ. Nhưng trong những năm qua và thậm chí cả bây giờ nữa, tôi có thể làm gì khác được? Làm sao tôi có thể hành động khác được? Tôi có cảm tưởng như tôi đã phải cố chèo một con thuyền chở nặng trong một cơn dông bão vậy. Chỉ riêng việc giữ sao cho khỏi đắm đã đủ chật vật, còn đâu óc nào lo đến những điều không quan trọng, những điều có thể rút bỏ dễ dàng mà không thấy tiếc, thí dụ như cung cách lịch sự và... chắc, những thứ tương tự như vậy. Tôi sợ thuyền tôi ngập, nên tôi ném đi những thứ ít quan trọng nhất.

- Tự hào này, danh dự này, sự chân thành này, đức hạnh này, lòng tốt này, Rhett kể, giọng ngọt xót. Cô có lý, Scarlett ạ. Khi thuyền đang chìm thì những cái đó không quan trọng. Nhưng cô hãy thử nhìn bạn bè xung quanh xem. Hoặc là họ đưa thuyền cập bến an toàn với tất cả hàng hóa nguyên vẹn, hoặc là họ bằng lòng chịu chìm với tất cả cờ xí tung bay.

- Họ là một lũ ngu dại, nàng nói cộc cằn. Cái gì cũng có thời của nó. Khi nào tôi có thật nhiều tiền, tôi cũng sẽ tử tế như anh muốn. Lúc bấy giờ tôi có thể đoan trang.

- Cô có thể... nhưng cô không muốn. Hàng đã trút xuống biển thì khó mà cứu nổi, mà nếu có vớt lại được thì thường là đã hỏng đến mức không chữa được. Tôi e rằng khi cô có thể vớt cái danh

dự, đức hạnh và lòng tốt mà cô đã ném qua mạn thuyền, cô sẽ thấy biển đã làm chúng thay đổi, mà tôi e rằng không phải thay đổi thành cái gì phong phú kỳ lạ đâu...

Chàng đột ngột đứng dậy và cầm lấy mũ.

- Anh đi đấy ư?

- Vâng. Cô có thấy nhẹ mình không? Tôi xin để cô ở lại với cái tàn dư của lương tâm cô.

Chàng dừng lại và nhìn xuống đứa bé, đưa một ngón tay cho nó nắm.

- Tôi chắc Frank tràn trề tự hào?

-Ồ, tất nhiên.

- Chắc anh ta ôm ấp hàng loạt dự định về đứa bé?

- À, anh còn lạ gì, đàn ông bao giờ chả mê mẩn với con mình.

- Vậy thì cô hãy bảo anh ta... Rhett ngừng lại với một vẻ lỳ lợ trên mặt, rồi nói tiếp. Hãy bảo Frank rằng nếu anh ta muốn những dự định của mình về đứa bé được thực hiện, thì ban đêm nên ở nhà thường xuyên hơn nữa.

- Anh định nói gì vậy?

- Nói vậy thôi. Cô hãy khuyên anh ta nên ở nhà.

- Ôi, anh thật xấu xa! Tội nghiệp Frank, anh nữ nào ám chỉ là anh ấy...

-Ồ, lạy chúa! Rhett phá lên cười. Tôi đâu có định nói là Frank đi lãng nhãng với phụ nữ! Frank! Ôi, lạy chúa!

Chàng bước xuống các bậc thềm, vẫn tiếp tục cười.

CHƯƠNG XLIV

Buổi chiều tháng Ba gió rét căm. Scarlett kéo tấm chăn lên quấn ngang ngực trong chiếc xe lăn bánh ra khỏi phố Decatur về phía xưởng của Johnnie Gallegher điều hành. Nàng biết thời kỳ này lái xe một mình là nguy hiểm, nguy hiểm hơn bao giờ hết vì hiện nay dân da đen hoàn toàn vượt ra ngoài mọi kiểm tỏa. Như Ashley đã tiên đoán, tình hình trở nên phức tạp từ

khi cơ quan lập pháp từ chối không phê chuẩn điều khoản bổ sung. Sự khước từ thẳng thừng ấy là một cái tát vào mặt miền Bắc khiến họ nổi khùng và mau chóng giở đòn trả đũa. Miền Bắc quyết tâm ép bang Georgia chấp nhận quyền bầu cử của người da đen và nhằm mục đích ấy, đã tuyên bố bang này nổi loạn, cần đặt dưới chế độ thiết quân luật nghiêm ngặt nhất. Người ta đã xóa bỏ sự tồn tại của Georgia với tư cách là bang: giờ đây, cùng với Florida và Alabama, nó đã trở thành "quân khu III" dưới quyền chỉ huy của một vị tướng Hợp Chúng Quốc.

Trước đây, cuộc sống đã bất an và hãi hùng, giờ lại càng bất an và hãi hùng gấp đôi. Những quy định quân sự năm ngoái tưởng đã quá khắc nghiệt, giờ đây trở thành nhẹ nhàng so với những luật lệ do tường Pope ban hành. Trước triển vọng người da đen lên cầm quyền, tương lai có vẻ đen tối và vô vọng, bang Georgia thất thế này đau đớn và quằn quại bất lực. Còn những người da đen, say sưa thấy mình bỗng trở nên quan trọng và biết có quân đội Yankee làm hậu thuẫn, lại càng quá quắt. Không ai dám chắc có thể yên lành được với họ.

Giữa cái thời buổi cuồng khấu, hãi hùng này, Scarlett cũng sợ, sợ nhưng vẫn kiên quyết, và nàng tiếp tục đi công chuyện một mình với khẩu súng lục của Frank dắt ở đệm ghế chiếc xe độc mã. Nàng thầm rủa cơ quan lập pháp đã chuốc lấy cái tai họa gia tăng này cho tất cả mọi người. Thử hỏi lập trường kiên hùng ấy, cái cử chỉ mà ai nấy đều gọi là dũng cảm ấy, đã mang lại lợi ích gì nào? Nó chỉ làm cho tình hình xấu đi gấp bội.

Đến gần con đường xuyên qua rừng cây trụ lá dẫn xuống Khu Lán trại dưới thung, nàng tắc lưỡi giục ngựa đi nhanh lên, đi qua cái xóm bắn thủ nhếch nhác gồm những lều bạt thải của quân đội cùng những lán gỗ ván, bao giờ nàng cũng cảm thấy chờn chợn. Chốn này khét tiếng là hỗn nhất trong các địa điểm nội và ngoại thành Atlanta, vì đây là nơi trú ngụ dơ dáy của đám da đen vô gia cư, bọn gái điếm da đen và một dúm người da trắng nghèo dưới đáy cùng xã hội. Nghe đồn đây là sào huyệt của bọn tội phạm da trắng cũng như da đen, và khi nào cần truy lùng ai là bọn Yankee xục đến nơi này trước tiên. Những vụ bắn giết, đâm chém diễn ra tại đây thường xuyên đến nỗi nhà chức trách chả mấy khi cất công điều tra và thường để cho cư dân Khu Lán trại

tự giải quyết lấy công việc hắc ám của họ. Trong khu rừng gần đó có một lò rượu cất một thứ whisky ngô loại rẻ tiền và ban đêm, các lều ở dưới thung vang lên những tiếng la hét, chửi tục của bọn say.

Ngay cả bọn Yankee cũng thừa nhận đó là một điểm ung độc cần phải tiêu trừ, nhưng họ không tiến hành biện pháp gì theo hướng đó cả. Những cư dân của Atlanta và Decatur có công việc phải đi trên con đường nối liền hai nơi đó, rất công phần, lớn tiếng phàn nàn. Đàn ông khi đi qua Khu Lán trại đều mở sẵn nắp bao súng, còn phụ nữ tử tế không bao giờ muốn qua đó, kể cả dưới sự bảo vệ của chồng hoặc anh em trai, vì quãng đó thường có những mụn da đen nhếch nhác say khướt ngồi dọc đường ném những lời thô bỉ và những câu chửi tục tũ vào mặt họ.

Chừng nào còn có Archie bên cạnh, Scarlett không thềm để tâm đến Khu Lán trại vì ngay đến mụn da đen trằng tráo nhất cũng không dám cười giễu trước mặt nàng. Nhưng từ khi phải lái xe một mình, bao nhiêu chuyện khó chịu đến mức điên người đã xảy ra. Các mụn da đen bắn thủ dương như coi mỗi lần nàng đi qua là một dịp tập dượt. Nàng tức sôi máu nhưng không có cách nào khác là lờ đi. Thậm chí nàng cũng không thể tự an ủi bằng cách thổ lộ nỗi niềm với láng giềng hoặc gia đình vì các bạn hàng xóm hẳn sẽ đắc thắng bảo: “Thấy chưa, liệu cô có thể chờ đợi điều gì khác được?” Còn gia đình chắc sẽ lại làm nhặng lên và tìm cách ngăn nàng lại. Mà nàng thì hoàn toàn không muốn chấm dứt những chuyến đi công chuyện ấy.

Đội ơn Chúa, hôm nay không có mụn đàn bà rách rưới nào ngồi ven đường! Khi đi qua con đường mòn dẫn xuống thang lòng chảo trong ánh nắng chênh chếch thê lương của chiều tà. Một ngọn gió rét run người thổi, tạt đến mũi nàng nhưng mùi hỗn hợp của khói củi, thịt lợn rán và hố xí không được quét dọn. Né mũi sang hướng khác, nàng quất mạnh dây cương vào lưng ngựa, thúc nó qua mau và quành khúc đường ngoặt.

Vừa mới bắt đầu thở phào, tim nàng lại thót lên hoảng hốt vì một người da đen đồ sộ lạng lẽ nhô ra từ sau một cây sồi lớn. Nàng sợ nhưng chưa đến nỗi mất trí, và thoát cái, nàng đã ghìm ngựa, tay lăm lăm khẩu súng lục của Frank.

- Mi muốn gì? Nàng quát, cố lấy giọng thật đanh thép.

Người da đen to lớn nhào trở lại nấp sau cây sồi, đáp bằng giọng sợ hãi:

- Lạy Chúa! Cô Scarlett, cô đừng bắn Sam Lớn!

Sam Lớn, lực điền của ấp Tara, mà nàng đã gặp lần cuối trong thời kỳ Atlanta bị bao vây. Làm sao mà...

- Ra khỏi đó để ta xem có đúng mi là Sam Lớn không!

Cực chẳng đã, người kia phải ra khỏi chỗ nấp: một thân hình khổng lồ rách rưới, chân đất, mặc một chiếc quần ống túm bằng vải bông chéo và một chiếc áo quân phục Hợp Chúng Quốc màu xanh quá ngắn và quá chật đối với vóc người hộ pháp của bác ta. Khi thấy đúng là Sam Lớn rồi, Scarlett lại nhét khẩu súng lục xuống dưới nệm ghế và mỉm cười vui thích.

- Ôi, Sam! Gặp anh, tôi mừng quá!

Sam chạy lại bên xe, mắt long lên vui sướng, hàm răng trắng lấp lánh, và nắm chặt lấy bàn tay nàng chìa ra bằng cả hai tay to như cặp giò lợn. Cái lưỡi đỏ hồng màu dưa hấu của bác ta thè lè, cả thân hình bác lắc lư, vắn vẹo hoan hỉ nom tức cười như một con chó gộc đang quăng mỡ.

- Lạy chúa! Đợc gặp lại một người trong *ra* đình ta, rành là tuyệt! Bác ta kêu lên, bóp mạnh tay nàng tưởng đến gãy xương. Làm sao mà cô lại đâm ra hung dữ vậy, mang cả súng nữa, cô Scarlett?

- Thời buổi này có lắm kẻ hung dữ nên tôi phải mang súng theo, Sam ạ. Anh làm cái trò gì ở một nơi gớm ghiếc như Khu Lán trại này, anh, một người da đen tử tế đáng kính? Và tại sao anh không vào thành phố thăm tôi?

- Lạy Chúa, cô Scarlett, tui đâu có sống ở Khu Lán trại. Tui chỉ tạm trú ở đây một thời *ran* thôi. Có các vàng tôi cũng không sống ở *lời lầy*. Cả đời tui chưa bao giờ thấy *dững lên Nigger dác dưới dư* thế. Mà tui có biết cô ở Atlanta đâu. Tôi cứ ngỡ cô ở ấp Tara cơ. Tui vẫn định về ấp Tara ngay khi *lào gặp rịp*.

- Anh ở Atlanta suốt từ thời kỳ bao vây đến nay đây à?

- Không đâu, cô! Tui đi lung tung! Cô nhớ gặp tui lần cuối hồi nào không?

Sam buông tay nàng ra và nàng co duỗi những ngón đau như xem xương có còn nguyên vẹn hay không.

Scarlett nhớ lại cái ngày nóng bức trước khi thành phố bị bao vây, nàng ngồi trong xe với Rhett và toán da đen do Sam Lớn dẫn đầu đi xuôi con phố bụi bặm về phía chiến hào phòng thủ, vừa dậm bước vừa hát bài “Thánh Mosse hãy giáng trần”. Nàng gật đầu.

- Thế, tui đã làm *đư* một con chó, đắp công sự và nhồi bị cát, cho đến khi quân Liên bang rút khỏi *Lanta*. Ông *đẹ* úy cai quản tui bị chết, không còn ai để biểu Sam Lớn phải làm gì, cho *lên* tui bèn trốn vào rừng. Tui đã tính trở về ấp Tara *đưng* rồi tui lại nghe *lói* tất cả vùng chung quanh ấp Tara bị đốt cháy sạch. Mấy *lị* tui không có cách nào trở về *đợc* và tui hốt bọn tuần *cha* bắt bởi chúng tui chả có *rấy* tờ thông hành gì hết. Thế rồi quân Yankee *rentolomen* là *đẹ* tá, ông *í* thích tui và *rữ* tui lại trông *lom* ngựa cho ông *í*.

“Cô ạ! Rành là tui cảm thấy rất oai *đợc* làm hầu cận *đư* Pork vì xưa *lay* tui chỉ là lực điền mà thôi. Và tui biểu ông *đẹ* tá là tui là lực điền và ông *í*... Chà, cô Scarlett, người Yankee thật là *rốt* nát! Ông *í* không phân biệt được lực điền *mấy* người hầu khác nhau *đư* thế nào! Thế là tui ở mấy ông *í*, tui theo ông *í* đi Savannah khi tướng Sherman đến đó và *lạ* Chúa, cô Scarlett ạ, tui chưa từng thấy gì khủng khiếp *đư* *dững* sự *riễn* ra trên *rọc* đường đến Savannah! *Lào* cướp của, *lào* đốt nhà... mà họ có đốt ấp Tara không, cô Scarlett?”

- Có, nhưng chúng tôi dập tắt được.

- Chao, tui nghe cô nói vậy, *rành* là mừng. Ấp Tara là nhà của tui và tui tâm tâm *liệm liệm* trở về đó. Và khi hết chiến tranh, ông *đẹ* tá *biểu* tui: Sam *lày*! Anh về Bắc mấy tui. Tui *rả* công cao cho anh. Cô ạ, *đư* tất cả bọn Nigger, tui cũng *mốn lém* thử xem cái tự *ro* *lày* ra sao *tróc* khi về nhà, cho *lên* tui theo ông *đẹ* tá lên Bắc. Phải, bọn tui đến Washington và New York, rồi Boston quê ông *đẹ* tá. Phải, cô ạ, tui là một tên Nigger *rang* hồ! Cô Scarlett, phố xá Yankee *lườm lượp* ngựa xe, đếm không xuể! Lúc nào tui cũng sợ xe

chết!

- Anh có thích ở trên miền Bắc không, Sam?

Sam gãi cái đầu xoắn tít.

- “Tui vừa thích... vừa không thích. Ông *đệ* tá là người rất tốt, ông í *hểu* bọn Nigger. Cơ mà bà vợ ông í thì lại khác. Bà vợ ông í lần đầu gặp tui, bà í chào bằng ông. Phải cô ạ, bà í gọi thế và khi nghe bà í gọi thế, tui muốn chui xuống lỗ. Ông *đệ* tá biểu bà í gọi tui là “Sam” thôi và bà í nghe theo. *Dung* tất cả *dững* người Yankee lần đầu gặp tôi đều gọi tôi là “ông O’Hara”. Và họ mời tui ngồi cùng *du* thể tui ngang hàng mấy họ. Chà, tui có bao *rờ* ngồi cùng *du* thể tui ngang hàng mấy họ. Chà, tui có bao *rờ* ngồi cùng mấy người ra trắng vì tui quá *rà* rồi, còn thì *rờ* đâu mà học cái cung cách í. Họ đối xử mấy tui như thể tui cũng bằng vai họ, cô Scarlett ạ, cơ mà trong bụng, họ đâu có ưa tui... họ chả ưa tên Nigger *lào* hết. Mà họ lại hốt tui, *bỉ* *chung* tui to nhớn quá. Họ cứ luôn hỏi về *dững* con chó ngao để truy bắt bọn Nigger, về *dững* trận đòn tui đã phải chịu. Lạy Chúa, cô Scarlett, tui có bao giờ bị đòn đâu! Cô biết đấy, ông Gerald không có thể để ai đánh đòn một tên Nigger đất tiền dư tui. “Khi tui *lói* với họ thế và kể bà Ellen tốt mấy bọn Nigger thế *lào* , khi tui bị *xưng* phổi, thì họ không tin. Thế rồi, cô Scarlett ạ, tui đâm nhớ bà Ellen, nhớ áp Tara không chịu *lói* , và một đêm, tui lén trốn, tìm đường về nhà và tui ngồi toa chở hàng suốt từ trên í về đến Atlanta. *Lếu* cô mua cho tui cái vé về áp Tara, rành là tui rất sung sướng được về nhà. *Rành* là rất sướng được gặp lại bà Ellen mấy ông Gerald. Tui xin đủ cái tự *ro* rồi. Tôi muốn có người cho tui ăn tốt đều đặn, biểu tui làm cái gì và, trông *lom* tui khi tui đau ốm. Ví dụ tui lại *xưng* phổi *lữa* ! Liệu cái bà Yankee kia có săn sóc tui không? Không đâu, cô ơi! Bà í gọi tôi bằng ông, cơ mà *lom* tui *lếu* tui ốm và... sao thế, cô Scarlett!

- Ba mẹ tôi chết cả rồi, Sam ạ.

-Chéééét? Cô đùa tui đấy chứ, cô Scarlett? Sao cô nữ đối đãi tui cách í?

- Tôi không đùa đâu. Thật đấy. Mẹ tôi mất hồi quân của Sherman tiến qua Tara, còn ba tôi... cụ đi hồi tháng sáu năm ngoái. Ôi, Sam, đừng có khóc, tôi xin anh. Nếu anh khóc, tôi cũng

sẽ khóc theo mắt. Đứng, Sam! Thực quả, tôi không chịu nổi đâu. Bây giờ, ta hãy khoan nói chuyện đó. Tôi sẽ kể đầu đuôi cho anh nghe vào một lúc nào khác... Cô Suellen hiện ở ấp Tara, cô ấy lấy một người rất tốt, ông Will Benteen. Còn cô Careen thì...

Scarlett ngừng lại. Hẳn nàng sẽ không bao giờ giải thích cho con người hộ pháp đang khóc rờn này hiểu rõ một tu viện là gì.

- Cô ấy hiện ở Charleston. Nhưng Pork và Prissy thì đang ở ấp Tara... Thôi, Sam, lau nước mắt nước mũi đi. Có thật anh muốn về nhà không?

- Vâng, cơ mà không còn bà Ellen dư tui *tởng* và...

- Sam, anh có muốn ở lại Atlanta làm việc cho tôi không? Tôi cần một người đánh xe, hết sức cần trong tình trạng nhan nhản những tên hung đồ hiện nay.

- Đúng thế, cô ạ. Rành là cô cần vậy. Tui đã định lói là cô không lên đánh xe đi đây đi đó một mình, cô Scarlett. Cô không biết một số Nigger thời buổi *lày rữ dư* thế nào đâu, nhất là *dững* tên ở Khu Lán trại *lày*. Tui mới đến Khu Lán trại có hai hôm mà đã nghe thấy bọn chúng *lói* chuyện về cô. Hôm qua khi cô đánh xe qua và mấy con mụ ra đen rác rưởi rống lên *chưởi* cô, tui đã nhận ra cô, đứng cô phóng nhanh quá, tui không đuổi kịp. Cơ mà *rành* là tui đã tróc *ra* lũ Nigger í. Tôi đã cho chúng *bết* tay. Cô không thấy là hôm *lày* không có đứa *lào* lảng vảng ở đây sao?

- Tôi đã thấy và hẳn là tôi phải cảm ơn anh. Sam. Nào, anh có ưng làm *xà-ích* cho tôi không?

- Cô Scarlett, tui cảm ơn cô, song tui cho rằng tui lên về ấp Tara thì hơn.

Sam Lớn cụp mắt nhìn xuống, ngón chân trần di di vạch những nét vu vơ trên mặt đường. Bác ra có cái vẻ gì ngại ngần len lén.

- Tại sao? Tôi sẽ trả công cao cho anh. Anh phải ở lại đây với tôi.

Bộ mặt to lớn đen bóng, ngờ nghếch và dễ đọc như mặt trẻ con, ngược nhìn nàng, lộ rõ vẻ sợ hãi. Sam tiến sát lại, cúi mình qua thành xe, thì thào:

- Cô Scarlett, tui phải đi khỏi Lanta. Tui phải trốn về ấp Tara, ở đây họ mới không tìm ra tui. Tui... tui đã *riết* một người.

- Một tên da đen ư?

- Không, cô ạ. Một người *ra* trắng. Một người lính Yankee và họ đang lùng bắt tui. Thế cho lên tui mới lánh đến Khu Lán trại này.

- Đầu đuôi thế nào?

- Anh ta say *riệu* và *lói* một câu gì làm tui tức không sao chịu lỗi, thế là tui lăm lăm cổ anh ta... tui không định *riết* anh ta, cô Scarlett, cơ mà tay tui khỏe quá, tui chưa kịp nhận ra thì anh ta đã chết rồi. Tui hốt hoảng quá không *bết* làm thế nào! Cho lên tui mới ra đây trốn và hôm qua, khi thấy cô đi qua, tui nghĩ:” Đội ơn Chúa! Cô Scarlett đây rồi! Cô sẽ lo cho mình. Cô sẽ không để cho bọn Yankee bắt mình và gửi mình về Tara”.

- Anh đã bảo là họ truy lùng anh? Họ biết anh giết người lính đó?

- Vâng, cô ạ, tui to lớn quá không lẫn được. Có lẽ tui là tên Nigger to lớn nhất Atlanta. Đêm qua, họ đã đến đây tìm tui, *dùng* một đứa con gái Nigger đã *rấu* tui vào một cái hầm trong rừng cho đến khi họ đi khỏi.

Scarlett ngồi cau mày một lát. Nàng không may mắn hốt hoảng hoặc buồn phiền vì Sam phạm tội sát nhân, nhưng nàng thất vọng vì không thể lấy bác ta làm lái xe được. Một người da đen to lớn như Sam ắt hẳn là một vệ sĩ tốt không kém gì Archie. Chà, nàng phải đưa bác ta về ấp Tara bằng cách nào đó cho an toàn, bởi vì, dĩ nhiên, không thể để nhà chức trách bắt bác được. Không thể để họ treo cổ một người da đen đáng giá như vậy. Phải, đó là tay lực điền cả đặc lực nhất xưa nay ở ấp Tara! Scarlett không bao giờ nghĩ là Sam tự do. Bác ta vẫn thuộc về nàng, như Pork, Mammy, Peter, chị bếp và Prissy. Bác ta vẫn là “một thành viên trong gia đình” và, do đó cần phải được che chở.

- Đêm nay, tôi sẽ tìm cách đưa anh về ấp Tara, cuối cùng nàng nói. Này nhé Sam, tôi còn phải đi một quãng nữa, nhưng tôi sẽ quay trở lại đây trước khi mặt trời lặn. Anh đợi tôi ở đây. Đừng có nói với ai là anh đi đâu. Nếu anh có cái mũ thì hãy mang theo để che mặt.

- Tui không có mũ.

- Vậy cầm lấy đồng hai mươi xu này. Kiếm một tên da đen nào đó ở các lều kia mà mua lại một cái mũ rồi quay lại đây đón tôi.

- Vâng, thưa cô.

Mặt Sam sáng lên, bác thấy nhẹ người vì lại có người bảo ban bác phải làm gì...

Scarlett tư lự lái xe đi tiếp. Chắc chắn Will sẽ hoan nghênh một tay lực điền cừ bổ sung cho ấp Tara. Pork xưa nay không bao giờ được việc gì ở ngoài đồng, sau này cũng thế thôi. Có Sam về đó, Pork có thể đến Atlanta đoàn tụ với Dilcey như nàng đã hứa với bác ta khi ông Gerald mất.

Khi nàng đến xưởng cưa, mặt trời bắt đầu lặn. Vậy là muộn rồi, giờ này lẽ ra đã phải ở nhà. Johnnie Gallegher đang đứng ở cửa một căn lều tồi tàn dùng làm nhà bếp khu bãi gỗ nhỏ này. Ngồi trên một khúc gỗ tròn trước căn lều vách bằng gỗ lát dùng làm phòng ngủ, là bốn trong số tù nhân mà Scarlett đã phân cho Johnnie. Những bộ quần áo của họ lấm lem và nhớp mồ hôi, những chiếc cùm lách cách giữa những mắt cá chân khi họ đi chuyển một cách mệt mỏi, người nào người nấy đều có vẻ bần thần, tuyệt vọng. “Một lũ gầy còm, ốm yếu”, Scarlett nhìn xoáy vào họ, nghĩ thầm. Thế mà mới cách đây ít lâu, khi nàng bắt đầu thuê họ, đó là một toán khỏe mạnh, chắc chắn. Thậm chí họ cũng không buồn ngược mắt lên khi nàng xuống xe. Johnnie quay về phía nàng, uể oải cất mũ chào, bộ mặt nhỏ xạm nâu rần chắc như một hạt dẻ.

- Tôi không ưa cái bộ dạng của những tên này, nàng nói đốp một cái. Nom chúng làm sao ấy. Còn tên nữa đâu?

- Hẳn kêu ốm, Johnnie đáp gọn lỏn. Đang ngủ.

- Bệnh gì?

- Bệnh lười, đa phần là thế.

- Tôi vào xem hẳn ra sao.

- Đứng. Có lẽ hẳn đang trần truồng. Để tôi liệu với hẳn. Mai, hẳn sẽ trở lại làm việc.

Scarlett lưỡng lự. Nàng thấy một người tù mỗi một ngón đầu lên, phóng vào Johnnie một tia mắt ngùn ngụt căm thù, rồi lại cúi nhìn xuống đất.

- Anh đã phạt họ roi phải không?

- Bà Kennedy, xin lỗi bà, ai điều hành xưởng cưa này? Bà đã giao cho tôi quản lý nó. Bà đã bảo tôi là có toàn quyền hành động. Bà không có điều gì phải phàn nàn về tôi chứ? Chẳng phải tôi đã làm cho bà gặp đôi ông Elsing trước kia đó sao?

- Phải, Scarlett nói, nhưng nàng bỗng rùng mình, nổi gai khắp người.

Bãi gỗ có một cái gì chết chóc với những căn lều xấu xí của nó, một cái gì không hề thấy trong thời kỳ Hugh Elsing phụ trách. Nó toát lên một vẻ cô quạnh, đìu hiu khiến nàng ớn lạnh. Những người tù này xa rời biệt lập với mọi thứ, hoàn toàn thuộc quyền sinh sát của Johnnie Gallegher, tha hồ cho hắn muốn phạt roi hay ngược đãi họ bằng cách khác, hắn nàng cũng không bao giờ biết. Họ ắt không dám kêu với nàng, sợ khi nàng đi khỏi, sẽ bị phạt nặng hơn.

- Trông họ gầy quá. Anh có cho họ ăn đủ no không? Chúa chứng giám là tôi chi tiền thức ăn cho họ đủ để nuôi họ béo như lợn. Tháng trước, riêng tiền ăn và thịt lợn đã tới ba mươi đôla. Bữa tối, anh cho họ ăn những gì?

Nàng bước tới túp lều bếp, ngó vào. Một phụ nữ lai béo tốt đang cúi trên một cái lò cũ gỉ, thấy nàng bèn khẽ nhún chân chào, rồi lại tiếp tục khuấy một cái nồi đậu đen. Scarlett biết Johnnie Gallegher sống chung với ả, song nghĩ là nên lờ đi thì hơn, nàng cảm thấy ngoài đậu và một xoong bánh ngô, chẳng còn có thức ăn gì khác đang được nấu nướng.

- Còn có món gì khác cho họ không?

- Thưa bà, không ạ.

- Món đậu có nấu với thịt sườn không?

- Không, thưa bà.

- Thịt lợn muối cũng không? Nhưng mà nấu đậu đen mà không cho thịt vào thì còn bổ béo gì. Tại sao không cho tí thịt

nào?

- Ông Johnniee bủ không cần phải cho thịt sườn vào.

- Chị cho thịt muối vào đi. Chị để đồ ăn dự chũ ở đâu?

Người đàn bà lai đen sợ hãi dương tròn mắt về phía cái buồng xép nhỏ dùng làm chỗ trữ thức ăn và Scarlett mở toang cửa ra. Trên sàn có một thùng bột ngô đã mở, một bao bột nhỏ, một “Pao” cà phê, một ít đường, một bì lúa miến và hai giò Jămbông. Một trong hai giò Jămbông đặt trên giá được luộc gần đây và mới thái có hai khoanh. Scarlett giận dữ quay lại Johnnie Gallegher và bắt gặp cái nhìn tức tối lạnh lùng của hắn.

- Thế năm bao bột trắng tôi gửi ra tuần trước đâu rồi? Cả bao đường và cà phê nữa? Tôi đã cho gửi năm giò Jămbông, mười” pao” thịt sườn và không biết bao nhiêu đậu củ từ và khoai. Biến thế nào chừng ấy hết sạch trong một tuần. Anh đã bán đi! Đó là điều anh đã làm, đồ ăn cắp! Bán những thức ăn ngon lành của tôi lấy tiền bỏ túi và cho bọn họ ăn đậu khô và bánh ngô. Chả trách họ gây thế, tránh ra cho tôi đi.

Nàng dùng dùng qua mặt hắn, ra cửa.

- Này, anh ngồi đầu đằng kia... phải, chính anh!

Người được gọi đứng dậy, lóng ngóng đi về phía nàng, chiếc cùm kê lách cách và nàng trông thấy hai mắt cá chân anh ta đỏ và trầy da vì cọ sát với cùm sắt.

- Lại gần đây nhất anh được ăn Jămbông là vào hôm nào?

Người kia cảm mắt xuống đất.

- Nói đi!

Người tù vẫn đứng im, thảm hại. Cuối cùng anh ta ngược mắt lên nhìn vào mặt Scarlett với vẻ van lơn, rồi cúi gầm mặt.

- Sợ không dám nói, hả? Thôi được, đi vào buồng để thức ăn, lấy chiếc Jămbông ở trên giá xuống. Rebeca, đưa con dao của chị cho anh ta, mang nó ra cho các bạn ăn và chia với nhau. Rebeca pha cà phê và nướng bích qui cho họ. Dọn nhiều lúa miến nữa. Bắt đầu ngay đi, cho tôi thấy.

- Bột mảy cà phê là của riêng ông Johnniee, Rebeca sợ hãi thì

thăm.

- Ông Johnniee cái con tườu! Dễ thường đây cũng là Jămbông riêng của ông ấy nữa. Tôi bảo gì cứ thế mà làm. Bắt tay vào đi. Johnniee Gallegher, ra xe với tôi. Nàng rảo bước qua bãi gỗ ngổ ngang và trèo lên xe, hài lòng nhận thấy những người tù đang xé jămbông bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến. Dường như họ sợ có thể bị tước khỏi tay bất cứ lúc nào.

- Anh là tên khốn khiếp hiem thấy! Nàng giận dữ mắng Johnnie trong khi hắn đứng kê sát bánh xe, chiếc mũ hất ngược khỏi vầng trán đang cúi xuống. Anh phải nộp lại tôi giá tiền những thức ăn ấy, sắp tới, tôi sẽ giao thức ăn từng ngày một chứ không cho lĩnh cả tháng nữa! Như vậy anh sẽ không thể gian lận được với tôi.

- Sắp tới thì tôi sẽ không còn ở đây nữa, Johnnie Gallegher nói.

- Có nghĩa là anh thôi không làm với tôi nữa?

Trong một lát, Scarlett sôi tiết toan hét: “Đi đi cho rảnh nợ!” nhưng sự thận trọng lạnh lùng ngăn nàng lại. Nếu Johnnie thôi việc, nàng sẽ xoay sở ra sao? Hắn đã tăng năng sản lượng gỗ lên gấp đôi so với Hugh Elsing. Mà đúng lúc này, nàng đang có một đơn đặt hàng. Nàng phải đưa số gỗ đó vào Atlanta. Nếu Johnnie bỏ đi, nàng sẽ lấy ai thay hắn.

- Phải, tôi xin thôi. Bà giao cho tôi chịu trách nhiệm hoàn toàn ở đây và bảo điều duy nhất bà chờ đợi ở tôi là sản xuất gỗ đến mức tối đa theo khả năng của tôi. Lúc đó bà không bảo tôi phải điều hành công việc như thế nào và tôi không muốn bây giờ bà bắt đầu lên lớp tôi. Việc tôi làm thế nào ra được gỗ không liên quan gì đến bà. Bà không thể phàn nàn là tôi đã không giữ đúng lời cam kết. Tôi đã làm ra tiền cho bà và tôi xứng đáng hưởng số lương bà trả tôi... và cả những gì tôi có thể kiếm thêm ngoài ra nữa. Và đây, bà dùng dùng can thiệp, lục vấn và đập tan thành uy tín tôi trước mặt bọn người làm. Làm sao bà có thể trông chờ tôi duy trì được kỷ luật sau chuyện này? Thì thoảng quát chúng một trận thì đã sao? Cái bọn cặn bã nhác nhóm ấy đáng trừng trị nặng hơn ấy chứ. Cứ cho là chúng không được ăn đầy đủ, không được chiếu chuộng, thì đã chết ai? Chúng không đáng hưởng gì hơn thế. Hoặc là bà lo việc của bà để tôi lo việc của tôi, hoặc là tôi

đi ngay đêm nay.

Bộ mặt nhỏ rắn danh của hắn càng căng càng hơn bao giờ hết, Scarlett đâm bị dồn vào thế bó. Nếu hắn đi ngay tối nay, nàng biết làm thế nào? Nàng không thể ở lại đây cả đêm canh giữ bọn tù!

Nỗi băn khoăn của nàng lộ ra phần nào trong đôi mắt và vẻ mặt Johnnie thay đổi một cách tinh vi, bớt cứng rắn đi đôi chút.

- Muộn rồi, bà Kennedy, hắn nói, giọng chứa một âm sắc thoải mái dễ chịu. Bà nên về nhà đi thì hơn. Chúng ta không nên bất hòa vì một chuyện vặt vãnh như thế này, phải không? Hay là bà trừ vào lương tháng sau của tôi mười đô la và coi thế là xí xóa mọi chuyện?

Bất giác Scarlett đưa mắt nhìn nhóm tù khổ sai đang gặm Jambông và nghĩ đến người ốm nằm trong căn lều hút gió. Bồn phận nàng là phải thả bỏ Johnnie Gallegher, một tên trộm cắp, một kẻ tàn bạo. Làm sao biết được hắn làm gì những người tù khi không có mặt nàng? Song, mặt khác, hắn lại khôn ngoan và Chúa biết là nàng đang cần một người khôn ngoan. Ở nàng không thể đoán tuyệt với hắn ngay bây giờ được. Hắn đang làm ra tiền cho nàng. Trong tương lai, nàng chỉ cần lo sao bản đảm cho những người tù được hưởng đúng khẩu phần thích đáng của họ thôi.

- Tôi sẽ trừ vào lương của anh hai mươi đô la, nàng nói, giọng cọc lốc. Sáng mai, tôi sẽ quay lại bàn bạc thêm về chuyện này.

Nàng cầm dây cương lên. Nhưng nàng biết là sẽ chẳng cần bàn bạc gì thêm nữa.

Nàng biết vấn đề đã dứt điểm ở đó và nàng biết là Johnnie cũng biết thế. Trong khi xe lăn bánh xuôi đường Decatur, một cuộc đấu tranh diễn ra giữa lương tâm nàng và lòng hám tiền. Nàng biết rằng nàng không có quyền phó mặc những sinh mạng người trong tay tên vũ phu nhỏ con kia. Nếu hắn làm cho một người tù nào chết, nàng cũng sẽ có tội như hắn, vì nàng vẫn tiếp tục để hắn phụ trách sau khi đã biết những hành động tàn nhẫn của hắn. Nhưng, mặt khác... phải, mặt khác, ai bảo họ đâm đầu vào tù? Nếu họ phạm pháp và để cho người ta bắt, thì cũng đáng phải chịu những gì đến với họ. Lý lẽ đó phần nào làm dịu lương tâm nàng, nhưng dọc đường, hình ảnh những bộ mặt gầy rộc đờ

đẫn của nhóm tù vẫn trở lại trong trí nàng.

“Chậc, mình sẽ nghĩ về họ sau”, nàng quyết định và nhốt ý nghĩ đó vào phòng kín óc nàng, khóa chặt cửa lại. Khi nàng đến khúc quanh của con đường mé trên Khu Lán trại, mặt trời đã khuất hẳn và những khu rừng bao quanh nàng đã tối sẫm. Cùng với nắng tắt, giá rét căm căm ngập trời hoàng hôn và một luồng gió lạnh thổi qua rừng cây tối đen, làm những cành trụi khua lắc cắc và lá vàng rơi xào xạc. Nàng chưa bao giờ ở ngoài nhà một mình muộn như thế này, nên thấy chờn chợn và ước gì đã về đến nhà.

Không thấy Sam đâu cả và trong khi ghìm cương lại đợi bác ta, Scarlett đâm lo: sự vắng mặt của Sam khiến nàng sợ rằng bọn Yankee có thể đã tóm được bác. Rồi nàng nghe thấy tiếng chân đi ngược con đường từ dưới thung lũng lên và thở phào nhẹ nhõm. Nhất định nàng sẽ đi cho Sam một trận vì đã bắt nàng đợi.

Nhưng người hiện ra ở chỗ rẽ lại không phải là Sam.

Đó là một gã da trắng to lớn ăn mặc rách rưới và một gã da đen béo lùn, vai và ngực lực lưỡng như một con đười ươi. Scarlett vội quất dây cương lên lưng ngựa và nắm lấy khẩu súng lục. Con ngựa đã bắt đầu phóng, bỗng né sang bên tránh gã da trắng xông đến giơ tay lên.

- Thưa bà, gã nói, bà có thể cho tôi một đồng hai mươi lăm xu không? Tôi đói.

- Tránh ra, nàng đáp, cố hết sức giữ cho giọng thật rắn rỏi. Ta không mang tiền theo. Hừ!

Bằng một động tác nhanh, đột ngột, gã kia nắm lấy dây cương ngựa.

- Túm lấy mũ! Gã quất tên da đen. Chắc mũ giấu tiền trong xu – chiêng ấy! Điều xảy ra tiếp theo, đối với Scarlett, giống như một cơn ác mộng và tất cả diễn ra rất nhanh. Nàng vội vàng nâng súng lên, song một thứ bản năng bảo nàng đừng bắn vào gã da trắng, sợ trúng phải con ngựa. Khi gã da đen chạy tới xe, miệng nhăn nhở một nụ cười dâm dật, nàng chĩa súng bắn thẳng vào hắn. Nàng không biết có trúng hay không, nhưng ngay sau đó, khẩu súng bị giăng khỏi tay nàng mạnh đến nỗi tưởng gãy cổ

tay. Tên da đen đã ở bên nàng, gần sát đến nỗi nàng ngửi thấy cái mùi khăm khảm của hắn, trong khi hắn cố lôi nàng qua thành xe. Với bàn tay còn rảnh, nàng lỏng lẻo chống cự, cào vào mặt hắn. Rồi nàng cảm thấy bàn tay to lớn của hắn trên cổ họng mình và xoay một cái, chiếc áo lót của nàng đã bị xé từ cổ đến ngang lưng. Và bàn tay đen quờ giữa hai vú nàng. Một nỗi kinh hoàng và ghê tởm chưa từng thấy trần ngập nàng, khiến nàng rú lên như hóa dại.

- Bịt miệng mụ lại! Lôi mụ ra! Tên da trắng hét và bàn tay đen quờ qua mặt nàng. Nàng ráng hết sức cắn thật hung rồi lại tiếp tục la. Và qua tiếng la của mình, nàng nghe thấy tên da trắng rủa: nàng hiểu ra rằng một người thứ ba vừa xuất hiện trên con đường tối mò. Bàn tay đen buông miệng nàng ra và tên da đen nhảy né ra khi Sam Lớn xông tới hắn.

- Chạy đi, cô Scarlett trong khi vật lộn với tên da đen. Người run lên, Scarlett vừa la hét vừa nắm chặt lấy dây cương và roi, quất cả hai thứ lên mình ngựa. Nó chồm lên phóng đi và nàng cảm thấy bánh xe lăn qua một cái gì vừa mềm vừa cứng. Đó là tên da trắng bị Sam đánh gục nằm thẳng cẳng ngang đường. Sợ điên người, Scarlett quất ngựa liên hồi và nó chạy lồng lên làm xe lắc ngang lắc dọc. Mặc dầu bạt vía kinh hồn, nàng vẫn nghe thấy tiếng chân chạy đằng sau và nàng hét ngựa phóng nhanh hơn. Nếu cái con đười ươi đen ấy đuổi kịp, khéo nàng chết trước cả khi nó chạm tay đến nàng mất.

Một tiếng gào lên đằng sau nàng:” Dừng lại! Cô Scarlett!”

Không lỏng tay cương, nàng run rẩy ngoái lại nhìn và thấy Sam Lớn chạy theo, đôi cẳng dài guồng như máy. Nàng ghì cương khi Sam Lớn đuổi kịp và bác lẳng mình vào trong xe, cái thân hình đồ sộ dồn nàng về một bên. Mặt bác rùng rùng mồ hôi và máu.

- Cô có bị thương không? Bác hỗn hển. Chúng có làm cô bị thương không?

Nàng không nói được nhưng thấy luồng mắt của bác ta hướng về mình rồi lại quay ngoắt người đi, nàng hiểu ra rằng áo lót của mình đã xoạc ra đến tận thắt lưng, phô cả coóc – xê và bộ ngực trần ra. Nàng đưa tay run run túm hai mảnh lại với nhau và cúi

đầu khóc nức lên những tiếng kinh hoàng.

- Cô đưa đây tui, Sam giật cương khỏi tay nàng. Ngựa, nhanh lên!

Chiếc roi quất đánh đét làm con ngựa giật mình lồng lên phóng như điên, đe dọa lật nhào xe xuống hố ven đường.

- Cho đích xác, bác thử róc. Cơ mà *lếu ló* làm cô bị thương thì tui sẽ quay lại xem cho chắc.

- Không... không... cho xe chạy nhanh nữa lên, nàng nức nở.

CHƯƠNG XLV

êm ấy, khi Frank đưa vợ con và bà cô Pitty sang nhà Melanie rồi cùng Ashley đi xe ngựa xuôi phố, Scarlett đau đớn và tức uất đến muốn phá tung tất cả. Làm sao chàng có thể bỏ nàng ở nhà mà đi dự một cuộc họp chính trị vào đêm nay? Một cuộc họp chính trị! Đúng cái đêm nàng vừa bị tấn công và đã có thể hứng chịu bất kỳ hậu quả nào! Thật là vô tình và ích kỷ. Chàng đã đón nhận toàn bộ sự việc với thái độ bình tĩnh đến lộn ruột, từ khi Sam bế nàng khóc nức nở vào nhà, chiếc áo lót toạc ra đến thắt lưng. Thậm chí chàng không bứt râu lấy một lần khi nàng vừa khóc vừa kể lại đầu đuôi câu chuyện. Chàng chỉ dụi dàu hỏi:” Mình có bị xúc phạm không... hay chỉ hoảng sợ thôi, cục đường phèn của tôi?”

Vừa tức vừa ghen ngào nước mắt, nàng không sao cất tiếng trả lời được và Sam tự động đáp thay là nàng chỉ bị một phen hoảng hồn thôi.

- Tui đã đến kịp vào lúc chúng mới chỉ xé áo cô thôi.

- Anh khá lắm, Sam ạ. Tôi sẽ không quên được việc anh đã làm. Nếu có gì tôi có thể giúp được anh...

- Dạ, thưa cậu, cậu có thể gửi tui về ấp Tara càng nhanh càng tốt. Bọn Yankee đang lùng bắt tui.

Cả lời thú tội này, Frank cũng nghe với thái độ thản nhiên và không hỏi thêm câu gì. Nom vẻ chàng rất giống cái đêm Tony đến gõ cửa nhà họ, như thể đây là một công việc riêng của đàn ông, cần giải quyết một cách điềm đạm và lặng lẽ.

- Anh ra xe đi. Tôi sẽ bảo bác Peter trong đêm nay đưa anh đến tận trại Lâm Thời, ở đó anh có thể trốn trong rừng cho đến sáng, rồi đáp tàu đi Jonesboro. Như vậy sẽ an toàn hơn... Thôi, cục đường phèn của tôi, đừng khóc nữa. Mọi sự đã chấm dứt và mình không bị xúc phạm. Cô Pitty, cô có thể cho mượn lọ muối hít được không ạ? Mammy, lấy cho cô Scarlett ly rượu vang.

Scarlett lại òa lên khóc, lần này thì vì uất giận. Nàng chờ đợi những lời an ủi, phản ứng phẫn nộ, những lời đe dọa trả thù. Thậm chí, giá chàng nổi giận xạc nàng rằng đó chính là điều chàng đã báo trước cho nàng đề phòng, nàng còn thích hơn... bất cứ thế nào cũng còn hơn cái thái độ thờn nhẹn của chàng, coi nỗi nguy hiểm vừa qua của nàng như một chuyện vặt vãnh. Cố nhiên, chàng đã tỏ ra âu yếm, dịu dàng, nhưng với một vẻ lơ đãng như thể đầu óc chàng còn đang mải nghĩ một điều gì quan trọng hơn nhiều.

Và cái điều quan trọng ấy hóa ra lại là một cuộc họp chính trị vô nghĩa lý! Nàng khó mà tin vào tai mình khi chàng bảo nàng thay áo và chuẩn bị sẵn sàng để chàng đưa sang nhà Melanie cho qua buổi tối. Chàng phải hiểu sự việc nàng vừa trải qua là đau lòng như thế nào chứ, phải hiểu là nàng không muốn ngồi cả buổi tối bên nhà Melanie trong khi thân thể mệt nhừ và thần kinh rệu rạo của nàng đang kêu gào được nghỉ ngơi thư giãn trên giường êm nệm ấm – với một hòn gạch nóng để ủ chân và một ly rượu toddy cho nguôi quên nỗi sợ. Nếu chàng yêu nàng thực sự thì không có gì có thể buộc chàng rời nàng giữa một đêm như đêm nay và chàng ắt ở nhà, nắm tay nàng, nói đi nói lại rằng chàng sẽ chết nếu có chuyện gì xảy đến với nàng. Đêm nay, khi nào chàng về và chỉ có hai người với nhau, nhất định nàng sẽ nói cho chàng biết thế.

Phòng khách nhỏ của Melanie vẫn có cái dáng vẻ êm đềm như những đêm phái nữ tụ tập ngồi khâu vá trong khi Frank và Ashley vắng nhà. Căn phòng ấm cúng, vui tươi trong ánh lò sưởi. Ngọn đèn trên bàn tỏa một vầng sáng vàng bình yên trên bốn mái đầu mượt mà cúi xuống những đồ khâu. Bốn chiếc váy với những nếp cuộn nhũn nhặn, tám bàn chân nhỏ nhắn đặt trên những chiếc gối quỳ. Tiếng thở êm nhẹ của Wade, Ella và Beau vang đến qua cửa để mở phòng trẻ. Archie ngồi trên chiếc ghế

đầu cạnh lò sưởi, quay lưng lại ngọn lửa, má căng phồng một nắm thuốc lá, đang lúi húi đẽo một mẫu gỗ. Sự tương phản giữa lão già lông lá, bản thủ với bốn người phụ nữ chải chuốt gọn gàng, thật nổi bật như giữa một con chó giữ nhà xù xì dữ dằn với bốn con mèo con.

Bằng một giọng dịu dàng, thoáng chút bất bình, Melanie kể lại lần nổi xung gần đây của các Nữ Nghệ Sĩ đàn Hạc. Bất đồng ý với Câu Lạc Bộ Vui của nam giới về chương trình biểu diễn sắp tới của họ, chiều nay các bà đã đến Melanie thông báo ý định rút hoàn toàn khỏi Câu lạc bộ Âm nhạc. Melanie phải giở hết tài ngoại giao mới thuyết phục được họ hoãn quyết định đó lại.

Vừa mệt vừa bực, Scarlett những muốn hét lên: “Ồ, thầy kệ các Nữ nghệ sĩ đàn Hạc!”. Nàng đang thềm nói về câu chuyện khủng khiếp vừa xảy đến với nàng, háo hức muốn kể lại từng chi tiết để làm nguôi nỗi sợ của mình bằng cách làm cho những người khác sợ, nàng muốn kể nàng đã dũng cảm như thế nào, chỉ cốt mượn lời của chính mình để tự thuyết phục rằng mình đã dũng cảm thật sự. Nhưng mỗi lần nàng khơi mào, Melanie lại khéo léo lái câu chuyện sang những hướng vô thưởng vô phạt khác. Điều đó làm Scarlett bực hàu như không chịu nổi. Bọn họ cũng bỏ ổi như Frank vậy.

Làm sao họ có thể bình tĩnh và thản nhiên đến thế khi nàng vừa thoát khỏi một số phận ghê ghớm đến thế? Thậm chí họ cũng không bày tỏ phép lịch sự thông thường là để cho nàng trút với nỗi niềm nữa.

Những sự kiện chiều nay đã làm nàng hoang mang hơn là nàng muốn thừa nhận ngay cả với chính mình. Mỗi lần nghĩ đến cái bộ mặt đen hung ác dòm vào nàng từ bóng tối nhập nhoạng của con đường rừng, nàng lại run lên. Hồi tưởng lại bàn tay đen thộc vào ngực mình và hình dung những gì có thể xảy ra nếu Sam Lớn không xuất hiện, nàng cúi đầu xuống, nhắm nghiền mắt lại. Càng ngồi im lặng trong căn phòng bình yên, cố khâu khâu vá vá, lắng nghe giọng Melanie, thần kinh nàng càng căng thẳng. Nàng có cảm giác như bất cứ lúc nào nàng cũng có thể thực sự nghe thấy nó bứt dứt đánh” toanh” một cái gì như một sợi dây đàn banjo.

Thấy Archie cứ gọt gọt đẽo đẽo, nàng đâm khó chịu, cau mày lườm lão. Hốt nhiên, nàng thấy lạ là lão lại ngồi đó hí hoáy với một mẫu gỗ. Thường thường, những buổi tối có nhiệm vụ bảo vệ ở nhà, lão cứ nằm dài trên sofa, đánh một giấc và ngáy như sấm, mỗi nhịp thở ra lại hát tung bộ râu. Còn lạ hơn nữa là cả Melanie lẫn India đều không hề nhắc đến lão phải rải một tờ giấy xuống sàn để hứng những vụn gỗ vương vãi. Lão đã rắc bừa lên tấm thảm nhỏ trước lò sưởi mà họ như vẫn không để ý thấy.

Trong khi nàng quan sát lão, Archie đột nhiên quay lại bếp lửa, nhổ một bãi nước bã thuốc vào đó. Lão khạc mạnh đến nỗi India, Melanie và bà giặt nấy người tưởng như có bom nổ.

- Lão cần phải khạc to đến thế kia ư? India kêu lên bằng một giọng lạc đi vì bức bối. Scarlett ngạc nhiên nhìn cô vì India xưa nay vốn rất tự chủ. Archie chiếu tướng lại cô.

- Chắc là cần, lão đáp và lại khạc nhổ. Melanie hơi cau mày liếc India.

- Cô vẫn lấy làm hài lòng là dạo xưa ông để ra cô không có thói quen nhai thuốc, bà Pitty vừa nói vậy Melanie đã quay ngoắt người lại, trán càng cau thêm và Scarlett chưa bao giờ thấy nàng nói gay gắt như vậy.

- Ôi, cô im đi! Cô thật chả có ý tứ gì cả!

- Ôi, lạ chúa! Bà Pitty buông đồ khâu xuống đầu gối, môi dẫu lên vì phật ý. Tình thật, cô không hiểu tối nay tất cả các cháu có chuyện gì. Cháu và India cứ bồn chồn và gắt như mấm tôm ấy.

Không ai trả lời bà, Melanie thậm chí cũng không xin lỗi về sự cáu gắt của mình mà chỉ tiếp tục khâu mãi miết.

- Những mũi khâu của cháu dài hàng phân thế này, bà Pitty đặc ý nhận xét. Cháu sẽ phải gỡ tất cả ra thôi. Cháu làm sao thế;?

Nhưng Melanie không trả lời.

“Có chuyện gì xảy ra với họ ấy nhỉ?”. Scarlett tự hỏi. Phải chăng nàng quá chìm đắm trong nỗi sợ hãi của riêng mình nên không nhận thấy? Phải, mặc dầu Melanie đã cố hết sức để làm cho buổi tối nay giống như bao buổi tối họ đã cùng qua với nhau, trong không khí vẫn có cái gì khang khác, một nỗi khắc khoải

không phải hoàn toàn do sự chấn động kinh hoàng trước sự kiện chiều nay mà ra. Scarlett liếc trộm những người xung quanh và có bất gặp một cái nhìn của India. Nó làm cho nàng khó chịu vì đó là một cái nguýt dài chứa trong chiều sâu lạnh lùng của nó một cái gì mạnh hơn sự căm ghét, một cái gì xúc phạm hơn cả sự khinh bỉ!

“Cứ như thể cô ta cho rằng vì mình mà nên chuyện”, Scarlett bất bình nghĩ thầm.

India quay sang Archie. Mặt cô lúc này không còn có vẻ bực bội gì với lão và cô nhìn lão như lo lắng thầm hỏi. Nhưng lão không thấy cái nhìn ấy. Lão đang trăn trăn xoáy mắt vào Scarlett cũng với cái vẻ lạnh lùng nghiệt ngã hết như India vừa rồi.

Căn phòng ảm xuống buồn tẻ vì Melanie thôi không chuyện trò gì nữa và trong im lặng, Scarlett nghe thấy tiếng gió nổi bên ngoài. Bỗng nhiên buổi tối trở nên hết sức khó chịu. Giờ đây nàng bắt đầu cảm thấy sự căng thẳng trong không khí và tự hỏi phải chăng từ đầu buổi tối đã như thế nhưng nàng quá xáo đảo vì chuyện riêng nên không nhận ra. Mặt Archie có một vẻ cảnh giác, bồi hồi ngóng đợi và đôi tai có túm lông thò ra của lão vểnh lên như tai linh cầu. Melanie và India, mặc dầu hết sức tự kiềm chế, vẫn lộ rõ tâm trạng bất an, mỗi tiếng vó ngựa trên đường, mỗi tiếng than vãn của những cảnh trại lá dưới ngọn gió rên rĩ, mỗi đợt lá khô ào ào rụng xuống bãi cỏ đều khiến họ ngẩng đầu lên khỏi đồ khâu. Mỗi tiếng nổ lép bép của những thanh củi đang cháy trong lò sưởi đều làm họ giật mình như thể đó là những tiếng chân len lén rình mò.

Có sự gì không ổn và Scarlett tự hỏi đó là cái gì. Một cái gì đang diễn ra mà nàng không biết. Liếc nhìn bộ mặt tròn trĩnh chất phác của bà cô Pitty đang phụng phịu, nàng biết rằng bà cũng mù tịt như mình. Nhưng Archie và Melanie cùng India thì biết. Trong im lặng, nàng gần như có thể cảm thấy những ý nghĩ của India và Melanie quay cuồng như sóc nhốt trong lồng. Họ biết một chuyện gì đó, đang chờ một cái gì đó mặc dù họ cố gắng làm như mọi chuyện vẫn bình thường. Và tâm trạng bất an của họ truyền sang cho Scarlett, làm cho nàng càng bồn chồn hơn trước. Lóng ngóng thế nào, và nàng thọc mũi kim vào ngón tay và cái khẽ kêu lên một tiếng phần nào vì đau phần vì bực với mình, làm

tất cả giật thót người, nàng bóp mạnh ngón tay cho đến khi một giọt máu tươi hiện ra.

- Quả là tôi quá bồn chồn, không khâu được, nàng tuyên bố và ném đồ khâu xuống sàn. Tôi bồn chồn đến mức muốn la lên. Tôi muốn về nhà đi nằm. Frank biết thế và đáng ra anh ấy không nên đi họp thì phải. Anh ấy cứ luôn miệng nói tới nói lui về chuyện đi bảo vệ phụ nữ chống lại bọn da đen cùng bọn Bị Thảm, thế nhưng đến lúc cần anh ấy làm tí chút công việc bảo vệ thì anh ấy đâu? Ở nhà, lo cho tôi ư? Không, thực tế là anh ấy đang chạy nhăng cùng với lũ đàn ông khác chỉ độc có ba hoa và...

Luồng mắt giận dữ của nàng lia tới mặt India và nàng dừng lại. India đang thở gấp và đôi mắt nhờ nhạt không có lông mi của cô dán vào mặt Scarlett với một vẻ lạnh lùng dễ sợ.

- Nếu không phiền cô quá, India, nàng bật ra, giọng mỉa mai, xin cô cho biết tại sao cô cứ nhìn tôi chăm chăm suốt buổi tối như vậy? Phải chăng mặt tôi đã chuyển sang màu xanh lục hay đại loại như thế?

- Chả phiền gì hết, tôi xin nói để bà biết, India nói, mắt long lanh. "Thậm chí tôi còn thích thú mà nói nữa kia. Tôi cảm uất thấy bà đánh giá thấp một người ưu tú như ông Kennedy. Nếu bà biết là..."

- India! Melanie nói như cảnh cáo, hai tay nắm chặt lấy đồ khâu.

- Tôi nghĩ tôi hiểu chồng tôi hơn cô, Scarlett nói, hăng lên và hết cả khắc khoải trước triển vọng một cuộc cãi lộn công khai đầu tiên với India. Melanie nhìn vào mắt India và India miễn cưỡng bặm môi lại. Nhưng gần như ngay sau đó cô lại bật ra nói bằng một giọng lạnh lùng chứa chất căm thù.

- Scarlett O'Hara, chị nói chuyện bảo vệ bảo vệ làm tôi phát ớn. Chị đâu có cần ai bảo vệ! Nếu chị muốn được bảo vệ thì chị ắt chẳng bao giờ phơi mình như chị đã làm thế suốt mấy tháng qua, diện thật điệu đi khắp thành phố trưng trổ với những người đàn ông lạ mặt, hy vọng họ ngưỡng mộ chị! Điều xảy đến với chị chiều nay thật là đáng đời cho chị và nếu trên đời này có công lý thì lẽ ra chị phải chịu hậu quả nặng nề hơn mới đúng.

- Ôi, India, im đi! Melanie kêu lên.

- Cứ để cho cô ấy nói, Scarlett cũng kêu lên. Tôi nghe sướng cái lỗ tai lắm. Xưa nay tôi vẫn biết là cô ấy ghét tôi và cô ấy quá ư đạo đức giả nên không dám thừa nhận. Nếu cô ấy nghĩ có thể câu được kẻ ngưỡng mộ mình, hẳn cô ấy sẽ sẵn sàng cởi truồng đi khắp các phố từ sớm tinh mơ đến tối mịt.

India đứng phắt dậy, thân hình mảnh dẻ của cô run bần lên vì sự lảng mạ đó.

- Phải, đúng là tôi căm ghét chị, cô nói bằng một giọng run run nhưng rành rọt. Nhưng đâu phải vì đạo đức giả mà tôi không nói ra. Đó là vì một điều chị không thể hiểu nổi, bởi chị không có bất kỳ... bất kỳ khái niệm gì về lịch sử thông thường, không được giáo dục tử tế. Đó là vì cái nhận thức rằng nếu tất cả chúng ta không đoàn kết lại và dẹp những thù ghét nhỏ trong nội bộ, chúng ta sẽ không thể hy vọng đánh lại bọn Yankee. Nhưng chị... chị... chị đã làm tất cả những gì chị có thể làm để hạ uy tín những người tử tế... bôi tro trấu vào một người chồng tốt, khiến cho bọn Yankee và lũ hạ lưu có quyền cười tất cả chúng tôi và chửi chúng tôi là không có phẩm cách quý tộc. Bọn Yankee đâu có biết chị không phải là người thuộc đẳng cấp chúng tôi và trước nay chưa bao giờ là thế. Bọn Yankee không có đủ trí khôn để thấy là chị chẳng có chất gì là quý tộc cả. Và khi chị cứ rong ruổi xe ngựa qua các khu rừng, chị không những tự phơi mình mà còn đặt tất cả những phụ nữ đoan trang trước nguy cơ bị bọn da đen và bọn rác rưởi da trắng tấn công, bằng cách tự biến thành vật cảm dỗ chúng. Đồng thời chị đã đẩy những người đàn ông của chúng ta vào nguy hiểm, có thể mất mạng bởi vì họ buộc phải...

- Lạy chúa tôi, India! Melanie kêu lên và mặc dù đang cơn tức giận, Scarlett cũng kinh ngạc khi nghe thấy Melanie kêu tên Chúa cách ấy. Cô phải im đi! Chị ấy không biết, thế mà cô lại... im đi nào! Cô đã hứa...

- Ôi, các cháu! Bà Pitty van vì, môi run lên.

- Tôi không biết cái gì? Scarlett sôi máu đứng dậy đối mặt với India đang bắn những tia mắt lạnh lùng và Melanie đang cầu khẩn.

- Dừng con gà mái *Dật Bùn* cục te cục tác! Archie đột ngột nói,

giọng khinh bỉ. Chưa ai kịp quở trách lão, thì cái đầu bạc đã ngẩng phắt lên và lão nhanh nhẹn đứng dậy:” Có ai đi tới. Không phải ông Wilkes. Các bà thôi đi đừng có cục tác nữa.”

Giọng lão chứa đầy uy quyền nam giới và các bà đột nhiên đứng im, mọi vẻ giận dữ nhanh chóng tan biến trên mặt khi lão tập tễnh đi ngang qua phòng ra cửa.

- Ai đó? Lão hỏi trước cả khi người khách kịp gõ cửa.

- Thuyền trưởng Butler. Cho tôi vào.

Melanie băng qua sàn nhanh đến nỗi những vành váy dòn lên rất mạnh để lộ ống quần trong tới đầu gối và Archie chưa kịp đặt tay lên quả đấm cửa, nàng đã mở toang ra. Rhett Butler đứng trong khung cửa, chiếc mũ vành mềm màu đen sụp xuống tận mắt, gió cuồng loạn tấp vào chiếc áo choàng phần phật quần quanh người. Riêng lần này, chàng dẹp mọi cung cách lịch sự, không bỏ mũ cũng chẳng nói với ai khác. Chàng chỉ để mắt đến Melanie và không chào xã giao hỏi độ luôn:

- Họ đi đâu rồi? Nói cho tôi biết nhanh lên. Đây là chuyện sinh tử.

Giật mình và bàng hoàng, Scarlett và bà Pitty nhìn nhau kinh ngạc. Như một con mèo già gầy nhom, India lao qua căn phòng, đến bên cạnh Melanie.

- Đừng nói gì với hắn ta cả, cô kêu lên. Hắn là một tên do thám, một tên Scallawag.

Thậm chí Rhett không thèm nhìn cô.

- Nhanh lên, bà Wilkes! Có thể hãy còn kịp.

Melanie như bị tê liệt vì kinh hãi, chỉ trừng trừng nhìn vào mặt Rhett. ;

- Chuyện quái quỷ gì... Scarlett nói không hết câu.

- Bà ngậm mồm lại, Archie ra lệnh gọn lỏn. Cả cô nữa Melly, xéo ra khỏi đây, đồ Scallawag chết tiệt.

- Không, Archie, không! Melanie kêu lên và run rẩy nắm lấy cánh tay Rhett như để che chở cho chàng trước Archie. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Làm sao... làm sao ông biết?

Người ta thấy sự sốt ruột đang đấu tranh với phép lịch sự trên bộ mặt ngăm đen của Rhett.

- Lạy Chúa, bà Wilkes, họ đã bị tình nghi ngay từ đầu... có điều là họ đã khôn ngoan không để bị tóm... cho đến đêm nay! Làm sao tôi biết ư? Tối nay, tôi đang chơi poker với hai tên đại úy Yankee say rượu, chúng đã lộ ra. Bọn Yankee biết đêm nay sẽ có chuyện và chúng đã chuẩn bị đối phó. Các ông nhà ta khờ dại chui vào bẫy.

Trong thoáng chốc, Melanie như lão đảo vì bị giáng một đòn nặng và Rhett quàng tay đỡ cho nàng đứng vững lại.

- Đừng nói cho hắn biết! India kêu lên, trừng trừng nhìn Rhett. Hắn định bẫy chị đấy! Chị không nghe thấy hắn nói là hắn đã ngồi chơi với bọn sĩ quan Yankee tối nay đó sao?

Rhett vẫn không nhìn cô. Mắt chàng riết róng cắm vào bộ mặt nhợt nhạt của Melanie.

- Nói cho tôi hay nào. Họ đi đâu? Họ có chỗ tập kết nào không?

Tuy đang lo sợ và không hiểu đầu đuôi ra sao, Scarlett vẫn nghĩ rằng nàng chưa từng thấy một bộ mặt nào ngay đuối vô cảm như mặt Rhett lúc này, nhưng rõ ràng là Melanie thì nhìn thấy một cái gì khác, một cái gì khiến nàng tin cậy. Nàng rướn thẳng thân hình nhỏ bé của mình, né khỏi cánh tay đang đỡ nàng và khẽ nói bằng một giọng run run:

- Ở quá đường Decatur, gần Khu Lán trại. Tập kết trong một căn hầm của đồn điền Sullivan cũ... Cái đồn điền bị thiêu cháy một nửa ấy.

- Cảm ơn. Tôi sẽ phóng thật nhanh. Bọn Yankee đến đây thì tất cả đều khai là không biết gì nhé.

Chàng biến đi nhanh đến nỗi khi chiếc áo choàng lẫn vào đêm tối, họ gần như không tin rằng chàng vừa ở đó cho đến khi nghe thấy tiếng sỏi lạo xạo và tiếng vó đồn dập của một con ngựa phóng nước đại.

- Bọn Yankee sắp đến đây ư? Bà Pitty kêu lên và, đôi chân bé nhỏ khuyu xuống, bà gieo mình trên chiếc ghế sofa, quá khiếp đảm không dám khóc.

- Có chuyện gì vậy? Anh ta nói vậy nghĩa là thế nào? Nếu các người không nói cho tôi biết thì tôi phát điên mất! Scarlett nắm lấy Melanie lay thật dữ làm như có thể dùng sức mạnh lay bật ra một câu trả lời từ miệng Melanie.

- Nghĩa là thế nào? Nghĩa là có thể bà đã gây ra cái chết của Ashley và ông Kennedy! Mặc dầu sợ thất ruột, giọng India vẫn ngân lên một nốt đặc thặng. Đừng có lay Melanie nữa. Chị ấy sắp ngất xỉu đấy.

- Không, tôi không ngất đâu, Melanie thì thào, tay búa chặt lấy thành ghế.

- Lay Chúa tôi! Lay Chúa tôi! Ashley chết ư? Ai làm ơn nói cho tôi...

Giọng Archie, giống như một cái bản lề gỉ, cắt ngang lời Scarlett: "Tiếp tục khâu *du* không có chuyện gì xảy ra. Tui biết bọn Yankee có thể đã *ro* thám nhà này từ lúc lặn mặt trời. Tui đã bảo các bà ngồi xuống và khâu vá đi."

Họ run rẩy làm theo, cả bà Pitty cũng cầm một chiếc tất lên bằng những ngón tay lấy bẫy trong khi cặp mắt gương to như mắt một đứa bé khiếp đảm cứ đảo quanh tìm một lời giải thích.

- Ashley đang ở đâu? Điều gì đã xảy đến với chú ấy, Melly? Scarlett kêu lên.

- Sao không hỏi chồng bà đang ở đâu? Bà không quan tâm đến ông ấy sao? Cặp mắt bên bệ của India rục lên một ánh độc ác cuồng dại trong khi cô hết vò nhàu lại trải ra chiếc khăn tắm cô đang mạng dở.

- India, tôi xin cô! Melanie đã làm chủ được giọng nói, nhưng bộ mặt trắng nhợt, nhón nhác cùng cặp mắt đau khổ của nàng bộc lộ sự căng thẳng đang hành hạ nàng. Scarlett, lẽ ra bọn em phải nói cho chị biết từ trước nhưng... nhưng... chị vừa phải trải qua cơn hú vía chiều nay thành thử bọn em... thành thử anh Frank cho là không nên... vả lại xưa nay chị vẫn công kích mạnh đảng 3K...

- Đảng 3K!

Thoạt đầu, Scarlett thốt lên cái tên đó như thể chưa từng nghe

nhắc đến nó bao giờ và không hiểu nghĩa là thế nào, nhưng rồi:

- Đàng 3K! nàng gằn như thét lên. Ashley không có chân trong đó! Frank càng không thể! Ôi, anh ấy đã hứa với tôi mà!

- Tất nhiên là ông Kennedy có chân trong 3K, và cả anh Ashley nữa, và tất cả những người đàn ông chúng ta quen biết, India nói to. Họ là những kẻ mày râu mà! Những trượng phu da trắng của miền Nam. Lẽ ra bà nên tự hào về ông nhà thay vì làm cho ông ấy phải lén lút như thể đó là một cái gì đáng xấu hổ và...

- Thế ra tất cả các người đều đã biết mà tôi chẳng...

- Bọn em sợ làm chị hoang mang, Melanie buồn bã nói.

- Vậy là những lần đến đây họ đều nói dối là đi dự họp chính trị phải không? Ôi, thế mà anh ấy đã hứa với tôi! Bây giờ bọn Yankee sẽ đến tịch thu các xưởng cửa của tôi, cửa hàng của anh ấy và bắt giam anh ấy... ôi, vừa rồi Rhett Butler nói thế nghĩa là thế nào nhỉ?

India nhìn Melanie bằng cặp mắt hoảng loạn, Scarlett đứng đây, quảng đồ khêu xuống.

- Nếu các người không nói cho tôi biết, tôi sẽ xuống phố, tự tìm ra sự thật, tôi sẽ hỏi tất cả những ai tôi gặp cho đến khi khám phá ra.

- Ngồi xuống, Archie vừa nói vừa nhìn nàng chăm chăm bằng con mắt độc nhất. Tui sẽ nói bà hay. Vì *chìu* nay bà đi lãng quãng rồi tự mình chuốc lấy rắc rối, cho nên ông Wilkes, ông Kennedy mấy *dững* ông khác đêm nay mới phải đi *riết* cái tên Nigger í và cái tên *ra* trắng í, nếu có thể bắt được chúng, luôn thể quét sạch cả cái Khu Lán trại í đi. Nếu cái cha Scallawag kia nói đúng, thì bọn Yankee đã sinh nghi hoặc biết tin bằng cách nào đó và cho quân đến phục kích họ. Thế là người của ta đâm đầu vào bẫy. Và nếu Butler nói không đúng, thì hẳn là một tên *ro* thám, hẳn sẽ nộp họ cho bọn Yankee và họ cũng bị *riết* thôi. Nếu hẳn nộp họ thì tui sẽ *riết* hẳn cho dù đó có là việc cuối cùng trong đời tui. Nếu họ không bị *riết* thì tất cả cũng phải rời bỏ đây để trốn đi Texas, nằm yên ở đó chờ thời và có thể không bao rờ trở lại nữa. Tất cả là tại bà, đây là máu vấy trên tay bà đó.

Phần nộ làm Melanie quên cả sợ, khi qua vẻ mặt nàng thấy

Scarlett từ từ hiểu ra và sau đó, lập tức đâm hoảng. Nàng đứng ngay dậy, đặt tay lên vai Scarlett.

- Archie, lão nói thêm một tiếng nữa như vậy, tôi sẽ đuổi lão ra khỏi nhà này, nàng nghiêm nghị nói. Đó không phải là lỗi tại bà Kennedy. Bà ấy chỉ làm... chỉ làm những gì bà cảm thấy cần phải làm mà thôi. Và các ông của ta đã làm những gì các ông cảm thấy cần phải làm. Người ta phải làm những gì là bổn phận của mình. Không phải tất cả chúng ta đều nghĩ giống nhau hoặc hành động giống nhau và cứ lấy ta mà... mà xét người là sai. Làm sao mà lão và cô India nữa nói những điều ác thế khi mà chồng bà ấy cũng như chồng tôi có thể... có thể...

- Nghe kìa! Archie khẽ ngắt lời. Ngồi xuống. Có tiếng vó ngựa.

Melanie ngồi phịch xuống ghế, cầm một chiếc áo sơ mi của Ashley lên, và, đầu cúi xuống, nàng bất giác xé những diềm đàngten ở ngực áo thành những dải nhỏ.

Tiếng vó ngựa gần lại, to dần lên. Rồi tiếng hàm thiếc lạnh tanh, tiếng dây cương bị kéo căng và lao xao nhiều giọng người. Khi tiếng vó ngựa dừng lại trước cửa nhà, một giọng cất cao những giọng khách, ra lệnh và những người trong nhà nghe thấy tiếng chân đi qua mảnh sân bên cạnh về phía hiên sau. Họ cảm thấy như hàng rào nghìn con mắt thù địch đang nhìn họ qua cửa sổ đằng trước không màn che và, với nỗi sợ trong tim, họ cúi đầu xuống mãi một khâu. Tim Scarlett như thét lên trong lồng ngực: "Mình đã giết Ashley! Mình đã giết chàng!". Trong khoảng khắc điên cuồng ấy, thậm chí nàng không hề nghĩ rằng đồng thời nàng đã có thể giết cả Frank nữa. Trong óc nàng không có chỗ cho bất cứ điều gì khác ngoài hình ảnh Ashley nằm sóng sượt dưới chân đám kỵ binh Yankee, mái tóc vàng bê bết máu.

Khi tiếng gõ cửa gấp gáp thô bạo vang lên, nàng nhìn Melanie và thấy hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng một sắc diện mới, một sắc diện vô cảm như nàng vừa mới nhìn thấy trên mặt Rhett Butler lúc nãy, cái vẻ vô cảm lạnh hiên của một tay chơi poker trong tay chỉ có hai quân "hai" mà định thâu cáy.

- Archie, ra mở cửa, Melanie điềm tĩnh nói.

Dắt con dao sấn vào mép trên ủng và nới lỏng thắt lưng đeo súng Archie tập tễnh bước ra cửa và mở toang ra. Bà Pitty khẽ ré

lên một tiếng như con chuột nhắt bị sập bẫy, khi thấy một đại úy Yankee và một tiểu đội mặc quân phục xanh đứng kín khung cửa. Nhưng những người khác thì lặng thinh, Scarlett hơi đỡ sợ tí chút khi thấy là mình có quen viên sĩ quan này. Y là đại úy Tom Jeffery, bạn của Rhett. Nàng đã từng bán gỗ cho y xây nhà. Nàng biết y là người lịch sự, vì thế, nàng hy vọng y sẽ không lừa họ đi vào trại giam. Y nhận ra nàng ngay và bỏ mũ cúi chào, hơi lúng túng.

- Xin chào bà Kennedy. Và ai là bà Wilkes?

- Tôi đây, Melanie đứng dậy đáp và mặc dầu nhỏ bé, người nàng vẫn tràn trề phẩm cách.

Mắt viên đại úy đảo nhanh quanh phòng, dừng lại một lát trên mỗi bộ mặt, lướt sang cái bàn và cái giá mũ như để phát hiện dấu hiệu hiện diện của nam giới.

- Tôi muốn nói chuyện với ông Wilkes và ông Kennedy, nếu có thể được.

- Họ không có ở đây, Melanie đáp, giọng dịu dàng nhưng giá băng.

- Bà có chắc không?

- Ông đừng có nghi ngờ lời bà Wilkes, Archie nói, vểnh bộ râu lởm chồm lên.

- Tôi xin lỗi, thưa bà Wilkes, tôi không muốn tỏ ra bất kính. Nếu bà lấy danh dự cam đoan thế, tôi sẽ không cho lục soát nhà.

- Tôi xin lấy danh dự cam đoan thế, nhưng nếu ông muốn lục soát thì tôi xin mời. Họ đi dự một cuộc họp chính trị ở cửa hàng ông Kennedy dưới phố.

- Họ không có ở cửa hàng. Tối nay không có cuộc họp nào cả, viên đại úy lầm bầm nói. Chúng tôi sẽ đợi ở bên ngoài cho đến khi các ông ấy về.

Y cúi nhanh và đi ra, khép cửa lại sau lưng. Những người trong nhà nghe thấy một tiếng hô mệnh lệnh sắc gọn, chìm đi trong gió: "Vây quanh nhà. Mỗi cửa sổ và cửa ra vào một người". Tiếng chân rậm rịch. Scarlett cố kìm một cái giật mình kinh hãi khi lờ mờ thấy những bộ mặt râu ria dòm qua các cửa sổ.

Melanie ngồi xuống và với tay lấy một cuốn sách đặt trên bàn, không chút run rẩy. Đó là cuốn Les Miserables^[104] đã rách, cuốn sách đã từng làm cho những người lính Liên bang say mê. Họ đã đọc nó là “Lee’s Miserables^[105]”. Nàng mở một đoạn sách và bắt đầu đọc bằng một giọng đơn điệu nhưng rõ ràng.

- Khâu đi! Archie ra lệnh trong một tiếng thì thầm khàn khàn và ba người đàn bà được cái giọng bình tĩnh của Melanie truyền thêm can đảm, cầm đồ khâu lên, cúi đầu làm việc.

Melanie đã đọc bao lâu trong vòng vây những con mắt giám sát, Scarlett không biết nữa, nhưng nàng có cảm giác như hàng giờ liền. Thậm chí nàng không nghe thấy một tiếng nào do Melanie đọc. Lúc này, nàng bắt đầu nghĩ đến Frank mới có vẻ bình tĩnh thế. Thế mà chàng đã hứa với nàng là sẽ không dính dáng gì với đảng 3K. Ôi, đó chính là loại chuyện rắc rối nàng vẫn sợ xảy đến với họ! Bao nhiêu công lao bỏ ra trong năm qua sẽ tan ra mây khói. Bao nhiêu vật lộn nhọc nhằn, bao nhiêu lo sợ của nàng, trong nắng mưa, trong rét buốt, thế là vút đi. Ai có thể ngờ cái anh chàng Frank lớn tuổi, nhút nhát ấy lại dấy vào những việc làm bông bột của đảng 3K? Có thể chính lúc này, chàng đã chết rồi cũng nên. Và nếu chưa chết, chỉ mới bị bọn Yankee bắt thì rồi cũng sẽ bị treo cổ thôi. Và cả Ashley nữa!

Nàng bám móng tay vào lòng bàn tay cho đến khi hằn lên bốn vết đo đỏ hình vành cung. Làm sao Melanie có thể đọc hoài đọc hủ trong khi Ashley đang có nguy cơ bị treo cổ? Hoặc có thể đã chết? Nhưng trong cái giọng bình tĩnh và dịu dàng đang đọc lên những bất hạnh của Jean Valjean^[106], có một cái gì đó làm cho nàng vững tâm lại lại, khiến nàng khỏi đứng chồm dậy mà la hét.

Tâm trí nàng vụt trở lại cái đêm Tony Fontaine đến gõ cửa nhà vợ chồng nàng, không một xu, kiệt lực, lại bị săn đuổi. Nếu anh ta không tới được nhà họ, được giúp tiền và một con ngựa còn nguyên sức, có lẽ anh ta đã bị treo cổ từ lâu rồi. Nếu lúc này, Frank và Ashley chưa chết, thì tình huống của họ cũng như Tony đêm ấy, mà còn xấu hơn là đằng khác. Nhà đang bị bọn lính vây, họ không thể về nhà lấy tiền và quần áo mà không bị bắt. Và có lẽ tất cả các nhà dọc phố này đều bị bọn Yankee giám sát để họ không thể cầu cứu bạn bè được. Có thể bây giờ họ đang phóng ngựa như điên trong đêm tối, hướng về Texas.

Nhưng Rhett... có thể Rhett đã tới chỗ họ kịp thời. Rhett bao giờ cũng có nhiều tiền mặt trong túi. Có thể anh ta đã cho họ vay đủ để chạy thoát. Nhưng điều này nghe kỳ đấy. Rhett hơi đâu lo cho sự an toàn của Ashley? Rõ ràng là anh ta ghét Ashley, rõ ràng là anh ta khinh chàng. Vậy thì tại sao... Nhưng cái câu đố hóc hiểm đó chìm chìm vào nỗi sợ cho an toàn của Ashley và Frank giờ đây lại trào lên.

“ Ôi, mọi sự đều tại mình hết!” Nàng thầm rên rĩ?” India và Archie nói đúng. Tất cả là tại mình. Nhưng mình chưa bao giờ nghĩ cả hai lại điên rồ đến mức tham gia đảng 3K! Cũng như không bao giờ nghĩ là có chuyện không may có thể thực sự xảy đến với mình! Nhưng mình không thể làm khác được. Melly nói đúng. Người ta phải làm những gì là bổn phận của mình. Mình phải duy trì hoạt động của hai xưởng cưa! Mình cần phải có tiền! Và có lẽ bây giờ mình sẽ mất hết và tất cả là tại mình thôi!”

Sau một hồi lâu, giọng Melanie bắt đầu vấp vấp, kéo dài ra rồi im bật. Nàng quay đầu về phía cửa sổ và dăm dăm nhìn như thể không có tên Yankee nào rình ngó đằng sau những ô kính. Những người khác ngẩng đầu lên, thu hút bởi tư thế chăm chú của nàng, và họ cũng lắng nghe.

Có tiếng chân ngựa và tiếng hát theo gió vẳng tới, tuy bật đi do các cửa ra vào và cửa sổ đều đóng chặt, nhưng vẫn nhận được. Đó là bài hát đáng ghét nhất trong tất cả bài hát, hát bài về quân của Sherman – “Hành quân qua Georgia” – và người hát là Rhett Butler.

Chàng vừa hát xong mấy câu đầu thì hai giọng khác, hai giọng say bét nhè đã sẵn số át giọng chàng. Đó là những giọng cuồng dại, lúng ba lúng búng, lè nhè chữ nọ níu chữ kia. Đại úy Jeffery đứng trên hiên vội hô một mệnh lệnh, tiếp theo là tiếng chân rậm rịch hối hả. Nhưng, ngay cả trước lúc đó, các phụ nữ trong nhà đã nhìn nhau, bàng hoàng, vì những giọng say cà khía với Rhett chính là giọng Ashley và Hugh Elsing.

Trên lối đi trước nhà, tiếng ồn ào tăng lên: Những câu hỏi ngắn gọn của đại úy Jeffery, tiếng Hugh cười the thé, tiếng Rhett rầm và phớt đời, tiếng Ashley la lối nghe kỳ cục và hư ảo:” Cái con tườu gì! Cái con tườu gì!

“Đấy không thể là Ashley được”! Scarlett cuống lên nghĩ thầm “chàng có bao giờ say đâu! Và Rhett càng say càng trầm lặng... có bao giờ la to thế này!”

Melanie đứng dậy và Archie cũng đứng dậy theo. Họ nghe thấy tiếng viên đại úy sắt danh:” Hai người này bị bắt” Archie nắm lấy báng súng lục.

- Không, Melanie nói nhỏ nhưng kiên quyết. Không. Lão để tôi.

Mặt hàng lại hiện lên cái vẻ Scarlett đã thấy hôm ở ấp Tara khi Melanie đứng trên đầu cầu thang nhìn tên Yankee chết, cổ tay yếu ớt trĩu xuống vì thanh kiếm nặng – một tâm hồn dịu dàng và nhút nhát, do hoàn cảnh thúc đẩy biến thành một con hổ cái. Nàng mở cửa trước.

- Đưa anh ấy vào đi, thuyền trưởng Butler, nàng gọi bằng một giọng rành rọt những nanh nọc. Tôi chắc ông lại chuốc rượu cho anh ấy say mềm rồi. Đưa anh ấy vào đi.

Từ lối đi tối om lộng gió, tiếng viên đại úy Yankee cất lên:” Rất tiếc, thưa bà Wilkes, nhưng chúng tôi được lệnh bắt ông nhà và ông Elsing.

- Bắt ư? Vì say rượu ư? Nếu ở Atlanta, mọi người say đều bị bắt thì cả đồn giám binh sẽ liên tục chặt cứng. Nào đưa anh ấy vào, thuyền trưởng Butler... có nghĩa là nếu chính ông còn có thể đi cho vững.

Đầu óc Scarlett làm việc chậm chạp và, trong một lát, chưa hiểu ra sao cả. Nàng biết cả Rhett và Ashley đều không say và nàng biết Melanie, bình thường vốn dịu dàng tao nhã như thế, lại đang tru tréo như một mụ thần nanh đở mỗ rằng cả hai đều say đến mức không thể bước đi nổi.

Một cuộc cãi vã ngắn, những tiếng làu bàu điểm mấy câu chửi thề rồi tiếng chân loạng choạng bước lên các bậc thềm. Ashley hiện ra trong khung cửa, mặt trắng nhợt, đầu ngoặt ngoẹo, mái tóc vàng rối bù, mình khoác chiếc áo choàng đen của Rhett trùm từ cổ đến đầu gối. Hugh Elsing và Rhett, cũng lão đảo, mỗi người xốc nách chàng một bên và hiển nhiên là nếu không được hai người đỡ, chàng ắt đã ngã lăn ra sàn. Viên đại úy Yankee theo sau họ, vẻ nghi ngờ pha lẫn thích thú in rành trên mặt. Y đứng trong

khung cửa mở, bọn lính tò mò ngo qua vai y và một cơn gió lạnh ào vào phòng.

Thất đảm và bối rối, Scarlett liếc nhìn Melanie rồi lại nhìn Ashley đang muốn gục xuống và bắt đầu hiểu ra phần nào. Nàng đã toan kêu lên “Nhưng anh ấy có say đâu!” nhưng kìm lại được. Nàng nhận ra mình đang chứng kiến một vở kịch, một vở kịch tuyệt vọng mà nhiều sinh mạng phụ thuộc vào đó. Nàng biết cả nàng lẫn bà cô Pitty đều không có vai gì trong đó, nhưng những người khác thì đều tham gia và đang rập thoai với nhau như những diễn viên trong một vở đã tập đi tập lại nhiều lần. Nàng chỉ hiểu một nửa nhưng cũng đủ để biết là nên ngậm miệng.

- Đặt anh ấy vào một cái ghế! Melanie nói to, đầy phẫn nộ. Còn ông thuyền trưởng Butler, ông ra khỏi nhà này ngay lập tức cho! Làm sao ông còn dám vác mặt đến đây sau khi làm cho chồng tôi ra nông nổi này!

Hai người ngả Ashley vào một cái ghế mây và Rhett vừa lão đảo bắm lấy thành ghế cho khỏi, vừa nói viên đại úy, giọng đau khổ:

- Người ta cảm ơn tôi thế đấy, rõ mát ruột chưa? Sau khi tôi đã đỡ cho ông ta khỏi bị cảnh sát bắt, rồi lại đưa ông ta về nhà trong khi ông ta không ngừng la hét và ra sức cào cấu tôi!

- Còn anh nữa, Hugh Elsing! Tôi thật xấu hổ vì anh! Rồi bà mẹ tội nghiệp của anh sẽ nói sao? Đi chơi với một... một gã Scallawag thân Yankee như thuyền trưởng Butler rồi bét nè! Và ông Wilkes, ôi, làm sao ông có thể giở trò ra như vậy?

- Melly, anh không đến nỗi say thế đâu, Ashley lăm bắm và vừa nói thế đã chúi về phía trước và gục mặt xuống bàn, đầu rúc vào hai cánh tay.

- Archie, đưa ông ấy về phòng và đặt vào giường... như mọi khi, Melanie ra lệnh. Cô Pitty, cô làm ơn đi nhanh và soạn giường hộ... ôii – nàng đột ngột òa khóc. Ôi, làm sao anh ấy có thể như thế được sau khi đã hứa với tôi!

Archie đã quàng tay xóc nách Ashley và bà Pitty, khiếp sợ và hoang mang, đã đứng dậy, thì viên đại úy xen vào:

- Không được động đến ông ta. Ông ta đã bị bắt. Trung sĩ!

Thấy viên trung sĩ bước vào phòng, tay xách súng, Rhett ráng đứng cho vững, nắm lấy cánh tay viên đại úy và phải khó khăn lắm mới tụ mắt được vào điểm nhìn.

- Tom, ông bắt ông ta vì cái gì? Ông ta không say lắm đâu. Tôi đã từng thấy ông ta say hơn thế.

- Thây kệ chuyện say sưa của các ông! Viên đại úy kêu lên. Ông ta có thể nằm xuống rãnh, tôi cũng bắt cần. Tôi không phải là cảnh sát. Ông ta và ông Elsing bị bắt về tội tham gia một cuộc tấn công của đảng 3K vào Khu Lán trại đêm nay. Một tên Nigger và một người da trắng đã bị giết. Ông Wilkes cầm đầu vụ này.

- Đêm nay ư? Rhett phá lên cười. Chàng cười dữ đến nỗi phải ngồi xuống sofa, đưa hai tay lên ôm đầu.

- Đêm nay thì làm gì có chuyện gì được, Tom, chàng nói khi dứt con cười. Hai ông này đã qua cả buổi tối với tôi... từ tám giờ, thay vì đến chỗ họp như dự định.

- Với ông ư, Rhett? Nhưng... , viên đại úy cau trán lại phân vân nhìn Ashley đã ngáy và người vợ nước mắt rùng rùng của chàng. Nhưng... tối nay các ông ở đâu?

- Tôi chả muốn nói.

Và Rhett ném một cái nhìn gian xảo của người say về phía Melanie.

- Ông nên nói ra thì tốt hơn.

- Ta ra ngoài hiên, rồi tôi sẽ nói cho ông biết chúng tôi đã ở đâu.

- Ông phải nói ngay đi.

- Tôi không muốn nói trước mặt các bà. Nếu các bà ra khỏi phòng...

- Tôi không đi đâu cả, Melanie kêu, giận dữ đưa mùi soa lên chấm nước mắt. Tôi có quyền biết. Ông đã rủ chồng tôi đi đâu?

- Đến tiệm rượu kiêm nhà chứa của Belle Watling, Rhett nói, vẻ ngượng ngập. Ông nhà đã ở đó, cả Hugh, cả Frank Kennedy cùng bác sĩ Meade và... và một lô nữa. Có một cuộc liên hoan. Liên hoan lớn. Rượu sâm banh. Gái...

- Ở... ở chỗ Belle Watling?

Giọng Melanie ré lên đến vỡ tan, đau đớn đến nỗi mọi con mắt đều quay lại cả về phía nàng, lo sợ. Tay nàng đưa lên nắm lấy ngực và Archie chưa kịp đỡ nàng, nàng đã ngất xỉu. Thế là nhốn nháo cả lên: Archie xốc nàng dậy, India chạy xuống bếp lấy nước, bà Pitty và Scarlett quạt lấy quạt để và vỗ vỗ vào cổ tay nàng, trong khi Hugh Elsing oang oang chạy đi chạy lại: “Đấy, ông đã gây ra như vậy, ông đã hả chưa? Đã hả chưa?”

- Bây giờ, chuyện sẽ ồn ào cả thành phố lên cho mà xem! Rhett dữ dằn nói. Tôi chắc ông đã hài lòng, Tom nhỉ. Ngày mai, ở Atlanta này sẽ không có người vợ nào thèm hé răng nói với chồng nữa.

- Rhett, tôi đâu có biết... Mặc dầu gió hút qua cửa thốc vào lưng y, viên đại úy vẫn vã mồ hôi. Này, ông hãy thề rằng họ đã ở... e hèm... ở chỗ Belle.

- Được, tôi xin thề, quý bắt ông đi. Rhett găm gù. Nếu ông không tin tôi thì đến hỏi thẳng Belle ấy. Giờ thì để tôi mang bà Wilkes về phòng. Archie, đưa bà cho tôi. Được, tôi mang được mà. Bà Pitty, bà cầm đèn đi trước.

Chàng nhẹ nhàng đỡ thân hình mềm rũ của Melanie từ tay Archie.

- Lão đưa ông Wilkes về giường, Archie. Tôi không bao giờ muốn đụng mắt đụng tay đến ông ta nữa, kể từ đêm nay.

Tay bà Pitty run đến nỗi cây đèn trở thành mối đe dọa cho ngôi nhà, nhưng bà vẫn cầm chắc và lon ton đi trước về phía buồng ngủ tối om. Archie lau bầu luồn tay xuống dưới người Ashley và nhắc chàng lên:

- Nhưng mà... tôi được lệnh bắt những người này!

Từ hành lang mờ tối, Rhett quay đầu lại:

- Vậy sáng mai, ông đến nhà mà bắt họ. Trong tình trạng thế này, họ làm sao chạy trốn nổi mà lo... Vả lại, trước nay, tôi chưa hề biết rằng uống say trong một tiệm rượu là bất hợp pháp. Lạy chúa, Tom, có tới năm chục người có thể làm chứng là họ đã ở chỗ Belle.

- Bao giờ chả có thể kiếm được dăm chục nhân chứng để xác nhận một người miền Nam đã ở chỗ nào đó trong khi anh ta không ở đấy, viên đại úy râu rĩ nói. Ông Elsing, ông đi với tôi. Tôi tạm để ông Wilkes tự do theo lời bảo đảm...

- Tôi là em gái ông Wilkes. Tôi xin bảo đảm là anh tôi sẽ đến trình diện khi có lệnh gọi, India nói, giọng lạnh lùng. Bây giờ, ông có vui lòng rút đi cho hay không. Ông đã gây khá đủ chuyện phiền nhiễu trong một đêm rồi đấy.

- Tôi rất lấy làm tiếc, viên đại úy ngượng ngập cúi chào. Tôi chỉ mong hai ông có thể chứng minh sự có mặt của mình ở... e hèm... ở nhà cô... nhà bà Watling thôi. Xin cô nói với anh cô là sáng mai ông ấy phải trình diện ông tư lệnh hiến binh để lấy cung.

India lạnh lùng chào lại và đặt tay lên quả đấm cửa, lặng lẽ ngụ ý rằng y càng rút lui nhanh càng tốt. Viên đại úy và viên trung sĩ đi ra, đem theo Hugh Elsing, và cô xập cửa lại sau lưng họ. Không buồn nhìn Scarlett, cô rảo bước đến các cửa sổ, kéo màn xuống. Đầu gối run lên, Scarlett búi lấy thành chiếc ghế Ashley đã ngồi cho khỏi khụy xuống. Nhìn xuống tấm nệm ở lưng ghế, nàng thấy một vết thẫm ươn ướt, rộng hơn bàn tay nàng. Bối rối, nàng sờ thử vào đó và kính hãi thấy một vết dinh dính đỏ tươi hiện trên lòng bàn tay.

- India, nàng thì thào, India, Ashley bị... bị thương.

- Ngốc ạ! Thế chị tưởng anh ấy say thật à?

India kéo xập các màn cuối cùng xuống, rồi chạy như bay đến phòng ngủ. Scarlett theo sát cô, tim như thót lên đến cổ. Thân hình to lớn của Rhett lấp hết khung cửa, nhưng qua vai chàng. Scarlett trông thấy Ashley nằm bất động trên giường, mặt nhợt nhạt. Nhanh lạ lùng đối với người vừa bị ngất, Melanie đã thoăn thoắt lấy chiếc kéo thêu cắt chiếc sơ mi đẫm máu của chồng. Archie cầm lấy chiếc đèn thấp xuống cho sáng hơn và đặt một ngón tay sút sọc lên cổ tay Ashley xem mạch.

- Anh ấy không chết chứ? Cả hai thiếu phụ đồng thanh kêu lên.

- Không, chỉ ngất vì mất máu thôi. Đạn xuyên qua bả vai.

Rhett nói.

- Tại sao ông lại mang anh ấy về đây, đồ ngốc? India kêu lên. Để tôi lại gần anh ấy nào! Để tôi qua nào! Tại sao ông lại mang anh ấy về đây cho chúng bắt?

- Ông ấy quá yếu không đủ sức để đi xa. Không thể đưa ông ấy đến nơi nào khác. Cô Wilkes ạ. Vả lại... cô có muốn ông ấy trở thành một kẻ lưu đày như Tony Fontaine không? Chẳng lẽ cô lại muốn hàng tá người thân quen của cô phải sống ở Texas dưới những cái tên giả cho đến khi hết đời sao? Có khả năng là chúng ta có thể gỡ nguy cho cả bọn họ, nếu như Belle...

- Để cho tôi qua nào!

- Không, cô Wilkes. Có việc cho cô làm đây: Cô phải đi tìm một bác sĩ... Không, đừng gọi bác sĩ Meade. Ông ta có dính vào vụ này và có lẽ chính lúc này đây, đang phải trình bày với bọn Yankee. Hãy kiếm một bác sĩ khác. Cô có sợ ra khỏi nhà ban đêm không?

- Không, India nói, đôi mắt bệnh bệch long lanh. Tôi không sợ.
- Cô lấy chiếc áo choàng có mũ của Melanie treo ở một cái móc trong hành lang – Tôi sẽ đi mời cụ bác sĩ Dean.

Giọng cô không còn phẫn khích nữa khi cô gắng bình tĩnh lại.

- Tôi xin lỗi đã gọi ông là tên do thám và đồ ngốc. Lúc đó tôi chưa hiểu. Tôi biết ơn sâu sắc về những gì ông đã làm cho Ashley... nhưng tôi vẫn khinh bỉ ông.

- Tôi quý trọng sự thẳng thắn... và tôi cảm ơn cô đã nói thẳng. Rhett nghiêng mình và nhếch mép cười thích thú. Bây giờ, cô hãy đi nhanh lên, theo những phố vắng ấy. Và khi trở về, nếu thấy dấu hiệu chúng tỏ là có lính ở quanh đây thì chớ có về nhà.

India ném nhanh một cái nhìn lo lắng nữa về phía Ashley rồi quần chặt chiếc áo choàng quanh mình, nhẹ nhàng chạy xuôi hành lang ra cửa sau và lẳng lẽ biến vào đêm tối.

Căng mắt nhìn qua Rhett, Scarlett cảm thấy tim mình lại đập rộn khi thấy Ashley mở mắt. Melanie giựt một chiếc khăn tắm gấp gọn trên giá rửa mặt, áp chặt vào bả vai rùng rùng máu của chàng và chàng ngược nhìn vào mặt nàng, yếu ớt nở một nụ cười trấn an. Scarlett cảm thấy cặp mắt khắc nghiệt xuyên thấu của

Rhett đổ vào mình, biết rằng biết rằng tất cả tình cảm của mình bày ra trên nét mặt. Ashley đang trút máu, có lẽ đang hấp hối, mà gây ra cái lỗ xuyên qua vai chàng kia, lại chính là nàng, người xưa nay vẫn một mực yêu chàng. Nàng muốn chạy xuống bên giường, sụp xuống, ghì chặt lấy chàng, nhưng đầu gối nàng run đến độ không bước nổi vào phòng. Tay áp lấy miệng, nàng trừng trừng nhìn Melanie đắp một chiếc khăn mới nữa vào vai Ashley, ấn thật mạnh như tuồng có thể dồn máu trở lui vào trong cơ thể chàng vậy. Nhưng chiếc khăn cứ đỏ dần lên như bởi ma thuật.

Làm sao một con người có thể chảy nhiều máu đến thế mà vẫn sống? Đội ơn Chúa, không có chút máu nào sủi bong bóng ở môi chàng, ôi, những cái bong bóng đỏ sủi bọt ấy, tiền triệu của cái chết mà nàng biết rất rõ kể từ cái ngày ghê gớm xảy ra ở bãi cỏ trước nhà bà cô Pitty, miệng ứa ra máu.

- Vững vàng lên nào, giọng Rhett có một âm sắc cứng rắn, thoáng chút giễu cợt. Ông ta sẽ không chết đâu. Nào hãy cầm lấy đèn soi cho bà Wilkes. Tôi cần Archie chạy một số việc.

Archie nhìn Rhett qua ánh đèn.

- Tui không có nghe ông sai phái gì đâu, lão nói cộc lốc, dùng lưỡi đẩy mạnh thuốc trong miệng từ bên này sang bên kia.

- Lão phải làm theo lời ông Butler, Melanie nghiêm nghị nói, và làm gấp. Làm bất cứ điều gì thuyền trưởng Butler dặn. Scarlett, chị cầm hộ cái đèn.

Scarlett tiến lên, đỡ lấy đèn, cầm bằng cả hai tay cho khỏi rơi. Đôi mắt Ashley đã nhắm lại. Bộ ngực trần của chàng bông lên từ từ, xẹp xuống nhanh và dòng máu đỏ vẫn rỉ qua những kẽ ngón của đôi bàn tay nhỏ nhắn, cuống cuống của Melanie. Scarlett lơ mơ thấy tiếng bước tập tễnh của Archie ngang qua phóng tới chỗ Rhett và tiếng Rhett vừa nhỏ vừa nhanh. Tâm trí nàng đổ cả vào Ashley, nên trong những lời đầu tiên gần như thì thầm của Rhett, nàng chỉ nghe lồm bồm thấy: "Lấy ngựa của tôi... buộc bên ngoài... phóng như điên vào!".

Archie lồm bồm hỏi một câu gì đó và Scarlett nghe thấy Rhett trả lời: "Đồn điền Sullivan cũ, lão sẽ thấy những cái áo có chùm mặt nhét bên trong ống khói lò sưởi to nhất. Đốt sạch đi."

- Ừm, Archie ậm ệ.

- Và có hai... người ở trong hầm rượu. Cố buộc họ thật chắc lên lưng ngựa, đem đến bãi đất trống đằng sau tiệm rượu của Belle... cái bãi giữa nhà cô ta với đường xe lửa ấy. Cẩn thận nhé. Nếu lão để ai trông thấy, lão sẽ bị treo cổ cũng như tất cả chúng tôi đấy. Để họ ở cái bãi trống đó và đặt hai khẩu súng lục bên cạnh... không, đặt luôn vào tay họ ý. Đây... hãy cầm lấy súng của tôi.

Nhìn sang đầu phòng đằng kia, Scarlett thấy Rhett luôn tay xuống vạt áo ngoài, rút ra hai khẩu súng lục... Archie đỡ lấy, dặt vào thắt lưng.

- Nhớ bắn mỗi khẩu một phát. Phải làm ra vẻ như một cuộc đấu súng. Lão hiểu chứ?

Archie gật đầu như thể hoàn toàn hiểu rõ và con mắt lạnh lùng của lão ánh lên một vẻ kính trọng miễn cưỡng, ngoài ý muốn của mình. Nhưng Scarlett thì không hiểu gì cả. Nửa giờ đồng hồ vừa qua tựa hồ một cơn ác mộng, đến nỗi nàng cảm thấy như sẽ không còn gì trở lại sáng tỏ, rõ ràng nữa. Tuy nhiên, Rhett có vẻ hoàn toàn làm chủ được tình huống rối ren này và điều đó khiến nàng yên tâm đôi chút.

Đã xây lưng định đi, Archie lại quay lại và con mắt duy nhất của lão nhìn thẳng vào mặt Rhett, ngầm hỏi:

- Ông í?

- Phải.

Archie găm gù và nhổ xuống sàn.

- Rắc rối quá, lão vừa nói vừa tập tễnh theo hành lang ra cửa sau.

Có những gì trong những lời trao đổi cuối cùng này nhóm lên một nỗi lo sợ mới và Scarlett cảm thấy trong ngực mình dâng lên một cái bong bóng ngờ vực không ngừng to lên. Khi nào cái bong bóng ấy vỡ...

- Frank hiện ở đâu? Nàng kêu lên.

Rhett đi nhanh qua phòng đến bên giường, nhẹ nhàng và lặng lẽ như một con mèo mặc dù thân hình chàng khá to lớn.

- Chuyện nào vào lúc ấy, chàng nói và khẽ mỉm cười. Hãy cầm đèn cho vững. Chắc cô không muốn đốt cháy ông Wilkes chứ. Cô Melly...

Melanie ngược lên như một chú lính nhỏ ngoan ngoãn chờ lệnh. Tình huống căng thẳng đến nỗi nàng không nhận ra đây là lần đầu tiên Rhett gọi nàng bằng cái tên thân mật chỉ dùng trong phạm vi gia đình và bạn bè.

- Tôi xin lỗi, tôi định nói bà Wilkes...

- Ô, thuyền trưởng Butler, đừng có xin lỗi. Tôi cảm thấy vinh dự nếu ông gọi tôi là "Melly", không cần phải bà hay cô gì cả! Tôi cảm thấy như ông là... anh ruột tôi hoặc... anh họ tôi. Ông thật là tốt biết bao và thông minh biết bao! Tôi có thể cảm ơn ông thế nào cho đủ?

- Cảm ơn, Rhett nói và trong một lúc, chàng có vẻ gằn như lúng túng. Lẽ ra tôi không dám mạo phép đi quá xa như thế. Nhưng thưa cô Melly (giọng chàng có vẻ phân trần), tôi lấy làm tiếc đã phải nói rằng ông Wilkes đến chỗ Belle Watling. Tôi lấy làm tiếc là đã phải đổ vấy cho ông nhà cùng các người khác dính dáng vào một... vào một... Nhưng khi phóng ngựa đi khỏi đây, tôi phải nghĩ thật nhanh và đó là kế hoạch duy nhất đến trong đầu tôi. Tôi biết lời tôi nói sẽ được chấp nhận vì tôi có rất nhiều bạn trong hàng ngũ sĩ quan Yankee. Bọn này cho tôi cái vinh dự đáng hồ nghi là coi tôi gằn như người thuộc phe chúng bởi chúng biết cái... ta có nên gọi nó là cái "danh tính bất hảo" của tôi chẳng?... trong bà con dân phố. Và như cô thấy đó, tôi đã chơi poker ở tiệm của Belle sớm hơn, từ đầu buổi tối. Hàng chục tên lính Yankee có thể làm chúng điều đó. Và Belle cùng đám gái chơi của cô ta sẽ vui lòng nói dối trắng trợn rằng ông Wilkes và những người khác ở... trên gác suốt buổi tối. Và bọn Yankee sẽ tin những người khác ở trên gác suốt buổi tối. Và bọn Yankee sẽ tin họ. Người Yankee kỳ cục thế đấy. Họ không bao giờ nghĩ là những phụ nữ làm... nghề ấy lại có thể rất trung hậu hoặc rất yêu nước. Bọn Yankee có thể không tin lời của bất kỳ một phu nhân nào trong giới thượng lưu Atlanta trả lời về hành tung của những người bị tình nghi tham gia vào vụ đêm nay, nhưng lại sẵn sàng tin những... gái làng chơi. Và tôi nghĩ, dựa vào lời cam đoan danh dự của một tên Scallawag và khoảng một tá gái làng chơi, chúng ta

có thể tạo ra cơ may gỡ hiểm cho các người kia.

Một nụ cười mỉa mai hiện trên mặt chàng cùng lúc với những lời cuối, nhưng tắt ngay khi Melanie quay về phía chàng một gương mặt chan chứa biết ơn.

- Thuyền trưởng Butler, ông thật thông minh! Dù ông có nói là tối nay họ ở địa ngục, tôi cũng bắt cần, miễn là cứu được họ! Vì tôi biết, cũng như tất cả những người đáng kể đều biết, rằng chồng tôi không bao giờ đến một nơi ghê gớm như vậy.

- Ờ... Rhett áp úng mào đầu, thực tế, ông Wilkes đêm nay có ở chỗ Belle thật... Melanie thoát trở nên lạnh lùng.

- Ông đừng hòng làm tôi tin lời dối trá như vậy!

- Xin hãy nghe đã, cô Melanie! Xin để cho tôi giải thích! Hồi tối khi tôi ra tới đồn điền Sullivan cũ, tôi thấy ông Wilkes bị thương. Cũng ở đó với ông, có Hugh Elsing, bác sĩ Meade, cụ cố Merriwether...

- Không, làm sao lại có ông già ấy ở đó được! Scarlett kêu lên.

- Đàn ông có già mấy cũng chưa hết rồ dại. Cả ông bác Henry của cô nữa...

- Ôi, lạy Chúa lòng lành! Bà cô Pitty kêu lên.

- Những người khác đã tử nạn sau cuộc đụng độ với bọn lính, còn tốp này cụm lại kéo nhau về đồn điền Sullivan để giấu áo chùng đầu vào trong ống khói lò sưởi và để xem vết thương của ông Wilkes nặng, nhẹ ra sao. Nếu không vì vết thương đó thì giờ đây, họ đã nhằm hướng Texas trốn chạy rồi – tất cả bọn họ - hiểm vì ông Wilkes không thể làm một cuộc hành trình dài trên mình ngựa được và họ không đành lòng bỏ ông lại. Cần phải chứng minh rằng họ đã ở một nơi nào khác, không phải nơi họ đã thực sự hiện diện, cho nên tôi tìm đường khuất vắng đưa họ về chỗ Belle Watling.

- À... tôi hiểu. Tôi xin lỗi vì đã thô lỗ với ông, thuyền trưởng Butler, chắc phải có người đã trông thấy cả ông vào đó!

- Không ai thấy được chúng tôi cả. Chúng tôi vào bằng một lối cửa sau bí mật, ở mé đường xe lửa. Cửa này bao giờ cũng tối om và khóa chặt.

- Vậy làm sao... ?

- Tôi có chìa khóa riêng, Rhett nói gọn lỏn và thản nhiên nhìn vào mắt Melanie.

Hàm nghĩa trọn vẹn của điều đó tác động mạnh đến Melanie, khiến nàng ngượng ngùng vắn vò hoài chiếc khăn dùng làm băng kỳ đến khi nó tuột hẳn khỏi vết thương.

- Tôi không có ý định thóc mách... nàng nói khe khẽ, bộ mặt trắng trẻo ửng đỏ lên, trong khi vội vàng ép chặt chiếc khăn vào chỗ cũ.

- Tôi lấy làm áy náy vì phải nói ra một điều như vậy với một bậc phu nhân. “Vậy ra đó là sự thật”, Scarlett nghĩ thầm, lòng nhói lên một cách kỳ lạ. “Vậy ra đúng là anh ta sống với cái ả Watling gớm ghiếc ấy! Anh ta là chủ ngôi nhà của ả!”

- Tôi đã gặp Belle và giải thích cho cô ta hiểu. Chúng tôi đưa cho cô danh sách những người vắng nhà đêm nay của chúng ta cùng đám đàn em sẽ làm chứng rằng tất cả bọn họ đều có mặt trong nhà cô ta đêm nay. Rồi để làm cho ai nấy đều mục kích chúng tôi ở trong đó ra, cô ta gọi hai tên anh chị được thuê làm nhiệm vụ duy trì trật tự ở tiệm nay, sai chúng lôi xềnh xệch bọn tôi từ trên gác xuống dưới nhà qua phòng “bar” mặc cho bọn tôi vùng vẫy chống cự, và ném bọn tôi ra ngoài phố những gã say to mồm gây gỗ, quấy rối chốn vui chơi này.

Chàng mỉm cười nhớ lại:

- Bác sĩ Meade sắm vai người say không lấy làm gì thuyết phục lắm, riêng việc có mặt ở một nơi như vậy cũng đã khiến ông cảm thấy phẩm cách bị xúc phạm. Nhưng ông bác Henry của các cô và cụ cố Merriwether thì tuyệt. Hai ông già này không đi vào kịch thì quả là sân khấu ta mất hẳn hai diễn viên lớn. Họ có vẻ khoái cái màn này lắm. Tôi e rằng ông bác Henry bị tím bầm mắt vì cụ Merriwether nhập vai nhiệt tình quá. Cụ ấy...

Cửa sau bật mở và India bước vào, theo sau là Dean, ông bác sĩ già, mái tóc bạc dài bù rối, chiếc túi da sờn cũ phồng lên dưới tấm áo choàng. Ông khẽ gật đầu nhưng không nói gì với những người có mặt và nhanh chóng nhấc chiếc khăn băng khỏi vai Ashley.

- Cao thế này thì không sợ chạm phổi. Ông nói. Nếu không gãy

xương đòn thì không đến nỗi nghiêm trọng thế. Lấy cho tôi thật nhiều khăn vào, các bà, và, nếu có, thì cả bông và rượu brandy nữa.

Rhett đỡ lấy cây đèn khỏi tay Scarlett đặt lên bàn trong khi Melanie và India hồi hả làm theo lệnh của bác sĩ.

- Cô không giúp được gì ở đây đâu. Hãy xuống phòng khách ngồi cạnh lò sưởi đi, Rhett Butler nắm cánh tay nàng, dắt ra khỏi căn phòng. Cả giọng nói và cử chỉ đều có một vẻ dịu dàng hiếm thấy ở chàng. - Cô đã qua một ngày khủng khiếp, phải không nào?

Nàng để chàng đưa ra phòng ngoài và tuy đứng trên tấm thảm trước lò sưởi, nàng vẫn run lên. Cái bong bóng ngờ vực trong ngực nàng lúc này càng phình to. Đó không còn là một ngờ vực nữa mà gần như là một điều xác thực ghê gớm. Nàng ngược nhìn thẳng vào bộ mặt bất động của Rhett và trong một lúc, nàng không đủ sức cất tiếng. Rồi.

- Frank có đến... chỗ Belle Watling không?

- Không. Và Rhett nói thẳng ra:

- Archie đang mang ông ta đến chỗ bãi trống cạnh nhà Belle. Ông ta chết rồi. Một viên đạn xuyên qua đầu.

CHƯƠNG XLVI

Dêm hôm ấy, ở đầu phía Bắc thành phố, không mấy gia đình ngủ được vì cái tin thảm bại của đảng 3K. Trong khi ấy, kế sách của Rhett được truyền đi theo đôi chân lạng lẽ của India Wilkes, một cái bóng mờ luồn lách qua những sân sau, thì thầm khấn khấn cấp qua những cửa bếp, rồi lại biến vào trong đêm gió rét. Và trên đường đi của mình, cô để lại cả lo sợ lẫn hy vọng kiệt cùng.

Nhìn từ bên ngoài, các nhà đều có vẻ tối đen và im lìm trong giấc ngủ, nhưng bên trong, tiếng xì xầm bàn cãi sôi nổi cho đến rạng sáng. Không chỉ những người dính líu đến vụ tập kích hồi đêm, mà mọi thành viên của đảng 3K đều chuẩn bị sẵn sàng chạy trốn. Trong hầu hết các chuồng ngựa dọc phố Cây Đào, ngựa đã thẳng yên cương đâu vào đấy, súng lục trong bao, lương

thực đầy các túi yên. Điều duy nhất khiến chưa xảy một cuộc tháo chạy ồ ạt, là lời nhắn do India thì thầm truyền đạt:” Thuyền trưởng Butler đã bảo dừng chạy. Các ngã đường sẽ bị kiểm soát. Y đã dàn xếp với cái ả Watling... Trong những căn phòng tối, những người đàn ông lầm râm: “Nhưng tại sao tôi lại phải tin cái tên Scallawag ấy nhỉ? Có thể đó là một cái bẫy!” Và những giọng đàn bà van vãn : “Dừng đi! Nếu y đã cứu Ashley và Hugh thì y có thể cứu được tất cả mọi người. Nếu Melanie và India tin được y...” Và bán tín bán nghi, họ đành ở lại vì không có giải pháp nào khác.

Sớm hơn một chút, cũng đêm ấy, bọn lính đã gõ cửa hơn chục nhà và những ai không trả lời được, hoặc không chịu trả lời, mình đã ở đâu lúc tối, đều bị giải đi. Rene Picard, một người cháu trai của bà Merriwether, anh em nhà Simmons và Andy Bonnell nằm trong số những người phải ngủ trong trại giam đêm đó. Họ có tham gia cuộc tập kích không may, nhưng đã tách khỏi những người khác sau khi bọn lính nổ súng. Phóng hết tốc lực về nhà, họ đã bị bắt trước khi được biết kế hoạch của Rhett. Cũng may, khi bị hỏi cung, tất cả đều trả lời rằng họ đã ở đâu là chuyện riêng của họ, không liên quan gì đến tên Yankee quỷ tha ma bắt nào hết. Chúng nhất họ lại để sáng hôm sau hỏi tiếp. Cụ cố Merriwether và ông bác Henry Hamilton ngang nhiên tuyên bố không chút xấu hổ là đã qua buổi tối tại nhà chứa của Belle Watling và khi đại úy Jaffery bực bội nhận xét rằng họ đã quá tuổi đối với những hoạt động như vậy, họ còn toan choảng nhau với y.

Đích thân Belle Watling ra mở cửa khi đại úy Jaffery gọi và y chưa kịp cho biết công vụ của mình thì nàng đã nói toang toang là tiệm đêm nay đóng cửa. Một bọn say hay gây gổ đã đến vào hồi đầu buổi tối và đã đánh lộn, làm tanh bành cả ra, đánh vỡ những chiếc gương đẹp nhất của nàng, khiến cho các “em” thất kinh đến nỗi mọi công việc đêm nay đều phải tạm đình. Nhưng nếu đại úy Jaffery muốn uống một li thì “bar” còn mở.

Thừa biết rằng lính của mình đang cười thầm và cảm thấy một cách vô vọng rằng mình đang đánh nhau với một màn sương mù, đại úy Jaffery cúi kính tuyên bố rằng y không cần các “em” cũng chẳng muốn uống gì và hỏi Bellele có biết tên những

vị khách phá hoại đó không.Ồ, có, Belle biết chứ. Đó là những khách quen của nàng. Đêm thứ tư nào cũng đến và tự xưng là những người Dân Chủ Ngày Thứ Tư, mặc dầu nàng không biết mà cũng chẳng cần biết cái danh hiệu đó nghĩa là thế nào. Nhưng nếu họ không đền nàng những chiếc gương vỡ ở hành lang trên gác thì nàng sẽ đưa ra tòa cho mà xem. Nàng trông coi một tiệm đứng đắn và... À, tên của họ ư? Không chút ngần ngại, Belle kể tông tởc tên của mười hai người bị tình nghi. Đại úy Jaffery mỉm cười chua chát.

- Những tên phiến loạn trời đánh ấy được tổ chức có hiệu quả không kém gì cơ quan mật vụ của chúng tôi đây, y nói. Ngày mai, chị nói với bọn gái của chị phải đến trình diện ông tư lệnh hiến binh.

- Thế ông tư lệnh hiến binh có bắt họ đền những chiếc gương của tôi không?

- Quỷ bắt những cái gương nhà chị đi! Hãy bắt Rhett Butler đền. Ông ta là chủ ngôi nhà này, phải không?

Trước lúc rạng đông, mọi gia đình trong thành phố trước đây theo Liên bang đều biết mọi chuyện. Và cả những đầy tớ da đen của họ, mặc dầu không được kể gì, cũng biết hết nhờ hệ thống truyền tin đặc biệt của người da đen mà người da trắng không tài nào hiểu nổi. Ai nấy đều biết những chi tiết của cuộc tập kích, nào Frank Kennedy và Tommy Wellburn què bị giết, nào Ashley bị thương trong khi mang xác Frank đi.

Nỗi căm ghét sâu sắc của nữ giới đối với Scarlett, kẻ đã góp phần gây nên bi kịch này, có giảm bớt chút khi họ nghe tin Frank đồng thời nghĩ đến nông nỗi nàng: biết chồng chết mà không được nhận, không được niềm an ủi con con là đưa xác về. Chừng nào chưa sáng, các xác chết chưa lộ ra và nhà chức trách chưa báo cho nàng, nàng phải coi như chưa biết gì. Frank và Tommy, với khẩu súng lục trong bàn tay lạnh giá, đang nằm cứng đờ trên một bãi trống, giữa đám cỏ chết. Và bọn Yankee sẽ nói rằng họ là những kẻ say rượu tầm thường tranh nhau một ả trong nhà chứa của Belle rồi xoay ra giết nhau. Mọi người rất thương Fanny, vợ Tommy, vừa mới sinh một cháu bé, nhưng không có ai có thể lẫn lút qua đêm tối đến thăm và an ủi cô vì có một tiểu đội lính

Yankee vây quanh nhà, chờ Tommy trở về. Và quanh nhà bà cô Pitty cũng có một tiểu đôi khác chờ Frank.

Trước khi trời sáng, đã có tin lọt ra rằng công việc điều tra quân sự sẽ tiến hành hôm nay. Dân thành phố, đổ mắt vì mất ngủ và lo âu chờ đợi, biết rằng sự an toàn của một số trong những công dân nổi bật nhất tùy thuộc vào ba điều: khả năng của Ashley có thể đứng vững được và ra trình diện ban điều tra quân sự như thế chỉ bị một cơn đau đầu sau một chầu rượu lu bù, chứ không có gì quan trọng hơn lời khai của Belle Watling rằng những người đó đã ở chỗ nàng suốt buổi tối, và lời cam đoan của Rhett rằng chàng đã luôn luôn ở bên họ.

Nghe đến tên hai người sau, cả thành phố giãy nảy như đĩa phải vôi! Belle Watling! Phải nhờ ả để cứu mạng những người thân của mình! Sao mà chịu nổi! Các bà các cô đã từng vênh mặt tạt sang bên kia đường những khi thấy Belle đi lại phía mình, giờ bản khoăn tự hỏi không biết nàng còn nhớ không và run lên vì sợ nàng vẫn để bụng chuyện đó. Cánh đàn ông ít cảm thấy nhục hơn phái nữ về nỗi chịu ơn nàng cứu sống, vì nhiều người trong bọn họ vẫn coi nàng là người tốt. Nhưng họ cay đắng người vì phải mang nợ Rhett Butler, tên đầu cơ kiêm Scallawag, đã cứu họ thoát chết và thoát ngục tù. Belle và Rhett, ả gái điếm khét tiếng nhất thành phố và gã đàn ông bị căm ghét nhất thành phố. Vậy mà họ lại mang ơn chúng!

Một ý nghĩ nhức nhối khác khiến họ uất máu muốn chết: họ biết bọn Yankee và bọn Bị Thảm sẽ tha hồ mà cười. Ôi, chúng sẽ cười thỏa thuê biết chừng nào! Mười hai trong số những công dân lỗi lạc nhất của thành phố lộ mặt ra là những khách quen ở nhà chứa của Belle Watling! Trong đó hai người giết nhau vì tranh chấp một con đười rẻ tiên, một số bị xách cổ ném ra đường vì quá say, say đến mức ngay cả Belle cũng không dung nổi, và số khác bị bắt, vẫn không chịu nhận là đã có mặt ở nơi mà ai nấy đều biết họ đã hiện diện.

Atlanta có lí do để sợ bọn Yankee cười. Chúng đã bầm gan tím ruột quá lâu trước thái độ lạnh lùng và khinh bỉ của dân miền Nam và bây giờ thì chúng thả cửa cười cho bõ hờn. Các viên sĩ quan đánh thức bạn, thuật lại các tin tức. Chồng dựng vợ dậy sớm tinh mơ, kể lại tất cả những gì không đến nỗi chối tai phụ

nữ. Và các bà các cô hồi hả mặc quần áo, chạy sang gõ cửa hàng xóm, truyền tiếp câu chuyện. Các phụ nữ Yankee nghe khoái mê, cười chảy nước mắt. Ấy đấy, tinh thần hiệp sĩ và khoa ninh đảm của đàn ông miền Nam là thế? Có lẽ những mợ xưa nay vẫn vênh mặt lên, xua đẩy mọi cố gắng làm thân, sẽ hết kiêu kỳ hợm hĩnh, giờ đây khi mà mọi người đều biết các đức ông chồng của họ tiêu thì giờ đâu những buổi tối họ nói thác là đi họp chính trị. Họp chính trị! Chà, thật chết cười.

Nhưng cười thì cười, họ vẫn ngổ lời phân ưu đối với Scarlett về chuyện bi thương của nàng. Nói cho cùng, Scarlett là một bậc phu nhân và một trong số ít phu nhân ở Atlanta tỏ ra hòa nhã với người Yankee. Nàng đã chiếm được thiện cảm của họ do việc nàng phải làm ăn sinh sống vì chồng nàng không đủ khả năng hoặc không muốn chu cấp cho thỏa đáng. Dù đó là một người chồng không ra gì, việc phát hiện anh ta lừa dối mình vẫn là điều ghê gớm đối với cô nàng đáng thương. Và lại càng ghê gớm gấp đôi khi cái chết của anh ta xảy ra cùng một lúc với sự phát hiện đó. Suy cho cùng, một anh chồng tồi còn hơn là không chồng và đám phụ nữ Yankee quyết định sẽ càng ân cần hơn đối với Scarlett. Nhưng đối với những người khác – bà Meade, bà Merriwether, bà Elsing, mẹ vợ góa của Tommy Wellburn và nhất là bà Ashley Wilkes – họ sẽ cười thẳng vào mặt mỗi khi gặp để dậy các mẹ ấy biết thế nào là lịch sự.

Phần lớn những câu chuyện thì thầm trong những căn phòng tối ở mạn Bắc thành phố đêm hôm ấy đều xoay quanh cùng một đầu đề. Các phu nhân Atlanta hăng lên tuyên bố với chồng rằng bọn Yankee muốn nghĩ gì họ cũng bất cần. Nhưng trong thâm tâm, họ vẫn cảm thấy thà bị gọt đầu bôi vôi trăm lần dễ chịu hơn cái cực hình giơ mặt ra trước những cái cười gằn của bọn Yankee mà phải ngậm đắng nuốt cay không cách nào nói ra được sự thật về chồng mình.

Diễn đầu vì nổi phẩm cách bị bôi nhọ do cái tình thế mà Rhett đã đẩy ông cùng bạn bè vào, bác sĩ Meade bảo với vợ rằng nếu không sợ liên can đến những người khác thì dù ông thà thú nhận và chịu treo cổ còn hơn khai là đã ở chỗ Belle.

- Đó là một sự xỉ nhục cho bà, ông giận dữ nói.

- Nhưng mọi người đều biết rằng ông không ở đó vì... vì...

- Nhưng bọn Yankee có biết đâu. Nếu bọn tôi muốn toàn mạng thì phải làm cho bọn chúng tin là thế. Và bọn chúng sẽ lấy đó làm trò cười. Chỉ cần nghĩ rằng có một kẻ bất kỳ nào đó tin là thế và cười giễu là tôi đã đủ sôi máu rồi. Và điều đó xúc phạm đến bà vì... người thương của tôi ạ, xưa nay bao giờ tôi cũng trung thành với bà.

- Tôi biết thế, và trong bóng tối, bà Meade mỉm cười đặt bàn tay gầy guộc của mình vào tay chồng. Nhưng thậm chí tôi thấy giá như đó đúng là sự thật cũng vẫn còn hơn là để một sợi tóc trên đầu ông bị đe dọa.

- Bà Meade, bà có biết bà đang nói gì không? Ông bác sĩ kêu lên, kinh ngạc trước đầu óc thực tiễn bất ngờ của vợ mình.

- Có, tôi biết chứ! Tôi đã Darcy, tôi đã mất Phil và tôi chỉ còn có mình ông. Và tôi thà để ông thường trú ở cái nơi ấy còn hơn là mất ông.

- Bà điên rồi! Rõ ràng bà không biết bà nói gì.

- Ông già ngốc nghếch! Bà Meade âu yếm nói và gục đầu vào tay áo chồng.

Bác sĩ Meade nén giận, im lặng vuốt má vợ rồi lại nổ tung lên: dù có được hấn cứu sống, tôi cũng không thể lịch sự với hấn được. Sự hỗn xược của hấn thật quá đáng và thái độ mặt trời trán bóng của hấn trong việc đầu cơ trục lợi làm tôi lộn ruột. Tôi phải đội ơn cứu mạng từ tay một kẻ không hề tham gia quân đội...

- Melly bảo anh ta đã nhập ngũ sau khi Atlanta thất thủ.

- Dối trá. Melly sẵn sàng tin bất kỳ một tên khốn kiếp nào ăn nói lọt tai. Có điều tôi không thể hiểu được là tại sao hấn lại làm việc này – tại sao hấn lại chuốc lấy tất cả những rắc rối này. Tôi không muốn nói ra điều này nhưng... chắc, trước nay người ta vẫn xì xầm về hấn với bà Kennedy. Năm ngoái, tôi luôn luôn thấy hai người cùng đi xe ngựa về nhà với nhau. Chắc hấn làm việc này vì bà ta.

- Nếu là vì Scarlett thì anh ta hấn không đụng đậy một ngón tay. Anh ta ắt lấy làm sung sướng được thấy Frank Kennedy bị

treo cổ. Tôi cho rằng đó là vì Melly...

- Bà Meade, chẳng lẽ bà có thể ám chỉ là có chuyện gì giữa hai người đó sao?

- Ô, ông đừng có ngờ ngẩn thế! Kì quặc thay, từ dạo anh ta cố tìm cách thu xếp cho Ashley được vào diện trao đổi tù binh trong chiến tranh, Melly rất quý mến anh ta. Và tôi phải công nhận điều này: những lúc ở bên Melly, anh ta không bao giờ cái kiêu cười mỉa mai khả ố như với mọi người, mà hết sức hòa nhã và ân cần – thực sự là một con người khác. Bằng vào cái cung cách đối xử với Melly, ta có thể nói là anh ta tử tế nếu anh ta muốn. Theo ý tôi, lý do khiến anh ta hành động như vậy là... (bà ngừng lại). Ông ạ, ý kiến của tôi chắc sẽ không làm ông vừa lòng.

- Chẳng có điều gì làm tôi vừa lòng trong chuyện này hết.

- Vậy tôi nghĩ rằng anh ta làm thế một phần vì Melly, nhưng chủ yếu vì anh ta cho rằng đó sẽ là một vết đau cho tất cả chúng ta. Xưa này, chúng ta vẫn ghét anh ta như đào đất đổ đi và công nhiên tỏ rõ điều đó. Bây giờ, anh ta để chúng ta lâm vào một tình thế trong đó cả bọn các ông chỉ có một lựa chọn: hoặc khai là ở chỗ ở Uotling và tự làm nhục mình, làm nhục vợ mình trước bọn Yankee, hoặc nói thật và chịu tội treo cổ. Và anh ta biết tất cả chúng ta sẽ phải chịu ơn anh ta cùng... nhân tình anh ta, đồng thời cũng biết chúng ta hầu như thà bị treo cổ còn hơn mang ơn anh ta. Ôi, tôi dám cuộc là anh ta lấy thế làm khoái trí lắm.

Ông bác sĩ hăm hừ.

- Quả là hẳn có vẻ thích thú khi đưa bọn tôi lên gác cái nhà ấy.

- Ông này, bà Meade ngăn ngừa, cái chỗ ấy nom nó ra thế nào?

- Bà nói gì đấy, bà Meade

- Cái nhà của ở Watling ấy mà. Nom nó ra thế nào? Có những đài nền bằng pha-lê không? Có những rèm nhung đỏ và háng tá gương soi cả người đóng khung thiếp vàng không? Và bọn gái... bọn ấy có lỏa lồ không?

- Lạy chúa lòng lành! Ông bác sĩ kêu lên như bị sét đánh ngang tai vì ông không bao giờ nghĩ rằng một người đàn bà trong trắng lại háo hức muốn biết về đám chị em dâm ô của mình đến thế.

Làm sao bà có thể đặt những câu hỏi tráo tráo như vậy? Bà không còn là bà nữa rồi. Để tôi pha cho bà một liều thuốc an thần.

- Tôi không cần thuốc an thần. Tôi muốn biết cơ. Ôi, lạy Chúa, đây là dịp may duy nhất để tôi có thể biết một cái nhà chứa như thế nào, mà ông lại độc ác không chịu kể cho tôi nghe!

- Tôi không để ý thấy gì sất. Tôi cam đoan với bà là tôi quá bối rối về nỗi thấy mình ở một nơi như vậy, còn bụng dạ nào mà để ý xung quanh nữa, ông bác sĩ trang trọng nói, sự bộc lộ tính cách bất ngờ này của bà vợ làm ông còn xáo đảo hơn tất cả các sự việc ra tới nay. Bây giờ thì xin lỗi bà, tôi phải cố chớp mắt một chút.

- Thì ông đi mà ngủ, bà đáp, giọng đầy thất vọng. Rồi khi ông bác sĩ cúi xuống để cởi ủng, giọng bà lại vui vẻ vang lên từ trong bóng tối.

- Tôi chắc Dolly đã moi được hết mọi chuyện ở ông già Merriwether và bà ấy sẽ kể cho tôi nghe.

- Trời đất, bà Meade! Bà muốn nói với tôi là các phụ nữ tử tế cũng thường bàn tán riêng với nhau về những chuyện như vậy hay sao...

- Ô, ông đi ngủ đi, bà Meade nói.

Ngày hôm sau, trời mưa tuyết, nhưng khi ánh hoàng hôn mùa đông bắt đầu nhạt nhoang thì những bông tuyết giá ngừng rơi và một ngọn gió lạnh nổi lên. Trùm kín trong chiếc áo choàng, Melanie ngỡ ngàng bước trên lối đi đằng trước, theo sau một xà ích da đen lạ mặt vừa đến bí mật mời nàng ra chỗ một chiếc xe đóng kín mít đang đợi trước cửa nhà. Khi nàng tới cạnh, cửa xe mở và nàng trông thấy một người đàn bà ngồi trong bóng tối hòm xe.

Cúi lại gần hơn, ngó vào trong, Melanie hỏi:

- Ai đấy? Ta vào trong nhà có hơn không? Ở đây lạnh quá...

- Xin mời bà vào đây, ngồi *mấy* em một phút, bà Wilkes, một giọng hơi quen quen, một giọng lúng túng, vọng ra từ trong xe.

-Ồ, hóa ra là cô... là bà Watling! Melanie kêu lên. Tôi đang muốn gặp bà quá! Bà phải vào nhà với tôi đi.

- Em không thể làm thế được, bà Wilkes, giọng nói Watling nghe có vẻ hết hoảng. Bà vào đây ngồi *mấy* em một phút thôi.

Melanie vào trong xe và người xà ích đóng cửa lại sau nàng. Nàng ngồi xuống bên cạnh và cầm lấy tay Belle.

- Tôi biết cảm ơn bà thế nào cho vừa về việc và đã làm hôm nay! Làm sao tất cả chúng tôi có thể cảm ơn bà cho thích đáng!

- Bà Wilkes, nhẽ ra sáng nay bà đừng nên gửi cho em bức thư ấy thì phải. Không phải là em không hãnh diện được bà gửi thư cho, cơ mà bọn Yankee có thể bắt được thư. Còn về chuyện bà bảo định đến thăm để cảm ơn em thì... chà, bà Wilkes, đúng là bà quẩn trí rồi! Ai lại nghĩ thế bao giờ! Cho nên sắm tối một cái là em phải đến ngay đây để thưa *mấy* bà là bà đừng nên nghĩ đến chuyện gì như vậy. Em... à... bà... làm thế chả tiện tí nào.

- Tôi đến thăm và cảm ơn một người đàn bà tốt bụng đã cứu sống chồng tôi, mà lại không tiện ư?

- Ôi chao, thật gồm, bà Wilkes! Bà thừa biết em muốn nói gì đấy!

Melanie lặng đi một lúc, bối rối vì cái hàm ý trong câu nói ấy. Không hiểu sao, nàng thấy người đàn bà đẹp, ăn mặc nên nã đang ngồi trong bóng tối của chiếc xe này không có cái dáng vẻ và lời ăn tiếng nói của một người đàn bà lẳng lơ, một phụ nữ dầu như nàng hình dung. Chị ta có vẻ... ờ, hơi tầm thường, quê kệch nhưng nhân hậu và hảo tâm.

- Hôm nay, bà thật tuyệt vời khi ra trước viên tư lệnh hiến binh, bà Watling! Bà và các... cô gái ấy rõ ràng là đã cứu mạng chồng tôi cùng các bạn anh ấy.

- Ông Wilkes mới thật tuyệt vời. Em không hiểu làm sao ông nhà có thể đứng vững nổi và khai rãnh rọt đầu ra đấy, mà lại thản nhiên như không ấy. Đêm qua, rãnh là em thấy ông nhà chảy máu như lợn bị chọc tiết ấy. Ông nhà sẽ qua khỏi chớ, thưa bà Wilkes?

- Vâng, cảm ơn bà. Bác sĩ bảo tuy mất rất nhiều máu, nhưng vết thương chỉ ở phần mềm thôi. Sáng nay, anh ấy... phải, anh ấy đã bồi bổ kha khá bằng rượu brandy nên mới đủ sức qua được cả cuộc thẩm vấn suôn sẻ như thế. Nhưng bà Watling, chính bà mới

là ân nhân của họ. Khi bà nổi đóa lên nói về những tấm gương bị vỡ, bà thật... đầy sức thuyết phục.

- Em cảm ơn bà. Cơ mà bà.. em nghĩ... thuyền trưởng Butler cũng rất cừ, Belle nói, giọng chứa chất một niềm tự hào rụt rè.

- Ô, ông ấy thật tuyệt vời! Melanie nồng nhiệt thốt lên. Bọn Yankee không thể không tin lời khai của ông ấy. Về toàn bộ việc này, ông ấy dàn xếp mới thông minh làm sao? Tôi thật không biết cảm ơn ông ấy thế nào cho vừa... cả bà nữa! Bà tốt và phúc hậu quá!

- Em rất mực cảm ơn bà, thưa bà Wilkes. Em lấy làm vui sướng được làm việc đó. Em... em mong rằng bà không phiền lòng khi em được nói ông Wilkes là khách quen của nhà em. Thực ra, bà biết đấy, ông nhà không bao giờ...

- Vâng, tôi biết. Không, điều đó không làm tôi phiền lòng chút nào. Tôi chỉ vô cùng đội ơn bà mà thôi.

- Em chắc chắc các bà khác không ơn em một tí nào, Bellele nói, giọng đột nhiên nanh nọc. Và em dám chắc là họ cũng không ưa gì thuyền trưởng Butler. Em cuộc là họ còn ghét ông ấy hơn là đấng khác... Em cuộc là chỉ có mình bà hạ lời cảm ơn em. Em cuộc là rồi đây có gặp em ngoài phố, họ vẫn sẽ không thèm nhìn em. Cơ mà em chẳng cần. Ví bằng tất cả các ông chồng của họ bị treo cổ, em cũng chẳng thiết. Cơ mà ông Wilkes thì khác. Bà thấy là em không quên chuyện em cúng tiền cho bệnh viện hồi chiến tranh, bà đã ân cần với em. Và em nghĩ nếu ông Wilkes bị treo cổ, bà sẽ thành góa bụa, trợ trợ với đứa con nhỏ và... cậu bé thật kháu khỉnh, con trai bà ấy mà, bà Wilkes. Em cũng có một đứa con trai, cho nên em...

- Ô, thật ư? Cháu hiện ở... à... ờ...

- À, không! Nó không ở Atlanta. Nó không bao giờ ở đây cả. Em gửi nó đi học ở nơi khác. Em xa cháu từ khi nó còn bé tí. Em... mà thôi... không nói chuyện ấy nữa... thế, khi thuyền trưởng Butlett muốn em nói dối để cứu những người ấy, em bèn hỏi đó là những ai, và khi em nghe nói là trong đó có ông Wilkes, thì em không hề ngần ngại. Em mới gọi bọn con gái, em bảo thế này: "Ta sẽ đánh tan xác cả tụi bây nếu tụi bay không nhớ đình ninh là phải khai rằng tụi bay ở suốt buổi tối *mấy* ông Wilkes".

- Ô! Melanie nói, càng bối rối hơn khi Bellele nhắc đến” bọn con gái” của mình một cách thoải mái như vậy. Ôi, thật là... ồ... bà và cả các cô ấy nữa, thật tốt quá.

- Bà xứng đáng được thế, Bellele nồng nhiệt nói. Cơ mà không phải với bất kỳ ai, em cũng làm thế đâu. Nếu là chồng cái bà Kennedy thì dù thuyền trưởng Butler có nói thế nào cũng đừng hòng em đụng đây một nửa ngón tay.

- Tại sao?

- À, bà Wilkes, những người làm cái nghề của em biết ối chuyện. Ồi bà sang trọng chắc sẽ ngạc nhiên và choáng váng nếu biết là bọn thông tỏ về họ như thế nào. Bà Wilkes ạ, cái bà Kennedy ấy chả tốt đẹp gì đâu. Chính bà ấy đã giết chồng bà ấy và chàng trai Wellburn tử tế nọ, khác nào chính tay bà ấy cầm súng bắn họ. Mọi sự đều tại bà ấy cả, cứ nhênh nhang một mình đi khắp Atlanta như trêu người bọn Nigger mấy bọn du thủ du thực. Chà, không một đứa nào trong bọn gái...

- Bà không nên nói những điều bất nhã về chị dâu tôi, Melanie nói, giọng trở lên cứng cỏi, lạnh lùng.

Bellele cuống lên đấu dũa, nắm lấy cánh tay Melanie rồi lại vội vàng rút ngay lại.

- Xin bà chớ lạnh nhạt *mấy* em, bà Wilkes. Bà mà thế sau khi đã tốt bụng, hòa nhã *mấy* em như vậy thì em chịu làm sao nổi. Em đã quên mất là bà rất quý mến bà Kennedy, em lấy làm ân hận đã nói thế. Em cũng thấy tiếc là ông Kennedy tội nghiệp đã chết. Ông ấy là người tử tế. Trước kia em vẫn mua hàng của ông ấy và bao giờ ông ấy cũng nhã nhận *mấy* em. Cơ mà bà Kennedy... , bà ấy không bao giờ giống bà, bà Wilkes ạ. Bà ấy là một phụ nữ cực kì lạnh lùng, em không thể không thể nghĩ thế... Bao giờ thì đưa đám ông Kennedy.

- Sáng mai. Bà nghĩ sai về bà Kennedy đấy. Chính lúc này đây, bà ấy đang đau đớn rã rời.

- Có thể thế, Bellele nói, hiển nhiên là không tin. Thôi em phải đi đây. Em sợ nếu nán lại lâu nữa, có kẻ sẽ nhận ra cái xe này mất, như thế sẽ chẳng lợi ích gì cho bà. Và, bà Wilkes, nếu bà có gặp em ngoài phố, bà... bà khỏi cần phải nói chuyện *mấy* em làm

gì. Em sẽ hiểu thôi.

- Tôi lấy làm hãnh diện được nói chuyện với bà. Hãnh diện được mang ơn bà. Tôi hy vọng... tôi hy vọng là chúng ta sẽ gặp lại nhau.

- Không, Belle nói, như thế chả tiện đâu. Chúc bà ngủ ngon.

CHƯƠNG XLVII

Scarlett ngồi trong phòng ngủ, uể oải nhấp nhấp bữa ăn tối do Mammy mang tới trong một chiếc khay và lắng nghe tiếng gió rú trong đêm. Ngôi nhà im ắng đến dễ sợ, im ắng hơn cả lúc Frank còn nằm trong phòng khách nhỏ mấy giờ trước. Lúc đó còn có những tiếng chân rón rén và những giọng nói thì thầm, những tiếng gõ khe khẽ ở cửa trước, tiếng váy sột soạt của các bà hàng xóm vào chia buồn và thi thoảng những tiếng nấc của em gái Frank ở Jonesboro lên đưa đám.

Nhưng giờ đây ngôi nhà chìm trong im lặng. Mặc dù cửa phòng để mở, nàng không hề nghe thấy tiếng gì ở dưới nhà. Wade và em gái nó đã được gửi sang bên nhà Melanie từ khi xác Frank được mang về và nàng nhớ tiếng chân thằng bé chạy lon ton, tiếng Ella bi bô. “Chiến sự” trong nhà bếp tạm ngưng, không thấy tiếng cãi cọ nào giữa bác Peter, Mammy và chị bếp vẳng lên tới nàng. Thậm chí bà cô Pitty ngồi trong phòng đọc sách ở dưới nhà cũng không kéo kẹt chiếc ghế đu vì tôn trọng nỗi đau buồn của Scarlett.

Không ai đột nhập vào phòng nàng. Mọi người đều nghĩ rằng nàng muốn một mình với nỗi đau, nhưng Scarlett đâu có muốn thế. Nếu như chỉ có nỗi đau buồn làm bầu bạn thì nàng còn có thể chịu đựng được như đã từng chịu đựng bao nỗi đau buồn khác. Nhưng, cộng với cái cảm giác mất mát tê tái trước cái chết của Frank, còn có nỗi sợ và hối hận, và những dằn vặt của lương tâm đột nhiên bùng tỉnh. Lần đầu tiên trong đời, nàng hối tiếc những điều mình làm, hối tiếc với một nỗi hãi hùng nhuộm màu dị đoan khiến nàng thỉnh thoảng lại liếc nhìn cái giường nàng đã chia sẻ với Frank.

Nàng đã giết Frank. Nàng đã giết chàng, chắc chắn như thể chính tay nàng đã bóp cò súng. Chàng đã van xin nàng đừng đi

lại một mình, nhưng nàng không nghe. Bây giờ, chàng đã chết vì sự bướng bỉnh của nàng. Thượng đế sẽ trừng phạt nàng vì tội ấy. Nhưng trên lương tâm nàng còn có một điều khác nặng nề hơn, và dễ sợ hơn cả việc gây ra cái chết của Frank – một chuyện trước nay chưa từng làm nàng bận lòng, cho đến khi nàng nhìn mặt chàng trong áo quan. Bộ mặt bất động ấy có một cái gì vừa bất lực vừa bi thiết nó kết tội nàng. Thượng đế sẽ trừng phạt nàng về tội đã lấy Frank trong khi chàng yêu Suellen. Nàng sẽ phải co rúm trên ghế bị cáo vào cái ngày Phán xử Tối chung và trả lời về câu chuyện bịa đặt nàng đã nói với Frank trên đường từ trại giam của bọn Yankee về, trong chiếc xe độc mã của chàng.

Giờ đây, dù nàng có lí sự rằng mọi phương tiện đều khả dụng miễn là mục đích đúng đắn, rằng nàng đã bị dồn vào cái thế phải bẫy Frank, rằng lúc bấy giờ số phận của quá nhiều người tùy thuộc vào nàng nên nàng không còn bụng dạ nào mà cân nhắc đến quyền lợi và hạnh phúc của Frank hoặc của Suellen, cũng chỉ là ngụy biện vô ích. Sự thật rành rành ra đây, sừng sững như trái núi, và nàng rúm người lại né thật xa nó. Nàng đã lạnh lòng khi lấy Frank và lạnh lòng sử dụng chàng. Và nàng làm chàng điêu đứng suốt sáu tháng qua, trong khi lẽ ra nàng có thể khiến chàng hạnh phúc. Thượng đế sẽ trừng phạt nàng vì đã không ăn ở với chàng tốt hơn – trừng phạt về mọi sự đàn hanh, khích bác, mọi cơn tam bành lục tặc và mọi lời tri triết của nàng, về tội làm chàng mất bạn bè, về tội làm nhục chàng bằng cách kích doanh xưởng cưa, mở tửu điểm và thuê tù làm lao động. Nàng đã làm khổ chàng rất nhiều và nàng biết thế, nhưng chàng chịu đựng tất cả như một bậc quân tử. Trong tất cả những gì nàng đã làm, điều duy nhất đem lại cho chàng phút hạnh phúc thật sự là đã cho chàng cô bé Ella. Mà nàng biết rằng nếu nàng có thể đừng đẻ, thì Ella chẳng bao giờ ra đời.

Nàng rùng mình sợ hãi, ước gì Frank còn sống để nàng có thể ăn ở tử tế với chàng, tử tế hết lòng để bù lại tất cả. Ôi, giá Thượng Đế đừng có giận dữ ra tay báo oán nghiêm khắc đến thế! Ôi, giá thời khắc đừng kéo dài lê thê như thế này, và ngôi nhà đừng vắng lặng như thế này! Giá nàng đừng có cô độc như thế này!

Nếu có Melanie bên cạnh, Melanie sẽ biết cách làm nguôi những nỗi sợ của nàng. Nhưng Melanie đang ở nhà săn sóc cho

Ashley. Có lúc Scarlett toan gọi bà Pitty đến với mình để tránh khỏi phải đối mặt với lương tâm, song nàng lại do dự: bà già có thể khiến cho cơ sự càng nặng nề thêm vì bà thương khóc Frank thật lòng. Chàng gần gũi với thế hệ bà hơn là Scarlett và bà hết sức tận tình với chàng. Chàng hoàn toàn đáp ứng yêu cầu của bà Pitty vốn mong muốn có “một người đàn ông trong nhà”, vì chàng mang đến cho và những món quà nho nhỏ, những chuyện phiếm vô hại, những câu đùa cùng giai thoại, tối tối lại đọc báo cho bà nghe và giải thích những vấn đề thời sự trong ngày trong khi bà vá bít tất cả cho chàng. Biết bao lần Frank bị cảm hàn, bà đã cuống quýt bên giường chàng, sai làm những món ăn đặc biệt và nâng niu chiều chuộng chàng hết sức. Giờ đây, bà nhớ thương chàng sâu sắc và vừa lấy mùi soa chấm cặp mắt đỏ hoe, sưng húp vừa không ngừng nhắc, đi nhắc lại: “Giá anh ấy đừng có đi với cánh 3K!”

Giá có ai có thể an ủi nàng dẹp những nỗi sợ của nàng, giải thích cho nàng rõ căn nguyên những mối lo sợ mông lung đang làm trái tim nàng thắt lại ớn lạnh đến nôn nao! Giá như Ashley... nàng vội xua ý nghĩ đó đi. Nàng đã suýt giết chết Ashley như đã giết Frank. Và nếu Ashley biết rõ sự thật về việc nàng đã nói dối Frank như thế nào để đi đến hôn nhân, đã tệ bạc với Frank như thế nào, ắt chàng không thể nào yêu nàng nữa. Ashley là người rất trọng danh dự, rất trung thực, rất nhân hậu và có khả năng nhìn nhận sự việc thẳng thắn, sáng suốt. Nếu chàng biết toàn bộ sự thật, chàng sẽ thông cảm. Ồ, phải, chàng thừa sức thông cảm! Nhưng chàng sẽ không yêu nàng nữa. Cho nên không thể để cho chàng biết sự thật vì nàng muốn chàng phải tiếp tục yêu nàng. Làm sao nàng có thể sống được nếu mất tình yêu của nàng, nguồn gốc bí mật tạo nên sức mạnh của nàng? Nhưng nếu được gục đầu vào vai chàng mà khóc, và trút vợ trái tim tội lỗi thì sẽ nhẹ nhõm biết bao!

Ngôi nhà tĩnh lặng trĩu nặng cảm giác chết chóc mỗi lúc một nén ép quanh nỗi cô đơn của nàng đến độ nàng cảm thấy không thể chịu đựng được nữa nếu không có gì hỗ trợ. Nàng rón rén đứng dậy, khé cửa hờ hờ, rồi thực tay vào ngăn kéo dưới cùng của bàn giấy, quờ tìm dưới chồng quần áo lót của mình, lôi ra cái “chai chữa ngất” đựng rượu brandy của bà cô Pitty mà nàng đã giấu ở đó và giơ lên trước ngọn đèn. Chai rượu đã cạn gần nửa.

Chắc hẳn nàng đâu có uống nhiều thế từ đêm qua! Nàng rót phóng tay vào chiếc cốc uống nước và tợp một hơi. Nàng sẽ đổ thêm nước vào cho đầy để đặt trả lại chỗ hầm rượu trước khi trời sáng. Ngay trước lúc đưa đám, Mammy đã sục tìm nó khắp nơi, khi đám phu đòn đòi uống, và không khí trong nhà bếp đã âm ỉ tích điện vì Mammy, chị bếp và bác Pitty đều ngờ cho nhau uống trộm.

Rượu brandy thấp lên một khoái cảm hùng hực. Không có gì sánh được với nó khi ta cần đến nó. Thực tế, brandy lúc nào cũng hay, hay gấp bội các thứ vang nhạt thếch. Tại sao phụ nữ uống rượu vang thì được coi là hợp, nhưng rượu thì lại không nên? Bà Merriwether và bà Meade, trong đám tang đã cố tình khịt khịt mũi, ra cái điều nguỉ thấy hơi rượu ở nàng và nàng thấy họ nhìn nhau với vẻ đắc thắng. Những mụ mèò già ghê thật!

Nàng rót thêm cốc nữa. Đêm nay nàng có say một tí cũng chẳng sao vì nàng sẽ đi nằm sớm và có thể súc miệng bằng nước thơm Cologne trước khi Mammy lên giúp nàng thay đồ. Nàng ước sao có thể say tít cung thang, không bận tâm đến chuyện gì như ông Gerald vào những ngày chợ phiên. Lúc đó, có lẽ nàng sẽ quên được bộ mặt tốp lại của Frank kết tội nàng phá hoại đời chàng rồi giết chàng.

Nàng băn khoăn tự hỏi: Có phải tất cả mọi người trong thành phố đều nghĩ là mình đã giết Frank? Có điều chắc chắn là những người đi đưa đám đều lạnh nhạt với nàng. Duy chỉ có đám vợ sĩ quan Yankee có quan hệ buôn bán với nàng, là còn tỏ ra nhiệt thành đôi chút trong lời chia buồn của họ. Đào, nàng bắt cần, mặc cho dân thành phố này muốn nói gì thì nói. Những cái đó thật vô nghĩa biết bao bên cạnh những gì nàng sẽ phải trả lời trước Chúa.

Nghĩ vậy nàng lại uống một li nữa. Nàng rùng mình khi thấy chất rượu brandy nóng ran qua cổ họng. Bây giờ, nàng cảm thấy rất ấm, nhưng vẫn chưa xua được ý nghĩ về Frank ra khỏi tâm trí. Đàn ông thật ngu, cứ bảo là rượu làm cho người ta quên sự đời! Trừ phi nàng uống đến say mềm mắt hết cảm giác, nếu không nàng vẫn thấy bộ mặt của Frank khi chàng nhìn nàng lần cuối, vừa rụt rè, vừa trách móc, lại vừa như cáo lỗi, van xin nàng đừng đánh xe đi một mình.

Tiếng búa gõ cửa trước gieo một âm thanh ùng đục vang vọng trong ngôi nhà tĩnh mịch, và nàng nghe tiếng bà cô Pitty lạch bạch đi qua hành lang, rồi tiếng mở cửa, có tiếng chào hỏi và những lời thì thầm nghe không rõ. Một người hàng xóm nào đó sang chơi để bình luận về đám tang hoặc mang cho chiếc bánh sữa tráng miệng? Bà Pitty chắc là thích. Bà đã tìm thấy một niềm khoan khoái trong việc tiếp chuyện các khách đến phân ưu bằng một vẻ trịnh trọng buồn bã.

Mặc dầu chẳng hề tò mò, nàng vẫn tự hỏi người khách là ai và khi một giọng đàn ông sang sảng và kéo dài trùm lên tiếng thì thầm rầu rĩ của bà Pitty thì nàng biết ngay. Lòng nàng bỗng nhiên tràn ngập vui sướng và nhẹ nhõm. Đó là Rhett. Nàng chưa gặp lại chàng từ khi chàng báo cho nàng biết Frank đã chết, và giờ đây, tận đáy lòng, nàng biết rằng Rhett là người duy nhất có thể nâng đỡ nàng đêm nay.

- Tôi chắc là bà ấy sẽ tiếp tôi, tiếng Rhett vắng tới nàng.

- Nhưng bây giờ cháu nó đã đi nằm và không muốn gặp ai, thuyền trưởng Butler ạ. Tội nghiệp con bé, nó quy hẳn rồi. Nó...

- Tôi chắc là bà ấy sẽ tiếp tôi. Xin bà nói với bà ấy là mai tôi đi xa và có thể vắng mặt một thời gian. Có chuyện rất quan trọng.

- Nhưng... , bà cô Pitty áp úng.

Scarlett chạy ra hàng lang, ngạc nhiên nhận thấy đầu gối mình hơi bủn rủn, và cúi người qua thành lan can.

- Tôi xuống ngay đây, Rhett, nàng gọi với xuống.

Nàng thoáng thấy bộ mặt bầu bĩnh của bà cô Pitty ngửa lên, đôi mắt tròn xoe vì ngạc nhiên và bất đồng tình. “Sắp sửa ồn cả tỉnh lên là mình cư xử cực kì thất thố vào đúng hôm đưa ma chồng đây”, Scarlett nghĩ thầm trong khi hối hả trở vào phòng và bắt đầu sửa lại tóc. Nàng cái cúc áo lót lên tận cằm và cài chặt chiếc cổ giả bằng chiếc trâm tang của bà Pitty. “Trông mình không xinh đẹp gì lắm”, nàng nghĩ tiếp, cúi về phía tấm gương, “quá nhợt nhạt và khiếp đảm”. Trong giây lát, nàng đã đưa tay về phía cái két nhỏ, trong đó nàng dấu hộp phấn hồng, song nàng quyết định là không nên. Bà lão Pitty tội nghiệp ắt sẽ phát sốt, phát rét lên thật sự nếu như nàng, mặt hoa da phấn tươi rờ rờ

bước xuống thang gác. Nàng cầm lấy chai nước thơm Cologne, tợp ngum to, súc miệng thật kỹ rồi nhỏ vào ống phóng.

Nàng xuống cầu thang, váy áo sột soạt, tiến về phía hai người vẫn còn đứng ngoài hành lang, vì bà Pitty còn quá xáo đảo trước ứng xử của Scarlett, chưa kịp nghĩ đến chuyện mời Rhett ngồi. Chàng vận bộ đồ đen sang trọng, áo sơ – mi có diềm xếp nếp và hồ bột, cung cách hoàn toàn phù hợp với những gì tập tục đòi hỏi ở một người bạn cũ đến phân ưu với tang quyến. Thực tế, mỗi nét đó hoàn hảo đến mức gần như hài hước, mặc dù bà Pitty không nhận ra. Chàng nghiêm chỉnh xin lỗi đã quấy rầy Scarlett, tỏ ý tiếc rằng do vội thu xếp cho công việc trước khi rời thành phố nên không thể đến dự tang lễ được.

“Điều gì đã thôi thúc anh ta đến đây?” Scarlett tự hỏi. “Những điều anh ta đang nói không có lấy một chữ nào thật bụng cả.”

- Tôi không muốn đột nhập nhà ta vào giờ này, nhưng tôi có một công việc cần bàn ngay không thể trì hoãn được. Một việc mà ông Kennedy và tôi đã dự định...

- Tôi không biết là ông và Kennedy có giao dịch kinh doanh với nhau đấy, bà cô Pitty nói, gần như bất bình về việc Frank không cho bà biết một số hoạt động của chàng.

- Ông Kennedy có diện quan tâm rất rộng. Rhett kính cẩn nói. Ta vào phòng khách có được không ạ.

- Không! Scarlett kêu lên, liếc mắt về phía những cánh cửa gấp đóng kín. Nàng như vẫn thấy cổ quan tài trong căn phòng đó. Nàng hy vọng sẽ không bao giờ phải vào lại đó nữa. Riêng lần này bà Pitty hiểu ý, chuẩn bị rút lui, mặc dầu không lấy gì làm vui vẻ lắm.

- Hai người vào phòng đọc sách mà bàn chuyện. Tôi phải... tôi phải lên gác soạn lại các đồ cần phải mạng, vá. Lạy Chúa, cả tuần nay tôi bỏ bê việc này. Thật quả... Bà vừa lên cầu thang vừa ném lại một cái nhìn trách móc mà cả Scarlett lẫn Rhett đều không để ý. Rhett né sang bên nhường nàng đi trước vào phòng đọc sách.

- Anh có chuyện giao dịch kinh doanh gì với Frank? Nàng hỏi độp một cái. Chàng tiến lại gần thì thầm.

- Chẳng có gì cả. Tôi chỉ muốn tống khứ bà Pitty đi thôi. Chàng

dừng lại cúi xuống phía nàng.

- Cái đó chẳng ích gì đâu. Scarlett ạ.

- Cái gì?

- Nước thơm cologne.

- Quả thật tôi chẳng hiểu anh nói gì.

- Tôi chắc chắn là cô hiểu. Cô đã uống nhiều quá đấy.

- Ơ thế thì đã sao? Việc gì đến anh?

- Vẫn rất chi là lịch sự, ngay cả giữa lúc đau thương cùng cực! Đừng có uống một mình Scarlett ạ. Bao giờ người ta cũng có thể nhận ra và thế là bại hoại thanh danh. Với lại cái kiểu uống rượu một mình chẳng hay ho gì đâu. Có chuyện gì đấy, cô bạn quý mến?

Chàng dắt nàng đến chiếc sofa bằng gỗ hồng mộc và nàng lặng lẽ ngồi xuống.

- Tôi đóng cửa lại được không?

Nàng biết nếu Mammy thấy đóng cửa bà sẽ hết sức bất bình cho là chuyện vô luân, sẽ giở giọng lên lớp và căn nhắc hàng ngày liền, nhưng sẽ còn tệ hơn nếu Mammy nghe chộp được cuộc trao đổi xung quanh chuyện uống rượu này, nhất là lại khớp vào lúc mất chai rượu brandy thì càng tệ hơn. Nàng gật đầu và Rhett kéo hai cánh cửa lùa khít vào nhau. Khi chàng quay lại ngồi xuống cạnh nàng đôi mắt đen linh hoạt dõi vào mặt nàng, cái không khí chết chóc dường như tan đi trước sức sống tỏa ra từ chàng, căn phòng lại trở nên thân mật, dễ chịu trong ánh đèn hồng ấm áp.

- Chuyện gì vậy cưng?

Không ai trên đời có thể nói cái từ âu yếm ngu xuẩn ấy một cách mơn trớn như Rhett, ngay cả những lúc chàng đùa cợt, nhưng lúc này chàng không có vẻ đùa cợt. Nàng ngược cặp mắt đau đớn nhìn vào mặt chàng và, không hiểu sao, cái sắc diện trở tro bí hiểm ấy lại khiến nàng ngơ ngác. Nàng không hiểu sao lại thế, vì chàng vốn là một người chai sạn, khôn lường trước được. Có thể là vì họ rất giống nhau, như chàng vẫn thường nói. Đôi

khi, nàng nghĩ tất cả những người nàng quen biết đều xa lạ đối với nàng trừ Rhett.

- Cô không thể nói với tôi được ư? Chàng cầm lấy tay nàng, dịu dàng một cách kỳ lạ. Hình như không phải chỉ là chuyện Frank già từ cô, mà còn có gì khác nữa, phải không? Cô có cần tiền không?

- Tiền ư? Lạy Chúa, không! Ôi, Rhett, tôi sợ.

- Đừng có dở hơi, Scarlett, cả đời, cô có bao giờ biết sợ là gì đâu.

- Ôi, Rhett, tôi sợ.

Lời chữ như những bọt nước sủi lên tới mức nàng nói không kịp. Nàng có thể kể cho chàng nghe. Nàng có thể kể cho Rhett mọi chuyện. Bản thân chàng cũng đầy tật xấu, nên chàng không thể phán xử nàng được. Trong cái thế giới đầy những người không chịu nói dối dù là để tự cứu lấy mạng sống của mình và thà chết đói còn hơn làm một điều ô nhục, mà được biết một kẻ xấu, không biết gì là danh dự, một tên lừa đảo, dối trá thì thật là tuyệt với biết mấy!

Tôi sợ chết phải xuống địa ngục.

Nếu chàng cười giễu, nàng sẽ chết ngay lập tức. Nhưng chàng không cười.

- Cô đang khỏe mạnh thế... và xét cho cùng, có lẽ địa ngục chỉ là chuyện bịa đặt.

- Ô, có địa ngục đấy, Rhett ạ, anh thừa biết là có mà.

- Tôi biết là, có địa ngục nhưng nó ở ngay đây, trên trái đất này, chứ không phải sau khi chúng ta chết. Sau khi chúng ta chết thì sẽ chẳng có gì hết, Scarlett ạ. Bây giờ đây, cô đang ở trong địa ngục đấy.

- Ô, Rhett thật là báng bố!

- Nhưng lại dễ chịu lạ lùng, phải không nào? Nói cho tôi nghe xem, tại sao cô phải xuống địa ngục?

Lúc này, chàng đang trêu chọc, nàng có thể thấy ánh giễu cợt trong mắt chàng, nhưng nàng bắt cần. Đôi tay chàng xiết bao ấm áp và mạnh mẽ - một chỗ dựa dễ chịu làm sao!

- Rhett, lẽ ra tôi không nên lấy Frank. Điều đó thật sai trái. Trước đây, anh ấy là ý trung nhân của Suellen. Anh ấy yêu nó, chứ đâu có yêu tôi, nhưng tôi đã nói dối anh ấy, bảo là Suellen sắp lấy Tony Fontaine. Ôi, sao tôi có thể làm như thế nhỉ?

- À, ra đầu đuôi là thế! Tôi vẫn cứ thắc mắc hoài không hiểu ra làm sao.

- Và rồi tôi hành hạ anh ấy đến khổ. Tôi bắt anh ấy làm đủ mọi thứ chuyện anh ấy không muốn, thí dụ như thúc những người mua chịu phải thanh toán trong khi họ thực sự không có tiền để trả. Và khi tôi ra kinh doanh các xưởng cưa, mở tiệm rượu và thuê tù làm lao công, anh ấy hết sức khổ tâm. Anh ấy xấu hổ đến mức hầu như không dám cất cao đầu. Rhett ạ, tôi đã giết anh ấy. Phải, đúng là tôi đã giết anh ấy! Tôi không biết là anh ấy có chân trong đảng 3K. Tôi không bao giờ tưởng tượng là anh ấy có gan như thế. Song đáng ra tôi phải biết. Chính tôi đã giết anh ấy.

-” Liệu cả đại dương mênh mông của vua Thủy Tề có rửa sạch máu ở tay ta^[107] ?”

- Cái gì?

- Không sao. Nói tiếp đi.

- Nói tiếp ư? Tất cả có thể thôi. Như vậy chưa đủ sao? Tôi lấy anh ấy, tôi đã làm khổ anh ấy và tôi đã giết anh ấy. Ôi, lạy Chúa tôi! Tôi không hiểu làm sao tôi có thể hành động như thế. Tôi đã nói dối anh ấy và tôi đã lấy anh ấy. Lúc tôi làm thế, mọi sự dường như phải lẽ, nhưng bây giờ tôi thấy thật là sai trái. Rhett, cứ như là không phải tôi làm tất cả những điều đó. Tôi đã tội tệ. Tôi đâu có được dạy dỗ theo chiều hướng ấy. Me tôi...

Nàng dừng lại và nuốt khan. Suốt ngày, nàng đã tránh không nghĩ đến bà Ellen, nhưng giờ thì nàng không thể xua hình ảnh của bà đi được nữa.

- Tôi thường hay tự hỏi không biết bà như thế nào. Tôi thấy cô giống hệt ba cô.

- Me tôi trước kia... Ôi, Rhett, lần đầu tiên tôi lấy làm sung sướng là me tôi đã chết không nhìn thấy tôi bây giờ. Me tôi đâu có nuôi dạy tôi thành người tội tệ. Me tôi rất tốt với mọi người, rất nhân hậu. Me tôi thà thấy tôi chết đói còn hơn thấy tôi làm

những điều như vậy. Tôi rất muốn giống mẹ tôi về mọi mặt mà hóa ra chả giống tí nào. Trước đây, tôi không nghĩ đến điều đó vì có bao nhiêu điều khác phải nghĩ đến... nhưng đúng là tôi rất muốn giống mẹ tôi. Tôi đâu có muốn giống ba tôi. Tôi yêu ba tôi, nhưng ông quá... quá nhẹ dạ. Rhett ạ, đôi khi tôi cố hết sức tử tế với mọi người và ân cần với Frank, nhưng cơn ác mộng của tôi lại trở lại, làm tôi kinh hoàng đến nỗi tôi muốn chạy xỏ ra giữ lấy tay mọi người, bất kể đó có phải là tiền của tôi hay không.

Nước mắt tuôn lã chã trên mặt, nàng để mặc không nén lại mà chỉ nắm chặt lấy tay chàng, bám cả móng tay vào thịt.

- Cơn ác mộng nào? Giọng chàng bình thản vỗ về.

- Ôi... Tôi quên mất là anh không biết. Thế này, đúng lúc tôi định cố tử tế với mọi người và tự nhủ rằng tiền bạc không phải là tất cả, thì tôi đi ngủ và nằm mê thấy mình lại ở ấp Tara ngay sau khi mẹ tôi mất, ngay sau khi bọn Yankee vừa tràn qua. Rhett, anh không thể tưởng tượng nổi đâu... Tôi lạnh toát người khi nghĩ đến hình ảnh ấy. Tôi thấy tất cả cháy trụi và lặng tờ, chẳng có gì mà ăn. Ôi, Rhett, trong cơn mê ấy tôi lại lâm vào cảnh đói khát.

- Kể tiếp đi.

- Tôi đói, tất cả mọi người: ba tôi, các em gái tôi, bọn người làm da đen, đều đói, và họ cứ lải nhải: “Chúng tôi đói”. Dạ dày tôi lép xẹp đến phát đau và tôi sợ hết hồn. Tôi không ngừng tạ nhủ: “Nếu thoát được qua cơn này, ta sẽ không bao giờ, ta sẽ không bao giờ lâm vào cảnh đói nữa”. Thế rồi tôi tiếp tục mơ thấy một màn sương mù xám và tôi chạy hoài chạy hủ trong màn sương đó, chạy dữ đến nỗi tim gần như muốn nổ tung. Có cái gì đuổi theo tôi ráo riết, tôi thở không được nhưng vẫn nghĩ nếu mình tới đó được thì sẽ an toàn. Nhưng nào tôi có biết mình định tới đâu. Thế rồi tôi tỉnh dậy, người lạnh toát vì kinh hoàng. Tôi sợ khéo rồi lại đói. Khi thức giấc khỏi cơn mộng ấy, tôi có cảm giác như vét khắp thế giới cũng không đủ tiền để khiến tôi khỏi sợ lại rơi vào cảnh cơ hàn một lần nữa. Giả dĩ, Frank lại quá màu mè và nhu nhược đến làm tôi điên lên và tôi đã phát khùng. Anh ấy chả hiểu. Tôi vẫn cứ nghĩ là khi nào có nhiều tiền và không còn sợ đói nữa, tôi sẽ đền bù cho anh ấy. Vậy mà bây giờ anh ấy chết rồi,

mọi sự đã quá muộn. Ôi, những việc tôi làm quả là sai trái, nhưng lúc đó tôi thấy sao mà hợp tình hợp lí! Nếu phải làm lại, hẳn tôi sẽ làm khác hẳn.

- Suyt, chàng vừa nói vừa gỡ hai bàn tay nàng đang điên cuồng níu chặt lấy mình và rút trong túi ra một chiếc mùi – soa sạch. Lau mặt đi. Tự giày vò mình như thế thật vô nghĩa.

Nàng cầm lấy mùi – soa và lau đôi má ướt đẫm, chợt thấy ngơ ngác đôi chút từ lúc nào không biết, như thế đã chuyển phần nào gánh nặng sang đôi vai rộng của chàng. Nom chàng thật rõ là người có bản lĩnh và bình tĩnh, thậm chí một thoáng nhếch mép của chàng cũng đầy an ủi, tựa hồ chứng tỏ nỗi đau đớn, tủi hổ của nàng chẳng có cơ sở gì hết.

- Bây giờ cô cảm thấy dễ chịu hơn rồi chứ! Vậy thì ta hãy đi vào cốt lõi của vấn đề. Cô bảo nếu phải bắt đầu lại, cô sẽ làm khác đi. Nhưng có thật thế không? Thử nghĩ xem nào. Có thật là cô sẽ làm khác đi không?

- À...

- Không, cô sẽ làm y như cũ. Đạo ấy cô có lối thoát nào khác không?

- Không.

- Vậy thì cô ân hận về cái nỗi gì?

- Tôi đã ăn ở quá tệ với Frank và đến bây giờ nhận ra thì anh ấy chết rồi.

- Và nếu anh ta chưa chết thì cô vẫn cứ tệ như thế. Theo tôi hiểu thì cô chẳng thực sự hối hận về việc lấy Frank cũng như về việc làm tình làm tội anh ta và vô tình gây nên cái chết của anh ta. Cô chỉ hối hận vì cô sợ phải xuống địa ngục thôi. Có đúng thế không?

- À... những điều anh nói nghe lộn xộn quá.

- Nguyên lí đạo đức của cô cũng hết sức lộn xộn. Cô đang ở đúng cái thế của một tên kẻ trộm bị bắt quả tang và tỏ ra ân hận không phải vì tội ăn trộm, mà ăn năn ghê gớm, phải, rất ghê gớm vì nỗi phải đi tù.

- Một tên kẻ trộm.

- Ô, cô đừng hiểu theo nghĩa đen. Nói cách khác, nếu không bị ám ảnh bởi cái ý nghĩ ngu xuẩn là cô sẽ bị thiêu trong lửa hỏa ngục đời đời thì cô ắt nghĩ rằng mình thoát nợ với Frank.

- Ôi, Rhett.

- Dào, nhận đi! Nhân thể cô đang xưng tội thì hãy thú thật luôn đi, khỏi phải tìm lời màu mè nói dối. Cái... ừm... lương tâm của cô có cắn rứt nhiều không, khi cô ngỏ ý... nói thế nào nhỉ... sẵn lòng lìa bỏ cái đồ trang sức quý hơn cả cuộc đời ấy để đổi lấy ba trăm đô la?

Lúc này rượu Brandy đã bốc lên đầu, nàng cảm thấy say ngây ngất và chẳng cần phải giữ gìn gì lắm. Cần chi phải nói dối Rhett? Hình như bao giờ chàng cũng đọc được tâm can nàng.

- Thật tình lúc đó tôi cũng chẳng nghĩ gì nhiều đến Thượng Đế hay... địa ngục. Và khi nghĩ đến thì... chắc, tôi cho rằng chắc Thượng Đế cũng thông cảm thôi.

- Thế nhưng bây giờ cô lại không tin rằng Thượng Đế có thể thông cảm cái lí do khiến cô lấy Frank?

- Rhett, làm sao anh có thể nói như vậy về Thượng Đế khi mà anh không tin là có Thượng Đế?

- Nhưng cô thì tin ở cơn Thịnh Nộ của Thượng Đế vào lúc này, đó là điều quan trọng. Tại sao Thượng Đế lại không thông cảm? Cô có ân hận về việc cô vẫn sở hữu ấp Tara và không có bọn Bị Thảm ở đó, không? Cô có ân hận về việc thoát được cảnh đói rách không?

- Không

- Mà anh ta thì không bắt buộc phải lấy cô, đúng không nào? Đàn ông có thể tự do hành động. Và anh ta cũng không buộc phải chịu cô thúc ép làm những điều anh ta không muốn, đúng không?

- À...

- Scarlett, tại sao lại tự dằn vặt về chuyện đó? Nếu cô phải làm lại từ đầu, cô vẫn sẽ bị dồn đến cái thế phải nói dối và Frank vẫn

sẽ lấy cô. Cô vẫn sẽ dấn thân vào chỗ hiểm nguy và anh ta vẫn sẽ phải báo thù cho cô. Nếu anh ta lấy Suellen, có thể cô ấy sẽ không gây nên cái chết của anh ta, nhưng chắc cô ấy sẽ làm cho anh ta khổ sở gấp đôi so với cô. Cơ sự không khác đi được.

- Nhưng tôi có thể tử tế với Frank hơn.

- Cô có thể... nếu cô là một người khác. Nhưng vốn cô sinh ra để bắt nạt bất kỳ ai để cô bắt nạt. Kẻ mạnh sinh ra để bắt nạt kẻ yếu, để quy phục. Lỗi tại Frank đã không biết đánh cô bằng một cái roi quất ngựa... Scarlett, tôi lấy làm ngạc nhiên thấy cô mọc ra một cái lương tâm vào cái thời điểm muộn màng này của cuộc đời. Những kẻ cơ hội chủ nghĩa như cơ hội như cô chẳng nên có lương tâm làm gì cho một.

- Thế nào là cơ... anh vừa gọi là gì nhỉ?

- Là những người biết lợi dụng thời cơ.

- Thế có phải là xấu không?

- Điều đó bao giờ cũng bị coi là xấu... nhất là dưới mắt những người có những thời cơ như vậy mà không biết lợi dụng.

- Ôi Rhett, anh cứ đùa, vậy mà tôi cứ tưởng là anh sắp tử tế.

- Tôi đang tử tế đấy chứ, tử tế... đối với tôi mà. Scarlett thân mến, cô đang cơn say. Vấn đề của cô là ở chỗ ấy thôi.

- Anh dám...

- Phải, tôi dám khẳng định thế đấy. Cô sắp đến cái độ mà người ta gọi một cách thô thiển là:” Say vãi nước mắt ra “. Cho nên tôi sẽ chuyển đầu đề và động viên cô bằng cách kể cho cô nghe một số chuyện vui vui. Thực tế, đó là lý do khiến tôi đến đây tối nay, vì tôi có chuyện cần nói với cô trước khi tôi đi xa.

- Anh đi đâu?

- Sang Anh. Tôi có thể vắng mặt mấy tháng. Hãy quên cái lương tâm của cô đi. Tôi không có ý định tiếp tục bàn về chuyện cứu rỗi linh hồn cô nữa. Cô có muốn nghe chuyện tôi không?

- Nhưng... nàng mào đầu yếu ớt rồi ngừng lại. Hơi rượu brandy xoa dịu nỗi day dứt của lương tâm hối hận, cộng với những lời giễu cợt nhưng đầy an ủi của Rhett, đẩy bóng ma mờ nhạt của

Frank lùi vào âm u. Có lẽ Rhett đúng. Có lẽ Thượng Đế cũng thông cảm thôi. Nàng trấn tĩnh lại đủ mức để gạt những dần vật đang trùn lấp tâm trí và quyết định:” Mai mình sẽ suy nghĩ về chuyện này “.

- Nào, anh định nói gì? Nàng gắng gượng nói, hỉ mũi vào chiếc mùi soa của Rhett và vuốt lại mái tóc bắt đầu xõa ra.

- Điều tôi muốn nói là thế này, chàng nhoẻn miệng cười với nàng. Tôi vẫn thềm muốn cô hơn bất kỳ người đàn bà nào tôi từng gặp và giờ đây, khi Frank không còn, tôi nghĩ chắc cô ưng biết điều ấy.

Scarlett giật mạnh tay ra khỏi tay chàng và đứng phất dậy.

- Tôi... anh là kẻ vô giáo dục nhất trên đời, nhằm đúng lúc này mò đến đây trơ tráo tuôn ra... lẽ ra tôi phải biết anh không bao giờ thay đổi, Frank vừa mới nằm xuống, thi thể hầu như chưa kịp lạnh cứng! Nếu anh có chút liêm sỉ... Anh có ra khỏi cái... .

- Bình tĩnh nào, kéo bà Pitty xuống bây giờ, chàng nói, không đứng dậy mà chỉ với lên nắm lấy cả hai tay nàng. Tôi e rằng cô hiểu lầm ý tôi.

- Hiểu lầm ý anh? Tôi chả hiểu lầm gì hết. (Nàng cố giằng tay ra). Buông tay tôi ra và cút khỏi đây. Tôi chưa bao giờ thấy ai sàm sỡ đến thế. Tôi...

- Suyt, chàng nói. Tôi đang ngỏ lời cầu hôn với cô đây. Tôi có phải quỳ xuống xin cô đồng ý không?

Nàng” ồ” một tiếng hỗn hển và ngồi phịch xuống sofa.

Nàng giương mắt nhìn chàng, miệng há hốc, tự hỏi đó có phải do mình say rượu mà hoang tưởng hay không, đồng thời lẫn thẩn nhớ lại câu giễu của chàng:” Tôi không phải là người của hôn nhân, cô bạn thân mến ạ”. Nom chàng bình thản như đang bàn chuyện thời tiết và cái giọng kéo dài ngọt xớt của chàng rót vào tai nàng không có chỗ nào đặc biệt nhấn mạnh.

- Scarlett ạ, tôi vẫn rắp tâm lấy được cô, ngay từ ngày đầu ta gặp nhau ở trại Mười Hai Cây Sồi, khi cô ném cái bình ấy qua đầu tôi và chửi thề, chúng tỏ cô không phải là một tiểu thư quý phái. Trước nay, tôi vẫn rắp tâm lấy được cô, bằng cách này hay cách

khác. Nhưng vì cô và Frank đã làm được chút ít tiền, nên tôi biết cô sẽ không còn bị dồn vào cái thế phải đến vay tiền tôi và đặt những thứ kí quỹ hay ho nữa. Cho nên tôi thấy là tôi phải cưới cô thôi.

- Rhett Butler, đây có phải là một trò đùa đê mật của anh hay không đây?

- Tôi bộc bạch tâm hồn, phơi bày gan ruột ra, mà cô còn nghi ngờ! Không, Scarlett, đây là một lời tỏ tình chân thật trên danh dự. Tôi thừa nhận là làm thế vào lúc này thì không lấy gì làm tao nhã cho lắm nhưng tôi có một lí do rất chính đáng là tôi thiếu giáo dục. Ngày mai, tôi sẽ đi xa một thời gian dài và tôi sợ rằng nếu tôi đợi đến lúc về, cô có thể đã lấy một chàng nào khác có tí tiền. Cho nên tôi nghĩ: tại sao không là mình cùng với đồng tiền của mình? Scarlett ạ, thực tình tôi không thể suốt đời cứ rình để bắt cô vào quăng giữa hai đời chồng.

Chàng nói thật lòng. Không còn nghi ngờ gì nữa. Miệng nàng khô lại khi nhận thức ra điều đó và nàng nuốt khan, nhìn vào mắt chàng, cố tìm ra một đầu mối nào đó. Đôi mắt ấy cười, nhưng, tận đáy sâu, còn chứa một cái gì khác mà trước nay nàng chưa thấy bao giờ, một ánh mắt long lanh không thể phân tích nổi. Chàng ngồi thoải mái, thề đảnh, nhưng nàng cảm thấy chàng đang theo dõi mình chăm chú như con mèo đang rình cửa hang chuột. Nàng cũng cảm thấy một sức mạnh được thả lỏng căng ra bên dưới vẻ bình tĩnh của chàng, khiến nàng lùi lại, hơi khiếp sợ.

Chàng đang cầu hôn nàng thực sự, chàng đang làm cái điều không thể tin được. Dạo xưa, nàng đã dự định sẽ hành hạ chàng cho bõ ghét nếu chàng ngỏ lời cầu hôn. Dạo xưa, nàng đã nghĩ nếu chàng nói lên những lời ấy, nàng sẽ làm nhục chàng, cho chàng cảm thấy uy lực của nàng và sẽ tìm thấy trong hành động đó một niềm thích thú độc ác. Giờ đây, chàng đã nói ra mà thậm chí nàng không hề nghĩ đến những dự định nọ, vì trước sau chàng vẫn không hề nằm trong phạm vi quyền lực của nàng. Thực tế, chàng nắm ưu thế hoàn toàn đến nỗi nàng đâm lúng túng như một cô gái được cầu hôn lần đầu, chỉ còn biết đỏ mặt lên và áp úng. ;

- Tôi... tôi sẽ không bao giờ tái giá nữa.

- Ồ có chứ, cô sẽ đi bước nữa. Cô sinh ra là để lấy chồng mà. Tại sao không phải là tôi?

- Nhưng Rhett, tôi... tôi không yêu anh.

- Cái đó đâu phải là một trở ngại. Theo trí nhớ của tôi thì tình yêu không đóng vai trò hàng đầu trong hai cuộc phiêu lưu trước của cô.

- Ồ, sao anh có thể nói thế được? Anh biết là tôi quý mến Frank! Chàng không nói gì.

- Thực vậy, tôi rất quý mến Frank mà!

- Thôi, ta không tranh luận về điểm ấy. Cô sẽ suy nghĩ về lời cầu hôn của cô trong khi tôi đi vắng chứ?

- Rhett, tôi không muốn để sự việc kéo dài. Thà tôi cứ nói ngay với anh bây giờ. Tôi sắp về ấp Tara và India Wilkes sẽ ở lại với cô Pitty. Tôi muốn về nhà một thời gian dài và tôi... tôi không bao giờ muốn tái giá nữa.

- Tào lao. Tại sao?

- Ồ, này nhé... cần gì phải biết tại sao. Đơn giản là tôi không muốn lấy chồng nữa.

- Nhưng cô bé tội nghiệp của tôi, cô chưa bao giờ lấy chồng thực sự. Làm sao cô có thể biết được hôn nhân đích thực? Tôi thừa nhận là cô đã không gặp may – một lần vì bực mình mà lấy chồng và một lần vì cần tiền. Đã có bao giờ cô nghĩ đến lấy chồng... đơn thuần vì thú vui chưa?

- Thú vui! Anh đừng có nói ngớ ngẩn. Làm gì có cái thú vui lấy chồng.

- Không ư? Tại sao lại không có?

Nàng đã trở lại bình tĩnh phần nào, đồng thời men rượu lại kích lên cái tính thẳng thừng tự nhiên của nàng.

- Có vui thú chẳng là đàn ông thôi... mặc dù có trời biết là tại sao. Tôi không bao giờ hiểu nổi điều đó. Nhưng tất cả những gì hôn nhân đem lại cho đàn bà chỉ là tí ti miếng ăn, hàng lô hàng xốc công việc, phải chịu đựng sự ngu ngốc của đức ông chồng và

mỗi năm sinh một đứa con.

Chàng phá lên cười to đến nỗi vang dội khắp căn phòng tĩnh lặng và Scarlett nghe thấy tiếng cửa bếp mở.

- Suyt! Mammy thính tai như loài linh cẩu ấy, vả lại người ý tứ ai lại cười to thế ngay sau... đừng cười nữa nào. Anh thừa biết đúng là thế. Vui thú gì! Vớ vẩn!

- Tôi đã bảo cô không gặp may và điều cô vừa nói là một bằng chứng. Cô đã lần lượt thành hôn với một cậu bé rồi một ông già. Và, hơn thế nữa, tôi cuộc là mẹ cô đã dạy cô rằng người đàn bà phải chịu đựng” những cái đó” để đổi lấy niềm vui làm mẹ. Chà, những cái đó là sai toét. Tại sao không thử lấy một gã đàn ông trẻ đẹp mang tiếng xấu nhưng lại biết cách xử với phụ nữ? Như vậy sẽ thú vị ra trò.

- Anh vừa thô tục vừa hợm hĩnh. Tôi thấy câu chuyện này đến đây là đủ rồi. Thật... thật hết sức tầm thường.

- Và hết sức hay ho nữa chứ, phải không? Tôi cuộc là trước đây cô chưa bao giờ bàn cãi với một người đàn ông nào, kể cả Charles hoặc Frank, về quan hệ vợ chồng.

Nàng cau có nhìn chàng, Rhett biết quá nhiều. Nàng tự hỏi chẳng hay chàng học ở đâu tất cả những hiểu biết đó về phụ nữ. Thật sỗ sàng.

- Đừng có cau mày. Hãy định ngày đi, Scarlett. Tôi không giục cưới ngay là vì thanh danh của cô. Chúng ta sẽ đợi một thời gian thích đáng. Nhân tiện xin hỏi một” thời gian thích đáng” là bao lâu?

- Tôi có nói là tôi lấy anh đâu. Riêng việc nói đến những chuyện như vậy vào lúc này đã là chướng rồi.

- Tôi đã nói với cô lí do tại sao rồi. Ngày mai, tôi đi và tôi là một người yêu quá nồng cháy, không thể kìm được nỗi lòng say mê lâu hơn nữa. Nhưng có lẽ tôi đã quá gấp trong việc tán tỉnh.

Với một sự đột ngột khiến nàng giật mình, chàng tụt khỏi sofa quỳ xuống và, một tay nhẹ nhàng đặt lên ngực phía trái tim, chàng liến láu đọc.

- Tha lỗi cho tôi đã làm nàng sửng sốt về những tình cảm vũ

bảo của tôi, Scarlett thân yêu... à, tôi định nói Kennedy phu nhân thân yêu. Chắc nàng không thể không nhận thấy rằng trong một thời gian qua, tình bạn tôi dành cho nàng trong tim tôi đã chín thành một tình cảm sâu hơn, một tình cảm đẹp hơn, trong sáng hơn, thiêng liêng hơn. Liệu tôi có dám gọi tên nó ra với nàng không? Ôi! Chính tình yêu đã khiến tôi mạnh bạo thế!

- Đứng dậy, anh, nàng cầu khẩn. Nom anh thật ngớ ngẩn. Giả sử Mammy bước vào và trông thấy anh?

- Bà ta sẽ ngớ ra và không tin khi thấy ở tôi những dấu hiệu đầu tiên của chất quý tộc, Rhett nói, hơi nhồm lên. Nào, Scarlett, cô đâu phải là trẻ con, đâu phải là một cô nữ sinh để cự tuyệt tôi bằng những lý do vớ vẩn về khuôn phép lễ nghi và vân vân. Hãy nói là cô sẽ lấy tôi khi tôi trở về, nếu không, xin thề trước Chúa là tôi sẽ không đi nữa. Tôi sẽ ở lại quanh đây và đêm nào cũng mang ghita đến dưới cửa sổ cô hát hết cỡ giọng, làm cô mang tiếng để cô phải lấy tôiặng giữ trọn thanh danh.

- Rhett, anh hãy biết điều một chút. Tôi không muốn lấy ai cả.

- Thật không? Cô không nói cho tôi biết lí do đích thực. Đó không thể là sự nhút nhát của một cô gái nhỏ. Vậy thì là gì?

Đột nhiên, nàng nghĩ đến Ashley, nhìn thấy chàng rõ mồn một như thể chàng đang đứng bên cạnh, tóc vàng óng, cặp mắt mơ màng, đỉnh đạc đàng hoàng, khác hẳn Rhett. Đó, cái lí do đích thực khiến nàng không muốn tái giá, mặc dầu nàng không có gì chống lại Rhett và đôi khi còn thực tình quý mến anh ta nữa. Nàng thuộc về Ashley, vĩnh viễn và mãi mãi. Trước đây, nàng đã không bao giờ thuộc về Charles hoặc về Frank và nay, nàng cũng không bao giờ có thể thực sự thuộc về Rhett. Toàn bộ con người nàng, hầu như tất cả những gì nàng đã làm, đã cố gắng theo đuổi, đã đạt được, đều thuộc Ashley và áp Tara. Những nụ cười và những cái hôn nàng đã ban cho Charles và Frank là để dâng Ashley mặc dù chàng không bao giờ đòi hỏi. Đâu đó trong thâm tâm nàng vẫn âm ỉ niềm mong muốn giữ trọn mình cho Ashley, mặc dầu nàng biết chàng sẽ không bao giờ lấy mình.

Nàng không biết là sắc diện mình đã thay đổi, rằng mơ mộng đã mang lại cho gương mặt mình một vẻ dịu dàng mà trước đây Rhett chưa từng thấy bao giờ. Chàng nhìn đôi mắt xanh hơi xéch,

đôi mắt mở to như phủ một làn sương, nhìn nét lượn mềm mại của đôi môi và trong giây lát, hơi thở của chàng như ngừng lại. Rồi, một bên mép kéo mạnh xuống, chàng rửa một cách nôn nóng mê cuồng.

Scarlett O'Hara, cô là một con cóc!

Tâm trí nàng chưa kịp quay về từ chốn mơ mộng xa xăm, chàng đã quàng hai cánh tay ôm lấy nàng cũng mạnh chắc và dữ dội như cái làn trên con đường khói mù mịt về Tara, đã lâu lắm rồi. Nàng lại cảm thấy bất lực ập đến cùng lúc với một làn sóng ấm áp trào lên, khiến nàng hết muốn chống cự và lả đi. Và bộ mặt trầm lặng của Ashley nhòe đi, chìm đi, chìm dần vào hư không. Rhett lật ngửa đầu nàng lên cánh tay mình mà hôn, mới đầu nhẹ nhàng, rồi nhanh chóng tăng cường độ đến mức khiến nàng phải níu lấy chàng như níu lấy vật duy nhất đứng vững trong một thế giới quay cuồng chao đảo. Miệng chàng da diết áp vào, tách đôi môi run rẩy của Scarlett, phóng những luồng rung động cuồng khấu dọc những thớ thần kinh của nàng, khơi dậy những cảm giác nàng không ngờ mình có thể cảm thấy và trước cả khi đắm vào trong một cơn lốc xoay tròn đến chóng mặt, nàng đã biết là mình đang hôn lại Rhett.

- Thôi... tôi xin anh, tôi đang muốn ngắt xỉu, nàng thì thào cố gắng yếu ớt quay đầu khỏi chàng. Chàng kéo đầu nàng lại, áp chặt vào vai mình và nàng thoáng thấy mặt chàng trong cơn ngây ngất. Mắt chàng mở to, rùng rục một ánh lửa kì lạ và những luồng rung động nơi cánh tay chàng làm nàng phát sợ.

- Tôi muốn làm cô ngắt. Tôi sẽ làm cô ngắt xỉu. Điều này đáng ra phải đến với cô hàng bao năm nay rồi. Trong tất cả những gã ngu xuẩn cô từng biết, chưa có gã nào hôn cô như thế... phải không? Chàng Charles quý hóa của cô, hoặc Frank, hoặc gã Ashley ngu xuẩn của cô...

- Xin anh đừng...

- Phải, tôi nói thẳng là cái gã Ashley ngu xuẩn của cô. Tất cả đều là các ngài quý phái... họ hiểu biết gì về đàn bà? Họ hiểu biết gì về cô? Chỉ có tôi là hiểu cô thôi.

Miệng chàng lại áp lên môi nàng và nàng đầu hàng không hề kháng cự, không còn hơi sức để quay đầu đi và thậm chí cũng

không muốn quay đi, tim đập thình thịch đến rung cả người, lòng tràn ngập sợ hãi, sợ sức mạnh của chàng và sợ sự yếu nhược mất hết khí lực của bản thân. Chàng sắp sửa làm gì nữa? Nếu chàng không ngừng lại thì nàng đến ngất xỉu mất. Giá chàng ngừng lại đi... giá chàng đừng bao giờ dừng lại...

Trả lời “ừ” đi! Miệng chàng kè bên trên miệng nàng và cặp mắt chàng gần sát đến mức to lớn mênh mông tưởng như lấp kín đất trời. Nói “ừ” đi, quý bắt cô, nếu không...

Nàng thì thào “ừ” trước khi kịp nghĩ ngợi gì. Như thế chàng đã mớm câu trả lời đó và nàng thì chỉ việc nói ra, bất cần đến ý chỉ của bản thân nàng. Nhưng nàng vừa nói xong thì tâm trí liền bình tĩnh lại, đầu hết quay cuồng và cả đến cái choáng váng vì say rượu cũng giảm bớt. Nàng đã hứa sẽ lấy Rhett khi mà nàng không hề có ý định hứa hôn. Nàng hầu như không biết làm sao mà lại ra thế, nhưng nàng không hề ân hận. Giờ đây, nàng thấy việc mình đã nói: “ừ” là điều hoàn toàn tự nhiên... hầu như do trời xui khiến vậy: một bàn tay mảnh mẽ hơn nàng xen vào công việc của nàng, giúp nàng giải quyết những rắc rối.

Rhett hít một hơi ngắn trong khi nàng nói, cúi xuống như để hôn nàng nữa và nàng nhắm mắt lại, ngật đầu ra sau. Nhưng chàng rụt lại và nàng hơi thất vọng. Những cái hôn như thế này đem lại cho nàng một cảm giác kỳ lạ, đồng thời lại có một cái gì đặc biệt kích thích.

Chàng ngồi một lát rất yên tĩnh, giữ đầu nàng áp vào vai mình và, như thế do nỗ lực, hai cánh tay chàng hết run. Chàng dịch ra khỏi nàng một chút và cúi nhìn nàng. Nàng mở mắt ra và thấy cái ánh hừng hực dễ sợ biến khỏi gương mặt chàng. Nhưng không hiểu sao nàng không thể chịu được cái nhìn đăm đăm của chàng và nàng ngượng ngừng cụp mắt xuống, hai má nóng ran.

Rhett lại bắt đầu nói, giọng rất bình tĩnh.

- Cô nói thật lòng chứ? Cô không muốn thay lời chứ?

- Không.

- Không phải chỉ vì tôi đã... cái thành ngữ như thế nào nhỉ?... Đã cuốn cô bay lên bằng... ừm... nhiệt tình nồng cháy của tôi ư?

Nàng không trả lời được vì nàng không biết nói sao, cũng như

nàng không thể nhìn vào mắt chàng. Chàng đặt tay dưới cằm, nâng mặt nàng lên.

- Tôi đã từng nói với cô: tôi có thể chịu đựng bất kì cái gì ở cô, trừ sự dối trá. Và bây giờ, tôi muốn biết sự thật. Tại sao cô đồng ý lấy tôi.

Scarlett vẫn chưa tìm ra câu trả lời, nhưng đã thẳng băng lại phần nào. Mắt vẫn e ấp sụp xuống, nàng khẽ nhếch mép cười.

- Hãy nhìn thẳng vào tôi. Có phải vì tôi nhiều tiền?

- Chao, Rhett! Ai lại hỏi thế bao giờ!

- Hãy ngược nhìn lên nào và đừng có tìm cách dụ hoặc tôi bằng những lời ngon ngọt. Tôi không phải Charles hay Frank hay bất kỳ chàng trai nào trong Hạt mà cô hòng bắt hồn bằng những hàng mi chớp chớp. Có phải vì tôi nhiều tiền không?

- À... phải, một phần nào đó.

- Một phần?

Chàng không có vẻ gì bực bội. Hít vội một hơi, chàng cố dập tắt cái ánh rạo rục mà những lời của nàng đã nhóm lên trong mắt chàng, song nàng quá bối rối, không nhận thấy.

- Thế này, Scarlett lúng búng, anh biết đấy, Rhett, tiền bạc bao giờ chẳng có ích và Chúa biết là Frank chẳng để lại được bao nhiêu. Nhưng dù sao... phải, Rhett, anh thấy đấy, hai chúng mình quả là hợp nhau. Và trong số những đàn ông tôi từng gặp, anh là người duy nhất có thể chịu được sự thật thốt ra từ miệng một người đàn bà. Sẽ thật dễ chịu nếu tôi có một người chồng không coi tôi là một con ngốc, chỉ chờ đợi ở tôi những lời dối trá... hơn nữa... phải, tôi rất ưa anh.

- Rất ưa?

- À, nàng bực bội nói, nếu tôi bảo là tôi yêu anh phát điên phát cuồng thì sẽ là dối trá, và hơn nữa, anh sẽ biết tổng.

- Đôi khi, tôi nghĩ cô đầy tính nói thẳng nói thật của cô đi quá xa đấy, cưng ạ. Cô không nghĩ rằng, nếu cô nói: "Tôi yêu anh Rhett ạ", dẫu bụng cô không nghĩ thế, dẫu đó là dối trá, thì vẫn cứ là thích hợp hơn sao?

“Anh ta nhằm cái gì vậy?” nàng tự hỏi, càng thêm bối rối, nom chàng thật kì: vừa sôi nổi, vừa phật ý, lại vừa giễu cợt. Chàng rút tay khỏi nàng, thọc sâu vào túi quần và nàng thấy gổ lên hai nắm đấm.

“Được, dù anh có từ bỏ quyết định lấy mình thì mình cũng cứ nói trắng sự thật ra”, nàng dữ dằn tự nhủ, bốc máu lên như mọi lần bị chàng trêu nhử.

- Rhett ạ, như thế sẽ là dối trá và tại sao chúng ta lại phải diễn hết cái trò vợ vắn này? Tôi rất ưa anh, như tôi đã nói. Anh thừa biết sự tình như thế nào. Có lần anh đã bảo anh không yêu tôi, nhưng chúng ta có rất nhiều điểm giống nhau. Cả hai cùng đều, đó là cách anh...

- Trời đất! Chàng lắm bả, quay đầu đi. Bị mắc vào bẫy của chính mình!

- Anh nói gì vậy?

- Có gì đâu, chàng nhìn nàng, cười, nhưng đó không phải là một tiếng cười thích thú. Hãy định ngày đi, cô nàng thân mến.

Chàng lại cười và cúi xuống hôn tay nàng. Khoảnh khoảnh thấy chàng hết bực bội và trở lại vui vẻ, nàng cũng mỉm cười.

Chàng mân mê tay nàng một lúc và ngược lên nhovn miệng cười với nàng.

- Cô đọc tiểu thuyết có bao giờ gặp cái tình huống cũ kĩ là người vợ hờ hững bỗng trở nên mê chồng không?

- Anh biết là tôi không đọc tiểu thuyết, nàng đáp và nói tiếp, hòa đồng với cái điệu bông lơn của chàng. Vả lại, có lần anh nói với tôi rằng vợ chồng mà yêu nhau thì cực kỳ vô duyên kia mà.

- Chu cha, dạo trước tôi đã nói quá nhiều thứ lằng nhằng, chàng cộc cằn đáp và đứng dậy.

- Đừng có chửi thề nào.

- Cô sẽ phải quen đi và chính cô cũng phải học chửi thề đi. Cô sẽ phải tập cho quen với mọi thói xấu của tôi. Đó sẽ là một phần cái giá phải trả cho việc... ưa tôi và đặt đôi bàn tay xinh đẹp của cô lên đồng tiền của tôi.

- Thôi nào, đừng có nổi xung lên thế vì lẽ tôi không nói dối, không thỏa mãn thói cao ngạo của anh. Anh không yêu tôi, đúng không nào? Vậy thì tại sao tôi lại phải yêu anh?

- Không, cô bạn thân mến ạ, tôi không yêu cô cũng như cô không yêu tôi. Và nếu tôi có yêu cô thì tôi cũng chẳng bao giờ nói ra với cô. Lạy Chúa phù hộ cho anh chàng nào yêu cô thật sự. Cô sẽ làm tan nát trái tim hẳn ta, con mèo nhỏ cứng của tôi, con mèo tàn bạo, phá phách vốn tự tin và bừa bãi đến mức không buồn quặp móng lại.

Chàng kéo nàng đứng dậy và lại hôn nàng, nhưng lần này môi chàng khác hẳn vì chàng có vẻ bất cần đếm xỉa đến việc có làm đau nàng hay không – dường như muốn làm nàng đau, muốn xúc phạm nàng. Môi chàng lướt xuống dưới cổ nàng và cuối cùng áp chặt vào làn vải mỏng che ngực nàng, ráo riết và lâu đến nỗi làm nóng bỏng cả làn da mịn màng. Sượng sùng, nàng giãy giụa, đưa cả hai tay đẩy chàng ra.

- Anh không được phép! Làm sao anh dám thế!

- Tim cô đập như tim một chú thỏ ấy, chàng bỡn cợt nói. Theo tôi nghĩ, chỉ có ưa không thôi thì đập như thế là quá nhanh đấy, nếu tôi khí cao ngạo. Đừng có xù lông lên thế nữa. Cô lại giở những cái vẻ yếu điệu thanh tân ấy ra. Hãy nói cho tôi biết tôi phải mang từ Anh về cho cô cái gì? Một chiếc nhẫn ư? Cô thích loại nào?

Nàng thoáng phân vân giữa sự quan tâm đến những lời cuối cùng của chàng và cái thói đàn bà muốn kéo dài cảnh bất bình giận dữ.

- À... một cái nhẫn kim cương... và Rhett này, nhớ mua một cái thật to vào.

- Để cô có thể trưng ra trước các bạn bè kiết xác của cô mà bảo:” Thử nhìn xem tôi vớ được cái gì này!” Được lắm, cô sẽ có một cái thật to bự, to đến nỗi các bạn xấu số hơn của cô có thể tự an ủi bằng cách thì thầm rằng đeo những cục đá to tướng như thế thì thật là thô phàm.

Đột nhiên chàng đi ngang phòng về phía hai cánh cửa đóng kín và nàng ngỡ ngàng đi theo chàng.

- Có chuyện gì thế? Anh đi đâu vậy?
- Về đóng gói hành lí cho xong.
- Ồ, nhưng...
- Nhưng sao?
- Không sao cả. Chúc anh một chuyến đi tốt đẹp.
- Cám ơn.

Chàng mở cửa và bước ra hành lang, Scarlett theo ra hành lang, đôi chút bối rối, hơi thất vọng như thể gặp một cái hẫng bất ngờ, Rhett xỏ tay vào áo bành tô và cầm lấy găng mũ.

- Tôi sẽ viết thư cho cô. Nếu cô thay đổi ý kiến thì hãy cho tôi biết.

- Anh không...
- Sao? Chàng có vẻ sốt ruột muốn đi khỏi.
- Anh không hôn tạm biệt tôi ư? Nàng thì thầm, sợ có ai trong nhà nghe thấy.
- Cô cho rằng trong một buổi tối cô được hôn chừng nấy còn chưa đủ sao? Chàng vừa đáp vừa nhăn nhó cười với nàng. Chà, một thiếu phụ nhu mì, có giáo dục, thế mà... Đấy, tôi đã bảo cô là sẽ thú vị mà, phải không nào?

- Chao, anh thật quá quắt! Nàng cau tiết kêu lên, mặc cho Mammy có nghe thấy cũng bất cần. Và nếu anh không bao giờ trở lại, tôi cũng chẳng thiết.

Nàng quay ngoắt và đi nhanh về phía cầu thang, hi vọng cảm thấy bàn tay ấm nóng của chàng nắm lấy cánh tay mình, kéo lại. Nhưng chàng chỉ mở cửa trước và một luồng gió lạnh ào vào.

- Nhưng tôi sẽ trở lại, chàng nói và ra khỏi nhà, để mặc nàng đứng dưới chân cầu thang nhìn ra cánh cửa đã đóng lại.

Chiếc nhẫn Rhett mang ở Anh về quả là to, to đến nỗi Scarlett đeo mà phát ngượng. Nàng vốn thích những đồ trang sức lờ lợt và đắt tiền, song nàng có cái cảm giác khó chịu là ai nấy đều bảo chiếc nhẫn đó thật thô phàm và điều đó hoàn toàn đúng. Mặt

giữa là một viên kim cương bốn cara với một số hạt ngọc bích bao quanh. Nó chồm lên tới đốt ngón và khiến người ta có cảm giác như bàn tay bị kéo trĩu xuống. Scarlett ngờ rằng Rhett đã mất rất nhiều công sức về chiếc nhẫn này và, đơn thuần vì ác ý, đã đặt làm nó theo kiểu phô phang hết mức có thể.

Cho đến khi Rhett trở về Atlanta và nàng xỏ chiếc nhẫn vào ngón tay, Scarlett vẫn chưa hề nói cho ai, kể cả gia đình nàng, biết ý đồ của mình. Và khi nàng thông báo đính hôn với Rhett, một cơn bão lời ong tiếng ve độc địa liền nổ ra. Từ sau cái vụ đảng 3K lần ấy, ở thành phố này, không kể bọn Yankee và bọn Bị Thảm, Rhett và Scarlett là những công dân bị kinh ghét nhất. Ai nấy đều trê trách Scarlett từ cái ngày xa xôi khi nàng trút bỏ bộ đồ đen để tang Charles Hamilton. Sự chê trách càng tăng lên khi nàng bắt tay vào cái công việc hoàn toàn không thích hợp với phụ nữ kinh doanh những xưởng cưa, trơ trẽn xuất hiện ở những nơi công cộng trong thời kỳ có mang và làm biết bao điều khác nữa. Và khi nàng gây nên cái chết của Frank và Tommy, đồng thời gây nguy hiểm cho sinh mạng của hàng tá người khác thì sự khinh ghét ấy bùng lên thành ngọn lửa lên án của công chúng.

Còn Rhett thì cả thành phố đã ghét chàng từ khi chàng hoạt động đầu cơ trong chiến tranh và sau đó, sự kết giao với bọn Cộng Hòa chẳng làm cho chàng được bà con hàng phố quý mến hơn chút nào. Nhưng lạ thay, việc chàng đã cứu sống một số nhân vật nổi bật nhất ở Atlanta lại dấy lên ở giới nữ lưu Atlanta niềm cảm thù chấy bỏng nhất.

Đâu phải những người phụ nữ này tiếc rằng chồng con mình sống sót mà là vì họ uất ức ngậm đắng nuốt cay về nỗi việc cứu mạng ấy lại nhờ một kẻ như Rhett và một thủ đoạn rắc rối như thế. Bao tháng nay, họ đã quần quai dưới ngọn roi bị báng, giễu cợt của bọn Yankee và các bà các cô cảm thấy đồng thời nói ra miệng rằng nếu Rhett thực tâm thiết tha với lợi ích của đảng 3K thì hẳn có thể thu xếp vụ này một cách thỏa đáng hơn. Họ bảo hẳn đã dụng ý kéo Bellele Watling vào cuộc để đặt những người đứng dẫn tử tế trong thành phố vào một cái thế nhục nhã. Cho nên hẳn không đáng được cảm ơn về việc cứu sống những người kia, cũng chẳng đáng được tha thứ về những tội lỗi đã qua.

Những người phụ nữ này, rất mau mắn hảo tâm, rất dịu dàng

cảm thông với mọi đau buồn, rất sẵn sàng giúp người khác không mệt mỏi trong khó khăn hoạn nạn, nhưng lại có thể kiên quyết không thương xót như Nữ Thần Báo oán đối với mọi kẻ phản bội vi phạm bất kỳ điều khoản nhỏ nào trong bộ luật không thành văn của họ. Bộ luật ấy thật đơn giản: tôn kính Liên bang, tôn vinh những người kỳ cựu, trung thành với những truyền thống cũ, tự hào trong nghèo khó, dang rộng tay đón bạn bè, căm thù bất diệt đối với bọn Yankee. Dưới mắt họ Scarlett và Rhett đã vi phạm mọi quy định của bộ luật đó.

Những người được Rhett cứu mạng, vì ý thức biết ơn và lẽ ăn ở phải đạo, đã cố gắng thuyết phục phái nữ trong gia đình họ im lặng, nhưng không ăn thua mấy. Trước khi công bố về đám cưới sắp tới của mình, Scarlett và Rhett đã khá mang tiếng rồi, song người ta còn có thể lịch sự chiếu lệ với họ. Giờ đây ngay cả cái thú xã giao lạnh lùng ấy cũng không thể duy trì được nữa. Cái tin họ đính hôn với nhau bùng ra như một trái bom nổ, bất ngờ như sét đánh, làm rung chuyển thành phố. Thậm chí, những phụ nữ điệu dàng nhất cũng sôi nổi nói lên ý nghĩ của mình. Frank mới mất chưa đầy một năm, đã đi lấy chồng! Mà chính cô ta đã giết Frank chứ còn ai! Lấy cái tên Butler chủ nhà thổ, bắt tay với bọn Yankee và bọn Bị Thảm trong mọi mưu đồ bất lương! Riêng rẽ từng người một thì còn khả dĩ, nhưng họp lại thành một cặp trơ trán bóng Rhett – Scarlett thì thật quá đáng không sao chịu nổi. Cả hai cùng thô bỉ và đê tiện, đáng tống cổ ra khỏi thành phố!

Kể ra dân Atlanta cũng có thể khoan dung hơn đối với hai người nếu việc họ đính hôn không rơi vào một thời điểm mà bọn Bị Thảm, Scallawag bạn của Scarlett và Rhett tỏ ra bỉ ổi hơn bao giờ hết đối với những công dân đáng tôn kính. Nỗi phẫn uất của quần chúng đối với bọn Yankee và tất cả những kẻ liên kết với chúng lên tới cực độ đúng vào lúc thành phố biết tin cả hai người đính hôn, vì thành trì cuối cùng của bang Georgia chống lại sự thống trị Yankee vừa sụp đổ. Cái chiến dịch trường kì, bắt đầu từ Sherman tiến quân từ mạn trên Dalton xuống phía Nam bốn năm trước, cuối cùng đã tới đỉnh điểm và mỗi nhục của bang cũng đến độ tột cùng.

Ba năm Tái Thiết đã qua và đó là ba năm khủng bố. Ai nấy đều tưởng rằng tình hình đã xấu hén mức, nào ngờ Georgia đang vỡ

lẽ ra rằng thời kì đen tối nhất của công việc Tái Thiết mới chỉ bắt đầu.

Trong ba năm, chính phủ Hợp Chúng Quốc đã cố tìm cách buộc Georgia phải chấp nhận những ý niệm xa lạ và một nền thống trị ngoại lai, và đã thành công phần lớn, nhờ một quân đội rầm rập thực thi mọi mệnh lệnh ban xuống. Nhưng chế độ mới chỉ được duy trì bởi uy lực quân sự. Bang bị đặt dưới sự thống trị Yankee, nhưng không tự nguyện chấp thuận. Các thủ lĩnh của Georgia vẫn tiếp tục đấu tranh cho quyền của bang tự cai quản theo những nguyên lý riêng của mình. Họ vẫn tiếp tục chống lại mọi cố gắng nhằm bắt họ khuất phục và chấp nhận những chỉ thị của Washington như luật pháp của bang.

Về mặt chính thức, chính phủ bang Georgia chưa bao giờ đầu hàng, nhưng đây là một cuộc đấu tranh vô ích, liên tục thất bại, một cuộc đấu tranh không thể thắng, song chỉ ít cũng trì hoãn được cái kết cục tất yếu. Nhiều bang miền Nam khác đã phải đưa bọn da đen mù chữ vào những chức vụ cao, trong khi ở các cơ quan lập pháp, thành phần da đen và Bị Thảm là áp đảo. Riêng Georgia, do ngoan cường chống lại, cho đến nay vẫn chưa sa sút đến mức tột cùng ấy. Trong phần lớn thời gian ba năm qua, nội các của bang vẫn nằm dưới sự kiểm soát của phái dân chủ và những người da trắng. Sự có mặt của binh lính Yankee ở khắp nơi khiến các quan chức không làm được gì nhiều ngoài việc phản đối và chống cự. Quyền lực của họ chỉ là danh nghĩa, nhưng chỉ ít họ vẫn có thể giữ cho chính phủ của bang nằm trong tay người bản địa Georgia. Giờ đây, cả cái lô cốt cố thủ ấy cũng đã sụp đổ.

Giống như Johnston cùng quân lính của ông, bốn năm trước đây, đã bị đẩy lùi dần từng bước từ Dalton đến Atlanta, những người Dân Chủ ở Georgia cũng bị lấn dần từng tí, từ năm 1865 trở đi. Quyền lực của chính phủ Hợp Chúng Quốc đối với các công việc của bang, không ngừng được tăng cường. Vũ lực chồng lên vũ lực và những sắc lệnh ngày càng nhiều khiến cho chính quyền dân sự ngày càng bất lực. Cuối cùng, tiếp sau việc định quy chế cho Georgia là một vùng quân sự, là lệnh ban bố quyền bầu cử cho người da đen, bất chấp luật pháp của bang có cho phép hay không.

Một tuần trước khi Scarlett và Rhett báo tin họ đính hôn với nhau, người ta đã tổ chức bầu cử thống đốc bang. Ứng cử viên của Đảng Dân Chủ miền Nam là tướng John B. Gordon, một trong những công dân được yêu mến và tôn kính nhất của bang Georgia. Đối thủ của ông là Bullock, một đảng viên Cộng Hòa. Cuộc bầu cử dự định có một ngày, đã kéo dài thành ba. Hàng đoàn tàu chở đầy người da đen hối hả từ thành phố này sang thành phố khác, bầu ở tất cả các quận trên dọc đường. Dĩ nhiên Bullock đã thắng.

Nếu trước kia, việc Sherman chiếm được Georgia đã khiến mọi người xót xa, thì giờ đây thất bại tối hậu – nghị viện rơi vào bàn tay bọn Bị Thảm, Yankee và da đen – lại gây đau đớn dữ dội tới mức chưa từng thấy. Cả Atlanta và Georgia sục sôi phần nộ.

Và Rhett Butler lại là bạn của Bullock, kẻ đang bị ghét cay ghét đắng.

Với thói quen coi nhẹ tất cả những vấn đề không ở ngay sờ sờ trước mũi, Scarlett hồ như không biết là một cuộc bầu cử đang được tổ chức. Rhett không tham gia gì vào cuộc bầu cử và quan hệ của chàng với bọn Yankee vẫn y nguyên như cũ, chẳng khác gì. Nhưng dù sao mặc lòng, thực tế Rhett vẫn là một tên Scallawag, bạn của Bullock. Và nếu cuộc hôn nhân chót lọt thì Scarlett rồi cũng trở thành Scallawag. Người Atlanta không sẵn sàng khoan dung hoặc nhân từ đối với bất cứ kẻ nào trong hàng ngũ địch và với cái tin họ đính hôn rơi đúng vào thời điểm này, cả thành phố chỉ nhớ tất cả những chuyện xấu xa về lứa đôi này mà quên hẳn những điều tốt họ đã làm.

Scarlett biết thành phố đang xông xáo dị nghị, nhưng phải đến lúc bà Merriwether, trước sự thúc giục của giới giáo hữu, quyết định nói chuyện với nàng vì lợi ích của bản thân nàng thì nàng mới thấy hết mức độ bất bình của công luận.

- Vì mẹ cháu đã mất, còn bà Pitty vốn không chồng không đủ tư cách để... ừm... ừm... phải, để nói chuyện với cháu về một vấn đề như vậy, thành thử ta tự cảm thấy có nhiệm vụ phải báo cho cháu dè chừng, Scarlett ạ. Thuyền trưởng Butler không phải là người đáng mặt lấy một phụ nữ con nhà... Hẳn là...

- Anh ấy đã cứu được cụ cố Merriwether khỏi bị treo cổ và

cháu trai của bác nữa.

Bà Merriwether sừng mặt lên. Cách đây chưa đầy một giờ, bà vừa có cuộc nói chuyện khá bức mình với cụ cố. Ông lão đã nhận xét rằng bà ắt coi rẻ cái mạng già của ông, nên mới không cảm thấy biết ơn Rhett Butler tí nào, cho dù anh ta có là một tên Scallawag, một tên vô lại chẳng nữa.

- Hẳn làm thế chỉ là để chơi khăm tất cả chúng ta một vở, Scarlett ạ, để làm cho chúng ta bẽ bàng trước mặt bọn Yankee mà thôi, bà Merriwether nói tiếp. Cháu cũng biết như ta rằng đó là một tên xỏ lá ba que. Xưa nay hẳn vẫn thế và bây giờ hẳn lại càng tồi tệ không sao tả xiết. Loại như hẳn, người tử tế không ai thêm tiếp.

- Thật ư? Thật kì lạ, bác Merriwether. Anh vẫn có mặt khá thường xuyên ở phòng khách nhà bác trong thời gian chiến tranh đấy thôi. Và chẳng phải là anh ấy đã cho Maybelle chiếc áo cưới bằng xa tanh trắng đó sao? Hay là cháu nhớ nhầm...

- Trong thời chiến tranh, tình hình rất khác thường, người tử tế phải kết giao với những kẻ không thật sự là... Tất cả vì Sự Nghiệp và thế là rất phải. Chắc chắn cháu không thể nghĩ đến chuyện lấy một kẻ không hề ở trong hàng ngũ chiến đấu, mà lại còn giễu những ai đầu quân nữa.

- Anh ấy cũng đã gia nhập quân đội đấy chứ. Anh ấy ở trong quân ngũ tám tháng. Anh ấy tham gia chiến dịch cuối cùng và chiến đấu ở Franklin. Anh ấy ở bên tướng Jonhson khi ông đầu hàng mà.

- Ta không nghe thấy ai nói chuyện ấy, bà Merriwether nói, coi bộ không tin lắm. Nhưng hẳn không bị thương, bà nói thêm, vẻ đắc thắng vì phát hiện đó.

- Có khối người không bị thương.

- Tất cả những ai đáng mặt trượng phu đều bị thương. Ta không quen người nào không bị thương cả.

Scarlett phát cáu.

- Vậy thì cháu chắc tất cả những người đàn ông bác quen đều ngu xuẩn đến nỗi không biết nấp vào đâu để tránh một cơn mưa

rào... hoặc một loạt đạn chớp nón. Bây giờ, bác Merriwether ạ, bác hãy để cho cháu nói điều này và bác có thể về nhắc lại cho các bà bạn hay thò mũi vào chuyện người khác của bác. Cháu sẽ lấy thuyền trưởng Butler và ví dụ trước đây anh ấy có chiến đấu bên phía Yankee, cháu cũng bất cần.

Khi bà mệnh phụ tôn quý ra khỏi nhà, chiếc mũ giần giật vì giận dữ, Scarlett biết là giờ đây thay vì một người bạn bất đồng tình, nàng có một kẻ thù ra mặt. Nhưng nàng bất cần. Bà Merriwether muốn nói gì hoặc làm gì cũng không thể gây tổn thương cho nàng. Ai nói gì nàng cũng bất cần – trừ Mammy.

Scarlett đã giữ được bình tĩnh khi bà Pitty nghe báo tin, lăn ra ngất xỉu. Nàng đã vận dụng hết ý chí cứng rắn để nhìn vẻ mặt Ashley đột nhiên già đi và bối rối tránh luồng mắt của nàng trong khi chúc nàng hạnh phúc. Nàng đã vừa buồn cười, vừa bực mình với những bức thư của bà dì Pauline và Eulalie ở Charleston, thất kinh trước cái tin bất ngờ này, các bà đã cấm nàng không được làm cuộc hôn nhân đó, nhấn mạnh rằng không những nó phá hoại địa vị xã hội của nàng, mà còn đe dọa cả địa vị của các bà nữa, thậm chí nàng đã cười lớn khi Melanie cau mày nói một cách trung thực: “Tất nhiên thuyền trưởng Butler tốt hơn nhiều so với quan niệm của mọi người và ông ta tỏ ra rất hào hiệp, rất thông minh khi cứu Ashley. Và nói cho cùng, ông ta đã chiến đấu cho Liên bang. Nhưng Scarlett, chị không nghĩ rằng quyết định của chị là quá vội vàng sao?”

Không, ai nói gì nàng cũng không bận tâm, trừ Mammy. Chỉ những lời của Mammy mới làm cho nàng tức giận thật sự và đau điếng nhất.

- Tui đã thấy cô *nằm* hàng đồng việc chắc sẽ *nằm* bà Ellen đau lòng nếu bà *bết* . Mà nó đã *nằm* tui đây rất chi là buồn *phên* . Cơ mà *nần* này *nà* quá quắt nhất. Đi *nấ* y quân *dác dưới nằm* chồng! Phải, tui nói thẳng *nà* đồ *dác dưới* đấy! Đừng có nói *mấy* tui *nà* hấn ta *nà* con nhà *ròng rỗi* . Cái *í* cũng chả thay đổi được gì hết . *Dác dưới* có cả nơi cao sang *nần* chỗ thấp hèn, mà đúng hấn ta *nà* *dác dưới* ! Phải, cô Scarlett, tui đã thấy cô *nặng* tay trên của cô Honey cậu Charles, mà cô có thiết gì cậu *í* đâu. Và tui lại thấy cô cướp cậu Frank của chính em gái cô. Và tui cứ phải ngậm miệng về hàng đồng việc cô đã *nằm* , *dư* bán gỗ xấu bảo *nà* tốt, nói bịa về

những người bán gỗ khác, rồi thì *nào* đánh xe đi một mình trên người bọn Nigger mới phóng thích để đến nỗi cậu Frank bị bắn chết, và không cho bọn tù ăn no để *rữ* cho hồn khỏi *nìa* khỏi xác. Tui cứ phải ngậm miệng, cho *rừ* bà Ellen ở nơi Đất Hứa có trách tui: “Mammy, Mammy! U chẳng trông nom con tui chu đáo!” Phải, tui đã chịu đựng được, cô Scarlett ạ. Cô không thể *nấy* đồ *dác dưới* được chừng nào tui chưa thở hơi cuối cùng.

- Tôi sẽ lấy người nào tôi ưng, Scarlett lạnh lùng nói. Tôi nghĩ là u quên mất địa vị của mình rồi đấy, Mammy ạ.

- Mà cũng đến *núc* phải quên đi chứ! Nếu tui không nói *dững* *đều í* *mấy* cô thì còn ai nói nữa?

- Tôi đã suy nghĩ kỹ, Mammy ạ và tôi đã quyết định là với u, tốt nhất là nên về ấp Tara đi. Tôi sẽ cho u một ít tiền và...

Mammy vươn thẳng người lên hết sức đàng hoàng.

- Tui tự *ro*, cô Scarlett ạ. Cô đừng hòng đẩy tui đến nơi nào tui không muốn đến. Khi nào tui trở về ấp Tara phải *nà* khi cô cùng đi *mấy* tui. Tui không có bỏ con của bà Ellen đâu, trên đời này không có cách nào đẩy tui đi được. Mà tui cũng không có bỏ cháu ngoại bà Ellen cho bất kỳ *nào* bố *rượng* *dác dưới* nào nuôi đâu. Tui đang ở đây và tui cứ ở lại đây!

- Tôi không muốn u ở lại trong nhà tôi mà giở thói thô tục với thuyền trưởng Butler. Tôi sắp lấy ông ấy, chẳng có gì cần nói thêm nữa.

- Còn có ối cái cần nói, Mammy chậm rãi đáp, trong cặp mắt già nua lèm nhèm của bà, cháy lên ánh lửa chiến đấu. Tui không bao giờ nghĩ *nà*, phải nói *đều* này *mấy* ai mang *ròng* máu bà Ellen. Có mà cô Scarlett này, hãy nghe tui đây. Cô chỉ *nà* một con *na* mang đồ thắng đai của con ngựa. Tha hồ cho người ta cạo chân móng và da một con *na* cho thật bóng, cho nó đeo toàn đồ đồng và thắng nó vào một cái xe thật đẹp nó vẫn chỉ *nà* một con *na*, không đánh *nừa* được ai. Cô cũng thế thôi. Cô có áo váy nua, có xưởng cửa, có cửa hàng, có *tên*, và cô *nằm* *đều* *nằm* bộ như *nà* một con ngựa đẹp, thế *dưng* cô vẫn chỉ *nà* một con *na*. Và cô cũng không *nừa* được ai. Còn cái tay Butler, hẳn *nà* con nhà *ròng* *rối*, hẳn bóng mượt dư một con ngựa đua, cơ mà hẳn cũng *nà* một con *na* mang đồ thắng đai của con ngựa, y *dư* cô vậy thôi.

Mammy phóng một cái nhìn xuyên thấu cô chủ trẻ. Scarlett không nói nên lời và giận run lên trước sự lẳng nhục ấy.

- Nếu cô nói *nà sắp nấy* hán ta thì cô sẽ *nằm* thế vì cô đâu bò y *đư* ba cô vậy. Nhưng hãy nhớ *nấy* điều này, cô Scarlett, tui không có rời cô đâu. Tui sẽ ở *nại* ngay đây và sẽ chứng *kến* chuyện này từ đầu đến đuôi.

Không chờ trả lời, Mammy quay đi, để Scarlett đứng lại một mình. Giá bà có nói: “Người sẽ gặp lại ta ở Philippin^[108]” thì giọng điệu cũng không thể chất chứa nhiều đe dọa hơn. Khi hưởng tuần trăng mật ở New Orleans, thuật lại cho Rhett nghe những lời của Mammy, Scarlett vừa ngạc nhiên vừa phẫn nộ thấy chàng cười thích thú với nhận xét của bà về những con la mang đồ thắng đai của ngựa.

- Tôi chưa bao giờ nghe thấy ai phát biểu một chân lí sâu sắc một cách xúc tích đến thế, chàng nói. Mammy là một bà già tinh khôn, một trong số ít người quen biết mà tôi những muốn tranh thủ lòng kính nể và thiện cảm. Song vì mình là con la, tôi chắc sẽ không bao giờ đạt được hai điều ấy ở bà. Thậm chí bà từ chối cả đồng mười đôla vàng mà, với nhiệt tình của chú rể, tôi đã muốn biếu bà sau lễ cưới. Tôi rất ít thấy ai không siêu lòng trước tiền bạc. Nhưng bà đã nhìn thẳng vào mắt tôi, cảm ơn và nói rằng bà không phải là một Nigger được phóng thích nên không cần đến tiền của tôi làm gì.

- Tại sao bà ta lại làm rộn lên thế? Tại sao mọi người cứ cục ta cục tác về tôi như một lũ gà mái vậy? Tôi lấy ai và lấy mấy đời chồng là chuyện của tôi. Tôi có dây vào chuyện của ai đâu, mà tại sao những người khác lại thò mũi vào chuyện của tôi.

- Cưng ạ, thiên hạ có thể tha thứ hầu hết mọi cái, trừ những ai không dây vào chuyện người khác. Nhưng tại sao cưng lại tru tréo lên như con mèo bị nước sôi vậy? Cưng vẫn bảo cưng bỏ ngoài tai những gì mọi người nói về cưng kia mà. Tại sao không chứng minh điều ấy? Cưng biết đấy, cưng đã bao lần phờ mình trước búa rìu dư luận vì những chuyện nhỏ nhặt, làm sao cưng hi vọng thoát được lời ong tiếng ve trong cái chuyện tầy đình này. Cưng biết thiên hạ sẽ xì xào nếu cưng lấy một tên lưu manh như tôi. Nếu tôi là một tên lưu manh nghèo khó, hạ đẳng thì

thiên hạ sẽ không tức điên tới mức ấy. Nhưng một tên lưu manh giàu có, phát đạt... điều đó tất nhiên là không thể tha thứ được.

- Tôi những muốn đôi khi anh nghiêm túc một chút.

- Tôi nói nghiêm túc đấy. Bao giờ những người ngoan đạo cũng bực mình khi thấy bọn vô đạo phát lên như điên. Hãy vui vẻ lên nào. Scarlett, cô chả có lần bảo tôi rằng lí do chủ yếu khiến cô muốn có thật nhiều tiền, là để có thể nói vào mặt thiên hạ: Quý bắt các người đi! Thì đây, thời cơ của cô đó.

- Nhưng anh lại đích thị là người số một mà tôi muốn nói vào mặt câu ấy, Scarlett nói và phá lên cười.

- Cô còn muốn nói vậy với tôi không?

- À, không thường xuyên như trước.

- Lúc nào cô muốn thì cứ nói, nếu điều đó làm cô sung sướng.

- Nó không làm tôi đặc biệt sung sướng đâu, Scarlett nói và cúi xuống hôn chàng một cách thản nhiên vô tư lự. Đôi mắt đen của chàng lướt nhanh trên mặt nàng, sục tìm trong mắt nàng một cái gì song không thấy. Chàng thốt lên một tiếng cười ngắn.

- Thôi hãy quên Atlanta đi, quên những mụ mèò già đi. Tôi đưa cô đến New Orleans để vui chơi và tôi chủ trương là nhất thiết cô phải vui chơi thoải mái. ;

PHẦN NĂM

CHƯƠNG XLVIII

Quả là Scarlett đã vui chơi thoải mái. Kể từ mùa xuân trước chiến tranh đến bây giờ, nàng chưa có dịp nào được vui chơi thỏa thích như vậy. New Orleans là một nơi kỳ lạ, đầy sức quyến rũ và Scarlett tận hưởng dịp này với niềm say sưa xả láng của một tù chung thân bỗng nhiên được ân xá. Bọn Bị Thảm cướp phá thành phố, nhiều người lương thiện bị đuổi khỏi nhà mình ăn bữa nay không biết kiếm đâu ra bữa mai và ghé phó thống đốc thuộc về một người da đen^[109]. Nhưng cái trung tâm New Orleans, Rhett chỉ cho nàng, là nơi vui vẻ nhất nàng từng thấy. Những người nàng gặp dường như muốn bao nhiêu tiền là có chừng nấy và chẳng điều gì phải lo lắng cả. Rhett giới thiệu nàng với hàng chục phụ nữ, những phụ nữ xinh đẹp với những chiếc áo dài rực rỡ, những phụ nữ có những bàn tay không mang dấu vết gì của lao động nặng nhọc, những phụ nữ nghe chuyện gì cũng cười và không bao giờ đề cập đến những vấn đề nghiêm túc ngu xuẩn hoặc đến thời buổi khó khăn.

Và những người đàn ông nàng gặp... mới mê li rùng rợn làm sao! Khác hẳn với đàn ông ở Atlanta... họ tranh nhau nháy với nàng và tán dương nàng bằng lời lẽ quá xá như thể nàng là một hoa khôi trẻ đương thì.

Những người nay cũng có cái vẻ sùng sỏ bạt mạng như Rhett. Mắt họ luôn linh hoạt cảnh giác, như kiểu những người đụng chạm quá nhiều với nguy hiểm, nên không khi nào lơ lửng bất cẩn. Họ dường như không có quá khứ cũng chẳng có tương lai và thường lịch sự thoái thác mỗi khi nàng gợi chuyện hỏi họ làm gì hoặc ở đâu trước khi đến New Orleans. Điều này tự thân nó đã khác thường vì ở Atlanta mọi người khả kính mới đến đều vội vàng trình làng những thư giới thiệu, hãnh diện nói về gia đình, dòng họ mình, kể những quan hệ họ hàng dây mơ rễ má chẳng chịt rộng khắp miền Nam.

Nhưng những người này thuộc loại trầm lặng, khi nói thường lựa lời lựa chữ rất thận trọng. Thi thoảng, khi Rhett ngồi một

mình với họ và Scarlett ở phòng bên, nàng nghe thấy những tiếng cười bất chợt, những mẩu chuyện chẳng có nghĩa gì đối với nàng, những câu lỡ bỡm, những cái tên khiến người ra đăm bối rối – Cuba và Nassau trong thời kỳ phong tỏa, cuộc đổ xô đi tìm vàng và việc phát triển nhảy vọt quyền khai thác việc buôn bán súng và cướp bóc, Nicaragua và William Walker^[110], chuyện ông này chết gục dưới chân tường ở Truxillo như thế nào... Có lần Scarlett bất thần vào phòng, làm dừng bật một câu chuyện về số phận các thành viên đội quân du kích của Quantrill^[111] và nàng chợt nghe thấy nhắc đến tên của Frank và Jesse James^[112].

Tuy nhiên, tất cả bọn họ đều hào hoa phong nhã, ăn vận đẹp đẽ và hiển nhiên là rất ái mộ nàng, nên Scarlett thấy việc hoàn toàn chỉ sống cho ngày hôm nay chẳng có gì là quan trọng. Điều thật sự quan trọng là ở chỗ họ là bạn đi chơi, mời đến ăn tối và mở những buổi liên hoan chiêu đãi hai vợ chồng nàng. Và Scarlett rất thích họ. Rhett thấy vui vui khi nàng nói với chàng như vậy.

- Tôi chắc là cô sẽ thích họ, chàng cười nói.

- Tại sao không?

Như bất cứ lúc nào chàng cười, nàng lại sinh nghi.

- Tất cả bọn họ đều là nhân vật hạng hai, là những con chiên ghẻ, những tên bất lương. Tất cả bọn họ đều làm tiền bằng cách đầu cơ lương thực như người chồng yêu thương của cô, hoặc thông qua những hợp đồng đáng nghi ngờ với chính phủ, hoặc bằng những cách mờ ám chỉ cần điều tra một chút là họ lộ tẩy.

- Tôi không tin. Anh lại giở trò trêu chọc. Họ là những người tử tế nhất...

- Những người tử tế nhất ở thành phố này đang chết đói, Rhett nói. Họ sống thanh bạch trong những túp lều tồi tàn và tôi không chắc họ có thềm tiếp tôi trong những túp lều ấy không. Cưng ạ, trong thời kỳ chiến tranh, tôi đã tiến hành một số mưu đồ bất chính ở đây và những người ấy nhớ dai ghê gớm. Scarlett ạ, cô là một nguồn vui thường xuyên cho tôi. Cô có cái tài chọn đúng những người không đáng chọn và những điều không đáng chọn.

- Nhưng đó là những bạn anh mà!

- À, nhưng đó là vì tôi thích những kẻ bất lương. Suốt thời niên thiếu tôi là một con bạc trên một con đò dọc và hiểu những người như thế. Nhưng tôi nhìn rõ bản chất của họ như thế nào. Còn cô – chàng lại cười – chẳng có linh cảm gì về mọi người, chẳng hề biết phân biệt kẻ hèn hạ với người cao quý. Đôi khi tôi nghĩ rằng những bậc đại phu nhân duy nhất có quan hệ với cô là mẹ cô và Melly, mà cả hai người này xem ra chẳng có ảnh hưởng gì đối với cô.

- Melly! Cô ta xấu như ma lem, quần áo lúc nào cũng luộm thuộm và chả bao giờ có ý gì độc đáo mà phát biểu.

- Thôi xin bà miễn cho tôi cái thói quen ấy. Sắc đẹp không làm nên một phu nhân, cũng như y phục không làm nên một đại phu nhân.

- À, thế đấy! Cứ đợi đấy Rhett, rồi tôi sẽ cho anh biết. Bây giờ tôi đã có... chúng ta đã có tiền, tôi sẽ thành bậc đại phu nhân cự phách nhất anh từng thấy.

- Tôi sẽ thích thú chờ đợi, chàng nói.

Mê li hơn cả những con người nàng gặp, là những chiếc áo dài Rhett mua cho nàng, do chàng đích thân chọn vải, chọn màu và chỉ định kiểu may. Đai váy hiện nay đã lỗi thời, và mốt mới nom thật dễ thương với mép váy từ đằng trước thắt eo ra sau cuộn thành búi có xếp nếp bên trên và kết những vòng hoa, dải băng cùng lớp lớp đặng – ten chảy như thác. Nghĩ đến những vòng đai váy nhũn nhặn hồi chiến tranh, nàng cảm thấy hơi bối rối khi mặc những chiếc váy kiểu mới làm bụng nàng hẳn rõ những nét rành rành. Và những chiếc mũ nhỏ nhỏ, yêu sao yêu thế, không hẳn là mũ mà là những vật xinh xẻo bèn bẹt đội lệch xuống một bên mắt, đầy những hoa, quả, những chiếc lông đung đưa và những dải băng phát phới! (Giá Rhett đừng có ngốc nghếch đem đốt những lọn tóc giả nàng mua để độn thêm vào cái búi tóc kiểu Anh điêng thò ra đằng sau những chiếc mũ ấy!). Lại còn những đồ lót thanh nhã do các tu viện sản xuất, thật dễ thương và nàng có bao nhiêu bộ! Sơ – mi, áo ngủ và váy ngắn bằng vải phin loại mỏng nhất thêu rất nhã, điểm những nếp nhỏ xíu. Và những đôi giày muyn bằng xa – tanh Rhett mua cho nàng nữa chứ! Gót cao

gân tám phân, lại gắn những vòng thủy tinh giả kim cương to lấp lánh. Rồi thì bít tất lụa hàng tá không đôi nào có mép trên bằng vải bông! Thật dồi dào xa hoa!

Nàng mua quà phứa phứa cho gia đình. Một con chó con giống St. Bernard lông dài cho Wade, mơ ước bao lâu nay của nó, một con mèo Ba Tư cho Beau, một chiếc vòng san hô cho bé Ella, một chiếc vòng to bụi với những tua toong teng bằng đá mặt trăng cho bà cô Pitty, toàn tập Shakespeare cho Melanie và Ashley, một bộ chế phục sang trọng cho bác Peter, kể cả chiếc mũ lụa cao thành cho xà ích, những tấm vải may áo dài cho Dilcey và chị bếp, nhiều tặng vật đắt tiền cho mọi người ở ấp Tara.

- Nhưng cô đã mua cái gì cho Mammy? Rhett hỏi chàng nhìn mở tặng phẩm la liệt trên giường trong phòng khách sạn và xua con chó con cùng con mèo con vào buồng rửa mặt.

- Không mua cho bà ấy cái gì sất. Bà ta thật đáng ghét. Tại sao tôi lại phải mang quà về cho bà ấy khi bà ấy gọi chúng ta những con la.

- Tại sao cô bực bội đến thế khi nghe lời nói thật? Cô phải mang về cho Mammy một món quà, nếu không bà ấy đến vỡ tim mất – những trái tim như thế quý lắm không nên để vỡ.

- Tôi sẽ không mang cho bà ta cái gì hết. Bà ta không đáng được quà.

- Thế thì tôi sẽ mua cho bà ấy. Tôi nhớ là u già tôi thường nói khi nào bà ấy về châu trời, bà ấy muốn có một cái váy ngắn vải taffeta hồ cứng đến độ có thể để không vẫn đứng được và xột xoạt đến nỗi thượng đế tưởng là nó làm bằng cánh thiên thần. Tôi sẽ mua ít vải taffeta mỏng may một cái váy ngắn thật sang cho Mammy.

- U ấy sẽ không nhận của anh đâu. U ấy thà chết chứ không mặc cái đó đâu.

- Tôi cũng chắc chắn thế. Nhưng tôi vẫn cứ thử coi.

Các cửa hàng ở New Orleans thật phong phú, hấp dẫn và đi sắm hàng với Rhett chẳng khác gì một chuyến phiêu lưu kì thú. Đi ăn với chàng cũng là một cuộc phiêu lưu, thậm chí còn mê li hơn cả đi sắm hàng vì chàng biết nên gọi những món gì, nấu

theo kiểu nào. Các thứ rượu mùi, vang, sâm banh ở New Orleans thật mới mẻ và đầy kích thích đối với Scarlett vốn chỉ quen với thứ rượu nho, rượu dâu nhà làm và thứ Brandy “chữa ngất” của bà cô Pitty. Nhất là những món do Rhett gọi, ôi! Tuyệt nhất ở New Orleans là các món ăn. Nhớ lại những ngày đói cay cực ở ấp Tara cũng như thời kỳ túng thiếu gần đây, Scarlett có cảm giác là nàng có thể ăn những thứ cao lương mỹ vị ấy bao nhiêu cũng không chán. Tôm xào ướp tây, bồ câu sốt vang, sò huyết băm chả giòn tan thả trong nước sốt béo ngậy, lá lách bê nấu nấm, gan gà tây, cá nướng rất khéo trong giấy dầu, ăn với chanh. Lúc nào nàng cũng thấy ngon miệng không chút giảm sút vì nhớ đến món lạc, khoai lang và đậu khô muôn thủa ở ấp Tara, nàng lại cảm thấy còn cào muốn tiếp tục nhồi nhét thật đầy những món ăn Creole ấy.

- Cô ăn như thế mỗi bữa đều là bữa cuối cùng ấy, Rhett nói. Đừng có cạo đĩa quèn quẹt như vậy, Scarlett. Tôi dám chắc là trong bếp hãy còn, cô chỉ việc bảo bồi lấy thêm thôi. Nếu cô không hãm lại, cứ tiếp tục ăn ngấu nghiến như thế, cô sẽ béo như các bà Cuba, và tôi sẽ li dị cô đấy.

Nhưng nàng chỉ lè lưỡi với chàng và gọi tiếp một cái bánh trứng đường phủ một lớp sôcôla dày.

Thật thú vị biết mấy khi ta có thể tiêu bao nhiêu tùy thích, không phải đếm từng xu và không phải dành dụm để đóng thuế hoặc mua la. Thật thú vị biết mấy được chen vai thích cánh với những người vui vẻ giàu có chứ không phải quý phái trong nghèo khó như những người ở Atlanta. Thật thú vị biết mấy được mặc những chiếc áo gấm xột xoạt làm nổi eo, để cánh tay trần, lộ cổ, lộ ngực kha khá, và biết cánh đàn ông ngưỡng mộ mình. Và thú vị biết mấy được tha hồ ăn cho thỏa thích không có ai cản cật nhận xét rằng như vậy không ra dáng phu nhân quý tộc. Và thú vị biết mấy được thoải mái uống bao nhiêu champagne tùy thích. Lần đầu uống quá nhiều, sáng hôm sau thức dậy, Scarlett thấy đầu đau nhức như búa bổ và ngượng ngùng nhớ lại là mình đã hát bài “Lá cờ xanh đẹp tươi” suốt dọc đường về khách sạn, qua các phố xá New Orleans, trong một chiếc xe ngựa bỏ mui. Nàng chưa thấy một phụ nữ quý phái nào chệnh choáng, thậm chí chỉ hơi ngà ngà cũng không, và người

đàn bà say duy nhất nàng trông thấy tận mắt là cái mũ Watling vào hôm Atlanta thất thủ. Nàng cảm thấy xấu hổ đến nỗi gần như không dám giáp mặt Rhett, nhưng dường như chuyện này chỉ làm chàng thích thú mà thôi. Mọi chuyện nàng làm dường như là trò tiêu khiển đối với chàng tựa hồ nàng là một chú mèo con lẳng quăng nghịch ngợm vậy.

Đi chơi với chàng thật đầy hứng thú vì chàng rất đẹp trai. Không hiểu sao trước đây nàng không bao giờ để ý đến diện mạo chàng và ở Atlanta, mọi người đều quá bận tâm về những khuyết tật của chàng nên không khi nào bàn đến vẻ bề ngoài của chàng. Nhưng ở New Orleans đây, nàng có thể thấy những phụ nữ khác nhìn chàng như thế nào và mắt họ xao xuyến như thế nào mỗi khi được chàng cúi xuống hôn tay. Việc nhận ra chồng mình đầy sức hấp dẫn đối với các phụ nữ khác và có lẽ họ thêm muốn địa vị mình, khiến Scarlett đột nhiên hãnh diện được sống với chàng ở nơi công cộng.

“Ồ, chúng mình thật đẹp đôi”, nàng thích thú nghĩ thầm.

Phải, như Rhett đã tiên đoán, hôn nhân có thể rất thú vị. Không những thú vị mà nàng còn học được khối điều. Tự bản thân, cái đó đã kỳ lạ vì Scarlett đã tưởng cuộc đời không thể dạy nàng điều gì nữa. Giờ đây nàng cảm thấy mình như một đứa trẻ mỗi ngày lại đi tới một khám phá mới.

Trước hết, nàng vỡ ra rằng kết hôn với Rhett khác xa với kết hôn với Charles hoặc với Frank, Charles và Frank đều tôn trọng nàng và đều sợ cái tính nóng như lửa của nàng. Họ cầu xin ân huệ, khi nào ưng thì nàng ban cho. Rhett thì không sợ nàng và, như nàng thường nghĩ, và cũng chẳng tôn trọng nàng mấy. Chàng cứ làm những gì chàng muốn, nếu nàng không thích thì chàng cười nhạo. Nàng không yêu chàng, nhưng rõ ràng sống với một người như chàng thật là lý thú. Điều lý thú nhất ở chàng vẫn luôn luôn tự kiểm chế được, luôn luôn chế ngự được xúc cảm của mình. “Chắc là vì anh ta không thực sự yêu mình”, nàng nghĩ vậy và cảm thấy khá bằng lòng với tình trạng đó. “Mình chẳng thích anh ta hoàn toàn si mê, bất kể theo cách nào đi nữa”. Tuy nhiên, cứ nghĩ đến khả năng xảy ra như vậy, nàng lại xao Xuyến tò mò một cách nào nức.

Sống với Rhett, nàng được biết thêm nhiều điều mới mẻ về chàng. Vậy mà trước đây nàng đã tưởng là rất hiểu chàng. Nàng phát hiện ra rằng giọng chàng lúc này có thể êm mượt như nhung lụa, lúc sau lại oang oang rửa xả cục cằn. Chàng có thể các câu chuyện về lòng can đảm, đức hạnh, tình yêu và ý thức trọng danh dự ở những nơi chốn kì lạ chàng đã tới, kết một cách rõ ràng là thành thực và tán thưởng để rồi sau đó lại tiếp luôn những chuyện tục tĩu đầy tính yếm thế lạnh lùng. Nàng không biết có người đàn ông nào lại đi kể với vợ những chuyện như vậy, song loại chuyện đó nghe vừa vui vừa ứng hợp với một cái gì đó thô thiển và tầm thường trong nàng. Chàng có thể, trong khoảng khắc, là một người tình nồng nàn, gần như âu yếm và, gần như ngay sau đó, trở thành một con quỷ châm chọc làm bùng nổ chất thuốc súng của tính khí nàng, và lấy thế làm khoái trá. Nàng học được rằng những lời khen của chàng bao giờ cũng hai lưỡi và những lời âu yếm nhất của chàng bao giờ cũng đáng ngờ. Thực tế, trong hai tuần ở New Orleans, nàng đã biết được mọi điều về chàng, trừ cái gì là bản chất thực của chàng.

Một số buổi sáng, chàng cho người hầu gái nghỉ việc, tự tay bê khay điểm tâm đến cho nàng, bón cho nàng ăn như trẻ con, giặt cái bàn chải tóc khỏi tay nàng và chải mái tóc đen dài của nàng kì đến kêu tanh tách. Nhưng có những buổi sáng khác, nàng bị kéo ra khỏi giấc ngủ một cách thô bạo khi chàng lôi tuột chăn mền khỏi người nàng và cù vào gan bàn chân. Đôi khi, chàng chăm chú trang trọng nghe từng chi tiết công việc kinh doanh của nàng, gật đầu tán thưởng sự sắc sảo của nàng, nhưng nhiều lúc khác, chàng lại gọi là ăn bẩn, là cướp đường, là tống tiền. Chàng đưa nàng đi xem kịch, song lại làm nàng phát bực bằng cách thì thầm vào tai nàng rằng chắc Thượng Đế chẳng ưng gì cái loại tiêu khiển này, đưa nàng đi nhà thờ, song lại khẽ kể những điều tục tĩu ngộ nghĩnh, rồi lại cự nàng về tội cười cợt. Chàng khuyến khích nàng nghĩ sao nói vậy, suồng sã và táo tợn. Nàng học ở chàng cái tài chọn những từ sâu cay, những câu châm chọc và cái thú sử dụng chúng để tạo cho mình uy lực đối với mọi người. Song nàng không có ý thức hài hước như chàng để điều độ bớt chất độc địa, cũng chẳng biết cách như chàng mỉm cười tự giễu mình trong khi giễu người khác.

Chàng khiến lái cho nàng vui chơi, bởi nàng đã hầu như quên

không biết cách vui chơi như thế nào: trước đó cuộc đời quá nghiêm túc, quá cay đắng. Chàng biết cách vui chơi và cuốn nàng theo mình. Nhưng chàng không bao giờ vui chơi như một chú bé, chàng là một kẻ mày râu, điều đó nàng không thể quên được, bất kể chàng làm gì. Nàng không thể tự cao với cái ngòi nữ ưu đẳng mà xem thường chàng, mỉm cười như những người đàn bà thường vẫn mỉm cười trước những trò lãng xãng của những gã đàn ông vốn thực chất chỉ là những chú bé.

Mỗi lần nghĩ đến điều đó, nàng thấy hơi khó chịu. Giá có thể cảm thấy mình cao hơn Rhett thì mới thú. Về tất cả những người đàn ông quen biết khác, nàng có thể hạ một câu khinh mạn: “Trẻ ranh!” rồi cho qua. Cha nàng, hai anh em sinh đôi nhà Tarleton với cái tính thích trêu chọc và những trò chơi khăm của họ, anh em nhà Fontaine nhỏ con, lông lá với những cơn khủng khiếp của họ, Charles, Frank, tất cả các chàng đã từng tán tỉnh nàng trong thời kỳ chiến tranh... , thực tế là tất cả, trừ Ashley. Chỉ có Ashley và Rhett là vượt khỏi tầm nhận thức cùng phạm vi quyền lực của nàng, vì cả hai đều là người lớn không còn rơi rớt những yếu tố trẻ con.

Nàng không hiểu Rhett, cũng chẳng mất công tìm hiểu làm gì, mặc dầu chàng, có những điều đôi khi làm nàng bối rối. Chẳng hạn, thỉnh thoảng chàng nhìn nàng một cách kì lạ, khi chàng tưởng là nàng không biết. Quay lại thật nhanh, nàng thường hay bất chợt thấy chàng quan sát nàng với một vẻ cảnh giác, hau háu trong mắt như chờ đợi một cái gì.

- Tại sao anh lại nhìn tôi như thế? Có lần nàng bực dọc hỏi. Như mèo rình chuột ấy! Nhưng chàng liền thay đổi sắc mặt nhanh chóng và chỉ cười. Chẳng mấy chốc, nàng quên đi và không bận óc về điều đó nữa, cũng như về bất cứ điều gì liên quan đến Rhett. Ứng xử của chàng quá thất thường, không lường trước được, hơi đâu mà bận tâm, vả lại, cuộc sống của nàng giờ đây đang rất thú vị... trừ những lúc nàng nghĩ đến Ashley.

Rhett không thể cho nàng có mấy thì giờ rảnh để nghĩ đến Ashley luôn. Ban ngày, hầu như nàng không tơ tưởng gì đến Ashley, nhưng ban đêm, khi khiêu vũ đã mệt hoặc quay cuồng vì uống quá nhiều champagne... đó là lúc nàng nghĩ đến Ashley. Nhiều lần nằm lơ mơ trong cánh tay Rhett với ánh trăng tràn

ngập giường, nàng thầm nghĩ cuộc đời sẽ hoàn hảo biết bao nếu hai cánh tay đang ghì chặt nàng là của Ashley, nếu người đang kéo mớ tóc đen của nàng phủ lên mặt và quấn vào cổ mình là Ashley.

Một lần, nghĩ như vậy, nàng thở dài và quay đầu về phía cửa sổ, một lúc sau nàng cảm thấy cánh tay lực lưỡng dưới gáy nàng trở nên cứng như sắt trong khi giọng Rhett vang lên trong im lặng: “Cầu chúa đầy cái linh hồn nhỏ bé gian xảo của cô xuống địa ngục đời đời”.

Và chàng trở dậy, mặc quần áo, rời khỏi phòng, mặc cho nàng sững sốt phản đối và cắn vụn. Sáng hôm sau, khi nàng đang ăn điểm tâm trong phòng, chàng trở lại, đầu tóc rối bù, say khướt, thái độ cực kì mỉa mai, không xin lỗi cũng chẳng giải thích gì về sự vắng mặt của mình.

Scarlett không hỏi gì và hoàn toàn lạnh nhạt với chàng như kiểu một người vợ bị xúc phạm, và, ăn xong, liền mặc quần áo trước cặp mắt đỏ ngầu của chàng, rồi đi mua sắm đồ. Khi nàng trở về thì chàng đã đi khỏi và mãi đến tối mới lại xuất hiện.

Đó là một bữa ăn lặng lẽ và Scarlett phải hết sức gắng gượng để khỏi nổi cáu vì đây là bữa ăn tối cuối cùng của nàng ở New Orleans và nàng thì muốn thưởng thức món tôm he. Nhưng nàng làm sao ăn cho ngon được dưới con mắt nhìn trừng trừng của chàng. Tuy nhiên, nàng vẫn đả một con tôm to và uống khá nhiều champagne. Có lẽ chính hai thứ đó kết hợp với nhau đã làm sống lại cơn ác mộng cũ của nàng, đêm ấy. Nàng tỉnh dậy, mồ hôi lạnh toát, thốn thức từng cơn đứt đoạn. Nàng lại trở về ấp Tara hoang tàn. Mẹ nàng đã chết và cùng với bà, toàn bộ sức mạnh và sự thông tuệ của thế gian cũng tiêu tan.

Khắp thế gian, không còn ai để hướng về, không còn ai để trông cậy. Một cái gì khủng khiếp đang rượt đuổi nàng và nàng chạy hoài, chạy hoài, chạy miết đến độ trái tim cơ hồ muốn vỡ tung, cảm cổ chạy trong một màn sương mịn màng dày đặc, la hét, mò mẫm tìm cái nơi ẩn náu xa lạ, không tên, ở đâu đó trong màn sương bao quanh nàng.

Khi nàng tỉnh dậy, Rhett đang cúi xuống nàng không nói không rằng, chàng bế nàng lên như một đứa trẻ, ghì sát vào

người. Những bắt thịt rắn chắc của chàng thật dễ chịu, những tiếng thì thầm không thành lời của chàng thật êm dịu và nàng thối nức nở.

- Ồi, Rhett, em rét quá, đói quá và mệt quá mà không tìm thấy nó đâu cả. Em chạy xuyên qua màn sương, chạy miết mà không sao tìm thấy.

- Tìm thấy cái gì, cưng?

- Em không biết. Em ước gì em biết được.

- Lại giấc mơ cũ của em phải không?

- Ồ, phải.

Chàng nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, sờ soạn trong đêm tối và thắp một cây nến. Trong ánh nến, gương mặt chàng, với đôi mắt vẫn tia máu và những nét khắc nghiệt, trở như đá, không sao dò được. Sơ – mi chàng phanh ra tới ngang thắt lưng, để lộ một bộ ngực nâu đầy lông đen. Vẫn còn run lên vì sợ, Scarlett nghĩ thầm: bộ ngực này thật mạnh mẽ, không gì khuất phục nổi. Và nàng thì thào:

- Ghì lấy em đi, Rhett.

- Mình yêu! Chàng vội vàng nói và bế nàng lên, ngồi vào một chiếc ghế lớn, áp nàng vào sát người mình.

- Ồi, Rhett, kinh khủng thay cái đói.

- Sau một bữa ăn tối bảy món kể cả cái con tôm he to đùng ấy, mà lại mê thấy mình sắp chết đói thì quả là kinh khủng thật, chàng mỉm cười nhưng mắt vẫn đầy vẻ ân cần.

- Ồi, Rhett, tôi cứ chạy hoài chạy hủy và sục tìm, mà không sao hiểu mình tìm cái gì. Nó luôn ẩn trong sương mù. Tôi biết nếu tìm thấy nó, tôi sẽ vĩnh viễn được bảo đảm an toàn và không bao giờ lại lâm vào cảnh đói rét nữa.

- Cô tìm kiếm một người hay một vật?

- Tôi không biết. Tôi không bao giờ suy nghĩ về điều đó. Rhett, theo anh, liệu có bao giờ tôi sẽ mơ thấy mình đạt tới cái đích an toàn đấy không?

- Không, chàng vuốt mái tóc bù rối của nàng, tôi cho là không.

Những giấc mơ đâu có diễn ra như thế. Nhưng tôi nghĩ rằng nếu cô quen dần với cuộc sống hàng ngày được bảo đảm yên ổn, ăn no, mặc ấm, cô sẽ thôi không mơ thấy giấc mơ ấy nữa. Và Scarlett ạ, tôi sẽ lo cho cô được an toàn.

- Rhett, anh tốt quá.

- Cảm ơn về lời khen rơi vãi. Phú Quý phu nhân. Tôi muốn cô sáng nào thức giấc cũng tự nhủ:” Mình sẽ không bao giờ lại lâm vào cảnh đói nghèo nữa và không gì có thể đụng tới mình chừng nào Rhett còn đây và chính phủ Hợp Chúng Quốc còn đứng vững”.

- Chính phủ Hợp Chúng Quốc? Scarlett giật mình ngồi dậy hỏi, nước mắt vẫn long lanh trên má.

- Khoản tiền Liên Bang cũ nay đã trở thành của chính đáng. Tôi đã đầu tư phần lớn vào công trái chính phủ.

- Trời đất! Scarlett kêu lên, ngồi thẳng lên trong lòng chàng, quên cả nỗi kinh hoàng vừa đây. Anh muốn nói là anh đã cho bọn Yankee vay khoản tiền đó.

- Với một lãi suất kha khá.

- Lãi trăm phần trăm tôi cũng chẳng thiết! Anh phải bán ngay những phiếu công trái ấy đi. Làm sao anh có thể nảy ra cái ý để bọn Yankee sử dụng tiền của mình!

- Vậy tôi phải làm gì với tiền ấy? Chàng mỉm cười hỏi, nhận thấy mắt nàng không còn trở ra vì sợ nữa.

- À... à... mua tài sản đất đai ở chỗ Ngã Năm ấy. Tôi dám chắc với số tiền có trong tay, anh có thể mua cả khu Ngã Năm.

- Cám ơn, nhưng tôi không muốn mua khu Ngã Năm làm gì. Giờ đây, khi mà cái chính phủ của bọn Bị Thảm đã thực sự nắm được Georgia, không ai có thể biết được điều gì có thể xảy ra. Tôi không cho rằng có cái gì nằm ngoài tầm của lũ chim ó đang sà xuống Georgia suốt từ bắc chí nam, từ đông sang tây. Tôi đang a dua theo chúng như một tên Scallawag chính cống, cô hiểu không, nhưng tôi đâu có tin chúng. Và tôi không đầu tư tiền của mình vào bất động sản, tôi ứng trái khoán hơn. Cái đó có thể giấu được. Còn bất động sản thì đâu có thể giấu.

- Theo anh thì... Scarlett mở đầu, mặt tái đi khi nghĩ đến những xưởng cưa và cửa hàng của mình.

- Tôi không biết. Nhưng đừng tỏ vẻ sợ hãi thế, Scarlett. Vị thống đốc mới đáng yêu của bang ta là một người bạn tốt của tôi. Chỉ là vì thời thế bây giờ quá bất ổn thôi và tôi không muốn cột chặt quá nhiều tiền vào bất động sản.

Chàng bé dịch Scarlett sang một bên đầu gối và cúi xuống với lấy một miếng xì – gà, châm lửa hút. Nàng ngồi đung đưa đôi chân trần, ngắm những bắp thịt cuộn cuộn trên bộ ngực nâu sạm của chàng, quên hết sợ hãi.

- Nhân tiện đang nói chuyện bất động sản, Scarlett ạ, chàng nói, xin báo là tôi sắp xây một ngôi nhà. Cô có thể bắt nạt Frank buộc anh ta về ở nhà bà Pitty, nhưng với tôi thì không. Tôi không tin là mình có thể chịu đựng bà ấy mỗi ngày ngất lên ngất xuống ba lần và hơn nữa, tôi chắc bác Peter sẽ ám sát tôi trước khi để tôi sống dưới mái nhà của gia đình Hamilton thiêng liêng. Bà Pitty có thể mời cô India Wilkes sang ở với bà cho khỏi sợ ngáo ộp. Khi nào trở về Atlanta, chúng mình sẽ ở đây buồng cô dâu chú rể của khách sạn National cho đến khi xây xong nhà. Trước khi chúng mình rời Atlanta, tôi đã mặc cả mua lô đất lớn ở phố Cây Đào, gần nhà Leyden. Cô biết chỗ ấy chứ?

- Ôi, Rhett, thật tuyệt vời! Bấy lâu, tôi vẫn ao ước có một ngôi nhà riêng biết bao! Một ngôi nhà lớn.

- Vậy là cuối cùng, chúng ta đã nhất trí về một cái gì đó. Cô có ưng một ngôi nhà trát stucco trắng với những trang trí bằng sắt rèn như những nhà Creole ở đây không?

- Ô, không đâu, Rhett. Đừng làm cái kiểu cổ lỗ như những nhà ở New Orleans này. Tôi biết rõ mình muốn gì chứ, đó là cái kiểu mới nhất tôi thấy chụp ảnh ở... để tôi nhớ xem... phải, ở trong tuần báo Harper. Nó dựa theo kiểu nhà văn Thụy Sĩ.

- Cái gì Thụy Sĩ?

- Nhà văn.

- Cô đánh vần xem nào.

Nàng đánh vần.

- À, chàng nói và vuốt ria.

- Đẹp lắm nhé, có một cái mái mảng vừa cao vừa dốc, trên nóc có cọc rào, mỗi bên có một tháp nhỏ bằng ván lợp có trang trí và cửa sổ lắp kính xanh đỏ. Nom rất hợp thời trang.

- Chắc là lan can ngoài hiên bằng gỗ chạm cửa xoi?

- Phải.

- Và một diềm gỗ trang trí hình cuộn rủ từ mái hiên xuống?

- Phải, chắc anh đã thấy một ngôi nhà như thế?

- Ơ... nhưng không phải ở Thụy Sĩ. Người Thụy Sĩ là một chủng tộc rất thông minh và rất nhạy cảm với vẻ đẹp kiến trúc. Có thật cô thích một ngôi nhà như vậy không?

- Ồ, thật chứ lại!

- Tôi cứ tưởng là ở với tôi, cô có thể nâng cao được khiếu thẩm mỹ. Tại sao cô không chọn kiểu nhà Creole hay kiểu thuộc địa với sáu cái cột trắng?

- Tôi đã bảo anh là tôi không muốn cái gì nom tồi tàn và cổ lỗ mà. Và bên trong, ta sẽ phủ tường bằng giấy đỏ và treo màn nhung đỏ ở tất cả các cánh cửa gấp. Ôi, ta sẽ bày biện rất nhiều đồ đạc bằng gỗ hồ đào, trải những tấm thảm dày thật sang và... ôi, Rhett, tất cả mọi người sẽ xanh lét mặt lại vì thèm muốn khi trông thấy ngôi nhà của chúng ta!

- Có nhất thiết là mọi người phải thèm muốn không? Được nếu cô thích thế thì họ sẽ phải xanh mặt. Nhưng Scarlett, cô có bao giờ nghĩ rằng trần thiết nhà mình bằng những thứ sang trọng trên qui mô lớn như vậy, trong khi mọi người đều nghèo rớt mồng tơi, là chẳng có "gu" gì lắm không?

- Tôi muốn thế, nàg ngang ngạnh nói. Tôi muốn làm tất cả những ai đã tồi tệ với tôi phải cảm thấy khó chịu. Và chúng ta sẽ mở những tiệc chiêu đãi lớn làm cho cả thành phố ân hận là đã nói xấu tôi.

- Nhưng ai sẽ đến dự những tiệc chiêu đãi của chúng ta?

- Dĩ nhiên là tất cả mọi người.

- Tôi nghi ngờ điều ấy. Đội Cận Vệ lão cựu trào thà chết không

chịu đầu hàng.

- Ô, Rhett, sao mà anh ăn nói kì cục! Cứ có tiền là ai nấy đều ưa.

- Người miền Nam là thế. Tiền của bọn đầu cơ vào qua cửa những nhà cao quý nhất còn khó hơn lạc đà chui qua lỗ kim. Còn như đám Scallawag – tức thị cô và tôi, cùng ạ - nếu người ta nhổ vào mặt chúng ta, vẫn còn may đấy. Nhưng nếu cô muốn thử thì tôi sẽ xin hỗ trợ, cô mình yêu quý ạ, và chắc chắn tôi sẽ rất khoái cái chiến dịch của cô. Và nhân thế, đang bàn chuyện tiền nong, hãy để tôi nói rõ ràng cho cô biết. Cô muốn bao nhiêu tiền mặt để chi cho ngôi nhà và quần áo là lượt của cô, cũng có ngay. Và nếu cô thích đồ nữ trang, cũng được, nhưng phải để cho tôi chọn. Cô “mô-ve-gu” kinh khủng, cùng ạ. Và cô muốn sắm bất cứ cái gì cho Wade và Ella cũng được. Ngoài ra, nếu Will Benteen không đẩy mạnh được việc canh tác bông thì tôi cũng sẵn sàng góp vốn giúp một tay gỡ bí cho cái con voi trắng ấy ở hạt Clayton mà cô thiết tha yêu quý. Thế là đẹp, phải không?

- Tất nhiên. Anh rất rộng rãi.

- Nhưng hãy nghe cho kỹ đây. Không một xu cho cửa hàng và không một xu cho cái xưởng củi nòm của cô.

- Ô, Scarlett nói mặt xịu xuống. Suốt cả tuần trăng mặt, nàng đã nghĩ cách làm sao nêu lên vấn đề cấp bách và nàng đang cần một nghìn đôla mua thêm khoảng đất để mở rộng bãi gỗ. Tôi cứ tưởng anh bao giờ cũng vỗ ngực là người có đầu óc phóng khoáng, bất chấp những tiếng thiên hạ xì xầm về chuyện tôi đi vào kinh doanh buôn bán. Hóa ra anh cũng giống mọi người đàn ông khác – sợ thiên hạ nói rằng trong gia đình, tôi là người mặc quần.

- Tôi đảm bảo là sẽ không ai có thể ngờ vực gì về chuyện trong gia đình Butler, ai là người mặc quần, Rhett dài giọng. Bọn ngu xuẩn muốn nói gì tôi cũng bất cần. Thực tế, tôi khá vô giáo dục để hãnh diện rằng tôi có một người vợ tinh ranh. Tôi muốn cô cứ tiếp tục kinh doanh cái cửa hàng và hai xưởng của ấy. Đó là dành cho các con cô. Khi Wade lớn lên, nó sẽ không muốn mang tiếng sống nhờ bố dượng và bấy giờ nó sẽ kế tục việc quản lí. Nhưng tôi sẽ không bỏ một xu nào vào bất cứ cơ sở kinh doanh nào của cô.

- Tại sao?

- Vì tôi hoàn toàn không muốn đóng góp vào việc cung phụng Ashley Wilkes.

- Anh lại sắp sửa quay cái đĩa hát cũ ấy đấy phỏng?

- Không. Nhưng cô đã hỏi lí do tôi trả lời thế đấy. Và còn một điều nữa. Cô đừng tưởng có thể nhập nhằng sổ sách chi tiêu để đánh lừa tôi, khai man giá cả những bộ cánh của cô và tốn phí về việc xây nhà, hòng lấy bớt tiền mua thêm la hoặc một cái xưởng nào khác cho Ashley. Tôi có ý định giám sát và kiểm tra các khoản chi của cô và tôi biết giá cả mọi thứ đấy.Ồ, đừng có tự ái. Cô có thể làm thế. Tôi không cho rằng điều đó ngoài khả năng của cô. Thực tế, vì những gì liên quan đến ấp Tara và Ashley, tôi cho rằng cô có thể làm tất cả. Với ấp Tara thì tôi không phản đối. Nhưng Ashley thì tôi phải dứt khoát vạch giới hạn. Tôi lỏng cương cho cô, cưng ả, nhưng đừng quên rằng dù sao tôi cũng vẫn dự phòng cả hàm thiếc lẫn đinh thúc đấy.

CHƯƠNG XLIX

Bà Elsing dỏng tai về phía tiền sảnh. Nghe tiếng chân đặc lạnh canh hứa hẹn một châu giải khát, bà quay lại khẽ nói với các bà ngồi thành vòng tròn trong phòng khách, những rổ khôu đặt trên đầu gối.

- Riêng cá nhân tôi sẽ không bao giờ đến thăm Scarlett nữa, bà nói, bộ mặt tao nhã lạnh lùng càng lạnh hơn mọi khi.

Các thành viên khác của Câu Lạc Bộ Khâu May cho Quả phụ Cô Nhi của Liên Bang nhanh nhẩu đặt kim chỉ xuống và kéo dịch những chiếc ghế đu của họ lại sát bên nhau. Tất cả các bà đều háo hức muốn bàn luận về Scarlett và Rhett, nhưng sự có mặt của Melanie đã ngăn cản họ. Ngày hôm qua, đôi vợ chồng này vừa ở New Orleans trở về và hiện đang ở dãy phòng cô dâu chú rể của khách sạn National.

- Hugh bảo tôi nên đến thăm xã giao vì thuyền trưởng Butler đã cứu sống nó, bà Elsing nói tiếp. Và Fanny tội nghiệp đứng về phe nó, tuyên bố bản thân nó cũng sẽ đến thăm. Tôi bảo nó:” Fanny này, nếu không vì Scarlett, thì bây giờ Tommy vẫn còn sống. Đến thăm là sỉ nhục hương hồn Tommy đó”. Và Fanny thật đại dột, nó nói thế này: “Mẹ ả, con không đến thăm Scarlett. Con

đến thăm thuyền trưởng Butler kia mà. Ông ta đã cố hết sức mình để cứu anh Tommy và nếu không thành công thì đó không phải là lỗi của ông ta”.

- Cái bọn trẻ bây giờ thật ngốc nghếch! Bà Merriwether nói. Thăm với nom! (Bộ ngực đồ sộ của bà ưỡn lên phần nộ khi nhớ lại Scarlett đã tiếp nhận lời khuyên của bà về chuyện lấy Rhett với thái độ cục cằn như thế nào). Con Maybelle nhà tôi cũng đại dột y như Fanny nhà chị. Nó bảo nó sẽ cùng Rene đến thăm, vì chính nhờ thuyền trưởng Butler mà Rene thoát khỏi giá treo cổ. Tôi nói nếu Scarlett không liều lĩnh đi lung tung một mình thì Rene chẳng bị nguy hiểm gì hết. Lại cả bố già Merriwether nhà tôi cũng định đến thăm, cụ ấy nói như người lẫn cằn, bảo là cụ ấy rất biết ơn cái tên khốn khiếp ấy, cho dù tôi có thái độ ngược lại. Thực tình, từ khi bố già Merriwether đặt chân đến nhà con mụ Watling ấy, cụ cư xử thật ô nhục. Thăm với nom! Nhất định là tôi không đến, Scarlett lấy một gã như thế là loại mình khỏi giới chúng ta. Đạo hấn là một tên đầu cơ trong thời kỳ chiến tranh, làm giàu trên sự đói khổ của chúng ta, đã đủ tội tệ rồi, nhưng bây giờ, hấn lại ăn cánh với bọn Bị Thảm, bọn Scallawag và là bạn... phải, thật vậy, là bạn của cái tên thống đốc Bullock đê tiện bỉ ổi ấy... Thăm với nom cái gì!

Bà Bonnel thở dài. Đó là một phụ nữ đầy đà, da nâu nâu, vẻ mặt vui tươi.

- Họ sẽ chỉ đến thăm một lần với tính cách xã giao thôi, chị Dolly ạ. Tôi thấy không có lí do gì để trách cứ họ. Tôi nghe nói tất cả những người đã tham gia cuộc trả miếng hôm ấy đều có ý định đến thăm và tôi nghĩ là họ nên làm thế. Cách nào đó, tôi thấy khó tưởng được Scarlett lại là con của mẹ cô ta. Xưa kia tôi học cùng với Ellen Robillard ở Savannah, thật không có cô gái nào đáng yêu hơn và tôi rất quý chị ấy. Giá ông cụ không chống lại chuyện chị ấy định lấy người anh họ Philip Robillard! Kể ra anh chàng chẳng có gì thực sự hư hỏng – lớp trai trẻ bây giờ phải chơi bời một chút, đó là chuyện thường tình. Nhưng Ellen đã bỏ đi và lấy ông già O'Hara, để với ông ta một đứa con gái như Scarlett. Dù sao, tôi cũng phải đến thăm một lần vì lòng tưởng nhớ tới Ellen.

- Trò tình cảm vợ vẫn! bà Merriwether khịt mũi thật mạnh.

Kitty Bonnel có thật chị định đến thăm một người đàn bà chồng chết chưa đầy một năm đã tái giá? Một người đàn bà...

- Mà thực ra chính cô ta đã giết ông Kennedy, India xen vào ngắt lời – giọng cô bình thản mà cay chua – Cứ nghĩ đến Scarlett là cô khó mà lịch sự được do trạnh nhớ, phải, bao giờ cũng trạnh nhớ Stuart Tarleton – và tôi luôn luôn nghĩ rằng ngay cả trước khi ông Kennedy bị giết, giữa cô ta với cái tên Butler đã có nhiều chuyện khuất tất hơn người ta tưởng kia.

Các bà chưa biết sững sờ kinh ngạc trước lời tuyên bố như vậy về một vấn đề như vậy từ miệng một bà cô không chồng, thì đã thấy Melanie đứng ở khung cửa. Quá mãi bàn chuyện phiếm, họ không nghe thấy bước chân nhẹ nhàng của nàng và lúc này, đối mặt với nữ chủ nhân, họ có vẻ như những nữ sinh thì thầm nói chuyện trong lớp bị cô giáo bắt quả tang. Sắc diện thay đổi của Melanie khiến mọi người đã sững sờ lại thêm hoảng sợ. Mặt nàng đỏ hồng lên vì phần nộ chính đáng, cặp mắt hiền dịu của của nàng như tóe lửa, hai cánh mũi rung rung. Trước nay, chưa ai thấy Melanie nổi giận. Không một phụ nữ nào có mặt ở đây nghĩ rằng nàng có thể giận dữ như vậy. Tất cả đều yêu mến nàng, song họ cho nàng là người thiếu phụ dịu dàng nhất, dễ bảo nhất, cung kính nhất đối với người lớn tuổi hơn và không bao giờ có ý kiến riêng của mình.

- Làm sao cô dám nói thế, India? Nàng hỏi, giọng run run vì tức giận. Lòng ghen tị sẽ còn dẫn cô đến đâu nữa? Thật xấu hổ!

Mặt India tái nhợt đi, nhưng cô vẫn ngẩng cao đầu.

- Tôi không rút lui ý kiến, cô đáp gọn.

Nhưng đầu óc cô sôi sục.” Mình có ghen không nhỉ?” cô tự hỏi. Nào Stuart Tarleton, nào Honey và Charles, những hồi ức ấy chẳng phải là lý do chính đáng để cô ghen với Scarlett hay sao? Lẽ nào cô lại không có lý do chính đáng để ghét Scarlett nhất là gần đây cô lại ngờ ngợ rằng cách nào đó người đàn bà ấy đã dăng lưới bẫy Ashley vào tròng? Cô nghĩ thầm: “Tôi có thể nói cho chị biết điều này về Ashley và cô Scarlett quý hóa của chị”. India bị giằng xé giữa ý muốn bao che cho Ashley bằng cách im lặng và ý muốn gỡ cho chàng thoát ra bằng cách nói vung ra hết mọi ý nghi ngờ của mình cho Melanie và bàn dân thiên hạ biết. Như

thế Scarlett sẽ buộc phải buông tha cho Ashley. Nhưng bây giờ chưa phải lúc, cô chưa nắm được bằng chứng gì cụ thể, chỉ mới ngờ ngờ thế thôi.

- Tôi không rút lui ý kiến, cô nhắc lại.

- Vậy thì thật may mà cô không sống dưới mái nhà tôi nữa, Melanie nói, giọng lạnh băng.

India đứng bật dậy, bộ mặt tái xám ửng đỏ lên.

- Melanie, chị - chị là chị dâu tôi... lẽ nào chị lại bất hòa với tôi về chuyện cô ả phóng đăng ấy...

- Scarlett cũng là chị dâu tôi, Melanie nói, nhìn thẳng vào mắt India như thể hai người không hề quen biết nhau. Chúng tôi thân thiết với nhau hơn bất kì hai chị em ruột nào. Nếu cô quên là tôi đã chịu ơn chị ấy những gì, thì tôi đây, tôi vẫn nhớ. Chị ấy đã ở lại với tôi suốt thời kỳ Atlanta bị bao vây, trong khi chị có thể về ấp Tara, trong khi cả cô Pitty cũng chạy trốn về Macon, chị ấy đã đỡ cho tôi sinh cháu Beau giữa lúc bọn Yankee đã ở cửa ngõ Atlanta và đèo bồng hai mẹ con tôi suốt cuộc hành trình khủng khiếp về ấp Tara, trong khi chị có thể để tôi lại ở bệnh viện cho bọn Yankee bắt. Và chị ấy đã chăm sóc, nuôi nấng tôi, kể cả trong những lúc chị ấy kiệt sức và đói ăn. Vì ốm yếu, tôi được dành cho tấm nệm tốt nhất ở ấp Tara. Khi tôi bắt đầu đi lại được, chị nhường cho tôi đôi giày lành lặn duy nhất. Cô có thể quên những điều chị ấy đã làm cho tôi, nhưng tôi thì không. Và khi Ashley trở về, ốm o, chán nản, không nhà không cửa, không xu dính túi, chị ấy đã cứu mạng anh như một người chị gái. Lại khi chúng tôi tính nước phải tha hương lên miền Bắc, nát lòng nát ruột vì phải lìa bỏ Georgia, Scarlett đã can thiệp bằng cách cho Ashley quản lý một xưởng cưa. Còn thuyền trưởng Butler thì đã cứu sống Ashley hoàn toàn vì lòng tốt: rõ ràng Ashley không có ân huệ gì đối với ông ta để đòi được đền đáp! Tôi phải chịu ơn, chịu ơn Scarlett và thuyền trưởng Butler. Nhưng còn cô, India! Làm sao cô có thể quên những ân huệ của Scarlett đối với tôi và Ashley! Làm sao cô có thể coi rẻ mạng anh trai cô đến mức đi bỏ người đã cứu anh ấy? Nếu cô có quì gối trước thuyền trưởng Butler và Scarlett, cũng vẫn là chưa đủ.

- Thôi, Melly, bà Merriwether mạnh mẽ lên tiếng vì bà đã trấn

tĩnh lại, không nên nói với India như thế.

- Tôi cũng đã nghe những điều bà nói về Scarlett, Melanie quay phắt lại bà già to béo với cái vẻ của một dũng sĩ, sau khi rút lưỡi kiếm khỏi người một đối thủ đã gục, hăm hở quay sang một kẻ địch khác. Và cả bà nữa, bà Elsing. Các bà muốn nghĩ gì về chị ấy trong tâm địa nhỏ nhen của các bà, tôi cũng bất cần, vì đó là chuyện của các bà. Nhưng những điều các bà nói về chị ấy trong nhà riêng của tôi hoặc trong tâm tai tôi thì ắt là chuyện của tôi. Mà làm sao các bà có thể thậm chí nghĩ những điều gớm ghiếc như vậy, huống hồ còn nói ra miệng nữa? Phải chăng các bà coi rẻ chồng, con, cha, anh mình đến độ muốn thấy họ chết hơn là sống? Lẽ nào các bà hoàn toàn không biết ơn con người đã liều thân cứu họ? Bọn Yankee có thể dễ dàng nghĩ rằng ông ta có chân trong đảng 3K nếu toàn bộ sự thật vỡ lở ra! Chúng có thể treo cổ ông ấy. Vậy mà ông ấy đã liều mạng vì chồng, con, cha các bà. Vì cả em trai bà, thừa bà Bonnel, và vì con trai, con rể bà, thừa bà Elsing. Thật vô ơn bạc nghĩa, các bà là thế đó! Tôi yêu cầu tất cả các bà phải xin lỗi.

Bà Elsing đứng dậy, nhét đồ khâu vào hộp, miệng mím lại.

- Nếu ai đó bảo ta rằng cô có thể thiếu giáo dục đến thế, Melly... Không, tôi chỉ phải xin lỗi gì hết, India nói đúng. Scarlett là một ả phù phiếm, một ả phóng đảng, là đồ bỏ. Tôi không sao quên được những hành vi của cô ta trong thời gian chiến tranh. Tôi cũng không thể quên được những hành vi đê tiện, hèn hạ của cô ta từ khi cô ta có tí tiền...

- Điều mà bà không thể quên được, Melly cắt ngang, nắm chặt hai bàn tay nhỏ nhắn chống lên mạn sườn, là chị ấy truất bỏ Hugh vì anh ta không đủ thông minh để điều hành xưởng của chị ấy.

- Melly! Các bà đồng thanh rên lên.

Bà Elsing hát đầu và đi ra cửa. Đặt tay lên quả đấm cửa, bà dừng bước và quay lại.

- Melly, bà nói, giọng dịu lại, cháu thân yêu ạ, chuyện này làm ta nát lòng nát ruột. Xưa kia ta là bạn thân nhất của mẹ cháu và ta đã phụ cho bác sĩ Meade đỡ cho cháu ra đời, và ta đã yêu cháu như con đẻ của ta. Nếu đây là một chuyện gì quan trọng thì nghe

cháu nói vậy còn đỡ khổ tâm hơn. Nhưng đây lại là về một người đàn bà như Scarlett, một kẻ sẵn sàng chơi khăm cháu một vỏ cũng như đối với bất kỳ ai trong chúng ta...

Lúc bà Elsing mới nói, Melanie đã rung rung nước mắt, nhưng bà già nói xong thì mặt nàng đành lại.

- Tôi muốn nói mọi người hiểu rằng bất kỳ ai trong số các bà không đến thăm Scarlett thì cũng đừng bao giờ đến thăm tôi nữa đừng bao giờ, tôi không cần.

Một tiếng lao xao ồn ào nổi lên trong khi các bà ngượng ngùng đứng dậy. Bà Elsing đánh rơi hộp khâu xuống sàn và quay vào phòng, mái tóc giả lệch lẹo hẳn đi.

- Không thể thế được! bà kêu lên. Tôi không chịu như thế! Cháu mất tỉnh táo rồi, Melly, nhưng cái đó không phải lỗi tại cháu. Cháu vẫn là bạn tôi và tôi vẫn là bạn cháu. Tôi không chịu để chuyện này chia rẽ chúng ta đâu.

Bà khóc khóc mếu mếu và không hiểu sao Melanie đã ở trong vòng tay bà, cũng khóc nhưng vẫn tuyên bố qua những tiếng nức nở rằng tất cả những lời nàng nói ra đều thật lòng. Nhiều bà khác cũng òa lên khóc và bà Merriwether hỉ mũi ầm ỹ vào chiếc mùi soa, ôm chầm lấy cả bà Elsing lẫn Melanie. Bà cô Pitty, ngây ra như tượng đá chứng kiến toàn bộ cảnh này, bỗng quy xuống sàn trong cái gọi là cơn ngây ngất thật sự họa hoằn mới xảy đến với bà. Giữa cái tình huống hỗn loạn, nào khóc lóc, ngượng ngùng xấu hổ, nào ôm hôn nhau, nào tíu tít đi tìm muối hít và rượu brandy, chỉ có độc một gương mặt bình tĩnh. India Wilkes, thừa lúc không ai để ý, bỏ đi.

Mấy giờ sau, gặp ông bác Henry Hamilton ở tiệm Gái Thời Đại, cụ cố Merriwether thuật lại chuyện xảy ra hồi sáng mà cụ đã nghe được từ miệng bà Merriwether. Cụ kể một cách khoái trá vì cụ lấy làm sung sướng thấy có người đủ can đảm trực diện đương đầu với bà con dâu ghê gớm của cụ và làm bà bẽ mặt. Chắc chắn là cụ chẳng bao giờ có cái can đảm ấy.

- Ở, thế cuối cùng đám đàn bà ngu si đàn độn ấy quyết định thế nào? Ông bác Henry bực bội nói.

- Tôi không biết chắc lắm, cụ cố nói, nhưng tôi thấy hình như

Melly thắng cuộc. Tôi dám cuộc là tất cả sẽ đến thăm họ chỉ ít là một lần. Thiên hạ coi trọng cô cháu gái của anh lắm. Henry ạ.

- Melly thật ngốc nghếch và các bà kia có lí đấy. Scarlett đúng là một con bé giảo hoạt, tôi không hiểu tại sao Charlie lại lấy nó, ông bác Henry lắm bầm nói. Nhưng cách nào đó Melly cũng có lí. Các gia đình có người được thuyền trưởng Butler cứu nên đến thăm, cái đó chỉ là lẽ phải thôi. Nói cho cùng, tôi chẳng thấy Butler có gì đáng chê trách lắm. Chính Scarlett mời bày hầy làm tôi phiền lòng. Nó quá tinh ranh, điều đó chả có lợi cho nó đâu. Ở, tôi cũng phải đến thăm vợ chồng nó. Nói cho cùng, dù là Scallawag hay không, Scarlett vẫn là cháu dâu tôi, tôi dự định đến vào chiều nay.

- Tôi sẽ đi cùng anh, Henry. Dolly hẳn sẽ lên cơn điên loạn khi nghe nói là tôi đã đi rồi. Đợi tôi uống một li nữa đã.

- Không, ta sẽ đến uống ở nhà thuyền trưởng Butler. Tôi phải công nhận điều này: y bao giờ cũng có rượu ngon.

Rhett đã nói Đội Cận Vệ cự trào sẽ không bao giờ chịu đầu hàng và chàng nói đúng. Chàng biết những cuộc đến thăm ít ỏi chẳng có nghĩa gì mấy và chàng biết tại sao họ đến thăm vợ chồng nàng. Các gia đình có người tham gia cuộc đột kích không may của đảng 3K thoát đầu có đến thăm, nhưng sau đó rõ ràng là các cuộc đến thăm đó thưa dần. Và họ không hề mời vợ chồng Rhett Butler đến chơi nhà.

Rhett bảo là nếu không sợ phản ứng của Melanie, ắt chẳng có ai đến, khi chàng phát biểu ý đó, Scarlett không hiểu nhưng nàng gạt đi với vẻ khinh bỉ thích đáng. Bởi lẽ Melanie làm sao có thể có ảnh hưởng gì đối với những người như bà Elsing và bà Merriwether? Việc họ không tiếp tục đến thăm chẳng làm nàng mảy may bận tâm: thực tế, nàng hầu như không nhận thấy sự vắng mặt của họ, vì dãy buồng khách sạn của nàng luôn luôn đầy những khách thuộc loại khác. Người Atlanta gốc gọi đám này là “dân mới”, nếu không muốn dùng một tên gọi bất lịch sự hơn.

Có nhiều “dân mới” trọ ở khách sạn National, cũng như Rhett và Scarlett, họ chờ xây xong nhà riêng. Họ là những người giàu có vui vẻ, rất giống các bạn của Rhett ở New Orleans, ăn mặc

sang trọng, tiêu tiền hào phóng, quá khứ mơ hồ. Tất cả cánh đàn ông đều thuộc phái Cộng Hòa và “đến Atlanta vì công việc liên quan đến chính phủ bang”. Công việc đó là gì Scarlett không biết và cũng chẳng mất công tìm hiểu làm gì.

Kể ra Rhett có thể nói cho nàng biết đích xác: đó là công việc của bà ó đối với thú vật sắp chết. Chúng ngửi thấy mùi chết từ xa và kéo đến rất đúng chỗ để nhồi nhét đầy tể. Chính phủ Georgia do dân tự quản đã chết, bang như thuyền không lái và bọn đại bộm ở các nơi đổ xô đến.

Đám vợ những tên Scallawag và Bị Thảm, bạn của Rhett, lũ lượt đến thăm. Cũng như những “dân mới” mà Scarlett đã gặp khi bán gỗ cho họ xây nhà. Rhett bảo nàng đã buôn bán với họ thì phải tiếp họ và, một khi đã tiếp họ, nàng thấy giao du với họ rất dễ chịu. Họ mặc quần áo rất đẹp và không bao giờ bàn chuyện chiến tranh hoặc thời thế khó khăn, mà chỉ xoay quanh một y phục, những vụ” xì-căng-đan” và bài tây. Scarlett trước đây chưa đánh bài bao giờ, nay vui vẻ vào cuộc và mau chóng trở thành một người chơi bài sắc nước.

Bất cứ khi nào Scarlett có mặt tại khách sạn, phòng nàng cũng đầy khách chơi bài. Nhưng dạo này, nàng đi vắng luôn vì đang quá bận rộn với việc xây nhà mới, chẳng còn đâu thì giờ rảnh để tiếp khách. Những ngày này, có khách đến thăm hay không, nàng cũng chẳng cần lắm. Nàng muốn hoãn mọi hoạt động xã giao cho đến khi xây xong nhà để xuất hiện như bà chủ của tòa nhà lớn nhất Atlanta, nữ chủ nhân của những buổi tiệc liên hoan sang nhất thành phố.

Qua những ngày dài ảm áp, nàng theo dõi ngôi nhà đá đỏ ghép gỗ xám của mình vươn cao lên, vượt hẳn mọi nhà khách ở phố Cây Đào. Quên cả cửa hàng và hai xưởng cưa, nàng suốt ngày ở ngoài công trường tranh cãi với thợ mộc, đấu khẩu với thợ nề, ngày ngà thâu khoán. Nhìn những bức tường nhanh chóng cao lên, nàng hài lòng nghĩ rằng khi nào công việc xong xuôi, đây sẽ là ngôi nhà lớn nhất, đẹp nhất trong thành phố. Thậm chí nó sẽ bề thế hơn cả cái biệt thự của gia đình James, ở gần đó vừa được mua để làm dinh chính thức cho thống đốc Bullock.

Dinh thống đốc rất thanh nhã với những trang trí chạm xoi

trên lan can và mái chìa, nhưng không thấm vào đâu với những tranh trí hình cuộn tinh vi của nhà Scarlett. Dinh thống đốc có một phòng khiêu vũ, nhưng nó giống như một cái bàn bi-a so với cái phòng đồ sộ chiếm toàn bộ tầng ba của nhà Scarlett. Thực tế, nhà nàng hơn dinh thống đốc hoặc bất cứ nhà nào khác trong thành phố về mọi mặt, nhiều vòm, nhiều tháp lớn, tháp nhỏ, nhiều ban công và ống thu lôi hơn, cửa sổ kính màu lại càng nhiều gấp bội.

Một hàng hiên chạy vòng quanh nhà, bốn mặt có bốn cầu thang dẫn lên thêm. Sân rộng có vườn cây xanh với những chiếc ghế sắt mộc mạc đã rải rác đây đó, một chòi hóng mát được gọi một cách hoa mỹ là “vọng lâu” thiết kế theo kiểu gô-tích thuần khiết, như người ta đảm bảo với Scarlett, và hai pho tượng sắt lớn, một pho tượng là một chú hươu và pho kia là một con chó lớn như một con ngựa con nòi Shetland. Đối với Wade và Ella, hơi lóa mắt bởi kích thước to lớn, sự lộng lẫy và ánh mờ tối hợp thời trang của ngôi nhà mới, hai con vật bằng kim khí đó là những nốt vui tươi nhất.

Trong nhà được bài trí đồ đạc đúng như Scarlett mong muốn, thảm đỏ, bàn ghế bằng gỗ hồ đào kiểu mới nhất đánh véc – ni đen, chạm trổ khắp, và bọc bằng vải lông ngựa bóng mượt đến nỗi khi các bà các cô mỗi khi ngồi vào phải rất cẩn thận vì sợ trượt ngã xuống đất. Trên tường, đâu cũng treo gương, gương lớn, gương trụ, đóng khung thiếp vàng – “Nhiều như ở chỗ Belle Watling”, Rhett từng từng nói vậy. Rải rác đan xen vào là những tranh khắc trên thép đóng khung lớn, một số bức dài tới hai mét rưỡi do Scarlett đặt mua tận New York. Tường phủ giấy loại sang màu tối, trần cao và trong nhà bao giờ cũng mờ mờ vì các cửa sổ đều treo rèm nhung dày màu mận, chắn hầu hết ánh sáng mặt trời.

Tựu chung, đó là một tòa nhà khiến ta phải ngáy ngất và khi bước lên những tấm thảm êm ru hoặc gieo mình xuống những chiếc giường nệm lông dày như ôm khít lấy người, Scarlett lại nhớ đến những nhà sàn lạnh và ổ rơm ở ấp Tara mà lấy làm mãn nguyện. Nàng nghĩ đây là ngôi nhà đẹp nhất, bài trí sang trọng nhất nàng từng thấy trên đời nhưng Rhett thì lại bảo đó là một cơn ác mộng. Tuy nhiên, nếu nó làm cho nàng sung sướng thì

càng hay.

- Một người xa lạ không được nghe kể tí gì về chúng ta, ắt cũng biết là ngôi nhà này được xây bằng tiền kiếm được một cách bất chính, chàng nói. Scarlett, cô biết đấy, của phi nghĩa có giàu đâu và cái nhà này là bằng chứng của câu phương ngôn đó. Đây đúng là loại nhà hợp gu với một kẻ trực lợi.

Nhưng Scarlett, trần đầy hạnh phúc và hãnh diện, trong đầu ôm ấp những kế hoạch về các cuộc liên hoan nàng sẽ mở khi nhà cửa đã hoàn toàn ổn định, chỉ bẹo tai đùa Rhett mà rằng:” Tào lao! Anh chỉ được cái huyền thuyên!”

Bây giờ, nàng biết Rhett thích làm cho nàng bứt vênh váo và, khi nào có thể, đều làm nàng mất vui, nếu nàng trót dại lắng nghe những lời chế giễu của chàng. Nếu nàng coi là chàng nói nghiêm túc, nàng ắt buộc phải cãi nhau với chàng mà nàng thì không muốn đấu khẩu vì bao giờ nàng cũng đuối lý. Cho nên hầu như chẳng bao giờ nàng để tai đến những điều chàng nói và những gì nàng buộc phải nghe, nàng cố cho qua, xem như lời bông đùa. Chí ít, cũng cố trong một thời gian nào đó.

Trong tuần trăng mật và phần lớn thời gian họ ở khách sạn National, họ đã chung sống hòa thuận. Nhưng chẳng bao lâu, sau khi dọn về nhà mới và Scarlett tụ tập các bạn mới quanh mình, những cuộc cãi cọ gay gắt đột ngột nổ ra giữa hai người. Đó là những cuộc cãi cọ ngắn, mau chóng tắt, vì Scarlett không thể kéo dài một cuộc đấu khẩu với Rhett, chàng cứ đứng đưng lạnh lùng trước những lời giận dữ của nàng và chờ lúc sơ hở lại chích nhẹ một nhát. Nàng khai chiến, nhưng Rhett không tiếp chiến, chàng chỉ tuyên bố ý kiến của chàng lại dứt khoát đến mức nàng không thể tiếp tục lời đi, coi như chuyện bông đùa được nữa.

Chẳng hạn, khi nàng quyết định phải đổi tên” Cửa hàng tổng hợp Kennedy” thành một cái gì kêu hơn, nàng nhờ chàng nghĩ hộ một cái tên trong đó có chữ : “Emporium”, Rhett bèn gợi ý là “Caveat Emptorium^[113]” bảo đảm với nàng đó là xứng hợp nhất với loại hàng bán trong cửa hiệu. Nàng nghĩ những tiếng đó nghe sang trọng và thậm chí đã đi đến chỗ đặt biển... tên, thì vừa hay Ashley Wilkes thấy ngượng, giải thích cho nàng rõ ý nghĩa

đích thực. Và Rhett được một mẻ cười trước cơn tam bành của nàng.

Lại còn cái cách chàng đối xử với Mammy nữa. Mammy không bao giờ chịu nhượng bộ một li, trước sau vẫn giữ lập trường cho rằng Rhett là một con la mang đồ thặng dư của ngựa. Bà đối với Rhett lễ phép, nhưng lạnh lùng. Bao giờ bà cũng gọi chàng là “thuyền trưởng Butler”, chứ không “cậu Butler”. Thậm chí bà cũng chẳng nhún chân chào cảm ơn khi Rhett tặng bà chiếc váy ngắn màu đỏ mà không bao giờ bà mặc đến. Trong chùng mực có thể, bà giữ cho Wade và Ella tránh xa Rhett, mặc dầu thực tế Wade mê chú Rhett đến độ tôn sùng và Rhett thì hiển nhiên là rất yêu quý thằng bé. Vậy mà, thay vì đuổi Mammy hoặc có thái độ cáu gắt, nghiêm khắc với bà, Rhett lại hết sức tôn kính bà, thậm chí lịch sự hơn nhiều so với thái độ của chàng đối với mọi phụ nữ Scarlett mới quen gần đây. Thực tế, còn lịch sự hơn chàng đối với bản thân Scarlett. Bao giờ chàng cũng xin phép Mammy trước khi đưa Wade đi chơi bằng ngựa và hỏi ý kiến bà trước khi mua búp bê cho Ella. Mà Mammy thì đâu có lịch sự gì đối với chàng cho cam.

Scarlett cho rằng Rhett phải kiên quyết với Mammy cho hợp với cương vị ông chủ, nhưng Rhett chỉ cười mà bảo Mammy mới là chủ nhà đích thực. Chàng làm cho Scarlett điên tiết với lời nhận xét thản nhiên rằng chàng đang chuẩn bị ngậm ngùi xót xa cho nàng khi mà, vài năm nữa, bang Georgia sẽ thoát khỏi sự thống trị của phái Cộng Hòa và phái Dân Chủ trở lại nắm chính quyền.

- Khi phái Dân Chủ có một thống đốc và một cơ quan lập pháp của mình, tất cả cái bọn Cộng Hòa thô bỉ bạn mới của cô sẽ bị gạt hết khỏi bàn cờ và cho về đứng “bar”, hót rác, làm những công việc phù hợp với họ. Và cô sẽ bị bỏ lại trơ trọi, không bạn bè, bất kể là Dân Chủ hay Cộng Hòa. Thế đấy, cho nên cô chớ nên nghĩ đến ngày mai.

Scarlett cười lớn, phần nào nàng cũng có lí, vì bây giờ Bullock đang vững vàng trên ghế thống đốc, hai mươi bảy người da đen tham gia cơ quan lập pháp và hàng nghìn cử tri Dân Chủ ở bang Georgia bị tước quyền bầu cử.

- Phái Dân Chủ không bao giờ trở lại chính quyền được. Giải lắm, họ cũng chỉ có thể làm cho bọn Yankee điên tiết hơn và phá vỡ triển vọng có thể phục hồi. Họ chỉ được cái huênh hoang và tiến hành những cuộc khủng bố ban đêm của đảng 3K mà thôi.

- Họ sẽ trở lại. Tôi biết rõ dân miền Nam. Tôi biết rõ dân Georgia. Họ sùng sỏ và cứng đầu cứng cổ lắm. Dù có phải tiến hành một cuộc chiến tranh nữa để trở lại, họ cũng làm. Nếu cần phải mua cử tri da đen như bọn Yankee đã làm, họ cũng không ngần ngại. Nếu cần có mười nghìn người chết đi bầu cử như bọn Yankee từng sắp đặt, thì cả các thầy ma ở tất cả các nghĩa địa trong bang Georgia sẽ đến nơi bỏ phiếu. Dưới sự cai quản hiền hậu của ông bạn tốt Rufus Bullock của chúng ta, tình hình đang xấu đi đến mức Georgia sắp sửa mửa ông ta ra.

- Rhett, anh đừng dùng những tiếng thô bỉ như thế! Scarlett kêu lên. Anh nói như thế tôi sẽ không vui mừng nếu phái Dân Chủ trở lại nắm chính quyền ấy! Mà anh biết là không phải thế! Tôi sẽ rất vui mừng được thấy họ trở lại, chẳng lẽ anh nghĩ tôi thích trông thấy bọn lính tráng kia là cả khắp nơi, làm tôi nhớ tới... chẳng lẽ anh lại nghĩ... chà, tôi cũng là người Georgia chứ! Tôi rất muốn phái Dân Chủ trở lại chính quyền. Nhưng họ sẽ không làm được điều đó. Không bao giờ. Mà ngay cả nếu có thì cái đó có ảnh hưởng gì đến các bạn tôi. Vì lúc đó chắc họ vẫn còn tiền, còn của chứ, phải không?

- Nếu họ biết giữ. Song cứ cái đà tiêu xài hiện nay của họ, tôi không tin có ai trong bọn họ có thể giữ được tiền của quá năm năm. Đồng tiền đến dễ thì đi cũng dễ. Đồng tiền của họ sẽ chẳng mang lại cho họ cái gì tốt đẹp hơn những điều mà tiền của tôi mang lại cho cô đâu. Rõ ràng là nó đã không làm cho cô trở thành ngựa phải không, con la xinh xẻo của tôi?

Cuộc bất hòa nảy ra từ câu nhận xét sau cùng này kéo dài vài ngày. Sau khi Scarlett mặt sưng mày sỉa bốn ngày liền, không nói gì nhưng rõ ràng vẫn ngụ ý đòi chàng phải xin lỗi, Rhett bỏ đi New Orleans, mang theo Wade, bất chấp sự phản đối của Mammy, và ở lại đó cho đến khi cơn tam bành của Scarlett qua đi. Nhưng nàng vẫn cay cú vì không trị được chàng.

Khi chàng ở New Orleans về, thản nhiên và dịu dàng, nàng cố

hết sức nuốt giận, tạm gác nỗi ấm ức để sau này sẽ nghĩ cách trả đũa. Lúc này, nàng không muốn bận óc với bất cứ điều gì khó chịu. Nàng muốn vui vẻ dốc hết tâm trí vào cuộc liên hoan đầu tiên nàng dự định tổ chức để mừng nhà mới. Đó sẽ là một đêm tiếp tân linh đình có ban nhạc, có trang hoàng bằng cây xanh, với tất cả các hàng hiên căng bạt và một bữa tiệc mà chỉ mới nghĩ đến, nàng đã chảy nước miếng. Nàng định mời tất cả những người quen biết ở Atlanta, tất cả bạn cũ cùng tất cả các bạn mới rất dễ thương nàng đã gặp từ sau khi hưởng tuần trăng mật trở về. Niềm hào hứng khơi dậy bởi bởi cuộc liên hoan sắp tới khiến nàng hầu như quên hết những lời châm chọc của Rhett và trong khi trù tính mọi thứ cho buổi tiếp tân, nàng cảm thấy sung sướng như từ bao năm chưa có năm nào sung sướng đến thế.

Ôi, giàu có thật là thú vị! Tha hồ mở tiệc liên hoan, không cần biết đến tốn phí bao nhiêu! Tha hồ mua những đồ đạc đắt nhất, những chiếc áo dài đắt nhất, những món ăn đắt tiền nhất, không cần nghĩ đến những hóa đơn thanh toán! Thật tuyệt với biết bao, giờ đây nàng có thể gửi những tấm ngân phiếu kha khá cho các bà dì Pauline và Eulalie ở Charleston và cho Will ở ấp Tara! Chà, cái bọn ngu xuẩn ghen ghét dám bảo rằng tiền không phải là tất cả! Rhett thật ngang ngược khi bảo rằng tiền chẳng giúp gì cho nàng!

Scarlett gửi giấy mời cho tất cả bạn bè và người quen, cũ cũng như mới, kể cả những người nàng không ưa. Thậm chí nàng cũng không loại trừ cả bà Merriwether vì tội đã tỏ ra gần như thô lỗ khi đến thăm nàng ở khách sạn National hoặc bà Elsing vì thói lạnh lùng đến độ băng giá. Nàng mời bà Meade và bà Whiting vì mặc dầu nàng biết họ ghét nàng, cũng như biết họ sẽ bối rối gì không có quần áo tươm tất mà mặc để dự một cuộc tụ hội quan trọng như thế. Bởi lẽ lẽ tân gia của Scarlett – hay “quần hội” như cách gọi theo một dành cho các buổi dạ hội kiểu ấy, nửa tiếp tân nửa khiêu vũ – quả là sự kiện giao tế xa hoa nhất mà Atlanta từng thấy, vượt xa mọi cuộc khác.

Đêm hôm ấy, cả ngôi nhà và hàng hiên căng bạt đầy những khách, họ uống sâm banh và rượu “pân”, ăn chả bao bột và sò nấu kem và khiêu vũ theo tiếng đàn sáo kèn trống của ban nhạc

ngồi khuất kín sau một bức tường cây xanh. Nhưng không thấy ai trong số những người mà Rhett đặt tên là “Đội cận vệ cự trào”, ngoài Melanie và Ashley, bà cô Pitty và ông bác Henry, vợ chồng bác sĩ Meade và cụ cố Merriwether.

Nhiều người trong “Đội cận vệ cự trào” đã miễn cưỡng quyết định đến dự “quần hội”. Một số nhận lời vì thái độ của Melanie, một số khác vì cảm thấy mình cùng họ hàng mắc nợ Rhett cái ơn cứu mạng. Nhưng hai ngày trước cuộc chiêu đãi, có tin đồn khắp Atlanta là thống đốc Bullock cũng được mời. “Đội Cận vệ cự trào” bày tỏ sự bất đồng tình của mình bằng một loạt thiệp tỏ ý tiếc là không thể nhận lời mời đầy nhã ý của Scarlett. Và cái nhóm nhỏ bạn bè cũ đến dự đã bối rối nhưng kiên quyết ra về ngay sau khi ông thống đốc bước vào nhà Scarlett.

Scarlett bàng hoàng và tức tối trước thái độ coi thường ấy đến nỗi coi buổi liên hoan như vậy là hồngбет. Ôi, “quần hội” sang trọng của nàng! Nàng đã chuẩn bị với biết bao tình cảm vậy mà quá ít bạn bè cũ và không một kẻ thù cũ nào có mặt để thấy “quần hội” của nàng tuyệt vời như thế nào. Sau khi người khách cuối cùng ra về là lúc tảng sáng, nàng đã muốn òa khóc và găm lên nỗi uất giận, nếu không sợ Rhett sẽ cười rú, không sợ phải đọc thấy trong cặp mắt đen lấp lánh tinh quái của chàng cái câu: “Tôi đã bảo cô thế mà” dù chàng không nói lên thành tiếng. Cho nên nàng đành miễn cưỡng nuốt giận và giả bộ đứng đưng.

Chỉ với Melanie, sáng hôm sau, nàng mới tự cho phép mình để cơn giận bùng nổ.

- Cô lẳng nhục tôi, Melly Wilkes, và cô làm cho Ashley cùng những người khác lẳng nhục tôi! Cô biết rằng họ ắt không về sớm thế nếu cô không kéo họ về theo. Ô, tôi thấy cô mà! Đúng lúc tôi bắt đầu đưa thống đốc Bullock đến giới thiệu với cô thì cô chạy biến như thỏ!

- Em không tin rằng... em không thể tin rằng ông ấy đến dự thật. Melanie nói, vẻ khổ sở. Mặc dầu tất cả mọi người đều bảo...

- Tất cả mọi người? Vậy ra tất cả mọi người đều xì xầm bàn tán về tôi, phải không? Scarlett kêu lên giận dữ. Cô định nói rằng nếu cô biết ông thống đốc sẽ có mặt thì cô cũng không đến, phải không?

- Vâng, Melanie khẽ nói, mắt cảm xuống sàn. Chị thân yêu, trong trường hợp ấy, em ắt không thể đến.

- Trời đất! Vậy là cô cũng sẵn sàng lãng nhục tôi như những người khác!

- Ôi, lạy chúa thương xót! Melly kêu lên, đau đớn thật sự. Em không muốn làm chị phiền lòng. Chị như chị ruột em, chị thân yêu, chị là vợ góa của anh Charles em, và em...

Nàng rụt rè đặt tay lên cánh tay Scarlett, nhưng Scarlett hất ra, lòng sôi sục ước sao có thể găm thét to như ông Gerald những khi ông nổi cơn thịnh nộ. Nhưng Melanie không sợ sấm sét lôi đình của nàng. Và trong khi nhìn thẳng vào đôi mắt xanh nẩy lửa của Scarlett, nàng rướn thẳng đôi vai mảnh dẻ lên và ngược hẳn với vóc dáng và gương mặt trẻ thơ, cả người nàng toát ra một vẻ đĩnh đạc đường hoàng.

- Em lấy làm tiếc là chị đã phiền lòng, chị thân yêu, song em không thể giáp mặt thống đốc Bullock, hoặc bất kì một người Cộng Hòa hay bất kì một tên Scallawag nào. Em sẽ không gặp họ dù là ở nhà chị hay bất kì nhà nào khác. Không, ngay cả nếu em có phải... nếu em có phải... Melanie cố moi óc tìm điều tệ hại nhất nàng có thể nghĩ ra – ngay cả nếu em có phải thô lỗ.

- Cô chê trách bạn bè tôi chăng?

- Không, chị thân yêu. Nhưng họ là bạn chị chứ đâu phải bạn em.

- Phải chăng cô chỉ thích tôi tiếp ông thống đốc ở nhà mình?

Bị dồn đến chân tường, Melanie vẫn chọi mắt với Scarlett không chút nao núng.

- Chị thân yêu, khi chị làm điều gì, chị đều có lý do chính đáng. Em yêu chị, tin chị và em không có tư cách gì để phê phán chị. Và em không cho phép ai phê phán chị trước mặt em. Nhưng ôi, Scarlett!

Đột nhiên, lời chữ bật ra, những lời sôi nổi dồn dập, giọng nhỏ nhẹ mà chứa chất căm thù quyết liệt.

- Chị có thể nào quên những kẻ đó đã làm gì chúng ta? Chị có thể nào quên rằng vì họ mà anh Charles thân yêu đã chết, sức

khỏe của Ashley bị hủy hoại và Trại Mười Hai Cây Sồi bị thiêu trụi? Ôi, Scarlett, chị không thể quên cái tên gớm ghiếc mà chị đã bắn khi hắn còn cầm chiếc hộp đồ khâu của bác gái trên tay! Chị không thể quên bọn lính của Sherman ở Tara, chúng đã ăn cắp đến cả đồ lót của chúng ta như thế nào! Và định phóng lửa đốt ắp, và thực tế đã toan cướp đi thanh gươm của ba em! Ôi, Scarlett, những người chị mời đến buổi liên hoan chính là những kẻ đã cướp của chúng ta, đã hành hạ chúng ta và để chúng ta ngắc ngoải chết đói! Vẫn những kẻ ấy đặt bọn da đen lên cai quản chúng ta, vẫn những kẻ ấy đang cướp bóc chúng ta và tước quyền bầu cử của chồng, cha anh chúng ta! Em thì không thể quên. Em sẽ không bao giờ quên. Em sẽ không để cho Beau của em quên và em sẽ dạy cho các cháu em, con của con em, căm thù những kẻ đó – và cả các cháu của các cháu em nữa, nếu Chúa cho em sống lâu đến thế! Scarlett, làm sao chị có thể quên?

Melanie dừng lại để thở và Scarlett đăm đăm nhìn nàng, sững sốt đến độ tan cơn giận bởi cái nốt cuồng bạo run lên trong giọng Melanie.

- Cô tưởng tôi là một con ngu sao? Nàng sốt ruột vặc lại. Tất nhiên là tôi nhớ chứ! Nhưng tất cả những cái đó là quá khứ, Melly ạ. Giờ, ta có khả năng tận dụng tình thế và tôi đang cố gắng làm việc đó. Thống đốc Bullock và một số người Cộng Hòa tốt có thể giúp ta nhiều việc nếu ta biết cách vận dụng họ.

- Chẳng có người Cộng hòa tốt, Melly nói thẳng thừng. Và em không cần họ giúp đỡ. Mà em cũng không có ý định tận dụng tình thế... nếu đó là tình thế trong tay bọn Yankee.

- Lạy chúa, Melly, tại sao lại giận dữ thế.

- Ôi! Melly kêu lên, vẻ hối hận. Làm sao em lại quá lời đến thế nhỉ! Scarlett, em đâu có muốn làm chị phiền lòng hay chỉ trích chị. Mỗi người nghĩ một cách và ai cũng có quyền có ý kiến riêng của mình. Thôi, chị thân yêu, em yêu chị, chị biết thế và vô luận chị làm gì, tình cảm ấy của em cũng không thay đổi. Và chị cũng yêu em phải không? Em không làm gì cho chị căm ghét em đấy chứ? Scarlett, em sẽ không thể chịu nổi nếu có gì chia rẽ chúng ta... sau tất cả những gì chúng ta đã trải qua cùng nhau! Chị hãy nói là không sao đi.

- Vớ vẩn, Melly, cô đã khuấy một cơn bão trong một chén trà, Scarlett nói một cách miễn cưỡng, nhưng nàng không hất bàn tay lên lên ôm ngang lưng mình.

- Thế chị em ta lại hòa thuận với nhau, Melanie hài lòng nói, nhưng nàng lại dịu dàng nói thêm. Em muốn chúng mình vẫn đi lại thăm nhau như cũ. Chỉ xin chị cho em biết những ngày nào cánh Cộng Hòa và Scallawag đến chị, những hôm ấy em sẽ ở nhà.

- Cô có đến hay không, cái đó hoàn toàn vô nghĩa đối với tôi, Scarlett vừa nói vừa đội mũ và giận dữ ra về. Vẻ mặt đau đớn của Melanie đem lại đôi chút mãn nguyện cho thói hợm hĩnh bị tổn thương của nàng.

Trong những tuần tiếp tân đầu tiên của nàng, Scarlett phải gắng hết sức mới có thể làm ra vẻ hoàn toàn đứng vững với dư luận. Khi nàng không được các bạn bè cũ đến thăm nữa – trừ Melanie, bà cô Pitty, ông bác Henry và Ashley – cũng như không nhận được một thiệp mời đến dự những cuộc liên hoan khiêm tốn của họ, nàng thực sự bối rối và khổ tâm. Nàng đã chẳng chủ động giơ tay ra trước để dàn hòa, chôn mọi hiềm khích cũ và tỏ ra cho những người đó thấy là nàng không hề để bụng về việc họ dị nghị, gièm pha sau lưng nàng, đó sao? Chắc chắn họ phải biết rằng nàng chẳng ưa gì thống đốc Bullock, cũng như họ thôi, song muốn được việc thì phải giữ quan hệ tốt với y. Một lũ ngốc! Nếu ai cũng hòa nhã với bọn Cộng Hòa thì Georgia sẽ rất mau chóng thoát ra khỏi tình trạng bế tắc hiện nay.

Bấy giờ, nàng không nhận chân ra rằng chỉ bằng một nhát, nàng đã vĩnh viễn cắt đứt mọi sợi dây mỏng manh còn ràng buộc nàng với thời xưa, với bạn bè cũ. Ngay cả ảnh hưởng của Melanie cũng không thể nối lại được sợi chỉ nhỏ như tơ nhện ấy. Và lại, Melanie, tuy hoang mang, lòng đau như xé nhưng vẫn trung hậu, không tìm cách cứu vãn. Ngay cả nếu Scarlett có muốn quay trở lại với những nề nếp xưa, bạn bè cũ, bây giờ cũng vô phương rồi. Thành phố đã trưng ra với nàng một bộ mặt lạnh như đá granit. Niềm căm ghét chế độ Bullock trùm luôn lên cả nàng, một niềm căm ghét không cháy ngút cuồng nộ, nhưng đầy quyết liệt lạnh lùng. Scarlett đã đứng sang bên phía kẻ thù và bất luận dòng dõi, quan hệ gia đình như thế nào, giờ đây nàng bị xếp vào loại trở cờ thân Nigger, loại phản bội, một tên Cộng Hòa... và

một tên Scallawag.

Sau một thời gian khổ sở, thái độ giả vờ dửng dưng của Scarlett nhường chỗ cho bản chất thật. Xưa nay nàng vốn không bao giờ mất nhiều thì giờ băn khoăn về những thay đổi thất thường của ứng xử con người hoặc buồn nản lâu về một tuyến hoạt động thất bại. Chẳng bao lâu nàng lại bất chấp mọi điều các gia đình Merriwether, Elsing, Whiting, Bonnel, Meade và vân vân... nghĩ về mình. Chỉ ít, Melanie cũng vẫn đến thăm cùng với Ashley, mà Ashley mới là đáng kể nhất. Và còn khối người khác ở Atlanta sẵn sàng đến dự các buổi tiếp tân của nàng, những người tương đắc với nàng hơn những con gà cổ chấp kia nhiều. Khi nào nàng muốn nhà mình đầy khách khứa, nàng đều có thể mời đám này và họ vui vẻ gấp bội các mục giả ngu ngốc, kiểu cách và khổ hạnh dám chê trách nàng.

Những người này là dân mới đến Atlanta. Một số người quen của Rhett, một số cộng tác với chàng trong những vụ việc bí mật mà chàng gọi là “công chuyện đơn thuần ấy mà, cưng ạ”. Một số là những cặp Scarlett đã gặp khi còn trọ ở khách sạn National, còn một số là chức sắc do thống đốc Bullock bổ nhiệm.

Cái khung cảnh trong đó nàng hiện đang vận động là một mớ phức tạp. Ở đây có gia đình Gelert đã từng sống ở chục bang khác nhau và hình như đã phải rời mỗi bang đó vội vàng vàng khi những mưu đồ lừa đảo của họ bị phát hiện, có gia đình Connington nhờ những mối liên hệ với phòng phóng thích của một bang xa xôi mà phát to, ăn chặn bọn da đen ngu dốt xem như được họ bảo hộ, có gia đình Deal đã từng bán giày “cáctông” cho chính phủ Liên bang cho đến khi lộ tẩy phải trốn sang sống ở châu Âu năm cuối cùng của chiến tranh, có gia đình Hundon, mặc dù nằm trong sổ đen cảnh sát của nhiều thành phố, vẫn luôn luôn thắng cuộc trong những lần đấu thầu hợp đồng nhà nước, có gia đình Carahan, khởi nghiệp từ một sòng bạc, nay đặt cược vào những canh bạc lớn hơn, dùng tiền nhà nước xây dựng những tuyến đường sắt chỉ có trên giấy, có gia đình Flaherty năm 1861 mua muối với giá một xu một bao và năm 1863 trở thành giàu sụ khi giá muối tăng lên gấp năm mươi lần, và gia đình Bart hồi chiến tranh là chủ nhà chứa lớn nhất ở một thành phố lớn trên miền Bắc, nay sinh hoạt trong những giới cao sang

nhất của xã hội Bị Thảm.

Những người như thế, giờ đây, là bạn thân của Scarlett nhưng cái đám thường dự những buổi tiếp tân lớn hơn của nàng bao gồm những người khác có chút văn hóa và thanh lịch, trong đó khá nhiều xuất thân từ những gia đình quyền quý. Cùng với lớp tinh hoa trong đám Bị Thảm, nhiều nhân vật quan trọng ở miền Bắc cũng đến Atlanta, thu hút bởi hoạt động kinh doanh không ngừng phát triển của thành phố này vào thời kỳ tái thiết và mở rộng. Những gia đình Yankee giàu có gửi các cậu con trai xuống miền Nam để thăm dò khảo sát biên giới mới và nhiều sĩ quan Yankee, sau khi giải ngũ lập cư vĩnh viễn luôn ở cái thành phố mà họ đã chiến đấu gay go biết bao mới chiếm được. Thoạt đầu, là người xa lạ, họ vui sướng nhận lời mời đến những cuộc liên hoan xa hoa của Butler phu nhân giàu có và hiếu khách, nhưng chẳng bao lâu, họ tìm cách lảng, họ tìm cách lảng xa môi trường của nàng. Họ là những người tử tế và chỉ cần một thời gian ngắn tiếp xúc với bọn Bị Thảm và phép tắc Bị Thảm là đủ ghét chúng không kém gì dân bản địa Georgia. Nhiều người trở thành đảng viên đảng Dân Chủ và đặc sệt miền Nam hơn cả dân miền Nam chính cống.

Một số người lạc điệu khác trong “hội” của Scarlett sở dĩ còn lưu lại đây chỉ vì không có nơi nào khác hoan nghênh họ. Họ hẳn sẽ dễ chịu hơn nhiều trong những phòng khách nhỏ yên tĩnh của “Đội cận vệ cự trào”, song “Đội cận vệ cự trào” lại dứt khoát không tiếp bất kì ai trong bọn họ. Trong số này, có những bà giáo, cô giáo Yankee đến miền Nam, lòng chứa chan mong muốn nâng cao trình độ cho những người da đen và Scallawag bẩm sinh, thuộc huyết thống Dân Chủ nhưng đã chạy sang hàng ngũ Cộng Hòa sau khi Liên bang đầu hàng.

Thật khó mà nói trong hai loại: các nữ giáo viên Yankee thiếu đầu óc thực tế và bọn Scallawag, loại nào bị cư dân gốc thành phố ghét thậm tệ hơn, nhưng có lẽ cán cân nghiêng về bên loại thứ hai. Đối với các nhà giáo nữ người ta có thể cho qua bằng một câu: “Ờ, người ta có thể chờ đợi gì ở cái đám Yankee thân Nigger ấy? Cố nhiên, họ nghĩ bọn Nigger cũng tốt như họ!” Nhưng với những người Georgia chạy sang phái Cộng Hòa vì lợi lộc cá nhân thì chẳng có lí do gì biện hộ nổi.

“Chúng tôi có thể chịu đói được thì các người cũng phải chịu được”, đó là quan điểm của “Đội cận vệ cự trào”. Nhiều cự binh Liên bang, thông cảm nỗi sợ điên đầu của những người thấy gia đình mình túng thiếu, tỏ ra khoan dung hơn đối với các chiến hữu cũ đã thay đổi màu sắc chính trị để cho gia đình khỏi chết đói. Nhưng phái nữ trong “Đội cận vệ cự trào” thì không chịu, mà nữ vốn là quyền lực quyết liệt, không thể lay chuyển được đằng sau ngai vàng xã hội. Giờ đây, trong tim họ, sự nghiệp bại vong lại mãnh liệt hơn, thân thiết hơn cả vào thời kì chói lọi vinh quang nhất. Giờ đây, nó là một vật thờ. Tất cả những gì có liên quan đến nó đều là thiêng liêng, mồ những người ngã xuống vì nó, những bãi chiến trường, những lá cờ rách tơi tả, những thanh gươm treo bắt chéo nhau trong những tiền sảnh, những lá thư mực đã phai gửi từ tiền tuyến, những cự chiến binh. Những người phụ nữ ấy quyết không giúp đỡ, không an ủi, không khoan nhượng kẻ thù hôm qua và giờ đây Scarlett bị liệt trong số những kẻ thù. Trong cái xã hội hỗn tạp ấy, xuất sinh từ nhu cầu của tình hình trính trị, chỉ có một điều chung cho tất cả. Đó là tiền. Vì đa số trong bọn họ, trước chiến tranh chưa bao giờ có đến hai mươi lăm đô trong túi, cho nên bây giờ, họ lao vào một cơn tiêu tiền cuồng loạn chưa từng thấy ở Atlanta.

Với phe Cộng Hòa nắm dây cương chính trị, thành phố bước vào một kỉ nguyên phung phí và phô trương, trong đó sự đồi bại và thô bỉ được phết một lớp vec -ni mỏng hào nhoáng thanh lịch. Trước đây, chưa bao giờ cái hố ngăn cách tầng lớp cự giàu và những người bần cùng lại rộng hoác ra đến thế. Đám người ở trên chóc không hề nghĩ gì đến những người xấu số, tất nhiên trừ người da đen. Bọn này phải được những thứ thượng hảo hạng, trường học và chỗ ở tốt nhất, quần áo thơm tất nhất, những trò vui chơi giải trí rôm rả nhất, vì họ là lực lượng chính trị và mỗi lá phiếu của người da đen đều là đáng kể. Nhưng còn những người công dân Atlanta bị bần cùng hóa trong thời gian gần đây, thì họ có thể chết đói và gục xuống ngay giữa trung tâm thành phố cũng chẳng ai trong đám Cộng Hòa mới phát thêm quan tâm.

Scarlett đắc thắng cười trên đầu ngọn sóng của dòng phàm tục ấy, một cô dâu mới, đẹp, thách thức trong y phục lộng lẫy, với hậu thuẫn vững chắc là tài sản của Rhett. Đó là một thời đại

phù hợp với nàng, sống sượng, lẻo lết, phô phang, đầy những phụ nữ trưng diện quá đáng, những nhà quá nhiều đồ đạc bài trí, quá nhiều nữ trang, quá nhiều ngựa nghèo, ê hề đồ ăn thức uống, whisky chảy tràn như suối. Thi thoảng, khi thư tâm lại để suy nghĩ, Scarlett biết không ai trong số đồng bọn mới của mình có thể gọi là phu nhân theo đúng tiêu chuẩn nghiêm ngặt của bà Ellen. Song nàng đã nhiều lần dứt bỏ với tiêu chuẩn của bà Ellen từ cái ngày xa xôi khi nàng đứng trong phòng khách chỗ áp Tara và quyết định làm người tình của Rhett và bây giờ chả mấy khi nàng cảm thấy lương tâm cắn rứt nữa. Có thể những người bạn mới ấy, mới một cách chặt chẽ, không thuộc tầng lớp thượng lưu, nhưng cũng như những người bạn của Rhett ở Orlean, họ là bạn chơi rất thú! Thú hơn nhiều so với các bạn thửa xưa ở Atlanta, những con người thúc thủ cam phận, chỉ biết cung cúc đi nhà thờ và đọc Sechxoia. Mà nàng thì bao lâu nay không được vui chơi, trừ cái màn xen ngăn là tuần trăng mật vừa qua, cũng như không hề biết đến cảm giác an toàn. Giờ đây, an toàn rồi, nàng muốn khiêu vũ, muốn chơi, muốn quây phá âm ỉ, muốn nhồi nhét cao lương mỹ vị và rượu ngon, muốn trưng diện lụa là, xa-tanh, muốn lút mình trên giường lông chim và đệm êm ru. Và nàng tận hưởng mọi cái đó. Được khuyến khích bởi thái độ chấp nhận một cách thích thú của Rhett, giờ đây hoàn toàn dứt bỏ mọi kiềm chế của thời thơ ấu, thoát cả nỗi sợ lại rơi vào cảnh nghèo khổ, nàng đang tự cho phép mình làm cái điều xa xỉ nàng vẫn hằng mơ ước: làm đúng như ý thích của mình, và bảo thẳng vào mặt những kẻ không thích thế: quý bắt các người đi!

Nàng thấm cái say sưa kì thú đặc biệt của những loại người mà cách sống là một cái tát cố tình giáng vào mặt xã hội có tổ chức – con bạc, trùm lừa đảo, nữ giang hồ quý phái, tất cả những kẻ thành công bằng trí xảo. Nàng nói và làm đúng như ý thích và ngày một ngày hai, nàng trở nên ngạo ngược vô hạn độ.

Nàng không ngần ngại tỏ ra khiêu kì với các bạn mới trong đám Cộng Hòa và Scallawag, nhưng không một tầng lớp nào bị nàng đối xử thô lỗ hoặc xúc phạm hơn các sĩ quan Yankee đồn trú và gia đình họ. Trong tất cả các mớ hỗn độn tạp những người đổ xô đến Atlanta, chỉ có cánh nhà binh là bị nàng từ chối không tiếp hoặc không kham nổi. Thậm chí nàng còn bắt nã với họ một cách vô cơ nữa kia. Melanie không phải là người duy nhất không thể

quên được một bộ quân phục xanh nghĩa là thế nào. Đối với Scarlett, bộ quân phục ấy với những chiếc khuy vàng ấy bao giờ cũng gợi lại những nỗi đau kinh hoàng của thời kì bị bao vây, nỗi khủng khiếp trên đường trốn chạy, những cuộc cướp bóc và đốt phá, cảnh nghèo khổ đến độ tuyệt vọng và công việc cực nhọc ở ấp Tara. Gần đây, khi nàng đã giàu có và an toàn trong quan hệ hữu hảo với vị thống đốc và nhiều nhân vật Cộng Hòa hàng đầu, nàng có thể hạ nhục mọi tên mặc quân phục xanh nàng gặp và thực tế nàng đang làm thế.

Có lần, Rhett đã uể oải vạch cho nàng rõ rằng phần lớn khách nam giới tụ tập dưới mái nhà họ, cách đây không lâu, còn mặc bộ quân phục đó nhưng nàng đáp lại rằng một người Yankee chỉ ra dáng người Yankee khi khoác một bộ quân phục xanh, khiến Rhett đành nhún vai mà rằng: “Ôi sự nhất quán, người thật đáng quý thay!”.

Ghét cay ghét đắng màu xanh ấy, Scarlett càng khoái làm đám nhà binh mất mặt vì việc đó làm họ bàng hoàng. Các gia đình sĩ quan đồn trú có lí do để bàng hoàng vì đa số bọn họ là những người trầm tĩnh, có giáo dục, họ cô độc trên một mảnh đất cừu địch, ước ao muốn về miền Bắc, hơi xấu hổ vì cái đám hạ lưu cầm quyền mà họ buộc phải ủng hộ - thực tế họ thuộc một tầng lớp ưu đẳng hơn đám người liên kết với Scarlett một trời một vực. Tất nhiên, đám vợ sĩ quan bản khoản không hiểu sao bà Butler giàu sang lại đi o bế những phụ nữ như mụ Bridget Flaherty tóc đỏ hạ lưu trong khi coi rẻ họ một cách vô cơ như vậy.

Nhưng ngay cả những phụ nữ được Scarlett o bế cũng phải chịu đựng nàng nhiều bề. Tuy nhiên, họ vẫn vui vẻ. Đối với họ, Scarlett không những giàu có, sang trọng mà còn đại diện cho chế độ cũ với những danh tước cũ, những dòng họ cũ và truyền thống cũ của nó mà họ hết lòng mong muốn được hòa nhập vào làm một. Những dòng họ lâu đời mà họ ngưỡng mộ có thể đã từ Scarlett, song đám phụ nữ của giới quý tộc mới đâu có biết điều đó. Họ chỉ biết cha Scarlett đã từng có rất nhiều nô lệ, mẹ nàng là một người thuộc dòng họ Robillard ở Savannah và chồng nàng là Rhett Butler ở Charleston. Và với họ, thế là đủ. Nàng là mũi chêm nhọn đưa họ thâm nhập cái xã hội ngày xưa mà họ muốn bước vào, cái xã hội đã kinh thị họ, không thềm đến đáp lễ những cuộc

thăm hỏi của họ và chỉ lạnh lùng cúi chào họ trong nhà thờ. Thực tế, nàng còn hơn cả mũi tên tiêm kích đưa họ vào xã hội thượng lưu. Đối với họ, những kẻ vừa mới vượt qua buổi đầu lập thân tối tăm, nàng đã là xã hội thượng lưu. Bản thân chỉ là những phu nhân rởm, họ không nhìn ra những thói hợm hĩnh rởm của Scarlett, cũng như nàng chẳng hề tự biết mình. Họ nhìn nhận nàng theo con mắt tự đánh giá của chính nàng và chịu đựng nàng đủ vánh đủ vẻ, những điệu bộ làm duyên làm dáng, những cơn tam bành, thái độ ngạo mạn, thô lỗ ra mặt và cách nói năng bộc trực về những khuyết tật của họ.

Mới từ số không ngoi lên, hoàn toàn thiếu tự tin, họ lại càng lo sao tỏ ra tao nhã và không dám nổi nóng và vặc lại, sợ bị coi là không ra dáng phu nhân. Bằng mọi giá, họ phải là những bậc nói chuyện, ta hẳn sẽ ngỡ là họ không có chân cẳng, không có chức năng tự nhiên gì hoặc mù tịt về thế giới độc ác xấu xa này. Hẳn không ai có thể nghĩ rằng cái cô nàng Bridget Flaherty với làn da trắng ngần bất chấp ánh nắng mặt trời, với giọng Ireland đặc sệt, đã ăn cắp toàn bộ tiền dành dụm cất giấu của ông bố để trốn sang Mỹ làm hầu phòng trong một khách sạn ở New York. Và, cứ quan sát cái u uất kiểu liễu yếu đào tơ của Sylvia Connington (trước kia là Sadie Belle) và Mamie Bart, hẳn không ai ngờ là ả thứ nhất đã lớn lên ở tầng trên cái tửu điểm của cha ả ở Bowery^[114] và hầu bàn vào những lúc đông khách, còn mục thứ hai theo người ta nói, đã xuất thân từ một nhà thổ do chính chồng mục làm chủ. Phải, giờ đây, họ đã là những con người yếu điệu thanh tân, có nơi có chốn đàng hoàng, yên ổn.

Cánh đàn ông, mặc dầu làm ra tiền, học những cung cách mới khó khăn hơn hoặc kém kiên nhẫn hơn trước những đòi hỏi của lớp quý tộc mới. Họ uống đầy rượu trong những buổi tiệc, thường có một vài ông khách ở lại đêm ngoài dự kiến. Họ không uống như các bạn nam của Scarlett thời con gái. Họ trở nên u mê, đần độn, xấu xí hoặc tục tĩu. Hơn nữa, dù nàng có đặt bao nhiêu ống nhổ lù lù trước mặt họ, bao giờ những sáng hôm sau, các tấm thảm cũng hoen đầy nước bã thuốc.

Nàng vừa khinh họ vừa thú họ. Vì thú họ, nàng thường mời họ đến đây nhà. Và vì khinh họ, hễ họ làm nàng khó chịu là nàng hê họ đi với quý, chẳng cần phải lựa lời. Nhưng họ vẫn chịu đựng.

Thậm chí họ chịu đựng cả Rhett, một điều khó khăn hơn vì Rhett đi guốc trong bụng họ và họ biết thế. Chàng không ngần ngại phơi trần bản chất họ ngay trong nhà chàng, bao giờ cũng vững lý khiến họ cứng họng không cãi lại được. Không hề xấu hổ về cách làm giàu của mình, chàng cứ đương nhiên coi như họ cũng không biết xấu hổ về bước khởi nghiệp của họ và chẳng mấy khi bỏ lỡ cơ hội nhắc đến những vấn đề mà theo sự thỏa thuận chung, ai nấy đều thấy nên lờ đi cho lịch sự.

Không ai lường được lúc nào chàng có thể vừa nhấp nhấp một li rượu punch vừa nhận xét bằng một giọng hòa nhã: “Ralph này, giá tôi tinh khôn một chút thì tôi đã bắt chước anh kiếm tiền bằng cách bán các cổ phần mỏ vàng cho đám cô nhi quả phụ thay vì vượt rào phong tỏa. Như vậy an toàn hơn nhiều”. “À, Bill, tôi thấy là anh có đôi ngựa mới. Bán được mấy nghìn cổ phiếu nữa về những tuyến đường sắt trên giấy hả? Làm ăn khá đấy, chàng trai trẻ!”. “Xin chúc mừng anh thầu được cái hợp đồng ấy với Nhà nước, Amos. Tiếc cái là anh phải đâm mồm nhiều người mới giành được”.

Cánh phụ nữ cảm thấy chàng thô bỉ một cách khả ố, không chịu nổi. Sau lưng chàng, cánh đàn ông chửi vụng chàng là đồ con lợn, đồ con hoang. Dân Atlanta mới ghét chàng chẳng kém gì dân Atlanta gốc và chàng không hơi đâu tìm cách giải hòa với bất cứ bên nào. Chàng cứ theo cách mình vui thú, miệt thị, đứng vững với dự luận của những người xung quanh, xã giao đến mức tự thân sự xã giao ấy đã là một hành động xúc phạm. Đối với Scarlett, chàng vẫn còn là một câu đố hóc hiểm, nhưng là một câu đố mà nàng đã thôi không thiết moi móc đoán cho ra nữa. Nàng tin chắc rằng không có gì làm chàng vừa ý hoặc có thể làm chàng vừa ý, rằng hoặc chàng ước muốn một cái gì đến tột độ mà không được, hoặc chẳng bao giờ ước muốn một cái gì hết, nên bất cần mọi thứ. Chàng cười mọi điều nàng làm, khuyến khích những hành vi ngông cuồng và ngạo ngược của nàng, chế giễu những điệu bộ giả đò của nàng... và bỏ tiền trả mọi phí tổn.

CHƯƠNG L

hett không bao giờ đi trịch khởi những cung cách ngọt xót và

 Rình bơ của mình, ngay cả trong những lúc thân mật gần gũi nhất của hai vợ chồng. Nhưng Scarlett không bao giờ rút bỏ được cái cảm giác cũ là chàng vẫn kín đáo quan sát nàng, biết rằng nếu bất thành linh quay đầu lại, nàng sẽ bất chợt thấy trong mắt chàng cái vẻ suy đoán, chờ đợi, cái vẻ kiên nhẫn tới mức gần như dễ sợ, mà nàng không hiểu nổi.

Đôi khi, sống với chàng rất thoải mái, mặc dầu, chàng có cái thói quen tệ hại là không cho phép ai nói dối, giở trò man trá hoặc huênh hoang trước mặt chàng. Chàng lắng nghe nàng kể chuyện về cửa hàng, về hai xưởng cưa, về tiệm giải khát, về đám tù lao công và chi phí nuôi họ, và cho nàng những lời khuyên sắc sảo, thiết thực. Chàng có thể liên miên dự các cuộc vui nàng mê thích, nhẩy không biết mệt và có cả một kho vô tận các truyện tiếu lâm để đả nàng vào những buổi tối hiếm hoi chỉ có hai vợ chồng ngồi trước tách cà phê và ly rượu brandy sau khi bàn ăn đã dọn sạch. Nàng thấy là chàng sẵn sàng cho nàng bất cứ cái gì nàng mong muốn, trả lời bất cứ câu gì nàng hỏi, chùng nào nàng thẳng thắn và kiên quyết chối từ mọi thứ nàng định tìm cách giành đoạt bằng thủ đoạn quanh co, bằng những lời bóng gió và thói mồi chài của đàn bà. Chàng có thói quen nhìn thấu ruột gan nàng và cười man rợ làm cho nàng chùng hứng.

Ngẫm về thái độ đối xử vừa dửng dưng vừa ngọt ngào chàng thường dành cho nàng, Scarlett luôn tự hỏi tại sao Rhett lại lấy mình, tuy thắc mắc đó không phải tò mò thực sự. Đàn ông thường kết hôn vì tình yêu, hoặc vì tiền, hoặc để có một tổ ấm, có con cái, nhưng nàng biết chàng lấy nàng không phải vì bất cứ động cơ nào kể trên. Chàng không hề yêu nàng, đó là cái chắc. Chàng nói chàng thà sống trong một khách sạn quy củ còn hơn ở nhà. Và chàng không bao giờ đả động đến chuyện con cái như Charles và Frank trước kia. Có lần, khi thử làm duyên với chàng, nàng hỏi tại sao chàng lấy nàng, Rhett bèn trả lời với một ánh tinh nghịch trong mắt khiến nàng tức sôi lên: “Tôi lấy mình để nuôi làm vật cảnh, cưng ạ”.

Không, chàng lấy nàng không vì bất cứ lí do thông thường nào khiến đàn ông lấy đàn bà. Chàng lấy nàng chỉ vì cần nàng và không thể giành được nàng bằng cách nào khác. Chàng đã thừa nhận như thế ngay cái đêm chàng ngỏ lời cầu hôn. Chàng đã cần

nàng như Belle Watling vậy. Một ý nghĩ chẳng thú vị gì! Thực tế, đó là một sự lảng nhục trắng trợn. Nhưng nàng nhún vai cho qua như đã học được cách nhún vai cho qua mọi sự khó chịu. Họ đã ngã giá với nhau, và nàng hoàn toàn bằng lòng với phần của mình trong cuộc mặc cả ấy. Nàng hi vọng chàng cũng hài lòng, song nếu chàng không thỏa mãn thì nàng cũng chẳng bận tâm gì lắm.

Nhưng một buổi chiều khi nhờ bác sĩ Meade khám cho về một chứng rối loạn tiêu hóa, nàng được biết thêm một điều khó chịu mà nàng không thể nhún vai cho qua. Sẩm tối hôm ấy, với một ánh căm giận thật sự trong mắt, nàng ùng ùng bước vào phòng ngủ và báo cáo Rhett biết là nàng đã có thai.

Chàng đang ườn mình trong chiếc áo ngủ bằng lụa giữa một đám khói thuốc lá và mắt chàng nhìn xoáy vào nàng trong khi nàng nói. Song chàng không mở miệng. Chàng lặng lẽ quan sát nàng, nhưng trong khi chờ nàng nói tiếp, tư thế của chàng có một cái gì căng thẳng lọt khỏi mắt nàng. Phẫn nộ và tuyệt vọng choáng hết tâm trí nàng, loại trừ một ý nghĩ khác.

- Anh biết là tôi không muốn có đứa con nào nữa hết! Xưa nay, tôi không bao giờ muốn có con! Cứ khi nào tình hình có cơ phát đạt là tôi lại phải có con! Chao, anh đừng có ngồi đấy mà cười! Anh cũng không muốn có con cơ mà. Ôi, Đức Mẹ!

Nếu quả Rhett chờ nàng nói, thì đó không phải là những lời chàng muốn nghe. Mặt chàng hơi đanh lại và đôi mắt trở nên trống rỗng không lộ một tình cảm gì.

- Ờ, tại sao không đem cho cô Melly? Cô chẳng đã bảo tôi là cô ấy dở hơi đến độ thèm muốn một đứa con nữa sao?

- Ôi, tôi có thể giết anh! Tôi sẽ không để, tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không để đâu!

- Thật ư? Xin cô nói tiếp đi.

- Ồ, có cách giải quyết. Tôi không còn là một con bé nhà quê ngu ngốc xưa kia nữa đâu. Bây giờ, tôi biết là một người đàn bà, một khi không muốn có con, thì sẽ không có con. Có cách...

- Scarlett, cô điên rồi. Nói thật đi, cô chưa làm gì chứ?

- Chưa, nhưng tôi sẽ làm. Chẳng lẽ anh nghĩ rằng tôi chịu để cho toàn thân lại sồ sề ra giữa lúc đang có eo thon thả, đang vui chơi thoải mái và...

- Cô mò đâu ra cái ý ấy thế? Ai mách cho cô những trò ấy?

- Mamie Bart... chị ta...

- Hèn nào, bà chủ nhà thổ thì làm gì chả biết những ngón ấy. Mụ ấy sẽ không bao giờ được đặt chân vào nhà này nữa, cô hiểu chưa? Nói cho cùng, đây là nhà của tôi và tôi là chủ. Thậm chí tôi không muốn cô nói với mụ ấy nữa kia.

- Tôi sẽ làm những gì tôi thích. Buông tôi ra. Tại sao anh phải lo?

- Cô có một con hay hai mươi con, tôi cũng bất cần, nhưng tôi lo cô chết.

- Chết ư? Tôi ấy à?

- Phải, chết đấy. Tôi chắc Mamie không nói với cô về những nguy hiểm có thể xảy đến với một người đàn bà khi làm một điều như vậy.

- Không, Scarlett miễn cưỡng nói. Chị ta chỉ bảo làm thế là gọn chuyện êm ru.

- Trời, tôi sẽ giết nó! Rhett kêu lên, mặt xạm lại vì giận dữ. Chàng cúi nhìn vào mặt hoen nước mắt của Scarlett và một phần nộ khí tan đi, nhưng sắc diện vẫn nghiêm nghị, dữ dằn. Đột nhiên, chàng bế nàng lên tay và ngồi xuống ghế, ghì chặt vào mình như sợ mất nàng vậy.

- Nghe này, cô bé của tôi, tôi không muốn cô đùa với mạng sống của cô. Nghe rõ không? Lạy Chúa, tôi cũng không muốn có con gì hơn cô, song tôi có thể nuôi chúng. Tôi không muốn nghe cô xõ ra những điều rồ dại nữa và nếu cô cả gan thử... Scarlett, tôi đã có lần thấy một cô gái chết như thế nào. Cô ta chỉ là một... chặc, nhưng cô thuộc một loại khác. Chết cách ấy không nhẹ nhàng gì. Tôi...

- Kia Rhett! Nàng kêu lên sững sốt đến quên cả nỗi đau đớn khổ sở của mình trước giọng đầy xúc động của chàng. Ở đâu... ai...

- Ở New Orleans... ồ, cách đây bao năm rồi. Hồi ấy tôi còn trẻ về dễ bị ấn tượng – đột nhiên, chàng cúi đầu, áp môi hôn lên tóc nàng.- Cô sẽ phải sinh con, cho dù tôi có phải cùm cô vào cổ tay tôi suốt chín tháng tới.

Nàng ngồi dậy trong lòng chàng, nhìn chăm chăm vào mặt chàng với vẻ tò mò không giấu giếm. Dưới cái nhìn ấy, mặt chàng đột nhiên hòa nhã và dịu đi như có phép thần xóa sạch mọi nét căng thẳng. Chàng nhướn lông mày và nhếch mép.

- Anh thiết tôi đến thế ư? Nàng hỏi, mí mắt sụp xuống.

Chàng bình thản nhìn nàng như để ước lượng xem có bao nhiêu phần làm duyên làm dáng đằng sau câu hỏi. Đọc thấy ý nghĩa thật sự hàm chứa trong thái độ nàng, chàng hững hờ trả lời:

À, phải. Cô thấy đấy, tôi đã đầu tư vào cô bao nhiêu tiền, lẽ nào tôi lại muốn mất trắng.

Melanie ra khỏi phòng Scarlett mệt rũ vì căng thẳng, nhưng sung sướng trào nước mắt với việc Scarlett sinh con gái. Rhett đứng trong tiền sảnh, vẻ căng thẳng, giữa những mẫu xi – gà làm cháy thủng lỗ chỗ tấm thảm đẹp.

- Bây giờ anh có thể vào được rồi, thuyền trưởng Butler, nàng rụt rè nói.

Rhett nhanh nhẹn đi qua nàng vào phòng và Melanie thoáng thấy chàng cúi xuống đưa hài nhi trần truồng nhỏ xíu trong lòng Mammy trước khi bác sĩ Meade đóng cửa lại. Melanie gieo mình xuống một chiếc ghế, mặt đỏ lên ngượng ngập, vì đã vô tình chứng kiến một cảnh riêng tư như vậy.

“Ôi!” nàng nghĩ thầm. “Tuyệt vời làm sao! Tội nghiệp thuyền trưởng Butler mới lo lắng ghê gớm chứ! Mà suốt cả thời gian ấy, anh ấy không uống lấy một hớp rượu nào! Anh ấy thật cừ. Biết bao ông cú vợ đẻ là uống say đừ. Mình e rằng anh ấy đang rất cần một li rượu. Liệu mình có dám gợi ý không nhỉ? Không, như thế thì táo tợn quá”.

Nàng khoan khoái ngồi vào ghế, lưng nàng dựa vào nệm thường

đau luôn, giờ như muốn gãy làm đôi ở ngang thân. Ôi, may sao cho Scarlett lúc sinh nở lại có thuyền trưởng Butler ngay ngoài cửa phòng! Giá cái đêm hải hùng khi sinh Beau ra đời, nàng có Ashley ở bên cạnh thì ắt giảm đến nửa phần đau đớn. Giá đứa bé gái nhỏ xíu đằng sau cánh cửa kia là của nàng, chứ không phải là của Scarlett! “Ôi, sao mình độc ác thế”, nàng nghĩ với một cái cảm giác phạm tội. “Mình lại đi thèm muốn con chị ấy, trong khi chị ấy đối với mình tốt thế. Lạy Chúa, tha tội cho con! Thật tình con không muốn con của Scarlett, nhưng... nhưng con khao khát được một đứa con nữa biết chừng nào!”

Nàng đặt một cái đệm nhỏ vào đằng sau cái lưng đau và thèm muốn nghĩ đến một đứa con gái của chính mình. Nhưng bác sĩ Meade khẳng khẳng một mực không thay đổi ý kiến về vấn đề này. Và mặc dù nàng sẵn sàng liều mạng để có một đứa con nữa nhưng Ashley không chịu nghe. Một đứa con gái. Nếu có một đứa con gái! Ashley sẽ yêu nó biết nhường nào!

Một đứa con gái! Lạy Chúa! Nàng ngồi thẳng lên, hốt hoảng. Mình đã không bảo cho Thuyền trưởng Butler biết đó là con gái! Mà cố nhiên là anh ấy đang mong con trai. Ôi, thật dễ sợ!

Melanie biết rằng đối với phụ nữ, một đứa trẻ ra đời, dù là trai hay gái, bao giờ cũng là chuyện vui mừng, song đối với đàn ông, nhất là một người ngang ngạnh như thuyền trưởng Butler, một đứa con gái hẳn là một đòn, một sự xúc phạm giáng vào chất nam nhi của chàng. Ôi! Nàng siết bao đội ơn Chúa đã cho đứa con độc nhất của nàng là trai! Nàng biết rằng nếu nàng là vợ của thuyền trưởng Butler đáng sợ, nàng sẽ vui lòng chết khi ở cũ còn hơn cho chàng một đứa con đầu lòng là gái.

Nhưng Mammy, vừa toe toét cười vừa lạch bạch ra khỏi phòng, đã làm nàng yên lòng – và đồng thời cũng khiến nàng thắc mắc không hiểu thuyền trưởng Butler, thật ra, là loại người thế nào.

- Khi tui đang tắm cho đứa bé, vừa mới đây thôi, Mammy nói, tui gần *đư* xin *nồi* cậu *Butnơ* về *nồi* đây không phải nà con *dai*. Cơ mà, *nậy* Chúa, cô *Meni* à, cô có biết cậu í biểu sao không? Cậu í biểu: “Im mồm đi, Mammy! Ai cần con *dai* nào? Con *dai* thì hay *gớm* gì, chỉ gây *nắm* sự *dắc* *đối* thôi... Con gái mới thích chứ. Có

đổi một tá con *dai* kèm hoa hồng *nấy* con bé này, tui cũng không chịu”. Thế rồi cậu í định *dăng* *nấy* con bé *chần chuồng* khỏi tay tui, tui mới phát một cái vào cổ tay cậu mà biểu:” *Bết* *đều* tí nào, cậu Rhett! Được, tui chờ đến khi nào cậu có con *dai* , mừng *dú* *nên* , tui sẽ cười thật to cho mà xem”. Cậu í nhe *dăng* và *nắc* đầu, biểu:” Mammy, u ngốc *nằm* . Con *dai* chả được việc gì cho ai cả. *Dư* tui đây chả là một bằng chứng hay sao?” Phải, cô *Meni* ạ, về chuyện này, cậu í cư xử *dỗ* *da* *nà* bậc phong *niu* công tử” Mammy hoan hỉ kết luận.

Điều không lọt khỏi mắt Melanie là ứng xử của Rhett đã góp phần lớn chuộc lại những tội lỗi của chàng dưới mắt Mammy.

- Có thể tui đã hơi bất công *mấy* cậu Rhett. Hôm nay *dành* *nà* một ngày sung sướng cho tui, cô *Meni* ạ. Tui đã quán tã cho ba đời con gái họ Robillard và bữa nay *dành* *nà* một ngày sung sướng.

- Ô, phải, quả là một ngày sung sướng, Mammy! Những ngày sung sướng nhất là ngày có trẻ con ra đời.

Riêng có một người trong nhà này không thấy đó là một ngày sung sướng. Bị mắng mỏ và phần lớn thời gian không được ai nhòm ngó tời, Wade Hampton tha thân thiếu não trong phòng ăn. Sáng hôm nay, Mammy đã đột ngột dựng nó dậy, hối hả mặc quần áo cho nó và gửi nó cùng với Ella sang nhà bà cô Pitty ăn điểm tâm. Lời giải thích duy nhất nó nhận được là mẹ nó ốm và có thể mệt thêm vì tiếng đùa nghịch ồn ào của nó. Nhà bà cô Pitty nhồn nháo cả lên vì tin Scarlett ốm khiến bà già lo phiền nằm bẹp trên giường, bắt chị bếp tức trực hầu hạ, thành thử bác Peter phải sửa soạn qua quýt một bữa ăn sáng nghèo nàn cho bọn trẻ con. Dần dần về trưa, nỗi sợ bắt đầu xâm chiếm tâm hồn Wade. Ngộ nhỡ mẹ chết thì sao? Mẹ của nhiều thằng bé khác chả chết là gì, Wade đã thấy những chiếc xe tang ra khỏi nhiều ngôi nhà và đã nghe thấy những đứa bạn nhỏ của nó khóc nức nở. Ngộ nhỡ mẹ phải chết thì sao? Wade rất yêu mẹ, yêu mẹ gần bằng sợ mẹ và cứ hình dung mẹ bị mang đi trong một chiếc xe tang đen đằng sau những con ngựa với dây cương cắm lông chim, lồng ngực nhỏ của nó lại thót đau đến nỗi gần như không thở được.

Trưa đến, trong khi bác Peter đang lúi húi trong bếp, Wade lên ra cửa trước và phóng thật nhanh về nhà với hết sức lực của đôi chân nhỏ bé được tăng tốc bởi nỗi sợ. Nhất định dưỡng Rhett, hoặc cô Melly, hoặc Mammy, sẽ nói cho nó biết sự thật. Nhưng nó chẳng trông thấy dưỡng Rhett và cô Melly đâu cả, còn Mammy và Dilcey thì tất tả lên lên xuống xuống cầu thang sau, mang hàng lô khăn tắm và chậu nước nóng, không để ý thấy nó trong tiền sảnh. Từ trên gác, thi thoảng nó nghe thấy vọng xuống những tiếng cộc lốc của ông bác sĩ Meade mỗi khi cửa phòng mở ra. Một lần nó nghe thấy tiếng mẹ rên và nó òa khóc nấc lên từng hồi. Nó biết là mẹ nó sắp chết. Để cho khuây khỏa Wade lân la bắt chuyện với con mèo màu mật ong nằm trên thành cửa sổ ngập nắng của tiền sảnh. Nhưng Tom đã già và dễ cáu khi bị quấy rối, chỉ ngoắt đuôi, và khễ phun phì phì. Cuối cùng, Mammy xuống thang đứng trước, chiếc tạp – dề nhàu nát và đầy vết, khăn đội đầu xộc xệch, trông thấy nó và cau mặt. Mammy xưa nay vẫn là chỗ dựa chính của Wade và vẻ mặt cau có của bà làm nó run lên.

- Có phải mẹ sắp... sắp chết không?

- U chưa thấy đứa *chẻ* nào *nhều xự* như chú đấy! Chết ư? Không, *nậy* Chúa Toàn năng! Trời, con *dai* thật *nà* tội nợ. Tui không *hể* sao Chúa lại cho người ta để con *dai*. Thôi, đi khỏi đây đi.

Nhưng Wade không đi. Nó rút vào trốn sau những màn cửa trong tiền sảnh, chỉ tin lời Mammy có một nửa. Nhận xét của bà về việc con trai hay nhiều sự làm nó tức lắm vì bao giờ nó cũng cố hết sức mình để làm một đứa trẻ ngoan. Nửa giờ sau, cô Melly hấp tấp xuống cầu thang, mặt mày nhợt nhạt nhưng mỉm cười một mình. Cô có vẻ sung sướng khi trông thấy bộ mặt đăm đăm của nó thấp thoáng trong bóng tối những chiếc rèm. Thông thường, cô Melly sẵn sàng dành tất cả thì giờ trên đời cho nó. Cô không bao giờ như mẹ luôn miệng nói: “Đừng có quấy rầy tao lúc này. Tao đang vội” hoặc “Biển đi, Wade. Tao đang bận”.

Nhưng sáng nay cô nói:

- Wade, cháu hư lắm đấy. Tại sao cháu không ở lại bên nhà bà cô Pitty?

- Có phải mẹ cháu sắp chết không?

- Lạy chúa, không Wade! Đừng có ngớ ngẩn.

Rồi nàng dịu giọng nói thêm:

- Bác sĩ Meade vừa mang đến cho mẹ cháu một em bé xinh xinh xinh, một đứa em gái đáng yêu để chơi với cháu và nếu cháu thật ngoan thì đêm nay, cháu sẽ được xem mặt em. Thôi bây giờ chạy ra ngoài mà chơi và nhớ đừng có làm ồn đấy.

Wade lủi thủi vào phòng ăn, cảm thấy cái thế giới nhỏ bé và bất an của mình chao đảo. Phải chăng không còn chỗ nào cho một chú bé bảy tuổi đầy bản khoăn trong cái ngày rực rỡ nắng vàng này, khi mà những người lớn hành động đến là kì lạ? Nó ngồi trên thành cửa sổ trong một góc thụt vào của căn phòng và nhăm nhăm một chiếc lá bút ở cây thu hải đường trồng trong một cái hòm để dưới nắng. Lá cay đến chảy nước mắt và nó bắt đầu khóc. Có lẽ mẹ đang hấp hối, không ai thèm để ý đến nó cả. Tất cả mọi người chỉ chạy ngược chạy xuôi tíu tít vì một đứa bé mới ra đời – Một đứa bé gái. Đứa con gái duy nhất nó biết tương tận là Ella và cho đến nay Ella chưa làm gì khiến nó phải kính phục hoặc ưa thích.

Sau một hồi lâu, ông bác sĩ Meade và dưỡng Rhett xuống cầu thang và đứng rì rầm nói chuyện trong tiền sảnh. Sau khi đóng cửa tiền ông bác sĩ về, dưỡng Rhett rảo bước vào phòng ăn và vớ lấy bình rượu rót đầy một li, rồi mới trông thấy Wade. Wade co rúm người lại sợ bị mắng là hư và đuổi sang nhà bà cô Pitty, nhưng đằng này dưỡng Rhett lại tùm tùm cười. Wade chưa bao giờ thấy dưỡng mỉm cười cách ấy hoặc có vẻ vui sướng đến thế, cho nên nó dạn lên, nhảy xuống khỏi thành cửa sổ và chạy tới bên dưỡng.

- Con đã có em gái rồi đó, dưỡng Rhett ghì chặt nó, nói. Lạy Chúa, một em bé gái đẹp nhất trên đời nhé. Kìa, sao con lại khóc?

- Mẹ...

- Mẹ đang ăn một bữa tú ụ, đủ các thứ, nào gà, nào cơm, nào nước thịt, nào cà phê, lát nữa lại thêm cả kem, và nếu con muốn thì con cũng có thể ăn hai đĩa. Rồi dưỡng sẽ đưa con lên xem mặt em gái nữa.

Nhẹ hần người, nhưng bủn rủn sau cơn căng thẳng, Wade cố tỏ vẻ quan tâm đến đứa em gái mới cho ra dáng người lịch thiệp, nhưng không được. Tất cả mọi người đều chăm chăm chú chú vào đứa con gái ấy. Chẳng ai ngó ngang gì đến nó nữa, kể cả cô Melly và dượng Rhett.

- Dượng Rhett, nó mào đầu, có phải người ta thích con gái hơn con trai không?

Rhett đặt ly xuống và nhìn xoáy vào gương mặt nhỏ bé. Một ánh cảm thông lập tức lóe lên trong mắt chàng.

- Không, không thể nói thế được, chàng nói, vẻ nghiêm túc như thế đã lật đi lật lại vấn đề một cách thích đáng. Đó chỉ là vì con gái thường dễ sinh chuyện rắc rối hơn con trai và người ta thường có khuynh hướng lo cho những kẻ nhiều sự hơn là cho những người ôn hòa.

- Mammy vừa mới nói là con trai nhiều sự.

- À, Mammy đang rối chí. U ấy không định nói thế đâu.

- Dượng Rhett, dượng có thích con trai hơn con gái không? Wade hỏi, lòng khấp khởi hi vọng.

- Không, Rhett trả lời ngay và thấy mặt thẳng bé dụi xuống, chàng nói tiếp. Này nhé, tại sao dượng lại muốn có con trai trong khi dượng đã có một đứa rồi?

- Dượng đã có một đứa rồi ư? Wade kêu lên, mồm há hốc, khi nghe dượng nó nói vậy. Thế nó đâu.

- Ngay đây này, Rhett đáp và bế thẳng bé lên đặt trên đầu gối. Con cũng như con trai của ta rồi còn gì.

Trong khoảnh khắc, Wade cảm thấy yên tâm và sung sướng vì thấy mình được cần đến, và niềm hạnh phúc ấy lớn đến nỗi nó lại suýt phát khóc. Cổ họng nó thót lại và nó gục đầu vào áo gi-lê của Rhett.

- Con là con trai ta, phải không?

- Người ta có thể... ừ... có hai bố không? Wade hỏi, lòng trung thành với người cha mà nó không hề biết mặt giằng co với tình yêu dành cho người đàn ông đang ôm nó, đầy thông cảm.

- Có chứ, Rhett nói, chắc như đinh đóng cột. Cũng như con là chú bé của mẹ đồng thời cũng là của cô Melanie nữa.

Điều này thì Wade tiêu hóa được, nó nghe thấy có lí. Nó mỉm cười và rụt người vào cánh tay Rhett.

- Dượng hiểu bọn con trai nhỏ, dượng Rhett nhỉ?

Bộ mặt ngăm đen của Rhett đánh lại và chàng bặm môi.

- Phải, chàng nói, dượng hiểu bọn con trai nhỏ.

Trong giây lát, Wade lại cảm thấy sợ, một nỗi sợ pha lẫn một cảm giác ghen tị đột ngột. Lúc này dượng Rhett không nghĩ về nó, mà về một đứa nào khác.

- Dượng không có con trai nào khác chứ?

Rhett đặt nó xuống đất.

- Dượng sẽ uống một li đây và cả con nữa, Wade ạ, li rượu đầu tiên của con. Chúng ta nâng li mừng em gái con.

- Dượng không có đứa... Wade mở đầu rồi thấy Rhett với tay lấy chai vang đỏ, nổi rạo rức vì sắp được tham dự cái nghi thức này của người lớn làm nó lảng đi.

- Ô, dượng Rhett, con không thể. Con đã hứa với cô Melly là sẽ không uống rượu trước khi tốt nghiệp đại học và cô sẽ cho con một cái đồng hồ nếu con giữ lời hứa.

- Và dượng sẽ cho con một chiếc dây để đeo nó – chiếc dây dượng đang mang đây, nếu con muốn, Rhett nói và chàng lại mỉm cười. Cô Melly hoàn toàn đúng. Nhưng cô nói thế là chỉ rượu nặng cơ, chứ không phải vang. Con phải học uống vang như một nhà quý phái đi, con trại ạ. Và muốn thế thì không lúc nào tốt bằng lúc này.

Chàng thành thạo lấy nước lọc pha vào vang đỏ cho đến khi chỉ còn hồng và chia li cho Wade. Vừa lúc đó, Mammy bước vào phòng ăn. Bà đã thay quần áo, mặc bộ đồ ngày hội đẹp nhất, màu đen và tạp – dề và mũ chụp tinh tươm, bảnh bao. Bà lạch bạch đi, xoay người, tiếng những lớp váy lụa cọ vào nhau sột soạt. Vẻ lo lắng trên gương mặt bà đã biến mất và bà cười nở nang, phô hai hàng lợi mất hết răng.

- *Mãng* bé *da* đời, cậu Rhett! Bà nói.

Wade đã đưa li lên ngang tầm môi, bỗng chững lại. Nó biết Mammy xưa nay không bao giờ ưa bố dượng nó. Nó chưa bao giờ nghe thấy bà gọi Rhett bằng tên nào khác ngoài “*thuần chổng Butnơ*” và thái độ của bà đối với dượng đầy tự trọng nhưng lạnh nhạt. Và đây, bà đang tươi hơn hớn, hơi khép nép và gọi chàng là “cậu Rhett”. Thật là một ngày xáo đảo.

- Tôi chắc u thích” rum” hơn vang đỏ, Rhett vừa nói vừa với tay vào tủ rượu lôi ra một chai lùn. Con bé đẹp đấy chứ, phải không, Mammy?

- *Dắt* định *dồi*, Mammy đáp, vừa chếp môi vừa đỡ lấy li rượu.

- U đã trông thấy đứa bé nào xinh hơn thế chưa?

- À, cô Scarlett *núc* mới đẻ cũng xinh gần bằng, cơ mà chưa thật *nà* bằng.

- Mammy uống thêm một li nữa đi. Mà này Mammy (giọng chàng nghiêm chang nhưng đôi mắt lại lấp láy), tôi nghe thấy tiếng gì sột soạt ấy nhỉ?

- *Nậy* Chúa, cậu Rhett, có gì đâu, cái váy con bằng *nựa* đỏ của tui í mà. Mammy cười rung cả thân hình đồ sộ.

- Chỉ là cái váy con của u. Tôi không tin. Như cả một đồng lá khô cọ vào nhau. Để tôi xem nào. U kéo váy lên.

- Cậu Rhett, cậu xấu thối. Úi, *nậy* Chúa.

Mammy khẽ kêu rě lên một tiếng, lùi lại và, từ khoảng cách độ một mét, bển lễn kéo chiếc áo dài lên chừng mười phân, để lộ diện đấng ten của một chiếc váy con bằng vải mỏng màu đỏ.

- U để khá lâu mới mặc đến nó, Rhett làu bàu nhưng cặp mắt đen của chàng cười lóng lánh.

- Phải, cậu ạ, quá *nâu* đấy.

Rồi Rhett nói một điều mà Wade chẳng hiểu mô tê gì.

- Không còn là con la mang đồ thẳng đái nữa chứ?

- Cậu Rhett, cô Scarlett đi nói *nại* mấy cậu thế, thật *nà* tệt. Cậu không để bụng *rận* mù *dà* Nigger này chứ?

- Không, tôi chả giận. Tôi chỉ muốn biết thôi. Làm một li nữa, Mammy. U lấy cả chai đi. Uống đi, Wade. Chúc mừng chúng ta đi.

- Chúc em bé, Wade reo lên và uống đánh ực. Sặc rượu, nó bắt đầu ho và nấc, trong khi hai người kia cười rộ và vỗ vào lưng nó bồm bộp.

Từ lúc đứa con gái ra đời, úng xử của Rett khiến tất cả những ai quan sát chàng đều hoang mang. Chàng làm đảo lộn nhiều định kiến về mình, những định kiến mà cả Scarlett lẫn mọi người trong thành phố đều không muốn từ bỏ. Có ai ngờ một người như chàng lại phô trương niềm hãnh diện được làm cha một cách trơ trẽn đến thế? Nhất là khi đứa con đầu lòng của chàng lại là gái chứ không phải là trai, một trường hợp chẳng đáng phân khởi gì.

Niềm hãnh diện ấy qua thời gian, vẫn y nguyên như lúc ban đầu, không suy giảm. Điều đó gây nên chút thèm muốn thầm kín trong số những phụ nữ mà chồng họ coi con cái là chuyện đương nhiên, từ lâu trước khi họ được rửa tội, đặt tên thánh. Rhett sẵn sàng níu áo mọi người lại ngay giữa phố, kể chi tiết về sự tiến bộ kì diệu của con gái mình, thậm chí không cần phi lộ bằng một câu lịch sự giả dối: "Tôi biết mọi người ai cũng cho con mình là thông minh, nhưng..." chàng coi con gái mình là tuyệt diệu, không đứa trẻ nào khác bì kịp và không ngần ngại nói thế với bất kỳ ai. Khi chị vú mới để cho con bé mút một miếng thịt lợn béo, gây nên cơn đau bụng đầu tiên, Rhett làm rộ cả lên, làm cho các ông bố, bà mẹ dày dặn kinh nghiệm được một mẻ cười nôn ruột. Chàng học tốc cho mời bác sĩ Meade đến cùng với hai bác sĩ khác và phải cố hết sức mới tự kiểm chế được, không vung roi ngựa quật chị vú không may. Chị ta bị đuổi và kế sau đó là cả một lô vú em khác, người nào ở lâu nhất là được một tuần. Không ai trong số họ đủ khả năng thỏa mãn những yêu cầu quá quắt do Rhett đề ra.

Mammy cũng nhìn bằng con mắt khó chịu những chị vú em đến rồi lại đi và bà ghen với bất kỳ người da đen lạ mặt nào và không thấy có lí do gì khiến bà không thể cùng một lúc trông nom cả đứa bé sơ sinh lẫn Wade và Ella. Song Mammy rành là đã già và chứng thấp khớp càng khiến bước chân ục ịch của bà thêm

chậm chạp. Rhett không đủ can đảm để kể những lí do đó biện minh cho việc thuê một vú nuôi khác. Thay vì, chàng bảo bà rằng một người ở vào địa vị chàng không thể chỉ mượn một vú nuôi duy nhất. Như thế không có vẻ quý phái. Chàng phải thuê hai người khác làm các công việc lao dịch, để bà làm tổng chỉ huy. Điều này thì Mammy nghe ra. Có thêm gia nhân sẽ củng cố thêm địa vị của bà cũng như của Rhett. Nhưng – bà kiên quyết tuyên bố – bà sẽ không chấp nhận bất cứ tên Nigger tự do rác rưởi nào vào làm quân của bà. Cho nên Rhett cho người về ấp Tara kiếm Prissy. Chàng biết những nhược điểm của Prissy, nhưng dù sao nó cũng là người trong nhà. Và bác Peter giới thiệu một người cháu gái gọi bác bằng ông chú, tên là Lu, trước kia ở cho một người trong gia đình Barr có họ với bà Pitty.

Ngay cả trước khi Scarlett đi lại được, nàng đã nhận thấy Rhett rất bận tâm đến đứa bé và vừa tức vừa ngượng về việc chàng tỏ ra hãnh diện về nó trước mặt các khách khứa đến thăm. Một người đàn ông yêu con mình là rất tốt, song nàng cảm thấy có một cái gì thiếu chất nam nhi trong việc phô bày tình cảm như thế. Lẽ ra chàng phải thoải mái và vô tư như những người đàn ông khác.

- Anh tự biến thành một thằng hề, nàng bực tức nói, và tôi thật không hiểu tại sao..

- Thật ư? À, hẳn là cô không hiểu. Đó là vì nó là con người đầu tiên thuộc về tôi hoàn toàn.

- Nó cũng thuộc về tôi nữa chứ.

- Không, cô có hai đứa con khác rồi. Nó là của tôi.

- Trời đất thiên địa! Scarlett nói. Tôi đẻ ra nó, phải không nào? Vả chẳng, mình thân yêu, tôi chẳng thuộc về mình sao?

Rhett nhìn nàng qua cái đầu đen của đứa bé và nở một nụ cười kì lạ.

- Đúng thế không, cưng?

May sao vừa lúc ấy Melanie bước vào, nếu không ắt đã xảy ra một cuộc cãi cọ gay gắt như rất dễ bùng nổ giữa hai người trong những ngày này. Scarlett nuốt giận và nhìn Melanie bế đứa bé. Mọi người đã nhất trí đặt tên nó là Eugenie Victoria, thế nhưng

chiều hôm ấy, Melanie vô tình cho nó một cái tên không bao giờ xuy xuyển, như cái tên biệt hiệu” Pittypat” đã khiến không ai còn nhớ đến cái tên chính Sarah Jane.

Số là, Rhett cúi xuống đứa bé nói: “Mắt nó rồi sẽ xanh như hạt đậu”.

- Dứt khoát là không, Melanie kêu lên, giọng bất bình, quên hẳn rằng mắt Scarlett gần như màu ấy. Mắt nó sẽ xanh lơ như mắt ông ngoại O’Hara, xanh lơ như... như lá cờ xanh tươi đẹp^[115]

- Ờ, “Bonnie Blue Butler”, Butler xanh tươi đẹp, Rhett cười vang đỡ lấy đứa bé từ tay Melanie và nhìn kĩ hơn vào đôi mắt nhỏ xinh. Thế là nó được gọi là Bonnie và sau này, ngay cả bố mẹ nó cũng không còn nhớ là lúc đầu người ta định lấy tên hai bà hoàng hậu để đặt cho nó.

CHƯƠNG LI

uối cùng, khi đã có thể ra khỏi nhà, Scarlett sai Lou nịt coocxê cho mình thật chặt, đến hết mức dải corsse có thể căng được. Rồi nàng lấy thước dây đo eo mình. Hơn năm mươi phân. Nàng rên lên. Sinh con để cái làm hỏng “eo” như thế đấy, eo nàng giờ phình ra bằng eo bà cô Pitty, bằng eo Mammy rồi còn gì.

- Kéo chặt nữa vào, Lou. Xem có thể nịt thêm vào bốn, năm phân nữa không, kẻo ta không thể mặc vừa được bất cứ cái áo nào nữa.

- Kéo *lừa* thì dứt hết *rải* mất, Lou nói. Người mợ xổ ra rồi, mợ Scarlett ạ, không làm cách *lào đợc lừa* .

“Có cách chứ”, Scarlett vừa nghĩ vừa hung dữ xé theo đường chỉ may mới của chiếc áo dài để nói ra dăm phần cần thiết. “Đơn giản là ta sẽ không bao giờ có con nữa”.

Dĩ nhiên, Bonnie rất xinh là nguồn tự hào cho nàng và Rhett thì tôn thờ nó, song nàng quyết không có con nữa. Làm thế nào đạt được điều đó, nàng còn chưa biết, vì nàng không dặt mũi được Rhett như đối với Frank trước kia. Rhett đâu có sợ nàng. Cứ xét cái cung cách Rhett mê mẩn Bonnie đến thế và dễ thương

sang năm lại muốn có thêm thằng cu mặc dầu hôm vẫn nói là sẽ dìm chết bất kì đứa con trai nào nàng để cho chàng, thì hẳn là sẽ khó đây. Được, nàng sẽ không để cho chàng đứa nào, dù là trai hay gái. Ba đứa con là đủ đối với bất kì người đàn bà nào.

Khi Lou khâu lại những đường chỉ bị xé, rồi là phẳng phiu và cài khuy áo dài cho Scarlett, chị ta gọi xe đưa Scarlett đến bãi gỗ. Trên đường đi, nàng thấy phấn chấn lên, quên cả chuyện eo bị xoắn vì nàng sắp được gặp Ashley để cùng xem xét lại sổ sách. Và nếu may mắn, nàng có thể gặp chàng một mình. Từ bao lâu trước khi sinh Bonnie, nàng không gặp chàng. Nàng không muốn chàng thấy bụng mình chửa vượt mặt và nàng nhớ da diết sự tiếp xúc hàng ngày với chàng mặc dù xung quanh lúc nào cũng có người. Nàng nhớ hoạt động kinh doanh gỗ đang được đẩy mạnh trong khi nàng phải nằm bẹp một chỗ. Tất nhiên, bây giờ nàng không cần phải làm việc nữa. Nàng có thể dễ dàng bán hai xưởng cưa, lấy tiền gây vốn cho Wade và Ella. Nhưng thế có nghĩa là nàng sẽ khó có dịp gặp Ashley, trừ trong những buổi họp mặt giao tế với bao nhiêu người xung quanh. Mà làm việc bên cạnh Ashley chính là niềm vui thú lớn của nàng.

Khi xe đến gần bãi gỗ, nàng vui mừng thấy các đồng gỗ cao chất ngất và bao nhiêu khách đứng quanh đó nói chuyện với Hugh Elsing. Có sáu chiếc xe tải, mỗi chiếc do một đôi la kéo, đang được bốc xếp bởi những lái xe da đen. Những sáu cỗ xe, nàng hãnh diện nghĩ thầm. Và tất cả những cái đó là do tay mình cả.

Ashley ra cửa văn phòng, mắt lấp lánh niềm vui được gặp lại nàng, và đưa tay đỡ nàng xuống xe, vào văn phòng như thể nàng là một bà hoàng vậy.

Nhưng niềm vui của nàng xẹp đi phần nào khi nàng xem qua sổ sách của chàng và so sánh với sổ sách hồi Johnnie Gallagher quản lý. Ashley hầu như không làm ra lãi, còn Johnnie thì phát triển được một khoảng tiền ra trò. Nhìn hai bản kê nàng định nói điều gì, song kìm lại, Ashley đọc thấy điều đó trên mặt nàng.

- Scarlett, tôi rất lấy làm ân hận. Tôi chỉ có thể nói rằng tôi muốn được phép thuê thợ da đen tự do, thay vì dùng tù khổ sai. Tôi tin rằng, như thế, tôi có thể làm tốt hơn.

- Bọn da đen ấy ư? Chao, trả công cho chúng có mà lụi bại. Thuê tù khổ sai rẻ như bèo. Nếu Johnnie có thể làm được chừng nấy với bọn chúng thì...

Luồng mắt Ashley lướt trên vai nàng nhìn vào một cái gì đó nàng không thấy được và ánh vui đã tắt ngấm trong đó.

- Tôi không thể bắt tù làm việc quặn quật như Johnnie Gallegher. Tôi không bắt người làm ngựa được.

- Trời đất, Johnnie làm việc đó tuyệt vời. Ashley, chỉ tại anh quá dễ thương cảm thôi. Anh phải bắt chúng làm việc nhiều hơn. Johnnie bảo tôi rằng hễ khi nào một tên làm biếng muốn trốn việc là nó khai ốm, thế là anh cho nó nghỉ một ngày. Lạy chúa, Ashley. Đó không phải là cách làm ra tiền. Cứ nện cho một trận, thiếu nước què cẳng, là khỏi hầu hết mọi bệnh...

- Scarlett, Scarlett. Thôi đi. Nghe Scarlett ăn nói kiểu ấy, tôi không chịu nổi, Ashley kêu lên, cặp mắt vụt trở lại nhìn nàng với một vẻ dữ dội khiến nàng ngừng bật. Chẳng lẽ Scarlett không hiểu thiếu dinh dưỡng, khốn khổ và... Ôi, Scarlett thân mến, tôi không chịu nổi khi thấy anh ta đã biến Scarlett thành tàn bạo như thế, Scarlett xưa nay vốn rất mực dịu dàng...

- Ai đã làm gì tôi?

- Tôi phải nói ra điều này, mặc dầu tôi không có quyền. Nhưng, tôi cứ phải nói. Ch... Rhett Butler. Anh ta cứ đụng đến đâu là nhiễm độc đến đấy. Trước kia, Scarlett dịu dàng là thế, đại lượng là thế, đôn hậu là thế, mặc dầu tác phong nóng nảy, thế mà từ khi lấy Rhett, anh ta đã làm cho Scarlett ra thế này – sự tiếp xúc với anh ta khiến trái tim của Scarlett rần lại, trở nên tàn bạo.

- Ôi, Scarlett thì thào, lòng nàng xé giữa cảm giác phạm tội và niềm vui được thấy Ashley còn tha thiết với mình đến thế và vẫn cho là mình dịu dàng. Đợi ơn Chúa, chàng nghĩ thói háms lợi của nàng là lỗi tại Rhett. Tất nhiên, Rhett không có liên quan gì đến điều đó và mọi sự đều do nàng, song, xét cho cùng, thêm một vết đen cũng chẳng hại gì cho Rhett.

- Nếu là bất kì người đàn ông nào khác thì tôi cũng chẳng bận tâm đến thế làm gì... nhưng đây lại là Rhett Butler. Tôi đã thấy

anh ta làm hại Scarlett như thế nào. Anh ta đã lái queo nếu suy nghĩ của Scarlett vào cùng con đường ngoắt ngoéo mà tư tưởng anh ta đã đi theo. Ô, phải, tôi biết tôi không nên nói thế... Anh ta đã cứu mạng tôi và tôi lấy làm biết ơn, song lạ chúa tôi ước sao đó là bất kì người nào khác ngoài anh ta. Mà tôi không có quyền nói với Scarlett như thế này... .

- Ôi, Ashley, anh có quyền... trừ anh ra, không ai khác có quyền nói thế.

- Tôi xin nói với Scarlett rằng tôi không thể chịu đựng được điều đó: Thấy cái tốt đẹp của Scarlett bị anh ta làm thô thiển đi, biết rằng duyên sắc của Scarlett ở trong tay một kẻ... Khi tôi hình dung anh ta đụng chạm tới người Scarlett, tôi...

“Chàng sắp hôn ta đây”, Scarlett ngây ngất thâm nghĩ. “Và đó sẽ không phải tại ta chủ động”. Nàng nghiêng người về phía chàng. Nhưng chàng đột nhiên rụt lại như chột nhận ra là mình đã nói quá lời... nói những điều chàng không bao giờ định nói.

- Tôi khẩn thiết xin lỗi Scarlett. Tôi... tôi đã nói bóng gió rằng chồng của Scarlett không phải là người quý phái và chính những lời của tôi chứng tỏ tôi cũng chẳng phải là người quý phái nốt. Không ai có quyền nói xấu một người chồng trước mặt vợ anh ta. Tôi không có lí do xác đáng nào ngoại trừ... ngoại trừ... Chàng ấp úng, mặt rúm lại. Nàng nín thở chờ.

- Tôi chẳng có lí do nào xác đáng để tự biện hộ.

Suốt dọc đường về, ngồi trong xe, Scarlett nghĩ rất lung. Không có lí do gì để tự biện hộ ngoại trừ... ngoại trừ là chàng yêu nàng. Và riêng việc hình dung nàng nằm trong tay Rhett đã đẩy lên trong chàng một nỗi cuồng giận mà nàng tưởng chàng không thể có được. Phải, nàng có thể hiểu được điều đó. Nếu không biết rằng quan hệ của chàng với Melanie nhất thiết phải như anh trai với em gái thì đời nàng ắt là một cực hình. Và nàng đã bị những ôm ấp của Rhett thô hóa, tàn bạo hóa. Được, nếu Ashley nghĩ thế, thì nàng rất có thể không cần những sự ôm ấp ấy nữa. Nàng nghĩ nếu cả hai, mặc dầu kết hôn với người khác, vẫn có thể trung thành với nhau về mặt thân xác thì đẹp đẽ và thơ mộng biết bao, ý đó choán hết tâm trí tưởng tượng của nàng và khiến nàng rất thích thú. Với lại còn có cả khía cạnh thực tế của vấn đề nữa: Đó

sẽ là cách để không phải có con nữa.

Khi nàng về đến nhà và cho xà ích lui, niềm hân hoan tràn ngập nàng khi nghe những lời của Ashley bắt đầu nhạt đi phần nào khi đứng trước triển vọng phải tuyên bố với Rhett là nàng muốn có phòng ngủ riêng cùng tất cả những gì dặt dây theo. Việc này ắt là khó đấy. Hơn nữa, làm sao nàng có thể nói cho Ashley biết rằng, thể theo ước muốn của chàng, nàng đã li thân với Rhett? Một sự hi sinh có mang lợi ích thiết thực gì nếu không được ai biết đến? Kín đáo và tế nhị thật là một gánh nặng. Giá nàng có thể nói chuyện với Ashley thẳng thắn như với Rhett. Thôi được, không sao cả. Nàng sẽ có cách nói xa xôi cho Ashley biết sự thật. Nàng lên gác và mở cửa phòng trẻ, thấy Rhett ngồi cạnh nôi của Bonnie với Ella trên lòng và Wade thì đang móc các thứ trong túi ra khoe với chàng. Thật tốt đẹp sao là Rhett lại yêu quý trẻ và rất quan tâm đến chúng. Một số ông bố dượng rất cay độc đối với con riêng của vợ.

- Tôi muốn nói chuyện với anh, nàng nói và đi sang phòng ngủ. Tốt hơn hết là dứt điểm luôn bây giờ đi, trong khi quyết tâm không để nữa còn đang nóng hổi trong nàng và trong khi tình yêu của Ashley đang tiếp cho nàng sức mạnh.

- Rhett, nàng nói đột một cái khi chàng đã đóng cửa phòng ngủ lại sau lưng, tôi đã quyết định không để thêm đứa con nào nữa.

Nếu chàng có sững sốt vì lời tuyên bố bất ngờ ấy thì chàng cũng không lộ ra. Chàng đứng đĩnh bước tới một cái ghế, ngồi xuống và đu đưa.

- Cưng ạ, như tôi đã nói với mình trước khi Bonnie ra đời, dù mình có một hay hai mươi đứa con, điều ấy cũng không quan trọng đối với tôi.

Tình quái thay cái cách chàng né tránh rất gọn vắn đề, như thể việc chàng muốn hay không muốn có con là có thể ảnh hưởng tới việc chúng thật sự ra đời vậy.

- Tôi nghĩ ba đứa là đủ rồi. Tôi không có ý định mỗi năm đẻ một đứa.

- Anh thừa biết... nàng mở đầu, bối rối đến ửng đỏ hai má. Anh

biết tôi muốn nói gì đấy.

- Tôi biết. Cô có hiểu rằng tôi có thể li hôn với cô vì lẽ cô khước từ những quyền làm chồng của tôi không?

- Anh có đủ sự đê hèn để nghĩ đến một điều như vậy đấy, nàng kêu lên, bực bội vì mọi sự không diễn ra như nàng dự tính. Nếu anh có chút tinh thần hiệp sĩ nào đó thì anh hẳn... thì anh ắt là quân tử như... Chà, anh hãy xem Ashley đấy. Melanie không thể có con được nữa mà anh ấy...

- Quả là bậc mã thượng, cậu nhỏ Ashley ấy, Rhett nói và cặp mắt chàng bắt đầu long lanh một ánh kỳ lạ. Xin cô tiếp tục bài điếu – của của cô đi.

Scarlett chững lại vì bài điếu từ của nàng đã kết thúc và nàng không còn gì để nói thêm nữa. Giờ đây, nàng thấy cái hy vọng của nàng giải quyết êm hòa một vấn đề quan trọng như vậy thật ngớ ngẩn, đặc biệt là với một kẻ bản tiện ích kỷ như Rhett.

- Chiều nay, cô đã đến cái văn phòng xưởng của ấy, phải không?

- Cái đó thì có liên quan gì với chuyện này?

- Cô vốn yêu chó, phải không, Scarlett? Vậy cô thích nhất chúng trong cũi hay thích chúng như chó già giữ xương?

Trong cơn thất vọng và giận dữ trào lên như sóng, nàng không hiểu lời ám chỉ đó.

Chàng nhẹ nhàng đứng dậy tới bên nàng và đặt một tay dưới cằm nâng mặt nàng lên.

- Cô thật là trẻ con. Cô đã sống với ba người đàn ông mà vẫn chẳng hiểu biết gì về bản chất đàn ông cả. Dường như cô nghĩ họ giống như bà già đã quá thời kì mãn kinh.

Chàng bẹo đùa cầm nàng rồi buông tay ra. Nhướn một bên lông mày lên, chàng lạnh lùng nhìn nàng hồi lâu.

- Scarlett, cô hãy hiểu lấy điều này. Nếu cô và chiếc giường của cô còn có gì quyến rũ tôi, thì không một ổ khóa nào, không một lời van xin nào có thể ngăn nổi tôi. Và tôi sẽ không chút xấu hổ về bất kì điều gì tôi đã làm, vì tôi đã ngã giá thỏa thuận với cô –

một sự thỏa thuận mà tôi đã tôn trọng, còn cô thì đang vi phạm. Hãy giữ chiếc giường trinh bạch của cô, cưng ạ.

- Anh muốn nói với tôi, bất bình kêu lên, rằng anh bất cần.

- Cô chán tôi rồi, phải không? Chà, thông thường thì đàn ông mau chán đàn bà. Hãy cứ giữ trọn mình thánh của cô, Scarlett ạ. Tôi sẽ không vì vậy mà khổ sở đâu. Cái đó chẳng quan trọng gì.- Chàng nhún vai và nhe răng cười.- May sao trên thế giới có cơ man nào là giường... và hầu hết các giường đều có đàn bà.

- Anh muốn nói là anh thực sự...

- Cô nàng ngây thơ thân mến, dĩ nhiên là thế. Kể cũng lạ là tôi đã không lầm đường lạc lối sớm hơn. Tôi vốn không bao giờ coi sự trung thành là một đức tính.

- Đêm nào tôi cũng sẽ khóa cửa phòng.

- Việc gì phải thế? Nếu tôi thèm cô thì chẳng khóa nào ngăn nổi tôi.

Chàng quay đi, xem như câu chuyện đã kết thúc và rời khỏi phòng. Scarlett nghe thấy chàng đi trở lại phòng trẻ và tiếng bọn trẻ reo lên đón chàng. Nàng ngồi phịch xuống. Nàng đã toại ý. Đó là điều nàng mong muốn và Ashley mong muốn. Thế nhưng kết quả này không làm cho nàng sung sướng. Lòng tự cao tự đại của nàng bị tổn thương và nàng thấy thẹn khi nghĩ rằng Rhett coi chuyện này nhẹ như không, rằng chàng không cần nàng và đánh đồng nàng với những người đàn bà khác trên những chiếc giường khác.

Nàng ước gì mình có thể nghĩ ra một cách gì tế nhị để báo cho Ashley biết rằng nàng và Rhett không còn thực sự là vợ chồng nữa. Nhưng giờ đây nàng biết đó là bất khả. Mọi sự dường như là một mớ bòng bong và nàng gằn như hối tiếc là đã nói chuyện với Rhett. Nàng sẽ nhớ những cuộc trò chuyện lan man thú vị những lúc đầu kê vai ấp với Rhett trong khi đóm lửa đầu điều xì gà của chàng lập lòe trong đêm tối. Nàng sẽ vắng thiếu vòng tay vỗ về của chàng khi nàng choàng dậy kinh hoàng vì vừa mơ thấy mình chạy cuống cuống qua màn sương lạnh.

Đột nhiên nàng cảm thấy rất khổ sở và, dựa đầu vào tay ghế nàng khóc.

CHƯƠNG LII

Một buổi chiều mưa sau tuần lễ mừng Bonnie đầy tuổi không bao lâu, Wade thờ thẩn đi quanh phòng khách thỉnh thoảng lại ra cửa sổ, dĩ mũi vào ô kính rờn rờn nước mưa. Giờ đây, Wade là một chú bé mảnh dẻ, gầy gò, hơi nhỏ so với tuổi lên tám của nó, trầm lặng đến gần như nhút nhát, chỉ nói khi có người hỏi chuyện. Nó đang buồn chán và rõ ràng không biết chơi với ai, vì Ella đang bận bịu với đám búp bê trong một góc phòng, Scarlett đang ngồi ở bàn giấy lảm nhảm một mình, cộng một cột dài những con số, còn Rhett thì đang nằm bò trên sàn, đung đưa chiếc đồng hồ bằng sợi dây treo, vừa đủ ngoài tầm của Bonnie.

Sau khi Wade cầm mấy cuốn sách lên rồi lại ném thình thình xuống và thở dài, Scarlett bực bội quay về phía nó.

- Trời đất, Wade, chạy ra ngoài mà chơi.

- Con không ra được. Trời đang mưa.

- Mưa à? Mẹ không để ý. Thôi, làm cái gì đi. Con cứ hí ha hí hoáy, làm mẹ cáu đấy. Ra bảo Pork thắng xe đưa sang bên kia chơi với Beau.

- Beau không có nhà, Wade thở dài. Em ấy đi ăn sinh nhật Raoul Pica rồi.

Raoul là đứa con nhỏ của Maybelle và Rene Pica – một thằng nhóc đáng ghét, Scarlett nghĩ thầm, chín phần khỉ một phần người.

- Vậy thì con có thể đến thăm ai tùy thích. Ra bảo Pork ấy.

- Chẳng có ai ở nhà, Wade trả lời. Mọi người đều đi dự sinh nhật.

Mấy tiếng không nói ra: ‘mọi người... trừ con’ treo lơ lửng trong không trung, nhưng Scarlett, đầu óc còn để cả vào sổ sách kế toán, không để ý.

Rhett ngồi dậy, hỏi:

- Sao con không đi dự sinh nhật?

Wade lết chân rón rén lại gần chàng, bộ dạng nom thật khổ sở.

- Thưa dượng^[116], con không được mời.

Rhett buông chiếc đồng hồ cho Bonnie nghịch và lệ làng đứng dậy.

- Bỏ những con số chết tiệt ấy đấy, Scarlett. Tại sao Wade không được mời đi dự sinh nhật?

- Trời ơi, Rhett. Đừng có quấy rầy rối lúc này. Ashley đã để sổ sách kế toán lung tung beng cả lên... Ồ, cái buổi liên hoan sinh nhật ấy à? Dào, tôi nghĩ việc Wade không được mời chả có gì là lạ cả nếu nó được mời thì tôi sẵn sàng để cho nó đi. Anh đừng quên Raul là cháu ngoại bà Merriwether mà bà này thì thà tiếp một tên Nigger tự do trong cái phòng khách thiêng liêng của bà hơn là tiếp một người trong gia đình ta.

Đôi mắt suy tư của Rhett quan sát mặt Wade và chàng thấy thẳng bé do dự.

- Lại đây, con trai, chàng nói, đưa tay kéo thẳng bé lại với mình. Con có thích dự cuộc sinh nhật ấy không?

- Không, thưa dượng, Wade dững cảm đáp nhưng mắt nó lại cụp xuống.

- Hừm. Nói cho ta biết, Wade, con có dự các cuộc vui ở nhà Joe Whiting hay Frank Bonnel hay... ở nhà bất kì bạn chơi nào của con không?

- Thưa dượng, không ạ. Có nhiều cuộc vui con không được mời.

- Wade con nói dối, Scarlett quay lại quát. Tuần trước, con đã đi dự ba cuộc ở các gia đình Bart, Gelert, Hundon.

- Thật là một bộ sưu tập những con la mang đồ thẳng ngựa vào loại thượng hảo hạng, Rhett nói, giọng nhỏ nhẹ kéo dài. Con có thấy thích thú trong các cuộc đó không? Nói thật xem.

- Thưa dượng, không ạ.

- Tại sao không?

- Con... con không biết, thưa dượng. Mammy... Mammy bảo họ là đồ da trắng rác rưởi.

- Tôi sẽ lột da Mammy ngay lập tức, Scarlett đứng chồm dậy

thét. Còn mày, liệu đấy Wade, dám nói vậy về các bạn của mẹ...

- Thằng bé nói đúng và cả Mammy nữa, Rhett nói. Nhưng, tất nhiên, cô không bao giờ có thể nhận ra sự thật bất gặp giữa đường... Đừng lo, con trai. Con sẽ không phải đến những cuộc liên hoan mà con không thích. Này đây – chàng rút trong túi ra một tờ giấy bạc – bảo Pork thắng xe đưa con lên phố. Hãy mua kẹo... mua thật nhiều, ăn thật khoái cái dạ dày, cho óc ách cái bụng cũng được.

Wade hớn hở nhét tờ giấy bạc vào túi và lo lắng nhìn về phía mẹ, chờ sự phê chuẩn. Nhưng Scarlett đang cau mày nhìn Rhett. Chàng đã nhắc Bonnie lên khỏi sàn, ru nhè nhẹ, áp bộ mặt nhỏ xinh của nó vào má mình. Nàng không đọc được vẻ mặt chàng nhưng trong mắt chàng có một cái gì gần giống như nỗi sợ - sợ và tự kết tội.

Được cổ vũ bởi sự rộng rãi của bố dượng, Wade rụt rè đến bên chàng.

- Dượng Rhett, con có thể hỏi dượng một điều được không?

- Dĩ nhiên là được, vẻ mặt Rhett vừa bồn chồn vừa lơ đãng trong khi chàng áp đầu Bonnie vào sát mình hơn. Điều gì, Wade?

- Dượng Rhett, có phải dượng... trong thời kỳ chiến tranh, dượng có chiến đấu không? Luồng mắt Rhett thoát quay lại, sắc như dao, nhưng giọng chàng vẫn thản nhiên.

- Tại sao con lại hỏi thế, con trai?

- Dạ, tại Joe Whiting bảo dượng không tham gia chiến đấu và Frank Bonnel cũng bảo thế.

- À, Rhett nói, thế con nói với chúng nó thế nào?

Wade khổ sở.

- Con... con nói... con bảo chúng nó là con không biết.

Rồi nó nói tiếp thật nhanh.

- Nhưng con bắt cần và con đánh chúng nó. Vậy dượng có tham gia chiến tranh không, dượng Rhett.

- Có, Rhett nói, đột nhiên hung dữ. Dượng đã tham gia chiến tranh. Dượng đã ở trong quân đội tám tháng. Dượng đã chiến

đấu suốt từ Lovejoy cho đến Franklin ở bang Tennessee. Và dượng đã ở bên tướng Johnston khi ông đầu hàng.

Wade nháy mắt vì tự hào, nhưng Scarlett thì cười phá lên.

- Tôi cứ tưởng anh xấu hổ vì thành tích chiến đấu của mình, nàng nói, anh đã chẳng bảo tôi đừng có nói ra đó sao?

- Im đi, chàng nói gọn lỏn. Vậy đó, con đã bằng lòng chưa, Wade?

- Ô, đã, thưa dượng. Thế là con biết dượng đã tham gia chiến đấu. Con biết dượng không khiếp sợ như chúng nó nói. Nhưng... tại sao dượng không cùng bọn với cha những thằng bé khác?

- Bởi vì cha chúng dẫn độn đến nỗi người ta phải tống họ vào bộ binh. Dượng đã tốt nghiệp trường võ bị West Point, cho nên dượng ở pháo binh, ở pháo binh chính quy ấy, Wade ạ, chứ không phải vệ binh địa phương đâu. Phải thật thông minh mới gia nhập pháo binh được, Wade ạ.

- Con chắc thế, Wade nói, mặt sáng lên. Dượng có bị thương không, dượng Rhett. Rhett ngần ngừ.

- Kể cho chúng nghe về chứng kết lị của anh đi, Scarlett nói mỉa. Rhett thận trọng đặt Bonnie xuống sàn, rồi kéo vạt áo sơ mi và áo lót ra khỏi đai quần.

- Lại đây, Wade. Dượng sẽ chỉ cho con xem dượng bị thương ở chỗ nào.

Wade hồi hộp tiến lại và giương mắt nhìn theo ngón tay Rhett. Một vết sẹo dài gồ lên chạy suốt bộ ngực nâu nâu đến vùng bụng cuộn cuộn bắp thịt của chàng. Đó là dấu tích một cuộc đọ dao ở vùng mỏ vàng thuộc bang California, nhưng Wade không biết chuyện ấy. Nó thở hổn hển, sung sướng.

- Con đoán dượng cũng dửng cảm ngang với cha con, dượng Rhett ạ.

- Gần gần thôi chứ chưa bằng được, Rhett vừa nói vừa nhét vạt áo sơ mi vào trong quần.

- Thôi bây giờ thì đi tiêu cho hết đồng đô – la của con đi và hề thằng bé nào bảo dượng không ở trong quân đội thì đánh bẻ ruột

nó ra cho dựng. Wade sung sướng tung tăng đi ra gọi Pork và Rhett lại bế con bé lên.

- Này, tại sao lại tuôn ra những lời dối trá như thế, chàng chiến binh dũng cảm của tôi? Scarlett hỏi.

- Một đứa con trai cần phải được tự hào về cha nó... hoặc cha dựng nó. Tôi không thể để nó xấu hổ trước những đứa trẻ thô bạo khác. Trẻ con vốn độc ác.

- Dào, vớ vẩn.

- Trước đây tôi không hề nghĩ về ý nghĩa quan trọng của những điều đó với Wade, Rhett chậm rãi nói. Tôi không hề nghĩ là nó khổ tâm về những cái đó đến thế. Sau này, với Bonnie, sẽ không có chuyện như vậy.

- Không như thế nào?

- Chẳng lẽ cô lại nghĩ tôi sẽ để cho Bonnie phải xấu hổ về cha nó hay sao? Để nó bị gạt ra rìa mọi cuộc vui khi nó lên chín, lên mười hay sao? Chẳng lẽ cô lại nghĩ tôi sẽ để cho nó chịu tủ nhục như Wade về những điều không phải do lỗi nó mà do lỗi của cô và của tôi, hay sao?

- Ôi, dào, những cuộc vui của con nít ấy mà.

- Những cuộc vui chơi của con nít rồi sẽ phát triển thành những cuộc liên hoan của các thiếu nữ bước vào đời sống giao tế. Chẳng lẽ cô lại nghĩ tôi sẽ để con gái tôi lớn lên ngoài rìa mọi cái hợp khuôn phép lễ nghi ở Atlanta hay sao? Tôi sẽ không chịu cái nước phải gửi nó lên học ở miền Bắc vì lẽ nó không được chấp nhận ở đây, hoặc ở Charleston, hoặc ở Savannah, hoặc ở New Orleans đâu. Và tôi sẽ không chịu thấy nó buộc phải lấy một tên Yankee hoặc một gã ngoại quốc vì lẽ không một gia đình tử tế nào ở miền Nam chấp nhận nó... vì lẽ mẹ nó là một mụ điên rồ và bố nó là một tên dê mạt.

Wade, từ nãy đã quay lại đứng trước cửa, lắng nghe rất chăm chú, nhưng hoang mang không hiểu đầu đuôi ra sao.

- Dựng Rhett ạ, Bonnie có thể lấy Beau đấy.

Vẻ giận dữ biến khỏi mặt Rhett khi chàng quay về phía thằng bé. Chàng tỏ vẻ nghiêm túc cân nhắc câu nói của nó như bao giờ

chàng cũng làm vậy khi trao đổi với trẻ con.

- Đúng đấy, Wade ạ. Bonnie có thể lấy Beau Wilkes, nhưng con sẽ lấy ai?

- Ô, con sẽ chẳng lấy ai sất, Wade nói, đầy tự tin, khoái mê vì cuộc trò chuyện bình đẳng kiểu “giữa – cánh – đàn – ông – với – nhau” với con người duy nhất, ngoài cô Melly, không bao giờ mắng mỏ nó mà chỉ một mực khuyến khích nó. Con sẽ đi học ở Harvard để trở thành một luật gia như cha con, rồi con sẽ làm một người lính cũng dũng cảm như cha con.

- Cái đó Melly thật chả biết giữ mồm giữ miệng gì cả, Scarlett kêu lên, Wade, con sẽ không đi học ở Harvard đâu. Đó là một trường của Yankee và mẹ không muốn cho con đi học ở một trường Yankee. Con sẽ học ở trường đại học bang Georgia và sau khi tốt nghiệp, con sẽ trông nom cửa hàng của mẹ. Còn về việc cha con là một người lính dũng cảm thì...

- Im đi, Rhett cộc cần nói, không bỏ qua ánh mắt sáng ngời của Wade khi nhắc đến người cha mà nó không được biết bao giờ. Phải, con sẽ lớn lên và thành một người dũng cảm như cha con, Wade ạ. Hãy cố sao cho thật giống cha vì cha con là một anh hùng và đừng để cho ai nói khác đi. Cha con đã lấy mẹ con, phải không nào? Đó, chừng nấy cũng đủ chứng tỏ là cha con anh hùng. Và ta sẽ lo cho con đi học Harvard để trở thành một luật gia. Thôi bây giờ đi đi và bảo Pork đưa con lên phố.

- Tôi xin anh để tôi quản lý lấy con cái tôi, Scarlett kêu lên trong khi Wade ngoan ngoãn lon ton ra khỏi phòng.

- Cô là người quản lý hạng bét. Cô đã phá hoại mọi cơ may của Ella và Wade, nhưng tôi sẽ không cho phép cô làm thế với Bonnie. Bonnie sẽ là một nàng công chúa nhỏ và tất cả mọi người trên thế giới sẽ mở rộng tay đón nó. Sẽ không có nơi nào cấm cửa được nó. Lạy Chúa, lẽ nào cô lại nghĩ là tôi sẽ để cho nó lớn lên và hòa nhập vào cái đám hạ lưu thường lui tới lúc nhúc trong cái ngôi nhà này?

- Họ cũng đủ sang đối với anh...

- Và thậm chí quá sang đối với cô nữa kia, cưng ạ. Nhưng với Bonnie thì không được. Chẳng lẽ cô lại nghĩ là tôi sẽ để cho nó lấy

một tên nào trong cái bọn ma cà bông vẫn cùng cô xài phí thì giờ? Những thằng cha Ireland máu mê làm giàu, những tên Yankee, đám da trắng rác rưởi, bọn Bị Thảm mới phát... Bonnie của tôi với dòng máu Butler, thuộc dòng dõi Robillard...

- Và O'Hara.

- Dòng họ O'Hara xưa có thể đã có người làm vua ở đất Ireland, song cha cô thì chẳng là gì khác một chàng Mick^[117] láu lĩnh ham làm giàu. Và cô cũng không hơn... Nhưng tôi cũng có lỗi. Tôi đã sống gấp sống ẩu như con dơi thoát khỏi địa ngục, chẳng để tâm gì đến những gì mình đã làm, bởi vì chẳng có gì là quan trọng đối với tôi hết. Nhưng Bonnie thì khác, một ngoại lệ quan trọng. Trời, tôi đã rõ đại biết mấy, Bonnie sẽ không được chấp nhận ở Charleston, dù mẹ tôi hay các dì Eulalie và Pauline của cô có tìm mọi cách vận động... và hiển nhiên là nếu chúng ta không khẩn trương làm một cái gì thì cả ở đây nữa, cũng sẽ không ai đón tiếp nó.

- Ô, Rhett, anh quan trọng hóa vấn đề đến độ trở nên buồn cười. Ta có tiền thì...

- Tiền là cái chết tiệt. Toàn bộ tiền bạc của ta không thể mua nổi những cái tôi cần cho Bonnie. Tôi muốn Bonnie được mời đến ăn bánh mì khô ở căn nhà tồi tàn của gia đình Picard hoặc trong cái kho lúa xiêu vẹo của bà Elsing hơn là thấy nó thành hoa hậu một vũ hội khai trương của phái Cộng Hòa. Scarlett, cô thật là rõ đại. Đáng lẽ cô phải tính chuyện đảm bảo một địa vị xã hội cho các con cô từ nhiều năm trước đây... nhưng cô chẳng làm gì cả. Thậm chí cô cũng chẳng lo giữ vị trí sẵn có của cô nữa. Và vào cái thời điểm muộn mản này mà yêu cầu cô sửa chữa lễ thói của mình, kể cũng là hi vọng quá cao xa đấy. Cô quá ham kiếm tiền và quá thích thú ăn hiếp người khác rồi.

- Tôi coi toàn bộ chuyện này như một cơn bão tố trong tách trà thối, Scarlett lạnh lùng nói, loạch xoạch giở những trang sổ, ra ý rằng, về phía nàng, cuộc tranh cãi đã chấm dứt.

- Chúng ta chỉ có thể dựa vào Melanie^[118], thế mà cô cứ ra sức xúc phạm cô ấy, đẩy cô ấy đến chỗ xa lánh mình. Ôi, đừng bắt tôi phải nghe những nhận xét của cô về sự nghèo nàn và quần áo xoàng xĩnh của cô ấy nữa. Cô ấy là linh hồn và trung tâm của mọi

thứ có chân giá trị ở Atlanta. Cầu chúa phù hộ cho cô ấy. Cô ấy sẽ giúp tôi làm một cái gì đó trong chuyện này.

- Thế anh định làm gì?

- Làm gì ư? Tôi sẽ cải tạo tất cả những nữ tướng của “Đội Cận vệ cự trào” ở thành phố này, đặc biệt là các bà Merriwether, Elsing, Whiting và Meade. Dù có phải trườn bụng bò sát trước mặt tất cả các mục già nanh nọc béo ị ghét tôi như đào đất đổ đi ấy, tôi cũng làm. Tôi sẽ nhu mì trước thái độ lạnh lùng của họ và ăn năn về những hành vi, lễ thói xấu xa của tôi. Tôi sẽ đóng góp vào những trò từ thiện chết tiệt của họ và tôi sẽ đi lễ ở những nhà thờ chết tiệt của họ. Tôi sẽ thừa nhận và khoe khoang những thành tích phục vụ của mình đối với Liên bang và nếu phải dẫn đến bước tệt hại nhất, tôi sẽ gia nhập cái đảng 3K chết tiệt của họ mặc dầu Thượng đế từ bi ắt chẳng nỡ bắt tôi phải chịu một cực hình thức hành xác sảm hối nặng nề như vậy. Tôi sẽ không ngần ngại nhắc cái bọn ngu ngốc đã được tôi cứu thoát khỏi giá treo cổ rằng họ vẫn còn nợ tôi. Còn bà, thưa phu nhân, xin bà hãy từ tâm đừng phá hoại công cuộc của tôi sau lưng tôi bằng cách sử dụng quyền tịch đang ve vãn, hoặc bán gỗ mục cho họ, hoặc lãng nhục bằng những cách khác. Và thống đốc Bullock không bao giờ được đặt chân đến nhà này nữa. Bà nghe rõ chưa? Cũng như bất cứ tên nào trong cái băng kẻ cắp sang trọng lâu nay vẫn giao du với bà. Nếu, bất chấp lời yêu cầu của tôi, bà cứ mời họ, bà sẽ ở trong cái thế lúng túng là không có chủ nhân ở nhà để tiếp họ. Nếu họ đến nhà này, tôi sẽ tiêu thì giờ ở tiệm Belle Watling, nói cho bất kỳ ai muốn nghe rằng tôi không ngồi dưới cùng một mái nhà với những người ấy.

Điếng người vì những lời nói đó của chàng, Scarlett cười khẩy.

- Vậy ra con bạc trên sòng và gã đầu cơ định trở thành người đáng tôn kính đấy.Ồ, bước đầu tiến tới địa vị đáng tôn kính, anh nên bán cái nhà của Belle Watling đi.

Đó là một đòn hú họa. Nàng chưa bao giờ biết chắc rằng ngôi nhà ấy thuộc sở hữu của Rhett. Chàng phá lên cười đột ngột như đọc được ý nghĩ của nàng.

- Cảm ơn cô đã gợi ý.

Dù cố gắng thử, Rhett cũng không thể chọn được thời điểm

nào bất lợi hơn để mở đường phục hồi uy tín. Trước cũng như sau đó, chưa bao giờ những tiếng Cộng Hòa và Scallawag lại gây nên sự căm ghét sâu sắc đến thế, vì bấy giờ sự đồi bại của chế độ Bị Thảm đã đến cực điểm. Mà từ khi Liên bang đầu hàng, tên của Rhett đã gắn chặt với bọn Yankee, Cộng Hòa, Scallawag, không sao gỡ ra nổi.

Năm 1866, dân Atlanta, phần uất nhưng bất lực, đã tưởng không có gì có thể tệ hại hơn cái chế độ quân sự hà khắc đè lên đầu lên cổ họ hồi đó, nhưng đến giờ, dưới quyền cai trị của Bullock, họ mới nếm đủ mùi cay đắng nhất. Nhờ những phiếu bầu của người da đen, phái Cộng Hòa cùng các đồng minh của họ chốt chặt vững vàng ở vị trí cầm quyền và phủ phàng dày xéo lên đám thiểu số bất lực nhưng vẫn tiếp tục phản kháng.

Người ta đã lan truyền trong đám dân da đen câu chuyện rằng Kinh Thánh chỉ nhắc đến hai đảng phái chính trị là đảng Cộng Hòa và đảng của những kẻ có tội. Không một người da đen nào lại muốn gia nhập một đảng gồm toàn những kẻ có tội, cho nên họ vội vàng gia nhập đảng Cộng Hòa. Những người chủ mới của họ vận động tham gia tuyển cử liên miên, bầu bọn da đen trắng nghèo và Scallawag vào những cương vị cao, thậm chí bầu cả một số người da đen nữa. Yên vị trong cơ quan lập pháp, những người da đen này phần lớn thời gian chỉ ngồi an lạc, hết rút đôi chân không quen gò bó ra khỏi đôi giày mới rồi lại xỏ vào. Ít người trong bọn họ biết đọc biết viết. Vừa chân ướt chân ráo từ những ruộng bông, đồng mía đến, giờ họ có quyền biểu quyết về các chuyện thuế khóa, công trái cũng như những khoản chi kếch xù cho bản thân và cho các bạn Cộng Hòa của họ. Và họ biểu quyết thật sự. Cả bang lạc lè dưới gánh nặng thuế khóa mà dân chúng è cổ nộ, lòng đầy uất hận, vì họ biết phần lớn tiền dự chi vào những mục đích công cộng lại tìm đường chui vào túi tư nhân.

Vây kín quanh quốc hội bang là lũ lũ những tên trùm “áp phe”, đầu cơ, những tên săn hợp đồng cùng những kẻ hi vọng kiếm lời nhân cơn xài phí điên loạn tiền Nhà Nước, trong đó khá đông đã phát một cách trâng tráo. Chúng dễ dàng lấy được tiền nhà nước chi vào việc xây dựng những tuyến đường sắt không bao giờ được xây, vào việc mua những đầu máy, toa xe không bao giờ

được mua, vào việc làm những công trình công cộng chẳng bao giờ tồn tại ở đâu khác ngoài trí tưởng tượng của những người khởi xướng.

Công trái được phát hành hàng triệu, phần lớn là bất hợp pháp và giả mạo, song vẫn cứ được phát hành như thường. Chủ kho bạc của bang, một người theo phái Cộng Hòa nhưng lương thiện, phản đối những đợt phát hành bất hợp pháp, không chịu kí, nhưng, cũng như những người khác tìm cách ngăn chặn những sự lạm quyền, mọi cố gắng của ông đều vô ích trước ngọn sóng đang trào dâng. Hệ thống đường sắt thuộc sở hữu của bang, trước kia, đã từng là một nguồn lợi cho nhà nước, nay thất thu, nợ chồng chất tới bạc triệu. Đó không còn là một hệ thống đường sắt nữa, mà đã trở thành một cái máng khổng lồ không đáy trong đó bầy lợn có thể nốc chán chê và đằm cả mình vào. Nhiều quan chức của ngành được chỉ định vì những lí do chính trị, chẳng cần kiến thức thực vận hành đường sắt, số nhân viên tuyển dụng nhiều gấp ba mức cần thiết, những người phái Cộng Hòa đi tàu không mất tiền, vào những dịp bầu cử, những người da đen hơn hỏ, không cần vé, ào ào chiếm lĩnh hàng toa tàu, đi khắp bang bỏ phiếu đi bỏ phiếu lại cho cùng một nhóm ứng cử viên.

Tình trạng hỗn loạn trong việc quản lí đường sắt của bang khiến dân chúng công phần cao độ vì phải tăng được lợi nhuận của ngành hỏa xa mới có tiền xây trường miễn học phí. Nhưng lợi nhuận chẳng thấy đâu, chỉ thấy nợ đìa, thành thử không mở được trường học miễn phí. Không mấy ai có tiền cho con đi học ở những trường phải trả học phí, cả một thế hệ trẻ con lớn lên trong dốt nát rồi sẽ còn truyền mầm mống thất học trong nhiều năm nữa.

Nhưng vượt xa sự phẫn nộ trước tình trạng lãng phí, quản lí tồi tệ và nạn hối lộ, là nỗi uất giận của dân chúng trước việc viên thống đốc bôi nhọ hình ảnh của họ ở miền Bắc. Khi dân Georgia gào thét phản đối tệ tham nhũng đồi bại, thống đốc vội vàng lên miền Bắc, ra trước quốc hội Hợp Chúng Quốc và nói về những vụ người da trắng lăng nhục, hành hung người da đen, việc Georgia chuẩn bị một cuộc nổi loạn nữa và sự cần thiết phải lập một sự thống trị quân sự nghiêm khắc trong bang. Không một người

Georgia nào muốn gây sự với người da đen và họ cố tránh mọi rắc rối. Không ai muốn hoặc cần một chế độ thống trị bằng lưới lê. Georgia chỉ muốn được yên lành để khôi phục lại. Nhưng với sự vận hành của cái được gọi là “cối xay xuyên tạc” của thống đốc, miền Bắc chỉ thấy một bang Georgia phiến loạn cần có một bàn tay sắt. Thế là bàn tay sắt chụp xuống họ.

Đối với lũ bè năm yết hầu của Georgia, đây là một cuộc vui rôm rả. Tên nào tên nấy thi nhau vơ vét ở những cấp cao bên trên là một thái độ khuyến nho lạnh lùng đối với tệ ăn cắp công khai đến mức rợn xương sống. Mọi phản kháng, mọi cố gắng chống lại đều không đi đến đâu vì chính phủ bang được lực lượng quân đội Hợp Chúng Quốc hỗ trợ và ủng hộ.

Dân Atlanta nguyên rủa Bullock cùng bọn Scallawag và Cộng Hòa của ông ta, nguyên rủa tất cả những ai có quan hệ với bọn này. Và Rhett lại có quan hệ với họ. Theo mọi người nói, chàng tham gia tất cả các âm mưu của họ. Nhưng giờ đây, chàng xoay chiều và bắt đầu ráng hết sức bơi ngược lại cái dòng chảy cách đây không lâu còn cuốn chàng trôi xuôi.

Chàng tiến hành chiến dịch của mình một cách từ từ, tinh vi, không để cho dân Atlanta sinh nghi bằng cái cảnh tượng một con báo cố gắng một sớm một chiều xóa hết những đốm trên mình. Chàng tránh các bạn cánh hầu có tư cách đáng ngờ. Người ta không còn thấy chàng tụ họp với đám sĩ quan Yankee, với bọn Scallawag và Cộng Hòa nữa. Chàng đi dự các cuộc hội họp của phái Dân Chủ và công nhiên bỏ phiếu cho các ứng cử viên Dân Chủ. Chàng khước từ các canh bạc lớn và bớt uống rượu tới mức tương đối điều độ. Nếu có lai vãng chỗ Belle Watling thì chàng đến vào ban đêm, kín đáo như những công dân đứng đắn hơn của thành phố, thay vì buộc ngựa ngay trước cửa nhà từ ban chiều như tuồng để thông báo cho mọi người biết là mình đang ở trong đó.

Và các tín đồ Nhà thờ Tân giáo thiếu nước ngã bổ chửng khỏi ghế khi thấy chàng rón rén dặt tay Wade vào lúc lễ chiều đã bắt đầu. Sự xuất hiện của Wade cũng khiến họ sững sờ không kém gì sự xuất hiện của Rhett, vì người ta vẫn yên trí thằng bé thuộc dòng Chính giáo. Chẳng gì thì Scarlett cũng là tín đồ chính giáo. Hoặc giả người ta coi nàng là thế. Nhưng đã bao năm nay nàng

không đặt chân đến nhà thờ, vì nàng đã quên đứt tôn giáo như đã quên nhiều điều răn dạy khác của bà Ellen. Ai nấy đều cho rằng nàng xao nhãng việc giáo dục tôn giáo cho con trai, nên thầm khen Rhett đã cố gắng bỏ khuyết chuyện này, dù rằng chàng chỉ đưa thằng bé đến nhà thờ Tân giáo chứ không phải nhà thờ chính giáo.

Rhett có thể từ tốn và đáng yêu khi chàng chủ định giữ mồm giữ miệng và cố nén không để cặp mắt đen của mình lấp lánh một cách tinh quái. Hàng bao năm nay, chàng không dụng tâm làm thế, nhưng nay chàng tạo cho mình một vẻ từ tốn và duyên dáng, thậm chí còn chọn mặc những chiếc gilê màu nhã hơn. Đạt được một cơ sở bằng hữu khá vững chắc với những người chịu ơn chàng cứu sống không phải là điều khó khăn gì. Họ ắt đã tỏ lòng trân trọng từ lâu rồi nếu Rhett không ứng xử như cách coi thường sự trân trọng của họ. Giờ đây, Hugh Elsing, Rene, anh em rất dễ chịu, nhún nhường không tự đề cao mình và ngượng ngập khi họ nhắc đến chuyện họ chịu ơn chàng.

- Có gì đâu, chàng thường gạt đi, ở vào địa vị tôi, ắt các ông cũng làm thế.

Chàng cúng một khoản hậu hĩnh vào quỹ tu bổ nhà thờ Tân giáo và đóng góp rộng rãi, nhưng không theo lối hợm của, vào Hội Làm Đẹp Phần Mộ Các Liệt Sĩ. Chàng tìm bà Elsing để trao món quyên cúng này và ngượng ngập xin bà giữ kín chuyện, thừa biết điều đó ắt kích thích bà loan tin đi khắp nơi. Thực tình, bà Elsing không muốn nhận – “tiền đầu cơ” ấy mà – song khốn nỗi, hội đang bí quá.

- Tôi không hiểu tại sao chính ông, chứ không phải ai khác, lại quyên vào việc nghĩa này, bà nói, giọng chát chúa.

Khi Rhett lấy vẻ điềm đạm đúng mực với bà rằng đó là một cử chỉ để tưởng niệm hương hồn các bạn chiến đấu cũ, dũng cảm hơn chàng song cũng xấu số hơn, nay nằm dưới những nắm mồ không tên, thì cái miệng quý tộc của bà Elsing há hốc ra. Ồ, Dolly Merriwether có bảo mình là Scarlett cho biết thuyền trưởng Butler đã từng ở trong quân đội, nhưng mình không tin. Không ai tin điều đó cả.

- Ông mà ở trong quân đội ư? Ông đã ở đại đội... ở trung đoàn

nào?

Rhett nói phiên hiệu đơn vị.

- À, pháo binh. Mọi người tôi quen biết đều ở kị binh hoặc bộ binh. Thảo nào... Bà ngừng bật, lúng túng, chờ đợi một cái nháy mắt tinh quái, nhưng Rhett chỉ nhìn xuống, tay vẫn vờ chiếc dây đeo đồng hồ.

- Lẽ ra tôi cũng thích bộ binh, chàng nói, hoàn toàn bỏ qua lời ám chỉ của bà, nhưng khi phát hiện ra tôi đã học ở trường võ bị West Point - mặc dầu không được tốt nghiệp vì một trò nhăng nhố của tuổi trẻ - thì người ta bèn điều tôi vào pháo binh, pháo binh chính quy chứ không phải thuộc địa phương quân. Trong chiến dịch cuối cùng ấy, người ta cần những người có kiến thức chuyên môn. Bà cũng biết hồi ấy tổn thất nặng nề nhường nào, biết bao pháo thủ bị giết, ở pháo binh, thật cô đơn, tôi không gặp người quen nào. Hình như tôi không gặp một người nào gốc gác ở Atlanta trong suốt thời gian tại ngũ của tôi.

- Chà, bà Elsing nói, vẻ ngượng ngùng. Nếu Rhett đã từng ở trong quân đội thì quả là bà sai. Bà đã nói những điều đả kích cay độc sự hèn nhát của chàng và giờ, nhớ lại, bà cảm thấy có lỗi. Chà, thế tại sao ông không bao giờ nói với ai về thành tích chiến đấu của ông? Cứ như thể ông xấu hổ về điều gì đó.

Rhett nhìn thẳng vào mắt bà, mặt không chút biểu cảm.

- Thưa bà Elsing, chàng nói nghiêm chỉnh, xin bà hãy tin lời tôi khi tôi nói rằng tôi tự hào về thành tích của mình phục vụ Liên bang hơn bất kì điều gì đã làm hoặc sẽ làm. Tôi cảm thấy... tôi cảm thấy...

- Thế tại sao ông lại giấu chuyện đó?

- Tôi xấu hổ không muốn nhắc đến vì... vì một số hành vi trước đây của tôi. Bà Elsing kể lại chi tiết cho bà Merriwether về món tiền ủng hộ và cuộc trò chuyện đó.

- Và Dolly ạ, thế với chị, khi anh ta nói là cảm thấy xấu hổ, tôi thấy anh ta rưng rưng nước mắt. Chính tôi cũng suýt khóc.

- Tào lao chi khươn, bà Merriwether kêu lên, không tin. Tôi không tin là hẳn có thể rưng rưng nước mắt cũng như là hẳn đã

từng ở trong quân đội. Về điểm này, tôi có thể nhanh chóng điều tra ra. Nếu hẳn ta ở đơn vị pháo binh ấy, tôi có thể xác định được thực sự, vì đại tá Carlton chỉ huy đơn vị đó là chồng một bà cháu gái ông nội tôi và tôi sẽ viết thư hỏi ông ta.

Bà viết thư cho đại tá Carlton và rất ngạc nhiên khi nhận được thư trả lời khen ngợi công trạng của Rhett bằng những từ rành rọt không chút lập lờ. Một pháo thủ bẩm sinh, một người lính dũng cảm, một đảng quân tử không biết đến tiếng kêu ca, một con người khiêm tốn đến mức từ chối cả việc phong quân hàm sĩ quan.

- Chà, bà Merriwether vừa nói vừa đưa bức thư cho bà Elsing xem. Tôi ngã ngửa người ra. Có thể chúng ta đã nhận định lầm khi nghĩ rằng tên vô lại ấy không đi chiến đấu. Có thể là đáng ra chúng ta nên tin lời Scarlett và Melanie kể rằng hẳn đã nhập ngũ vào ngày thành phố thất thủ. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, hẳn vẫn là một tên Scallawag, một tên xỏ lá và tôi không ưa hẳn.

- Không hiểu sao, bà Elsing phân vân nói, không hiểu sao tôi vẫn nghĩ anh ta không đến nỗi xấu xa thế. Một người đã chiến đấu vì Liên bang không thể là hoàn toàn xấu. Chính Scarlett mới thật tồi tệ. Chị biết không, Dolly, tôi thật sự tin rằng anh ta... chắc, rằng anh ta xấu hổ vì Scarlett, nhưng anh ta quân tử không lộ ra đấy thôi.

- Xấu hổ ư? Xì! Cả hai đều cùng một giuộc. Chị moi đâu ra cái ý ngớ ngẩn ấy?

- Không ngớ ngẩn đâu, bà Elsing bất bình đáp. Hôm qua, trời đang mưa như trút nước, anh ta đánh xe cho ba đứa trẻ, kể cả con bé mới đẻ - xin chị chú ý điểm này nhé - xuôi xuôi ngược ngược phố Cây Đào và anh ta đã cho tôi quá giang về nhà. Khi tôi hỏi: "Thuyền trưởng Butler, ông mất trí rồi hay sao mà đưa bọn trẻ này đi chơi giữa trời mưa? Sao không đưa các cháu về nhà?" thì anh ta chẳng nói chẳng rằng nhưng coi bộ rất lúng túng. Thế nhưng Mammy nói toẹt ra: "Nhà này đây đừng bọn da *chẳng dác dưới*, cho *nữ chẻ* ra ngoài mưa còn *nành* mạnh hơn ở nhà!"

- Thế hẳn nói sao?

- Anh ta còn biết nói sao? Anh ta chỉ lờm Mammy và cho qua thôi. Chị biết đấy, chiều hôm qua, Scarlett đã mở một cuộc tiếp

tân lớn, tổ chức đánh bài “whist”, có tất cả những mục hạ lưu nợ đến dự. Tôi đoán là anh ta không muốn bọn ấy hôn đũa con gái nhỏ của mình.

- Chà! Bà Merriwether nói, bắt đầu dao động nhưng vẫn không chịu.

Nhưng sang tuần sau bà cũng đầu hàng.

Rhett hiện có một bàn giấy đặt ở ngân hàng. Chàng làm gì ở cái bàn giấy đó, đảm viên chức ngõ ngành của ngân hàng không biết, nhưng họ không thể lên tiếng phản đối sự có mặt của chàng tại đó vì khối lượng công việc của chàng quá lớn. Sau một thời gian, họ quên mất sự phiền rầy ấy vì chàng rất trầm lặng và nhã nhặn, lại có sự hiểu biết về nghề nghiệp vụ ngân hàng và đầu tư. Dù sao, chàng vẫn ngồi suốt ngày ở bàn giấy của mình, tỏ ra rất siêng năng vì chàng muốn được ngang hàng với những đồng bào đáng kính cùng thành phố, những con người có thói quen làm việc và làm việc cần cù.

Bà Merriwether, muốn mở rộng hiệu bánh mì đang có cơ phát triển đã tìm cách vay ngân hàng hai nghìn đô la lấy ngôi nhà mình làm vật thế chấp, nhưng bị từ chối vì nhà bà đã dùng để đảm bảo cho hai khoản nợ. Bà già to béo đang dùng dùng ra khỏi nhà băng thì Rhett giữ bà lại, hỏi đầu đuôi câu chuyện mắc nợ và bản khoản nói:

- Chắc là có chuyện lầm lẫn gì đây, thưa bà Merriwether. Một sự lầm lẫn ghê gớm. Bà khác với mọi người, đâu có cần lo đến vật thế chấp. Chà, cứ như tôi thì chỉ cần một lời cam đoan là tôi cho bà vay ngay! Một phụ nhân đã gây được nhiều cơ sở kinh doanh như bà, là cực kì đáng tin cậy. Ngân hàng cần cho những người như bà vay tiền. Thôi, bà ngồi luôn vào ghế của tôi đây, tôi sẽ lo thu xếp chuyện này cho bà.

Khi trở lại, chàng mỉm cười dịu dàng, bảo rằng quả có một sự nhầm lẫn như chàng nghĩ. Số tiền hai nghìn đô la đã chờ sẵn đây, bà muốn lấy lúc nào cũng được. Còn về ngôi nhà của bà... xin bà vui lòng kí vào đây.

Vừa cảm phần vừa cảm thấy như bị làm nhục, tức tối vì phải nhận cái đặc ân này từ một người bà không ưa và không tin, bà Merriwether cảm ơn lấy lệ, chẳng lịch sự gì cho lắm.

Nhưng Rhett không để ý. Khi tiễn bà ra cửa, chàng nói:

- Thưa bà Merriwether, xưa nay tôi vẫn kính phục sự hiểu biết của bà, chẳng hay bà có thể chỉ bảo cho tôi một điều hay không?

Bà khẽ gật đầu, chiếc lông trên mũ chỉ hơi động đậy.

- Hồi nhỏ, khi cô Maybelle nhà ta mút ngón tay cái, bà làm thế nào?

- Cái gì?

- Cháu Bonnie nhà tôi hay mút ngón tay cái. Tôi không làm sao cho nó thôi được.

- Ông nên ngăn cháu, bà Merriwether nói, giọng cộc lốc. Cô ấy đã có hai con trước rồi kia mà.

Rhett cúi xuống nhìn giày mình và thở dài.

- Tôi đã thử xát xà – phòng dưới móng tay cháu, chàng nói bỏ qua lời nhận xét của bà về Scarlett.

- Xà – phòng! Chà! Xà – phòng thì ăn thua gì. Đạo xưa, tôi bôi kí – ninh lên ngón tay cái của Maybelle và xin nói với ông, thuyền trưởng Butler ạ, nó thôi mút tay liền.

- Kí – ninh! Thế mà tôi không nghĩ ra! Tôi không biết cảm ơn bà thế nào cho vừa, bà Merriwether. Chuyện này làm tôi lo suốt.

Chàng mỉm một nụ cười dễ thương đầy lòng biết ơn khiến bà Merriwether phân vân đứng ngây ra một lúc. Nhưng khi chào tạm biệt chàng, bà cũng mỉm cười. Bà rất không muốn thừa nhận với bà Elsing rằng bà đã nhận định bất công về Rhett, nhưng vốn là người trung thực, bà nói rằng một người đàn ông yêu con mình ắt phải có điểm gì tốt. Thật đáng tiếc là Scarlett chẳng quan tâm gì đến một đứa bé kháu khỉnh như Bonnie! Có cái gì thật cảm động trong việc người đàn ông cố gắng độc lực nuôi con gái nhỏ một mình! Rhett thừa biết cảnh đó thường dễ gây xúc động và nếu có bôi đen uy tín của Scarlett, chàng cũng chẳng cần.

Từ khi Bonnie biết đi, chàng luôn luôn mang nó theo, khi ngồi cùng trong xe, khi đặt trước yên ngựa của mình. Buổi chiều khi ở ngân hàng về, chàng dắt tay nó đi xuôi phố Cây Đào, hăm nhíp

chân của mình cho vừa khớp với những bước chập chững của nó, kiên nhẫn trả lời hàng nghìn câu hỏi nó đặt ra. Bà con trên phố vào lúc mặt trời lặn bao giờ cũng ở sân trước hoặc ngoài hiên nhà, vì Bonnie rất xinh đẹp, dễ thân thiện, nên nhìn những búp tóc đen loăn xoăn và cặp mắt xanh ngời của nó, không mấy ai cưỡng được ý muốn nói chuyện với nó. Rhett không bao giờ lợi dụng nói xen vào mà chỉ đứng sang bên cạnh trần đầy thỏa mãn và tự hào của người cha thấy con gái mình được chú ý.

Atlanta vốn nhớ dai, đa nghi và chậm thay đổi. Thời thế khó khăn, dân tình oán ghét bất cứ ai dính dáng tới Bullock và bè lũ. Nhưng Bonnie kết hợp được sức hấp dẫn của cả Scarlett và Rhett ở mức cao nhất, và Rhett dùng nó làm vũ khí đột phá bức tường lạnh nhạt của Atlanta.

Bonnie lớn nhanh và ngày càng rõ là cháu ông Gerald O'Hara. Chân nó ngắn và chắc khỏe, đôi mắt to một màu xanh Ireland, cằm nhỏ vuông vắn, dấu hiệu của một tính khí bướng bỉnh chỉ khăng khăng ý mình. Nó thừa kế ở ông Gerald những cơn nổi nóng đột ngột trút ra như những tiếng la hét lập tức dịu ngay khi ý muốn của nó được thỏa mãn. Chàng nuông chiều nó bất chấp mọi cố gắng hạn chế lại của Mammy và Scarlett, vì nó làm chàng bằng lòng về mọi mặt, trừ một điểm: nó sợ bóng tối.

Cho đến khi lên hai, nó vẫn ngủ đều đặn ở phòng trẻ với Wade và Ella. Rồi, chẳng có lí do gì rõ ràng, nó bắt đầu có thói quen khóc nấc lên mỗi khi Mammy cầm đèn lạch bạch ra khỏi phòng. Từ đó, nó tiến tới chỗ hay thức giấc vào những giờ rất khuya, kinh hãi hét lên, làm hai đứa kia phát sợ và cả nhà hết hoảng. Có lần, đã phải mời bác sĩ Meade đến và Rhett đã sẵn sàng giọng nói với ông khi ông chuẩn đoán đó chỉ là những cơn mơ dữ. Tha hồ ai muốn hỏi thế nào, nó chỉ đáp có một tiếng: "Tối".

Scarlett thường dễ bực mình với con bé và cho rằng phải đét vào đít nó. Nàng không chịu chiều theo nó bằng cách để đèn sáng trong phòng trẻ vì như thế Wade và Ella sẽ không ngủ được. Rhett thì lo lắng nhưng vẫn nhẹ nhàng. Chàng tìm cách gợi hỏi con gái để biết rõ thêm nguyên nhân và lạnh lùng tuyên bố rằng nếu cần đến roi đòn thì đích thân chàng sẽ ra tay và đối tượng sẽ là Scarlett.

Kết cục của tình hình ấy là Bonnie được chuyển từ phòng trẻ sang căn phòng ngủ mà Rhett hiện chiếm giữ một mình. Chiếc giường nhỏ của nó được đặt cạnh chiếc giường lớn của chàng và một cây đèn chụp che bớt ánh sáng được thắp suốt đêm ở trên bàn. Thành phố xì xào khi chuyện đó được truyền đi. Cách nào đó, người ta thấy việc một đứa con gái ngủ ở phòng của cha là không tế nhị, dù con bé mới lên hai. Thứ nhất, nó chứng tỏ rành rành là hai vợ chồng nàng ngủ riêng, bản thân điều đó là một tình trạng khá chướng. Thứ hai, ai nấy đều cho rằng nếu đứa bé sợ ngủ một mình thì chỗ của nó phải là ở bên mẹ. Và Scarlett cảm thấy mình không đủ lí lẽ thuyết phục để giải thích rằng nàng không thể ngủ được trong một phòng thắp đèn sáng, cũng như Rhett không chịu để con bé ngủ với nàng.

- Cô sẽ chẳng bao giờ chịu dậy trừ phi nó thét lên và lúc ấy chưa biết chừng cô sẽ tát nó cũng nên, chàng sẵn giọng nói.

Scarlett khó chịu về việc Rhett quá quan trọng hóa những cơn sợ hãi ban đêm của Bonnie, song nàng nghĩ cuối cùng chàng có thể cứu chữa được tình hình ấy và chuyển con bé trở lại phòng trẻ. Trẻ con đứa nào mà chả sợ bóng tối và phương thuốc chữa duy nhất là kiên quyết trong vấn đề này, Rhett làm thế chỉ vì ác ý, muốn chứng tỏ nàng là một người mẹ tồi, để trả miếng về việc bị trục xuất khỏi phòng ngủ của nàng.

Từ cái đêm nàng bảo chàng là nàng không muốn có con nữa, chàng không bao giờ đặt chân vào phòng nàng hoặc thậm chí xoay lạch xạch quả đấm cửa. Sau đó, cho đến lúc chàng bắt đầu chàng ở nhà thường xuyên vì những cơn sợ của Bonnie, không mấy khi chàng có mặt vào bữa ăn tối. Thi thoảng, chàng vắng nhà suốt đêm và Scarlett nằm thao thức đằng sau cánh cửa buồng khóa chặt, nghe tiếng đồng hồ điểm giờ lúc rạng sáng, thắc mắc không biết chàng ở đâu. Nàng nhớ câu: "Còn khối giường khác, cô nàng thân mến ạ!" Ý nghĩ đó làm nàng uất ức, nhưng biết làm thế nào? Nàng không thể nói gì mà không gây ra một cuộc cãi vã trong đó chắc chắn chàng sẽ đay chuyện nàng khóa chặt cửa phòng và điều đó có thể liên quan đến Ashley. Phải, cái trò vợ vẫn để Bonnie ngủ ở một phòng thắp đèn phòng của chàng chỉ là một cách hèn hạ để trả thù nàng.

Hôm ấy, Rhett gặp lại một tay vượt rào phong tỏa ngày xưa.

Hai người có bao điều để hàn huyên với nhau. Họ đã tìm chỗ nhưng dĩ nhiên, nàng ngờ là ở nhà Belle Watling. Buổi chiều, chàng không quay về nhà để đưa Bonnie đi dạo, cũng chẳng về ăn bữa tối. Bonnie sốt ruột ngóng ở ngoài cửa sổ suốt buổi chiều, háo hức muốn khoe bố một bộ sưu tập nham nhở gián to gián nhỏ, cuối cùng bị Lou bế vào giường giữa những tiếng rên rỉ phản đối.

Hoặc giả Lou đã quên tắt đèn, hoặc giả đèn đã tự nhiên tắt, không ai biết đích xác nhưng khi Rhett về, có phần dữ dằn hơn vì rượu, thì nhà đang náo động và ngay ở dưới chuồng ngựa, những tiếng kêu thét của Bonnie đã tới tai chàng, ở đó. Tất cả những điều kinh khủng không tên tràn đầy trí tưởng tượng nhỏ bé của nó, túm chặt lấy nó. Mọi lời dỗ dành và đèn sáng do Scarlett và các gia nhân mang đến đều bất lực không trấn an được nó, và Rhett lao lên gác, nhảy ba bậc một, nom như một người vừa giáp mặt với thần chết.

Cuối cùng, khi đã ẵm Bonnie trong tay và, qua những cơn thổn thức của nó, chỉ nhận ra một tiếng:” Tối “, chàng giần dữ quay sang Scarlett và những người đầy tớ da đen.

- Ai đã tắt đèn? Ai đã để Bonnie một mình trong đêm tối? Prissy, tao sẽ lột da mày vì tội này, mày...

- Lạy Chúa toàn năng! Cậu Rhett! Hông phải cháu! Đây là Lou mà!

- Lạy Chúa thương, lạy cậu Rhett, cháu...

- Câm mồm. Mày biết lệnh của tao rồi đấy. Thề có Chúa tao sẽ... xéo đi. Đừng trở lại đây nữa. Scarlett cho nó ít tiền và làm sao cho nó đi khỏi đây trước khi tôi xuống nhà. Thôi, tắt cả mọi người ra đi, tất cả!

Đám đầy tớ da đen vội rút, chị chàng Lou xấu số úp mắt vào tạp dề, khóc rên rỉ. Nhưng Scarlett ở lại. Thật khổ tâm cho nàng phải thấy đứa con cưng của mình được Rhett dỗ nín trong khi trong tay nàng thì nó la hét thật thảm thiết. Thật khổ tâm cho nàng phải thấy đôi tay nhỏ bé của nó ôm lấy cổ chàng và nghe cái giọng nghẹn ngào của nó kể lại những gì đã làm nó sợ, trong khi chính nàng, Scarlett đây, không sao dễ được nó nói ra điều gì mạch lạc.

- Thế ra nó ngồi lên ngực con? Rhett dụi dằm hỏi. Nó có to không?

-Ồ! Có! To kinh khủng. Có cả móng nữa.

- À, lại có cả móng nữa đây. Thôi được. Nhất định ba sẽ thức suốt đêm, hể nó quay lại, ba sẽ bắn nó.

Giọng Rhett sốt sắng, vỗ về và những tiếng nức nở của Bonnie im dần. Giọng nó bớt nghẹn ngào khi nó đi sâu vào mô tả chi tiết con quái vật trong mộng bằng một thứ ngôn ngữ chỉ có chàng mới hiểu nổi. Scarlett bực bội khi thấy Rhett bàn chuyện đó như một cái gì đó có thật.

- Ồi trời, Rhett...

Nhưng chàng ra hiệu cho nàng im lặng. Cuối cùng khi Bonnie đã ngủ, chàng đặt nó vào giường và đắp mền cho nó.

- Tôi sẽ lột da mấy con Nigger đó, chàng thản nhiên nói. Lỗi tại cô nữa kia. Tại sao cô không đến kiểm tra xem đèn có sáng hay không?

- Đừng có ngớ ngẩn, Rhett, nàng thì thầm. Nó thế là tại anh chiều nó. Bao nhiêu trẻ con sợ bóng tối nhưng rồi qua hết. Trước Wade cũng sợ, nhưng tôi không nuông nó. Nếu anh cứ để kệ nó la hét một hay hai đêm...

- Để nó la hét ư? Trong một thoáng, Scarlett tưởng như chàng sắp đánh nàng. Hoặc cô điên, hoặc cô là người đàn bà vô nhân đạo nhất tôi từng thấy.

- Tôi không muốn nó lớn lên thành một đứa thần kinh và hèn nhát.

- Hèn nhát! Âm ti hỏa ngục! Ở nó, không có một chút gì là hèn nhát cả! Có điều là cô không có trí tưởng tượng gì hết và tất nhiên, cô không thể cảm được những dần vật của những người giàu trí tưởng tượng, nhất là trẻ con. Nếu có cái gì có móng, có sừng, đến ngồi lên ngực cô, dễ thường cô sẽ bảo nó xéo đi với quý chắc? Dám thế lắm! Thưa phu nhân, xin bà nhớ cho rằng tôi đã từng thấy bà vùng dậy rú lên như một con mèo phải bồng chỉ vì bà thấy mình đang chạy trong một màn sương mù. Mà có xa xôi gì đâu!

Scarlett sững ra vì nàng không bao giờ thích nghĩ đến giấc mộng đó. Hơn nữa, nàng thấy ngượng khi nhớ ra rằng Rhett đã phải dỗ nàng y hết như chàng vừa mới dỗ Bonnie vậy. Cho nên, nàng quay sang một hướng tấn công khác.

- Anh chỉ chiều nó và...

- Và tôi định sẽ tiếp tục chiều nó. Như vậy, nó sẽ vượt qua và sẽ quên cái đó.

- Vậy nếu anh muốn đóng vai bảo mẫu, Scarlett chát chúa nói, anh hãy cố gắng về nhà đều đặn ban đêm và uống vừa phải thôi cho thay đổi đi.

- Tôi sẽ về nhà sớm, nhưng khi nào thích thì tôi cứ say bí tỉ.

Sau bữa đó, chàng quả có về nhà sớm khá lâu trước giờ cho Bonnie vào giường. Chàng ngồi ngay cạnh cầm tay nó cho đến khi giấc ngủ đến làm nó buông chàng ra. Đến lúc ấy, chàng mới rón rén xuống thang gác, vặn để đèn thấp sáng và mở cửa hé dặng có thể nghe tiếng Bonnie nếu nó thức giấc và phát hoảng la lên. Chàng chủ trương không bao giờ để nó bị lại một cơn kinh hoàng trong bóng tối nữa. Cả nhà hết sức cảnh giác với ngọn đèn, Scarlett, Mammy, Prissy và Pork luôn luôn rón rén lên thang gác để yên trí rằng nó vẫn sáng.

Những khi về nhà, chàng cũng tỉnh táo, không say, nhưng đó hoàn toàn không phải do Scarlett. Bao tháng nay, chàng đã uống lu bù, tuy không bao giờ say thật sự, và một buổi tối, hơi thở chàng nồng nặc mùi Whisky. Chàng bế Bonnie, xốc nó lên vai và hỏi:

- Em có thơm ba thân yêu không nào?

Nó nhăn cái mũi héch xinh xẻo và giãy giụa định tụt xuống khỏi tay chàng.

- Không, nó thật thà nói. Hôi lắm.

- Ba làm sao?

- Mùi hôi. Bác Ashley không hôi.

- Chà, quý bắt tôi đi! Chàng rầu rầu nói, đặt Bonnie xuống sàn. Mình không bao giờ ngờ vợ được một người vận động bài trừ

rượu ngay trong nhà mình!

Nhưng sau đó, chàng hạn chế mức uống của chàng xuống còn một ly vang sau bữa tối. Bonnie, vốn bao giờ cũng được phép hớp nốt những giọt cuối cùng của ly, không cho mùi rượu vang là hôi. Kết quả, đôi má bắt đầu xỉ ra của chàng dần dần trở lại chắc nét và những quầng bên dưới cặp mắt đen bớt thắm, hoặc bớt vẻ hốc hác đi. Vì Bonnie thích ngồi trước yên ngựa cùng chàng dạo chơi, chàng hay ở ngoài trời hơn trước và bộ mặt ngăm ngăm của chàng bắt nắng càng đen hơn bao giờ hết. Nom chàng khỏe mạnh hơn, chàng hay cười hơn và lại giống chàng trai trẻ vượt rào phong tỏa táo tợn đã từng làm Atlanta xôn xao hồi đầu chiến tranh.

Những người trước nay chưa bao giờ ưa chàng, giờ bắt đầu mỉm cười khi thấy chàng cưỡi ngựa qua cùng với đứa bé đặt ngồi trước yên. Các bà các cô cho đến nay vẫn cho rằng không phụ nữ nào có thể an toàn với chàng, cũng bắt đầu dừng lại để nói chuyện với chàng ngoài phố, để trầm trồ khen Bonnie. Ngay cả những bà già chặt chẽ nhất cũng cảm thấy rằng một người đàn ông sốt sắng bàn về bệnh và những vấn đề của trẻ con như chàng ắt không phải là hoàn toàn xấu.

CHƯƠNG LIII

 ó là dịp sinh nhật của Ashley và để dành cho chàng một bất ngờ, tối hôm ấy, Melanie tổ chức một buổi chiêu đãi. Chuyện này, mọi người đều biết cả trừ Ashley. Ngay cả Wade và bé Beau cũng biết, chúng phổng mũi tự hào khi được người lớn bảo thể giữ bí mật. Tất cả những người quý phái ở Atlanta đều được mời và đều hứa sẽ đến. Tướng Gordon và gia đình đã nhận lời, Alexander Stephens sẽ có mặt nếu sức khỏe luôn luôn không ổn định của ông cho phép và người ta hy vọng cả Bob Toombs, con chim hải âu của Liên bang, cũng tới dự.

Suốt buổi sáng hôm đó, Scarlett cùng với Melanie, India và bà cô Pitty lẳng xăng chạy đi chạy lại trong ngôi nhà nhỏ, sai bảo các gia nhân da đen treo những tấm rèm mới giặt, đánh bóng các đĩa bạc, đánh xi sàn nhà, nấu nướng, sửa soạn và ném các thứ bánh ngọt, đồ giải khát. Scarlett chưa bao giờ thấy Melanie phấn khích đến thế hoặc sung sướng đến thế.

- Chị biết đấy, chị thân yêu, Ashley chưa hề được kỉ niệm sinh nhật một lần nào kể từ... kể từ, chị có nhớ bữa tiệc ngoài trời ở Trại Mười Hai Cây Sồi không? Cái hôm chúng ta nghe tin ngài Lincoln kêu gọi tình nguyện đầu quân ấy? Thế đấy, từ bấy đến nay, anh ấy chưa có lấy một cuộc liên hoan sinh nhật nào. Mà anh ấy thì làm việc quần quật, đêm đến về nhà mệt nhoài đến nỗi anh ấy thực quả không nghĩ hôm nay là sinh nhật của mình. Và anh ấy hẳn sẽ ngạc nhiên biết mấy khi mọi người kéo vào sau buổi tối!

- Liệu rồi bà xoay sở thế nào để ông Wilkes không nhìn thấy *dững* cái đèn lồng trên bãi cỏ khi ông về nhà ăn tối? Lão Archie lâu bầu.

Lão đã ngồi suốt buổi quan sát sự chuẩn bị, bụng thích thú song không muốn thừa nhận ra miệng. Lão chưa bao giờ ở hậu trường một cuộc tiếp tân lớn của những người thành phố và đây là một trải nghiệm mới đối với lão. Lão phát biểu những nhận xét thẳng thắn về đám phụ nữ chạy nháo nhác như nhà bị hỏa hoạn chỉ vì sắp có khách, thế nhưng giá có huy động ngựa rừng cũng không kéo nổi lão ra khỏi cảnh này. Những chiếc đèn lồng bằng giấy màu do bà Elsing và Fanny làm, đặc biệt hấp dẫn lão vì trước nay lão chưa từng thấy “*dững* cái trùm dư thế” bao giờ. Người ta đã đem giấu chúng trong căn buồng dưới hầm của lão và lão đã xem xét rất tỉ mỉ.

- Lạy Chúa! Tôi không nghĩ đến chuyện ấy đấy! Melanie kêu lên. Archie, may mà bác lại nhắc. Lạy Chúa, lạy Chúa! Làm thế nào bây giờ! Phải treo trên các bụi cây và các cây to, đặt nển nhỏ vào trong và thả đúng vào lúc khách đến. Scarlett, chị có thể cho Pork sang giải quyết hộ việc này trong khi bọn em ăn tối được không?

- Bà Wilkes, bà thông minh hơn phần đông phụ nữ, cơ mà bà thật dễ cuống, Archie nói. Còn cái tay Nigger Pork đần độn í, anh ta không làm gì được mấy cái trò ma này đâu. Anh ta sẽ làm cháy ngay tất cả cho mà xem. *Dững* cái đèn í quả là... tuyệt đẹp, lão đành công nhận. Tui sẽ treo cho bà trong khi bà *mấy* ông Wilkes ăn tối.

- Ôi, Archie, bác thật tốt quá! Melanie hướng cặp mắt trẻ thơ

đây lòng biết ơn và nhờ cậy về phía lão. Không có bác, quả tôi không biết làm ăn ra sao. Liệu bác có thể đặt nền vào trong đèn ngay bây giờ được không? Như vậy sẽ xong dứt đi một việc.

- Ô, cũng có thể tui làm được, lão nói chẳng nhẽ nhận gì cho lắm, và tập tễnh đi về phía cầu thang xuống hầm.

- Mật ngọt chết ruồi, lọ là phải đập bằng vĩ^[119], Melanie cười khúc khích khi lão già râu ria bước lộc cộc xuống cầu thang. Từ đầu, em đã định cắt đứt Archie lo việc treo đèn đấy chứ, nhưng chị còn lạ gì tính lão. Nếu mình yêu cầu lão làm cái gì, ắt lão chẳng nghe đâu. Thế là bây giờ, chúng ta thoát được lão một lúc. Đám gia nhân da đen sợ lão đến nỗi không làm nổi việc gì khi có lão nhìn xoi xói vào gáy họ.

- Melly, cứ như tôi là tôi chả để cái lão đạo tặc ấy ở nhà mình, Scarlett nói, giọng cáu kỉnh. Nàng ghét Archie không kém gì lão ghét nàng, và hai người hầu như không nói với nhau. Duy nhất chỉ ở nhà Melanie là lão chịu lưu lại khi có mặt nàng. Và ngay cả ở nhà Melanie, lão cũng nhìn nàng chằm chằm, đầy vẻ nghi kị và khinh miệt lạnh lùng.

- Lão sẽ gây rắc rối cho cô đấy, tôi nói trước cho cô biết.

- Ô, nếu biết nịnh lão và làm như nhờ cậy vào lão thì hoàn toàn vô hại, Melanie nói. Hơn nữa, lão rất tận tâm với Ashley và Beau, đến mức là khi có lão ở đây, bao giờ em cũng cảm thấy an toàn.

- Chị Melly, chị định nói là lão rất tận tâm với chị đấy, India nói, bộ mặt lạnh lùng dịu đi trong một nụ cười có đôi phần ấm áp, trong khi đôi mắt gửi về phía người chị dâu một cái nhìn trù mẩn. Em cho rằng chị là người đầu tiên mà lão còn đồ già ấy yêu từ khi vợ lão... hèm... sau vợ lão. Em nghĩ lão thật sự muốn có ai xúc phạm chị để lão có thể giết tại chỗ đặng tỏ lòng kính trọng chị.

- Lạy Chúa! Mồm với mép cô, India! Melanie nói, mặt đỏ dừ. Lão coi tôi là hết sức khờ dại, cô biết đấy.

- Này, tôi thấy cái lão già cục súc hôi hám ấy muốn nghĩ gì cũng chả quan trọng, Scarlett nói độp một cái. Chỉ nghĩ đến chuyện Archie dám phán xét nàng về vấn đề thuê tù làm thợ,

nàng đã tức điên lên rồi. Tôi phải đi ngay bây giờ thôi, về nhà ăn xong, tôi phải đến cửa hàng để trả lương cho nhân viên, rồi qua bãi gỗ trả tiền cánh lái xe và Hugh Elsing.

- Ô, chị đến bãi gỗ đây à? Melanie hỏi. Ashley định vào quãng chiều sẽ đến bãi gỗ gặp Hugh. Chị có thể giữ anh ấy ở lại đó đến năm giờ không? Nếu anh ấy về nhà sớm hơn, nhất định anh ấy sẽ biết được bọn em đang làm nốt một chiếc bánh gatô hoặc một cái gì đó và anh ấy sẽ không bị bất ngờ nữa.

Scarlett mừng thầm trong bụng, tâm trạng vui vẻ trở lại.

- Được, tôi sẽ giữ chú ấy, nàng nói.

Trong khi nàng nói, đôi mắt bệnh bệch không có lông mi của India nhìn xoáy vào mắt nàng như hai mũi khoan. “Bao giờ cô ta cũng nhìn mình một cách kì lạ như thế khi mình nói đến Ashley”, Scarlett nghĩ thầm.

- Thế chị hãy cố hết sức giữ anh ấy lại sau năm giờ, Melanie nói. Lúc đó, India sẽ lấy xe đến đón anh ấy... Scarlett tối nay chị đến sớm nhé. Em không muốn chị thiếu mặt một phút nào trong buổi liên hoan.

Trên đường về nhà, ngồi trong xe Scarlett buồn bã nghĩ: “Cô ta không muốn mình thiếu mặt một phút nào trong buổi liên hoan ư? Vậy thì tại sao không nhờ mình tiếp khách cùng với cô ta, India và cô Pitty”.

Thường thường, Scarlett không thiết gì tiếp khách trong những cuộc liên hoan ở vẫn nhà Melly. Nhưng đây là cuộc tiếp tân lớn nhất trong các cuộc Melly từng mở, lại để mừng sinh nhật Ashley nữa, nên Scarlett khao khát được đứng bên Ashley cùng tiếp khách với chàng. Song nàng biết lí do tại sao nàng không được mời tiếp khách, ngay cả nếu nàng không biết thì lời bình của Rhett về vấn đề này cũng khá rõ ràng.

- Một nàng Scallawag đứng ra tiếp tân khi mà tất cả những cựu chiến sĩ Liên bang và đảng viên Dân Chủ nổi tiếng nhất sẽ đến dự ư? Quan niệm của cô có phần hay ho thật, song phần ngớ ngẩn cũng không kém. Sở dĩ cô còn được mời đến, đó chỉ vì lòng chung thủy như nhất của cô Melly thôi.

Chiều hôm ấy, Scarlett sửa soạn y phục cẩn thận hơn mọi khi

cho chuyển đi đến cửa hàng và bãi gỗ. Nàng mặc chiếc áo dài xanh mờ bằng vải taffata chuyển màu, đôi lúc nom lại óng ánh sắc hoa cà dưới ánh sáng nào đó, và đội chiếc mũ dưới màu xanh nhạt xung quanh cắm lông chim xanh thắm. Nếu Rhett để cho nàng cắt tóc rũ xoắn ngang trán thì chiếc mũ này còn bảnh hơn nhiều! Nhưng chàng đã tuyên bố sẽ gọt trọc đầu nàng nếu nàng để tóc kiểu ấy. Mà dạo này chàng dữ dằn đến nỗi chàng dám thật sự làm thế lắm.

Đó là một buổi đẹp trời, có nắng nhưng không quá nóng, rục rờ nhưng không chói chang và ngọn gió âm xào xạc trong hàng cây dọc phố Cây Đào làm những chiếc lông trên mũ Scarlett như nháy múa. Tim nàng cũng nháy múa như tất cả những lần đi gặp Ashley. Có thể, nếu nàng thanh toán tiền công với đám lái xe và Hugh xong sớm, họ sẽ về nhà để nàng với Ashley ở lại một mình trong cái phòng nhỏ vuông vắn giữa bãi gỗ. Dạo này những cơ hội gặp Ashley một mình quá hiếm. Thế mà Melanie lại nhờ nàng giữ chân chàng lại! Thật buồn cười!

Tim nàng rộn lên niềm vui khi tới cửa hàng và nàng trả lương cho Willie cùng các gã bán hàng khác không cần hỏi công việc ngày hôm ấy ra sao. Bữa đó là thứ bảy, ngày đông khách nhất trong tuần vì các nông dân đều chọn ngày này ra tỉnh mua bán sắm sửa, vậy mà nàng không hỏi một câu nào.

Dọc đường đến bãi gỗ, nàng dừng cả chục lần để nói chuyện với các “Bị Thảm phu nhân” ngồi trong những cỗ xe tráng lệ - “tuy nhiên, vẫn không bằng xe mình”, nàng khoái trá nghĩ thầm - và với nhiều gã đàn ông băng qua đám bụi đỏ của đường phố để đến đứng cạnh xe, mũ cầm tay, ngời ca nàng. Chiều đẹp, lòng nàng sung sướng, nàng tuần du trên con đường, kiểu diễm như một bà hoàng. Vì những lần dừng lại như vậy, nàng đến bãi gỗ muộn hơn dự định và thấy Hugh cùng đám lái xe đang ngồi ở một đồng gỗ thấp chờ nàng.

- Ashley có đây không?

- Có anh ấy đang ở trong văn phòng, Hugh nói, vẻ ưu tư mọi khi tan biến khỏi gương mặt khi chàng thấy cặp mắt lấp lánh vui sướng của nàng. Anh ấy đang cố... tôi muốn nói là anh ấy đang xem lại sổ sách.

- Ô, hôm nay, anh ấy không phải bận tâm về chuyện ấy, nàng nói và hạ giọng. Melly cử tôi đến giữ chân anh ấy ở đây cho đến khi nhà cửa chuẩn bị xong xuôi cho cuộc tiếp tân tối nay.

Hugh mỉm cười vì chàng cũng sẽ đến dự. Chàng thích những cuộc liên hoan và, bằng cách trang điểm của nàng chiều này, chàng đoán là Scarlett cũng thế. Nàng thanh toán tiền công với cánh lái xe cả Hugh, rồi đột ngột rời bỏ họ, đi về phía văn phòng rõ rõ bằng thái độ của mình rằng nàng không muốn ai đi theo. Ashley ra cửa đón nàng. Chàng đứng trong nắng chiều, tóc rục sáng và môi chúm chím gần như một nụ cười.

- Kìa, Scarlett, giờ này Scarlett còn đến đây làm gì? Tại sao Scarlett không sang nhà tôi giúp Melly chuẩn bị cho cuộc liên hoan bất ngờ tối nay.

- Chao, Ashley Wilkes! Nàng kêu lên bất bình. Mọi người dự định không để anh biết tí gì về chuyện ấy. Melly sẽ rất thất vọng nếu anh không bị bất ngờ.

- Ô, tôi sẽ không để lộ đâu. Tôi là người ngạc nhiên nhất Atlanta, Ashley nói, mắt lấp lánh cười.

- Nay, thế ai lại xấu chơi đi nói cho anh biết đấy?

- Hầu như tất cả các khách nam giới được Melly mời. Đầu tiên là tướng Gordon. Ông ta bảo kinh nhiệm cho ông ta biết rằng phụ nữ thường tổ chức những cuộc liên hoan bất ngờ vào đúng những đêm mà cánh đàn ông đã quyết định đánh bóng và lau chùi sạch sẽ tất cả súng ống trong nhà. Sau đó đến lượt cụ cố Merriwether báo cho tôi. Cụ kể là có lần bà Merriwether tổ chức một cuộc liên hoan để mừng thọ cụ và bà lại là người bị bất ngờ nhất vì cụ cố đã vụng trộm điều trị chứng thấp khớp của mình bằng một chai whisky rồi quá say không ra khỏi giường được, và... ô, tất cả những người đã được dành cho một cuộc liên hoan bất ngờ, đều mách với tôi.

- Thật bỉ ổi! Scarlett kêu lên nhưng không thể không mỉm cười.

Những lúc mỉm cười như vậy trông chàng giống hệt chàng Ashley thừa xư mà nàng đã từng biết ở trại Mười Hai Cây Sồi. Mà dạo này, hiếm thấy chàng mỉm cười. Không khí thật êm ả,

nắng chiều thật dịu, nét mặt Ashley thật vui tươi và chàng nói chuyện rất thoải mái, khiến tim nàng rộn ràng hạnh phúc, nở nang trong lồng ngực đến độ nàng thấy nhói đau thật sự vì khoái cảm, đau như thể ứ đầy một bầu nước mắt nóng hổi, vui sướng, chưa trào ra được. Bỗng nhiên nàng cảm thấy mình lại mười sáu tuổi, sung sướng, hồi hộp đến gần như nghẹn thở. Một thôi thúc cuồng dại khiến nàng muốn giựt mũ ra, tung lên trời mà kêu: Hura! Nhưng rồi nàng nghĩ Ashley ắt sẽ sững sốt nếu nàng làm thế và nàng bỗng phá lên cười, cười đến chảy nước mắt. Chàng cũng cười, ngật đầu ra đằng sau như thể thích thú vì được cười hả hê, ngỡ rằng nàng bật cười vì sự phản thùng thân ái của những người đã làm lộ bí mật của Melly.

- Vào đây đi, Scarlett. Tôi đang kiểm tra sổ sách.

Nàng bước vào căn phòng nhỏ rục rờ ánh nắng chiều và ngồi xuống chiếc ghế trước cái bàn giấy có nắp lừa. Ashley theo nàng ngồi lên góc chiếc bàn khô nháp, đôi chân dài đung đưa thoải mái.

- Ô, chiều nay, chúng ta đừng có mất thì giờ với sổ, Ashley! Tôi dứt khoát không thể bận tâm với chuyện ấy lúc này. Khi tôi đội một chiếc mũ mới, dường như tất cả các con số biến mất khỏi đầu tôi.

- Chiếc mũ đẹp như thế này thì các con số biến đi là phải. Quả thật Scarlett mỗi ngày một xinh ra.

Chàng tụt xuống khỏi bàn và vừa cười vừa cầm hai tay nàng dang ra để ngắm chiếc áo dài.

- Scarlett xinh đẹp quá! Tôi tin rằng Scarlett sẽ không bao giờ già!

Khi tay hai người chạm nhau, nàng chợt hiểu ra rằng, một cách vô thức, nàng đã hi vọng chính điều ấy sẽ xảy ra. Suốt buổi chiều hạnh phúc này, nàng đã khao khát hơi ấm bàn tay chàng, một lời chứng tỏ chàng vẫn yêu nàng. Đây là lần đầu tiên nàng gặp chàng hoàn toàn một mình từ cái hôm giá rét trong vườn cây ở ấp Tara, lần đầu tiên họ nắm tay nhau không phải trong cử chỉ một nghi thức. Bao tháng rờn nàng đã đói thèm được kề sát chàng hơn. Nhưng giờ đây... Kì lạ thay, sự tiếp xúc với tay chàng không hề khiến nàng rạo rục! Trước kia, chỉ cần đứng gần chàng

là nàng đã run lên. Giờ đây nàng chỉ thấy một cảm giác hài lòng, một tình thân hữu ấm áp khác thường thôi. Tay chàng không truyền cho nàng cơn sốt nào, mà chỉ làm cho tim nàng ấm xuống trong niềm thanh thản sung sướng. Điều đó khiến nàng hoang mang và hơi thất vọng. Chàng vẫn là Ashley của nàng, vẫn là người thương đẹp như ánh mặt trời rạng rỡ của nàng và nàng yêu chàng hơn cả cuộc đời. Vậy thì tại sao...

Nhưng nàng xua ý nghĩ ấy ra khỏi đầu óc. Nàng đang ở bên chàng, và chàng đang nắm tay nàng, mỉm cười, hoàn toàn thân ái, không căng thẳng cũng chẳng cuồng nhiệt. Thế là đủ. Được thế này, kể cũng đã là huyền diệu khi nàng nghĩ đến bao điều chưa nói ra giữa hai người. Mắt chàng soi vào mắt nàng, sáng trong và lấp lánh, đôi mắt ấy vẫn cười theo cách ngày xưa nàng hằng yêu, vẫn cười như thể giữa họ chẳng có gì khác ngoài hạnh phúc. Lúc này, giữa mắt chàng và mắt nàng, không có gì ngăn cách – không có cái gì xa vắng thường khiến nàng chùng hững. Nàng cất tiếng cười.

- Ô, Ashley, em đang già đi, hom hem đi.

- À, cái đó là bề ngoài! Không, Scarlett, ngay cả khi Scarlett sáu mươi tuổi, tôi vẫn thấy Scarlett y nguyên như thế. Tôi sẽ luôn luôn nhớ Scarlett như trong cái bữa tiệc ngoài trời cuối cùng bên nhà tôi, Scarlett ngồi dưới một cây sồi với một tá chàng trai vây quanh, thậm chí tôi có thể tả lại y phục của Scarlett hôm ấy: một chiếc áo dài trắng có cài những bông hoa xanh nhỏ xíu, một chiếc khăn san đăng ten trắng quàng trên vai, chân đi đôi giày muyn xanh thắt dây đen và đầu đội chiếc mũ rơm rất rộng với những dải băng xanh dài bay phất phơ theo chiều gió. Tôi thuộc lòng bộ y phục ấy bởi vì hồi ở trong tù, những lúc quá bi đát, tôi thường lần giở kí ức như xem chuyện tranh, ôn lại từng chi tiết nhỏ...

Chàng bỗng ngừng bật và cái ánh sôi nổi vụt tắt trên mặt chàng. Chàng khẽ buông tay nàng và nàng ngồi chờ, chờ những lời tiếp theo của chàng.

- Từ cái ngày ấy đến giờ, chúng ta đã qua một chặng đường dài, cả hai chúng ta, phải không, Scarlett? Chúng ta đã đi theo những con đường mà trước đó, chúng ta không bao giờ ngờ tới,

Scarlett thì đi thật nhanh, không do dự, còn tôi thì chậm chạp, miễn cưỡng.

Chàng lại ngồi lên bàn và nhìn nàng, một nụ cười rụt rè lại thoáng mở. Nhưng đó không phải là nụ cười vừa mới đây đã khiến nàng tràn trề hạnh phúc. Đó là một nụ cười rầu rĩ.

- Phải Scarlett đã đi lẹ làng, kéo tôi theo bánh xe của mình. Scarlett ạ, đôi khi tôi tự hỏi một cách khách quan: chẳng biết, nếu không có Scarlett, tôi sẽ ra sao?

Scarlett vội biện hộ cho chàng chống lại lời tự lên án của bản thân chàng, có phần quá sốt sắng vì những lời của Rhett cũng về vấn đề này bất giác trở lại trong trí nàng.

- Nhưng em có làm gì cho anh đâu, Ashley. Không có em, anh cũng vẫn thế. Một ngày kia, anh sẽ giàu có, anh sẽ trở thành một nhân vật lớn như con đường của anh tất sẽ dẫn đến đó.

- Không, Scarlett ạ, những hạt mầm của sự vĩ đại không bao giờ có trong tôi. Tôi nghĩ nếu không có Scarlett thì hẳn tôi đã bị chìm trong quên lãng – như là Cathleen Calvert tội nghiệp và biết bao người khác đã từng thuộc dòng họ lớn, lâu đời.

- Ôi, Ashley, anh đừng nói như thế. Nghe mà buồn nẫu ruột.

- Không, tôi đâu có buồn, tôi thôi buồn rồi. Có một dạo... có một dạo tôi đã buồn. Bây giờ, tôi chỉ...

Chàng ngừng bật và đột nhiên, nàng biết chàng đang nghĩ gì. Đây là lần đầu tiên nàng đọc được ý nghĩ chàng khi luồng mắt chàng lướt qua nàng, trong veo và xa vắng. Khi tình yêu cuồng nhiệt đập rộn trong tim nàng thì tâm trí chàng khép kín đối với nàng, nhưng giờ đây giữa hai người chỉ là tình bạn êm dịu, nàng có thể dấn một chút vào tâm trí chàng để hiểu thêm chàng một chút. Chàng không còn buồn nữa. Chàng đã buồn sau khi Liên bang đầu hàng, chàng đã buồn khi nàng van xin chàng đến Atlanta. Bây giờ, chàng chỉ cam chịu.

- Tôi ghét nghe anh nói như vậy, Ashley ạ, nàng sôi nổi nói. Nghe như giọng điệu của Rhett ấy. Anh ta, luôn luôn lải nhải những điều tương tự và một điều gì đó mà anh ta gọi là khôn sống mống chết, lải nhải kì đến khi tôi chán ngấy muốn gào lên.

Ashley tủm tủm cười.

- Scarlett có khi nào để thì giờ suy nghĩ rằng Rhett và tôi giống nhau về cơ bản?

- Ô, không! Anh là người tinh tế, trọng danh dự, còn anh ta...

Nàng ngừng bật, ngượng ngùng.

- Thế mà chúng tôi giống nhau đấy. Chúng tôi cùng là con dòng cháu giống, chúng tôi được rèn đúc theo cùng một khuôn, được giáo dục theo cùng một chiều hướng nghĩ suy. Nhưng đến một quãng nào đó trên đường đời, chúng tôi rẽ theo những ngã khác nhau. Chúng tôi vẫn suy nghĩ giống nhau, nhưng mỗi người được phản ứng theo cách khác. Chẳng hạn như cả hai chúng tôi đều không đặt lòng tin vào chiến tranh, nhưng tôi thì nhập ngũ chiến đấu, còn anh ta thì đứng ngoài mãi cho đến khi cuộc chiến gần kết thúc. Cả hai chúng tôi đều biết chiến tranh là sai lầm. Cả hai chúng tôi đều biết đó là cuộc chiến tranh tất yếu thất bại, nhưng tôi thì tự nguyện dấn thân vào đó, còn anh ta thì không. Đôi khi tôi nghĩ là anh ta có lí và thế là lại...

- Ôi, anh Ashley, bao giờ anh mới bỏ cái lối nhìn hai mặt của một vấn đề? Nàng hỏi, nhưng không phải với cái thái độ sốt ruột như trước kia. Những người lúc nào cũng nhìn thấy hai mặt, chẳng bao giờ đi đến đâu cả.

- Đúng thế, nhưng... xin hỏi, cụ thể Scarlett muốn đi đến đâu? Tôi thường hay tự hỏi thế. Scarlett thấy đấy, tôi chẳng bao giờ muốn đi đến đâu cả. Tôi chỉ muốn là bản thân mình.

Nàng muốn đi đến đâu, thật là một câu hỏi ngơ ngẩn. Tất nhiên là đến chỗ giàu có và an toàn. Vậy mà... Nàng đâm rối trí. Nàng đang giàu có và an toàn đến mức tối đa có thể trong một thế giới bất an. Nhưng giờ đây, khi suy nghĩ về chuyện đó, nàng thấy như vậy chưa đủ. Chừng nấy chưa làm cho nàng đặc biệt sung sướng, mặc dầu có làm cho nàng đỡ nơm nớp, đỡ lo sợ cho ngày mai. "Nếu em vừa giàu có và an toàn, lại vừa có anh nữa, thì đó hẳn là mục tiêu em muốn đạt tới", nàng nghĩ thầm, mắt nhìn chàng đầy khao khát. Nhưng nàng không nói ra, sợ phá mất phép màu nhiệm và không đọc được ý nghĩ trong đầu chàng nữa.

- Anh chỉ muốn là bản thân mình thôi ư? Nàng cười, hơi buồn

bã, điều gay go nhất của tôi xưa nay vẫn như thế: không được là bản thân mình. Còn về chuyện tôi muốn đi đến đâu, thì hình như tôi đã đạt rồi. Tôi muốn giàu có, an toàn, và...

- Nhưng Scarlett này, có bao giờ Scarlett nghĩ rằng tôi bất cần mình giàu có không?

Không, chưa bao giờ nàng nghĩ rằng lại có người không muốn giàu.

- Vậy thì anh muốn gì?

- Bây giờ thì tôi không biết. Trước kia, tôi có biết mình muốn gì, song tôi đã hầu như quên rồi. Chủ yếu là muốn được yên thân, không bị quấy rầy bởi những người tôi không ưa, không bị thúc ép làm những điều tôi không muốn làm. Có lẽ, tôi muốn thời xưa trở lại, song sẽ không bao giờ có chuyện ấy, và tôi bị ám ảnh bởi kí ức về thời ấy, về cái thế giới đã sụp quanh tôi.

Scarlett mím môi lại bướng bỉnh. Không phải nàng không biết ý chàng định nói gì. Chỉ riêng những âm sắc trong giọng chàng đã gọi lên những ngày xưa ngày xưa như không người nào khác có thể làm được thế, khiến tim nàng nhói đau, tựa hồ nàng cũng đang hồi nhớ vậy. Nhưng từ cái bữa nàng nằm phủ phục nôn nao, tuyệt vọng trong khu rừng ở ấp Tara và tự nhủ: "Mình sẽ không ngoái nhìn lại sau lưng", nàng đã dứt khoát với quá khứ.

- Tôi thích thời kỳ này hơn, nàng nói nhưng tránh nhìn vào mắt chàng. Ngày nay, bao giờ cũng có một cái gì náo nức diễn ra những cuộc liên hoan và vân vân. Mọi cái đều lấp lánh. Thời xưa thật là buồn tẻ (Ôi, những ngày nhàn nhã và những buổi hoàng hôn đồng nội ấp áp và yên tĩnh! Tiếng cười nhẹ nhàng lạnh lạnh cất lên từ những căn nhà! Cuộc sống hồi ấy vàng son, ấm cúng và người ta yên tâm biết ngày mai sẽ đem lại những gì! Làm sao em có thể phủ nhận lời anh).

- Tôi thích thời kì này hơn, nàng nhắc lại, nhưng giọng run run.

Chàng tụt xuống khỏi bàn, cười nhẹ nhàng ra ý không tin. Chàng đặt tay dưới cằm nàng, nâng mặt nàng ngược lên nhìn mặt chàng.

- Chà, Scarlett nói dối kém lắm! Phải bây giờ cuộc sống có lấp

lánh... theo một cách nào đấy. Đó chính là cái dở. Ngày xưa không lấp lánh nhưng có một sức quyến rũ, một vẻ đẹp, một vẻ huyền ảo, ngấm dần vào lòng người.

Tâm trí dằng co hai bề, nàng sụp mắt xuống. Giọng nói của chàng, sự tiếp xúc của bàn tay chàng đang nhẹ nhàng mở những cánh cửa mà nàng đã khóa chặt. Đằng sau những cánh cửa ấy là vẻ đẹp của những ngày xa xưa. Một nỗi khát khao u hoài muốn trở lại thời ấy dâng lên trong nàng. Nhưng nàng biết dù có đẹp đến đâu chẳng nữa thì quá khứ vẫn là quá khứ, cứ phải để nó nằm nguyên đằng sau những cánh cửa ấy. Không ai có thể tiến lên phía trước với một gánh nặng những hồi ức đau đớn trên vai.

Chàng buông cầm nàng và âu yếm nắm lấy tay nàng bằng cả hai tay.

- Scarlett có nhớ không... chàng nói.

Và trong đầu nàng, một tiếng chuông báo động vang lên “Đừng có ngoái nhìn lại! Đừng có ngoái nhìn lại!”

Nhưng nàng vội ngoảnh đi, buông mình cho một ngọn sóng hạnh phúc cuốn về phía trước. Cuối cùng, nàng đã hiểu được chàng, cuối cùng, tâm trí hai người đã gặp nhau. Giây phút này quá quý báu, không thể bỏ lỡ, sau này có đau đớn bao nhiêu cũng đành.

- Scarlett có nhớ không... chàng nói và phép màu của giọng chàng xóa nhòa những bức tường trống trơn của cái văn phòng nhỏ, gạt năm tháng sang một bên và đây, họ đang rộng ruổi bên nhau trên những con đường nhỏ, vừa đủ cho ngựa đi, giữa một mùa xuân qua lâu. Trong khi nói, chàng mỗi lúc một siết chặt tay nàng hơn và giọng chàng chứa chất cái ma lực đầy sâu tư của những bài hát xưa hồ như đã bị lãng quên. Nàng tưởng như nghe thấy tiếng hàm thiếc lạnh canh khi hộ phóng ngựa dưới hàng cây sơn thù du đến dự bữa picnic của gia đình Tarleton, nghe thấy tiếng cười vô tư của chính mình, trông thấy ánh nắng lấp lánh trên mái tóc sáng như dát bạc của chàng và cái tư thế chàng ngồi trên mình ngựa, thoải mái, kiêu sang và duyên dáng. Giọng chàng ngân vang tiếng nhạc, tiếng nhạc của những cây đàn violin và banjo đàn nhịp cho họ nhảy trong ngôi nhà trắng nay không còn nữa. Có cả tiếng sủa xa xa của lũ chó săn ô – pốt ngoài

đàn lầy dưới trăng thu lạnh, có cả mùi những bình rượu nóng đánh trứng quẩn dây tầm gửi vào mùa giáng sinh và những nụ cười trên những gương mặt da đen cũng như da trắng. Và các bạn bè cũ lục lượt kéo về, cười vang, như thể họ không hề chết từ bao năm nay: Stuart và Brent với đôi cằm dài, bộ tóc đỏ và những trò đùa nhả, Tom và Boyd hăng như ngựa trẻ đương thì, Joe Fontain với cặp mắt duyên dáng. Có cả ông John Wilkes và cả ông Gerald mặt đỏ bừng vì rượu, cả tiếng sột soạt và một mùi hương là bà Ellen. Tất cả toát ra một cảm giác an toàn, một ý thức chắc chắn rằng ngày mai chỉ có thể đem lại y nguyên niềm hạnh phúc này mà ngày hôm nay đã mang tới.

Giọng chàng ngừng bật và họ lặng lẽ nhìn vào mắt nhau hồi lâu: giữa họ phảng phất chút dư hương của thời hoa niên đã mất, thời hoa niên rực nắng mà họ đã chia sẻ với nhau xiết bao vô tư lự...

“Bây giờ, em biết tại sao anh không có hạnh phúc”, nàng buồn bã nghĩ thầm. “Trước kia, em không hiểu, phải, trước kia em không hiểu tại sao cả em nữa cũng không thể nào hoàn toàn hạnh phúc. Nhưng... chà, chúng ta nói chuyện như những người già vậy!” nàng chột ngạc nhiên một cách ngán ngấm. “Người già ngoái nhìn lại năm năm về trước. Mà chúng ta đâu đã già! Chỉ tại trong khoảng thời gian qua biết bao điều đã xảy ra. Mọi sự đều thay đổi ghê gớm đến nỗi cứ như đã năm mươi năm. Song chúng ta đâu có già!”

Nhưng khi nhìn Ashley, nàng thấy chàng không còn trẻ và óng ả nữa. Đầu cúi xuống, chàng lơ đãng nhìn bàn tay nàng mà chàng vẫn đang cầm và nàng thấy mái tóc chàng xưa vàng óng nay chuyển sang một màu xám của chất bạc như ánh trăng trên dòng nước lặng. Không hiểu sao, buổi chiều tháng tư, cũng như trái tim nàng, bỗng mất hết vẻ đẹp rực rỡ và cái ngọt ngào man mác của hoài niệm bỗng trở nên đắng như mật.

“Lẽ ra mình không nên để chàng khiến mình ngoái nhìn lại quá khứ”, nàng tuyệt vọng tự nhủ. “Mình đã có lí do khi quyết tâm không nhìn lại sau lưng. Cái đó chỉ mang lại đau đớn và vò xé con tim đến độ không còn làm được gì khác ngoài việc quay nhìn về quá khứ. Đó là sai lầm của Ashley. Chàng không còn có thể nhìn về phía trước nữa. Chàng không thấy được hiện tại

chàng, sợ tương lai, cho nên chàng quay nhìn dĩ vãng. Trước đây, mình không hiểu điều đó. Trước đây, mình không hiểu Ashley. Ôi, Ashley, anh yêu, anh không nên quay nhìn dĩ vãng! Cái đó có ích gì? Lẽ ra em không nên để anh dụ em ôn lại chuyện ngày xưa mới phải. Đó, điều gì đã xảy ra khi ta quay nhìn về hạnh phúc đã quá đau đớn, tan nát lòng, bất mãn”.

Nàng đứng dậy, tay vẫn nắm gọn trong tay chàng. Nàng phải đi thôi. Nàng không thể lưu lại đây mà nghĩ về những ngày xa xưa, mà nhìn mặt chàng mệt mỏi, buồn rười rượi và ảm đạm như lúc này.

- Từ bấy đến nay, chúng ta đã đi một chặng đường dài, nàng nói, cố giữ giọng khỏi run và khắc phục cái cảm giác tắc nghẹn nơi cổ họng. Đạo ấy, chúng ta nuôi những hoài vọng thật đẹp, anh nhỉ.

Rồi nàng nói tiếp thật nhanh, liền một hơi.

- Ôi, Ashley, không có gì diễn ra như chúng ta chờ đợi. Chúng ta nhận những gì đến với chúng ta và phải tạ ơn trời đất là sự tình đã không đến nỗi xấu hơn.

Tim nàng đột nhiên tê dại vì đau đớn, vì mệt mỏi khi nghĩ đến chặng đường dài đã vượt qua từ đạo ấy. Vụt hiện lên trong tâm trí nàng hồi ức về cô thiếu nữ Scarlett O'Hara thích có những chàng trai đeo đuổi, thích diện áo đẹp và định bụng đến một ngày kia thư nhàn, sẽ trở thành một đại phu nhân như bà Ellen.

Tự nhiên, nước mắt ứa ra và từ từ lăn trên má nàng và nàng đứng ngây ngơ nhìn chàng như một đứa trẻ bỏ ngõ tủi thân. Chàng chẳng nói chẳng rằng mà dịu dàng ôm nàng, kéo sát đầu nàng vào vai mình và cúi xuống áp má vào má nàng. Nàng nép vào chàng, thư giãn, và quàng tay quanh người chàng. Vòng tay ôm của chàng mang lại một niềm an ủi làm cạn khô dòng nước mắt bất chợt của nàng. Chao, thật tốt đẹp biết bao được ôm gọn trong tay chàng, không căng thẳng cũng chẳng đắm mê, chỉ như một người bạn thân yêu thôi. Chỉ có Ashley, người đã chia sẻ những kỉ niệm và thời hoa niên với nàng, người biết rõ thừa ban đầu cũng như hiện tại của nàng, là có thể hiểu.

Nàng nghe thấy tiếng chân bên ngoài, nhưng không để ý mấy, tưởng đó là những lái xe đi về nhà, nàng đứng một lúc, lắng nghe

tiếng tim Ashley đập chậm chậm. Rồi đột nhiên, chàng vùng ra, khiến nàng bối rối vì cử chỉ thô bạo ấy. Ngạc nhiên, nàng ngược nhìn mặt chàng, song chàng không nhìn nàng. Chàng đang nhìn qua vai nàng về phía cửa.

Nàng quay lại. Đứng trong khung cửa, India, mặt trắng bệch, mắt tóe lửa, và Archie, vẻ hiềm ác như một con vẹt một mắt. Đằng sau họ là bà Elsing.

Nàng không nhớ là mình đã ra khỏi văn phòng như thế nào. Nhưng nàng đã mau lẹ ra ngay, theo lệnh của Ashley, để chàng ở lại nói chuyện gay gắt với Archie trong căn phòng nhỏ khi India và bà Elsing đứng ngoài quay lưng lại nàng. Vừa xấu hổ vừa sợ, nàng vội vã về nhà. Trong tâm trí nàng, Archie với bộ râu tù trưởng bỗng mang dáng dấp một thiên thần báo oán từ những trang của Cựu Ước bước thẳng ra.

Nhà vắng tanh và lặng tờ trong buổi hoàng hôn thánng tư. Tất cả các gia nhân đều đi dự một đám tang và trẻ con đang chơi ở sân sau nhà Melanie. Melanie...

Melanie! Nghĩ đến Melanie, Scarlett lạnh toát người trong khi leo lên gác về buồng. Chuyện này ắt đến tai Mealnie, India đã tuyên bố là cô ta sẽ nói cho nàng biết. Ô, India ắt sẽ đặc ý mà mách nàng, bất kể việc đó có thể bôi nhọ thanh danh Ashley, hoặc làm Melanie đau đớn, miễn là có thể làm hại được Scarlett! Và bà Elsing cũng sẽ nói, mặc dầu thực ra bà đâu có trông thấy gì vì bà đứng sau India ở khung cửa văn phòng bãi gỗ. Nhưng dù sao, bà cũng sẽ nói. Đến giờ ăn tối, tin này sẽ loan truyền khắp thành phố. Vào giờ điểm tâm ngày mai hẳn tất cả mọi người sẽ biết, kể cả bọn da đen. Tối nay, tại cuộc tiếp tân, chắc cánh phụ nữ sẽ túm năm tụm ba ở góc phòng, thăm thăm thì thì, khoái trá một cách hiềm độc, Scarlett Butler đổ nhào từ địa vị cao sang, quyền thế! Và câu chuyện sẽ được đơm đặt, đơm đặt thêm chi tiết, phình to mãi, không có cách nào chặn được. Nó sẽ không dừng lại ở sự thật trần trụi là Ashley ôm nàng trong khi nàng khóc. Trước khi sẩm tối, mọi người sẽ kháo nhau rằng nàng bị bắt quả tang đang ngoại tình. Mà chuyện xảy ra thật hiển nhiên, thật êm đềm! Scarlett cuồng dại nghĩ thầm: “Thà rằng bị bắt gặp vào cái lần chàng nghỉ phép nhân dịp Noel, khi mình hôn tạm biệt chàng... thà rằng bị bắt gặp trong vườn ở ấp Tara khi mình

van xin chàng cùng bỏ trốn với mình... Ôi, giá họ bắt quả tang chúng mình vào lúc đang thật sự phạm tội thì còn khả dĩ! Nhưng đằng này lại vào lúc này! Khi mình gục vào vòng tay chàng như một người bạn...”

Nhưng sẽ chẳng ai tin điều đó. Nàng sẽ chẳng có lấy một người bạn nào bên mình, sẽ chẳng có lấy một tiếng nói nào cất lên để tuyên bố: “Tôi cho rằng Scarlett chẳng làm điều gì sai trái”. Bao lâu nay, nàng đã làm mất lòng bạn bè cũ, nên giờ đây đừng hòng tìm thấy trong bọn họ một người bênh vực. Các bạn mới, vẫn phải ngậm miệng chịu đựng những sự ngược ngạo của nàng, ắt hoan nghênh một cơ hội để bới móc nàng. Không, ai nấy sẽ tin bất kì điều tiếng gì về nàng, mặc dầu họ có thể tiếc là một người tốt đẹp như Ashley lại dính dáng vào một vụ bản thủ như vậy. Theo thói thường, họ sẽ trút hết tội lên đầu người đàn bà và nhún vai cho qua phần lỗi của người đàn ông. Và trong trường hợp này thì họ có lí. Nàng đã buông mình vào vòng tay chàng.

Ôi, nàng có thể chịu đựng được những lời rủa rới, khinh mạn, những nụ cười nửa miệng, bất cứ lời ong tiếng ve nào của dân thành phố, nếu nàng phải chịu vậy... song đối với Melanie thì không! Ô, với Melanie thì không thể! Nàng không hiểu tại sao nàng lại ngại Melanie biết chuyện, ngại hơn bất kì ai khác. Nàng quá khiếp sợ thấy lòng trĩu nặng một cảm giác về những tội lỗi trước đây đến nỗi không dám tìm hiểu điều đó. Nhưng, mừng tượng cái vẻ sẽ hiện lên trong mắt Melanie khi nghe India kể là cô ta đã bắt gặp được Ashley đang ôm ấp Scarlett, nàng bỗng òa khóc. Liệu Melanie sẽ làm gì khi biết chuyện? Bỏ Ashley? Cô ấy còn có thể làm gì khác để giữ trọn phẩm cách? Và rồi thì Ashley và mình sẽ làm thế nào? Nàng cuống cuống nghĩ, nước mắt ròn ròn trên mặt. Ôi, Ashley sẽ xấu hổ đến chết và căm thù mình vì đã gây cho chàng nông nỗi này. Đột nhiên, nàng nín tắc khi một nỗi sợ chết người nhói qua tim: còn Rhett, thì sao? Anh ta sẽ làm gì? Có thể anh ta sẽ không biết. Cái câu tục ngữ cổ, cái câu tục ngữ trắng trợn ấy nói như thế nào nhỉ? “Đức ông chồng bao giờ cũng là người biết sau rốt”. Có thể sẽ không ai nói với anh ta. Phải là một tay cứng cựa mới dám báo loại tin như thế này với Rhett, vì Rhett vốn nổi tiếng là người sẵn sàng bản trước rồi mới hỏi lí do sau. Cầu chúa đừng để ai đủ can đảm để mách anh ta! Nhưng nàng nhớ lại vẻ mặt Archie trong văn phòng bãi gỗ, con mắt

bệnh bệch, lạnh lùng, chứa chất căm thù đối với bản thân nàng và tất cả đàn bà trên đời. Archie không sợ Thượng Đế cũng chẳng hãi người. Và lão thậm ghét phụ nữ phóng đảng, ghét đến mức đã từng giết một người loại đó. Mà lão đã tuyên bố rằng lão sẽ nói cho Rhett biết. Lão sẽ làm thế bất chấp mọi cố gắng của Ashley để khuyên lão. Trừ phi Ashley giết lão. Archie ắt sẽ mách Rhett, coi đó là bốn phận của lão với tư cách tín đồ cơ đốc.

Nàng cởi quần áo ngoài và nằm trên giường, đầu óc quay như chong chóng. Giá nàng có thể khóa chặt cửa, ở lì trong cái chốn an toàn này mãi mãi và không bao giờ gặp ai nữa. Có thể đêm nay, Rhett chưa biết. Nàng sẽ bảo là mình nhức đầu, không muốn sang dự liên hoan. Đến sáng mai, nàng sẽ nghĩ ra một lí do nào đó để trình bày, một lời biện bạch nào đó khả dĩ nghe lọt tai.

“Bây giờ, mình chưa nghĩ đến chuyện đó vội”, nàng tuyệt vọng tự nhủ, vùi mặt vào gối. “Lúc này, mình hăng khoan nghĩ đến, để sau này, lúc nào bình tâm đã”. Màn đêm buông xuống, nàng nghe thấy tiếng các gia nhân trở về và thấy hình như họ đi lại rất lặng lẽ trong khi chuẩn bị bữa tối. Hay đó là tại lương tâm tội lỗi của nàng tưởng tượng ra thế? Mammy tới gõ cửa, nhưng nàng xua bà đi, bảo là nàng không muốn ăn uống gì hết. Thời khắc qua và cuối cùng, nàng nghe thấy tiếng chân Rhett lên cầu thang. Khi chàng lên tới hành lang trên gác, nàng căng người, thu hết sức lực chuẩn bị cho cuộc chạm trán, nhưng chàng đi qua, về thẳng buồng mình. Nàng thấy dễ thở hơn. Chàng không nghe thấy. Đợi ơn Chúa, chàng vẫn tôn trọng lời yêu cầu giá băng của nàng là không bao giờ lại đặt chân vào phòng ngủ của nàng nữa, vì nếu gặp nàng lúc này, chàng ắt sẽ đọc vanh vách trên mặt nàng. Nàng phải trấn tĩnh đủ mức để nói với chàng là nàng ốm quá không đến dự buổi chiêu đãi được. Tốt, nàng có đủ thời gian để trấn tĩnh lại. Thời gian? Từ cái lúc ghé sợ chiều nay, cuộc sống đối với nàng dường như phi thời gian. Nàng nghe thấy Rhett đi quanh phòng hồi lâu, thỉnh thoảng lại nói gì với Pork. Nàng vẫn không đủ can đảm để gọi chàng mà cứ nằm trên giường, run rẩy trong bóng tối.

Sau một hồi lâu, chàng gõ cửa buồng nàng và nàng cố lấy giọng bình tĩnh nói: “Cứ vào”.

- Có thật là tôi được mời vào thánh đường đấy không? Chàng

vừa mở cửa vừa hỏi. Bóng tối khiến nàng không nhìn rõ mặt chàng. Nàng cũng không thấy có gì khác thường trong giọng chàng. Chàng bước vào và đóng cửa lại.

- Cô đã sẵn sàng đi sang dự liên hoan chưa?

- Tôi rất tiếc là tôi đang đau đầu – Kì lạ thay giọng nàng rất tự nhiên! May mà buồng tối om, đội ơn Chúa! – Không chắc là tôi có đi được. Anh đi đi, Rhett, và xin lỗi Melanie hộ tôi.

Im lặng hồi lâu, rồi chàng dài giọng nói trong bóng tối, cay độc:

- Cô thật là một con điếm nhát như thỏ đế!

Anh ta biết rồi! Nàng nằm run, không nói lên lời. Nàng nghe thấy chàng mò mẫm trong bóng tối đánh một que điếm và căn phòng sáng lên. Chàng bước tới bên giường và cúi nhìn nàng. Nàng thấy chàng vận lễ phục.

- Dậy đi, chàng nói, giọng không chút biểu cảm. Chúng ta cùng đi đến buổi tiếp tân. Cô phải nhanh lên.

- Ô, Rhett, tôi không thể đi được. Anh biết đấy...

- Tôi biết, dậy đi.

- Rhett, phải chăng Archie đã dám...

- Archie dám chứ. Một con người rất dũng cảm, lão Archie ấy.

- Lẽ ra anh phải giết lão về tội bịa đặt...

- Tôi có thói kì lạ là không giết những người nói sự thật. Bây giờ không có thì giờ để cãi vã. Dậy đi.

Nàng ngồi dậy, quấn chặt chiếc áo choàng quanh mình, quan sát kĩ mặt chàng, bộ mặt ngăm đen lạnh băng.

- Tôi không muốn đi, Rhett. Tôi không thể... chừng nào sự... hiểu lầm này chưa được làm sáng tỏ.

- Nếu tối nay, cô không trình diện thì không bao giờ cô sẽ có thể trình diện ở cái thành phố này nữa, chừng nào cô còn sống. Và tôi đây, tôi có thể dung một con điếm làm vợ, nhưng không thể dung một kẻ hèn nhát. Tối nay, cô phải đi, ngay cả nếu mọi người, từ Alex Stephens có đồ xuống, đều lờ cô đi và Melanie mời

chúng ta ra khỏi nhà.

- Rhett, anh để cho tôi phân giải.

- Tôi không muốn nghe. Không có thì giờ. Cô mặc quần áo đi.

- Họ hiểu lầm – cả India, bà Elsing lẫn Archie. Và họ rất ghét tôi, India ghét tôi đến độ cô ta có thể đặt điều về chính anh trai mình để bôi xấu tôi. Nếu anh để tôi phân giải...

Ôi, lạy Đức Mẹ, nàng đau đớn nghĩ thầm, giả dụ anh ta bảo: “VẬY cô giải thích đi!” Thì mình nói gì? Làm sao mình có thể giải thích nổi?

- Hẳn họ đã nói bịa với tất cả mọi người. Tối nay, tôi không thể đi được.

- Cô sẽ đi, chàng nói, dù tôi có phải nắm cổ cô mà lôi sênh sệch và suốt dọc đường, mỗi bước lại thúc mũi ủng vào bộ móng xinh đẹp của cô.

Mắt chàng long lên một ánh lạnh băng khi chàng kéo giật nàng đứng dậy. Chàng nhặt chiếc corsse ném cho nàng.

- Mặc vào, tôi sẽ thắt dải cho cô. Ô, phải, tôi thạo việc này lắm. Không, đừng hòng tôi gọi Mammy đến giúp cô để cô khóa cửa lại và trốn tịt trong này đúng như cái thói hèn nhát của cô.

- Tôi không phải kẻ hèn nhát, nàng kêu lên, bị kích đến quên cả sợ. Tôi...

- Ô, miễn cho tôi phải nghe cái chiến công của cô bắn chết tên Yankee và đối mặt với bọn lính của Sherman. Cô là kẻ hèn nhát... chưa kể các tội khác. Nếu không phải vì bản thân cô, thì hãy vì Bonnie mà đến dự buổi tiếp tân tối nay. Làm sao cô nỡ làm hại thêm tương lai của nó nữa? Mặc corsse vào, nhanh lên.

Nàng vội cởi áo choàng và đứng yên, trên mình còn độc chiếc áo ngủ. Giá Rhett chịu nhìn nàng để thấy nàng đẹp biết mấy trong chiếc áo ngủ này, thì có lẽ mặt chàng sẽ mất cái vẻ dễ sợ cũng nên. Kể ra, đã lâu rồi, chàng không thấy nàng trong thứ y phục này. Nhưng chàng không nhìn. Chàng lần mò lôi ra chiếc áo được cắt rất lộ ngực, phần váy được xếp nếp ra đằng sau thành một búi lớn và trên búi đó là cả một cụm hoa hồng bằng nhung.

- Cô mặc chiếc này này, chàng ném chiếc áo lên giường và tiến về phía nàng. Tối nay, đẹp các mốt e ấp kiểu đàn bà có chồng, đoan trang, với những màu xám bồ câu, hoa cà đi. Cô phải giương cờ của mình lên đỉnh cột, bằng không thì rành là phải hạ nó xuống thôi. Và đánh má hồng thật đậm vào. Tôi dám chắc người đàn bà bị đám giáo phái Pharis bắt quả tang ngoại tình cũng không đến nổi tái mét bằng nửa cô. Quay đằng sau, nào.

Chàng cầm lấy những dải corse và thít mạnh đến nỗi nàng kêu lên, vừa sợ, vừa tủi nhục và ngượng vì động tác khiếm nhã ấy.

- Đau à? Chàng cất một tiếng cười ngắn và nàng không nhìn thấy mặt chàng. Đáng tiếc là những sợi dây này không xiết quanh cổ cô.

Nhà Melanie rục rờ ánh sáng tỏa ra từ tất cả các phòng và mới đến đầu phố đã nghe thấy tiếng nhạc. Khi xe của Rhett và Scarlett đỗ lại trước cửa, tiếng người cười nói náo nức, vui vẻ vang ra. Nhà đầy khách, tràn ra cả hiên và nhiều người ngồi trên những ghế băng trong mảnh sân treo đèn lồng lơ mờ.

Mình không thể vào được... không thể, Scarlett ngồi trong xe nghĩ thầm, bóp chặt chiếc mũ soa vo tròn. Mình không thể. Mình không muốn. Mình sẽ nhảy ra và chạy trốn, chạy đến một nơi nào đó, về ấp Tara nhà mình. Tại sao Rhett lại cưỡng bức mình đến đây? Mọi người sẽ làm gì? Melanie sẽ làm gì? Nom về cô ấy sẽ như thế nào nhỉ? Ôi, mình không thể giáp mặt cô ấy được. Mình sẽ bỏ chạy thôi.

Như thể đọc thấy ý nghĩ của nàng, Rhett túm lấy cánh tay Scarlett riết thật chặt, đến độ có thể để lại một vết bầm tím, thô bạo như một người lạ mặt càn rỡ.

- Tôi chưa bao giờ thấy một người Ireland nhát sợ thế. Cái can đảm mà cô hay khoe khoang đâu rồi?

- Rhett, xin anh để tôi về nhà rồi tôi sẽ giải thích cho anh rõ.

- Để giải thích thì cô có cả một đời. Nhưng cô chỉ có một tối để làm kẻ tuần đạo giữa chốn công cộng. Ra xe đi, cô mình và hãy để cho tôi thấy bầy sư tử xé xác cô. Ra đi nào.

Nàng bước liều trên lối đi, níu lấy cánh tay rắn chắc và vững

vàng như đá granít của Rhett. Cánh tay đó truyền cho nàng đôi chút can đảm. Lạy Chúa, nàng đủ sức giáp mặt với họ và nàng sẵn sàng nghênh chiến. Họ là cái gì nếu không phải là một lũ mèo giương móng gào thét vì ghen tức với nàng? Nàng sẽ cho bọn họ biết tay. Họ muốn nghĩ gì nàng cũng bất cần. Duy chỉ có Melanie... chỉ có Melanie...

Họ tụ tập ở hiên nhà và Rhett, mũ cầm tay, cúi chào liên tục bên phải bên trái, giọng điềm đạm và nhẹ nhàng. Nhạc dừng lại khi hai vợ chồng bước vào và trong tâm trạng bối rối, Scarlett tưởng như đám người đèn lên tựa sóng biển đang dâng rồi lại rút xuống với âm độ nhỏ dần, nhỏ dần. “Liệu người có sắp sửa quay lưng lại với nàng không đây?” Đào, cứ mặc họ làm thế! Nàng vênh cằm lên và mỉm cười, nheo đôi mắt.

Nàng chưa kịp quay lại nói với mấy người đứng gần cửa nhất thì ai đó đã lách đám đông đi về phía nàng. Không khí bỗng ửng đi trong một im lặng kì lạ khiến tim Scarlett thót lại. Rồi, thoăn thoắt trên đôi chân nhỏ nhắn. Melanie hối hả rẽ lối đến gặp Scarlett ở tận cửa, hối hả để nói với nàng trước khi bất kì ai khác kịp lên tiếng. Đôi vai hẹp bạnh ra, cái miệng nhỏ mím lại, vẻ bất bình, Melanie dường như không biết đến người khách nào khác ngoài Scarlett. Nàng đến bên, luồn một cánh tay ôm ngang thân người chị dâu.

- Ôi, cái áo đẹp làm sao, chị thân yêu, nàng nói, giọng trong trẻo rành rọt. Chị vui lòng làm một thiên thần nhé? Tối nay, India không đến giúp em được. Chị vui lòng cùng em tiếp khách nhé?

CHƯƠNG LIV

Tở lại phòng riêng, yên chí không còn gì đe dọa, Scarlett gieo mình xuống giường, chẳng buồn để ý đến chiếc áo dài đẹp có vân sóng với kiểu xếp nếp thành búi sau lưng cùng những bông hồng bằng nhung. Trong một lúc, nàng chỉ có thể nằm yên và nhớ lại lúc đứng giữa Melanie và Ashley, chào đón khách. Ôi, khinh khủng! Nàng thà đối mặt với bọn lính của Sherman lần nữa còn hơn lập lại cái kì tích này! Lát sau, nàng vùng dậy khỏi giường và bút rút đi đi lại lại trên sàn, vừa đi vừa cởi quần áo.

Sự căng thẳng đến giờ mới thấm và nàng bắt đầu run. Những chiếc cặp tóc tuột khỏi tay nàng rơi xuống sàn kê tanh tách và khi thử chải đầu như thường lệ, nàng đập xống bàn chải vào thái dương đau điếng. Hàng chục lần nàng rón rén ra cửa nghe ngóng những tiếng động ở dưới nhà, nhưng tầng dưới im lìm như một cái huyệt tối.

Rhett đã cho xe đưa nàng về một mình khi cuộc tiếp tân kết thúc và nàng tạ ơn Chúa về sự hoãn án này. Rhett chưa về. Đội ơn Chúa, chàng chưa về nhà. Đêm nay, nàng không thể gặp mặt chàng khi mà nàng đang xấu hổ, run rẩy, sợ hãi như thế này. Nhưng chàng đang ở đâu? Chắc ở nhà ả đó. Lần đầu tiên, Scarlett thấy mừng là có một người như Belle Watling. Mừng vì có một nơi khác ngoài ngôi nhà này để Rhett tạm trú đến khi tâm trạng đằng đẵng sát khí của chàng qua đi. Kể ra mừng vì chồng mình ở nhà một ả gái điếm thì cũng bậy thật song nàng không làm sao khác được. Thậm chí nàng có thể gần như mừng rỡ đón tin chàng chết nếu như vậy có nghĩa là nàng sẽ không phải gặp chàng đêm nay.

Ngày mai - ở, ngày mai là một ngày khác. Ngày mai, nàng sẽ nghĩ ra một lời biện bạch nào đó, một số điều kết tội nào đó để phản công, một cách nào đó để đổ lỗi cho Rhett. Ngày mai, hồi ức về cái đêm gớm ghiếc này có thể sẽ không truy đuổi nàng dữ đến nỗi khiến nàng run lên nữa. Ngày mai, tâm trí nàng sẽ không phải luôn luôn nhớ đến bộ mặt của Ashley, lòng tự hào bị tổn thương của chàng, nỗi nhục của chàng nỗi nhục do nàng gây ra, nỗi nhục mà chàng chỉ phải chịu một phần rất nhỏ. Ashley chính trực thân yêu của nàng, liệu giờ đây chàng có ghét nàng vì cái tội làm nhục chàng không? Tất nhiên là chàng ghét nàng rồi – giờ đây khi mà cả hai đều được cứu, nhờ thái độ của Melanie khi nàng phần nộ bạnh đôi vai mảnh dẻ đi qua sàn bóng như gương đến quàng tay ôm Scarlett, cất giọng đầy yêu thương và tin cậy, đối mặt với đám đông tò mò, hiểm độc và thù địch ngấm ngấm. Melanie đã chặn đứng vụ thị phi một cách gọn ghẽ biết bao, giữ Scarlett đứng cạnh mình suốt buổi tối khủng khiếp! Mọi người hơi lạnh lùng, có phần ngỡ ngàng, nhưng đã tỏ ra lịch sự.

Ôi, ô nhục làm sao, phải núp sau váy Melanie để tránh đòn của những kẻ ghét nàng, những kẻ sẵn sàng xé nàng ra từng mảnh

bằng những lời xì xầm của họ! Núp dưới lòng tin mù quáng của Melanie, nương nhờ Melanie chứ không phải bất kỳ ai khác!

Nghĩ vậy, Scarlett lại run lên như bị cảm lạnh. Nàng cần phải uống một li rượu, uống mấy li thì mới có thể nằm xuống, hi vọng chớp mắt được. Nàng khoác một tấm áo choàng ra ngoài áo ngủ và hối hả ra hành lang tối mò, đôi dép lê lẹp kẹp vang to trong im lặng. Xuống đến nửa cầu thang, nàng mới nhìn về phía cánh cửa đóng của phòng ăn và trông thấy một vệt sáng hẹp lọt ra qua khe dưới. Tim nàng ngừng đập trong khoảnh khắc. Phải chăng đèn trong phòng ăn vẫn sáng lúc nàng về tới nhà, song nàng đang quá rối ruột không nhận thấy? Hay là, thật cuộc, Rhett đã về nhà? Chàng có thể lảng lảng về qua cửa bếp. Nếu Rhett đã ở nhà, nàng sẽ rón rén trở về giường, dành nhịn rượu dù đang rất cần. Như vậy, đỡ phải gặp mặt Rhett. Một khi về buồng riêng là yên trí, vì nàng có thể khóa cửa lại.

Nàng đang cúi xuống rút đôi dép lê để có thể lạng lẽ trở về buồng thật nhanh thì cửa phòng ăn đột ngột mở toang và Rhett hiện ra in đậm bóng trong ánh nến mờ mờ rọi từ phía sau lưng, nom thật đồ sộ. Nàng chưa bao giờ thấy chàng to lớn đến thế, một khối đen sì dễ sợ không có mặt, hơi lảo đảo trên đôi chân.

- Xin bà lại đây với tôi nào, Butler phu nhân, chàng nói, giọng hơi lè nhè.

Chàng đang say và cố tình tỏ ra như thế. Trước đây, nàng chưa bao giờ thấy chàng để lộ mình say, bất kể uống nhiều đến đâu chẳng nữa. Nàng dừng lại, phân vân, không nói gì và chàng khoát tay ra lệnh.

- Lại đây, quý tha ma bắt cô! Chàng nói thô bạo.

Hắn là chàng say lắm, nàng nghĩ thầm, tim đập xốn xang. Bình thường càng uống, thái độ của chàng càng lịch thiệp. Chàng có thể mỉa mai hơn, lời lẽ có thể cay độc hơn, nhưng thái độ kèm theo bao giờ cũng chỉnh chu – quá chỉnh chu là đằng khác.

“Mình không nên để anh ta biết là mình sợ gặp mặt anh ta”, nàng nghĩ thầm. Và, kéo chiếc áo choàng sát vào cổ hơn, nàng đi xuống cầu thang đầu cất cao và nện gót âm âm.

Chàng đứng né sang bên, cúi mình mời nàng qua cửa với một

vẻ giễu cợt khiến nàng rúm người lại. Nàng thấy là chàng không mặc áo vét và chiếc cà vạt thông xuống hai bên cổ sơ mi để mở phanh ra đến nạm lông đen rậm trên ngực, tóc rối bù và đôi mắt vẫn tia máu nheo lại. Một ngọn nến, đốm sáng nhỏ nhoi trên bàn, hắt ra quanh căn phòng cao trần những cái bóng quái đản và khiến cho những tủ bát đĩa và buýp – phê nom giống như những con thù phủ phục im lìm. Trên chiếc khay đặt trên bàn, những chiếc cốc vây quanh một bình rượu mở nút.

- Ngồi xuống, chàng vừa theo nàng vào vừa nói cộc cằn.

Lúc này, một nỗi sợ hãi thuộc dạng khác xâm chiếm Scarlett, một nỗi sợ hãi khiến mối lo phải giáp mặt chàng trở nên tẹp nhẹp không đáng kể. Chàng có vẻ như một người xa lạ, ăn nói, hành động lạ hoắc. Đó là một chàng Rhettt cục cằn nàng chưa từng thấy bao giờ. Chưa một lần nào, kể cả trong những lúc thân mật nhất, chàng cũng ngọt ngào và châm biếm, và thường thường rượu chỉ làm đậm thêm những nét ấy. Mới đầu, điều đó làm nàng khó chịu và nàng đã thử phá vỡ cái vẻ hờ hững ấy, nhưng chẳng bao lâu, nàng đi đến chỗ chấp nhận nó như một điều rất thuận tiện. Đã bao năm, nàng vẫn nghĩ rằng chàng chẳng coi cái gì là quan trọng lắm. Nhưng giờ đây, ngồi trước mặt chàng, cách một cái bàn, nàng thất ruột nhận ra rằng có một cái gì hệ trọng đối với chàng, thậm chí rất hệ trọng.

- Chẳng có lí do gì khiến cô phải nhịn cốc rượu trước khi đi ngủ, dù tôi có mất dạy đến mức dám ở nhà, chàng nói. Tôi rót cho cô nhé.

- Tôi không định uống, nàng cứng cỏi nói. Tôi nghe thấy tiếng động nên lần xuống...

- Cô chẳng nghe thấy gì cả. Hẳn cô đã không xuống nếu cô nghĩ là tôi đã về. Tôi đã ngồi đây và lắng nghe cô đi đi lại lại rầm rập trên sàn gác. Cô hẳn rất cần uống một cốc. Uống đi nào.

- Tôi không...

Chàng cầm lấy bình rượu, rót đầy một cốc, đầy rót cả ra ngoài.

- Uống đi, chàng vừa nói vừa dúi cốc rượu vào tay nàng. Cô đang run hết cả người kìa.Ồ, đừng có điêu. Tôi biết cô vẫn uống lén, tôi còn biết cô uống bao nhiêu nữa kìa. Ít lâu nay, tôi đã định

bảo cô thôi đừng khéo vờ nữa và cứ uống công khai đường hoàng nếu cô muốn uống. Cô tưởng tôi phản đối việc cô thích uống rượu sao?

Nàng cầm lấy chiếc cốc ướt nhèm, thậm rửa chàng. Chàng đọc thấu ý nghĩ nàng như đọc sách, xưa nay bao giờ chàng cũng đọc thấu tim gan nàng và chàng là người duy nhất trên đời mà nàng muốn giấu những ý nghĩ thật của mình.

- Tôi đã bảo uống đi.

Nàng nâng cốc và đưa phát lên uống cạn, không gập cổ tay, đúng như cách ông Gerald ngày xưa. Nàng uống gọn một hơi trước khi kịp nghĩ rằng cái động tác đó thật thành thạo và khó coi. Điều đó không lọt khỏi mắt Rhett và khóe miệng chàng kéo rệch xuống.

- Ngồi xuống. Ta sẽ bàn luận trong gia đình về cuộc tiếp tân lịch sử ta vừa mới dự, sẽ thú vị đấy.

- Anh say rồi, nàng lạnh lùng nói, tôi đi ngủ đây.

- Tôi rất say và tôi dự định say nữa trước khi kết thúc tối nay. Nhưng cô chưa đi ngủ được... chưa được đâu. Ngồi xuống.

Giọng chàng vẫn còn sót lại cách phát âm kéo dài và thờ ơ quen thuộc, nhưng đằng sau lời chữ, nàng cảm thấy có cái gì hung tợn đang nung nấu, sắp bùng ra tàn bạo như phát roi quất. Nàng còn đang phân vân chưa biết nên thế nào thì chàng đã đến bên, nắm chặt cánh tay nàng đến phát đau. Chàng khẽ vặn lại một cái và nàng vội vàng ngồi xuống, thốt một tiếng kêu đau khe khẽ. Bây giờ thì nàng sợ, sợ đến mức chưa từng thấy trong đời. Khi chàng cúi về phía nàng, nàng thấy mắt chàng sầm tối, bùng bùng và đôi mắt vẫn long lanh ghê rợn, đôi mắt chứa chất trong chiều sâu một cái gì mà nàng không nhận ra được, không hiểu nổi, một cái gì còn mạnh hơn, sâu hơn sự giận dữ hoặc đau đớn, một cái gì dồn thúc chàng dữ dội đến nỗi độ đôi mắt ấy đỏ rực lên như hai hòn than. Chàng cúi nhìn nàng hồi lâu, lâu đến nỗi luồng mắt thách thức của nàng đâm dao động và găm xuống, thế rồi chàng ngồi phịch xuống một chiếc ghế đối diện với nàng và tự rót cho mình một cốc nữa. Nàng nghĩ thật nhanh, cố xác định một đường lối tự vệ. Nhưng cho đến khi chàng lên tiếng, nàng vẫn không biết nên nói gì vì nàng không hiểu đích xác chàng

định qui kết nàng vào tội gì.

Chàng uống từ từ, quan sát nàng qua miệng cốc và nàng căng hết thần kinh, cố giữ cho khỏi run. Chàng cứ ngỡ nguyên một lúc không thay đổi sắc mặt, nhưng cuối cùng, chàng bật cười, mắt vẫn gián vào nàng. Nghe tiếng cười, nàng run lên không tìm được.

- Vở hài kịch hồi tối cũng vui đấy nhỉ?

Nàng không nói gì, rướn cong ngón chân trong đôi dép lê rộng, ráng sức dẹp cơn run.

- Một vở hài kịch thú vị không thiếu một vai nào. Cả làng tập hợp để ném đá vào mục đàn bà tội lỗi, anh chồng bị xúc phạm bên vực vợ mình đúng như thái độ cần có của một bậc quân tử, người vợ bị phản bội can thiệp với một tinh thần Cơ đốc, dùng cái thanh danh trong trắng không một vết bợn của mình phủ lên tất cả. Còn gã tình nhân thì...

- Thôi, tôi xin anh.

- Không tối nay thì tôi không chiều theo ý cô. Thật quá hay ho. Gã tình nhân nom như một thằng ngẩn ngơ quý tha ma bắt, muốn chết quách đi cho rồi. Cô nàng thân mến, cô cảm thấy thế nào khi người phụ nữ cô thù ghét lại đứng bên cô, bao che cho mọi tội lỗi của cô? Ngồi xuống đi nào.

Nàng ngồi xuống.

- Tôi nghĩ không vì thế mà cô thích Melanie hơn. Cô đang băn khoăn không rõ cô ấy có biết hết chuyện về cô với Ashley hay không... Tại sao cô ấy lại làm thế nếu cô ấy biết... phải chăng cô đang nghĩ rằng cô ấy làm thế, thật ngu xuẩn, mặc dù hành động ấy đã cứu thoát cô, nhưng...

- Tôi không nghe anh nữa đâu.

- Không, cô phải nghe. Và tôi xin nói điều này để cô đỡ lo. Cô Melly quả là ngốc nhưng không phải theo cách cô tưởng. Hiển nhiên là ai đó đã mách cô ấy, song cô ấy không tin. Ngay cả nếu cô ấy trông thấy tận mắt, cô ấy cũng sẽ không tin. Cô ấy quá đức hạnh nên không thể quan niệm những người mình yêu lại phạm điều ô nhục. Tôi không biết Ashley đã nói dối cô ấy như thế nào...

song, bất cứ lời nói dối vụng về nào cũng lọt tai cô ấy, vì cô ấy yêu Ashley và yêu cô. Tôi không thể hiểu tại sao cô ấy yêu cô, nhưng thực tế như vậy. Cầu sao cái đó sẽ thành cây thập tự mà cô phải mang suốt đời.

- Giá anh không say đến thế và không ăn nói phũ phàng thì tôi sẵn sàng giải thích mọi chuyện, Scarlett nói, phần nào lấy lại được vẻ đàng hoàng. Nhưng lúc này...

- Tôi không quan tâm đến những lời giải thích của cô. Tôi biết rõ sự thực hơn cô. Này, thế có Chúa, hễ cô đứng dậy khỏi cái ghế này một lần nữa.. Và có điều tôi thấy còn hay ho hơn cả tất cả những kịch tối nay, đó là trong khi viện cớ là tôi nhiều tội lỗi, cô từ chối không cho tôi hưởng những lạc thú giường chiếu ái ân với cô, ra cái điều đức hạnh đến thế, thì tim cô lại khát thèm Ashley Wilkes. “Khát thèm trong tim”. Cái thành ngữ hay đấy chứ? Trong cái quyển kinh thánh ấy, có khối câu hay phải không nhỉ?

“Kinh nào? Kinh nào nhỉ?” đầu óc rối bời, thác loạn, nàng điên cuồng đảo mắt quanh phòng, nhận thấy những đồ dùng bằng bạc chắc nặng lập lánh đùng đục trong ánh nến mờ và những góc tối sao mà dễ sợ.

- Và tôi bị đuổi ra vì nhiệt tình quê kệch của tôi là quá thô thiển đối với cốt cách thanh lịch của cô... bởi vì cô không muốn có con nữa. Ôi trái tim thân yêu của tôi, điều đó đã làm tôi cảm thấy khổ sở làm sao! Đau đớn làm sao! Nên tôi đành đi tìm thú vui an ủi ở bên ngoài và để cô yên với những cái thanh lịch tinh tế của nó. Trong khi đó, cô dành thì giờ theo đuổi, me – xừ Ashley Wilkes bao lâu đau khổ. Quý bắt anh đi, anh ta đau cái nỗi gì? Anh ta không thể trung thành với vợ trong tâm, mà cũng chẳng dám bội tình bằng thân xác. Tại sao anh ta không dám quyết? Hẳn cô không phản đối việc có con với anh ta... rồi bảo bég đó là con tôi?

Nàng chồm dậy, kêu lên và chàng lao ra khỏi ghế, cười cái kiểu cười nhẹ nhàng khiến cho nàng lạnh cả máu. Chàng vươn đôi bàn tay nâu to lớn ấn nàng ngồi về chỗ và cúi xuống gần nàng.

- Hãy nhìn kĩ đôi tay tôi, cô bạn thân mến, chàng vừa nói vừa co duỗi tay trước mặt nàng. Tôi có thể dùng chúng xé cô ra từng mảnh không khó khăn gì và tôi ắt sẽ làm thế nếu có thể trực

Ashley ra khỏi tâm trí cô bằng cách ấy. Nhưng cách ấy chẳng ăn thua. Cho nên tôi nghĩ tôi sẽ đuổi anh ta ra khỏi tâm trí cô mãi mãi, theo cách như thế này. Tôi đặt hai tay hai bên đầu cô, thế, và tôi sẽ bóp vỡ sọ cô như một hạt dẻ, thế là xóa sạch hình ảnh anh ta trong đó.

Hai tay chàng đặt lên đầu nàng, luồn dưới mái tóc xõa mượt, vuốt ve thô bạo, hất mặt nàng ngược lên đối mặt chàng. Nàng cảm thấy mình đang nhìn vào mặt một người xa lạ, một người xa lạ say khướt, giọng kéo dài lè nhè. Xưa nay chưa bao giờ nàng thiếu can đảm vật chất, mỗi khi đứng trước nguy hiểm, nó trào lên nóng hổi trong huyết quản nang, làm xương sống nàng cứng rắn lên và mắt nàng nheo lại.

- Đồ điên say bét nhè, nàng nói. Bỏ tay ra.

Nàng ngạc nhiên thấy chàng làm theo. Chàng ngồi lên mép bàn, rót thêm một cốc nữa.

- Tôi bao giờ cũng khâm phục dũng khí của cô, cô nàng thân mến ạ. Nhất là bây giờ, khi cô bị dồn vào chân tường.

Nàng kéo áo choàng vào thật sát người. Ôi, giá nàng có thể về tới được buồng riêng, xoay chìa khóa trong cánh cửa chắc nịch và yên thân một mình. Bằng cách nào đó, nàng phải đương đầu với chàng, khuất phục chàng, cái chàng Rhett lạ lẫm này mà trước đây nàng chưa hề thấy. Nàng ung dung đứng dậy, tuy đầu gối vẫn run, quán chặt áo choàng quanh hông và hất mái tóc xõa xuống mặt ra đằng sau.

- Tôi đâu có bị dồn vào chân tường, nàng danh đá nói. Chẳng bao giờ anh dồn được tôi vào chân tường hoặc làm tôi sợ đâu, Rhett Butler ạ. Anh chỉ là một con thú say, bao lâu nay chỉ quan hệ với loại đàn bà hư hỏng, đến nỗi anh không thể hiểu được cái gì khác ngoài sự xấu xa. Anh không thể hiểu nổi Ashley hoặc tôi. Anh ghen với một điều mà anh không hiểu nổi. Thôi, chúc anh ngủ ngon.

Nàng thản nhiên quay gót đi ra cửa, nhưng một nhịp cười phá khiến nàng dừng lại. Nàng ngoảnh lại, thấy chàng lão đảo đi ngang qua phòng về phía nàng. Lạy chúa, giá anh ta thôi cái tiếng cười! Có gì đáng cười trong chuyện này! Trong khi chàng tiến đến, nàng giật lùi về phía cửa và thấy mình chạm lưng vào

tường. Chàng đặt tay lên vai nàng đè dí vào tường.

- Thôi, đừng cười nữa.

- Tôi cười vì ái ngại cho cô.

- Ái ngại... cho tôi? Anh hãy ái ngại cho bản thân anh đã.

- Phải, thế có Chúa, tôi ái ngại cho cô, cô mình ạ, cô bé xinh đẹp ngốc dại của tôi. Cô tự ái, phải không? Cô không thể chịu được người ta cười hoặc thương hại cho mình phải không?

Chàng thôi cười, tì mạnh đến nỗi vai nàng đau nhói, sắc mặt chàng thay đổi và chàng khẽ sát vào nàng đến nỗi hơi thở nồng nặc mùi whisky của chàng khiến nàng ngoảnh đầu đi.

- Tôi có ghen không? Chàng nói. Tại sao lại không nhỉ? Ồ, phải, tôi ghen với Ashley Wilkes. Tại sao lại không nhỉ? Ồ, đừng có cố mà nói và phân trần làm gì. Tôi biết cô vẫn trung thành với tôi về mặt thân xác. Có phải đó là điều cô định nói phải không? Ồ, cái đó tôi biết từ lâu rồi. Từ bao năm nay rồi. Làm sao tôi biết được? À, thế này, tôi biết tổng Ashley Wilkes và cái nòi anh ta. Tôi biết anh ta là người quý phái và trọng danh dự. Và cô mình ạ, về điểm này, tôi không thể nói như thế về cô... hoặc về tôi. Chúng ta không quý phái và chẳng có danh dự gì sốt, phải không? Chính vì thế mà chúng ta phát như điều.

- Để cho tôi đi. Tôi không thể đứng đây nghe anh lảng mạn.

- Tôi đâu có lảng mạn cô. Tôi đang khen cái ưu điểm vật chất của cô đấy chứ. Nhưng nó không làm tôi mắc lờm tí nào. Scarlett, cô tưởng đàn ông toàn những thằng ngốc. Đánh giá thấp sức mạnh và trí thông minh của đối phương là không bao giờ có lợi cả. Và tôi không phải là thằng ngốc. Cô tưởng tôi không biết cô nằm trong vòng tay tôi mà coi như nằm với Ashley Wilkes sao?

Miệng nàng há ra, sợ hãi và kinh ngạc in rành rành trên nét mặt.

- Cái trò ấy thú vị đấy. Thực ra thì hơi ma quái. Như là có ba người trong một cái giường mà đáng lẽ chỉ được có hai.

Chàng lắc nhẹ vai nàng, khẽ nấc và mỉm cười giễu cợt.

- Ồ phải, cô đã trung thành với tôi vì Ashley không muốn

đụng đến cô. Nhưng, quỷ tha ma bắt, nếu anh ta muốn được thể xác cô thì tôi cũng sẵn sàng cho, chẳng tiếc. Tôi biết thể xác chẳng có nghĩa gì mấy – nhất là thể xác đàn bà. Nhưng tôi không muốn cho anh ta trái tim cô và cái đầu óc thân yêu của cô, cái đầu óc bừng bình, tàn nhẫn, bất chấp đạo lý của cô. Anh ta không cần đầu óc cô, rõ đồ ngu, còn tôi thì không cần thể xác cô. Đàn bà, tôi có thể mua rẻ được. Nhưng tôi quả có cần cái đầu óc và trái tim cô mà sẽ không bao giờ được, cũng như cô sẽ không bao giờ giành được tâm hồn Ashley vậy. Và chính vì thế mà tôi ái ngại cho cô.

Ngay cả giữa lúc đang sợ và hoang mang như thế, nàng vẫn thấy đau nhói vì lời mỉa mai đó.

- Ái ngại... cho tôi?

- Phải, ái ngại vì cô thật trẻ con, Scarlett ạ. Một đứa trẻ khóc vùi mặt trắng. Một đứa trẻ sẽ làm gì với mặt trắng nếu như nó có mặt trắng trong tay? Cũng như cô sẽ làm gì với Ashley nếu cô có được anh ta? Phải, tôi ái ngại cho cô... ái ngại thấy cô ném hạnh phúc đi bằng cả hai tay và vớ ra định tóm bắt một cái gì không bao giờ có thể làm cô hạnh phúc. Tôi ái ngại cho cô vì cô ngốc đến nỗi không hiểu ra rằng hạnh phúc chỉ có được khi những người cùng khuôn kết duyên với nhau. Nếu tôi chết, nếu cô Melly chết và cô được chàng người yêu quý báu, đáng tôn kính của cô, cô có cho rằng cô sẽ sung sướng với anh ta không? Ma quỷ, không! Cô sẽ không bao giờ biết được anh ta ra sao, không bao giờ biết anh ta nghĩ gì, không bao giờ hiểu được anh ta cũng như cô không bao giờ hiểu được âm nhạc, thơ, sách vở hoặc bất kỳ cái gì khác không phải là đồng đôla và các loại tiền. Trong khi, người vợ thân yêu của lòng tôi ơi, chúng ta có thể hoàn toàn hạnh phúc nếu cô dấn thêm tí nữa, vì chúng ta rất giống nhau. Cả hai chúng ta cùng đều giả, Scarlett ạ, và khi chúng ta đã muốn thì không có gì là ngoài tâm chúng ta. Lẽ ra chúng ta đã có thể hạnh phúc vì tôi từng đã yêu cô và tôi hiểu cô đến tận gan ruột, Scarlett ạ. Ashley không bao giờ hiểu cô cách ấy. Và anh ắt sẽ khinh cô nếu anh ta hiểu như thế... Nhưng không, cô không nên phí cả một đời để mơ mộng đến người đàn ông mà cô không thể hiểu được. Còn tôi, cưng ạ, tôi sẽ tiếp tục mơ đến những ả điếm. Và tôi dám cả quyết rằng chúng ta sẽ hòa hợp hơn phần đông các cặp khác.

Chàng đột ngột buông nàng ra và chệnh choạng quay trở lại

chỗ bình rượu. Trong giây lát, Scarlett đứng như chôn chân xuống đất, bao ý nghĩ thoát đến thoát đi trong đầu nàng nhanh đến nỗi nàng không sao nắm được ý nghĩ nào đủ lâu để suy xét. Rhett bảo là chàng đã từng yêu nàng. Chàng có nói thật lòng không? Hay đó chỉ là lời thốt ra trong lúc say? Hay là một trong những trò đùa gớm ghiếc của chàng? Rồi những là Ashley.. mặt trắng... khóc vùi mặt trắng. Nàng lao vút ra ngoài hành lang tối, chạy bay như ma đuổi. Ôi, giá nàng có thể tới được buồng của mình! Nàng tẹo gót và chiếc dép lê tuột ra một nửa. Trong khi nàng dừng lại, điên cuồng hét nó ra hẳn, Rhett mau lẹ như một người Anh điêng, đã tới bên nàng trong bóng tối. Hơi thở chàng phả vào mặt nàng nóng hổi và hai tay chàng thô bạo luôn dưới áo choàng, ôm lấy nàng, riết lấy làn da trần.

- Cô tổng cổ tôi đi hoang thành phố trong khi cô săn đuổi anh ta. Thề trước Chúa, đây là một đêm sẽ chỉ có hai người trên giường tôi.

Chàng xốc bổng chàng trong tay và bắt đầu lên cầu thang. Đầu nàng bị ghì chặt vào ngực Rhett và nàng nghe thấy ngay bên tai mình tiếng tim chàng đập thành thịch. Chàng làm nàng đau và nàng sợ hãi kêu lên, tiếng nghẹn lại. Chàng đi lên cầu thang trong bóng tối mù mịt, lên, lên nữa và nàng sợ cuống cuống. Chàng lúc này là một kẻ xa lạ điên dại và bóng tối đen kịt này cũng xa lạ với nàng, tối đen hơn cả cái chết. Chàng giống như cái chết, đôi cánh tay bế nàng ghì chặt mà đau. Nghẹn ngạt, nàng rú lên và chàng đột ngột dừng lại trên cầu thang. Rồi lật nhanh người nàng trong vòng tay, chàng cúi xuống hôn nàng một cách man rợ và hết mình đến nỗi trong đầu nàng bỗng sạch trơn không có cái gì khác ngoài bóng tối đang nhấn chìm nàng và đôi môi áp trên môi nàng. Chàng run lên như đang đứng giữa một trận cuồng phong và môi chàng lướt từ miệng nàng đến chỗ chiếc áo choàng tuột khỏi người nàng, thám hiểm miền da thịt êm ái. Chàng thì thầm những gì nàng không nghe rõ, môi chàng đánh thức dậy trong nàng những cảm giác trước nay chưa từng biết đến. Giờ đây, nàng là bóng tối, chàng cũng là bóng tối và trước đó, chẳng có gì hết ngoài bóng tối và môi chàng áp trên da thịt nàng. Bỗng nhiên thân nàng: vui thích, sợ hãi, điên dại, hồi hộp, tự buông thả mình cho những cánh tay quá mạnh, cho một đôi môi quá thô bạo, cho số mệnh cuốn đi quá nhanh. Lần đầu

tiên trong đời, nàng gặp một người, một cái gì mạnh hơn nàng, một người đang lấn át nàng, khuất phục nàng. Không hiểu làm sao, hai cánh tay nàng đã quàng quanh cổ chàng, môi nàng run lên dưới môi chàng và họ bay lên, lại bay lên trong bóng tối, một thứ bóng tối êm dịu, xoáy lộn và bao trùm tất cả.

Sáng hôm sau, khi nàng thức giấc, chàng đã đi khỏi và nếu không có chiếc gối nhàu nát bên cạnh, hẳn nàng có thể nghĩ những điều xảy ra đêm hôm trước chỉ là một giấc mơ cuồng phi lí. Nàng nhớ lại mà đỏ mặt. Và, kéo mền lên quấn quanh cổ, nằm dài tắm trong ánh nắng sớm, nàng cố sắp xếp lại những ý nghĩ lộn xộn trong đầu.

Có hai điều nổi bật hàng đầu. Nàng đã sống mấy năm với Rhett, ăn ngủ với chàng, cãi lộn với chàng và đẻ cho chàng một đứa con – thế mà vẫn chẳng hiểu gì chàng. Người đàn ông đã bế nàng lên cái cầu thang gác tối om là một kẻ xa lạ mà trước đó, nàng thậm trí không ngờ là có ở trên đời. Và bây giờ, mặc dầu cố hết sức, nàng vẫn không thể bắt mình ghét người đó hoặc phần nộ được. Người đó đã làm nhục nàng, làm đau, sử dụng nàng một cách thô bạo suốt một đêm cuồng khát và nàng đã hãnh diện về điều đó.

Ôi, lẽ ra nàng phải lấy làm xấu hổ, phải xua đuổi chính cái hồi ức về những phút hưng hực trong bóng tối xoáy lốc ấy! Một bậc nữ lưu, một bậc nữ lưu quyền quý thật ắt không bao giờ dám cất cao đầu sau một đêm như vậy. Nhưng mạnh hơn nỗi hổ thẹn là kỉ niệm về những cảm giác say sưa ngây ngất, về trạng thái mê li của sự buông thả. Lần đầu tiên trong đời, nàng cảm thấy mình sống động, cảm thấy niềm đam mê cũng cuộn cuộn và ban sơ như nỗi kinh hoàng đã xâm chiếm nàng cái đêm chạy khỏi Atlanta, cũng choáng váng một cách ngọt ngào như nỗi cảm thù lạnh lùng đã khiến nàng bắn chết tên Yankee dạo nào.

Rhett yêu nàng! Chí ít là chàng đã nói thế và giờ đây làm sao nàng có thể nghi ngờ đến điều đó? Thật kì lạ đến bối rối, thật không thể tin được là chàng lại yêu nàng, cái con người xa lạ man rợ ấy mà nàng đã cùng chung sống trong mối quan hệ lạnh nhạt đến thế. Nàng chưa hoàn toàn xác định được mình cảm thấy ra sao về phát hiện này, nhưng một ý nghĩ chợt đến trong đầu khiến nàng bỗng cười to. Chàng yêu nàng, vậy là cuối cùng

nàng đã nắm được chàng. Nàng đã hầu như quên hết điều mong muốn trước kia là bỏ bùa cho chàng mê nàng để có thể vung roi trên cái đầu đen ngạo ngược của chàng. Lúc này nàng nhớ lại và điều này làm cho nàng hết sức thỏa mãn. Chàng đã nắm được nàng một đêm, nhưng bây giờ nàng đã biết thóp chàng. Từ nay trở đi, nàng muốn sao chàng phải làm như vậy. Nàng đã ngậm đắng nuốt cay trước những lời giễu cợt của chàng bao lâu nay, nhưng bây giờ nàng có thể bắt chàng nháy qua bất cứ cái vòng nào nàng muốn giơ ra. Nghĩ đến chuyện gặp lại chàng, mặt đối mặt tỉnh táo trong ánh sáng ban ngày, nàng cảm thấy ngợp trong một nỗi ngỡ ngàng ngừng bút rút pha lẫn một niềm vui thích náo nức.

“Mình bồi hồi như một cô dâu vậy”, nàng tự nhủ. “Mà lại là vì Rhett!” Nghĩ vậy, nàng bỗng khúc khích cười như một con ngó.

Nhưng Rhett không về ăn trưa, cũng chẳng có mặt trong bữa tối. Đêm trôi qua dài lê thê trong đó nàng thao thức đến tận sáng, tai căng ra chờ nghe tiếng chân chàng tra chìa khóa vào ổ. Nhưng chàng không về, nàng phát điên lên vì sợ và thất vọng. Nàng qua nhà băng nhưng chàng không có ở đấy. Nàng đến cửa hàng và gắt gỏng với tất cả mọi người vì mỗi lần cửa mở cho một người khách vào, nàng đều ngẩng lên nhìn, tim đập xốn xang, hi vọng đó là Rhett. Nàng đến bãi gỗ và làm tình làm tội Hugh đến nỗi chàng phải trốn sau một đồng gỗ. Nhưng Rhett không tìm nàng ở đó.

Nàng không thể hạ mình hỏi bạn bè xem có gặp Rhett không. Nàng cũng không thể điều tra trong đám gia nhân để dò tin chàng. Song nàng cảm thấy họ biết một điều gì mà nàng không biết. Những người da đen bao giờ cũng biết mọi chuyện. Hai hôm nay, Mammy im lặng một cách khác thường. Bà chỉ quan sát Scarlett bằng khóe mắt, chẳng nói chẳng rằng. Hết đêm thứ hai sang ngày thứ ba, Scarlett quyết định đến trình cảnh sát. Có thể chàng đã bị tai nạn, có thể chàng đã bị ngựa hất ngã và đang nằm dưới một cái hố, không ai cứu giúp. Có thể - ôi, ý nghĩ kinh khủng - có thể chàng đã chết.

Sáng hôm sau, điểm tâm xong và đang đội mũ trong phòng riêng, nàng nghe thấy tiếng bước chân thoăn thoắt lên gác. Nàng mừng đến nỗi người đi, gieo mình xuống giường. Vừa lúc đó, Rhett

bước vào. Chàng vừa cắt tóc, cạo râu, xoa bóp ở hiệu ra, chàng tỉnh táo, nhưng đôi mắt vẫn tia máu và bộ mặt xỉ ra chứng tỏ những hôm trước chàng đã uống nhiều. Chàng hơi hột vẩy tay chào nàng và nói: “Ồ, xin chào!”

Làm sao một người đàn ông có thể nói: “Ồ, xin chào!” như vậy sau khi đã bỏ đi hai ngày rông, không giải thích lý do chi cả? Làm sao chàng có thể hồ hững đến thế với kỉ niệm về cái đêm họ đã qua với nhau như vậy? Không thể thế được trừ phi... trừ phi... ý nghĩ khủng khiếp ấy lại bật lên trong đầu nàng: trừ phi những đêm như vậy là chuyện thông thường đối với chàng. Trong một lát, nàng không sao nói được nói được và quên hết mọi cử chỉ cùng nụ cười duyên dáng định dành cho chàng. Thậm chí chàng cũng không đến hôn nàng cái hôn chiếu lệ thường ngày mà chỉ đứng nhìn nàng, miệng nhoẻn cười, một điệu xì – gà hút dở nơi tay.

- Anh đã... anh đã đi đâu?

- Đừng có nói là cô không biết! Tôi nghĩ là lúc này cả tỉnh đã biết. Có lẽ tất cả mọi người đều đã biết, trừ cô. Cô biết câu tục ngữ cổ đấy: “Người vợ bao giờ cũng là người biết sau cùng”.

- Anh định nói gì vậy?

- Tôi ngỡ sau khi cảnh sát xục đến nhà Belle đêm hôm kia thì...

- Nhà Belle... cái... cái mục đàn bà ấy! Anh đã đến với Belle...

- Dĩ nhiên. Tôi còn ở đâu khác nữa? Tôi hi vọng cô đã không lo lắng về tôi.

- Anh rời tôi để đến với ả, sau... sau khi...

- Ôi, lại cái chuyện ấy, chàng khoát một cử chỉ bất cần. Tôi muốn quên cung cách của tôi đi. Xin thứ lỗi cho cách xử sự của tôi trong cuộc gặp gỡ vừa đây của chúng ta. Bữa ấy tôi rất say, như cô biết rành rành, và hoàn toàn bị mê hoặc bởi những bả duyên sắc của cô... tôi có cần kể ra những gì không nhỉ?

Đột nhiên nàng thấy muốn khóc, muốn nằm lăn ra giường mà nước nỏ mãi không thôi. Chàng không hề thay đổi, chẳng có gì thay đổi hết và nàng thật là một con rồ, một con rồ ngu xuẩn, hợm hĩnh, ngớ ngẩn nên mới tưởng là chàng yêu mình. Mọi cái

đó chỉ là một trò đùa gớm guốc của chàng lúc say như dùng bất cứ ả nào ở nhà Belle. Và bây giờ, chàng trở nên xác xược, nhạt báng, vượt ngoài tầm tay nàng. Nàng nuốt nước mắt, cố trấn tĩnh lại. Không, không thể để cho chàng biết nàng đã nghĩ gì. Nếu chàng biết, chàng sẽ cười cho thối ruột. Được, chàng sẽ không bao giờ biết! Nàng vội ngược nhìn chàng và bắt gặp trong mắt chàng cái tia lấp lánh quen thuộc vẫn làm cho nàng bối rối, với cái vẻ rình ngóng, sắc sảo, hau háu như chờ nàng nói tiếp, hi vọng đó là những lời... à mà chàng hi vọng cái gì nhỉ? Rằng nàng sẽ tự biến mình thành trò hề, quất tháo âm ỉ, cho chàng được một mẻ cười chăng? Đừng hòng. Đôi lông mày sếch của nàng nhíu lại, lạnh lùng.

- Tất nhiên tôi đã ngờ ngờ quan hệ của anh với con người ấy là thế nào.

- Ngờ ngờ thôi à? Tại sao cô không hỏi tôi để thỏa mãn tính tò mò? Như vậy có phải tôi đã kể cho cô nghe rồi không nào. Tôi đã sống với cô ta từ khi cô và Ashley quyết định rằng hai ta nên ngủ riêng phòng.

- Anh cả gan đứng đó mà huyênh hoang với tôi, vợ anh, rằng...

- Ô, xin miễn cho tôi cái sự phẫn nộ đầy đạo đức của cô. Chừng nào tôi còn bỏ tiền thanh toán mọi khoản chi, thì tôi muốn làm gì, cô cũng bất cần. Và cô biết rõ gần đây, tôi đâu có trong trắng như thiên thần. Còn về việc cô là vợ tôi thì... cô cũng chả mấy đoái hoài đến vai trò ấy từ khi sinh Bonnie, phải thế không nào? Cô là một món đầu tư chẳng sinh lợi mấy, Scarlett ạ. Đầu tư vào Belle còn hơn.

- Đầu tư? Anh muốn nói là anh đã cho ả... ?

- Tôi nghĩ gọi cho đúng là “gây dựng cơ sở kinh doanh” cho cô ta. Belle là một phụ nữ tinh khôn. Tôi muốn thấy cô ta khá giả và cô ta chỉ cần một điều là có tiền để khởi một cơ nghiệp riêng. Cô hẳn biết là một người đàn bà có chút tiền mặt có thể làm nên những điều kỳ diệu như thế nào. Cứ xem bản thân cô thì rõ.

- Anh đem so tôi với...

- À, cả hai cô đều là những tay” phe” cứng cựa và cả hai đều thành công. Tất nhiên Belle có nhỉnh hơn cô vì cô ấy tốt bụng và

đôn hậu hơn...

- Anh có ra khỏi đây không?

Chàng đứng đĩnh đi ra cửa, một bên lông mày nhướn lên giễu cợt. Làm sao anh ta có thể lảng mạ mình như thế? Nàng trầm nghĩ, vừa điên máu vừa đau đớn. Chàng đã dụng tâm xúc phạm và làm nhục nàng, và nàng uất ức khi nghĩ mình đã tha thiết mong chàng về nhà như thế nào, trong khi suốt cả thời gian đó chàng đã say bét nhè và cãi lộn với cảnh sát ở một nhà chứa.

- Ra khỏi phòng và đừng có bao giờ đặt chân trở lại nữa. Tôi đã có lần nói anh thế mà anh đã không đủ lịch sự để hiểu cho ra. Từ nay về sau tôi sẽ khóa cửa phòng.

- Không việc gì phải thế.

- Tôi sẽ khóa. Sau cái cách anh hành động đêm hôm nọ... say khướt, ghê tởm...

- Thôi nào mình ơi! Chắc chắn là không ghê tởm lắm đâu!

- Đi ra!

- Đừng lo, tôi đi đây. Và tôi hứa là sẽ không bao giờ làm rầy cô nữa. Thế này là hết rồi. Và tôi nghĩ rằng nếu cô thấy cách cư xử bỉ ổi của tôi là quá đáng không chịu nổi thì tôi sẽ để cho cô li hôn. Chỉ cần cô cho tôi Bonnie là tôi sẽ không phản kháng gì hết.

- Tôi không muốn nghĩ đến chuyện làm ô danh gia đình bằng một cuộc li hôn.

- Nếu cô Melly tự nhiên chết, cô sẽ làm ô danh gia đình ngay đấy. Lúc đó cô sẽ li dị tôi thật nhanh cho mà coi, tôi nghĩ thế mà chóng cả mặt.

- Anh có đi hay không nào?

- Có, tôi đi đâu. Tôi về nhà chính là để nói với cô điều đó. Tôi sắp đi Charleston và New Orleans và... ồ, phải, một chuyến đi rất dài. Hôm nay, tôi lên đường.

- Ồ!

- Và tôi sẽ đem Bonnie theo. Bảo cái con Prissy đỡ hơi ấy gói ghém quần áo đi. Tôi đem theo cả Prissy.

- Anh đừng hòng đem con tôi ra khỏi nhà này.

- Đó cũng là con tôi, Butler phu nhân ạ. Chắc cô không phản đối tôi đưa nó đến Charleston thăm bà nội nó?

- Bà nội nó, xì! Chẳng lẽ anh lại nghĩ rằng tôi sẽ để anh mang con bé ra khỏi đây khi mà đêm nào anh cũng say và rất có thể lôi nó đến cả những nơi như nhà Belle...

Chàng ném mạnh điều xì gà xuống và nó bốc khói khét lẹt trên thảm, mùi len cháy bốc lên mũi họ. Thoắt cái, chàng đi qua sàn đến bên nàng, mặt sạm đen giận dữ:

- Nếu cô là đàn ông thì tôi đã bẻ gãy cổ cô vì những lời đó. Bởi cô là đàn bà nên tôi chỉ có thể bảo cô ngậm cái miệng chết tiệt của cô lại. Cô tưởng tôi không yêu Bonnie, rằng tôi có thể đưa nó đến... Con gái tôi! Lạy Chúa, cô ngốc! Còn về chuyện cô điệu bộ ra cái điều ra đây là mẹ thì, hừ, một con mèo còn có tư cách làm mẹ hơn cô! Trước nay, cô đã làm gì cho các con? Wade và Ella sợ cô chết khiếp và nếu không có Melanie Wilkes, chúng ắt không bao giờ biết yêu thương, trù mến là thế nào. Nhưng Bonnie, Bonnie của tôi! Chẳng lẽ cô lại nghĩ tôi không thể chăm nom nó tốt hơn cô sao? Chẳng lẽ cô lại nghĩ tôi sẽ để cô hành hạ nó và đập nát tinh thần nó như cô đã làm với Wade và Ella hay sao? Quỷ tha ma bắt, không! Hãy sửa soạn hành trang cho nó xong xuôi trong vòng một tiếng đồng hồ để tôi đưa nó đi, kẻo tôi xin báo để cô biết những gì xảy ra đêm hôm nọ thành êm dịu ngọt ngào bên cạnh những gì sẽ xảy ra đây. Tôi luôn luôn nghĩ đến một trận đòn bằng roi quất ngựa sẽ cực kì có lợi cho cô.

Chàng quay gót trước khi nàng kịp nói gì và thoăn thoắt đi ra khỏi phòng. Nàng nghe thấy tiếng chàng đi qua tiền sảnh đến phòng chơi của bọn trẻ và mở cửa. Những giọng trẻ con lạnh lạnh, líu ríu vui vẻ và nàng nghe thấy giọng Bonnie át cả giọng Ella.

- Ba, mấy hôm ba, ở đâu?

- Đi lùng một tấm da thỏ để quàng cho bé Bonnie của ba. Thưởng cho người thân yêu nhất của con một cái hôn đi nào, Bonnie... và cả con nữa, Ella.

CHƯƠNG LV

Chị thân yêu, em không cần chị phân giải gì hết và em cũng không muốn nghe lời nào hết, Melanie cương quyết nói đồng thời đặt bàn tay nhỏ nhắn lên đôi môi đau đớn của Scarlett, bịt miệng nàng lại. Thậm chí chị mà nghĩ rằng giữa chúng ta còn cần phải phân giải, tức là chị tự sỉ nhục mình, sỉ nhục Ashley và em. Chao, ba chúng mình xưa nay vẫn... như những người lính cùng nhau chiến đấu bao nhiêu năm nay đến nỗi em lấy làm xấu hổ là chị lại nghĩ rằng những chuyện ngòi lê đôi mách có thể chia rẽ chúng ta. Chẳng lẽ chị lại nghĩ em có thể tin là chị và Ashley của em... Chà, sao lại có thể nghĩ vậy! Chị không thấy em biết rõ chị hơn bất cứ ai trên đời này sao? Chẳng lẽ chị nghĩ rằng em đã quên tất cả những điều vị tha tuyệt vời mà chị đã làm vì Ashley, vì Beau và em... tất thấy, từ việc cứu sống em cho đến việc nuôi chúng em khỏi chết đói! Chẳng lẽ chị lại nghĩ rằng trong khi em vẫn có thể nhớ hình ảnh chị gập như chân không bước đi trong luống cày theo sau con ngựa Yankee, hai tay phồng rộp lên, cốt để em và cháu bé có cái gì ăn, mà lại đi tin những điều ghê gớm như vậy về chị sao? Em không muốn nghe chị phân trần một lời nào đâu. Scarlett O'Hara! Không một lời nào!

- Nhưng... Scarlett lúng túng và ngừng bật.

Rhett đã rời thành phố cùng với Bonnie và Prissy một giờ trước đây và Scarlett đã xấu hổ, cáu giận lại thêm phiền muộn cô đơn. Hơn nữa, gánh nặng của cảm giác phạm tội với Ashley cùng thái độ bênh vực của Melanie khiến nàng không chịu đựng nổi. Giá như Melanie tin lời India và Ashley mà phớt lờ hoặc chào mát nàng tại cuộc tiếp tân thì nàng còn có thể ngẩng cao đầu và chống trả bằng mọi thứ vũ khí mình có. Nhưng giờ đây, nhớ lại lúc Melanie đứng che chở cho nàng trước mối đe dọa tiêu tan thanh danh, đứng như một lưới gươm mỏng mảnh lấp lánh, nàng thấy chỉ còn cách thú thật là duy nhất lương thiện. Phải, nói toẹt hết ra cái buổi khởi đầu xa xôi trong hàng hiên đầy nắng ở ấp Tara.

Lương tâm nàng, một lương tâm Thiên Chúa giáo tuy bị ức chế lâu ngày vẫn còn khả năng vùng dậy, đang thôi thúc nàng. "Con hãy thú thật những tội lỗi của mình và sám hối trong buồn đau và ăn năn", bà Ellen đã nói với nàng như vậy hàng trăm lần và trong cơn khủng hoảng này, những giáo huấn tôn giáo của bà

Ellen trở lại nắm chặt lấy nàng. Nàng sẽ thú nhận – phải, thú tất cả mọi điều, từng ánh mắt nhìn, từng lời nói, cả những cái vuốt ve hiềm hoi – rồi Chúa sẽ làm cho nàng bớt đau đớn và ban cho nàng sự thanh tịnh. Và công cụ để hành xác nàng sẽ là những hình ảnh dễ sợ của bộ mặt Melanie từ yêu tin nồng nhiệt chuyển sang kinh tởm nghi ngờ. Ôi, đó là một sự hành xác sám hối quá nặng nề, nàng khắc khoải nghĩ thầm, phải suốt đời nhớ đến vẻ mặt của Melanie, biết rằng Melanie biết hết tất cả cái nhỏ nhen, đê tiện, tính chất phản bội hai mặt trong tâm mình!

Trước đây có lần, cái ý định ném thẳng sự thật vào mặt Melanie để chọc tức và nhìn thấy cái thiên đường hư ảo của nàng sụp đổ, đã làm cho Scarlett say sưa – một điều bổ bèn cho dù hậu quả có tai hại đến đâu chẳng nữa. Nhưng giờ đây, mọi cái đó thoát cái đã thay đổi và chẳng có gì nàng ít mong muốn hơn. Nàng không hiểu tại sao lại thế. Đầu óc nàng hỗn độn những ý nghĩ xung đột nhau quá dữ dội khiến nàng không sao ép đi cho yên tâm được. Nàng chỉ biết rằng nếu xưa kia nàng đã muốn giữ sao cho mẹ nàng nghĩ là nàng thùy mị, tốt bụng, tâm hồn trong trắng, thì nay nàng cũng muốn duy trì sự quý trọng của Melanie một cách tha thiết như thế. Nàng chỉ biết rằng mình bất cần thiên hạ hoặc Ashley hoặc Rhett nghĩ gì về mình, song không thể để cho Melanie nhìn nàng khác đi so với cách nhìn từ trước đến nay.

Nàng sợ nói sự thật với Melanie, nhưng một trong những bản năng lương thiện hiềm hoi của nàng trỗi dậy, một thứ bản năng nó không để cho nàng tự hóa trang bằng những màu giả trá trước mặt người phụ nữ đã đấu tranh bảo vệ nàng. Cho nên sáng nay, ngay sau khi Rhett và Bonnie rời khỏi nhà là nàng liền vội vã đến Melanie.

Nhưng nàng vừa áp úng thốt ra những lời đầu tiên:” Melanie, tôi cần phải phân giải về chuyện hôm nọ... “, Melanie đã dứt khoát ngăn nàng lại, không cho nói tiếp. Sượng sùng nhìn vào đôi mắt đen long lanh yêu thương và giận dữ, Scarlett, lòng nặng trĩu, biết mình sẽ không bao giờ được hưởng sự yên tĩnh và thanh thản tiếp theo sau lời xưng tội.

Melanie, bằng những lời đầu tiên, đã chặn đứng mãi mãi hướng hành động ấy. Với một niềm xúc động họa hoằn mới cảm

thấy từ sau khi trưởng thành, Scarlett hiểu ra rằng tìm cách làm vơi nhẹ con tim bị dẫn vật của mình chỉ hoàn toàn ích kỷ mà thôi. Như thế là trút gánh nặng của mình lên vai một con người hồn nhiên tin cậy mình. Nàng nợ nần Melanie vì Melanie đã bênh vực nàng và món nợ này chỉ có thể trả bằng im lặng. Nếu như nàng phá hoại đời Melanie bằng cách lộ cho biết chồng cô ấy là kẻ bạc tình với sự đồng lõa của người bạn gái mà cô hằng yêu quý, thì quả là một sự trả ơn độc ác biết mấy! Mình không thể nói với cô ấy được “, nàng khổ não nghĩ thầm.” Không đời nào, dù lương tâm có cắn rứt mình đến chết “. Tự dưng, nàng nhớ đến câu nói say bết nhè của Rhett:” Cô ấy không thể quan niệm những người mình yêu lại phạm điều ô nhục... Cầu sao cái đó sẽ thành cây thập tự mà cô phải mang suốt đời “.

Phải, đó sẽ là cây thập tự nàng phải mang cho đến chết để giữ cho nỗi đau này cắm lặng trong lòng, để mang nỗi hổ nhục như chiếc áo vải tóc của thầy tu khổ hạnh cho nó chà xát vào người mỗi khi nhận một ánh nhìn hay một cử chỉ âu yếm của Melanie suốt dòng năm tháng, để mãi mãi phải kìm nén nỗi thôi thúc muốn gào lên: “Đừng có tốt đến thế! Đừng có bênh vực tôi! Tôi không xứng đáng được như vậy!”

“Giá cô đừng có ngốc vậy – ngốc nghếch hồn nhiên, dịu dàng, giàu đức tin – phải, đừng có thế, thì còn đỡ cực cho tôi hơn”, nàng tuyệt vọng nghĩ thầm. “Tôi đã mang bao nhiêu gánh nặng, nhưng đây sẽ là gánh nặng cực nhọc nhất, cay đắng nhất của đời tôi!”.

Melanie ngồi trong một chiếc ghế thấp đối diện với Scarlett, chân gác vững chãi trên một chiếc nệm cao đến nỗi đầu gối dựng lên như trẻ con, một tư thế mà nàng ắt chẳng bao giờ chọn nếu không giận dữ tới mức quên cả mọi phép tắc hợp thức. Nàng cầm trong tay một dải đăng ten, đẩy đi đẩy lại mũi kim loang loáng, hung dữ như đang vung kiếm trong một cuộc đấu sống mái.

Nếu Scarlett đang giận dữ như thế, hẳn nàng đã giậm chân, găm thét như ông Gerald vào thời sung mãn nhất, cầu Thượng Đế chứng kiến tính hai mặt, lừa lọc đáng nguyên rủa của loài người và thốt ra những lời đe dọa trả đũa nghe đến lạnh xương sống. Nhưng Melanie chỉ có mũi kim loang loáng và đôi lông mày thanh tú nhú xuống sống mũi là chứng tỏ lòng nàng đang

sôi sục. Giọng nàng lạnh lùng và lời lẽ ngắn gọn hơn lúc bình thường. Nhưng những ngôn từ mạnh mẽ nàng dùng nghe thật xa lạ bởi Melanie vốn họa hoằn lắm mới phát biểu một ý kiến và không bao giờ thốt ra một lời bất nhã. Và Scarlett chợt hiểu rằng những người thuộc gia đình Wilkes và gia đình Halmiton có thể nổi xung dữ dội không kém, thậm chí còn hơn những người thuộc gia đình O'Hara.

- Em đã quá ớn nghe mọi người chỉ trích chị, Scarlett thân yêu ạ, Melanie nói, và đây là giọt nước mắt làm tràn cốc, em sẽ tỏ thái độ về chuyện này. Mọi sự này xảy ra là vì người ta ghen ghét chị, vì chị thông minh và thành công. Chị đã thành công trong những việc mà cả đàn ông cũng thất bại. Ô, chị thân yêu, chị đừng phật lòng vì em đã nói thế. Em không có ý bảo rằng chị đã không giữ đúng cốt cách phụ nữ hoặc đã làm mất giới tính như bao nhiêu kẻ đã nói. Bởi vì đâu phải thế. Chỉ tại người ta không hiểu chị và cứ thấy phụ nữ thông minh là họ không chịu nổi. Song không phải vì chị thông minh, chị thành công mà thiên hạ có quyền bịa chuyện rằng chị và Ashley... Ôi, thiên địa quỷ thần!

Tính quyết liệt nhẹ nhàng của câu tán thán cuối cùng này, nếu ở miệng một người đàn ông, hẳn đã thành lời báng bổ rành rành. Scarlett trân trân nhìn nàng, hoảng lên vì cơn bùng nổ chưa từng thấy như vậy.

- Vậy mà họ lại đến nói với em những điều dối trá do họ bày đặt ra nữa chứ - Archie, India, bà Elsing! Làm sao họ cả gan thế! Dĩ nhiên, bà Elsing thì không đến đây. Không, quả thực bà ta không đủ can đảm. Nhưng bà ta xưa nay vẫn ghét chị, chị thân yêu ạ, bởi vì chị được ngưỡng mộ hơn Fanny. Và bà ta rất tức chị đã không để Hugh cai quản xưởng cưa nữa. Song chị phé Hugh là chí phải. Anh ta chỉ là một gã vô tích sự, đoảng vị, ngờ nghệch! (Đùng một cái, Melanie gạt bỏ người bạn chơi thừa nhỏ, chàng phò mã hồi nàng đang độ tuổi trăng rằm). Về Archie thì đúng là tại em. Đáng ra em không nên chứa chấp cái lão già lưu manh ấy. Ai nấy đều bảo em thế, nhưng em không nghe. Lão không ưa chị vì chuyện dùng bọn tù khổ sai, chị thân yêu ạ, nhưng lão là cái thá gì mà dám phê phán chị? Một kẻ sát nhân, mà lại là giết người đàn bà cơ chứ! Thế mà sau tất cả những gì em đã giúp lão, lão còn đến nói với em... Giá Ashley có bắn bỏ lão, em cũng không mảy

may thương xót. Phải, em đã bảo lão cuốn gói và lão hết sức tiu nghỉu, em đảm bảo với chị thế! Giờ đây, lão đã đi khỏi thành phố. Còn về India, đồ đê tiện! Chị thân yêu, ngay từ lần đầu tiên trông thấy chị và India bên nhau, em đã không thể không nhận ra rằng cô ta ghen tị với chị và căm ghét chị vì chị xinh đẹp hơn biết bao và có biết bao chàng theo đuổi. Cô ta đặc biệt căm ghét chị về chuyện Stuart Tarleton. Cô ta cứ ủ ê suy nghĩ về Stuart đến nỗi... ôi, em rất không muốn nói vậy về em gái của Ashley, nhưng theo em, cô ấy nghĩ nhiều quá đâm quẩn trí!

Không có cách nào khác để giải thích hành động của cô ấy... Em bảo cô ta đừng bao giờ đặt chân vào nhà này nữa và nếu em nghe thấy cô ta thở ra một lời bóng gió đê mạt như thế, em sẽ... em sẽ gọi cô ta là kẻ dối trá ngay trước đông đảo mọi người!

Melanie ngừng nói và đột nhiên vẻ giận dữ bỗng biến khỏi mặt nàng nhường chỗ cho một nỗi buồn chìm đắm. Melanie có trọn vẹn cái tinh thần trung nghĩa nhiệt thành với họ tộc vốn là đặc điểm của người Georgia và ý nghĩa về mọi sự lục đục trong gia đình làm tim nàng đau như xé. Nàng do dự một lúc. Nhưng Scarlett vẫn là thân yêu nhất, Scarlett chiếm ngôi vị cao nhất trong tim nàng và nàng ngay thẳng nói tiếp:

- Cô ấy trước nay vẫn ghen tức vì em yêu chị nhất, chị thân yêu ạ. Cô ấy sẽ không bao giờ được đến nhà này nữa, còn em sẽ không bao giờ đặt chân đến nhà nào tiếp cô ấy. Ashley cũng đồng ý với em, nhưng anh ấy gần như vỡ nát tim vì việc chính em gái anh ấy lại đi nói với một...

Nghe nhắc đến tên Ashley, thần kinh quá căng thẳng của Scarlett hết chịu nổi. Nàng òa lên khóc. Đến bao giờ nàng mới thôi xỉa dao vào tim chàng? Ý muốn duy nhất của nàng là làm cho chàng được hạnh phúc, yên ổn, thế nhưng dường như lần nào nàng cũng gây tổn thương cho chàng. Nàng đã làm đắm đời chàng, đập nát lòng tự hào và tự tôn của chàng, phá tạ sự yên tĩnh nội tâm, sự thanh thản dựa trên đức chính trực. Và giờ đây, nàng đã chia cắt chàng khỏi người em gái mà chàng yêu tha thiết. Để cứu thanh danh của bản thân nàng và hạnh phúc của vợ, chàng phải hi sinh India, bôi bác hình ảnh cô ta như một mụ gái già gian dối, dở dưng dở dại và đầy lòng ghen ghét, trong khi trên thực tế, mọi nghi ngờ và mọi lời kết tội của India đều hoàn

toàn có cơ sở đúng đắn. Bất cứ lúc nào, Ashley nhìn vào mắt India, chàng đều có thể thấy sự thật lấp lánh trong đó, sự thật và oán trách cũng như cái vẻ khinh bỉ lạnh lùng mà những người thuộc gia đình Wilkes xưa nay vốn biểu hiện lão luyện như những bậc thầy.

Vốn biết Ashley trọng danh dự hơn cả mạng sống, Scarlett chắc chàng đau đớn quần quai lắm. Cũng như Scarlett, chàng buộc phải núp sau váy Melanie. Tuy ý thức được sự cần thiết phải ứng xử như thế và biết rằng mình phải chịu trách nhiệm chính về cái thế trở trêu của Ashley, song... song... , nhi nữ thường tình, nàng vẫn thấy là mình sẽ kính trọng chàng hơn, nếu chàng bần bỏ Archie rồi thừa nhận mọi điều với Melanie và với cả thế gian. Nàng biết mình không công bằng, nhưng nàng đang quá khổ sở còn bụng dạ đâu mà lí đến những điểm tinh vi như vậy. Một lời chọc tức đầy miệt thị của Rhett trở lại trong trí nhớ nàng và nàng tự hỏi không biết trong vụ lộn xộn này, Ashley có thực sự đáng mặt nam nhi hay không. Và lần đầu tiên, một phần ánh hào quang bao bọc quanh Ashley từ buổi đầu nàng phải lòng chàng, bắt đầu phai mờ từ lúc nào không biết. Bùn nhơ tủi hổ và tội lỗi nhuộm đầy người nàng cũng vậy sang chàng. Nàng kiên quyết cố gắng dẹp hết ý nghĩ ấy đi, nhưng nó chỉ làm nàng khóc dữ hơn.

- Đứng! Đứng khóc! Melanie kêu lên, buông dải dải ten xuống và lao đến bên chiếc sofa, ôm đầu Scarlett kéo dựa lên vai mình. Đáng ra em không nên nói chuyện ấy, làm cho chị khổ tâm đến thế. Em biết chị hẳn phải thấy khủng khiếp như thế nào. Chúng ta sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện đó nữa. Phải, không bao giờ nữa, dù là giữa hai ta hay với bất kỳ ai khác. Ta sẽ coi như chuyện ấy không hề xảy ra. Nhưng (nàng nói thêm, bình tĩnh và dữ dằn), tôi sẽ cho India và bà Elsing biết tay. Họ đừng có mà nghĩ rằng họ có thể loan truyền những điều bịa đặt về chồng tôi và chị dâu tôi được đâu. Tôi sẽ làm cho cả hai không dám cất cao đầu ở Atlanta. Và ai mà tin lời họ và tiếp họ sẽ là kẻ thù của tôi.

Rầu rĩ nhìn về tương lai, Scarlett biết rằng mình đã trở thành nguyên nhân của một mối quan hệ cừ địch sẽ chia rẽ cả gia đình lẫn thành phố trong nhiều thế hệ. Melanie giữ đúng lời hứa.

Nàng không bao giờ nhắc lại chuyện đó với Scarlett hay với Ashley. Cũng chẳng bàn tán với bất kỳ ai nữa. Nàng giữ một thái độ dửng dưng lạnh lùng có thể nhanh chóng chuyển thành vẻ lịch sự giá băng nếu ai đó dám đả động xa xôi đến vấn đề đó. Trong những tuần tiếp theo cuộc tiếp tân đột xuất, khi Rhett bí mật biến mất và cả thành phố náo động, Melanie quyết liệt không khoan nhượng những người phỉ báng Scarlett, bất kể đó là bạn cũ thân thiết hay họ hàng máu mủ. Nàng không nói, mà hành động thực sự.

Nàng bám kè kè bên Scarlett như hình với bóng. Nàng thuyết phục Scarlett sáng sáng cứ đến cửa hàng và bãi gỗ như thường lệ và nàng cũng đi theo. Nàng ép Scarlett chiều chiều đánh xe đi chơi, mặc dù Scarlett ngại phờ mình trước con mắt tò mò hau háu của hàng phố. Và ngồi bên nàng trong xe là Melanie đưa nàng đi thăm các nhà vào những buổi tiếp tân, tế nhị kéo nàng vào những phòng khách mà hơn hai năm nay Scarlett không đặt chân tới. Và với cái vẻ thách thức” đã – yêu – tôi – thì – phải – yêu – vật – cứng – của – tôi“ lồ lộ trên mặt, Melanie thản nhiên trò chuyện với các bà chủ ngõ ngàng.

Vào những buổi tiếp tân đó, nàng bắt Scarlett phải đến sớm và ở lại mãi đến khi những người khách cuối cùng đã ra về, bằng cách đó triệt mọi cơ hội để các bà túm tãm tùm ba bàn ra tán vào cho sướng miệng. Điều này cũng gây đôi chút bất bình. Những cuộc viếng thăm đó là một cực hình đặc biệt đối với Scarlett nhưng nàng không dám từ chối Melanie. Nàng ghét ngồi giữa những đám phụ nữ ngoài mặt thơn thớt nói cười mà trong bụng vẫn tự hỏi thăm là nàng có thật sự bị bắt quả tang phạm tội ngoại tình hay không. Nàng biết nếu không vì yêu quý Melanie thì những người đàn bà này ắt không thềm nói với nàng và điều đó làm nàng căm uất. Song nàng cũng biết rằng một khi đã tiếp nàng, họ sẽ không thể ngoảnh mặt làm ngơ với nàng sau này.

Nét đặc điểm trong sự nhìn nhận Scarlett là không mấy ai dựa trên toàn bộ con người nàng mà đánh giá, dù là để bênh vực hay phê phán. Thái độ phổ biến là: “Con người này có gan làm mọi chuyện”. Scarlett đã tự chuốc lấy quá nhiều kẻ thù nên bây giờ chẳng có thể có nhiều người bênh vực. Lời nói và hành động của nàng đã cắt cửa quá nhiều con tim nên không mấy ai bận tâm

đến chuyện vụ bê bối này có làm nàng thương tổn hay không. Nhưng tất cả đều hết sức lo sao cho khỏi xúc phạm Melanie hoặc India và đông tố xoay quanh họ hơn là Scarlett, tập trung vào câu hỏi duy nhất: India có nói dối hay không?

Những người đứng về phe Melanie đặc trưng chỉ ra rằng những ngày này Melanie luôn luôn ở bên Scarlett. Lẽ nào một phụ nữ trọng nguyên tắc đạo đức như Melanie lại đi bên vực một người đàn bà tội lỗi, nhất là phạm tội với chính chồng mình? Không dứt khoát là không! India chỉ là một cô gái già dở hơi căm ghét Scarlett, đặt điều cho nàng rồi dụ hoặc Archie và bà Elsing tuân theo những lời bịa đặt của cô ta thôi.

Nhưng – phe ủng hộ India vặn lại – nếu Scarlett không phạm tội thì thuyền trưởng Butler đi đâu? Tại sao anh ta không ở đây bên cạnh vợ, tiếp thêm sức mạnh cho cô ta bằng sự đồng tình ủng hộ của mình? Đó là một câu hỏi không ai trả lời được và khi nhiều tuần qua đi, với tin đồn lan đi là Scarlett đã có mang, nhóm thân của India gặt gù mẫn nguyện. Đó không thể là con của thuyền trưởng Butler, họ cả quyết. Từ quá lâu, việc hai người li thân và đối với nhau như người dưng đã thành chuyện công khai làm cả thành phố dị nghị.

Cứ thế lời ong tiếng ve ồn ã, chia rẽ mọi người trong thành phố, phân biệt cả cái thị tộc vốn rất gắn bó gồm các gia đình Hamilton, Wilkes, Burr, Whiteman và Winfield. Mọi người trong họ tộc đều buộc phải đứng hẳn về một phía. Không có đất trung lập. Đã có Melanie với vẻ trang nghiêm lạnh lùng, và India, với miệng lưỡi gay gắt chua cay, lo chuyện đó. Nhưng dù đứng về phía nào, tất cả những người trong họ đều hậm hực vì chuyện Scarlett là nguyên nhân sự rạn vỡ này. Không ai cho là đáng phải chia phe phái vì nàng. Và dù đứng về phe nào, họ cũng đều lấy làm tiếc là India đã hứng lấy cái việc vạch áo cho người xem lưng và kéo Ashley dính líu vào vụ bê bối như nhuốc này. Nhưng bây giờ, khi cô ta đã nói ra, nhiều người xô đến bên vực và đứng về phía cô chống lại Scarlett, mặc dầu những người khác yêu Melanie quyết ủng hộ nàng và Scarlett.

Một nửa thành phố Atlanta là bà con thân thích hoặc tự xưng là bà con thân thích của Melanie hoặc India. Dây mơ rễ má các kiểu, anh chị em họ, con chú con bác, con cô con cậu, con dì con

già, những nhit phức tạp đến nỗi không ai, trừ phi sinh trưởng ở Georgia, có thể phân biệt được. Xưa nay họ vốn là một tập thể có tính chất thị tộc mà, vào những lúc gay go, thường trình diện trước thế gian như một khối liên kết vững vàng che chắn cho nhau bất kể ý kiến riêng từng người về ứng xử cá nhân các bà con khác nhau như thế nào. Trừ cuộc chiến tranh du kích do bà cô Pitty tiến hành chống lại ông bác Henry, vốn chỉ là đầu đề vui cười trong gia tộc bao năm nay, trong quan hệ thân tộc chưa hề có một rút nạn nào cả. Họ là những con người dịu dàng, kín đáo, nói năng điềm đạm, thậm chí không có cái thói cãi cọ vặt một cách dễ thương vốn là đặc điểm của phần lớn các gia đình ở Atlanta.

Nhưng giờ đây, họ chia làm hai phe và thành phố được chứng kiến những anh chị em họ xa gần, kéo bè kéo cánh trong một vụ lôi thôi tai tiếng chưa từng thấy ở Atlanta. Điều này gây khó khăn lớn và thử thách tài ứng xử cùng tính kiên nhẫn của nửa phần còn lại không có quan hệ họ hàng với họ, vì mỗi cừu địch India – Melanie đã gây rút nạn trong hầu hết các tổ chức xã hội: Hội Đệ Tử của Thaly^[120]. Câu lạc bộ Khâu May và Cô Nhi Quả Phụ của Liên bang, Hội Làm Đẹp Phần Mộ Các Liệt Sĩ Vinh Quang, Câu Lạc Bộ Âm Nhạc Đêm Thứ Bảy, Hội Khiêu Vũ Phụ Nữ, Thư Viện thanh niên, đều chịu hậu quả. Cả bốn nhà thờ với các ban nữ hỗ trợ và các hội truyền giáo cũng vậy. Người ta phải hết sức thận trọng để tránh đưa những thành viên của hai phe đối lập vào cùng ban hệ.

Vào những chiều tiếp tân thường kì ở nhà, các phu nhân của Atlanta từ bốn giờ đến sáu giờ, cứ lo ngay ngáy, sợ Melanie và Scarlett đến đúng lúc India cùng những bà con trung thành với cô đang ở trong phòng khách.

Trong toàn thể gia tộc, bà cô Pitty tội nghiệp là người khổ sở nhất. Vốn không ao ước gì hơn là sống trong tình thương yêu của họ hàng, bà Pitty, trong vụ này, những muốn đứng giữa, cụ đạo cũng ừ, ông sư cũng gật. Khốn nỗi, cả cụ đạo lẫn ông sư đều không cho phép bà làm thế.

India ở với bà cô Pitty và nếu bà đứng về phe Melanie như bà muốn, India sẽ bỏ đi. Và nếu India bỏ đi, bà Pitty tội nghiệp sẽ xoay sở ra sao? Bà không thể sống một mình được. Bà sẽ phải

kiếm một người lạ về ở với bà, hoặc sẽ phải đóng cửa nhà mình, đến ở với Scarlett. Bà cô Pitty mang máng cảm thấy rằng thuyền trưởng Butler sẽ không phản đối chuyện ấy. Hoặc giả bà sẽ phải đến ở với Melnaie và ngủ ở cái khoang nhỏ dành cho Beau làm buồng trẻ.

Bà Pitty chẳng yêu India gì cho lắm vì những cung cách khô khan, ương ngạnh cùng những tín niệm cuồng nhiệt của cô khiến bà sờ sợ. Nhưng nhờ cô, bà mới có thể duy trì được cuộc sống thoải mái trong nhà mình, mà bà Pitty thì vốn bao giờ cũng dễ nghiêng ngả bởi những suy tính về tiện nghi cá nhân hơn là bởi những vấn đề đạo đức. Vì thế nên India ở lại.

Nhưng sự có mặt của cô trong nhà bà cô Pitty thành tâm bảo vì cả Scarlett lẫn Melanie đều hiểu đó có nghĩa là bà đứng về phe India. Scarlett dứt khoát từ chối không góp tiền cung phụng bà Pitty nữa chừng nào India còn ở dưới mái nhà đó. Hàng tuần, Ashley gửi tiền cho India và hàng tuần, India kiêu hãnh và lặng lẽ gửi trả lại, khiến cho bà Pitty vừa hoảng vừa tiếc rẻ. Tình trạng tài chính của ngôi nhà gạch đỏ ắt sẽ khốn đốn nếu không có sự can thiệp của ông bác Henry và bà Pitty lấy làm nhục phải ngửa tay nhận tiền của ông anh.

Bà Pitty yêu Melanie hơn bất kì ai trên đời, trừ bản thân bà, và bây giờ Melly xử sự như một người dưng, lạnh lùng và lịch sự. Mặc dù gần như ở ngay sân sau nhà bà Pitty, nàng không hề qua rào sang lấy một lần, trong khi trước kia, mỗi ngày nàng thường thì thọt chạy qua chạy lại hàng chục bận. Bà Pitty sang thăm, khóc lóc, cam đoan là bà nhất mực yêu thương và sùng mộ nàng, nhưng Melanie bao giờ cũng từ chối không bàn đến chuyện ấy và không một lần sang đáp lễ.

Bà Pitty rất hiểu mình chịu ơn Scarlett những gì – gần như chính cuộc sống của bà. Rõ ràng, trong những ngày đen tối sau chiến tranh, khi bà Pitty đứng trước sự lựa chọn: hoặc ông anh Henry, hoặc chết đói, Scarlett đã duy trì ngôi nhà cho bà, nuôi bà ăn, mặc và khiến bà có thể cất cao đầu trong xã hội Atlanta. Và từ khi Scarlett tái giá và dọn sang nhà riêng của mình, nàng là hiện thân của sự hào phóng đối với bà. Còn tay thuyền trưởng Butler vừa dễ sợ vừa đầy sức quyến rũ... thường thường sau khi anh ta cùng Scarlett đến thăm, bà Pitty lại thấy những túi tiền mới

toanh đầy giấy bạc trên chiếc bàn chân quì của mình, hoặc những chiếc mùi soa đang ten thắt nút gói những đồng tiền vàng, được bỏ lén vào hộp đồ khâu từ lúc nào không biết. Rhett bao giờ cũng thể là không biết gì về chuyện ấy và rất lỗ mãng kết tội bà có một người thâm yêu trộm nhớ. Người đó, anh ta thường khẳng định, chính là cụ cô Merriwether rậm ria.

- Phải, bà Pitty nợ Melanie tình yêu thương, nợ Scarlett sự an toàn, còn India thì bà nợ gì? Chẳng nợ gì hết, trừ một điều là sự có mặt của India khiến cho bà khỏi phải rút bỏ cuộc sống thú vị và tự quyết định lấy mọi sự cho mình. Như vậy thì thật là buồn và quá, quá thô tục, và bà Pitty vốn cả đời chưa bao giờ quyết định một điều gì, đành chỉ để mặc mọi sự cứ tiếp tục như cũ và kết quả là mất bao nhiêu thì giờ khóc ròn, không ai an ủi.

Rốt cuộc một số người hoàn toàn thành tâm tin rằng Scarlett vô tội, không phải vì đức hạnh cá nhân của nàng, mà vì Melanie tin là thế. Một số, mặc dầu trong bụng vẫn chưa tin hẳn, vẫn tỏ ra lịch sự với Scarlett và đi lại thăm nàng vì họ yêu quý Melanie và muốn giữ tình cảm của nàng. Những người về phe India gặp Scarlett chỉ cúi chào lạnh lùng và một số ít công nhiên lờ nàng đi. Những người này làm cho Scarlett vừa ngỡ ngàng vừa tức điên, nhưng nàng hiểu rằng nếu không có sự bênh vực và hành động nhanh chóng của Melanie, cả thành phố hẳn đã ra mặt chống lại nàng và nàng đã trở thành một kẻ bị xã hội ruồng bỏ.

CHƯƠNG LVI

hett đi đã được ba tháng và trong thời gian đó, Scarlett không nhận được một chữ nào của chàng nàng không biết chàng ở đâu hoặc còn đi đến bao giờ. Thực tình, nàng không biết liệu chàng có trở về nữa hay không. Thời gian này, nàng đi làm việc, đầu ngẩng cao mà tim trĩu nặng. Về thể chất, nàng cảm thấy không được khỏe khoắn gì, nhưng bị Melanie ép, hàng ngày nàng vẫn đến cửa hàng và cố làm ra vẻ quan tâm đến các xưởng cửa. Nhưng lần đầu tiên, nàng cảm thấy chán ngấy cái cửa hàng và mặc dầu công việc kinh doanh ở đó chạy gấp ba năm ngoái, tiền vào như nước, nàng vẫn không thiết và thường cau có, gắt gỏng với các nhân viên bán hàng. Xưởng cửa do Johnnie Gallagher quản lí đang độ phát đạt, bãi gỗ luôn luôn bán hết veo,

nhưng mọi việc làm và lời nói của Johnnie đều không làm nàng hài lòng. Cuối cùng, vốn cũng máu Ireland như nàng, Johnnie nổi khùng lên vì những hạch sách của nàng và dọa thôi việc, sau một tràng dài báng bổ kết thúc bằng “xin kiếu bà cả hai tay và dành cho bà lời nguyện rửa của Cromwell^[121]”. Nàng phải xoa dịu bằng lời cáo lỗi đê mạt nhất.

Nàng không bao giờ đến xưởng cửa giao cho Ashley phụ trách, cũng chẳng đến văn phòng bãi gỗ vào những lúc nàng chắc có chàng ở đó. Nàng biết chàng tránh gặp nàng, biết rằng sự có mặt thường xuyên của mình bên nhà chàng, do lời mời không thể từ chối được của Melanie, là một cực hình cho chàng. Họ không bao giờ nói chuyện riêng với nhau, mà nàng thì rất muốn hỏi chàng đôi điều. Nàng muốn biết chàng có căm ghét nàng hay không và đích xác, chàng đã nói với Melanie những gì. Nhưng chàng luôn giữ một khoảng cách với nàng và câm lặng khẩn cầu nàng đừng nói. Nhìn thấy mặt chàng già đi, phờ phạc vì hối hận, lòng nàng càng nặng trĩu buồn khổ. Và việc xưởng cửa do chàng cai quản tuần nào cũng thua lỗ lại chất thêm một điều bực mình mà nàng không thể nói ra.

Sự bất lực của chàng trước tình hình hiện tại làm nàng khó chịu. Nàng không biết chàng có thể làm gì để cải thiện tình hình nhưng nàng cảm thấy chàng phải làm một cái gì. Ở địa vị chàng, Rhett ắt đã làm một cái gì. Rhett bao giờ cũng hành động, dù là hành động lầm lạc và vì thế nàng bắt buộc phải kính trọng Rhett.

Giờ đây, khi cơn cuồng giận đối với Rhett đã xẹp và những lời lăng nhục của chàng đã nhạt đi, nàng bắt đầu thấy nhớ chàng và càng nhớ dữ khi ngày nối ngày qua đi không có tin tức gì của chàng. Từ cái mở cảm giác hỗn độn do chàng để lại – mê li ngây ngất, cuồng nộ, đau đớn nát lòng, tự hào bị xúc phạm – nỗi chán nản ngoi lên, đậu trên vai nàng như một con quạ rình xác chết. Nàng nhớ chàng, nhớ cái suông sã nhẹ nhàng của chàng khi kể những giai thoại khiến nàng cười rử, nhớ nụ cười giễu cợt của chàng nó qui mọi chuyện rắc rối trở về đúng tầm của chúng, thậm chí nhớ cả những lời châm chọc khiến nàng phát cáu vặc lại. Trên tất cả, nàng nhớ chàng vì không có ai để trò chuyện. Về mặt này, Rhett thật tuyệt vời. Nàng có thể, không chút xấu hổ,

thậm chí còn hãnh diện, kể lại nàng đã lột nhả một số người thế nào và chàng sẵn sàng tán thưởng, trong khi những người khác mới chỉ nghe nhắc đến những chuyện như vậy đã ra vẻ kinh tởm.

Văng chàng và Bonnie, nàng thấy cô đơn. Nàng nhớ con bé hơn nàng tưởng. Nhớ lại những lời gay gắt cuối cùng chàng ném vào mặt nàng khi nhắc đến Wade và Ella, nàng cố gồng gỏi với các con để lấp một số giờ trống trải, nhưng vô ích. Những lời của Rhett cùng với phản ứng của hai đứa bé mở mắt cho nàng thấy một sự thật đau xót đến bàng hoàng. Trong những ngày thơ dại của chúng, nàng đã quá bận rộn, quá lo lắng về chuyện kiếm tiền, quá cay nghiệt và quá dễ cáu, nên không chiếm được lòng tin yêu của chúng. Và bây giờ, hoặc là đã quá muộn, hoặc là nàng không đủ kiên nhẫn hay khôn ngoan để thâm nhập trái tim nhỏ bé kín đáo của chúng. Ella, Scarlett buồn phiền nhận ra rằng Ella là một đứa đàn độn. Dù sao điều đó cũng rành rành, không nghi ngờ gì nữa. Nó không thể tập trung chú ý vào một đầu đề lâu hơn một con chim nhỏ đậu trên một cành cây và ngay cả những khi Scarlett thử kể chuyện cho nó nghe, Ella cũng chẳng đi theo dòng suy nghĩ trẻ con, ngắt lời nàng bằng những câu hỏi về những vấn đề chẳng có gì liên quan đến cốt truyện và quên ngay điều nó hỏi trước khi Scarlett kịp nghĩ ra lời giải thích. Còn Wade... có lẽ Rhett nói đúng. Có lẽ do sợ nàng. Thật kì cục và điều đó làm nàng đau đớn. Tại sao đứa con trai nàng dứt ruột để ra, đứa con trai độc nhất của nàng lại sợ nàng? Khi nàng tìm cách gợi chuyện nó, nó nhìn nàng bằng đôi mắt nâu dịu dàng của Charles, lúng búng và vắn vẹo người, đảo hết chân này sang chân kia. Thế nhưng đối với Melanie thì nó nói lem lém và moi hết các thứ trong túi, từ những sợi dây cũ đến giun làm mỗi câu cá, ra khoe.

Melanie thật khéo bảo ban dạy dỗ trẻ. Đó là điều không thể chối cãi được. Bé Beau của nàng là đứa trẻ ngoan nhất và đáng yêu nhất Atlanta. Scarlett hợp với nó hơn cả với con trai của chính mình và bé Beau không hề ngượng nghịu với người lớn và bất cứ lúc nào thấy nàng là tốt lên lòng không đợi phải mời. Thằng bé đẹp làm sao, tóc vàng óng, y hệt Ashley! Giá Wade giống như Beau... Tất nhiên, sở dĩ Melanie dạy nó tốt như thế là vì nàng chỉ có một đứa con và không phải lo lắng, làm lung như

Scarlett. Chí ít, Scarlett cũng tự bào chữa như vậy, nhưng lòng trung thực buộc nàng phải thừa nhận rằng Melanie rất yêu trẻ và ắt sẽ hoan hỉ nếu có một tá con. Và tình yêu thương dạt dào trong nàng tắm tưới cả Wade và con cái những người bạn láng giềng.

Scarlett không bao giờ quên được cú sốc vào cái hôm nàng đi xe đến nhà Melanie để đón Wade: khi theo lối đi tới trước cửa nhà, nàng nghe thấy tiếng con trai cất lên bắt chước rất giống tiếng hú của quân nổi loạn... vậy mà ở nhà mình, Wade bao giờ cũng lặng lẽ như con chuột nhắt. Và hiên ngang phụ họa với tiếng hú của Wade là giọng la the thé của Beau. Bước vào phòng khách, nàng thấy hai đứa đang vung kiếm gỗ xông lên tấn công về phía sofa. Thấy nàng vào, chúng xấu hổ im bật và, từ chỗ nấp lom khom sau sofa, Melanie vừa cười vừa đứng dậy hai tay giữ chặt những trâm cài đầu cùng những lọn tóc xổ ra lỏa xỏa.

- Đó là trận Gettysburg, nàng giải thích. Em là quân Yankee và rõ ràng đang cực kỳ khốn đốn. Đây là tướng Lee (chỉ Beau) và đây là tướng Pickett (quàng tay ôm vai Wade).

Phải, Melanie có bí quyết thu phục bọn trẻ mà Scarlett không bao giờ hiểu nổi.

“Chí ít Bonnie cũng yêu mình và thích chơi với mình”, nàng nghĩ thầm. Nhưng lòng trung thực buộc nàng phải thừa nhận là Bonnie yêu Rhett hơn nàng bội phần. Và có lẽ nàng sẽ không bao giờ gặp lại Bonnie nữa. Trong tình trạng bất tin, rất có thể Rhett đang ở Ba Tư hoặc Ai Cập và định ở lại đó mãi mãi cũng nên.

Khi bác sĩ Meade bảo là nàng có thai, nàng sững sờ bởi vì nàng đang chờ đợi ông chẩn đoán nàng bị uất mật và thần kinh quá căng thẳng. Thế rồi tâm trí nàng vụt trở lại cái đêm cuồng khấu ấy và mặt nàng đỏ dừ lên. Vậy là một đứa bé đã hình thành từ những phút mê li cao độ ấy – mặc dầu những gì tiếp theo đó đã làm lu mờ hồi ức về khoái cảm ngây ngất nọ. Và lần đầu tiên trong đời, nàng vui mừng vì thấy mình sắp có con. Nếu đó là một bé trai! Một bé trai đẹp đẽ chứ không phải một sinh vật nhỏ nhoi nhút nhát như Wade. Nàng có thể rảnh rang để dốc mình vào một đứa con nhỏ và có tiền để mở ra cho nó một con đường thênh thang, nàng sẽ hạnh phúc xiết bao! Nàng bỗng cảm thấy

một thôi thúc muốn viết thư báo tin cho Rhett qua mẹ chàng ở Charleston. Trời đất, chàng phải trở về ngay thôi! Giả sử chàng cứ ở nơi xa cho đến tận sau khi đứa bé ra đời! Nàng sẽ không thể nào giải thích phân trần cho ra lẽ. Nhưng nếu nàng viết cho chàng, chàng sẽ nghĩ rằng nàng muốn chàng quay về nhà và chàng sẽ lấy thế làm thích trí. Mà nàng thì không thể để cho chàng nghĩ là nàng muốn hoặc cần chàng.

Nàng rất mừng vì đã nén được nỗi thôi thúc đó khi tin đầu tiên về Rhett đến với chàng qua một bức thư của bà dì Pauline ở Charleston, cho biết Rhett đang ở đó thăm mẹ. Thật nhẹ cả người khi được biết chàng vẫn còn ở trong nước Mỹ, mặc dầu thư bà dì Pauline đến là khó chịu. Rhett có đưa Bonnie đến thăm bà cùng bà dì Eulalie và bức thư không ngớt để ca ngợi.

“Con bé sao mà đẹp! Lớn lên, chắc chắn nó sẽ là một hoa khôi. Nhưng dì đoán anh nào tán tỉnh nó sẽ gay go với thuyền trưởng Butler đấy, vì dì chưa từng thấy một người cha nào tận tụy như thế bao giờ. Cháu thân yêu ạ, dì muốn thú thật một điều. Cho đến khi gặp thuyền trưởng Butler, dì vẫn cảm thấy cuộc hôn nhân của cháu với anh ta là một kết hợp ghê tởm không vừa đôi phải lứa, vì, tất nhiên ở Charleston, không ai nghe nói gì tốt đẹp về anh ta và mọi người đều lấy làm tiếc cho gia đình anh ta. Thực tế, dì Eulalie và dì đây đều phân vân không biết có nên tiếp anh ta hay không... nhưng xét cho cùng, đứa bé thân yêu đó là cháu gọi chúng ta là bà dì. Khi anh ta đến, chúng ta đã ngạc nhiên một cách thú vị, và chúng ta hiểu rằng tin những chuyện ngòi lê đôi mách quả là trái với tinh thần Cơ – đốc. Vì anh ấy thật dễ thương. Lại rất đẹp trai nữa, theo chúng ta nghĩ, rất nghiêm trang và lịch sự. Và hết lòng hết sức tôn thờ cháu cùng đứa bé.

Và bây giờ, dì phải nói với cháu bé về một điều đã đến tai chúng ta... một điều mà dì Eulalie cũng như dì rất không muốn tin. Dĩ nhiên, chúng ta đã nghe nói là đôi khi cháu có trông coi cái cửa hàng do Kennedy để lại cho cháu. Chúng ta đã nghe thấy những lời đồn đại, nhưng dĩ nhiên chúng ta không tin. Chúng ta hiểu rằng vào những ngày đầu kinh khủng sau chiến tranh, điều đó có lẽ cần thiết, do hoàn cảnh lúc bấy giờ. Nhưng nay thì cháu chẳng cần gì phải làm thế, theo dì biết, thuyền trưởng Butler rất khá giả, hơn nữa, hoàn toàn có khả năng thay cháu làm quản lý

bất cứ công cuộc kinh doanh nào và tài sản nào thuộc quyền sở hữu của cháu. Chúng ta cần biết sự thật về những lời đồn đại ấy và buộc phải hỏi thẳng thuyền trưởng Butler, về những vấn đề làm chúng ta rất khổ tâm.

“Anh ấy miễn cưỡng kể cho chúng ta rằng các buổi sáng cháu đều ở cửa hàng và không cho phép ai khác giữ sổ sách kế toán. Anh ấy cũng thừa nhận là cháu có cổ phần trong một hay mấy xưởng máy gì đó, (chúng ta không gặng hỏi thêm anh ấy về điểm này do còn đang bàng hoàng vì cái tin mới mẻ ấy), nên buộc phải đi đi lại lại nhiều bằng xe ngựa một mình hoặc với một tên côn đồ mà thuyền trưởng Butler cả quyết là một tên sát nhân... Chúng ta thấy rõ điều đó làm anh đau thắt ruột và nghĩ anh ấy thật chiều cháu... quả thực là một người chồng quá ư bao dung. Scarlett ạ, phải chấm dứt chuyện đó đi thôi. Mẹ cháu không còn để bảo ban cháu làm ăn buôn bán! Cháu sẽ nhục biết bao khi biết rằng, bằng việc kinh doanh xưởng máy, cháu đã phơi mình trước những xúc phạm của bọn đàn ông thô lỗ cùng những nguy cơ gièm pha của miệng lưỡi thế gian. Những việc làm xa lạ với tính cách phụ nữ như vậy...”

Scarlett rút lá thư đọc dở xuống, với một tiếng rủa thề. Nàng có thể hình dung hai bà dì Pauline và Eulalie ngồi phán xét nàng trong ngôi nhà nát ở phố Battery, tay trắng không có gì khác để khỏi chết đói ngoài số tiền hàng tháng do nàng, Scarlett đây, gửi cho. Xa lạ với tính cách phụ nữ? Lạy Chúa, nếu nàng không phá cách phụ nữ thì rất có thể, chính lúc này đây, dì Pauline và dì Eulalie chẳng có mái nhà để che đầu. Và chết tiệt cái nhà anh chàng Rhett lại đi kể là nàng trực tiếp nắm cửa hàng, giữ sổ sách kế toán và cai quản các xưởng cưa! Có thật là anh ta miễn cưỡng không? Nàng biết rõ Rhett khoái làm cho các bà già coi chàng là nghiêm trang, lịch sự và dễ thương, một người chồng tôn thờ vợ, một người cha hết lòng thương yêu con. Hẳn chàng thích hành các bà bằng việc mô tả những hoạt động của nàng liên quan đến cửa hàng, các xưởng cưa và tiệm giải khát. Thật quý quái. Tại sao những điều tai ác như vậy lại làm chàng khoái chí đến thế?

Nhưng chẳng mấy chốc cả cơn giận dữ này cũng chuyển thành thờ ơ. Gần đây, cuộc sống, đối với nàng, đã mất đi biết bao nhiêu vẻ thú vị say mê. Giá nàng có thể nắm bắt lại tình cảm rộn

ràng và sôi nổi đối với Ashley... giá Rhett về nhà và làm cho nàng cười vui!

Hai cha con trở về nhà không báo trước. Tín hiệu đầu tiên của sự trở về ấy là tiếng hành lý bị quăng đánh bịch xuống sàn tiền sảnh và tiếng Bonnie gọi " Mẹ ơi". Scarlett hối hả chạy từ phòng riêng ra đầu cầu thang và trông thấy con gái xoạc đôi chân ngắn mũm mĩm cố gắng leo những bậc lên gác, tay ghì chặt vào ngực một con mèo con lông vằn, vẻ cam chịu.

- Bà cho con đấy, Bonnie phấn khởi kêu lên, túm cổ chú mèo giờ lên.

Scarlett bế xốc Bonnie lên, hôn nó, lấy làm mừng là sự có mặt của con bé đỡ cho nàng phải một mình giáp mặt Rhett ngay phút đầu tiên. Nhìn vượt qua đầu Bonnie nàng trông thấy chàng đang trả tiền người lái xe ở hàng lang dưới nhà. Chàng ngược nhìn lên, thấy nàng và ngả mũ cúi chào, tay vung rộng. Tim nàng thót lên khi gặp cặp mắt đen của chàng. Bất kể chàng là gì, bất kể chàng đã làm gì, nay chàng đã về nhà và nàng lấy làm sung sướng!

- Mammy đâu? Bonnie hỏi, giẫy giụa trong vòng tay Scarlett và nàng miễn cưỡng đặt nó xuống đất.

Đón chào Rhett với thái độ thản nhiên vừa phải, điều đó sẽ khó hơn nàng dự kiến đấy! Huống hồ lại phải báo cho chàng biết về cái thai mới này! Nàng nhìn vào mặt chàng trong khi chàng lên cầu thang, cái bộ mặt đen uể oải, trơ lì, không chút biểu cảm. Không, nàng sẽ đợi đã. Nàng không thể nói với chàng ngay bây giờ được. tuy nhiên, những cái tin thuộc loại này trước hết phải dành cho người chồng vì người chồng bao giờ cũng sung sướng đón nhận một tin như vậy. Nhưng nàng không cho rằng chàng sẽ sung sướng với chuyện này.

Nàng đứng trên sàn đầu cầu thang, tựa vào hàng lan can và tự hỏi liệu chàng có hôn mình. Chàng không hôn. Chàng chỉ nói: "Trông mặt bà nhợt nhạt đấy, Butler phu nhân ạ. Thiếu phấn hồng chẳng?".

Không một lời bày tỏ ý nhớ mong nàng, dù chỉ ngoài miệng. Và chẳng gì chàng cũng có thể hôn nàng trước mặt Mammy chứ! Bà này, sau khi nhún chân chào, dẫn Bonnie theo hành lang về buồng trẻ. Chàng đứng bên nàng trên sàn đầu cầu thang, mắt lơ

đăng ngắm nàng.

- Liệu có thể do nhớ tôi mà bà xanh xao đến như thế không? Chàng hỏi, miệng mỉm cười, nhưng mắt vẫn nghiêm.

Vậy là thái độ của chàng sẽ như thế đấy. Chàng vẫn sẽ khả ố như xưa nay vốn thế. Đột nhiên, cái thai trong bụng nàng bỗng trở thành một gánh nặng phát ớn, thay vì là một cái gì nàng đã mang một cách hoan hỉ, và người đàn ông đứng hờ hững trước mặt nàng với chiếc mũ Panama rộng vành cầm ngang hông bỗng thành kẻ thù độc địa nhất của nàng, nguyên nhân gây nên mọi nỗi khốn khổ của nàng. Khi nàng trả lời, mắt nàng lóe ánh hiềm ác, một ánh hiềm ác quá rõ ràng không thể làm được, quá hiển lộ không thể không thấy, khiến nụ cười vụt biến khỏi mặt Rhett.

- Nếu tôi xanh xao, đó là lỗi tại anh, chứ đâu phải vì tôi nhớ anh, đồ hợm hĩnh. Đó là vì...

Ôi, nàng đâu có muốn báo cho chàng biết theo cách này, song những lời nóng bỏng cứ ào ào dâng lên môi nàng và nàng ném chúng vào mặt chàng, bất cần đám gia nhân có thể nghe thấy.

- Đó là vì tôi đang có mang!

Rhett đột nhiên nghẹn thở và chàng đưa mắt lướt nhanh khắp người nàng. Chàng bước vội một bước về phía nàng, như để nắm lấy cánh tay nàng nhưng nàng xoay người né ra, và trước vẻ căm thù trong mắt nàng, mặt chàng bèn đành lại.

- Thật ư? Chàng lạnh lùng nói. Vậy ai là cha đứa bé? Ashley?

Nàng níu lấy trụ cuối tay vịn cầu thang, xiết chặt đến độ hai cái tai con sư tử chạm trên đó cắm vào lòng bàn tay làm nàng đau nhói. Mặc dù đã biết chàng đến chân tơ kẽ tóc, nàng vẫn không lường trước được lời nhục mã ấy. Tất nhiên, đó là chàng đùa, nhưng có những câu đùa quá gớm ghiếc không sao chịu nổi. Nàng những muốn cào những móng tay sắc nhọn của mình vào mặt chàng để xóa đi cái ánh kì lạ lấp lánh trong đó.

- Quỷ bắt anh đi! Nàng nói, giọng run lên cuồng giận. Anh... Anh thừa biết đó là con anh. Mà bây giờ tôi chẳng cần nó nữa, cũng như anh vậy thôi. Không... không một người đàn bà nào lại muốn có con với một tên đểu cáng như anh. Tôi cầu ước... Ôi, lạy Chúa, tôi cầu sao đó là con của bất kì ai, trừ anh!

Nàng thấy bộ mặt ngăm đen của chàng thay đổi đột ngột, rúm ró lại vì giận dữ cộng với một cái gì mà nàng không phân tích nổi.

“Thế đấy!” nàng nghĩ thầm với một niềm thích thú bùng bốc trong lửa giận, “thế đấy! Mình đã điếm trúng huyết anh ta!”

Nhưng cái mặt nạ trơ trơ mọi khi lại phủ lên mặt chàng. Chàng vuốt một bên ria mép.

- Đừng lo, chàng vừa nói vừa quay đi, biết đâu cô có thể sảy thai cũng nên.

Trong một lúc đầu óc quay cuồng, nàng hình dung những gì gắn liền với việc mang thai, những cơn buồn nôn xé ruột, thời gian chờ đợi chán ngắt, thân hình xồ xề ra, những giờ trở dạ đau đớn. Những điều mà không người đàn ông nào ý thức nổi. Vậy mà chàng dám đùa. Nàng những muốn cào xé chàng. Chỉ có trông thấy máu trên bộ mặt ngăm đen của chàng, nàng mới có thể nguôi nổi đau trong tim. Nàng lao về phía chàng, nhanh như con mèo, nhưng bằng một động tác nhẹ nhàng, chàng bước sang bên, tay vung lên gạt nàng ra. Lúc đó, nàng đang đứng bên rìa bậc trên cùng của cầu thang mới đánh xi, và vì cánh tay mang cả đà của toàn bộ trọng lượng thân mình nàng vấp phải cánh tay chàng giơ ra ngăn chặn lại, nàng mất thăng bằng. Nàng chới với toan níu lấy trụ cột cuối tay vịn cầu thang và tóm trượt. Nàng ngã lộn xuống cầu thang, cảm thấy mạn sườn đau nhói đến xây xẩm mặt mày khi va người vào các bậc. Và, quá choáng váng không hãm lại được, nàng cứ thế lăn hoài lăn hoài xuống đến chân cầu thang.

Đây là lần đầu tiên Scarlett bị ốm, trừ những khi sinh con và, cách nào đó, những lần ấy là không kể. Những đận sinh nở nàng đâu có thấy tuyệt vọng và khiếp sợ như bây giờ khi mà nàng vừa yếu lả, đau đớn, vừa hoang mang. Nàng biết mình ốm nặng hơn mức mọi người dám nói với nàng, mơ hồ cảm thấy mình có thể chết. Mỗi lần thở, chỗ xương sườn gãy lại như bị dao đâm. Đầu và mặt thâm tím luôn luôn nhức nhối. Toàn thân như bị những con quỷ rút từng miếng thịt bằng kim nung đỏ và nhay cửa bằng dao cùn, khiến cho nàng có những quãng ngắn kiệt lực đến nỗi không kịp hồi lại trước khi lũ quỷ trở lại tiếp tục tra khảo. Không,

sinh đẻ đâu có như thế này. Chỉ hai giờ sau khi Wade hoặc Ella hoặc Bonnie lọt lòng, nàng đã có thể ăn rất ngon miệng, nhưng bây giờ nghĩ đến bất cứ gì trừ nước lạnh, nàng đều cảm thấy buồn nôn.

Muốn có con thì sao mà dễ thế và không muốn có nữa thì sao mà đau đớn! Thật kì lạ, ngay cả trong lúc đau đớn này, nàng vẫn cảm thấy day dứt biết bao khi biết mình sẽ không có đứa con nay nữa! Càng kì lạ hơn vì đây mới kể là đứa con đầu tiên nàng thực tình muốn có. Nàng cố gắng nghĩ xem tại sao nàng muốn có nó, song đầu óc nàng quá mệt mỏi rồi. Cái chết đang lớn vờn trong phòng, nàng không hơi sức nào mà đối đầu với nó, đánh lui nó và nàng đâm khiếp hãi. Nàng muốn có ai đó đẩy sức mạnh kể bên, nắm tay nàng và đánh đuổi cái chết đi cho đến khi nàng hồi sức đủ mức để tự mình chống chọi lại.

Cuồng nộ đã chìm trong đau đớn và lúc này, nàng cần Rhett. Nhưng chàng không có ở đó và nàng không dám nhờ người gọi chàng.

Hồi ức cuối cùng của nàng về Rhett là hình ảnh chàng bước xuống bệ nàng lên trong hành lang tối, dưới chân cầu thang, mặt tái nhợt, sạch trơn mọi biểu cảm ngoài nỗi kinh hoàng, giọng khàn đi cuống cuống gọi Mammy. Sau đó, nàng nhớ mang máng là mình được mang lên gác, trước khi đầu óc tối sầm lại. Rồi là cái đau mỗi lúc một tăng và căn buồng lao xao nhiều giọng nói xen lẫn tiếng chân hối hả lên cầu thang và rón rén dọc hành lang trên gác. Rồi thì vụt một cái như ánh chớp sáng lòa, ý thức về một cái chết làm nàng hoảng sợ, đột nhiên muốn kêu thét lên một cái tên nhưng tiếng thét ấy chỉ thành một thì thào.

Tuy nhiên, tiếng thì thào tuyệt vọng ấy lập tức có hồi đáp. Đâu đó, trong bóng tối bên cạnh giường, giọng nói êm dịu của người được Scarlett gọi cất lên với âm sắc của một bài hát ru:

- Em đây, chị thân yêu. Em ở ngay đây suốt từ nãy đến giờ.

Melanie cầm tay nàng lên, lặng lẽ áp vào má mình và cái chết cùng nỗi sợ cũng lui dần. Scarlett cố quay lại để thấy được mặt Melanie, nhưng không đủ sức. Ồ, Melanie sắp đẻ mà bọn Yankee đang tới. Thành phố đang bốc cháy, phải đi mau, đi mau thôi. Nhưng Melly đang trở dạ, không thể hối thúc được. Mình phải ở

lại với cô ấy cho đến khi đứa bé lọt lòng, mình phải mạnh mẽ vì Melly cần sức mạnh của mình. Melly đang đau dữ dội... quý sứ đang hành hạ cô ấy bằng kim nung đỏ, bằng những lưỡi dao cùn và những cơn đau trở đi trở lại như sóng dồi. Mình phải nắm lấy Melly.

Nhưng rút cục, bác sĩ Meade đây rồi, ông ta đã đến, mặc dầu đám lính ở ga đang cần ông ấy, vì nàng nghe thấy ông bảo: “Mê sảng. Thuyền trưởng Butler đâu rồi?”

Đêm tối mù mịt, rồi ánh sáng bùng lên, lúc thì chính nàng đang trở dạ, lúc lại là Melanie kêu, nhưng qua suốt diễn biến này, Melly vẫn ở đó, đôi bàn tay cô ấy mát rượi và cô ấy không làm những cử chỉ lo lắng vô ích hoặc thốn thức như là bà cô Pitty. Bất cứ lúc nào Scarlett mở mắt, nói: “Melly?” đều thấy tiếng Melanie trả lời. Và thường thường những lúc đó, nàng sắp sửa thì thầm: “Rhett... tôi cần Rhett” thì lại chợt nhớ, như trong mơ, rằng Rhett không cần nàng, rằng Rhett có bộ mặt nhăm đen như một người Anh – điêng và chàng cười giễu nhe hai hàm răng trắng nhởn. Mình cần anh ta nhưng anh ta đâu có cần mình.

Có lần nàng gọi “Melly” và thấy tiếng Mammy: “U đây, em bé”. Bà già đặt một miếng vải mát lên trán Scarlett và nàng cúi kính kêu “Melly... Melanie” liên hồi, nhưng hồi lâu chẳng thấy Melanie đâu. Vì lúc đó Melanie đang ngồi trên mép giường của Rhett trong khi Rhett say mèm, lồm cồm trên sàn, nức nở khóc, đầu gục vào lòng nàng.

Mỗi lần ra khỏi phòng Scarlett, Melanie đều thấy Rhett ngồi trên giường mình, cửa phòng mở rộng, nhìn sang cửa phòng bên kia hành lang. Phòng chàng bừa bãi, đầy những mẩu xì – gà và những đĩa thức ăn không đụng đến. Giường nệm tú tung, lộn xộn và chàng ngồi trên đó. Râu ria không cạo, mặt mày đột nhiên hốc hác, hút thuốc liên miên. Chàng không hề hỏi gì những khi thấy Melanie. Bao giờ nàng cũng chỉ đứng ở cửa phòng thông báo: “Rất tiếc, tình trạng chị ấy càng trầm trọng” hoặc: “Không chị ấy chưa hỏi anh đâu. Anh thấy đấy, chị ấy đang mê sảng”, hoặc “Anh không nên từ bỏ hi vọng, thuyền trưởng Butler ạ. Để em pha cho anh chút cà phê nóng và dọn cái gì cho anh ăn. Anh cứ thế thì đến ốm mất”.

Tim nàng luôn luôn nhói vì thương Rhett, mặc dù nàng đã mệt và buồn ngủ tới mức gần như không còn cảm thấy gì. Làm sao người ta có thể nói những điều bỉ ổi đến thế về anh ấy – nào là anh ấy không có tim, nào là anh ấy độc ác và bạc tình với Scarlett, trong khi mình đang thấy anh ấy gầy đi ngay trước mắt, thấy rành rành sự đau đớn trên mặt anh ấy? Tuy mệt bã người, nàng vẫn cố dịu dàng ân cần hơn bình thường, mỗi khi thông báo diễn biến bệnh trạng của Scarlett. Nom chàng như một vong hồn tội lỗi đang chờ giờ phán xử - như một đứa bé bất thần bị ném vào một thế giới cừu địch. Song lẽ, đối với Melanie, ai mà chẳng bé bỏng.

Nhưng, khi rốt cuộc, nàng vui vẻ đến tận cửa phòng Rhett để báo tin là Scarlett đã đỡ, nàng hoàn toàn bị bất ngờ trước cảnh tượng nàng thấy ở đó. Một chai Whisky đã cạn hết nửa đặt trên chiếc bàn cạnh giường và căn phòng sực mùi rượu. Rhett ngược đôi mắt đờ đẫn lên nhìn nàng và những có hàm của chàng run lên mặc dầu chàng đã cố nghiền chặt răng:

- Cô ấy chết rồi phải không?
- Ồ, không. Chị ấy đỡ nhiều rồi.

Chàng vừa nói: “Ôi, lạy Chúa tôi!” vừa đưa hai tay lên ôm đầu. Melanie thấy đôi vai rộng của chàng run lên như bị một cơn rét và trong khi ái ngại nhìn chàng, nỗi thương cảm của nàng bỗng chuyển thành kinh hãi vì nàng thấy là chàng đang khóc. Melanie chưa bao giờ thấy một người đàn ông khóc mà đây lại là Rhett chứ không phải ai khác, Rhett, con người ngược ngạo là thế, nhạo báng là thế, luôn luôn tự tin là thế.

Cái tiếng nghẹn ngào tuyệt vọng chàng phát ra khiến nàng khiếp đảm. Nàng hốt hoảng nghĩ rằng Rhett say rượu mà nàng thì vốn sợ người say. Nhưng khi chàng ngẩng đầu lên và Melanie bắt gặp ánh mắt chàng, nàng liền bước nhanh vào phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại tới bên chàng. Tuy nàng chưa bao giờ thấy một người đàn ông khóc, nhưng nàng đã lau khô nước mắt của nhiều đứa bé. Khi nàng nhẹ nhàng đặt tay lên vai chàng, Rhett đột ngột ôm lấy chân nàng. Chưa kịp hiểu ra sao, nàng đã thấy mình ngồi trên giường và Rhett quì dưới sàn, đầu gục vào lòng nàng, cả hai cánh tay và hai bàn tay vừa ghì vừa níu lấy nàng

như điên, làm nàng phát cáu.

Nàng dịu dàng vuốt mái tóc đen, giọng vỗ về: “Thôi! Thôi! Thôi nào! Chị ấy sắp khỏe rồi mà”.

Nghe vậy, chàng càng ghì chặt và bắt đầu nói, giọng khàn khàn và nhanh liền thoảng như gửi tâm sự vào một nắm mồ sẽ không bao giờ để lộ bí mật. Lần đầu tiên trong đời, chàng bộc bạch sự thật, nàng hoàn toàn không hiểu và hết sức dịu dàng như mẹ dỗ con. Chàng kể đút quăng, đầu gục vào lòng nàng, tay giật giật những nếp váy của nàng. Tiếng chàng lúc thì nhòe đi, nghẹn lại, khi vang lên bên tai nàng quá rành rõ, những lời thú tội và tự sỉ nhục gay gắt, chua chát, kể về những điều nàng chưa từng nghe thấy ai thổ lộ, kể cả người cùng giới, những điều bí mật khiến nàng nóng bừng má e then và lấy làm may là chàng đang gục đầu xuống không trông thấy.

Nàng vỗ vỗ đầu chàng như thể đối với bé Beau và nói:

- Thôi, thuyền trưởng Butler, anh không nên kể cho em nghe những điều đó! Lúc này anh không bình thường, đừng nói nữa!

Nhưng giọng chàng vẫn tiếp tục như một dòng thác dữ trào tuôn và chàng níu lấy áo nàng như thể đó là hi vọng cuối cùng của đời mình.

Chàng tự kết tội mình về những việc mà nàng không hiểu nổi, chàng lẩm bẩm nhắc tên Belle Watling rồi vừa lắc nàng thật mạnh vừa kêu lên:

- Tôi đã giết Scarlett, tôi đã giết cô ấy. Cô không hiểu gì cả. Cô ấy không muốn có đứa bé này và...

- Anh phải im đi! Anh quẩn trí rồi! Không muốn có con! Chao, tất cả phụ nữ đều muốn... .

- Không! Không! Cô thì muốn có con, nhưng Scarlett lại không muốn. Không muốn có con với tôi...

- Anh đừng nói nữa!

- Cô không hiểu. Scarlett không muốn có con và tôi đã ép cô ấy. Cái... cái thai này... là lỗi tại tôi. Chúng tôi đã không ngủ chung phòng từ...

- Im, thuyền trưởng Butler! Ai lại nói... .

- Bữa ấy tôi say, tôi phát rồ và tôi muốn xúc phạm cô ấy... vì cô ấy đã xúc phạm tôi. Tôi muốn... và tôi đã làm... nhưng cô ấy không cần tôi. Cô ấy không bao giờ thêm đến tôi. Xưa nay, cô ấy không bao giờ màng đến tôi và tôi đã cố... tôi tìm mọi cách và...

- Ôi, em xin!

- Và mãi đến hôm kia tôi mới biết cô ấy có mang... thì cô ấy lại ngã. Cô ấy không biết tôi ở đâu để viết thư báo tin... nhưng nếu cô ấy biết, cô ấy cũng chẳng viết cho tôi đâu. Tôi xin nói với cô... tôi xin nói với cô là nếu tôi biết thì tôi... đã về thẳng nhà... dù cô ấy có muốn tôi về hay không...

- À, vâng, em biết là anh ắt làm thế!

- Lạy Chúa, mấy tuần này quả là tôi điên, vừa điên vừa say! Và khi ở trên cầu thang, Scarlett nói cho tôi biết... thì tôi đã làm gì? Tôi đã nói gì? Tôi cười và bảo: “Đừng lo, biết đâu cô có thể sẩy thai cũng nên”. Thế là cô ấy...

Mặt Melanie đột nhiên tái đi và đôi mắt gương to khiếp hãi khi nàng nhìn xuống cái đầu tóc đen đang quấn quai đau đớn trong lòng mình. Nắng chiều tràn vào cửa sổ để mở và bỗng nhiên, tựa như lần đầu tiên, nàng nhận thấy đôi bàn tay nâu nâu của chàng sao mà to, khỏe với nạm lông đen dày phủ kín mu. Bất giác, nàng rụt lại né đôi bàn tay ấy. Chúng có vẻ háu mỗi, tàn bạo, tuy nhiên, xoắn vào nhau giữa những nếp váy của Melanie, nom chúng lại gãy rời, bất lực.

Liệu có thể là anh ấy đã nghe thấy và tin những lời bịa đặt phi lý về Scarlett và Ashley, rồi đâm ghen? Đúng là anh ấy đã rời thành phố ngay sau khi nổ ra vụ tai tiếng, nhưng... Không, không thể là như thế. Thuyền trưởng Butler bao giờ cũng ra đi đột ngột. Anh ấy không thể tin những chuyện ngòi lê đôi mách. Anh ấy thừa biết phân biệt thật giả. Nếu nguyên nhân phiền muộn là thế, chẳng lẽ anh ấy không tìm cách bắt Ashley? Hoặc chí ít là đòi phải giải thích rõ ràng?

Không, không thể là như thế. Đây chỉ là do anh ấy đã say lại quá căng thẳng đâm ốm và đầu óc anh cuồng loạn lên như người mê sảng, lảm nhảm tuôn ra những điều tưởng tượng lung tung.

Đàn ông không chịu đựng được căng thẳng như đàn bà. Có chuyện gì đã làm anh ấy xáo đảo, có lẽ là một chuyện cãi lộn nhỏ với Scarlett rồi anh ấy tưởng tượng phóng đại lên. Có thể một số điều ghê gớm anh ấy nói là có thật, nhưng không thể là tất cả.Ồ, chắc chắn, điều cuối cùng không thể là thật được. Không người đàn ông nào có thể nói vậy với người đàn bà mình yêu say mê như Rhett yêu Scarlett. Melanie chưa bao giờ thấy điều xấu, chưa bao giờ thấy sự tàn ác và giờ đây, lần đầu tiên nhìn vào những cái đó, nàng thấy thật khó tin. Anh ấy say và ốm đấy thôi. Mà trẻ con ốm thì cần được chiều một chút.

- Thôi! Thôi! Nàng nói giọng êm ái. Đừng nói nữa, em hiểu.

Chàng ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt vắn tia máu ngược nhìn nàng, hung dữ, gạt tay nàng ra.

- Không, lạy Chúa, cô không thể hiểu được... Cô.. cô quá tốt nên không thể hiểu được đâu. Cô không tin tôi nhưng tất cả những cái đó là có thật và tôi là một con chó. Cô có biết tại sao tôi làm thế không? Tôi phát điên phát cuồng vì ghen. Cô ấy không bao giờ yêu tôi, mà tôi cứ ngỡ có thể làm cho cô ấy yêu mình. Nhưng cô ấy chẳng bao giờ thiết đến tôi. Cô ấy không yêu tôi. Cô ấy yêu...

Đôi mắt say dữ, đăm đõi của chàng bắt gặp cái nhìn của Melanie và chàng ngừng bật, miệng há hốc, như thể lần đầu tiên nhận ra mình đang nói với ai. Mặt nàng tái nhợt và căng thẳng, nhưng mắt nàng bình tĩnh, dịu dàng, đầy thương cảm và lộ rõ vẻ không tin. Đôi mắt nâu ấy sáng rực một niềm thanh thản và vẻ ngây thơ nơi đáy sâu hiền dịu của chúng như một đòn quất vào mặt chàng, xua đi phần nào hơi men trong óc, chặn đứng những lời điên dại đang ào ào tuôn ra từ miệng chàng. Chàng đăm áp úng, mắt lảng đi tránh mắt nàng, chớp nhanh cố định thần lại.

- Tôi là một tên dê mạt, chàng lầm rầm, lại gục đầu vào lòng nàng một cách mệt mỏi. Nhưng chưa đến nỗi dê mạt quá đáng. Và nếu tôi nói với cô thế, cô sẽ không tin, phải không? Cô quá tốt nên mới không tin. Trước khi gặp cô, tôi chưa từng biết một người nào tốt thực sự. Cô không tin, phải không?

- Không, em không tin, Melanie nói, giọng dỗ dành, lại vuốt tóc chàng. Chị ấy sắp bình phục rồi. Thôi nào, thuyên trưởng

Butler! Đứng khóc, anh! Chị ấy sắp khỏi rồi.

CHƯƠNG LVII

Người phụ nữ mà Rhett đưa lên chuyến xe lửa đi Jonesboro, một tháng sau, là một nàng Scarlett xanh xao, gầy đét. Wade và Ella cùng đi với mẹ, chúng lặng lẽ và lúng túng trước bộ mặt nhợt nhạt và bất động của nàng. Chúng bám riết lấy Prissy vì ngay cả bộ óc trẻ dại của chúng cũng cảm thấy có một cái gì dễ sợ trong bầu không khí lạnh nhạt, bàng quan giữa mẹ chúng và cha dưỡng chúng.

Mặc dù còn rất yếu, Scarlett vẫn về ấp Tara. Nàng cảm thấy nếu còn ở lại Atlanta thêm một ngày nữa, nàng sẽ chết ngạt vì nỗi đầu óc mệt rã của nàng cứ quay cuồng, quay cuồng hoài trong cái vòng luẩn quẩn những ý nghĩ vô bổ về tình cảnh rối bời như đũa trẻ lạc giữa một xứ sở ác mộng không một cốc nào dẫn lối.

Giống như trước đây đã rời Atlanta chạy giặc xâm lược, nay nàng lại chạy trốn khỏi thành phố này một lần nữa, dẹp những lo âu vào tận đáy sâu tâm trí bằng cái phép tự vệ cũ nàng vẫn dùng khi đối mặt với thế giới: “Lúc này, mình chưa muốn nghĩ đến chuyện đó. Bây giờ mà nghĩ thì không chịu nổi. Ngày mai, về ấp Tara mình sẽ nghĩ. Ngày mai, về ấp Tara mình sẽ nghĩ. Ngày mai, mọi sự sẽ khác”. Dường như nếu trở về với cái tĩnh lặng và những cánh đồng bông xanh rờn của quê nhà, mọi buồn phiền của nàng sẽ bay biến hết và nàng sẽ có thể bằng cách nào đó vun vén những ý nghĩ tồi tả của mình lại thành một cái gì khả dĩ tạo cho nàng một lí do để sống.

Rhett nhìn theo cho đến khi con tàu khuất bóng xanh rờn của quê nhà, mọi vẻ suy tư chua chát, không chút thú vị. Chàng thở dài, cho xe về nhà và nhảy lên ngựa đi xuôi phố Cây Trường xuân, về phía nhà Melanie.

Đó là một buổi sáng ấm áp, Melanie đang ngồi ở hiên nhà dưới bóng dàn nho, chiếc rổ khâu đầy một chồng bít tất. Nàng bối rối và hoang mang khi thấy Rhett xuống ngựa, quẳng dây cương lên cánh tay pho tượng gang thẳng bé da đen dựng ở đầu ngõ. Từ cái hôm quá khủng khiếp ấy, hôm Scarlett ốm tưởng chết, hôm

Rhett sao mà... ờ... sao mà say (chỉ nghĩ đến chữ ấy, Melanie đã ớn), nàng chưa gặp lại chàng một mình. Nàng chỉ nói chuyện qua quýt với chàng trong thời kì Scarlett dưỡng bệnh và những lần ấy, nàng ngại nhìn thẳng vào mắt chàng. Tuy nhiên, những lần ấy, chàng vẫn dịu dàng lễ phép như mọi khi và không bao giờ để lộ bằng dáng vẻ hay bằng lời rằng một màn kịch như vậy đã diễn ra giữa hai người. Có lần Ashley bảo nàng rằng đàn ông thường thường không nhớ những điều mình đã nói và làm khi say, và Melanie hết lòng cầu sao thuyền trưởng Butler đã quên chuyện đó. Nàng cảm thấy mình thà chết chứ không muốn biết là Rhett vẫn nhớ những phút thổ lộ can tràng ấy. Lòng đầy rứt rề và ngượng ngập, má đỏ rục lên từng đợt, nàng nhìn Rhett tiến lại trên lối đi. Nhưng có lẽ chàng chỉ đến để hỏi xem Beau có thể chơi với Bonnie trọn ngày được không. Chắc chắn, chàng chẳng thô sơ tới mức đến cảm ơn về những điều nàng đã làm hôm ấy!

Nàng đứng dậy để đón chàng, và cũng như mọi lần, ngạc nhiên nhận thấy chàng có dáng đi nhẹ nhàng biết bao so với thân hình to lớn như vậy.

- Scarlett đi rồi ư?

- Vâng, Ấp Tara sẽ là liều thuốc bổ cho cô ấy, chàng mỉm cười nói. Đôi lúc, tôi nghĩ cô ấy giống như người khổng lồ Antaeus cứ mỗi lần chạm vào Mẹ Đất lại khỏe lên gấp bội. Đối với Scarlett, ở xa cái mảnh đất đỏ bùn lầy thân yêu của cô ấy quá lâu, là bất ổn. Cái cảnh những đồng bông mọc lên tươi tốt, đối với cô ấy, còn hiệu nghiệm hơn mọi thứ thuốc bổ của bác sĩ Meade.

- Anh ngồì chơi, Melanie nói, đôi tay lính quính, Rhett quá to lớn, đầy nam tính và những con người quá vượng chất đực bao giờ cũng làm cho nàng mất bình tĩnh. Dường như họ phát ra một sức mạnh và sinh lực khiến nàng cảm thấy mình bé hơn, yếu hơn là trong thực tế. Nom chàng đen trũi, dữ dội và những bắp thịt vai lực lưỡng cuộn cuộn lên dưới lần áo vải lạnh trắng làm nàng phát sợ. Có lẽ nào nàng đã từng thấy toàn bộ sức mạnh ngược ngạo này quỳ dưới chân mình? Và chàng đã từng áp mái đầu tóc đen này gục vào lòng mình? “Ôi, lạy chúa!” nàng bối rối nghĩ thầm và lại đỏ mặt lên.

- Cô Melly, chàng dịu dàng nói, sự có mặt của tôi có làm phiền

cô không? Cô có muốn tôi đi khỏi không? Xin cô cứ nói thẳng.

“Ôi”, nàng tự nhủ “anh ấy có nhớ! Và anh ấy biết mình bối rối chừng nào!”

Nàng ngược mắt nhìn chàng, vẻ van lơn và bỗng nhiên hết bối rối, ngượng ngùng. Cặp mắt chàng thật trầm lặng, ân cần và thông cảm đến nỗi nàng tự hỏi làm sao mình lại cuống lên một cách ngu xuẩn như vậy. Mặt chàng nom có vẻ mệt mỏi và buồn – Melanie ngạc nhiên nghĩ – không phải chỉ thoáng buồn mà rất buồn. Làm sao nàng có thể nghĩ là chàng thô thiển tới mức nêu ra những chuyện mà cả hai cùng muốn quên đi.

“Tội nghiệp, anh ấy lo lắng cho Scarlett biết mấy”, nàng nghĩ thầm và cố mỉm cười.

- Anh ngồi xuống đi, thuyền trưởng Butler.

Chàng nặng nề gieo mình xuống ghế và nhìn Melanie nhắc đồ khâu lên.

- Cô Melanie tôi đến để xin cô một ân huệ rất lớn và (chàng mỉm cười, nhưng miệng lại kéo rạch xuống) kêu gọi cô giúp một tay trong một trò lừa đảo mà tôi biết là cô tối kỵ.

- Một... trò lừa đảo?

- Phải. Thực vậy, tôi đến nói chuyện kinh doanh buôn bán với cô.

- Ôi, lạy Chúa. Vậy thì anh nên gặp nhà em. Về chuyện kinh doanh buôn bán thì em ngờ nghệch lắm. Em đâu có thông minh như Scarlett.

- Tôi e rằng Scarlett quá thông minh hóa nên chẳng lợi lộc gì, chàng nói, và đó đích thị là điều tôi muốn nói chuyện với cô. Cô biết Scarlett... ồm đến mức nào đấy. Khi cô ấy ở ấp Tara về, chắc cô ấy sẽ lại dốc hết sức vào cái cửa hàng và hai xưởng cưa, mà tôi hết lòng cầu mong là một đêm nào đó, chúng sẽ nổ tung quách đi. Tôi sợ cho sức khỏe Scarlett, cô Melly ạ.

- Phải chị ấy làm quá sức. Anh phải hãm chị ấy lại, ép chị giữ sức khỏe một chút. Chàng cả cười.

- Cô biết tính cô ấy bướng như thế nào đấy. Thậm chí tôi

không bao giờ cãi lý với cô ấy. Cô ấy hệt như một đứa trẻ ương ngạnh. Cô ấy không muốn để tôi giúp... không muốn để ai giúp mình. Tôi đã thử thuyết phục cô ấy bán cổ phần của mình trong hai xưởng cưa, song cô ấy không chịu. Và bây giờ, cô Melly ạ, tôi đi vào chuyện áp - phe đây. Tôi biết Scarlett sẵn sàng bán cho ông Wilkes số cổ phần còn lại trong hai xưởng cưa, nhưng chẳng ai khác ngoài ông ấy. Tôi muốn ông Wilkes mua nốt chỗ cổ phần ấy đi.

- Ôi, lạy Chúa! Thế thì tốt quá nhưng... Melanie ngừng lại và cắn môi. Nàng không thể nào nhắc đến chuyện tiền nong với một người ngoài gia đình. Không hiểu sao bất kể Ashley kiếm được bao nhiêu từ xưởng cưa, vợ chồng nàng bao giờ cũng có kha khá tiền, điều làm cho Melanie lo lắng là họ dành dụm được quá ít. Nàng không biết tiền đi đâu hết. Ashley đưa cho nàng đủ để lo liệu công việc nội trợ, nhưng khi phải chi những khoản ngoài dự trù, thì thường là rất bán. Tất nhiên thù lao cho các bác sĩ điều trị cho nàng khá tốn kém, rồi sách vở, đồ đạc Ashley đặt mua từ NewYork cũng là một khoản đáng kể. Lại còn nuôi ăn và may mặc cho hàng lô trẻ cù bơ cù bất ngủ nhờ trong hầm nhà. Và Ashley không bao giờ nở từ chối bất cứ ai đã từng ở trong quân đội Liên bang đến hỏi vay tiền. Và...

- Cô Melly, tôi muốn đưa cô mượn tiền để mua, Rhett nói.

- Anh thật là tốt bụng, nhưng có thể là bọn em không bao giờ trả được.

- Tôi không cần cô phải trả. Đừng nổi giận với tôi, cô Melly! Xin cô nghe tôi nói hết đã. Chỉ cần biết Scarlett sẽ không phải kiệt lực ngày ngày tong tả hàng bao dặm đường đến các xưởng cưa, là tôi coi như được đền bù rồi. Riêng cửa hàng là đủ cho cô ấy bận rộn và sung sướng... cô hiểu không?

- À... vâng, Melanie nói, chưa tin hẳn.

- Cô có muốn con trai cô có một chú ngựa con không? Và muốn cho nó vào đại học, rồi đi Harvard, đi viễn du châu Âu?

-Ồ, tất nhiên, Melanie kêu lên, mặt rạng rỡ như bất cứ lúc nào có người nhắc đến Beau. Em muốn cháu có đủ mọi thứ nhưng... chao thời buổi này ai cũng nghèo đến nỗi...

- Một ngày kia, với hai xưởng cưa, ông Wilkes sẽ làm ra hàng đồng tiền, Rhett nói, và tôi muốn thấy Beau có tất cả những thuận lợi nó xứng đáng được hưởng.

- Ôi, thuyền trưởng Butler, anh thật ranh ma! Nàng mỉm cười thốt lên. Dụ dỗ lòng tự hào của một người mẹ! Em đọc trong đầu anh như đọc sách.

- Tôi hi vọng là không phải thế, Rhett nói và lần đầu tiên mắt chàng lấp lánh. Thế bây giờ cô để tôi đưa cô một ít tiền chứ.

- Nhưng thế thì lừa đảo ở chỗ nào?

- Chúng ta phải đồng mưu đánh lừa cả Scarlett lẫn ông Wilkes.

- Ôi, lạy Chúa! Em không thể làm thế!

- Nếu Scarlett biết tôi bày mưu đằng sau lưng cô ấy, dù là vì lợi ích của cô ấy... chà, cô biết tính khí cô ấy đấy! Và tôi e rằng ông Wilkes sẽ khước từ bất kì khoản cho vay tự nguyện nào của tôi. Cho nên phải làm sao cho cả hai đều không biết tiền ở đâu ra.

- Ô, nhưng em chắc nhà em không từ chối nếu anh ấy hiểu ra vấn đề. Anh ấy rất quý Scarlett.

- Vâng tôi tin như thế, Rhett dịu dàng nói. Nhưng dù sao ông ấy vẫn sẽ từ chối. Cô thừa biết tất cả những người trong gia đình Wilkes giàu tự ái như thế nào.

- Ôi, lạy chúa! Melanie kêu lên, vẻ khổ sở. Em những muốn... thuyền trưởng Butler ạ, thật tình, em không thể đánh lừa chồng em.

- Ngay cả để giúp Scarlett cũng không ư? Rhett có vẻ rất phật ý. Thế mà cô ấy lại rất quý cô.

Những giọt nước mắt rung rinh trên bờ mi Melanie.

- Anh biết đấy, em sẵn sàng làm bất cứ điều gì trên đời vì chị ấy. Không bao giờ, phải, không bao giờ em có thể đền đáp một nửa những gì chị ấy giúp em. Anh biết đấy.

- Phải, chàng nói cộc lốc. Tôi biết cô ấy đã làm những gì vì cô. Cô có thể nói với ông Wilkes rằng số tiền đó là của một người bà con để lại cho cô theo di chúc?

- Ô, thuyền trưởng Butler, em chẳng còn người bà con nào có

máu mặt.

- Vậy nếu tôi gửi tiền qua bưu điện cho ông Wilkes mà không để ông ấy biết là ai gửi, liệu cô có lo liệu sao cho số tiền đó được dùng để mua hai xưởng cửa chứ không phải để... hèm, để cho những cựu binh Liên bang nghèo khốn?

Mới đầu, nghe những lời cuối, nàng có vẻ phật ý như thể trong đó có hàm ý chỉ Ashley, nhưng chàng mỉm cười đầy vẻ thông cảm đến nỗi nàng cũng mỉm cười lại.

- Tất nhiên là em sẽ lo chuyện ấy.

- Vậy là đã ngã ngũ, nhé? Chúng ta sẽ giữ bí mật chứ.

- Nhưng xưa nay, em chưa bao giờ giữ bí mật điều gì với chồng em.

- Tôi tin chắc là thế, cô Melly ạ.

Mắt nhìn Rhett, bụng nàng nghĩ trước nay mình đã đánh giá chàng đúng biết mấy trong khi bao nhiêu người khác nhìn nhận sai hoàn toàn... Người ta bảo chàng thô bạo, báng bổ, bất nhã và thậm chí bất lương nữa, mặc dầu bây giờ nhiều người thuộc loại tử tế nhất đã bắt đầu thừa nhận là mình sai. Thế đấy! ngay từ đầu nàng đã biết Rhett là người tốt. Thái độ của chàng đối với nàng bao giờ cũng hết sức hòa nhã, ân cần, cực kì kính trọng và thông cảm sâu sắc! Lại nữa, chàng yêu Scarlett biết bao! Cái cách quanh co vòng vèo chàng dùng để đỡ cho Scarlett một gánh nặng, mới đáng yêu làm sao.

Trong một xung động tình cảm, nàng nói:

- Scarlett thật may mắn có được một người chồng tốt với chị ấy đến thế!

- Cô nghĩ thế ư? Tôi e rằng Scarlett sẽ không đồng ý với cô, nếu cô ấy nghe thấy cô nói vậy. Với lại, tôi cũng muốn tốt với cả cô nữa, cô Melly ạ. Như thế này là tôi cho cô nhiều hơn Scarlett đấy.

- Cho em? nàng bối rối hỏi, à, anh định nói là cho Beau.

Chàng cầm lấy mũ và đứng dậy. Chàng cứ thế đứng một lúc, nhìn xuống gương mặt hình trái tim không lấy gì làm đẹp với mớ tóc dài hình chữ V rủ xuống giữa trán và đôi mắt đen nghiêm

ngại. Một bộ mặt sao mà thanh tao, một bộ mặt thơ đại không có gì che chở trước cuộc đời.

- Không, không phải cho Beau. Tôi định cho cô một cái gì còn hơn cả Beau, nếu cô có thể hình dung ra cái đó.

- Không, em không thể hình dung được, nàg lại thấy hoang mang. Đối với em, không có gì trên đời quý hơn Beau, trừ As... trừ nhà em^[122].

Rhett không nói gì, chỉ nhìn nàg, bộ mặt ngăm đen im sững.

- Thuyền trưởng Butler, anh muốn cho em một cái gì, thật là quý hóa, song thật tình, em là người tốt phúc, em có tất cả những gì một người đàn bà có thể mong muốn ở trên đời.

- Thế thì tốt, Rhett nói, đột nhiên trở nên dữ dằn. Và ý đồ của tôi là lo sao cho cô giữ được những cái ấy.

Khi Scarlett ở ấp Tara về, mặt nàg đã hết vẻ xanh xao ốm yếu và đôi má đã đầy lên, phơn phớt hồng. Cặp mắt xanh lại nhanh nhẹn và lấp lánh. Lần đầu tiên trong nhiều tuần, nàg cười to khi Rhett và Bonnie ra ga đón nàg cùng Wade và Ella. Thấy hai cha con, nàg vừa bực vừa buồn cười. Rhett đội chiếc mũ có cắm xệch xẹo hai cái lông gà tây, còn Bonnie mặc một chiếc áo rách thảm hại là bộ cánh diện ngày chủ nhật của nó, hai má nhem nhuốc những vệt màu xanh chàm và mái tóc quăn cắm một chiếc lông công dài gần bằng người nó. Hiển nhiên là nó đang chơi trò người Anh điêng thì đến giờ đi đón tàu. Và qua vẻ mặt bất lực ngộ nghĩnh của Rhett và vẻ cau có phẫn nộ của Mammy thì rõ ràng là Bonnie đã không chịu thay đổi trang phục dù là để đi đón mẹ.

- Sau mà con ăn mặc lôi thôi lếch thếch thế! Scarlett vừa nói vừa hôn cô bé và quay lại chìa má cho Rhett. Vì trong ga có đông người, chứ không thì nàg đã chẳng chủ động khơi gợi cử chỉ âu yếm ấy. Mặc dầu hơi ngượng về bề ngoài của Bonnie, nàg vẫn không thể không nhận thấy rằng mọi người xung quanh đều mỉm cười với hình ảnh cả hai cha con, không phải cười giễu mà là thực sự cảm tình và vui thích. Ai nấy đều biết bé út của Scarlett có thể sai khiến cha nó đủ mọi thứ và cả thành phố đều vui vẻ tán thưởng.

Tình yêu lớn của Rhett đối với con gái đã góp phần quan trọng nâng cao uy tín của chàng trước dư luận.

Trên đường về nhà, Scarlett thao thao kể những tin tức trong Hạt. Thời tiết khô nóng đẩy nhanh nhịp độ phát triển của bông đến mức gần như có thể nghe thấy nó mọc, nhưng Will cho biết là mùa thu này giá bông sẽ hạ. Suellen lại sắp sửa ở cũ - nàng báo tin này bằng lời lẽ kín đáo để bọn trẻ con không hiểu được. Ella tỏ ra dửng dưng khác thường khi nó cần đưa con gái lớn của Suellen. Kể cũng đáng đời cho con bé Susie, Scarlett nhận xét, nó giống mẹ nó y như đúc. Nhưng Scarlett lại khùng lên vì hai chị em lại cãi lộn như hồi xưa.

Wade một mình giết chết một con rắn nước, Randa và Camilla Tarleton đi dạy học, thế có buồn cười không? Xưa nay trong gia đình Tarleton có ai đánh vắn nổi chữ “ngoeo”. Betsy Tarleton đã lấy một anh chàng béo ị cụt một tay quê ở Lovejoy, hai vợ chồng cô ta cùng với Hetty và Jim Tarleton đang trồng một vụ bông tốt ở Đồi Đẹp. Bà Tarleton có một con ngựa cái và một con ngựa non mà sướng như có cả triệu đô - la. Và ngôi nhà của gia đình Calvert đây bọn da đen ở! Hàng bầy da đen bây giờ đang là chủ nhân ngôi nhà đó mà chúng đã mua trong cuộc bán đấu giá ở quận. Chỗ ấy bây giờ tan hoang, nhìn mà muốn khóc. Không ai biết Cathleen và gã chồng vô tích sự của cô đi đâu. Và Alex sắp sửa cưới Sally, cô vợ góa của ông anh! Thủ tướng tượng xem, họ đi đến quyết định ấy sau khi đã sống chung nhà bao nhiêu năm! Ai nấy đều bảo đó là một cuộc hôn nhân cho hợp thức vì mọi người bắt đầu bàn ra tán vào về việc họ sống ở đó một mình từ khi cả cụ bà lẫn Tiểu Nương đều chết. Chuyện đó làm cho trái tim Dimity Munroe tan nát. Nhưng cũng đáng đời cho cô ta. Nếu cô ta có chút bản lĩnh thì cô ta đã” bắt được” một chàng khác từ lâu rồi thay vì ngồi chờ Alex kiếm ra tiền để cười mình.

Scarlett tiếp tục vui vẻ trò chuyện nhưng có điều nàng bỏ qua những điều chỉ nghĩ đến đã đủ đau lòng. Nàng đã cùng Will đi xe ngựa khắp hạt, cố không nhớ đến cái thời kì hàng nghìn acre^[123] màu mỡ trải dài xanh rờn bông. Giờ đây các đồn điền theo nhau lộn trở về dạng rừng. Những đám lau lách, sồi non, thông còi lén lút mọc thành những vạt ảm đạm quanh những đồng đồ nát im lìm và lán dần các cánh đồng bông cũ. Hiện chỉ còn một phần

trăm diện tích được canh tác so với trước. Cứ như là đi qua một vùng đất chết.

- Cái vùng *này* có hồi phục lại được cũng phải mất năm mươi năm nữa. Will đã nói vậy. Ấp Tara là trang trại khá nhất trong Hạt, nhờ chị và tôi, chị Scarlett ạ, nhưng nó chỉ là một trang trại, một trang trại có độc hai con la, chứ không phải là một đồn điền. Sau Tara là trại của gia đình ông Fontaine, rồi đến trại của gia đình Tarleton. Họ không làm ra được nhiều tiền, nhưng họ xoay sở được và dám nghĩ dám làm. Nhưng phần lớn số người còn lại, số trại còn lại...

Không, Scarlett không muốn nhớ lại quang cảnh hoang tàn của Hạt vì hình ảnh hồi cố về nó dường như càng thảm hơn bên cạnh sự náo nhiệt và phồn thịnh của Atlanta.

- Ở nhà có chuyện gì không? Nàng hỏi khi đã về tới nhà và ngồi ở hàng hiên. Suốt trên đường về, nàng đã liên tục nói chuyện liến láu, sợ im lặng chộp đến. Từ cái hôm ngã xuống cầu thang gác, nàng chưa hề nói riêng một lời nào với Rhett và giờ đây nàng chẳng mấy háo hức muốn gặp riêng chàng. Trong thời kỳ dưỡng bệnh khốn khổ của nàng, chàng đã rất mực ân cần, nhưng đó là sự ân cần của khách qua đường. Chàng đã đoán trước được ý muốn của nàng, ngăn bọn trẻ khỏi quấy rầy nàng, trông nom cửa hàng và hai xưởng cưa. Thế nhưng chàng không bao giờ nói: "Tôi rất ân hận". Ờ có lẽ chàng không hề ân hận thật. Có lẽ chàng vẫn nghĩ rằng đứa bé không bao giờ ra đời ấy không phải là con chàng. Làm sao nàng có thể đọc được những ý nghĩ ấy trong bộ óc đằng sau gương mặt đen vô cảm kia? Nhưng lần đầu tiên trong cuộc sống vợ chồng của họ, chàng đã tỏ ra sẵn sàng lịch sự và muốn để mọi sự cứ tiếp diễn như không có chuyện gì khó chịu xảy ra giữa hai người... Như thế - Scarlett buồn rầu nghĩ - Như thế giữa hai người không hề có cái gì hết. Được, nếu chàng muốn thế, nàng cũng có thể sắm vai của mình.

- Mọi sự vẫn ổn cả chứ? Nàng nhắc lại câu hỏi. Đã có ván lợp cho cửa hàng chưa? Anh đã đổi la chưa? Lạy Chúa, Rhett, anh bỏ mấy cái lông trên mũ ra đi nào. Trông anh như chàng hề và khéo anh cứ thế ra phố, không nhớ mà bỏ ra cũng nên.

- Không, Bonnie vừa nói vừa cầm lấy mũ của cha, giữ thế thủ.

- Mọi sự ở đây đều rất tốt đẹp. Bonnie và tôi vui chơi thỏa thích. Tôi tin rằng nó chưa được chải đầu lần nào từ khi cô đi. Đừng mút cái lông ấy, cưng, có thể độc đấy. Phải, đã lợp ván rồi và việc đổi chác la đã được tiến hành tốt. Không, thực tế chẳng có gì mới. Mọi chuyện đều tẻ ngắt.

Rồi, như chợt nhớ ra, chàng nói thêm.

- Ngài Ashley chí tôn vừa đến đây đêm hôm qua. Ông ta muốn biết, theo ý tôi, cô có bằng lòng bán hai xưởng cửa và số cổ phần còn lại của cô ở xưởng 1 cho ông ta không.

Scarlett đang đu đưa trên ghế và quạt bằng một chiếc quạt lông gà, bỗng dừng phắt lại.

- Bán ư? Ashley lấy đâu ra tiền? Anh biết đấy, họ chả bao giờ có đồng tiền nào để ra. Anh ấy làm được bao nhiêu. Melanie tiêu hết đến đấy.

Rhett nhún vai:

- Tôi vẫn nghĩ cô ấy là người tần tiện, nhưng ắt là tôi không biết những chi tiết trong nội bộ gia đình Wilkes rành như cô.

Lời châm chích này phảng phất giọng điệu cũ của Rhett và Scarlett đậm bực.

- Con ra ngoài chơi đi, nàng bảo Bonnie. Mẹ muốn nói chuyện với ba tí.

- Không, Bonnie nói dứt khoát và leo tót lên lòng Rhett.

Scarlett cau mặt với con bé và nó quắc mắt chọi lại, nom giống hệt ông Gerald O'Hara đến nỗi nàng suýt phì cười.

- Cứ để con ở lại, Rhett thoải mái nói. Còn về chuyện Ashley lấy tiền đâu ra thì hình như là có một người nào đó gửi cho, người này hồi ở Đảo Đá đã được ông ta chữa khỏi bệnh đậu mùa. Thấy lòng biết ơn vẫn còn tồn tại, tôi lại tin ở bản chất con người.

- Đó là ai vậy? Có phải là một người quen nào đó của chúng ta không?

- Bức thư không kí tên người và gửi từ Washington. Ashley hoang mang không biết là ai gửi. Nhưng một người vị tha như Ashley đi khắp thiên hạ làm bao nhiêu điều thiện, nhớ sao cho

hết được.

Nếu không quá ngạc nhiên trước điều may mắn bất ngờ của Ashley, hẳn Scarlett đã ngênh chiến rồi, mặc dầu khi ở ấp Tara nàng đã quyết tâm không bao giờ để mình bị lôi cuốn vào một cuộc cãi lộn với Rhett về Ashley. Chỗ đứng của nàng trong vấn đề này quá ư chông chênh và chùng nào nàng chưa xác định chắc chắn vị thế của mình đối với cả hai chàng, nàng không muốn bị kéo vào vòng chiến.

- Anh ấy muốn mua hết cổ phần của tôi.

- Phải. Nhưng tôi đã nói với anh ta là chắc cô không muốn bán.

- Tôi muốn anh để tôi tự liệu lấy công việc của tôi.

- A, cô thừa biết là cô không muốn rời những xưởng của đó. Tôi đã bảo Ashley là anh ta cũng biết rõ như tôi rằng cô không thò mũi vào việc người khác thì không chịu được và nếu cô bán hết cổ phần cho anh ta thì làm sao cô có thể bảo ban anh ta lo công việc của chính anh ta.

- Anh dám nói về tôi như thế với Ashley?

- Sao lại không? Thế không đúng hay sao? Tôi tin rằng anh ta hoàn toàn đồng ý với tôi, song tất nhiên, anh ta quá lịch sự không nói thẳng ra như vậy.

- Bịa đặt! Đã thế tôi sẽ bán hết cho anh ấy, Scarlett giận dữ kêu lên.

Cho đến lúc ấy, nàng chưa hề có ý rời bỏ những xưởng của. Nàng có nhiều lý do để muốn giữ chúng, trong đó giá trị về tiền bạc là ít đáng kể nhất. Trong vài năm gần đây, nàng có thể bán chúng lấy những món tiền lớn bất cứ lúc nào, nhưng nàng đã từ chối mọi lời ước hỏi. Hai xưởng của là bằng chứng cụ thể về những gì nàng đã tự lực gây dựng nên trong hoàn cảnh đầy khó khăn, trở ngại. Nàng tự hào về chúng và về bản thân mình. Lý do chủ yếu khiến nàng không muốn bán là vì chúng mở ra con đường duy nhất để nàng đến với Ashley. Nếu hai xưởng của không còn nằm trong sự kiểm soát của nàng nữa, có nghĩa là nàng sẽ rất ít khi gặp Ashley và có lẽ chẳng bao giờ có dịp gặp riêng chàng một mình. Nàng không thể tiếp tục như thế này nữa, lúc nào cũng thắc mắc không biết tình cảm của chàng đối

với nàng hiện nay ra sao, toàn bộ tình yêu của nàng có bị dập tắt trong tủ nhục từ cái đêm tiếp tân khủng khiếp ở nhà Melanie hay không. Trong quá trình điều hành công việc, nàng có thể tìm được nhiều cơ hội thuận tiện mà không hề có vẻ chạy theo chàng. Và, với thời gian, nàng biết mình có thể giành lại được vị trí đã mất trong tim chàng. Nhưng nếu nàng bán hai xưởng của đi...

Không, nàng không muốn bán đi, bị kích bởi ý nghĩ của Rhett đã phơi bày nàng với Ashley dưới một ánh sáng chân thực như thế mà lại chẳng mỉa miêu gì, nàng đã quyết định ngay tức khắc. Ashley sẽ được hai xưởng của với một giá hạ đến độ chàng không thể không thấy là nàng quảng đại như thế nào.

- Tôi sẽ bán! Nàng tức tối kêu lên, thế đấy, anh nghĩ sao?

Mắt Rhett lóe lên một ánh mắt đắc thắng rất khó nhận thấy khi chàng cúi xuống thắt lại dây giày cho Bonnie.

- Tôi nghĩ là cô sẽ hối tiếc, chàng nói.

Quả là nàng đã hối tiếc lời tuyên bố vội vã của mình. Giá như nói với ai ngoài Rhett, hẳn nàng đã đánh bài bậy tráo nuốt lời. Tại sao nàng lại bật ra như vậy? Nàng giận dữ cau mày nhìn Rhett và thấy chàng đang quan sát mình với cái vẻ mè rình chuột hau háu cố hữu của chàng. Thấy nàng cau có, chàng bỗng phá lên cười, hai hàm răng trắng lấp lánh, Scarlett mơ hồ cảm thấy mình bị chàng lừa vào thế này.

- Anh có dính gì vào chuyện này không? nàng gắt lên.

- Tôi ấy à? Chàng nhướn mày lên, vờ ngạc nhiên. Đáng ra cô phải hiểu tôi hơn. Tôi chả hơi đâu đi làm việc thiện trong thế gian, nếu tôi có thể tránh được. Đêm ấy, nàng bán hai xưởng của cùng tất cả lợi tức trong đó cho Ashley. Nàng không bị lỗ vì Ashley từ chối không lợi dụng cái giá thấp do nàng đề xuất đầu tiên, mà xin trả ngang mức cao nhất có người đã từng đặt với nàng. Sau khi ký tờ giấy bán đứt các xưởng của và trong lúc Melanie rót rượu vang cho Ashley và Rhett để mừng kết quả cuộc giao dịch, Scarlett cảm thấy mình mất mát ghê gớm như vừa bán đi một đứa con.

Hai xưởng của đã từng là một cái gì thân yêu của nàng, niềm

kiêu hãnh của nàng, kết quả do đôi bàn tay nhỏ bé keo cú của nàng giành giật được. Nàng đã khởi nghiệp với một xưởng cửa nhỏ bé vào thời kỳ đen tối khi Atlanta mới bắt đầu chạt vật gượng đứng dậy từ đống đổ nát và tro tàn, khi nàng đang đối mặt túng thiếu, nàng đã đấu tranh, bày mưu tính kế nuôi dưỡng hai cơ sở đó qua những ngày đen tối, lúc nào cũng nơm nớp lo bọn Yankee tịch thu, trong khi đồng tiền thì eo hẹp và cả đến những người đàn ông tài trí cũng thất bại. Và khi Atlanta đã hàn gắn được mọi vết thương, cửa nhà mọc lên khắp nơi, ngày nào cũng ùn ùn những người mới đến thành phố, nàng đã có hai xưởng cửa đường hoàng, hai bãi gỗ, một tá xe chở do la kéo và nắm trong tay một số nhân công tù để làm việc với đồng lương rẻ mạt. Giã từ tất cả những cái đó khác nào vĩnh viễn khép chặt cánh cửa một đoạn đời tuy nhọc nhằn cay đắng nhưng bao giờ cũng được nàng nhớ đến với một vẻ thỏa mãn u hoài.

Nàng đã gây dựng nên cơ sở kinh doanh này và giờ đây, bán nó đi rồi, lòng nặng trĩu, nàng tin chắc rằng, thiếu tay nàng chèo lái, Ashley sẽ làm mất sạch – phá tan hết mọi thứ nàng đã khổ công xây đắp: Ashley tin hết thảy mọi người và gần như không phân biệt nổi hai phần tư với sáu phần tám. Và từ nay trở đi, nàng sẽ không bao giờ có thể góp ý kiến cố vấn cho chàng – Tất cả chỉ tại Rhett đã bảo chàng rằng nàng thích cai quản mọi thứ.

“Ôi, quý bắt cái anh chàng Rhett này đi!” nàng nghĩ thầm và càng nhìn chàng, nàng càng tin chắc mọi sự này là do chàng sắp đặt. Bằng cách nào và tại sao thì nàng không biết. Lúc này chàng đang nói chuyện với Ashley và những lời của chàng khiến nàng giật thót người.

- Tôi chắc ông sẽ trả về đám tù khổ sai ngay tức thì, Rhett nói.

Trả về bọn tù khổ sai! Sao lại có thể nghĩ thế được nhỉ? Rhett thừa biết các xưởng cửa thu lợi nhuận là nhờ nhân công tù rẻ mạt, và tại sao Rhett lại nói chắc như vậy về những hình động sắp tới của Ashley? Anh ta biết gì về chàng?

- Vâng họ sẽ được trả về ngay lập tức, Ashley vừa đáp vừa tránh cái nhìn sững sờ của Scarlett.

- Anh mất trí rồi sao? Nàng kêu lên. Anh làm thế là mất toi số tiền hợp đồng thuê chúng. Với lại, rồi anh kiếm đâu ra nhân

công?

- Tôi sẽ dùng đám da đen tự do, Ashley nói.

- Da đen tự do! Tào lao, anh thừa biết tiền lương của chúng tôi kém chừng nào, hơn nữa, bọn Yankee sẽ chẳng chẳng giám sát anh từng phút để xem anh có cho chúng mỗi ngày ba lần ăn thịt gà và bắp mềm lông chim cho chúng ngủ không. Và nếu anh quát một tên nhọ lưỡi lĩnh một vài roi để thúc nó nhanh tay lên, anh sẽ nghe thấy bọn Yankee la lối từ đây đến Dalton và cuối cùng là mời anh vào nhà đá. Này, chỉ có bọn tù khổ sai là... .

Melanie nhìn xuống đôi bàn tay mình đang vắn vẹo trên đầu gối, Ashley coi bộ khổ sở nhưng cương quyết không chịu nhượng bộ. Chàng im lặng một lát. Rồi chàng nhìn Rhetta và như tìm thấy sự cảm thông và khuyến khích trong cái nhìn đáp lại. Điều đó không lọt khỏi mắt Scarlett.

- Tôi không muốn bắt bọn tù khổ sai làm quần quật, chàng điềm tĩnh nói.

- Thế đấy! Scarlett sửng người kinh ngạc. Tại sao lại không? Anh sợ thiên hạ dị nghị như đã dị nghị về tôi chứ gì?

Ashley ngẩng đầu lên.

- Tôi không sợ tiếng thiên hạ chừng nào tôi làm đúng. Và tôi không bao giờ cảm thấy lợi dụng nhân công tù là đúng.

- Nhưng tại sao...

- Tôi không thể kiếm tiền trên lao động cưỡng bách và sự khốn cùng của kẻ khác.

- Nhưng anh đã từng có nô lệ kia mà!

- Nô lệ không khốn cùng. Vả lại, lẽ ra tôi đã phóng thích tất cả bọn họ khi cha tôi mất nếu chiến tranh không giải phóng họ trước. Nhưng đây là chuyện khác, Scarlett ạ. Cái hệ thống này thả lỏng cho quá nhiều sự lạm dụng. Có lẽ chị không biết. Tôi biết rõ Johnnie Gallegher đã giết ít nhất là một người ở “căng” của hắn. Có thể còn hơn nữa... thêm hay bớt một tên tù, nào ai cần? Hắn nói người tù ấy bị giết trong khi tìm cách chạy trốn, nhưng đó không phải là điều tôi được nghe kể ở nơi khác. Và tôi biết hắn bắt những người quá ốm không còn đủ sức cất nhắc

cũng phải làm việc. Ai muốn bảo là mê tín dị đoan thì bảo, nhưng tôi tin rằng hạnh phúc không thể đến từ đồng tiền kiếm được trên đau khổ của người khác.

- Dào ôi! Anh định nói... lạy Chúa, Ashley, chẳng nhẽ anh lại nuốt trôi tất cả những lời rao giảng khoa trương của cha Wallace về đồng tiền ô ứ?

- Tôi chẳng cần phải nuốt trôi gì cả. Tôi tin vậy từ lâu trước khi được nghe đức cha giảng về điều đó.

- Vậy thì hẳn anh nghĩ tất cả tiền bạc của tôi đều ô ứ, Scarlett kêu lên, bắt đầu nổi cáu. Bởi vì tôi đã dùng bọn tù để làm việc, bởi vì tôi mở tửu điểm và... .

Nàng ngừng bật. Cả hai vợ chồng Wilkes đều có vẻ ngượng còn Rhett thì ngoác miệng ra cười. Quỷ bắt anh ta đi, Scarlett hung hãn nghĩ thầm, anh ta đang nghĩ là mình lại nhúng mũi vào công việc của người khác và hẳn Ashley cũng thế. Mình muốn đập đầu hai người vào nhau cho vỡ toác ra! Nàng nuốt giận và cố làm ra vẻ thoải mái dàng hoàng, nhưng chẳng mấy thành công.

- Tất nhiên, cái đó chẳng quan trọng gì đối với tôi, nàng nói.

- Scarlett, xin đừng nghĩ là tôi phê phán chị. Không đâu. Đó chỉ là chúng ta nhìn sự vật theo những cách khác nhau và cái gì tốt cho chị rất có thể lại không tốt cho tôi.

Bỗng nhiên Scarlett ước sao chỉ có hai người với nhau, ao ước mãnh liệt là Rhett và Melanie ở mãi bên kia trái đất, để nàng có thể kêu lên: “Nhưng em muốn nhìn sự vật theo cách nhìn của anh! Chỉ cần anh nói với em những ý nghĩ thật của anh để em có thể hiểu và giống như anh!”

Nhưng trước mặt Melanie đang run vì cảnh bối rối này, trước mặt Rhett đang ưỡn oải ngồi nhìn nàng mà cười, nàng chỉ có thể lấy giọng hết sức mát mẻ của con người đức hạnh bị xúc phạm mà rằng:

- Tôi biết đó là việc riêng của anh. Song tôi cần phải nói là tôi không hiểu thái độ của anh hoặc những ý kiến nhận xét của anh.

Ôi, giá chỉ có hai người với nhau để nàng khỏi phải buông ra

những lời mát mẻ ấy khiến cho chàng khổ tâm.

- Tôi đã xúc phạm chị, Scarlett, nhưng tôi đâu có muốn thế. Chị nên tin lời tôi và tha lỗi cho tôi. Chẳng có gì là bí hiểm trong những lời tôi nói. Tôi chỉ nói là tôi tin rằng tiền bạc kiếm được bằng một số cách nào đó ít mang lại hạnh phúc.

- Nhưng anh lầm rồi! nàng kêu lên, không tự kiếm chế được nữa. Anh thử xem tôi đây! Anh biết tôi kiếm ra tiền như thế nào. Anh biết tình cảnh tôi ra sao trước khi làm ra tiền! Anh hẳn còn nhớ mùa đông năm nào ở ấp Tara, trời rét đến nỗi chúng ta phải cắt thảm ra làm giày, ăn không đủ no và chúng ta thường tự hỏi làm sao cho Beau và Wade được học hành còn nh...

- Tôi nhớ, Ashley mệt mỏi nói, nhưng tôi những muốn quên đi được thì hơn.

- Thế anh có thể nói có ai trong chúng ta lúc đó sung sướng không nào? Và hãy nhìn chúng ta bây giờ xem. Anh có một ngôi nhà tử tế và một tương lai tốt đẹp. Và có ai có nhà đẹp hơn tôi, quần áo đẹp hơn, ngựa đẹp hơn? Chẳng ai ăn sang như tôi, mở những cuộc chiêu đãi linh đình hơn tôi và con cái tôi muốn gì có đấy. Ở, thế tôi làm thế nào ra tiền để có thể có tất cả những cái đó? Từ trên trời rơi xuống chẳng? Không! Nhân công tù, lời lãi ở tiệm rượu và...

- Và đừng có quên chuyện giết tên Yankee ấy, Rhett dịu dàng xen vào. Thực tế, hẳn đã giúp cô khởi nghiệp.

Scarlett quay phắt lại phía chàng, những lời giận dữ dâng lên môi.

- Và tiền đó đã làm cho cô hạnh phúc, phải không cưng? Chàng hỏi, giọng ngọt ngào và độc địa.

Scarlett sững ra, miệng há hốc, mắt đảo nhanh nhìn ba người kia. Melanie gần như khóc vì bối rối, Ashley đột nhiên nhợt nhạt và như rút vào vỏ ốc, còn Rhett thì phóng mắt bên trên điều xì gà quan sát nàng với vẻ thích thú bàng quan. Nàng định hét lên: "Tất nhiên là nó làm cho tôi hạnh phúc!" nhưng không hiểu sao, những lời đó tắc lại trong cổ.

CHƯƠNG LVIII

Trong thời gian tiếp theo trận ốm của nàng, Scarlett nhận thấy một sự thay đổi của Rhett và nàng không dám chắc hoàn toàn là nàng có thích thế hay không. Chàng thôi uống rượu, trở nên trầm lặng và ưu tư. Bây giờ, chàng ăn tối ở nhà thường xuyên hơn, ân cần với gia nhân hơn, âu yếm Wade và Ella hơn. Chàng không bao giờ nhắc lại điều gì, dù thú vị hay khó chịu, trong quá khứ của hai vợ chồng và dường như lặng lẽ để nàng chớ khơi lại những chuyện ấy. Scarlett vẫn giữ thái độ hòa hoãn vì như vậy thoải mái hơn và cuộc sống trôi đi khá êm thấm trên bề mặt. Chàng vẫn giữ thái độ lịch sự bàng quan đối với nàng, khởi đầu từ thời kỳ dưỡng bệnh của nàng và không phóng những lời chọc tức nhẹ nhàng vào nàng hoặc mỉa mai nàng nữa. Giờ đây, nàng hiểu ra rằng trước kia, tuy hay chọc nàng phát khùng bằng những lời bình luận độc ác, khiến nàng hùng hổ đối đáp, nhưng sở dĩ chàng làm thế vì chàng quan tâm đến lời nói và việc làm của nàng. Nay nàng tự hỏi không biết chàng có thiết gì đến bất cứ hành động nào của nàng nữa hay không. Chàng lịch sự nhưng bàng quan, và nàng nhớ tiếc thái độ quan tâm, mặc dầu tai ác của chàng, nhớ tiếc những cuộc cãi vã, lời qua tiếng lại ngày xưa.

Giờ đây chàng hòa nhã với nàng, gần như nàng là khách lạ vậy, nhưng nếu trước kia mắt chàng luôn luôn dõi theo nàng thì bây giờ, đôi mắt ấy không rời khỏi Bonnie. Như thể dòng lũ cuốn đời chàng đã rẽ vào một con kênh hẹp. Đôi lúc Scarlett nghĩ giá chàng dành cho nàng một nửa sự quan tâm và âu yếm dồn vào Bonnie một cách thừa thãi thì cuộc sống hẳn đã khác đi. Đôi khi nàng phải dằn lòng gượng cười khi nghe mọi người nói: “Sao mà thuyền trưởng Butler tôn sùng con bé!” Nếu nàng không mỉm cười, người ta sẽ lấy làm lạ và Scarlett rất không muốn công nhận, ngay cả với chính mình, rằng nàng ghen với một con bé, nhất là nó lại là con cưng của nàng. Scarlett bao giờ cũng muốn vị trí thú nhất trong tim những người xung quanh mà giờ đây, hiển nhiên là Rhett và Bonnie luôn dành vị trí đó cho nhau.

Nhiều đêm, Rhett đi đến tận khuya, nhưng về đến nhà vẫn tỉnh táo. Nàng thường nghe thấy tiếng chàng khe khẽ huýt sáo một mình khi đi dọc hành lang qua cửa buồng nàng đóng chặt. Thi thoảng có một số người cùng về với chàng vào những giờ khuya khoắt và ngồi nói chuyện quanh bình rượu brandy trong

phòng khách. Đó không phải là gã vẫn chèn chèn với chàng vào năm đầu tiên họ cưới nhau. Bây giờ chàng không mời một tên Bị Thảm hoặc Scallawag hoặc Cộng Hòa nào đến chơi nhà nữa. Rón rén ra thành cầu thang trên gác nghe trộm, Scarlett rất ngạc nhiên vì thường hay thấy tiếng Rene Picard, Hugh Elsing, anh em nhà Simmon và Andy Bonnell. Và cụ cố Merriwether cùng ông bác Henry thì bao giờ cũng có mặt. Một lần, nàng sững sốt nghe thấy giọng bác sĩ Meade. Mà những người này đã từng nói rằng tội Rhett đem treo cổ còn là nhẹ!

Trong tâm tưởng nàng, nhóm người này bao giờ cũng gắn liền với cái chết của Frank và những giờ giấc đi về khuya khoắt của Rhett dạo này khiến nàng lại càng nhớ đến thời kỳ trước khi xảy ra cuộc đột kích của đảng 3K trong đó có Frank đã bỏ mạng. Nàng kinh hãi nhớ lại câu Rhett nói rằng, để được kính trọng, thậm chí chàng sẵn sàng ra nhập cái đảng 3K chết tiệt của họ, tuy chàng vẫn hy vọng Chúa sẽ không bắt chàng phải gánh chịu một hình thức sám hối nặng nề đến thế. Giả như Rhett, cũng như Frank...

Một đêm, chàng về khuya hơn mọi lần, tinh thần nàng căng thẳng tới mức không chịu đựng được nữa. Khi nghe tiếng chìa khóa lách cách trong ổ khóa, nàng khoác vội tấm áo choàng, theo hành lang trên gác trong ánh đèn hơi ra đón chàng ở đầu cầu thang. Về mặt chàng xa vắng, tư lự bỗng chuyển thành ngạc nhiên khi thấy nàng đứng đó.

- Rhett, tôi cần phải biết! Tôi cần phải biết có phải anh... có phải chuyện đảng 3K... có phải đó là lí do khiến anh hay đi khuya thế không? Anh có tham gia... Trong ánh đèn hơi sáng chói, chàng hồ hững nhìn nàng rồi mỉm cười.

- Cô bao giờ cũng lạc hậu với thời gian, chàng nói. Bây giờ ở Atlanta làm gì có 3 ca, 3 hát nào. Có lẽ ở khắp bang Georgia cũng không có. Cô đã nghe các bạn Scallawag và Bị Thảm của cô nhồi sọ các thứ chuyện về sự hoành hành của 3K chứ gì?

- Không có đảng 3K ở đây? Có phải anh nói dối để xoa dịu tôi đấy không?

- Cô bạn thân mến, đã bao giờ tôi tìm cách xoa dịu cô chưa? Không, bây giờ chẳng còn 3K nữa đâu. Chúng tôi đã xác định cái

đó là lợi bất cập hại, bởi nó chỉ tổ khích động bọn Yankee và cung cấp chất liệu cho cái cối xay sản xuất chuyện xuyên tạc của quan lớn Thống Đốc Bullock thôi. Ông ta biết mình vẫn nắm được quyền binh chừng nào ông ta còn có thể thuyết phục chính phủ Hợp Chúng Quốc cùng báo chí Yankee rằng bang Georgia đang sôi sục nổi loạn và sau mỗi bụi rậm đều có người của đảng 3K rình rúp. Để giữ ghế thống đốc, ông ta điên cuồng chế tác ra những chuyện về tội ác của đảng 3K ở những nơi không thể có nó, nào treo những đảng viên Cộng Hòa trung thành lên bằng ngón tay cái, nào hành hình kiểu “lynched” những người da đen lương thiện bị vu tội hiếp dâm. Nhưng ông ta đang bắn vào một mục tiêu không có thực và ông ta biết thế. Cám ơn cô đã lo lắng cho tôi, nhưng ở đây không hề có 3K hoạt động kể từ ít lâu sau khi tôi thôi là một tên Scallawag để trở thành một đảng viên Dân Chủ xoàng xĩnh.

Phần lớn những điều chàng nói về thống đốc Bullock vào tai này lại ra tai kia, vì chủ yếu là nàng thấy nhẹ hẫng người khi biết là không còn 3K nữa, Rhett sẽ không bị giết như Frank, nàng sẽ không mất cửa hàng hoặc bị mất gia sản của Rhett. Nhưng có một từ trong câu chuyện của chàng vang âm nổi nhất trong óc nàng. Chàng đã dùng chữ “chúng tôi” gắn bản thân mình một cách tự nhiên vào những người mà trước kia chàng đã từng gọi là đám “Cận vệ cự trào”.

- Rhett, nàng hỏi đột ngột, anh có liên quan gì đến việc giải tán 3K không?

Chàng nhìn nàng hồi lâu, đôi mắt bắt đầu lấp lánh.

- Có, người thân yêu của tôi ạ, Ashley và tôi chịu trách nhiệm chính về việc ấy.

- Ashley... và anh?

- Phải, nghe thật thô tục, nhưng quả đúng là như thế, chính trị tạo nên những bạn đồng sàng thật kì lạ. Cả Ashley lẫn tôi chẳng ưa gì nhau với tư cách bạn đồng sàng, nhưng... Ashley không bao giờ tin ở 3K bởi anh ta phản đối bạo lực dưới mọi hình thức. Còn tôi thì không bao giờ tin nó vì đó là sự rồ dại đáng nguyên rủa, không phải con đường để đạt đến những gì ta mong muốn. Đó là cách duy nhất giữ bọn Yankee cười trên đầu trên cổ ta cho đến

ngày về nơi cực lạc. Và Ashley hiệp lực với tôi thuyết phục những cái đầu nóng rằng theo dõi, chờ đợi và làm việc còn có ích hơn là chum áo ngủ lên đầu, vác thánh giá rục lửa đi hoạt động khủng bố.

- Anh định nói là những đảng viên 3K đã chấp nhận ý kiến của anh trong khi anh...

- Trong khi tôi là một tên đầu cơ chứ gì? Một tên Scallawag? Một tên về bè với bọn Yankee? Butler phu nhân ạ, bà quên mất bây giờ tôi là đảng viên Dân Chủ chính hiệu, một lòng một dạ đến giọt máu cuối cùng với công cuộc giành lại bang thân yêu của chúng ta từ tay bọn xâm lược! Ý kiến của tôi là một ý kiến hay và họ chấp nhận nó. Ý kiến của tôi về những vấn đề chính trị khác cũng sáng suốt. Chúng ta hiện có đa số Dân Chủ trong cơ quan lập pháp, đúng không nào? Và chẳng bao lâu, người thân yêu của tôi ạ, chúng ta sẽ mời một số ông bạn Cộng Hòa tốt bụng của chúng ta vào chơi nhà đá. Đạo này, họ quá tham nhũng, hơi quá lộ liễu.

- Anh sẽ giúp một tay tống họ vào tù ư? Chao, trước đây họ là bạn bè của anh kia mà! Họ để anh dây phần vào cái vụ cổ phiếu hỏa xa nhờ đó anh kiếm được hàng nghìn cơ mà!

Rhett chột cười nụ cười giễu cợt quen thuộc của chàng.

- Ô, tôi có ác ý với họ đâu. Nhưng bây giờ tôi ở phía bên kia và nếu tôi có thể góp sức bằng bất kỳ cách nào để đặt họ vào đúng chỗ thích hợp với họ, tôi sẽ làm thế. Và điều đó sẽ tăng thêm uy tín của tôi biết bao! Tôi biết kha khá về những chi tiết bên trong các vụ làm ăn của họ, đủ để trở thành nhân chứng có giá trị khi cơ quan lập pháp bắt đầu khai vào đó –và bằng vào tình hình hiện nay thì việc ấy cũng không xa nữa đâu. Họ sắp sửa điều tra cả ông thống đốc Bullock nữa và, nếu có thể, sẽ bỏ tù ông ta. Cô nên mách cho những người bạn tốt của cô, vợ chồng Gelert và vợ chồng Hundon chuẩn bị sẵn sàng để có thể rời thành phố trong phúc chốc, vì nếu ông thống đốc có thể bị bắt thì họ cũng có thể bị tóm cổ.

Scarlett đã thấy phái Cộng Hòa, được lực lượng quân đội Yankee làm hậu thuẫn, nắm chính quyền ở Georgia quá nhiều năm rồi, nên không thể tin những lời lông bông của Rhett. Viên

thống đốc đã chốt quá vững chắc, chả cơ quan lập pháp nào đụng được đến chân lông ông ta, huống hồ là bỏ tù.

- Anh chỉ huyên thuyên xích đế, nàng nhận xét.

- Nếu ông ta không vào tù thì chí ít cũng không được tái cử Đợt sau, ta sẽ có một ông thống đốc thuộc đảng Dân Chủ cho đổi mới đi.

- Và tôi chắc là anh sẽ góp một phần nào vào việc đó chứ? Nàng hỏi mỉa.

- Phải cung ạ. Bây giờ, tôi đang góp phần vào việc đó. Đó là lí do tại sao nhiều đêm tôi đi khuya thế. Tôi đang làm việc vất vả hơn cả thời kỳ vác xẻng đổ xô đi tìm vàng, cố góp công sức làm cho cuộc tuyển cử được tổ chức. Và... tôi biết điều này làm cô buồn, Butler phu nhân ạ, nhưng tôi còn đổ không ít tiền vào công việc tổ chức. Cô có nhớ cách đây mấy năm, trong cửa hàng của Frank, cô đã bảo tôi giữ vàng của Liên bang là bất lương không? Cuối cùng, tôi đã đi đến chỗ nhất trí với cô và số vàng của Liên bang đang được chi tiêu để phục hồi chính quyền Liên bang đấy.

- Anh đang trút tiền vào một cái hang chuột!

- Sao? Cô gọi đảng Dân Chủ là cái hang chuột ư? Mắt Rhett giễu cợt nàng, rồi trở lại bình thản, vô cảm. Đối với tôi, ai thắng trong cuộc bầu cử này, chả quan trọng gì. Điều quan trọng là tất cả mọi người đều biết tôi bỏ công sức, bỏ tiền vào đây. Và trong nhiều năm tới, người ta sẽ nhớ tới điều đó mà ưu đãi Bonnie.

- Nghe những lời trung nghĩa của anh, tôi những tưởng anh đã thay lòng, nhưng tôi thấy anh đối với đảng Dân Chủ cũng chẳng thành thật gì hơn với bất cứ cái gì khác.

- Tôi chẳng thay lòng chút nào, chỉ thay da thôi. Ngay cả nếu người ta có thể tẩy những đốm trên mình một con báo thì nó vẫn cứ là báo.

Nghe tiếng nói chuyện ngoài hành lang, Bonnie thức giấc, cất giọng ngái ngủ nhưng cấp thiết, gọi: “Ba!” và Rhett chạy vượt qua Scarlett.

- Rhett, khoan một phút đã. Tôi muốn nói với anh một điều

khác nữa. Anh nên thôi đừng đưa Bonnie đi theo đến những buổi họp chính trị buổi chiều nữa. Nom thật chẳng hay hóm gì. Ai lại đưa một con bé đến những chỗ ấy! Mà như thế, anh đâm ra có vẻ ngớ ngẩn. Tôi không bao giờ ngờ anh lại như thế, mãi đến khi bác Henry nói với tôi mới biết. Bác ấy yên trí là tôi đã biết và...

Rhett quay phắt lại phía nàng, mặt rần đanh.

- Làm sao cô có thể chê trách việc một con bé ngồi trên lòng bố nó trong khi bố nó trò chuyện với các bạn? Cô có thể cho thế là ngớ ngẩn, nhưng đâu có phải. Trong nhiều năm, người ta sẽ nhớ hình ảnh Bonnie ngồi trên lòng tôi trong khi tôi đang góp sức đẩy bật bọn Cộng Hòa ra khỏi bang này. Trong nhiều năm, người ta sẽ nhớ...

Mặt chàng dịu lại và một ánh mắt tinh quái lấp lánh trong mắt chàng.

- Cô biết không, khi người ta hỏi Bonnie nó yêu ai nhất, nó nói: "Ba và các chú *Dãng Chủ*" và ghét ai nhất thì nó đáp: "Bọn *Scallywag*" Đội ơn Chúa, những điều như thế người ta nhớ lâu lắm.

Tiếng Scarlett thốt lên giận dữ:

- Và tôi chắc anh bảo nó tôi là một Scallawag.

- Ba! Cái giọng nhỏ bé gọi, lần này có vẻ bất bình, và Rhett vẫn cười, đi xuôi hành lang, đến chỗ con gái.

Tháng mười năm ấy, thống đốc Bullock từ chức và trốn khỏi Georgia. Trong thời gian ông ta cai quản, tệ nạn chiếm công vì tư, lãng phí và tham nhũng lên tới mức cả hệ thống tự nó đổ nhào vì mục rỗng. Ngay đảng của ông cũng bị phân liệt trước sự công phẫn ngày càng lớn của dư luận. Giờ đây đảng Dân Chủ nắm đa số trong cơ quan lập pháp và điều đó có nghĩa là Bullock sắp sửa bị điều tra. Biết vậy và sợ bị kết án, ông ta không nấn ná đợi mà vội vàng bí mật chuồn thẳng, sau khi thu xếp sao cho việc từ chức của ông chỉ được công bố khi ông ta đã an toàn ở miền Bắc.

Khi tin đó được thông báo vào một tuần sau cuộc bỏ chạy của ông ta. Atlanta náo nức và vui như điên. Phố xá đông nghịt người, đàn ông cười vang, bắt tay chúc mừng nhau, phụ nữ vừa

hôn nhau vừa khóc. Mọi người đều mở tiệc ăn mừng và sở cứu hỏa luôn luôn bận rộn dập những đám cháy nhỏ gây ra bởi những cây pháo bông của các chú bé hoan hỉ.

Gần như đã qua câu thoát nạn! Thời kỳ Tái Thiết hầu như đã kết thúc! Thật ra mà nói, viên quyền thống đốc hiện nay cũng vẫn là người của đảng Cộng Hòa, nhưng đến tháng 12, sẽ có tuyển cử và không ai còn mảy may nghi ngờ về kết quả sẽ như thế nào. Và quả nhiên đến ngày tuyển cử, bất chấp những cố gắng điên cuồng của phái Cộng Hòa, bang Georgia một lần nữa lại có một thống đốc thuộc đảng Dân Chủ.

Hôm ấy cũng vui, cũng náo nức, nhưng theo một cách khác với nỗi hân hoan tràn ngập thành phố khi Bullock chạy trốn. Đây là một niềm vui tự đáy lòng, điềm tĩnh hơn, một cảm giác biết ơn thấm sâu vào tâm hồn. Các nhà thờ chật ních người khi các linh mục tạ ơn Thượng Đế đã giải phóng cho bang. Hòa lẫn với niềm phấn khởi và vui sướng còn có cả tự hào – tự hào vì bang Georgia lại trở về tay nhân dân Georgia, bất chấp mọi điều chính quyền ở Washington có thể làm, bất chấp quân đội, bất chấp bọn Bị Thảm, bọn Scallawag và bọn Cộng Hòa ở bản địa.

Bảy lần quốc hội Hoa Kỳ đã thông qua những đạo luật hà khắc chống lại bang Georgia nhằm cầm giữ nó ở hàng tỉnh lẻ bị chinh phục, ba lần dân luật đã bị thay thế bằng quân luật. Bọn da đen đã đú đởn khắp cơ quan lập pháp, đám ngoại lai tham lam lăm chĩnh quyền đã làm nát bét chính sự, bao tư nhân đã làm giàu bằng cách ăn cắp công quỹ. Bang Georgia bất lực bị giày xéo, lạm dụng, chà đạp xuống đất đen. Nhưng giờ đây, bất chấp tất cả những cái đó, Georgia lại làm chủ vận mệnh của mình nhờ những nỗ lực của nhân dân mình.

Sự đổ nhào đột ngột của đảng Cộng Hòa không phải là đem lại niềm vui cho tất cả mọi người. Hàng ngũ Scallawag, Bị Thảm và Cộng Hòa rúng rời khiếp đảm. Các gia đình Gelert và Hundon hiển nhiên là đã biết tin Bullock bỏ trốn trước khi việc từ chức của ông ta được công bố, đột ngột rời thành phố, rơi tõm vào vực quên lãng mà từ đó chúng đã ngoi ngóp lên. Những tên Scallawag và Bị Thảm khác còn ở lại thì hoang mang sợ hãi và lượn lờ tụ tập, trấn an lẫn nhau, tên nào tên nấy đều bản khoản không biết cuộc điều tra của cơ quan lập pháp sẽ đưa ra ánh sáng

những gì liên quan đến những áp – phe riêng của chúng. Giờ đây, chúng không ngược ngạo nữa mà bàng hoàng, sững sờ, lo sợ, và đám phụ nữ đến chơi nhà Scarlett thì cứ lải nhải hoài:

- Nhưng nào ai ngờ tình thế lại xoay ra thế này? Bọn tôi cứ tưởng ông thống đốc có thể lực lắm. Cứ tưởng ông ấy chắc chắn mãi mãi ở đây. Cứ tưởng...

Scarlett cũng sững sờ trước xoay chuyển của tình hình mặc dầu đã được Rhett báo trước chiều hướng tương lai. Không phải nàng lấy làm tiếc là Bullock đã ra đi và đảng Dân Chủ đã trở lại chính quyền. Nàng cũng cảm thấy sung sướng ghê gớm được thấy, cuối cùng, cái ách Yankee đã được hất tung, tuy nói ra chắc chẳng ai tin. Nàng nhớ lại rõ mồn một những vật lộn của mình trong thời kỳ đầu Tái Thiết, những đận nơm nớp lo bọn lính và Bị Thảm tịch thu cả tiền bạc lẫn tài sản. Nàng nhớ lại nỗi bất lực của mình, rồi nỗi hoảng hốt do thấy mình bất lực và căm thù bọn Yankee đã áp đặt cái hệ thống tàn tệ ấy lên miền Nam. Và nàng không bao giờ nguôi căm thù chúng. Nhưng rồi khi tìm cách khai thác tận dụng tình hình, cố gắng đạt đến an toàn tuyệt đối, nàng đã đi theo bọn xâm lược. Bất kể ghét chúng đến đâu, nàng vẫn hòa mình với chúng, từ bỏ bạn bè cũ và cách sống cũ. Giờ đây, sự thống trị của bọn xâm lược đã chấm dứt. Nàng đã đặt cược ván bài của mình vào sự tiếp tục tồn tại của chế độ Bullock và nàng đã thua.

Mùa Giáng Sinh năm 1871 ấy, mùa Giáng Sinh sung sướng nhất của bang Georgia trong hơn mười năm qua, nhìn ra xung quanh, Scarlett cảm thấy lo lắng không yên. Nàng không thể không thấy rằng Rhett, xưa bị khinh ghét nhất ở Atlanta, nay trở thành một trong những người được yêu mến nhất vì chàng đã công khai thành khẩn từ bỏ lập trường Cộng Hòa tà đạo và cống hiến thời gian và tiền bạc, công sức và tâm huyết vào công cuộc tranh đấu khôi phục lại Georgia. Mỗi khi chàng cưỡi ngựa dọc theo các phố, miệng mỉm cười, tay ngả mũ, với Bonnie vắt vẻo như cái bọc nhỏ màu xanh phía trước yên, mọi người đều mỉm cười đáp lại, nồng nhiệt bắt chuyện và trù mến nhìn con bé. Trong khi nàng, Scarlett đây...

CHƯƠNG LIX

hông nghi ngờ gì nữa, ai nấy đều thấy rõ là Bonnie càng trở nên ngoan cố và cần có một bàn tay uốn nắn kiên quyết, song vì mọi người đều cưng chiều nó, nên không ai đủ can đảm để áp dụng biện pháp cứng rắn cần thiết. Nó bắt đầu bứt khỏi mọi cương tỏa trong những tháng đi chơi với cha nó. Hồi cùng với Rhett ở New Orleans và Charleston, nó đã được phép tha hồ thức khuya và thường ngủ trong tay chàng trong rạp hát, tiệm ăn và bên bàn đánh bài. Sau chuyến đó, muốn bắt nó về giường ngủ cùng lúc với cô bé Ella để bảo thì không có cách nào ngoài vũ lực. Trong thời gian mang nó đi theo, Rhett đã để nó mặt bất kỳ chiếc áo nào nó ưng và từ dạo đó, hễ Mammy định mặc áo vải dệt xộc nổi hoặc tạp dề cho nó, thay vì áo vải mỏng màu xanh có cổ đặng ten, là nó đập mình đập mấy cái gắt âm ỉ.

Dường như không có cách nào phục hồi lại khuôn phép đã để buông lỏng trong thời gian con bé vắng nhà, rồi trong thời gian Scarlett ốm và về ấp Tara. Khi Bonnie lớn lên, Scarlett cố gắng khẹp nó vào kỷ luật, cố gắng giữ cho nó khỏi quá ương bướng, quá hư vì được nuông chiều; nhưng chẳng ăn thua gì mấy. Rhett bao giờ cũng đứng về phe con bé, bất kể những ý muốn của nó rồ dại đến đâu hoặc ứng xử của nó quá quái như thế nào. Chàng khuyến khích nó trò chuyện và đối xử với nó như một người lớn, lắng nghe ý kiến của nó với vẻ nghiêm túc và làm như lấy đó làm kim chỉ nam. Kết quả là Bonnie ngất lời người lớn bất cứ lúc nào nó thích, nói ngược lại và "chỉnh" cả cha nó. Rhett chỉ cười và không cho phép Scarlett cảnh cáo bằng cách phát vào tay nó.

"Nếu nó không xinh xẻo, đáng yêu thế thì quả là không thể chịu nổi", Scarlett buồn rầu nghĩ thầm, nhận ra rằng con gái mình bướng bỉnh chẳng kém gì mình. "Nó rất yêu Rhett, nếu anh ta muốn, anh ta có thể làm cho nó ngoan ngoãn được".

Nhưng Rhett không hề tỏ ra muốn dạy dỗ uốn nắn Bonnie. Bất cứ cái gì nó làm đều là phải và giá nó có muốn lấy mặt trăng cũng xong ngay nếu chàng có thể với tay ngắt cho nó. Chàng tự hào không bờ bến về vẻ đẹp của nó. Chàng yêu cái kiểu xác xược của nó, tính vui vẻ hồn nhiên của nó, cái cách ngộ nghĩnh, dễ thương nó dùng để bộc lộ tình yêu đối với chàng. Mặc dầu có những thói ngang ngạnh do được nuông chiều; nó vẫn là một đứa bé đáng yêu, đến nỗi chàng không nỡ cấm đoán gò bó nó.

Chàng là vị thần của nó, là trung tâm cái thế giới bé nhỏ của nó, và điều đó đối với chàng là quý giá vô ngần, chàng không dám phạm đến bằng những lời quở mắng.

Bonnie bám theo chàng như cái bóng. Nó đánh thức chàng trước giờ chàng muốn dậy, đến bữa ngồi bên cạnh chàng và hai cha con thay phiên ăn lẫn đĩa của nhau; vắt vẻo trước mặt chàng trên lưng ngựa; không cho phép ai ngoài Rhett cởi quần áo cho nó và đặt nó ngủ trong chiếc giường con cạnh giường chàng.

Scarlett vừa thích thú vừa xúc động thấy con gái mình chỉ huy cha nó với bàn tay sắt. Ai có thể ngờ Rhett, hơn ai hết, lại coi trọng vai trò làm cha như thế? Nhưng đôi khi, lòng ghen tỵ như một mũi tên xuyên vào tim Scarlett vì Bonnie mới bốn tuổi đã hiểu Rhett hơn nàng và biết điều khiến chàng tới mức nàng chưa bao giờ làm được.

Khi Bonnie lên bốn, Mammy bắt đầu lau bầu là con gái "mà nị, ngồi rạng chân trên lưng ngựa trước mặt cha để váy bay tốc nên thì thật không ra sao". Rhett chăm chú lắng nghe nhận xét đó như đối với mọi ý kiến của Mammy về việc dạy dỗ con gái cho phải phép. Kết quả là có thêm một chú ngựa con nòi Shetland màu nâu pha trắng, bờm và đuôi dài mượt, với một chiếc yên ngồi nghiêng nhỏ xíu nạm bạc. Trên danh nghĩa, con ngựa được dành cho cả ba đứa trẻ, và Rhett cũng mua một cái yên khác cho Wade nữa. nhưng Wade thích con chó St. Bernard hơn gấp ngàn lần, còn Ella thì sợ mọi thú vật. Cho nên con ngựa con trở thành của riêng Bonnie và được đặt tên là "Cậu Butler". Vết gợn duy nhất trong niềm vui sở hữu của Bonnie là nó chưa được ngồi dạng chân sang hai bên như cha nó, nhưng sau khi nghe Rhett giải thích là ngồi kiểu nữ kỵ sĩ khó hơn nhiều, nó thấy xuôi tai và mau chóng biết cưỡi. Thấy nó ngồi vững vàng và cầm cương chắc chắn, Rhett vô cùng hạnh diện.

- Các vị cứ chờ đến lúc nó đủ lớn để đi săn mà coi, chàng huênh hoang. Sẽ chẳng có ai bằng nó đâu. Lúc đó, tôi sẽ đưa nó đi Virginia. Đấy mới là đất săn thật sự. Và đến Kentucky, nơi người ta biết đánh giá những kỵ sĩ cừ.

Khi tính đến chuyện may y phục cưỡi ngựa cho Bonnie, như mọi khi, quyền lựa chọn lại thuộc về nó và như mọi khi, nó lại

chọn màu xanh lơ.

- Nhưng cưng ơi, đừng chọn thứ nhung xanh ấy! Thứ nhung xanh chỉ hợp với áo dạ hội cho mẹ thôi, Scarlett vừa nói vừa cười. Các cô bé thì mặc hàng len đen cơ.

Thấy đôi lông mày đen nhỏ xíu cau lại, nàng kêu lên:

- Vì lòng kính Chúa, Rhett, anh hãy giải thích cho con hiểu là mặc thế không hợp và dễ bẩn như thế nào.

- Ô, cứ để cho con mặc đồ nhung xanh. Nếu nó bẩn, ta lại may cho nó bộ khác, Rhett thoải mái nói.

Thế là Bonnie có bộ đồ nhung xanh với một chiếc váy rủ xuống mạn sườn con ngựa và một chiếc mũ đen cắm một chiếc lông đỏ vì những chuyện cô Melly kể về chiếc lông cắm trên mũ Jeb Stuart đã hấp dẫn trí tưởng tượng của nó. Vào những ngày trời trong sáng, người ta thường thấy hai cha con rong ruổi theo phố Cây đào, Rhett ghìm cương con ngựa ô to lớn của mình cho vừa khớp với nhịp bước của con ngựa con béo ục ịch. Đôi khi, họ phóng nước đại trên những con đường yên tĩnh ở ngoại vi thành phố, làm gà, chó và trẻ con chạy toán loạn, Bonnie vung roi quát "cậu Butler", những lọn tóc xoắn tít bay tung, còn Rhett thì kim riết ngựa thật chắc tay để nó tưởng là "cậu Butler" thắng cuộc.

Khi đã yên trí là nó có thể ngồi vững vàng trên yên ngựa, nắm chắc dây cương và hoàn toàn không hề biết sợ là gì, Rhett quyết định đã đến lúc luyện cho nó làm những bước nhảy thấp vừa tầm bốn cái chân ngắn của "cậu Butler". Nhằm mục đích đó, chàng dựng một tấm rào ở sân sau và thuê Wash, một đứa cháu nhỏ của bác Peter, hai mươi lăm xu mỗi ngày để dạy "cậu Butler" nhảy. Bắt đầu từ một thanh ngang cách mặt đất năm phân rồi tăng dần lên ba tấc. Cách sắp đặt này vấp phải sự bất đồng tình của ba kẻ hữu quan sát nhất : Wash, "cậu Butler" và Bonnie. Wash vốn sợ ngựa và chỉ có món tiền công hậu hĩnh mới khiến nó bắt con ngựa bướng bỉnh nhảy qua thanh chắn hàng mấy chục lần một ngày; "Cậu Butler" có thể bình tĩnh chịu đựng cô chủ bé nhỏ kéo đuôi và kiểm tra móng suốt ngày, nhưng lại cảm thấy Đấng Tạo Hóa của loài ngựa con phú cho nó tấm thân béo tròn không phải là để nhảy qua thanh chắn; Bonnie, vốn không thể chịu được bất kỳ ai khác ngồi trên lưng con ngựa của mình,

cứ giậm chân giậm tay sốt ruột trong khi "cậu Butler" học bài.

Cuối cùng, khi Rhett xác định chắc chắn rằng chú ngựa con đã thuần thục để giao Bonnie trên lưng nó, sự phấn khởi của cô bé thật không còn bờ bến nào. Bonnie nhảy cú nhảy đầu tiên rất thành công và từ đó, những cuộc cưỡi ngựa đi chơi với cha không còn gì hấp dẫn đối với nó nữa. Scarlett không thể nhìn cười trước vẻ tự hào và phấn khởi của hai cha con. Tuy nhiên, nàng nghĩ, một khi trò này thành quen, không còn mới mẻ nữa, Bonnie sẽ quay sang trò khác và hàng xóm láng giềng sẽ được yên thân một chút. Nhưng tiết mục này không hề nhạt đi. Từ chỗ lùm cây ở đầu đàng kia sân sau đến tấm rào, đã thành một vệt đường đầy dấu vó ngựa, và sáng nào mảnh sân cũng vang lên những tiếng hò la đầy phấn khích. Cụ cố Merriwether, từng tham gia cuộc chinh phạt vào năm 1848, bảo những tiếng la đó nghe giống hệt tiếng la của một tên Apache sau khi lột được mảnh da đầu kẻ địch.

Sau tuần đầu, Bonnie xin nâng thanh chắn lên cách mặt đất năm mươi phân.

- Khi nào con lên sáu đã, Rhett nói. Lúc ấy, con sẽ đủ lớn để nhảy cao hơn và ba sẽ mua cho con một con ngựa to hơn. Chân "Cậu Butler" không đủ dài.

- Đủ đấy. Con đã nhảy qua bụi hồng của cô Melly, mà bụi hồng thì cao ơ là cao.

- Không, con phải chờ đã, lần đầu tiên Rhett tỏ ra cương quyết, nhưng thái độ cương quyết đó mềm dần trước những cơn giận dỗi và mè nheo không dứt của con bé.

- Ô, thôi được, một buổi sáng chàng cười xòa và nâng thanh chắn mỏng mảnh màu trắng lên cao hơn. Nếu con ngã thì đừng có khóc và trách ba đấy.

- Má! Bonnie gọi to, ngẩng đầu về phía phòng ngủ của Scarlett. Má ơi! Nhìn con này! Ba bảo con nhảy được.

Scarlett đang chải đầu, bèn ra cửa sổ, cúi xuống mỉm cười với cái bóng dáng bé bỏng mừng quỳnh, nom thật nhỏ nhắn trong bộ đồ xanh lem luốc.

"Đúng là phải may cho nó bộ đồ khác", nàng nghĩ thầm. "Mặc

dù có trời biết mình sẽ phải làm thế nào để dỗ nó bỏ bộ đồ bẩn thỉu này".

- Má! Nhìn này!

- Má nhìn đây, cưng ạ. Scarlett mỉm cười nói.

Lúc Rhett bế con bé đặt lên lưng ngựa, Scarlett thấy trào lên một niềm tự hào khi thấy nó ngồi lưng rất thẳng, đầu rất cao ngạo nghễ và nàng kêu lên :

- Con xinh quá, kho báu của má!

- Má cũng thế, Bonnie rộng lượng nói.

Và thúc gót vào sườn "Cậu Butler", nó phóng qua sân về phía lùm cây.

- Má, nhìn ta băng qua cái này! Nó vừa nói vừa vung roi.

Nhìn ta băng qua cái này.

Ký ức rung một tiếng chuông xa xăm trong tâm trí Scarlett, có cái gì gở trong mấy tiếng ấy. Đó là gì nhỉ? Tại sao nàng không thể nhớ ra? Nàng nhìn theo đứa con gái nhỏ của mình, tư thế thoải mái nhẹ nhàng trên con ngựa con đang phóng nhau và cau trán lại khi một luồng ớn lạnh vụt xói qua ngực nàng. Bonnie tiếp tục lao tới, những lọn tóc đen nhảy nhót, đôi mắt xanh rực cháy.

"Y hết mắt ba", Scarlett nghĩ thầm. "Những con mắt xanh của người Ireland. Nó giống ba đủ mọi đàng".

Và, cũng với ý nghĩ về ông Gerald, điều nàng đang lục lọi tìm trong ký ức vụt trở lại, trở lại như tia chớp mùa hạ sáng lòa đến thót tim, thoát cái bao trùm cả một vùng nông thôn trong ánh sáng siêu phàm. Nàng tưởng như nghe thấy một giọng Ireland nghêu ngao hát, nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập phóng lên đồi cỏ ở ấp Tara, nghe thấy một giọng táo tợn, y hết giọng con gái nàng : "Ellen, nhìn ta băng quá cái này!".

- Không! Nàng thét lên. Không! Ôi, Bonnie, dừng lại!

Đang lúc nàng cúi mình qua thành cửa sổ, tám rào gỗ xập gãy đánh rầm, nghe rợn người, rồi tiếng kêu lạc cả giọng của Rhett vang lên. Trên mặt đất, một mớ hỗn độn nhung xanh với vó ngựa chới với. Rồi "Cậu Butler" lồm cồm đứng dậy và lóc cóc chạy

đi với chiếc yên không người.

Vào cái đêm thứ ba sau khi Bonnie chết, Mammy chậm chạp lạch bạch bước lên những bậc cửa nhà bếp của Melanie. Bà vận toàn đồ đen, từ đôi giày đàn ông rách mũi để thò ngón chân cho đến chiếc khăn trùm đầu. Đôi mắt già nhòa nhoẹt của bà vằn tia máu, đỏ ngầu ở vành và mỗi đường nét trên cái thân hình người miền núi của bà là một tiếng kêu đau. Mặt bà dúm dỏ, ngơ ngác buồn như một con khỉ già, nhưng vẻ quyết tâm lộ rõ ở đôi môi mím lại.

Bà nói vài lời dịu dàng với Dilcey và Dilcey thân ái gật đầu, như thể một hòa ước ngầm đã chấm dứt mối thù hận cũ giữa họ. Dilcey đặt những đĩa thức ăn đang cầm trên tay xuống và lặng lẽ đi qua phòng để thực phẩm đến phòng ăn. Một phút sau, Melanie đã ở trong bếp, chiếc khăn ăn cầm ở tay, vẻ mặt lo lắng.

- Cô *Xcarnét* vẫn vững vàng chịu *đặng* như mọi khi, Mammy mệt mỏi nói. Tuy không định quấy rầy bữa ăn của cô, cô *Meni* ạ. Tui có thể đợi cô ăn xong để nói mấy cô *dững* điều đương *nằm* tui *no* nghĩ.

- Ăn thì vội gì, lúc nào chả được, Melanie nói. Dilcey, dọn nốt bữa đi. Mammy, u lại đây với em. Mammy lạch bạch đi theo nàng dọc hành lang, qua cửa phòng ăn, nơi Ashley đang ngồi ở đầu bàn với Beau bên cạnh và hai đứa con của Scarlett đối diện khua thìa xúp kê lạnh canh. Giọng Wade và Ella vui vẻ vang vang trong phòng. Đối với chúng, sang chơi nhà cô Melly lâu thế này cũng tự như cuộc picnic vậy. Cô Melly bao giờ cũng ân cần và lúc này lại càng đặc biệt ân cần. Cái chết của đứa em gái chẳng làm chúng tổn thương gì mấy. Bonnie đã ngã ngựa chết tươi, má đã khóc ròng bao nhiêu lâu và cô Melly đã đưa chúng về nhà cô để chơi với Beau ở sân sau và chúng muốn ăn bánh ga tô lúc nào cũng có ngay.

Melanie đi trước, dẫn Mammy vào phòng khách nhỏ với bốn bức tường đầy giá sách, đóng cửa lại và ra hiệu cho Mammy ngồi xuống chiếc sofa.

- Em sẽ sang bên ấy ngay sau khi ăn tối xong, nàng nói. Bây giờ, bà cụ thân sinh ra thuyền trưởng Butler đã đến, em chắc đám tang sẽ cử hành vào sáng mai.

- Đám tang! Chính xế đó, Mammy nói. Cô *Meni*, cả bọn tui đương cùng đường và tui sang cầu cứu cô đây. Thật *nà* một gánh nặng mệt mỏi, chả có gì khác, *cưng ả, dành *nà* xế*, một gánh nặng mệt mỏi.

- Phải chăng cô Scarlett đã quy ngã? Melanie lo lắng hỏi. Em hầu như không gặp cô ấy từ khi Bonnie... Cô ấy không rời khỏi phòng mình, còn thuyền trưởng Butler thì vắng nhà suốt và...

Bộ mặt đen bóng của Mammy bỗng giàn giụa nước mắt. Melanie ngồi xuống cạnh bà, vỗ vỗ vào cánh tay bà. Một lát sau, Mammy kéo vạt váy lên lau nước mắt.

- Cô phải sang *rúp* bọn tui, cô *Meni* ả. Tui đã *nằm* hết sức mà chả ăn thua gì.

- Cô Scarlett...

Mammy rướn thẳng người lên.

- Cô *Meni*, cô biết rõ cô Scarlett chả kém gì tôi. Thượng đế nhân từ đã phú cho cô bé ấy sức mạnh để chịu đựng. Chuyện này có *nằm* cô ý tan nát *nòng* *dưng* cô ý vẫn đủ sức chịu đựng. Tôi sang đây là vì chuyện cậu Rhett cơ.

- Em rất muốn gặp cậu ấy, nhưng những lúc em ở bên đó thì cậu ấy hoặc xuống phố, hoặc đóng kín cửa buồng với... Còn Scarlett thì như cái bóng ma, cậu rằng không nói... Nói đi, nhanh lên Mammy. U biết là em sẽ làm hết sức mình khi cần đến.

Mammy lấy mu bàn tay quét mũi.

- Tui nói là cô Scarlett có thể chịu đựng mọi cái Thượng Đế giáng xuống bởi chừng cô ý đã nếm đủ mùi, cơ mà cậu Rhett... cô *Meni* ả, cậu ấy chưa bao giờ phải chịu đựng cái gì cậu ấy không muốn chịu đựng. Chính vì *chuyện* cậu Rhett mà tui sang đây.

-Nhưng...

- Cô *Meni*, cô phải sang nhà *mấy* tui, ngay tối nay, giọng Mammy có một cái gì thật khẩn cấp. Có thể cậu Rhett nghe cô cũng nên. Cậu ấy bao giờ cũng rất coi trọng ý kiến cô.

- Ôi, Mammy, có chuyện gì vậy? U định nói gì?

Mammy vươn vai.

- Cô *Meni* ạ, cậu *Rhett* đã... mất trí rồi. Cậu ấy không chịu để bọn tui mang em bé đi.

- Mất trí ư?Ồ, Mammy, không đâu!

- Tui không nói dối đâu. Thật sự *nà dư xế*, có Chúa chứng giám. Cậu ý sẽ không để bọn tui chôn cô bé ý. Chính mồm cậu ý bảo tui *xế*, cách đây chưa đầy một tiếng đồng hồ.

- Nhưng cậu ấy không thể... cậu ấy không...

- Bởi *xế* tui mới bảo *nà* cậu ấy mất trí.

- Nhưng tại sao...

- Cô *Meni*, để tui kể đầu đuôi cho cô nghe. Nhẽ ra tui không được nói *mấy* ai dựng cô *nà* người trong gia đình, cô *nà* người duy nhất tui có thể kể. Tui xin kể ngọn ngành cho cô nghe, cô *bết* cậu ấy yêu quý cô bé ý *dư xế* nào đấy. Tui chưa từng thấy người đàn ông nào, bất kể trắng đen, yêu con đến *xế*. Tưởng *dư* cậu ý phát điên ngay lập tức khi ông bác sĩ *Meade* nói *nà* cô bé bị gãy cổ. Cậu ý vớ nấy khẩu súng, chạy ngay ra bắn chết tươi con ngựa con tội nghiệp và *nay* Chúa, tui ngỡ cậu ý sắp bắn luôn cả mình. Tui cứ cuống nên không *bết* xoay sở ra sao với cô *Xcarnét* bất tỉnh nhân sự, và tất cả hàng xống *náng* giềng ra vào đây nhà, và cậu *Rhett* *dư* điên *dư* dại, một mực ôm chặt cô bé, thậm chí không để cho tui rửa bộ mặt xinh xẻo đã bị sỏi *nằm* sút sẹo. Và khi cô *Scarlett* tỉnh *nại*, tui nghĩ, đội ơn Chúa, bây giờ hai người có thể an ủi *nần* nhau.

Nước mắt lại tuôn lũ chã, nhưng lần này, thậm chí Mammy không buồn lau.

- *Dung* mà vừa tỉnh lại, cô ý *niền* vào phòng cậu *Rhett* đang ngồi ôm *Bonnie*, mà rằng: "Trả con tôi đây, anh đã giết nó".

- Ôi, không! Sao chị ấy lại có thể nói thế được?

- Phải, cô ấy nói thế đó. Cô ấy bảo: "Anh đã giết nó". Và tui thương cậu *Rhett* đến nỗi tui òa lên khóc vì nom cậu như con chó bị đánh đòn. Và tui bảo "Đưa em bé cho u già của nó. Tui không có chịu để xảy ra những hành vi như thế trên thi hài em bé của tui đâu". Và tui bế thốc con bé khỏi tay cậu ý mang nó về buồng trẻ và rửa mặt cho nó. Tui nghe thấy hai người nói chuyện và

những điều họ nói làm tôi đông cả máu lại. Cô Scarlett gọi cậu Rhett là tên sát nhân vì đã để Bonnie nhảy cao đến thế, còn cậu ấy thì bảo cô Scarlett chẳng bao giờ dòm ngó đến Bonnie cũng như các con khác của cô...

- Thôi, Mammy! Đừng kể gì thêm nữa. U kể với em những điều đó, thật không nên! Melanie kêu lên, cố xua đuổi khỏi tâm trí cái hình ảnh do những lời của Mammy gợi lên.

- Tui biết tui không có phận sự kể cho cô nghe, nhưng lòng tui quá ư đầy, chẳng còn biết điều gì nên nói ra. Thế rồi, cậu ấy tự mình mang Bonnie đến nhà thầy đám ma, rồi lại đem về, đặt vào giường của nó trong phòng cậu. Và khi cô Scarlett bảo phải đặt vào áo quan trong phòng khách, tôi ngỡ cậu Rhett sắp đánh cô ấy. Cậu nói lạnh như băng: "Chỗ của nó là ở trong buồng tôi". Và cậu chạy sang tôi bảo: "Mammy, u phải liệu sao để nó vẫn nằm ở đây cho đến khi tôi về". Rồi cậu ý lên ngựa ra khỏi nhà đi suốt đến khoảng mặt trời lặn. Khi cậu ấy về nhà, tôi thấy là cậu ấy đã uống đầy rượu, nhưng vẫn tỉnh táo như mọi khi. Cậu ấy sộc sộc vào nhà, không buồn nói mấy cô Scarlett hay bà Pitty hay bất kỳ ai trong số phụ nữ đến thăm, mà lao thẳng lên gác, mở tung cửa buồng, rồi quát âm lên gọi tôi. Khi tôi ba chân bốn cẳng chạy đến, cậu ấy đang đứng cạnh cái giường và trong buồng tối đến nỗi gần như không trông thấy cậu ấy vì các cửa sổ đều đóng. Và cậu ấy bảo tôi rất chi là dữ dằn. "Mở cửa sổ ra. Trong này tối om". Và tôi mở toang ra, rồi cậu ấy nhìn tôi và lạy Chúa, cô Meni, đầu gối tôi muốn rụng xuống vì nom cậu ấy là lạ. Rồi cậu ấy bảo: "Mang đèn nến đến đây. Mang thật nhiều đèn nến đến đây. Và đừng để tắt lúc nào đấy. Đừng có đóng cửa sổ hay hạ rèm gì cả. Các người không biết cô Bonnie sợ tối hay sao?"

Cặp mắt kính hã của Melanie bắt gặp cái nhìn của Mammy và Mammy gật đầu nã nẽ.

- Cậu ấy bảo thế đó: "Cô Bonnie sợ bóng tối".

Bà già rùng mình.

- Khi tui mang đến cho cậu ấy một tá nến, cậu bảo: "Đi ra!" Rồi khóa cửa lại, ngồi trong ấy với con bé, thậm chí không mở cả cho cô Scarlett khi cô ý đập cửa gào nên mấy câu. Và cứ thế suốt hai hôm nay, cậu không muốn nhắc gì đến đám tang, cứ sáng ra là

khóa trái cửa, nhảy lên ngựa, xuống phố; đến lúc lặn mặt trời trở về say khướt và lại vào buồng khóa trái cửa, chẳng ăn uống ngủ nghe gì cả. Và bây giờ bà cụ Butler thân sinh ra cậu từ *Cha'ston* đến để đưa đám, cả cô Suellen, mấy cậu Will từ ấp Tara đến, cơ mà cậu Rhett chẳng nói *mấy* ai sất. Ôi, cô *Meni*, thật kinh khủng! Mà sắp tới sẽ còn tệ hơn nữa, thiên hạ sẽ bàn tán dị nghị.

Mammy ngừng lại, lấy tay quệt mũi lần nữa và nói tiếp :

- Thế rồi tôi nay, cô Scarlett đuổi kịp cậu ở hành lang trên gác và cùng vào buồng với cậu và cô bảo : "Đám tang đã định vào sáng mai". Và cậu bảo : "Cô làm thế thì mai tôi giết cô."

- Ôi, đúng là cậu ấy mất trí thật rồi.

- Vâng. Thế rồi hai người nói chuyện xầm xì tui không nghe được hết, chỉ thấy cậu lại nói về Bonnie sợ bóng tối, mà dưới mồm rất chi là tối. Một lát sau, cô Scarlett bảo : "Anh đỡ chúng như thế mới hay ho chứ, sau khi đã giết nó để thỏa mãn lòng tự hào của mình". Và cậu bảo : "Cô không còn chút từ tâm nào sao?" Và cô bảo : "Không. Mà tôi cũng chẳng còn con cái gì nữa. Và tôi quá ớn cái cách ứng xử của anh từ khi Bonnie bị giết. Anh gây tai tiếng khắp thành phố. Anh say rượu liên miên và nếu anh tưởng tôi không biết ngày ngày anh ở đâu thì anh quả là ngu. Tôi biết thừa anh xuống nhà cái mụ ấy, mụ Belle Watling"

- Ô, Mammy, không có lẽ!

- Đúng vậy. Cô ấy nói thế đó... Mà nó là sự thật, cô *Meni* ạ. Có ối chuyện cánh Nigger biết nhanh hơn dân da trắng và tui biết đấy chính là nơi cậu ấy tìm đến, cơ mà tui không nói gì hết. Và cậu ấy cũng không chối. Cậu bảo: "Phải, tui đã đến đấy, cô không phải làm âm lên, vì cô có coi chuyện ấy ra cái quái gì đâu. Nhà thổ là một bến nương nấu sau cái nhà địa ngục này. Và Belle là người có trái tim nhân hậu bậc nhất trên đời này. Cô ấy không nói vào mặt tôi là tôi đã giết con gái tôi."

- Ôi, Melanie kêu lên, nhói đến tận tim.

Cuộc đời nàng quá dễ chịu, quá yên ổn, đầy những điều tử tế, xung quanh toàn những người quý mến ưu ái, thành thử những gì Mammy vừa kể gần như không sao hiểu nổi hoặc không thể tin được đối với nàng. Tuy nhiên, một hồi ức len vào tâm trí

ngàng, một hình ảnh mà nàng vội gạt ra khỏi đầu như gạt cái ý nghĩ về sự lừa dối của một người khác. Cái hôm Rhett gục đầu khóc trên đầu gối nàng, chàng đã nhắc đến Belle Watling. Nhưng chàng yêu Scarlett. Hôm ấy, nàng không thể làm. Và dĩ nhiên là Scarlett yêu chàng. Có chuyện gì xảy ra giữa hai người? Làm sao vợ chồng lại có thể chém nhau tới tả bằng những lưỡi dao sắc như thế?

Mammy nặng nề tiếp tục câu chuyện.

- Sau một lát, cô Scarlett ra khỏi phòng, mặt tái nhợt như người chết rồi, nhưng miệng mím lại. Thấy tui đứng đấy, cô bảo : "Ngày mai đưa đám, Mammy ạ!". Và đi qua tui như một bóng ma. Thế rồi tim tui chao đảo, vì cô Scarlett đã nói gì là làm vậy. Mà cậu Rhett cũng thế, đã nói là làm. Cậu đã bảo nếu cô Scarlett làm thế cậu sẽ giết cô. Tui thật quần trí, cô *Meni* ạ, vì tui có một điều đề nặng lên lương tâm. Cô *Meni* ạ, chính tui đã làm bé Bonnie sợ bóng tối.

- Ô, nhưng Mammy, chuyện đó không quan trọng gì... bây giờ thì chả quan trọng gì nữa.

- Có, có đấy. Mọi sự rắc rối là ở đấy. Tui chột nghĩ mình nên nói cậu với cậu Rhett vì nó cắt rút lương tâm tui, dù cớ ấy có giết tui cũng cam. Thế là tôi lén qua cửa thật nhanh trước khi cậu ấy kịp khóa lại, và tôi bảo : "Cậu Rhett, tui đến thú tội đây". Cậu quay phắt lại tui như một người điên và nói : "Đi ra!". Lạy Chúa, tui chưa bao giờ sợ đến thế! Nhưng tui nói : "Xin cậu Rhett để tui nói cậu nghe. Không nói ra được thì tui chết mất. Chính tui đã làm em bé sợ bóng tối." Thế rồi, cô *Meni* ạ, tui cúi đầu xuống, chờ cậu ấy đánh tui. Nhưng cậu ấy không nói gì. Tui lại nói : "Thực bụng, tui không ác ý gì. Cơ mà, cậu Rhett ạ, em bé rất liều lĩnh, chả sợ gì cả; bao giờ cũng lén ra khỏi giường sau khi mọi người đi ngủ và cứ chân không chạy khắp nhà, tôi lấy thế làm bản khoán vì tôi sợ em bé vấp ngã hay đâm vào đâu thì khốn. Cho nên tôi bảo em là có ma và ngoáo ộp rình trong bóng tối. Thế là... cô *Meni*, cô biết cậu ấy làm gì không? Mặt cậu ấy dịu dàng hẳn lại, cậu đến bên tui, đặt cánh tay lên tui. Đấy là lần đầu tiên cậu ấy làm thế. Và cậu bảo : "Em bé rất dũng cảm, phải không? Trừ bóng tối, em bé chẳng sợ gì". Và tui òa khóc, cậu bảo : "Thôi nào, Mammy" và vỗ vỗ vào vai tui : "Thôi, Mammy, u đừng khóc âm lên thế. Tui lấy

làm mừng là u đã nói với tui. Tui biết u yêu bé Bonnie, và vì u yêu em nên cái đó không đáng kể. Chỉ cái chửa ở trong tim mới là đáng kể". Vậy đó, tui như được an ủi và đánh bạo hỏi: "Cậu Rhett, thế còn đám tang?" Cậu bèn quay sang tôi nhưng một người hóa dại, mắt lòng xòng xọc và cậu bảo: "Lạy Chúa, tui tưởng u hiểu, mặc dù không ai khác hiểu! Chả nhẽ u lại nghĩ tui chịu để người ta đem chôn con tui vào bóng tối mà nó rất sợ? Ngay lúc này, tui vẫn nghe thấy nó kêu thét như thế nào khi nó thức giấc trong bóng tối. Tui không cho phép người ta làm nó sợ đâu." Cô Meni ạ, bây giờ thì tôi biết là cậu ấy đã mất trí. Cậu ấy say, cậu ấy cần phải ngủ và ăn một chút gì, cơ mà không phải chỉ có thế. Cậu ấy điên hẳn rồi. Cậu đẩy tui ra khỏi cửa và bảo: "Cút khỏi đây!". Tui xuống cầu thang và nghĩ mông lung, cậu ấy bảo không đưa đám gì hết, còn cô Scarlett thì bảo sáng mai đưa và cậu ấy bảo sẽ bắn cô. Và tất cả họ hàng bà con trong nhà, tất cả hàng xóm láng giềng đã bàn tán xôn xao như một đàn gà mái cục ta cục tác. Tui mới nghĩ đến cô, cô Meni ạ. Cô phải sang *rúp* bọn tui.

- Ôi, Mammy, em không thể nhảy vào can thiệp được.

- Nếu cô không thể thì ai có thể?

- Nhưng em có thể làm gì, Mammy?

- Cô Meni, tui không biết. Nhưng cô có thể làm một cái gì. Cô có thể nói chuyện với cậu Rhett và có khi cậu ấy nghe cô cũng nên. Cậu ấy quý cô lắm, cô Meni ạ. Có thể cô không biết, nhưng quả là thế đó. Tui đã nghe thấy cậu nói đi nói lại hoài rằng cô là đại phu nhân duy nhất cậu ấy từng biết.

- Nhưng...

Melanie đứng dậy, bối rối. Nghĩ đến chuyện mặt đối mặt với Rhett, lòng nàng đã nao núng. Nàng lạnh toát người khi hình dung mình phải đấu lý với một người phát điên vì đau khổ như Mammy miêu tả, thấy tim quặn lại khi nghĩ đến lúc phải bước vào căn phòng sáng rực, nơi đặt thi hài con bé mà nàng vô cùng yêu thương. Nàng có thể làm gì đây? Nàng biết nói gì với Rhett để xoa dịu nỗi đau của chàng và thuyết phục được chàng? Nàng đứng phân vân một lúc. Qua cánh cửa đóng, vẳng tiếng cười lạnh lạnh của con trai nàng. Ý nghĩ giả định là nó chết xuyên qua tim nàng như một lưỡi dao lạnh. Giả dụ bé Beau của nàng đang nằm

trên gác, thân hình lạnh cứng, bất động, tiếng cười hân hoan tắt lịm.

- Ôi! Nàng kinh hãi kêu to lên và, trong tưởng tượng nàng, nàng ghì chặt nó vào ngực. Nàng thông cảm tâm trạng của Rhett. Nếu Beau chết, làm sao nàng có thể để người ta mang nó đi, để nó một mình trong bóng tối, trong mưa gió?

- Ôi, tội nghiệp thuyền trưởng Butler! Nàng thôi lên. Em sẽ đến với anh ấy ngay bây giờ.

Nàng rảo bước quay lại phòng ăn, nói vài lời nhỏ nhẹ với Ashley và ghì chặt đứa con trai nhỏ, hôn nồng nàn lên những lọn tóc vàng loăn xoăn làm nó ngạc nhiên.

Nàng ra khỏi nhà không đội mũ, chiếc khăn ăn vẫn nắm chặt trong tay, bước nhanh thoăn thoắt khiến đôi chân già của Mammy vất vả lắm mới theo kịp. Vào đến tiền sảnh nhà Scarlett, nàng khẽ cúi chào đám người tụ tập trong phòng đọc sách, chào bà Pittypat khiếp đảm, bà cụ Butler trang nghiêm, Will và Suellen. Nàng nhanh nhẹn lên gác và Mammy hỗn hển theo sau. Nàng dừng một lát trước cửa phòng Scarlett đóng chặt, nhưng Mammy thì thào : "Đừng cô". Melly bèn đi xuôi hành lang, lúc này chậm bước hơn, và dừng lại trước phòng Rhett. Nàng đứng phân vân một lúc như muốn bỏ chạy. Rồi thu hết nghị lực, như một người lính nhỏ bé lao vào trận chiến đấu, nàng gõ cửa và khẽ gọi : "Thuyền trưởng Butler, xin cho em vào. Melanie đây. Em muốn nhìn mặt Bonnie."

Cửa mở liền. Lùi vào trong bóng tối của hành lang, Mammy trông thấy Rhett to lớn và đen sẫm trên nền sáng rực của ánh nến. Chàng đứng lảo đảo và Mammy ngửi thấy mùi whisky trong hơi thở của chàng. Chàng nhìn Melly một lát rồi nắm tay nàng kéo vào phòng, đóng cửa lại.

Mammy len lén đến một chiếc ghế bên cạnh cửa và mỗi một ngòi phích xuống, thân hình xồ xề của bà tràn cả ra mép ghế. Bà ngồi im không động đậy, lặng lẽ khóc và cầu nguyện. Thi thoảng bà nhấc vạt áo lên lau nước mắt. Mặt dù cố hết sức dỏng tai lên, bà vẫn không nghe rõ lời nào trong buồng, ngoài một tiếng rì rầm nho nhỏ đứt đoạn.

Sau một quãng thời gian tưởng như bất tận, cửa kẹt mở và

Melly lộ mặt ra, tái mét và căng thẳng.

- Mang cho em một bình cà phê, nhanh lên, và mấy ổ bánh sandwich.

Khi tình hình cấp bách, Mammy có thể lanh lẹ như một cô gái mười sáu tuổi uyển chuyển và nổi tò mò muốn vào buồng Rhettt càng thúc bà khẩn trương hơn. Nhưng hy vọng của bà chuyển thành thất vọng, khi Melly chỉ hé cửa một tý và đón lấy chiếc khay. Hồi lâu, Mammy căng tai ra nghe ngóng, nhưng bà chỉ thấy tiếng lách cách thìa, đĩa trạm bạc và chén, đĩa sứ và giọng Melanie nhỏ bật đi. Rồi bà nghe thấy tiếng giường cọt két dưới sức nặng của một thân hình nặng nề gieo xuống, rồi liền đó, tiếng ụp rơi xuống sàn. Một lúc sau, Melanie hiện ra ở khung cửa và mặc dù cố gắng hết sức mình, Mammy vẫn không thể nhìn qua nàng vào trong buồng. Melanie có vẻ mệt mỏi, mi mắt long lanh lệ, nhưng mặt nàng lại thanh thản.

- U đến bảo cô Scarlett là thuyền trưởng Butler hoàn toàn đồng ý cử hành đám tang vào sáng mai, nàng thì thầm.

- Đội ơn Chúa, Mammy thốt lên. Làm thế nào mà...

- Đừng nói to thế. Cậu ấy sắp ngủ. Và Mammy, u bảo cô Scarlett là em cũng sẽ ở đây suốt đêm và u mang cho em ít cà phê. Mang đến đây nhé!

- Đến phòng này?

- Phải, em đã hứa với thuyền trưởng Butler là nếu cậu ấy ngủ, em sẽ ngồi canh Bonnie suốt đêm. Thôi bây giờ, u đến bảo cô Scarlett cho cô ấy khỏi lo nữa.

Mammy nặng nề cất bước đi theo hành lang, làm rung cả sàn gỗ. Trái tim của bà trút được gánh nặng, đang cất lời ca ngợi Chúa : "Halleluja! Hallelujah!". Bà tư lự dừng lại ngoài cửa phòng Scarlett, tâm trí xao động những tình cảm hỗn độn, cả biết ơn lẫn tò mò.

" Mình thật không thể hiểu cô *Meni* làm thế nào. Chắc là thiên thần phù hộ cô ấy. Mình sẽ bảo cô Scarlett về chuyện đám tang ngày mai. Nhưng mình nghĩ nên giấu kín chuyện cô *Meni* ngồi canh em bé. Cô Scarlett chả thích thế tí nào "

CHƯƠNG LX

Thế giới đang có một cái gì đó không ổn, một sai hỏng khủng khiếp, hắc ám nó thấm vào mọi vật như một màn sương dày mù mịt, lén lút bao quanh Scarlett. Cảm giác bất ổn đó còn thấm sâu hơn cả cái chết của Bonnie vì giờ đây nỗi đau không chịu nổi ban đầu đã chuyển thành sự cam chịu chấp nhận tổn thất. Tuy nhiên cái ý thức kỳ quái về tai họa sắp tới ấy vẫn dai dẳng, như thể một cái gì đen xì, tùm lụp đang đứng kề bên vai nàng, như thể đất dưới chân nàng có thể biến thành cát lầy khi dấn bước trên đó.

Trước đây, nàng chưa hề biết đến loại cảm giác khiếp sợ này. Cả đời, tỉnh táo đứng chắc chắn trên lẽ thường, những điều duy nhất khiến nàng sợ là những điều nàng có thể nhìn thấy - tổn hại, đói, nghèo, mất tình yêu của Ashley. Tuy không có đầu óc phân tích, giờ đây nàng vẫn cố phân tích, nhưng cách nào đó, nàng có thể chịu được nỗi bất hạnh này như đã từng chịu đựng những tổn thất ê chề khác. Nàng có sức khỏe, nàng muốn bao nhiêu tiền cũng có và nàng vẫn có Ashley, mặc dầu dạo này, nàng ngày càng ít gặp chàng. Ngay cả sự gò bó nảy sinh giữa hai người từ buổi tiếp tân tệ hại ở nhà Melanie cũng không làm nàng lo vì nàng biết nó sẽ qua đi. Không, giờ đây điều nàng lo sợ không phải là đau đớn hoặc đói hoặc mất tình yêu. Những nỗi lo sợ loại ấy không bao giờ đè bẹp nàng như cái cảm giác bất ổn này - cái nỗi sợ thui chột người nó giống một cách kỳ lạ nỗi kinh hoàng trong cơn ác mộng cũ của nàng, cơn ác mộng trong đó nàng chạy giữa một màn sương dày đặc chuyển động, tim cơ hồ muốn vỡ tung như một đĩa trẻ lạc tìm hoài một nơi nương náu hư ảo.

Nàng nhớ lại Rhett bao giờ cũng có thể dùng tiếng cười để xua tan mọi nỗi sợ của nàng. Nàng nhớ đến niềm an ủi nàng tìm thấy khi ngả đầu vào bộ ngực rộng ngăm đen hay buông mình trong vòng tay chắc nịch của chàng. Và thế là nàng quay về phía chàng và lần đầu tiên sau bao tuần, mắt nàng thực sự nhìn thấy chàng. Sự thay đổi nàng bắt gặp ở chàng làm nàng bàng hoàng. Con người này ắt sẽ không cười hoặc vỗ về an ủi nàng.

Trong khoảng một thời gian nào đó sau khi Bonnie chết, nàng quá giận chàng, quá chìm đắm trong nỗi đau buồn của bản thân

nên cùng lắm cũng chỉ có thể nói năng lịch sự với chàng trước mặt gia nhân, không hơn. Nàng quá bận bịu mừng tượng lại tiếng chân chạy lon ton của Bonnie và tiếng cười như nắc nẻ của nó, nên chẳng bụng dạ đâu mà nghĩ rằng cả chàng cũng có thể đang nhớ đến những kỷ niệm ấy và còn đau đớn hơn cả nàng nữa. Suốt những tuần đó, họ đã gặp nhau giữa những bức tường vô tính cách của một khách sạn, sống dưới cùng một mái nhà, ăn cùng một bàn, nhưng không bao giờ cùng chung ý nghĩ.

Giờ đây, khiếp sợ và cô đơn, nàng những muốn phá tan cái hàng rào ấy nếu có thể, song nàng thấy rằng chàng đang né xa nàng, như thể không muốn nói với nàng bất cứ điều gì sâu kín trong lòng. Giờ đây, cơn giận qua đi, nàng muốn nói với chàng rằng nàng không coi là chàng phải chịu trách nhiệm về cái chết của Bonnie. Nàng muốn ngả vào vòng tay chàng mà khóc mà nói rằng chính nàng cũng rất đỗi tự hào về tài cưỡi ngựa của con bé, cũng rất hay chiều theo những sự vui vãnh của nó. Giờ đây, nàng vẫn sẵn sàng cúi rạp mình thừa nhận rằng nàng đã ném lời kết tội đó vào mặt chàng chỉ vì quá khổ sở, hy vọng giảm nhẹ nỗi đau của mình bằng cách làm chàng đau. Nhưng dường như không có một lúc nào thuận tiện. Chàng nhìn nàng bằng cặp mắt đen thốt thần khiến nàng chẳng có cơ hội nào mà nói. Và những lời xin lỗi, hễ đã hoãn đi hoãn lại, thì ngày càng khó nói và cuối cùng, không thể bày tỏ.

Nàng tự hỏi tại sao lại thế. Rhett là chồng nàng, giữa họ là sợi dây bền chặt gắn bó giữa hai con người đã chung chăn chung gối và đã sinh ra một đứa con yêu để rồi phải thấy đứa con ấy bị mang đi quá sớm vào trong bóng tối vĩnh cửu. Chỉ có trong vòng tay của cha đứa bé ấy, nàng mới tìm được an ủi, trong sự trao đổi những kỷ niệm đau buồn mà thoạt đầu có thể xót xa, nhưng sẽ góp phần làm lành vết thương. Nhưng giờ đây, trong tình trạng quan hệ giữa hai người như vậy, nàng có buông mình trong vòng tay một người hoàn toàn xa lạ cũng chẳng khác gì.

Chàng chẳng mấy khi ở nhà. Những hôm họ cùng ăn tối với nhau, chàng thường say. Cung cách uống của chàng không giống như trước. Trước kia, khi ngấm rượu, chàng trở nên thanh lịch hơn, đồng thời cũng cay chua hơn, kể những chuyện ngộ nghĩnh, tình quái khiến nàng dù không muốn cũng phải cười.

Bây giờ, chàng say một cách lạng lẽ, ủ ê và càng về khuya, càng mù mẫm đờ dại. Đôi khi, vào lúc tảng sáng, nàng nghe thấy chàng phi ngựa vào sân sau và gõ cửa dãy nhà gia nhân gọi Pork đỡ chàng lên gác và đặt chàng vào giường nằm. Đặt chàng vào giường nằm! Rhett, người bao giờ cũng đánh đổ các bạn rượu khác lăn kên xuống gầm bàn, rồi đặt họ vào giường nằm, mà không hề có dấu hiệu gì là say cả!

Trước kia chàng ăn mặc chải chuốt bao nhiêu thì nay lại lồi thoi lếch thếch bấy nhiêu, và Pork phải cúi lên mới khiến được chàng thay quần áo trước khi đi ăn tối. Mặt chàng bị rượu, quai hàm rần rở giờ xệ ra bệnh hoạn và những túi hùm hụp dưới cặp mắt vẫn tia máu. Thân hình to lớn của chàng với những bắp thịt rắn chắc cuộn cuộn giờ nôm rệu rã và bụng bắt đầu phệ ra.

Nhiều khi chàng không về nhà hoặc thậm chí cũng không nhắn về là mình sẽ vắng nhà cả đêm. Cố nhiên, chàng có thể say nằm ngủ khò trong một buồng nào đó trên gác một tiệm rượu, nhưng Scarlett bao giờ cũng đinh ninh rằng chàng ở nhà Watling trong những dịp ấy. Có lần, nàng trong thấy Belle ở một cửa hàng, dĩ nhiên bây giờ đã là một phụ nữ quá thì, mắt gần hết vẻ mỹ miều trước kia. Nhưng, mặc dầu trát son phấn và mặc quần áo lòe loẹt, nom ả vẫn mỡ màng và gần như ra dáng một người mẹ. Thay vì cặp mắt xuống hoặc trừng mắt thách thức như những ả lăng lơ khác vẫn thường làm khi giáp mặt với các phụ nữ quý phái, Belle đường hoàng nhìn lại nàng, quan sát mặt nàng với một vẻ chăm chú gần như thương hại khiến Scarlett thấy nóng bừng má.

Nhưng bây giờ, nàng không thể lên án chàng, không thể lồng lộn găm thét với chàng, đòi hỏi sự trung thành hoặc tìm cách làm nhục chàng, cũng như không đủ quyết tâm để mở miệng xin lỗi về chuyện buộc tội chàng đã gây ra cái chết của Bonnie. Nàng bị cầm tù trong một trạng thái hồ hững ngờ ngàng, một nỗi khổ sở mà nàng không sao hiểu nổi, một nỗi khổ sở sâu sắc hơn bất kỳ điều gì nàng đã nếm trải. Nàng cô đơn và không thể nhớ ra trước đây đã có bao giờ cô đơn đến thế. Có lẽ cho đến nay, nàng chưa bao giờ có thì giờ để thật sự cô đơn. Nàng cô đơn và sợ hãi. Nàng chẳng có ai để tâm sự, chẳng biết dựa vào ai ngoài Melanie. Vì giờ đây, cả Mammy, chỗ dựa chủ yếu của nàng; cũng đã về ấp

Tara. Vĩnh viễn ra đi.

Mammy không hề giải thích vì sao bà ra đi. Đôi mắt già mệt mỏi của bà rầu rầu nhìn Scarlett khi bà hỏi xin tiền tàu về Tara. Khi Scarlett khóc, năn nỉ bà ở lại, bà chỉ trả lời:

- U thấy tựa như bà Ellen đang bảo u : "Về nhà đi, Mammy. U xong việc rồi". Thế là u phải về thôi.

Rhett nghe hai người nói chuyện, bèn đưa tiền cho Mammy và vỗ về cánh tay bà:

- U có lý, Mammy ạ. Bà Ellen có lý. Công việc của u ở đây xong rồi. U về đi, nếu u cần gì, xin cứ cho tôi biết.

Và khi Scarlett phát cáu, lên giọng ra lệnh cho bà ở lại, chàng nói tiếp :

- Thôi, im đi! Cô vợ vẫn lắm! Để cho u ấy đi! Ai còn muốn ở lại cái nhà này... bây giờ nữa?

Trong khi nói, mắt chàng long lên một cách dữ tợn đến nỗi Scarlett khiếp hãi lùi lại.

- Bác sĩ Meade, bác có nghĩ là anh ấy có thể... có thể mất trí không? Sau đó, nàng hỏi, cảm giác đơn côi thúc đẩy nàng tìm đến thỉnh vấn ông bác sĩ.

- Không, ông bác sĩ nói, nhưng ông ấy uống rượu như cái hũ chìm và nếu cứ tiếp tục như thế thì coi như tự sát. Ông ấy yêu con bé quá, tôi đoán ông ấy uống để quên đi. Nay, tôi khuyên cô ráng cho ông ấy một đứa bé khác càng sớm càng tốt.

"Hừ!" Scarlett chua chát nghĩ khi rời phòng khám bệnh. Nói thì dễ hơn làm nhiều. Nàng rất vui lòng có một đứa con khác, mấy đứa, nếu điều đó có thể dập tắt cái ánh ghê sợ ấy trong mắt Rhett và lấp đầy những khoảng trống nhức nhối trong tim nàng. Một đứa con trai với vẻ gân guốc đen giòn của Rhett và một bé gái nữa. Ôi, một bé gái khác, xinh xắn, vui tươi, bướng bỉnh và hay cười, chứ đừng như con Ella ngẩn ngơ. Tại sao, ôi, tại sao Chúa không bắt Ella đi nếu như Người cần bắt đi một trong những đứa con của nàng. Mất Bonnie rồi, mà Ella nào có an ủi gì được nàng. Nhưng Rhett hình như không muốn có con nào nữa. Chí ít, chàng cũng không bao giờ đến buồng nàng, mặc dầu bây

giờ, cửa chẳng khi nào khóa và thường thường hé mở ra ý mời chào. Chàng có vẻ như không thiết. Giờ đây, chùng như chàng chẳng thiết cái gì ngoài whisky và cái ả tóc đỏ nhếch nhác ấy.

Giọng điệu giấu cợt của chàng trước kia chỉ là vui đùa, nay trở nên chua chát, những lời công kích của chàng trước kia được pha loãng bằng chất hài hước, nay trở nên tàn nhẫn. Sau khi Bonnie chết, nhiều bà hàng xóm, bị chinh phục bởi cách đối xử tuyệt vời của chàng với con gái, đã sốt sắng muốn bày tỏ thiện cảm với chàng. Họ dừng lại giữa phố để chia buồn hoặc qua hàng rào, nói những lời thông cảm. Nhưng giờ đây, lý do để lịch sự hòa nhã là Bonnie đã mất thì nhưng cung cách ấy cũng mất theo luôn. Chàng làm lơ các bà cùng những lời phân ưu chân thành của họ với thái độ thô lỗ, cục cằn.

Nhưng, lạ thay, các bà không hề phật ý. Họ thông cảm, hoặc nghĩ là mình thông cảm. Những lúc chàng phi ngựa về trong hoàng hôn, say khướt, gần như không ngồi vững trên yên, cau mặt với người hỏi chuyện mình, các bà thường chép miệng " tội nghiệp!" và càng ra sức dịu dàng và ân cần với chàng. Họ cảm thấy ái ngại cho chàng vì nổi về nhà chẳng có gì hơn ngoài Scarlett để an ủi trái tim tan nát.

Ai nấy đều biết Scarlett lạnh lùng và vô tình như thế nào. Ai nấy đều thất kinh thấy nàng có vẻ dễ dàng trở lại bình thường sau cái chết của Bonnie, họ không hiểu hoặc không cần hiểu nàng phải cố gắng hết sức mới làm ra vẻ trở lại bình thường như thế được. Rhett được cả thành phố dành cho mối thông cảm triu mến nhất, mà chàng không biết cũng chẳng thiết. Scarlett bị cả thành phố ghét và lằn đầu tiên, nàng thấy thêm sự thông cảm của bạn bè cũ.

Bây giờ, bạn cũ của nàng chẳng ai đến chơi, trừ bà cô Pitty, Melanie và Ashley. Chỉ có các bạn mới của nàng đến thăm trên những cỗ xe bóng lộn, sốt sắng bày tỏ cảm tình, háo hức muốn giải khuây cho nàng bằng những chuyện tầm phào về những người bạn mới khác mà nàng không hề quan tâm tới. Tất cả bọn "người mới" ấy đều là những kẻ xa lạ! Họ không hiểu gì nàng và họ sẽ không bao giờ hiểu nàng. Họ không hay biết gì về cuộc đời nàng trước khi nàng đạt tới địa vị cao sang và an toàn trong tòa nhà lớn ở phố Cây đào. Họ càng không muốn nói về chuyện quá

khứ của bản thân trước khi họ xên xang áo gấm, ngựa xe lộng lẫy. Họ không biết gì về những cuộc vật lộn của nàng, những thiếu thốn của nàng, tất cả những gì khiến nàng đang được hưởng tòa nhà lớn này, những bộ quần áo đẹp, những khay vàng đĩa bạc, những buổi chiêu đãi linh đình. Họ không biết gì hết và họ bất cần, những con người không biết từ đâu tới ấy, những con người dường như bao giờ cũng chỉ sống hời hợt trên bề mặt, không chia sẻ với nàng những kỷ niệm chung về chiến tranh, về đói rét và vật lộn, không cùng chung gốc rễ ăn sâu xuống cùng một vùng đất đỏ.

Giờ đây, trong sự cô đơn của mình, nàng những muốn tiêu thì giờ các buổi chiều với Maybelle, hoặc Fanny, hoặc bà Elsing, hoặc bà Whiting, hoặc thậm chí người nữ chiến binh ghê gớm là bà Merriwether. Hoặc bà Bonnel, hoặc ... hoặc bất cứ ai trong số bạn bè cũ và hàng xóm của nàng. Vì những người này còn biết. Họ đã biết thế nào là chiến tranh, là khủng khiếp, là lửa khói. Họ đã thấy những người thân của mình bị chết trước khi đến hạn kỳ, họ đã ăn đói, mặc rách, đã sống trong cảnh nơm nớp, với lũ lang sói luôn rình rập ngoài cửa. Và họ đã dựng lại cơ đồ trên hoang tàn đổ nát.

Thật khuây khỏa nếu được ngồi với Maybelle mà nhớ lại rằng Maybelle đã từng chôn một đứa con nhỏ chết trong cuộc chạy trốn như điên trước đạo quân của tướng Sherman. Nỗi cô đơn của nàng hẳn sẽ nguôi dịu nếu có Fanny ở đây vì nàng và Fanny cùng mất chồng trong những ngày thiết quân luật đen tối. Sẽ là một thú vui dữ dằn nếu được cùng với bà Elsing vừa cười vừa nhớ lại bộ mặt của bà vào cái ngày Atlanta thất thủ, khi bà quát ngựa kéo chiếc xe tải phóng qua Ngã Năm, những thứ vợ vét được ở kho lương thực xóc nảy lên vương vãi cả ra ngoài. Thật thú vị nếu được ôn lại chuyện cũ với bà Merriwether, giờ đây đã ổn định chắc chắn với cửa hàng bánh ngày càng phát đạt, và hỏi bà : "Bà có nhớ sau khi đầu hàng, tình hình tôi tệ thế nào không? Bà có nhớ lại đạn chúng ta túng thiếu đến nỗi không biết rồi sẽ kiếm đâu ra giấy dép mà đi? Thế mà bây giờ thử nhìn chúng ta mà coi."

Phải, giá như vậy thì thật thú vị. Bây giờ nàng hiểu vì sao khi hai cựu chiến sĩ liên bang gặp nhau, họ ôn lại chuyện chiến trận

hào hứng đến thế, tự hào đến thế, luyện nhớ đến thế. Đó là những ngày thử thách tấm lòng kiên trung của họ và đã vượt qua. Họ là những người kỳ cựu. Nàng cũng kỳ cựu, nhưng nàng không có chiến hữu nào để ôn lại chuyện chiến trận. Ôi, giá lại được ở giữa những người cùng hội cùng thuyền, những người đã trải qua cùng cảnh ngộ và biết những thử thách đó đau đớn như thế nào... và, mặc dầu thế, những nỗi đau ấy tham dự một phần lớn lao như thế nào trong đời ta!

Nhưng, cách nào đó, những người ấy đã lánh xa nàng. Nàng hiểu ra rằng đó là lỗi tại nàng. Trước đây, nàng chưa bao giờ quan tâm điều ấy... Và bây giờ, Bonnie đã chết, cô đơn và sợ hãi xâm chiếm nàng và nàng thấy bên kia bàn ăn sang trọng hào nhoáng, một con người xa lạ mù mẫm vì rượu đang tan rã ra dưới mắt nàng.

CHƯƠNG LXI

Scarlett đang ở Marietta thì nhận được một bức điện khẩn của Rhett. Có một chuyến tàu mười phút nữa thì khởi hành đi Atlanta. Nàng đáp chuyến tàu đó, không mang hành lý gì ngoài chiếc túi xách, để Wade và Ella ở lại khách sạn với Prissy.

Atlanta chỉ cách có hai mươi dặm, nhưng đoàn tàu bò như sên suốt buổi chiều ảm ướt đầu thu, đỗ ở tất cả các ga xép để lấy hành khách. Hoảng hốt vì bức điện của Rhett, sốt ruột như điên muốn đến nơi thật nhanh, Scarlett gằn như muốn gào lên mỗi lần tàu đỗ. Đoàn tàu ì ạch lết đi, xuyên qua những sườn đồi đỏ vẫn còn vằn vèo những công sự như những vết sẹo, qua những ụ pháo cũ và những hố đạn đã xanh um cỏ, xuôi theo con đường mà trước kia quân lính của Johnston đã rút lui với biết bao cay đắng, mỗi bước là một cuộc giao tranh. Mỗi ga, mỗi ngã ba ngã tư mà người phục vụ hành khách xướng lên, là tên một trận đánh, là địa điểm một cuộc đụng độ. Nếu trước kia, những tên ấy ắt đã khuấy lên trong Scarlett những kỷ niệm kinh hoàng, thì giờ đây nàng không còn đầu óc đâu mà nghĩ đến chúng.

Bức điện của Rhett viết : "Melanie ốm. Về ngay."

Khi tàu vào ga Atlanta, trời đã nhập nhoạng và một cơn mưa phùn nhẹ làm tối thành phố. Những ngọn đèn đường mờ tỏ -

những đốm vàng vọt trong sương. Rhett đang đợi nàng ở ga cùng với cỗ xe. Riêng vẻ mặt chàng đã đủ làm nàng sợ hơn cả khi đọc bức điện. Nàng chưa bao giờ thấy nó đờ đẫn đến thế.

- Cô ấy không... nàng kêu lên.

- Không, cô ấy còn sống, Rhett vừa nói vừa đỡ hộ nàng lên xe. Đến nhà bà Wilkes, nhanh cật lực vào, chàng ra lệnh cho xà ích.

- Cô ấy làm sao? Tôi đâu có biết cô ấy ốm. Tuần trước nom cô ấy khá lắm mà. Hay là cô ấy bị tai nạn. Ôi, Rhett, có thật nghiêm trọng như anh...

- Cô ấy đang hấp hối, Rhett nói và giọng chàng cũng vô biểu cảm như sắc điện chàng. Cô ấy muốn gặp cô.

- Không, đừng. Ôi, xin đừng Melly. Điều gì đã xảy đến với cô ấy?

- Cô ấy bị sẩy.

- Bi... ị... sả... , nhưng Rhett, cô ấy... Scarlett lắp bắp. Tiếp theo điều thông báo khủng khiếp, tin này làm nàng sững sờ.

- À thế. Tôi chắc cô không biết. Tôi nghĩ là cô ấy không nói với ai. Cô ấy muốn làm cú bất ngờ. Nhưng tôi biết.

- Anh biết à? Nhưng chắc chắn không phải cô ấy nói với anh.

- Cô ấy không cần nói với tôi. Nhưng tôi biết. Hai tháng vừa qua, cô ấy rất sung sướng. Tôi biết điều đó không thể có ý nghĩa gì khác.

- Nhưng Rhett, bác sĩ bảo nếu cô ấy đẻ nữa thì có thể chết cơ mà!

- Thì cô ấy đang sắp chết đấy, Rhett nói. Và quay sang giục xà ích.

- Lạy Chúa, anh không thể cho xe chạy hơn nữa sao?

- Nhưng Rhett, - cô ấy không thể sắp chết được! Tôi... tôi không... và tôi...

- Cô ấy không có sức mạnh như cô. Cô ấy không bao giờ có sức mạnh. Cô ấy không có gì khác ngoài một tấm lòng.

Chiếc xe lắc lư dừng lại trước ngôi nhà nhỏ, thấp và Rhett đưa

tay đỡ Scarlett xuống. Run rẩy, khiếp hãi, đột nhiên cảm thấy cô đơn, nàng níu lấy cánh tay chàng.

- Anh cùng vào chứ, Rhett?

- Không, chàng nói và lại lên xe.

Nàng lao lên bậc thềm, qua hiên và mở toang cửa. Đây, trong ánh đèn vàng vọt, Ashley, bà cô Pitty và India. Scarlett nghĩ : "India làm gì ở đây? Melanie đã bảo cô ta đừng bao giờ đặt chân vào nhà này cơ mà". Trông thấy nàng, cả ba đều đứng dậy, bà cô Pitty cắn môi môi run rẩy để khỏi bật lên khóc, India nhìn nàng đăm đăm, buồn bã và không có vẻ gì là căm ghét. Ashley nom ngây ngô như người mộng du và khi đến bên cạnh đặt tay lên cánh tay nàng, chàng nói cũng như người mộng du.

- Melanie hỏi chị, chàng nói. Melanie hỏi chị.

- Tôi có thể gặp cô ấy ngay bây giờ không?

Nàng quay về phía cửa buồng Melanie đóng chặt.

- Không, bác sĩ Meade đang ở trong ấy. Tôi rất mừng thấy chị đến, Scarlett.

- Tôi đã cố hết sức đến thật nhanh, Scarlett bỏ mũ, áo. Tàu... Cô ấy thật sự không... Nói cho tôi biết đi, cô ấy đã rồi chứ, Ashley? Nói cho tôi hay nào! Đừng có nhìn như thế! Cô ấy thực sự không...

- Melanie cứ hỏi chị hoài, Ashley nói và nhìn vào mắt nàng. Và trong mắt chàng, Scarlett thấy câu trả lời cho câu hỏi của nàng. Trong khoảnh khắc, tim nàng chững lại, rồi một nỗi sợ hãi kỳ lạ, mạnh hơn lo âu, mạnh hơn buồn đau, bắt đầu đập rộn trong ngực nàng. Không thể đúng như thế được, nàng cuống cuống nghĩ thầm, cố đẩy lùi nỗi sợ. Các bác sĩ cũng có thể lầm. Mình không muốn tin đó là sự thật. Nếu mình nghĩ thế, mình sẽ hét lên mất. Mình phải nghĩ đến một cái gì khác đi.

- Tôi không tin như thế! Nàng kêu lên dữ dội, nhìn vào ba bộ mặt chảy dài như thách họ nói ngược lại. Mà tại sao Melanie không nói cho tôi hay? Nếu tôi biết thì không đời nào tôi đi Marietta.

Mắt Ashley chột bưng tỉnh, đau đớn.

- Melanie chẳng nói cho ai biết, nhất là với chị, Scarlett ạ, Melanie sợ chị mắng. Melanie định chờ ba... chờ đến khi chắc chắn là không sao, rồi mới cho tất cả đều bị bất ngờ và cười giễu trước các bác sĩ thật lắm to. Và cô ấy sung sướng biết mấy. Chị biết Melanie yêu trẻ như thế nào đấy... cô ấy thêm một đứa con gái biết bao. Mọi sự đều rất đẹp cho đến ... thế rồi, dùng một cái.

Cửa buồng Melanie lặng lẽ mở và bác sĩ Meade bước ra hành lang, đóng cửa lại sau lưng. Ông đứng một lúc, bộ râu bạc xòa trên ngực, và nhìn bốn người đột nhiên sống ra như tượng. Cuối cùng, ông dừng mắt lại ở Scarlett. Khi ông tiến lại về phía nàng, nàng thấy trong mắt ông có cả đau buồn lẫn khinh ghét và con tim hải hùng của nàng bỗng ngập tràn một cảm giác phạm tội.

- Vậy là cuối cùng cô đã đến đây, ông nói.

Nàng chưa kịp đáp, Ashley đã tiến về phía cánh cửa đóng

- Ông chưa được vào, ông bác sĩ nói. Bà ấy muốn nói chuyện với Scarlett trước.

- Thưa bác sĩ, India nói, đặt tay lên áo ông. Giọng cô tuy tế nhị nhưng hùng hồn hơn mọi lời cầu xin. Xin bác để cháu gặp chị ấy một lát. Cháu ở đây chờ từ sáng nhưng chị ấy... cho cháu gặp chị ấy một lát. Cháu muốn nói với chị ấy... cần phải nói với chị ấy rằng... rằng cháu đã làm về... một chuyện gì đó.

Cô không hề nhìn Ashley hay Scarlett trong khi nói, nhưng bác sĩ phóng tia mắt lạnh lùng của mình về phía Scarlett.

- Để tôi xem, cô India, ông nói ngắn gọn. Nhưng chỉ với điều kiện là cô hứa với tôi sẽ không làm cô ấy kiệt sức với câu chuyện làm lỡ của cô. Cô ấy biết là cô đã làm và nghe cô xin lỗi, cô ấy chỉ thêm phiền mà thôi.

Bà Pitty rụt rè: "Bác sĩ Meade xin...".

- Bà Pitty, bà thừa biết là bà sẽ la lên và ngắt xui thôi.

Bà gì rướn thẳng thân hình thấp bé tròn trĩnh và nhìn thẳng vào mặt ông bác sĩ, mắt bà ráo hoảnh và từng nét lượn trên người bà đều toát ra vẻ chững chạc đường hoàng.

- Thôi được, bà bạn thân mến, để lát nữa đã, ông bác sĩ nói, hòa nhã hơn. Nào, Scarlett. Họ rón rén đi dọc hành lang đến chỗ cửa

đóng và ông bác sĩ đặt tay lên vai Scarlett, bóp mạnh.

- Bây giờ thế này nhé, ông thì thầm, không được kêu khóc cuồng loạn lên, không được giở trò thú tội bên giường lâm chung kẻo, thề trước Chúa, tôi sẽ vắn cổ cô đấy! Đừng có làm bộ ngây thơ nhìn tôi như thế! Cô thừa biết tôi định nói gì. Cô Melly cần được ra đi nhẹ nhàng, cô đừng có trút nhẹ lương tâm mình bằng cách kể lể với cô ấy điều gì về Ashley. Tôi chưa bao giờ hại một người phụ nữ, nhưng nếu cô nói điều gì thì... liệu hồn với tôi đó.

Ông mở cửa trước khi nàng kịp trả lời, đẩy nàng vào trong phòng và đóng cửa lại. Căn phòng hẹp bày biện sơ sài đồ đạc bằng gỗ óc chó màu đen, chìm trong khoảng tranh tối tranh sáng, cây đèn được che chở bằng một tờ báo. Đó là một phòng nhỏ quy củ như phòng một nữ sinh với chiếc giường hẹp thành thấp, những tấm rèm lưới mộc mạc cài móc, những tấm thảm nhỏ sạch sẽ phai màu trải trên sàn, khác hẳn với căn phòng ngủ sa hoa của Scarlett với những đồ đạc trạm trổ bề thế, những rèm bằng gấm hồng và tấm thảm lớn rắc hoa hồng.

Melanie nằm trên giường. Dưới tấm mền, thân hình nàng quắt lại và phẳng như thân hình một cô bé. Hai bím tóc đen vắt hai bên mặt và đôi mắt nhắm nghiền hõm vào thành hai quầng tím bầm. Nhìn thấy nàng, Scarlett đứng sững, dựa vào khung cửa. Mặc dầu trong phòng mờ tối, nàng vẫn thấy rõ mặt Melanie vàng bệch như sáp, mắt hết sinh khí, và mũi thì dúm dọ lại. Vừa rồi Scarlett đã thầm hi vọng là bác sĩ Meade có thể làm. Nhưng bây giờ thì nàng đã biết chắc. Thời kỳ chiến tranh, nàng đã thấy quá nhiều bộ mặt mang cái vẻ dúm dọ ấy trong các bệnh viện nên thừa biết đó là báo hiệu điều gì tất yếu phải đến.

Melanie đang hấp hối, nhưng trong một lúc, Scarlett không chịu tin là như thế. Melanie không thể chết. Lẽ nào lại như vậy. Thượng đế nào lại để Melanie chết trong khi nàng, Scarlett đây, đang cần đến cô ấy xiết bao. Trước đây, nàng chưa bao giờ nghĩ là mình phải cần đến Melanie. Nhưng giờ đây, sự thật ập đến, tràn cả vào những góc ngách sâu nhất của tâm hồn nàng. Nàng đã dựa vào Melanie như dựa vào chính bản thân mình mà nàng không biết. Giờ đây Melanie sắp chết và Scarlett biết mình không thể thiếu nàng. Giờ đây, rón rén đi qua buồng lại gần cái thân hình im lìm kia, tim thắt lại vì kinh hoàng, nàng biết rằng

Melanie đã là gương và mộc của nàng, niềm an ủi và sức mạnh của nàng. "Mình phải giữ Melanie lại! Mình không thể để cô ấy bỏ đi!"

Nàng trầm nghĩ và gieo mình xuống bên cạnh giường với một tiếng váy áo sột soạt. Hối hả, nàng nắm lấy bàn tay mềm oặt trên tấm mền và một lần nữa lại thất kinh khi thấy nó lạnh đến rợn người.

- Tôi đây, Melanie ạ, nàng nói.

Melanie hé mắt ra chút xíu rồi, như yên trí đó đúng là Scarlett, lại nhắm mắt lại. Sau một lát, nàng hít một hơi và thều thào :

- Hãy hứa với em!

- Ồ, bất cứ điều gì cũng được!

- Beau... chị hãy trông nom cháu.

Cổ họng tắc nghẹn, Scarlett chỉ có thể gật đầu và nàng khẽ bóp bàn tay mình đang cầm, tỏ dấu đồng ý.

- Em giao cháu cho chị.(Thấp thoáng một nụ cười yếu ớt).Trước đây, đã có lần, em giao nó cho chị... nhớ không?... khi nó chưa ra đời.

Nhớ không ư? Làm sao nàng có thể quên được những giờ khắc ấy? Gần rõ ràng như thể cái ngày khủng khiếp ấy vụt trở lại, nàng cảm thấy cái nóng ngọt ngào của buổi trưa tháng chín, nhớ lại mối kinh hoàng của mình trước mối đe dọa của quân Yankee, nghe thấy tiếng bước chân của đoàn quân rút lui, tiếng của Melanie xin nàng trông nom đứa bé nếu cô ấy chết... đồng thời cũng nhớ rằng hôm ấy, nàng đã căm ghét Melanie và muốn cô ấy chết biết nhường nào.

"Mình đã giết cô ấy", nàng nghĩ thầm trong nỗi khắc khoải nhuộm màu mê tín. "Tại mình cứ luôn luôn cầu cho cô ấy chết nên Chúa đã nghe thấy và hiện đang trừng phạt mình".

- Ôi, Melly, đừng nói như vậy! Cô thừa biết là cô sẽ qua khỏi...

- Không. Chị hứa đi.

Scarlett nghẹn ngào.

- Cô biết là tôi sẵn sàng hứa. Tôi sẽ đổi với cháu như con đẻ tôi.

- Cao đẳng? Melanie hỏi giọng yếu ớt, lờ mờ.

- Ô, nhất định! Đại học và Harvard, rồi du lịch châu Âu và bất cứ điều gì cháu muốn... và... một con ngựa con... và học nhạc... Ôi, Melly, tôi xin cô, ráng lên! Hãy cố gắng nào!

Lại im lặng và gương mặt Melanie biểu lộ những dấu hiệu của một cuộc vật lộn để thu hết sức tàn và tiếp tục nói:

- Ashley, nàng nói, Ashley và chị... Giọng nàng lắp bắp rồi lại im lặng.

Nghe nhắc đến tên Ashley, tim Scarlett chững lại, lạnh như cục băng trong ngực. Melanie đã biết từ đầu đến giờ. Scarlett gục đầu lên tấm mền và một tiếng nấc không thoát ra được bóp chặt cổ họng nàng như một bàn tay tàn bạo. Melanie biết. Giờ đây Scarlett hết cả xấu hổ, tê liệt mọi cảm giác, trừ một nỗi hối hận là đã gây đau khổ cho con người hiền dịu kia suốt mấy năm trường. Melanie... đã biết ... và tuy thế, vẫn là người bạn trung thành của nàng. Ôi, giá nàng có thể sống lại những năm ấy! Nàng sẽ né tránh, thậm chí không nhìn vào mắt Ashley nữa.

"Ôi, lạy Chúa!". Nàng thầm cầu nguyện thật nhanh, "Xin hãy để cho cô ấy sống! Con sẽ đền bù lại cho cô ấy. Con sẽ hết sức tốt với cô ấy. Con sẽ không bao giờ nói với Ashley chừng nào con còn sống, nếu người cho cô ấy qua khỏi!".

- Ashley, Melanie thều thào nói và vươn tay ra sờ vào đầu Scarlett đang cúi gục xuống. Ngón tay cái và ngón tay trỏ của nàng giật giật tóc Scarlett không mạnh gì hơn đứa trẻ sơ sinh. Scarlett biết thế nghĩa là gì, biết Melanie muốn nàng ngẩng đầu lên. Nhưng nàng không thể nhìn vào mắt Melanie để đọc thấy trong đó rành rành là Melanie đã biết hết chuyện.

- Ashley... Melanie lại thì thào và Scarlett cố gắng tự chủ. Đến ngày Phán xử, khi nàng đứng trước Chúa và đọc thấy bản kết án mình trong mắt Người, hẳn cũng không đến nỗi kinh khủng như thế này. Tâm hồn nàng co rúm lại, nhưng nàng ngẩng đầu lên.

Nàng chỉ thấy vẫn đôi mắt đen đầy yêu thương ấy, giờ đây hờm xuống và lờ mờ vì cái chết gần kề, vẫn cái miệng dịu ấy, mệm mội, cố dẹp cơn đau để thở. Không một lời trách móc trong đôi mắt đó, trên khóe miệng đó, không một lời kết tội, không một

thoáng sợ hãi- chỉ một nỗi lo là không đủ sức để nói.

Trong một lúc, Scarlett quá sững sờ đến nỗi thậm chí không cảm thấy nhẹ người. Rồi, trong khi nắm chặt tay Melanie hơn, một cảm giác biết ơn Thượng Đế như một đợt sóng nồng ấm dâng ngập hồn nàng và lần đầu tiên, kể từ thời thơ ấu, nàng nhắm đợc một lời cầu nguyện thành kính không gợn một chút vị kỷ: "Tạ ơn Chúa, con biết con không xứng đáng với điều đó, nhưng tạ ơn Người đã không để cô ấy biết!"

- Cô định nói gì về Ashley, Melly?

- Chị sẽ... trông nom anh ấy?

- Ồ, có chứ.

- Anh ấy dễ bị... cảm lạnh lắm...

Lại ngừng.

- Trông nom... công việc làm ăn của anh ấy... chị hiểu không?

- Vâng, tôi hiểu, tôi sẽ để tâm.

Melanie ráng hết sức.

- Ashley, không ... có đầu óc thực tế.

Chỉ có biết mình sắp chết, Melanie mới buộc phải nói ra điều bội phản ấy.

- Tôi sẽ lo cho chú ấy và cả công việc làm ăn nữa, và sẽ không để chú ấy biết. Tôi sẽ chỉ gợi ý cho chú ấy thôi.

Melanie cố mím một nụ cười, thoát đầu yếu ớt rồi chuyển thành đắc thắng khi mắt nàng lại gặp mắt Scarlett. Cái nhìn họ trao đổi với nhau đã đóng dấu chứng thực lên bản thỏa ước chuyển giao từ người này sang người kia việc che chở Ashley Wilkes trước một thế giới khắc nghiệt mà không để chàng biết để khỏi làm tổn thương đến lòng tự ái nam nhi của chàng.

Lúc này, gương mặt mệt mỏi của Melanie không còn biểu hiện sự vật lộn nữa, như thể lời hứa của Scarlett đã mang lại thanh thản cho nàng.

- Chị thật thông minh... thật dũng cảm... bao giờ cũng rất tốt với em.

Nghe nói vậy, tiếng nấc dâng lên cổ họng Scarlett và nàng đưa tay lên bịt miệng. Không khéo nàng sắp sửa khóc âm lên như một đứa con nít và kêu lên : "Tôi là một con quý! Tôi đã đối xử rất tệ với cô! Tôi chẳng làm gì cho cô hết! Tất cả là vì Ashley thôi!".

Nàng đột ngột đứng dậy, cắn vào ngón tay cái để lấy lại tự chủ. Những lời nói của Rhett trở lại trong đầu nàng. "Cô ấy yêu cô. Cầu sao đó là cây thập tự để cô phải gánh vác suốt đời". Và giờ đây, cây thập tự ấy càng nặng nề hơn. Trước đây, nàng đã tìm mọi mưu chước để cướp Ashley khỏi tay Melanie, chừng ấy đã đủ ê chề. Nhưng bây giờ lại còn tệ hơn. Melanie, vốn đã mù quáng tin nàng suốt đời, nay vẫn giữ nguyên lòng tin yêu đó đối với nàng khi từ biệt cõi đời. Không, nàng không thể mở miệng được. Thậm chí nàng cũng không thể nhắc lại : "Hãy cố gắng sống". Nàng phải để cho Melanie ra đi nhẹ nhàng, không vật vã, không nước mắt, không đau buồn.

Cửa khẽ mở và bác sĩ Meade đứng trên ngưỡng cửa, ra hiệu khẩn cấp. Scarlett cúi xuống giường, nuốt nước mắt và cầm lấy tay Melanie áp vào má mình.

- Ngủ ngon nhé, nàng nói. Nàng không ngờ giọng mình có thể vững vàng đến thế.

- Hãy hứa với em đi... tiếng thì thào lúc này rất nhỏ.

- Xin hứa bất cứ điều gì, Melanie thân yêu.

- Thuyền trưởng Butler... hãy tốt với anh ấy. Anh ấy... yêu chị biết mấy.

"Rhett ư?" Scarlett nghĩ thầm ,ngỡ ngàng. Câu nói của Melanie chẳng có ý nghĩa gì đối với nàng.

- Phải, thật vậy, nàng đáp như cái máy và sau khi hôn nhẹ lên bàn tay Melanie, đặt nó về chỗ cũ trên giường.

- Bảo bà Pitty và India vào ngay đi, ông bác sĩ thì thầm khi nàng đi qua cửa.

Mắt mờ đi, nàng nhìn bà Pitty và India theo bác sĩ Meade vào trong buồng, tay kéo váy vào sát người cho khỏi kêu sột soạt. Cửa đóng lại sau lưng họ và ngôi nhà chìm trong im lặng. Không thấy Ashley đâu, Scarlett gục đầu vào tường như một đứa bé hư phải

phạt đứng vào góc nhà và xoa xoa cổ họng đau rát.

Đằng sau cánh cửa kia, Melanie sắp ra đi mãi mãi, mang theo cái sức mạnh đã từng là chỗ dựa cho Scarlett trong bao năm mà nàng chẳng hay. Tại sao, ôi, tại sao nàng lại không nhận ra từ trước là nàng yêu và cần Melanie biết bao? Nhưng có ai ngờ cô nàng Melanie bé nhỏ xấu xí lại là một khối sức mạnh rường cột? Melanie, con người nhút nhát đến phát khóc khi phải tiếp xúc với người lạ, không dám lên tiếng phát biểu ý kiến của mình, luôn sợ sự chê trách của các bà già, Melanie, con người không đủ can đảm để đuổi một con ngỗng? Ấy thế mà...

Tâm trí Scarlett đi ngược năm tháng trở lại cái buổi trưa nóng bức yên ả ở ấp Tara khi một sợi khói xám cuộn lên trên một xác người mặc quân phục xanh và Melanie đứng ở đầu cầu thang, tay lăm lăm thanh gươm của Charles, Scarlett nhớ là lúc đó nàng nghĩ : "Thật ngớ ngẩn! Melanie thậm chí không nhắc nổi thanh gươm ấy!" nhưng giờ đây nàng hiểu rằng nếu cần, Melanie sẽ lao xuống cầu thang để giết tên Yankee hoặc... để chính mình bị giết.

Phải, hôm ấy Melanie đã có mặt với một thanh gươm trong bàn tay nhỏ nhắn của mình, sẵn sàng chiến đấu vì nàng. Và giờ đây, khi buồn rầu nhìn lại quá khứ, Scarlett hiểu ra rằng Melanie bao giờ cũng ở đó bên cạnh nàng với một thanh gươm trong tay, kín đáo như cái bóng của chính nàng, yêu nàng, chiến đấu vì nàng với một dạ trung thành mù quáng chống lại bọn Yankee, lửa, cái đói, cái nghèo, dư luận và thậm chí cả những người máu mủ ruột thịt của cô ấy.

Scarlett cảm thấy lòng can đảm và tự tin từ bỏ mình khi nàng nhận ra rằng thanh gươm từng vung lên sáng loáng để bảo vệ nàng trước thế gian, giờ đã vĩnh viễn tra vào vỏ.

Melly là người bạn nữ duy nhất mình từng có, nàng nghĩ thầm tuyệt vọng, người phụ nữ duy nhất yêu mình thực sự ngoài Mẹ ra. Cô ấy cũng giống Mẹ. Tất cả những ai biết Melanie đều níu lấy váy cô.

Đột nhiên, nàng tưởng như bà Ellen đang nằm sau cánh cửa kia, từ giã cõi trần một lần thứ hai. Đột nhiên, Scarlett lại đang đứng ở ấp Tara, với tiếng cuột đời náo động bên tai, lòng não nề

biết rằng, thiếu sức mạnh ghê gớm của những con người yếu ớt, hiền dịu, những con người có trái tim nhạy cảm, từ nay nàng sẽ không thể chống chọi với đời.

Nàng đứng trong hành lang, phân vân, sợ hãi và ánh lửa lò sưởi bập bùng trong phòng khách hắt những cái bóng mờ dài ngê lên bức tường quanh nàng. Ngôi nhà im lặng như tờ sự tĩnh mịch thấm vào nàng như một cơn mưa lạnh buốt. Ashley! Ashley đâu nhỉ?

Nàng đi về phòng khách tìm chàng như một con vật bị rét tìm lửa sưởi, nhưng chàng không có ở đó. Nàng cần phải tìm thấy chàng. Nàng đã phát hiện ra sức mạnh của Melanie cùng sự phụ thuộc của bản thân nàng vào nó, chỉ để mất nó đúng vào lúc phát hiện, nhưng hãy còn Ashley, mạnh mẽ, khôn ngoan. Ashley, niềm an ủi của nàng. Ở Ashley và tình yêu của chàng, nàng sẽ tìm thấy sức mạnh làm chỗ dựa cho sự yếu đuối của nàng, lòng can đảm để dẹp nỗi sợ hãi của nàng, sự nguôi dịu cho nỗi đau buồn của nàng. Chắc chàng đang ở trong phòng riêng, nàng nghĩ, và rón rén đi về cuối hành lang, nàng khẽ gõ cửa. Không thấy ai trả lời, nàng đẩy cửa hé ra. Ashley đang đứng bên bàn trang điểm, nắm một đôi găng tay đã mạng của Melanie. Mới đầu chàng nhắc một chiếc lên nhìn, như thể chưa từng thấy nó bao giờ. Rồi chàng khẽ đặt xuống tựa hồ nó làm bằng thủy tinh và cầm chiếc kia lên.

Nàng cất giọng run rẩy gọi : Ashley! Và chàng từ từ quay lại nhìn nàng. Đôi mắt màu xám của chàng đã mất cái vẻ xa vắng và buồn ngủ. Chúng mở thao láo, không gì che đậy, và trong đó Scarlett đọc thấy một nỗi sợ tương đương với nỗi sợ của nàng, một nỗi bất lực còn bạc nhược hơn nỗi bất lực của nàng và một nỗi hoang mang sâu sắc chưa từng thấy. Cái cảm giác hãi hùng đã xâm chiếm nàng khi đứng ở hành lang càng tăng lên khi nàng trông thấy mặt chàng. Nàng đi lại bên chàng.

- Tôi sợ, nàng nói. Ôi Ashley, hãy ôm tôi đi. Tôi sợ lắm!

Chàng không nhúc nhích, chỉ nhìn nàng chăm chăm, nắm chặt chiếc găng bằng cả hai tay. Nàng sờ vào cánh tay chàng và thì thầm : "Làm sao thế?"

Mắt chàng ráo riết lục soát nàng, săn tìm, cuống cuống săn

tìm một cái gì mà không thấy. Cuối cùng, chàng nói bằng một giọng dường như của ai khác.

- Tôi đang cần Scarlett, chàng nói. Tôi sắp chạy đi tìm Scarlett... chạy như một đứa trẻ đang cần được an ủi... và tôi thấy một đứa trẻ, còn hoảng hốt hơn tôi, đang chạy đến với tôi.

- Không thể là anh... anh không thể hoảng sợ! Nàng kêu lên. Xưa nay chưa có gì làm anh hoảng sợ. Nhưng tôi... Xưa nay anh vẫn mạnh mẽ thế kia mà...

- Nếu tôi mạnh mẽ, đó là vì có Melanie làm chỗ dựa, chàng nói, giọng vỡ ra, và nhìn xuống chiếc găng, vuốt phẳng các ngón. Và... và... tất cả sức mạnh tôi có đang tiêu tan cùng với nàng.

Trong cái giọng nói nhỏ nhẹ của chàng có một nỗi tuyệt vọng cuồng dại đến nỗi nàng buông tay khỏi cánh tay chàng và lùi lại. Và trong cái im lặng nặng nề buông xuống giữa hai người, nàng cảm thấy đây là lần đầu tiên trong đời nàng, nàng thực sự hiểu chàng.

- Sao... nàng chậm rãi nói, sao, Ashley, anh yêu cô ấy ư?

Chàng nói phải như cố gắng mới thốt nên lời.

- Melanie là giấc mơ duy nhất sống động, không bị thực tế bóp chết, mà tôi từng có.

"Mơ?" nàng nghĩ thầm, lại thấy trời dậy nổi bụi dọc từ thuở nào. "Lúc nào cũng mơ với mộng! Chẳng bao giờ biết lẽ phải chẳng!".

Lòng nặng trĩu và hơi chua xót, nàng nói.

- Anh thật dại, Ashley ạ. Làm sao anh không thấy cô ấy đáng giá hơn tôi gấp triệu lần?

- Scarlett, xin đừng nói thế! Nếu Scarlett biết tôi đã đau đớn như thế nào từ lúc bác sĩ...

- Anh đã đau đớn như thế nào! Thế anh tưởng tôi... Ôi, Ashley, lẽ ra anh nên biết từ bao năm trước rằng anh đã yêu cô ấy chứ không phải yêu tôi! Tại sao anh không thấy điều ấy? Nếu vậy thì có phải mọi sự đã khác đi biết mấy... Ôi, đáng lẽ anh phải ý thức ra và đừng có nhử tôi hoài bằng những lời đẹp đẽ về danh dự và

hy sinh! Nếu anh nói với tôi từ những năm trước, hẳn tôi đã... Đó có thể là một vết thương đối với tôi, nhưng, cách nào đó, tôi có thể chịu được. Nhưng đằng này, anh đợi đến tận bây giờ, đến khi Melanie sắp chết, mới phát hiện ra thì đã quá muộn rồi. Ôi, Ashley, việc của đàn ông là phải thấy ra những điều đó... chứ đâu phải việc của phụ nữ! Lẽ ra anh phải thấy rõ ràng là từ đầu chí cuối anh vẫn yêu Melanie và chỉ thèm muốn tôi như... Rhett thèm cái ả Watling nọ!...

Nghe nàng nói, chàng nhăn mặt lại, nhưng vẫn nhìn vào mắt nàng, khẩn cầu nàng im lặng, kêu gọi chút an ủi. Từng nét trên mặt chàng đều thừa nhận những lời nàng là đúng. Bản thân đôi vai rũ xuống kia chứng tỏ chàng đang tự trừng phạt nghiêm khắc hơn bất cứ hình phạt nào nàng có thể bắt chàng phải chịu. Chàng đứng lặng trước mặt nàng, nắm chặt chiếc găng như thể đó là một bàn tay thông cảm và trong cái im lặng tiếp theo, cơn thịnh nộ của nàng tan đi nhường chỗ cho thương hại pha lẫn chút khinh bỉ. Nàng cảm thấy lương tâm bị cắn rứt. Nàng đã đánh một người gục ngã, không còn khả năng tự vệ... mà nàng vừa mới hứa với Melanie là sẽ trông nom chàng.

"Và ngay sau khi hứa với cô ấy, mình lập tức nói với chàng những điều độc ác, xúc phạm", nàng buồn bã tự nhủ "Mà mình cần gì nói với chàng những điều ấy cơ chứ. Chẳng cần phải nói thế. Chàng biết rõ sự thật và thế cũng đủ giết chàng. Chàng chưa trưởng thành. Chàng là một đứa trẻ cũng như mình và chàng sợ phát ốm vì mất Melanie. Melanie biết cơ sự sẽ như thế nào... Melanie hiểu chàng hơn mình hiểu. Vì thế nên cùng một lúc cô ấy nói đến chuyện trông nom Ashley và Beau. Làm sao Ashley có thể chịu được bất cứ cái gì. Mình đã phải chịu đựng biết bao nhiêu thử thách. Nhưng chàng thì không thể... Thiếu Melanie, chàng không thể chịu đựng nổi bất cứ cái gì".

- Tha lỗi cho tôi, Ashley thân yêu, nàng dịu dàng nói và chìa tay ra. Tôi biết Ashley đau đớn như thế nào. Nhưng nên nhớ rằng Melanie không biết gì cả... không bao giờ nghi ngờ gì... Chúa thật từ bi với chúng ta.

Chàng bước nhanh đến nàng và quàng tay ôm lấy nàng như một người mù. Nàng kiễng chân lên áp gò má ấm của mình vào má chàng như một cử chỉ an ủi và đưa tay vuốt tóc chàng ra

đằng sau.

- Đừng khóc, cưng, Melanie muốn cưng phải can đảm. Lát nữa, Melanie sẽ muốn gặp cưng và cưng phải can đảm lên. Không nên để cô ấy thấy là cưng đã khóc. Điều ấy sẽ làm cô ấy buồn phiền.

Chàng ghì nàng đến mức nàng thấy khó thở. Giọng chàng nghẹn ngào bên tai nàng:

- Tôi biết làm gì đây. Tôi không thể. Tôi không thể sống thiếu Melanie!

"Tôi cũng thế", nàng nghĩ thầm và rùng mình xua đuổi hình ảnh những năm sắp tới không có Melanie. Nhưng nàng ráng tự chủ lại. Ashley đang trông cậy vào nàng. Melanie đang trông cậy vào nàng. Như trước đây có lần ở ấp Tara, dưới ánh trăng, say mềm và mệt lử, nàng đã nghĩ: "Những gánh nặng là dành cho những đôi vai đủ sức mạnh để mang chúng". Vậy đó, nàng có đôi vai mạnh, còn Ashley thì không. Nàng bạnh vai để đón gánh nặng, và với một vẻ bình tĩnh hoàn toàn trái ngược với tâm trạng thật, nàng hôn gò má ướt của Ashley một cái hôn nồng cháy, không say đắm, cũng chẳng chút khát khao, mà chỉ nhẹ nhàng thương mến.

- Chúng ta sẽ... kiếm cách nào đó, nàng nói.

Ngoài hành lang, có tiếng mở cửa ra đột ngột và bác sĩ Meade gọi, giọng ré lên khẩn cấp:

- Ashley! Nhanh lên!

"Lạy Chúa! Cô ấy đi rồi!" Scarlett nghĩ thầm. "Và Ashley không đến nói lời từ biệt! Nhưng có thể..."

- Mau lên! Nàng kêu to, đẩy chàng một cái vì thấy chàng cứ đứng đực ra giương mắt nhìn. Mau lên kìa!

Nàng mở cửa và làm hiệu cho chàng đi ra. Bật lên do lời thúc của nàng. Ashley lao ra hành lang, tay vẫn nắm chặt chiếc găng. Nàng nghe thấy tiếng chân vội vã của chàng, rồi tiếng một cánh cửa đóng sập lại.

Nàng lại kêu lạy Chúa! Và chậm rãi bước đến bên giường, ngồi xuống, gục đầu vào hai bàn tay. Bỗng nhiên nàng thấy mệt, mệt hơn bao giờ hết trong đời. Cùng với tiếng sập cửa lại, những sợi

dây thần kinh căng thẳng đã đem lại sức mạnh cho nàng, bỗng dứt phụt một cái. Nàng cảm thấy kiệt lực về thể xác và khô cạn cảm xúc. Lúc này nàng không cảm thấy đau buồn hoặc hối hận, cũng chẳng sợ hoặc kinh ngạc gì nữa. Nàng mệt và đầu óc nàng lơ lơ vận hành một cách máy móc như cái đồng hồ trên mặt lò sưởi kia.

Một ý nghĩ ngoi lên khỏi sự trì đọng ấy. Ashley không yêu nàng, trước nay chưa bao giờ thực sự yêu nàng và mặc dầu biết thế, nàng vẫn không đau đớn. Lẽ ra nàng phải khổ não, tan nát lòng, phải gào lên oán trách số phận chứ. Nàng đã trông cậy vào tình yêu của chàng suốt bấy nhiêu lâu. Nó đã nâng đỡ nàng qua biết bao gian truân. Tuy nhiên, sự thật bày ra như thế đó: Ashley không yêu nàng và nàng bất cần. Nàng bất cần vì nàng không yêu chàng. Nàng không yêu chàng, vì thế chàng muốn làm gì hoặc nói gì cũng chẳng làm cho nàng đau đớn.

Nàng nằm xuống giường và mệt mỏi đặt đầu lên gối. Hoài công mà đẹp cái ý nghĩ đó, hoài công mà tự nhủ : "Nhưng mình có yêu chàng mà. Mình đã yêu chàng bao nhiêu năm. Tình yêu không thể có một phút chuyển thành hờ hững được." Nhưng nó có thể thay đổi và nó đã thay đổi.

"Trước nay, chàng chưa bao giờ tồn tại cả, ngoại trừ trong tưởng tượng của mình", nàng mệt mỏi nghĩ thầm. "Mình đã yêu cái mà mình tưởng tượng nên, một cái gì chết lịm như Melanie bây giờ. Mình đã tự cắt một bộ cánh diện rồi mân mê nó. Và khi Ashley cưỡi ngựa đến, đẹp thế và khác vời thế, mình đã khoác bộ quần áo đó lên người chàng và bắt chàng phải mặc, bất kể có vừa hay không. Và mình không muốn thấy con người thực sự của chàng là như thế nào. Mình cứ tiếp tục yêu bộ quần áo đẹp... mà chẳng hề yêu chàng". Giờ đây, nàng có thể ngoái nhìn lại những năm dài và thấy mình trong chiếc áo hoa bằng vải dệt sọc nổi màu xanh, đang ở ấp Tara chan hòa ánh nắng, lòng rạo rực vì chàng kỵ sĩ trẻ với mái tóc vàng óng lấp lánh như một chiếc mũ bạc. Giờ đây, nàng có thể thấy rõ như ban ngày rằng chàng chỉ là một ham thích nhất thời của con nít, thực ra chẳng quan trọng gì hơn cơn thèm đôi hoa tai bằng ngọc màu xanh biển mà nàng đã vòi ông Gerald bằng được. Bởi vì khi thuộc về nàng, đôi hoa tai liền mất giá trị, như tất cả mọi thứ, trừ tiền, đều mất giá trị một

khi nằm trong tay nàng. Và như thế, cả chàng nữa ắt cũng sẽ trở nên của rẻ, nếu như trong những ngày đầu xa xôi kia, nàng đã có một niềm thỏa mãn là chối từ lời cầu hôn của chàng. Nếu nàng đã có dịp nắm chàng trong tay, thấy chàng mỗi lúc trở nên đắm say, rầy rà, ghen tuông, giận dữ, khẩn khoản như những chàng trai khác thì sự mê cuồng ban đầu của nàng hẳn sẽ qua đi, tan như làn sương mỏng trước ánh nắng và gió nhẹ, khi nàng gặp một người đàn ông khác.

"Mình thật ngu dại", nàng chua chát nghĩ thầm. "Và giờ đây mình phải trả giá. Điều mình cầu ước bao lần nay đã đến. Mình đã cầu cho Melly chết để mình được Ashley. Thì nay cô ấy đã chết, mình đã được anh ta, nhưng mình lại không cần anh ta. Cái danh dự chết tiệt của anh ta sẽ buộc anh ta hỏi mình có muốn ly dị Rhett để lấy anh ta không. Lấy anh ta? Có đặt anh ta lên khay vàng cho không, mình cũng chẳng lấy! Nhưng dù sao mình vẫn nặng nợ với anh ta đến hết đời. Chừng nào mình còn sống, mình còn phải trông nom anh ta, lo cho anh ta khỏi chết đói, cho thiên hạ khỏi xúc phạm tình cảm của anh ta. Anh ta sẽ chỉ như một đứa con nũa bám lằng nhằng lấy váy mình. Mình đã mất người mình yêu và thay vào đấy là một đứa con nũa. Và nếu như mình không hứa với Melanie thì mình... thì dù có phải vĩnh viễn không bao giờ gặp lại anh ta nữa, mình cũng bất cần".

CHƯƠNG LXII

Nàng nghe thấy tiếng thì thầm bên ngoài và ra cửa, nàng thấy đám đầy tớ da đen sợ sệt đứng ở cuối hành lang. Dilcey bế Beau ngủ nặng trĩu cánh tay, bác Peter đang khóc và chị bếp lấy tạp dề lau bộ mặt đầm lệ. Cả ba nhìn nàng như thầm hỏi bây giờ họ phải làm gì. Nàng nhìn dọc hành lang về phía phòng khách, thấy India và cô Pitty đứng im lặng nắm tay nhau và lần đầu tiên, India mất đi vẻ ương bướng cố hữu. Giống như đám đầy tớ da đen, họ nhìn nàng, vẻ cầu khẩn, chờ đợi nàng bảo ban mọi việc. Nàng bước vào phòng khách và hai người kia sáp lại bên nàng.

- Oái, Scarlett, làm gì... , bà Pitty mào đầu, cái miệng bầu bĩnh trẻ con run lên.

- Đừng nói với tôi, kéo tôi la lên bây giờ. Thần kinh quá căng

thẳng khiến giọng nàng đăm gắt gông, hai tay nàng ghì chặt hai mạng sườn. Nghĩ đến việc phải nói về Melanie, phải thu xếp những việc tất yếu không tránh được sau một cái chết, cổ họng nàng se lại – Tôi không muốn nghe một lời nào từ miệng hai người.

Vẻ quyết đoán trong giọng nàng làm hai người lùi lại, vẻ phật ý, ngơ ngác hiện trên nét mặt. “Mình không được khóc trước mặt họ”, nàng tự nhủ. “Mình không được suy sụp lúc này, kéo họ sẽ òa khóc theo, rồi đám gia nhân cũng sẽ tru lên và cả nhà thành điên loạn mất. Mình phải trấn tĩnh lại. Gặp người thâu đám ma, thu xếp tổ chức tang lễ, lo liệu sao cho nhà cửa sạch sẽ và có mặt ở đây để tiếp những người sẽ ôm lấy cổ mình mà khóc, Ashley không thể làm những việc ấy, India và bà cô Pitty cũng vậy. Mình phải cáng đáng thôi. Ôi, cái gánh nặng mới mệt mỗi làm sao! Lúc nào mình cũng có trên vai một gánh nặng mệt mỏi và bao giờ cũng là một gánh nặng của người khác”.

Nàng nhìn vào bộ mặt bàng hoàng đau đớn của India và bà cô Pitty, và cảm thấy hối hận. Melanie hẳn không ưng nàng đối xử gay gắt thế với những người yêu quý cô ấy.

- Tôi lấy làm ân hận đã cáu kỉnh, nàng nói một cách khó khăn. Đó chỉ tại tôi... cháu lấy làm ân hận về thái độ, cô ạ. Cháu ra hiên một phút đây, cháu cần được một mình. Và nàng cần phải khóc cho nhẹ bớt, nếu không tim nàng sẽ vỡ mất.

Nàng bước ra hàng hiên tối và đóng cửa lại sau lưng, cảm thấy không khí ẩm ướt ban đêm mát rượi trên mặt. Mưa đã tạnh. Tĩnh không có một âm thanh nào khác ngoài tiếng nước mưa thỉnh thoảng nhỏ giọt từ trên mái nhà. Cảnh vật chìm trong một màn sương dày lạnh lạnh phảng phất mùi của năm tàn. Tất cả các nhà bên kia đường đều tối đen, trừ một ngọn đèn ở cửa sổ hắt ra phổ một luồng ánh sáng vẫn những bụi vàng yếu ớt chọi lại màn sương. Như thể cả thế giới bị bao bọc trong một làn khói xám chuyển động. Và cả thế giới đều im lìm.

Nàng dựa đầu vào một cột hiên và chuẩn bị khóc, nhưng nước mắt không chịu chảy ra. Tai họa này quá lớn không khóc được. Toàn thân nàng rung lên. Còn dội lên trong tâm trí nàng tiếng âm âm của hai thành trì kiên cố vừa sập đổ tan thành bụi. Nàng

đứng một lúc, cố vận dụng câu thần chú cũ: “Mình hãy khoan nghĩ về chuyện này, để đến mai, khi mình đủ sức chịu đựng hơn đã”.

Nhưng câu thần chú đã hết mầu nhiệm, ngay bây giờ, nàng phải nghĩ về hai vấn đề: thứ nhất, Melanie – nàng yêu và cần Melanie đến mức nào; thứ hai – Ashley cùng sự khăng khăng mù quáng đã khiến nàng không chịu nhìn thấy con người đích thực của chàng. Và nàng biết rằng những ý nghĩ về hai điều ấy bao giờ cũng đau đớn như nhau, ngày mai cũng như mọi ngày sẽ tới của đời nàng.

“Bây giờ mình chưa thể quay vào trong đó và nói chuyện với họ được”, nàng nghĩ thầm. “Đêm nay, mình chưa thể gặp mặt Ashley và an ủi chàng được. Không, đêm nay thì chưa được! Sáng mai, mình sẽ đến sớm và làm những việc cần làm, nói những lời an ủi cần nói, nhưng đến nay thì chưa. Mình không thể. Bây giờ mình về nhà thôi”.

Nhà cách đây có năm khối nhà thôi. Nàng sẽ không đợi bác Peter nức nở thảng ngửa vào xe, nàng sẽ không đợi đi nhờ xe bác sĩ Meade. Nàng sẽ không chịu nổi những giọt nước mắt của người lão bộc cũng như sự lên án thầm lặng của ông bác sĩ. Nàng đi nhanh xuống những bậc thềm trước nhà, không áo mũ, lao vào màn đêm sương mù. Nàng quàng góc phố, ngược lên đồi về phía phố Cây Đào, bước đi trong một thế giới ướt át tịch mịch, ngay cả bước chân của nàng cũng lặng lẽ như trong một giấc mộng.

Trong khi đi ngược lên đồi, ngực tức nghẹn những giọt nước mắt không trào ra được, một cảm giác hư ảo chọt chen vào tâm thức nàng: Nàng cảm thấy nàng đã từng ở cái nơi tối tăm lạnh lẽo này, trong cùng một hoàn cảnh tương tự – không phải một mà nhiều lần rồi. Thật vớ vẩn, nàng gượng gạo nghĩ thầm, rảo bước nhanh hơn. Thần kinh đang đánh lừa nàng. Nàng hoang mang đưa mắt nhìn quanh và cái cảm giác đó rõ thêm, kỳ lạ nhưng quen thuộc. Nàng ngẩng phắt đầu lên như một con vật đánh hơi thấy nguy hiểm. Chỉ tại mình quá mệt đấy thôi, nàng cố tự trấn an. Vả lại, đêm nay thật khác thường, sương mù nhiều quá. Mình chưa từng thấy sương mù dày đặc như thế này bao giờ, trừ... trừ... !

Thế rồi nàng hiểu ra và nỗi sợ bóp chặt lấy tim nàng. Bây giờ, nàng hiểu ra rồi. Trong hàng trăm cơn ác mộng, nàng đã chạy giữa màn sương như thế này, qua một xứ sở ma quái không có mốc địa giới gì hết. Một vùng ngập chìm trong sương mù dày đặc lạnh lẽo, đầy những bóng ma quái nắm bắt nàng. Phải chăng nàng lại mơ, hay đây là cơn mơ đã thành sự thật?

Trong một lúc, nàng hoang mang, mất hết ý thức về hiện thực. Cái cảm giác về cơn ác mộng cũ xâm chiếm nàng, mạnh hơn bao giờ hết, và tim nàng bắt đầu lồng lên. Nàng lại đứng giữa chết chóc và tịch mịch, y hệt một lần nàng đã đứng như thế ở ấp Tara. Tất cả những gì đáng kể trên đời đã tan biến, cuộc sống tàn lụi và nỗi kinh hoàng ào ào qua tim nàng, gào hú như một cơn gió lạnh. Cái khủng khiếp ẩn trong màn sương, mà cũng chính là màn sương, vươn tay túm lấy nàng. Và nàng bắt đầu chạy. Như đã chạy hàng trăm lần trong mơ, lúc này, nàng nhắm mắt chạy như bay, không biết chạy đi đâu, thúc đẩy bởi một nỗi sợ không tên, sục trong màn sương xám tìm một chốn an toàn đâu đó.

Nàng chạy ngược lên con phố tối, đầu cúi xuống, tim đập rộn, hơi đêm ướt trên môi, hàng cây trên đầu đe dọa. Đâu đó, đâu đó trong cái vùng hoang dại ướt át tịch mịch này, có một nơi ẩn náu! Nàng hỗn hển lao nhanh lên dốc, vạt váy ướt dán vào mắt cá chân, lạnh giá, phổi như muốn vỡ tung, chiếc corse thắt chặt ép mạnh xương sườn nghiền vào tim.

Thế rồi trước mặt nàng, hiện ra một ánh đèn, một dãy ánh đèn, mặc dầu lơ mờ và lập lờ nhưng là thật. Trong cơn ác mộng của nàng, không bao giờ có ánh đèn ấy. Ánh đèn có nghĩa là an toàn, là có người, có thực tại. Đột nhiên nàng ngừng chạy, nắm chặt tay lại, ráng sức vùng ra khỏi cơn hoảng sợ, thu hết nhãn lực nhìn trân trân vào dãy đèn hơi báo hiệu cho nàng biết đó là phố Cây đào của Atlanta chứ không phải cái thế giới mù xám của hôn mê và ma quỷ.

Nàng gieo mình xuống một cái trụ đậu xe chở dốc, bám riết lấy thân kinh níu lại như thể đó là những sợi dây thừng đang tuột nhanh khỏi tay nàng.

“Mình đã chạy... chạy như một người điên!”. Nàng nghĩ thầm. Người run lên nhưng đã bớt sợ, tim đập thành thịch... nôn nao.

“Nhưng chạy đi đâu?”.

Lúc này, nàng thở đã dễ hơn, nàng ngồi ép hai tay vào mạng sườn và nhìn dọc theo phố Cây đào. Trên đầu dốc kia, là nhà nàng. Dường như tất cả các cửa sổ của ngôi nhà ấy đều sáng đèn, những ánh đèn thách thức màn sương. Nhà mình! Đó là thực tại! Nàng khao khát nhìn cái khối mờ mờ của ngôi nhà đằng xa, lòng đầy biết ơn và một cái gì an tĩnh trùm lên tâm hồn nàng.

Nhà! Đó là nơi nàng muốn tới. Đó là nơi nàng chạy tới. Về nhà với Rhett!

Nhận thức đó vừa nhen lên, nàng liền cảm thấy như rút hết mọi xiềng trói đồng thời rũ đi cả nỗi sợ đã ngự trong những cơn mê của nàng từ cái đêm nàng lặn lội về ấp Tara để thấy cảnh tận thế. Ở cuối con đường về Tara, nàng đã chẳng tìm thấy an toàn, mọi thứ: sức mạnh, khôn ngoan, thương yêu trìu mến, thông cảm đều mất sạch. Những thứ ấy hiện thân ở bà Ellen, đã là bức tường thành che chở cho nàng suốt thời con gái. Và mặc dầu từ sau đêm ấy, nàng đã đạt được an toàn vật chất, trong những giấc mơ, nàng vẫn là đứa bé khiếp đảm đi tìm sự an toàn đã mất trong cái thế giới đã mất ấy.

Giờ đây, nàng đã biết cái bến nương náu nàng tìm trong những cơn mê, cái nơi yên ổn ấm áp luôn luôn bị chìm lấp trong sương mù. Đó không phải là Ashley – Ô, không bao giờ là Ashley! Ở anh ta, chẳng có hơi ấm gì hơn ở một vùng cát lầy. Đó là Rhett – Rhett, con người có đôi cánh tay mạnh mẽ để ôm ghì nàng, có bộ ngực rộng để nàng ngả cái đầu mệt mỏi vào, có cái cười giễu cợt để quy những lo âu của nàng về đúng tâm của chúng. Và hoàn toàn thông cảm, vì cũng như nàng, Rhett nhìn sự thật nguyên xi không tô vẽ, thoát khỏi những khái niệm không thực tế và danh dự, hy sinh hoặc lòng tin quá đáng ở bản chất con người. Và chàng yêu nàng! Tại sao nàng không nhận ra là chàng yêu nàng, mặc dầu chàng thường buông những nhận xét trêu chọc ngược lại? Melanie đã nhìn thấy những điều đó và, trong hơi thở cuối cùng, đã nói: “Hãy tử tế với anh ấy”.

“Ôi”, nàng nghĩ thầm, “Ashley đâu có phải là người duy nhất mù quáng một cách ngu xuẩn. Lẽ ra, mình phải thấy Rhett là người như thế nào”.

Trong bao năm, nàng đã dựa vào bức tường đá kiên cố là tình yêu của Rhett và coi đó, cũng như coi tình cảm của Melanie, là chuyện đương nhiên, tự phỉnh phờ rằng mình đã hoàn toàn tự lực tự cường. Và cũng như một lát trước đây, nàng đã nhận chân ra rằng Melanie luôn ở bên cạnh nàng trong những lúc chiến đấu quyết liệt với cuộc sống. Lúc này nàng hiểu rằng Rhett đã đứng lặng lẽ sau lưng nàng làm hậu thuẫn, yêu nàng, hiểu nàng, sẵn sàng giúp đỡ. Rhett tại cuộc bán hàng phúc thiện, đọc thấy nỗi thèm muốn nôn nóng trong mắt nàng và đã tìm cách đưa nàng tham gia vào điệu luân vũ. Rhett giúp nàng rút khỏi xiềng trói của thủ tục để tang chồng. Rhett hộ tống nàng qua những phố bốc cháy, âm âm tiếng nổ, cái đêm Atlanta thất thủ. Rhett cho nàng vay tiền để khởi sự gây dựng cơ nghiệp. Rhett an ủi nàng những đêm nàng thức giấc, khóc cuồn lên vì nỗi kinh hoàng trong mộng – chao, không một người đàn ông nào có thể làm thế mà không yêu ta đến điên dại!

Nước từ trên cây nhỏ giọt xuống nàng, nhưng nàng không cảm thấy gì, sương mù cuồn cuộn quanh nàng, nhưng nàng không buồn để ý. Vì khi nàng nghĩ đến Rhett với bộ mặt ngăm đen, hàm răng trắng bóng và đôi mắt đen linh hoạt, một luồng run rẩy chạy khắp người nàng.

“Mình yêu chàng”, nàng nghĩ thầm và như bao giờ cũng thế, nàng chấp nhận sự thật đó chẳng mấy ngạc nhiên, khác nào một đứa trẻ nhận một món quà. “Mình không biết mình đã yêu chàng bao lâu, nhưng đó là sự thật. Và nếu không có Ashley, hẳn mình đã nhận ra điều đó từ lâu rồi. Mình đã không thể nhìn được thế giới vì bị Ashley chặn tầm mắt lại”.

Nàng yêu Rhett, kẻ vô lại đến cẳng, không có liêm sỉ hoặc danh dự – chí ít là danh dự theo cách nhìn nhận của Ashley. “Chết tiệt cái thứ danh dự của Ashley!”, nàng nghĩ thầm. “Cái danh dự của Ashley bao giờ cũng bỏ rơi mình. Phải, ngay từ ban đầu khi mà anh ta tiếp tục đến gặp mình mặc dầu đã biết gia đình muốn anh ta lấy Melanie. Rhett thì không bao giờ bỏ rơi mình, ngay cả trong cái đêm khủng khiếp có cuộc tiếp tân của Melanie, khi mà đáng ra chàng phải vịn cổ mình. Ngay cả khi chàng để lại mình trên đường, cái đêm Atlanta thất thủ, chàng cũng biết rằng mình sẽ thoát hiểm. Chàng biết rằng mình sẽ

vượt qua bằng cách nào đó. Ngay cả khi chàng làm như bắt mình phải có đi có lại khi mình đến vay tiền chàng ở trại giam của bọn Yankee. Chàng ắt chẳng chơi trò nhân tình với mình. Chàng chỉ thử mình thôi. Suốt bao lâu, chàng đã yêu mình, mà mình thì thật tệ với chàng. Mình đã luôn luôn xúc phạm chàng, nhưng chàng quá tự trọng không bộc lộ ra đây thôi. Và khi Bonnie chết... ôi, sao mình lại có thể thế được nhỉ?

Nàng đứng thẳng người dậy và nhìn về phía ngôi nhà trên đầu dốc. Cách đây một tiếng, nàng nghĩ mình đã mất hết tất cả mọi thứ trên đời trừ tiền bạc, tất cả những thứ làm cho cuộc đời đáng sống: Bà Ellen, ông Gerald, Bonnie, Mammy, Melanie và Ashley. Nàng phải mất tất cả những người ấy để hiểu ra rằng nàng yêu Rhett – yêu vì chàng mạnh mẽ và vô liêm sỉ, đam mê và trần tục, giống như nàng.

“Mình sẽ nói hết với chàng”, nàng nghĩ thầm. “Chàng sẽ hiểu. Chàng bao giờ cũng thông cảm. Mình sẽ nói với chàng rằng mình ngu ngốc biết bao, rằng mình yêu chàng biết bao và mình sẽ bù đắp cho chàng tất cả”.

Đột nhiên, nàng cảm thấy mạnh mẽ và sung sướng. Nàng không sợ bóng tối hoặc sương mù, và tim náo nức hát mừng, nàng biết mình sẽ không bao giờ còn sợ chúng nữa. Rồi đây bất kể lớp lớp sương mù có thể vây quanh nàng dày đặc đến đâu chăng nữa, nàng cũng biết nơi ẩn náu của mình. Nàng thoăn thoắt đi dọc phố về nhà và cảm thấy những khối nhà sao mà dài. Xa, xa lắc. Nàng xắn váy lên tận đầu gối và bắt đầu nhẹ nhàng chạy. Nhưng lần này, không phải chạy vì sợ. Nàng chạy vì đôi cánh tay của Rhett đang ở cuối phố.

CHƯƠNG LXIII

ửa trước hơi hé mở, nàng hỗn hển bước nhanh vào tiền sảnh và dừng một lát dưới những lăng kính bảy sắc cầu vồng của chùm đèn treo. Nhà sáng trưng, nhưng rất yên tĩnh, không phải là cái yên tĩnh thanh thản của giấc ngủ, mà là sự im lặng thao thức, mệt mỏi, phảng phất chút đe dọa. Đưa mắt một lượt, nàng biết Rhett không ngồi trong phòng khách nhỏ cũng không ngồi trong phòng đọc sách và tim nàng se lại. Giả dụ chàng đã đi khỏi nhà... đến chỗ Belle hoặc bất cứ nơi nào chàng

thường tiêu thì giờ trong bao buổi tối chàng không về nhà ăn cơm? Nàng đã không tính đến chuyện ấy.

Nàng đã bắt đầu lên cầu thang để tìm chàng thì chợt nhận ra cửa phòng ăn đóng chặt. Tim nàng hơi thất lại vì hồ thẹn khi nhìn thấy cánh cửa đóng ấy, nhớ lại bao đêm trong mùa hè vừa rồi Rhett đã ngồi trong đó một mình, uống tới khi say đờ và Pork phải đến giục về giường nằm. Đó là lỗi tại nàng nhưng sắp tới nàng sẽ thay đổi hết. Từ nay trở đi mọi sự sẽ thay đổi khác... nhưng lạ Chúa, xin đừng để chàng quá say, chàng sẽ không tin mình và sẽ cười mình. Mình sẽ đau đớn đến vỡ tim mất.

Nàng khẽ khàng hé cửa phòng ăn chút xíu và ngó vào. Chàng ngồi tại bàn, lút trong chiếc ghế bành, trước mặt là một chai rượu đầy còn đóng nút và cái cốc chưa dùng đến. Đợi ơn Chúa, chàng chưa uống! Nàng mở hẳn cửa ra, cô nén mình để khỏi chạy đến chàng. Nhưng khi chàng ngược lên nhìn nàng, một cái gì trong mắt chàng khiến nàng đứng sững lại ở ngưỡng cửa, dập tắt những lời trên môi nàng.

Chàng nhìn nàng trân trân bằng đôi mắt trĩu nặng mệt mỏi trong đó tịnh không có một tia lấp lánh nào. Mặc dầu tóc nàng xõa xượi trên vai, ngực nàng phập phồng thở không ra hơi và váy nàng lấm bùn đến tận gối, mặt chàng vẫn không thay đổi, chẳng ngạc nhiên cũng chẳng thắc mắc, đôi môi cũng chẳng nhếch lên giễu cợt. Chàng thu lu trong chiếc ghế bành, bộ comple nhàu nát xộc xệch trên thân hình đang phát phì: mọi nét trên người chàng đều nói lên sự suy sụp của một cơ thể lực sĩ, sự thô hóa của một bộ mặt cường tráng. Rượu chè, ăn chơi phóng dăng đã hoàn thành công việc phá hoại trên khuôn mặt sắc nét như hình khắc trên tiền đồng. Giờ đây nó không còn giống cái đầu một chàng hoàng tử trẻ tuổi trên đồng tiền vàng mới đúc nữa, mà là một cái đầu Cesar suy đồi, mỗi một trên loại tiền đồng đã xấu xí đi vì qua bao tay người dùng. Chàng ngược nhìn nàng đứng đó, tay đặt trên ngực, nhìn với một vẻ bình thản, gần như hòa nhã, làm nàng sợ hãi.

- Lại đây ngồi, chàng hỏi. Cô ấy chết rồi à?

Nàng gật đầu và tần ngần tiến về phía chàng, tâm trí bắt đầu hoang mang trước sắc diện mới của chàng. Vẫn ngồi nguyên,

chàng lấy chân đẩy cho nàng một chiếc ghế và nàng ngồi phịch xuống. Nàng ước gì chàng đừng nhắc đến Melanie sớm thế. Lúc này nàng không muốn nói chuyện về Melanie, không muốn sống lại nỗi đau đớn của giờ vừa qua. Hãy còn cả cuộc đời để nói về Melanie kia mà, vội gì. Nhưng lúc này, khi một khát khao mãnh liệt đang thôi thúc nàng kêu lên: “Em yêu anh”, nàng cảm thấy chỉ có đêm nay, chỉ có giờ này để nói với Rhett những điều đang nung nấu tâm can nàng. Song một cái gì trên mặt chàng chặn nàng lại và tự nhiên, nàng cảm thấy ngượng không dám nói đến chuyện yêu đương khi xác Melanie hãy còn ấm.

- Vậy cầu Chúa cho cô ấy yên nghỉ đời đời, chàng buồn bã nói. Đó là con người hoàn toàn tử tế phúc hậu tôi từng biết.

- Ôi, Rhett! Nàng đau đớn kêu lên vì những lời của Rhett gợi lại quá sinh động những điều tử tế Melanie đã làm cho nàng. Tại sao anh không cùng vào với tôi? Thật kinh khủng... và lúc ấy, sao mà tôi cần anh bên cạnh!

- Nếu tôi vào, chắc tôi không chịu nổi, chàng nói đơn giản và lặng đi một lúc. Rồi cố gắng cất giọng, chàng khẽ nói: một bậc nữ lưu tuyệt vời.

Cái nhìn u ám của chàng lướt qua nàng và trong đôi mắt ấy, lại hiện lên cái vẻ nàng đã nhìn thấy trong ánh lửa cái đêm Atlanta thất thủ, khi chàng nói với nàng là chàng đi theo đoàn quân rút lui: vẻ ngạc nhiên của một người vốn tự biết mình đến chân tơ kẽ tóc, thế mà bỗng phát hiện thấy ở bản thân những tình cảm trung nghĩa không ngờ tới và tự cảm thấy hơi lộ bịch về sự phát hiện ấy.

Đôi mắt râu rĩ của chàng vượt qua bờ vai nàng như thể chàng thấy Melanie đang lặng lẽ đi qua phòng ra cửa. Vẻ mặt chàng là một lời từ biệt không buồn khổ, không đau đớn, mà chỉ bộc lộ sự ngạc nhiên về bản thân mình, chỉ biểu hiện một sự hồi sinh xót xa của những cảm xúc đã chết từ thuở thiếu thời, khi chàng nhắc lại: “Một bậc nữ lưu tuyệt vời”.

Scarlett rùng mình. Trong tim nàng, bỗng tắt ngấm ngọn lửa ám diệu kỳ đã hừng lên rực rỡ, chấp cánh cho đôi chân nàng chạy bay về nhà. Nàng đã nắm được nửa phần những ý nghĩ của Rhett khi chàng chào vĩnh biệt con người duy nhất trên đời mà

chàng kính trọng và nàng lại thấy lòng nặng trĩu một cảm giác mát mát ghê ghớm mà lúc này không còn là riêng tư nữa. Nàng không hiểu được hoàn toàn hoặc phân tích được những gì chàng đang cảm thấy, nhưng hình như cả nàng nữa cũng có cảm giác là một tà váy sột soạt chạm khẽ vào mình như một vuốt ve cuối cùng. Qua mắt Rhett, nàng thấy cái chung cục không phải của đời một người đàn bà mà của một huyền thoại - những người phụ nữ hiền dịu, khiêm nhường nhưng không gì khuất phục nổi, mà trong chiến tranh, miền Nam đã dựa vào làm nền tảng và, khi thất bại, lại trở về trong vòng tay yêu thương và tự hào của họ.

Chàng quay lại nhìn nàng, hỏi:

- Thế là Melanie chết rồi, giọng chàng đã thay đổi, nhẹ nhàng và lạnh lùng.

- Như vậy là êm đẹp cho cô, phải không?

- Ôi, làm sao anh có thể nói như thế được, nàng kêu lên, lòng đau nhói, ứa nước mắt. Anh biết tôi yêu cô ấy như thế nào!

- Không, tôi không thể nói là tôi biết. Điều đó thật hết sức bất ngờ. Và xét vì xưa nay cô chỉ say mê bọn da trắng rác rưởi, nay rốt cuộc cô đã biết giá trị của Melanie, kẻ cũng đáng khen đấy.

- Làm sao anh có thể nói cái giọng ấy? Tất nhiên là tôi trân trọng Melanie, nhưng anh thì không. Anh không biết cô ấy bằng tôi! Anh không đủ điều kiện để hiểu cô ấy... hiểu cô ấy tốt như thế nào.

- Thật ư? Có lẽ thế.

- Cô ấy nghĩ đến tất cả mọi người, trừ bản thân cô, những lời cuối cùng của cô ấy là nói về anh đấy.

Mắt Rhett lóe lên một tình cảm chân thật khi chàng quay về phía nàng.

- Cô ấy nói gì?

- Ô, Rhett, bây giờ chưa nên nói.

- Nói tôi nghe nào.

Giọng chàng lạnh lùng, nhưng chàng nắm cổ tay nàng, bóp

đến phát đau. Nàng không muốn nói vì đó không phải là cách nàng định đề cập câu chuyện tình yêu của mình, song tay chàng giục giã quá ráo riết.

- Cô ấy bảo... cô ấy bảo... “Hãy tốt với thuyền trưởng Butler. Anh ấy yêu chị biết mấy”.

Chàng đăm đăm nhìn nàng và buông cổ tay nàng. Mí mắt chàng sụp xuống, khiến bộ mặt đen sạm của chàng trở nên vô cảm. Đột nhiên, chàng đứng dậy đi ra cửa sổ, kéo rèm lên và nhìn trùng trùng ra trời đêm như thể muốn tìm một cái gì khác ngoài sương mù.

- Cô ấy còn nói gì khác nữa? Chàng hỏi, không quay đầu lại.

- Cô ấy yêu cầu tôi trông nom Beau và tôi hứa sẽ coi nó như con đẻ của tôi.

- Gì nữa?

- Cô ấy bảo... Ashley... cô ấy nhờ tôi trông nom cả Ashley nữa.

Chàng im lặng một lát rồi khẽ cười:

- Được sự cho phép của người vợ trước, kể cũng tiện việc, phải không?

- Anh định nói cái gì?

Chàng quay lại và ngay cả trong cơn bối rối, nàng vẫn ngạc nhiên thấy mặt chàng không hề có vẻ gì là giấu cợt. Nó đứng đưng như mặt một người đang xem nốt hồi cuối một vở hài kịch nhạt nhẽo vậy.

- Tôi nghĩ là câu nói của tôi khá rõ ý đấy chứ. Cô Melly đã chết. Chắc chắn là cô có đủ các bằng chứng cần thiết để xin ly dị tôi. Thanh danh của cô chẳng còn là bao để xấu thêm vì một cuộc sống ly hôn. Và cô cũng chẳng còn ý thức tôn giáo gì nữa, nên Nhà thờ sẽ không thành vấn đề. Vậy là... Ashley và những ước mơ trở thành sự thật với sự ban phước của cô Melly.

- Ly dị? Nàng kêu lên. Không! Không!

Lúng túng một lúc, nàng chồm dậy và chạy tới nắm lấy cánh tay chàng.

- Ôi, anh làm hoàn toàn rồi! Làm ghê ghớm. Tôi đâu có muốn

ly dị... Tôi...

Nàng ngừng bật vì tìm không ra lời. Chàng đặt tay dưới cằm nàng, lặng lẽ xoay mặt nàng về phía ánh đèn và đăm đăm nhìn vào mắt nàng một lúc. Nàng ngược nhìn chàng, tất cả tình cảm bộc lộ trong ánh mắt. Môi run lên, nàng cố nói nhưng không thốt ra được lời nào, vì nàng đang mãi tìm trên mặt chàng những cảm xúc tương ứng, một ánh hy vọng hoặc vui thích nào đó. Chắc chắn, bây giờ chàng phải biết! Nhưng cặp mắt lũng sục điên cuồng của nàng chỉ thấy cái vẻ vô cảm trơ lì đã làm nàng chùng hững bao lần. Chàng buông cằm nàng và quay gót trở lại ghế, mỗi một giao mình xuống, cầm gục vào ngực, mắt ngược nhìn nàng dưới cặp lông mày đen với một thái độ suy đoán khách quan.

Scarlett đi theo chàng về chỗ ghế, hai tay vịn vào nhau và đứng trước mặt chàng.

- Mình lầm rồi, nàng nói tiếp, lúc này đã tìm được lời lẽ để diễn đạt. Rhett, đêm nay, tôi đã chạy suốt trên đường về nhà để nói với mình. Ôi, mình yêu quý, tôi...

- Cô mệt rồi, chàng nói, mắt vẫn quan sát nàng. Cô nên đi nằm thôi.

- Nhưng tôi phải nói với mình.

- Scarlett, chàng mệt mỗi nói. Tôi không muốn nghe... bất cứ cái gì.

- Nhưng mình có biết tôi sắp nói gì đâu nào!

- Cô bé ạ, nó in rành rành trên mặt cô đây này. Một cái gì đó, một người nào đó đã khiến cô nhận ra rằng ông Wilkes bất hạnh là một miếng quá lớn, cả đến cô cũng không nuốt trôi. Và vẫn cái gì đó bỗng nhiên đã đặt trước mắt cô những nét đáng yêu của tôi dưới một ánh sáng mới, hấp dẫn, chàng khẽ thở dài. Cho nên đừng nói chuyện đó nữa, vô ích.

Nàng hít mạnh một hơi, kinh ngạc. Tất nhiên, bao giờ chàng cũng đọc được tâm tư nàng một cách dễ dàng. Trước đây, cái đó thường khiến nàng bực bội, nhưng giờ đây, sau cú sốc đầu tiên do thấy gan ruột của mình phơi cả ra trên mặt, tim nàng bỗng lâng lâng nhẹ nhõm và vui sướng. Chàng biết, chàng hiểu và như

vậy, nhiệm vụ của nàng tựa hồ có phép tiên làm cho dễ dàng hẳn đi. Không cần phải nói ra nữa! Tất nhiên, chàng không tin sự quay ngoắt đột ngột của nàng. Nàng phải chinh phục chàng bằng sẵn sóc ân cần, thuyết phục chàng bằng cả một đại dương yêu đương và công việc đó sẽ thú vị biết bao.

- Mình yêu quý, tôi sẽ nói với mình hết mọi chuyện, nàng đặt tay lên tay ghế chàng và cúi xuống phía chàng. Tôi đã sai lầm quá đáng, tôi đã ngu ngốc, rồ dại...

- Scarlett, đừng nói thế nữa. Đừng tự sỉ nhục trước mặt tôi. Tôi không chịu nổi cái đó. Hãy dành lại cho chúng ta một chút tự trọng, một chút dè dặt kín đáo để còn có cái mà nhớ đến cuộc hôn nhân của chúng ta. Hãy dành cho chúng ta điều cuối cùng đó.

Nàng vụt đứng thẳng người lại. Hãy dành cho chúng ta điều cuối cùng đó? Chàng nói “điều cuối cùng đó” nghĩa là thế nào? Cuối cùng! Đây mới là đầu tiên, là khởi đầu.

- Nhưng tôi sẽ nói với mình mà, nàng nói thật nhanh như sợ Rhett đưa tay lên bịt miệng. Ôi, Rhett, tôi yêu mình biết mấy, mình yêu quý! Hẳn lòng tôi đã yêu mình từ nhiều năm nay, nhưng tôi ngu dại quá không biết. Rhett, mình phải tin tôi!

Chàng nhìn nàng đứng trước mặt mình, một cái nhìn dài xuyên thấu những ý nghĩ thầm kín của nàng. Nàng đọc mắt chàng, : tin thì có, nhưng chẳng mấy quan tâm. Có lẽ nào chàng lại nhỏ mọn trong cái dịp duy nhất này? Để hành hạ nàng, trả miếng nàng?

- Ô, tôi tin cô, cuối cùng chàng nói. Nhưng còn về Ashley Wilkes?

- Ashley! Nàng nói với một cử chỉ sốt ruột. Tôi... tôi cho rằng hàng thế kỷ rồi tôi không còn yêu anh ta chút nào nữa. Đó là... phải, một thứ thói quen dai dẳng đeo đuổi tôi từ thời con gái. Rhett, thậm chí nếu tôi biết anh ta thật sự là thế nào thì tôi đã chẳng bao giờ màng tới. Anh ta thật là một kẻ bất lực, nhu nhược, mặc dầu luôn miệng nói để trung thực và danh dự...

- Không, Rhett nói. Nếu cô nhìn con người thực của anh ta thì hãy nhìn cho sòng phẳng, công bằng. Anh ta chỉ là một người

quý tộc lạc loài vào trong một thế giới không phù hợp với anh ta, cố gắng thích nghi tạm tạm bằng những lệ luật của cái thế giới đã tiêu vong.

- Ôi, Rhett, ta đừng bàn về anh ta nữa! Bây giờ, anh ta có nghĩa lý gì. Mình có vui khi biết... Tôi muốn nói bây giờ tôi...

Mắt họ giao nhau và nàng lúng túng ngừng bật, e dè như một cô gái đứng trước chàng trai đầu tiên tỏ tình với mình. Giá chàng giúp đỡ nàng một chút! Giá chàng chìa tay ra để nàng có thể sung sướng sà vào lòng chàng và ngả đầu vào ngực chàng. Mỗi nàng gắn vào môi chàng sẽ nói hùng hồn hơn tất cả những lời áp úng nàng có thể thốt ra. Nhưng khi nhìn chàng, nàng hiểu rằng chàng lánh né không phải chỉ vì nhỏ mọn trả thù. Nom chàng như cạn kiệt sinh khí và dường như mọi điều nàng nói đều chẳng có gì quan trọng đối với chàng.

- Vui ư? Chàng nói. Đã có một thời kỳ, nếu nghe cô nói những điều này, hẳn tôi đã ăn chay để tạ ơn Chúa. Nhưng bây giờ thì cái đó là vô nghĩa.

- Vô nghĩa? Anh nói gì vậy? Cái đó đương nhiên phải có nghĩa chứ! Rhett, mình yêu tôi, phải không nào? Chắc chắn là có. Melly bảo thế mà.

- Ờ, Melly nói đúng trong chừng mực cô ấy biết. Nhưng Scarlett. Có bao giờ cô nghĩ rằng ngay cả mối tình bất diệt nhất cũng có thể lụi tàn?

Nàng ngậy người nhìn chàng, miệng tròn như chữ O, không nói nên lời.

- Tình yêu của tôi lụi tàn rồi, chàng nói tiếp. Ashley Wilkes và cái tính ngoan cố rồ dại khiến cô bám như đĩa vào mọi thứ khiến cô tưởng cô cần, đã dập tắt nó... Tình yêu của tôi lụi tàn rồi.

- Nhưng tình yêu làm sao có thể lụi tàn!

- Tình yêu của cô đối với Ashley đã lụi tàn đấy thôi.

- Nhưng tôi chưa bao giờ thực sự yêu Ashley!

- Vậy thì chắc chắn cô đã mô phỏng tình yêu rất khéo... cho đến tối nay. Scarlett, tôi không quở mắng, kết tội, trách móc cô đâu. Cái thời ấy đã qua rồi. Cho nên hãy miễn cho tôi những lời

biện bạch, phân trần. Nếu cô có thể nghe tôi mấy phút mà không ngắt lời, tôi sẽ giải thích cho cô rõ tôi muốn nói gì, mặc dầu có Chúa chứng giám, tôi thấy chả cần giải thích gì hết.

Sự thật đã rành rành.

Nàng ngồi xuống. Ánh đèn hơi chói gắt rọi vào bộ mặt tái nhợt của nàng. Nàng nhìn vào đôi mắt rất quen thuộc mà rất xa lạ, lắng nghe cái giọng bình thản của chàng nói những lời thoạt đầu chẳng có ý nghĩa gì hết. Đây là lần đầu tiên chàng nói chuyện với nàng theo cách này, như một con người nói với một con người, như những người bình thường khác nói chuyện với nhau, không suồng sã, giễu cợt, cũng chẳng úp mở.

- Đã có bao giờ cô nghĩ rằng tôi yêu cô đến hết mức một người đàn ông có thể yêu một người đàn bà? Yêu từ bao năm trước khi tôi được cô. Trong thời gian chiến tranh, tôi muốn đi thật xa để cố quên cô, song không được, và bao giờ tôi cũng phải quay lại. Sau chiến tranh, tôi dẫn thân vào vòng tù tội chỉ để trở lại gặp cô. Tôi yêu cô đến mức tưởng có thể giết chết Frank Kennedy nếu anh ta không chết. Tôi yêu cô nhưng không thể để cô biết. Cô thật tàn nhẫn đối với những người yêu cô, Scarlett. Cô nắm lấy tình yêu của họ vung lên đầu họ như một cây roi.

Trong tất cả những điều này, nàng chỉ thấy việc chàng yêu nàng là có ý nghĩa. Chút dư âm yếu ớt từ mối tình si còn vang vọng trong giọng nói của chàng, khiến khoái cảm và rạo rục lại trở lại xâm chiếm nàng. Nàng ngồi gằn như nín thở, lắng nghe, chờ đợi.

- Tôi biết lúc chúng ta lấy nhau, cô không yêu tôi. Cô thấy đấy, tôi biết chuyện cô với Ashley, nhưng ngu dại cái thằng tôi, tôi tưởng có thể làm cho cô yêu tôi. Xin cô cứ cười, nếu cô thích, nhưng tôi đã muốn săn sóc, chiều chuộng cô, cho cô tất cả những gì cô cần. Tôi muốn cưới cô và che chở cho cô và thả lỏng cho cô tự do làm bất cứ cái gì có thể khiến cô sung sướng... hệt như tôi đối với Bonnie. Cô đã phải vật lộn gay go biết mấy, Scarlett. Không ai biết rõ hơn tôi những gì cô đã phải trải qua và tôi đã muốn cô thôi không phải đấu tranh nữa, để tôi đấu tranh thay cho cô. Tôi đã muốn cô được vui chơi như một đứa trẻ - vì cô là một đứa trẻ, một đứa trẻ vừa can đảm, vừa khiếp sợ, vừa bướng

bình. Tôi nghĩ, ngay cả bây giờ, cô vẫn còn là một đứa trẻ. Chỉ có một đứa trẻ mới có thể ương ngạnh và vô tình đến thế.

Giọng chàng bình tĩnh và mệt mỏi, nhưng chất giọng chứa một cái gì đánh thức trong Scarlett một hồi ức mơ hồ như một bóng ma. Nàng đã có lần nghe một giọng nói như thế này vào một thời kỳ khủng hoảng nào khác trong đời nàng. Ở đâu nhỉ? Giọng của một người đối diện với bản thân mình, với thế giới của mình, không xúc động, không nao núng cũng chẳng hy vọng.

Chà... ai nhỉ... à... đó là Ashley đứng trong vườn cây lộng gió tiết đông hàn ở ấp Tara, nói về cuộc đời và phim đèn chiếu bằng một giọng bình tĩnh mỗi mệt chứa trong âm sắc một nhắm mắt buông tay thúc thủ rõ nét hơn bất kỳ kiểu chua chát tuyệt vọng nào. Giống như lúc đó cái giọng của Ashley đã khiến nàng lạnh toát người vì sợ những điều nàng không hiểu nổi, giờ đây cái giọng của Rhett cũng làm cho tim nàng thất lại lo âu. Giọng chàng, cung cách chàng, hơn là nội dung lời chàng nói, xói đảo rối bời lòng nàng, khiến nàng nhận ra rằng nỗi rạo rức thích thú mấy phút trước đây của nàng quả là không đúng lúc. Có một cái gì trực trặc đây, trực trặc ghê gớm. Cụ thể là gì, nàng không biết, nhưng nàng căng tai ra một cách tuyệt vọng, mắt dán vào bộ mặt ngăm đen của chàng, hy vọng nghe thấy những lời khả dĩ dẹp tan nỗi lo sợ.

- Hiển nhiên là hai chúng ta hợp nhau về bản chất. Hiển nhiên đến mức trong số những người quen cô, chỉ có tôi là người có thể yêu cô sau khi biết con người thật của cô là như thế nào – tàn nhẫn, tham lam và vô lương tâm y như tôi. Tôi yêu cô và tôi đánh liều một phen. Tôi tưởng hình ảnh Ashley sẽ phai mờ trong tâm trí cô. Nhưng (nhún vai) tôi đã thử mọi cách đều không ăn thua. Mà tôi thì yêu cô đến tuyệt vọng, Scarlett ạ. Giá cô để tôi thoải mái, tôi có thể yêu cô một cách dịu dàng và âu yếm như chưa một người đàn ông nào yêu một người đàn bà đến thế. Nhưng tôi không thể để cô biết vì cô sẽ nghĩ là tôi yếu đuối và tìm cách dùng tình yêu của tôi để trị tôi. Và bao giờ... bao giờ cũng có Ashley chen vào giữa. Điều đó làm tôi phát điên. Tôi không thể tối tối ngồi đối diện với cô ở bàn ăn mà lòng định ninh rằng cô đang ước ao Ashley ngồi thế vào chỗ tôi. Và ban đêm tôi không thể ôm cô mà biết rằng... mà thôi, bây giờ cái đó chẳng quan

trọng gì nữa. Giờ đây, tôi tự hỏi tại sao mình phải đau đớn về cái chuyện ấy nhỉ. Chính cái đó đã đẩy tôi đến với Belle. Đến với một người đàn bà yêu tôi hết mình và kính trọng tôi vì tôi là một người quý phái, dù người đó là một gái điếm thất học, tôi vẫn tìm thấy chút an ủi, cho dù là tanh tưởi. Cái đó vượt ve lòng hờn hĩnh của tôi. Còn cô thì chẳng bao giờ vượt ve tôi, cô bé thân mến.

- Ôi, Rhett... nàng xen vào, lòng đau nhói khi nghe nhắc đến tên Belle, nhưng Rhett vẫy tay ra hiệu cho nàng im lặng và nói tiếp:

- Thế rồi cái đêm tôi bế cô lên gác... tôi đã tưởng... tôi đã hy vọng... tôi đã tràn đầy hy vọng đến nỗi tôi sợ phải giáp mặt cô sáng hôm sau. Phải, tôi sợ mình đã lầm vì thực ra cô chẳng yêu tôi. Tôi sợ cô cười vào mũi tôi, sợ đến nỗi phải bỏ đi và uống cho thật say. Và khi trở về, tôi run rúm trong ruột và nếu cô nhân nhượng đi một bước trước, tỏ một dấu hiệu gì đó, thì hẳn tôi đã quỳ xuống hôn chân cô rồi. Nhưng cô không hề làm cái gì như thế.

- Ôi, Rhett, nhưng lúc ấy tôi đang rất cần mình, mà mình thì lại quái ác làm sao! Lúc ấy tôi đang thực sự cần mình! Tôi cho rằng... phải, hẳn là do lần đầu tiên tôi biết tôi yêu mình, Ashley... từ đó, khi nghĩ đến Ashley, tôi không bao giờ thấy sung sướng nữa, nhưng bữa ấy mình quái ác đến nỗi tôi...

- Ô, thế đấy, chàng nói. Hình như chúng mình đã hiểu lầm nhau phải không?

Nhưng bây giờ cái đó chẳng quan trọng nữa. Tôi kể với cô chỉ cốt để cô khỏi thắc mắc về chuyện đó. Khi cô ốm – đó là tại tôi gây ra – tôi cứ tưởng đứng ngoài cửa buồng, hy vọng cô gọi tôi, nhưng cô không gọi. Lúc đó, tôi liền hiểu ra rằng mình ngu biết bao, rằng thế là hết.

Chàng dừng lại và nhìn xuyên qua nàng đến tận đâu đâu, như cách Ashley thường hay nhìn dỗi mắt vào một cái gì mà nàng không thấy được. Nàng chỉ còn biết lặng thinh ngắm gương mặt ưu tư của chàng.

- Nhưng còn có Bonnie và tôi thấy suy cho cùng chưa phải đã hết tất cả. Tôi thích tưởng tượng Bonnie là cô lại biến thành một

bé gái trước khi chiến tranh và nghèo đói ném cô vào bao tử thách. Nó mới giống cô làm sao, bướng bỉnh, dũng cảm, tươi vui và đầy hưng phấn. Và tôi có thể cưng nó, nuông chiều nó... đúng như tôi muốn cưng cô vậy. Nhưng nó không như cô... nó yêu tôi. Thật là một ân phước khi tôi có thể đem mối tình yêu mà cô không thềm dồn vào cho nó... Khi nó đi, nó đã mang theo tất cả.

Bỗng nhiên, nàng thấy thương chàng, một mối thương cảm tốt cùng đến nỗi nó xóa sạch nỗi đau buồn của bản thân lẫn nỗi sợ đối với những hàm ý chứa trong những lời chàng nói. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng thương xót một người mà không đồng thời cảm thấy khinh miệt, vì đây cũng là lần đầu tiên nàng tiến gần đến chỗ hiểu một con người khác. Và nàng có thể hiểu cái khôn ngoan sắc sảo của chàng, sao mà giống nàng đến thế, hiểu lòng kiêu hãnh cố chấp đã khiến chàng khăng khăng không thừa nhận tình yêu của mình vì sợ bị cự tuyệt.

- Ôi, mình yêu dấu, nàng vừa nói vừa tiến lại, hy vọng chàng giơ tay ra đón nàng vào lòng. Mình yêu dấu, em rất tiếc cho mình, nhưng em sẽ đền bù lại tất cả cho mình! Chúng ta có thể rất hạnh phúc, khi mà giờ đây chúng ta đã rõ sự thực và... Rhett... hãy nhìn em, Rhett! Ta... ta có thể có con nữa... không phải như Bonnie mà...

- Không, cảm ơn, Rhett nói như thế từ chối một miếng bánh mì. Tôi không muốn liều trái tim mình lần thứ ba.

- Rhett, đừng nói như thế! Ôi, em có thể nói thế nào để mình hiểu? Em đã nói với mình là em rất lấy làm tiếc...

- Scarlett yêu dấu, cô thật trẻ con. Cô tưởng cứ nói: "Tôi lấy làm tiếc" là có thể sửa chữa, xóa khỏi tâm trí tất cả những lỗi lầm, những xúc phạm trong quá khứ, có thể tẩy hết mọi nọc độc khỏi những vết thương cũ... Cầm lấy mùi soa của tôi này, Scarlett. Chưa bao giờ, trong một cơn khủng hoảng của đời cô, tôi thấy cô cầm một chiếc mùi soa.

Nàng cầm lấy chiếc mùi soa, hỷ mũi và ngồi xuống. Rõ ràng là chàng sẽ không ôm nàng vào lòng. Nàng bắt đầu thấy rõ tất cả những lời chàng nói về chuyện chàng yêu nàng là vô nghĩa. Đó chỉ là một chuyện kể về thời xa xưa và chàng coi nó như chưa bao giờ xảy đến với chàng. Thật dễ sợ. Chàng nhìn nàng, gần như

thân ái với cặp mắt suy tư.

- Scarlett thân mến, cô bao nhiêu tuổi? Cô chưa bao giờ cho tôi biết.

- Hai mươi tám, nàng trả lời, giọng bật đi vì chiếc mùi soa trên miệng.

- Đó chưa phải là một tuổi già dặn gì. Cô chinh phục thế giới và đánh mất linh hồn mình vào một tuổi khá trẻ đấy chứ, phải không? Đừng có vẻ sợ hãi thế. Tôi không ám chỉ tội bỏ vạc dầu sẽ dành cho cô vì chuyện đan dít với Ashley đâu. Tôi chỉ nói theo cách ẩn dụ thôi. Từ khi tôi biết cô, cô chỉ muốn hai điều: Ashley và đủ giàu để có thể nói vào mặt thế gian: Quỷ bắt các người đi! Thì đó, cô đã khá giàu và đã ăn nói xác xược với thế gian. Và cô sẽ được Ashley, nếu cô muốn. Nhưng bây giờ, chừng ấy xem ra chưa đủ.

Nàng kinh sợ không phải vì nghĩ đến lửa vạc dầu. Nàng đang nghĩ: “Nhưng Rhett là linh hồn mình và mình đã mất chàng. Và nếu mình mất chàng thì chẳng còn gì là quan trọng nữa! Bạn bè hay tiền bạc, hay... hay bất cứ cái gì cũng vô nghĩa. Nếu mình có chàng thì dù có lại lâm vào cảnh nghèo mình cũng bất cần nhưng chàng không thể có ý... Ôi, lẽ nào lại thế?”

Nàng lau nước mắt và nói một cách tuyệt vọng.

- Rhett, nếu mình đã từng yêu em đến thế, ắt mình vẫn còn chút tình cảm dành cho em!

- Trong tất cả, tôi thấy chỉ còn lại hai điều đó là hai điều cô ghét nhất: Lòng thương hại và một tình cảm nhân từ kỳ cục.

- Thương hại! Nhân Từ! “Ôi lạy Chúa!” nàng tuyệt vọng nghĩ thầm. Gì cũng được, trừ lòng thương hại và nhân từ! Hề nàng cảm thấy một trong hai tình cảm ấy đối với ai, là bao giờ cũng đi đôi với khinh rẻ. Liệu chàng có khinh rẻ nàng không? Bất cứ cái gì cũng còn hơn thế. Kể cái thái độ lạnh lùng trân tráo của chàng trong thời kỳ chiến tranh, cơn điên dại tưới bằng rượu cái đêm chàng bế nàng lên gác, những ngón tay thô bạo ghì nghiêng làm bầm tím người nàng hoặc những lời gai nhọn mà giờ đây nàng biết là để che đậy một tình yêu dai dẳng. Bất cứ cái gì cũng được, trừ cái kiểu nhân từ của chung chung in rành rành trên mặt

chàng.

- Vậy là... vậy là mình muốn nói là em đã làm hỏng, là mình không yêu em nữa?

- Đúng thế.

- Nhưng, nàng bướng bỉnh nói, như một đứa trẻ vẫn thấy tuyên bố một ước muốn là đạt được ước muốn đó, nàng nói em yêu mình mà!

- Đó là nỗi bất hạnh của cô.

Nàng ngược lên thật nhanh để xem câu đó có hàm ẩn một ý châm biếm nào, nhưng tịnh không. Chàng chỉ khẳng định một sự việc, nhưng đó là một việc mà nàng chưa muốn tin – không thể tin. Nàng nhìn chàng bằng cặp mắt xé rách một ý chí ngoan cường tuyệt vọng, và dưới đôi má mịn màng, quai hàm nàng đột nhiên bạnh ra rắn rỏi, hết như quai hàm ông Gerald.

- Đừng có ngốc nghếch, Rhett! Em có thể làm cho...

Chàng khua tay, vờ làm bộ kính hãi và đôi lông mày đen nhướn lên thành hai vòng cung nhọn báng quen thuộc.

- Đừng làm ra vẻ quyết tâm thế, Scarlett! Cô làm tôi khiếp hãi. Tôi thấy cô đang định chuyển tình yêu bão táp của cô từ Ashley sang tôi và tôi đâm lo cho tự do và sự yên tĩnh tinh thần của tôi. Không, Scarlett, tôi không muốn bị đeo đuổi như chàng Ashley bất hạnh. Vả lại tôi sắp đi xa.

Quai hàm nàng run lên trước khi nàng kịp cắn chặt răng lại. Đi xa? Không, gì cũng được, trừ cái đó! Thiếu chàng, làm sao nàng có thể tiếp tục sống? Tất cả đã rời bỏ nàng, tất cả những người thân thiết trừ Rhett. Không thể để chàng đi nốt. Nhưng làm thế nào nàng có thể ngăn chàng lại? Nàng thật bất lực trước đầu óc lạnh lùng và những lời hờ hững của chàng.

- Tôi sắp đi xa. Tôi đã định nói cho cô biết khi cô ở Marietta về.

- Mình muốn chạy trốn em?

- Đừng có đóng vai người vợ bị ruồng bỏ, bi thiết, Scarlett. Vai ấy không hợp với cô. Vậy theo tôi hiểu, cô không muốn ly hôn, hoặc thậm chí, ly thân? Được, thế thì tôi sẽ về luôn để thiên hạ

khỏi bàn ra tán vào.

- Thây kệ thiên hệ bàn tán! Nàng dữ dằn nói. Em chỉ muốn có mình thôi. Hãy mang em đi theo.

- Không, chàng nói, giọng dứt khoát. Trong một lúc nàng sắp sửa òa lên khóc cuồn như một đứa trẻ. Nàng có thể lăn ra sàn, nguyên rủa, la hét Và giậm chân.

Nhưng một chút tàn dư của lòng kiêu hãnh và lẽ phải chẳng, đã khiến nàng cứng rắn lại. Nàng nghĩ: “Nếu mình làm thế, chàng sẽ chỉ cười hoặc chỉ đứng nhìn. Mình không được gào khóc. Mình không được van xin. Mình không được làm bất cứ cái gì khiến chàng có thể khinh mình. Phải để chàng kính trọng mình ngay cả... ngay cả nếu như chàng không yêu mình nữa”.

Nàng vênh cằm lên và ráng bình tĩnh hỏi:

- Mình định đi đâu?

Mắt chàng thoáng một ánh kính phục khi chàng trả lời.

- Có lẽ sang Anh... hoặc Paris. Cũng có thể về Charleston để dàn hòa với gia đình.

- Nhưng mình ghét họ lắm kia mà! Em vẫn thấy mình cười mỉa họ luôn và... Chàng nhún vai.

- Tôi vẫn mỉa họ... nhưng tôi đã hết máu lang thang rồi, Scarlett ạ. Tôi đã bốn mươi lăm – cái tuổi mà một người đàn ông bắt đầu quý một số điều mà hồi trẻ anh đã nhẹ dạ tung hê đi: tính chất thị tộc của gia đình, danh dự và sự yên ổn, những rễ ăn sâu vào lòng đất. Ô, không, tôi không chối bỏ, không hối tiếc những gì tôi đã làm đâu. Tôi đã rong chơi lu bù đến nỗi phát ngáy và bây giờ tôi muốn một cái gì khác đi. Không, tôi không bao giờ có ý định thay đổi tính cách như con báo muốn thay đổi. Song tôi muốn thấy lại cái vẻ bề ngoài của những điều xưa kia tôi từng biết, muốn biết sự chán ngáy tột cùng của cái tư cách đáng trọng của tôi mà của người khác cơ, cô bé ạ - muốn biết cái đỉnh đặc bình thản của cuộc sống trong giới thượng lưu, cái đẹp để thanh lịch của thời đã qua. Khi tôi sống cái thời kỳ ấy, tôi đã không ý thức được cái duyên ung dung thư nhàn của nó...

Một lần nữa, Scarlett lại thấy mình đang ở trong vườn cây

lộng gió ở ấp Tara và bắt gặp trong ánh mắt Rhett cái vẻ y hệt như trong mắt Ashley hôm đó. Những lời của Ashley lại vang lên bên tai nàng rõ mồn một như thể chính chàng, chứ không phải Rhett, đang nói. Nàng chợt nhớ mấy đoạn và nhắc lại như con vẹt: “Nó có một vẻ đẹp huyền ảo... một sự hoàn hảo, một tính đối xứng như nghệ thuật Hy Lạp vậy”.

Rhett sáng giọng nói:

- Tại sao cô lại nói thế? Đó chính là điều tôi muốn nói.

- Đó là điều mà... mà Ashley đã có lần nói về thời xưa.

- Lúc nào cũng Ashley, chàng lặng thinh một lát, rồi nói tiếp. Scarlett, khi nào cô bốn mươi lăm tuổi, có lẽ cô sẽ hiểu những điều tôi muốn nói và có lẽ cả cô nữa cũng sẽ chán ngấy cái thói trượng giả học làm sang, những cung cách rởm và những xúc cảm rẻ tiền. Nhưng tôi không chắc lắm. Tôi nghĩ bao giờ cô cũng vẫn cứ hám những gì lấp lánh hơn là vàng thật. Dù sao đi nữa, tôi cũng không thể chờ lâu đến thế để xem cho xác thực. Và tôi không muốn chờ. Điều đó không làm cho tôi quan tâm. Tôi sẽ đi tìm kiếm ở những thành phố cổ, những xứ sở cổ, chắc vẫn còn vương chút hương vị thời xưa. Tôi đã cảm thế đó, Atlanta quá thô, quá mới đối với tôi.

- Đừng nói nữa, nàng đột ngột nói. Nàng hầu như không nghe thấy chàng nói những gì. Chắc chắn là đầu óc nàng đã không tiếp nhận gì hết. Nhưng nàng biết mình không còn đủ kiên cường để chịu đựng giọng chàng thêm nữa, khi nó không còn chứa chút gì tình yêu.

Chàng dừng lại và nhìn nàng, giễu cợt.

- Thế, cô hiểu tôi định nói gì rồi chứ? Chàng vừa hỏi vừa đứng dậy.

Nàng ngửa hai bàn tay chìa về phía chàng, cái cử chỉ cầu khẩn, vốn có từ ngàn xưa, và tất cả tình cảm của trái tim lại bày ra trên mặt nàng.

- Không, nàng kêu lên. Em chỉ biết là mình không yêu em và mình sắp đi xa! Ôi, mình yêu dấu, em biết làm gì nếu mình đi?

Chàng do dự một lát cân nhắc xem liệu về lâu dài, một lời nói

dối thiện tâm có tốt hơn là nói thật không. Đoạn chàng nhún vai.

- Scarlett, tôi không phải loại người kiên nhẫn nhặt những mảnh vỡ, đem gắn lại với nhau rồi lại tự nhủ rằng một vật chấp vá cũng coi như mới. Cái gì đã vỡ là đã vỡ... Và tôi thà nhớ lại khi nó tốt đẹp nhất, còn hơn là chấp vá lấy được để rồi suốt đời cứ phải thấy những chỗ vỡ. Có lẽ nếu tôi còn trẻ hơn... (thở dài). Nhưng tôi đã quá tuổi để tin vào những chuyện lãng mạn như làm lại cuộc đời. Tôi đã quá tuổi để mang trên vai gánh nặng của những lời nói dối thường xuyên đi đôi với cuộc sống trong những ảo tưởng lịch sử. Tôi không thể sống với cô đồng thời cứ nói dối cô và chắc chắn là tôi không thể tự dối mình. Ngay cả bây giờ tôi cũng không thể nói dối cô. Tôi ước sao có thể quan tâm đến những việc cô làm hoặc những nơi cô đến, nhưng không thể được.

Chàng khẽ thở dài và nói bằng một giọng bừa ầu, nhưng dịu dàng.

- Cô bé thân mến ạ, tôi mặc xác.

Scarlett lặng lẽ nhìn theo chàng lên cầu thang, cảm thấy có thể chết ngạt vì cái cục đau rát trong cổ họng. Cùng với tiếng chân chàng tắt dần trong hành lang trên gác, cũng tắt luôn nốt điều cuối cùng đáng kể trên đời. Giờ đây, nàng biết rằng không một lời kêu gọi nào của tình cảm hoặc lý trí có thể khiến bộ óc lạnh lùng ấy thay đổi bản án đã quyết. Giờ đây nàng biết tất cả những lời chàng đã nói, mặc dầu có đôi chỗ khinh suất, đều thành thật. Nàng biết vì nàng cảm thấy ở chàng một cái gì mạnh mẽ, không khoan nhượng, không thể lay chuyển - tất cả những đức tính nàng tìm hoài ở Ashley mà không bao giờ thấy.

Nàng đã không hiểu hai người nàng yêu, nên đã mất cả hai. Giờ đây, sau bao lâu dò dẫm, nàng thấy ra rằng nàng hiểu rõ Ashley, nàng ắt chẳng bao giờ yêu chàng, và nếu nàng hiểu được Rhett, nàng ắt chẳng bao giờ mất chàng. Nàng buồn bã tự hỏi: Có bao giờ mình thật sự hiểu ai trên đời này?

Cũng may đầu óc nàng lúc này đang đờ đẫn, nhưng kinh nghiệm lâu năm cho nàng biết chẳng bao lâu trạng thái này sẽ nhường chỗ cho nỗi đau nhức nhối, giống như những mô bị dao mổ của bác sĩ phẫu thuật rạch vào, có một khoảnh khắc ngắn

mất cảm giác trước khi bắt đầu đau đớn cực độ.

“Bây giờ mình chưa nghĩ đến chuyện đó vội”, nàng dự dãn nghĩ thầm; vận dụng câu thần chú quen thuộc. “Bây giờ mà mình nghĩ đến nỗi mất chàng, thì mình phát điên mất. Để đến mai đã”.

“Nhưng”, trái tim đau của nàng phản đối, bác bỏ câu thần chú. “Mình không thể để chàng đi được! Phải có một cách gì chứ!”

- Bây giờ chưa phải lúc nghĩ đến chuyện đó, nàng nói to, cố đẩy nỗi buồn khổ xuống đáy tâm thức, cố dựng một con đê chắn ngọn sóng đau đang dâng lên. Mình sẽ... ờ, ngày mai mình sẽ về ấp Tara.

Lần trước, nàng đã trở về Tara, thất bại và khiếp đảm, và nàng đã ra khỏi những bức tường của nó, mạnh mẽ và đầy đủ điều kiện để chiến thắng. Điều nàng đã làm được một lần... lạy Chúa, cách nào đó, nàng có thể làm lại! Cách nào thì nàng chưa biết. Bây giờ, nàng chưa nghĩ đến điều đó vội. Nàng chỉ muốn có một không gian thoáng cho nỗi đau bung ra, một nơi yên tĩnh để liếm những vết thương, một bến náu để vạch kế hoạch tiếp tục chiến đấu. Nàng nghĩ đến ấp Tara và cảm thấy như có một bàn tay mát rượi, âu yếm vỗ về trái tim nàng. Nàng hình dung thấy ngôi nhà trắng lấp lánh chào đón nàng qua những vòm lá mà mùa thu đang nhuộm đỏ dần. Nàng đã cảm thấy như một ân phước, cảm thấy sương rơi trên những thửa ruộng bông xanh điểm những đốm trắng xấp, thấy màu đất đỏ tươi và vẻ đẹp buồn bã, sẫm tối của những rặng thông trên dãy đồi nhấp nhô như sóng.

Nàng cảm thấy hình ảnh đó phần nào an ủi và tiếp sức cho nàng. Một phần nỗi đau và nuối tiếc điên cuồng của nàng được tạm dẹp sang bên. Nàng đứng một lúc, nhớ lại những chi tiết nhỏ: lối đi giữa hai rặng tuyết tùng dẫn đến ấp Tara, những bụi nhài xanh biếc nổi bật trên những bức tường trắng; những tấm rèm trắng lay động. Và Mammy sẽ có mặt ở đó. Bỗng nhiên, nàng thấy cần Mammy ghê ghớm, cần như khi nàng còn bé, cần bộ ngực rộng của bà để ngả đầu vào, cần bàn tay đen sứt sẹo của bà để vuốt tóc nàng. Mammy, sợi dây cuối cùng gắn với thời xưa.

Với tinh thần của dòng dõi nàng vốn không bao giờ chịu thua, kể cả khi đối mặt với thất bại, Scarlett vênh cằm lên. Nàng có thể

chiếm lại được Rhett. Nàng biết mình làm được việc đó. Chưa có người đàn ông nào cưỡng lại được nàng, một khi nàng đã quyết tâm chinh phục.

“Ngày mai về ấp Tara, mình sẽ suy nghĩ về toàn bộ chuyện này. Lúc đó, mình sẽ đủ sức chịu đựng. Mai, mình sẽ nghĩ cách chiếm lại Rhett. Xét cho cùng, mai là một ngày mới”.

HẾT

CHÚ THÍCH

[1] Gone with the wind.

[2] KKK - Ku Klux Klan.

[3] Tên các gia đình miền Nam nước Mỹ dùng để gọi các bà già (thường là da đen) chăm sóc nhiều thế hệ trẻ thơ trong gia đình và được coi như người trong nhà (Tất cả chú thích trong sách là của người dịch).

[4] Dân da trắng nghèo ở miền Nam nước Mỹ.

[5] Người Mỹ ở miền Bắc.

[6] Để buộc vua Pharaoh cho người Hebrew rời khỏi Ai Cập, Thượng đế bèn liên tiếp giáng xuống đất nước này hàng loạt dịch họa, biến nước sông thành máu, dịch súc vật, nạn chấy rận .v.v...

[7] Ở nông thôn châu Mỹ, người ta thường tổ chức những cuộc liên hoan ngoài trời, đào bếp ngay ở mặt đất để nướng hoặc quay lợn, hoặc bò, hoặc cừu cả con.

[8] Chữ Miss (cũng như mademoiselle trong tiếng Pháp) dùng để gọi những phu nhân chưa hoặc không chồng, bất kể tuổi tác. Ở trường hợp cụ thể này là một bà già, dịch là cô thì không ổn, nên chúng tôi để nguyên chữ Miss.

[9] Tên gọi thân mật của Melanie.

[10] Giáo phái do Josep Smith thành lập năm 1830 ở New York trên cơ sở Thiên Khải Thánh Thư của Mormon (tác giả không có thật) cho phép phổ biến tục lệ nhiều vợ nhiều chồng coi như nét đặc trưng của giáo phái này. Hai phần ba trong số hơn một triệu tín đồ của giáo phái Mormons ở bang Utah.

[11] Đội khinh kỵ của Pháp, thành lập năm 1830, gồm toàn người Algeria.

[12] Mặc dầu Đội sẽ được vũ trang bằng súng ngắn, kiếm lưỡi cong và mác, chứ không phải bằng súng trường.

[13] Loài thú có túi đực con, có nhiều ở Bắc Mỹ.

[14] Chính là Pork, bà Mammy phát âm sai.

[15] Một trong ba nữ thần Gorgon tóc rắn, có phép biến những ai nhìn mình hóa thành đá.

[16] Một thứ rượu mạnh pha đường và nước nóng.

[17] Một hội chính trị được thành lập để ủng hộ đạo Tin Lành ở Iceland vào khoảng cuối thế kỷ XVII, lấy tên của William of Orange tức William III.

[18] Đơn vị tiền tệ của Anh thường gọi là đồng bảng Anh.

[19] Boyn, một con sông ở Iceland, nơi diễn ra trận chiến đấu giữa quân Orange và quân của hoàng tộc Stuart. Bài hát Nước sông Boyn là một sự sỉ nhục cho dòng họ Stuart.

[20] Ở miền Nam nước Mỹ, rêu mọc rất nhiều, phủ lên cây cối, nhà ở thành từng mảng rủ xuống như rèm.

[21] Một bộ tộc Anh điêng, gốc ở dãy Appalachian của bang Tennessy và Bắc Carolina, sau tràn xuống phía Nam đến Alabama, và Georgia, về phía Tây đến Texas và Oklahoma.

[22] Bắc Ireland.

[23] Tên gọi thân mật của Gerald.

[24] Mỗi tràng hạt chia ra những chùm gồm một hạt lớn và mười hạt con để lần đếm trong khi đọc kinh Rosary (tức là bài kinh vừa đọc vừa lần tràng hạt).

[25] Quái vật đầu người mình ngựa trong truyện thần thoại Hy Lạp. Ông Gerald là người ít học, thường chửi tác đánh chửi tộ.

[26] Tộc người Anh đêng ở Texas.

[27] Honey: trong tiếng Anh nghĩa là cực cưng, mình yêu quý, anh (hoặc em, hoặc con) yêu quý.

[28] Theo hiến pháp Mỹ, tuổi trưởng thành là hai mươi mốt tròn năm tròn tháng.

[29] Một sĩ quan kỵ binh anh hùng thời đó. Sau chiến tranh Nam - Bắc, ông vẫn tỏ ra lỗi lạc trong vai trò chính trị của mình.

[30] William Makepeace Thackeray (1811-1863) đại văn hào Anh, tác giả cuốn tiểu thuyết nổi tiếng Hội chợ phù hoa.

[31] Charles Dickens (18Mười Hai Cây Sồi-1870) nhà văn lớn của Anh, tác phẩm chính: David copperfield, Oliver Twist.

[32] Borgias - Một dòng họ lớn của Ý, gốc Tây Ban Nha, trong đó có những nhân vật nổi bật như Giáo hoàng Alexander VI, Cesare Borgia, nhà chính trị tàn bạo và thực dụng, mà Machiaveli đã lấy làm mẫu dựng nhân vật trong cuốn Ông hoàng Lucrezia Borgia (1489-1519) nổi tiếng vì sắc đẹp là người bảo trợ văn học nghệ thuật vào khoa học. Victor Hugo đã viết một vở kịch lấy tên là Lucrezia Borgia (1883).

[33] Tên gọi thân mật của Melanie.

[34] Samson: pháp quan Hebrew(thế kỷ XII trước công nguyên) nổi tiếng về sức mạnh phi thường bắt nguồn từ bộ tóc. Do Delilah người yêu phản bội mách bọn Phlistine gọt hết tóc, Samson bị bắt, Khi bọn Phlistine định đưa Samson làm vật tế thần Dogan, tóc của Samson đã phần nào mọc lại, và Samson cưa đứt xiềng, dang tay đẩy hai cột đá chính làm sập đổ ngôi đền lớn, giết chết tất cả bọn chúa Phlistine trong đó (Kinh Thánh Cựu ước, sách pháp quan).

[35] Bulwer Lytton tên thật, đầy đủ là Edward Georges Earle Lytton, Nam tước Lytton vùng Torquay, nhà văn Anh (1803-1873). Anh trai ông là nhà ngoại giao nổi tiếng U.Henry Lytton Orlov, người đã thương lượng với Bộ trưởng ngoại giao Mỹ John Middleton Clayton ký Hiệp ước Clayton Bulwer (1849) trong đó có đề cập khả năng đào một con kênh qua Trung Mỹ.

[36] Một trong những trường đại học lớn nhất của Mỹ.

[37] Thành ngữ Anh, có nghĩa: Ông Henry là một gánh nặng của bà và bà phải gánh chịu.

[38] Từ tượng thanh mô phỏng những tiếng động nhỏ kế tiếp nhau theo nhịp độ đều đặn như tiếng mưa rơi lộp độp, tiếng vó ngựa lộp cộp, tiếng chân giẫm lạch bạch, v.v....

[39] Bức thành bằng đá, biệt hiệu tôn kính mà dân chúng tặng cho tướng Jackson.

[40] Settee: phong tục Ấn Độ giáo theo đó một phụ nữ tiết hạnh phải chết theo chồng.

[41] Settee: chiếc đi văng.

[42] Một loại sofa nhỏ. Chúng tôi dịch bằng phiên âm để chuyển đạt lối chơi chữ giấu cợt của Butler ở câu sau, nhắc đến tục xati của Ấn Độ.

[43] Cách đặt tên nhân vật hàm ý mỉa mai. Faith có nghĩa là lòng tin và Hope là hy vọng.

[44] Người Anđiêng xưa thường cắt một mảnh da đầu còn tóc của kẻ bại trận, phơi khô treo lên làm vật kỷ niệm chiến tích.

[45] Các bang miền Nam nước Mỹ.

[46] Biểu trưng cờ Liên bang.

[47] Nữ hoàng Victoria trị vì nước Anh từ năm 1837 đến 1901 lên ngôi từ năm mười tám tuổi.

[48] Chi Napoleon III.

[49] Khoảng 0.450 Kg.

[50] Phố Hòa Bình.

[51] Tướng kỵ binh của quân đội Liên bang miền Nam (1821-1877) xuất thân là lái ngựa, sau thành điền chủ trồng bông. Có chí tự học, nghe nói là đã tự đào tạo thành một nhà toán học cừ khôi.

[52] Một vị tướng của quân đội Liên bang miền Nam, sôi nổi, hoạt bát, thường cài một chiếc lông đà điểu trên mũ.

[53] Một kiểu nơ thắt chéo hình số tám.

[54] Theo truyền thuyết dân gian Ireland, tiếng rên rỉ của bà tiên Bansí bao giờ cũng báo trước một cái chết sắp tới.

[55] Thành phố thuộc bang Georgia, nơi tập trung tù binh K - của miền Nam.

[56] Lucius Licinius Lucullus, một viên tướng La Mã hồi thế kỷ I trước công nguyên, nổi tiếng sành ăn).

[57] Một ca khúc nổi tiếng của Mỹ do Stephen Foster sáng tác.

[58] Chiến tranh giữa Mỹ và Mexico 1846-1848.

[59] Elias là một giáo đồ Hebra hồi thế kỷ 9 trước công nguyên; Apostle nghĩa là thánh tông đồ; Prophet nghĩa là giáo đồ. Những tên này, lấy trong Kinh Thánh; thường được các chủ gia trắng đặt cho các nô lệ da đen của mình.

[60] Confederated States Army (quân đội Liên bang), huy hiệu của sĩ quan quân đội miền Nam, đính trên mũ.

[61] Trong bài thơ “Ra trận”, tập “Gửi Lucaster” của nhà thơ Anh Richard Lovelace (1618-1658).

[62] Một loại giải khát có pha rượu đá và một thứ gia vị nào đó như bạc hà... , rất phổ biến ở miền Nam nước Mỹ.

[63] Người Anđiêng xưa thường cắt lấy một mảng da đầu có tóc của kẻ thù bại trận để làm vật kỷ niệm chiến tích.

[64] Một loại thú có túi đựng con, lông rất đẹp.

[65] Cuộc hành quân này về sau trở thành nổi tiếng trong lịch sử Mỹ cả về mặt thành tích quân sự, lẫn về những hành động tàn bạo do nó gây nên.

[66] Nguyên văn: “Regular Paul Revere, eh!” (Paul Revere chính qui chứ) Paul Revere (1735 – 1818), thợ làm bạc và nhà ái quốc Mỹ, nổi tiếng về chiến tích phóng ngựa suốt một đêm (18-4-1775) qua bao nguy hiểm để báo cho những người dinh điền ở Masasuset biết quân Anh đang tới. Câu này ý nói: rút lui có trật tự.

[67] Loại chó săn chỉ điểm hễ đánh hơi thấy mồi là sủa lại vĩnh mồm ra hiệu.

[68] Quốc kì Mỹ.

[69] Quốc ca Mỹ Dixie hoặc Dixies land là tên của cả bang miền Nam từ tuyến Mason Dixon trở xuống.

[70] Cả câu là: Dulce et derorum est pro patria mori (Êm dịu và vinh dự thay được chết vì Tổ quốc).

[71] Trích dẫn từ vở bi kịch Julius Caesar của W.Shakepeare.

[72] Scallawag, như được giải thích ở dưới là bọn xu thời ở miền Nam, trở cờ ủng hộ đảng Cộng Hoà nhằm những mục đích vụ lợi. Riêng âm hưởng của từ đó đã gợi một cái gì không ngay thẳng. Chúng tôi dụng ý phiên âm hơi trệch đi để giữ vẻ kịch cỡm.

[73] Tên gọi người da đen một cách khinh miệt.

[74] Biệt hiệu Bị Thảm đặt cho bọn đầu cơ chính trị nói trên bắt nguồn từ loại túi này.

[75] Tiếng Đức trong nguyên bản, nghĩa là “Hoàng hôn của các thần linh”. Tên một vở nhạc kịch nổi tiếng của Wagner, nhạc sĩ lớn của Đức (1813-1883).

[76] Ku-Klux-Klan, một tổ chức thù địch với những người da đen và người Thiên Chúa giáo Rôman, hình thành ở các bang miền Nam sau cuộc nội chiến.

[77] Tiếng La-tinh: Không có lý do gì để tuyệt vọng cả.

[78] Theo thánh thứ Exte (thế kỷ III trước CN), Haman là thượng thư sủng ái của vua Ba tư. Haman định tàn hại hàng loạt dân Do Thái, nhưng những người này được Hoàng hậu Exte ra tay cứu. Sau khi thất sủng, Haman bị xử giảo.

[79] Người Châu Âu sống ở Mỹ.

[80] Tiếng Pháp trong nguyên bản: Trúng đích!

[81] Tiếng Pháp trong nguyên bản: mẹ vợ (hoặc mẹ chồng), nhạc mẫu.

[82] Ngày 10-4-1865, tại làng Appomattox, tướng R.E. Lee, tư lệnh quân đội miền Nam, đã làm thủ tục đầu hàng tướng Grant, chỉ huy các lực lượng miền Bắc.

[83] Tướng Beauregard gốc Pháp, chỉ huy “chiến tuyến Luyzieno”. Quân của ông vận quân phục Zouave, sùng bái ông như một vị thần.

[84] Tên gọi thân mật của “Robert”.

[85] Tiếng Pháp trong nguyên văn: À, phải!

[86] Cain phạm tội giết em trai là ABell (Kinh Thánh, Cựu ước, Sáng Thế Ký ch.IV).

[87] A baker's dozen: tá gồm 13 đơn vị, đơn vị thứ 13 dùng để thưởng công.

[88] Thời kỳ Tái Nhập kéo dài từ 1867 đến 1877.

[89] Tiếng La tinh thông dụng trong ngôn ngữ pháp lý, chỉ điều luật buộc phải đưa người bị bắt ra trước toà để xem xét Nhà nước có quyền giam giữ người đó không.

[90] Bệnh suy dinh dưỡng do thiếu vitamin S, với triệu chứng viêm da, ban đỏ, rối loạn thần kinh.

[91] Tên gọi mỹ hoá của Rene.

[92] Tác phẩm quen thuộc của nữ văn sĩ Anh H.Beecher Stowe, trong đó có tả những cảnh điền chủ da trắng dùng chó săn để lùng bắt những tá điền da đen bỏ trốn.

[93] Chính là nigger (níchgơ), tiếng miệt thị chỉ người da đen.

[94] Susan Bronnel Anthony (1820-1906) nhà cải lương Mỹ, chủ trương mở rộng quyền bầu cử cho phụ nữ (N.D).

[95] James Edward Oglethorpe, một vị tướng của Anh đầu thế kỷ 18. Sau một cuộc chinh phạt chống quân Thổ, ông nảy ra ý lập một khu dinh điền cho những người nghèo khổ và những người thuộc các giáo phái Tin lành bị ngược đãi. Năm 1732 được sắc chỉ của vua, ông sang Mỹ lập nên bang Virginia.

[96] Tên do những người Thiên Chúa giáo ở Pháp đặt cho những tín đồ Tin Lành theo thuyết Cavin từ thế kỷ XVI đến thế kỷ XVIII.

[97] Tên đặt cho những người theo vua Charles I của Anh (1600 – 1649) chống Nghị Viện.

[98] Charls Edward (1720 – 1780) sau một số thắng lợi rực rỡ, bị quân Anh đánh tan ở Culloden.

[99] Túc nghị viện của bang Georgia.

[100] Kinh thánh, Tân Ước, theo thánh Mátơ, chương 5 câu 29: “ Và nếu con mắt phải của người là nổi sủ nhục cho người thì hãy moi nó ra mà vứt đi, vì thà để một chi của người chết rụi còn tốt hơn cho người là cả thân thể người bị ném xuống địa ngục “. ;

[101] Dulce et decorum est pro patria mori : thành ngữ Latinh: Thật êm dịu và vinh quang biết bao được chết cho tổ quốc. ;.

[102] Nơi ký văn bản đầu hàng.

[103] Nhân vật bị ruồng bỏ trong Kinh Thánh (Cựu Ước, Sáng thế kỷ, chương 16).

[104] Tiếng Pháp trong nguyên bản: “Những người khốn khổ” tác phẩm quen thuộc của Victo Hugo.

[105] Chơi chữ: Những người khốn khổ của tướng Lee.

[106] Nhân vật chính trong cuốn Những người khốn khổ.

[107] Một câu trong bi kịch Macbeth của Shakespear (hồi II, lớp II). Scarlet vốn ít học, không hiểu Rhett nói gì. Sự thất học của Scarlet thường bộc lộ trong những trường hợp tương tự.

[108] Lời cảnh cáo nổi tiếng của hồn ma Julius Caesar với Brutus vở Julius Caesar của Shakespeare (hồi IV – lớp III).

[109] Thủ phủ bang Luizienơ không phải New Orleans mà là Baton Rouge người Pháp lập và đặt tên. Baton Rouge nghĩa là cây gậy đỏ, vì một cây bách đỏ được coi là mốc địa giới.

[110] Một kẻ giang hồ, khi làm tướng cướp, khi làm báo, có thời gian gần như là một nhà độc tài ở Nicaragua, rồi bị trục xuất ra khỏi nước này, cuối cùng bị xử bắn ở Honduras vì tội hoạt động phá hoại chính trị.

[111] Thủ lĩnh một đảng cướp chống lại chính quyền Mĩ, tiến hành một cuộc chiến tranh du kích thật sự cướp phá thành phố, làng mạc. Bị giết vào năm 1864.

[112] Jesse James: gián điệp miền Nam trong chiến tranh, đến năm 1867 trở thành thủ lĩnh một băng chuyên cướp nhà băng và các đoàn tàu. Nhà nước treo giải 10.000 đôla cho ai giết được y. Jess bị hai đồng đảng phản bội và giết chết vào năm 1872. Em trai y là Frank cũng tham gia các vụ cướp, nhưng không bị truy tố trước pháp luật, đến năm 1915 mới chết.

[113] Emporium – cửa hàng lớn, thương xá, trung tâm thương mại. Caveat-
lời báo trước để đề phòng. Emptorium: nguyên tắc buôn bán theo đó người
mua cần kiểm tra kỹ số lượng và chất lượng hàng xem có tương ứng với tiền
mình đã trả hay không. Biết Scarlett đốt chữ. Rhett dùng cách chơi chữ để
chỉ tính buôn gian bán lận của nàng.

[114] Một khu nổi tiếng đàn điếm, đây bọn anh chị tứ chiếng của New York vào khoảng 1859.

[115] Bonni Blue Flag là bài hát ca ngợi lá cờ của Liên bang. Bonnie (đọc là Bonni) nghĩa là đẹp, xinh.

[116] Trong nguyên bản, dùng chữ 'Sir' (ngài) Trong một số gia đình quý phái Anh – Mỹ, trẻ con thường dùng lối xưng hô tôn kính ấy.

[117] Tiếng nóng chỉ người Ireland ;.

[118] Trong nguyên bản dùng chữ Mrs Wilkes (bà Wilkes). Cách gọi trịnh trọng đó, nếu cứng nhắc chuyển y nguyên sang tiếng việt, sẽ thành khó nghe, xa lạ, vì khi Rhett lấy Scarlett, vốn xưa là chị dâu Melanie, thì cũng gần như có một quan hệ họ hàng nào đó với Melanie.

[119] Nguyên văn: Giết mèo có nhiều cách, cứ gì phải tọng bơ làm cho nó chết nghẹn (There's more ways of killring a car than cho king him... to death with butter).

[120] Nữ thần của hài kịch và thơ đồng quê.

[121] Có hai Cromwell: Thomas Cromwell (1485 – 1540) và Oliver Cromwell (1599 – 1658) đều là chính trị gia người Anh. Có lẽ đây là Oliver Cromwell vì ông này, sau khi thiết lập chính phủ Cộng hòa Anh đã chiếm lại Ireland .

[122] Nguyên văn: Ông Wilkes. Đối với phụ nữ thượng lưu ở phương Tây cách gọi chồng như vậy khi nói chuyện với mọi người đàn ông khác là đúng mực, song với tai người Việt Nam e hơi chướng, nên chúng tôi chuyển là “nhà em”.

[123] Mẫu Anh bằng 0,4 hecta.